

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Contents

Hoạt Sắc Sinh Kiêu	9
1. Chương 1: Trăm Ngày Tuổi	9
2. Chương 2: Nhị Nhân	13
3. Chương 3: Tân Lương	16
4. Chương 4: Khám Nghiệm Tử Thi	19
5. Chương 5: Án Mạng Trong Phòng Trọ	22
6. Chương 6: Vũ Khí Giết Người Lợi Hại	26
7. Chương 7: Hai Ta Cùng Hợp Tác?	29
8. Chương 8: Khách Không Mời Trong Đêm	33
9. Chương 9: Truy Tìm Tung Tích Tử Công Tử	38
10. Chương 10: Ta Cho Người Mượn Tiền	41
11. Chương 11: Kịch Độc	44
12. Chương 12: Ai Giả Trai?	47
13. Chương 13: Thủ Cung Sa	51
14. Chương 14: Theo Dấu “tử Dâm Phong”	54
15. Chương 15: Hung Thủ	57
16. Chương 16: Mắc Kẹt Trong Rừng	61
17. Chương 17: Ngàn Năm Sau	64
18. Chương 18: Tôn Thi	67
19. Chương 19: Báo Ân	70
20. Chương 20: Linh Bài	74
21. Chương 21: Ta Cũng Từng Là Cao Thủ	77
22. Chương 22: Luyện Võ	79
23. Chương 23: Tặng Dê	82
24. Chương 24: Gia Tướng	86
25. Chương 25: Long Tước	88
26. Chương 26: Thợ Mộc Tài Hoa	91
27. Chương 27: Thêm Một Người Muốn Hợp Tác	94
28. Chương 28: Đi Thăm Tiểu Yêu Quái	97
29. Chương 29: Ngại Ngùng	100
30. Chương 30: Không Cần Trả Thù Cho Ta	103
31. Chương 31: ta Luôn Nói Thật	108
32. Chương 32: Nhất Phẩm	111
33. Chương 33: Giết Chó	115
34. Chương 34: Kỳ Sĩ	118
35. Chương 35: Có Người Có Thể Có Dao	121
36. Chương 36: Báo Thù Cho Lưu Tam	126
37. Chương 37: Vắn Xe Già Ngựa Cũ Lên Đường	129
38. Chương 38: Huyền Cơ Công Chúa	133
39. Chương 39: Cao Đại Nhân Tính Toán	137
40. Chương 40: Giữa Đường Thấy Chuyện Bất Bằng Chẳng Tha	139
41. Chương 41: Kỳ Nhân Tiếp Nam Nhân	143

42. Chương 42: Kỳ Nhân Xem Ngựa	147
43. Chương 43: Ác Điều	151
44. Chương 44: Nhân Chứng	154
45. Chương 45: Dũng Sĩ	157
46. Chương 46: Hiến Nghê	161
47. Chương 47: Từ Tuấn Kiệt Đến Lưu Manh Chỉ Một Sợi Tóc	164
48. Chương 48: Rượu Mạnh	168
49. Chương 49: Thắng Bại Về Ai	172
50. Chương 50: Cơ Hội Cuối Cho Người	175
51. Chương 51: Người Cuối Cùng.	179
52. Chương 52: Cổ Chiêu Quân Tặng Quà.	182
53. Chương 53: Người Có Nhận Ra Ta.	186
54. Chương 54: Thừa Hợp.	189
55. Chương 55: Dâng Trà	193
56. Chương 56: Tông Sư	196
57. Chương 57: Kháo Phở	200
58. Chương 58: Thỏa Thuận Cùng Quận Chúa	203
59. Chương 59: Nóng Bỏng	206
60. Chương 60: Nàng Là Người Của Ta	209
61. Chương 61: Đánh Lén.	213
62. Chương 62: Ưu Thế.	216
63. Chương 63: Tam Quan	219
64. Chương 64: Ăn Kẹo	222
65. Chương 65: Việc Nhỏ Nhờ Người	225
66. Chương 66: Hình Xăm	228
67. Chương 67: Bọn Họ Muốn Thử Sao?	231
68. Chương 68: Sủi Cáo.	234
69. Chương 69: Dao Nữ.	237
70. Chương 70: Chỗ Ngồi.	240
71. Chương 71: “kẻ Trộm” Cũng Phong Tình.	243
72. Chương 72: Sủng Tích	246
73. Chương 73: Năm Mới Ai May Mắn Nhất	249
74. Chương 74: Hóa Ra Chúng Ta Là Cổ Nhân	251
75. Chương 75: Cổ Nhân Lạc Đường	254
76. Chương 76: Tin Đồn.	257
77. Chương 77: Phương Pháp Phá Ân Đặc Biệt	260
78. Chương 78: Giống Được Nụ Cười.	264
79. Chương 79: Họa Ý.	267
80. Chương 80: Trong Lòng Bàn Tay	270
81. Chương 81: Tranh Luận Trên Kim Điện	274
82. Chương 82: Tỉ Lệ Vàng	277
83. Chương 83: Tươi Cười	281
84. Chương 84: Người Đúng Là Nhân Tài.	283
85. Chương 85: Cá Tính	286
86. Chương 86: Thuốc Giải.	292
87. Chương 87: Loạn Hoa.	295
88. Chương 88: Tùy Hứng.	298
89. Chương 89: Quê Hương	301
90. Chương 1: Người Mang Điềm Xấu	304
91. Chương 2: Sau Hai Ngày “điều Chiến”	307
92. Chương 3: Huyết Sắc	310
93. Chương 4: Náo Loạn Trong Đêm	312
94. Chương 5: Cổ Kiến	315
95. Chương 6: Mê Sảng	318

96. Chương 7: Cảnh Thái	322
97. Chương 8: Đại Lễ	327
98. Chương 9: Hiến Yến	331
99. Chương 10: Ta Chưa Phải Tá Điền	334
100. Chương 11: Loạn Thêm Một Chút Cũng Hay	337
101. Chương 12: Hồng Tụ	341
102. Chương 13: Chứng Bệnh	345
103. Chương 14: Độc Nguyên	349
104. Chương 15: Đón Dịch	353
105. Chương 16: Trút Hận	357
106. Chương 17: Con Rối	361
107. Chương 18: Truy Thi	365
108. Chương 19: Dừng Lại	369
109. Chương 20: Đoạt Doanh	373
110. Chương 21: Phải Cười	376
111. Chương 22: Thường Xuân Hầu	382
112. Chương 23: Vạn Tuế Gia Nổi Giận	385
113. Chương 24: Vương Gia	388
114. Chương 25: Phong Nguyệt	394
115. Chương 26: tô Hàng	398
116. Chương 27: Kiếp Trước	405
117. Chương 28: Sa Mạc	410
118. Chương 29: Yến Tiệc Lại Không Mời Ta	415
119. Chương 30: Đánh Nhau Bằng Binh Khí	419
120. Chương 31: Ta Đã Phạm Hủy Với Vị Thái Tuế Nào?	423
121. Chương 32: Có Thể Đốt Cháy Yến Cung Không?	428
122. Chương 33: Đồ Đệ Của Trần Phản	431
123. Chương 34: Ân Oán	435
124. Chương 35: Người Tới Tìm Cô Nương Sao?	439
125. Chương 36: Cháy.	442
126. Chương 37: Vong Quốc Chi Đạo Là Liều Mạng Với Người.	446
127. Chương 38: Đánh Cuộc	450
128. Chương 39: Người Đúng Là Phú Ông Giàu Có	454
129. Chương 40: Tội Phạm Bỏ Trốn.	462
130. Chương 41: Do Dự	467
131. Chương 42: Tiểu Bắc	470
132. Chương 43: Bố Trí	475
133. Chương 44: Áo Bào Trắng.	479
134. Chương 45: Tắt Thắng.	483
135. Chương 46: Đại Quân	487
136. Chương 47: Kịch Hay Diễn Hoài	490
137. Chương 48: Pháp Chỉ	494
138. Chương 49: Chó Săn	498
139. Chương 50: Sợ Râu	502
140. Chương 51: Bút Tích	508
141. Chương 52: Loạn Rối	512
142. Chương 53: Giết Người Diệt Khẩu	516
143. Chương 54: Búp Bê	519
144. Chương 55: Thần Y	523
145. Chương 56: Hóa Ra Họ Cùng Sư Môn.	527
146. Chương 57: Bát Tự	530
147. Chương 58: Trò Chơi	535
148. Chương 59: Dấu Vết Để Lại	538
149. Chương 60: Náo Nhiệt	542

150.	Chương 61: Người Quen	547
151.	Chương 62: Con Trai	551
152.	Chương 63: Giả Trang	555
153.	Chương 64: Mãnh Dực.	559
154.	Chương 65: Phó Lôi	563
155.	Chương 66: Đường Cùng	566
156.	Chương 67: Lung Đầu	569
157.	Chương 68: Người Chiến Thắng Cuối Cùng	576
158.	Chương 69: Thù Lại Thêm Hận	579
159.	Chương 70: Nước Sôi Lửa Bỏng	584
160.	Chương 71: Hộ Pháp (1 2)	591
161.	Chương 72: Cháy Trời (p1)	597
162.	Chương 72: Cháy Trời (p2)	600
163.	Chương 73: Còn Nhiều Thời Gian	604
164.	Chương 74: Nhục Nhã	610
165.	Chương 75: Lời Nói Mê Hoặc Lòng Người	616
166.	Chương 76: Trên Đường Chạy Trốn	623
167.	Chương 1: Một Năm Sau	629
168.	Chương 2: Thần Thoại	635
169.	Chương 3: Cốt Dưng	641
170.	Chương 4: Hòa Thân Bất Ngờ	647
171.	Chương 5: Náo Loạn Nơi Linh Đường	653
172.	Chương 6: Hư Danh	658
173.	Chương 7: Bảo Bối	665
174.	Chương 8: Nàng Thực Có Hương Vị Quân Gia	674
175.	Chương 9: Lễ Gặp Mặt	680
176.	Chương 10: Kinh Doanh	686
177.	Chương 11: Thân Binh	692
178.	Chương 12: Thạch Lão Đầu	697
179.	Chương 13: Bí Kíp Võ Công Huyền Diệu (p1)	703
180.	Chương 13: Bí Kíp Võ Công Huyền Diệu (p2)	706
181.	Chương 14: Hòa Thượng Vào Trấn (p1)	710
182.	Chương 14: Hòa Thượng Vào Trấn (p2)	713
183.	Chương 15: Trượng Nghĩa	716
184.	Chương 16: Nhị Ngốc Mời Khách	722
185.	Chương 17: Khách Từ Đại Yến	728
186.	Chương 18: Tiền Ở Đâu?	734
187.	Chương 19: Giữa Rừng Mong Mưa	741
188.	Chương 20: Ngõ Cụt	747
189.	Chương 21: Phía Trước Luôn Có Bất Ngờ	753
190.	Chương 22: Sứ Mệnh Trong Bảy Trăm Năm	756
191.	Chương 23: Bản Đồ Kho Báu	761
192.	Chương 24: Phân Chia	767
193.	Chương 25: Tiểu Bò Đào	773
194.	Chương 26: Luân Hồi	779
195.	Chương 27: Huyết Ấn Trong Đêm Trung Thu	786
196.	Chương 28: Ta Thất Thế, Người Phá Quan	793
197.	Chương 29: Ai Là Kẻ Đứng Sau Bức Rèm?	799
198.	Chương 30: Tìm Kế	806
199.	Chương 31: Tiếng Sáo	812
200.	Chương 32: Bí Mật Trong Biệt Lai Thiên Viện	818
201.	Chương 33: Lễ Vật	824
202.	Chương 34: Cẩn Đường	827
203.	Chương 35: Cùng Vui	830

204. Chương 36: Con Đường Mới Của Sư Thái	836
205. Chương 37: Xả Lợi	839
206. Chương 38: Bắt Đầu Hành Động	845
207. Chương 39: Tà Ma	851
208. Chương 40: Đã Chết Không Thể Trở Về	856
209. Chương 41: Chuẩn Bị Làm Lễ	862
210. Chương 42: Quốc Sư Phiền Muộn	867
211. Chương 43: Pháp Sư Cầu Phúc	873
212. Chương 44: Lộ Rõ Bộ Mặt Gian Tà	879
213. Chương 45: Phục Ma - Gian Nhân Đền Tội	884
214. Chương 46: Không Tham Không Thể Làm Quan	890
215. Chương 47: “dưỡng Khí” Tốt Cho Cơ Thể	896
216. Chương 48: Món Hời	902
217. Chương 49: Quà Tặng Cho Ngày Đại Lễ	909
218. Chương 50: Vân Đỉnh	915
219. Chương 51: Tâm Nhân (1)	919
220. Chương 51: Tâm Nhân (p2)	922
221. Chương 52: Người Dốc Sức, Kẻ Lưu Tình (p1)	924
222. Chương 52: Người Dốc Sức, Kẻ Lưu Tình (p2)	927
223. Chương 53: Thâm Sơn Không Phải Con Đường Tốt	930
224. Chương 54: Ta Tên Lý Đại	935
225. Chương 55: Mạch Đạo	941
226. Chương 56: Ta Sẽ Lại Đến	947
227. Chương 57: Quà Tặng (p1)	953
228. Chương 57: Quà Tặng (p2)	956
229. Chương 58: Không Thể Kết Hôn Sao? (1)	959
230. Chương 58: Không Thể Kết Hôn Sao? (2)	962
231. Chương 59: Sách Tốt (1)	965
232. Chương 59: Sách Tốt (2)	969
233. Chương 60: Yêu Tinh (1)	972
234. Chương 60: Yêu Tinh (p2)	975
235. Chương 61: Ta Muốn Đọc Binh Thư (p1)	978
236. Chương 61: Ta Muốn Đọc Binh Thư (p2)	981
237. Chương 62: Phương Thuốc Dưỡng Da Tốt	984
238. Chương 63: Lão Cổ Trả Nghĩa	990
239. Chương 64: Cúng Thất Thất	995
240. Chương 65: Ta Muốn Đi Hồi Hộ	1000
241. Chương 66: Tài Sản Lớn	1006
242. Chương 1: Sắp Xếp	1009
243. Chương 2: Chặn Đường	1014
244. Chương 3: Thành Hồng Dao	1017
245. Chương 4: Dụng Tâm	1021
246. Chương 5: Giết Con Tin	1025
247. Chương 6: Huyết Ngọc	1029
248. Chương 7: Song Nhận	1033
249. Chương 8: Chỉ Về	1038
250. Chương 9: Bay Lên Trời	1044
251. Chương 10: Chàng Còn Sống, Ta Vẫn Còn Người Thân	1048
252. Chương 11: An Phận Thủ Thường	1054
253. Chương 12: Trách Phạt	1057
254. Chương 13: Liên Lụy Tổ Tiên	1063
255. Chương 14: Đấu Một Trận	1066
256. Chương 15: Hẹn Gặp Ở Tỉnh Thành	1072
257. Chương 16: Hạ Độc Tốt Hơn	1075

258. Chương 17: Tranh Chấp	1080
259. Chương 18: Bữa CƠM Chiều	1083
260. Chương 19: Trăng Non	1089
261. Chương 20: Nhật Thực	1092
262. Chương 21: Gặp Nạn	1097
263. Chương 22: Mật Khẩu	1100
264. Chương 23: Hư Hỏa	1105
265. Chương 24: Khói Báo Động	1108
266. Chương 25: Kỵ Xạ	1111
267. Chương 26: Thần Kỹ	1117
268. Chương 27: Quân Tình	1119
269. Chương 28: Ta Từng Thấy Ngài Giết Người	1125
270. Chương 29: Phách Đạo	1128
271. Chương 30: Thất Lạc	1131
272. Chương 31: Người Quen	1134
273. Chương 32: Mắt Chim Ưng	1139
274. Chương 33: Kẻ Truy Đuổi Đáng Ghét	1142
275. Chương 34: Biển Hoa	1148
276. Chương 35: Tuyệt Kỹ	1151
277. Chương 36: Tát Mãn	1154
278. Chương 37: Dừa Hấu	1157
279. Chương 38: Quái Ngư Hút Máu	1163
280. Chương 39: Nợ Củ, Huê Nhé	1166
281. Chương 40: Rằm Nửa, Rằm Nửa	1169
282. Chương 41: Bão Cát Đen	1175
283. Chương 42: Đạo Quân Quái Vật	1181
284. Chương 43: Nửa Bước	1186
285. Chương 44: Ngày Hôm Đó Vui Sướng Biết Bao!	1192
286. Chương 45: Tắm Đệm Dưới Đáy Thung Lũng!	1198
287. Chương 46: Nếu Được, Ta Muốn Họ Độc Ác Một Chút.	1204
288. Chương 47: Lật Xe	1209
289. Chương 48: Bố Trí Tìm Người	1215
290. Chương 49: Xác Chết Hồi Sinh	1221
291. Chương 50: Hỗn Loạn	1225
292. Chương 51: Thích Khách	1231
293. Chương 52: Mùa Thu Hoạch	1236
294. Chương 53: Giác Đấu	1242
295. Chương 54: Vợ Chưa Cưới	1247
296. Chương 55: Huỳnh Đệ	1254
297. Chương 56: Điểm Tâm	1260
298. Chương 57: Bản Tính Không Đổi	1266
299. Chương 58: Trò Đùa Dai	1271
300. Chương 59: Gò Xương	1278
301. Chương 60: Bức Họa Hại Người	1283
302. Chương 61: Điềm Báo	1288
303. Chương 62: Công Và Tội	1293
304. Chương 63: Làm Nó Thành Yên Ngựa	1299
305. Chương 64: Tiểu Trư Leo Núi	1302
306. Chương 65: Chàng Hồi Phục, Thiếp Sẽ Gả Cho Chàng	1308
307. Chương 66: Hai Mươi Năm Một Kỳ Tích (p1)	1314
308. Chương 67: Lão Ta Giả Vờ Sao?	1316
309. Chương 68: Ta Không Thể Hồi Tử, Vậy Ta Hồi Ông Trời.	1322
310. Chương 69: Đáng Chết.	1328
311. Chương 70: Tuân Theo Quy Tắc	1334

312.	Chương 71: Giám Định Bảo Vật	1340
313.	Chương 72: Đáng Giá Một Đồng	1343
314.	Chương 73: Một Lá Cờ Vương, Hai Tầng Hàm Nghĩa	1350
315.	Chương 74: Xung Phong Ngược	1356
316.	Chương 75: Lần Thứ Hai Nhập Ma	1362
317.	Chương 76: Đại Hỷ	1367
318.	Chương 77: Người Tỉnh Rồi!	1373
319.	Chương 78: Ta Với Người Cùng Đánh Cuộc!	1379
320.	Chương 79: Nhĩ Độc.	1385
321.	Chương 80: Sa Chủ Không Phải Là Sa Chủ.	1391
322.	Chương 81: Bắt Đầu Loạn.	1397
323.	Chương 82: Hộ Tống.	1402
324.	Chương 83: Gặp Quỷ.	1408
325.	Chương 84: Bạch Âm Vương Không Được, Nhưng Người Thì Được	1414
326.	Chương 85: Cùng Chết	1419
327.	Chương 86: Ba Vũ Khí Cuối Cùng	1426
328.	Chương 87: Ta Là Cha Hấn	1431
329.	Chương 88: Kẻ Bán Nước	1437
330.	Chương 89: Ta Không Đi	1443
331.	Chương 90: Đồng Lỗa	1449
332.	Chương 91: Tinh Bình	1455
333.	Chương 92: Hàn Độc	1460
334.	Chương 93: Thân Lại Càng Thân, Hỷ Càng Thêm Hỷ	1466
335.	Chương 94: Cuộc Chiến Đối Đời	1471
336.	Chương 95: Ngày Tốt	1476
337.	Chương 96:quốc Nạn	1481
338.	Chương 97: Thần Kỳ	1485
339.	Chương 98: Hồng Khẩu	1490
340.	Chương 99: Đánh Chó	1494
341.	Chương 100: Tiền Tuyến	1499
342.	Chương 101: Viện Binh	1504
343.	Chương 102: Khói Lửa	1509
344.	Chương 103: Thanh Dương	1514
345.	Chương 104: Tiên Phong	1518
346.	Chương 105: Đứng ... Nghiêm	1523
347.	Chương 106: Đùng Sợ	1527
348.	Chương 107: Đêm	1532
349.	Chương 108: Giờ Lành	1535
350.	Chương 109: Tập Kích Trong Đêm (thượng)	1540
351.	Chương 109: Công Lao (hạ)	1545
352.	Chương 110: Tín Vật (1 2)	1549
353.	Chương 111: Chặn Giết	1554
354.	Chương 112: Nguyên Soái.	1558
355.	Chương 113: Mãnh Thú (1 2)	1563
356.	Chương 114: Tấn Công Thành Thanh Dương	1568
357.	Chương 115: Răn Dạy (1 2)	1572
358.	Chương 116: Công Thành (1 2)	1577
359.	Chương 117: Lôi Mộc	1582
360.	Chương 118: Ác Diệm	1585
361.	Chương 119: Gian Khổ	1590
362.	Chương 120: Phá Vây	1594
363.	Chương 121: Mãnh Quỷ	1599
364.	Chương 122: Đại Sự	1604
365.	Chương 123: Chuông Tang	1610

366.	Chương 124: Một Lay	1615
367.	Chương 125: Tráng Hán	1620
368.	Chương 126: Công Đạo	1625
369.	Chương 127: Lung Lạc Lòng Người	1630
370.	Chương 128: Dị Tượng	1635
371.	Chương 129: Mạch Nước.	1640
372.	Chương 130: Tín Ngưỡng.	1645
373.	Chương 130: Tín Ngưỡng.	1647
374.	Chương 131: Đại Lễ Thăng Tòa	1652
375.	Chương 132: Tà Thuật	1657
376.	Chương 133: Mưu Cảnh Thái	1662
377.	Chương 134: Thợ Khóa	1667
378.	Chương 135: Hòn Đảo Cô Độc	1673
379.	Chương 136: Quân Tình	1678
380.	Chương 137: Muốn Chết	1683
381.	Chương 138: Quyền Lực	1689
382.	Chương 139: Thời Cơ	1694
383.	Chương 140: Xuống Núi	1700
384.	Chương 141: Bọn Mọi	1705
385.	Chương 142: Thông Phán	1709
386.	Chương 143: Niên Phân	1714
387.	Chương 144: Mùi Vị	1719
388.	Chương 145: Vương Gia.	1724
389.	Chương 146: Cầm Thuật	1729
390.	Chương 147: Tử Chiến	1735
391.	Chương 148: Nam Man	1739
392.	Chương 149: Tiến Binh	1744
393.	Chương 150: Nhập Khẩu	1750
394.	Chương 151: Mật Lộ	1752
395.	Chương 152: Đá Vụn	1758
396.	Chương 153: Bảo Hộ	1761
397.	Chương 154: Thủ	1764
398.	Chương 155: Kiếp Này	1767
399.	Chương 156: Giác Ngộ	1770
400.	Chương 157: Bảo Vệ Lãnh Thổ	1776
401.	Chương 158: Luyện Ngục (1)	1779
402.	Chương 159: Quyết Chiến	1781
403.	Chương 160: Quyết Thắng	1785
404.	Chương 160: Quyết Thắng	1789
405.	Chương 161: Tồn Vong	1792
406.	Chương 162 - Hành Trình Xa Xôi	1796
407.	Chương 163 – Dích Đến	1799
408.	Chương 164 – Sắc Trời	1802
409.	Chương 165: Thạch Bình	1806
410.	Chương 166: Xông Đỉnh.	1809
411.	Chương 167: Biển Động, Cơ Quan, Long Tước.	1812
412.	Chương 168: Mỗi Người Một Tư Thế.	1816
413.	Chương 169: Một Lại Hai, Hai Lại Ba.	1820
414.	Chương 170: Chân Tướng.	1823
415.	Chương 171: Quân Bất Kiến	1827
416.	Quyển 4: Trăng Phương Bắc Lờ Bạt Cuối Sách.	1836

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Giới thiệu

Nguồn: Mê truyện Nhân vật chính là Tống Dương, xuyên việt đến thời cổ đại tương đương với thời T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoat-sac-sinh-kieu>

1. Chương 1: Trăm Ngày Tuổi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 1: Trăm ngày tuổi

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Giới thiệu:

Nhân vật chính là Tống Dương, xuyên việt đến thời cổ đại tương đương với thời Tống nhưng là Đại Yến, trọng sinh vào một tiểu hài nhi mới sinh, con thứ tư của Đại Yến quốc thừa tướng. Tưởng như sinh vào đại gia đình phú hào, cuộc sống đã đảm bảo vinh hoa phú quý hưởng cả đời. Nhưng số phận trở trêu, vì thi hành mệnh lệnh của nhà vua mê tín, vì đảm bảo tồn vinh của gia tộc mà thừa tướng phải hy sinh đứa con này. Một đứa trẻ mới trăm ngày tuổi thì có thể làm được gì? Liệu hắn có thể sống sót? Hắn sẽ trả thù những kẻ đã muốn hại hắn? Số phận đã đặt sẵn cho hắn một con đường đầy chông gai nhưng không kém phần màu sắc. Hãy cùng Tống Dương vượt qua trắc trở để trở thành một kiêu hùng.

Nhận xét:

Truyện liên tục đứng đầu bảng xếp hạng truyện mới trên trang qidian bởi lối viết đầy sức hút, cuốn người đọc ngay từ những chương đầu tiên, với cách sắp đặt tình tiết logic cùng một óc tưởng tượng phong phú của tác giả, chúng ta sẽ được thưởng thức những màn đấu trí tuyệt đỉnh, những màn đấu võ gay cấn cùng những tình huống hài hước, nhưng không kém phần tình cảm chỉ có trong Hoạt Sắc Sinh Kiêu.

Ngày thứ một trăm... Một trăm ngày rồi. Sinh ra vào đêm mừng bảy tháng năm, hôm nay ngày mười sáu tháng tám, vừa vặn ‘Trăm ngày tuổi’.

Trong lòng yên lặng tính toán thời gian, Tống Dương nằm ở trong chậu gỗ, chân tay giơ thẳng lên trời vung vẩy.

Ở kiếp trước đột nhiên biến đổi lớn, người tốt lại chết trẻ, nhưng Tống Dương nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình rõ ràng xuyên việt đến cổ đại nhưng lịch sử lại hoàn toàn bất đồng, nhập vào một đứa trẻ con vừa mới được sinh ra. Tống Dương đã ‘đến’ hơn ba tháng, không thể nói chuyện, không thể đi lại, nhưng

hắn nghe được tỏ tường nhìn thấy rõ ràng, gia đình này họ Phó, trên hắn còn có ba người anh, quả thực là một đại gia đình.

Phủ đệ rường cột chạm trổ hoa văn, trong vườn thanh khê giả sơn, cửa ra vào thường trực hộ vệ, trong phủ gia binh tuần tra... Cái này xa xa còn không tính, hôm nay kỷ niệm ngày sinh của hắn, lại có thánh chỉ truyền đến, sắc phong cho hắn danh hiệu gì đó.

Vẫn chưa thể nói thì công công đưa khâm điểm của Hoàng đế tới. Tổng Dương đương nhiên rõ ràng mình có đãi ngộ như vậy rất cuộc là vì cái gì: Cha của hắn ở kiếp này, là trọng thần gần gũi với Thiên tử.

Như hắn sở liệu, Phó đại nhân quan bá thừa tướng Đại Yến, thống lĩnh bách quan, dựa theo cách nói của Tổng Dương ở kiếp trước, mình là gửi hồn trong nhà ‘Thủ tướng’ rồi. Sinh ra trong gia đình quyền thế như vậy, còn có gì phiền não? Tổng Dương đã trông thấy, một cuộc sống vừa con nhà giàu đang giờ tay vậy gọi mình.

Hiện tại hắn đang ngồi trong chậu gỗ, được vú nuôi cùng hai cái nha hoàn cẩn thận tắm rửa. Ngón tay thiếu nữ, bàn tay nhẹ nhàng xoa khắp thân thể, vừa buồn buồn, vừa thoải mái. Tổng Dương tay chân vung loạn, tóe lên thành từng mảng bọt nước, Trung thu đã đến nhưng Trâu thành ở Giang Nam còn khá nóng bức, nha hoàn đang mặc quần thun bằng gấm, dính chút nước đã lộ rõ... Thời gian tắm rửa không đến một chén trà, nước trong chậu có một nửa đều bị Tổng Dương gội ra ngoài rồi, hai nha hoàn xinh đẹp trên người ướt đầm, cười khanh khách không ngừng.

Nha hoàn cười, Tổng Dương cũng cười theo. Hắn trong lòng tỉnh tường, hôm nay là ngày tốt lành mình tròn ‘Trăm ngày tuổi’, phụ thân muốn ở trong phủ mở yến tiệc, chiêu đãi đồng liêu.

Trong nhà Thừa tướng đại nhân có việc vui, quan viên lớn nhỏ nào dám không nịnh nọt, qua buổi trưa, trước cửa phủ khách khứa đã bắt đầu tấp nập, khách quý lục tục đến nhà, tiếng xướng lễ, tiếng chúc mừng, tiếng đồng liêu gặp nhau mà vui mừng vang lên náo nhiệt, tôi tớ trong phủ tinh thần vô cùng phấn chấn, dẫn khách mới ngồi xuống dâng trà; Phó đại nhân càng là đầy mặt vinh quang, hoàn toàn không thấy thừa tướng uy nghiêm, chỉ có chủ nhân thân thiết, đang trong đám đồng liêu không ngừng qua lại, xã giao.

Chớp mắt đã đến hoàng hôn, bọn nha hoàn bắt đầu bận rộn đốt đèn, trong phủ Thừa tướng khách quý đầy nhà, quan viên trong kinh đã đến chín phần, nhưng Phó đại nhân trên trán, chẳng biết lúc nào xuất hiện thêm vài nếp nhăn: quan viên tới tuy nhiều, nhưng là trong ba người quan trọng nhất, còn hai người chưa thấy xuất hiện...

Cảnh Thái hoàng đế trị vì Đại Yến, có Tứ đại trọng thần. Hoàng đế đã từng mỉm cười nói: trăm có ‘Nhất văn’, ‘Nhất võ’, ‘Nhất tiên’, ‘Nhất xà’, bốn cột chống trời Đại Trụ này không ngã, ta Đại Yến không thể có việc gì.

(*Tiên trong thần tiên, ‘Xà’ nghĩa là con rắn)

‘Văn’ chính là Phó đại nhân rồi; ‘Võ’ thì là nguyên lão tam triều, Trấn quốc công Đàm Quy Đức, lão sớm đã tới rồi, đang cùng một đám quan to cười nói. Tiên, chỉ chính là Quốc sư đương triều; mà xà kia, họ Tạ.

Tạ đại nhân quan bá Tấn Kỳ Thường Tùy, chính Tam phẩm, chức quan so với ‘Văn, võ’ hai người muốn kém xa rồi, nhưng hắn là Giám Quốc Trọng Khí chủ quan ‘Thường Đình Vệ’, trên giám sát quan lại, dưới dò hỏi dân gian, toàn do họ Tạ một tay quản lý, quyền lực cực lớn.

Thừa tướng trong lòng rất rõ, trong phủ của mình không biết có bao nhiêu mật thám, tôi tớ của ‘Thường Đình Vệ’? Quản gia? Hoặc là thứ bảy phòng thiếp thất...

Tiên, Xà chưa tới. Quốc sư bình thường thần thần bí bí, hành động cổ quái, không đến còn chưa tính, nhưng lão Tạ tâm tư khôn khéo, xử sự khéo đưa đẩy, như thế nào lại không đến?

Chính đang lúc nghi hoặc, trước cổng chính quản gia có nhiệm vụ tiếp khách cao giọng xướng lễ:

- “Thái y lệnh, Vưu Ly Vưu đại nhân đến!”

Thái y lệnh chỉ là thất phẩm tiểu quan, đừng nói Phó thừa tướng, mà ngay cả Tổng Dương hiện tại cũng so với hắn quan lớn hơn, bất quá thái y lệnh chủ quản sở hữu tất cả thái y, chuyên quản lý thuốc và kim châm,

lại là cận thần bên cạnh Hoàng đế, đồng thời cũng là ” Bò Tát cứu mạng ” của đám quan trong kinh thành, làm quan dù làm lớn đến mấy cũng không thể không sinh bệnh, cho nên không ai dám đắc tội bọn họ.

Theo tiếng xướng lễ, Vu thái y cất bước vào cửa. Người khác tới chúc mừng, đều mang theo lễ trọng, sợ mang tiếng tùy tiện, duy chỉ có Vu thái y hai tay trống trơn, mang theo cái miệng đến uống rượu.

Người này tài lạ, cả đời si mê y đạo, nghe nói mỗi ngày nhiều lắm chỉ ngủ một canh giờ, hốc mắt vĩnh viễn đen sì như bị đánh, tính cách như con mèo sạch, ngạo khí ngất trời, có gì nói đấy, không biết đắc tội bao nhiêu quyền quý, nhưng y thuật của lão đích thực rất cao minh, cho nên những người khác cũng không cùng lão so đo.

Phó thừa tướng cười ha hả ra nghênh đón, Vu thái y chào hỏi qua loa, sau đó cũng không nói lời chúc mừng hay khách khí, mà nói thẳng:

- Vốn định từ thái y viện cầm mấy cây nhân sâm để làm lễ hạ, không ngờ tới hôm nay tên thị vệ đang trực trước kia có thù oán với ta, nên không lấy được.

Phó thừa tướng lại càng hoảng sợ, mấy cây nhân sâm không coi là đại sự, nhưng dược liệu trong thái y viện, đều là hoàng gia thu mua, đương nhiên cũng đều là đồ vật của hoàng đế, Vu thái y vậy mà muốn trộm nhân sâm của hoàng đế đến làm hạ lễ cho mình... Thừa tướng đại nhân lắc đầu cười nói:

- Thái y nói đùa, nói đùa.

- Không phải nói đùa mà là sự thực.

Vu thái y tích cực:

- Tay không đến luôn luôn có chút không thích hợp, như vậy đi, ta đi xem Tứ công tử, để lại cho hắn một đơn thuốc tăng chiều cao, cho tiểu oa nhi lớn lên phát triển mạnh mẽ chút ít, coi như là hạ lễ rồi.

Phó thừa tướng vui mừng, xin phép khách khứa, tự mình dẫn Vu thái y đi về hướng nội viện.

Tổng Dương đã sớm tắm rửa xong, bú no sữa, cảm thấy mỹ mãn đang nằm trên giường, đang lúc mơ màng buồn ngủ, kết một tiếng ,cửa phòng mở ra, đưa mắt nhìn, thấy phụ thân dẫn một người ‘Gầy như cây trúc’ đi đến.

Từ dăm ba câu ở giữa, Tổng Dương mới biết thân phận của ‘Gầy như cây trúc’, trong lòng không xem ra gì, chính mình miệng lớn bú sữa mẹ, suốt ngày ngủ say, thân thể có cái gì phải điều dưỡng.

Vu thái y vẫn là thần khí không chết không sống, đi đến gần xem mạch, lại duỗi hai bàn tay như quỷ trảo, dò xét liên tục trên người Tổng Dương, ban đầu còn không có gì, mà khi hắn sờ đến ngực Tổng Dương, thần tình trên mặt khẽ giật mình, hai mắt này giờ nửa mở nửa khép thoáng cái mở trừng căng tròn.

Rất nhanh, trong ánh mắt Vu thái y, từ kinh ngạc, ngạc nhiên, biến thành tràn ngập vui mừng, tràn đầy tham lam, đồng thời trong miệng thì thào, nhẹ nhàng mà lẩm bẩm gì đó...

Thái y đưa lưng về phía người bên ngoài, Phó thừa tướng nhìn không tới ánh mắt của lão, nhưng Tổng Dương lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Mắt thấy đối phương thần sắc cổ quái, Tổng Dương hiểu rõ sự tình khác thường, nhưng mình bây giờ chỉ là một đứa bé vừa tròn trăm ngày tuổi, ngoại trừ đi tiểu hần cũng không còn biện pháp khác, duy nhất chỉ có tập trung tinh thần, cẩn thận nghe Vu thái y ”Thì thào tự nói ” đồng thời dùng sức nhìn thẳng miệng đối phương để đoán âm.

Hết sức cố gắng, Tổng Dương cuối cùng tinh tường, Vu thái y lẩm bẩm hẳn là hai chữ... Có tim?

Tổng Dương lấy làm kỳ, “có tim” cũng đáng được ngạc nhiên? “Không tim” mới ghê rợn chứ.

Trọn vẹn thời gian một chén trà, Vu thái y mới cả kinh mà tỉnh, biết rõ ràng tình hình bây giờ, biểu hiện trên mặt vui mừng cùng tham lam tiêu tán không thấy, đối thành nặng nề thất lạc, dường như một bảo vật tuyệt thế đã rơi vào trong tay người khác, chính mình dù ham mê thế nào cũng vô dụng. Ánh mắt Vu thái y lấp lánh, đem hai tay thu hồi trong tay áo, sau một lát tay phải lại duỗi ra, nhẹ nhàng giương lên, nhanh chóng xẹt qua Tổng Dương chớp mắt.

Tổng Dương chỉ cảm thấy một cổ hương vị cay độc bay thẳng lỗ mũi, lúc này hắt hơi một cái, rồi sau đó vừa sợ vừa giận, không biết cái lão yêu nhân này cho mình gửi cái gì được, lập tức ‘Oa’ một tiếng khóc lên, đồng thời tay chân cuống loạn vung vẩy, trên mặt bày ra tràn đầy thống khổ, đánh động cho Thừa tướng cha mình.

Bởi vì Vũ thái y xoay thân, Phó thừa tướng cũng không chứng kiến động tác của hắn, nhưng em bé khóc đến giống như chết cha chết mẹ, hắn cũng nhíu mày: “Thái y, khuyến tử...”

Vũ thái y đáp: “Yên tâm, ta cố ý khiến nó khóc, chính là vì nghe một chút tiếng khóc của nó, rất tốt, không có vấn đề!” Nói xong, Vũ thái y đứng lên rời đi, trở lại tiền viện tìm nơi ngồi xuống, im lặng không nói gì.

Phó thừa tướng theo thái y cùng một chỗ trở về tiền viện, trên mặt cười ha hả rõ ràng hoàn toàn nhìn không ra cái gì, bất quá hắn đã đang âm thầm phân phó hạ nhân, đi mời thầy thuốc thường trú trong phủ, vội tới kiểm tra cho Tổng Dương một chút.

Lúc này, quản gia tướng phủ bước nhanh đi tới, nhắc nhở gia chủ giờ Dậu đã đến, là thời điểm khai yến rồi.

‘Nhất tiên ’ ‘Nhất xà’ chưa đến, khiến Phó thừa tướng tâm tư hơi loạn, nhưng cả vườn khách và bằng hữu trước mắt, làm gì có thời gian cho hắn cẩn thận cân nhắc, phân phó một tiếng

- Khai yến, thỉnh chư vị đại nhân vào chỗ .

Nói xong, trên mặt lại đổi lại dáng vẻ tươi cười, cất bước đi vào giữa đám đồng liêu, hàn huyền nói cười.

Bên ngoài tiệc rượu cười vui, tiếng ti trúc mơ hồ truyền đến, Tổng Dương nằm ở trên giường, bị mấy thầy thuốc trong phủ lật qua lật lại kiểm tra một lần, đều không có dị thường, vừa mới bị bôi vào mũi thuốc bột, về sau thật cũng không thấy có gì bệnh trạng, Tổng Dương yên tâm không ít, nhưng cử chỉ đó của Vũ thái y quá khác thường, không khỏi khiến hắn cẩn thận suy ngẫm.

‘Có tim, có tim. . . Tổng Dương nhiều lần lặp đi lặp lại mấy lời nói kỳ lạ của Vũ thái y, vô luận thế nào cũng nghĩ không thông, hai chữ này đến tột cùng là có ý gì. Trong lòng suy nghĩ, bàn tay nhỏ bé trắng mập cũng không nhận được đề xuống ngực của mình. Vốn chỉ là động tác vô thức, hắn lại mãnh liệt kinh hãi: Ngực trái, ngực... Khả ngực của mình, lại không có cảm giác tim đập bình bình!

Người bình thường sẽ không cảm giác thấy trái tim mình, Tổng Dương đủ thág mà sinh, lại được phần đông tới tở coi chừng che chở, sửa nhiều đến ăn không hết, thân thể nho nhỏ nhưng lại khỏe mạnh, cho nên hắn chưa bao giờ phát giác dị thường, ai mà nghĩ đến chính mình trong lòng ngực lại không có tim.

Phát hiện lớn này, quả thực dọa Tổng Dương toát một thân mồ hôi lạnh, là người của hai thế giới đã đủ yêu nghiệt rồi, không...có tim, vậy cũng thực thành ác quỷ rồi. Bất quá rất nhanh, đương lúc Tổng Dương sờ đến ngực phải, hắn mới yên tâm, mình không phải là không có trái tim, mà là cùng người bình thường tim ở bên trái, còn hắn trái tim sinh trưởng ở bên phải. Ở kiếp trước, Tổng Dương từng tại trên mạng nhìn thấy bài báo nói trái tim sinh trưởng ở bên phải không phải là không có, chỉ là cực kỳ hiếm thấy mà thôi, mà vị trí trái tim bên phải cũng không có gì ảnh hưởng đến sức khỏe.

Đồng thời Tổng Dương cũng bừng tỉnh đại ngộ, bệnh quỷ thái y nói không phải “có tim”, mà là nói về vị trí của trái tim nằm bên phải. Chỉ là bộ dạng của Vũ thái y lúc đó, người có tim ở bên phải, đối với lão quan trọng sao?

Trong hoa viên tướng phủ vô cùng náo nhiệt, chén qua chén lại, vô thức tiệc rượu ăn uống đã quá nửa, mà tiếng xướng lễ lại lần nữa vang lên, nhất đầu ‘Xà Tà đại nhân ’ khiến thừa tướng đại nhân phải đợi lâu cái kia cuối cùng đã tới!

Tà đại nhân thân thể mập mạp, đôi mắt giống như Vũ thái y vĩnh viễn thâm quầng, trên mặt béo tròn của hắn là một vẻ tươi cười hiền lành, vừa vào cửa liền liên tục xin lỗi:

- Đã tới muộn, đã tới muộn, tạm thời gặp chút ít sự tình khó giải quyết, thừa tướng đại nhân thứ tội, các vị đại nhân thứ tội.kéo theo chút ít then thùng,trong vẻ then thùng còn lộ ra chút ít sợ hãi, phảng phất thiết tình lo sợ mọi người trách tội, dáng vẻ này ai biết ẩn dấu bên trong là một đầu xà độc có thể nuốt cả xương lẫn da người.

Người này vừa đến, nghi kị trong lòng Phó thừa tướng biến mất hơn nửa, bước nhanh ra nghênh đón, cười nói:

- Thỉnh tội như thế nào cũng là giả dối, chỉ có phạt rượu mới là thật !

Lão Tạ cũng cười to:

- Thừa tướng đại nhân lên tiếng, đừng nói phạt rượu, dù là phạt nước ớt ép ta cũng tuyệt không hai lời. Bất quá, nước ớt ép trước tiên để đây, ta muốn nói với người một chuyện.” Nói xong, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy đỏ, đưa cho Phó thừa tướng:

-Tứ công tử trăm ngày tuổi, ta thật sự nghĩ không ra có lễ vật gì có thể mang ra tặng, dứt khoát đưa cho người cái này!”

Trên tờ giấy đỏ là tên một người: Tạ Tư Náo. Sau đó là ngày sinh tháng đẻ.

Phó thừa tướng có chút sững sốt, hẳn biết rõ trên giấy đỏ viết Tư Náo là tiểu nữ nhi của lão Tạ, sinh vào mùa xuân năm trước, đương nhiên cũng có thể hiểu rõ tâm tư lão Tạ, là muốn đính ước một cuộc hôn nhân trẻ thơ, phần tâm ý lớn này tự nó đã không cần nói, nhưng sự tình lại không nên làm như vậy...

Giữa các quan viên, con cái quan hệ thông gia vốn là việc bình thường, nhưng mình cũng tốt, lão Tạ cũng thế, địa vị thật sự quá nặng, nếu làm thân gia, sẽ bị coi là “kết bè kết đảng”, chắc chắn sẽ bị hoàng đế nghi kị, dùng tâm tư của lão Tạ, như thế nào lại đi phạm vào việc kiêng kị này; mặt khác, việc kết hôn , cho dù đôi bên đều có ý, cũng nên chậm rãi thương nghị, trước phải xem qua bát tự của đôi bên, nhìn xem phải chăng tương hợp xứng đôi, nhưng hành động của lão Tạ lần này dứt khoát là đem con gái của mình trở thành lễ vật tặng đi.s

Phần lễ vật này, quý trọng tới cực điểm, đồng thời trầm trọng tới cực điểm. Mà hành động lần này của Tạ đại nhân cũng cổ quái tới cực điểm.

2. Chương 2: Nhị Nhân

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 2: Nhị Nhân

Người dịch:Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Lão Tạ đã ra tay, tại yến rượu, tại trước mặt bách quan, thừa tướng làm sao dám không nhận lấy. Sau khi các quan biết rõ ràng phần này ‘Lễ vật’ là cái gì, bất kể trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt đều tỏ vẻ chúc mừng, miệng liên tục nói lời chúc phúc, khung cảnh vốn đã náo nhiệt, lại càng thêm phần huyền ảo.

Giờ Dậu (khoảng 18h)bắt đầu tiệc rượu, thẳng đến phân nửa giờ Hợi (khoảng 23h) mới chấm dứt, các quan cáo từ mà về, không thể thiếu lại là một hồi hàn huyên, người khác đều không có gì, duy chỉ có Vương thái y, đi từng bước nhỏ, ba lần quay đầu, nhìn lại chỗ Tổng Dương, mặt tràn đầy lưu luyến. . .

Đợi hết thủy triều yên tĩnh trở lại, đã gần tới giờ Tý (0h) rồi, bất quá lão Tạ lại không đi, thủy chung kiên nhẫn đợi một bên, thấy Phó thừa tướng việc bận rộn rốt cuộc đã xong, lão mới đi tiến lên, cũng không dùng chức quan tương xứng, cũng không đi quanh co lòng vòng tìm từ, nói thẳng:

- Phó lão ca, ta tìm người có việc.

- Vừa hay, ta cũng có chuyện muốn cùng người nói, đi theo ta.

Thừa tướng kéo tay lão Tạ, một mạch đi thẳng về nội đường, tới trong phòng Tổng Dương, mới tiếp tục cười nói:

- Vốn muốn mời người làm cha nuôi cho tiểu tử này, tên chữ hắc còn không có đặt, chỉ là một mực chờ người đến, không nghĩ tới người muốn làm cha vợ hắc. . . Ha ha, cũng tốt, bắt quá tên chữ của hắc, hay là muốn người tới đặt, cái này liền xin mời.”

Tập tục Trung thổ, nam tử hai mươi trưởng thành, gọi là nhược quan, mới có thể đặt tên chữ, bắt quá không ngại sớm nghĩ lấy tên chữ hay.

Tống Dương bị tiếng nói chuyện đánh thức, trợn mắt nhìn, lúc trước đến cái người gầy, hiện tại lại tới nữa lại mập mập. Vừa nghe thấy lời của phụ thân cũng khiến trong lòng của hắc có chút buồn bực, chính mình hoàn toàn chính xác không có đặt chữ, nhưng là trước kia hắc nghe ‘Gia trưởng’ nói chuyện phiếm, đã biết rõ phụ thân sớm đã nghĩ cho mình bảy tám cái tên ‘chữ’, bắt quá là còn chưa xác định rốt cuộc muốn dùng cái nào.

‘Đợi mập mập đặt chữ’ căn bản là lời nói hư ngụy.

Thừa tướng có suy nghĩ của mình, tính tình độc xà của họ Tạ, hắc lại hiểu rõ, mà cuộc hôn nhân trẻ thơ này, cũng thật sự có chút kỳ quặc, hắc nhìn không thấu chuyện trước mắt, việc có thể làm trước tiên cũng chỉ dùng nhĩ tử đem quan hệ song phương lại gần hơn chút ít, lúc này mới có chuyện đặt tên “chữ”.

Tiếp theo, thừa tướng lại nhìn về phía con út, không quản đứa trẻ trăm ngày có thể nghe hiểu lời của mình hay không, tiếp tục cười nói:

- Tiểu tử người phúc khí tốt, làm con rể của võ học đại gia Đại Yến Quốc. Tương lai học được nửa chiêu thức, vừa vặn đỡ bị người ta chê cười là Phó gia toàn văn chưa khí hủ.”

Lão Tạ ha ha cười cười:

- Ta kiến thức thô thiển, ngài vẫn chớ chê cười ta rồi!

Rất nhanh, thuộc hạ trình lên bút mực, hắc đã nghĩ được chữ Tống Dương, bút lớn vung lên, trên giấy viết xuống hai chữ.

Thừa tướng vốn đang cười lấy, nhưng nhìn Bàn Tử viết ra chữ, thần sắc lúc này biến đổi, trong miệng nhẹ nhàng thì thầm: “Nhị Nhân?”

Chữ “nhị” trong “tiêu nhị” nghĩa là diệt trừ kẻ xấu.

Chữ “nhân” trong “tiêu nhị” nghĩa là người đi diệt trừ kẻ xấu..

Tống Dương chỉ nghe tiếng, nhìn không tới chữ, trong lòng vẫn còn nói thầm: Tống Dương Tống mê người? Cái chữ này. . . Bàn Tử này có văn hóa sao?

(*‘Tiêu nhị’ phát âm là Xiaomi, đồng âm với ‘Mê nhân’ nghĩa là mê người, Tống Dương nghe nhầm)

Lão Tạ buông bút: “Có kiện sự cơ mật, chỉ có thể nói với lão ca”.

Thừa tướng hiểu ý, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Ngoài cửa sổ, cửa ra vào, mấy đạo nhân ảnh chợt lóe lên. . . Đám cận vệ ẩn từ một nơi bí mật gần đó nhanh chóng lui tán.

Lão Tạ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, thần sắc thành khẩn như trước:

- Mừng bảy tháng năm, quốc sư đem xem thiên văn, có ‘Thiên Sát yêu tinh’ rơi vào Yến quốc, chuyển thể trưởng thành, sau khi lớn lên người này sẽ lâm thế, loạn quốc. Cùng ngày trong đêm thánh thượng triệu ta vào cung yết kiến.”

Nói xong, lão Tạ sâu hít sâu một hơi, thanh âm trầm thấp:

- Thánh thượng hỏi ta: nếu tối nay không có trẻ sinh ra, nó như thế nào chuyển thể?

Những người có thể làm đến chức thừa tướng, sẽ không đem nhân mạng để vào mắt, nhưng dù vậy, sau khi nghe lão Tạ thuật lại, Phó đại nhân trên sông lưng vẫn là nổi lên một tầng da gà.

Màn đêm buông xuống không có người được sinh ra? Giết hết những đứa trẻ sinh ra đêm đó mới đúng chứ.

Đại Yến miệng người vô số, những đứa trẻ sinh ra trong một đêm phải tới mười vạn. . .

Lão Tạ thanh âm không ngừng:

- Thánh thượng đem việc hệ trọng này giao cho ta. Mặt khác còn muốn ta ghi nhớ tám chữ: Đại Yến hoàng đế, yêu dân như con!

Một hồi tàn sát, giết hết tất cả những đứa trẻ sinh ra trong đêm đấy, tuy nhiên nghe rộn cả người, nhưng cũng không phải việc gì khó, chính thức phiền toái ở 2 chỗ: một là phải không lọt; hai là không thể tuyên dương, không thể điều phối quan sai trong châu phủ.

Triều đình đồ sát hài nhi, chuyện này một khi tiết lộ ra ngoài, không thể không dẫn đến dân biến.

Mà Tạ đại nhân chương quản Thường Đình Vệ có nhiệm vụ giám quốc, từ thôn hương huyện trấn, lên tới kinh đô triều đình, khắp nơi đều có mật thám của bọn hắn, việc ‘Màn đêm buông xuống không người được sinh ra’ cần làm, đã thuộc bọn hắn quyền lực và trách nhiệm phạm vi, cũng chỉ có bọn hắn mới có thể làm được viên mãn.

Giết chóc đang bí mật tiến hành, nếu không có họ Tạ chính miệng bẩm báo, cho dù là thừa tướng cũng không biết.

Tạ đại nhân đưa mắt, không hề nhìn thừa tướng, mà là nhìn thẳng ánh nến trên mặt bàn: “Tháng năm mừng bảy vào ban đêm, thánh thượng hạn cho ta trăm ngày hoàn thành. . . Hôm nay là ngày cuối cùng, Tứ công tử là đứa trẻ cuối cùng.”

Phó thừa tướng ánh mắt yên tĩnh, nhìn không ra phản ứng gì, trên giường Tống Dương lại bị dọa đến hồn phi phách tán. Thiên Sát yêu tinh, tháng năm mừng bảy, đứa trẻ cuối cùng. . . những lời Lão Tạ nói, một chữ hắn cũng nghe rõ, đương nhiên hiểu đối phương muốn làm gì.

“Lão ca tiệc rượu, ta tới muộn như vậy, là vì ta không biết nên làm sao bây giờ.” Nói đến đây, lão Tạ đột nhiên xoay chuyển lời nói: “Ngày mai ta sẽ đem tiểu nữ nhi đưa đến quý phủ, Tứ công tử sống hay chết, nàng đều là Phó gia con dâu, Phó gia người.”

Phó thừa tướng chậm chạp thở dài một hơi, cuối cùng đã hiểu rõ ý tứ “kết hôn” của lão Tạ.

Bàn về thế lực, địa vị, Phó thừa tướng dưới một người, trên vạn người, cho dù lão Tạ đầu ‘Xà’ này cũng không dám vọng động thân thích của hắn. Nhưng hoàng mệnh làm khó, Tứ công tử tướng gia sinh vào đêm mừng bảy tháng năm, việc này cả triều đều biết, cho dù lão Tạ muốn vụng trộm phóng ‘Tống Dương’ một con ngựa chạy trốn cũng không thành.

Lão Tạ không muốn bởi vì ‘Hoàng mệnh’ đắc tội thừa tướng, nên mới đem tiểu nữ nhi của mình tặng cho Phó gia, đây là đổi, đền trả mạng nhỏ của Tứ công tử đây.

Muốn giết Tống Dương chính là hoàng đế; nhưng lão Tạ vẫn là đem con gái của mình đền vào. Phen này an bài cẩn thận, về công về tư, thừa tướng đều chỉ có cảm kích, hoàn toàn không có ý thù hận.

Lão Tạ ánh mắt cuối cùng từ trên nến chuyển dời, nhìn Tống Dương đang nằm trên giường:

- Đó là một hảo hài tử, người xem nó, giống như nghe hiểu được đại nhân nói. . . Con mắt sáng như vậy, đảo đi đảo lại nhìn ta và người đây này.

Thừa tướng cười cười:

- Nếu thật có thể nghe hiểu được, nó sớm nên oa oa khóc lớn rồi.

Tống Dương không có khóc.

Thừa tướng là phụ thân của hắn, là niềm hy vọng của mạng hắn, cho nên muốn giả trang đáng thương chẳng đồng tình?

Tống Dương rất rõ ràng, làm như vậy vô dụng. ‘Chém giết yêu tinh’ chuyện này, là việc lớn, ảnh hưởng đến an nguy xã tắc; quy kết đến trên người mình, đã liên quan đến trung tâm của Phó thừa tướng đối với thiên tử, đối với triều đình. Người làm tới vị trí thừa tướng, làm sao không hiểu được tiến lui giữ hay bỏ, làm sao sẽ vì Tứ nhi tử vừa mới trăm ngày, khiến đương kim thiên tử tức giận.

Phụ thân sẽ không bảo vệ chính mình, mà dựa vào cơ thể hài nhi hiện tại, Tống Dương cũng không làm được gì.

Sau khi xuyên việt sống lại, chỉ qua một trăm ngày tốt lành, mắt thấy cái chết đang bày trước mắt. Vận mệnh đã như vậy, sao phải khóc.

Quả nhiên, liên quan tới sinh tử của ấu nhi, Phó đại nhân cũng chỉ là thần nhiên nói câu:

- Thiên hạ làm trọng.

Sau đó, lại chấp tay vái chào với lão Tạ:

- Làm phiền rồi.

Nói xong, không liếc nhìn Tống Dương, cất bước rời đi. Có lẽ bởi 'Hổ dữ không ăn thịt con', có lẽ là sợ rước lấy nghi kỵ cho nên muốn tránh hiềm nghi, hắn đem Tống Dương để lại cho lão Tạ.

Nhưng Phó thừa tướng không nghĩ tới, hắn vừa mới vừa đi đến cửa, lão Tạ đột nhiên tràn đầy kinh ngạc 'Ồ' một tiếng, đi theo nói ra:

- Thừa tướng xin dừng bước.

Vừa nói, một bên thò tay chỉ hướng trên giường Tống Dương.

Theo lão Tạ chỉ điểm, Phó thừa tướng nhìn lại, cũng quả thực lắp bắp kinh hãi: vừa mới còn ánh mắt dạt dào, ấu nhi cơ thể còn tràn đầy sức sống, giờ phút này sắc mặt xanh đen, làn da sáng bóng hoàn toàn không còn. . . Tứ công tử chết rồi

Lão Tạ hai tay tìm tòi, trầm giọng lắc đầu: "Ta còn không có động thủ."

Dù là hai vị đại nhân kiến thức rộng rãi, tâm tư cũng hơi loạn, sự tình không khỏi quá cổ quái. Sau một lát, Phó thừa tướng mặt lộ vẻ cười khổ:

- Ý trời, quả nhiên là cái đứa con ngoan, sợ mình sẽ để cho phụ thân khó xử."

3. Chương 3: Tân Lương

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 3: Tân Lương

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Lão Tạ nói với Thừa tướng:

- 'Đắc tội.

Liền xông về phía trước hai bước, thò tay trước sau thăm dò mạch đập, hơi thở của Tống Dương, rất nhanh đã xác định đứa trẻ cuộc sống đã dừng, chết rồi. Nhưng sự tình quá đột ngột, cũng quá kỳ quặc, mặc dù lão có thể xác định Tứ công tử đã chết, vẫn là không dám có chút chủ quan, mượn cơ hội kiểm tra thì thể, tay áo nhẹ nhàng run lên, đem một cây châm lặng yên đâm vào trái tim bên ngực trái của Tống Dương.

Mặc kệ như thế nào, trái tim trúng châm, 'Yêu tinh' cuối cùng cũng chết chắc rồi.

Lão Tạ là võ học đại gia đương thời, ngân châm trong tay áo đâm ra, thu hồi, đều cực nhanh, mà Phó thừa tướng chỉ là văn nhân, căn bản nhìn không ra thủ đoạn của lão. . .

Chỉ có Tống Dương tự mình biết, hiện tại hắn còn chưa có chết, hắn cũng mơ mơ hồ hồ.

Vốn hần đang nhắm mắt chờ chết, chẳng ngờ được chưa kịp đợi lão Tạ động thủ, một luồng hơi lạnh liền từ giữa ngực và bụng bốc lên, nhanh chóng tràn ngập đến khắp cả tứ chi.

Hơi lạnh xâm nhập, thân thể trở nên chết lặng, cứng ngắc, không cách nào cử động. Có lẽ là xuyên việt, liên quan đến hồn hần nương nhờ, Tống Dương có thể nhận ra rõ ràng tình trạng thân thể của mình. Hần rõ ràng cảm giác được, tuy nhiên chết lặng, nhưng mình còn sống, chỉ có điều từ nhịp đập của trái tim, máu lưu chuyển đến hô hấp đều trở nên cực kỳ chậm chạp, người ngoài căn bản không thể nào phát giác.

Còn sống, là giả chết, giả chết đủ để dấu diếm tất cả mọi người .

Thân thể chết lặng, nhưng đầu óc hoàn toàn minh mẫn, Tống Dương còn có thể suy đi nghĩ lại, chính mình lại đột nhiên ‘Giả chết’ thì chỉ có một nguyên nhân —— Vưu thái y.

Việc ‘Giả chết’, đúng như Tống Dương sở liệu.

Vưu thái y ‘coi trọng’ Tống Dương, hạ quyết tâm muốn trộm đi đứa bé này.

Thái y muốn chính là đứa bé được sống, nhưng là muốn từ Tướng phủ trộm đi một Tứ công tử đầy sinh lực lại nói dễ vậy sao? Bởi vậy, lão cho Tống Dương ngủ một loại kỳ dược ‘Giả chết’. Lúc Vưu thái y đến, đã bôi thuốc bột lên chóp mũi Tống Dương, bột thuốc đó gọi là ‘Tân lương’. Một giấc mộng lớn, đời người mấy lần ném trải qua “tân lương”. Không chết qua một lần lại thế nào biết ‘Tân Lương’ .

‘Tân Lương’ men theo hô hấp vào phổi, dược tính ẩn nấp sau sáu tiếng thì phát tác, người sẽ rơi vào trạng thái giả chết. Chuyển sang Quy hấp (*hô hấp giống như loài rùa) kéo dài tính mạng, tim đập cực kỳ yếu ớt, so với người chết cơ hồ không có khác biệt. . . Trộm Tứ công tử khó, nhưng là Tứ công tử ‘chết’ rồi, trong vòng ba ngày sẽ chôn cất, đến lúc đó muốn trộm một cỗ thi thể, sự tình cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Trước giờ Dậu, Tống Dương hít vào ‘Tân Lương’ ; hiện tại gần đến giờ Tý, vừa vận ba canh giờ.

Bởi vì “vị trí tim ở bên phải” nên Vưu thái y muốn trộm Tứ công tử, lại không biết thời gian dược hiệu phát tác vừa đúng, cứu Tống Dương một mạng; cũng vì “tim ở bên phải ” mà lão Tạ để bảo đảm không sơ hở tý nào đâm ra Tụ Lí Châm, cũng vền vẹn làm bị thương lá phổi của Tống Dương, không ảnh hưởng đến tánh mạng của hần.

Lão Tạ đi rồi, trước khi đi thấp giọng nói:

- Ngày mai ta sẽ đem tiểu nữ đưa đến, đại nhân nén bi thương .

Phó thừa tướng cũng không đợi lâu, ở đầu giường ngồi một lúc, tay xoa xoa thái dương, trong miệng phát ra tiếng thở dài nặng nề sau đó đứng lên rời đi. . .

Tứ công tử của Tướng gia chết rồi, nhưng Tống Dương còn sống. Việc liên quan ‘Thiên Sát yêu tinh’, Phó gia không dám đem Tứ tử chôn cất quá rầm rộ, càng không đem hần nhập phần mộ tổ tiên, suốt đêm xử lý quan tài, quan tài chỉ để ở nhà một ngày, liền từ ngoại thành chọn một miếng đất có phong thủy không tệ, qua loa hạ táng.

‘Tân Lương’ thần kỳ, có thể làm cho các cơ quan trong cơ thể vận chuyển cực kỳ chậm chạp, thời gian hô hấp cũng kéo dài, tuy nhiên thân thể em bé yếu ớt, ngực trái lại bị châm dài đâm thủng, Tống Dương vẫn có thể miễn cưỡng kiên cường tiếp tục chờ đợi.

Thuốc còn tác dụng, Tống Dương không cách nào cử động, ngay cả mí mắt cũng không mở ra được, chỉ có thể nằm trong mộ, lẳng lặng nghe, không biết qua bao lâu, bên ngoài rốt cục đã có động tĩnh.

Đầu tiên vang lên tiếng đào đất, tiếp đó là tiếng “kéo kẹt” của nắp quan tài gõ... Là Vưu thái y.

Bệnh lao quỷ đã đến, ‘Yêu tinh’ này cuối cùng đã vượt qua cánh cửa tử tìm được một con đường sống. Không bao lâu, BA~ một tiếng giòn vang truyền đến, Vưu thái y cạy mở quan tài, đem em bé ôm vào trong ngực, quay người chạy về hướng chiếc xe ngựa đứng ở cách đó không xa.

Có lẽ là lần đầu tiên trộm xác, cho nên khẩn trương; có lẽ là rốt cuộc tìm được em bé có tim bên ngực phải, cho nên quá hưng phấn, người gầy nhom như gậy trúc vừa chạy hai bước, liền vấp vào một đá, oa nha một tiếng, cả già và trẻ cùng một chỗ ngã văng ra ngoài.

Cơ hồ ngay tại lúc lão ngã xuống, gã đánh xe vốn là đang ngồi trên xe ngựa cách đó khoảng mười trượng, thân hình đột nhiên nhảy lên như gió lao tới, đón kịp trước khi Vũ thái y rơi xuống đất, vững vàng đỡ lấy lão. Vũ thái y lại không chút nề tình, dậm chân cả giận nói:

- Ngu xuẩn! Ta ngã không chết, ngươi nên đỡ lấy đứa nhỏ!

Vừa mừng, chửi, chân bước nhanh vượt qua đã bế Tống Dương trở về.

Vũ thái y mặt mũi ngập tràn vẻ đau lòng, trong lòng lão, em bé so sánh với con mắt lão còn muốn trân quý hơn. Tống Dương bị ném mặt mũi bầm dập, bất quá hấn sinh sinh tử tử tới lần này, cũng thực không quan tâm lại chết lần nữa rồi. Tống Dương càng quan tâm đây, là cái này gầy như cây gậy trúc, trăm mưu nghìn kế trộm mình để làm cái gì?

Người đánh xe kia võ công xuất sắc, hảo tâm hỗ trợ lại nhận một trận mắng, vẫn nhếch miệng mỉm cười, không còn chút nào oán hận, sau khi hộ tống Vũ thái y cùng Tống Dương lên xe, xoay người nhảy về chỗ ngồi, gờ roi đánh ngựa, nương theo ánh trăng đánh xe vội vàng rời đi.

Chiếc xe ngựa nhìn từ bên ngoài rất bình thường không có gì kỳ lạ, chạy cực vững vàng, nhưng đồ vật bên trong thập phần xa hoa, thoải mái dễ chịu, ở bên trong mái hiên lương bích còn treo lấy hai ngọn đèn bằng ngọc lưu ly, đèn trong đèn đốt lấy là lân tảo, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi chạy trên đường xe lắc lư, ánh sáng nhu hòa nhưng cũng không ảm đạm, có thể so với nến.

Mượn ánh đèn, Vũ thái y cởi bỏ áo liệm trên người em bé, chuẩn bị xua tán được lực của Tân lương, nhưng rất nhanh Vũ thái y tịt ngáy ngẩn cả người. . . Lỗ kim trên ngực trái của Tống Dương mặc dù không rõ ràng, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của một đại danh y.

Vũ thái y thò tay tháo đèn xe xuống, để sát vào lỗ kim cẩn thận xem xét, một lát sau trên gương mặt khô cằn lại hiện ra vui vẻ:

- Châm trong tay Tạ Bàn Tử? Lão không phải đem khuê nữ tặng làm vợ người à, tại sao lại muốn giết người? Người dắc tội lão rồi hả? Chắc chắc, làm quan càng lớn, thị phi càng nhiều a. Bị thương không nhẹ, bất quá không cần lo lắng, có ta ở đây người không chết được. Hắc, ta không nỡ để người chết.

Vừa nói, Vũ thái y lấy ra thuốc và kim châm, bận rộn...mà bắt đầu. . .

- Đừng vội, cũng chớ khóc. . . Ta trộm người, tuy có tính toán của mình, nhưng cũng sẽ không hại người, trái lại, còn có rất nhiều chỗ tốt cho người.

- Có thể gặp được người em bé trời sinh có tim bên ngực phải, là vận mệnh của ta; nhưng người gặp được ta, đối với người mà nói chính là phúc khí tu luyện từ kiếp trước! Tiểu tử, người cũng đã biết, thuật luyện huyết của ta, là bản lĩnh thần kỳ đệ nhất thiên hạ.

- Chiếm thân phận phú quý của người, tương lai ta sẽ tặng người một cơ thể cực tốt, cũng coi như không phụ lòng người rồi.

- Mười tám năm sau, người được cơ thể bậc nhất, ta chỉ từ trên đầu ngón tay người lấy vài giọt máu thì tốt rồi, mọi người sẽ không thiếu nợ nhau, từ nay về sau mỗi người đi một ngã. . . Mười tám năm bảo ngăn cũng không ngăn lắm, nói dài cũng không dài, chớp mắt sẽ trôi qua thôi."

Vũ thái y có một tật xấu —— độc thoại.

Trong lúc châm cứu dùng thuốc, giúp Tống Dương giải trừ "Tân lương" trị liệu thương thế ở ngực trái, Vũ thái y miệng không ngừng, một mực thì thào tự nói, lão làm sao biết, chính mình cam tâm tình nguyện chấp nhận rủi ro trộm được đứa bé, là người của hai thế giới, "yêu quái" có một tâm hồn trưởng thành, lão lắm bâm những lời này, hết thấy Tống Dương đều nghe rõ.

Cho tới bây giờ, Tống Dương rốt cục có thể buông lỏng chút ít rồi, tuy nhiên vẫn không rõ ý tứ của hai chữ 'luyện huyết', nhưng ít ra có thể xác định, lão thái y cổ quái ở trước mắt, cũng không có ý định làm tổn thương tính mạng của mình.

Từ nửa đêm bận rộn đến tảng sáng, xe ngựa thủy chung không ngừng, Vũ thái y rốt cục châm cứu hoàn tất, dùng được thỏa đáng, đem Tống Dương một lần nữa chữa trị tốt, đang muốn thở một hơi dài nhẹ nhõm,

chợt nhớ tới cái gì, sắc mặt đột biến, từ trên chỗ ngồi trực tiếp nhảy dựng lên, mở cửa trước nói với phu xe:

- Nhanh, mau trở về, buổi tối hôm qua chỉ nghĩ đến đào mộ, đã quên lấp nó rồi. . .

Không đợi lão nói xong, phu xe quay đầu lại đáp:

- Thái y yên tâm, ta sớm đã phân phó A Thái đi giải quyết tốt hậu quả rồi, không có sơ hở.

Vưu thái y sắc mặt buông lỏng, hắc hắc hắc cười ngây ngô vài tiếng, nói ra:

- Vậy là tốt rồi, vẫn là các người làm việc chu đáo. . . Ta đã không phải là thái y rồi, gọi ta là lão Vưu là được.

Nói xong thoảng qua dừng lại một lát, lại khoát tay áo:

- Không sao cả rồi, dù sao sắp tới, cũng khó có thể gặp lại nhau, gọi cái gì cũng được!

Phu xe cười cười, không có lên tiếng. . .

Cảnh Thái nắm Đại Yến bốn năm, trung thu vừa qua, Trâu thành kinh sư Yến quốc liên tiếp đã xảy ra hai sự kiện lạ:

Tứ công tử của Thừa tướng đương triều, đúng trăm ngày tuổi đột ngột mắc bệnh lạ, màn đêm buông xuống chết bất đắc kỳ tử;

Thái y lệnh Vưu đại nhân từ quan mà đi, cũng không có nói với ai một tiếng, từ nay về sau biến mất không thấy nữa.

4. Chương 4: Khám Nghiệm Tử Thi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 4: Khám nghiệm tử thi

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Trung Thổ bao la, đương thời có bốn nước lớn đứng ngạo nghễ. Đại Yến hùng cứ phương đông, là lãnh thổ quốc gia của người Hán, phồn vinh hưng thịnh; phía bắc nước Yến là Nhung Dịch, cầm giữ thảo nguyên, phần lớn sống kiểu du mục, dân phong hung hãn; phía tây nước Yến là cao nguyên trùng trùng điệp điệp, có đại quốc Thổ Phiên, quốc dân hết lòng tin theo Mật Tông Phật Đà; mặt khác còn có cường quốc dân tộc Hồi Hột, nằm ở phía tây Nhung Dịch, phía bắc Thổ Phiên, không tiếp giáp với biên giới Đại Yến.

So sánh với các nước đó, Nam Lý lại cách nhau xa, chỉ là nước nhỏ cỡ bàn tay, dân số cả nước, bao gồm cả phụ nữ, người già và trẻ em, so với quân đội của Yến quốc cũng chưa chắc đã nhiều hơn.

Hơn nữa phía Tây Nam Trung Thổ của Nam Lý, nhiều núi nhiều đồng hoang, có vô số núi rừng đầm lầy, tuy cũng là người Hán thống trị, nhưng dưới sự cai trị của người Hán còn có các dân tộc Bạch, Miêu, Dao, Choang chung sống, thường xuyên có phân tranh. Trong thâm sơn cùng cốc còn có rất nhiều Man tộc cùng Mọi tộc, hoàn toàn không chịu sự quản hạt của triều đình, thậm chí còn không thừa nhận Nam Lý quốc gia này, đúng là thực sự hỗn loạn. May mà mấy đời hoàng đế Nam Lý thi hành biện pháp chính trị anh minh, đối với các tộc ra sức trấn an, dần dần đã có hiệu quả, mấy năm nay quốc gia yên ổn rất nhiều...

Một thị trấn nhỏ ở Nam Lý, Yến Tử Bình.

Trời bắt đầu sáng, mưa bụi tạnh, mặt trời mọc, ánh sáng nhạt xuyên thấu mây đen, xua tan áp lực không khí, càng thể hiện sự bình an của Yến Tử Bình.

Sắc trời còn sớm, cư dân trong trấn vẫn còn ngủ say, con đường nhỏ bằng đá xanh im lặng nằm trong trấn nhỏ, một mình hưởng thụ trận mưa phùn. Bỗng nhiên, có hai người sóng vai đi vội, dọc theo phố dài bước nhanh chạy tới. Họ dắt Hoàn Dao, giày đen áo đen mũ đen, trên mũ cắm lông chim Khổng Tước, trang phục đều làm bộ khoái, một trong hai người tuổi đã bốn mươi, thân thể mập mạp; người khác có làn da đen đến nỗi nhìn không ra tướng mạo, bất quá nhìn qua cái dáng nhỏ gầy, có lẽ là một thiếu niên.

Hai vị quan sai chạy thẳng đến trước sân một hộ gia đình nhỏ mới dừng lại, người trung niên chỉ một ngón tay, nói với thủ hạ:

- Chính là chỗ này.

Tiểu bộ khoái lập tức xông về phía trước vài bước, hoàn toàn không để ý mộng đẹp của người khác, vận đủ toàn lực gõ cửa! Lập tức, chỉ nghe ‘Ầm’ một tiếng — cửa sân chưa mở, nhưng trong sân đoán chừng bị tạc nổ, ít nhất ba mươi con chó, hai mươi con vịt, mười lăm con gà đồng thời kêu lên, ở giữa còn kèm theo tiếng gà vịt vỗ cánh, tiếng mèo chó chạy loạn độn vào chậu sành... Thiếu niên bộ khoái bị âm thanh làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa muốn rút đao, thượng ti của hắn đã sớm thấy nhưng không có ý trách cứ, lắc đầu cười nói:

- Người mới tới nên không biết, trong nhà Vũ ngô tác (*Ngô tác chỉ người làm nghề khám nghiệm tử thi), mèo chó gà vịt, nuôi hơn trăm con, tính tình người này cổ quái, đợi lát nữa người nói chuyện chú ý một chút.

Tiểu bộ khoái trừng mắt nói: “Nuôi nhiều gia súc như vậy, không sợ quấy rầy quê nhà sao?”

Đúng lúc này, trong sân vang lên thanh âm, ngữ khí cười cười, đáp lại nói:

- Bàn về quấy rầy quê nhà, chó mèo đâu có thể so với quan sai đeo đao.

Cùng lúc đó vang lên tiếng cửa chậm chậm mở ra, cửa vườn mở ra rồi, hiện ra một người thiếu niên áo xanh, khoảng 14, 15 tuổi, mi thanh mục tú, ánh mắt sáng ngời.

Thiếu niên mở cửa đánh giá tiểu bộ khoái, tiếp tục nói:

Trước kia chưa thấy qua người, mới tới hay sao?

Tiểu bộ khoái chưa bỏ được tính tình trẻ con, lúc trước bị đối phương phản bác, giờ phút này quyết không để ý tới hắn, giả vờ không nghe thấy.

Trung niên nhân ho khan một tiếng, nhìn về phía thiếu niên áo xanh:

Dương Nha Tử, cậu người đâu rồi, nhanh chạy vào gọi lão theo chúng ta đi.

Dương Nha Tử chính là Tống Dương ... Vũ thái y đã tìm được người “tim nằm bên ngực phải” dứt khoát đi ra lãnh thổ Đại Yến, mang theo Tống Dương tiến vào Nam Lý, cuối cùng sống ở đây, ru rú trong nhà ý định nửa đời ẩn cư.

Yến Tử Bình cách xa Yến quốc, Vũ thái y cũng không thay tên đổi họ, nhưng lại không lộ ra y thuật. Ở lại không lâu, lão đến nha môn xin làm ngô tác, lão là đại phu, ngày ngày xem bệnh cho người sống, hiện tại ngẫu nhiên giúp người chết khám nghiệm tử thi, làm càng thành thạo.

Giữa hai người dùng xưng hô cậu cháu, Vũ thái y thậm chí cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới đặt tên cho Tống Dương, bình thường đều gọi hắn là ‘Tiểu Bảo’ mỗi lần bị gọi thế đều khiến hắn nổi da gà, cho đến khi Tống Dương năm tuổi, đi đến trước mặt ‘cậu’, ‘Tự tiến cử’ nói:

Cháu cảm thấy cái tên ‘Tống Dương’ không tệ.

Vũ thái y lúc ấy đang chăm sóc mấy vị được liệu tự trồng tại hậu viện Tiểu Hoa Diếu, gật đầu: - Được, vậy sau này người gọi là Tống Dương, Tiểu Bảo, lấy cho ta cái cuộc.

Thoáng cái đã mười lăm năm, năm đó Vũ thái y một mặt từ chối mùi vị văn võ cả triều đình Đại Yến, biến thành ngô tác trong trấn nhỏ vắng vẻ; mà Tống Dương cũng từ trong tã lót hài nhi, trưởng thành thành thiếu niên.

Tổng Dương đóng lại cửa sân, thừa dịp lúc quay người đem một ngọn cỏ cắm ở giữa khóa , sau đó nói với trung niên bộ khoái:

- Ta với người đi thôi.

Trước giờ Vưu thái y đi ra ngoài khám nghiệm tử thi đều mang theo Tổng Dương, hơn nữa hẳn đối với truyện này rất có thiên phú, học tập rất nhanh, đến hai năm gần đây, những bản án bình thường đã không cần ‘Cậu’ xuất mã, Tổng Dương một mình đi khám nghiệm là đủ. Mà thị trấn nhỏ thái bình, trong hơn mười năm chưa gặp qua bản án nào nghiêm trọng, phần lớn liên quan đến tánh mạng là sinh lão bệnh tử, bình thường mà mất, khám nghiệm tử thi cũng chỉ là ra đến hiện trường đi xác minh là được, rất là nhẹ nhàng.

Nói xong, Tổng Dương đưa tay làm cái động tác: ‘mời dẫn đường’.

Không ngờ lần này, trung niên bộ khoái lại nhú mày: “Dương Nha Tử, vẫn là kêu lên cậu người a, lần này bản án không tầm thường, chết không ít người.”

Tổng Dương có chút sửng sốt:

Người chết là láng giềng quê nhà?

Thấy bộ khoái lắc đầu phủ nhận, Tổng Dương thần sắc buông lỏng, mới tiếp tục nói:

- Không phải là cậu không rời được giường, mà là cậu không ở nhà. Hai ngày trước đi ra ngoài rồi, hiện tại còn chưa có trở lại.

Vừa dứt lời, tiểu bộ khoái đã quát lên:

- Khám nghiệm tử thi cũng là quan sai, sao lại không hướng nha môn báo cáo đã tự ý ra ngoài trấn rồi!

Lúc nói chuyện hoành đao bên hông rung lên, hận không thể lập tức đem Vưu ngỗ tác vì tội bỏ rơi nhiệm vụ tróc nã quy án.

Tổng Dương lập tức dùng sức gạt đầu, biểu lộ chăm chú: “Đúng đúng, người nói đúng, chờ cậu trở về ta nói lại.

Nói xong, quay đầu nhìn về phía trung niên bộ khoái:

Bàn lão đại, đi thôi.

Quan sai trung niên là người đứng đầu tam ban nha dịch của trấn Yến Tử Bình, họ Bàn. Họ Bàn không phải họ của dân tộc Hán, mà là họ người Dao, không cần hỏi, cũng biết Bàn Đầu là người Dao.

Thị trấn Yến Tử tọa lạc phía tây Nam Lý, lấy người Hán, Dao làm chủ, bắt quá tại đây người Dao đều là ‘Bình địa Dao’ tính tình ôn hòa, cùng người Hán hỗn hợp hơn mười đời, đã sớm dung làm một thể, ở chung hòa thuận.

(*Người Dao chia làm người Dao sống trong rừng núi và người Dao ở bình nguyên, người Dao sống trong rừng có tính cách dữ dằn hơn so với người Dao bình địa)

Cậu không ở nhà, dù sốt ruột thế nào cũng vô dụng, đành thỉnh cháu ngoại xuất mã, Bàn Đầu không hề nói nhảm, mang theo Tổng Dương đi về nơi xảy ra vụ án, tiểu bộ khoái theo sát sau lưng Tổng Dương, đi vội một lúc lại hiếu kỳ hỏi hần:

- Người sao không hỏi, rốt cuộc là bản án gì?

Tổng Dương thành thật trả lời:

- Đợi tí nữa xem xét sẽ biết, vội vã hỏi làm gì. Huống chi hiện tại hỏi, tránh không được tiên nhập vi chủ, sẽ ảnh hưởng phán đoán.

(*Tiên nhập vi chủ: Ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, khiến tư tưởng, quan niệm bị ảnh hưởng, cho cái trước là đúng, phủ nhận tư tưởng hoặc quan niệm mới)

Tiểu bộ khoái không nghĩ tới hần còn có đạo lý của mình, khoe miệng co lại:

- Nói thì hay lắm, đợi tí nữa đừng luống cuống tay chân mới tốt!

Tổng Dương mặc kệ hẳn, không có lên tiếng. Tiểu bộ khoái lại buông tha, không ngừng làm ra vẻ giáo huấn:

- Lần này tình tiết vụ án trọng đại, không được hồ đồ, chờ đến lúc đó người phải cẩn thận chút ít, có thể tra xét thì tra xét, tra xét không được thì đứng sang một bên, đừng tay chân vung loạn mà hủy mất vật chứng, không giúp được ngược lại thêm phiền! Người nếu không làm được có thể nói luôn, ta sẽ xin đại nhân hướng châu phủ cầu viện, phái người giỏi xuống, chính là sợ đi gọi lại trễ nãi thời gian, lúc này đành tạm kêu người đến xem...”

Tổng Dương bị hắn quấy nhiễu, nghiêng đầu nhìn thẳng đối phương, giống như phát hiện ra cái gì, trong ánh mắt mang thêm vài phần kinh ngạc:

- Mặt của người...

Tiểu bộ khoái cả kinh:

- Mặt của ta làm sao?

- Được nước mưa rửa sạch, hiện giờ mặt của người rất đẹp không còn đen như vừa nãy rồi.

Tổng Dương hai tay mở ra, thanh âm rõ ràng thấp xuống, giống như lầm bầm tự nói, nhưng đúng lúc có thể bị tiểu bộ khoái nghe rõ ràng: “Mặt cũng biết phai màu sao? Lần đầu tiên nhìn thấy. Đừng nói là nhuộm nhé? Cái này gọi là gì nhỉ. . . Dịch dung?”

Tiểu bộ khoái thần sắc thay đổi, có chút chột dạ, cũng có chút tức giận, bắt quá cuối cùng ngậm miệng lại, buồn bực hừ một tiếng, không hề phản ứng Tổng Dương.

5. Chương 5: Án Mạng Trong Phòng Trọ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 5: Án mạng trong phòng trọ

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương thực là không nghĩ đến, chạy gần một giờ, rõ ràng còn chưa đến nơi xảy ra vụ án.

Từ trấn nhỏ chạy một mạch đến vùng ngoại ô, chừng hơn hai mươi dặm đường rồi, Bàn Đầu còn không có ý định dừng bước, Tổng Dương nhin không được hỏi một câu:

- Còn chưa tới sao?

(*Một dặm bằng 1/2km, hai mươi dặm là 10 km)

- Còn có mười dặm đường, sáng sớm đại nhân cùng tam ban huynh đệ đã đến đây, chúng ta cũng phải nhanh lên.

Bàn lão đại một bên thở hổn hển một bên đáp.

Tổng Dương líu lưỡi:

- Xa như vậy?

Bàn lão đại mặt mũi tràn đầy ảo não:

- Đừng nói nữa ! Những người kia chết nhằm hướng nam ba dặm, chỗ đấy không phải là khu vực của chúng ta, nếu không cũng đâu chịu vất vả như vậy.

Chạy đến bây giờ, Bàn Đầu thở hồng hộc, đao lệch, mũ nghiêng, Tống Dương cũng mồ hôi đầy đầu không ngừng kêu khổ. Duy chỉ có tiểu bộ khoái, sắc mặt như thường, hô hấp kéo dài, bước chân nhẹ nhàng mỗi một bước là khoảng cách một trượng, xem ra nếu không phải bởi vì hai người 'Vương vưu' gã còn có thể chạy nhanh hơn.

(*1 trượng khoảng 3,33 m)

Tuy không hề có chút mệt mỏi, tiểu bộ khoái vẫn là hướng về Bàn Đầu buồn bực hỏi:

- Ngựa đâu? Ngựa trong nha môn đều đi đâu rồi?

Gã mới nhậm chức được hai ngày, cho nên tình hình trong nha môn hẳn còn mù tịt.

Bàn lão đại đuổi ra ba đầu ngón tay:

- Tiểu nha môn, tổng cộng có ba con ngựa, một con đại lão gia cưới đi rồi, một con do lão Tứ cưới chạy tới châu phủ đưa tin, cuối cùng một con... So với ta còn nhỏ hơn vài tuổi, chính nó đứng không vững. Ai còn có chủ tâm 'Tồn hại của công' thì đi mà cưới nó a.

Tống Dương nghe thấy vậy ha ha cười, tiểu bộ khoái lại xụ mặt xuống:

- Yến Tử Bình chỉ có ba con ngựa? Trong bộ luật của Nam Lý ghi rất rõ, trấn, huyện mỗi cấp nha môn ít nhất được sở hữu chín con, còn sáu con ngựa đâu rồi?"

Khóe miệng Bàn lão đại co lại, không có để ý tới gã, chỉ nói một câu:

- Chạy nhanh lên, đừng khiến cho đại nhân đợi lâu.

Chạy thêm mười dặm, đồng ruộng đã không thấy, ba người chạy vào bên trong rừng núi hoang vắng, lại vượt qua một ngọn núi, Bàn Đầu mới đưa tay chỉ phía một nhà trọ ở xa xa:

- Chính là chỗ đó!

Tiểu bộ khoái lúc trước nói năng hùng hồn, thực ra hẳn và Tống Dương đồng dạng, đang trong chán thì bị người hô lên, chạy đến, chỉ biết là gặp chuyện không may nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì. Giờ phút này nhìn tới phòng ở phía trước, neho lại con mắt:

- Nơi này đồng cỏ hoang vu, cơ hồ không có bóng người, còn có người mở phòng trọ ở chỗ này. . . không phải kẻ gian tức là đạo chích, ta xem càng giống bọn kẻ trộm.

Tống Dương cười cười:

- Chỉ là cái phòng trọ thôi, chắc chắn không có trộm. Ta khi bé còn qua mấy lần. Bất quá phòng trọ này không phải cho người sống ở, nó là tòa Âm Gia Sạn, dùng cho mấy người làm 'Gánh xác' đặt chân.

- Nam Lý có Sơn Khê Man có tập tục gánh xác, ngày trú đêm đi, đến khi mặt trời mọc thì tìm chỗ đặt chân, trong thâm sơn rừng rậm, thường thường đều có những Âm Gia Sạn như vậy, không làm kinh doanh với người sống, chỉ vì cho thi thể cung cấp 'Thuận tiện'.

(*Gánh xác là một tập tục ở vùng Tương Tây Trung Quốc, người gánh xác cũng được coi là một nghề, họ thường là những người can đảm, nhưng có khuôn mặt xấu xí, có nhiệm vụ gánh xác đến một nơi để chôn cất, xác phải đảm bảo không ra ánh sáng mặt trời, cho nên họ phải đi vào ban đêm)

Bàn Đầu tiếp lời nói:

- Nhắc tới cũng khéo, tối hôm qua có một người xứ khác đi ngang qua, còn tưởng nơi này là dịch quán, dẫn độn, u mê đi vào tìm nơi ngủ trọ, kết quả bị dọa cho khiếp đảm, suốt đêm chạy đến thị trấn báo quan...Đã lấy lời khai của y, lúc y tiến vào khách sạn, bản án có lẽ vừa xảy ra không lâu, vết máu trên mặt đất còn chưa khô lại, chảy xuôi bốn phía.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã chạy nhanh vài bước, đi đến trước cửa Âm Gia Sạn. Huyện thái gia của Yến Tử Bình đã sớm ở đó.

Huyện thái gia họ Chu, là một vị quan không có tài cán gì đáng nói, lại còn hồ đồ, nhưng ông ta cũng có một ưu điểm tốt: bình thường đều không tỏ vẻ uy danh của quan. Nhận được bổng lộc của triều đình, có

cơ hội lại cắt xén chút ít công khoản, thoải mái nhàn nhã không lý tưởng, ngày bình thường cũng luôn một bộ cười tủm tỉm. Thế nhưng mà lần này khu trực thuộc xảy ra đại bản án, hẳn rồi cuộc cười không nổi rồi, trừng mắt chất vấn Tống Dương:

- Cậu người đâu? Vì sao không đến?

- Đi ra khỏi trần rồi, còn chưa trở lại.

- Vưu Ly lớn mật! Bồn quan phải trị hần cái tội tự ý tạm rời cương vị công tác mới được.

Chu thái gia hỗn hển, tức giận mắng vài câu mới tính toán nguôi giận, lại duỗi tay vỗ vỗ bả vai Tống Dương:

- Người đi vào kiểm tra xem. Kiểm tra cẩn thận, kiểm tra thật tốt, nếu có thể tìm được manh mối hữu dụng, trợ giúp phá án..., bồn quan sẽ coi như các người lấy công chuộc tội, tha cho cậu người."

- Đứng, chuyện nào ra chuyện ấy, đại lão gia vẫn là tính toán rõ ràng một chút, nếu ta có thể lập công, ngài liền thưởng cho ta, về phần cậu ta, lão gia ngài muốn phạt thì cứ phạt ông ấy.

Tống Dương cười nhẹ nhõm, quay người đi về hướng phòng trọ.

Âm Gia Sạn bố cục đặc thù, phân thành trước sau hai nơi. Phòng thứ nhất để trống, chỉ là chỗ dùng để làm tế linh hồn người chết, người không được ở, cũng không để thi thể lại được, phòng thứ hai phân thành hai tầng cao thấp, tầng trên là bình thường phòng lớn, có giường có bàn, là nơi người gánh xác nghỉ ngơi; tầng dưới thì là cái hầm phủ kín hương tro, chuyên môn dùng để gửi thi thể.

Tống Dương cất bước đi vào phòng thứ nhất của Âm Gia Sạn, nơi đây sạch sẽ, người bị hại cũng không ở nơi đây, nhưng mùi hương nén tế linh hồn người chết, mùi xác thối nhàn nhạt, mùi máu nồng đậm, các loại mùi hỗn tạp cùng một chỗ, xông thẳng vào mũi! Đi theo sau lưng Tống Dương, tiểu bộ khoái hùng hổ một bộ dạng dọa người, đập mạnh tiến đến liền kinh hô một tiếng, giống như chim cú trúng tên, quay đầu chạy đi nôn mửa.

Tống Dương từ bên hông cầm lấy trong túi da một hộp thuốc mỡ màu xanh lá đưa cho tiểu bộ khoái:

- Bôi một ít dưới mũi, loại trừ mùi xác thối.

Tiểu bộ khoái theo lời sử dụng, chỉ cảm thấy một cổ mát lạnh theo hơi thở nhanh chóng chạy lên, mùi lạ bên trong Âm Gia Sạn lập tức bị nhạt đi không ít, từ đầu não đến tim phổi đều bắt đầu nhẹ nhàng khoan khoái.

Tiểu bộ khoái một lần nữa đi vào Âm Gia Sạn, đem thuốc mỡ trả lại cho Tống Dương, nói câu cảm ơn, rồi sau đó lại buồn bực hỏi: "Chính người không cần sao?"

Tống Dương trả lời:

- Nếu như bình thường, dùng chút ít cũng không sao. Nhưng với một vụ án lớn như vậy, thì nên dùng cái mũi, không thể bị mùi thuốc mỡ làm cho nhầm.

Vừa nói, hai người xuyên qua tiền đường, bước vào thứ hai phòng, vừa mới vào phòng hai người đồng thời hít một hơi khí lạnh! Mặc dù bọn họ đều biết tại đây đã xảy ra một bản án đầm máu, trong nội tâm sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn là ngậy đại.

Cả gian nhà đá, toàn một màu đỏ sậm nhìn mà kinh tâm.

Sàn nhà, bốn vách tường, nóc nhà, lộ ra vết máu tung tóe. Trong phòng không có thi thể, chỉ có xương gãy, thịt nát... Vô số mảnh xác đều chỉ còn lớn nhỏ cỡ bằng bàn tay, khắp nơi một mớ hỗn độn, không phân rõ cái nào là bộ phận cái nào là cơ quan, cũng nhìn không ra có bao nhiêu người đã chết.

Con người của Tống Dương chuyển động, dò xét qua lại trong phòng lớn, một lát sau vén lên ống quần, ống tay áo, cất bước đi đến chỗ héo lách của phòng lớn, xúc lên tấm ván gỗ để đi xuống hầm thi, hướng phía dưới nhìn nhìn.

Trong hầm ngăm rỗng tuếch, không còn một vật.

Người gánh xác chết cùng một phòng, nhưng thi thể bọn hán mang theo lại không ở chỗ này... Tống Dương nhíu nhíu mày, trở lại trong phòng lớn, từ trong túi lấy ra một cái bao tay bằng da màu đen, ngồi xổm xuống bắt đầu gom mảnh xác. Tiểu bộ khoái cố nén buồn nôn, hỏi:

- Người làm cái gì vậy?

- Đem các mảnh xác ghép lại, tra xét minh bạch người nào, mặt khác dù sao cũng phải biết rõ, ở đây rốt cuộc là bao nhiêu người chết ở đây.

Tống Dương ngữ khí bình tĩnh:

- Khám nghiệm tử thi chính là làm những việc này.

Khóe mắt Tiểu bộ khoái nhảy không ngừng, cắn chặt răng, cuối cùng đã quyết định, cũng đi vào hiện trường, tay chân run rẩy đến giúp Tống Dương 'Ghép đồ'. Tống Dương ha ha cười lắc đầu:

- Không cần hỗ trợ, loại sự tình này một người làm thuận tiện hơn, hai người ngược lại càng dễ nhầm, người ở bên ngoài đợi là được rồi.

Kỳ thật từ Chu đại lão gia, Bàn Đầu, cho đến bình thường nha dịch, không có một ai nguyện ý ở thêm một lát tại căn phòng này, đều dựa vào cờ hiệu 'Tìm kiếm manh mối của hung thủ', đứng bên ngoài Âm Gia Sạn để đợi. Tiểu bộ khoái đi ra cũng sẽ không có người chỉ trích, bất quá tính tình của gã quật cường, ý thức trách nhiệm cũng mạnh, nghe vậy lắc đầu, dừng tay không hề giúp Tống Dương lựa các mảnh xác, nhưng cũng không chịu đi ra ngoài.

Đã qua một lúc, các nha dịch khác tìm kiếm mấy lần bốn phía của Âm Gia Sạn, cũng không phát hiện được gì. Tống Dương bên trong đang cẩn thận làm việc, một lúc ba khắc cũng ra không được kết quả, Huyện thái gia quả thật là không đợi được, thực chất là không muốn ở địa phương đen tối này trì hoãn thêm nữa, nói:

- Trên thị trấn còn có rất nhiều công việc gấp đợi bốn quan xử lý.

Liên muốn quay đầu trở về.

Phần đông nha dịch ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, theo đại lão gia cùng một chỗ dẹp đường hồi phủ, bất quá ít nhất cũng phải lưu lại một người cùng Tống Dương, Bàn Đầu đang do dự nên lưu lại ai cho tốt, Tiểu bộ khoái đã xung phong nhận việc, cũng làm cho Bàn Đầu bớt lo không gì.

Kêu loạn huyện náo một hồi, Huyện thái gia than thở dẫn đội trở về Yên Tử Bình.

Dựa theo lễ tiết công sở, tiểu bộ khoái tiễn đưa một đám đồng liêu, lúc quay lại căn phòng xảy ra vụ án, mặt mũi tràn đầy khinh thường:

- Không rõ đại lão gia buồn cái gì, loại bản án này không đầu không đuôi, tránh cũng không thể tránh, cùng với trách nhiệm thống trị địa phương không hề liên quan. Đến lúc Triều đình kiểm tra chiến tích của quan địa phương, sẽ không đem loại này bản án tính vào.

Tống Dương trên tay làm việc cũng không chậm trễ nói chuyện, thuận miệng tiếp lời:

- Liên quan đến Sơn Khê Man, đại lão gia không phát sầu mới là lạ.

Tiểu bộ khoái khó hiểu:

- Nói như thế nào?

Phóng mắt ra thiên hạ, cũng chỉ có Sơn Khê Man mới tinh thông 'Gánh xác'. Mấy người gánh xác ở đây đều là tộc nhân của bọn chúng, hơn nữa những người Man tộc mới biết bí thuật cửa này, địa vị trong tộc cũng không thấp.

Mà Sơn Khê Man này tính tình lại hung hãn, khát máu hiếu chiến cực độ bài ngoại, từng một lần cho người Hán là yêu ma, đôi bên sát phạt không ngừng, trong hơn trăm năm qua, triều đình Nam Lý nhiều lần phái binh vây quét, bắt đắc dĩ bộ tộc Sơn Khê Man dùng mãnh dị thường, lại chiếm giữ thâm sơn, cuối cùng không làm gì được. Cho đến những năm gần đây, triều đình chuyển từ tiêu diệt sang vỗ về, bọn chúng mới không hề nháo sự.

Giới thiệu đại khái vài câu, Tống Dương hơi dừng lại, tiếp tục nói:

- Những người gánh xác chết ở chỗ này, nhìn qua là mười người. . . Nhiều tộc nhân chết thảm như vậy, Sơn Khê Man tộc khẳng định sẽ nháo sự đây. Hung án không đầu mối tuy không xếp vào việc tính chiến tích, nhưng bất lợi với việc trấn an Man tộc, là nhất định sẽ hủy mất tiền đồ Huyện thái gia. Huống chi. . .

Nói xong, ngữ khí của hắn thoáng tăng thêm:

- Nếu tìm không thấy, không giao ra hung thủ, bộ tộc Sơn Khê Man việc đầu tiên sẽ không bỏ qua Yên Tử Bình.

Tiểu bộ khoái chớp mắt:

- Bọn chúng dám! Đánh thì đánh, ta đường đường Nam Lý, còn sợ một đám mọi rợ sao!

Màu da, tướng mạo của gã thật sự khiến cho người không dám lấy lòng, nhưng con người lại linh động dị thường, ánh mắt ngang nhiên.

Tống Dương cúi xuống, không có để ý tới kiểu lời nói không đạo lý này.

Tiểu bộ khoái trừng mắt nhìn núi lớn mệnh môn nơi xa xa tự nói vài câu, ý tứ là: "‘Nếu mọi rợ xâm phạm, ta một người là đủ rồi’

6. Chương 6: Vũ Khí Giết Người Lợi Hại

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 6: Vũ khí giết người lợi hại

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Suốt một ngày.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, Tống Dương cuối cùng đã đứng lên.

Ở trước mặt hắn, bày ra một đồng thi thể đã được chấp vá, tổng cộng mười hai người bị hại.

Sau khi chấp vá nguyên vẹn, mơ hồ có thể thấy hình xăm trên lưng thi thể, hình xăm cổ xưa dữ tợn, đúng là dấu hiệu của Sơn Khê Man; trên ngón trở bàn tay trái mỗi người, đều mài ra vết chai, do những kẻ ‘Gánh xác’ dùng cả ngón trở đến treo âm hồn chiêng, dần dà, tự nhiên hình thành vết chai.

Tìm hiểu rõ ràng thân phận, những người “gánh xác” chết thảm ở đây đều là Sơn Khê Man. Hơn nữa tất cả chỉ là thi thể của những người ‘Gánh xác’ mà không thấy thi thể bọn hắn mang theo. Trong quá trình “Ghép xác” Tống Dương đã nhìn kỹ qua, da thịt của xác đều còn mới. Những thi thể mới chết so với thi thể cũ được bôi đầy được vật phong trần, khác nhau rất lớn, với hắn mà nói cũng không khó phân biệt.

Tống Dương ôm hai tay, đứng trước đồng thi thể, cúi mặt xuống suy ngẫm... Không lâu sau, hắn cười khổ lắc đầu, quay người đi ra khỏi chỗ đầy máu me này, trở lại tiền đường. Tiểu bộ khoái ôm yêu đao cuộn mình trong góc, đã ngủ cả buổi chiều. Tống Dương tiến lên lay lay bả vai gã, tiểu bộ khoái bừng tỉnh, ánh mắt mơ hồ còn buồn ngủ, còn không biết chính mình đang ở chỗ nào, nói với Tống Dương rất tội nghiệp:

- Ta đói.

Tống Dương cười:

- Đói bụng? Ở đây chỉ có hương nến, sợ người ăn không quen.

Tiểu bộ khoái vẫn mơ hồ, lăm bầm ‘hương nến?’ lúc này mới chính thức phục hồi lại tinh thần, liếc ngang Tống Dương, giơ tay chỉ vào bên trong:

- Xong việc rồi? Ta đi xem chút.

Nhảy dựng lên liền đi.

Tổng Dương gật đầu:

- Sau khi xem qua người hãy đi về trước, ta...

Nói còn chưa dứt lời, hần đột nhiên ngậm miệng lại. Chẳng biết lúc nào, bên ngoài mưa nhỏ tích tách đã biến thành mưa lớn. Trước đó Tổng Dương một mực đang chuyên tâm làm việc, nên không phát giác sắc trời thay đổi.

Mưa to ngoài ý muốn, lông mày Tổng Dương có chút nhíu lại.

Tiểu bộ khoái ở trong phòng xảy ra vụ án vòng vo hai vòng, rồi trở về, trong ánh mắt tràn đầy đều là ý kính nể:

- Người miệng lưỡi trơn tru, nhìn không ra làm việc còn rất cẩn thận, rõ ràng đem thi thể đều ghép được hoàn chỉnh .

Nói đến đây, có chút dừng lại, tinh tế đánh giá Tổng Dương một phen, lại tiếp tục nói:

- Càng khó làm được, trên quần áo của người đều không có dính chút vết máu. Ta làm không được, bội phục."

Tổng Dương cười đáp:

- Người cũng không tầm thường, ở nơi này còn có thể ngủ ngon như vậy, còn cảm thấy đói, ta làm không được, cũng bội phục.

Tiểu bộ khoái thực sự vui mừng, nhưng không so đo mấy lời vui đùa, ha ha cười nói:

- Ta trời sinh thì có tật xấu này, bồi rồi lên là lại buồn ngủ, bụng đói... A..., không nói cái này nữa, vừa nhắc tới bụng càng cồn cào.

Nói chuyện phiếm một lúc, Tiểu bộ khoái tìm ra mấy cây hương nến mà Man tộc để lại chỗ này, đốt lên, lại chạy đến trước mặt Tổng Dương, thò tay kéo hần trở lại hung phòng: chỉ vào hiện trường hỏi:

- Bề bộn cả ngày, có phát hiện gì chưa?

Tổng Dương vừa muốn mở miệng, không ngờ Tiểu bộ khoái lại giơ tay ngăn lại hần:

- Đừng nói vội, để ta đoán trước xem.

Vừa nói, Tiểu bộ khoái ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu, lông mày nhíu chặt, làm ra một bộ dáng thống khổ.

Tổng Dương thất thanh mà cười:

- Cũng không cần khoa trương như vậy chứ?"

Tiểu bộ khoái đáp lại một câu:

- Người không hiểu

Liền không hề để ý đến hần, bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ, sau nửa ngày mãnh liệt ngẩng đầu:

- Là mọi rợ nội chiến!

Nói ra kết luận này, ánh mắt của gã khôi phục bình thường.

- Thế thôi à? Dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ, nói ra xem nào?

Tổng Dương hỏi lại.

"Ách. . . Nguyên nhân tự nhiên là có đấy, người nghe ta nói. . ."

Tiểu bộ khoái ánh mắt lấp lánh, nhìn chung quanh một hồi, rốt cục nghĩ tới điều gì:

- Giết người còn chưa đủ, còn muốn băm thây vạn đoạn, chính thức băm thây vạn đoạn a! Cho dù thực sự thâm cừu, muốn phân thây cho hả giận, cũng sẽ không chặt được như vậy gọn gàng, mảnh xác lớn nhỏ đều không khác nhau lắm.”

Tiểu bộ khoái càng nói càng lên tinh thần:

- Qua đó có thể thấy được, đây giống như một 'Nghỉ thức' có lẽ là thủ đoạn của Sơn Khê Man bọn chúng khi muốn trừng phạt phản đồ. Lại nói cũng chỉ có mọi rợ ăn tươi nuốt sống mới có thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, người Hán chúng ta sao có thể làm ra loại sự tình này.

Thảm trạng của những người 'Gánh xác' này, xa xa vượt qua báo thù bình thường hay cướp giết, cho nên coi đây như một nghỉ thức huyết tinh của Man tộc, cũng là hợp tình hợp lý. Chỉ có điều cách xử án của Tiểu bộ khoái, hoàn toàn là ngược lại, người khác tra án, đều là căn cứ manh mối đến phỏng đoán kết quả; gã thì là trực tiếp 'Luận' ra cái kết quả, rồi sau đó lại đến tìm chứng cứ hỗ trợ.

Tiểu bộ khoái nói xong, ánh mắt đặc ý, nhìn về phía Tống Dương:

- Bản án tuy rằng còn chưa phá, nhưng người có thể yên tâm rồi, là truyện nội bộ của bọn chúng, không quan hệ tới chúng ta, mọi rợ sẽ không nháo sự, càng sẽ không phiền toái tìm đến Yên Tử Bình.”

- Ta thật mong rằng người nói là đúng.

Tống Dương cười khổ:

- Đáng tiếc. . . Hung thủ 99% là người Hán, lần này Yên Tử Bình gặp phiền toái không nhỏ!

Không để cho Tiểu bộ khoái kịp phản bác, truy vấn, Tống Dương cứ tiếp tục nói:

- Đầu tiên xem vết máu trong phòng, từ nóc nhà đến bốn vách tường, khắp nơi đều là máu tươi tung tóe, sau khi người chết lại bị phân thây, huyết dịch tuyệt không có sức lớn như vậy phun lên trên nóc nhà.”

Tiếp theo, ngón tay Tống Dương chỉ từng đồng thi thể trên mặt đất:

- “Người lại xem kỹ bọn chúng, không thấy được là có chút không tự nhiên sao?”

Tiểu bộ khoái đáp:

- Ta vốn đã nghi vấn, người sao lại đem thi thể đều ghép thành bộ dáng kỳ quái như vậy.

Mười hai thi thể 'chồng chất', cũng không phải nằm trên mặt đất ngay ngắn, đều là tứ chi mở rộng, chân lệch vai nghiêng, tư thế rất cổ quái.

Tống Dương lắc đầu nói:

- Không phải ta đem bọn họ ghép thành như vậy, mà là bọn chúng trước khi chết, đại khái chính là tư thế như vậy, khi đó bọn chúng như thế nào, ta ghép lại sẽ ra như thế ấy... Hiện tại bọn chúng nằm xuống, nhìn về phía trên rất không được tự nhiên, nhưng là trước khi chết, bọn chúng không nhất định đều là nằm.”

Tiểu bộ khoái khó hiểu, nhưng tạm thời không có hỏi nhiều, mà là vung tay chân, bắt chước tư thế của cổ thi thể trước mặt, sau một lát bưng tỉnh đại ngộ:

- Đây là tư thế nhảy về phía trước!

Tống Dương gật đầu một cái, lại duỗi ngón tay hướng mặt tường đá đối diện cửa phòng:

- Người nhìn kỹ, trên mặt tường kia có cái gì?

Tiểu bộ khoái cận thận tránh né đồng xác chết trên sàn nhà, đi đến trước mặt vách tường, rồi mới miễn cưỡng thấy rõ, trên mặt tường ngổn ngang lộn xộn hiện lên các vết đao dài khoảng một xích, tính ra phải mấy trăm vết.

Vết đao rất nhỏ, mỏng như cánh ve, ánh sáng trong Âm Gia Sạn lơ mờ, lại thêm trên tường tung tóe đầy máu tươi, nên lúc trước Tiểu bộ khoái không chú ý tới dấu vết này trên tường.

Tống Dương đứng tại cửa ra vào, cũng không tiến lên cùng Tiểu bộ khoái, hẳn đã ở trong phòng này suốt cả ngày, tất cả tình hình đều đã hiểu rõ:

- Đây đều là dấu vết mới... Trước khi chết lại ở tư thế nhảy, khi chết máu tươi phun tung tóe, sau khi chết trên tường đá lưu lại vết đao, cũng không khó suy đoán tình hình lúc đó rồi.

Tiếp theo Tống Dương hít một hơi dài, nói thẳng ra suy luận của mình: - Ngàn đao phát ra cùng một lúc, loạn đao phân thân!

Rồi sau đó Tống Dương thanh âm không ngừng, nhìn xuống phía dưới nói ra:

- Mười hai người ‘gánh xác’ đều tụ tại đây, đột nhiên gặp cường địch, đồng thời đứng dậy đánh về phía địch nhân, đối phương lại dùng một lần ném ra trăm ngàn đao, lưỡi đao sắc bén... Những người ‘Gánh xác’ này còn đang nhào vào, tựa như một cái vạc lớn đổ đầy nước, bị người triệt để đánh nát, như vậy mới có hiện trường huyết tinh thể này.”

- Mấy trăm lưỡi đao sắc bén lập tức cắt nát những người ‘Gánh xác’ này, dư lực không hết, lại đánh vào trên tường, để lại những... vết đao. Bất quá, người lại nhìn kỹ xem, tất cả vết đao nông sâu đều không khác biệt . . . Cái này cổ quái, cho dù tuyệt đỉnh cao thủ thực sự lợi hại, có thể đồng thời đánh ra mấy trăm ám khí, cũng không có khả năng đem sức phân phối đồng đều đến từng kiện ám khí, dấu vết để lại trên tường, độ nông sâu lý ra không đồng nhất mới đúng.

- Ta suy đoán, trên tay hung, có lẽ có một cỗ hung khí uy lực vô cùng lớn, có thể trong nháy mắt phóng xuất ra mấy trăm tấm đao mỏng như cánh ve sầu. Cũng chỉ có lực từ cơ quan, lò xo, dây cung xoắn mới có thể phân phối đồng đều như thế được, lưu lại độ nông sâu của các vết đao đồng đều; cũng là bởi vì có cơ quan, khoảng thời gian mỗi khối đao tựa như cánh ve sầu bắn ra bằng nhau, lúc này mới cắt ra mảnh xác lớn nhỏ đồng đều. Mười hai người ‘Gánh xác’ , đều chết bởi kiện hung khí đó. Sau khi giết người, hung thủ nhặt lại từng cái khối đao đã bắn ra, rồi mới từ từ rời đi.

Sơn Khê Man tộc thể trạng cường kiện, cơ thể thiên phú mạnh khỏe, trong tộc bọn hắn cũng có truyền lưu quyền thuật cổ quái, cực khó đối phó. Hướng chi người ‘Gánh xác’ cũng đều là kẻ mạnh mẽ trong Man tộc, nếu như không phải dựa vào món hung khí lợi hại như vậy, muốn một lần hành động đánh lén mười hai kẻ ‘Gánh xác’, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tống Dương không phải là quái vật, cũng không muốn tại hung phòng trì hoãn thêm, nói xong một phen, quay người trở về tiền đường, lúc này mới tiếp tục nói với Tiểu bộ khoái:

- Lưỡi đao có thể mỏng như cánh ve, lại sắc bén đến cắt thịt như đậu hủ, thợ rèn Man tộc khó mà rèn được; vũ khí còn có thể đồng thời phóng ra các lưỡi đao sắc bén như vậy, không cần hỏi cũng biết là phức tạp tới cực điểm, thợ mộc của Man tộc đoán chừng cũng không có trình độ cao như vậy... Cái vũ khí giết người lợi hại này, nhất định là người Hán làm. Lúc trước đã từng nói qua, tộc người Sơn Khê Man tính bài ngoại cao, xa lánh người Hán, cho nên những đồ vật của người Hán, bọn chúng cũng sẽ không dùng. Bởi vậy sơ lược có thể kết luận, hung thủ là người Hán.”

Một phen thao thao bất tuyệt, Tiểu bộ khoái nghe thấy thật hợp lý, ánh mắt sáng ngời không ngừng gật đầu, thấy Tống Dương dừng lại gã vội vàng truy vấn:

- Còn gì nữa không, nói tiếp đi.

Tống Dương mở trừng hai mắt:

- Còn có cái gì?

- Bản án, người nhìn ra người chết là người “gánh xác” của Sơn Khê Man; đoán ra hung thủ là người Hán; đoán ra hung khí là một cỗ máy bá đạo. Còn có phát hiện cái gì khác lạ nữa không?

Tiểu bộ khoái vẫn chưa thỏa mãn, gã là cảm thấy câu chuyện này thật là dễ nghe đây, đang tính toán nghe cho hết.

7. Chương 7: Hai Ta Cùng Hợp Tác?

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 7: Hai ta cùng hợp tác?

Người dịch:Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương ho một tiếng:

- Ta mới chỉ nghĩ đến chỗ đây, còn lại chưa nghĩ ra, nói cũng vô dụng.

Tiểu bộ khoái thoáng cái tinh thần tỉnh táo:

- Không nghĩ ra mới càng phải nói ra, nhờ đâu ta từ đó lại nghĩ ra được, nhanh nói, đợi trở lại thị trấn ta mời người ăn mì!

Tổng Dương ha ha cười cười:

- Thế thì cảm ơn trước rồi.

Mưa to chặn đường, không thể quay về trong trấn, dù sao đều dựa vào nói chuyện phiếm giết thời gian, nói chút về bản án thực cũng không sao, Tổng Dương không kiên căng gì, tiếp tục mở miệng:

- Ta một mực không nghĩ ra có hai điều, điều thứ nhất là . . . Người gánh xác hình như hơi nhiều chút!

‘Gánh xác’ không phải chăn trâu nuôi thả ngựa, người ‘Gánh xác’ làm việc phần lớn là một mình hành động, nhiều nhất hai ba người gom góp cùng một chỗ, chưa từng nghe nói qua một đám ‘Gánh xác’ đồng thời hành động, ở đây lại không phải khu vực đầu mối, vậy mà trong một tòa Âm Gia Sạn lại tụ tập mười hai người, hạp sao?

- Còn một chỗ khó hiểu, người gánh xác chết ở chỗ này rồi, thi thể bọn chúng mang theo đâu mất rồi?

Tiểu bộ khoái vùng tay lên, tựa như đã biết:

- Nói không chừng chỉ có người ‘gánh xác’ . Lần này bọn chúng đi ra sẽ không mang theo thi thể, hẹn gặp nhau ở phòng trọ. . . Kết quả xảy ra chuyện.

Tổng Dương lắc đầu:

- Người xem Âm Gia Sạn thực là nơi có gì tốt. Người gánh xác sẽ đến đây tìm nơi này ngủ trọ, thuận tiện là vì nơi này là nơi để cho thi thể không ra ánh sáng. Đã rõ chưa? Trừ phi là bất đắc dĩ làm việc, nếu như không mang thi thể, ‘Gánh xác’ một mình đi đường, thà rằng ngủ ngoài trời hoang dã, cũng sẽ không ở lại nơi âm khí đầy đặc này.

Tiểu bộ khoái nghe hiểu được:

- Vậy là nhóm ‘gánh xác’, khẳng định là đem thi thể đến đây, kết quả bọn chúng đều chết rồi, thi thể lại không thấy. Mười hai người “gánh xác”, ít nhất cũng phải mang theo mười hai cỗ thi thể... Thi thể đi đâu?”

Vừa hỏi xong, chính gã liền bưng tỉnh:

- Thi thể nhất định là bị hung thủ mang đi, nói như vậy, bản án này, là một vụ cướp chẳng? ! Hung thủ giết người chính là vì đoạt thi thể? Đoạt thi thể làm cái gì?

-Ôi, người hỏi ta à?

Tổng Dương cười.

Tiểu bộ khoái cũng cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng chính tề, chưa phá được án, mà là vui rạo rực nhìn qua Tổng Dương, giống như đã tìm ra được bảo bối vậy:

- Mới vừa nói người làm việc cẩn thận, thực ta còn khen thiếu, không riêng làm việc cẩn thận, tâm tư cũng rất tinh tế. Xem sự tình đầu đuôi rõ ràng, không tệ!

- Mạnh mỗi từng cái một bày ra, đem nó xâu chuỗi lại là được rồi.

Tổng Dương rất khách khí:

Người là người bên ngoài, đối với Sơn Khê Man và phong tục ‘gánh xác’ không biết, cho nên mới thấy không rõ lắm.

Tiểu bộ khoái nhún nhún bả vai, không hề cãi láo nói câu:

- Cho dù là hiểu rõ bọn chúng ta cũng không xâu chuỗi nổi những manh mối kia.

Nói xong, thân mình nghiêng về phía trước, tới gần Tổng Dương:

- Như vậy đi, về sau hai ta hợp tác, người tới giúp ta.

Tổng Dương khoát tay cười nói:

- Ta lần này là bị bắt tới gánh trách nhiệm đây, ta không phải ngỗ tác, cậu ta mới phải, người đi tìm ông ấy mà hợp tác.”

Tiểu bộ khoái chẳng hề để ý:

- Không phải nói cậu người, mà là nói người đi nha môn mưu cầu một vị trí ngỗ tác, bằng bản lĩnh của người còn không phải dễ như trở bàn tay. Về sau hai ta sống vai, dựa vào người làm việc cẩn thận, tâm tư lợi hại, dựa vào thiên phú của ta. . . Ta, ta cũng có vài bổng sự, đại án nào đến tay chúng ta mà chẳng làm được, hắc hắc, vài năm về sau ta chính là đệ nhất thần bộ của Nam Lý, người chính là đệ nhất ngỗ tác đương triều...”

Không đợi gã nói xong, Tổng Dương đã cười ha ha:

- Nhìn ra được, người là đang đói bụng lắm.

- Đừng đề cập ‘Đói’, chịu không được...”

Tiểu bộ khoái mặt mày mới vừa rồi còn hớn hởi, nghe được chữ ‘đói’ lập tức lại trở nên sầu mi khổ kiếm, đồng thời đối với Tổng Dương không cũng không từ bỏ ý định ‘nhập bọn’:

‘- Cái khác không đề cập tới, nói võ công, ta cũng là một thân công phu, từ trên thị trấn đến ba mươi dặm đường xuống đây, người thấy ta thở gấp qua sao? Đó vẫn là nếu bắt trộm để ta bắt. Người tâm tư dù thế nào tốt, cho dù đem kẻ trộm phóng tới trước mắt, người bắt không được cũng vô dụng, tra án bắt trộm, một văn một võ, mới là tốt.”

Tổng Dương không để ý tới Tiểu bộ khoái ‘Hùng tâm tráng chí’ mặc kệ đối phương nói như thế nào, hần đều cười lắc đầu.

Tiểu bộ khoái khích lệ đến miệng đắng lưỡi khô, thấy Tổng Dương vẫn không đáp ứng, trong nội tâm thực mất hứng, còn tưởng rằng Tổng Dương xem thường chính mình, bĩu môi nói:

- Người đừng xem nhẹ người khác, bàn về tài tra án, ta cũng có chỗ độc đáo.

Nói xong, chỉ ngừng chốc lát, lại không cam lòng tăng thêm ngữ khí:

- Chẳng hạn án này, ta khẳng định nói ra được chỗ đúng, không tin chờ xem, đợi lúc phá được án, người lại trở lại ấn chứng!

Tổng Dương không biết nên khóc hay cười:

- Từ đầu tới đuôi, có quan hệ với bản án, người chỉ từng phán ra một câu ‘Mọi rợ nội chiến’ còn có cái gì khác?

Tiểu bộ khoái ‘Hừ’ một tiếng, hất lên đầu, tức giận không để ý tới hần.

Tổng Dương chẳng hề so đo, ngồi xuống trầm tư, đã qua một hồi, bỗng nhiên thần sắc vui vẻ, ‘Cáp’ một tiếng, nở nụ cười. Tiểu bộ khoái bị hần làm cho hoảng sợ, cả giận nói:

- Nổi điên cái gì.

Tổng Dương xoay người theo trên mặt đất nhảy dựng lên:

- Tiếng mưa dừng rồi, có lẽ đã tạnh mưa!

Nói xong, cất bước đi ra cửa phòng trọ.

Một hồi mưa to rồi cục ngừng, đầy trời mây đen tiêu tán vô hình, lộ ra sáng chói lòa. Tống Dương vui vẻ lạ thường, quay đầu nói với Tiểu bộ khoái:

- Nhờ người vất vả một chuyến, lập tức lên đường trở về Yên Tử Bình, đem tình tiết vụ án trình báo đại nhân.

Tiếp theo Tống Dương ngửa khí trầm xuống:

- Man tộc lúc nào cũng có thể rời núi nháo sự, cần nhanh chóng thông báo cho đại lão gia, bảo ông ấy báo cáo với châu quan, điều binh mã đóng giữ Yên Tử Bình.

Tiểu bộ khoái chỉnh lại giày, chuẩn bị xuất phát, đồng thời hỏi:

- Vậy còn người? Không cùng ta trở về à?

Tống Dương lắc đầu:

- Võ công của người tốt, đi nhanh, ta với người cùng một chỗ ngược lại vướng víu, huống chi hiện trường cũng không thể không có người trông giữ, ta lưu lại.

Nói xong, lại không quên dặn dò:

- Đường ban đêm khó đi, hơn nữa sau cơn mưa đường trượt, người lúc chạy phải cẩn thận. Đừng chỉ lo tham chạy, nhớ rõ, việc gấp nhưng người không gấp.

Tiểu bộ khoái nhếch miệng cười cười, bước nhanh mà đi, tung thân nhảy vài cái đã biến mất không thấy gì nữa.

Tống Dương lộ ra một bộ dạng tươi cười nhẹ nhõm, khoan chân ngồi, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần...

Nhưng hắn không ngờ tới, hơn một tiếng sau, cửa ra vào Âm Gia Sạn đã vang lên tiếng bước chân, Tiểu bộ khoái lại trở về rồi. Người còn không thấy đã nghe thấy tiếng tiểu bộ khoái hét lên:

- Mưa to bất ngờ dẫn động lũ quét, chắn mất con đường trở về không được! Người là người địa phương, còn biết con đường nào khác không?

Tống Dương cũng không có ngờ tới sự tình có thể như vậy, vốn đang sững sờ, lập tức lắc đầu: - Không có đường khác, chỉ có thể đợi nước rút.

Tiểu bộ khoái tinh thần trách nhiệm cao, lo lắng dị thường:

- Như vậy sao được, chuyện điều binh mã trì hoãn không được. Khục...

Tống Dương nhìn xem Tiểu bộ khoái gấp đến độ đi qua đi lại, hắn vươn ra ba ngón tay, đột ngột nói ra:

- Ba việc.

Tiểu bộ khoái không rõ ràng cho lắm:

- Ba việc gì?

- Thứ nhất, lũ bất ngờ chặn đường, người qua không được, Man tộc tự nhiên cũng không qua được, ít nhất đợi nước lũ rút, Yên Tử Bình sẽ không có việc gì; Thứ hai, thảm án này, là chúng ta phát hiện ra trước, còn chưa thấy Man tộc đến, nếu không sẽ không không để cho người gánh xác phơi thân ở đây, vậy là, Man tộc hiện tại còn không biết việc này, lo cái gì? Huống chi từ nơi này đến hang ổ Man tộc, trọn vẹn mất lộ trình ba ngày, cho dù đêm qua có người 'Gánh xác' may mắn thoát chết, chạy trở về kêu người, qua cũng phải mất sáu ngày; Thứ ba, Huyện thái gia chúng ta tuy nhiên không quá. . . không quá thông minh, nhưng chuyện lớn như vậy ông ấy không thể qua loa, nói không chừng hiện tại binh mã châu phủ đã trú đóng ở thị trấn rồi, người không cần phải sốt ruột."

Nghe xong ba điều này, Tiểu bộ khoái không sốt ruột nữa, nhưng lại trở mặt. Trùng mi tròn mắt hỏi Tống Dương:

- Muốn ta đi suốt đêm trở về đưa tin chính là người, nói không có chuyện gì đâu cũng là người, hay ho lắm sao? Đem ta ra đùa phải không? Muốn đánh nhau phải không? Hai ta đi ra ngoài, đừng làm hư hiện trường, ta chấp người một tay! Người yên tâm, ta không đánh vào mặt người!”

Tống Dương nở nụ cười:

- Là ta sai, xin bớt giận xin bớt giận, càng nóng giận lại càng đối. Ta là muốn người rời đi, không hề muốn trêu đùa người.

Nghe được chữ ‘đối’, Tiểu bộ khoái con mắt đều đỏ:

- Đến cùng vì sao, người nói.

Tống Dương đứng lên đi tới cửa, ngẩng đầu nhìn sắc trời:

- Đợi giờ Tý, ta định thử làm một việc, vốn định tự mình đi.

Tiểu bộ khoái đảo tròn mắt xem hắn:

-Chuyện gì?

Tống Dương không có vội trả lời, mà là chuyển hướng chủ đề:

- Trong núi sâu của Nam Lý, có một vị thảo dược tên ‘Tử Dâm Phong’, cũng chỉ có tộc Sơn Khê Man hiểu được cách bào chế, luyện hóa nó. Dược liệu này ngoài mùi vị cổ quái, mặt khác còn có hai công hiệu kỳ diệu.

Tiểu bộ khoái không hiểu cũng không có hứng thú với y thuật, muốn nhíu mày lắc đầu, nhưng nhìn Tống Dương chăm chú, gã vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

Tử Dâm Phong cổ quái chỗ ở chỗ, sau khi trải qua quá trình bào chế của người Man, mỗi khi đến giờ Tý đều tỏa ra một cỗ khí tức nhàn nhạt, ngửi giống như mùi phân tro, đợi đến lúc bình minh lại biến mất.

Mà một trong hai công hiệu của nó, rơi vào chữ ‘Dâm’. Nam nhân ngửi nó đều không có gì kỳ lạ, nhưng nữ tử ngửi phải trong thời gian hơi dài sẽ khiến cho huyết mạch xao động, toàn thân vô lực, xuân tâm không thể khống chế.

Bỗng nhiên đề cập tới dâm dược, Tiểu bộ khoái sắc mặt không thay đổi, nhưng trong ánh mắt lại hiện ra vài phần tức giận, vài phần ngưng ngùng, cau mày nói:

- Đang êm đẹp, nói đến dược vật bỉ ổi này làm cái gì?

8. Chương 8: Khách Không Mời Trong Đêm

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 8: Khách không mời trong đêm

Người dịch:Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

- Thuốc chỉ là thuốc, nào có phân chia cao thấp, bỉ ổi.

Tống Dương tiếp tục nói:

- Công hiệu thứ hai của Tử Dâm Phong, thì là chữ ‘Phong’, nó có thể trừ bỏ ẩm ướt chống mục nát, Sơn Khê Man bào chế loại thuốc này, chính là dùng nó để trấn thi. Trong vụ án này, ‘Tử Dâm Phong’ được nghiền nát thành phần thoa khắp thi thể. Hung thủ đã cướp thi thể rời đi, ven đường...”

Nói đến đây Tiểu bộ khoái đã hiểu:

- Đợi đến giờ Tý, ‘Tử Dâm Phong’ sẽ phát ra mùi lạ, men theo mùi sẽ có cơ hội truy hung?

Tiểu bộ khoái tinh thần đại chấn, nhưng rất nhanh lại phản ứng :

- Chúng ta không mang theo chó, như thế nào truy? Huống chi vừa mưa xong, còn có thể lưu lại mùi gì.

- Chó thì không cần, ta là được.

Nói hết lời, Tống Dương tự mình cũng cảm thấy rất không được tự nhiên, đưa thay sờ sờ cái mũi của mình:

- Mũi của ta rất thính, vượt xa người bình thường. Hơn nữa hương vị Tử Dâm Phong rất đặc thù, ta rất dễ dàng ngửi thấy. Nhưng là hôm nay gặp trận mưa to thế này, chỉ có thể thử xem.

Tiểu bộ khoái cực kỳ hiếu kỳ, ánh mắt sáng lên dừng lại trên chóp mũi của Tống Dương một lúc:

- Cái mũi của ngươi còn vượt mũi chó? Chó có thể ngửi thấy, ngươi cũng thể ngửi được?

- Có thể nói như vậy, ta ngửi không thấy, chó cũng không thể.

Tính khí của Tiểu bộ khoái giống như mây mưa trên núi, tới hung mãnh nhưng tán được cũng nhanh, vừa cười vừa tám tác kêu lạ, cười một trận lại trở về chủ đề chính:

- Ngươi đuổi ta đi, là định tự mình đuổi theo hung thủ? Ngươi đây thực không có phúc hậu, muốn độc chiếm công lao lớn như vậy. Ân, còn có chút không biết tự lượng sức, hung thủ có thể một lần hành động đánh chết mười hai kẻ “gánh xác”, ngươi đuổi theo y còn không phải chịu chết?

Tống Dương không cùng gã tranh luận, chỉ nói:

- Đợi giờ Tý, xem còn chút mùi lưu lại hay không, để có thể truy đuổi hay không, nếu có thể truy đuổi chưa chắc đuổi theo kịp, có chuyện gì, cũng đợi thật sự đuổi được hung thủ hẵng nói. Vốn ta định tự mình đi, không ngờ ngươi lại quay lại.

Tiểu bộ khoái dương dương đắc ý:

- Muốn bỏ qua ta nào có dễ dàng như vậy, ông trời cũng muốn giúp ta...

Gã đang nói, chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt thoáng cái hoảng loạn rồi, thần sắc cũng trở nên quần bách khó chịu, bờ môi khẽ động, giống như muốn nói cái gì, nhưng hết lần này tới lần khác lại nói không nên lời.

Tiểu bộ khoái nhần nhần nhíu nhíu, mặc cho ai đều nhíu mày buồn bực, không rõ gã làm sao vậy, nhưng Tống Dương lại hiểu được, ha ha nở nụ cười:

- Ngươi cuối cùng suy nghĩ ra . . . Mùi “Tử Dâm Phong” nữ nhân không được ngửi, ngươi làm sao có thể cùng đi với ta truy tìm hung thủ? Tòa Âm Gia Sạn này không biết có bao nhiêu thi thể ra vào, đợi đến giờ Tý, Tử Dâm Phong tán ra mùi, ngươi là không được ngửi. Hiện tại đã hiểu rõ, ta vì sao muốn ngươi rời đi.

Tiểu bộ khoái chấn động:

- Ngươi, làm sao ngươi biết ta là nữ tử?

Tống Dương hơi có vẻ không kiên nhẫn:

- Vừa lúc này đã từng nói qua mũi ta cực kỳ nhạy cảm, lúc mới gặp ngươi ta đã đã ngửi thấy mùi phấn hoa trên người ngươi. Huống chi mùi nam nhân cùng nữ tử, vốn cũng có chút khác biệt. Bất quá thủ đoạn hóa trang, đối âm thanh của ngươi coi như không tệ, cơ hồ không có sơ hở.

Tiểu bộ khoái kinh ngạc đứng tại chỗ, hoàn toàn không biết nên nói cái gì, Tống Dương thò tay từ trong ngực lấy ra một cái túi chứa kim, mở ra, mấy chục căn ngân châm dài ngắn, cẩn thận chọn lựa ra mấy cây, ngoắc nàng cười nói:

- Qua đây.

Tiểu bộ khoái như gặp đại địch:

- Làm gì?

- Tạm thời phong bế khứu giác của người. Ngửi không thấy hương vị, “Tử Dâm Phong” tự nhiên đối với người không có hiệu quả. Đợi tí nữa người theo ta cùng đi truy tìm hung thủ.

- Người biết châm cứu, còn có bản lĩnh này?

Tiểu bộ khoái vui rạo rực nhảy đến. Ngân châm vượt khe, Tổng Dương ra tay không nhanh, nhưng dị thường vững vàng... Lúc cầm châm, Tiểu bộ khoái vẫn không quên mạnh miệng nói vài câu:

- Kỳ thật ta có nội công hộ thân, vận chuyển kinh lực đủ để hóa giải được lực của Tử Dâm Phong, bất quá làm thế này vẫn ổn thỏa chút ít, cần tắc vô ý này.

- Nội kinh càng cao minh, nó phát tác lại càng hung mãnh, đây mới là chỗ lợi hại của man dược này.

Tổng Dương không muốn giải thích, chỉ là thuận miệng nói rõ được lý. Không lâu sau, hắn thu hồi ngân châm, cười nói:

- Xong. Qua tối nay, ta sẽ giúp người giải thông khứu giác. Bất quá muốn nhờ người, việc ta biết châm cứu không nên nói với người bên ngoài.

Tiểu bộ khoái thống khoái đáp ứng:

- Thân phận nữ tử của ta, người cũng phải giữ kín !

Trong lúc nói chuyện, hơi thở đã hoàn toàn bị tắc, hương vị gì cũng ngửi không ra, liền thở đều chỉ có thể dựa vào miệng rồi. Lập tức nài lại nghĩ tới một việc:

- Ở đây thú vị như vậy. . . Cái mũi của người lại đặc biệt linh mẫn, chẳng phải là càng, càng chịu dày vò?

Tổng Dương hai tay mở ra, vẫn là câu kia:

- Không có biện pháp, công việc của nghề tác là như thế.

Mọi việc thỏa đáng, chỉ đợi giờ Tý, Tiểu bộ khoái đang buồn đến chết mà đợi, Tổng Dương bỗng dưng nhảy lên bóp tắt ngọn nến, thấp giọng nói:

- Bên ngoài có động tĩnh.

Nói xong, nghiêng tai gần cửa ra vào tập trung tư tưởng lắng nghe.

Tiểu bộ khoái chậm rãi rút ra yêu đao, nghiêng lưỡi đao, để giữa đao phản quang sẽ bị người phát hiện... Trong núi sâu, trong đêm khuya, đến Âm Gia Sạn, cũng chỉ có người ‘Gánh xác’ của Sơn Khê Man.

Man Hán không đứng chung một chỗ, nhà trọ này lại biến thành hiện trường hung án, người “gánh xác” làm sao cùng bọn họ giảng đạo lý. Bất quá nài đi theo Tổng Dương sau lưng, vận đủ thính lực lại chỉ nghe được tiếng côn trùng kêu. Tiểu bộ khoái không biết, Tổng Dương không chỉ là mạnh về khứu giác, ngũ giác của hắn đều minh mẫn .

Sau một lát, thần sắc của Tổng Dương dần dần từ cảnh giác biến thành nghi hoặc, người tới không ngừng tới gần, tiếng bước chân, tiếng vó ngựa, tiếng nói chuyện bằng tiếng Hán. Đường núi gấp ghe, đối phương đang dẫn ngựa đi bộ. Nhưng là kẻ gánh xác ban đêm đi đường cũng không mang theo ngựa, cũng không nói chuyện, càng sẽ không nói tiếng Hán.

Lại qua một hồi, người tới mang theo động tĩnh càng thêm rõ ràng rồi, ngay cả Tiểu bộ khoái cũng có thể nghe được một hai tiếng, nài thì càng mơ hồ, nhìn qua Tổng Dương thấp giọng nói:

- Người Hán?

Lúc này người ở phía ngoài cũng nhìn thấy Âm Gia Sạn, một người ngửi khí kinh ngạc:

- Dã ngoại hoang vu, rõ ràng còn có nhà trọ?

Nói xong, y lại cười lạnh vài tiếng, hẳn là cảm thấy nhà trọ ở nơi này, không phải là cái gì tốt lành.

Một âm thanh khác cười nói:

- Hắc điểm cũng là điểm, có thể nhóm lửa sấy quần áo, có giường chiếu ngủ là được rồi!

Rất nhanh, ba người một lượt dẫn ngựa đi vào Âm Gia Sạn, hai người đi phía trước đều là thanh niên, ăn mặc theo kiểu thương nhân viễn du, nhưng lúc đi đường bộ pháp vững vàng, tinh quang trong con người bắn ra bốn phía, trên lưng đều vác lấy một bao phục dài, không phải đao tước kiếm. Cuối cùng là một người trung niên béo lùn chắc nịch, tuy thân thể mập mạp, nhưng đi lại nhẹ nhàng cử chỉ thông dong, tại đường núi lầy lội, hành tẩu như đang đi ở hoa viên. Mặc dù Tiểu bộ khoái trải đời không sâu, nhưng khi nhìn đến bộ dáng ba người này, cũng có thể rõ ràng bọn hắn vì sao biết rõ là ‘Hắc điểm’ còn dám tới nghỉ chân.

Bất quá ba người xứ khác này nếu biết rõ đây không phải hắc điểm mà là ‘Thi sạn’ không biết còn muốn vào hay không.

Bất kể thế nào, đến không phải Sơn Khê Man, Tống Dương cùng Tiểu bộ khoái đều nhẹ nhàng thở ra, thấp nền ra ngoài đón. Đối lại là đối phương, đột nhiên nhìn thấy trong ‘Hắc điểm’ một quan sai đi ra nghênh đón, thần sắc đều kinh ngạc. Tiểu bộ khoái dựa theo quy củ, giơ tay lộ ra thẻ bài:

- Quan sai phá án, các người là người nào?

Quát hỏi xong, hai thanh niên đều lộ ra ý cười, ngược lại là trung niên mập mạp khách khí tiến lên, chấp tay nói:

- Bái kiến quan sai đại nhân, tiểu nhân họ Vinh, Vinh Hữu Toàn, chúng ta đều là người đi buôn, từ Yến quốc đến, ba ngày trước ở châu Thanh Dương thanh lý hàng hóa. Sau khi xong xuôi việc chính, tiện đường tới thăm người bạn.

Nói xong, sờ tay vào ngực:

- Trên người của ta còn mang theo công văn, có thể đưa đại nhân kiểm tra thực hư.

Lúc này, Tống Dương bỗng nhiên thật dài hít một hơi, rồi sau đó nhìn qua họ Vinh cười cười.

Tiểu bộ khoái hiện tại trong đầu chỉ nghĩ đến đều là ‘Giờ Tý truy hung’ không muốn phiền phức, khoát tay nói:

- Được rồi, không cần nhìn. Tại đây vừa mới xảy ra đại án, các người đều nhanh rời đi, không thể làm trễ nãi quan gia tra án.

Họ Vinh dễ nói chuyện, nghe vậy lập tức gật đầu:

- Chúng ta lúc này liền rời đi, có chuyện kính xin quan sai đại nhân chỉ điểm, Yến Tử Bình có còn xa lắm không?

Tống Dương đứng ở bên cạnh cười ha hả không nói lời nào, nghe vậy trong lòng có chút kinh ngạc. Hắn thuở nhỏ từ Yến Tử Bình lớn lên, ở Đông Môn nói chuyện phiếm ở nội viện Tây Gia ngủ, tình huống lại quá quen thuộc rồi, chưa từng nghe nói có nhà ai còn có thân thích bằng hữu ở Đại Yến, ngược lại là hắn và Vưu thái y, tại Đại Yến ‘người quen’ không ít...

Tống Dương nghĩ thoáng qua, cũng không trực tiếp hỏi đối phương muốn tìm ai, mà là thò tay chỉ hướng thị trấn nhỏ: “Không xa, hướng nam ba mươi dặm là được. Nhưng thực là không khéo, mưa to bất ngờ dẫn phát lũ, ngăn chặn con đường, các người đêm nay không qua được rồi.

Vinh Hữu Toàn khẽ nhún mày, Tống Dương lại an ủi:

- Nước trên núi, đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ cần trời không mưa nữa, trưa mai là có thể đi được. Đến lúc đó chúng ta cùng đường mà quay về.

Vinh Hữu Toàn nhẹ gật đầu:

- Cùng đường mà quay về? Nói như vậy thì hai vị là quan sai ở Yến Tử Bình. Cái này rất tốt, ta muốn đi gặp người bạn già kia, đã nhiều năm không có liên hệ, vừa vặn muốn nhờ hai vị nghe ngóng thoáng một chút.”

Y nói là hướng về Tiểu bộ khoái hỏi, dù sao Tiểu bộ khoái một thân trang phục quan sai, có lẽ càng có thể tin chút ít.

Tiểu bộ khoái nhún vai, quay đầu nhìn phía Tống Dương. Nàng vừa mới đến Yến Tử trấn, ngay cả trong nha môn có mấy thớt ngựa đều không biết, không có cách nào hỗ trợ tìm người. Nhưng Vinh Hữu Toàn lại hiểu sai ý, còn tưởng tiểu bộ khoái cố ý làm khó dễ, cười cười trong tay áo ve vẩy, lấy một thỏi bạc đưa ra:

- Kính xin công sai đại nhân giúp đỡ.

Sai dịch, bộ khoái ở các nha môn châu huyện Nam Lý, đều là địa phương tự chiêu mộ, cũng không xếp vào công chức, cũng không có tiền lương, một năm trôi qua cũng chỉ có mười hai lượng tiền công. Họ Vinh đưa ra một thỏi bạc, đã gần bằng lương một năm thu vào, nếu Bàn Đầu hoặc quan sai, giờ phút này đã sớm thay đổi khuôn mặt tươi cười rồi, nhưng vị Tiểu bộ khoái trước mắt không ăn thứ này, cao giọng quát mắng:

- Lớn mặt, dứt lút công sai, không biết có tội sao?

Nói xong, nàng thật đúng là muốn động thủ bắt người, đáng tiếc lần này đi ra vội vàng, không mang khóa sắt, muốn trói người chỉ có thể dùng thắt lưng, trong lúc nhất thời thật đúng là có chút do dự.

Từ Đại Yến đường xa mà đến, mấy người khách này chỉ coi hắc điểm thành thứ đáng chê cười, làm sao quan tâm đến một Tiểu bộ khoái bé nhỏ, bất quá Vinh Hữu Toàn còn có chuyện muốn làm, không muốn phức tạp, đổi giọng mà cười:

- Đại nhân đã hiểu lầm, cái này bạc là ta vừa rồi trên đất nhặt được, tìm không thấy người mất của, chỉ có thể hướng ngài đưa.

Vừa dứt lời, bên cạnh thì có giọng nói vang lên:

- Là ta ném, là ta ném, bạc này là của ta, tìm mấy ngày rồi.

Trong khi nói, Tống Dương bước nhanh tiến lên, đem bạc lấy vào trong tay, cười vui vẻ vô cùng...

Tiểu bộ khoái vừa muốn phát tác, Tống Dương lại không cho nàng cơ hội nói chuyện, hỏi Vinh Hữu Toàn:

- Mấy vị muốn tìm người tên gì? Thôn trấn nhỏ, từng nhà ta đều quen thuộc, chỉ cần người ở Yến Tử Bình, ta nhất định biết rõ.

Vinh Hữu Toàn cũng không đề cập tính danh:

- Vị bằng hữu của ta, dáng vẻ vừa cao vừa gầy, tính tình không phải biết nói chuyện, dễ thấy nhất chính là, thanh âm của lão yếu ớt, do ngủ không đủ, quanh năm hai mắt đều đen xì."

Ba kẻ từ Yến quốc đến tìm Vưu thái y, bọn chúng không ngờ tới Vưu thái y ẩn cư lại không đổi tên, nên chỉ nói đặc thù không đề cập tới tính danh.

Tiểu bộ khoái hoàn toàn không biết bọn hắn nói là ai, trước mắt mờ mịt, Tống Dương thì hoàn toàn hiểu rõ, cười nói:

- Vóc dáng cao cao, dáng người gầy teo, tính tình thối hoác, mắt đen xì, rõ rồi, các người nói rất đúng Quách Đức Cương. Ông ấy vốn là người xứ khác, mười mấy năm trước mới ngụ lại tại đây, ở cho tới bây giờ."

Vinh Hữu Toàn nghe nói Vưu thái y quả nhiên ở tại Yến Tử Bình, thần sắc vui vẻ:

- Đúng vậy, chính là người này Quách Đức Cương!

Tống Dương thu tiền, giờ phút này biết gì nói đấy cũng không cần đợi đối phương lại đặt câu hỏi, đã tiếp tục nói:

- Quách Đức Cương không phải một mình, bên cạnh ông ấy còn có một cháu ngoại trai, nghe nói khi vẫn còn trong tã lót, được Quách Đức Cương ôm theo đến Yến Tử Bình định cư, năm nay cũng mười lăm tuổi rồi, bất quá cháu ngoại ông ấy vốn sinh không đủ ngày, ở đây không tốt lắm...

Nói xong, Tống Dương duỗi ngón tay chỉ đầu óc.

Đề cập 'cháu ngoại trai ngốc' Vinh Hữu Toàn tinh quang trong mắt vừa hiện rồi biến mất, tạm thời không có đi để ý tới Tống Dương, mà là quay đầu trở lại nhìn phía hai người thủ hạ, trầm giọng mà cười:

- Quả nhiên, rất tốt!

Tổng Dương cũng đang cười, con người lóe sáng, trong lòng thầm nói: ta chính là cháu ngoại ngốc của Quách Đức Cường đây.

9. Chương 9: Truy Tìm Tung Tích Tứ Công Tử

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 9: Truy tìm tung tích Tứ công tử

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Cha của Tổng Dương vẫn là thừa tướng đương triều của Đại Yến, biểu hiện phong quang như trước, nhưng thừa tướng đại nhân chính mình tình huống, tựa hồ. . . Ngày tốt lành không nhiều lắm rồi.

Trần quốc công Đàm Quy Đức bảy năm trước đến nội cung yết kiến Hoàng đế, sau khi trở về liền bị bệnh khó chữa, đến nay không cách nào đứng dậy xuống giường, giờ sống cũng như chết, trong nhà thì đám con cháu phe vậ đầu đá kịch liệt, Đàm gia chia năm xẻ bảy; Tạ Bàn Tử chỉ huy sứ Thường Đình Vệ chết bất đắc kỳ tử một cách kỳ lạ, sau đó liên tục hai người kế nhiệm đều bị tù vì tội hối lộ trái pháp luật, liên quan đến vô số, cuối cùng triều đình xóa bỏ Thường Đình Vệ, thành lập 'Vô Di Vệ'.

Hai cỗ thể lực trước sau sụp đổ, kẻ gây ra, ngoại trừ Cảnh Thái hoàng đế còn có ai khác.

Phó thừa tướng lắc đầu than, quả nhiên tướng do tâm sinh (*ý chỉ tính cách sinh ra tướng mạo), vị Vạn tuế gia nhà mình lông mi như đao, phần lang sói trong đầu thực không nhẹ.

Năm đó văn, võ, tiên, xà chỉ còn có hai, mà sau võ, xà, chính là hắc 'văn' rồi. Triều đình những năm gần đây ra sức đề bạt người mới, từ kinh sư đến địa phương, môn sinh Phó gia bị thay thế tầng tầng lớp lớp, quyền hành trong tay thừa tướng bị Hoàng đế từng chút từng chút thu về. Cũng chỉ có cái kia 'Tiên' như trước ổn thỏa quốc sư bảo tọa, chưa bao giờ đã bị triều đình đá kích qua.

Phó đại nhân như thế nào không rõ, tự mình đông dài, kết cục cũng như họ Đàm, họ Tạ, trong lòng bắt đầu sinh thoái ý, chậm rãi rút ra.

Nhưng lão đã làm thừa tướng hai mươi năm rồi, không phải muốn lui là có thể lập tức lui đây. Ngoại trừ ngọn đao trong tay hoàng đế ở trước mắt, phía sau lão còn có vô số lóc xoáy lớn nhỏ, chúng nuốt không được thừa tướng Đại Yến đang tại vị, lại đủ để cho Phó đại nhân vừa chào từ giã phân thân toái cốt. Ít nhất, cho đến khi giải quyết được những đám lóc này, lão vẫn không thể từ quan cáo lão.

Lão Tạ sau khi chết, gia quyến của ông ta vừa ra khỏi kinh sư, về sau phảng phất giống như bốc hơi, lại không có bất cứ tin tức gì, không ai dám nghe ngóng. Nhưng là 'Con dâu' mà năm đó lão Tạ tiến đưa, vẫn đang lớn lên tại Phó gia. Mỗi lần nhìn đến nha đầu này, Phó đại nhân đều sẽ nghĩ tới Tứ tử trăm tuổi ngày chết bất đắc kỳ tử.

Ba năm trước đây, Tổng Dương mười hai tuổi. Dựa theo lịch pháp Đại Yến tính toán, đã là Cảnh Thái ngự trị 16 năm. Việc 'Yêu tinh' đi qua nhiều năm, đã sớm gió êm sóng lặng, dù sao phụ tử liên tâm, Phó đại nhân phân phó tâm phúc đi đào mộ lấy hài cốt nhi tử, bí mật đem hãn quy về phần mộ tổ tiên, nhưng lão tuyệt đối không nghĩ tới, trong quan tài rỗng tuếch.

Lúc nhận được tâm phúc mật báo, Phó đại nhân tay có chút run lên, gật đầu nói:

- Đã biết, đi xuống đi.

Rồi sau đó nhắm hai mắt, yên lặng không nói. Thẳng đến một canh giờ về sau, lão mới mở to mắt, đứng dậy đi vào trong hoa viên tưởng phủ xem chim.

Phó đại nhân thích nuôi chim, đây là việc vua và dân đều biết, trong nhà lão chuyên có một tòa bách điểu viên nho nhỏ. Thế nhưng mà lúc này, hắn không chỉ xem, còn mở ra một cái lồng sắt, lấy ra một con chim khách lông trắng, nhẹ nhàng sờ lên lông chim của nó, đưa tay hướng về không trung ném một cái, chim khách giương hai cánh, đảo mắt biến mất khỏi tầm nhìn.

Cùng ngày trong đêm, Phó thừa tướng ngồi trong thư phòng, cho hạ nhân lui ra, ngay cả đèn cũng không thắp, chỉ một mình lẳng lặng ngồi trong bóng tối... Vào lúc canh ba, bỗng nhiên cửa thư phòng bị đẩy ra, gió đêm mát lạnh thừa cơ thổi vào, một lão già lẳng yên xuất hiện trước mặt Phó thừa tướng:

- Người tìm ta?

Lão già dáng người nhỏ gầy, hai tay cắt vào trong tay áo, lúc tiến lên không lưu lại một tia tiếng động, dường như hắn chỉ là một cái bóng bị gió thổi vào.

Phó thừa tướng nhẹ gật đầu:

- Còn nhớ rõ con trai thứ tư của ta không?

Lão già nghiêng đầu, suy tư:

- Có ấn tượng, đó là Thiên Sát yêu tinh. Chuyện của hắn trước kia người đã nói với ta rồi.

- Hôm nay mới phát hiện, trong quan tài không có xác của nó, khả năng. . . Còn sống.

Lão già không có phản ứng, lẳng lặng đứng yên đấy.

Phó thừa tướng tiếp tục nói:

- Việc này có lẽ liên quan đến tên thái y đã thôi chức Vưu Ly.

Bữa tiệc ‘Trăm ngày tuổi’ đã là việc hơn mười năm trước, nhưng Phó đại nhân có thể làm đến địa vị thừa tướng, đầu óc tất có chỗ hơn người, chỉ mất buổi chiều, đã nhớ ra sự việc lúc đó, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng một điểm khả nghi đã rơi vào trên người Vưu thái y.

- Người trong phủ ta, làm không được cũng không thuận tiện làm chuyện này, xin nhờ người rồi, tìm ra Vưu Ly, nhìn xem lão Tứ đến cùng còn ở đó hay không.

- Chỉ là tìm? Chỉ là nhìn xem?

Lão già cười cười:

- Đạo lý người hiểu, chuyện này nói không rõ đấy.

Phó đại nhân đã trầm mặc một lát, lại nói hai chữ: “Giết chết.”

Năm đó hoàng đế ra lệnh một tiếng, Cảnh Thái ra lệnh tất cả những đứa trẻ sinh ra vào đêm mừng bảy tháng năm bốn năm trước đều bị giết sạch. Duy chỉ có Tứ công tử của Phó gia sống chết không rõ... Đúng như lão già nói, ‘Chuyện này nói không rõ ràng’.

Đêm đó liên tục xảy ra biến cố, sai sót để Tống Dương may mắn còn sống, nhưng cho dù Phó thừa tướng đem tất cả căn nguyên trong đó nói ra rõ ràng, cũng sẽ không có người tin lão. Mặc cho ai đến nhìn nhận chuyện này, cũng chỉ sẽ có một phán đoán: năm đó Phó đại nhân lừa dối, nghĩ biện pháp bảo vệ con của mình.

Khi quân, mưu phản.

Đặc biệt là hiện tại, Cảnh Thái hoàng đế đã bắt đầu bắt tay chèn ép thừa tướng.

Trong tâm mà nói, Phó thừa tướng không tin năm đó Tạ Bàn Tử thật sự giết sạch hết ‘Yêu tinh’ mà một cái đều không lọt? Nhưng những em bé không cùng có nửa điểm quan hệ với hắn, hắn không cần cũng hoàn toàn không muốn đi tìm hiểu, còn hay không còn có yêu tinh khác còn sống, hắn chính thức ‘để ý’, chỉ có Tống Dương.

Việc cấp bách, quyết không thể khiến người ngoài biết rõ Tứ công tử của Phó gia chưa chết, nếu không chắc chắn là đại họa diệt môn.

Mà bỏ mặc Vũ thái y mang theo Tứ tử ở bên ngoài, không để ý tới, lại là tai họa ngầm thật lớn, Phó gia không đi trêu chọc bọn hắn, không có nghĩa là bọn hắn cũng không bạo lộ thân phận của mình, có lẽ ngày mai Vũ Ly liền mang theo Tứ công tử xuất hiện ở kinh thành tìm tới tận cửa nhận tổ quy tông; có lẽ ngày hôm qua họ Vũ bị quan phủ khi dễ, tức quá hóa liều, tại trên công đường chỉ vào thiếu niên bên cạnh, đối với châu quan lớn tiếng gào thét: hắn chính là Tứ công tử của thừa tướng, các người ai dám động hắn...

Biện pháp ổn thỏa nhất, chính là hai chữ vừa xuất ra trong miệng Phó thừa tướng: Giết chết.

Đã bỏ đi nhi tử, lại buông tha cho một lần cũng không sao. Tứ công tử không thể sống.

Lão già cười:

- Ta đi thăm dò, có thể sẽ tìm được. Còn có việc không?

Phó thừa tướng ngữ khí rất bình tĩnh:

- Bên cạnh ta có một người hầu cận gọi Tống Siêu, là gã phát hiện trong quan tài Tứ nhi không có xác.

Lão già nhẹ gật đầu:

- Đã biết.

Nói xong quay người rời đi, lúc đi tới cửa, thân hình có chút dừng lại, nói một câu:

- Khí sắc của người không tốt lắm, chú ý nghỉ ngơi.

Từ lúc xuất hiện đến lúc rời đi, hai tay nhỏ gầy của lão già vẫn nắm trong tay áo, chưa hề rút ra.

Hai ngày sau, Tống Siêu trượt chân rơi vào giếng sâu, không chỉ như vậy, trước đó một ngày những người tiếp xúc với gã, hoặc không hiểu sao mất tích, hoặc bỏ mạng ngoài ý muốn, liên quan đến tướng phủ, Hình bộ không dám xem thường, gắng sức điều tra một hồi, nhưng mỗi một vụ án đều không có chỗ khả nghi, cuối cùng là không giải quyết được gì.

Tiếp qua ba năm, lão già đưa tin cho Phó đại nhân, rốt cuộc tìm được tin tức về Vũ Ly, đã phái người tiến đến...

Yến Tử Bình nằm ở phía bắc ba mươi dặm, cửa ra vào Âm Gia Sơn, lấy hữu tâm tính toán vô tâm, Tống Dương phát hiện ra Vinh Hữu Toàn muốn tìm người chính là mình. Trận sinh tử kiếp số lúc trăm ngày tuổi đó, hôm nay còn rõ mồn một trước mắt. Tống Dương không nói ra sự thực, cũng sẽ không quên mình còn có thân phận 'Thiên Sát yêu tinh', đương nhiên cũng có thể hiểu rõ ba người võ sĩ Yến quốc này, vạn dặm xa xôi tới làm cái gì.

Tống Dương trong lòng thở dài, thời gian yên bình mười lăm năm, cho tới hôm nay đã đến hồi cuối.

Tống Dương chuyển hướng chủ đề:

- Vinh lão gia cùng hai vị quý thuộc khí vũ hiên ngang, có lẽ đều có một thân bản lĩnh, một bộ kiến thức rộng rãi. Văn bối có chuyện, muốn hướng mọi người thỉnh giáo.

Lũ bắt ngờ chặn đường, Vinh Hữu Toàn không có cách nào đi trong đêm, nên không hề vội vã, đáp:

- Hai đứa cháu này của ta, trước kia học qua chút ít quyền cước côn bổng, từ Đại Yến đến Nam Lý vạn dặm xa xôi, đem bọn họ mang theo bên cạnh, trong lòng mới có chút an tâm. Về công phu, bọn hắn ít nhiều cũng biết, tiểu huynh đệ có điều gì muốn hỏi cứ việc nói.

Tống Dương lắc đầu:

- Không phải về công phu, mà là về vũ khí. Chư vị có nghe nói qua một loại vũ khí lợi hại, có thể trong chớp mắt bắn ra mấy trăm lưỡi đao sắc bén, mà ở khoảng cách gần có thể phát huy mười phần, đủ có thể đem người loạn cốt phanh thây.

Ba người Yến đều là biểu lộ không biết nên khóc hay cười, một người trong đám dứt khoát cười ra tiếng:

- Khê bóp lò xo, mấy trăm thanh đao bắn ra? Trên đời này thực sự có vũ khí lợi hại như vậy, còn học võ luyện công làm cái quái gì.

10. Chương 10: Ta Cho Người Mượn Tiền

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 10: Ta cho người mượn tiền

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương còn chưa mở miệng, Tiểu bộ khoái cũng đã không quen nhìn cái kiểu khinh miệt của đối phương, cướp lời nói:

- Hiện trường án mạng rõ ràng, mười hai người bị phanh thây, chia thành hơn ngàn miếng, miếng lớn miếng nhỏ giống nhau, đầu bếp tốt nhất trên đời cũng không chia được đều như vậy! Đúng là có vũ khí tinh vi như vậy, chính là các người kiến thức nông cạn, không biết mà thôi.

Vinh Hữu Toàn vốn cũng mỉm cười lắc đầu, cảm thấy đây là ý nghĩ hão huyền của Tống Dương, bịa đặt ra thứ đồ vật, nếu quả thật có loại đồ vật này, tất sẽ là loại hung khí nổi tiếng, y không có lý không biết. Nhưng kể tiếp Tiểu bộ khoái nói lại chuẩn xác, giống như có thực, bởi vậy truy vấn:

- Thật đúng có chuyện lạ như vậy? Có thể không nhờ hai vị dẫn ta tới xem hiện trường, ha ha, yêu cầu quá đáng, vạn mong thành toàn.

Tiểu bộ khoái lắc đầu cự tuyệt. Vinh Hữu Toàn đưa mắt lại nhìn Tống Dương, Tống Dương cúi đầu, ánh mắt qua lại tìm kiếm trên mặt đất, giống như đang tìm cái gì đó.

Vinh Hữu Toàn thấy thế lộ ra dáng tươi cười nhẹ nhõm, trầm thấp ho khan một tiếng, quay đầu hướng sau lưng cấp dưới nháy mắt ra dấu, rất nhanh, một thanh niên đi theo phía sau y cúi người ngồi xổm xuống, lúc đứng dậy trong tay đã có vài thỏi bạc:

- Ô, nơi này có mười lượng bạc, không biết ai làm mất...

- Ta làm mất đấy, ta làm mất đấy.

Tống Dương lại lợi nhuận mười lượng. Tiểu bộ khoái sắc mặt tái nhợt, nghiêng người nhìn hẩn:

- Người có rất nhiều tiền sao? Bốn phía mất bạc!

Tống Dương vui rạo rực cất kỹ bạc, thái độ đối với ba cái sát thủ đã sớm từ nha môn quan sai Yến Tử Bình biến thành tiểu nhị của điểm Âm Gia Sạn, đưa tay dẫn khách cười nói với Vinh Hữu Toàn:

- Dù sao đường đã chặn, các người đi xa vất vả, cũng đừng vội vã, ở chỗ này nghỉ một đêm, bắt quá nơi này là Âm Gia Sạn, không biết mấy vị có ngại không khí ở đây.

Tiếp theo, đem chuyện “gánh thi” của Man tộc, nguyên do của sự việc sơ lược nói hết.

Vinh Hữu Toàn trên mặt lộ ra vẻ chán ghét, những người hành tẩu trên giang hồ, đối với nơi đây âm khí này kiêng kị vô cùng, lo sợ đến rủi ro, phong tục ở thế giới này càng là như thế, võ công cao thấp không quan hệ. Nhưng là vì xác minh có thật là có vũ khí giết người đáng sợ mà Tống Dương nói hay không, y vẫn miễn cưỡng cất bước.

Tiểu bộ khoái giận dữ, thò tay ngăn cản:

- Hiện trường án mạng, quan gia phong tỏa, tại đây không phải hoa viên cây cảnh, người không có phận sự...

Lời còn chưa nói hết, Tống Dương chỉ lắc đầu chặn lại:

- Người hồ đồ, Vinh lão gia mấy người hành tẩu giang hồ bao lâu kiến thức rộng rãi, nói không chừng có thể nhận biết xuất xứ của hung khí, đối với phá án có trợ giúp rất lớn, bình thường muốn mời đều mời không đến, hiện tại người còn ngăn cản.

- Vừa nói một bên thò tay đem Tiểu bộ khoái kéo đến một bên, Tiểu bộ khoái định dùng cầm nắm đánh ngã hắn, bất quá nghĩ nghĩ, lại nhịn được.

Vinh Hữu Toàn đối Tiểu bộ khoái gật đầu nói:

- Người yên tâm, ta chỉ là nhìn một cái, tuyệt sẽ không làm rối loạn hiện trường, nếu may mắn phát hiện được điều gì, cũng sẽ không giấu diếm.

Nói xong, dẫn đầu thủ hạ đi vào Âm Gia Sạn, xuyên qua tiền đường, chính muốn đi vào hung phòng, Tống Dương chợt nhớ tới một sự kiện, mở miệng hỏi: - Vinh lão gia, trên người người có mang theo lương khô không? Hắc. . . Nếu nếu như mà có, ta muốn lấy một ít.

Bên trong mùi hôi ngút trời, Vinh Hữu Toàn mắt lộ ra ngạc nhiên, quay đầu lại liếc nhìn Tống Dương, rồi sau đó đối với thủ hạ vẫy tay, một thanh niên lấy ra từ trong bao một gói giấy dầu, đồng thời nói:

- Sáng nay khi đi ra ngoài mua Khai Hoa màn thầu, hương vị cũng không tệ lắm, nhưng là ở chỗ này. . . Không biết người có ăn được hay không.

Tống Dương ăn không vô, hắn cũng không phải lấy cho mình đây, mở ra giấy dầu bao lấy ra màn thầu nhìn nhìn, cười nói:

- Nhìn cũng không tệ!

Tiếp theo đem giấy dầu bọc đưa cho Tiểu bộ khoái.

Tiểu bộ khoái trời sinh mang tật xấu, mệt nhọc lập tức sẽ ngủ, một khi đói bụng thì cần phải ăn cái gì đó, nếu không đói đến hoa mắt chóng mặt, khó chịu vượt xa người thường, đói đến bây giờ đã mấy lần khổ sở muốn nôn ọe rồi, giấy bánh đưa qua, hai mắt nàng thay đổi, màn thầu cũng coi như 'Hồi lộ' nàng cắn răng lắc đầu.

Tống Dương cho nàng nghĩ kế:

- Vậy người bỏ tiền mua, đem tiền cho Vinh lão gia có thể ăn hết.

Tiểu bộ khoái muốn khóc:

- Đi ra ngoài gấp, không mang tiền.

Tống Dương ho một tiếng, cười nói: "Cái đó cũng không sao, ta cho người mượn, ta có tiền!

Nói xong, từ trong lòng ngực lục lọi vài cái, móc ra không phải vừa kiếm được hai thỏi bạc, mà là mấy miếng tiền đồng, đưa cho Vinh Hữu Toàn: "Đây là tiền trả cho màn thầu, Vinh lão gia nhất định nhận lấy."

Vinh Hữu Toàn không có nói nhảm nhiều, nhận tiền, Tống Dương lộ ra một cái dáng tươi cười quay đầu nói với Tiểu bộ khoái:

- Mau ăn!

Trong lòng Tiểu bộ ngàn vạn khổ sở mới không bật lên tiếng reo mừng, chỉ nói:

- Sau khi trở về ta trả lại người.

Lấy ra màn thầu há miệng liền cắn.

Tống Dương không có cùng Vinh Hữu Toàn vào nhà, mà là cười tủm tỉm nhìn xem Tiểu bộ khoái:

- Ăn ngon sao? Cho ta nếm thử? Một miếng nhỏ là đủ, ta chỉ ngửi hương vị."

Tiểu bộ khoái tách ra một miếng đưa cho hắn, hướng hắn gật đầu:

- Đúng vậy, rất thơm đây!

Tiểu bộ khoái tức thì ảo não thầm nói:

- Cái mũi không thông, ăn không biết mùi thơm."

Khi nàng ăn như hổ đói, Vinh Hữu Toàn đã bước vào hung phòng.

Nhờ ánh đèn dầu, máu phun tung toé bốn phía, thi thể thảm trạng nguyên lành, tư thế người chết khi còn sống, còn có vô số vết đao lưu lại trên tường, Vinh Hữu Toàn càng xem thần sắc lại càng lạnh lẽo, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn trái lại, bắt đầu dần dần nóng lên. Thảm gấp 10 lần giết người, Vinh Hữu Toàn cũng không xem ra gì, khiến hắn để ý chính là, Tống Dương nói tất cả đều là thật sự, thiên hạ lại có như vậy hung khí!

Một bộ vũ khí có thể tùy thân mang theo, lại lập tức kích xạ trăm ngàn lưỡi đao sắc bén, cơ hồ là vũ khí cận chiến vô địch thiên hạ, Vinh Hữu Toàn cho dù ngu dốt, y cũng có thể rõ ràng đối với mình có được loại này vũ khí, đối với môn phiệt ý nghĩa như thế nào. Y thậm chí suy nghĩ, chiếm được cỗ máy này về sau, còn có thể gia công, sản xuất... Nghĩ đến, Vinh Hữu Toàn cảm thấy thân thể của mình đều có chút khô nóng rồi.

Tống Dương đi theo sau lưng họ Vinh, “đem hết chức trách ” thao thao giới thiệu tình tiết vụ án, giải thích hiện trường, mà thần sắc của Vinh Hữu Toàn, cũng hoàn toàn đã rơi vào trong mắt Tống Dương.

Lại lưu luyến một hồi, mấy người từ hung phòng trở lại tiền đường, Tiểu bộ khoái xoi ba cái bánh bao, tự cảm thấy mỹ mãn sở bụng mình, thấy bọn họ đi ra mở miệng hỏi:

- Có phát hiện gì không?

Vinh Hữu Toàn lắc đầu hỏi lại:

- Hung thủ ra tay, có manh mối sao?

Màn thầu trả tiền rồi, cho nên Tiểu bộ khoái ăn hết đồ của người ta cũng không thấy ‘xấu hổ ’ nghe vậy bĩu môi:

- Còn trông cậy vào các người có thể nhìn ra chút ít manh mối, không ngờ tới lại đến hỏi chúng ta.

Một thuộc hạ sau lưng Vinh Hữu Toàn lạnh giọng mở miệng:

- Manh mối của hung thủ, có liền có, không có sẽ không có, chưởng quầy của ta hỏi người cái gì thì nói cái đấy, một cái quan sai nhỏ nhỏ...”

Tiểu bộ khoái tại chỗ trở mặt, Tống Dương ‘thu’ chỗ tốt của người ta, liền bề bộn đứng ra hoà giải, ngăn ở trước người Tiểu bộ khoái, cười nói với Vinh Hữu Toàn:

- Manh mối không nhiều lắm, nhưng là đợi tí nữa lại có một cơ hội, nói không chừng có thể tìm được hung thủ.

Một tia vui mừng từ trong mắt Vinh Hữu Toàn chợt lóe lên rồi biến mất, trước quay đầu lại quát mắng thuộc hạ vô lễ, rồi sau đó đối với Tiểu bộ khoái cười nói:

- Luận đến phá án, quan sai bộ khoái kinh nghiệm phong phú, chúng ta tuyệt đối không bằng. Nhưng nếu như biết rõ hung phạm rơi xuống, lúc tập hung chém chém giết giết, chúng ta có thể góp một phần sức, tuy rằng nơi này là Nam Lý, chúng ta là người Yến, nhưng ‘Thấy nghĩa nên làm, rút dao tương trợ’ tám chữ này đặt ở đâu cũng không sai.

Nói xong Vinh Hữu Toàn lui về phía sau một bước, tại chỗ y đứng trước kia lưu lại dấu chân rõ ràng. Cười cười nói nói, bất động thanh sắc, có thể phát lực ấn chân, lưu lại trên đá xanh nửa tắc dấu chân, bản lĩnh như vậy so với một đập vỡ tảng đá lớn không biết cao mình gấp bao nhiêu lần.

Tống Dương trước kinh sau hỉ:

- Vinh chưởng quầy là cao nhân chân chính! lão nhân gia ngài chịu ra tay giúp đỡ?

Những lời vừa nói qua..., Vinh Hữu Toàn chẳng muốn đi lặp lại, trực tiếp hỏi:

- Người nói, đợi tí nữa sẽ có một cơ hội, là cái gì?

- Người “gánh xác” dùng một vị thuốc để trấn thi, tại giờ Sửu (2h) về sau, trước khi hừng đông sẽ tỏa ra mùi đặc thù, cái mũi của ta nhạy cảm, có lẽ có cơ hội tìm kiếm, tựa như chó săn như vậy.

Tổng Dương vuốt cái mũi, cười đến có chút không có ý tứ. Lời nói này cơ bản là thật, chỉ bất quá hắn đem thời gian tán ra hương vị chuyển từ giờ Tý sang giờ Sửu. Mặt khác, có quan hệ đến công hiệu đặc biệt với nữ tử không hề đề cập đến. Tiểu bộ khoái tuy không tâm cơ, nhưng cũng không phải cái nha đầu ngốc, nghe ra không đúng, cũng đã biết rõ Tổng Dương có an bài khác, cảm thấy ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, cũng không nhiều lời.

Vinh Hữu Toàn kinh ngạc mà cười:

- Dựa vào cái mũi truy tìm dấu vết, trước kia chỉ nghe Thuyết thư tiên sinh nói qua, cũng chưa từng nhìn qua.

Thủ hạ của y cũng hoài nghi:

- Tiểu tử, cũng chớ ăn nói lung tung.

Tổng Dương nhìn qua đối phương đáp:

- Trong bọc hành lý của người có gà quay có thịt bò kho, thế mà chỉ đưa cho ta màn thầu.”

Người thanh niên kia hai mắt lộ ra ngạc nhiên, lầm bầm nói:

- Rõ ràng thật đúng là cái mũi chó.

Vinh Hữu Toàn cùng hai người thủ hạ nhìn nhau một lát, chậm rãi nhẹ gật đầu. Nếu có cơ hội, cái cổ vũ khí kia bọn hắn nhất định phải cướp vào tay, dù sao đêm nay cũng không đi được Yến Tử Bình, nên không ngại đi theo hai tên quan sai đuổi theo hung phạm. Về phần việc này hung hiểm, Vinh Hữu Toàn cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ cần có thể đuổi theo, đối phương ở ngoài sáng, y ở trong tối, còn sợ không có cơ hội sao.

Một bên Tổng Dương thần sắc nhẹ nhõm, như hắn sở liệu, ba cái sát thủ động tâm đối với kiện hung khí, cái này rất tốt.

Tiểu bộ khoái tựa ở cửa lớn Âm Gia Sạn, nhìn sắc trời, quay đầu lại nói cho Tổng Dương:

- Giờ Tý vừa qua khỏi.

Tổng Dương lên tiếng, đem ra rất nhiều hương nến đốt lên, trong miệng thì thảo, quả thực bận việc một hồi mới dừng lại, quay đầu lại giải thích với Vinh Hữu Toàn:

- Những lúc này, một chỗ như vậy, âm khí quá nặng, đốt chút ít hương nến cầu cái bình an, tập tục ở nông thôn, khiến Vinh chướng quấy chê cười.”

Vinh Hữu Toàn suy nghĩ về cổ máy vũ khí kia, cũng không để ý Tổng Dương nói..., chỉ là gật đầu không yên lòng.

11. Chương 11: Kịch Độc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 11: Kịch độc

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Giờ Tý đã qua, Tử Dâm Phòng đã phát tác, trong Âm Gia Sạn chậm rãi tỏa ra mùi phân tro, nhưng hương vị này vốn thanh đậm, đều bị Tổng Dương lấy cơ thể linh hồn người chết dùng hương nến che đi.

Vinh Hữu Toàn đứng chỗ đất trống trước cửa, hít từng đợt hương khí cùng mùi hôi phát ra từ Âm Gia Sạn, lẳng lặng nghĩ đến chuyện của mình, đã qua một hồi, lão ngoắc gọi hai gã thuộc hạ:

- Giờ sủu, ta cùng hai người quan sai đuổi theo cỗ máy kia, hai người các người lưu lại. Mặc kệ ta có thể trở về hay không, ngày mai khi con đường thông suốt, các người đều đến Yến Tử Bình đi tìm Vưu. . . Quách Đức Cường cùng cháu ngoại hẳn, việc này làm không khó, nhưng quan hệ trọng đại, không thể để thất thủ.

Đợi hai người gặt đầu, y tiếp tục nhắc nhở nói:

- Vạn nhất ta không thể trở về, hai người sau khi xong việc, nhớ rõ đem việc cỗ máy hung khí cẩn thận trình lên...”

Bên kia, cách đó không xa, Tổng Dương đột nhiên hỏi Tiểu bộ khoái bên cạnh :

- Người tên gì.

Tiểu bộ khoái liếc hẳn:

- Hiện giờ mới nhớ tới hồi! Âm điệu oán hận, ngữ khí bất mãn, bất quá vẫn là chi tiết nói: “Ở chỗ này ta dùng tên giả Nhâm Phúc.”

“Tên thật là gì?”

“Nhâm Tiêu Phát, Tiêu không phải là tiểu trong đại tiểu (lớn nhỏ), cũng không phải là hiểu trong phá hiểu, mà là tiêu trong ‘Lục tiêu mị thanh liên’ tiêu (* tiêu ở đây là cây trúc), phát là phát hiểu (*rạng sáng).” Nhâm Tiêu Phát nói xong, lại nhú mày, cảm giác mình dài dòng rồi, cùng hẳn nói được như vậy cẩn thận, đáng giá sao?

- “Nhâm Tiêu Phát? nghe thực êm tai, nhưng gọi lên cảm thấy không tự nhiên, Nhâm Tiểu Bộ có vẻ thuận miệng nhiều hơn, dù sao người cũng là bộ khoái.”

Nói xong, không đợi tiểu bộ khoái hướng hẳn trừng mắt, Tổng Dương cười cười, không hiểu thấu nói:

- Nhâm Tiểu Bộ , xin lỗi.

“Nhâm Tiểu Bộ” ánh mắt mê mang:

- Có nghĩa là gì?

Vừa dứt lời, nàng sắc mặt đột biến, kêu thảm thiết một tiếng! Đồng thời Tổng Dương cũng phát ra một chuỗi kêu rên đau nhức... Chỉ trong chớp mắt, Tổng Dương cùng tiểu bộ khoái hai mắt đỏ bừng, rơi lệ không ngớt. Nước mắt đỏ ra loang lổ màu đỏ thẫm, dường như khóc ra máu, mà máu nhỏ trên mặt đất, lưu lại nhưng là từng điểm từng điểm tro tàn.

Vinh Hữu Toàn đang hướng thủ hạ bàn giao sự quan trọng , nghe được tiếng kêu thảm thiết ngạc nhiên ngẩng đầu, lập tức trong nội tâm chấn động, bật thốt lên nói:

- Hồng Lệ Phi Hôi!

‘Hồng Lệ Phi Hôi’ là kịch độc đã bị thất truyền, người bị dính vào sẽ có bệnh trạng giống Tổng Dương cùng Tiểu bộ khoái: huyết lệ rơi xuống đất, cỏ cây thành tro... Hai cái quan sai đã trúng kỳ độc.

Giữa nơi hoang dã tại sao có thể có loại kịch độc lợi hại như vậy? Họ Vinh cơ hồ lập tức làm ra một cái phán đoán: xung quanh có cao thủ dùng độc ẩn mình. Mà lúc này, Vinh Hữu Toàn đột nhiên cảm giác được trong cơ thể không hiểu bắt đầu khô nóng, thò tay nơi nơi lỏng cổ áo, đồng thời thở ra một ngụm trọc khí. Nhưng hẳn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, một đạo trọc khí từ trong phổi thở ra, trải qua yết hầu, lại vang thành một tiếng rên rỉ âm đặng.

Rên rỉ tuy nhẹ,nhỏ lại thấm vào xương, cũng không phải giọng nam, hoàn toàn là giọng nữ tử.

Một cái mập mạp thương nhân lại ngâm ra tiếng nữ nhân, cái này so với hiện trường hung án Âm Gia Sạn còn khiến người ta sợ hãi hơn nhiều lắm, nhưng hai người thủ hạ của họ Vinh thần sắc cũng không quá để ý, chỉ là quan tâm truy hỏi:

- Chương quây không có sao chứ?

Chương quây chuyện lớn rồi.

Theo một tiếng than nhẹ xuất ra, khô nóng trầm tích tại trong lồng ngực lập tức tán ra, dung nhập toàn thân huyết mạch, Vinh Hữu Toàn tâm tình dao động, thân thể bủn rủn vô lực, cắn răng thấp giọng nói:

- Là khí độc, hai người có sao không?

Hai người thuộc hạ đều không cảm thấy gì, âm thầm vận chuyển chân khí nhưng vẫn không thấy gì, hai mặt nhìn nhau, mờ mịt lắc đầu. Lúc này, bên kia Tống Dương, Tiểu bộ khoái 'Bệnh tình' tăng thêm, bắt đầu lớn tiếng ói ra, nước dịch cũng giống như nước mắt, toàn một màu đỏ thẫm.

Tống Dương sắc mặt thống khổ, thân thể không ngừng run rẩy, Tiểu bộ khoái tính tình quật cường, gắt gao cắn chặt hàm răng, lung la lung lay đứng lên, thò tay chỉ hướng Vinh Hữu Toàn, khàn giọng giận dữ mắng mỏ:

- Gian tặc, người hạ độc!

Nhâm Tiểu Bộ biết rõ chính mình trúng độc, từ nãy giờ, nàng cũng chỉ ném qua Khai Hoa màn thầu của Vinh Hữu Toàn, Tống Dương cũng tách ra một miếng ném thử, kết quả cũng trúng độc giống nàng, hạ độc không phải họ Vinh thì là ai?

Một bên thì thảo chửi bới, Nhâm Tiểu Bộ tập tễnh phóng tới ba tên võ sĩ Yến quốc. Tống Dương cũng tay chân run rẩy lấy đứng lên, đi sau lưng nàng.

Nếu tại bình thường, họ Vinh chỉ cần một câu 'Màn thầu là các người hướng ta lấy, chẳng lẽ ta biết trước mà chuẩn bị màn thầu có độc cho các người ăn?' để giải trừ hiểm nghi, nhưng y bây giờ ngũ tạng đại loạn, còn có tâm tư đi ứng phó người khác, đem hết toàn lực giữ vững trong đầu thanh minh, nhắc nhở hai người thủ hạ:

- Kẻ phát độc đang ẩn núp tại đây, cần cẩn thận!

Nói xong, ngồi ngay đó muốn dùng nội tức áp chế được lực.

Hai công sai cùng ba tên sát thủ cách nhau không xa, lúc Vinh Hữu Toàn ngồi xuống giải độc, tiểu bộ khoái đã loạng choạng vọt tới trước mặt, nghiêng rằng nghiêng lợi muốn cùng bọn hắn dốc sức liều mạng. Một thủ hạ của họ Vinh trong miệng quát mắng 'Muốn chết' lấy tay rút ra thanh kiếm trong bao, hàn quang như nước, một kiếm đâm ra.

Bất quá một kiếm này so với hắn bình thường ngăn địch đã mất đi tiêu chuẩn... Vừa tập trung tư tưởng đề phòng lấy dụng độc cường địch tiềm phục tại bên cạnh, lại cẩn thận bảo hộ cho 'Chưởng quầy', đồng thời còn lại lo lắng cho mình có phải hay không đã trúng độc, tâm tư bị chia làm mấy phần, làm sao có thể đủ chuyên tâm xuất kiếm, huống chi Tiểu bộ khoái thân trúng kịch độc, chỉ có thể miễn cưỡng xông lên, cũng thật sự không cần quá cẩn thận đi đối phó, tùy tiện một kiếm, đủ để cho nàng đầu lia thân rồi.

Tiểu bộ khoái tự nghĩ trúng độc đã sâu, chết chắc rồi, gặp đối phương xuất kiếm căn bản không muốn trốn, chỉ cầu dốc sức liều mạng giết địch, lúc này một đôi tay màu đen đột nhiên từ một bên duỗi ra, gắt gao giữ lấy kiếm của đối phương. Chẳng biết lúc nào, Tống Dương lại đeo vào cái bao tay da lúc khám thi, mà trường kiếm sắc bén không thể cắt đứt bao da. Tiểu bộ khoái không chút nghĩ ngợi, tay phải gom vào thành trảo, nhắm phía trước tấn công mãnh liệt.

Thì chính nàng tự mình cũng chưa từng nghĩ tới, một kích toàn lực, kinh lực bên trong cơ thể rõ ràng lưu chuyển thông thuận, hoàn toàn không bị 'Kịch độc' ảnh hưởng, nhanh, ổn, mà hướng về đối phương. Kiếm thủ hét lớn một tiếng, mặc dù nhận trọng kích nhưng vẫn vững mạnh dị thường, trước khi ngã xuống mạnh mà hất đầu lên, giống như cái chùy nện xuống. Nhâm Tiểu Bộ vội vàng không kịp chuẩn bị, bị trúng đòn, may mà thân thể địch nhân là hướng về phía trước, đầu lại đập về sau, lực đạo không tính quá mạnh, Nhâm Tiểu Bộ choáng váng, nước mắt giàn giụa, bất quá cuối cùng không có trở ngại.

Sau khi đập đầu, kiếm thủ thứ nhất rốt cuộc không kiên trì nổi, bất tỉnh. Thứ hai kiếm thủ đang bảo vệ Vinh Hữu Toàn, không ngờ hai người kia đã độc phát, một người tưởng đã đến Diêm La đại điện bỗng nhiên trở nên sinh long hoạt hổ, đánh lên đã thương nặng đồng đội, giật mình, không nói một lời giờ kiếm đâm tới.

Tiểu bộ khoái võ công không tệ, cùng thứ hai kiếm thủ sàn ngang ngựa, bình thường nàng tuy huyền ảo hung hăng, nhưng kinh nghiệm động thủ lại hiếm có thể đả thương, thân thể hiện tại khôi phục bình thường, ý định dốc sức liều mạng cũng tùy theo tiêu tán, thay đổi thành nghi hoặc, tất cả đối với nàng mà nói hoàn toàn biến thành trận chiến hồ đồ; tên kia kiếm thủ là bởi vì vết xe đổ của bạn, nên lúc ra tay trút xuống toàn lực.

Bởi thế, Tiểu bộ khoái hoàn toàn bị kiếm quang soàn soạt áp chế, hơn nữa đầu đập vào, dư lực vẫn còn, tay chân luống cuống, ngay cả cơ hội rút đao đều không có. Mắt thấy muốn bị tổn thương, một đôi độc thủ lại đột ngột duỗi ra... Bởi vì lúc tên đồng bọn thối lui, tên còn lại chỉ biết là hấn bị tập kích, ngã xuống, cũng không chứng kiến tình hình lúc đôi bên động thủ, mới hoàn toàn không phòng bị, trường kiếm trong tay bị Tống Dương lập lại chiêu cũ, bắt vừa vặn.

Hai cái kiếm thủ đều là bị người bắt được binh khí nên vội vàng không kịp, nhưng cái thứ nhất ‘Vội vàng không kịp chuẩn bị’ là lúc tâm thần hỗn loạn, mà bây giờ kiếm thủ chuyên tâm đối phó với địch, mặc dù cũng kinh hãi nhưng ứng biến cực nhanh, cổ tay tăng lực run lên, trường kiếm vang lên tiếng gậy, tay cầm kiếm gậy thuận tiện đâm xuống, hướng phía ngực Tống Dương.

Vốn là nghịch thế, lại nhân thế mà biến, hóa thành sát thế. Kiếm gậy như điện, Tống Dương hoảng hốt, liều xuất toàn lực đem thân thể uốn éo, miễn cưỡng tránh đi chỗ hiểm, bị kiếm gậy thật sâu đâm vào vai phải. Trong lúc đau nhức tay trái Tống Dương vùng mạnh!

Trong tay trái Tống Dương là nửa thanh tàn kiếm...

Sát thủ từ lúc tự gây trường kiếm đã ngờ tới Tống Dương sẽ có một kích này, trong nội tâm thủy chung đã phòng bị, gặp Tống Dương vai phải khê động, lập tức lách thân trốn tránh, chỉ là hấn nghĩ đến chiêu thức của địch nhân, lại không ngờ tới tốc độ địch nhân.

Mặc dù sớm có chuẩn bị, vẫn không thể nào tránh đi.

Hàn quang hiện lên, huyết tương vẩy ra, Tống Dương trong tay một nửa tàn kiếm, đâm vào trái tim sát thủ thứ hai.

Hai người ôm thành một khối, té xuống đất.

12. Chương 12: Ai Giả Trai?

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 12: Ai giả trai?

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Năm đó ở trên xe ngựa trốn khỏi Đại Yến, Vưu thái y thì thảo luận câu nói:

- Tương lai ta sẽ tặng cho ngươi một thân thể cực tốt.

Cũng không phải là lời nói ngoa.

Tống Dương từ khi đầy một tuổi cho đến bây giờ, cách vài ngày, Vưu thái y đều điều chế một chậu ấm áp rượu thuốc, để hấn ngâm vào trong đó, đợi một lúc sau mới đem hấn vớt ra, lại dùng châm cứu phụ trợ hấn khuếch tán dược lực. Lão già còm nhom nhưng thủ đoạn thần kỳ, được tửu thần kỳ, đến khi Tống Dương vừa được mười lăm tuổi, vẫn chưa bao giờ bị bệnh, mà ngũ giác của Tống Dương lại rõ ràng, ứng biến mau lẹ, tinh thần cùng sức lực cũng hơn xa bạn cùng lứa tuổi.

Thật muốn so khí lực, mặc dù thứ hai kiếm thủ thuở nhỏ tập võ, đã có chút ít trụ cột nội công, vẫn là cản không nổi Tống Dương.

Thế nhưng mà Tống Dương không biết võ công.

Nếu như buông tay đánh cược một lần, dưới thân kiếm của sát thủ hẳn chỉ có một con đường chết, bất quá hai người cự ly tương đối gần, liều chết không phải chiêu pháp, thủ đoạn, mà là khí lực cùng ứng biến. Một thanh trường kiếm, vừa đứt hai đoạn, đoạn kiếm của sát thủ không đâm được vào chỗ hiểm của Tống Dương; mà Tống Dương đâm, lại nhanh đến nỗi sát thủ không kịp né tránh, sở dĩ nhanh, cũng là bởi vì lúc Tống Dương ra tay khí lực cũng đủ lớn, không hơn.

Tống Dương đẩy thi thể địch nhân ra, vết thương trên vai sâu đủ thấy xương, một cánh tay cơ hồ không có cách nào nhúc nhích, nghe răng nhếch miệng cười cái bao tay, một tay từ trong túi da lấy ra một viên thuốc ném cho Tiểu bộ khoái:

- Ăn cái này đi.

Tiểu bộ khoái còn không tính quá ngạc nhiên, tiếp nhận viên thuốc đồng thời cả giận nói:

- Đây là giải được sao? Mới vừa rồi là người hạ độc?

Khai Hoa màn thầu đích thật là của Vinh Hữu Toàn đây, nhưng đã trải qua tay Tống Dương... Tống Dương cũng không phủ nhận, đáp:

- Trên màn thầu không phải thuốc độc, làm sao nói thuốc giải, bất quá thuốc này vẫn có tác dụng phụ, người ăn hết sẽ thoải mái chút ít."

Nếu thật là 'Hong Le Phi Hoi' căn bản không có thuốc nào chữa được, hơn nữa dựa vào bản lĩnh của Tống Dương, cũng không đủ trình hóa giải được loại thuốc lợi hại như vậy, hẳn chỉ được Vưu thái y chỉ điểm xuống, làm ra một loại thuốc tạo ra tình trạng bệnh nhìn bên ngoài rất giống 'Hong Le Phi Hoi' mà thôi...

Sát thủ đến từ Yến quốc đối với kiện cơ quan lợi khí kia động tâm, tạm thời lưu tại Âm Gia Sạn, ý định cùng Tống Dương một chỗ truy hung, cướp đoạt lợi khí. Mà cụ thể về sau nên như thế nào đối phó ba người bọn họ, Tống Dương trước sau nghĩ tới ba cái biện pháp.

Cách thứ nhất, dẫn Vinh Hữu Toàn đuổi theo hung phạm huyết án, khiến đôi bên bọn họ sống mái với nhau. Nhưng vạn nhất đuổi không kịp đâu này? Tống Dương tự nghĩ, dựa vào cái mũi của mình, nhiều nhất cũng chỉ có ba thành cơ hội đuổi tới hung phạm;

Thứ hai biện pháp, đập vào truy hung cờ hiệu, dẫn sát thủ tiến vào thâm sơn, Sơn Khê Man tộc địa bàn, Man tộc kị người Hán, nên sẽ dốc toàn bộ lực lượng đuổi giết, Vinh Hữu Toàn dù mạnh đến mấy cũng đánh không lại trăm ngàn man nhân, chết chắc rồi, khả không ổn chính là Tống Dương cùng tiểu bộ khoái cũng là người Hán, thủ đoạn này giống đồng quy vu tận, Tống Dương còn không muốn cùng ba người bọn họ chết cùng một chỗ.

Phía trước hai biện pháp đều không thể thực hiện được, cho nên Tống Dương chọn cách thứ ba – rất thú vị, hôm nay nữ giả nam, không chỉ một mình Nhâm Tiểu Bộ.

Vinh Hữu Toàn cũng thế.

Nhờ Vưu thái y ban tặng, Tống Dương cái mũi dễ dùng, sáng sớm đã ngửi được mùi con gái trên người Vinh Hữu Toàn, hẳn tại trong lòng cười thầm, đúng là 'Văn hương thức nữ nhân' a.

(*Nghĩa là ngửi mùi biết là nữ, tên của bộ phim 'Scent of a Woman' của Mỹ)

Giờ Tý về sau, 'Tử Dâm Phong' sẽ giúp hắn giải quyết võ công cao nhất 'Vinh chương quây' Tống Dương chỉ cần đối phó với hai kiếm thủ tùy tùng kia. Trên thực tế, nếu như Tống Dương chọn hai biện pháp trước, Vinh Hữu Toàn đều đem hai người thủ hạ lưu tại chỗ. Mặc dù họ Vinh thực cùng hung thủ huyết án đồng quy vu tận; hay hoặc là Man tộc chỉ giết Vinh chương quây mà buông tha Tống Dương, Tống Dương trở về vẫn cần đối phó với hai người thủ hạ.

Về phần làm bộ trúng độc, hơn phân nửa là vì đánh lạc hướng kẻ địch, khiến sát thủ cho rằng hai cái công sai là người vô tội, buông lỏng cảnh giác, nếu không Vinh Hữu Toàn phát giác bản thân khác thường, lại thấy Tống Dương cùng Tiểu bộ khoái còn đầy sinh lực, làm sao không nghi ngờ hai người bọn họ, bỏ thêm hai kiếm thủ coi chừng, Tống Dương cùng Tiểu bộ khoái nào có cơ hội chiến thắng;

Bên kia, Tiểu bộ khoái cũng sẽ cảm thấy là họ Vinh hạ độc hại người, nóng giận dốc sức liều mạng. Cũng là bởi vì lúc này Tổng Dương đã lợi dụng nàng nên lúc trước đã nói câu “Thực xin lỗi!”.

Nói trắng ra, Tổng Dương lúc này vì đối phó với kẻ địch, đem tất cả khả năng của người bên cạnh có thể lợi dụng đến, hết thấy dùng tới rồi, cổ vũ khí giết người lợi hại, Tử Dâm Phong, Tiểu bộ khoái cũng liệt vào trong đó.

Cho tới bây giờ, mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Tổng Dương, duy nhất một điểm ‘Không khống chế được’ chính là, hai kiếm thủ đi theo sau lưng Vinh Hữu Toàn, nhìn có vẻ không nổi bật, nhưng lúc động thủ dũng mãnh vượt quá tưởng tượng, người phía trước trọng thương vẫn có thể dùng đầu, người thứ hai kiếm gãy vẫn có thể đánh trả.

Tổng Dương bất chấp không giải thích gì cùng Nhâm Tiểu Bộ, lại lấy ra túi châm lông mang theo người, bước nhanh về phía Vinh Hữu Toàn.

Trong lúc Tổng Dương, Tiểu bộ khoái cùng hai gã kiếm thủ đang đánh nhau sống chết, Vinh Hữu Toàn thúc dục nội kinh bức ra được lực cổ quái, nhưng nàng không vận nội công còn tốt, khê vận công, liền phảng phất như lửa cháy đổ thêm dầu, một ngọn lửa âm âm lan ra, khô nóng chớp mắt biến thành ngựa ngáy khó nói, dọc theo tứ chi bách hải nhanh chóng lan tràn, một cơn khát chưa bao giờ biết đến, còn không cách nào ức chế...

Vốn hai chân ngồi xếp bằng, chẳng biết lúc nào khép vào với nhau; thân thể vốn ngồi ngay ngắn cũng chậm rãi nằm vật xuống, hai tay chăm chú đặt trên bụng, nhịn không được từng chút từng chút hướng phía dưới... Không lâu về sau Vinh Hữu Toàn mơ hồ chứng kiến, hai người thủ hạ trước sau ngã xuống, một chút thanh sạch khó khăn lắm còn giữ lại, Vinh Hữu Toàn dùng toàn thân khí lực, làm một việc cuối cùng: cắn răng.

Độc được được gấn trong miệng chỉ cần cắn mạnh lập tức độc phát mất mạng, chuẩn bị cho ‘Bất cứ tình huống nào’.

Trong hoảng hốt, nàng phân biệt không rõ tự vận là vì bảo trụ thân thể trong sạch của mình, hay là vì không thể hoàn thành nhiệm vụ mà tạ tội, dù sao, đã cắn xuống, một luồng đắng chát chảy qua cổ họng, Vinh Hữu Toàn ngũ giác tiêu tán, thần trí mê man.

Độc được bá đạo, Vinh Hữu Toàn mệnh trong giây lát, để một lát nữa, cơ hồ vô phương cứu chữa, nhưng Tổng Dương học y thuật cùng thần y Vưu Ly đệ nhất Đại Yến, há lại hư danh.

Tổng Dương còn có chuyện muốn hỏi, không để cho nàng cứ chết như vậy, tay trái vận châm như gió, vượt lên trước châm vào ba đại huyệt trên Thiên Linh, kéo lại tánh mạng của nàng. Tiếp theo cắm châm vào lưng, nhưng châm thứ nhất vừa đâm vào lưng, cảm giác không giống đâm vào thân thể, càng giống như là đâm vào cái đệm. Tổng Dương sững sờ, lập tức bình tĩnh đại ngộ, tự mắng mình ‘Hồ đồ’ buông ngân châm, thò tay xe đi áo ngoài của Vinh Hữu Toàn.

Vinh Hữu Toàn nữ giả nam, hóa thân thành một người trung niên mập mạp, áo choàng phía dưới ẩn dấu đồ vật cải biến thân hình, giờ phút này áo ngoài loảng xoảng rơi xuống, chỉ còn áo lót, mơ hồ có thể thấy được sau lưng thon dài, hai vai mượt mà... Nhâm Tiểu Bộ lúc này mới nhìn ra, cả kinh nhất chột nói: “Hắn, nàng là nữ? Ta thế mà không nhìn ra.” Tổng Dương tiếp tục thi châm, đồng thời cười ứng câu: “Không có việc gì, nàng cũng không có nhìn ra người là nữ tử, người không ăn thiệt thòi.”

Hơn hai mươi châm qua đi, mạng Vinh Hữu Toàn tạm thời giữ được, đồng thời mười ba kinh mạch của nàng cũng bị ngân châm chặn lại, nội tức không cách nào vận chuyển, không rút châm nàng chỉ là phế nhân, lại đợi thêm một hồi, nàng sẽ tỉnh lại. Mà được kinh của Tử Dâm Phong tuy rằng mãnh liệt bá đạo, nhưng tác dụng trong thời gian không dài, trước khi nàng tỉnh lại sẽ tiêu tán.

Kịch độc bá đạo, trong chốc lát có thể lấy tánh mạng người, có thể cứu trở về Vinh Hữu Toàn, có một nguyên nhân trọng yếu: Tổng Dương sở trường về độc.

Bởi vì Vưu Ly sở trường về độc.

Bản lĩnh châm cứu của Vưu Ly cùng lang trung bình thường khác nhau một trời một vực, ông là “lấy độc làm con đường y thuật” Tổng Dương từ nhỏ cùng ông lớn lên, bất luận y thuật hay độc thuật đều do ông chân truyền, nếu không Tổng Dương tự mình cũng không thể chế Hồng Lệ Phi Hôi giả.

Cứu Vinh Hữu Toàn, Tống Dương lại chạy tới xem hộ vệ thứ nhất đang hôn mê, xác định cho dù hắn tỉnh lại cũng không có sức đứng lên, mới bắt đầu lục lọi đồ vật tùy thân của bọn hắn, đã tìm được một bức họa vẽ Vương thái y, đồng thời còn có một hàng chữ nhỏ chú giải: nam tử, mười lăm tuổi, ngực trái có dấu kim châm.

Chứng kiến hàng chữ chú giải này, Tống Dương đã hoàn toàn chắc chắn, Vinh Hữu Toàn đúng là tới giết mình. Mỉm cười, hắn đem bức họa ném vào đồng lửa.

Nhâm Tiểu Bộ không cùng hắn lục soát người, mà đứng ở một đem tất cả mọi việc xảy ra suy đi nghĩ lại, nhưng vẫn không thể nào làm rõ đầu mối, dứt khoát hướng Tống Dương trừng mắt:

- Họ Tống, đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Lúc nói chuyện thần sắc nhìn chằm chằm, tay phải nắm chặt chuôi đao.

Tống Dương cũng không giấu diếm, qua tối nay, hắn và Vương thái y sẽ rời đi thị trấn nhỏ, ở đây lại không có quan hệ gì:

- Còn nhớ rõ Quách Đức Cường sao? Vương ngũ tác chính là Quách Đức Cường.

Nói xong, xé rách áo ngoài của Vinh Hữu Toàn cho mình băng bó miệng vết thương.

Hắn một tay hành động bất tiện, loay hoay mãi không buộc được bả vai, Nhâm Tiểu Bộ hơi do dự, buông ra chuôi đao tiến lên nhận lấy vải, giúp hắn băng bó:

- Quách Đức Cường là Vương ngũ tác? Vậy người chính là cái kia gốc cháu ngoại trai?

Tống Dương cười gật gật đầu:

- Mười lăm năm trước, Vương thái. . . Cậu dẫn ta tránh họa đến đây, không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, vẫn là bị cứu gia tìm được, ba người này đều là tới giết ta và cậu.

Nhâm Tiểu Bộ trước sau như một dư thừa tinh thần trọng nghĩa, nhướng mi cả giận nói:

- Vượt biên giết người, thật đúng không coi vương pháp là gì sao? Người yên tâm ở tại trên trấn, bắt quá sát thủ tới, đều có quan gia một mình gánh chịu! Ta cũng không tin. . . A..., đều chỉ là một mình người nói, không chừng người cùng Vương ngũ tác tại Yến quốc phạm vào tội lớn, chạy trốn tới Nam Lý chúng ta trốn tránh truy nã.

- Làm phiên quan sai đại nhân động não, ta lúc đấy mới có bốn tháng tuổi, có thể phạm vào chuyện gì? Cậu ta phạm hay không phạm tội ta không biết, chính người đến hỏi hắn."

Nhâm Tiểu Bộ nghĩ nghĩ, cảm thấy đúng là đạo lý này, gật đầu nói:

- Tạm thời cứ tin tưởng người.

Nói xong, nàng tăng thêm ngữ khí:

- Bản án này ta sẽ truy xét đến ngọn nguồn, nếu như ba người bọn hắn thật sự là sát thủ thì thôi; nếu bọn họ đều là người vô tội, người sẽ phạm vào trọng tội giết người, ta nhất định tự tay bắt người quy án, rửa sạch cổ chờ chém đầu!

Nói hết lời, hai tay tăng lực, hung hăng kéo vải, băng bó hoàn tất, khiến Tống Dương đau nhe răng.

- Ngoài ra

Nhâm Tiểu Bộ lại nghĩ tới chuyện nghiêm túc:

- Buổi tối hôm nay còn truy hung thủ không?

Tống Dương hơi chút do dự, gật đầu;

- Đi thôi, tìm cái thử xem. Nhưng phải đợi một hồi, đợi nàng tỉnh lại, lúc ta hỏi nàng, mong người đứng lắng sang một bên. Ba tên sát thủ đều bị chế ngự, hết thấy đều rất thuận lợi, nhưng hắn luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, giống như có một chuyện quan trọng chính mình không để ý đến, hết lần này tới lần khác càng là muốn dùng lực nhớ lại, lại càng là không nắm được mấu chốt... Tống Dương suy nghĩ một hồi, cuối

cùng vẫn là lắc đầu buông tha cho, dứt khoát không tự tìm phiền não, lại đưa mắt nhìn Vinh Hữu Toàn đang hôn mê, lập tức mở tròng hai mắt, bật cười:

- Không thể tưởng được, thủ cung sa!

(*thủ cung nghĩa là con thần lằn, sa nghĩa là chu sa)

Áo ngoài bị xé nát, chỉ còn áo lót không tay, trên mặt Vinh Hữu Toàn vẫn là mặt tên mập mạp kia, nhưng thân hình thon thả lộ rõ, trên cánh tay phải lộ ra một dấu chu sa ẩn kín, trên da thịt trắng nõn lộ ra hết sức rõ ràng

13. Chương 13: Thủ Cung Sa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 13: Thủ cung sa

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Trước đây có một lần nói chuyện phiếm, thuần túy là hiếu kỳ, Tống Dương quả thực đã từng hỏi Vưu thái y về chuyện ‘Thủ cung sa’, biết được thứ này xuất hiện ở thế gian không lâu, chỉ có vài thập niên gần đây, cũng chỉ truyền lưu ở cảnh nội Đại Yến, trong Nam Lý còn chưa thấy qua.

Tiểu bộ khoái không biết thủ cung sa, nhú mày hỏi:

- Đó là cái gì?

Tống Dương không giải thích, mà giống như phát hiện ra một món đồ chơi mới lạ, ngồi sát lại gần Vinh Hữu Toàn, động tay chân đối với thủ cung sa trên người nàng một chút. Nhâm Tiểu Bộ không rõ hắn đang làm cái gì, nhưng có thể nhìn rõ ràng, theo thuốc bột, rượu thuốc cùng ngân châm đâm xuống, vết chu sa trên cánh tay Vinh Hữu Toàn càng ngày càng mờ dần, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Tống Dương không có đụng vào thân thể Vinh Hữu Toàn, nhưng làm biến mất thủ cung sa của nàng, giống như đã đoạt đi trong sạch của nàng. Đợi tí nữa mặc kệ có thể hay không ép hỏi ra chân tướng, hai tên sát thủ Yến quốc còn lại đều chết chắc rồi, bất quá. . . Bọn họ là tới giết mình, cho nên chỉ chết còn chưa đủ.

Còn phải trước khi chết phải xấu hổ và giận dữ, còn phải chết không nhắm mắt, sau khi chết còn phải để lại thi thể, cho sở hữu tất cả đồng đảng của nàng biết rằng nàng không còn trinh tiết. Tống Dương từ trước tới giờ không phải là người thích trêu chọc, chẳng qua những việc hắn thật sự để tâm không nhiều mà thôi.

Tiểu bộ khoái hiếu kỳ, cũng gom góp tới, dùng bả vai dựa vào Tống Dương:

- Người đến cùng đang làm cái gì? Nói với ta được không?

Tống Dương lắc đầu:

- Việc này nói người cũng không hiểu.

Vừa mới nói nửa câu, toàn thân Vinh Hữu Toàn bỗng nhiên run rẩy, da thịt trần trụi bên ngoài dần mất đi vẻ sáng bóng, ẩn ẩn lộ ra màu xanh nâu. Đây là dấu hiệu độc phát, Tống Dương lắp bắp kinh hãi, bất chấp để ý tới Tiểu bộ khoái, nắm lấy cổ tay Vinh Hữu Toàn nhú mày xem mạch... ‘Thủ cung sa’ biến mất lại kéo theo mười ba kinh huyết ảnh hưởng, Tống Dương vừa rồi chỉ lo đem nó xóa bỏ, lúc cầm châm dùng thuốc không quá lưu ý, kim châm lần này và kim châm trước đó nổi lên xung đột, độc được trong cơ thể Vinh Hữu Toàn vừa bị trấn áp lại thừa cơ phá tan bùng lên.

Tống Dương cười khổ ”phiền toái”, lại lấy ra túi châm, công việc lu bù lên.

Tử Dâm Phong hiệu lực vẫn còn, kịch độc bộc phát, hơn nữa tăng mạnh sau ba lượt thuốc và kim châm, nhiều lực đạo qua lại xung đột, cắn xé trong cơ thể Vinh Hữu Toàn, do chịu sự kích thích cực liệt dẫn đến đau đớn như luyện ngục, Vinh Hữu Toàn đã bị đánh thức, tuy thần trí còn mơ hồ, thân thể không cách nào cử động, nhưng nàng tỉnh.

Xuân ý nồng đậm thống khổ thật sâu, ở trong mắt Vinh Hữu Toàn giằng xé không ngớt, tạo thành vẻ yêu mị kinh tâm động phách... Chỉ nhìn mắt, chớ nhìn mặt. Nàng hiện tại còn nói không ra lời, Tổng Dương cũng không vội mà ép hỏi khẩu cung, chuyên tâm thay nàng trấn áp kịch độc, cũng không thể làm cho nàng mở mắt trước, nếu không nhìn thấy ‘thủ cung sa’ biến mất chắc chết nhanh hơn.

Đang bề bộn, Tổng Dương đột nhiên cảm giác được một cổ thở dốc bên tai, dường như sợ không đủ loạn, Tiểu bộ khoái dán lại, cảm gác lên vai hần, miệng ghé vào lỗ tai hần

Tổng Dương bị hơi thở của nàng làm toàn thân ngứa ngáy, cả giận nói:

- Chớ hồ đồ.

Đồng thời hất vai lên, muốn đem nàng đẩy ra, không ngờ tới Nhâm Tiểu Bộ ‘a’ một tiếng than nhẹ, lại nhân thể ngã nhào vào trong ngực hần, hai cánh tay mềm mại không xương, đã cuốn vào cổ hần.

Nhâm Tiểu Bộ thái độ khác thường, Tổng Dương buồn bực, nhìn kỹ bộ dáng của nàng, lập tức trong đầu nổ ‘Oanh’ một tiếng trầm đục, hần rốt cục nghĩ tới một việc lúc trước bị chính mình xem nhẹ: là tiếng nói của Tiểu bộ khoái.

Trước khi Yến quốc sát thủ đến, Tiểu bộ khoái bị châm cứu phong bế hơi thở, nói chuyện giống như bị thương hàn; sau một trận ác đấu, giọng nói của nàng đã khôi phục bình thường.

Nàng bị kiểm thủ thứ nhất dùng đầu đập trúng mặt, chẳng biết vừa khéo hay không, lại đã thông hơi thở của nàng.

Tổng Dương không ngờ tới, bản thân Nhâm Tiểu Bộ cũng không có chú ý.

Giờ Tý bắt đầu, mùi Tử Dâm Phong từ Âm Gia Sạn chậm rãi tràn ra, một khắc không ngừng. Tính toán thời gian, Nhâm Tiểu Bộ cũng nên ‘nhiệm’ rồi.

Hơi thở dồn dập, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, một đôi mắt nhu hòa đến nỗi ngay cả trăng sao đều hăm sâu trong đó, chẳng qua Tiểu bộ khoái cùng Vinh Hữu Toàn đồng dạng. . . Chỉ nhìn mắt, chớ nhìn mặt. Hai nữ nhân hóa trang tuy không đồng tông đồng tộc, nhưng đều giống nhau ở chỗ xấu... Một tiểu tử đen nhẻm, một béo trắng mập mạp, tính toán ngay cả sóng mắt thực nhỏ ra nước, Tổng Dương cũng không dám đụng các nàng.

Vinh Hữu Toàn, Nhâm Tiêu Phát, đều là xử nữ chưa hiểu chuyện phong tình, nhưng sau khi chịu ảnh hưởng của Tử Dâm Phong, biểu hiện lại một trời một vực, truy cứu nguyên nhân, người trước xuất thân thể lực môn phiệt, ý chí chịu đựng qua sự rèn luyện tàn nhẫn, bởi vậy có thể bảo trì một chút thanh tỉnh, trước khi thần trí triệt để mất kiểm soát còn biết uống thuốc độc tự vận; người sau tâm tư nhanh nhẹn, gan lớn tùy hứng, cho tới bây giờ đều là muốn gì thì làm, nàng căn bản không hiểu khắc chế chính mình.

Nhâm Tiểu Bộ quấy rối, Tổng Dương trận cước đại loạn, lại chỉ còn một cánh tay có thể cử động, bị nàng cuốn lấy khổ không thể tả, thiên tân vạn khổ mới đâm xuống cho Vinh Hữu Toàn một châm cuối cùng, ông trời phù hộ không có đâm nhầm, lúc này, Nhâm Tiểu Bộ đã bắt đầu thò tay xé rách đai lưng Tổng Dương rồi.

Thừa dịp đai lưng lôi kéo sự chú ý, Tổng Dương rút ra cánh tay, lại rút ra một cây ngân châm khác, nhưng Nhâm Tiểu Bộ uốn qua uốn lại, muốn đâm đúng lại không dễ dàng như vậy, Tổng Dương mấy lần ra tay đều không thể thành công, ngay lúc Tổng Dương rốt cục nhìn chuẩn một cơ hội, chuẩn bị lần nữa ra tay, hần xoay mình, trên mặt hiện ra thần sắc cảnh giác, ngân châm ngưng tại giữa không trung, ngáng đầu nhìn về phía trước.

Lần lượt từng thân ảnh cao lớn đi ra từ bóng đêm, im ắng tiến lên, từ bốn phương tám hướng mà đến.

Tóc dài rối tung, mặt bôi vệt sáng, ánh mắt hung ác, trên thân trần trụi, tay cầm trọng chùy... Lòng Tổng Dương trầm xuống, Sơn Khê Man tộc.

Sơn Khê Man tộc đến so với dự tính của Tống Dương nhanh hơn rất nhiều... Tống Dương nghĩ không ra. Mặc dù đêm qua lúc vụ án phát sinh, có người ‘Gánh xác’ may mắn chạy trốn khỏi kiện hung khí kia, lại chạy về hang ổ báo tin, Sơn Khê Man tộc cũng tuyệt đối không thể trong một ngày ngắn ngủi đã đuổi tới hiện trường.

Không biết có phải do thể chất hay không, mắt của Sơn Khê Man tộc trong đêm tối phát ra ánh sáng, như sói, như báo.

Hơn trăm kẻ hung man, hò hững tới gần, đem mấy người trước mặt trong Âm Gia Sạn vây lại. Nhâm Tiểu Bộ không cởi được đai lưng của Tống Dương, bộ dạng rất gấp gáp, căn bản không biết Sơn Khê Man tộc giết đến. Tống Dương không cách nào chuyên tâm ra chiêu, dứt khoát thu hồi túi châm, tùy ý Tiểu bộ khoái ‘Nổi điên’, hít một hơi thật sâu đưa mắt hỏi:

- Tiếng Hán, có ai hiểu không?

- Người Hán, chuyện ma quỷ!

Một tiếng cười lạnh đáp lại, thanh âm khàn khàn, ngữ điệu không lưu loát. Tiếp theo nhóm mọi rợ tránh ra một con đường, một nữ man trung niên đi tới, cũng giống như vậy: cưỡi trần. Nàng cùng đồng tộc duy nhất có chỗ khác biệt, trên đầu nàng cài một cái trâm tóc màu hoàng kim, hẳn là thủ lĩnh. ‘Tử Dâm Phong’ vốn xuất xứ từ Sơn Khê Man, trong tay bọn họ tự có thuốc giải, man nữ hoàn toàn không bị được tính ảnh hưởng.

Vốn dĩ Sơn Khê Man tộc, vẫn là bộ tộc mẫu hệ, nữ nhân làm thủ lĩnh cũng không kỳ quái, bất quá bụng của thủ lĩnh cao cao nổi lên, đúng là đang có mang, hơn nữa sắp chuyển dạ.

Man nữ không nhiều lời nữa, dẫn theo mấy cái thủ hạ quan trọng cất bước tiến vào Âm Gia Sạn, những người khác thì lưu lại chỗ. Sau một hồi, man nữ mới đi tới, các vết sáng thoa khắp trên mặt nhìn không thấy biểu tình, nhưng hai con ngươi lóe ra đủ để nói lên sự phẫn nộ của nàng.

Tống Dương biết rõ thời gian lưu lại cho chính mình nói chuyện không nhiều lắm, lập tức mở miệng:

- Việc này cùng chúng ta không quan hệ.”

Man nữ cũng không để ý tới, thậm chí cũng không liếc hẳn một cái, cất bước đi đến bên kiểm thủ lúc trước bị Nhâm Tiểu Bộ đánh ngã xuống đất, giờ phút này còn đang hôn mê, chậm rãi duỗi chân, dẫm lên đầu của hắn...

‘Bành’ một tiếng trầm đục, đầu bị dẫm vỡ nát.

Man nữ bờ môi co lại, lộ ra một chút vui vẻ, tiếp tục hướng về phía Tống Dương đi tới.

- Ta có thể đuổi theo hung thủ.

Bảy cái chữ, Tống Dương hiểu rõ, đây là cơ hội cuối cùng của mình.

Quả nhiên, bước chân man nữ hơi dừng lại, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào hắn. Tống Dương bình tĩnh đối mặt, miệng không ngừng, đem phương pháp truy tung của mình nói cho đối phương biết, tiếp theo nói:

- Ba thành cơ hội, phần thắng không nhiều lắm, ta sẽ hết sức nỗ lực.

Nói xong, lại duỗi ngón tay chỉ vào Nhâm Tiểu Bộ đang tình mê ý loạn, nói với man nữ:

- Giải Tử Dâm Phong cho nàng.

Man nữ đi đến trước, thò tay nắm lấy tóc Nhâm Tiểu Bộ, đem nàng cùng Tống Dương chia ra, Tống Dương mày cau lại:

- Người nhẹ tay chút ít, đừng khiến nàng bị thương.

Man nữ không nói lời nào, nắm lấy mũi Nhâm Tiểu Bộ, đem chất lỏng trong ống trúc đổ xuống.

Chất lỏng linh nghiệm, Tiểu bộ khoái hắt hơi mấy cái, tỉnh táo trở lại, man nữ vung tay đưa nàng ném sang một bên, nhìn thẳng Tống Dương nói:

- Hai nữ nhân lưu lại. Đuổi theo còn người, đuổi không kịp đều phải chết.

Tổng Dương lập tức lắc đầu:

- Bộ khoái đi cùng ta, ta cần nàng hỗ trợ.

Khi Sơn Khê Man đuổi tới, đang chứng kiến Tổng Dương bị Tiểu bộ khoái cuốn lấy chặt vật không chịu nổi, lại vẫn kiên tâm cứu giải độc cho Vinh Hữu Toàn, Man nhân không biết chuyện đã trải qua, chứng kiến cảnh này, tự nhiên cảm thấy Vinh Hữu đối Tổng Dương quan trọng hơn nhiều, giữ lại nàng cũng coi như đủ rồi.

Man nữ không có nói nhảm, nói vài tiếng với thủ hạ, nửa số thủ hạ lưu ở nơi đây, trông coi Vinh Hữu Toàn đồng thời thanh lý Âm Gia Sạn, những người còn lại đều theo thủ lĩnh, cùng Tổng Dương đuổi theo hung thủ.

Trên đường, Tổng Dương ngẩng đầu nhìn sắc trời, giờ Tý đã qua, giờ Sửu vừa đến... Tổng Dương tự giễu mà cười, không nghĩ tới lúc trước bầy cùng Vinh Hữu Toàn 'Giờ Sửu bắt đầu truy hung' rõ ràng thật sự ứng nghiệm rồi.

14. Chương 14: Theo Dấu “tử Dâm Phong”

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 14: Theo dấu “Tử dâm phong”

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Ra ngoài, truy tìm dấu vết cực kỳ thuận lợi.

Thuốc bột ‘Tử Dâm Phong’ đối với cỏ cây có lực bám vào rất mạnh, ban ngày mưa xuống tuy lớn, nhưng chưa đủ để rửa trôi hết chúng, thực tế diệu dược này mang tính thủy, độ ẩm ướt càng lớn hương vị nó tràn ra cũng lại càng mạnh, lúc trước Tổng Dương không biết nó còn có hiệu quả như vậy, nếu không lúc tính toán, cũng sẽ không cảm thấy mình chỉ có ba phần thành công.

Nhâm Tiểu Bộ từ đầu tới cuối nhất quyết đi bên cạnh Tổng Dương, thế nhưng không còn phần hùng dũng oai vệ như lúc trước, giống như đốc sức tự đấu tranh, mỗi bước đều vô cùng phí sức. Đi một hồi, nàng rốt cục nhịn không được, cắn răng kéo tay áo Tổng Dương:

- Người. . . Vừa rồi. . .

Tử Dâm Phong đối với nữ nhân chủ yếu khiến cho hồn điên phách loạn, mà cũng không phải thuốc mê thông thường, Nhâm Tiểu Bộ ít nhiều còn có thể nhớ rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù thân ở giữa đám hung man, Tổng Dương vẫn là ha ha cười nói:

- Yên tâm, chuyện gì đều không có, người xem quần áo của mình, không phải tốt sao? Nhìn nhìn lại ta, ăn mặc cũng chỉnh tề vô cùng.

Nói xong, còn thò tay vỗ vỗ thắt lưng của mình:

- Xem, thắt lưng buộc được chắc chắn.

Không ngờ vừa nói xong lời, Nhâm Tiểu Bộ ‘òà’ một tiếng khóc lớn, không biết là ăn vạ hay là làm nũng, dậm chân khóc rống nói:

- Ta nhớ được cái thắt lưng này.

Tổng Dương sững sờ thoáng một lúc, vốn là nín cười, về sau thật sự nhịn không được, dứt khoát ha ha phá lên cười:

- Người nếu còn nhớ rõ. . . Ta thật sự nhịn không được muốn nói với người một câu: lúc đấy người cứ dần thôi ra, một cái đai lưng mà bận việc gần một giờ.

Nhâm Tiểu Bộ vừa thẹn vừa giận, nhưng nàng tâm tính trẻ con, lại cảm thấy sự tình quả thực buồn cười, nghiêng răng nghiêng lợi nhẩn nhịn nửa ngày, cuối cùng cũng bật cười ra tiếng.

Một việc xấu hổ trước kia tuyệt chưa bao giờ nghĩ đến, thật sự đã xảy ra, nhưng cuối cùng cũng không quá nghiêm trọng như tưởng tượng, cười vài tiếng, hết thấy đều nhẹ nhõm. Tinh thần của Tổng Dương cực kỳ kiên định, lúc cười đùa cũng sẽ không ảnh hưởng làm việc, ví như khi liều mạng, lúc châm cứu, hay lúc dựa vào cái mũi truy tìm hung thủ cũng vậy. Ánh mắt Man nữ ánh thủy chung thâm lãnh, nhưng thấy hai người cũng không làm chậm tốc độ truy tung, đành để cho hai thiếu niên người Hán nói giỡn, không thèm để ý tới.

Tổng Dương cũng không kiêng kỵ Man nữ có thể nghe hiểu tiếng Hán, dặn dò Tiểu bộ khoái:

- Nếu như có thể đuổi kịp, người đừng vội xông lên, việc này không quan hệ tới ta và người, đây là thù của người Man, để bọn họ tự mình báo.

Tiếp theo dừng lại một lát, ngữ khí thoáng tăng thêm:

- Cái hung khí kia, cực kỳ nguy hiểm.

Nhâm Tiểu Bộ nhướng lông mày, hai hàng lông mày của cô ta bị thuốc phủ lên, sau khi lớp hóa trang bị rơi ra, lông mày giờ hiện ra có chút buồn cười:

- Người cũng hiểu được hung thủ nguy hiểm?

Tổng Dương cười:

- Nói nhảm, kẻ dần cũng biết.

- Ta đây không rõ.

Nhâm Tiểu Bộ tiếp tục dựng lông mi, một chút cũng không biết mình như vậy thật khó nhìn:

- Lúc trước chỉ nói người là ham công lao, cho nên mới đuổi theo truy tìm hung thủ, nhưng về sau, ta phát giác không phải.

Tinh thông châm cứu, tâm tư tỉ mỉ, ngũ giác nhạy bén, tuy rằng không biết võ công nhưng ứng biến cùng lực lượng cũng không tệ, từ sáng sớm bận đến đêm khuya nhưng tinh thần vẫn sáng láng, Nhâm Tiểu Bộ không có tâm cơ nhưng cũng có thể nhìn ra được, người cháu trai ngốc này của “Quách Đức Cương” có chỗ bất phàm, hẳn chịu an cư ở thị trấn nhỏ đã nói lên hẳn không quan tâm một chút đến công lao bắt hung phạm.

- Không phải là vì công lao, lại biết rõ hung hiểm. . . Người âm mưu gì?

Tổng Dương ngắt một chùm cỏ dại, đặt ở chóp mũi hít hà, ném đi, chạy gấp, ngữ khí ltrước sau như một nhẹ nhõm:

- Trấn nhỏ rất tốt, ta không muốn nó bị Man tộc quấy rầy. Lúc trước không phải đã nói mấy lần, không giao được hung thủ, Man tộc chắc chắn sẽ nháo sự, lúc đấy Yên Tử Bình sẽ phải hứng chịu đầu tiên.

Hai con mắt của Nhâm Tiểu Bộ chớp lóe, nhìn về phía Tổng Dương:

- Chỉ vì vậy?

- Người không sống ở Yên Tử Bình, ở lâu người sẽ hiểu.

Nói xong, Tổng Dương lặng yên thở dài. Sự yên tĩnh, đáng yêu của trấn nhỏ này, hẳn vô tình hướng về người khác giải thích, trong mười lăm năm qua hẳn ở rất vui vẻ, như thế là là đủ rồi. Chỉ tiếc, sát thủ Yên quốc đã tới, hẳn cần phải đi. Kế tiếp muốn đi đâu? Tổng Dương không biết.

Nhâm Tiểu Bộ bỗng nhiên giảm thấp xuống thanh âm:

- Vậy người có phải hay không đã sớm nghĩ ra biện pháp đối phó với hung phạm?

Tổng Dương lắc đầu, ăn ngay nói thật:

- Không có biện pháp. Ta dám đi truy duy nhất chỉ là lạng lẽ tới gần, hung thủ ở ngoài sáng ta ở trong tối, lại tìm cơ hội. Bất quá giờ thì bớt lo rồi.

Nói xong, cười ha hả nhẹ gật đầu đối với thủ lĩnh Man nữ.

Trọng chùy trong tay Man nữ vung lên, không thấy nàng dùng bao nhiêu lực, đem một khối lớn núi đá đập nát bấy. Sơn Khê Man tộc trời sinh sức lực lớn quả nhiên là cường mãnh, Tiểu bộ khoái tự nghĩ kém xa, lú lười nói thêm câu ‘May mắn mọi rợ nhân số ít’.

Đối với người bên cạnh mà nói khí tức yếu ớt khó có thể phân biệt, nhưng với Tổng Dương mà nói lại cực kỳ rõ ràng, hoàn toàn có thể bỏ ra tốc độ chạy trốn, thật lâu về sau, Nhâm Tiểu Bộ lại nghĩ tới một chuyện:

- Người chạy không thấy mệt sao?

Đã gần một giờ, vai phải Tổng Dương bị thương không nhẹ, lại không tỏ ra mệt mỏi.

Tổng Dương khó hiểu:

- Thân thể của ta tốt, làm sao?

- Buổi sáng theo trong trấn đến Âm Gia Sơn, người lại chạy đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc.

Tổng Dương ho một tiếng, đã hiểu được nghi hoặc của Tiểu bộ khoái, cười nói:

- Đó không phải có Bàn Đầu ở đây sao, ông ấy là trưởng bối, ông ấy mệt mỏi mà ta lại càng chạy càng nhanh? Sở ông ấy cảm giác mình già rồi, trong lòng sẽ không được thoải mái.

Nhâm Tiểu Bộ cắn cắn bờ môi, không nói gì thêm nữa, bất quá cũng không lâu lắm, nàng lại nhìn về phía man nữ bụng lớn, không có việc gì tìm việc mà hỏi:

- Mấy tháng rồi hả?

Từ đầu đến cuối, man nữ đối với hai người Hán đều là một vẻ mặt âm trầm, thế nhưng mà lúc được hỏi về hài nhi trong bụng, thiên tính người mẹ khiến nàng mỉm cười:

- Cũng sắp sinh.

Nhâm Tiểu Bộ vẻ mặt quan tâm:

- Vậy người ngàn vạn coi chừng, đừng ảnh hưởng thai khí.

Lần này man nữ không có phản ứng nàng.

Đêm khuya đi vội, truy đuổi không ngừng, Tổng Dương đuổi theo hương vị Tử Dâm Phong lưu lại, một đường hướng tây mau chóng đuổi, mà tuyến đường của hung thủ cũng thủy chung bảo trì trong rừng núi, rời xa đường lớn. Nguyên nhân không khó đoán, mười hai kẻ ‘Gánh xác’, ít nhất dẫn theo mười hai cỗ thi thể, dựa theo phỏng đoán lúc trước, đây là cái vụ án “cướp”, hung thủ giết chết người ‘Gánh xác’ chính là muốn đoạt thi thể. Mà trên đường lớn cứ cách mười dặm đều có một trạm canh, kiểm tra cẩn thận, hung thủ mang theo rất nhiều thi thể căn bản qua không được, biên giới rừng núi tuy rằng gấp gheh chút ít, nhưng càng thêm thỏa đáng.

Trong lúc vô tình, giờ Sửu sớm qua, cuối giờ Dần (4-6h), đầu giờ Mẹo (6-8h). Lúc này Nam Lý mặt trời cũng sắp mọc rồi, trời bắt đầu sáng. Trong mắt Man nữ đã lộ ra vẻ lo lắng, chỉ cần trời vừa sáng, mùi Tử Dâm Phong sẽ biến mất, lúc đấy khó mà truy được.

Đã hơn một tiếng, Tổng Dương mang theo mọi rợ, trước sau chọn bốn phương hướng bất đồng, nhưng mỗi lần đều là chạy được ba đến năm dặm lại quay đầu chạy về chỗ cũ, liên tiếp mấy lần phí công đi vòng vèo, Tổng Dương dừng chân lại, nhíu mày, hơi nghiêng đầu, giống như đang cẩn thận lắng nghe cái gì.

Man nữ thủ lĩnh trầm giọng thúc giục:

- Trời cũng sắp sáng, thời gian không còn nhiều lắm!

Tổng Dương thờ ơ, như trước đứng nguyên tại chỗ, thẳng đến lúc Man nữ không thể kiên nhẫn được, hấn lại đột nhiên chỉ về phía trước:

- Có tiếng nước.

Thính lực của hấn rất mạnh, tiếng nước rất xa, người bên ngoài còn chưa phát giác, hấn cũng đã nghe được:

- Là tiếng nước chảy ù ù, thế nước có lẽ không nhỏ, hơn nữa vừa rồi chúng ta qua lại vòng quanh. . . Là lũ bất ngờ chặn đường tên cướp?

Nói xong, trên mặt Tổng Dương nhanh tỉnh ngộ, kéo Nhâm Tiểu Bộ bước nhanh hướng về phía sau lùi lại, trốn đến sau lưng đám Man tộc.

Man nữ không rõ ràng cho lắm, nhúu mày cả giận nói:

- Làm cái gì?

Tổng Dương chỉ một ngón tay chung quanh rừng rậm:

- Bọn chúng ở quanh đây, cho người của người tìm a.”

Vừa dứt lời, đột nhiên một chuỗi tiếng xé gió phá vỡ màn đêm yên tĩnh, hơn mười đạo kinh nổ, từ trong rừng tập kích ra!

15. Chương 15: Hung Thủ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 15: Hung thủ

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Hung thủ xuất hiện, tổng cộng mười ba người.

Trong mười ba hung đồ, tên thủ lĩnh lưng đeo sát khí lợi hại, trước đó bọn chúng một người vác hai thi thể, còn lại mỗi người một xác, dựa theo tuyến đường lui đã sớm được thiết kế tốt, nhưng bọn chúng cũng giống như Tiểu bộ khoái gặp phải trận lũ, một cơn mưa lớn bất ngờ kéo theo lũ, ngăn ngang đường lui của bọn chúng. Xế chiều hôm qua bọn chúng trốn ở đây, không có biện pháp nào tiến lên.

Mười ba hung đồ lúc ấy cũng không dừng bước, mà là trước sau lựa chọn các phương hướng bất đồng, muốn tìm đường vòng tiến lên, kết quả đường đều là quá mức gập ghềnh, đi không được bao xa thì đành phải bỏ xuống, cuối cùng bọn hấn quyết định lưu thủ tại chỗ, chờ đợi lũ rút lại chạy đi.

Cũng là bởi vì lúc ban ngày nhóm hung thủ mấy lần tìm đường không có kết quả, buổi tối Tổng Dương truy đến nơi đây cũng phải theo đó loạn chuyển mấy lần, về sau Tổng Dương nghe được tiếng nước, sau đó nghĩ đến việc “lũ bất ngờ chặn đường”, rất nhanh sẽ hiểu ra quá trình xảy ra, kết luận hung thủ ẩn náu ở xung quanh.

Mười hai thi thể bị cướp từ nhóm gánh xác, đã được hung thủ tạm thời vùi sâu vào trong đất.

Ngũ hành tương khắc, được tính của ‘Tử Dâm Phong’ mang tính thủy, sẽ bị khắc chế bởi thổ. Thi thể che dấu xuống đất, mùi dục liền không cách nào tràn ra, cho nên Tổng Dương mới đoán được địch nhân ở lân cận, có lẽ công ở đây quy cho cái đầu, mà không phải cái mũi...

Nhóm hung thủ chưa bao giờ nghĩ tới Man tộc còn có thể đuổi theo, nhưng bọn chúng được trải qua quá trình huấn luyện nghiêm chỉnh, sau khi bị ép sát, liền lập cung lên dây hướng về bốn phía, từ xế chiều đến

đêm khuya đều chưa từng cử động, đem mình cùng rừng rậm hòa làm một thể. Cho đến lúc Tống Dương vạch trần ra chân tướng, Man tộc sắp bắt đầu chuẩn bị tìm kiếm, bọn hắc mới cùng lúc phát tên.

Kinh nổ tấn công, mấy vạn nhân đứng trước đều bị mũi tên nhọn xuyên thấu, máu tươi vẩy ra, kêu gào thảm thiết, lập tức ngã xuống đất. Nhưng hung thủ cũng chỉ có một cơ hội này, vòng thứ nhất tên nổ bắn xong, còn không đợi lại lắp tên kéo dây, Man nữ thủ lĩnh đã gầm lên giận dữ, tất cả mọi rợ đều ném trọng chùy trong tay, hung ác hướng về kẻ đánh lén.

Trọng chùy mở đường, cây gãy đá nứt, sau đó đại đội Man nhân theo sát sau lưng thủ lĩnh, ầm ầm gầm loạn nhảy vào rừng rậm!

Tiếng hô quát, tiếng vật lộn, tiếng cây cối đứt gãy nổi thành một mảnh, trong rừng rậm hiện lên cảnh chém giết ... Tiểu bộ khoái kích động rút ra yêu đao, Tống Dương quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, Nhâm Tiểu Bộ lập tức lắc đầu:

- Ta không đi lên, ta rút đao là vì che chở người.

Nói xong, lại hướng trong rừng rậm gào to:

- Mang thai đấy, coi chừng kiện cơ quan lợi hại của hung thủ.

Đáp lại nàng chỉ có tiếng đánh nhau kịch liệt.

Tống Dương không có ý tham dự, chỉ là đứng ở bên ngoài tập trung tư tưởng lắng nghe, đã qua một hồi 'Hắc' một tiếng:

- Những...này hung thủ đúng là không tầm thường.

Không phải vì bọn chúng mai phục, không phải vì bọn chúng có bị một nhóm Man tộc vây quanh mà vẫn kiên trì chống lại, Tống Dương khen bọn hắc ở chỗ, từ lúc bắt đầu chém giết, cũng chỉ vang lên tiếng Man nhân kêu gọi ầm ĩ, những hung thủ kia thủy chung không nói một lời, mặc dù trúng chiêu, đã chết, cũng không có người nào phát ra nửa tiếng kêu đau đớn.

Thời gian hai nén hương... Trời bắt đầu chuyển sang màu đỏ, vốn là bầu trời đêm hắc ám, đã bị ánh nắng làm cho lui tán. Âm thanh đánh nhau cũng dần dần nhỏ bớt, hung thủ từng người bị đánh chết, nhóm Man tộc đã nắm chắc thắng lợi trong tay. Nhưng vừa lúc đó, trong rừng đột nhiên vang lên tiếng Man nữ thủ lĩnh kinh sợ rống to, chợt, một chùm vàng sáng kiêu diễm bỗng nhiên khuếch tán ra, mặc dù có dày đặc cây cối cũng không thể che hết.

Nhâm Tiểu Bộ lắp bắp kinh hãi:

- Cái gì thế?

Tống Dương sắc mặt khó coi:

- Chính là cổ vũ khí kia. Trăm ngàn lưỡi đao sắc bén mỏng như cánh ve, tung bay lúc làm nổi bật hào quang, cho nên màu sắc mới rực rỡ.

Sau luồng ánh sáng, trong rừng rậm không còn một tia tiếng động.

...

Trước đó không lâu.

Lúc vừa mới chém giết, nhóm Man tộc đều đề phòng lợi khí trong tay hung thủ. Khi nhảy vào chỗ địch nấp, Man nữ thủ lĩnh rất nhanh liền phát hiện địch nhân đang tại loay hoay một hòm gỗ cực lớn. Tuy nhiên đang mang thai, Man nữ động tác như trước nhanh như gió, trước khi đối phương kịp phát động, nàng đã xông lên một quyền đánh nát đầu hắc.

Tai họa ngầm lớn nhất đã tiêu trừ, Man nữ thở phào nhẹ nhõm, nhặt về trọng chùy, dẫn đầu tộc nhân bắt đầu buông tay đại sát. Nhưng Man nhân tâm tư đơn giản, đến cùng vẫn không thể nào nhìn ra hung thủ đã âm thầm tính toán, hòm gỗ kia bất quá là thứ đánh lạc hướng, cổ hung khí giết người, sớm đã được thủ lĩnh đám hung thủ giấu trong gốc cây rồng ruột. Man tộc tính tình thô bạo, làm việc đơn giản, trong nội tâm hận cực kỳ hung thủ người Hán này, lúc đánh giết cũng là như ong vỡ tổ xông về trước, sợ cách khá xa

rồi, người Hán sẽ bị đồng bạn vượt lên trước giết chết. Theo chiến sự đầy mạnh, hung thủ từng người bị hạ gục, thủ lĩnh hung đồ dần dần lờ được Man nhân đến gần gốc cây.

Trước khi cơ quan phát động trong nháy mắt, Man nữ thủ lĩnh đã nhìn ra được mảnh khỏe, hét lên nhắc nhở tộc nhân, dốc sức liều mạng bay ngược về phía sau, trọng chùy đồng thời dời tay mà đi...

Ở bên ngoài lại đợi một lúc, xác định không có tiếng động, Tống Dương mới cùng Tiểu bộ khoái một trái một phải, cẩn thận từng li từng tí tiến vào rừng rậm.

Trước đó mặc cho ai cũng chưa từng nghĩ đến, dĩ nhiên là một hồi đồng quy vu tận thảm chiến. Nhóm hung đồ chết rất đáng sợ, không phải là bị đập nát đầu thì là bị nện vỡ ngực; mà đa số Sơn Khê Man càng là vô cùng thâm hiểm, bọn họ cùng với nhóm gánh xác trong Âm Gian Sạn giống nhau, bị chém thành trăm mảnh.

Từ trong cơ quan bắn ra, là những lưỡi dao sắc bén lóng lánh, dài hơn một xích, hình loan nguyệt, xuyên qua cơ thể nhưng không hề dính vết máu; mỏng cực kỳ, đem mười miếng chồng lên cùng một chỗ, còn không dày nửa tấc (hơn 1 cm).

Nguyệt đao sáng như bạc, ánh nắng mặt trời chiếu xuống, lưu chuyển trên thân đao, khiến người nhìn mà kinh tâm động phách.

Thủ lĩnh hai bên đã tìm được, Man nữ bởi vì sớm phát hiện địch nhân muốn dẫn động cơ quan, sớm bay ngược về phía sau, thoát khỏi kết cục bầm thây vạn đoạn, nhưng vẫn không thể giữ được mạng sống, một thanh Nguyệt đao nghiêng nghiêng chọc vào đầu nàng, từ mi phải đến môi; thủ lĩnh hung đồ lúc phát động cơ quan cũng bị một chùy của nàng ném trúng, y bình thường đã bị thương không nhẹ, không có sức tránh né, bị đại chùy đánh xuyên qua bụng, thây người nằm xuống bên cây.

Rất nhanh mười ba thi thể hung thủ đã bị Tống Dương kiểm tra hết, không có bất kỳ đồ vật chứng minh thân phận bọn chúng, nhưng đáng nhắc tới chính là, những vật bọn chúng mang theo, bao gồm binh khí dài ngắn, cơ nổ âm khí, đến thuốc trị thương, độc dược, bản đồ vân...vân, đều đầy đủ, mà lại chế tác rất tốt, thậm chí còn mang theo mấy thanh gỗ kẹp để phòng gây xương.

Nhâm Tiểu Bộ tiện tay nhặt lên một bản đồ đao, nhìn kỹ một lần, buồn bực nói:

- Tại sao có thể như vậy?

Chế tác xảo diệu, chất liệu tốt nhất...những cái này đều không cần nói, làm cho nàng khó hiểu chính là, bản đồ đao có hai màu âm dương, một mặt trắng bệch không ánh sáng, mà mặt kia lại một màu đen nhánh.

Tống Dương đáp:

- Ban ngày giết người, mặt sáng hướng lên; lúc ban đêm, thanh đao được cầm ngược lại, để không có ánh sáng toát ra. Người cầm nó cần cẩn thận chút, trên chuôi đao còn có cơ quan, ấn nó lưỡi đao sẽ bắn ra.

Nhâm Tiểu Bộ lú lưỡi:

- Mỗi thanh bản đồ đao đều làm được cẩn thận vậy, trang bị của bọn họ phạm này, so với Thường Đình Vệ của Yến quốc chỉ hơn không kém.

Nói xong, ném thanh đao xuống mặt đất, nhún vai:

- Đáng tiếc, Thường Đình Vệ đã bị xóa rồi, nếu không thực hoài nghi có phải do bọn họ làm hay không...

Nàng đang sắp xếp lại vụ án này một cách khôn khéo, ngay cả lời nói của mình đều không có đem làm chuyện quan trọng, nhưng Tống Dương một bên nghe vậy lại sững sốt, truy vấn:

- Yến quốc Thường Đình Vệ đã bị bãi bỏ? Vậy chỉ huy sứ của bọn họ, Tà đại nhân đâu?

Nhâm Tiểu Bộ hai tay dang ra:

- Đã sớm chết rồi, chuyện của mấy năm trước.

Trần nhỏ vắng vẻ bé tấc, Tống Dương cũng không biết thay đổi trong triều đình Yến quốc những năm qua, Nhâm Tiểu Bộ lại trái ngược, nàng từ bên ngoài đến, sự tình biết được không ít.

Tổng Dương bỗng nhiên nở nụ cười khổ. Tin tức ngoài ý muốn này, khiến hắn hoàn toàn xác định, đến tột cùng là ai đã phái Vinh Hữu Toàn tới giết mình.

Khi bắt giữ Vinh Hữu Toàn, Tổng Dương đã cẩn thận suy nghĩ, muốn tới trừ tận ‘Thiên Sát yêu tinh’ chỉ có ba người. Một là Thường Đình Vệ Tạ Bàn Tử, mười lăm năm trước lão chấp hành hoàng mệnh có nhảm, phát giác đã bỏ sót một đứa trẻ, nghĩ biện pháp đền bù; hai là Phó thừa tướng, cũng giống vậy phát giác “yêu tinh” còn sống, vì tự bảo vệ bản thân nên muốn từ bỏ Tứ nhi lần nữa; thứ ba chính là hoàng đế, y. . . y, chỉ vì mê tín! Tuy cách mười lăm năm, nghĩ tới chỉ vì trừ ‘Yêu tinh’ mà mình chịu tai bay vạ gió, Tổng Dương còn tức giận không thôi.

Nhưng trong ba người muốn giết mình, lại phái sát thủ đến đây, tuyệt sẽ không phải là hoàng đế. Nam Lý nằm giữa hai đại cường quốc Yến và Thổ Phiên đau khổ cầu sinh, không dám đắc tội Đại Yến, chỉ cần Cảnh Thái hoàng đế gửi một phong thư tới, Nam Lý lập tức sẽ động binh cả nước, trực tiếp đem bắt lấy Tổng Dương giao ra.

Cảnh Thái hoàng đế không cần dùng đám ‘Sát thủ’ loại này. Bởi vậy chứng minh, Cảnh Thái còn không biết có một ‘Yêu tinh’ trốn ở Nam Lý.

Đến lúc này, phái người tới giết chính mình, cũng chỉ còn Tạ Bàn Tử cùng Phó thừa tướng.

Nhưng Tạ Bàn Tử đã chết từ mấy năm trước... Tổng Dương lắc đầu, thở dài.

Lúc này Nhâm Tiểu Bộ đột nhiên hoan hô một tiếng, nàng tìm được lương khô mà hung thủ mang theo. Tại Âm Gia Sạn ăn Khai Hoa mần thầu đều đã nhỏ ra ngoài, nàng đói bụng, đã nửa đêm rồi.

Tổng Dương tạm thời gác lại ý nghĩ, tâm tư quay lại đặt lên người đám hung thủ.

Cắn mấy miếng lương khô, Nhâm Tiểu Bộ nhìn thấy Tổng Dương đối với thi thể hung thủ sững sờ xuất thần như có điều suy nghĩ, hỏi:

- Sao, có phát hiện?

- Đều là tóc ngắn.

Mười ba hung thủ người Hán, đều là tóc ngắn hơn tấc. Đại Yến cũng được, Nam Lý cũng được, người Hán đều có tập tục để tóc dài, đương nhiên đây cũng chỉ là tập tục, không phải quy định cứng nhắc bắt mọi người phải tuân theo, cho nên tóc ngắn tuy rằng hiếm thấy, nhưng không phải không có, không đáng để thấy kỳ lạ. Bất quá Tổng Dương không cam lòng, cầm lên một thanh Nguyệt đao đi đến trước thi thể hung thủ, cạo đầu gãi.

Nguyệt đao sắc bén, lưỡi đao lướt qua tóc rất nhanh rơi xuống, mà ngay cả Nhâm Tiểu Bộ đều phát hiện không đúng, trừng to mắt nói:

- Hòa thượng?

Tóc ngắn cạo sạch, trên đầu trụi lủi, chín vết sẹo chấm hương dị thường bắt mắt. Cho dù trẻ con cũng biết, chỉ có hòa thượng quy y cửa phật mới đốt hương trên đầu.

Các thi thể hung thủ còn lại cũng đồng dạng, đều có sẹo do chấm hương... Mười ba hòa thượng sát nhân, đoạt thi, người mang tuyệt kỹ, trang bị tốt, cộng thêm một kiện tuyệt thể hung khí.

Nhâm Tiểu Bộ ngoài kinh ngạc còn vẫn hờn dỗi nói:

- Ta nói như thế nào chỉ có lương khô, không có thịt đây này.

Trừ cái đó ra, rốt cục không tra được gì trên thi thể, Tổng Dương cũng không muốn phí đầu óc, cất bước đi đến trước hốc cây, lôi cổ mấy hung khí ra. Nhìn bên ngoài, bất quá chỉ là cái hòm gỗ cao năm thước, không hề kỳ lạ, ai có thể nghĩ đến nó lại hung tàn đến vậy!

Tiểu bộ khoải tiến lên, chỉ vào đầy đất thi thể:

- Làm sao bây giờ?

Tổng Dương nhún vai:

- Quay lại Âm Gia Sạn đem Man nhân ở chỗ đó đến là được, hung thủ đền tội, còn lại không liên quan đến chúng ta. Bản án này là hòa thượng làm, Man tộc đi tìm chùa miếu dốc sức liều mạng là được, sẽ không tới Yến Tử trấn tìm phiền toái.

Tiểu bộ khoái bấu môi:

- Ta không nghe người nói, cái gì gọi là 'không liên quan đến chúng ta, ta là bộ khoái, chỉ cần bản án không có phá, cùng với ta có quan hệ.

- Muốn phá án thì đi mà phá.

Tổng Dương một chút khách khí cũng không có.

Tiểu bộ khoái càng không khách khí:

- Ta và người cùng hợp tác a, ta phá án người đương nhiên phải hỗ trợ.

Tổng Dương bị nàng làm cho tức giận, nở nụ cười:

- Người tìm Quách Đức Cường hợp tác đi, đừng cuốn lấy ta.

Nói xong, thò tay vỗ vỗ hòm gỗ chuyển hướng chủ đề:

- Sớm đã nói trước, đồ vật này thuộc về ta.

Nhâm Tiểu Bộ lập tức đem chuyện "Hợp tác" ném lên chín tầng mây, nhảy dựng lên kêu to:

- Không được! Của ta!

Tiếp theo muốn nhảy đến giành thùng gỗ. Tổng Dương hú lên quái dị, hung ác giữ nàng lại. Nguyên lý hoạt động của cỗ máy còn hoàn toàn chưa nắm rõ, nói không chừng bỏ nhào về phía trước lại bấm nhầm cái gì, làm bắn ra một mảnh đao đến... Tuy rằng khả năng không lớn, nhưng Tổng Dương vẫn bị tính nôn nóng của nha đầu dọa một thân đầy mồ hôi.

Tranh chấp trong lúc 'Chia cửa' không được, hai vị quan sai tạm thời gác lại tranh luận, có chuyện gì cũng chờ trở về rồi hãy nói, Nhâm Tiểu Bộ cắn mấy miếng mìn thầu, bắt đầu chạy tới chạy lui thu thập Nguyệt đao rơi lả tả, Tổng Dương vừa hỗ trợ vừa nhắc nhở:

- Cẩn thận chút, những...này đoản đao sớm bị hỏng rồi...

Vừa nói được hơn nửa, hần chột nhớ tới cái gì, lông mày cũng tùy theo nhăn lại:

-Còn có chuyện, rõ ràng quên!

Liền đó, Tổng Dương bước nhanh đến bên thi thể nữ thủ lĩnh, không hề kiêng kỵ thò tay kéo quần dưới của nàng, Nhâm Tiểu Bộ kinh hãi:

- Người định làm cái gì?

Tổng Dương không nói chuyện, mở ra bàn tay trái nhẹ nhàng đặt trên bụng Man nữ, sau một lát sắc mặt hơi vui mừng, nhặt lên một thanh Nguyệt đao ở bên cạnh...

16. Chương 16: Mắc Kẹt Trong Rừng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 16: Mắc kẹt trong rừng

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Ở đây, trừ hán cùng Nhâm Tiểu Bộ ra, có lẽ còn có một người sống, một hài tử yếu đuối.

Man nữ đã chết nhưng hài tử trong bụng còn sống.

Không có người nào so với Tống Dương hiểu rõ may mắn sống lại thêm một lần, bầu trời của thế giới xanh bao nhiêu, đẹp bao nhiêu. Giống vậy, cũng không có ai so với hán hiểu rõ, còn sống, chỉ cần hai chữ ‘Còn sống’ này, là một chuyện thú vị như thế nào. Tống Dương không nhớ tên tiểu tử này tân tân khổ khổ đến một chuyến, chưa kịp liếc nhìn thế giới đã phải rời đi.

Tống Dương muốn mổ bụng Man nữ, thay người chết đỡ đẻ.

Dựa theo cách nói kiếp trước, Vưu thái y là lão Trung y chính cống, châm được tinh xảo, nhưng động dao giải phẫu hoàn toàn mù tịt, trong mười lăm năm Tống Dương cùng lão học tập y thuật đã có thành tựu không nhỏ, nhưng nói đến mổ bụng lấy bào cung lão lại không rõ, cũng may học tập y đạo đối với cơ thể con người lại rất quen thuộc, hiện tại miễn cưỡng có thể thử một lần... Nguyệt dao nhẹ nhàng huy động, Tống Dương chỉ có thể dùng tay trái, may mắn tay trái của hán cũng đầy đủ linh hoạt, đủ ổn.

Quá trình lấy ra hài tử, thực tế phân làm hai bước mổ bụng và mổ tử cung, bởi vì hoàn toàn không kiêng kỵ người mẹ, nên bước đầu tiên cũng thuận lợi, mà mổ tử cung mới thật sự là mấu chốt, hơi không cẩn thận sẽ làm bị thương thai nhi.

Nhâm Tiểu Bộ đứng cạnh một bên, nghiêng đầu, mắt nhắm lại không dám nhìn. Tống Dương cũng không dám thở gấp, sau khi cắt cơ bụng thì trì hoãn một lúc, lau sạch mồ hôi ở tay cùng máu dính trên Nguyệt dao, hít sâu một hơi, duỗi dao vào bụng.

Thế nhưng mà hai người thiếu niên ai đều chưa từng ngờ tới. Có lẽ thật bởi vì tình mẫu tử tự nhiên, thể xác và tinh thần Man nữ đã chết, nhưng trong đầu còn sót lại bản năng bảo hộ hài nhi, ngay khi Nguyệt dao xé ra ổ tử cung, thân hình Man nữ kéo căng, hai đám trùng trùng điệp điệp đánh ra.

Quyền trái đâm vào giữa bắp chân Nhâm Tiểu Bộ, ‘Rắc’ một tiếng, tiểu bộ khoát kêu đau té ngã trên đất, xương bắp chân bị gãy; tay phải Man nữ thì nắm lại hung ác kích vào xương sườn Tống Dương. Đồng dạng là ‘Rắc’ một tiếng vang nhỏ, xương sườn bẻ gãy, đại lực đánh vào ngũ tạng lục phủ, Tống Dương cắn răng cầm chặt dao, một ngụm máu tươi cơ hồ muốn từ trong mũi phun ra, nhưng tay cầm dao vẫn thập phần ổn định, chưa từng đâm thêm vào!

Hai đám cuối cùng, đã dùng hết sinh mệnh lực, Man nữ vật xuống, thực sự đã chết, mà lưỡi dao sắc bén trong tay Tống Dương đã mở được ổ tử cung, tên tiểu tử kia đang cuộn mình lại.

Lúc bị lấy ra, tiểu gia hỏa động tay động cước, giống như không tình nguyện, giống như muốn phản kháng... Là một nữ hài.

Nhâm Tiểu Bộ đau đến nhe răng nhếch miệng, ôm chân bị gãy muốn khóc, nhưng là nghe thấy tiếng khóc của tiểu gia hỏa, vẫn là kinh hãi quay đầu nhìn lại, tiếp theo hô một tiếng:

- Man nữ sinh ra cái tiểu yêu quái.

Tống Dương vung dao cắt đứt cuống rốn, dùng quần áo đem tiểu gia hỏa gói kỹ lưỡng, lúc này mới mắng:

- Nói bậy, rõ là đứa bé, ở đâu giống yêu quái.

- Đây người nếp nhăn, không giống hài tử, càng giống cái lão thái bà, không phải yêu quái là cái gì.

Chân đau cũng không chậm trễ Nhâm Tiểu Bộ không phục.

Em bé bình yên vô sự, Tống Dương tâm tình thật tốt, vừa cười vừa nói:

- Ít thấy lắm sao, người vừa sinh ra cũng là cái dạng này.

- Sao có thể, ta so nó xinh đẹp hơn nhiều.

Nhâm Tiểu Bộ vừa nói vừa ưỡn ngực tự hào.

Tống Dương ha ha cười, nâng lên cánh tay trái đem tiểu nữ hài đưa tới: ”

- Trước tiên giúp ta bế một lúc, nâng bờ mông, coi chừng cổ.

Vừa mới dứt lời, thân thể của hắn bỗng dưng mềm nhũn, nằm ngã xuống đất.

Man nữ một quyền đâm vào giữa chỗ hiểm, hơn nữa cùng Nhâm Tiểu Bộ bất đồng, lúc ấy Tống Dương thân thể chưa từng cử động, hoàn toàn là chịu hết lực của trọng quyền, cho dù thân thể của hắn cường kiện cũng không tiêu thụ nổi, đến bây giờ mới không chịu được mà ngã đi.

Nhâm Tiểu Bộ nhìn hài nhi trong ngực, lại nhìn một chút té xỉu Tống Dương, hai mắt tròn tròn...

Đợi đến lúc Tống Dương mở mắt, mặt trời đã không thấy, mà là một trời đầy trăng sao, ngày đã trôi qua. Phía trước đốt một đồng lửa, Nhâm Tiểu Bộ ngồi ở bên cạnh hắn, không thấy được hắn đã tỉnh lại, đang ôm nữ nhi tội nghiệp, lau lau nước mắt.

Tống Dương liếm liếm bờ môi, phát giác miệng không khô, minh bạch Nhâm Tiểu Bộ tại lúc hắn hôn mê không ngừng cho hắn mớm nước rồi.

Đảo mắt nhìn xung quanh, chính mình đang nằm trên một chỗ khô ráo, rời xa chỗ giết nhau, dưới thân thể còn lót một ít lá khô và cỏ, hẳn là tiểu bộ khoái dùng chân tàn còn lại, lo liệu cho hắn.

Mặt khác bên người hắn, còn có chút thuốc trị thương, cái cặp bản. Không cần hỏi, vẫn là tiểu bộ khoái, nàng góp nhặt những vật này trên người đám hòa thượng, nhưng lại không biết dùng, chỉ có thể loạn thất bát tao chồng chất tại kia.

Tống Dương nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Nhâm Tiểu Bộ liền lau nước mắt, vui mừng quay đầu:

- Người đã tỉnh? Không có sao chứ? Mau mau, nên, nên làm cái gì bây giờ? Tiểu yêu quá sắp chết...

Trẻ mới sinh ra vốn đã yếu, suốt một ngày đều không được ăn sữa, hiện tại đã hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, nếu không phải Sơn Khê Man tộc có thể chất đặc thù, trời sinh sinh mệnh tràn đầy, sẽ không kiên trì đến bây giờ.

Tống Dương nâng lên tay trái, rút ra một cái bình sứ từ cái túi bên hông. Động tác bình thường, thời gian uống hết nửa chén trà nhỏ mới hoàn thành, mà cánh tay trái khẽ động, ngũ tạng bị thương cũng ảnh hưởng, đau đến đầu đầy mồ hôi.

Nhâm Tiểu Bộ dùng ống tay áo lau mồ hôi cho hắn:

- Chỉ là lấy cái túi, để cho ta giúp là được.

- Trong túi da có dấu một con bò cạp, đề phòng bị cướp đây, ngoại trừ ta, người khác đều không thể động vào.

Tống Dương cười khổ lắc đầu, đem bình sứ trong tay đưa cho tiểu bộ khoái:

- Mở ra.

Bình sứ vừa mở ra, một mùi thơm xông vào mũi, bên trong có hơn mười viên thuốc màu đỏ thắm.

- Lấy một viên, hòa vào nước, cho tiểu, tiểu yêu quá uống.

Khác với thuốc mỡ màu xanh lá để trừ thi thối và 'Hồng Lệ Phi Hôi' giả do Tống Dương tự chế, chai đựng đan dược màu đỏ là Vưu thái y ban đầu lúc ở Yên đô tự mình luyện chế đây, thành phần dược hoàn toàn không có chỗ nào không phải là đồ quý giá, nhưng nó không dùng để trị bệnh. Mà tác dụng của nó ở: Bổ sung thể lực. Mặc dù là tráng niên, ăn được một viên, một ngày cũng sẽ không cảm thấy đói.

Lúc trước Vưu thái y luyện chế loại thuốc này là vì... lão chẳng muốn ăn cơm. Nhưng là về sau sống ở thị trấn nhỏ, hẳn cuối cùng đã minh bạch, không có tiền thì không mua được dược liệu quý, không có tiền thì mình phải tự nấu ăn, còn phải từng miếng từng miếng mà đem cơm ăn vào bụng.

Đã xác định sống ở đây, nên chai dược này bị Vưu thái y tiện tay ném trong góc, về sau Tống Dương thu được cho vào trong túi da tùy thân mang theo, chai dược này không có chính thức danh tự, Vưu thái y liền đem nó gọi là 'Không đói'.

‘Tiểu yêu quái’ uống xong nước thuốc ‘Không đói’, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu chuyển sang hồng..., rất nhanh lại đi ngủ. Hiện tại Tống Dương cũng không còn khí lực ăn cái gì, nhờ Nhâm Tiểu Bộ cũng cho hắn ăn một hạt ‘Không đói bụng’.

Tiểu bộ khoái đối với chai dược này đầy hứng thú, nghe được Tống Dương đại khái giải thích qua dược hiệu về sau, lầm bầm nói: “Ta tại Âm Gia Sạn đói bụng đến phải chết, cũng không thấy người xuất ra một hạt đến.”

‘Không đói’ nghe buồn cười, nhưng trên thực tế vô luận cách điều chế hay là hiệu quả, đều có thể coi là kỳ dược đệ nhất thiên hạ, không chút nào khoa trương mà nói, dưới tình huống đặc thù, nhất viên thuốc chính là một tính mạng, Tống Dương sao cam lòng tùy tiện đem nó cho người khác, huống chi hắn và Nhâm Tiểu Bộ rất thân thuộc sao?

Bất quá Tống Dương vẫn là cười nói:

- Người thực thèm ăn không chịu được, thì ném thử một viên xem.

Nhâm Tiểu Bộ trời sinh thích ăn yêu ngũ, bình thường nếu ngửi thấy hương vị thơm như vậy, vô luận như thế nào cũng muốn ăn vào miệng, nhưng giờ phút này lại lắc đầu, giận dữ nói: “Vẫn là giữ lại a, chỉ có mấy viên như vậy, còn không biết bị khốn vài ngày, tiểu yêu quái còn trông cậy vào nó còn sống, giữ cho nàng a.”

Tống Dương cười cười, chuyển hướng chủ đề:

- Chân của ngươi ra sao. Để ta nhìn xem.

Gãy xương bắp chân sớm đã sưng biến hình, chuyển sang màu tím xanh, gân chân nổi bật lên rõ ràng giống như con giun. Tiểu bộ khoái không biết bó xương, cũng không biết nên xử lý thương thế như thế nào, đau suốt một ngày, vừa rồi cùng Tống Dương nói chuyện, nàng một mực cắn răng chịu đựng không đề cập tới. Hiện tại đem thương thế lộ ra, mắt của nàng đã đỏ rồi.

Tống Dương lại để cho tiểu bộ khoái đem thuốc trị thương vừa lục được đưa tới, tuyển ra mấy vị thuốc chống đau, thông mạch, sau đó nói:

- Ta không nhúc nhích được, chỉ có thể chính người nối xương, không cần lo lắng, dược vật cùng cái cặp bản đều là có sẵn đây, nghe ta hướng dẫn từng bước mà làm, cam đoan qua một lúc ngươi lại có thể khắp nơi bắt trộm, bất quá sẽ có đau chút ít, ngươi phải nhẫn xuống.

Nhâm Tiểu Bộ đem hài tử đặt trên mặt đất, tiện tay đã nắm nhánh cây cần lấy trong miệng, không có một điểm do dự, mồm miệng nói không rõ:

- Ngươi nói.

...

Gần nửa canh giờ, nhờ Tống Dương chỉ điểm, Tiểu bộ khoái nối xương, bôi thuốc, kẹp bản, đau đến kêu rống lên, rốt cục xử lý tốt thương thế của mình, nhưng do không kiên trì nổi, ôm tiểu yêu quái, nằm xuống bên cạnh Tống Dương đã ngủ.

Tống Dương cũng không hề lên tiếng, nhắm mắt mà ngủ. Nội thương của hắn không nhẹ, thân thể khó thể cử động, không có cách nào cho mình trị liệu, tạm thời chỉ có thể ỷ vào thân cốt cường kiện, mà giấc ngủ, chính là cách chữa trị cho mình nhanh nhất.

Lúc nửa đêm, Tống Dương đã tỉnh một lần, nghiêng đầu xem xét, Nhâm Tiểu Bộ cuộn thành nhất khối, chui vào trong lòng ngực hắn ngủ say, về phần tiểu yêu quái, sớm bị nàng ném sang một bên...

17. Chương 17: Ngàn Năm Sau

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 17: Ngàn năm sau

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Tiểu bộ khoái bị thương không tính quá nặng, nhưng phiền toái chính là xương đùi bị gãy, bọn họ một đường truy đuổi hung thủ, đều đi qua núi rừng gập ghềnh, hiện tại Nhâm Tiểu Bộ ngay cả ba dặm đường cũng không đi được, làm sao có thể hướng bên ngoài cầu viện.

Nơi này cách Âm Gia Sạn không gần, liền tính mời quan binh Yến Tử Bình, hơn nữa Sơn Khê Man tộc cùng đi tìm kiếm, muốn ở nơi núi rừng mênh mông tìm được bọn hắc cũng không phải là chuyện dễ dàng. Không có biện pháp khác, chỉ có chờ đợi. May mà bọn hắc có thuốc ‘Không đói’ để cho em bé ăn, bên người cũng không thiếu lương khô, nước sạch, có thể kiên trì được.

Rừng mưa nóng ướt, rất nhanh thì thể bắt đầu hư thối, tanh tưởi không chịu được, tiểu bộ khoái vận dụng hết khí lực toàn thân, đem ba người dịch chuyển ra xa một ít nghỉ ngơi... Trong mấy ngày này, mọi chuyện cần thiết đều là nài nỉ làm, đại tiểu đều là nài nỉ chiếu cố, kéo lấy tàn chân thu thập cành khô nhóm lửa, phiền toái nhất chính là Tổng Dương một cái người lớn, không chỉ ăn, ngủ, còn muốn vệ sinh, lần thứ nhất, Nhâm Tiểu Bộ một bên vừa khóc vừa mắng, vẫn phải giúp hắn cởi quần áo. Sau khi xong việc, lòng Tổng Dương cũng muốn chết.

Năm ngày sau, như trước không thấy có người tìm đến, Tổng Dương thở dài, nói với Tiểu bộ khoái nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, ‘Không đói’ phải giảm đi nửa rồi, mỗi ngày chỉ cho Tiểu yêu quái ăn nửa viên, con nhóc chỉ dựa vào cái này mà sống, cần tiết kiệm chút ít.”

Hiện tại em bé Man tộc đã ‘mượt mà’ rất nhiều rồi, đâu còn nửa phần dáng vẻ ‘tiểu yêu quái’, bắt quá xưng hô như thế vẫn không thay đổi.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, Tổng Dương không hề ăn ‘không đói’ mà miễn cưỡng ăn được lương khô, đem được hoàn tiết kiệm xuống.

Nhâm Tiểu Bộ nhẹ gật đầu, đi đến trước vịn Tổng Dương ngồi xuống:

- Người cảm thấy. . . Chúng ta còn có thể đi ra ngoài sao?

Tổng Dương cười:

- Không nghiêm trọng như vậy, nhiều nhất qua mười ngày, ta có thể đứng dậy đi lại được rồi, khi đó người cẩn thận chút, cũng có thể đi, không chết được.

Vốn cũng không nghiêm trọng đến nỗi chết ở đây, chẳng qua là tạm thời không nhúc nhích được, tiểu bộ khoái lại cần rằng:

- Còn phải hầu hạ người mười ngày? Họ Tổng này, cái tình người thiếu nợ dù nhảy vào biển cả cũng rửa không hết!

Tổng Dương bị câu nói chả ra gì này làm cho cười ha ha không ngừng, gật đầu đáp:

- Yên tâm, chỉ cần không tìm ta hợp tác, về sau chuyện gì của người ta đều đáp ứng.

Cùng hợp tác cũng không có gì lớn, chỉ là hắn đã quyết ý phải rời trần nhỏ, không có cơ hội này.

Bị vậy ở chỗ này thuần túy là sự cố ngoài ý muốn.

Dựa theo ước đoán của Tổng Dương, Vinh Hữu Toàn có lẽ còn bị man nhân giam lấy, nhưng nói không chừng nhóm thứ hai sát thủ đến từ Yến quốc đã lên đường, thời gian đều bị trì hoãn ở chỗ này... Bất quá Tổng Dương có một ưu điểm, lúc bất lực, hắn sẽ không sốt ruột, có chuyện gì cũng chờ có thể cử động rồi nói sau.

- Không hợp tác cũng được, rất giỏi sao.

Nhâm Tiểu Bộ bĩu môi, liếc con mắt, bỗng nhiên lại nở nụ cười:

- Kể vài câu chuyện cho ta nghe.

Nói xong, không chờ Tống Dương cự tuyệt, nàng tăng thêm ngữ khí:

- Chỉ cần không làm hợp tác, chuyện gì người đều đáp ứng, vừa mới nói lời, không cho phép nhanh như vậy lại nuốt mất!

Uy hiếp xong, nàng sóng vai ngồi ở bên cạnh Tống Dương, lại trở nên đáng thương:

- Nhàm chán chết rồi, người kể đi.

Kể chuyện. Kiếp trước cũng như kiếp này, là việc hần chưa từng làm qua, Tống Dương muốn lắng đầu, nhưng vừa thấy ánh mắt chờ đợi của Nhâm Tiểu Bộ đang nhìn mình, lại không đành lòng cự tuyệt. Kể một câu chuyện không khó, tiểu thuyết, kịch truyền hình, điện ảnh, tuy nhiên cách xa nhau một kiếp, nhưng trong đầu vẫn nhớ được, chỉ là Tống Dương không muốn nói những cái này, đã kể, thì kể những truyện hần cũng thích nghe. Trầm mặc một lúc, Tống Dương mở miệng:

- Ta không muốn kể chuyện xưa, bất quá. . . Người có nghĩ tới hay không, thế giới sau một ngàn năm, sẽ như thế nào?

Nhâm Tiểu Bộ lắng đầu, đừng nói một ngàn năm về sau, cho dù là chuyện của ngày mai nàng cũng lười nghĩ.

Tống Dương nở nụ cười, một ngàn năm sau... Tương lai của thế giới này, chỉ một mình hần trải qua.

Điện thoại, TV, nhà cao 100 tầng, môn bóng rổ, cửa hàng bằng thủy tinh, ca-nô... Tống Dương thanh âm nhẹ nhàng, đáng tươi cười không thay đổi, nhưng sâu trong con người, lại lóe ra vài phần không bỏ. Nhâm Tiểu Bộ thấy được, cho nên không rõ, rõ ràng là hồ ngôn loạn ngữ, vì cái gì hần nói cứ như thật vậy.

Thế nhưng mà, nghe được một lúc lâu, nàng liền mê muội rồi, không thể tưởng tượng ‘Một ngàn năm sau’ rục rịch mà lại mê hoặc, những người có thể sống thời đó, nhất định đều rất vui vẻ à? Nhâm Tiểu Bộ nghĩ không ra lý do bọn hần không sung sướng... Kể tiếp vài ngày, câu chuyện ‘Một ngàn năm sau’ thủy chung không ngừng, khiến thời gian kham khổ, trở nên phong phú chút ít, cũng sinh động chút ít.

Thẳng đến giữa trưa ngày thứ mười bốn, Nhâm Tiểu Bộ đang tại cân nhắc là ăn mấy miếng mìn thầu khô khốc, hay là đến lúc ăn thì thấm ướt, bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân hỗn loạn. Tiểu bộ khoái đại hỉ ngẩng đầu. Bất quá khi nàng thấy rõ người tới, thần sắc lập tức cảnh giác, thò tay bế tiểu yêu tinh ở bên cạnh.

Đến chính là Sơn Khê Man.

Nhân số không dưới 300, cầm đầu là một nữ tử đeo một cái vòng vàng, lông mày có vài phần tương tự với thủ lĩnh đã chết, chỉ là trẻ hơn vài tuổi, chắc là người em.

Tống Dương thần sắc thản nhiên, đối với Tiểu bộ khoái làm động tác “an tâm một chút chớ vội”, tạm thời cũng không có nói thêm cái gì, lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ. Nhóm Sơn Khê Man tộc bắt đầu tản ra, đi vào rừng sâu, sau khi thăm dò dấu vết trận ác chiến để lại. Qua được không lâu, Kim Hoàn Man nữ chạy nhanh đến, thò tay đoạt lấy “Tiểu yêu quái” nói bằng tiếng Hán cứng ngắt hỏi: “Có phải hay không. . . Con của nàng?”

Tống Dương mỉm cười gật đầu, Man nữ bất chấp hỏi thêm cái gì, thò tay cởi bỏ vài bọc đồ trẻ, khi xác định được ‘Tiểu yêu quái’ là cái nữ oa, trong mắt hiện lên sự vui mừng. Tống Dương cũng không đợi nàng lại truy vấn, đem tiền căn hậu quả nói thẳng ra, chính mình cùng tiểu bộ khoái bị thương cũng không chút nào giấu diếm, hần ưa thích làm chuyện tốt, nhưng không thích làm chuyện tốt mà không lưu danh.

Man nhân không thích người Hán xảo trá, bình thường cũng không tin người Hán nói chuyện, nhưng là lúc này tình hình thực tế còn tại đó, không thể không khiến bọn họ tin, Kim Hoàn Man nữ sau khi nghe qua, trước sau đều nhẹ gật đầu với Tống Dương và Tiểu bộ khoái, lập tức gơ ‘Tiểu yêu quái’ trong tay đối với thủ hạ hô lên một tràng tiếng Man, cuối cùng lại duỗi ngón tay chỉ về phía bọn họ.

Sở hữu tất cả Man tộc ở đây đồng thanh mở miệng, đối với hai người rổng to, mặt mày dữ tợn, ngữ khí hung hãn, nhìn về phía trên quả thực làm cho người ta sợ hãi, nếu không phải sau khi hô xong bọn hần lại đồng loạt đối với Tống, Nhâm nửa quỳ, thì thật đúng là không nhìn ra bọn hần đang cảm tạ.

Tổng Dương không hiểu tập tục Man tộc, hấn mổ bụng cứu thai nhi, vền vền là cảm thấy hài tử vô tội, hấn thật không nghĩ đến, hấn cứu ra 'Tiểu yêu quái' chính là thủ lĩnh tương lai của Sơn Khê Man tộc.

Kế tiếp, nhóm Man tộc công việc lại bắt đầu lu bù lên, nhất xác cho đồng bạn, đồng thời cũng tìm được chỗ dấu mười hai cổ thi thể bị hung thủ đoạt được ở Âm Gia Sạn. Đối với bản án này, Tổng Dương còn có quá nhiều nghi hoặc, ví dụ như nhóm gánh xác vì sao tề tụ ở Âm Gia Sạn, hòa thượng hung thủ đoạt thi thể làm cái gì, gặp chuyện không may về sau nhóm man tộc làm sao có thể đến nhanh như vậy...liền hướng về Kim Hoàn Man nữ đang đứng bên cạnh ôm 'Tiểu yêu quái' đưa ra nghi vấn.

Trước mặt 'Ân nhân', kim cô Man nữ không chút nào giấu diếm:

- Sơn Khê tiên hiền, mười hai tôn thi.

18. Chương 18: Tôn Thi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 18: Tôn thi

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Bên trong núi hoang vùng Tây Nam, điều kiện sinh tồn ác liệt, khí độc ảnh hưởng lại càng hung mãnh. Mà khí độc trong núi cũng chia làm hai loại, loại thứ nhất 'Minh' có dấu vết mà lần theo, nó bốc lên từ trong sơn cốc trong thời gian nhất định, chỉ cần thăm dò quy luật, tại thời điểm nó phát tác không tới gần, thì cũng không có quá nhiều nguy hại; loại thứ hai 'Ám' tới không bóng dáng đi không dấu vết, bộc phát không hề báo hiệu, có khi theo gió lướt đến, có khi bị mưa to kích phát, khó lòng phòng bị, nếu loại "Ám" chướng" này xuất hiện tại nơi man nhân trú chân, nhẹ thì bệnh một hồi, nặng thì toàn nhóm bị mất mạng, chỗ đáng sợ không cần nói cũng biết.

Bảy trăm năm trước, trong Sơn Khê Man tộc xuất hiện mười hai vị Đại vu sư, mắt thấy ám chướng tàn sát bừa bãi, gây cho tộc nhân nhiều thiệt hại, liền thủ cùng một chỗ lập đàn cầu thần, rốt cuộc tìm được một biện pháp dự phòng khí độc. Tại thời điểm còn sống, bọn họ bắt đầu ăn các loại dược liệu cổ quái, đợi dược liệu ăn mòn xuống, thân thể nhanh chóng khô lão, vài năm sau cùng một ngày, mười hai Sơn Khê vu đồng thời rời bỏ nhân gian. Sự tình còn chưa xong, vẫn bởi trong tộc muốn dựa theo phương pháp bọn họ để lại, tiếp tục dùng vô số bí dược để luyện hóa thi thể của bọn họ.

Cho đến cuối cùng, mười hai thi thể vu sư luyện thành công, vĩnh viễn cũng sẽ không hư thối, mà quan trọng nhất, trong cơ thể của bọn họ tích góp từng chút một dược lực, cùng với thi độc sau khi chết hòa tan, tạo ra một dược lực mới. . . Nói trắng ra, mười hai vị vu sĩ, đem thân thể của mình luyện hóa thành kỳ dược có thể phòng ngự 'Ám chướng'.

Cách dùng mười hai vị 'Kỳ dược' này cũng cổ quái, không hề ăn, không dùng ngửi, mà là 'Đi'.

Cứ cách ba ngày, đều do người 'Gánh xác' đem theo một cỗ thi thể Vu sư, đi vòng quanh nơi Sơn Khê Man tộc sống một vòng. Được ba mươi sáu ngày tạo thành một kỳ trong Luân Hồi, mười hai cỗ thi thể cứ thế diễu hành một vòng, dược lực của mười hai vị 'Kỳ dược' sẽ ở lại trong đất, vô luận có ám chướng loại nào đột kích, tất có một mùi dược lực có thể khắc chế chúng.

Những Đại Vu này tạo phúc cho tộc nhân, được hậu nhân của Sơn Khê Man tộc kính là 'Tôn thi'. Cũng là bởi vì mười hai tôn thi, Sơn Khê Man tộc từ chia rẽ tụ lại đến cùng một chỗ, so với lúc đầu cường thịnh rất nhiều.

Hung thủ hòa thượng muốn trộm, chính là mười hai tôn thi này.

Bất quá Kim Hoàn Man nữ hiểu rõ nội tình cũng không nhiều, nàng chỉ biết là, những kẻ gánh 'Tôn thi' bị người ngoài thu mua, tại hôm đó, mang theo thi thể cùng trốn đi, về sau Sơn Khê Man tộc phát giác liền lập tức đuổi theo.

Chuyện này đối với Sơn Khê Man tộc mà nói cực kỳ nghiêm trọng, đại thủ lĩnh bất chấp mang thai, chỉ cầu đoạt lại tôn thi, nhưng bởi vì đoạn đường phản đồ đào tẩu khó có thể xác nhận, cho nên bọn họ tỷ muội tách ra, chia nhau đuổi theo.

Sự tình phía sau không khó suy đoán, Âm Gia Sạn chính là địa điểm trước đó ước hẹn giao hàng của phản đồ cùng hòa thượng, sau khi hòa thượng 'Thu hàng' đã không lưu lại người sống, đem nhóm 'Gánh xác' đều giết sạch tại Âm Gia Sạn.

Về phần lai lịch những hung thủ hòa thượng là gì, bọn chúng muốn mười hai tôn thi làm cái gì, Kim Hoàn Man nữ cũng không rõ ràng lắm. Tổng Dương nghe xong không nói gì, mà là hơi kinh ngạc liếc nhìn Nhâm Tiểu Bộ, nàng phát giác trường trở về:

- Nhìn cái gì? Có việc?

Tổng Dương mi tâm cau lại:

- Đúng là bị người nói trúng.

- Ta nói trúng cái gì?

Nhâm Tiểu Bộ vẫn còn hồ đồ, một lát sau mới bừng tỉnh đại ngộ, vang lên lời của mình đã nói lúc ở Âm Gia Sạn, cười nói:

- Như thế nào? Có phục hay không, Nhâm thần bộ đã sớm đoán được, Man tộc nội chiến!

Toàn bộ bản án, là hòa thượng thần bí mưu đồ đối với mười hai tôn thi của Sơn Khê Man, nhưng những người 'Gánh xác' bị người ngoài thu mua, phản bội tộc nhân, cái này quả thật chính là 'Man tộc nội chiến'.

Đúng là bị Nhâm Tiểu Bộ nói trúng rồi. Tổng Dương xác thực giật mình, chuyện này mới tưởng tượng thì không có gì, nhưng cẩn thận cân nhắc, cảm giác có vài phần 'Yêu nghiệt' nhưng lúc truy vấn Nhâm Tiểu Bộ tại sao lại 'biết trước' nàng lại lắc đầu không đáp.

Kế tiếp Man nữ thông báo cho Tổng Dương, nhóm man tộc ở lại Âm Gia Sạn đã đem đồng bọn của hắn đưa về hang ổ, nàng ta sau khi trở về sẽ đích thân đem nàng kia đưa đến, mặt khác còn cường điệu nói câu:

- Nàng ta không bị tổn thương một sợi tóc.

Tổng Dương gật gật đầu, lúc ấy không nói gì, về sau tìm chỗ trống, thừa dịp Nhâm Tiểu Bộ không ở bên người, nói với Man nữ:

- Giết chết là được, không cần mang về. Mặt khác, trước khi giết nàng giúp ta hỏi một câu: ngoài nàng đây ra còn nhóm nào tới tìm ta không.

Man nữ giờ mới hiểu được, bọn họ không cùng một nhóm, nên cũng không phải đồng bạn Tổng Dương, mà là cừu địch, cười khổ gật đầu đáp ứng:

- Khẩu cung ta phái người truyền lời. Người ở Yến Tử Bình?

Tổng Dương lắc đầu:

- Không cần truyền lời, nói không chừng lúc nào ta sẽ lên núi tìm các người, đến lúc đó nói cho ta biết là được.

Vừa vặn lúc này, cách đó không xa Nhâm Tiểu Bộ cũng quay đầu hỏi Man nữ:

- Về sau, chúng ta có thể đi vào núi thăm Tiểu Yêu. . . Tiểu oa nhi không?

Cuối cùng nàng dừng cương trước bờ vực, không có đem 'Tiểu yêu quái' tại trước mặt nhóm Man tộc kêu ra.

Dù sao cũng là hơn mười ngày ở chung, một tay nàng chăm sóc, Nhâm Tiểu Bộ đối với tiểu yêu quái cảm tình khá sâu, sắp chia tay, trong lòng nàng không nỡ. Man nữ thò tay tháo xuống vương miện trên đầu, dùng sức tách nó ra làm hai đoạn, phân biệt đưa cho hai thiếu niên, gật đầu nói:

- Các người, bất cứ khi nào lên núi, đều là khách quý.

Thủ lĩnh Man nữ lại cao giọng truyền lệnh, thủ hạ man nhân chặt cây làm ra hai cái cang đơn giản, cẩn thận từng chút từng chút đem Tổng, Nhâm nâng lên, chuẩn bị tiễn đưa bọn hắn trở về, Tổng Dương cùng Nhâm Tiểu Bộ cơ hồ trăm miệng một lời nói:

- Còn có những cái...kia hung khí, chúng ta cũng mang đi.

Vũ khí tuy rằng hung mãnh Bá Đạo, nhưng thứ đồ vật của người Hán, Sơn Khê Man sẽ không động đến, càng sẽ không cùng hai ‘Khách quý’ đi tranh, man nhân tứ tán kiểm tra, đem mỗi một chuỗi Nguyệt đao đều thu thập lại..., tính cả hòm gỗ lớn cùng một chỗ, do một người nữa nâng, đi theo hai tiểu quan sai.

Sau khi rời khỏi nơi đây, Tổng Dương cùng Nhâm Tiểu Bộ do man nhân hộ tống, hướng về Yến Tử Bình tiến đến. Trước khi chuẩn bị đi, cách đó không xa một đám man nhân phát ra tiếng hoan hô, bọn họ đã đào được mười hai tôn thi hoàn hảo không bị hại gì, Tổng Dương cùng Nhâm Tiểu Bộ ngược cổ nhìn sang, chỉ thấy khuôn mặt của mười hai tôn thi đều đầy đủ, da thịt hồng nhuận phơn phớt, không khác gì người sống, thậm chí còn giống như đang đối với người bên ngoài mỉm cười.

Trên người Nhâm Tiểu Bộ nổi lên một mảnh da gà, nhỏ giọng nói thầm “Tà tính ” rồi không dám nhìn nhiều hơn. . .

Trên đường về nhà, có lẽ do được cứu khỏi thâm sơn, khiến tâm tình Tổng Dương không tệ, cười nói với Nhâm Tiểu Bộ:

- Muốn nghe truyện hay không?

Nhâm Tiểu Bộ con mắt sáng lấp lánh:

- Vẫn là ‘Ngàn năm về sau’ sao? Rất tốt, người nói tiếp.

Không ngờ Tổng Dương lại lắc đầu:

- Lần này không phải ngàn năm về sau, chỉ là truyện trên trần.

Nói xong, nhìn về phía Nhâm Tiểu Bộ, sau khi đợi nàng gật đầu , Tổng Dương như vậy mở miệng:

- Bấy năm trước, cháu trai của Tổng bà bà rơi xuống con sông ở phía Tây trấn, ngâm nước chết rồi. Thanh niên biết bơi trên thị trấn đều nhảy xuống hồ trợ vớt lên thi thể, con sông kia không nhỏ, mọi người tốn công vô ích, hai ngày sau đó, đoàn người đều rút về. Duy chỉ có có một cái bộ khoái, chiều nào cũng chạy ra bờ sông, một mình xuống nước đi tìm thi thể. . . Liên tiếp tìm hơn mười ngày, cuối cùng vẫn không thể nào tìm được, đành phải buông tha cho. Hắc, uống phí khí lực.

Tiểu bộ khoái không vui nói:

- Không thể nói như vậy, tuy nhiên cuối cùng cũng không thể mò lên thi thể, nhưng đây là tấm lòng tuyệt vời đáng biểu dương. Là bộ khoái của trấn sao . . ở đâu?

- Đùng sột ruột, tí sẽ nói cho người biết.

Tổng Dương trả lời nàng một câu, tiếp tục nói:

- Trên trấn có một Lưu Nhị ngọc, vô thân vô cổ, đầu óc của gã không tốt, chỉ trông coi một đám dê mà sống, Dê lớn sinh dê con, phát tài là không trông cậy vào được, bất quá sống tạm còn không có vấn đề. Đại khái là ba năm trước, không biết hắn điên cái gì, đem dê hoàn toàn bán đi, đổi tiền lại đi phía trấn lớn mua về mấy con trâu. Nhưng gã không nghĩ tới, chăn trâu và chăn dê là hai việc khác nhau, hơn nữa trâu nơi khác không quen đường nơi đây, nên ngày hôm sau bị mất đi một con trâu.”

- Kể ngọc suy nghĩ hão huyền, lại thả ra một con trâu, muốn dựa vào trâu tìm trâu, kết quả không cần phải nói rồi, con trâu thứ hai cũng ném đi.

- Lưu Nhị ngây ngốc rồi, gấp đến độ vừa khóc vừa gọi trâu, thấy gã tội nghiệp, cả trấn đều lên núi giúp gã tìm trâu, ta cũng đi tìm, đáng tiếc khi đó lỗ mũi của ta còn không lợi hại như hiện tại, nên không thể giúp gì được. Ba ngày sau đó, đoàn người đầy bụi đất trở về, hai tay trống trơn. Duy chỉ có cái kia bộ khoái ta đã từng nói qua không có rời núi, lại qua trọn vẹn bốn ngày hẩn mới trở về, ông trời có mắt, hẩn thực sự dắt về một đầu trâu. Tuy rằng chỉ có một con, nhưng cả đám người tìm không thấy một con, mà mình hẩn tìm được cũng là phúc rồi? Nhị ngốc cao hứng, ôm trâu khóc rống, hắc, tiếng khóc đó như thế nào nghe giống như tiếng trâu vậy. Đến lúc này Nhị ngốc tỉnh ra rồi, lại ra thị trấn bán trâu mua dê, gã sống ở đầu phía Tây trấn, người lúc nào muốn mua dê thì vào mà xem gã.

- Năm trước, vẫn là Lưu Nhị ngốc, không biết vì sao cùng ba người xứ khác đi ngang qua tranh chấp, động thủ, bị đánh không nhẹ, đứng dậy không nổi. Ba người xứ khác bị bắt, đưa đến huyện nha, không ngờ bọn chúng có bối cảnh không nhỏ, đại lão gia không muốn trị tội của bọn chúng. . .”

Nói đến đây, Tiểu bộ khoái lông mi nhảy lên:

- Có luật pháp không thuận theo, không thể vì dân làm chủ, cần quan phụ mẫu làm gì!

Tổng Dương lắc đầu:

- Cũng không hoàn toàn giống như ngươi nghĩ, thật muốn trị tội không khó, nhưng bọn chúng muốn trả thù, người đầu tiên bọn chúng tìm tới là ai? Tương lai xui xẻo nhất vẫn là Lưu Nhị ngốc. Chu lão gia chịu bó tay, chỉ là muốn bọn chúng bồi thường chút ít ngân lượng để chữa trị coi như xong việc. Đã bị đánh, nhưng được bồi bạc, sự việc coi như xí xóa, có thể chấm dứt rồi. Nhưng cái bộ khoái kia lại tức giận, đợi ba người xứ khác sau khi rời đi, hẩn dẫn theo mấy cái đồng liêu, đeo vải đen che mặt chạy hơn mười dặm, đuổi kịp ba người đánh cho đau nhức. . .

Nói đến đây, Tổng Dương chính mình vui vẻ:

- Người nói, đây là chuyện bộ khoái nên làm sao? Người biết chuyện này không nhiều lắm, ta vừa vặn là một người. Cái kia bộ khoái, hẩn đuổi theo đánh người không chỉ vì Nhị ngốc báo thù, càng không phải là vì phạt ác dương thiện, mà vì hẩn không thể thấy lảng giềng bị người ngoài đánh.

Tiểu bộ khoái nghe được vừa tức giận lại tâm ngứa, tiến đến trước mặt Tổng Dương:

- Cái này bộ khoái rất thú vị, hẩn rốt cuộc là ai?

Trong giọng nói có kèm theo ý tứ ‘người này có thể đem hợp tác’.

19. Chương 19: Báo Ân

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 19: Báo ân

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

- Là Bàn Đầu.

Tổng Dương rốt cục nói ra đáp án, về sau xoay chuyển ánh mắt, nhìn lại Tiểu bộ khoái:

- Nếu ta không đoán sai, sau khi kết thúc vụ án “gánh xác” này, người kế tiếp muốn tra bản án, gọi là ‘Sáu con ngựa đi đâu rồi’.

Tiểu bộ khoái ‘Ai nha’ một tiếng, dùng ánh mắt “người quá thần kỳ” nhìn chằm chằm vào Tổng Dương:

- Người như thế nào biết được?

- Không khó đoán.

Tổng Dương cười cười, tiếp tục nói:

- Nha môn Yến Tử Bình chỉ có ba con ngựa, nguyên nhân đơn giản, Bàn Đầu thông đồng huyện lại và đồng liêu, tư lợi của công, đem tiền mua ngựa từ triều đình đưa xuống chia ra; không chỉ vài con ngựa, người cũng nhìn thấy, huyện nha của Yến Tử Bình chúng ta sao mà cũ nát, triều đình hàng năm đưa xuống một khoản tiền sửa chữa nha môn, cũng bị bọn hăn tham ô rồi, phía trước trấn vốn nên có biển đá ghi lại địa danh của trấn, nhưng lại không có. . . Những bản án này người chỉ cần tra một chút, thì có thể tra ra tình hình thực tế, đến lúc đó từ trên xuống dưới ai cũng chạy không được, toàn bộ muốn ngồi tù rồi.

- Bất quá ta muốn người rõ ràng một việc.

Tổng Dương bỗng nhiên đem lời nói đổi hướng, chủ đề cũng chuyển theo:

- Nha dịch nơi này đều là nha môn tự chiêu mộ, hàng năm chỉ có mười lượng bạc tiền công. Bình quân một ngày chưa đến ba mươi văn tiền, một người miễn cưỡng cũng đủ no, nhưng sao có thể nuôi sống gia đình. Cho nên bộ khoái cái này nghề không thể thanh liêm, trên thì tham ô tư lợi, dưới thì bóc lột dân chúng. Thế nhưng mà Yến Tử Bình quá nhỏ cũng quá vắng vẻ, bọn nha dịch sinh ra tại đây, lớn lên ở đây, khi còn bé đều chạy loạn đến đói bụng rồi tùy tiện đẩy cửa đi vào nhà người khác ăn cơm, trưởng thành lại sao có thể đi gõ cửa những nhà láng giềng a. Bàn Đầu bọn hăn đối với quê nhà thị trấn, ngẫu nhiên uy phong bá đạo là có, nhưng tuyệt không lừa gạt, mượn cơ hội để lừa bịp tổng tiền. Hơn nữa dân trên thị trấn gặp sự tình gì, bọn hăn cũng dốc sức không tiếc.

- Nha dịch Yến Tử Bình không thể đối phó với hương thân, nhưng bọn hăn cũng muốn kiếm tiền, tâm tư liền đặt lên các khoản công quỹ, nhưng không phải tất cả các công khoản đều tham ô. Bọn hăn tham khoản tiền nhỏ, lại không động đến tiền cứu trợ trị thủy; bọn hăn tham tiền sửa chữa nha môn, nhưng không nhúc nhích tiền xây kênh mương tưới tiêu; bọn hăn tham tiền xây biển đá, lại không động đến tiền khai hoang mở đường.

Tổng Dương đã thở dài:

- Sự tình chính là như vậy, sai dịch tham ô công quỹ mỗi người đều nên bắt, nhưng trước khi người xử lý bản án này, cũng nên hiểu rõ ràng một điều: người vì muốn phá án mà phá; hay là vì hương thân Yến Tử Bình mà phá án.

Nhâm Tiểu Bộ lông mày cau chặt:

- Có khác nhau sao?

Tổng Dương đáp:

- Khác nhau không lớn, vấn đề ở chỗ: đám nha dịch hiện nay, tham ô nhưng cũng yêu trấn nhỏ; sau khi xử lý bọn hăn, đám quan sai mới tới, vẫn tham ô, lại không yêu cái trấn này.”

Nhâm Tiểu Bộ nghĩ một chút, rốt cục gật đầu mà cười:

- Biết rồi.

Nói xong, ngược mắt lên, lại có chút không nhịn được nói:

- Một chút chuyện nhỏ, như vậy thao thao bất tuyệt, người dài dòng vô cùng.

Tổng Dương cũng nở nụ cười:

- Ta không sợ dài dòng, chỉ cần có thể đem sự tình giải thích minh bạch là được.

Tính cách Bàn Đầu không hợp với quan sai, nhưng đối với Yến Tử Bình mà nói, y đã đầy đủ tư cách rồi, thậm chí có thể nói một câu: có y làm đầu mục bắt người, là phúc khí của trấn nhỏ... Bước chân người Man đi như bay, đến hoàng hôn, nằm ở trên cang cứu thương Tổng Dương xa xa đã nhìn thấy Yến Tử Bình, sau đó thì thấy Bàn Đầu nhận được tin mang theo một đám thủ hạ, vội vàng chào đón.

Phụ trách hộ tổng Man tộc mới mặc kệ người đến chào đón là ai, vừa thấy được có người tới gần, lập tức giờ trọng chùy trong tay lên, la lên một tiếng thê lương, cảnh cáo người tới lập tức rút đi. Bất quá chưa đợi Tổng Dương mở miệng, Nhâm Tiểu Bộ đã ngồi dậy cả giận nói:

- Không cho phép vô lễ đối với Bàn Đầu!"

Man nhân làm việc tận lực, lúc trước nói là “hộ tống về nhà” là nhất định phải đem hai người mang về nhà mới tính toán xong việc, mặc dù đã đến bên ngoài trấn, cũng không chịu đem cang cứu thương giao cho quan sai, Bàn Đầu không để ý Nhâm Tiểu Bộ, nhưng nhìn thấy Tổng Dương lớn lên, thấy hần bình an trở về trong lòng quả thực an tâm, tự nhiên sẽ không so đo cùng mọi rợ, dẫn người đi phía sau bọn họ, rất cao hứng đương nhiên cũng tránh không được hỏi thăm chuyện đã xảy ra.

Quá trình ở giữa Tổng Dương một mực lướt qua, chỉ nói đem đó đại đội trưởng man nhân đuổi tới, ép hai người truy bắt hung thủ, về sau đuổi tới hung thủ, đôi bên sống mái với nhau, hần và Nhâm Tiểu Bộ cũng liên lụy bị thương, bị nhốt trong núi, không lâu bị một nhóm man nhân khác tìm được, làm sáng tỏ hiểu lầm vân... vân.

Nhâm Tiểu Bộ chỉ ở một bên nghe, không xen vào.

Bàn Đầu nghe xong, lại duỗi ngón tay chỉ hướng cái hòm cùng rất nhiều Nguyệt đao:

- Những cái này là vật gì?

Nhâm Tiểu Bộ vội vàng đoạt lời nói:

- Đây là lễ vật Sơn Khê Man tộc tặng cho chúng ta.

Vũ khí bá đạo như vậy, dù là Tiểu bộ khoái “công chính liêm minh” cũng không muốn đem nó sung công...

Không lâu sau mọi người tiến vào trấn nhỏ, trước tiên đưa Tổng Dương đưa về nhà.

Cửa lớn khóa chặt, trong nhà không có người. Tổng Dương trong lòng trầm xuống, trước khi đi hần cầm ngọn cỏ trên then cửa giờ vẫn còn, chỉ là trở nên khô héo. Vũ thái y vẫn chưa trở lại... Sau khi mở cửa, trong sân hơn mười con chó bảy tám con mèo như ong vỡ tổ chạy ra đón chào, sân nhỏ lập tức rối loạn lên. Trong sân nhà hần có cái lỗ nhỏ, chủ nhân không có ở nhà bọn chúng có thể tự đi kiếm ăn, không cần lo lắng chúng sẽ chết đói.

Nhâm Tiểu Bộ cười nói:

- Khá lắm, nuôi nhiều như vậy không phiền sao?

Tổng Dương thuận miệng đáp lại:

- Đều là vài con mèo con chó hoang vô chủ, cậu cảm thấy chúng đáng thương, liền nuôi dưỡng chúng.

Vừa nói, một bên phân phó man nhân đem hộp gỗ chứa cơ quan, gói kỹ Nguyệt đao đặt trong phòng.

Nhâm Tiểu Bộ ngồi ở trên cang cứu thương, đưa đôi mắt hiếu kỳ đánh giá nhà Tổng Dương, rất nhanh liền phát hiện đồ chơi mới, chỉ vào một cây đại thụ duy nhất trong sân nói:

- Trên thân cây sao có nhiều vạch ngang vậy, ai vẽ sao? Vẽ lên làm gì?

Tổng Dương không yên lòng, không để ý đến, bất quá Nhâm Tiểu Bộ rất nhanh đã nghĩ ra đáp án, cười nói:

- Đây là đo chiều cao ! Vũ ngộ tác vạch cho người à? Cậu người rất thương người.

Có lẽ liên quan tới mưu đồ tâm huyết suốt đời; có lẽ là ẩn cư tha hương mà sinh cảm giác “sống nương tựa lẫn nhau”; Lại có lẽ là nhìn em bé từng ngày từng ngày lớn lên mà sinh cảm tình, trong mười lăm năm lẫn ngụ lại Yên Tử trấn, Vũ thái y đối với Tổng Dương rất tốt.

Vũ thái y tính tình chất phác, cho dù yêu thích cái đứa nhỏ bên mình lớn lên này, cũng sẽ không giống những bậc trưởng bối của gia đình khác thân mật với hần, càng sẽ không đi dạy hải tử đạo lý làm người, lão chỉ dùng tiền, nhà khác hải tử có cái gì, em bé của ta nhất định có; nhà khác hải tử ăn không được đây, nhà của ta em bé nhất định được ăn, về phần Tổng Dương chính mình không thêm để ý đến cái này.

Ngộ tác kiếm được ít tiền, cơ hồ đều bị lão dùng tại trên người Tổng Dương.

Ngoài ra, còn không tha thứ được nếu người khác nói Tổng Dương mù chữ, nếu lão không còm nhom sẽ trừng mi trộn mắt tìm người ta đánh nhau... Cũng may mắn Tổng Dương từng có kinh nghiệm cả đời làm người, nếu là hài tử bình thường, sớm đã bị Vũ thái y sủng ái cho hư rồi.

Hơn nữa Vũ thái y muốn che giấu tung tích, nên không lộ ra y thuật, nhưng lại đem một thân bản lĩnh không chút nào giấu diếm đều dạy cho Tổng Dương, cũng đủ thấy yêu thương lão dành cho hắn rồi.

Nếu không có như thế, Tổng Dương cũng không mạo hiểm nhất định phải chạy về trấn nhỏ cùng ‘cậu’ tụ hợp để đào tẩu.

Trước kia Vũ thái y thỉnh thoảng cũng có đi ra ngoài, có đôi khi đi ven núi hoang dã hái thuốc, có đôi khi đi trấn lớn phía trước chơi gái, nhưng nhiều nhất chỉ đi bảy tám ngày, chưa bao giờ giống lần này hơn nửa tháng cũng chưa trở lại... Ngay lúc Tổng Dương nghi hoặc bất định, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Vũ thái y hai cái mắt đen thui, lưng đeo cái bao phục nhỏ, mạnh khỏe quay về.

Trong nhà lão hiện tại có Man tộc, có quan sai, đứng loạn thất bát tao trong vườn, Vũ thái y nhìn thấy nhiều người như vậy, vốn là ngại ngần cả người, đưa mắt lại xem xét, phát hiện Tổng Dương bị thương, nằm ở trên cang cứu thương, lão còm nhom sắc mặt lập tức thay đổi, bước nhanh tiến lên:

- Như thế nào lại bị thương?

Lão là đại danh y bậc nhất, thoáng qua bắt mạch, lại xem xét miệng vết thương, lập tức biết Tổng Dương là bị đánh tổn thương, lão đầu tử trán nổi gân xanh, một bộ dạng “Ta ba ngày cũng chưa giết người rồi”:

- Ai đánh người?

Thấy Vũ thái y không có sao, Tổng Dương tâm tư thả lỏng, cười lắc đầu đang muốn mở miệng, Nhâm Tiểu Bộ ở bên đã cướp lời nói trước:

- Người không ở nhà, hắn và ta cùng một chỗ làm việc, kết quả có chút ngoài ý muốn...

Còn chưa dứt lời, Vũ thái y đã giận tím mặt, hoàn toàn không phân tốt xấu, cực lực gào thét:

- Tổng Dương thân thể tốt, đầu óc tốt, như thế nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Người liên lụy hắn, có phải hay không?

Nếu không phải Bàn Đầu nhanh tay mắt lạnh ngăn lão lại, Vũ thái y hiện tại đã nhảy qua đi túm lấy Nhâm Tiểu Bộ rồi. Tổng Dương hiện tại hữu tâm vô lực, chỉ có thể lớn tiếng khuyên giải, nhưng “cậu” không nghe, chỉ muốn xông về phía trước.

Việc này lại chọc tức Nhâm Tiểu Bộ, tiểu nha đầu bình thường uy phong bát diện, nhưng thực đến lúc cãi nhau, hết lần này tới lần khác lại cái gì đều cũng không nói ra được, nín thở cắn răng cả buổi, cuối cùng cũng cảm hận nói:

- Người. . . Người người này có bệnh!

Vũ thái y gơ chân:

- Ta không chỉ có bệnh, ta còn có cặp kìm gấp than, có trảm cốt đao, có quan tài bằng gỗ liễu, có phong thủy nghĩa địa, có linh vị cùng hương nến đã chuẩn bị tốt cho người, nhưng không có thuốc để cứu người!

Liền Tổng Dương đều trộn tròn mắt, trong nội tâm nói thầm lấy: lão từ chỗ nào học được cái này.

Vũ thái y nổi giận lôi đình, không chỉ Nhâm Tiểu Bộ chạy trốn chết, ngay cả Bàn Đầu và đám mọi rợ đều bị lão mắng chửi. Con giận sót lại còn chưa tiêu, lúc đuổi ra cửa lão còn mắng với theo vài câu, lúc này mới quay người trở về phòng, nắm cổ tay Tổng Dương lên xem bệnh lại lần nữa, chuẩn bị trị thương cho cháu trai bảo bối.

Tổng Dương cười khổ:

- Tiểu bộ khoái hoàn toàn chính xác mơ hồ, nhưng nàng không có liên lụy cháu, trái lại nàng còn giúp cháu, không có nàng cháu chưa chắc có thể còn sống trở về.

Vũ thái y sững sờ, ngẩn đầu:

- Ta mắng nhầm người?

Tổng Dương khẳng định:

- Mắng sai rồi.

Vưu thái y đặt cổ tay Tổng Dương xuống, đứng lên xoay người rời đi:

- Ta trước tiên xem vết thương ở chân cho hần, người chờ ta trở lại.”

Lão đầu nói đi là đi, Tổng Dương cười khở:

- Chân của nàng cháu đã xem qua, không ngại, ngược lại là chúng ta bên này, có chút chuyện khẩn cấp cần thương lượng...

Vưu thái y căn bản không quay đầu lại, ném ra câu:

- Không có việc gì khẩn cấp bằng việc báo ân!

Đã vội vàng đuổi theo.

20. Chương 20: Linh Bài

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 20: Linh bài

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Sau nửa canh giờ tiếng, Vưu thái y vung hai tay, tùm tùm cười trở về. Tổng Dương cực kỳ kinh ngạc, “Cậu” bình thường đều là một bộ u ám bộ dạng, rất ít thấy lão cao hứng như vậy.

Vưu thái y vào cửa vừa nhìn thấy Tổng Dương, trên mặt càng vui vẻ, liên tiếp hỏi:

- Tiểu bộ khoái là cái nữ cải trang sao? Người nhìn thấy dáng vẻ của nàng chưa? Nhìn có đẹp không? Nàng thích người không? Người thích nàng không? Mười lăm tuổi cũng có thể rồi, lúc này lập gia đình cũng không tính là quá nhỏ.

Nhâm Tiểu Bộ tùy tiện, không thích mang thù, bị chửi đuổi ra ngoài, nước mắt lưng tròng, phởn đều nhanh muốn nổ tung rồi, nhưng sau đó Vưu thái y đến thăm biểu lộ thiện ý, nàng lại coi như không có chuyện gì rồi. Vưu thái y không có cái mũi tốt như Tổng Dương, nhưng vừa bắt mạch dường như đã biết rõ nàng là cái con gái, từ lúc đó cho tới tận bây giờ, ‘cậu’ vẫn đang cười ngây ngô, trong nội tâm suy nghĩ: muốn thu xếp việc vui cho cháu trai rồi hả?

Tổng Dương miễn cưỡng phát tay:

- Cậu đừng hiểu lầm, không có chuyện đó đâu, cậu đừng suy nghĩ linh tinh, có chuyện quan trọng hơn...

Vẫn là không đợi hần nói hết lời, Vưu thái y đã ngắt lời:

- Ta có chuyện càng gấp gấp hơn, người chờ ta một lát!

Nói xong, chạy ra ngoài sân, từ trong đồng củi tìm một tấm gỗ dài hơn xích, sau khi lau sạch sẽ, lại viết trên tấm gỗ mấy chữ, đặt lên trên mặt bàn.

(*Một xích = 1/3m)

Tổng Dương thoáng cái ngây ngẩn cả người, trên ván gỗ sáu cái chữ: Phó Công Tiềm Huân chi linh.

Phó Tiềm Huấn, chính là thừa tướng Đại Yến, phụ thân của Tổng Dương ở kiếp này. Những năm nay Phó thừa tướng vì tự bảo vệ mình, thu nạp phô trương làm việc cẩn thận, thậm chí khi biết được tứ tử chưa chết còn phái người đuổi giết, nhưng là đến cùng vẫn không thể tránh được kiếp số.

Không sai biệt lắm chính lúc tại Vinh Hữu Toàn cùng Tổng Dương vô tình gặp nhau ở Âm Gia Sạn, ở Trâu thành Yến đô hoàng đế ra lệnh một tiếng, Phó gia bị nhốt tận gốc, trước đó đều không có dấu hiệu. Ba ngày sau, Phó Tiềm Huấn bị chém đầu tại Ngọ môn, tội danh chỉ có tám chữ: kết bè kết đảng, dối vua lừa nước.

Nam đình môn hạ Phó gia đều chém đầu một tên cũng không để lại, nữ quyến hoặc dầy ra biên doanh hoặc cách chức làm nô tài. Một bản án lớn, giống như một trò chơi được hoàng đế chơi đùa, trong lúc nhất thời vua và dân chấn động, Cảnh Thái hoàng đế đăng cơ mười chín năm, mọi hồi tể trù lớn nhất trong quan trường cũng bắt đầu triển khai... Nếu Phó Tiềm Huấn dưới tuổi vàng, biết được Tổng Dương còn sống, không biết ông ta sẽ khóc hay cười.

Vưu thái y lần này đi ra ngoài, vốn cũng không nghĩ tới sẽ trì hoãn lâu như vậy, lão chỉ đi phiên chợ ở đại trấn cách đây hai trăm dặm mua được liệu, đã mua được được liệu, chuẩn bị rời đi, trong lúc vô tình nghe nói Đại Yến có biến đổi lớn, thừa tướng đương triều một đêm cả tộc bị diệt, hơi giật mình, lão đi đến một tiệm tạp hóa ở nơi không ai để ý... Vưu thái y có cách lấy tin tức của mình, bất quá lão trước kia chưa bao giờ dùng qua, lúc này đây, lão phải dùng nó để xác định lại thông tin.

Khi đã nhận được thông tin chính xác, lúc này mới vác bao được liệu về nhà, cũng bởi vậy làm chậm thời gian.

Vưu thái y không biết Tổng Dương lúc còn tã lót đã biết truyện, suy nghĩ của lão rất đơn giản, cha ruột chết rồi, vô luận như thế nào cũng nên để con cái bái tế một cái, cho nên viết sơ qua một cái linh vị, đồng thời nói ra:

- Người đừng hỏi ông ta là ai, trong lòng thành kính cáo niệm, cầu ông ta trên trời có linh thiêng bảo hộ, thân thể người đang bị thương, hiện tại cũng không cần dập đầu dâng hương, chờ thương thể tốt rồi nói sau.

Nói xong, Vưu thái y lui ra ngoài, để lại Tổng Dương một mình yên tâm cầu bái.

Tổng Dương ánh mắt bình tĩnh, nhìn qua linh vị, trong lòng cái gì cũng chưa nói... Không có gì có thể nói. Nỗi khổ tâm của Phó Tiềm Huấn, hắn đại khái có thể hiểu được, chưa nói tới hận hay không hận, hiện tại người chết đèn tắt, xong hết mọi chuyện, từ nay về sau Tổng Dương cùng họ Phó, đã không có một chút quan hệ.

Như vậy rất tốt, Tổng Dương cười cười, lập tức cười càng lúc càng lớn, cười đến thực sự vui vẻ!

Phó gia triệt để đã xong, tự nhiên cũng sẽ không có người tiếp tục đến thị trấn nhỏ đuổi giết, như vậy xem ra, Tổng Dương còn có thể tiếp tục ở lại Yến Tử Bình.

Cho nên Tổng Dương vui vẻ, hẳn là thật tâm thích trấn nhỏ này.

Hắn đang cười, bỗng nhiên vang lên một tiếng 'Rầm', Vưu thái y vốn đứng ở cửa ra vào, chẳng biết tại sao ngã xuống mặt đất... Lão vừa mới nhìn thấy, tại cửa ra vào phòng lớn, xuất hiện một cái hòm gỗ.

Là kiện hung khí mà Tổng Dương, Nhâm Tiểu Bộ lấy được từ mười ba hung tăng.

Bản thân hòm gỗ, nhìn về phía ngoài không hề có chỗ đặc thù, chỉ là cái hộp hình chữ nhật thôi, nhưng Vưu thái y sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hãi, đứng lên, đi đến trước mặt hộp cơ quan, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, trong miệng thì thào:

- Giống, cực kỳ giống. . . cực kỳ giống!

Nói xong, hai tay bỗng nhiên cử động, tay trái nhấc lên hộp gỗ, tay phải đập mấy lần, mân mê trong chốc lát, kiện hung khí kia đột nhiên phát ra một tiếng nổ.

Mặc dù Tổng Dương hoàn toàn không hiểu cái đồ vật này, nhưng hắn cũng có thể nghe ra được, đây là cơ quan có dây cung xoắn, bởi có tiếng dây cung kéo căng.

Phải biết rằng khi bị nhốt trong núi rừng, Tổng Dương không ít lần loay hoay qua lợi khí này, nhưng cuối cùng không thể tìm ra được cách dùng, mà lúc này Vũ thái y tùy tiện loay hoay vài cái, có thể khiến cỗ máy khởi động.

Vũ thái y đột nhiên quay đầu, hỏi Tổng Dương:

- Chỉ có cái hòm? Đao ở nơi nào?

Lão chỉ nghe tiếng, đã biết được trong hòm trống rỗng.

Mấy trăm thanh nguyệt đao được chất đống tại góc phòng, có thể quá mức chướng mắt, nên Tổng Dương lấy cái ga giường chắn lên.

Tổng Dương chỉ chỉ góc phòng, thăm dò hỏi:

- Cậu biết nó sao?

Vũ thái y không đáp hỏi lại:

- Đồ vật lấy ở đâu ra? Nói mau!

Tổng Dương mở miệng, đem những việc trải qua ở huyết án Âm Gia Sạn, kinh nghiệm trong mười mấy ngày qua toàn bộ nói một lần, chỉ là bỏ bớt đi đoạn Vinh Hữu Toàn. Phó thừa tướng đã chết, về sau sẽ không còn sát thủ tìm đến, cho nên tại họa ngầm này đã không còn, cũng không cần khiến Vũ thái y quá bận tâm.

Đợi nói ra hết mọi chuyện, trời đã tối đen, Vũ thái y cũng không cầm đèn, lẳng lặng ngồi yên ở bên cạnh, ánh mắt lập loè, thần sắc biến hóa không ngừng. Lại qua nửa ngày, Vũ thái y rốt cục chậm rãi mở miệng:

- Hòa thượng ở Nam Lý, không có gì tiền đồ, chỉ biết ăn chay niệm Phật. Nhưng là tại Đại Yến, các hòa thượng lại là một cỗ thể lực khó lường không thể động vào. Bởi vì. . . Đại Yến quốc, có một vị quốc sư.”

Văn, võ, tiên, xà, Yến quốc bốn cột ‘Đại trụ chống trời’, giờ chỉ còn lại tiên tức đương triều quốc sư là còn sống.

Yến thái tổ sau khi thành lập đất nước bài đạo tôn Phật, Hoàng đế các triều đại sau ông ta cũng đều như thế, hiện tại cả nước đều nghe thấy tiếng ‘A Di Đà Phật’. Trong Yến quốc Phật học hưng thịnh, chùa chiền lớn nhỏ có vô số. Ba mươi năm về trước, triều đình vì tăng cường khống chế đối với rất nhiều chùa miếu, ở cảnh nội các châu phủ thiết lập hai mươi một tòa Tu Di thiền viện, thống lĩnh các miếu thờ xung quanh.

Hai mươi một tòa Tu Di viện này, chịu sự chi phối bởi đại tự hoàng gia Lôi Âm đài đặt ở Trâu thành kinh sư, mà phương trưởng chủ trì Lôi Âm đài, chính là đương triều quốc sư. Dựa theo cách nói kiếp trước của Tổng Dương, Quốc sư nắm giữ trong tay chính là thần quyền. Lão ta muốn muốn hưng phong tác quái, Đại Yến quốc lập tức phải lún xuống nửa bầu trời. Tổng Dương trước kia cứ nghĩ quốc sư chỉ là làm việc thần bí, giả thần giả quỷ, thực không nghĩ tới thực lực, thể lực trong tay lão ta kinh người như thế.

Vũ thái y lao thao, sau khi đã nói qua thể lực Quốc sư Đại Yến, Tổng Dương nhú mày truy vấn:

- Theo ý tứ của cậu, mười ba hung tăng trộm xác, đều là thủ hạ của Quốc sư Yến?

Hòa thượng Đại Yến thể lực lớn, mười ba hung tăng trang bị tốt, nhưng cũng chỉ dựa vào hai điểm này mà kết luận những hung tăng kia là thủ hạ của Quốc sư Đại Yến, không khỏi có chút vô đoán, nhưng Vũ thái y thần sắc chắc chắn, mà lại không có ý định giải thích thêm cái gì, chỉ là gật đầu nói:

- Tuyệt sẽ không sai, ta có mười phần nắm chắc.

Tổng Dương không sĩ diện cãi láo, tiếp tục truy vấn:

- Yến quốc sư chiếm mười hai tôn thi, vì cái gì?

Vũ thái y bỗng nhiên phát ra một hồi ‘Hắc hắc hắc’ cười nhẹ, tiếng cười hơi khàn, trong phòng lớn tối om lộ ra vài phần âm trầm, rồi sau đó chuyển hướng chủ đề:

- Người biết y thuật của ta như thế nào mà học được không.

Tổng Dương gật đầu:

- Cậu lấy độc thuật làm y đạo.

- Cho nên mục đích mà Yến quốc sư đoạt mười hai tôn thi, đầu được người trong thiên hạ, đối với ta lại không khó đoán. Mười hai tôn thi, mấy trăm năm không hư thối không khô héo, trông rất sống động... Trừ phi bọn hần khi còn sống cho mình thành loại Nhục độc.

21. Chương 21: Ta Cũng Từng Là Cao Thủ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 21: Ta cũng từng là cao thủ

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Nói về “nhục độc” là phải nói về rất nhiều đạo lý cao thâm, không phải một hai câu có thể nói rõ, Vưu thái y dứt khoát cũng không giải thích đạo lý, chỉ đại khái nói ra quá trình:

- Nhục độc đáng sợ, chỉ cần một giọt, đủ để độc chết một thôn, mà độc tính của nó có thể theo gió mà khuếch tán, trầm đậm không tiêu tan. Thi thể bị trúng độc mà chết có thể kéo dài không mục nát, giống như là ngủ say vậy. Chỉ là phương pháp luyện hóa loại độc được này, sớm đã thất truyền lâu lắm rồi.

- Mười hai vu sĩ người Man khi còn sống tự luyện chế thân thể của mình, gieo vào cơ thể mình “nhục độc”; sau khi chết, lại dùng nhiều loại dược vật đem nhục độc vĩnh viễn niêm phong trong cơ thể. Nhục độc cùng dược vật trong cơ thể không ngừng dung hợp, hóa thành dược lực mới, dùng để chống đỡ khí độc. . . Nhưng nếu như loại bỏ những dược vật trấn thi thi kia? ‘Nhục độc’ không tiếp tục bị gông cùm xiềng xích, nó sẽ lại xuất hiện.”

- Mười hai tôn thi mọi rợ, nếu như rơi vào trong tay của Yến quốc sư, bào chế thêm chút, sẽ sẽ biến thành mười hai độc nguyên, chính là mười hai trận ôn dịch. Đem một cỗ thi thể để vào trong thành của địch nhân, mười ngày sau, trong thành sẽ không còn một ai sống sót!

Nói trắng ra, mười hai tôn thi có thể bị biến thành thành mười hai cỗ “vũ khí sinh học” cổ đại. Yến quốc sư muốn đem những ‘Đại sát khí’ nắm trong tay mình. . .

Một trận huyết án, trước sau đều liên lụy đến thừa tướng, quốc sư cùng lợi ích của Đại Yến quốc, Tổng Dương cảm thấy kinh ngạc nhưng trong lòng cũng có chút cười khổ, trốn đến một trấn nhỏ của Nam Lý, cũng có thể gặp một bản án như vậy, xem ra số mình đúng là ‘Thiên sát yêu tinh’, thực sự đen đủi.

Vưu thái y đem sự tình nói xong, lại chỉ hướng cỗ máy hung khí kia:

- Cỗ máy này, người không cần biết, nó cùng người không có quan hệ, ta sẽ lấy nó.

Tổng Dương nhún nhún vai trái:

- Không sao cả, dù sao cháu cũng không biết dùng.

Tuy hần và Tiểu bộ khoái vì hung khí này mà tranh nhau, nhưng nếu Vưu thái y nói muốn, hần sẽ không từ chối.

Vưu thái y cũng chẳng lộ vẻ vui mừng, nhẹ gật đầu, đứng dậy nói:

- Ta đi sắc thuốc cho người, người trước tiên nghỉ ngơi cho tốt.

Lúc đi tới cửa, lão lại dừng bước, buồn bực hỏi một câu:

- Ta không biết người còn mang theo thuốc ‘Không đối’ bên người.

Tổng Dương không trả lời.

Không chỉ là 'Không dói' mà còn có 'Hồng Lệ Phi Hôi' giả, ngoài ra trong giày của hắn, còn giấu một tiểu đao, chỉ có điều hôm đó không có cơ hội dùng đến mà thôi. . . Đã mười lăm năm rồi, nhưng mình đối với thế giới này vẫn chưa quá quen thuộc.

Bởi vì lạ lẫm, cho nên sợ hãi. Không quan hệ gan lớn hay nhỏ, chỉ là do bản năng cảm thấy bất an. Có những vật này trên người có thể khiến hắn an tâm chút. Hoặc là nói, ngay khi hắn còn nhỏ, hắn vô tình luôn sẵn sàng trong tư thế để chạy trốn khỏi cái chết.

Vưu thái y chỉ là thuận miệng hỏi, cũng không cần đáp án, trong miệng thì thảo cái gì đấy, rồi đi sắc thuốc cho Tổng Dương.

Trong vài ngày sau đó, Vưu thái y đều tỏ ra khác thường, lúc uống trà thì bị bỏng, lúc ăn cơm thì không gấp đồ ăn, lúc đi đường thì trượt chân, lúc đem thức ăn cho gà thì lại cho chó..vân vân; lòng lão có vẻ không yên, chốc chốc lại ngậy người, chỉ có hai việc mà lão không nhầm, một là đúng giờ nấu thuốc trị thương cho Tổng Dương, chuyện còn lại là lúc hoàng hôn đến nhà Nhâm Tiểu Bộ, giúp nàng thay thuốc. . .

Cho đến ngày thứ sáu, Vưu thái y thở mạnh, thở như muốn đem phổi thở ra ngoài, tựa như lão đã quyết định cái gì đó, , trong ánh mắt đục ngầu, hiện lên một tia sáng lấp lánh, đi đến trước mặt Tổng Dương hỏi:

- Muốn học võ sao? Ta dạy cho người!

Nhờ 'Cậu' điều trị, thân thể Tổng Dương khôi phục rất nhanh, tuy vẫn chưa thể hoạt động mạnh, nhưng tinh thần đã khôi phục hơn nửa, đang cầm một ít thức ăn, ngồi trong sân trêu chọc mấy con chó mèo.

Bình thường Vưu thái y làm việc hay cẩn thận, thường thường sẽ chạy tới nói linh tinh, Tổng Dương cũng không thấy lạ, chỉ cười nói:

- Muốn học, nhưng nếu cậu đích thân dạy cháu, còn phải tính.

Sớm chiều ở chung đã mười lăm năm, nếu Vưu thái y có võ công mà hắn không biết thì hắn thật không xứng sống hai kiếp, Tổng Dương chắc chắn "cậu" là một kẻ mọt sách, tay trái gà không chặt.

Mấy ngày nay Vưu thái y ngủ không được tốt, đôi mắt so với bình thường càng thêm đen, hừ lạnh một tiếng:

- Ta bây giờ không biết, nhưng ngày trước ta biết."

Tổng Dương cười:

- Đã quên hết?

Vưu thái y lắc đầu, thanh âm trầm thấp:

- Đã bị phế đi.

Thấy thần sắc của 'cậu' nghiêm túc, Tổng Dương thu lại dáng cười, ngồi ngay ngắn:

- Vậy trước kia cậu. . .

- Lúc ta bằng tuổi người, trong Thiên Can Thập Phẩm, vững vàng đứng ở chữ Bính.

Từ Khuyển Nhung đến Nam Lý, từ Đại Yến đến Thổ Phiên, Hồi Hột, phong trào tập võ rất phát triển, mà kẻ học võ dùng 'Thiên Can' làm thứ tự, phân chia thành Thập Phẩm. Chữ Giáp đứng đầu Thập Phẩm, Chữ Quý đứng cuối.

(*Thiên Can chính là Can, Thập Phẩm bao gồm Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý, dùng ghép với mười hai con giáp để gọi tên các năm)

Thiên Can Thập Phẩm, tất cả người học võ đều có trong đó.

Mà trong Thập Phẩm, Giáp Ất thuộc về cảnh giới tông sư, Bính Đinh thuộc thượng phẩm, Mậu Kỷ Canh thuộc trung phẩm, Tân Nhâm Quý thuộc hạ phẩm.

Tổng Dương nhú mày, không biết phải nói gì, do dự mà mở miệng:

- Vậy cậu nhất định là võ học kỳ tài, vạn người mới có một rồi!

Theo Tổng Dương biết, trong pháp lệnh của Nam Lý, võ giả chỉ cần đạt đến Thất Phẩm, nếu như nguyện ý sẵn sàng góp sức cho quốc gia, đều thưởng trăm lượng bạc, được hưởng bổng lộc của ‘Trí Quả Hiệu Úy’. Người tập võ bản lĩnh càng cao, phẩm giai càng lên thì đãi ngộ càng tốt.

Đừng nói chữ Giáp là đỉnh cấp cao thủ, chỉ cần chữ Ất tông sư đều là long phượng sừng lân, có thể đạt tới chữ Bính Tam phẩm, cũng là đối tượng được triều đình cực lực lôi kéo.

Không phải Tổng Dương không tin Vũ thái y, mà là chuyện này có chút không thể tưởng tượng.

Vũ thái y mười lăm tuổi đã bước vào chữ Bính trong Thiên Can, cái này rất giống ở kiếp trước, một thầy giáo già dạy trong trường học, bỗng nhiên có một ngày thầy nói thầy chính là đương kim vô địch thể giới môn quyền anh một thời. . .

Vũ thái y không phát hiện ra Tổng Dương nghi ngờ, tiếp tục nói:

- Tư chất của ta sao, tự nhiên là không tệ, nhưng có thể có thành tựu như vậy, chủ yếu là phải gặp được danh sư. Lúc ta 25 tuổi thì tiến thêm một tầng, bước vào chữ Ất của cảnh giới tông sư, về sau. . . Cậu nhún nhún bả vai gầy ốm:

- Võ công đã bị phế sạch rồi.

Tổng Dương thử thăm dò hỏi:

- Như thế nào lại bị phế sạch?

Vũ thái y âm trầm nói:

- Nói đến chuyện này. . .

Bốn chữ vừa nói xong, lão đột nhiên tỉnh táo lại, nhảy dựng lên, trên cổ nổi gân xanh:

- Người quản được ta sao? Ta cam tâm tình nguyện bị phế sạch võ công, liên quan gì đến người? Ít nói nhảm, học hay là không học?

Tổng Dương lập tức gạt đầu:

- Học!

Có cơ hội học võ cùng người đã từng là tông sư võ học, đương nhiên chuyện tốt, nhưng vừa nghĩ đến cậu đã từng là tông sư, Tổng Dương cảm thấy không đúng. Hai người làm bạn mười lăm năm, tín nhiệm lẫn nhau không cần phải nói, nếu Vũ thái y muốn truyền thụ võ công, cần gì phải chờ đến bây giờ?

Bất quá Tổng Dương vẫn thông khoái đáp ứng, đương nhiên là ngóng trông Vũ thái y đã nói là sự thật; hơn nữa Vũ thái y đang lên cơn điên, nếu như từ chối lão, chắc lão xông lên đập mình mất.

Vũ thái y ha ha cười, gạt đầu nói âm tiếng

- Tốt!

Tiếp theo cất bước tiến lên, mặt đỏ tía tai công Tổng Dương, lão đảo chạy ra ngoài. Tổng Dương vừa gạt mình vừa buồn cười, mặt khác còn có chút lo lắng, cười khổ nói:

- Cậu chậm một chút, cháu ngã thì không có việc gì, cậu ngã sẽ không tốt. . .”

22. Chương 22: Luyện Võ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 22: Luyện võ

Người dịch:Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

- Ta tới thăm người, thương thể của người thế nào, đã khá hơn chưa...Không được, nói như vậy giống như mình đang quan tâm đến hân vậy.

- Họ Tống, vì giúp người, mà chân của ta bị gãy, nhưng người lại không đến thăm ta... Nói như vậy có lẽ không biết tình lý rồi, hân cũng bị thương mà.

- Tống Dương, kiện hung khí kia có một phần của ta, người đừng nghĩ độc chiếm, ta không phải tới thăm người, mà là đến xem cái rương đây... Xem cái hòm, mình có bệnh hay sao? Huống hồ cũng lộ ra chút keo kiệt.

Nhâm Tiểu Bộ ngồi ở trước thư án, trong lòng không ngừng tính toán, cái chân băng bó gác lên mặt bàn, một bên là cái gậy chống. Chân của nàng có Vưu thái y chăm sóc đặc biệt, rất nhanh hồi phục, đang định đi đâu đó giải khuây. Hiện tại nàng muốn đi tìm Tống Dương.

Không có ý tứ gì khác, Nhâm Tiểu Bộ chỉ cảm thấy, Tống Dương đã biết rõ chính mình là con gái, không đến cho hân biết mình cũng rất xinh đẹp, có chút không cam lòng.

Không biết mình là con gái không nói làm gì, nhưng hân rõ ràng lại biết mình là con gái, lại không biết mình là một cô nương xinh đẹp, điều này với Nhâm Tiểu Bộ mà nói, thực như cái gì ách ở trong lòng.

Nhưng đến thăm cũng phải có lý do, không thể nói thẳng với hân:

- Ta vì muốn cho người thấy ta xinh đẹp mà đến.

Nhâm Tiểu Bộ khổ tâm suy nghĩ, rốt cục con mắt sáng ngời, sau đó ngồi thẳng người, cầm gương đồng trên bàn kéo lại gần, ho khan hắng giọng một cái:

- Tống Dương, ta nhớ tiểu yêu quái rồi, đến xem thương thể của người chừng nào có thể lành, cùng ta lên núi thăm nó. Mặt khác còn muốn cảm ơn Vưu ngũ tác, à, dù sao người cũng biết ta là con gái, nên cũng không cần hóa trang nữa.

Nhâm Tiểu Bộ tập một lúc, nói xong, còn chẳng hề để ý phát phát tay.

Nhưng rất nhanh, nàng lại nhú mày, dí mắt về phía trước, gắt gao nhìn thẳng chính mình trong gương, giơ lên hai tay nặn nặn cái mụn nhỏ mới mọc trên trán...

Sau nửa canh giờ, một bóng người nhỏ nhắn lén lén lút lút xuất hiện trên đường, che lại mặt, chân cà nhấc thẳng hướng nhà Vưu ngũ tác đi đến, cũng may lúc này là giờ Ngọ (12h), trấn nhỏ sinh hoạt chậm chạp, người dân trong trấn phần lớn đều trong nhà nghỉ trưa, nên không có ai chú ý đến nàng.

Không lâu, nàng lại cà nhấc trở về... Trong nhà Vưu ngũ tác không có người, gõ cửa cả buổi, chỉ có tiếng chó sủa.

Ngay tại lúc Nhâm Tiểu Bộ vô cùng mất hứng, thất vọng mà quay về, Vưu thái y lưng còng Tống Dương, một đường chạy đến một cái động thiên trong khe núi gần trấn, tiếp theo đem Tống Dương buông xuống, thò tay chỉ hướng một ao bùn nhỏ trước mặt:

- Người đi đến ngâm vào trong đó.

Tống Dương theo lời. Chỗ này nắng nhiều, bùn nhão có chút ẩm, ngồi vào thấy thoải mái cực kỳ, Tống Dương rên rỉ một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía ‘cậu’ :

- Phải luyện công trong bùn sao?

Vưu thái y lắc đầu:

- Không, ngâm vào đây có lợi cho thương thể của người, ngâm càng lâu càng nhanh khỏi.

Tống Dương cảm thấy trong đầu có chút loạn:

- Không phải. . . Chúng ta đang nói đến việc học võ, cậu hỏi cháu có muốn học không, cháu đồng ý, cậu lại công cháu đến chỗ này.

Vưu thái y nhíu mày, tựa hồ cảm thấy Tống Dương nói khó hiểu:

- Đúng vậy, đến đây thì sao? Ở đây có thể chữa thương, nên mới đến. Người đáp ứng cùng ta học võ, ta sẽ dẫn người tới nơi này; người không muốn học võ, ta vẫn dẫn người tới nơi này.

Tống Dương dở khóc dở cười:

- Cậu, cậu phải có chút logic chứ? Cháu còn tưởng cậu muốn đưa cháu ra ngoài tập võ...

Vưu thái y cảm thấy, Tống Dương đang cố tình gây sự, lằm bằm

- Logic? Lô cái gì đây. . .

Cởi quần áo, lộ ra xương sườn hai bên, cũng nhảy vào đồng bùn ngấm.

Chỉ chớp lát, mặt Vưu thái y đã bị nhiệt khí trong bùn hun giống như con tôm luộc, con mắt khép hờ, hai tay đặt trên ngực, hưởng thụ lạ thường, vui thích hỏi Tống Dương:

- Ngấm bùn, so với người ở nhà ngấm rượu thuốc còn thoải mái hơn nhiều.

Tống Dương kìm lòng không được rung mình một cái, mỗi lần ngấm trong rượu thuốc, hẳn cảm thấy có vài luồng khí lực bá đạo, từ bên ngoài hung hăng xông vào thân thể của mình, kéo dài các lỗ chân lông; mà sau khi ngấm xong, những luồng khí kia lại tụ vào một chỗ trong cơ thể, dọc theo tứ chi bách hải mạnh mẽ lan ra, đau đớn không dứt, những lúc này phải nhờ Vưu thái y châm cứu gom lại được lực, nếu không chỉ dựa vào một mình Tống Dương, tuyệt đối không chống đỡ nổi.

Cách điều trị bằng rượu thuốc của Vưu thái y tuy có hiệu quả thần kỳ, giúp thân cốt Tống Dương cường kiện, nhưng thống khổ trong đó, ít người có thể tưởng tượng được.

Vưu thái y vung vẩy đầu tóc, nở nụ cười hắc ám:

- Được lực trong rượu, thông qua các lỗ chân lông mà vào, cuối cùng ngấm vào trong máu của người, đến lúc hòa tan trong máu người rồi, thân thể khó có thể thích ứng, tự nhiên tránh không được thống khổ.

Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Vưu thái y giải thích cho Tống Dương công hiệu của rượu thuốc, bỗng nhiên Tống Dương nhớ tới những lời Vưu thái y đã lẩm bẩm trong xe ngựa 15 năm trước, liền bật thốt lên

- Là thuật luyện huyết !

Sắc mặt Vưu thái y biến đổi:

- Người làm sao biết?

Tống Dương chỉ là cười nói:

- Máu của cháu bị rượu thuốc của cậu làm biến chất, không phải là thuật luyện huyết sao...

May mắn bản tính Vưu thái y lười biếng, phát minh ra được vật, y pháp cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ đặt tên, cho nên mới đặt cho loại thuốc thay cơm là “không đói”, gọi thuật đổi máu là “luyện huyết”, mặc dù Tống Dương nói lỗ miệng, nhưng dựa theo mặt chữ mà nói khéo cũng không có gì sai.

Vưu thái y ngược lại là không có so đo, gật gật đầu tiếp tục nói:

- Chất máu bị thay đổi, không thể lại phục hồi nguyên trạng, cho nên người chỉ dựa vào thân thể mà thích ứng loại máu mới này, mà không phải chất máu thích ứng với thân thể người... Hay nói cách khác, máu của người thay đổi, thúc đẩy thân thể của người cũng theo đó mà thay đổi, cho nên hiện giờ người mới có thể cốt tốt như vậy.

Tống Dương nhẹ gật đầu, lời nói có vẻ khó nghe, thế nhưng đạo lý không khó lý giải.

Vưu thái y ngừng khí đắc ý:

- Từ nhỏ đã ngâm rượu thuốc, khiến người thân thể cường tráng, ứng biến nhạy bén, ngũ quan sắc bén, bất quá những cái này chỉ là phụ trợ...

Chuyện của mình, mà lại đang mang trọng đại, Tống Dương tâm tư trước sau như một trầm ổn cũng nhin không được truy vấn:

- Vậy hiệu quả thực chất là gì?

- Hiệu quả thực chất là ‘Thác Mạch’ ! Mười hai kinh mạch, đường kinh mạch, đều theo máu của người mà biến đổi. Mỗi lần người ngâm rượu thuốc, mười hai đường đại mạch lại được mở rộng một lần, cũng bởi vì kinh mạch mở rộng, cho nên tai mới thính mắt mới tinh, tinh thần và thể xác đều hưng thịnh... Tuy ta chưa bao giờ truyền võ công cho người, nhưng đến hiện tại, riêng nói về kinh mạch, người đã đương nhiên là vô giả đạt đến chữ Bính tam phẩm.

Vưu thái y hơi dừng lại, sau đó lên giọng nói:

- Căn cơ để học võ luyện công, chính là kinh mạch. Kinh mạch càng mạnh, nội kinh chân khí mới có thể thu nạp càng nhiều, càng có thể lưu chuyển thông suốt, mà kinh mạch khắp cơ thể của người, đã được ta rèn luyện thành thượng phẩm, cho nên nếu luyện những công phu bình thường, vừa luyện sẽ biết, bởi vì căn cơ của người đã quá vững chắc rồi.

Nói đến đây, Vưu thái y đột nhiên cười ha hả:

- Trước đây người nói ta là võ học kỳ tài. . . Thực ra so với người còn kém xa, người mới thực sự là kỳ tài! Hiểu rõ chưa? Người là được lão tử luyện huyết kỳ thuật mà tạo ra một thân võ học thượng đẳng !

Vưu thái y thần sắc điên cuồng, cất tiếng cười to, một lát sau từ trong đồng lá trên cây, xuất hiện mấy con khỉ, vừa phát hiện vũng bùn nhà mình bị hai cái kẻ bên ngoài chiếm dụng, hậm hực quay người, lắc lắc cái đít đỏ liền đi.

23. Chương 23: Tặng Dê

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 23: Tặng dê

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Mấy con khỉ thất vọng mà về, Tống Dương lại rất vui vẻ. Vô tình, chính mình bỗng dưng trở thành ‘Võ học kỳ tài vạn người mới có một’ rồi? Chuyện kinh hi này tới có chút đột ngột.

Võ công thượng thừa chú ý sự lưu chuyển của chân khí, dùng nội kinh để dẫn thương địch thủ, từ xưa đến nay các cao thủ đều có chung một cách thức tu luyện: luyện hóa nội lực, vận chuyển nội lực qua các kinh mạch để kinh mạch càng trở lên mạnh mẽ, việc dung nạp càng thêm mở rộng... Dung nạp mở rộng rồi, nội lực lại càng sung túc, kinh mạch tiếp tục mở rộng, cứ như thế lặp lại không dứt. Kinh mạch của Tống Dương đã được Vưu thái y dùng được liệu bá đạo rèn luyện thành thượng phẩm rồi, lại đi tập võ thì đúng là chỉ ngồi mà hưởng.

Vũ khí lạnh lẽo, dựa vào tâm cơ cẩn thận, y thuật tinh xảo, cơ thể cường tráng căn bản có thể sống yên ổn, nhưng nếu thêm võ công tinh thâm, cuộc sống càng thêm đảm bảo. Tống Dương sao có thể không hưng phấn.

Đội Vưu thái y cười to xong, Tống Dương cũng tỉnh táo lại, chăm chú truy vấn:

- Thuật luyện huyết có thể đem kinh mạch của cháu rèn luyện tới trình độ nào?

Vưu thái y đã sớm tính qua việc này, không chút do dự trả lời:

- Khi người tròn mười tám tuổi, thuật luyện huyết coi như đại công cáo thành, đến lúc đó kinh mạch của người vững vàng bước vào chữ Ất nhị phẩm.

Tống Dương nổi lên lòng tham, cười đến không ngậm miệng được, nhưng vẫn cò kè mặc cả hỏi:

- Vì sao đến mười tám tuổi mới viên mãn? Sao không luyện huyết thêm vài năm, đợi tiến vào chữ Giáp lại...

Vưu thái y cười lạnh chặn lại:

- Người coi luyện huyết là luyện sắt sao? Đốt thêm một lúc là thêm một phần sắc sao? Đến lúc mười tám tuổi là lúc thân thể phát triển đến tận cùng rồi, ngũ tạng hỗ trợ lẫn nhau, âm dương hòa hợp, tuyệt đối không thể lại tự ý thay đổi. Đến lúc đấy mà còn dùng được vật, ngoại lực đến thay đổi thể chất, có thể có hiệu quả nhất thời, nhưng hậu họa lại vô cùng, được không bù mất.

Cơ thể con người sao mà phức tạp, cho dù ngàn năm về sau vẫn còn rất nhiều câu đố về nhân loại chưa được phá giải. Mặc dù Vưu thái y có thủ đoạn thông Thiên, cũng không dám tại lúc mười tám tuổi, khi mà phát dục đã định hình vẫn dám luyện huyết.

Tống Dương gật đầu:

- Nói cũng đúng, khi đó thành tựu tập võ cao nhất của ta cũng chỉ đến nhị phẩm thôi à?

Tương lai hẳn muốn có thành tựu luyện võ cao, hoàn toàn muốn dựa vào ‘Căn cơ’, kinh mạch đến phẩm nào thì hẳn cũng chỉ có thể đến phẩm đấy.

Vưu thái y phì cười rồi, dữ tợn trừng mắt nói:

- Đến lúc đó không cần đến ngoại lực, muốn phát triển hơn nữa cần phải nỗ lực từ bên trong. Lại nói, nhị phẩm tông sư đối với người còn chưa đủ hay sao? Đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, tổng cộng mới có mấy người! Bớt nói nhảm đi, tập trung mà ngâm bần!

- Hỏi một câu cuối cùng, vì sao đến bây giờ cậu mới cho cháu tập võ? Sao không sớm vài năm?

- Có khác gì đâu!

Vưu thái y trả lời đơn giản, nhưng vẫn là không hề Logic. Tống Dương ha ha cười cười, không làm phiền ‘Cậu’ nữa.

Từ giờ Ngọ cho đến hoàng hôn, hai người một mực ngâm mình trong vũng bùn, Vưu thái y hai mắt khép kín, thật lâu không nói, chắc đã ngủ say mất rồi, mà Tống Dương cũng thoải mái, nửa ngủ nửa tỉnh hưởng lấy phần yên bình hiếm có... Mà lúc này ở bên ngoài Yến Tử Bình, một Sơn Khê Man đang vác theo cái chùy, chạy dọc theo con đường nhỏ đến.

Man nhân lực lớn, khát máu, bọn họ đột ngột xuất hiện không phải là chuyện nhỏ, Bàn Đầu thấy thế liền lập tức cầm đao chạy đến, từ xa xa đã hô với Man nhân:

- Dừng lại, vì sao mà đến.

Người Sơn Khê Man này hiểu được tiếng Hán, nghe vậy dừng bước lại, đồng thời đem cái chùy đang vác trên vai dẫu sau lưng, ý bảo chính mình không có địch ý:

- Tìm Tống Dương, người chỉ đường.

Trong lòng Bàn Đầu thoáng buông lỏng, mấy ngày hôm trước gã tận mắt thấy mọi rợ hộ Tống Dương Nha Tử trở về, biết bọn hắn ở giữa có chút sâu xa, gật đầu nói:

- Đi theo ta!

Tống Dương không ở nhà, man nhân phụng lệnh thủ lĩnh đến truyền lời, không thấy được người sẽ không chịu đi, đem đại chùy để xuống, ngồi ngoài cửa chờ hắn. Bàn Đầu cùng y chờ một lúc, dần dần không nhin được, nói với Man nhân:

- Người..., không thể gây chuyện, càng không thể đả thương người.

Nói xong liền đi.

Mọi rợ nghi hoặc nhưng vẫn nhẹ gật đầu.

Cho tới khi trời tối mịt, Tống Dương vẫn chưa trở lại, man nhân vẫn không nhúc nhích, bất động giống tượng đá canh giữ nhà của hắn. Lúc này bỗng nhiên vang lên tiếng chuông lục lạc, một thanh niên tóc tai rối loạn, cười ngây ngô, đang dẫn một đầu dê béo vọt vàng đi qua đây, trên bả vai hắn, còn vác một con thằn lằn vô cùng xấu xí.

Nếu Nhâm Tiểu Bộ nhìn thấy hắn, có thể phát hiện hắn chính là cái kia Lưu Nhị gốc chần dê mà Tống Dương đã kể.

Người bình thường trên thị trấn nếu đi qua đây, chợt thấy có một man nhân, chắc chắn sẽ giật mình, chạy xa xa tránh đi, nhưng Lưu Nhị là đứa ngốc, chẳng những không né tránh, mà còn đi lên phía trước hỏi:

- Người đang làm gì thế?

Lần này Man nữ thủ lĩnh phái người đến thị trấn đưa tin, bởi vì sợ tộc nhân sẽ gây ra chuyện, cố ý tìm một người tính tình tốt, nhưng người này không có trong đám hộ tổng lần trước, nên không biết Tống Dương. Y thấy Lưu Nhị tiến lên hỏi, y cũng hỏi lại:

- Tống Dương?

Lưu Nhị nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy a, tặng dê.

Buổi chiều trên thị trấn, Lưu lão hán hướng hắn tặng một con dê, hiện tại Lưu Nhị đang dắt một con đưa qua....

(*Tống Dương, đồng âm với tổng trong tổng đồ, tổng vật cho ai đó, Dương đồng âm với dương là dê, thực ra tên Tống Dương ghép từ Tống là đại Tống, Dương là dương quang, ánh mặt trời)

Người man nhân này coi như cẩn thận, tặng thêm ngữ khí, lại cường điệu câu:

- Thật không?

Lưu Nhị gốc vẽ mặt thành thật:

- Thật mà, không dám gạt người. Không tin người theo ta đến hỏi Lưu lão đầu.

Man nhân tin, bởi trước khi đến đây, tộc nhân đã nói qua cho hắn tướng mạo của Tống Dương, nhưng trong mắt người man, bộ dạng người Hán thực chả có gì khác nhau:

- Thủ lĩnh nói rằng, Vinh Hữu Toàn đã trốn đi rồi.

Sáu ngày trước, Man nữ cùng Tống Dương chia tay, quay lại hang ổ trong rừng, mới biết được Vinh Hữu Toàn trốn thoát rồi, lập tức phái người đến thông báo cho Tống Dương.

Mặc dù là trẻ con, hiện giờ cũng biết mình hiểu sai, nhưng Lưu Nhị gốc lại không biết, hai mắt nhìn lên trời, cẩn thận nghĩ nghĩ, thở dài:

- Chạy đi rồi à.

Man nhân đưa tin khom lưng nói với hắn:

- Thủ lĩnh nói, thực xin lỗi vô cùng, Sơn Khê nhất tộc lại thiếu người một ân tình.

Lưu Nhị đối với Man nhân cũng cúi mình vái chào:

- Ta tặng dê, không thể tiễn đưa người rồi, cũng coi như ta thiếu nợ người một cái ân tình.

Kỳ thật bình thường chỉ số thông minh của mọi rợ, cũng không hơn Lưu Nhị bao nhiêu, hai bên hiểu được nên rất vui sướng, Man nhân không nói thêm nữa, nâng chùy cất bước mà đi, hành động nhanh chóng, đảo mắt cái đã biến mất ở góc đường, Lưu Nhị gờ roi lên, tiếp tục đi “tặng dê”.

Ngay khi man nhân đưa tin xong rời khỏi trấn nhỏ, một đám kỵ sĩ đã giục ngựa mà đến.

Màu đỏ tinh kỳ, màu đỏ áo giáp, trên đỉnh nón còn gắn tua đỏ... xinh đẹp còn ả ả lộ ra một màu đỏ tía, không giống hoa hồng, càng như màu máu.

Hai bên gặp nhau ở biên giới thị trấn, man nhân không thèm để ý, bước nhanh đi xa, mà kỵ sĩ thủ lĩnh áo giáp màu đỏ lại ghì chặt dây cương, trong mắt lộ ra lộ khí, quay đầu đối với sĩ quan phụ tá sau lưng quát lên:

- Không phải nói Yên Tử Bình rất an bình sao, vì sao lại có Sơn Khê Man tộc qua lại?

Sĩ quan phụ tá hiển nhiên cũng không nghĩ tới, kinh ngạc xoay người xuống ngựa:

- Là do tỵ chức sai lầm.

Những người này gây ra động tĩnh không nhỏ, rất nhanh kinh động đến huyện nha, lần này đi ra đón không chỉ Bàn Đầu, huyện thái gia mà còn có các vị huyện lại, một đường chạy đến trước ngựa, Chu đại lão gia cung kính thi lễ:

- Không biết chư vị tướng quân Hồng Ba phủ giá lâm, hạ quan không tiếp đón từ xa, xin thứ tội.

Màu áo giáp đỏ đặc biệt, đưa mắt khắp Nam Lý, cũng chỉ có một người có thể mặc, đó là Trần Tây Vương, Hồng Ba phủ gia tướng.

Biên cương phía bắc của Nam Lý cùng Nam Vực của Đại Yên giáp giới, Tây Tuyền chính là hàng xóm Thổ Phiên. Trong vài chục năm lại đây, mặc dù biên giới không có quá nhiều chiến sự, nhưng quan quân hai nước hay cải trang thành giặc cướp, không ngừng nhập cảnh quấy rối, thực tế chủ yếu nhắm vào Thổ Phiên.

Trần Tây Vương là thúc phụ của đương kim Hoàng thượng Nam Lý, chinh chiến cả đời, thống ngự đại quân trấn thủ Tây Tuyền, dốc sức chống lại Thổ Phiên, công huân lớn lao. Nhóm gia tướng Hồng Ba Phủ của ông ta cũng phần lớn tuyển từ Tây Tuyền, đều là những chiến sĩ giỏi nhất có công, tuy nhiên là nội vệ, nhưng tùy thời có thể điều phái đến biên giới giết địch.

Lệ thuộc vương công, có công với dân, lại thêm áo giáp hoa lệ, tự nhiên được dân chúng kính yêu, uy vọng của Hồng Ba Phủ tại Nam Lý cực cao.

Thủ lĩnh nhóm gia tướng khoảng bốn mươi tuổi, gương mặt âm trầm, bất quá cũng không quá kiêu ngạo:

- Đại nhân khách khí rồi, tại hạ áo giáp tại thân, thứ cho không thể xuống ngựa hành lễ.

Nói xong, trên lưng ngựa hành lễ đơn giản. Bọn họ không thuộc danh sách của quan binh, mà là tư binh của Vương gia, nếu nói thẳng ra, bọn họ chỉ là binh dân. Nhưng “thường dân” của Hồng Ba Phủ lại không phải một kẻ tri huyện có thể so sánh đây, gia tướng như thế, đã đầy đủ lễ phép rồi.

Chu đại nhân được yêu mà kinh sợ, lớn tiếng phân phó thủ hạ:

- Nhanh dẫn ngựa cho các vị tướng quân...

- Không cần.

Thủ lĩnh gia tướng lắc đầu chặn lại:

- Phụng lệnh Vương gia, ở chỗ này tìm kiếm một người, nhờ đại nhân phái một vị huynh đệ dẫn đường là được rồi.

Chu đại nhân vội vàng hỏi:

- Tướng quân muốn tìm ai?

- Nhâm. . . Nói xong, thủ lĩnh tướng tướng nhíu mày, sĩ quan phụ tá sau lưng thay hấn mở miệng:

- Nhâm Phúc.

24. Chương 24: Gia Tướng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 24: Gia tướng

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Nhâm Tiểu Bộ đã tháo bỏ lớp trang điểm, đang ngồi ăn gà nướng, chính mình mất công tỉ mỉ trang điểm đến thăm, không ngờ Tống Dương không có ở nhà, không phải cơ thể bị trọng thương sao, như thế nào còn có thể đi ra ngoài? Thực tế đáng hận ở chỗ, hắn có thể đi ra ngoài lại không đến thăm ta... Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng móng ngựa, tiếp theo là tiếng đập cửa. Nhâm Tiểu Bộ vác chân gậy tiến lên, vừa mở cửa đã lập tức sững sờ, rồi chuyển sang vui vẻ nói:

- Thiết Tứ thúc, sao thúc lại tới đây?

Ngoài cửa, gia tướng Hồng Ba phủ sớm đã xuống ngựa, cúi đầu đứng trang nghiêm, vừa thấy trên đùi Nhâm Tiểu Bộ có cái băng bó, thần sắc mọi người trở lên âm lãnh.

Huyện thái gia, Bàn Đầu cùng đám huyện lại đứng cách đó không xa, có cảm giác không hiểu thấu, cảm thấy không khí xung quanh mình trở lên mỏng manh, lạnh lẽo ... Hồng Ba gia tướng, mỗi người đều từ trong vũng máu mà có thể sống sót, bọn hắn mỗi khi tức giận sẽ phát ra sát khí kinh người.!

Thủ lĩnh gia tướng được Nhâm Tiểu Bộ gọi là 'Thiết Tứ thúc', đầu tiên dựa vào cấp bậc lễ nghĩa, dẫn đầu thủ hạ khom người thi lễ với Nhâm Tiểu Bộ:

- Bái kiến Thất tiểu thư.

Rồi sau đó bước lên một bước, cẩn thận đỡ lấy tiểu bộ khoái, trầm giọng hỏi:

- Như thế nào bị thương? Ai dám tổn thương người?

Nói xong, đưa mắt nhìn hướng Huyện thái gia cùng đám người Bàn Đầu.

Trong đầu Chu đại lão gia ong ong vang lên, trong lòng không ngừng kêu khổ, tiểu bộ khoái chính là Thất tiểu thư của Hồng Ba phủ? Làm con gái của Vương gia quá buồn chán hay sao mà lại muốn chạy đến nơi đây giả trang bộ khoái vui đùa!

Nhâm Tiểu Bộ vội vàng lôi kéo Thiết Tứ thúc hướng vào trong phòng:

- Không liên quan đến bọn họ, bọn họ đối với cháu rất tốt.

Nói xong, vẫn không quên cười hì hì mời các gia tướng khác:

Đều vào ngồi đi, ăn cơm chưa, ta có gà quay...

Mười vệ sĩ mặc áo giáp đỏ trên mặt đều hiện lên vui vẻ. Nhâm Tiểu Bộ chính là con gái thứ bảy của Trần Tây Vương, tuy nhiên là chỉ là thứ xuất, nhưng tính tình hoạt bát ngây thơ, rất được Vương gia sủng ái, trước mặt tôi tớ, vệ sĩ trong nhà cũng không có cái kiêu căng, cho nên trong Hồng Ba Phủ nàng là người có nhân duyên tốt nhất.

Nhìn thấy người nhà đến, hậm hực vì lúc trước đến Tống Dương không có nhà đã cuốn sạch, Nhâm Tiểu Bộ cười khanh khách trở lại trong phòng, mặt mày hớn hở muốn bắt đầu khoe khoang năng lực vừa mới xử lý xong một bản án lớn, nhưng chưa nói được hai câu, nàng dừng lại tiếng cười, trong con ngươi lộ vẻ đề phòng:

- Chính miệng cha ta đồng ý cho ta làm bộ khoái, sớm đã nói trước, không cho người tìm ta trở về. Sao các người lại...!

Nam Lý có nhiều nơi hoang dã, nhiều Man tộc, theo hoàn cảnh có thể nói là ác liệt, xa không bằng Trung Nguyên giàu có đông đúc và phồn hoa, vương công quý tộc ở Nam Lý càng không thể bằng quý tộc Yên quốc sống sung sướng, đẳng cấp cũng không sâm nghiêm giống như Đại Yên. Hơn nữa Trần Tây Vương cả đời chinh chiến, cho nên tính cách của ông ấy có xu hướng quân nhân hơn là thân phận Hoàng thúc cao quý, vì vậy con cái của ông ấy, cũng không chú ý quá nhiều cái gọi là cao cao tại thượng.

Nhâm Tiêu Phát muốn giả trang bộ khoái, điều tra vài vụ án cho đỡ nhàn, Vương gia không phản đối con ông ấy làm thân phận nhỏ bé gì, ngược lại cảm thấy đi ra ngoài rèn luyện lại có lợi, nên tùy ý nàng. Đồng thời Trần Tây Vương cũng nghiêm lệnh thủ hạ không cần âm thầm bảo hộ, cũng không cho giám thị, để tự nàng liên lạc. Bất quá thủ hạ của Trần Tây Vương vẫn là lo lắng cho Nhâm Tiêu Phát cho nên lựa chọn cho nàng một nơi yên bình, làm quan sai ít có khả năng gặp chuyện nhất.

Thiết Tứ thúc ánh mắt chính vẫn là âm áp, nhưng thần sắc như trước sâm lãnh, lắc đầu nói:

- Trong nội cung truyền ra tin tức, thánh thượng muốn vì Thất tiểu thư sắc phong quận chúa, ít ngày nữa truyền chỉ sẽ đến, lần này người không thể không trở về.

Nói xong, ông ta lại cứng nhắc cười cười:

- Mặt khác, ta còn nghe nói, ngoại trừ sắc phong quận chúa, còn có thể được nhận một chức quan, tiểu thư về sau sẽ có công việc chính thức để làm rồi, so với bộ khoái còn thú vị hơn nhiều.

- Lấy đâu ra thú vị, những việc hoàng đế an bài để làm, chắc hẳn rất buồn tẻ đây này.

Nhâm Tiểu Bộ rầu rĩ không vui, trên tay vẫn bận rộn, pha chế nước thuốc chuyện dụng, tẩy qua dịch dung. Hoàng đế sắc phong, nàng làm sao có thể không đi, tùy hứng nhưng cũng không thể khiến người nhà khó xử.

Ngay cả gà quay đều không có ăn xong, Nhâm Tiểu Bộ đã theo Hồng Ba Phủ đi rồi, lúc ly khai thị trấn nhỏ, nàng cố ý đi đường vòng qua nhà Tống Dương, đáng tiếc cửa vẫn khóa như trước, chuyện cuối cùng là muốn cho Tống Dương nhìn thấy mặt mình cũng đã thất bại, Nhâm Tiểu Bộ buồn vô cớ mà đi.

Cho đến lúc ánh trăng lên cao, lảng giềng sớm đã chìm vào giấc ngủ, Tống Dương cùng Vưu thái y mới một thân bọc bùn, bước dài bước ngắn trở về thị trấn. Tống Dương không biết chuyện Lưu Nhị ngốc tặng dê, cũng không biết Nhâm Tiểu Bộ đã rời đi... Hắn cũng không có chú ý tới, ở một góc đường cách đó xa xa, có một cái lão già, đang lẳng lặng theo dõi hắn.

Lão già nhỏ gầy, hai tay dút vào tay áo, trên mặt hiện lên sự vui vẻ, đứng trong bóng đêm, cả người phảng phất như hòa tan vào trong đó. Một canh giờ sau, lão vẫn đứng nguyên tại chỗ, liên tư thế đều không có chút nào thay đổi, hình như lão đang đợi một cái gì đó.

Rốt cục, gió đêm thổi qua một lúc lâu, trên phố dài mới xuất hiện một thân ảnh thướt tha. Một người nữ tử với dáng người uyển chuyển.

Nữ tử đi vội, nhanh nhẹn mà yên lặng giống như một con mèo, tung người vài cái đã đi hết phố dài, chạy thẳng về hướng nhà Tống Dương, mà lão già trong ngõ cũng theo đó mà động, lách mình ngăn cản nữ tử.

Nữ tử vốn là cả kinh, đợi nhìn rõ là lão già, lập tức quỳ rạp xuống đất:

- Nam Vinh Hữu Thuyền bá kiến gia chủ.

Trong khi quỳ lạy, ống tay áo trái đồng thời rũ xuống, đem cánh tay phải hoàn toàn che lại.

Lão già thanh âm bay bổng:

- Miễn đi, cùng ta ly khai nơi đây.

Nam Vinh Hữu Thuyền chính là Vinh Hữu Toàn, nghe vậy ngạc nhiên:

- Ly khai? Nhưng Tứ công tử của Phó gia...

Lão già chặn lại:

- Phó gia đã xong, ta tự mình chạy đến chính là để ngăn lại người. Hắn hiện tại không thể chết, ta lưu hắn lại còn có chỗ hữu dụng. Không những không thể giết, mà còn phải bảo vệ hắn, giúp hắn tránh khỏi tai nạn.

Nam Vinh Hữu Thuyền không dám nhiều lời, đứng dậy đi theo lão già ly khai, trước khi đi quay đầu nhìn về phía cửa nhà Tống Dương, trong con mắt hiện lên hận ý, tay trái cũng không tự chủ được che lên tay phải, chính là chỗ trước đây xăm hình chu sa...

Đến sáng hôm sau, Tống Dương mới biết chuyện Nhâm Tiểu Bộ, đối với việc nàng rời đi khiến hắn hơi kinh ngạc, nhưng khi biết thân phận tôn quý của nàng, Tống Dương cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn. Cùng 'Kiếp trước' bất đồng, bộ khoái nha sai ở thời đại này là nghề nghiệp hạ đẳng, chỉ cần gia đình nào hơi giàu có, cũng sẽ không để cho nhi tử làm nghề này. Nhâm Tiểu Bộ về cái khác không nói tới, chỉ nói về thuật hóa trang, cũng không phải gia đình bình thường có thể làm được, người như vậy mà phải vượt qua tình lý xuống đến cái trần nhỏ làm bộ khoái, trừ phi có mưu đồ trọng đại. Nhưng nàng này lại ngốc nghếch, không có tâm cơ, hoàn toàn không có năng khiếu gián điệp, như vậy chỉ còn một lời giải thích: Quý tiểu thư đến đây phá án chơi.

Tống Dương không tiếc lời nhải, nhất định phải giải thích việc nghĩa của Bàn lão cùng nàng, cũng bởi vì sợ Nhâm Tiểu Bộ dựa vào thân phận, thật muốn điều tra ăn bớt công khoản, Bàn Đầu bọn hắn nhất định sẽ hồng bát.

Nếu như chỉ là bình thường mới nhậm chức bộ khoái, sao có thể vịn xuống được rần rít địa phương, khi đó Tống Dương cũng chẳng dư hơi đi làm việc này.

Mặt khác Tống Dương cũng từ trong miệng Bàn Đầu, biết có man nhân đến tìm mình, nhưng việc Lưu Nhị ngốc 'Ta tặng dê' lại không có người nhìn thấy, mới tưởng mọi rợ đợi lâu quá nên bỏ đi, mà Tống Dương, bởi vì Phó gia rất dài, cũng không hề quan tâm tới khẩu cung của Vinh Hữu Toàn, cho dù chưa nhận được tin tức từ thủ lĩnh Man tộc, hắn cũng chẳng bận tâm. Hiện tại hắn chỉ mong thương thế của mình nhanh khỏi để có thể bắt đầu tập võ

25. Chương 25: Long Tước

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 25: Long Tước

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Trong hai tháng, nội thương và ngoại thương của Tống Dương đã khỏi hẳn.

Sau khi Vũ thái y cẩn thận kiểm tra mạch cho hắn, trên khuôn mặt gầy gò hiện lên vẻ vui mừng:

- Khỏi hẳn rồi, từ hôm nay trở đi người có thể tập võ. Chờ ta ở đây.

Nói xong, đặt tay Tống Dương xuống, đứng dậy chạy về phòng của mình.

Khoảng thời gian một chén trà, trong phòng vang lên tiếng chói tai do ma sát với mặt đất, chỉ thấy Vũ thái y đang dùng hết sức lực kéo từ trong phòng ra một cái hòm gỗ màu đỏ rộng bốn xích, dài bảy xích.

(*1 xích bằng 1/3m)

Tống Dương nhận ra, đây là 'Giường' của Vũ thái y .

Vũ thái y từ Yên đô chạy trốn tới Nam Lý, đã đem theo ba cái rương lớn, một cái để đựng quần áo cùng được liệu; cái thứ hai chính là cái này, bởi vì kích cỡ vừa vặn, trải lên đệm chăn đã được lão xem như cái

giường, nên cái hòm này chưa được mở ra, Tống Dương cũng không biết bên trong đó có gì; về phần cái hòm thứ ba, ngay khi bắt đầu sống ở đây, Vũ thái y đã chôn sâu nó xuống đất.

Tống Dương vội vàng đến giúp đỡ, hai người cùng nhau khiêng hòm gỗ đến phòng lớn, Vũ thái y lúc này mới dừng tay, thở hồng hộc nói với Tống Dương:

- Tiểu tử, mở to hai mắt ra mà coi...Ừa, cái chìa khóa đâu rồi?

Trên hòm có khóa, nhưng chìa đã không biết bị ném đi nơi nào rồi, Vũ thái y lại hấp tấp chạy ra sân lấy cái búa...

Chỉ vài búa, cái khóa đã bị đập ra, Vũ thái y cạy nắp hòm lên, Tống Dương chỉ cảm thấy một ánh sáng màu đỏ lóe lên rồi biến mất! Lại nhìn kỹ, hóa ra là một thanh trường đao màu đỏ đang nằm trên tấm lụa đen.

Thân đao rộng bảy tấc, dài năm thước, tạo hình theo phong cách cổ xưa, chuôi đao hợp với thân, dài khoảng một xích. Cây đao này so với Vũ thái y cũng không thấp hơn bao nhiêu, chuôi đao vàng óng ánh, do chín con rồng bao quanh mà thành, đầu chuôi đúc thành hình chim tước; thân đao đỏ thẫm, ngoại trừ nhan sắc đặc thù, còn có một chỗ quái dị: trên thân đao trạm khắc tầng tầng vẩy nhỏ.

Vũ thái y đứng bên cạnh nhắc nhở:

- Đừng chỉ xem đao, còn có thanh kiếm.

Tống Dương lúc này mới chú ý tới, bên cạnh đại đao màu đỏ, còn có một thanh trường kiếm, nhưng do thanh đao quá làm người khác chú ý, cho nên mới không để ý thanh kiếm.

Trường kiếm nhìn về phía trên thì không có điều gì đặc biệt khiến người ta chú ý, nhưng khi Tống Dương nhìn chăm chú vào nó một lúc, thần sắc dần dần trở nên kinh ngạc, nhìn lâu hơn nữa, thân kiếm tựa hồ nổi lên tầng tầng ánh sáng của nước, thậm chí còn giống như đang chậm rãi lưu chuyển, trong lúc mơ hồ Tống Dương còn không rõ, nó là một thanh kiếm hay là một vũng nước trong.

Đao quang hiện huyết, kiếm sắc nhược thủy, cho dù Tống Dương hoàn toàn không hiểu gì về binh khí, nhưng cũng có thể minh bạch, một đao một kiếm kia là vũ khí thượng đẳng.

Vũ thái y đã uống vài ngụm nước, nghỉ ngơi một lát, trong mắt che dấu không được sự đắc ý, gơ tay xoa xoa trước mặt Tống Dương:

- Cầm lên thử một chút, thử xem ngươi thích cái nào hơn.

Tống Dương thò tay, trước đem trường kiếm ước lượng trong tay, so với tưởng tượng, kiếm cực nhẹ, so với kiếm giấy còn nhẹ hơn, Tống Dương dựa theo tư thế chẻ củi chém lung tung vài cái, cảm giác cổ quái lạ thường, bởi vì kiếm thật sự quá nhẹ, khi vung lên không có cảm giác khổng lồ, giống như thanh kiếm muốn rời tay mà bay đi.

Buông kiếm, nhặt lên đao. Lần này Tống Dương sớm có chuẩn bị, cái hòm vốn đã nặng, trường kiếm lại nhẹ như vậy, thế thì thanh đao nặng không cần phải nói. Quả nhiên, vừa mới cầm lên, phải nín hơi lấy lực cố gắng mới cầm được. Khí lực của Tống Dương so với một tráng hán bình thường còn lớn hơn, còn phải chín trâu hai hổ mới cầm được nó, đủ thấy nó nặng, đoán chừng cây đao phải nặng không dưới 150 cân.

(* 1 cân trung quốc chỉ bằng 1/2 cân mình)

Nặng như vậy, căn bản không có cách nào múa, nhưng Vũ thái y lại không buông tha, nhất định phải bắt Tống Dương múa thêm vài cái. Tống Dương cắn răng, liều mạng tránh nguy cơ gãy eo, đem khí lực toàn thân đều mang ra để đỡ nhất đao, đao thể nặng, mang theo cả người hất về phía trước...

Lúc này Vũ thái y mới mở miệng nói:

- Đây là hai kiện lợi khí chưa bao giờ xuất thế, mà mỗi thanh lại có điểm lợi hại của nó. Kiếm nhẹ nhàng linh hoạt, theo gió mà phiêu, vì khí mà động, kiếm xuất ra như muốn hòa vào hoàn cảnh xung quanh, người muốn dùng nó, người cũng phải theo nó hòa vào tự nhiên; đao thì hoàn toàn trái lại, có Hồng chính khí thế, hoàn toàn không bị hoàn cảnh ảnh hưởng, đao là đao, trời đất là trời đất, không liên quan lẫn nhau, người muốn dùng nó, thì cũng phải bứt khỏi trời đất, một đao một kiếm, người chọn đi.

Tổng Dương hai cái đều mơ tưởng:

- Chỉ có thể chọn một? Không thể chọn cả hai à?

Vưu thái y nở nụ cười, cũng không trực tiếp trả lời, mà là duỗi ngón tay chỉ về cái hòm:

- Lập thân lập quốc, hành nhân trượng nghĩa, bảo vệ lẽ phải thì dùng kiếm, cho nên kiếm là vương đạo. Mưa từ trên trời xuống, nuôi dưỡng vạn vật, kiếm này tên gọi là Cam Lâm, ý chỉ điềm lành. Người muốn học kiếm, thì phải thuận lòng trời mà đi, mang lòng từ bi, Kiếm không hồn nhưng có linh, người thuận lòng trời thì nó liền thuận người, trở thành vật bất ly thân, gắn bó trọn đời.

Nói xong, dừng lại một lát, Vưu thái y lại chuyển ngón tay, chỉ hướng chiến đao đỏ thẫm:

- Sát phạt vô tình, phá núi mở đường, tùy hứng do đao mà đến, cho nên đao là bá đạo. Long vi tôn, không người dám nghịch; Chim tước bay lên trời, không người dám cản, cây đao này gọi là Long Tước, ý chỉ tùy tâm tùy tính. Người muốn học đao, cần truy cầu tâm mình. Bảo đao có hồn nhưng không linh, nó là nó người là người, đao sẽ vĩnh viễn không phụ thuộc vào người, nhưng nếu người muốn sống tiêu dao tự tại, nó cũng theo thể mà tự tại, muốn giương buồm vượt sóng, nó cũng sẵn sàng ra trận!

Liên tiếp nói ra hai đạo lý huyền diệu, Tổng Dương nghe được da đầu run lên.

Vưu thái y đổi giọng:

- Kiếm là vương đạo, đao là bá đạo, tuyệt không cách nào cùng tồn tại. Nói thẳng ra, rơi vào trên người của người, chính là hai con đường tập võ hoàn toàn bất đồng, con đường thứ nhất thì ôn nhu tinh tế; con đường thứ hai thì bí liệt cường hoành, mỗi khi động là được ăn cả ngã về không. Hai con đường, đều có cơ hội giương danh thiên hạ, nhưng người chỉ có thể chọn một mà thôi, cái này phải xem người thích đi con đường nào.

Cách Vưu thái y dạy “cháu ngoại” rất có phong cách riêng, các sư phụ khác đều là dựa vào tư chất, tâm tính của đồ đệ, rồi chỉ định con đường tu luyện ngày sau; còn lão thì muốn Tổng Dương tự mình lựa chọn, Tổng Dương chọn cái gì, lão sẽ dạy cái đó.

Tổng Dương suy nghĩ một lúc, mở miệng:

- Hai con đường võ học... học cái nào tốt hơn?

- Như nhau cả.

Vưu thái y hiểu rằng, mình nói từ này giờ với hẳn đều nói vô ích rồi.

Tổng Dương lại đưa ra tiêu chuẩn thứ hai để chọn:

- Vậy thanh đao này cùng cây kiếm kia. Cái nào sắc bén hơn?

- Cam Lâm, Long Tước đều từ một lò mà ra, độ sắc bén là như nhau, không thể phân biệt.

Tổng Dương đành phải suy nghĩ một lúc, cuối cùng hẳn chọn vũ khí vừa đẹp vừa uy phong... Liên thò tay chỉ hướng Long Tước bảo đao:

- Chọn nó.

Nằm ngoài dự đoán, vốn Vưu thái y bảo trì ‘Trung lập’ thấy hẳn chọn đao, cao hứng cười ha ha, không ngớt lời tán thưởng:

-Chọn tốt!

Nói xong, thò tay nhặt lên bảo kiếm Cam Lâm trong hòm, tay kia giơ lên cái búa, hung ác đập vài cái, danh khí một đời rung động gào thét, gãy nát thành bảy tám đoạn.

Tổng Dương chấn động, sợ hãi nói:

- Cậu, cậu làm gì vậy?

Vưu thái y tiện tay ném đi tàn kiếm cùng búa:

- Tuyệt đỉnh hung khí, có cái lợi cũng có cái hại. Long Tước, Cam Lâm cùng lò mà ra, lúc không xuất thế, chúng là đồng bào huynh đệ, nhưng khi xuất thế, chúng là đối thủ một mất một còn, nếu người chọn Long Tước, ta sẽ phá đi Cam Lâm, tránh cho tương lai bảo kiếm rơi vào tay người khác, trở thành khắc tinh của người.

Tống Dương trong lòng vẫn hơi tiếc:

- Cậu sao lại mê tín như vậy.

- Chớ nói nhảm nhiều !

Tuy rằng mắng chửi, nhưng thần sắc Vưu thái y vẫn lộ ra khoái hoạt, nhìn thấy bộ dáng của ‘cậu’, Tống Dương tuy đau lòng nhưng cũng cảm thấy mình đã chọn đúng, hỏi:

- Cháu chọn đao, cậu lại vui vẻ như vậy, bởi vì tư chất của cháu phù hợp học đao sao?

Vưu thái y lắc đầu:

- Không phải. Ta sợ người chọn kiếm, bởi vì ta không đập gãy nổi cái đao kia.

Nói xong, quay người trở về phòng, ngồi nghiêm chỉnh:

- Tống Dương, tâm tư thu hồi lại, nghe ta giảng võ!

26. Chương 26: Thợ Mộc Tài Hoa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 26: Thợ mộc tài hoa

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Hai năm.

Tống Dương đã rõ ràng, bốn chữ ‘Võ học kỳ tài’ rốt cuộc là có ý gì.

Từ khi chọn ‘Long Tước’ rồi theo Vưu thái y bắt đầu luyện võ, gần ngủ năm ngày đột phá thêm một cấp, bước vào chữ Quý bậc Thập Phẩm; thêm mười ngày sau, tiến đến chữ Nhâm bậc Cửu Phẩm chữ Nhâm; sau một tháng, đạt đến chữ Tân bậc Bát Phẩm.

Kỳ thật dựa vào thân thể, sức lực cùng phản ứng của Tống Dương, mặc dù không học võ công, chỉ cần vung vài quyền vô thức, so với võ sĩ Bát Phẩm cũng không kém bao nhiêu, cộng thêm chút huấn luyện, có thể đột phá đến Hạ Phẩm cực hạn, không đáng kỳ lạ. Mà càng sau khi tập luyện, đã không còn là sức lực, chiêu thức đơn thuần, muốn vào hàng ngũ Trung Phẩm, cần phải dưỡng tinh luyện khí, tu luyện nội kinh mới đủ. Nhâm Tiểu Bộ cùng thủ hạ của Vinh Hữu Toàn, đều có tập luyện nội kinh, đương nhiên bọn họ học thuộc chữ Canh hàng Thất Phẩm.

Trước đây Vưu thái y cho hắn cải tạo kinh mạch, đến lúc này cũng bắt đầu hiện ra chỗ tốt.

Một đường chân khí nho nhỏ, nhờ đường quyền kinh chỉ dẫn xuống, tùy theo nhịp hô hấp, ở mười hai đường kinh mạch chính, bát mạch kỳ kinh di chuyển một vòng, liên tục cường thêm một phần mạnh mẽ, nội lực tuần hoàn được đáp lại, không ngừng lưu chuyển trong cơ thể Tống Dương, cũng không ngừng lớn mạnh lên.

Dựa theo cách nói của Vưu thái y, hiện tại Tống Dương không phải võ sĩ mới luyện, mà càng giống như một người đã đạt tới chữ Bính bậc Tam Phẩm, nhưng bởi vì đặc thù tình huống mà công lực phân tán giờ lại bắt đầu luyện lại từ đầu.

Từng bước nhảy vọt, sáu mươi ngày từ Tân đến Canh, lại tăng một phẩm; một trăm ngày từ Canh lên Kỷ, Tống Dương cảm giác mình giống như nằm mơ. Lúc này nếu như đi hành tẩu giang hồ, chưa đủ thành danh nhưng để tự bảo vệ mình thì quá đủ, nếu là muốn làm quan, cũng không khó có thể tranh thủ chút công danh nho nhỏ.

Kế tiếp sau đó, từ Lục Phẩm lên chữ Mậu bậc Ngũ Phẩm, Tống Dương dùng mất sáu tháng, đến bước này, Vưu thái y lần nữa đem “giường” của mình kéo ra sánh chính, lấy Long Tước giao cho Tống Dương.

Bắt đầu học đao. Trước khi học đao Tống Dương đã học thân pháp, quyền thuật, nội kinh, đều là phụ trợ cho đao pháp... Có lẽ là do càng lên cấp càng gian nan, có lẽ là bởi vì luyện đao thẳng bậc chậm chạp, Tống Dương phải dùng hết một năm, mới bước vào bậc Tứ Phẩm.

Tứ phẩm, chữ Đinh, cảnh giới võ sĩ Thượng Phẩm, lúc trước Vinh Hữu Toàn được phái tới giết hấn, bắt quá cũng chỉ là ở giữa Ngũ Phẩm cùng Tứ Phẩm. Hiện tại Tống Dương cũng có thể ngang hàng cùng Vinh Hữu Toàn, trong lúc nói cười dấu điểm thanh sắc mà đem dấu chân lưu lại trên tảng đá.

Mà quan trọng hơn, hiện tại chữ Đinh bậc Tứ phẩm là khi Tống Dương tay không... Nếu như cảm thêm Long Tước, hấn lại tăng thêm một bậc là cao thủ chữ Bính bậc tam phẩm, Tống Dương cũng có thể liều một trận.

Thời gian hai năm, ai mà ngờ, một thiếu niên lúc 15 tuổi là một kẻ không biết võ công, lúc 17 tuổi đã trở thành cực phẩm cường giả, Tống Dương thoáng như trong mộng, lòng tràn đầy vui mừng, đồng thời hấn cũng hiểu được, tất cả đều là do Vưu thái y ban tặng.

Tống Dương hơi nghi hoặc, lúc trước bởi vì hấn trời sinh có trái tim bên phải, cho nên Vưu thái y sẵn sàng bất chấp nguy hiểm đánh cắp hấn, lại thi triển thuật luyện huyết kỳ ảo, làm những chuyện này lão rốt cuộc mưu đồ cái gì. Bất quá về sau, Tống Dương không hề đi truy cứu nữa.

Hấn có thể cảm nhận được, Vưu thái y đối với mình không hề có ý mưu hại, trái lại theo hai người ở chung lâu ngày, bề ngoài Vưu thái y thờ ơ nhưng thật ra rất yêu thương đứa bé được lão nuôi lớn từng ngày. Từ cái đêm hấn được trăm ngày tuổi cho tới bây giờ, kẻ đạt được lợi ích nhiều nhất, chính là Tống Dương.

Không đề cập tới chuyện cũ, chỉ nói hai năm nay, hết thấy những điều liên quan đến học võ... Từ vũ khí, thân pháp, nội kinh, quyền thuật, đao công, cho đến công pháp tu luyện, mỗi cái đều do Vưu thái y tỉ mỉ dạy dỗ, Tống Dương chỉ cần làm theo sự dẫn dắt của lão là được, chính mình không phải quan tâm điều gì.

Có thể thuận lợi như vậy, là vì ‘Luyện huyết kỳ thuật’ đã sớm cho hấn một cấu trúc cơ thể hoàn mỹ, càng bởi vì Vưu thái y tùy theo khả năng của Tống Dương mà truyền thụ khiến hấn chưa từng đi nữa bước quanh co. Đương nhiên, Vưu thái y có thói quen “lười đặt tên” vẫn trước sau như một, truyền thụ cho Tống Dương nhiều loại võ nghệ, nhưng không một cái nào có tên đứng đắn, hết thấy đều lấy tên theo “long tước”, nội công gọi “Long Tước chuyển”, thân pháp là “Long Tước trùng”, quyền pháp gọi “Long Tước Oanh”...

Cho tới bây giờ, Tống Dương cũng hoàn toàn tin tưởng, năm đó Vưu thái y thực sự đã đạt đến cảnh giới tông sư. Mà ngoại trừ võ công, càng làm cho Tống Dương đối với lão thực sự ngưỡng mộ chính là: Vưu thái y còn là một thợ mộc giỏi.

Vưu thái y đem kiện hung khí kia tháo ra.

Năm thứ nhất sửa lại hung khí; năm thứ hai lão dùng tiền mua một cỗ xe ngựa.

Xe ngựa chỉ có thùng xe, cang xe cùng bánh xe, không có ngựa kéo. Rồi sau đó Vưu thái y mỗi ngày ở hậu viện một mình loay hoay, đợi đến sau mười tháng, hòm gỗ hung khí biến mất không thấy gì nữa, nhưng trên thùng xe ngựa, hơn mười một đạo cơ quan. Vẫn là gần ngàn tiểu Nguyệt đạo, nhưng sau khi sửa chữa cải biến, đã có thể cùng lúc kích ra, cũng có thể từng nhóm bay ra.

Cơ quan ẩn nấp, trong ngoài đều không có thể thấy được. Xe ngựa vẫn là xe ngựa, không hề có chỗ kỳ lạ.

Thiện độc, thông y, từng là chữ Ất tông sư, còn là một thợ mộc thần kỳ, Tống Dương cảm thấy Vưu thái y so với kẻ hai đời như mình còn yêu nghiệt hơn.

Trong hai năm, không ngừng luyện võ, đồng thời Vưu thái y cũng không ngừng giúp hấn luyện huyết, cách một khoảng thời gian Tống Dương lại tiếp tục ngâm rượu thuốc, thời gian trôi qua phong phú mà lại bình

lặng, thế lực Phó gia, thâm sơn Man tộc, còn có Nhâm Tiểu Bộ tại phía xa kinh đô, đều không có đến tìm hấn. Cho đến ngày hôm nay, vừa mới sáng sớm..., bên ngoài vang lên tiếng phá cửa, bên ngoài truyền đến giọng nói của Bàn Đầu:

- Dương Nha Tử, mau mở cửa, có khách quý đến tìm.

Tổng Dương ngồi ở trong nội viện đang húp bát cháo, nghe vậy đi ra mở cửa, sau lưng Bàn Đầu, có một người đàn ông, mặc giáp nón đều màu đỏ, rất là bắt mắt.

Áo giáp uy phong, đàn ông cũng đầy đủ cường tráng, nhưng tướng mạo lại khiến người khác hãi hùng khiếp vía, da mặt cùng ngũ quan vặn vẹo, Tổng Dương thông hiểu y lý, vừa xem đã biết người này đã từng bị bỏng, gương mặt là bị lửa nóng nhiễm vào đây.

Bàn Đầu vẻ mặt tươi cười, giới thiệu với Hán tử kia:

- Đây chính là Dương Nha Tử mà người muốn tìm.

Lập tức lại giới thiệu lại cho Tổng Dương:

- Đây là tướng quân Hồng Ba phủ, tìm người có việc.

Bộ dáng của Hồng Ba gia tướng này khiến người khác sợ hãi nhưng gã lại rất khách khí, cùng Tổng Dương hàn huyên vài câu sau đó nói rõ ý đồ đến:

- Được Cơ Mẫn quận chúa nhà ta giao phó, vội chuyển tới cho Tổng Dương huynh đệ một lời.

- Cơ Mẫn quận chúa ? Nhâm Tiểu Bộ?

Tổng Dương nở nụ cười, bản án hai năm trước hấn còn nhớ rõ, Nhâm Tiểu Bộ hoạt bát sáng sủa, cũng hiện ra một cô gái khả ái, thế nhưng mà. . . Ở đâu ra mà Cơ Mẫn?

Thấy Tổng Dương cười cười, gia tướng xấu xí cũng không giống gia nô bình thường trừng mắt quát mắng, chính gã cũng nở nụ cười, tựa hồ rất có đồng cảm:

- Thánh thượng tự tay viết phong hiệu, lúc trước quận chúa nhà ta nhìn hồi lâu, cũng cảm thấy rất buồn bực, còn tướng thái giám truyền chỉ cảm nhảm.

Tổng Dương đối với gã hảo cảm tăng nhiều, vừa cười mời gã vào trong nhà, vừa nói:

- Đại ca xưng hô như thế nào?

Hồng Ba gia tướng đáp:

- Tại hạ Tần Trùy, vào nhà thì không cần rồi, chỉ nhấn vài câu thôi, Cơ Mẫn quận chúa nói: nàng lại nhớ tiểu yêu quái rồi, nhưng sự tình quá nhiều không thể phân thân, muốn nhờ người đi xem đứa bé kia, khi về thì báo tin cho nàng, để nàng an tâm. Còn có, nàng muốn ta hỏi tiên sinh có khỏe không.

Sau đó xoay người lấy ra một con chim sơn ca:

- Sơn ca nhớ đường, đến lúc đó đem thư cột vào đuôi nó, cho nó dễ cất cánh.

Tiếp theo Tần Trùy hai tay ôm quyền:

- Còn có việc, liền cáo từ công tử, công tử không phải đưa tiễn.

Nói xong lên ngựa mà đi. Bàn Đầu cũng không có chờ lâu, cùng Tổng Dương hàn huyên vài câu, liền trở về nha môn.

Vừa thái y bưng bát cháo, nhanh nhẹn từ trong nhà đi ra, vừa rồi Hồng Ba gia tướng nói chuyện lão đều nghe thấy, trên mặt tràn ngập vui mừng:

- Có tin tức của Tiểu bộ khoái?

Nói xong, cầm lên cái lồng nhốt sơn ca, huyết sáo đùa sơn ca trong lồng một chút, tiếp tục cười nói:

- Con sơn ca này không tệ lắm, được coi là thượng phẩm.

- Cậu còn biết phân biệt chim?

- Cũng là chút tài mọn, trước kia cảm thấy thú vị, đi học chút ít. . .

Vưu thái y vẻ mặt không sao cả, lại đem trở lại đề tài cũ:

- Con chim sơn ca này, đã tới nơi này một chuyến, lần sau liền nhớ rõ đường, tiểu bộ khoái đây là lấy ‘Tiểu yêu quái’ làm cờ hiệu, cho người một vật chuyển thư đặc biệt. Trong hai năm này luyện võ vất vả, cũng nên nghỉ ngơi vài ngày, thu dọn đồ đạc đi ra ngoài vài ngày thăm tiểu yêu quái đi.

Nói thực, Tống Dương đối với “Tiểu yêu quái” không có quá nhiều nhớ nhung, tuy lúc trước là hấn cứu sống đứa nhỏ. Nhưng là bởi hấn không đành lòng một sinh mạng nhỏ nhỏ chưa ra đời đã chết yểu ngay trong bụng mẹ, mà loại cảm tình này là do hấn cũng đồng cảm với đứa trẻ, mà không phải đối với nó có cái gì thâm hậu tình cảm. Huống chi trong mười ngày bị nhốt ở thâm sơn, chủ yếu đều là Nhâm Tiểu Bộ chiếu cố em bé, hấn ngoại trừ dâng ra “Không đói”, cái gì cũng không làm.

Nhưng là đối với cỗ thể lực của Man nhân, Tống Dương rất xem trọng. Man nhân tâm tư đơn giản, tri ân đồ báo mà chiến lực lại kinh người, đương nhiên, Tống Dương cũng không mưu đồ bọn họ cái gì, bất quá có thể có được Sơn Khê Man tộc tán thành, tóm lại là một chuyện tốt. Nói không chừng một ngày kia, thân phận yêu tinh bị hoàng đế Đại Yên biết được, hấn lần nữa lâm vào tình trạng đuổi giết, muốn chạy trốn đến hang ổ Sơn Khê Man tộc để tị nạn cũng chưa biết chừng.

Thân thích bằng hữu, thêm một cái càng hữu ích vô hại, hấn và Sơn Khê Man tộc quan hệ không tệ, đi đi lại lại càng nhiều thì càng hòa hợp, nếu như không phải hai năm gần đây bận rộn tập võ, Tống Dương đã sớm lên núi vấn an nhóm bằng hữu Man tộc kia rồi.

Mượn cơ hội này, vừa vặn lên núi một chuyến, Tống Dương thu xếp đơn giản, Long Tước cũng được bao thành cái bọc lớn vác sau lưng, liền cáo từ Vưu thái y lên đường.

Tống Dương vừa đi ra ngoài không lâu, còn chưa có rời trấn nhỏ, trên phố dài đã thấy một người lạ đi tới.

Lão ta người gầy nhỏ, hai đút vào trong tay áo, xa xa cười, bắt chuyện với Tống Dương:

- Xin chào.

Nói xong, dừng lại một lát, lão ta lại hỏi:

- Người biết mình họ gì, đúng không?

Câu chữ khiêu khích, thái độ hòa ái, ngữ khí thật thà.

27. Chương 27: Thêm Một Người Muốn Hợp Tác

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 27: Thêm một người muốn hợp tác

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương dừng lại.

Ánh mắt lão già rơi vào cái bao cực lớn sau lưng Tống Dương:

- Muốn đi ra ngoài? May mà ta đến đúng lúc, nếu không không gặp được người rồi.

Sắc mặt Tống Dương vẫn như cũ nhẹ nhàng, giống như hai năm trước cùng Vinh Hữu toàn ở trong Âm Gia Sạn nói giỡn:

- Tìm ta? Có việc gì? Người là ai?

- Ta họ Cố, Cố Chiêu Quân, từ Yến quốc đến, muốn nói với người mấy lời.

Trong lúc nói chuyện, lão ta tiến về phía trước cùng sóng vai với Tống Dương:

- Người có việc, nên ta không muốn trì hoãn người, chỉ muốn theo người một đoạn đường, nói hết lời liền đi.

Tống Dương có chút do dự, chân vẫn không ngừng bước, trong miệng nhàn nhạt nói:

- Chiêu Quân là cái tên rất hay.

Hai người sóng vai mà đi, nhìn sang lão già Tống Dương có một cảm giác “không hiểu thấu”, Cố Chiêu Quân người này, từ cách đi đến lời nói đều bay bổng, phảng phất không giống như người, mà chỉ là một cái bóng.

Đi một hồi, Cố Chiêu Quân mở miệng, nghi vấn:

- Có một chuyện ta không tài nào hiểu nổi, người làm sao biết thân thế của người ?

Trước khi Phó thừa tướng gặp chuyện không may, đem việc “diệt trừ yêu tinh” giao cho Cố Chiêu Quân, họ Cố liền đem việc này giao cho sát thủ Nam Vinh Hữu Thuyền dùng tên giả “Vinh Hữu Toàn”, nên diễn biến mọi việc, đều trong tầm mắt của Cố Chiêu Quân: Nam Vinh Hữu Thuyền chỉ nói đến người muốn tìm là Vương thái y, Tống Dương liền hiểu rõ đối phương là sát thủ đến muốn tính mạng của mình; sau khi diệt trừ sát thủ, Tống Dương cũng không đào tẩu, tiếp tục ở lại tiểu trấn qua an ổn thời gian.

Cố Chiêu Quân cân nhắc những việc đã qua... Trừ phi Tống Dương biết rõ mình chính là “thiên sát yêu tinh” biết rõ mình “họ Phó”, cũng biết Phó thừa tướng bị hoàng đế diệt trừ tận gốc. Liên tiếp ba cái “biết rõ”, cái cuối cùng không phải là bí mật, thiên hạ đều biết; cái giữa cũng có thể là do Vương thái y lộ ra; nhưng “biết rõ” cái thứ nhất không thể nào xảy ra được.

- Bấy năm trước, lúc ta mười tuổi, có một người họ Tạ tìm tới cửa, đã nói hết sự thật cho ta.

Tống Dương đem tất cả sự việc đều đổ lên thân người chết, chết không có đối chứng. Biết rõ Tứ công tử của Phó thừa tướng là yêu tinh, phát giác hắn còn sống, hơn nữa có thể tìm được hắn đây... Chỉ có họ Tạ, trước kia là xà của Yến quốc, mới có bản lĩnh này.

Cố Chiêu Quân tin, nhưng vẫn khó hiểu:

- Là Tạ Bàn Tử? Lão làm như vậy, có mục đích gì?

Tống Dương hăng hái đáp lại:

- Ta làm sao biết.

Người đã chết, dù truy cứu thế nào cũng vô dụng, Cố Chiêu Quân không hề hao tâm tổn trí, liền chuyển hướng chủ đề:

- Người là người thông minh, mới có thể rõ ràng, bất kể là ai, có thể ngồi vào địa vị thừa tướng cao như vậy, hơn nữa đã ngồi đến mấy chục năm, nhất định sẽ có vài bằng hữu. Những người bằng hữu này, chia làm hai loại, loại thứ nhất ở ngoài sáng, phần lớn là đồng liêu, môn sinh của y, vừa điều tra đã biết; một loại khác ở trong tối, tất nhiên không thể dễ dàng bị nhìn thấy.

- Về phần bằng hữu trong tối, cũng chia thành hai loại. Loại thứ nhất là trung thành, chỉ cần thừa tướng ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể làm mọi việc, những người này phân bố khắp thiên hạ, có thể là chưởng môn của một môn phái giang hồ, có thể là một tướng quân trấn thủ vùng biên cương, không biết chừng cũng là một tú bà thanh lâu. Người nên hiểu, bất luận là vị quan lớn nào, đều có một nhóm thủ hạ như vậy. Bất quá, loại thứ hai so với thứ nhất còn quan trọng hơn, bọn họ mới chính thức là chỗ dựa của thừa tướng.

Nói xong, Cố Chiêu Quân trầm mặc, giống như đang suy nghĩ cái gì đấy, một lát sau trên mặt mới lộ ra vui vẻ, khoe khoang nói:

- Ấy da, chỗ dựa, từ này dùng vô cùng tốt, chính là chỗ dựa.”

Tống Dương nhăn lại lông mày:

- Chỗ dựa của Thừa tướng?

Cố Chiêu quân nhẹ gật đầu, không có đi giải thích cẩn thận, mà đưa ra ví dụ:

- Ví dụ như, bọn họ có tiền, nhiều tiền đến có thể đem tiền lấp đầy Tây hồ, sau lại có thể chồng chất thành một tòa núi Tiêu Nam; lại ví dụ như bọn họ đã khống chế mấy ngành sản xuất tơ, trà, thậm chí thiết, mã, có thể ngay cả đám người trồng dâu, trà thương, thợ rèn đều không biết mình đang làm cho người khác... Những cỗ thế lực ngầm này ở trong thiên hạ thực chất đều giấu sau lưng triều đình, không lộ diện ra bên ngoài.

Những lời này, đối với một thiếu niên Nam Lý có thể tối nghĩa, khó hiểu, khó mà tưởng tượng; nhưng đối với một người của hai kiếp, cách nhau một ngàn năm Tống Dương, cũng không quá khó hiểu. Về phần những đại tài phiệt kinh tế, chính trị cùng quyền lực, chỉ là công cụ để bọn hắn cân bằng lợi ích.

- Tìm ta làm cái gì?

Tống Dương nghe phiền rồi, đi thẳng vào vấn đề.

Cố Chiêu Quân đứng thẳng người:

- Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ hỏi, ta là bằng hữu loại nào của phụ thân ngươi.

Tống Dương lắc đầu:

- Ngươi cũng đã nói, nhưng ta biết rõ chính mình họ gì.

Những lời này có chút khó hiểu, nhưng lúc này cả hai người đều hiểu được ý nghĩa của nó, Tống Dương cùng họ Phó đã không có quan hệ gì rồi.

- Đừng vội, tốt xấu cũng nên để ta nói hết lời.

Cố Chiêu Quân không hề sốt ruột:

- Vừa mới nói qua, dưới trướng Phó thừa tướng có một đám tử sĩ, tuy Phó gia sụp đổ, nhưng bọn họ vẫn núp trong bóng tối, lúc ấy cũng không bị liên lụy. Đương nhiên, Cảnh Thái hoàng đế đang một mực toàn lực tiêu diệt bọn họ, ta đã mất không ít tinh lực cùng tâm tư, cuối cùng mới bảo vệ được bọn họ... Hai năm qua ta vẫn đang bận rộn chuyện này. Nhưng, đáng tiếc chính là, bọn họ đều là tử sĩ, chỉ nghe lệnh của Phó gia.

Nói đến đây, Cố Chiêu Quân đổi giọng:

- Kỳ thật ngươi muốn họ tên thế nào cũng được, không sao cả. Mấu chốt, người chính là Tứ công tử của Phó Tiềm Huấn, như vậy là đủ rồi.

Rốt cục nói đến chủ đề chính, Tống Dương nở nụ cười:

- Phó thừa tướng lưu lại lực lượng, chỉ nghe lệnh của Phó gia?

Cố Chiêu Quân gật đầu:

- Không sai, người chính là người cuối cùng.

- Bọn họ nghe lời của ta, sau đó ta lại nghe lời người?

Tống Dương càng cười đến dễ dàng:

- Nói thật, chủ ý này của ngươi thật chẳng ra gì.

Cố Chiêu Quân rõ ràng cũng đang cười:

- Cũng không cần nói thành “nghe lời” chói tai như vậy, nói “hợp tác” vẫn là dễ nghe hơn, giống như lúc trước ta cùng Phó Tiềm Huấn, hợp tác được rất tốt. Không cần vội vã ra quyết định, ta chỉ là đến chào hỏi người, đem sự tình nói rõ, người chậm rãi cân nhắc, thời gian có rất nhiều.

Không đợi Tống Dương mở miệng, Cố Chiêu Quân lại tiếp tục nói:

- Ngươi có thể không lo chính mình họ Phó, nhưng thân phận “thiên sát yêu tinh” người không đổi được, Cảnh Thái hoàng đế trước kia muốn giết người, về sau vẫn có thể, liên quan đến tính mạng, vẫn cần rõ ràng chút.

Tổng Dương dừng bước:

- Người uy hiếp ta?

- Là “chỉ điểm”.

Cổ chiêu quân lắc đầu:

- Nhà ta có một câu, do tổ tiên lưu lại: “Hại người lợi ta, thiên kinh địa nghĩa; hại người bất lợi mình, chó lợn không bằng”. Cho nên người có thể yên tâm, đem thân phận của người tiết lộ ra ngoài cho Cảnh Thái tới giết người, đối với ta không có chỗ nào tốt. Ta muốn là muốn sự hợp tác thiết tình, đối với song phương đều có lợi. Người từ từ suy nghĩ, ta đi trước.

Nói xong, Cổ Chiêu Quân quay người cất bước, nhưng vừa đi được chục trượng, lão già lại dừng bước, quay đầu lại hỏi:

- Người có thể đoán được, người lúc trước phái Vinh Hữu Toàn đến giết người, chính là ta?

Thấy Tổng Dương gật đầu, lão vừa cười vừa nói:

- Người rất tốt, không mắng ta không biết xấu hổ, lúc trước muốn giết người, hiện tại lại muốn tìm người hợp tác...

Tổng Dương khách khí nói:

- Bốn chữ “không biết xấu hổ” kia, cho tới bây giờ đều chỉ dùng mắng những kẻ thích thể diện.

Cổ chiêu quân cười ha ha, cuối cùng nói câu

- Thú vị!

Thân hình theo gió phiêu diêu không thấy, từ đầu đến cuối, tay của lão đều đút vào tay áo, chưa bao giờ lấy ra..

28. Chương 28: Đi Thăm Tiểu Yêu Quái

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 28: Đi thăm Tiểu yêu quái

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương chân không ngừng bước, nhằm hướng thâm sơn chạy tới, trong lòng không ngừng suy nghĩ bốn chữ: Chưa đến một năm.

Thuật luyện huyết Vưu thái y, muốn đến lúc Tổng Dương 18 tuổi mới đại công cáo thành, khoảng cách hiện tại còn chưa đến một năm. Tuy rằng thuật luyện huyết có thể thay đổi kinh mạch, nhưng một năm cuối cùng này, đối với hắn lại là thời điểm mấu chốt ảnh hưởng đến cảnh giới võ công sau này, nhưng đây không phải là điều Tổng Dương cân nhắc.

Tuy về sau hắn đã hiểu chuyện, Vưu thái y lại không đề cập qua mục đích của lão khi trộm em bé có trái tim bên ngực phải thi triển “thuật luyện huyết”, nhưng là năm đó nghe được tiếng lẩm bẩm trên xen ngựa, Tổng Dương vẫn nhớ rõ: Đợi đến lúc 18 tuổi, thuật luyện huyết đại công cáo thành, Vưu thái y sẽ từ trên đầu ngón tay của Tổng Dương lấy đi mấy giọt máu.

Còn chưa đầy một năm, gần nửa đời khổ tâm mưu tính của Vưu thái y, muốn có kết quả. Mặc kệ lão muốn máu trên đầu ngón tay của mình làm cái gì, Tổng Dương đều quyết ý thành toàn cho “cậu”.

Cố Chiêu Quân tìm tới cửa, muốn Tống Dương dùng thân phận “truyền nhân cuối cùng của Phó gia” thu phục lại bộ hạ cũ của Thừa tướng, thoáng nhìn điều kiện này có thể mang cho hắn quyền lực, phú quý nhanh chóng, nhưng về sau đây? Tống Dương không có hứng thú với những cuộc đấu tranh không liên quan tới mình.

Đối với Phó Tiềm Huân, Tống Dương không thể nói đến kính yêu cùng cảm kích, hắn cũng không muốn thay thừa tướng báo thù, càng sẽ không cần một thế lực trước đây đi theo thừa tướng giờ chuyển sang bán mạng cho mình.

Nói thẳng ra, thứ hắn muốn cho đến tận bây giờ vẫn chưa có, cho nên không có người nào có thể thu mua hắn.

Nhưng Cố Chiêu Quân biết rõ thân phận của Tống Dương, mặc dù lão ta sẽ không nói ra, chung quy vẫn là tai họa ngầm. Tống Dương không có ngu xuẩn đến muốn diệt trừ họ Cố, điều hắn cần phải làm bây giờ là phải kéo dài thêm một năm, đợi đến lúc 18 tuổi, thỏa mãn Vưu thái y lấy máu, hắn sẽ ra đi, thiên hạ to lớn, nơi nào không thể đi. Chỉ bằng bản lãnh cùng tâm tư của hắn, sống ở đâu mà chả được?

Cho đến lúc đó, tất cả những phiền não đến từ thân phận, thế lực đều bị hắn triệt để vứt bỏ... Còn chưa đầy một năm, cũng nên trả nợ cho người mà mình thương yêu, đối với mình tốt nhất trong kiếp này kia.

Rời khỏi phạm vi trấn nhỏ, xung quanh bắt đầu trở nên hoang vắng, Tống Dương liền không hề che dấu thân pháp, bên trong nội kinh lưu chuyển, thúc dục Long Tước, Tống Dương phát lực chạy như điên.

‘Đao là Bá Đạo’ trong hai năm Tống Dương tu tập nhiều loại vũ kỹ, đều vững vàng xoay quanh hai chữ ‘Bá Đạo’, thân pháp ‘Long Tước Trùng’ cũng là như thế, bộ pháp không thể nào nói nhẹ nhàng, mỗi khi rơi xuống đều làm đất đá văng ra, nhưng thân thể vẫn tiến lên như phong tạt hỏa liệt, trường thảo bị thổi nằm vật xuống, một đạo nhân ảnh oanh oanh liệt liệt xông về trước, phảng phất không có gì có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Sau nửa ngày mới đi vào núi lớn, đang lúc chạy nhanh, bỗng nhiên một hồi gió mang theo mùi hôi tanh thổi tới, một tiếng bước chân so với “Long Tước trùng” còn mạnh mẽ hơn, vang lên từ sau lưng Tống Dương, với tốc độ cực nhanh đang đuổi theo hắn. Tống Dương giật mình không nhỏ, phải biết rằng giờ hắn so với một con ngựa còn nhanh hơn nhiều lắm, nên mãnh thú trong núi đừng mơ tưởng đuổi theo...

Tống Dương kinh ngạc quay đầu lại, một con quái điều.

Hình dáng hơn giống đà điểu, nhưng lại to hơn đà điểu rất nhiều, cao bằng hai người, mà khiến người ta hoảng sợ nhất chính là nó có cái mỏ cực lớn, chỉ cần há miệng đã nuốt trọn một người; một chỗ quái dị khác chính là đôi cánh... Quái điều không biết bay, nên cánh sớm đã bị thoái hóa, héo rút, nhưng trên cánh nó lại thành linh mọc ra một đôi móng vuốt sắc bén.

Còn không đợi Tống Dương nhìn cho rõ ràng, quái điều đã vọt tới trước mặt, cái mỏ cực lớn của nó lao đến nhanh như điện.

Miệng chim thật sự quá lớn, lao đến khiến người ta thoáng cảm thấy giống như đại búa văng đến trước mặt, Tống Dương không chút nghĩ ngợi, một quyền ‘Long Tước oanh’ đánh ra!

Quyền cũng tốt, đao cũng tốt, đều chỉ có một con đường: mỗi khi động là được ăn cả ngã về không. Cũng bởi vì Tống Dương chọn đao, cho nên võ đạo do Vưu thái y truyền xuống, cuồng mãnh đến mức không còn “lý trí” đáng nói.

Bành một tiếng trầm đục, ‘long tước oanh’ đánh giữa mỏ chim, tiếp theo một người một chim đồng thời phát ra tiếng kêu, riêng phần mình ngã ra phía sau... cường giả thuộc chữ Đinh Thiên Can, một quyền tung ra hết sức, cứng như đá cũng bị nát vụn, nhưng quái điều lại cường mãnh đến không thể tưởng tượng, bị lực lớn lật tung về sau chỉ là quơ quơ đầu, xoay người lại nhảy dựng lên.

Tống Dương cũng đồng thời đứng lên, tay phải cỡi bao lấy đao. Miếng vải bọc màu đen rơi xuống đất, Long Tước đao rung động như hưng phấn, nghiêng về trước bảo vệ chủ nhân.

Chim là loại động vật ngu ngốc, đầu to nhưng óc nhỏ, vỗ vỗ cái cánh lại tiến lên lần nữa, mà trong nháy mắt này, Tống Dương một tiếng hét to, trường đao màu đỏ nhấc lên một đạo vòng cung màu máu, chém

xuống cổ quái điều.

Nhưng Tống Dương vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, thân thể quái điều chắc chắn dị thường, cho dù Long Tước sắc bén, nhưng không thể chém nó thành hai, chỉ để lại một miệng vết thương dài hơn xích, sâu hơn tấc.

Đối với loài dã thú có thể hình khổng lồ này, một chút tổn thương căn bản không đáng kể, quái điều quay thân lại, kêu lên một tiếng thê lương chuẩn bị lại tấn công lần nữa, không ngờ nó vừa mới khê động, thân thể bỗng nhiên run lên, bị tổn thương mà phun ra điên cuồng máu tươi, lực lượng trong cơ thể nhanh chóng tiêu tan... Long Tước có ‘Vây’.

Không chỉ lưỡi dao đã thương địch thủ, mảnh vảy thật nhỏ trên dao cũng cắt vào da thú, một dao chém xuống, lưu lại miệng vết thương như răng lược, đã trúng dao mà khê dùng lực, miệng vết thương lập tức văng máu tung tóe, giống như suối tuôn, nếu như nó còn cạy mạnh, một lúc sau máu sẽ không ngừng chảy ra mà suy yếu.

Long Tước đã thương người, dù là chỉ là một lỗ hồng nho nhỏ cũng là đủ.

Quái điều vùng vẫy vài cái, ầm ầm ngã sấp xuống, không lâu sau vì mất máu mà chết. Tống Dương thu dao, ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn rõ đầu quái điều này, càng nhìn càng quen mắt... Chăm chú nhớ lại sau nửa ngày, rốt cục bừng tỉnh đại ngộ, hẳn thật đúng là biết rõ loại chim này

Ở kiếp trước trong phim ảnh, trên TV đã giới thiệu qua, là chim ăn thịt Thái Thẩn. Loại chim này xem như là thân thích của loài khủng long, đã bị tuyệt chủng hơn vạn năm trước, không nghĩ tới trong thế giới này còn sót lại.

(*Chim này tên khoa học là Phorusrhacidae, do dễ đọc vẫn giữ tên tiếng Trung của nó)

Đúng lúc này, rừng xung quanh vang lên tiếng sột soạt nhẹ, một nhóm Sơn Khê Man tộc đang chậm rãi lại gần.

Chợt thấy người Hán, Man tộc lập tức đề phòng, lại thấy thi thể quái điều bên cạnh người Hán, trong mắt Man tộc toát ra vài phần kinh hãi, đợi đến lúc Tống Dương đưa ra nửa cái vòng kim cô do Man nữ thống lĩnh đưa cho hắn, mấy người Sơn Khê Man tộc mới chuyển sang sắc mặt vui mừng, cúi người chào, rồi sau đó không nói hai lời, tiến lên kéo Tống Dương chạy theo, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn quanh, ánh mắt sợ hãi...

Chạy được vài dặm, mấy người Man tộc vẫn không dừng bước, nhưng thần sắc đã buông lỏng không ít, bọn họ không biết tiếng Hán, chỉ có thể cố sức khoa tay múa chân giải thích, cũng may Tống Dương coi như thông minh, rất nhanh liền hiểu rõ, loại quái điều cực lớn này trước không phải ở bản địa, là mấy năm gần đây mới đột nhiên xuất hiện, tập tính ưa thích quần cư, ít thì ba đến năm con, nhiều thì mười con. Một con Tống Dương vừa giết, không được bao lâu vài con khác sẽ chạy đến, cho nên phải nhanh một chút rút lui khỏi nơi đó.

Trong núi nhiều quái vật, huống chim Thái Thẩn tuy làm cho người ta sợ hãi, nhưng ở nơi “quê cũ” của Tống Dương cũng có danh tiếng đây, còn có hóa thạch của nó kia, nên đối với nó, Tống Dương chỉ hơi kỳ quái nhưng không để trong lòng.

Chính thức khiến hắn buồn bực, không phải quái điều, mà là... Man nhân.

Sơn Khê Man tộc, thường lấy thể trạng cường kiện, thô lỗ hữu lực mà nổi danh, hai năm trước Tống Dương nhìn thấy Man tộc đều là như thế, nhưng bây giờ vài Man nhân đi bên cạnh hắn, chợt nhìn thì không có gì, cũng vẫn là cơ thể cường tráng, nhưng sau khi chạy mấy dặm, tất cả đều hiện lên vẻ mệt mỏi, trong mắt đầy tơ máu, giống như là liên tiếp vài ngày chưa ngủ, gập dài gập ngắn, tinh thần rệu rã. Nếu như không phải muốn hộ tống ‘Khách quý’ sợ rằng bọn hắn lập tức sẽ tìm nơi ngủ.

Một hai người thân thể không tốt còn nói được, nhưng người nào cũng như thế khiến Tống Dương nghĩ không ra.

Một đoàn người càng chạy càng sâu, ven đường không ngừng có man nhân đi ra tiếp ứng, bọn họ cũng giống như nhóm Man tộc đầu, đi không được bao lâu đã tổ ra một mối rồi. Bởi vì đã vào khu vực của Sơn Khê

Man tộc, Tống Dương cùng với man nhân không có tiếp tục chạy nhanh, tốc độ giảm bớt đi nhiều, hai ngày sau mới đi đến hang ổ của Sơn Khê Man tộc...

Trong mắt người Hán, mọi rợ không thông giáo hóa. Nhưng là Sơn Khê Man tộc trong núi sinh sôi nảy nở rất nhiều năm rồi, cũng có văn hóa truyền thống của mình, dựa theo tập tục của bọn họ, từ lúc tiểu yêu quái chưa ra đời, đã được định là tân thủ lĩnh, đương nhiên, tiểu yêu quái cũng “không chịu thua kém” là một nữ oa, nếu như là nam hài, nàng chỉ là một tộc nhân bình thường.

Ân nhân cứu mạng tộc trưởng đã tới, Man nữ thủ lĩnh sớm đã nghe thấy, ôm tiểu yêu quái tự mình ra nghênh đón, sau lưng nàng theo nhóm lớn Man tộc, mỗi người cười vui, hoặc dùng chùy đá nện, hoặc gõ xuống quái dị trống da, mở ra cuồng hống hát vài điệu vui mừng đón khách, phi thường náo nhiệt.

Tống Dương cười ha hả nghênh đón, không ngờ còn chưa kịp mở miệng, sau lưng Man nữ thủ lĩnh xuất hiện mấy lão bà, trong tay mỗi người có một cái thùng gỗ, dùng sức vung lên, đủ loại chất lỏng có màu sắc khả nghi giội về hướng hắn.

Bởi vì không nghĩ tới, cho nên khi từng thùng thuốc nhuộm giội đến, thân thể Tống Dương theo bản năng phản ứng, phát động ‘Long Tước Trùng’ mạnh mà nhảy ra sau vài bước, các loại nhan sắc chất lỏng đều giội xuống mặt đất.

Võ sĩ chữ Đinh bậc Thiên Can, muốn né tránh mấy lão thái bà đánh lén dễ như trở bàn tay.

Nhóm Man tộc vốn đang nhiệt liệt huyên náo, từ ‘Đánh lén’ thất bại, đột nhiên yên tĩnh lại, đáng tươi cười còn cứng ngắc trên mặt, ánh mắt quăng về hướng Tống Dương, trở nên vô cùng cổ quái.

Tiếng nhao nhao ngất trời theo đó yên tĩnh im ắng, diễn ra quá nhanh, khiến tràng diện lộ ra có chút quỷ dị.

29. Chương 29: Ngại Ngùng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 29: Ngại ngùng

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Chỉ có tiểu yêu quái, vẫn còn ha ha cười, một đôi tay mũm mĩm khoa chân múa tay lấy, trong miệng y y nha nha, tựa hồ cảm thấy Tống Dương nhảy rất là đẹp mắt, muốn hắn đùa nghịch thêm một lần nữa. Man nữ thủ lĩnh lộ ra nụ cười khổ, đi lên phía trước, chỉ hướng thuốc nhuộm đặc biệt rơi trên mặt đất: “Màu vàng; mặt trời, chúc phúc người vĩnh hưởng ôn hòa; màu xanh lá, cỏ cây, chúc phúc người vĩnh viễn khỏe mạnh; màu trắng, chim sơn ca, chúc phúc người vĩnh viễn khoái hoạt; màu xanh da trời...”

Chín loại nhan sắc, là chín câu chúc phúc, đây là nghi thức hoan nghênh long trọng nhất của Sơn Khê Man tộc, Tống Dương cuối cùng đã minh bạch: “Người bình thường đến, các người không giội mấy cái này phải không?”

- Đúng!

Man nữ trả lời như chém đinh chặt sắt, người bình thường bọn hắn không giội.

Tống Dương cười, không coi đây là truyện quan trọng

- Thiết tình cảm tạ hảo ý, lần sau lại đến ta cam đoan không né.

‘Ầm’ một tiếng, một lão bà ném cái thùng trong tay xuống, ánh mắt nhìn về phía Tống Dương, tràn đầy địch ý, khàn giọng mở miệng, nói rất đúng tiếng Hán: “Chúc phúc bởi vì chúng ta mà lên, nhưng vận may

lại do sơn thần mà đến. Người tránh nó, coi như sở hữu tất cả vận may đều hết, trên người cũng chỉ còn lại có vận rủi. Người mang theo rét lạnh, tật bệnh, thống khổ, hư thối... Người hãy đi đi.”

Lông mày Tống Dương cau chặt, trong nội tâm vừa bực mình vừa buồn cười. Thế nhưng mà tập tục của Sơn Khê Man tộc chính là như vậy, nên không thể phản bác được, nhiều loại chúc phúc người đều không nhận, chỉ có thể giữ lại đen đủi.

Lúc này Man nữ thủ lĩnh dùng tiếng man thấp giọng quát mắng, đã cắt đứt lão bà cần nhân. Lập tức trên mặt Man nữ lại khôi phục dáng tươi cười, làm cái thủ thế mời Tống Dương vào lều.

Tống Dương không có làm theo, lắc đầu cười nói:

- Ta tới không có sự tình khác, chỉ là đến xem nữ oa, hai năm không gặp có chút nhớ nhung, thấy nàng vẫn khỏe là được rồi, không cần tiến vào.

Tính tình Man nữ thủ lĩnh so với tộc nhân nàng còn hào phóng:

- Người Hán không tin phụng sơn thần của chúng ta, thì sơn thần của chúng ta cũng không hướng người đòi cái gì.

Nói xong, lại dùng man ngữ lớn tiếng nói với tộc nhân vài câu, ý tứ chắc giải thích cho hẳn. Lập tức nàng dứt khoát đi đến trước, kéo tay Tống Dương:

- Đi, đi vào ăn thịt uống rượu!

Man nữ thủ lĩnh từng lập công vô số, uy tín trong tộc cực cao, nàng mới mở miệng, nhóm Man tộc lại thay đổi thành sắc mặt vui mừng, giai điệu khó nghe lại ầm ĩ vang lên, chỉ là so với hào khí lúc đầu có chút đơn bạc hơn.

Tống Dương cũng rất xấu hổ, ngượng ngùng đi theo bên cạnh Man nữ, giả vờ trêu đùa tiểu yêu quái để che giấu, tiểu yêu quái lớn lên vừa đen lại béo, cổ tay nhỏ bé không ngừng làm phiền Tống Dương, ý của nàng chắc muốn hẳn biểu diễn lần nữa né tránh, nó còn nhìn chưa đã nghiền.

Ngay khi Tống Dương chui vào trong lều, hẳn ngửi được một cổ hương khí có mùi thơm lạ lùng.

So với hoa tươi hay là hương liệu càng thêm nồng đậm, thậm chí có thể dùng Câu Hồn Đoạt Phách để hình dung, theo chớp mũi thấm vào trong cơ thể, khiến người ta không nhịn được hít sâu, muốn đem cổ hương vị mê người này hít hết vào cơ thể... Loại gì hương vị sao mùi có thể ngọt ngào đến thế?

Thấy Tống Dương kinh ngạc, trên mặt Man nữ lộ vẻ tươi cười, tạm thời không có nói thêm cái gì, đem Tống Dương một đường dẫn tới giữa lều lớn, lập tức truyền lệnh xuống, nhóm Man tộc liền chuyển rượu và thịt đến, to như vậy cái lều, thoáng cái đã náo nhiệt, có rượu uống có thịt ăn, tất cả mọi người đều quên chuyện ngại ngùng vừa nãy. Tống Dương cũng không khách sáo, hai ngày này vội vã chạy, màn trời chiếu đất, bụng chưa từng được no.

Bất quá ở thời điểm này, hẳn cũng có chút nhớ Nhâm Tiểu Bộ rồi, lúc ăn uống thả cửa thiếu người kia, cảm giác không quá viên mãn.

Đã ăn uống được phân nửa, Man nữ thủ lĩnh lại phân phó thủ hạ vài câu gì đó, qua một lát, có man nhân bưng bưng lên một cái hộp dài, một cái bình đất, cười ha hả tiến lên, Man nữ trước cầm qua cái bình, đưa cho Tống Dương.

Tống Dương đón lấy xem xét, tràn đầy bình là một loại thuốc mỡ màu xanh, ngồi bên cạnh Man nữ thò ngón tay quẹt một ít, rồi sau đó cho vào trong miệng, sắc mặt vui sướng, thần sắc hưởng thụ, đã qua chừng nửa chén trà thời gian, nàng mới hồi phục tinh thần, ý bảo Tống Dương cũng nếm thử.

Đối với những đồ vật không biết chi tiết, Tống Dương tuyệt đối sẽ không dây vào, cười lắc đầu cự tuyệt hảo ý của Man nữ.

Man nữ cười ha hả đây, cũng không miễn cưỡng, lại duỗi ngón tay quẹt chút ít, cho vào miệng tiểu yêu quái, sau đó nói:

- Hương cao này là đồ tốt, không ăn có thể đốt lên để hít, người nhất định phải thử một lần.

Nói xong, mở ra cái hộp, lấy ra một cái ống hút hình dạng cổ quái, nhìn thấy mấy động tác kế tiếp của nàng, khiến Tống Dương vô cùng chấn động!

Nhóm đèn, để chút hương cao ở lỗ, để ống dài vào sát miệng, hút vào khói xanh. Ánh mắt Man nữ thủ lĩnh rất nhanh tan rã, mà các man nhân khác ngồi một bên, cũng đều hiện ra thần sắc tham lam, khát vọng, lớn tiếng kêu gọi đồng tộc, thủ hạ lấy ‘Hương cao’ ‘Ống hút’ của mình đến... Không lâu, một mùi thơm lạ lùng phiêu đảng tràn ngập trong lều.

Mà ngay cả tiểu yêu quái đôi mắt cũng trở nên mê mẩn, từng người từng người một bắt đầu ngáp.

Trong đầu Tống Dương tựa như sét đánh “ầm” một tiếng!

Đúng vậy, cái thế giới này có hạt thóc, có lúa mì, có tùng xanh có dê trắng, đương nhiên cũng có cây thuốc phiện. Từ cây thuốc phiện tạo ra cao thuốc phiện, bắt quá là hai lần đơn giản sấy khô tinh luyện. Tống Dương rốt cuộc hiểu rõ lúc trước mình nghi hoặc cái gì, vì sao hai năm trước man nhân võ sĩ còn tinh anh cường tráng, giờ trở nên suy yếu, mỗi một... Choang, một tiếng giòn vang, Tống Dương phát tay quật đổ cao thuốc phiện cùng hỏa đèn.

Cùng đảng tối cao không quan hệ, cùng chính nghĩa không quan hệ, cùng giác ngộ không quan hệ, vền vền hai chữ: Hổ thẹn.

Đối với cừu địch Tống Dương sẽ không từ thủ đoạn, nhưng bất luận như thế nào cũng sẽ không thể sử dụng nha phiến khiến đối phương bị nghiện, đây là do hắn còn biết hổ thẹn.

Đối với nha phiến, Tống Dương ngay từ nhỏ đã ghét cay ghét đắng. Chớ nói những người Sơn Khê Man xấu xí này, cho dù một người qua đường đang loay hoay tẩu hút thuốc, Tống Dương cũng tiến lên đá y một cước cho ngã lẩn quay.

Tiểu yêu quái oa oa khóc lớn.

Bất mãn với tác hại kinh khủng của thuốc phiện bào chế ở ngàn năm sau, nha phiến gây nghiện không lớn lắm, bình thường hút sẽ không hoàn toàn lâm vào mê man, Man nữ vẫn còn nửa thanh nửa tỉnh, thấy Tống Dương đột nhiên trở mặt, ánh mắt của nàng mê hoặc:

- Vì cái gì?

Nói xong, không cách nào ngăn được cười ha ha.

Không chỉ nàng, cũng có không ít man nhân, vừa nghi hoặc, vừa cười, dường như thấy Tống Dương rất thú vị.

Sắc mặt Tống Dương không tốt, nhưng cũng không phải tức giận, hắn chỉ là hận thứ đồ vật này, đưa tay nâng Man nữ đang yếu đuối ngồi dậy, chỉ vào đám cao thuốc phiện để vắt vường lung tung:

- Vật này lấy ở đâu ra?

Mười tám tháng trước, một nhóm thương đội khổng lồ từ Tây Nam đi ngang qua địa bàn của Sơn Khê Man tộc, nhưng bọn hắn vận khí không tốt, gặp phải tập kích của hơn trăm con ‘Thái Thẩn điều’, không người nào may mắn thoát khỏi. Sơn Khê Man tộc mừng rỡ nhặt lên hàng hóa của bọn họ... Cao thuốc phiện, yên đèn, tẩu hút thuốc.

Về phần những cái...kia thương nhân muốn đem hàng hóa bán đi đâu, bán cho ai, Sơn Khê Man tộc không biết. Tống Dương trong nội tâm cười khổ, buôn bán nha phiến, không phải là quá sớm sao? Trọn vẹn sớm những một ngàn năm.

Tính ra, Sơn Khê Man tộc hút nha phiến đã được một năm rưỡi rồi. Hết lần này tới lần khác nhóm thương đội kia quy mô lại kinh người, mang theo đầy đủ cao thuốc phiện cho Sơn Khê Man tộc dùng tới vài chục năm.

Tống Dương đối với Man nữ chân thành nói:

- Vật này không thể lại ăn, càng không thể lại ngửi, có độc, sẽ tổn hại tới người.

Nhưng Man nữ đầu chịu tin, vật này tạo cảm giác như Thần Tiên, sao có thể tùy ý vứt bỏ, mặc dù Tống Dương nói ra thân thể tộc nhân của nàng càng ngày càng kém do chịu ảnh hưởng của nó, nàng vẫn là lắc đầu, đem một cái tẩu hút thuốc đưa đến trước mặt Tống Dương:

- Người nếm thử, người nếm một ngụm, thứ này thực sự tốt.

Tống Dương ánh mắt tóe lửa, đang tính đến chỗ chứa cao thuốc phiện phóng một mồi lửa, nhưng cuối cùng vẫn là buông tha cho ý nghĩ này, bất luận thế nào, trong quá trình đốt cũng phải xảy ra xô xát, ‘Long Tước đao’ cũng tốt, ‘Long Tước oanh’ cũng thế, đều là công pháp bá đạo, vừa ra tay sẽ đã thương người, ngay cả hãn cũng khó không chế, thật muốn phóng hỏa thiêu hủy nha phiến, cần phải đại khai sát giới.

Tống Dương thò tay ôm lấy tiểu yêu quái vẫn đang khóc lớn, nói với Man nữ:

- Ít nhất, hãy đồng ý với ta một việc, thứ đồ này đừng cho các em bé dùng.

Man nữ cười cười, hiển nhiên không có để ở trong lòng.

Tống Dương thăm thử dài một tiếng, lấy một chút cao thuốc phiện cho vào cái khăn bỏ vào trong người, không có dừng lại nửa bước, liền cáo từ rời đi.

Man nữ còn chưa đã nghiện, nhưng vẫn là đứng lên, một mực tiến hãn ra lều... Sơn Khê Man làm việc trực tiếp, đơn giản, nhưng cũng không phải người ngu, Man nữ nhìn ra Tống Dương không vui, trong lòng cảm thấy, người này sợ là sẽ không đi tới thăm bọn họ nữa rồi.

chật không ngờ, sáu tháng sau Tống Dương lại đến thăm, cũng giống như lần trước không chờ lâu, mà là trực tiếp tìm đến Man nữ, lấy từ trong ngực ra một phương thuốc, cẩn thận giảng giải, cho tới khi đối phương hoàn toàn ghi nhớ, hãn mới gật đầu nói:

- Khỏi độc đáng sợ, hơn nữa khó có thể cai được, người bây giờ không tin, ta liền không có biện pháp, sau này tộc nhân của người sẽ từ từ yếu đi, chết dần chết mòn... Chờ lúc người chính thức biết rõ ‘Hương cao’ là yêu ma quỷ quái, thì dùng đơn thuốc này, nó có thể giúp người cai thuốc, thay ta cứu người.

Nói xong, ôm lấy tiểu yêu quái, chuyện trò với nó một lúc, mới đưa lại cho Man nữ quay người rời đi.

Trên đường chạy về, Tống Dương bỗng nhiên nở nụ cười, vài đạo nếp nhăn trên mặt đã biến mất, hãn cười thực sự vui vẻ.

Tống Dương khích lệ, man nhân không nghe. Nhưng hãn đã tận sức mình mà làm, nên mới cười nhẹ nhõm như vậy.

30. Chương 30: Không Cần Trả Thù Cho Ta

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 30: Không cần trả thù cho ta

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Phương thuốc không phải do Tống Dương viết ra, hãn còn chưa đạt đến trình độ này, mà do chính tay Vũ thái y viết. Lần trước khi trở về, hãn mang theo ít cao thuốc phiện đưa cho Vũ thái y, nói rõ chi tiết tác hại của loại dược này, nhờ “cậu” ra tay, bào chế một phương thuốc giúp cai nghiện.

Vũ thái y là người si mê y đạo, nghe thấy chỗ đáng sợ của thuốc phiện, cho dù Tống Dương không cầu lão, lão cũng vẫn đi nghiên cứu, không nói hai lời liền quệt ít cao thuốc phiện cho vào trong miệng, sau đó toàn thân run rẩy... Sáu tháng sau, Vũ thái y đã chế tạo thành công một phương thuốc, nếu chỉ là cách giải bình thường thì chưa thể thể hiện trình độ của lão, cái hay ở chỗ, tất cả dược liệu trong đơn thuốc, đều mọc ở thâm sơn Man tộc, tương lai Sơn Khê Man tộc không cần rời núi vẫn có thể tự pha chế được.

Thở phào nhẹ nhõm, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không gặp qua quái điều. Khi Tống Dương quay về trấn nhỏ, trời đã bắt đầu tối, khói bếp như có như không, không thể ngờ, hôm nay Vưu thái y cũng vén tay áo, làm vài món ăn, có cá có thịt, bắt quá đều như trước đen sì, nhìn thấy thật không khác gì miếng nha phiến đẹp mắt.

Lúc Tống Dương vào đến nhà, đồ ăn vừa mang lên bàn. Tống Dương kinh ngạc:

- Hôm nay làm sao vậy? Có việc gì vui à?

Vưu thái y vẫn là như cũ, lạnh như băng đáp lại:

- Không có chuyện vui thì không thể nấu mấy món à, ngồi xuống ăn đi.

Tống Dương cũng lơ đãng, đặt 'Long Tước' xuống thu xếp bát đĩa, sau khi ngồi xuống dùng đĩa ném ném, gật đầu nói:

- Bề ngoài hơi khó nhìn, nhưng hương vị không tệ lắm.

Vưu thái y bỗng nhiên lại vui vẻ:

- Ăn ngon sao? Vậy thì ăn nhiều chút ít? A, muốn uống rượu không?

Tống Dương buông đĩa xuống, nhíu mày:

- Không đúng, cậu có việc gì giấu cháu.

Vưu thái y không trả lời hần mà chỉ nói:

- Ta muốn uống rượu, cùng uống với ta hai chén, ta đi lấy.

Tống Dương ha ha cười :

- Được, nhưng để cháu đi lấy...

Vưu thái y vừa thấy hần muốn đứng dậy, thần sắc đột ngột biến thành lo lắng:

- Người đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, ngồi, đừng nhúc nhích... Khục!

Ngăn cản không kịp, Tống Dương đã đứng dậy, nhưng bất luận thế nào Tống Dương cũng chưa từng nghĩ tới, hần vừa mới đứng lên, một cỗ khí tức âm lãnh đột nhiên từ giữa ngực và bụng bốc lên, lập tức đã lan tỏa khắp tứ chi bách hải.

Cảm giác này sao mà giống mười bảy năm trước, lúc hần trăm ngày tuổi uống vào kỳ dược 'Tân Lương' giả chết.

Không phải Tống Dương không cẩn thận, mà là hần chưa bao giờ nghĩ tới, Vưu thái y sẽ hạ độc trong thức ăn, hoàn toàn không có lý do gì. Hơn nữa dược tính lúc này, so với lúc hần trăm ngày tuổi bá đạo hơn nhiều lắm, chỉ cần hần cử động, dược tính đã phát tác, Tống Dương liền nằm thẳng tắp xuống đất.

Mặt mũi Vưu thái y tràn đầy ảo não, giận dữ nói:

- Đã bảo để ta đi lấy, người không nên đứng dậy, muốn cùng người uống hai chén có khó vậy sao. Cho dù không uống rượu, một bàn đầy đồ ăn này, người không đợi ăn xong sao! Chuyện đơn giản như vậy cũng làm không được...

Lúc nói chuyện nghiêng răng nghiêng lợi, dường như đã quên chính lão là người hạ độc hần vậy.

Tất cả các cảm giác đều rời khỏi cơ thể, cũng chỉ còn lỗ tai để có thể nghe, Tống Dương không cách nào cử động, nhưng hần thiết tình muốn hỏi một câu:

- Vì sao?

Dựa vào thủ đoạn của Vưu thái y, có hàng ngàn hàng vạn cách để hạ độc giết Tống Dương, nhưng lần này chỉ là thuốc giả chết, lão không phải muốn hại mình...

Phát tiết cơn nóng xong, Vưu thái y rốt cục im tiếng, kéo Tống Dương đi ra sau vườn.

Chỗ ở của bọn họ, trước sau có hai sân nhỏ, sân trước nuôi chó mèo vô chủ, sân sau để Vũ thái y trồng thảo dược, chỗ này trồng rất nhiều loại cây, thuốc dùng cho Tống Dương ngâm đều lấy từ đây.

Xoạt, xoạt. . . Tiếng đào đất, Vũ thái y vung lên cái xẻng, không chút thương tiếc những thảo dược bình thường được lão coi là báu vật, đào ra một cái hố sâu, sau đó lão nhảy xuống cái hố, ra sức đem Tống Dương kéo xuống, mất chín trâu hai hổ mới kéo được Tống Dương xuống mà không làm hấn bị thương.

Tuy nhiên dựa vào thân cốt hiện tại của Tống Dương, hố chỉ cao bảy xích, mà lại toàn bùn đất, căn bản có ngã cũng không sao.

Vũ thái y không có vội vã leo lên, mà ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Dương, tựa như muốn nói cái gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, đã trầm mặc mất một lúc, lão mới chậm rãi mở miệng:

- Cừu gia của ta rốt cuộc tìm tới cửa, trốn không thoát cũng không muốn lại né tránh. Có ba việc, người cần phải nhớ lấy.

- Việc thứ nhất, ở giữa sân trước, cách mặt đất bảy trượng, ta đã chôn một cái rương, đồ vật bên trong rương ta không cần nữa, lưu lại cho người.

Lúc vùi cái rương kia, Tống Dương vẫn còn trong tã lót, Vũ thái y không biết Tống Dương sớm đã biết.

- Mặt khác, cỗ xe ngựa kia, ta đã để bên nhà Nhị Ngốc, người đến tìm hấn lấy về là được.

- Việc thứ hai, hai năm trước ta nghe nói Phó gia đã xảy ra chuyện, liền phát động tai mắt ở Đại Yến, giúp ta đi thăm dò mấy chuyện, không nghĩ tới đã tra ra một thân phận khác của tiểu tử người, hắc hắc, người lại là Thiên Sát yêu tinh.

Vũ thái y lại lắc nhai một hồi, đem sự tình về 'Yêu tinh' nói ra hết, bao gồm cả Tống Dương là Tứ công tử của Phó thừa tướng.

- Đến lúc đó ta mới hiểu được, vì sao trên ngực trái của người lại có dấu kim của Tạ Bàn Tử, vì sao sau khi tưởng người chết rồi, Phó thừa tướng vẫn không có lộ ra bên ngoài, vì sao. . . Khục, không nói những thứ này. Mấu chốt là người mang theo thân phận yêu tinh, nói không chừng lúc nào Yến quốc hoàng đế phát hiện chân tướng, đại họa sát thân lập tức tới. Hết lần này tới lần khác lại trùng hợp như vậy, lần đó ta chứng kiến người bị trọng thương, bởi vậy ta mới quyết định, muốn truyền võ công cho người...

- Người đã biết, võ công của ta là bị phế. Người phế võ công của ta chính là sư phụ ta, đừng hỏi ta nguyên nhân!

Nói xong, Vũ thái y đột nhiên gầm lên một tiếng, nhưng trách móc xong mới nhớ tới Tống Dương hiện tại căn bản không có cách nào nói chuyện, chính lão lại ngượng ngùng nở nụ cười, tiếp tục nói:

- Thời điểm bị trục xuất khỏi sư môn, ta đã từng thề, sẽ không thu nhận truyền nhân, không truyền võ công ra ngoài, bất quá về sau ta lại nghĩ, 'Thề' không phải chỉ là một câu sao, phá thề cũng không có gì không được, thực không nghĩ đến. . . Thứ này còn rất linh đây, mới hai năm đã xảy ra chuyện.

Nói đến đây, Vũ thái y bỗng nhiên nở nụ cười:

- Cũng không có gì to tát! Người được ta luyện huyết trở thành một võ học kỳ tài, hết lần này tới lần khác lại không thể dạy võ công cho người, tư vị kia. . . Thật giống như chứng kiến một cây nhân sâm ngàn năm lại không thể lấy ra làm thuốc, rất là khó chịu.

- Hiện tại rất tốt, người học được võ, ta lại gặp báo ứng, ít nhất không thiệt thòi! Mà nói đến cái này, cho dù ta không dạy võ công cho người, cũng không thể đảm bảo cừu nhân không tìm đến đây.

Ánh mắt đục ngầu của Vũ thái y, thủy chung đều chăm chú nhìn Tống Dương, vừa nói, vừa cười, lộ vẻ vui thích, an ủi, đáng tiếc Tống Dương nhìn không tới hình dạng của hấn, từ khi hấn đi theo Vũ thái y cho đến bây giờ, Vũ thái y chưa bao giờ như thế... Thanh thần.

- Dài dòng cả buổi, tất cả đều lạc đề, điều thứ hai ta muốn nói cho người, chính là người mang thân phận 'Thiên Sát Cô Tinh', Yến hoàng đế không thể không giết người, người cũng đừng mộng tưởng hảo huyền, tận lực cách Yến quốc xa chút ít, cách Yến hoàng đế xa chút ít, bảo trọng chính mình.

- Việc thứ ba, không cho phép báo thù! Đợi được tính đã hết, người hãy cao chạy xa bay, lấy mấy nữ nhân xinh đẹp, sinh một đám con trẻ, đừng nghĩ đến, lại càng không cần thay ta trả thù, cừu nhân của ta, người không đối phó được, võ công kém xa, thủ đoạn kém xa, tâm tư cũng kém xa... Người tuy rất thông minh, kỳ thật rất ngốc, rất ngây thơ, từ nhỏ đến lớn, ta không ngừng luyện huyết cho người, nhưng thật ra là ta có mưu đồ của mình, người còn chưa bao giờ hoài nghi ta, hắc hắc, cho nên ta nói người ngốc, không oan uổng chút nào.

Trong con mắt người lớn, đứa bé nhà mình vĩnh viễn nhỏ yếu, thiện lương, không hiểu lòng người khó lường, không hiểu đường đời hiểm ác, Vũ thái y cũng không ngoại lệ, lão thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới, ba việc lão nói, có hai việc Tống Dương đã biết rõ.

Trong đầu Tống Dương nổ vang, mỗi câu mỗi chữ Vũ thái y nói, rơi vào trong tai chưa từng tiêu tán, mà càng kích mạnh vào tâm trí hắn... Thương yêu thật lòng, có lẽ là không đổi. Bộ dáng của lão trong mắt ta năm đó như thế nào, về sau đều vĩnh viễn như thế.

Mười lăm năm sớm chiều ở chung, Tống Dương chưa từng phát giác Vũ Ly đã già rồi; Vũ Ly cũng chưa bao giờ chính thức cảm thấy... Em bé trưởng thành.

Nói xong ba việc, Vũ thái y đã trầm mặc một lát, lại bổ sung nói:

Đúng rồi, ta mượn Long Tước của người sử dụng, ta không có vũ khí nào tiện tay.

Tiếp theo, lão không hề nói nhảm, từ trong lòng lấy ra túi châm, chọn ra một cây, châm rài đâm ba lần trên người.

Lần thứ nhất: Đốc mạch giữa lòng mày; Nê Hoàn;

Lần thứ hai: Giữa ngực, Thiên Trung;

Lần thứ ba: ba tắc dưới rốn, Quan Nguyên.

Quan nguyên phong tinh, Thiên Trung tụ khí, Nê Hoàn chủ thần, ba đại huyết bị ngân châm dẫn thông, Tíh Căn cùng Mệnh Đế do châm lực tương liên, tu vị mấy chục năm bị phế bỏ của Vũ thái y, chớp mắt lại khởi động, cuộn cuộn vận chuyển không ngừng. Đáng tiếc, lão chỉ có một cơ hội duy nhất này, không lâu về sau, thần lực bị châm cường ép kích thích sẽ lập tức thôi lui, kinh mạch của lão cũng theo đó mà vỡ nát, bạo huyết mà vong.

Bất luận lát nữa trận chiến này là thắng hay bại, lão đều không thể thấy được mặt trời mọc ngày mai.

Sau ba châm, Vũ thái y cũng thay đổi, đôi mắt vẫn đen như vậy, vẫn dáng người cao gầy, nhưng cả người tinh thần rực rỡ hẳn lên, ánh sáng tỏa sáng, ánh mắt no đủ, không giống một người sống, mà giống như...Phật. Ngồi lâu trên bàn thờ, thu ngàn năm hương khói, được vạn người quỳ lạy, mặc dù không nhúc nhích nhưng bao hàm khí thế vô cùng vô tận, khiến người không dám nhìn thẳng mặt Phật!

Tống Dương nhìn không thấy.

Cảm thụ được lực lượng đã lâu trong người, Vũ thái y biểu lộ cổ quái, như muốn cười như muốn khóc, nhưng cuối cùng hắn vẫn là nở nụ cười, thò tay chỉnh lại tóc rối cho Tống Dương, chăm chú nói:

- Cần phải nghe lời ta.

Lập tức, sải bước ra khỏi cái hố.

Không phải tung nhảy, không phải leo lên, chỉ nhắc chân một cái, đã bước ra cái hố sâu bảy thước, tiếp theo tay áo vung lên, một đạo cuồng phong mang tất cả bùn đất chồng chất bên cạnh lấp trở về. Vũ thái y cất bước đi vào phòng bếp, một lúc sau, ánh lửa hừng hực, cả tòa sân nhỏ đều bốc cháy, mèo chó, gia súc tứ tán chạy trốn.

Vũ thái y thò tay nhắc lên Long Tước, rồi đột nhiên phát ra một tiếng thét dài, tiếng kêu gào âm vang, triệt để xé nát màn đêm yên tĩnh, cả tòa thị trấn nhỏ, mỗi một gia đình, tất cả mái hiên, mái ngói đều bị tiếng hét của ông gây chấn động!

Tiếng thét dài chấm dứt, đổi lại là cao giọng ngâm xướng. Xướng lên bài thơ không của kiếp này. Mà do Tống Dương mang theo từ kiếp trước, lúc nói chuyện phiếm đã từng ngâm cho Vưu thái y. Vưu thái y ưa thích, cho nên nhớ kỹ nửa phần trước:

Quân bất kiến, hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đảo hải bất phục hồi?

Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tần hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt.

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tẫn hoàn phục lai.

Phanh dương tế ngư thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

(*Dịch thơ:

Bạn chẳng thấy:

Nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống

Chảy ra khơi cuộn cuộn chẳng quay về

Gương lầu cao sáng soi sâu bạc tóc

Sớm tơ xanh chiều tuyết trắng lê thê

Đời đắc ý cho niềm vui tận hưởng

Chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn

Trời sinh ta tất có nơi hữu dụng

Tiêu hết đi rồi lại có nghìn vàng

Giết bò dê để tìm vui lạc thú

Uống một lần ba trăm chén như không

...

Cùng nhau say, chén không ngừng.

‘Chén không ngừng ’ ba chữ cuối cùng hóa thành tiếng cười to kéo dài, thân hình Vưu thái y nhanh như gió, tay cầm trường đao thẳng tắp tiến lên, bi tráng mà quyết liệt, một trận chiến cuối cùng của lão... Không thấy phần uất, chỉ thấy khoái hoạt!

Tống Dương nghe thấy, nhưng cơ thể dù thế nào cũng không thể cử động, dù chỉ là ngoắc ngoắc ngón tay cũng không thể, muốn khóc muốn hét muốn mắng, nhưng chỉ có thể lẳng lặng nằm, giống như người chết.

Già mà hồ đồ, lão hỗn dân... Trong lòng tức giận mắng, huyết mạch của hắn như muốn nổ tung, có địch nhân đến thăm, thì chạy a. . . Không muốn chạy hay là chạy không thoát? Đều không có sao, đánh thì đánh, ít nhất người còn có một người giúp đỡ, Thiên Can chữ Đinh, Thượng Phẩm võ sĩ giúp đỡ, còn sợ sẽ liên lụy đến người ư?

Lão già ngu ngốc, từ đầu tới đuôi không nói cừu nhân là ai, còn cố ý dận dò không cho phép báo thù, đổi thành lão nằm ở chỗ này, ta đi chịu chết, chờ lão leo ra khỏi hố, lão sẽ tìm mấy nữ nhân xinh đẹp sinh một đám con ngõ nghịch, hay là thay ta báo thù?

Đổi thành lão, lão làm như thế nào? Ta đây sẽ làm như thế.

Tống Dương đau, đau lòng, đau đến tột đỉnh. Thân thể âm lãnh hắn đều không có một tia cảm giác, nhưng hắn lại không biết, giờ phút này lệ như suối trào.

31. Chương 31:ta Luôn Nói Thật

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 31:Ta luôn nói thật

Người dịch:Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Hai ngày sau, vang lên một tiếng gào rú nặng nề, bùn đất ầm ầm bay ra, hai mắt Tống Dương đỏ thẫm, lại một lần nữa trở về nhân gian.

Cả khu vườn bị đốt cháy, mùi khét cùng tro tàn vẫn chưa tiêu tán hết. Bàn Đầu đang tìm hài cốt thì bị chấn động, liền ngã xuống mặt đất, khi nhìn rõ người đột nhiên từ dưới đất lao lên là Tống Dương, Bàn lão đại càng thêm hoảng sợ:

- Dương Nha Tử, Đã xảy ra chuyện gì?

Tống Dương hỏi lại:

- Cậu ta ở nơi nào?

Bàn Đầu vừa mới lắc đầu, còn chưa kịp nói cái gì, Tống Dương đã xông ra ngoài.

Tiếng bước chân nổ vang, cát đá vấy ra thật lâu không tiêu tan, hằn lên vết Tống Dương chạy. Tống Dương chỉ như con ruồi không đầu, bốn phía chạy loạn, tuy biết rõ là mộng tưởng hảo huyền, nhưng hắn vẫn hy vọng ở một chỗ nào đó, đột nhiên chứng kiến một lão đầu gây nham, nghiêm mặt rống hắn:

- Như thế nào giờ mới đến, lão tử thiếu chút nữa bị người khác đánh chết...

Trên đời này, chỉ một người duy nhất thực sự yêu thương hắn.

Ba ngày. . . Năm ngày. . . Thẳng đến mười ngày sau, Tống Dương mới tại một khe núi nhỏ cách Yến Tử trấn 40 dặm, tìm được một ít dấu vết. Không có thi thể, chỉ có vài dấu máu đã khô cạn.

Vết máu màu đen, dưới ánh mặt trời, lóe lên màu sắc quỷ dị. Còn có vết đao trên núi đá, không khó phân biệt, trong đó có vài vết đao ấn sâu vào, đều là do Long Tước lưu lại.

Trừ mấy cái đó ra, không còn gì khác.

Tống Dương dùng tất cả các thủ đoạn, bứt tóc vò tai nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng cuối cùng cũng không cách nào tìm ra phương hướng dịch nhân rồi đi, chỉ có thể xác định tại đây đã từng là chiến trường của Vũu thái y, không hơn.

Ở thung lũng nhỏ ngơ ngẩn một ngày, Tống Dương mới hít một hơi dài, thò tay vuốt vuốt mặt, đứng dậy quay trở về trấn nhỏ. Trên đường, cảm giác bị ai cùng tuyệt vọng dần dần rút đi, khóc mà tìm hưng thủ hay cười để báo thù, hắn chọn cái thứ hai.

Không ngờ, Bàn Đầu cùng mấy người sai dịch trong nha môn, chính đang hét lớn, dẫn theo một đám láng giềng vận chuyển gạch đá, xem ra, bọn hắn muốn giúp Tống Dương sửa lại căn nhà.

Thấy Tống Dương trở về, Bàn lão đại chào đón:

- Vũu ngỗ tác...

Tống Dương lắc đầu:

- Không tìm được.

Nói xong, thò tay chỉ chỉ hướng sân nhỏ nhà mình nghi vấn. Bàn lão đại đáp:

- Vũu ngỗ tác đi rồi, nhưng người vẫn còn ở đây, mọi người cùng nhau xây lại, chỉ mất vài ngày.

Tổng Dương nhẹ gật đầu:

- Cảm tạ mọi người rồi. Hiện tại ta không có tiền, coi như ta thiếu nợ. . .

Chưa đợi hẳn nói xong, Bàn lão đại đã nở nụ cười, hạ giọng:

- Mấy hôm nữa, một khoản tiền sửa chữa nha môn sẽ đưa xuống, người không cần phải bận tâm.

Tổng Dương cũng lộ ra một cái dáng tươi cười:

Vậy thì xây thêm hai phòng, cho rộng rãi chút ít.

Thợ xây ở trấn đi tới trước, hỏi Tổng Dương:

- Nha Tử, trên tường có đục cái lỗ không?

Tổng Dương nhẹ gật đầu:

- Mèo lưu luyến gia đình, chó luyến chủ, đều sẽ trở lại, cái lỗ vẫn như cũ, đa tạ.

Vưu thái y không về được, nhưng mấy con chó và mèo mà lão nuôi dưỡng chưa từng đi xa...

Lúc này, Tổng Dương bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, một lão già nhỏ gầy, hai tay vẫn để trong tay áo, đang chậm rãi đi tới.

Cố Chiêu Quân.

Sau lần gặp mặt trước, còn chưa thấy lão ta xuất hiện qua

Cố Chiêu Quân đi đến gần, mắt thấy dấu vết do hỏa hoạn còn lưu lại, hơi có vẻ ngoài ý muốn:

- Như thế nào lại cháy?

Tổng Dương dẫn lão ta đi đến chỗ yên tĩnh:

- Vưu thái y đã xảy ra chuyện, cừu nhân đến thăm, hơn phân nửa là gặp bất hạnh.

Thần sắc Cố Chiêu Quân càng kinh ngạc, rồi sau đó lại nghiêm mặt lắc đầu:

Chuyện này không có chút nào quan hệ tới ta, người đừng nghĩ đến trên người của ta.

- Ta đã hoài nghi, bất quá. . . Tóm lại tạm thời bài trừ người rồi.

Hai năm trước, Cố Chiêu Quân phái Vinh Hữu Toàn tới giết Vưu, Tổng hai người, nhưng với bản lĩnh của Vinh Hữu Toàn căn bản không phải đối thủ của Vưu thái y.

Đủ thấy Cố Chiêu Quân cũng không biết rõ về Vưu thái y, nếu như lão ta là “Cừu nhân” đó thì sẽ không thể nào không biết thủ đoạn của Vưu thái y.

Hơn nữa, họ Cố biết rằng “Tổng Dương hiểu rõ thân thể của mình”, chỉ bằng Vưu thái y với cái bộ dáng sống chết mặc bay kia, mặc cho ai cũng sẽ không cảm nhận được Vưu thái y sẽ yêu thương Tổng Dương thật lòng, càng sẽ không cảm thấy sau khi Vưu thái y chết, Tổng Dương sẽ cắn răng thề muốn thay hẳn báo thù.

Theo Cố Chiêu Quân suy nghĩ, sự chết sống của Vưu thái y Tổng Dương sẽ không để ở trong lòng. Đến lúc này, động cơ ‘Giết Vưu thái y, bức Tổng Dương vào đời, cùng Cố Chiêu Quân hợp tác, mượn lực tìm kiếm hung thủ’ sẽ không tồn tại rồi.

Tổng Dương lạnh như băng nói:

- Ta muốn thay Vưu thái y báo thù.

Quả nhiên, đều nằm ngoài dự liệu của Cố Chiêu Quân, lão ta nhún mày:

- Thay họ Vưu báo thù? Đúng là không nghĩ tới. Bất quá chuyện này sợ là không dễ dàng. Người cho rằng, lúc ta tìm được người, đồng thời sẽ không tìm hiểu bối cảnh của Vưu thái y hay sao? Bất quá. .

Nói xong, lão ta nhún vai:

- Ta không tra ra cái gì, bối cảnh của Vưu thái y so với tuyết còn sạch hơn, không có một chỗ nào đáng giá để truy. Bản thân lão còn truy không ra, làm sao có thể thăm dò cừu nhân của lão.”

Tống Dương không có nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề:

- Giúp ta tìm được cừu nhân, giúp ta báo thù, thì ta sẽ giúp người thu nạp thể lực của Phó gia. Nói được thì làm được.

Cổ Chiêu Quân cúi đầu cân nhắc, một lát sau nở nụ cười:

- Tuy rằng vụ án không có đầu mối, nhưng thực muốn đi thăm dò, chắc chắn có ngày tra ra manh mối gì đó, nhưng thời gian không có cách nào xác định. . . Có thể 3 đến 5 năm, 8 năm hoặc 10 năm cũng có thể, người cảm thấy, chúng ta có thể đợi người 10 năm sao?

Sự tình của Vưu thái y tới quá đột ngột, không có bất kỳ dấu hiệu nào trước đó, càng không có manh mối để theo, mặc dù với thủ đoạn của Cổ Chiêu Quân, cũng không cách nào lập tức tra ra cái gì.

- Mười năm? Ta cũng đợi không được.

Trên mặt Tống Dương không có biểu lộ gì, tiếp tục nói:

- Có hai manh mối có thể cung cấp để tra.

Cổ Chiêu Quân hứng thú:

- A? Vậy thì dễ dàng hơn, nói nghe một chút?

Tống Dương đáp:

- Cái thứ nhất, quốc sư Đại Yến. Y và cậu có lẽ có cái gì liên quan...

Khi Vưu thái y còn sống, có thể nhìn thấu ý đồ quốc sư khi cướp lấy mười hai tôn thi của Man tộc, còn có thể đem hung khí của chúng lắp đặt vào trong xe ngựa, vô luận như thế nào đến xem, lão cùng quốc sư phải có chút quan hệ.

Nhưng còn không đợi Tống Dương đem tình hình trong đó nói rõ ràng, Cổ Chiêu Quân đã phát tay đã cắt đứt hần:

- Yến quốc sư là người nào? Tra hần chỉ có một kết cục: bị hần phát giác, phản lại bị hần tra, những việc dẫn lửa thiêu thân, ta sẽ không giúp người làm, đầu manh mối này người không cần nghĩ thêm rồi, không ai sẽ giúp người tra, chính người cũng không tra được.

Đối với cái này Tống Dương cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, chỉ là nở nụ cười:

- Người lại nghe một đầu manh mối khác.

Nói xong, cúi người nhặt lên một nhánh cây, vẽ một đồ án trên mặt đất.

Cổ Chiêu Quân nhìn nhìn:

- Dao? Lớn như vậy, chắc là nặng lắm.

- Không chỉ lớn, màu sắc cũng đặc thù, chuôi bạc thân đỏ, trên thân dao còn có có vảy mịn, tên là ‘Long Tước’. Thử xem, có thể tìm được nơi cây dao rơi xuống không.

Tống Dương vẽ trên mặt đất Long Tước, đây là cách trực tiếp nhất để có thể tìm ra hung thủ.

Cổ Chiêu Quân từ chối cho ý kiến, chỉ nói là: “Ta thử xem, người đừng ôm quá nhiều hi vọng, truy ra cây dao cũng khó như truy ra manh mối của Vưu thái y vậy, bởi nếu hung thủ mười năm nữa mới lộ dao ra dùng, thì người vẫn phải đợi mười năm.”

Nói xong, lão ta ngẩng đầu, nhìn kỹ Tống Dương một chút, tiếp tục cười:

- Bộ dáng của người bây giờ. . . Vẫn là nghỉ ngơi thật tốt a! Lần sau ta sẽ tới tìm người, nghỉ ngơi nhiều vào. Người sẽ tức trực bên linh cữu Vưu thái y à?

Thấy Tống Dương gật đầu, Cổ Chiêu Quân tiếp tục nói

-Vậy thì tốt, sáu tháng sau ta lại tới tìm ngươi, nếu quả thật có tin tức, cũng đến lúc đó nói sau. Ngươi chính mình cũng cẩn thận, nói không chừng cừu nhân của Vưu thái y còn có thể quay lại.

Tổng Dương lạnh lùng, tuy hẳn không biết tiền căn hậu quả của sự tình, nhưng hẳn có thể khẳng định, Vưu thái y đã triệt để ‘Chấm dứt’ việc này, nếu không người giết Vưu thái y, như thế nào lại buông tha hẳn không để ý tới. Bất quá dù vậy, Tổng Dương vẫn hỏi Cố Chiêu Quân: “Dưới tay ngươi có rất nhiều thủ hạ, vì sao không dứt khoát phái người đến bảo vệ ta.”

Cố Chiêu Quân lắc đầu, nghiêm trang nói: “Ta không muốn ngươi chết, nhưng ngươi cũng đừng hy vọng ta sẽ bởi vì ngươi mà đi gây phiền toái. . . Ai biết cừu nhân của Vưu thái y cừu nhân là nhân vật loại này, điều ta có thể làm, nhiều nhất là giúp ngươi tra một chút. Cái này cũng không tệ rồi, ngươi nên thấy đủ.

Tổng Dương im lặng, rồi nói:

- Cùng ngươi nói chuyện, luôn có thể nghe được lời nói thật.

Cố Chiêu Quân cười ha hả:

- Con người ta, đơn giản không nói láo. Khi còn bé ta có một biệt hiệu, gọi ‘Chín phần chín’ ý là lời nói của ta, chín phần cả chín đều có thể tin.

Nói xong, xoay người, cũng không chào hỏi, cũng như lần trước bay bổng rời đi.

32. Chương 32: Nhất Phẩm

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 32: Nhất Phẩm

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Không lâu về sau tại chỗ phế tích đã xây dựng lên một ngôi nhà mới, so với lúc đầu cơ hồ không có gì khác nhau, chỉ là từ nóc nhà, vách tường đến bếp lò, đồ dùng trong nhà, đều là đồ mới. Không biết là do cái mùi linh thảo, hay là do tâm tình, Tổng Dương vẫn có thể ngửi thấy một mùi khét.

Một đêm, Tổng Dương cầm xẻng, từ giữa sân trước đào lên cái hòm gỗ thứ ba mà Vưu thái y chôn, vừa cạy nắp ra, một luồng ánh sáng ánh lên, xua tan bóng đêm xung quanh, thoáng chỗ cái sân nhỏ nhỏ đã sáng ngời. Tổng Dương chấn động, vội khép hờ cái nắp lại, may mắn, đang lúc nửa đêm, mọi người còn đang say giấc ngủ nên không có ai chú ý tới.

Cây san hô cao ba thước, đỏ thẫm như máu; Long Nhãn, Dạ Minh Châu, huyền quang lưu chuyển; bảy miếng ngọc bích cổ, bản điêu khắc văn tự cổ đại, không biết ghi cái gì; một cái lư hương nhỏ đẹp tinh xảo trong suốt, so với bằng còn trong hơn, giống như bảo vật chỉ có trong truyền thuyết. . . . Vưu thái y lưu lại cái hòm, đúng là một hòm lớn kỳ trân dị bảo.

Tùy tiện lấy ra một thứ trong đó, đều có “giá trị liên thành”.

Đến lúc này Tổng Dương mới biết được, hai người bọn họ hóa ra trông coi một tòa báu vật suốt 18 năm. Tổng Dương đột nhiên nở nụ cười, xem ra “cậu” còn không quá đần, không có đem những bảo bối này mang đi đổi tiền. . . Tùy ý chọn lấy một thứ, chỉ cần xuất hiện trên thị trường, sẽ đưa tới vô số phiền toái.

Tổng Dương vuốt ve mấy khối bảo thạch sáng chói, suy nghĩ linh tinh, “cậu” kiếm đâu ra nhiều bảo bối vậy. . . Bảo thạch trong tay không ngừng va chạm, leng keng rung động, êm tai cực kỳ.

Cuối cùng Tổng Dương chỉ chọn một miếng ngọc mắt mèo trong hòm, sau đó đẩy hòm vùi lại, miếng ngọc này giữ xem như một vật kỷ niệm.

Hôm sau, Tống Dương đi tìm Lưu Nhị ngọc, Nhị ngọc không biết từ đâu làm ra mấy sợi dây thừng, buộc mấy con dê vào cái xe ngựa, vung vẩy roi giả làm cái phu xe, chơi có vẻ thích thú, liền bằng hữu thần lẫn của hắn cũng bị ném sang một bên. . . Khi Tống Dương đem xe ngựa kéo trở về, nói với Nhị ngọc có rãnh sẽ sang nhà hắn, leo lên xe ngựa đi chơi.

Tống Dương không cầm gã, cơ quan trong xe đều được lắp đặt bí mật, Nhị ngọc không thể tìm thấy được. Bất quá điều này khiến hảo cảm của Nhị ngọc với Tống Dương càng tăng, ồn ào nói muốn tặng cho hắn một đầu dê, nhưng mãi không thấy gã mang dê đến.

Phong tục của Nam Lý, khi trưởng bối qua đời, không được đi xa, phải ở nhà túc trực linh cữu trong vòng sáu tháng. Tống Dương làm đủ quy củ của văn bối, đặt linh đường, bài vị, mỗi ngày sáng trưa chiều đều thắp hương đầy đủ.

Thời gian yên ả trôi qua, Tống Dương mượn khoảng thời gian này ổn định tâm tư, chăm chỉ luyện công. Ngẫu nhiên có chim tước từ kinh đô bay tới, Nhâm Tiểu Bộ chưa từng nói chuyện đứng đắn, hoàn toàn là lời ong tiếng ve; Tống Dương không có đem tin tức Vưu thái y chết nói cho nàng biết, dù sao, Vưu thái y cùng Nhâm Tiểu Bộ cũng không có gì liên quan.

Sáu tháng nháy mắt đã qua, Tống Dương tuổi tròn mười tám.

Thuật luyện huyết thất bại trong gang tấc, Vưu thái y mưu đồ nửa đời, chỉ chậm sáu tháng cuối cùng này.

Thời gian túc trực bên linh cữu đã hết, cùng lúc thời gian ước định gặp mặt Cố Chiêu Quân cũng đã đến.

Đêm đó Cố Chiêu Quân đúng hẹn tới, vẫn là thần khí như cười như không, trong miệng không ngừng khách khí nói “quấy rầy, quấy rầy” vào cửa ngồi xuống, hai tay trước sau như một, đều đút vào trong tay áo, như vậy thật tốt, Tống Dương không cần châm trà cho lão rồi.

Bất quá Tống Dương cũng bởi vậy tò mò:

- Trước mặt mọi người tay của ngươi không lấy ra? Thế thì ăn cơm kiểu gì?

Cố Chiêu Quân đáp:

- Có người bón cho ta, từ nhỏ đã như vậy, vài thập niên rồi.

- Kể có tiền.

Tống Dương bình luận một câu, mới đi vào chính đề:

- Tra được cái gì không?

- Ngươi thực muốn nghe? Hoặc là nói, ngươi thực muốn báo thù cho Vưu thái y? Ta khuyên ngươi, cẩn thận suy nghĩ lại. . .

Tống Dương không kiên nhẫn nói:

- Đã nghĩ kỹ rồi, nói đi.

- Thanh Long Tước đao ngươi nói đã xuất hiện rồi.

Chẳng biết tại sao, ngữ khí của Cố Chiêu Quân có chút trầm thấp, lập tức nhìn ra hai hàng lông mày của Tống Dương nhăn lên, lão lại lắc đầu nói:

- Đừng vội, trước nghe ta nói hết. Ba tháng trước, Khả Hân Khuyển Nhung ở biên cương phía bắc gửi thư cho Cảnh Thái hoàng đế Đại Yến, ý tứ đại khái là, Khuyển Nhung muốn phái mười vị võ sĩ nhập quan, khiêu chiến mười hai vị cao thủ đứng đầu Đại Yến, hỏi Cảnh Thái hoàng đế có dám ứng chiến hay không.

Những năm qua Khuyển Nhung cùng Đại Yến tranh đấu ngày càng kịch liệt, trước sau đánh qua mấy trận đại trận chiến, có thắng có thua, tuy quân Yến thương vong nặng nề, nhưng gót sắt Khuyển Nhung cũng thủy chung không cách nào bước vào quan nội nửa bước.

Cảnh Thái hoàng đế đối với trong nước cường ngạnh, đối với ngoại nhân y cũng rất thích đấu tranh tàn nhẫn, tự nhiên ứng chiến, bất quá y cảm thấy chỉ hai nước đánh nhau không náo nhiệt, dứt khoát gửi thư cho dân tộc Hồi Hột phía Tây Bắc, Tây Vực Thổ Phiên cùng Nam Lý, mời ba quốc gia kia tuyển chọn võ

sĩ, đến Yến đô tỷ thí. Qua ý tứ của Cảnh Thái hoàng đế, hần y muốn phá tan thể diện của Khuyển Nhung, muốn đoạt giải nhất trong năm nước mới thấy có hương vị.

Bộ mặt của quốc gia, nên tất cả mấy nước đều đồng ý, ước định Doan Ngọ sang năm, tại đô thành Yến quốc, tại trước mặt dân Yến toàn thành tranh đấu giành giải nhất, đoạt danh hiệu ‘Nhất Phẩm’.

Nghe qua tưởng như trò đùa, bất quá Tống Dương biết rõ Cảnh Thái năm đó làm được sự kiện để giết ‘Thiên Sát yêu tinh’, vô số hài nhi đã bị mất đầu, chuyện nhỏ này đối với y cũng chỉ coi như đùa giỡn.

Giới thiệu qua tiền căn hậu quả, Cổ Chiêu Quân ho khan một tiếng, hắng giọng nói đến trọng điểm:

- Nếu là đấu võ sinh tử, cũng nên có một phần thưởng. . . Long Tước đao người muốn tìm, chính là một trong những phần thưởng.

Cổ Chiêu Quân vốn tưởng rằng lời này vừa nói ra, Tống Dương hoặc là trợn mắt há mồm, hoặc là nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng ngoài ý muốn, Tống Dương lại rất bình tĩnh, chỉ là nhẹ nhún lông mày:

- Long Tước trong tay Cảnh Thái hoàng đế sao?

Phản ứng như vậy băng quơ nhẹ nhàng, khiến Cổ Chiêu Quân có cảm giác trọng quyền đánh vào khoảng không.

Tống Dương không có chú ý thần sắc Cổ Chiêu Quân, ngữ khí bình thản tiếp tục nói:

- Hung thủ là hoàng đế? Hoặc là hung thủ hiến thanh đao cho hoàng đế... Còn nữa, đao là của ta, ta phải lấy lại nó.

Nói xong, hần quay đầu nhìn về phía Cổ Chiêu Quân:

- Lấy đao cũng tốt, truy tra hung thủ cũng thế, ta đều phải tham gia cuộc thi “Nhất Phẩm” này.

Cổ Chiêu Quân có chút bất đắc dĩ:

- Người tưởng muốn tham gia là tham gia được hay sao? Thi ‘Nhất Phẩm’ là việc quốc gia, cũng là tranh đoạt giữa các quốc gia, không quản người có danh tiếng trên giang hồ hay là nhân tài kiệt xuất của võ lâm, hoàn toàn đều không có tư cách lên đài, điều đầu tiên phải được quốc gia chọn trúng, liệt vào võ sĩ được dự thi mới có cơ hội.

Tống Dương nở nụ cười, lẩm bầm câu:

- Sao giống như thể vận hội Olympic vậy, vận động viên nghiệp dư không vào được.

Cổ Chiêu Quân không hiểu gì hỏi:

- Nói linh tinh cái gì thế?

Tống Dương khoát tay bảo lão không cần để ý mà nói tiếp chuyện đứng đắn:

- Nam Lý cũng muốn tuyển võ sĩ chứ, vậy thì ta có cơ hội.

Võ sĩ đạt chữ Đinh Thiên can, trong sổ thanh niên tài俊 đã là siêu việt rồi, Tống Dương cảm giác mình có lẽ có hi vọng, hướng chỉ hần còn có bản lĩnh phóng độc dùng được, vô luận như thế nào hần cũng phải tham gia hội thi ‘Nhất Phẩm’ kia.

Không nói đến báo thù, chỉ nói đến Long Tước đao là do Vưu thái y truyền cho hần, hần sao có thể không đi tranh.

Tống Dương không ngờ tới, Cổ Chiêu Quân vẫn là lắc đầu:

- Không được, theo ta được biết, Nam Lý không tuyển người trong dân gian, hoàng đế đã sớm truyền chỉ, chọn những cao thủ từ Khôi Đường.

Khôi Đường là nơi có nhiều cao thủ được tuyển từ khắp nơi của Nam Lý, đã có mấy trăm năm lịch sử. Không chỉ Nam Lý, mấy nước lớn đều có tổ chức như vậy.

Tống Dương nhún mày:

- Còn bốn quốc gia kia thì sao?

Nước nào tuyển chọn từ dân gian, hẳn liền đi nước đấy, đại diện cho ai đi tham gia ‘Nhất Phẩm’ hẳn không quan tâm, Tống Dương chỉ rõ ràng một điều, hẳn vì “cậu” mà đi thi.

- Dân tộc Hồi Hột quá xa, không biết. Khuyển Nhung sớm đã chọn xong người; Đại Yến không có động tĩnh gì, hơn phân nửa cùng Nam Lý như vậy, ngược lại Thổ Phiên gần đây rất náo nhiệt, các bộ lạc đều đang tuyển võ sĩ, bất quá bọn họ sẽ không chọn người Hán. Mặt khác ta cũng khuyên người trước chờ một chút.
. . .

Nói xong, Cố Chiêu Quân dừng một lúc, lại lần nữa mở miệng:

- Không cần chờ quá lâu, chỉ cần hai canh giờ, sự tình có lẽ sẽ có biến hóa.

Tống Dương khó hiểu, nhưng cũng không có hỏi nhiều, bưng lên chén trà uống vài ngụm:

- Người khát thì tự đi mà nghĩ biện pháp, đừng mong ta giúp người uống.

- Ta không khát, không cần người quan tâm.

Tống Dương có hỏi, Cố Chiêu Quân tắt có đáp, trước sau như một. . .

Còn chưa tới một canh giờ, trên bầu trời đêm bỗng nhiên vang lên tiếng chim kêu, Cố Chiêu Quân huyết sáo đáp lại, một lát sau, một con chim đầu đỏ từ bên ngoài bay nhanh tới. Ở Trung Thổ, chim chóc là công cụ đưa tin chủ yếu, mà chim tước thượng phẩm vừa mới ra đời sẽ được tiếp nhận huấn luyện, ăn được vật, có thể vượt qua bệnh quáng gà.

Chim con đậu xuống bờ vai Cố Chiêu Quân, lú lú hót không ngừng. Mà trên mặt Cố Chiêu Quân, vẻ vui mừng càng ngày càng nồng đậm.

Tình hình trước mắt, rõ ràng là một con chim nhỏ đang hướng Cố Chiêu Quân ‘Báo cáo công tác’, Tống Dương dù lạnh nhạt thế nào cũng không nhịn được mở to hai mắt, một sự tình không thể nào tưởng tượng được, cho dù Cố Chiêu Quân có thể nghe hiểu tiếng chim, nhưng dựa vào bộ óc nhỏ tí của loài chim, nó có thể truyền một thông điệp phức tạp vậy sao?

Con chim màu đỏ kêu nửa ngày, xem ra ‘Nói xong’ sự tình, liền cất cánh mà bay. Tống Dương chớp mắt, nhìn xem phương hướng nó rời đi, lại quay đầu lại nhìn về phía Cố Chiêu Quân:

- Nó, người. . . Thực có thể nghe hiểu được?

Cố Chiêu Quân sững sờ, đột nhiên ha ha phá lên cười:

- Sao nghe hiểu được! Chim tước màu đỏ là tin tức tốt, chim tước màu đen là tin tức xấu, không cần biết tiếng chim, chỉ cần nhìn màu sắc là được!

Tống Dương ngạc nhiên:

- Vậy nó kêu cái gì?

- Hơn nửa đêm phi xa như vậy đến cho ta đưa tin tức, cũng phải cho nó kêu vài tiếng chứ?

Cố Chiêu Quân trả lời như không có gì.

Tiếp theo, lão thu lại vẻ mặt tươi cười, nói lại:

- Chim tước màu đỏ, là tin tức tốt. Nếu ta đoán không sai, không bao lâu, triều đình Nam Lý sẽ phát bằng cáo thị, tuyển chọn võ sĩ trong dân gian. Người an tâm chờ đợi.

Tống Dương khó hiểu:

- Vì cái gì? Không phải muốn lấy từ Khôi Đường sao.

- Khôi Đường đột nhiên bị cháy, thương vong nặng nề. Các cao thủ trong đó, tất cả đều bị đốt thành tro bụi.

33. Chương 33: Giết Chó

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 33: Giết chó

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương trước nay chưa bao giờ dám khinh thường Cổ Chiêu Quân, người mà khi xa cách mười lăm năm vẫn có thể tra được chỗ Vưu thái y dùng chân ở ẩn, thủ đoạn sao có thể kém được? Nhưng mặc dù Tổng Dương cho rằng mình đã xem trọng đối phương ở mức đủ “dùng”, trên thực tế, hắn vẫn xem thường Cổ Chiêu Quân.

Tuy rằng không thể bì được với Đại Yến Văn Tiêu Các, hay trang viên Khuyển Nhung Thiên Kiêu, nhưng Nam Lý Khôi Đường thành lập hơn trăm năm, chuyên môn chiêu nạp cao thủ võ công cho Hoàng gia, thực lực cũng không thể khinh thường, người có tư cách đầu nhập vào trong đó, làm sao dễ dàng bị một trận lửa thiêu mà chết được?

Cao thủ không có khả năng chết ở đám cháy, nhưng rõ ràng là bị chết cháy, thì thể đám cao thủ đều bị lửa nướng đen sém.

Trên mặt Cổ Chiêu Quân, vừa không đắc ý nhưng cũng không có cố ý khiêm tốn, tiếp tục nói:

- Vài người chung vốn làm ăn, buôn bán lời chút tiền, thì nuôi một con chó để canh nhà bảo vệ, ngẫu nhiên cũng sẽ sai nó đi cắn những kẻ đối địch đó thôi. Ban đầu tất cả đều tốt đẹp, nhưng tới sau này rồi, con chó bị một người trong số đám này lôi kéo, dần dần sẽ quên rằng những người khác cũng là chủ của nó, nó không còn hướng về bọn họ mà lắc cái đuôi nữa, không lắc đuôi thì bỏ đi, nó còn thường nhe răng với những người ngoài, sủa diên cuồng. Người nói, những người kia nên làm cái gì bây giờ? Đương nhiên là muốn giết con chó rồi.

Tổng Dương đứng dậy, thay đổi chỗ ngồi.

Ở trong chính đường có một cái xích đu, trước kia Vưu thái y vẫn thích ngồi ở trên đó suy nghĩ các phương thuốc. Sáu tháng trước cái xích đu bị thiêu hủy, sau khi nhà mới xây xong, Tổng Dương dựa theo kiểu dáng giống nhau mà đặt mua, vẫn đặt ở vị trí cũ.

Tổng Dương ngồi trên xích đu, dùng đưa vài cái:

- Nói lời ngoài chủ đề, đơn thuần chỉ là hiếu kỳ thôi. Vì sao ngươi không đem chuyện mà nói thành “vì để ngươi có cơ hội được tuyển chọn, ta đã phái người hủy đi Khôi Đường”? Ân tình như vậy rất là lớn đấy.

Khôi Đường cháy, cao thủ hoàng gia Nam Lý có thể phái đi bị thương vong nghiêm trọng, muốn đi tới vô đài “Nhất phẩm” lần nữa, phải dán thông cáo chiêu hiền quá nửa, từ trong dân gian chọn cao thủ, Tổng Dương cũng còn có cơ hội.

Cổ Chiêu Quân đứng thẳng vai lên:

- Ta đương nhiên là muốn bán ân tình cho ngươi, nhưng mấu chốt là... nếu ta nói thẳng như vậy, ngươi tin sao?

Tổng Dương mỉm cười, lắc đầu:

- Vẫn không tin hẳn, dấu tích lớn như vậy, mà chỉ để bán ân tình cho ta, nhìn như thế nào cũng không giống thật được.

Cổ Chiêu Quân cũng mỉm cười:

- Con người của ta tự phụ, luôn cảm thấy bản thân mình khá thông minh, nhưng ta cũng chưa bao giờ dám coi thường người khác. Lời nói dối không chắc chắn thì vẫn nên ít nói là hay nhất. Huống chi không kể chúng ta vì sao lại hủy Khôi Đường, người đều có được tiện nghi trong đó, ân tình này người không chịu cũng phải chịu.

Tổng Dương gật gật đầu, không nói gì.

Có lẽ con chim màu đỏ mang đến tin vui, nên Cố Chiêu Quân rất vui, miệng không ngừng nói:

- Bây giờ có cơ hội, cũng không phải nói người nhất định phải trở hết tài năng, có được tư cách đại diện cho Nam Lý, chuyện này vẫn phải dựa vào người. Ngoài ra, ta cũng không phải là không muốn làm, dù sao món ân tình thứ nhất đã đưa đến, cũng không ngại bỏ thêm chút công sức nữa, đợi Nam Lý ban bằng vàng xuống, thời điểm bắt đầu tuyển chọn võ sĩ, ta sẽ phái người tham gia thi tuyển. Đến lúc đó cùng người đi dự thi “Nhất phẩm”, giúp người đoạt lại Long tước.

Tổng Dương bất ngờ:

- Người định phái võ sĩ của mình, giúp ta giành “Nhất phẩm” ư? Đây không giống như cách xử sự của người.

Có thể dự kiến, cuộc tranh giành “Nhất phẩm” tiết Đoan Ngọ sang năm sẽ rất dữ dội kịch liệt, các cao thủ lâu năm sẽ đem toàn lực đại diện cho nước nhà xuất trận, ai cũng sẽ không dễ dàng lùi bước. Mỗi trận chiến đều là trận chiến sinh tử, cho dù là Đại tông sư chính thức đi lên, cũng chưa hẳn là có thể sống sót trở về. Cố Chiêu Quân sẽ phái cao thủ dưới trướng của chính mình đi chịu chết sao?

Cố Chiêu Quân lại cười ha hả:

- Không nghiêm trọng như người nghĩ vậy đâu, ta phái người không phải để tranh đoạt giải nhất, chỉ là bảo hộ người không bị đánh chết, dù sao thì chỉ cần người không chết, thì nhất định có thể lấy lại được Long tước. Bởi vì thanh đao Long tước của người là phần thưởng thứ năm.

“Nhất phẩm” là cuộc thi quốc gia, nước Yến là một nước lớn, làm việc tuyệt không bủn xỉn, chỉ cần đến dự thi là có phần thưởng. Long tước không phải là vật tầm thường, nhưng chỉ là phần thưởng an ủi thứ năm.

- Thối thật!

Tổng Dương không còn bình tĩnh nữa, chữ thô tục này là hấn chửi thay cho Vưu thái y.

Nếu Vưu thái y dưới tuổi vàng biết được, nghe nói bảo đao mà mình cất giấu cẩn thận chỉ là “phần thưởng an ủi”, tất nhiên sẽ tức giận. Thật ra không phải là thanh Long Tước không tốt, mà là nó đặc biệt, cũng giống như thanh Cam Lâm mà Vưu thái y đem tiêu hủy, muốn phát huy uy lực, không thể không tu tập công pháp chuyên biệt. Lần này, Long tước cho dù là rơi vào tay Đại tông sư, công pháp không đúng đường cũng không có chỗ trọng dụng, giá trị tự nhiên là giảm đi nhiều.

Thấy Tổng Dương tức giận, Cố Chiêu Quân không cười lớn nữa, mà là tò mò, quan sát Tổng Dương từ trên xuống dưới, thêm bộ dạng đầy hứng thú.

Tổng Dương bị y nhìn toàn thân không được tự nhiên:

- Sao vậy?

- Ban đầu ta nghe Hữu Thuyền hồi tin cho ta là thất thủ tại Âm Gia Sạn, hiểu được người là người thông minh, lúc nói chuyện với người cũng cảm thấy như vậy.

Nói xong, Cố Chiêu Quân lại lắc đầu:

- Nhưng chuyện báo thù cho Vưu Ly này lại chỉ có kẻ ngốc mới làm. Tự người hãy nói xem, người rốt cuộc là thông minh hay ngốc nghếch?

Tổng Dương ngồi ở trên xích đu, trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu:

- Việc này với suy nghĩ và tâm tư không có liên quan, là tính khí thôi. Nếu theo tính khí mà nói...

Tổng Dương mỉm cười kỳ quái, giơ tay chỉ vào chóp mũi của chính mình:

- Ta là một trong số “Sát bút thanh niên”.

Cố Chiêu Quân không biết nên khóc hay cười, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, qua một hồi lâu lại một lần nữa cười ra tiếng:

- Ai cũng đều từ “Sát bút thanh niên” mà đến cả, ta cũng như vậy! Ta đi trước đây!

Tổng Dương nhìn theo cái bóng của lão, lớn tiếng nói:

- Vẫn còn chuyện nhờ người giúp đỡ, ta không có binh khí thuận tay, lần sau tới đem cho ta một thanh đao, tốt nhất là nên nặng một chút.

Cố Chiêu Quân cũng không quay đầu lại:

- Biết rồi. Nhưng sẽ không phải là bảo đao gì đâu.

Đợi sau khi Cố Chiêu Quân rời đi, Tổng Dương mới nhớ đến một chuyện, lầm bầm nói:

- Hữu Toàn? Vinh Hữu Toàn? Nàng báo tin cho người... nàng ta không chết trong tay Sơn Khê Man sao?

Rầm, rầm rầm!

Thủ đô Nam Lý, thành Phượng Hoàng, Hoàng cung nội viện, bên trong Ngự thư phòng.

Tiếng trách mắng vang lên không ngừng. Ba tên thái giám như đèn kéo quân luân phiên tiến lên trước, cúi người giơ chậu sứ lên cao, đặt từng đôi đĩa trúc một. Hoàng đế nổi trận lôi đình, phát tiết phần nộ điên cuồng, đang hung hăng lấy chiếc đĩa ném xuống mặt đất.

Hoàng đế Nam Lý năm nay vừa tròn 25 tuổi, lên ngôi 7 năm, niên hiệu Khai Nguyên Phong Long.

Nam Lý là một nước nhỏ, nghèo, nhiều thế hệ Hoàng đế đều lấy tiết kiệm làm nguyên tắc, Hoàng đế Phong Long tuy còn trẻ tuổi nhưng cũng hiểu việc tề gia, lúc nổi giận không nổi đập vỡ bình sứ trong nhà, trong lúc vô ý phát hiện một chiếc đĩa rơi xuống sàn nhà, tiếng động kinh người, vừa có thể trút giận lại có thể tiết kiệm tiền, hơn nữa chiếc đĩa quảng gãy có thể dùng làm củ nhóm lửa, nếu quảng không gãy còn có thể giữ lại lần sau quảng tiếp hoặc là dùng để ăn cơm.

Phong Long để giận dữ liền đập loạn đĩa trúc, ở trong cung là câu chuyện được mọi người ca tụng.

Nhưng lúc này, vô số đĩa ném xuống mặt đất, lửa giận trong lồng ngực vị Hoàng đế trẻ tuổi vẫn không thể giảm. Khôi Đường, toàn bộ một trăm ba mươi cao thủ, trong đó còn có một vị Ất Tự tông sư, sáu vị Bính Tự cường giả, thật không ngờ, vậy mà bị một trận lửa thiêu chết hết.

Trong con mắt của thần dân cả nước là một án tử không cách nào nói rõ được, ở trong mắt cường quốc khác lại là một trò hề kinh người, không chỉ là tổn thất lớn, mà còn mất thể diện quốc gia.

Chiếc đĩa từng chiếc từng chiếc văng trên mặt đất, vài tên thái giám phụ trách sợ tới mức sắc mặt như màu đất, không ai dám nói lời khuyên bảo vào lúc này, nhưng đĩa cũng sắp bị quảng hết, trừ phi Thánh thượng khai ân, mới có thể khiến cho bọn họ nhặt từ mặt đất lên để quảng lần nữa.

May là, vào thời điểm chỉ còn lại ba chiếc đĩa cuối cùng, Phong Long để ngừng tay, ngồi trở lại sau thư án mà thở hổn hển. Cho dù quy mô hoàng cung của Nam Lý không lớn, đem gần như tất cả số đĩa đều đập hết, cũng là chuyện tổn sức.

Năm vị trọng thần trong triều đứng trang nghiêm, lặng im không nói.

Thở hổn hển một hồi, Phong Long mở miệng:

- Vụ án điều tra thế nào rồi?

Hình bộ Thượng thư họ Đỗ, vốn vẻ mặt đã khắc khổ nhiều rồi, bây giờ lại càng khổ thêm:

- Đã điều tra rõ, đúng là cháy bất ngờ, không còn nguyên nhân nào khác.

Phong Long hoàng đế tức giận đến suýt tắc thở. Thành ngốc cũng biết rằng đây là chuyện không có khả năng xảy ra, nhưng Hình bộ cũng đúng là không tìm ra chút manh mối nào.

Tả thừa tướng bước ra nửa bước, mở miệng giải vây cho Hình bộ Thượng thư:

- Thánh thượng bớt giận, Khôi Đường gặp tai họa bất ngờ, văn võ bá quan cả triều vô cùng đau đớn, điều tra chân tướng tất nhiên là quan trọng, nhưng việc cấp bách còn có một chuyện lớn cần nhanh chóng chứng thực.

Hoàng đế trẻ tuổi bản tính không tệ, nhưng tâm tư không tới mức quá thông minh, huống chi sớm đã hồ đồ, hoàn toàn không nghĩ tới còn có cái gì là “việc cấp bách”, trừng mắt hỏi:

- Chuyện gì?

- Doan ngọc sang năm, võ đài “Nhất phẩm” Đại Yến....

Không đợi Tả thừa tướng nói xong, Phong Long đế liền không kiên nhẫn mà cắt ngang:

- Khôi Đường không có người, chỉ còn trẫm là còn người. Sai Trần Tây Vương điều động nòng cốt từ trong quân của hãn, quân đội của hãn hàng năm đều ác chiến với bọn mọi rợ Thổ Phiên, kinh nghiệm lâu năm, sẽ có người giỏi. Tuyệt đối không được phép tuyển người từ trong đám thị vệ bên cạnh trẫm.

Mặc dù sớm đoán được Hoàng thượng sẽ nói như vậy, Tả thừa tướng vẫn giả bộ ra vẻ giật mình:

- Khôi Đường mới bị thiệt hại nghiêm trọng, thích khách của nước thù địch, phản tặc man hoang đều rục rịch ngóc dậy, điều động cao thủ Ngự tiền tuyệt đối là không thể được. Còn về quân binh, mãnh tướng Nam Lý ta như Vân Tự thì không cần phải nói, có thể đem quân đánh trận với đấu võ cá nhân là khác nhau rất lớn. Hơn nữa mãnh tướng trong quân đều là người mang trọng trách, một là điều động không dễ, hai là nếu chẳng may có chút tổn thất...Thứ cho thần nói thẳng, một vị tướng quân, cứ cho là cùng với mười vị tông sư giang hồ cùng đi đến chỗ chết, thì thiệt hại vẫn là chúng ta thôi.

Dùng dũng tướng biết đánh giặc giao đấu với bọn giang hồ cường giả liều mạng chỉ biết võ công, rõ ràng chính là chịu thiệt. Phong Long hoàng đế ngẫm nghĩ một hồi, phát tay nói:

- Vây dán bằng vàng, chiêu mộ những người học võ trong dân gian ra sức vì nước.

Tả thừa tướng vẫn lắc đầu:

- Thế này cũng không thỏa đáng, người học võ trong dân gian hành tung vụng về, không hiểu lễ nghĩa cũng khó trời buộc, tuyển bọn họ đi đánh, khó thể hiện khí phách của Nam Lý ta, càng đáng lo hơn, những người học võ này đến được Ngự thành, sẽ được triệu kiến Thiên tử nước Yến, nếu chẳng may bọn họ cư xử không thích đáng, đắc tội với Cảnh Thái hoàng đế, sẽ mượn cơ rơi vào đại họa binh đao.

Rầm! Phong Long đế lại đập một chiếc đũa nữa:

- Khôi Đường hết rồi, những người khác thì này cũng không được, kia cũng không được, khanh nói nên làm thế nào bây giờ? Rõ ràng, năm người các khanh, thêm cả ta nữa, lại thêm...

Nói tới đây, y gơ tay đếm số thái giám trong Ngự thư phòng:

- Thêm ba người bọn họ, còn thiếu một người, để con trai khanh thêm vào đi, mười người chúng ta đi đánh.

34. Chương 34: Kỳ Sĩ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 34: Kỳ sĩ

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Hoàng đế lại một lần nữa giận dữ. Các đại thần trong Ngự thư phòng cùng các thái giám, không ngừng an ủi Thánh thượng bớt giận, bỗng có một giọng nói già nua lạnh như băng vang lên:

- Bệ hạ ngự giá thân chinh thần phục bốn biển, có thể sẽ đoạt được “Nhất phẩm” dương danh Nam Lý ta, việc này rất có triển vọng. Bệ hạ nhìn xa trông rộng, lão thần khâm phục tận đáy lòng.

Người nói chính là Hữu thừa tướng.

Hữu thừa tướng họ Ban, râu tóc thưa thớt, toàn thân lộ ra từng khối da đồi mồi, từ khi tiến vào Ngự thư phòng, trước sau không nói một lời, đến lúc này mới ở miệng. Mọi người nghe được cũng không cho rằng đó là ý hay.

Mà Phong Long đế ngược lại không hề tức giận, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Hữu thừa tướng, kiềm chế lửa giận. Hữu thừa tướng là lão thần, từ trước khi phụ hoàng của Phong Long chào đời, lão đã phò tá Hoàng đế Nam Lý. Mặc dù Phong Long thân là thiên tử, nhưng cũng không dám tùy tiện mà cẩu giận với lão.

Phong Long đế hít sâu một hơi, một lần nữa ngồi ngay ngắn ở trước long án:

- Vậy nên làm như thế nào, tìm đâu ra người?

Hữu thừa tướng đứng tại chỗ, ánh mắt lim dim, dường như không để ý câu hỏi của Hoàng đế. Tả thừa tướng bỗng nhiên quỳ xuống:

- Khởi tấu Thánh thượng, thần có lời khó nghe, xin bệ hạ thứ tội...

- Có chuyện gì, cứ nói!

Tả thừa tướng vẫn quỳ trên mặt đất, nói:

- Nam Lý chăm lo quốc sự, nhưng địa thế có hạn, thực lực quốc gia so với bốn nước khác kém hơn một chút. Từ trăm năm trước, Đại Yên Bắc cương, Thổ Phiên Tây vực đối với chúng ta như hổ rình mồi, lòng lang dạ sói chỉ hận chưa thể xuất binh. Mà Khuyển Nhung, Hồi Hột hai tộc tuy rằng cách xa nhau ngàn dặm nhưng đối với xã tắc Nam Lý cũng rất quan trọng. Dù sao có hai nước này ở phương Bắc cũng kiềm chế uy lực Đại Yên và Thổ Phiên.

Phong Long khoát tay áo:

- Đứng lên, tiếp tục nói.

Tả thừa tướng tạ ơn, đứng dậy:

- Yên, Thổ, Khuyển, Hồi, nước nào cũng không thể đắc tội. Hội Nhất phẩm ở Ngưu thành nên mời bọn họ đến thi thố, chúng ta chỉ cần không để mất quốc thống là được.

Nói xong, Tả thừa tướng ánh mắt sáng rực, hiển nhiên là cố gắng tìm từ thích hợp. Nhưng Phong Long thì không hề kiêng dè, hào phóng nói:

- Không thua được, quá mất mặt.

Nghe Hoàng đế nói vậy, Tả thừa tướng nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói:

- Tham gia “Nhất phẩm” lần này, mấu chốt là không để mất thể diện quốc gia, không để người xem thường. Mặc dù bại cũng phải bại quang vinh. Cho dù là vị trí cuối nhưng cũng phải thể hiện được quốc thể Nam Lý ta. Nên chúng ta mới ở Khôi Đường tuyển người. Người trong Khôi Đường không chỉ có thân thủ dũng mãnh, mà quan trọng hơn, bọn họ phụ tá Hoàng đình đã lâu, hiểu được lễ nghĩa, biết tiến biết thoái, tất nhiên cực kỳ thích hợp.

Phong Long đế nhìn chiếc đĩa, lại nhìn Hữu thừa tướng đang đứng im trầm mặc, cắn răng nuốt giận, phản bác kiến nghị của Tả thừa tướng:

- Nói nửa ngày, làm sao lại quay về chỗ cũ. Không phải là trong phủ Tả thừa tướng người không còn có Khôi đường sao?

Hoàng đế gằn giọng, rầm một tiếng Tả thừa tướng lại quỳ xuống, luôn mồm xin lỗi, thể hiện lòng trung thành. Phong Long về mặt không còn kiên nhẫn:

- Nhà ngươi không còn Khôi đường, đừng nhắc lại việc Khôi đường nữa, Nhất phẩm này nên chọn ai?

Tả thừa tướng lần này không đứng lên, vẫn quỳ trên mặt đất:

- Bệ hạ từng xem quốc thư lên Yên đế, ý tứ của bọn họ chính là muốn tể thí võ đầu. Nhưng quốc thư cũng nói sẽ: “Chân tuyển kỳ sĩ, cộng giám nhất phẩm”.

Phong Long đại khái cũng hiểu được ý tứ của Tả thừa tướng, trừng mắt nhìn:

- Ai chẳng hiểu lần này luận võ dành giải nhất, nhưng quốc thư lại không nói rõ “chân tuyển kỳ sĩ, cộng giám nhất phẩm” là gì...

Tả thừa tướng dùng sức gật đầu:

- Đúng là như thế. Thần kiến giải vụng về... ý của họ... hay là lựa chọn trong dân gian, không phải là võ sĩ, mà là những kỳ nhân khác thường, cuối cùng định ra người nổi bật nhất. Trên quốc thư nói “kỳ sĩ”, chúng ta cũng nên phái những kỳ sĩ đích thực, việc này không tính là vi phạm ước định.

Phong Long để như thoáng có chút suy nghĩ:

- Bất kể bọn họ luận võ hay không, trẫm vẫn phái đi mười vị kỳ sĩ có bản lĩnh thực sự, thi triển tài năng đặc biệt của mình để dương danh quốc, không cho phép kẻ nào dám khinh thường Nam Lý.

Tả thừa tướng nói:

- Thánh thượng anh minh!

Rồi tiếp:

- Nếu chọn lựa ra không phải là quân nhân, tất nhiên cũng không có động tác rút đao mạnh mẽ, chỉ cần trước đó chỉ vẽ cẩn thận đi Ngưu thành yết kiến Cảnh Thái Hoàng đế tránh gặp rắc rối là được.

Phong Long để rồi cuộc mỉm cười:

- Tốt nhất có thể tìm được những người giỏi “hô phong hoá vũ”, kỳ môn độn giáp”... khiến bốn nước kia hiểu thế nào là Nam Lý địa linh nhân kiệt, anh tài vô số. Việc này Lại bộ, Hộ bộ đốc thúc, càng nhanh càng tốt, sai các châu phủ điều động người, tuyển chọn đệ tử tài ba, vì nước dốc sức. Đều lui cả đi.

Năm vị trọng thần chỉnh đốn y phục, thi lễ cáo lui.

...

- Không chọn võ sĩ mà chọn đệ tử?

Tổng Dương kinh ngạc:

- Như thế nào gọi là đệ tử tài ba?

Yến Tử Bình lẻo lánh, nên Thánh chỉ của Phong Long để còn chưa truyền đến nơi. Tổng Dương biết được bởi vì lý do đơn giản là sáng sớm hôm nay, Cố Chiêu Quân đến nhà chơi, tuy rằng đã biết không tuyển người có võ công, nhưng vì có hẹn mang đến cho Tổng Dương một cây đao nên giữ lời. Thân đao không nhẹ, lưỡi sắc bén, kích thước không có gì quá đặc biệt nên chung quy lại vẫn là vật phàm, so với Long Tước còn kém xa.

Cố Chiêu Quân nhún vai:

- Chỉ cần nổi tiếng là được. Tỷ như hát dân ca Nam Lý, hoặc là huấn luyện chó không ai bằng. Không có tiêu chuẩn cụ thể, nên ai cũng muốn đi thử một lần.

Nói xong, y cười tủm tỉm nhìn Tổng Dương:

- Người có bản lĩnh gì đặc biệt sao?

Tổng Dương trong lòng đã có tính toán, ngoại trừ võ công, mình còn có gì đáng gọi là bản lĩnh? Y thuật? Dùng độc? Thực ra cả y thuật lẫn dùng độc Vương thái y đều thành thực, bản thân hắn cũng học được chút

ít bản lĩnh, nhưng đáng tiếc, lại có ít thời gian luyện hai môn đạo này. Hơn nữa, Tống Dương là điển hình theo phái “thực chiến”,

Cổ Chiêu Quân tiếc nuối nói:

- Giờ muốn học cũng không kịp rồi!

Tống Dương cầu nhàu:

- Ăn điểm tâm đi, nơi này không cần khách khí, thông thả không tiền.

Cổ Chiêu Quân cười ha hả, buông một câu:

- Ta còn muốn nhìn một chút, người sẽ làm thế nào ở hội “Nhất phẩm”?

Tống Dương đóng mạnh cửa, ngồi ở thư án, cắn bút, bên trên có tờ giấy viết dòng chữ: “bất động võ, không thi độc, không chẩn bệnh...”, vậy như thế nào mới gọi là người tài ba?

Mười ngày sau, tin tức Hoàng đế tuyển hiền mới đến Yên Tử Bình, lần này tuyển hiền quy mô chưa từng có, tất nhiên cũng có quy trình và phép tắc riêng. Phong Long đế từ Phượng Hoàng thành phái chín khâm sai, theo chín con đường đến các hạt thuộc chín châu phủ, thông báo ngày lành tháng tốt, công khai tuyển chọn trước.

Không cần nha môn huyện xã tiến cử, chỉ cần cảm thấy có chút tài năng đều có thể đi đến các châu phủ tương ứng, hướng khâm sai biểu diễn tài nghệ, trúng tuyển liền có tiền thưởng dày. Mặc dù không được lựa chọn, trừ phi cố tình gây sự, nếu không cũng sẽ hỗ trợ lộ phí. “Cửu lộ khâm sai” cũng không hạn chế danh ngạch, cảm thấy có thể sử dụng đều lưu lại, chuyển đến thành Phượng Hoàng, giao cho Hoàng đế định đoạt, khâm điểm 10 vị “Nam Lý nhất phẩm”.

Yên Tử Bình thuộc châu Thanh Dương, khâm sai đã đến, quyết định ngày 30 tháng chạp sẽ tổ chức tuyển hiền lần đầu.

Mấy ngày này Tống Dương lúc nào cũng sốt ruột đếm từng ngày, hành lý cũng đã sẵn sàng, nhưng không nghĩ tới, ngay khi hắn muốn rời nhà đi, lại có người tìm tới cửa: Lưu Nhị ngốc.

Lưu Nhị ngốc không phải đến một mình, trên vai có con thằn lằn nằm sấp, trong tay dắt theo con ngựa.

35. Chương 35: Có Người Có Thể Có Dao

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 35: Có người có thể có dao

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Yên Tử Bình tổng cộng cũng không có mấy con ngựa, Tống Dương liếc mắt một cái liền nhận ra đây là “ngựa quan” được nuôi trong nha môn, cười nói:

- Người ăn trộm hả? Cẩn thận kéo Bàn Đầu đến bắt người.

Lưu Nhị nghe vậy liền sợ hãi quay đầu nhìn xung quanh, cứ như Bàn Đầu đã quơ xiềng xích đuổi tới sau lưng rồi.

Thấy bộ dạng của Nhị ngốc, Tống Dương càng kinh ngạc:

- Đúng là người ăn trộm à? Mau mau đem trở về đi.

Vừa nói, vừa không kìm nổi muốn cười, cho dù nha môn nhỏ, nha dịch bình thường đều không để tâm làm việc nhưng cũng không đến mức để cho một tên tiểu tử ngốc ăn trộm ngựa được. Vừa đi theo, hắn vừa an ủi, nói:

- Ta và người cùng đi, yên tâm, đưa trở về thì không tính là trộm, ta sẽ nói với Bàn Đầu.

Nhị Sỏa nghe hắn nói đồng ý giúp đỡ, lập tức hiện ra dáng điệu vui vẻ, gật đầu một cái hăng hái:

- Vậy người nhớ cầu xin cho ta.

Nói xong dắt chuyển đầu ngựa hướng về nha môn mà đi. Nhưng chưa đi được hai bước, gã liền đứng lại, nhớ lại tình hình thực tế:

- Không đúng, ngựa không phải là trộm, là ta dùng dê đổi với Bàn Đầu mà.

Nói về nha môn của Yến Tử Bình, thì giống như Chu đại lão gia và Bàn Đầu kết hợp với nhau mở ra vậy, chuyện ngựa quan đổi dê hình như không lấy làm kỳ quái, nên Tống Dương chỉ thắc mắc:

- Người đổi ngựa để làm cái gì?

- Đi tới thành Thanh Dương, trình diễn tài nghệ của nhất phẩm Nam Lý, kỳ sĩ Lưu Nhị cho khâm sai đại thần xem.

Lúc Lưu Nhị ngốc đang nói những lời này, vẻ mặt bình tĩnh, giọng điệu lãnh đạm, thật đúng là dáng điệu của một “nhất phẩm”.

Nói xong, tạm dừng một lát, lại ngậy ngó cười, khí chất cao nhân chớp mắt tan thành tro bụi:

- Nghe nói người cũng phải đi ứng tuyển. Người có xe, ta có ngựa, chúng ta đánh xe đi.

Tống Dương tò mò cười hỏi:

- Kỳ nhân Lưu Nhị, bản lĩnh của người là cái gì?

Lưu Nhị ngốc luôn thành thật, không ngờ thời khắc mấu chốt này tỏ ra rất gian trá, chỉ ngậy ngó cười, không hề lên tiếng.

Tống Dương lại hỏi:

- Vậy người dùng bao nhiêu dê đổi lấy con ngựa này?

Nụ cười ngậy ngó liền biến thành vẻ mặt sâu bi thảm thiết, Lưu Nhị khổ sở:

- Lỗ vốn rồi. Tất cả số dê, tổng cộng bốn mươi sáu con.

Bốn mươi sáu con dê béo chỉ đổi lấy một con ngựa chạy chậm, ngay cả Nhị ngốc cũng biết lỗ. Lúc này tiếng Bàn Đầu cười mắng truyền đến:

- Dương Nha Tử, người nghe Nhị ngốc bịa đặt.

Trong tiếng nói chuyện, Bàn Đầu Nhi đem theo vài tên nha dịch, vai vác sợi dây thừng thô, cười ha hả đi lên phía trước xe ngựa:

- Cái gì mà lấy dê đổi ngựa, đúng là nói vớ vẩn. Ngựa là đại lão gia cho gã mượn thôi, dê của gã tạm thời gửi nuôi ở trong nha môn, đợi gã trở về sẽ trả lại.

Lưu Nhị ngốc tức giận, không hài lòng:

- Vào kinh làm quan, sao có thể nói về là trở về được?

Bàn Đầu Nhi không muốn cãi cùn với gã, chỉ cười nói:

- Khi nào lão già người quay trở về, thì trả dê cho người khi đó, bốn mươi sáu con, một con cũng không thiếu.

Một nha dịch tiếp lời cười nói:

- Lưu Nhị gốc không ở nhà, dê của gã có thể sống không được lâu, vậy là huynh đệ chúng ta mấy ngày này phải luân phiên làm người chăn dê rồi.

Bàn Đầu Nhi đem dây thừng thô trên vai xuống tay, cùng mấy nha dịch làm bộ như bắt đầu đóng xe. Bàn Đầu từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa qua:

- Ngựa quan kéo xe sẽ gặp phiền toái không nhỏ, đây là xác nhận của Chu thái gia, xác nhận các người không phải là trộm ngựa, xong việc, nhất định đem ngựa trả cho chúng ta.

Nói xong lại lôi kéo Tống Dương tránh xa vài bước, tiếp tục nói:

- Lưu Nhị nghe nói “tuyển hiền” không biết đầu đuôi thế nào nhưng nhất định phải đi bằng được, dù im thin thít không chịu tiết lộ bản lĩnh của mình. Gã thì có mà có bản lĩnh cái rắm. Vốn ta không muốn gã đi, nếu chẳng may làm mất lòng khâm sai, chẳng phải là đại họa sao? Nhưng nghĩ đầu óc gã vốn tầm tởm, mấy khi có được hứng chí như lần này, tốt xấu gì thì ta cũng là người nuôi gã lớn lên, cũng không đành làm làm cho gã cụt hứng.

Tống Dương hiểu ngay ý tứ của Bàn Đầu Nhi:

- Ta sẽ chăm sóc y cẩn thận, coi như dẫn y đi chơi một chuyến, sẽ không có phiền toái gì đâu.

Bàn Đầu Nhi gật đầu:

- Người là người chu đáo, nên nếu có người chăm sóc ta cũng yên tâm.

Nói xong, vỗ vỗ vào bả vai Tống Dương, quay người trở lại hỗ trợ đóng xe.

Lưu Nhị gốc vẽ mặt hưng phấn thấy rõ.

Sau đó không lâu xe đã được ràng buộc cẩn thận, Lưu Nhị gốc cầm cái roi chăn dê ngồi vào vị trí phu xe. Tống Dương cũng mặc kệ, lo cáo biệt mấy người Bàn Đầu Nhi. Đúng là đáng ngạc nhiên, Lưu Nhị không ngờ thành thực đánh xe đi một vài vòng.

Bàn Đầu kinh ngạc cười:

- Nha tử này đúng là trời sinh làm nghề thuần hóa súc sinh.

Tống Dương đang định đáp lời, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm trong trẻo từ trên cao truyền đến, một con chim màu trắng chân cột bức tín hàm nhẹ nhàng từ không khung lượn hai vòng rồi đáp xuống trước mặt Tống Dương. Hắn dơ tay gỡ bức tín hàm xuống rồi mở ra đọc, trước tiên nhíu mày sau đó lập tức mỉm cười.

Lúc này Lưu Nhị gốc đã đánh xe chạy về trước cửa, hét to vào trong sân:

- Tống Dương, an tâm đi thôi.

Tống Dương cười ha hả, cũng không chậm trễ, nhanh chóng gửi lại một bức tín hàm, thả cho chim đưa thư bay đi, sau đó, chấp tay cáo biệt mấy người đồng hương, xoay người lên ngựa, ngồi cạnh Lưu Nhị, nói:

- Chúng ta đi!

Lưu Nhị múa roi, kéo dài giọng hô lớn:

- Hãy! Đi! Quay lại...

Tống Dương lập tức dùng tay che miệng gã lại, chặn chữ cuối không cho nói nữa.

Thanh Dương châu phủ, Thanh Dương thành cách Yến Tử Bình khoảng ba ngày chạy xe, hai ngày đầu đi đường khá bình an, Lưu Nhị vung roi giục ngựa miệng hò hét liên hồi, nhưng cũng không gây chuyện, thực sự rất biết nghe lời.

Con thần lằn gã nuôi từ nhỏ vẫn bám vào bả vai gã, ánh mắt lim dim không ăn không uống, nếu không thấy đầu lưỡi lộ ra có lẽ cũng không biết nó còn sống hay đã chết. Hoàng hôn ngày thứ ba, Nhị gốc bỗng lấy từ trong ngực áo ra một túi tiền, nói với Tống Dương:

- Đêm nay tìm nhà trọ nghỉ, ta mời!

Nói xong liền lắc lắc túi tiền kêu lênh xênh, xem ra gã cũng có chút tiền thật. Tống Dương tuy không có kỳ trân dị bảo gì nhưng trên người cũng chẳng bao giờ thiếu tiền, hai ngày trước đã ngủ trên xe rồi, bây giờ đúng là không gắng được nữa, cũng muốn tìm một nhà trọ nghỉ lại.

Lưu Nhị ngốc dĩ nhiên cũng có ý đó:

- Ngày mai, chúng ta vào thành đứng vào ngày tuyển hiền đầu tiên, tối nay phải tắm rửa sạch sẽ mới được.

Tống Dương dĩ nhiên đồng ý. Ngày tuyển hiền không thể xuất hiện với bộ dạng nhếch nhác được, liền gật đầu:

- Cát tiền đi, tiền nghỉ trọ ta có rồi!

Lưu Nhị mừng rỡ, cất ngay túi tiền vào trong ngực:

- Tốt lắm, người mời ta ở trọ, trở về ta cho người một cái đầu dê.

Tống Dương khụ một tiếng, mỉm cười.

Lại đi về phía trước thêm một lúc, thấy ven đường có nhà trọ, Lưu Nhị ngốc reo một tiếng, đánh xe tiến lên, không đợi dừng hẳn đã vội nhảy xuống xe, chạy đến trước cửa nhà trọ kêu lớn:

- Tiểu nhị, có khách!

Cũng không đợi đối phương kịp đáp, Nhị ngốc liền giơ tay hướng cửa chính chỉ về phía Tống Dương đang cầm dây cương:

- Ta không biết chuyện gì cả, hãy nói chuyện với hắn.

Tiểu nhị cũng nhìn ra gã vốn có vấn đề về đầu óc, cười ha hả, nói “tốt” rồi đi ra ngoài cửa gặp Tống Dương:

- Rất xin lỗi, tiểu điểm hôm nay đã có khách thuê hết rồi.

Bọn họ đi đường lớn, lúc này đã tới gần châu phủ, số lượng nhà trọ cũng không quá ít, Tống Dương hỏi:

- Gần đây có nhà trọ nào không?

Thái độ tiểu nhị cũng không quá tồi, kiên nhẫn chỉ đường cho hắn. Lúc hai người ở bên ngoài nói chuyện, Nhị Sỏa đứng ở sảnh nhà trọ, nhìn thấy một bàn khách ăn uống cười đùa. Nhị Sỏa vốn là người thật thà, dĩ nhiên không có ý gây chuyện, thấy người ta ăn uống vui vẻ cũng cao hứng đứng nhìn.

Không lâu sau, một người trẻ tuổi mặc áo lụa phát hiện có con lằn thần bám trên bả vai gã, vẻ mặt ngây ngô, không khỏi cười hỏi:

- Người đến đây làm gì?

Lưu Nhị cho đến bây giờ hể ai hỏi là đáp:

- Ở trọ, Tống Dương mời, đêm nay giặt giũ quần áo, mai vào thành tham gia thi tuyển.

Tiểu tử mặc áo lụa kinh ngạc, hiển nhiên là không nghĩ tên ngốc này cũng tham gia sự việc náo nhiệt đó. Cả bàn nghe thấy thế đều mỉm cười. Nhị ngốc cười phụ họa, đột nhiên đầu óc như chột tỉnh, hỏi lại đối phương:

- Các người cũng đi tuyển hiền?

Tiểu tử áo lụa gật đầu.

Lưu Nhị cao hứng:

- Chúc các người tất cả đều trúng tuyển, về sau chúng ta cùng nhau làm quan.

Tiểu tử áo lụa cười rộ lên:

- Cùng nhau làm quan? Người có vẻ mười phần tin tưởng? Nói nghe coi, người có bản lĩnh gì?

Lưu Nhị đến Tống Dương cũng không hé răng nói xem mình có tài cán gì, đương nhiên không thể tiết lộ với người lạ, lắc lắc đầu.

Tiểu tử áo lụa cũng không tức giận, giơ tay vỗ vào chỗ ngồi trống bên cạnh:

- Người nói bản lĩnh của người, ta mời người uống rượu.

Nhị ngọc nuốt nước miếng một cái, nhưng vẫn lắc đầu, miệng thì hỏi:

- Bản lĩnh của người là gì?

Tiểu tử áo lụa cười ha hả vẫn ngồi yên chỗ cũ:

- Muốn xem bản lĩnh của ta, đơn giản thôi.

Nói xong bả vai chợt động, một đạo kiếm quang chợt lóe, quét qua hai má của Nhị Sỏa.

Người này xuất kiếm nhanh như chớp, mấy người đồng hành kêu lên tán thưởng, tiểu tử áo lụa đắc ý mỉm cười, không muốn thừa lời với thằng ngọc kia nữa:

- Tiểu điểm này ta bao rồi, đi tìm nhà khác đi.

Lưu Nhị ngọc không bị thương, tuy không biết đối phương ra tay như thế nào nhưng cũng kịp phát hiện đối phương rút ra một cây đao liên quay đầu bỏ chạy.

Lúc này Tống Dương đã hỏi xong đường, đang muốn đi tìm Nhị ngọc giục khởi hành thì thấy Nhị Sỏa sắc mặt tái nhợt chạy về, hiển nhiên là đã bị dọa cho mất vía.

Tống Dương nhíu mày:

- Làm sao vậy?

Lưu Nhị ngọc không hé răng, chỉ lắc đầu:

- Không có gì không có gì, chúng ta mau đi thôi.

Có lẽ sợ hai người qua đường chịu thiệt, sợ mấy người trong điểm gây rối, tiểu nhị đứng bên cạnh Tống Dương cũng vội vàng phụ họa:

- Không có việc gì là tốt rồi, hai vị khởi hành càng sớm càng tốt, may ra kịp tìm nhà trọ trước khi trời tối.

Tống Dương không để ý tới ý, nhìn Nhị ngọc hỏi:

- Con thần lẩn của người bị sao vậy?

Lưu Nhị ngọc ngần người, nói thầm: Lưu Tam không có việc gì chứ? Rồi giơ tay lên vuốt ve con thần lẩn. Con thần lẩn này gã nuôi dưỡng từ nhỏ, đặt tên cho nó là Lưu Tam.

Nhị ngọc kêu lên thất thanh. Tiểu tử áo lụa một kiếm không đủ thương đến Lưu Nhị, nhưng lại bay đầu con thần lẩn.

Cầm con thần lẩn mất đầu, Nhị ngọc hai tay run run, miệng cũng run run, cả người run run, khóc lớn một tiếng, quên cả cây đao của đối phương, chạy ào vào trong điểm, vừa khóc vừa kêu:

- Bồi thường cho ta!

Tiểu nhị phản ứng rất nhanh, ôm Nhị ngọc lại, y vốn không muốn giảng đạo lý với kẻ ngọc nên dùng sức ngăn lại, nói với Tống Dương:

- Khách quan, người bên trong không thể trêu vào, chỉ là con thần lẩn, dàn xếp chút là ổn thôi.

Tống Dương lại không để ý lời của y, hỏi:

- Bọn họ có tiền à?

- Có tiền có thể có đao kiếm!

Tống Dương lại hỏi:

- Bên trong nhiều người hay chỉ một người?

- Họ đi cùng nhau, không dưới ba mươi người, đều là người tập võ.

Lời tiểu nhị đáp, hy vọng Tống Dương biết khó mà lui, không hề nghĩ tới việc mình còn chưa dứt lời đã nghe một hồi tiếng bước chân vang lên. Tráng niên diện mạo tuấn tú y phục giản dị không ngờ nện bước chân còn mạnh hơn voi dẫm ào ào đi vào tiểu điểm.

36. Chương 36: Báo Thù Cho Lưu Tam

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 36: Báo thù cho Lưu Tam

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Tuy chỉ là gã thanh niên quê mùa, nhưng tất cả mọi người trong nhà trọ đều có một cảm giác cổ quái, như một mãnh thú khí thế hùng hực, Tống Dương không nói lời nào, đá cửa xông vào.

Âm thanh ầm ầm như long trời lở đất.

Cách cửa một bàn chân, liền nhảy lên lấy hết sức đập tung, những người khác nhất tề hô to, rút đao rút kiếm cầm trong tay, trong nhà trọ chớp mắt loạn lên. .

Tiểu nhị bên ngoài sợ đến nổi mặt cắt không còn giọt máu, Lưu Nhị Sỏa nắm Lưu Tam trong tay khóc ầm lên... Nhưng rất nhanh, âm thanh bạo loạn liền biến mất, trong khách điểm lại yên tĩnh trở lại, tiểu nhị của nhà trọ đánh bạo quay trở lại xem xét.

Lưu Nhị Sỏa vừa muốn đi cứu Tống Dương vừa muốn thay Lưu Tam báo thù, nhặt trên mặt đất một viên đá, gào thét xông vào, vừa mới vào đến cửa thì đã bị một bàn tay vững vàng ấn bả vai giữ lại:

- Lưu Nhị, người thử nhìn xem, lúc này ai động thủ với người.

Trong nhà trọ, bàn vỡ vụn, chén bát tung tóe trên mặt đất, hơn mười trai tráng ngã trên mặt đất rên rỉ giãy dụa, Tống Dương không hề bị thương, đứng bên cạnh Lưu Nhị Sỏa.

Đối phương tuy đông, nhưng không có cao thủ, không ai đỡ nổi một hiệp của Tống Dương. Trong thời gian ngắn, đa số đều bị đánh ngã. Gã thanh niên áo lụa rút kiếm ra đầu tiên dưới sự hộ vệ của bảy tám tên, lùi vào góc nhà, bộ dáng như gặp cường địch.

Lưu Nhị ngốc còn chưa kịp mở miệng, khuôn mặt gã áo lụa bỗng nhiên cười lạnh, cùng lúc đó một gã trung niên khuôn mặt lạnh lùng tay cầm trường thương từ lầu hai của nhà trọ bất ngờ xông tới, trường thương đâm thẳng vào ngực Tống Dương.

Cây trường thương hung hãn, đoán chừng hẳn là một quân nhân, Tống Dương cũng không dám chắc chắn, liền hô một tiếng kéo Lưu Nhị ngốc chạy ra bên ngoài.

Một đuổi một chạy, đều nhanh như gió, cây trường thương sắc nhọn luôn luôn cách lưng Tống Dương ba thước.

Tống Dương cũng không quay đầu lại, chạy thẳng đến bên xe ngựa, túm lấy Lưu Nhị ngốc xoay người nhảy vào thùng xe, trong chớp mắt, một tia sáng từ chiếc đao lóe ra trong sắc trời chiều, từ trong thùng xe chém thẳng vào cường địch.

Không có Long Tước, Cổ Chiêu Quân đưa một chiếc đao bình thường đến cho Tống Dương hộ thân, chris có điều hẳn không đeo bên người mà ném vào trong thùng xe, chính vì vậy hắn chạy về để lấy đao.

Gã trung niên ứng biến mau lẹ, thế thương chuyển từ đâm sang cuộn, kim loại va vào nhau gây ra tiếng nổ lớn, đao là phạm phẩm, không thể chịu được kinh lực của Tống Dương, hét lớn tóa ra làm bốn phía vỡ tung, đồng thời trường thương cũng gãy rời, thành ba bốn đoạn.

Trường thương của gã trung niên gãy rời, y lui về phía sau một bước, đứng yên chau mày không nói lời nào. Tống Dương cũng không thèm để ý đến y, nhìn tàn đao trong tay, nói khẽ “tên họ Cố quả là hẹp hòi”, rồi tiện tay vứt đi, quay đầu gọi Lưu Nhị ngốc xuống xe, liên tục hỏi gã:

- Kẻ giết thần lằn vừa rồi là ai?

Thật đúng lúc, lúc này gã thanh niên mặc áo lụa dẫn người đuổi theo xuất hiện, Lưu Nhị ngốc đưa tay ra chỉ về phía gã.

Tiểu tử áo lụa vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy cao thủ nhà mình đánh bại hai gã một gã điên một gã ngốc, không ngờ cao thủ nhà mình ngơ ngác đứng yên tại chỗ, không biết ngơ ngác cái gì, lập tức gầm gừ nhẹ:

- Lưu sư phụ động thủ rất hay....

Không ngờ vẫn chưa dứt lời “ Lưu sư phụ” đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt trợn trừng té xỉu.

Bản lĩnh của “Lưu sư phụ” không tầm thường, nhưng so với Tống Dương tay không cũng còn kém một bậc, cao nhân ắt có cao nhân trị, chẳng qua Tống Dương tay không muốn bắt hãn cũng chỉ cần đánh một khắc là được, Tống Dương sợ người khác sẽ nhân cơ hội dả thương Nhị ngốc, bởi vậy lúc ấy vẫn chưa ham chiến, quay về xe ngựa lấy đao.

Tất cả bản lĩnh của Tống Dương đều là dựa vào “đao”, lúc có đao trong tay thực lực đột tiến, trong trận chiến “Lưu sư phụ” đã gặp may, nếu có đao trong tay y sẽ gặp nguy hiểm, không thể chống lại đường đao hung hãn “ Long tước chuyển”, nên bị trọng thương.

Đáng tiếc không phải Long Tước, nếu không đối phương ngay cả thương cũng bị bổ làm đôi. Tuy nhiên như vậy cũng tốt, Tống Dương chỉ là đánh nhau, không muốn giết người.

Về mặt tiểu tử áo lụa hoảng hốt, liền nghĩ đến chữ “ chạy trốn” chột lóe lên trong đầu, còn chưa kịp xoay người, Tống Dương động thân sát lại gần, tay trái nắm vào mặt cửa, không đợi hãn ngã người ra, tay phải Tống Dương nắm được vạt áo của gã, túm gã ném đến trước mặt Nhị ngốc.

Một tiến, một quyền, một túm, một lui, đều diễn ra trong nháy mắt, ngay cả gã thanh niên áo lụa cũng không kịp phản ứng gì.

Lúc đối phó với trường thương không giống nhau, lần này Tống Dương chưa toàn lực ra quyền, nếu không mặt của gã thanh niên áo lụa sẽ bị đập nát, bây giờ tuy chỉ là đập mũi, nhưng máu mũi cũng tuôn ra liên hồi cùng với hai cái răng cửa.

Đám người hầu chỉ là miệng hùm gan sứa, trong tay lăm lăm đao kiếm chỉ vào Tống Dương:

- Tiểu tử, ngươi gặp họa rồi!

Tống Dương không thèm đếm xỉa tới bọn người hầu, đưa tay ra vỗ vào vai gã thanh niên áo lụa:

- Tiểu tử, ngươi cũng gặp họa rồi.

Đám người hầu không dám tiến lên, nhưng không thể không nói lời nào, trầm giọng nói:

- Chắc ngươi biết...

Vừa nói đến đây, gã thanh niên mặc áo lụa cất giọng giận dữ:

- Đồ ngu, câm miệng.!

Tống Dương cười:

- Quả nhiên ngươi còn chút thông minh, ta nói trước, những đồ đạc bị vỡ trong lúc đánh nhau ngươi phải bồi thường tiền cho chủ quán.

Gã thanh niên áo lụa thẳng thắn gật đầu:

- Bồi thường gấp ba.

Tiểu nhị trong quán kinh hãi, đã trốn sang chỗ khác từ lâu, ngay cả nói tạ ơn cũng không dám.

Tổng Dương buông đối phương ra, dù sao cũng không sợ gã có thể chạy trốn, quay đầu về phía Lưu Nhị ngốc nói:

- Đến lượt ngươi, y đã giết Lưu Tam, muốn y bồi thường gì cứ việc nói.

Cả đời Nhị ngốc là con người thật thà, lúc đó hận không thể liều mạng đánh nhau, bây giờ Tổng Dương giúp gã náo loạn một trận, gã lại không biết nên làm thế nào, nhưng nghĩ đến thần lằn bảo bối của mình bị chết thảm, trong lòng chợt cảm thấy đau nhói, miệng run rẩy một lúc lâu:

- Bồi...bồi, bồi thường tạ lễ xin lỗi!

Gã thanh niên áo lụa lập tức cúi mình thi lễ:

- Tại hạ nhất thời lỗ mãng, ngộ thương thú cưng của huynh đài, xin huynh đài rộng lượng bao dung, vạn lần xin lượng thứ.

Lưu Nhị ngốc lại không biết nói gì, hai mắt dăm lệ lưng tròng nhìn về phía Tổng Dương, Tổng Dương nói:

- Vị công tử này không chỉ bồi thường bằng xin lỗi, mà còn muốn bồi thường tiền.

Nói xong, Tổng Dương lại sợ Nhị ngốc thật thà, chỉ muốn vài đồng tiền là xong việc, liền nhắc:

- Thứ mà công tử có là tiền, ngươi cứ việc nói là được.

Gã thanh niên áo lụa gật đầu phụ họa:

- Chỉ cần huynh đài nói ra, tiểu đệ xin bày tỏ tâm ý, tuy không đủ bồi thường thú cưng, chỉ mong trong lòng bớt áy náy.

Lưu Nhị ngốc lau nước mắt, rút khăn ra, nghẹn ngào:

- Một triệu lượng bạc.

“Khục” một tiếng, Tổng Dương không nhịn nổi cười, gã thanh niên mặc áo lụa xanh mặt, một triệu lượng bạc, tính theo tiền ăn lao động của một năm, có thể thuê được một trăm ngàn sai dịch.

Nhị ngốc nói ra số tiền lớn nhất mà gã biết, Tổng Dương rất vui, nhưng số tiền này không giống lời nói thật, vốn không có cách nào bàn bạc, cuối cùng Tổng Dương liền hòa giải, giá cuối là năm trăm lượng bạc, đây cũng là số tiền lớn, số tiền này đủ cho Nhị Ngốc sống yên ổn cả đời.

Gã thanh niên áo lụa cắn răng đồng ý, lúc này có một tên người hầu tiến lên, chuyển một chiếc rương nhỏ lại, năm trăm kim nguyên bảo, không thiếu một xu.

Nhị ngốc thấy bùi tai, bị phần hơi giảm, lại hướng nhìn con tuần mã cột bên cạnh quán trọ, thử hỏi dò Tổng Dương:

- Ta muốn ngựa có được không?

- Được!

Tổng Dương trả lời chắc như đinh đóng cột.

Có lẽ sợ Lưu Nhị lại muốn “một triệu con ngựa”, lần này gã thanh niên mặc áo lụa tranh nói trước:

- Năm con ngựa tặng ngươi, ngươi cứ thoải mái chọn.

Nhị ngốc tỏ vẻ vui mừng, Tổng Dương cũng vui lây, từ bên cạnh cười nói:

- Ngươi thử nghĩ tiếp xem còn muốn hấn bồi thường gì nữa nữa không?

Ánh mắt Nhị ngốc long lanh, khóe miệng đang nhếch lên lại từ từ hạ xuống, lập tức khóc rống lên thống thiết:

- Ta còn muốn bọn họ bồi thường Lưu Tam cho ta...

37. Chương 37: Vãn Xe Già Ngựa Cũ Lên Đường

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 37: Vãn xe già ngựa cũ lên đường

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Đánh một trận, giúp Nhị ngốc trút giận, một con thần lằn nhỏ, bồi thường năm trăm lạng bạc và năm con tuần mã, sự việc dừng ở đây. Tống Dương và Lưu Nhị ngốc tìm đầu của Lưu Tam gắn lại với thân rồi đi chôn cất. Năm con ngựa tốt được dắt theo xe, lúc này lại tiếp tục lên đường.

Lần này Tống Dương đánh xe, Nhị ngốc cầm hộp tiền rầu rĩ không vui, Tống Dương biết họ “huynh đệ tình thâm” muốn nói vài câu an ủi, nhưng nói đi nói lại cũng không ngoài một câu “đợi trở về lại nuôi một con nữa là được, ta giúp người bắt”.

Nhưng Lưu Nhị ngốc cứ một mực lắc đầu:

- Không kịp nữa rồi.

Tống Dương bực bội:

- Cái gì mà không kịp nữa rồi?

Lưu Nhị ngốc lúc này mới nói thật:

- Bản lĩnh của ta chính là huấn luyện Lưu Tam, nó chết rồi, ta không thể làm quan được.

Tống Dương ngạc nhiên, muốn cười nhưng cảm thấy không thích hợp, cố nhịn. Lưu Nhị ngốc thở dài nặng nề, một lát sau lại nghĩ đến một chuyện khác, mở chiếc hộp nhỏ ra:

- Tiền này chúng ta chia đều, người đã giúp ta đánh nhau.

Tống Dương cười rồi lắc đầu. Khi hai người họ đặt chân vào nhà trọ tiếp theo, Lưu lão sư bị thương khạc ra máu, cũng được đồng bọn đưa vào trong phòng, đắp thuốc trị thương, gã thanh niên áo lụa ngồi trước giường bệnh của y, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lóe lên.

Không lâu sau, một tiếng rên rỉ vang lên, “Lưu sư phụ” tỉnh lại, y bị một vật rắn đánh trúng, vết thương tuy không nặng, nhưng kinh mạch không bị tổn hại gì chỉ cần an tâm điều trị là khỏi.

Gã thanh niên áo lụa lập tức đứng dậy, sắc mặt vừa tha thiết cũng có vẻ hổ thẹn:

- Học sinh bất tài, liên lụy Lưu sư phụ bị thương, tội không thể dung thứ.

Lưu sư phụ miễn cưỡng lắc đầu:

- Công tử nói quá lời rồi!

Thế lực gia đình gã thanh niên áo lụa không nhỏ, nếu không có chuyện người tài trong thiên hạ cam tâm đến kết thân.

Vị “Lưu sư phụ” này bình thường cũng chỉ qua chút võ công cho công tử, cho nên gã lấy thân phận học trò coi y là sư phụ, y thì vẫn xưng hô công tử.

- Đáng hận chính là tên dã tử không biết từ đâu tới, sức mạnh kinh người, đã thương gia đình còn chưa tính, lại còn làm bị thương sư phụ, hắn không chết ở thành Thanh Dương, học trò không còn mặt mũi nào gặp sư phụ.

Nhắc tới Tống Dương, ánh mắt gã thanh niên áo lụa lóe lên sự âm độc, miệng nói muốn thay Lưu sư phụ báo thù, thực ra sự căm hận trong lòng mới chính là hai chiếc răng cửa của mình.

Lưu sư phụ không tỏ ý kiến gì, chỉ nhú mày nói:

- Sức mạnh một đao của tên tiểu tử đó, chỉ e sức mạnh của Thiên Can Bính Tự, điểm này nói không thông!

Gã thanh niên áo lụa khinh thường :

- Mạnh như thế nào, cũng chẳng qua là một người, đánh được ba mươi người, hay có thể đánh bại ba trăm người ?

Lưu sư phụ cũng muốn báo thù, tuy nhiên vẫn cẩn thận nói:

- Đáng suy nghĩ không phải là tên tiểu tử này, mà là sư môn của hắn... đừng nói Nam Lý chúng ta, mà là danh môn đại tông của Yến quốc, môn hạ có thể có một hai đệ tử có tài năng phi thường như vậy cũng coi là ghê gớm rồi.

- Đợi đến thành Thanh Dương, bắt hắn lại không phải là chúng ta, mà là lính canh giữ thành. Sư môn hắn có mạnh cũng không mạnh bằng triều đình, dám tạo phản sao? Học trò sẽ báo tin này cho Nhị thúc, nhờ ông ấy giúp đỡ.

Lưu sư phụ đương nhiên biết tình hình của Đông gia, nhưng chính y không nói thẳng, mà là dẫn dắt trích dẫn mấy câu nói mà gã thanh niên áo lụa nói ra, lúc này cũng cùng gật đầu cười.

Gã thanh niên áo lụa lại chuyển đề tài:

- Nhưng, trong thành Thanh Dương bây giờ có khâm sai đại nhân, Nhị thúc chắc cũng không dám tùy tiện động binh bắt người, tốt nhất là có một cái cớ, cần tắc vô áy náy, chẳng may nếu kinh động tới khâm sai, có tra hỏi cũng có chuyện để nói.

Lưu sư phụ cuối cùng hiểu ra, Đông gia này muốn một lão giang hồ như y giúp đưa ra chủ ý, lúc này mới nói:

- Công tử không để ý sao, ngựa mà hai tên tiểu tử đó kéo đi là ngựa quan.

Ánh mắt lão giang hồ sắc nhọn, trước sau giao thủ với Tống Dương công phu chỉ trong nháy mắt, nhưng đã nhìn rõ dấu ấn quan gia trên móng ngựa.

Gã thanh niên áo lụa mắt sáng lên, cười ha hả:

- Quan trong thành phát hiện ra ngựa của hai người khác thường, tiến đến kiểm tra, không chừng hai tiểu tử động thủ đánh người, liền sa vào vòng vây của quan binh.

Lưu sư phụ tiếp lời:

- Hai tên tiểu tử nhà quê bị giết ngay tại chỗ, sau khi sự việc xảy ra, nếu không tìm được chứng nhận ngựa quan không phải nói, hẳn nhiên là ác tặc, cho dù tìm được chứng cứ, nếu hai người đó không cho kiểm tra , động thủ trước, cho dù có chết cũng chưa hết tội.

Gã thanh niên áo lụa cười càng thêm khoái chí, năm con ngựa tốt gã bồi thường cho Nhị thúc, ai cũng không dùng chúng để kéo xe, gã cũng không lo Tống Dương sẽ thay ngựa.

Gã thanh niên áo lụa thoăn thoắt nét bút như rồng bay phượng múa nhanh chóng viết xong một bức thư, gọi một tên hầu vào dặn dò:

- Đi suốt đêm vào thành, phải đích thân trao tận tay Trường sử đại nhân.

Nhị thúc hẳn đảm nhiệm chức vụ Trường sử ở thành Thanh Dương, là người đứng đầu phụ tá cho Thái Thú đại nhân, chức quan này tuy không phải là thật lớn, nhưng quyền lực quả thực không nhỏ, lúc cần thiết thậm chí có thể tự mình lãnh binh.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tống Dương rửa mặt xong, dẫn Nhị thúc từ lầu hai nhà trọ đến phòng ăn nhà trọ ăn sáng, vừa mới xuống lầu, Tống Dương liền lắc đầu cười, đưa tay day day ấn đường, Cổ Chiêu Quân lại đến rồi, lần này bên cạnh y có nhiều thị nữ xinh đẹp, từng muống từng muống đút cháo cho y.

Cổ Chiêu Quân khá khách khí nói:

- Cùng đến ăn đi, phần người ta cũng gọi ra rồi.

Tổng Dương ngồi vào bàn

- Nhàn rồi vậy sao, gần đây công phu của người không thiếu được hoa trên người sao?

Cổ Chiêu Quân lắc đầu:

- Thật trùng hợp, ta cũng muốn đi đường này, lại vô tình nghe nói hôm qua người đánh nhau, có chút tò mò liền tới đây nói chuyện với người.

- Tò mò cái gì?

- Một người đánh ba mươi người, còn một đao hạ gục cao thủ Mậu Tự, còn hung mãnh hơn ta nghĩ nhiều... Võ công của người, Thiên Can Đinh Tự đều có chứ?

Tai mắt của Cổ Chiêu Quân khắp nơi, chuyện Tổng Dương tới qua đánh nhau y đều đã biết tường tận.

Tổng Dương không tỏ ý kiến gì, cầm lên một cái bánh quẩy, đồng thời ra hiệu Nhị ngọc ăn mau, không cần quan tâm đến người khác.

Không được đáp lại, Cổ Chiêu Quân cũng không để bụng, chỉ cười nói:

- Giận dữ rút đao, thiếu niên anh hùng, quả nhiên không tồi... Bản lĩnh của người trẻ tuổi.

Nói tiếp, quay đầu liếc nhìn thị nữ xinh đẹp bên cạnh, tiếp tục nói với Tổng Dương:

- Con người ta có một tật xấu, trước mặt nữ nhân không nói ra lời thô tục.

Thị nữ mỉm cười, ánh mắt thuần khiết, khóe môi nhếch lên vẻ xinh đẹp.

Tổng Dương không thèm đếm xỉa tới lời của y, nói thẳng chuyện của mình:

- Đúng rồi, nhắc đến đao, cây đao đó gãy rồi, còn có đao mới không?

- Đã sớm chuẩn bị xong xuôi.

Cổ Chiêu Quân trả lời, thị nữ bên cạnh không cần nhắc, đứng dậy đi ra ngoài, một lát sau quay lại, trong tay cầm một thanh Ô Sao trường đao, không đưa cho Tổng Dương mà rút đao cho hắn xem.

-Ồ, thật không tồi

Nói xong, Tổng Dương cười ha hả.. cười và đao không liên quan, là vì hắn đang học Chu Kiệt Luân, đáng tiếc bên cạnh không ai hiểu được.

Ánh đao nhọn sắc lạnh lóe lên, thân đao dường như lộ ra một ánh u lam, hiển nhiên được rèn bởi một loại kim loại đặc thù, để cho đao càng thêm rắn chắc, sắc bén, trên đao có một vết nứt nhỏ màu đỏ, chiếc đao này đã từng gãy đôi, bây giờ được rèn liền lại mới.

Mặc dù kém xa Long Tước, nhưng so với một cây đao bình thường còn tốt hơn nhiều.

Thị nữ thu đao, tiện tay đặt ở cạnh bàn, rồi nhắc thìa lên bắt đầu bón cháo cho Cổ Chiêu Quân.

Cổ Chiêu Quân mỉm cười:

- Con người ta vốn không keo kiệt, nhưng cũng không lãng phí. Trong mắt ta, con người của người như thế nào, xứng với loại đao nào, võ công của người nằm ngoài ý liệu của ta, đổi cho người một cây đao tốt là rất đúng, nhưng...nếu không có bản lĩnh, người cũng không có được nó.

Nói xong, y cũng không giải thích gì, quay đầu nhìn chuồng ngựa trong nhà sân của nhà trọ:

- Hôm nay người phải đánh xe vào thành sao?

Tổng Dương tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Chút việc nhỏ này lại làm phiền người một chuyến, có phiền không?

Cố Chiêu Quân vui mừng lắc đầu:

- Không phiền, ta thích như vậy.

Tổng Dương mỉm cười...cổ cười gương, chuyển đề tài:

- Gã thanh niên áo lụa hôm qua, hẳn là người có chút thể lực, dẫn theo ba mươi người hầu bên cạnh, còn mời một Thiên Can Mậu Tử áp trận, càng quan trọng hơn, trong đám người hầu có mấy người dùng Hoàn đao.

Hoàn đao là bội đao của Công môn chuyên dùng, khác với kiểu dáng thường thấy trong dân gian và giang hồ.

Chuyển đề tài đột ngột, thị nữ hướng ánh mắt trong veo nhìn Tổng Dương, vẻ mặt khó hiểu, Cố Chiêu Quân lại lộ vẻ hứng thú, gật đầu nói:

- Người nói tiếp đi.

- Y có hậu thuẫn là Công môn, sau khi bị đánh nếu vẫn không có lời cam tâm... hôm qua trước khi ngủ ta cũng nghĩ, nếu y muốn trả thù, chắc chắn y sẽ dồn tâm trí vào mấy con ngựa đó.

Tổng Dương nói đại khái ý kiến của mình, lập tức lại nhún vai:

- Nhưng ta không muốn đổi ngựa, càng không muốn đi bộ, ngựa già xe cũ còn nguyên, cứ như vậy vào thành.

Cố Chiêu Quân nhíu mày, truy vấn:

- Nói như vậy, cho dù y ở trong thành huy động quan binh đối phó người, người cũng có cách ứng phó?

Trong miệng Tổng Dương có thức ăn, không nói gì gật gật đầu.

Cố Chiêu Quân cũng không truy vấn tới cùng, chỉ vui vẻ cười nói:

- Được rồi, người nghĩ hẳn có thể sẽ có tâm kế với ngựa, thì xứng với cây đao này.

Thị nữ nhanh trí, nghe vậy lập tức đem trường đao đặt vào tay Tổng Dương, đồng thời còn tặng hẳn một nụ cười ngọt ngào.

- Vậy hôm qua khi người đánh nhau có nghĩ tới không, dứt khoát giết tên tiểu tử đó, thì sẽ không có hậu họa.

Lần này Tổng Dương trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Nếu theo lời người, nên là chuyện gì cũng có giá của nó, y giết Lưu tam đương nhiên đáng hận, nhưng ta đã đánh bọn chúng, lại lấy được năm trăm lạng bạc và năm con ngựa.. đây là giá của việc này. Người hiểu không? Dù sao, ta vẫn không xác định y có trả thù hay không.

- Còn có một câu hỏi, người không xác định y có báo thù hay không, tại sao không bỏ ngựa đi, như vậy không có chuyện gì nữa, bớt được phiền phức.

- Chuyện thắng thua, ta chưa bao giờ sợ phiền toái.

Tổng Dương tỏ vẻ thản nhiên.

Cố Chiêu Quân gật gật đầu, không nói gì nữa, chăm chú ăn cháo, nhưng một lát sau y lại bực bội nhìn về phía Lưu Nhị ngốc, cười hỏi:

- Tại sao người không ăn gì, cứ nhìn hai chúng ta?

Từ lúc ngồi xuống tới giờ, Nhị ngốc cứ chăm chăm nhìn thị nữ và Cố Chiêu Quân, chưa ăn một miếng nào.

Ánh mắt Nhị ngốc buồn bã:

- Trước kia ta cũng bón cho Lưu Tam như vậy.

Tức cảnh sinh tình.

Cố Chiêu Quân khụ một tiếng:

- Ta đi đây, không làm phiền bữa ăn của người.

Rồi lại nhìn Tống Dương:

- Bảo đao tốt, ta còn có vài cây nữa, một ngày nào đó ta sẽ tặng người cây đao đặc ý nhất.

Giống như trước đây, Cố Chiêu Quân đứng dậy đi vài bước, lại đứng lại, quay đầu lại hỏi Tống Dương:

- Người thấy nàng đẹp không? Có thích không?

Ý chỉ thị nữ bên cạnh.

Tống Dương chỉ trả lời câu hỏi trước:

- Rất đẹp.

Điều bộ Cố Chiêu Quân rất vui vẻ:

- Người có thể vào được Phượng Hoàng thành, ta sẽ tặng nàng cho người.

Nói xong không quan tâm Tống Dương có đồng ý hay không, vui vẻ bước đi, thị nữ đi sau chủ nhân, lúc bước ra khỏi cửa không quên ngoái đầu cười với Tống Dương, sóng mắt như nước hồ thu.

Tống Dương không chú ý nhiều, chỉ giục Nhị ngốc ăn mau, hai người ăn no uống xong mới tá hỏa, Cố Chiêu Quân đã gọi món cho ba người, nhưng y chưa thanh toán...Tống Dương khóc dở mếu dở, chuyện tuy nhỏ nhưng sẽ không bao giờ quên tính keo kiệt của Cố Chiêu Quân, đúng là bốn chín gặp năm mươi.

Sau khi thanh toán tiền ăn, năm con tuần mã gửi ở nhà trọ, vắn xe già ngựa cũ, Tống Dương và Nhị ngốc cùng đánh xe lên đường.

38. Chương 38: Huyền Cơ Công Chúa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 38: Huyền Cơ công chúa

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Chưa tới thành Thanh Dương, nhưng đã đập vào mắt hai lá cờ lớn sừng sững ở đầu thành, một lá cờ là cờ Nam Lý vương không cần phải nói, lá cờ khác là đại diện cho thân phận tôn quý của khâm sai trong thành: cờ Thanh Phượng của công chúa, trên lá cờ thêu hai chữ Huyền Cơ.

Càng đến gần thành, người đi lại trong thành càng nhiều, Nhị ngốc cho xe chạy chậm lại, nói khẽ với Tống Dương:

- Người cẩn thận coi chừng vàng bạc của chúng ta.

Nói xong về mặt cảnh giác, ánh mắt nhìn qua nhìn lại, bây giờ gã có tiền rồi, nhìn ai cũng giống kẻ trộm.

Tống Dương cười :

- Hòm ở dưới móng người, ai có thể lấy được chứ.

Lúc này phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập, gã thanh niên áo lụa bị đánh một trận hôm qua, dẫn mấy tên hầu chưa bị thương từ phía sau vượt lên. Gã thanh niên áo lụa chấp tay với Tống Dương và Nhị ngốc, cười nói:

- Chúc hai vị may mắn, trúng cử kinh sư.

Đối với người sắp chết, gã cũng không hà tiện nụ cười.

Tổng Dương cũng làm bộ mỉm cười, tặng một lời chúc may mắn, lại tiến lên phía trước, cổng thành xa xa có thể nhìn thấy, Tổng Dương cũng bắt đầu như Nhị ngốc, quan sát đám người qua lại, tuy nhiên không phải là đề phòng trộm cướp, hẳn đang tìm người, một lát sau hẳn tỏ vẻ vui vẻ, khi phát hiện trên một chiếc xe bên ngoài cổng thành, một người đàn ông đang hươ tay vẫy gọi to:

- Tần đại ca, ở đây!

Đó là ngày đầu tiên chọn hiền tài, dân chúng khắp nơi đổ về, người thi tuyển không ít, người đến xem càng nhiều trông rất náo nhiệt, lúc này đám đông chen chúc xô đẩy, rầm rập chen vào thành, duy chỉ có “Tần đại ca” vẫn đứng yên, mọi người đi vòng qua y... vì diện mạo của y quả thực làm cho người ta sợ hãi, da mặt đỏ như máu, ngũ quan méo mó, không giống người, mà giống quỷ.

Cũng là vì bộ dạng đáng sợ này, cho nên trước đây Tổng Dương tuy chỉ gặp một lần nhưng cũng nhận ra ngay y là Tần Trùng, gia tướng phủ Hồng Ba, một năm trước từng đi qua Yến Tử Bình, thay Tiểu Bộ truyền tin tức cho Tổng Dương, để lại linh tức truyền thư.

Tần Trùng mặc áo vải, không mặc hồng giáp, nghe thấy Tổng Dương gọi to, lộ nụ cười dữ tợn, giơ một tay vẫy vẫy tỏ ý chào đón. Lúc này một bóng người lướt qua sau lưng hắn, một thiếu nữ có khuôn mặt đen nhưng dường như không nhìn thấy rõ ngũ quan, từ phía sau Tần Trùng đi ra, trong tay còn cầm nửa chiếc bánh thịt bò nướng, ánh mắt vui mừng chạy nhanh tới:

- Tổng Dương, còn nhận ra ta không?

Nhâm Tiểu Bộ đã thay trang phục nữ nhi, nhưng khuôn mặt vẫn không có gì thay đổi, vẫn xinh đẹp như xưa.

Ba năm không gặp, cô bé gầy gơ xương của Dương gia trước kia giờ đã trở mã thành một thiếu nữ tha thướt, lúc bước đi quần áo phấp phới bay trong gió, trông rất xinh đẹp dịu dàng.

Tất nhiên Tổng Dương nhận ra nàng, chỉ có điều không nghĩ nàng lại đích thân ra cổng thành đón mình, vui vẻ hỏi:

- Sao muội lại đến đây? Hôm nay là ngày đầu “tuyển hiền”, Khâm sai không cần chủ trì ở trường thi sao?

Tuyển chọn kỳ sĩ trong dân gian, hôm nay là ngày náo nhiệt nhất, Nhâm Tiểu Bộ sao có thể bỏ qua, cha nàng là thúc thúc của Hoàng đế, nàng là em họ của Hoàng đế, lúc nhận được tin đêm đó liền vào cung tìm Phong Long đế, thảo luận chuyện “khâm sai”, Nam Lý tổng cộng có chín châu, Nhâm Tiểu Bộ cố ý chọn Thanh Dương châu, rồi sau đó truyền thư đến Yến Tử Bình báo tin.

Trong thư, Nhâm Tiểu Bộ báo cho Tổng Dương biết, không mời hắn đến tham gia dự tuyển, càng không muốn hắn đến thăm mình, nhưng tiểu tử này chột nổi hứng, trả lời thư rằng hắn sẽ đến...Nhâm Tiểu Bộ đoán đúng ngày giờ, ngay cả cơm cũng chưa ăn, sáng sớm đã đến cổng thành đợi người rồi.

Thân phận nàng đặc biệt, tuy nhiên Thanh Dương không có ai nhận ra nàng, nếu chẳng may bị nhận ra, thế nào cũng có đại loạn, cho nên chỉ cải trang thảo dân, khuôn mặt như Tiểu Bộ Khoái xưa kia.

Nghe thấy Tổng Dương hỏi, Nhâm Tiểu Bộ khí khái vùng tay:

- Khâm sai là ta, ta nói khi nào bắt đầu tuyển thì lúc đó tuyển.

Tần Trùng xấu xí ngắt lời nói:

- Tiểu thư nhà ta hôm nay đã sớm truyền dụ. Châu quan nói người bị mắc bệnh truyền nhiễm nhẹ, lùi ngày tuyển chọn lại một ngày, thái thú Thanh Dương lo lắng, đích thân dẫn danh y tới dịch quán, lại không biết tiểu thư đã trốn từ cửa sau từ lâu.

Nhâm Tiểu Bộ cũng có hơi ngượng ngùng, cười ha ha nói:

- Với thân phận của ta hiện giờ cho dù làm điều gì cũng đều làm phiền người khác, trong lòng rất khó chịu. Trước kia làm Bộ Khoái rất thoải mái, làm gì cũng không có người quản.

Tổng Dương giơ tay chỉ lá cờ Thanh Phượng trước đầu thành:

- Lá cờ đó là của muội? Thì ra không phải là quận chúa mà là thăng quan?

- Ba năm không gặp, sao vẫn ngốc như vậy, đây không gọi là thăng quan mà gọi là tiến tước.

Một năm trước hoàng đế truyền chỉ sắc phong Nhâm Tiểu Bộ là công chúa, phong hiệu “Huyền Cơ”, chuyện tốt này, Nhâm Tiểu Bộ lại tỏ vẻ không vui, lắc đầu chuyển đề tài, hỏi Tổng Dương:

- Huynh đến xem nào nhiệt hay là đến tham gia tuyển?

- Tham gia tuyển.

Tổng Dương trả lời.

Nhâm Tiểu Bộ cười thành tiếng:

- Vậy huynh chờ hy vọng ta có thể giúp huynh, bản Khâm sai là quan thanh liêm, tuyệt không vì việc riêng làm trái pháp luật, nếu huynh có bản lĩnh thật sự, ta sẽ dẫn huynh tiến kinh, nếu như huynh gian lận, ngay cả lộ phí về nhà ta cũng không cho người.

Lời nói chính nghĩa của Khâm sai đại nhân, đã quên mất mình vì Tổng Dương mà đến, khiến cho dân chúng khắp toàn thành mất một ngày.

- Ta cũng không hy vọng muội vì việc riêng mà làm rối kỉ cương.

Tổng Dương cười rồi nhảy xuống xe ngựa, kéo Nhâm Tiểu Bộ tránh ra mấy bước:

- Người huynh đệ ngốc của ta... muội còn nhớ không, Lưu nhị ngốc đó.

Tổng Dương kể tỉ mỉ câu chuyện của Lưu nhị ngốc cho Nhâm Tiểu Bộ nghe, sau đó nói:

- Tính tình hẩn khờ khạo, không có thần lẫn thì không thể tham gia thi tuyển, cho nên ta nhất định phải nói chuyện này cho Khâm sai nghe, nói đại nhân sẽ phán xét...đến lúc đó muội phải khen ngợi hẩn một phen, đừng làm tổn thương hẩn.

Nhâm Tiểu Bộ lập tức đồng ý:

- Đến lúc đó ta khen ngợi hẩn một phen, lại ban cho hẩn một danh hiệu dễ nghe, cho hẩn vui vẻ về nhà là được. Còn nữa, kẻ giết Lưu Tam trông thế nào? Người kể tỉ mỉ cho ta nghe, cả đời hẩn cũng đừng mong được tuyển.

Đang lúc nghiêng răng tức giận, Nhâm Tiểu Bộ bỗng nghĩ tới một chuyện khác, ánh mắt nàng rất nhanh biến thành tò mò, nhìn Tổng Dương hỏi:

- Tại sao huynh cũng tham gia tuyển? Con người huynh... thật không giống bộ dạng xấu thân vì nước.

Việc có liên quan tới Vương thái y, trong lòng Tổng Dương hơi chùng xuống, lắc đầu không muốn giải thích.

Nhâm Tiểu Bộ nhìn vẻ âu sầu của Tổng Dương, còn nói hẩn thừa nước đục thả câu, vừa bất mãn vừa khinh thường, bĩu môi:

- Không nói à? Giỏi lắm sao? Cũng chưa chắc khó đoán, huynh chờ đấy!

Nói xong, bộ dạng đó giống như hôm xử án Âm gia ba năm trước, ra vẻ không kiêng nể ai, ngồi xổm trên đất hai tay ôm đầu, nhúu mày nhăn trán suy tư đầy vẻ thống khổ, một lát sau nhảy dựng lên nói:

- Huynh đệ kết nghĩa, là vì huynh đệ kết nghĩa mới tham gia thi tuyển.

Tổng Dương bị nàng nói trúng tim đen, đỏ khốc đỏ cười:

- Cái gì với cái gì?

Nhâm Tiểu Bộ đưa tay lên cằm, hừ một tiếng:

- Huynh không thừa nhận cũng không sao, dù sao chính là huynh vì huynh đệ kết nghĩa mà đến thi tuyển.

Tổng Dương không muốn vì sự việc không đầu không đuôi mà bất hòa với nàng, đưa tay rút ra một bức thư từ trong ngực, đưa cho Nhâm Tiểu Bộ:

- Ta còn có một chuyện này muốn nhờ muội giúp, muội xem trước đã.

Nhâm Tiểu Bộ nhận thư vừa nhìn, vẻ mặt buồn bực:

- Chúng nhận Quan mã? Có nghĩa là gì?

Giọng Tổng Dương nhẹ nhàng:

- Nói không chừng sẽ có một vụ án oan “bao vây diệt trộm ngựa”, còn muốn xin Khâm sai đại nhân đứng ra giải oan.

Liền nói ra dự đoán của mình, Khâm sai của thành Thanh Dương chính là Nhâm Tiểu Bộ, đây là Tổng Dương sớm đã biết tin, cho nên đối với khả năng báo thù của gã thanh niên áo lụa không còn nghi ngờ, chẳng qua Tổng Dương không nghĩ tới Nhâm Tiểu Bộ sẽ đích thân đến đón hắn, việc này càng thêm bất ngờ.

Nhâm Tiểu Bộ nghe thấy vậy nhú mày:

- Hắn dám làm vậy sao? Quả thật không có vương pháp sao?

Tổng Dương lắc lắc đầu:

- Chỉ là cần tắc vô áy náy, có thể người ta không có ý định gây chuyện nữa, như vậy là tốt nhất.

Lúc này, Tần Trùy bên cạnh đột nhiên cười khẩy một tiếng:

- Thăng nhai nhất định sẽ động thủ, chính là lúc người vào thành.

Sáng nay lúc Tần Trùy đợi người ở cổng thành, liền phát hiện binh mã ở cổng thành điều động khác thường, có một đội đao thủ ẩn nấp. Tần Trùy vốn là một dũng tướng bách chiến vào sinh ra tử, mấy chuyện này đương nhiên sẽ không qua được mắt y, tuy nhiên việc không liên quan đến mình nên cũng lười đi qua hỏi, chỉ cần bảo vệ tốt tiểu thư là được rồi, bây giờ nghe qua sự việc, liền hiểu ngay những người đó đều nhằm vào Tổng Dương.

Tức giận, kinh ngạc, còn có.... hưng phấn tột đỉnh, ánh mắt Nhâm Tiểu Bộ sáng lên :

- Đi, chúng ta vào thành, xem bọn chúng...

Việc cần nhờ Nhâm Tiểu Bộ giúp đỡ, nhưng Tổng Dương không có ý khiến nàng gặp nguy hiểm, không đợi nàng nói xong liền lắc đầu nói:

- Không cần muội cùng vào thành với ta, nếu đối phương muốn động thủ, thì nhờ Tần đại ca ra mặt trấn giữ bọn chúng là được.

Nhâm Tiểu Bộ trừng mắt:

- Trấn giữ, vậy đâu có được?

Không cần Tổng Dương trả lời, Tần Trùy tiếp lời:

- Bình thường quan binh, sai dịch đều là phụng mệnh làm việc, không cần làm khó bọn họ, chỉ cần chỉ cần điều lệnh Thuận Đẳng đuổi họ đi, có thể tìm được kẻ chủ mưu, Tiểu thư yên tâm, nhất định có thể làm thành thiết án.

Tổng Dương chấp tay vái cười:

- Bái phục, bái phục, một là muốn nhờ Tần đại ca giúp quát ngưng đám quan binh đó giết ta; hai là làm phiền Khâm sai đại nhân lo liệu xử lý vụ án này.

Huyền Cơ công chúa nghiêm mặt xua tay:

- Quốc khí dùng việc tư không tính, hơn nữa còn là chuyện phi nhân tính, vụ án này đích thân ta xử lý, những kẻ liên quan tới vụ án không kẻ nào chạy thoát... Ta muốn vào thành cùng người.

Tổng Dương cương quyết từ chối, Tần Trùy lên đánh vài thề, hộ tống Công chúa đương nhiên không chỉ một người, xung quanh còn có không ít gia tướng Hồng Ba mặc thường phục trà trộn đi cùng, nhìn thấy thủ thế liền sắp lại, bảo vệ Nhâm Tiểu Bộ vào thành, Tần Trùy ở lại cùng đi với Tổng Dương.

Nhâm Tiểu Bộ tính tình tuy có chút tự do phóng khoáng, nhưng chưa bao giờ làm khó thủ hạ, cũng không cưỡng cầu nữa, xoay người đi trước, nhưng nàng đi rất chậm... được gặp cố nhân trong lòng rất vui mừng, chỉ duy nhất không cảm thấy hài lòng chính là không thể khiến cho Tống Dương nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của mình, vậy thì để cho hắn nhìn thấy dáng đi tha thướt trước vậy.

Tiếc là tâm tư này lại vỡ tan, Tống Dương không nhìn nàng, nhẩn nại khuyên Lưu Nhị ngốc trốn vào thùng xe trước.

Nhị ngốc thích ngồi ở ngoài ngắm phong cảnh, không chịu vào thùng xe, đến lúc Tống Dương nói thẳng với gã là có người sẽ đến cướp vàng, gã mới như gặp đại địch, ôm chiếc rương nhỏ trốn vào thùng xe, không lâu sau, không nhìn thấy thấy bóng dáng Huyền Cơ công chúa Tống Dương và Tần Trùy sóng vai ngồi trên xe ngựa, hét to hai tiếng chiếc xe chuyển bánh, chậm rãi hướng về cổng thành.

39. Chương 39: Cao Đại Nhân Tính Toán

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Cây đậu gây họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 39: Cao đại nhân tính toán

Người dịch: Giang Triết

Nguồn: Mê truyện

Hết thấy đều đi từng bước, xe ngựa vừa mới vào cửa thành, đã có người chặn lại, xác nhận ngựa kéo xe là ngựa quan không hề nghỉ ngơi, phía sau có hai trăm người đột ngột xuất hiện, không nói không rằng tay cầm lưỡi đao sắc bén xốc tới.

Tống Dương đặt tay lên đao, sắc mặt Tần Trùy vẫn không chút thay đổi, sờ sờ vào ngực lấy ra yêu bài Hồng Ba Phủ, ngay cả Nhị ngốc ở trong xe cũng giật mình, không khí thay đổi, há miệng kêu lớn:

- Cướp vàng, cứu mạng...

Nhưng bất ngờ, khi Tần Trùy lấy ra yêu bài, đang muốn đưa ra, đột nhiên một Giáo úy bay tới, cao giọng truyền lệnh, bắt tất cả quan binh mai phục này phải thu đao quay về doanh.

Quan binh chỉ phụng mệnh làm việc, cũng không hỏi nhiều, chớp mắt đã tán đi, không ai để ý đến Tống Dương nữa.

Tống Dương có vẻ hơi kinh ngạc, liếc Tần Trùy:

- Bị bọn họ nhìn thấy thân phận sao?

Tần Trùy hiểu ý của hắn, lắc đầu:

- Không có khả năng, ngay cả ta cũng không nhận ra tiểu thư.

Tống Dương hơi ngượng ngượng:

- Huynh đừng để ý, thực ra.... Tần đại ca còn dễ nhận ra nhiều hơn tiểu thư.

Tần Trùy không thèm để ý, cất yêu bài vào trong ngực áo, đồng thời mỉm cười:

- Cái đó cũng không, sau khi vào thành chỉ cần có người ngoài chúng ta đều giấu mặt, ngoại trừ huynh đệ nhà mình không ai biết ta là Hồng Ba Vệ.

Không phải bởi vì phát hiện ra Tống Dương có quan hệ tới Hồng Ba Phủ mà lui binh.... Chuyện càng nói càng không thông, Tống Dương cũng cẩn thận hơn, đột nhiên không hiểu tại sao cười vang.

Tần Trùy thấy hắn cười đến cổ quái, buồn bực hỏi:

- Sao?

- Chuyện này hẳn sẽ không yên, ta không tin bọn họ đột nhiên lại nổi lên lòng thiện mà thu tay lại. Cần thận nghĩ lại, có khả năng sẽ thế này...

Sau đó Tống Dương nói thật nhỏ, thì thầm với Tần Trùy mấy câu, có lúc còn kìm không nổi phải cười lên vài tiếng.

Nói xong, Tần Trùy phá lên cười ha ha, nhưng cười xong, người đàn ông xấu xí sa sầm mặt.

- Thằng nhãi con này, chán sống rồi sao?

.....

Thanh niên áo lụa ở cửa thành gần đó, vốn đang cười hì hì chờ xem Tống Dương bị chém nát thịt, không ngờ bỗng nhiên quan binh rút đi, ngạc nhiên tột độ, trước mắt không đi báo danh nữa, dẫn theo người hầu trực tiếp vào trong thành tìm Trường Sử nhị thúc của gã.

Vốn nghĩ hôm nay bắt đầu tuyển hiền ở Thanh Dương châu, bởi vì Công chúa long thể bất an bị bệnh nhẹ, đành chậm lại một ngày, phải chiếu cáo toàn thành, còn muốn một lần nữa thu xếp quan lại, binh lính thay nhau làm việc. Thanh Dương Trường sử Cao đại nhân lo sốt đầu mẻ trán, nhưng nghe thấy cháu trai tới cửa, vẫn rút ra một chỗ trống, cho tôi tớ dẫn vào.

Đêm qua, Cao đại nhân nhận được tin của cháu trai, nổi giận đùng đùng. Cao gia có tiền có thế, nhưng từ đời Cao trường sử, đột nhiên lại ít người đi, lại phần lớn là nữ nhân, trẻ nam chỉ có một thanh niên áo lụa, từ nhỏ đã là bảo bối của cả nhà, lần này bị người ta ra sức đánh, lừa bịp tống tiền, thù này sao có thể không báo.

Ban đầu Cao đại nhân đã theo như thư của cháu trai mà an bài, điều động mai phục ở trong cửa thành, chỉ đợi Tống Dương vào thành lập tức sẽ chém giết. Nhưng sáng nay lão cẩn thận cân nhắc việc này, lại cảm thấy an bài trước đó không ổn.

Xét đến cùng, cái đáng lo không phải là bản thân người trẻ tuổi này là cao thủ, mà sư môn sau lưng hẳn, ai cũng có thể đánh được, đồ đệ giỏi như thế, sư phụ càng không dễ chọc.

Lấy cớ dùng ngựa quan miễn cưỡng cũng có thể được, bề ngoài thì là triều đình Nam Lý giết Tống Dương, sư phụ muốn báo thù cho đồ đệ, trừ phi là tạo phản. Nhưng trên thực tế, Tống Dương muốn báo thù cho sư phụ cũng không nhất định phải đánh hạ Phụng Hoàng thành hỏa thiêu cung Nam Lý. Nhưng đến Thanh Dương thành một chuyến, tốt xấu cũng có thể tra ra được là Cao trường sử điều binh, đến lúc đó thực sự sẽ có vấn đề to.

Cho nên Cao đại nhân truyền lệnh lần nữa, hết sức căng thẳng bắt nhân mã mai phục phải rút lui.

Cao đại nhân nói mấy câu, giải thích cho cháu trai, thanh niên áo lụa chau mày, lúc lâu sau mới thở dài:

- Tiểu tử kia nói không chừng cũng chẳng có bối cảnh gì sau lưng đâu, không đáng phải thương gân động cốt vì hắn. Tự cháu sẽ tìm cơ hội giết tên gốc kia, xả giận cũng không làm phiền Nhị thúc.

- Quả nhiên biết điều, không uống công huynh đệ ta đều xem ngươi như bảo bối.

Cao Trường sử có vẻ rất được an ủi, mỉm cười:

- Tuy nhiên, tiểu tử kia nếu làm ngươi bị thương, ta sẽ không tha cho hắn. Chỉ không muốn tự mình động thủ thôi!

Thanh niên áo lụa vui vẻ:

- Nhị thúc nói xem nào?

Cao đại nhân hỏi lại:

- Ta là ai?

Thanh niên áo lụa ca ngợi Nhị thúc:

- Ngài là Cao Trường sử Thanh Dương thành, là đệ nhất nhân dưới trướng Thái thú Thanh Dương thành.

Cao đại nhân vuốt râu:

- Có thể chứ, thân là Trường sử phải giúp Thái thú đại nhân xử lý nhiều công vụ, hồ sơ sự vụ cũng ta quản, ta nghĩ nếu muốn thêm một ít hồ sơ cũng chỉ là chuyện đơn giản.

Thanh niên áo lụa khó hiểu cười hì hì:

- Cháu ngu dốt.

- Giờ này ngày mai, tiểu tử làm người bị thương sẽ có thân phận mới là tướng cướp bị truy nã, đương nhiên, tạm thời không cần sai người đi tìm hấn gây phiền toái. Hấn không phải đến tuyển hiền sao? Chờ hấn lên đài rồi ta sẽ đưa hồ sơ truy nã của hấn cho Thái thú đại nhân xem.

Thanh niên áo lụa bưng tỉnh đại ngộ:

- Thúc muốn để cho Thái thú truyền lệnh bắt người....

Không đợi nói xong, Cao đại nhân lắc lắc đầu cười:

- Cho nên, người vẫn còn trẻ, còn phải học hỏi nhiều. Thái thú tuyệt đối sẽ không điều binh bắt người. Ông ta sẽ trình hồ sơ cho Công chúa xem.

Thanh niên áo lụa ngơ ngác không hiểu, mặt mày ngu ngơ, cũng không biết nên gật đầu hay lắc đầu:

- Vì sao phải tìm Công chúa?

- Thái thú trấn thủ một phương, tập nã ác tặc là chuyện trong bốn phận, cho dù là ác tặc ngay trước mặt Công chúa, cũng sẽ không được khen công. Nếu không có công sẽ không phải đoạt, còn không bằng tặng cho Công chúa một phần ân tình.

Nói tới đây, Cao đại nhân kéo dài giọng:

- Huyền Cơ công chúa mắt sáng như sao, nhìn ra thân phận ác tặc, hiệu lệnh gia nhân tập nã tại chỗ.... Công chúa thân phận tôn quý, đương nhiên cũng sẽ không ham công, nhưng đây cũng là một phần mỹ dự, cũng là một đoạn giai thoại, ha ha, đây là ân tình Thái thú đại nhân dâng cho Công chúa. Hơn nữa, ta nghe nói, Huyền Cơ công chúa ghét cái ác như thù, mặc dù không để ý tới cái danh đẹp kia, nàng cũng sẽ không bỏ qua ác tặc.

Cao đại nhân tạm dừng một lát, nói nho nhỏ, nhưng giọng điệu lại nặng nề:

- Quan trọng hơn cả, gia nhân bên người công chúa đều là Hồng Ba Vệ, bọn họ ra tay, ác tặc chỉ có thể bị đánh cho tàn phế hoặc chết, tuyệt sẽ không thể chạy trốn. Về sau này sự môn của ác tặc nếu truy cứu, thì một là tìm Công chúa, hai là tìm Trấn Tây vương.... Mặc kệ là thân phận có cao đến thế nào, sự phụ của tiểu tử đó có có hội gặp bọn họ? Cho dù có gặp được, dựa vào Công chúa, Trấn Tây Vương gia, sẽ cùng đám người giang hồ này phân tích tìm nguyên nhân sao? Sự phụ của tiểu tử đó nếu thức thời thì rút ra xa ngay, nếu không muốn sẽ bị giết chết ngay tại chỗ.

Nói xong, tạm dừng một lát, Cao đại nhân lại lần nữa phá lên cười:

- Tiểu tử đó chết chắc rồi, tương lai cho dù có người muốn báo thù cho hấn cũng sẽ đến Phụng Hoàng thành, chứ không đến Thanh Dương.

Về mặt thanh niên áo lụa rất khâm phục, sau đó hai cậu cháu cười to....

Tuy không có cơ hội nghe Cao đại nhân giải thích cẩn thận, nhưng Tống Dương cũng đại khái đoán được nếu đối phương không chịu bỏ qua hơn phân nửa sẽ mượn tay công chúa, Hồng Ba Phủ tới giết mình. Thực ra quá trình suy đoán cũng không khó, chỉ cần trước hết xác định được rõ ràng điều đối phương e dè ở mình nhất là cái gì, còn phải xem bọn họ sẽ làm thế nào để tránh được cái e dè đó, kết quả cũng sẽ có thôi.

40. Chương 40: Giữa Đường Thấy Chuyện Bất Bằng Chẳng Tha

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 40: Giữa đường thấy chuyện bất bằng chẳng tha

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Biên tập: ThanhcohoLa

Nguồn: Mê truyện

Tần Trùy ở lại bên cạnh Tống Dương, vừa tiện liên lạc song phương, cũng để bảo vệ Tống Dương an toàn.

Trên những con đường đông đúc trong thành Thanh Dương, nơi nơi đều có chỗ “Tuyển hiền” do quan sai thiết lập. Tuy rằng, chỗ báo danh nhiều, nhưng lượng người đến tuyển lại càng nhiều, nơi nơi đều xếp hàng dài phía trước. Ba người Tống Dương đã đứng trong hàng.

Người báo danh phải khai báo quê nhà, sở trường và nhiều hạng mục khác, mỗi người đều cần một chút thời gian, Tống Dương cũng không nóng vội, vừa thuận miệng tán gẫu với Tần Trùy vừa bình tĩnh xếp hàng.

Người xếp hàng đằng sau bọn họ là một thiếu nữ quần áo tả tơi, đầu tóc rối bù, không kém ăn mày chút nào. Thấy đoàn người chỉ chậm chậm chuyển động, sắc mặt thiếu nữ dần tỏ ra lo lắng, chờ một lát chịu không nổi, thật cẩn thận vỗ vỗ vai Tống Dương:

- Vị đại ca này...

Vừa mới nói bốn tiếng, Tần Trùy cũng quay đầu lại, thiếu nữ bị gương mặt dữ tợn của người đàn ông dọa cho nàng sợ hãi dựng lên, không dám nói tiếp những lời sau.

Tống Dương hỏi:

- Sao?

Thiếu nữ nhếch nhác cặp mắt xuống, không dám nhìn nữa, sợ gặp phải khuôn mặt quỷ của Tần Trùy, nhỏ giọng nói:

- Có thể thương lượng một chút hay không? Để cho ta xếp trước ba vị?

Tuy không phải đại sự gì, nhưng nàng cũng biết đây là yêu cầu quá đáng, càng nói càng nhỏ...

Không đợi Tống Dương mở miệng, Lưu Nhị ngốc liền đáp chắc như đinh đóng cột:

- Không được!

Nàng không dám nhìn lên, cắn cắn môi, cổ lấy dũng khí tiếp tục cầu xin:

- Ba vị đại ca, xin thương xót, ta thực sự sốt ruột.

Vừa nói, vừa vỗ tay vài cái, vẻ mặt cấp bách.

Vẫn không chờ Tống Dương nói chuyện, Lưu Nhị ngốc lại cướp lời:

- Ồ, được rồi!

Thiếu nữ tạ ơn, len lén trước ba người họ, nhưng cũng không dừng lại, mà tiếp tục năn nỉ người đằng trước để mình chen ngang... Là một cô gái, hơn nữa, bị đứng lên trước một chỗ cũng không thiệt nhiều, những người phía trước cũng đều dễ chịu đáp ứng, không lâu sau nàng đã đứng lên đầu đội ngũ.

Mắt thấy nàng đã chọn chỗ xong, từ trên đường một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi chạy tới, nhảy vào đội ngũ, vung hai tay đánh nàng đổ cả máu mũi miệng, sau đó túm lấy tóc nàng kéo ra ngoài, miệng mắng oang oang:

- Tiểu tạp chủng, theo ta quay về!

Thiếu nữ không giãy dụa, bị kéo ra khỏi hàng.

Vị quan phụ trách duy trì trật tự thấy vậy mặt mày nhăn nhó trách :

- Tại sao đánh cô ta!

Gã đàn ông không chút yếu thế, trợn trừng hai mắt:

- Nó là con ta. Ta đánh con ta là hoàn toàn chính đáng, vương pháp không xen vào được!

Viên quan đó từ Lâm Khu điều đến hỗ trợ, chuyện như thế này thường không quen, chuyển mắt nhìn Lý trưởng bên cạnh, Lý trưởng gật gật đầu với y, sau đó mắng gã đàn ông kia:

- Tôn Lăng Tử, muốn đánh con gái thì về nhà mà đánh đi, đừng có giương oai giữa đường!

Tôn Lăng Tử không đáp, hùng hùng hổ hổ kéo con gái đi, nhưng mới đi được hai bước đã va phải một người, Tôn Lăng Tử mở miệng muốn mắng, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy tướng mạo của đối phương, lời xấu xa lên đến đầy miệng đành nuốt ngược vào bụng.

Tần Trùy chặn đường.

Gia tướng quý tộc và thị vệ khác hẳn, Trấn Tây vương và Hồng Ba Vệ có thể nói là đứng thứ nhất.

“Ta” chính là chỉ bản thân Vương gia, giới huấn đại để có nghĩa “Vương gia ta sẽ làm như thế nào” mà ý nghĩa thực sự của nó là: không cần xen vào bốn vương có ở đây hay không, để người một mình đối diện, muốn bốn vương phải làm thế nào?

Bốn vương làm thế nào, Hồng Ba Vệ người sẽ làm thế ấy.

Trấn Tây vương lúc này sẽ ngăn Tôn Lăng Tử để hỏi cho rõ ràng. Huyền Cơ công chúa cũng không cho phép Tôn Lăng Tử mang thiếu nữ đáng thương rời khỏi hàng, cho nên Tần Trùy mới bước ra khỏi đội ngũ, dẫn người ngăn cản.

Đồng thời Tống Dương cũng xông lên, giơ tay phất qua thiếu nữ mà Tôn Lăng Tử đang nắm tóc, Tôn Lăng Tử chỉ cảm thấy trên tay đau nhức như bị lửa đốt, đau quá kêu oai oái buông tay, Tống Dương thuận thế đỡ thiếu nữ dậy, đồng thời nhẹ nhàng tươi cười với nàng, dịu dàng an ủi:

- Không phải sợ.

Thiếu nữ thất thanh khóc rống lên, trốn sau lưng Tống Dương, đôi mắt chết người của Tần Trùy chiếu thẳng vào gã đàn ông, mặt đằng đằng sát khí. Tôn Lăng Tử hoàn toàn bị hấn chấn nhiếp không dám mắng loạn, chỉ có điều vẫn cố ngoài mạnh trong yếu mà hô:

- Cường đoạt dân nữ sao? Không sợ vương pháp sao?

Tần Trùy không quan tâm tới gã nói gì, quay đầu nhìn Lý Trưởng:

- Người tới nói xem, rốt cuộc sao lại thế này.

Lý trưởng ngay cả tiểu lại cũng không tính, chỉ là dạng có chút hiểu biết ở địa phương, là người đảm đương nhiệm vụ liên hệ giữa quan phủ và dân cư phụ cận, người đàn ông giọng dữ tợn hỏi một cách đe dọa, y lập tức mở miệng giải thích... Thiếu nữ tên Tiêu Kỳ, tính tình hoạt bát, tuy khác họ nhưng Tôn Lăng Tử thật đúng là “cha” của nàng.

Tiêu Kỳ còn quần trong tã, phụ thân thân sinh đã ốm chết, mẫu thân ôm theo nàng tái giá với Tôn Lăng Tử. Nhưng lấy chồng rồi mới biết được, Tôn Lăng Tử là một lưu manh vô lại, đối với mẹ con họ không đánh thì mắng. Năm ngoái mẹ nàng đã mất, Tôn Lăng Tử bắt đầu xem xét gã chồng cho Tiêu Kỳ, muốn kiếm một món sinh lễ lớn.

Tiêu Kỳ thì không sao, nhưng ai cũng không muốn kết thông gia với Tôn Lăng Tử, thủy chung cũng chỉ có một Đàm Long. Tôn Lăng Tử mất kiên nhẫn, rõ ràng đã thu tiền sinh lễ, định ước hôm nay giao người. Bởi vậy Tống Dương đại khái cũng hiểu được, Tiêu Kỳ chật vật như vậy, phần nhiều là Tôn Lăng Tử nhốt lại, không được rửa mặt thay đồ, sau đó tìm cơ hội lên chạy đến.

Chuyện nói xong, Tôn Lăng Tử hùng hùng hổ hổ:

- Tiểu tạp chủng năm nay mười sáu tuổi, ta nuôi nó suốt mười sáu năm, ăn mặc có cái gì không cần đến tiền, ta nuôi nó lớn, bán nó đi cũng hoàn toàn chính đáng!

Thiếu nữ khóc lóc kể:

- Từ nhỏ đến lớn tất cả chi phí trong nhà đều nhờ tiền của mẫu thân may vá, người chưa từng đem về nhà lấy một đồng tiền....

Tôn Lăng Tử giận dữ, lai muốn xông lên đánh người, Tần Trùy âm trầm nói một câu:

- Người thử động vào một ngón tay của nàng xem!

Tôn Lăng Tử lập tức dừng chân, oán hận thu tay lại.

Bán con bán cái, cha mẹ làm chủ, người khác không cần quan tâm, mặc dù có đánh tới cổng nhà môn châu phủ nhiều nhất cũng chỉ có thể cảnh cáo Tôn Lăng Tử không được bán con gái vào kỹ viện. Nhưng sau đó thì sao? Tôn Lăng Tử về nhà tay đánh miệng mắng... Tống Dương đi đến trước mặt y, không nói nhảm nhiều, hỏi thẳng:

- Bao nhiêu tiền?

Tôn Lăng Tử bĩu môi:

- Người hỏi quá chậm, ta đã sớm bàn với Ý Thúy Lầu, ngay cả tiền đặt cọc cũng đã thu.

Không đợi y nói xong, Tống Dương phát tay ngắt lời, vẫn là ba tiếng kia:

- Bao nhiêu tiền?

Tôn Lăng Tử cười ha hả, không tiếp tục giãi mồm, vươn một ngón tay lên:

- Một trăm lượng bạc ròng, giao dịch tiền mặt, người giao tiền nó sẽ đi theo người.

Lưu Nhị ngón bình thường vốn tham tiền, nghe Tống Dương nói rồi nhưng vẫn không chịu đưa tiền, nhưng lúc này cũng có lòng trượng nghĩa, ôm thùng bảo bối của gã mở ra.

Tôn Lăng Tử ngẩng mặt lên, mặt mũi lại càng cười tươi. Tống Dương không ngờ Nhị gốc bỗng nhiên lại hào phóng như vậy, cười với hắn:

- Người muốn mua hay muốn cho ta vay tiền?

Nhị gốc ngẫm nghĩ một chút, không biết mua một thiếu nữ có gì tốt, bèn đáp:

- Tính là ta cho người mượn tiền.

Tống Dương ha hả cười gật đầu, từ trong rương lấy ra hai kim nguyên bảo, tổng cộng mười lượng vàng, giơ lên trước mặt Tôn Lăng Tử:

- Thanh toán xong, người ta mang đi.

Tôn Lăng Tử mừng rỡ gật đầu, đưa tay nhận tiền, nhưng tuyệt đối không ngờ tới còn chưa chạm vào vàng, Tống Dương đột nhiên quay đầu, nện một đấm thật mạnh vào mặt y! Cú đấm của võ sĩ thượng đẳng không phải một kẻ lưu manh có thể đỡ được, mặt y đầy máu tươi, tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp phát ra đã ngã thẳng cẳng lên mặt đất, ngất lịm.

Tống Dương lạnh lùng ném vàng lại vào rương của Nhị gốc, quay đầu lại cười với thiếu nữ:

- Không sao, hắn say rượu thôi, nhanh đi báo danh.

Gã nha sai ở đây cũng mỉm cười, phát tay với Lý trưởng:

- Người này sáng sớm đã uống rượu, say ngã ra đây, tìm người đưa gã về nhà, mau mau đi.

...

Để tiện quản lý, lần này người đến Thanh Dương thành tuyển đều không được tự tìm nơi ngủ trọ, ở trong thành thống nhất an bài, dựng trạm nghỉ chân tại chỗ. Chỉ cần Tiêu Kỳ báo danh là đã được quan gia bảo hộ, ngay cả cha đẻ cũng còn không cho đến quấy rầy, ít nhất trước khi trình diện tài năng sẽ không có chuyện gì, còn về sau đó, Tống Dương muốn cầu Nhâm Tiểu Bộ một ân tình, đưa nàng tới Phượng Hoàng thành, tùy tiện an bài làm tôi tớ gì đó. Chuyện ấy đối với Huyền Cơ công chúa, cũng chỉ là một câu nói.

Trong thiên hạ người đáng thương vô số, bất bình vô số, Tống Dương không quản hết được, có thể đút tay giúp được thì giúp một chút.

Vì phải vào trong trạm nghỉ, hộ vệ bên người Tống Dương, Tần Trù cũng báo bữa một cái tên, sau đó mọi người đều được đưa tới một căn nhà nghỉ. Ở đó có chút đơn sơ, nhưng được cái không cần tiền hơn nữa còn được lo cơm, tất cả mọi người đều an tâm ở lại, sau đó không lâu có tiểu lại gọi tên, đưa cho sổ thẻ lên đài, bọn họ xem như cũng khá, so ra thì sổ thẻ ở gần cuối, Nhị ngọc là số 1300, Tần Trù ở sát sau đó, một 1301, Tống Dương sau đó một số.

Thiếu nữ tên Tiêu Kỳ trước bọn họ vài số.

Chuyện đã giải quyết xong, Tiêu Kỳ rút rè tiến lại nói lời cảm tạ, lúc này nàng đã rửa mặt qua, Tần Trù thấy nàng còn a một tiếng, cười nói:

- Không ngờ là mỹ nhân họa thủy.

Nhị ngọc tiếp lời, nói như thật:

- Giá một trăm lượng đó.

Tiêu Kỳ còn không biết Tống Dương đã sớm giúp nàng nghỉ tới đường ra sau này, nhưng chỉ chuyện giúp nàng cản Tôn Lăng Tử, giúp nàng báo danh, nàng đã vạn phần cảm kích.

Khi đang nói chuyện phiếm, Tần Trù hỏi khả năng của Tiêu Kỳ. Có lẽ do hoàn cảnh sống, Tiêu Kỳ không có sự hoạt bát vui tươi như thiếu nữ bằng tuổi, bất kể là nói chuyện hay hành động đều rất cẩn thận, dường như Tôn Lăng Tử còn ở đằng sau, hơi vô ý sẽ đánh đòn hiểm..

Giọng nói của Tiêu Kỳ rất nhỏ:

- Từ nhỏ đến lớn, buổi tối ta cũng không dám ngủ ở nhà.. Bên cạnh nhà ta là một trại ngựa, mỗi ngày ta đều tới chuồng ngựa ngủ, thời gian dài, tự mình cũng lần mò ra được cách cưỡi ngựa, muốn tới thử xem.

Nói xong, đôi mắt đỏ dần lên, nước mắt chảy ra:

- Ta hai bàn tay trắng, lại là thân nữ nhân, chạy không thoát trốn càng không không thoát. Ông trời phù hộ cho ta một cơ hội như thế, chỉ cần được khâm sai chọn lựa, ta có thể rời Thanh Dương, tránh được ác nhân kia... Nói tới đây, nàng duyên dáng bái:

- Còn muốn tạ ơn ba vị ân nhân, giúp ta báo danh.

Quốc gia tuyển hiền, người tới muốn đuổi như đuổi vịt, chỉ cần là người có một khả năng nào đó tất cả đều tới tham gia, mục đích động lòng khác nhau, như Tống Dương là vì muốn có cơ hội đoạt được di vật của Vương thái y, truy hung báo thù, như Nhị ngọc là vì muốn bắt ngờ trở nên nổi tiếng rạng rỡ mặt mày, như Tiêu Kỳ thì đây là đường ra duy nhất của nàng.

Tống Dương hơi cảm động, nhưng vẫn không nói với nàng về an bài của mình, vào thế không thể lui lại được đành cắn răng liều mạng, tương lai nàng sẽ xem như là kỷ niệm đẹp nhất đi.

41. Chương 41: Kỳ Nhân Tiếp Nam Nhân

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 41: Kỳ nhân tiếp nam nhân

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Biên tập: ThanhcohoLa

Nguồn: Mê truyện

Hội tuyển hiền thường được tiến hành ở thành Tây, xây một đài cao để làm nơi trình diễn tài nghệ, vốn ghế Khâm sai được đặt trên một tòa đài ba tầng cách đó không xa, có thể nhìn xuống toàn sân lại không bị dân chúng quấy rầy, nhưng mấy hôm trước Nhâm Tiểu Bộ thị sát lại ngại xa quá nhìn không rõ, muốn chuyển chỗ ngồi lên đài cao, nàng là Khâm sai, nói cái gì đúng thì là nó đúng, ai dám không nghe...

Tối hôm khác, Công chúa điện hạ đã khởi hân, cùng Thái thú Thanh Dương và đại quan trong thành lên đài ngồi xuống, đầu tiên có thái giám cao giọng tuyên thánh chỉ, lại mời Thái thú đại nhân cổ vũ người tới dự thi một lần, cuối cùng có quan viên giảng giải quy tắc, một người lại một người nói tới hơn nửa canh giờ, cuối cùng một tiếng chiêng đồng vang trên đài cao, thịnh hội chính thức bắt đầu. Các tuyển thủ lên đài trình diễn tài năng với Khâm sai.

Tối lúc Tống Dương lên đài còn rất sớm, mới sáng sớm đã cùng hai đồng bạn chen chúc trong đám người xem náo nhiệt.

Mấy người đầu tiên lên đài đều là võ sĩ, lần này tuyển hiền trong nội bộ quyết định không tuyển võ sĩ, nhưng chiếu cáo thiên hạ cũng chưa nói rõ, nếu không sẽ đắc tội với tất cả người tập võ trong thiên hạ, lúc này đã có rất nhiều người tập võ tới, gã công tử áo lụa trước đó đánh nhau với Tống Dương cũng ở đây.

Trên đài đao thương múa may, quyền cước vù vù, tuy đánh rất náo nhiệt, trong mắt Tống Dương cũng không có gì xuất sắc. Nhưng mặt mày của Khâm sai đại nhân lại hớn ha hớn hở, hận không thể tự mình xông ra hoa tay múa chân với người ta vài cái... Hết hơn mười người, cuối cùng người lên đài cũng không phải là quân nhân nữa, mà là một mỹ phụ dung nhan đoan trang, xiêm y hoa lệ quý giá.

Từ khi báo danh mọi người đã ghi ra sở trường của mình, mỹ phụ lên đài, có tiểu lại kêu tên:

- Sầm Điệp Hồng, nhân sĩ Hồng Y trấn Thanh Dương châu, số 1100, trình diễn sở trường.... nam, nam nhân.

Tên tiểu lại giới thiệu trước đó cũng không để ý xem qua báo danh, khi đọc ra hai tiếng “nam nhân”, lập tức do dự. Mà đã hô như thế rồi, dưới đài cũng xôn xao lên, dân chúng xem náo nhiệt đều bàn tán. Sầm Điệp Hồng chỉnh lại trang phục thi lễ, bái kiến Khâm sai và các vị đại nhân trên đài, Nhâm Tiểu Bộ bắt đầu tò mò thực sự, phát tay nói:

- Miễn. Nam, nam nhân của người là sao?

Sầm Điệp Hồng cung kính đáp lại:

- Nam nhân là nam nhân, bản lĩnh của dân nữ chính là hai chữ này. Ngoài ra cũng không có gì đặc biệt, sở trường của dân nữ, nhất ở miệng, nhì hai tay.

Nói xong, nàng lấy một quả chuối đã chuẩn bị từ trước, duyên dáng cười, cũng không bóc vỏ trực tiếp ngậm quả chuối vào miệng, hai gò má nhẹ nhàng lay động, hiển nhiên đầu lưỡi đang làm gì đó, một lát sau bỏ quả chuối ra khỏi miệng, vỏ chuối đã được lột bốn phần, lộ ra phần thịt quả trắng nõn.

Nhâm Tiểu Bộ chưa nhìn thấy bao giờ, kinh ngạc tròn mắt, chặc chặc lấy làm kỳ:

- Đầu lưỡi thật linh hoạt.

Mà lúc này mỹ phụ đã dứt quả chuối thứ hai vào miệng, vẫn không bóc vỏ, chỉ thấy nàng dùng sức hút, “Pốc” một tiếng, thịt chuối đã ra khỏi vỏ, chia thành bốn cạnh. Nhâm Tiểu Bộ mừng rỡ, đang muốn bảo nàng tiếp tục biểu diễn, một nữ cận vệ sau lưng nàng lại hạ mắt, nhắc nhở:

- Công chúa, ả ta đang biểu diễn tài nghệ hạ lưu hầu hạ nam nhân đó. Rất... rất khó coi.

Nhâm Tiểu Bộ lúc này mới bừng tỉnh, khuôn mặt lập tức hồng như quả táo.

Ngay khi Sầm Điệp Hồng lấy ra quả chuối thứ ba, Thái thú đại nhân đã gầm lên:

- Đuổi ả ta ra cho ta!

Đồng thời nháy mắt ra dấu với người hầu sau lưng, y hiểu Thái thú đại nhân đêm nay sẽ kiểm tra Sầm Điệp Hồng, gật gật đầu xoay người đi.

Sầm Điệp Hồng chỉ biết là tuyển hiền, vào cung diện thánh, theo như nàng nghĩ, có cơ hội vào kinh sẽ có cơ hội hầu hạ đại nhân chân chính, cùng lắm giúp đỡ các đại nhân dạy dỗ đám tỳ thiếp cũng tốt. Nhưng

nàng không hiểu được mục đích Nam Lý tuyển hiền là “Nhất phẩm” chỉ lời, thực sự nếu để nàng tới Yến quốc biểu diễn sở trường “nam nhân” của nàng. Nam Lý từ Hoàng đế đến chúng thần tất cả một lần đâm đầu đi chết đi còn hơn.

Dân chúng dưới đài đã có không ít người nhú mày tức giận mắng, nhưng lại càng có nhiều người giống như Tống Dương ôm bụng cười ha hả. Tần Trùy cũng cười to không ngừng, trong lòng cân nhắc sau này sẽ hỏi thăm xem Hồng Y trấn ở đâu, giá nghĩ thế nào, rồi cũng không ngại tới thăm.

Sầm Điệp Hồng bị đuổi đi, lại có người khác lên đài, sau đó người luyện võ không ít, nhưng các tài năng khác cũng dần nhiều hơn, có cả ca múa xiếc ảo thuật, cũng có cầm kỳ thư họa.

Vô số người thay nhau hiển nghệ, đều có chỗ đặc biệt, thường xuyên nhận được những tiếng hoan hô rung trời, không khí vô cùng náo nhiệt, trở thành một hồi náo nhiệt xem rất vui, cần phải tăng thêm một bậc, từ “Tuyển hiền” lên cấp thành “Thịnh hội”, thật cũng không có gì sai.

Tập võ thì không cần nói, còn những người khác, tài nghệ tuy giỏi nhưng nếu muốn đại diện cho Nam Lý đi thuyết phục từng nước, thật sự còn kém quá xa. Hết một ngày, gần bốn trăm người lên đài, thật bất ngờ là không thể có một người qua ải trót lọt.

Sang ngày hôm sau tình hình lại càng tệ, ít nhất ngày hôm trước người lên hiển nghệ còn có một chút thực học, nhưng những người hôm nay lên đài cũng như trước, mỗi người đều tin chắc vào cái tướng “kỳ sĩ” phá thiên, hát như đọc, múa vô duyên, diễn xuất như chỉ có mình dưới bầu trời, ngay cả Tống Dương sau đó một ngàn năm đã xem qua tuyển tú, đã sớm đoán được sẽ có tình hình như vậy, nhưng dân chúng Nam Lý thì chưa từng xem qua chuyện như thế, tất cả đều cười đến nước mắt bắn tung tóe. Nhâm Tiểu Bộ cũng hoàn toàn quên mất chức trách của mình, đằng sau màn Công chúa cười giờ cả bốn chân lên trời, người có bản lĩnh nghiêm túc nàng không muốn xem, chỉ thích xem những kẻ như bị bệnh thần kinh...

Ngày hôm sau có khoảng sáu trăm người lên đài, có tới một phần ba là kỳ nhân không biết lượng sức, ngoài ra không có biểu hiện gì đặc biệt, không có một ai đáng gọi là đặc biệt.

Nhưng trong những ngày này, có một đôi vợ chồng lên đài khiến cho Tống Dương chú ý, đợi tới khi tan cuộc, Tống Dương có ý tìm hai người.

Đôi vợ chồng đều khoảng bốn mươi tuổi, người chồng họ Khúc, thân thể cường tráng, người vợ là một nữ nhân béo lùn, cả hai đều là người hát rong ở trong núi, cách xướng âm đều rất hào phóng quê mùa. Nhưng Nam Lý chịu ảnh hưởng của Yến Quốc Giang Nam, từ cung đình đến dân gian tiếng nhạc đều dịu dàng, kiều diễm là chính, cách xướng âm của vợ chồng Khúc thì hoàn toàn không đúng như thế, khó có thể được chọn.

Thấy Tống Dương tìm đến, người đàn ông họ Khúc có vẻ hơi không ngờ:

- Tiểu huynh đệ có chuyện gì?

Tống Dương báo tên mình, lại khen tài ca hát của hai người một lượt, lúc này mới nói chuyện chính, hỏi bọn họ có thể viết nhạc hay không.

Người đàn ông họ Khúc trả lời:

- Điệu ca sơn dã, chưa được phổ nhạc chính thức, có đôi khi là lời ca được truyền lại, có đôi khi là điệu nhạc từ trong lòng, thuận miệng mà hát lên, tóm lại là không có quy tắc gì, tùy tâm sáng tác là nhiều.

Tống Dương vui vẻ:

- Ở đây ta có một đoạn từ, muốn làm phiên Khúc đại thúc viết cho đoạn nhạc phù hợp, tốt nhất mong ngài có thể hát lên, về mặt thù lao ngài cũng cứ yên tâm...

Khúc đại thúc cười nói:

- Tiểu huynh đệ không cần khách khí như vậy, chúng ta trời sinh đã thích ca hát, thuận miệng là hát ra điệu, nói gì đến chuyện thù lao.

Tống Dương lại khách khí hai câu, thiếu nữ Tiêu Kỳ tính tình nhu thuận, mấy hôm nay vẫn đi theo họ khi đang nói chuyện đã mang giấy bút lên. Tống Dương viết ca từ lên, Khúc đại thúc nhận lấy nhỏ giọng đọc:

- Quân bất kiến, Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bồn lưu đảo hải bất phục hồi; quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành tuyết... - Mới đọc hai câu, thần sắc Khúc đại thúc lập tức biến đổi, quay đầu nói với thê tử:

- Lão bà tử, đưa cho ta chút tiền, ta muốn uống với tiểu huynh đệ này.

Nói xong, lại đưa mắt nhìn Tống Dương:

- Bài từ này... thế nào cũng phải uống rượu rồi mới dám xướng!

Vẫn là Tương Tiến Tửu.

Trên đời này thứ Vưu thái y thích nhất, trước khi chết vẫn cất tiếng hát vang một đoạn “Tương tiến tửu”.

Suy nghĩ của Tống Dương rất đơn giản, nhạc của thôn sơn rất hào sảng, vừa vặn thích hợp với đoạn từ này. Hắn muốn định ra một điệu, học được bài ca này, sớm hay muộn cũng có một ngày hắn sẽ tìm được chỗ Vưu thái y chôn thân.

Đến lúc đó, đứng trước mộ phần, tuy rằng âm dương cách biệt, Tống Dương vẫn muốn hát Tương Tiến Tửu với Vưu thái y.

Sao có thể để Khúc đại thúc bỏ tiền, Tống Dương gặp vợ chồng bọn họ, sai Tần Trùy, Nhị ngọc và thiếu nữ Tiêu Kỳ đáng thương cùng nhau tìm một tiệm rượu nho nhỏ trong thành.

Sơn dân uống rượu, Tần Trùy rộng lượng, Tống Dương có tâm sự... Một đồng vỏ vò rượu nửa cân trống không, có bao nhiêu cũng đếm không nổi, khiến Tống Dương bất ngờ chính là tửu lượng của Tiêu Kỳ tốt nhất trong bọn họ.

Rượu đã ngấm, Khúc đại thúc cầm lấy que trúc, đập đập lên bàn hát vang:

Quân bất kiến, Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bồn lưu đảo hải bất phục hồi?

Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc sử kim tôn đối không nguyệt.

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, thiên kim tán tẫn hoàn phục lai.

Phanh dương tế ngư thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

...

Tương tiến tửu, bôi mạc đình. Ca thanh thô cuồng, bất kiến bi lượng chí hữu hào tình.

Cũng giống như trận chiến cuối cùng của Vưu thái y không thấy bi thương, chỉ thấy hào hùng.

Tống Dương như mới lần đầu uống rượu, gào khóc.

ps; bản dịch Tương Tiến Tửu:

Nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống

Chảy ra khơi cuộn cuộn chẳng quay về

Gương lầu cao sáng soi sâu bạc tóc

Sớm tơ xanh chiều tuyết trắng lê thê

Đời đắc ý cho niềm vui tận hưởng

Chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn

Trời sinh ta tất có nơi hữu dụng

Tiêu hết đi rồi lại có nghìn vàng

Giết bò dê để tìm vui lạc thú

Uống một lần ba trăm chén như không

Bác Sầm, Đan! đừng bao giờ ngưng lại
Rượu dâng lên hãy hát khúc nghe cùng
”Chuông trống giữa tiệc ngon chẳng quý
Tĩnh làm chi, thích chí say dài
Thánh hiền bật tiếng xưa nay
Chỉ dân uống rượu mới hoài lưu danh !
Bình Lạc có Trần vương yến tiệc
Rượu vạn đồng, mặc sức vui cười
Chủ sao bảo thiếu tiền chơi
Mau mua rượu cùng bạn đời nâng ly !
Ngựa năm sắc, áo cừu bông ấm
Hãy đem đi đổi lắm rượu ngon
Rượu ngon cạn chén vui chung
Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan”
(Hải Đà phỏng dịch)

42. Chương 42: Kỳ Nhân Xem Ngựa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 42: Kỳ nhân xem ngựa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngày thứ ba, hội tràng thành Tây vẫn náo nhiệt như trước, cũng không có nhiều khác biệt lắm, tới chiều, tuyển thủ không ngừng lên đài, xuống đài, cũng sắp đến lượt đám người Tống Dương.

Số thứ tự của thiếu nữ Tiêu Kỳ trước bọn Tống Dương vài số, nàng sẽ lên đài trước. Càng đến gần, Tiêu Kỳ lại càng căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai tay không ức chế mà bắt đầu run rẩy, cuối cùng, tiểu lại gọi to:

- Tiêu Kỳ, nhân sĩ Thanh Dương châu Thanh Dương thành, mười sáu tuổi, hiến nghệ xem ngựa.

Tống Dương vỗ vỗ vai nàng, Nhị ngốc cũng siết tay cắn răng nhỏ giọng hô:

- Cố lên!

Tiêu Kỳ muốn cười với đồng bạn, nhưng hai cơ má thất lại, cuối cùng bày ra vẻ mặt như sắp khóc... Đợi lên trên đài, nàng càng thêm luống cuống chân tay, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Trường sử Cao đại nhân vỗ án tức giận khiển trách:

- Nữ tử vô lễ, còn không bái kiến Công chúa điện hạ và Thái thú đại nhân.

Mấy ngày nay hành tung của đám người Tống Dương, Tấn Trùy sớm đều trình báo lên Công chúa, nàng mỉm cười hé môi:

- Miễn, Tiêu Kỳ, người sẽ xem ngựa? Đây là bản lĩnh tốt.

“Xem ngựa” là bản lĩnh rất giỏi, nhưng học vấn cao thấp khác nhau vô cùng lớn, kẻ buôn lậu ngựa tầm thường nhất phàm tục nhất cũng biết xem ngựa, mà sư phụ xem ngựa cao thâm, trong mắt Hoàng đế phân lượng không kém đại tông sư võ học chút nào.

Dù sao ngựa cũng là phần quan trọng nhất tạo thành quân đội, nói khoa trương một chút, căn cứ theo số lượng, bản lĩnh mã sư, trên cơ bản có thể nhìn ra sự cường thịnh của quân đội quốc gia đó ra sao.

Trước cũng có người có tài am hiểu xem ngựa lên đài, ăn nói rõ ràng, nhưng cũng không được chọn.

Tiêu Kỳ cuống quýt thi lễ, tiếng nói hơi run run:

- Dân nữ có biết một chút.

Thái độ của Thái thú trước sau vẫn giống Công chúa, giọng nói của Nhâm Tiểu Bộ nhẹ nhàng, ý cũng hòa ái dễ gần:

- “Tương mã thập nhị kinh” người đã đọc qua mấy bản? Có gì tâm đắc, nói ta nghe một chút.

Ánh mắt Tiêu Kỳ mờ mịt, lắc lắc đầu, nàng chưa từng nghe qua bộ sách “Tương mã thập nhị kinh” này bao giờ, nhỏ giọng trả lời:

- Ta chưa từng đọc sách... Chỉ biết xem ngựa, còn biết một chút nuôi ngựa.

Dưới đài không ít người nghe vậy mà cười ầm lên, không hiểu Mã Kinh làm sao xem ngựa, còn nuôi ngựa? Thái thú nhíu mày, Trường Sử lại muốn nổi điên lên mắng, Nhâm Tiểu Bộ hào phóng nói:

- Người đâu, dắt mấy con ngựa tới cho Tiêu Kỳ nhìn, mười con đi.

Nàng vừa dứt lời, Thái thú đại nhân truyền lệnh, lệnh cho quân thủ bị dắt lên mười con ngựa ưu tú nhất.

Khi đối diện với người khác về mặt Tiêu Kỳ rất hoảng sợ không dám nhìn thẳng vào mắt người khác, nhưng vừa thấy mấy con ngựa, khuôn mặt mang theo vài nét tươi cười. Nàng nhìn mấy con ngựa một cách thích thú, bước lên, giơ tay sờ con ngựa gần mình nhất.

Tên dắt ngựa nhíu mày nhắc nhở:

- Cẩn thận, ngựa của ta tính tình kiêu ngạo, không theo người ngoài!

Nhưng thật kỳ lạ, con ngựa đó thấy Tiêu Kỳ lại gần, đầu tiên là trừng mắt thử phì phì có vẻ phẫn nộ, tuy nhiên, khi bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt vuốt nó, rất nhanh đã ngoan ngoãn, ngay cả Tần Trụ ở dưới đài cũng không ngờ sẽ như vậy, kinh ngạc nói:

- Tiểu nha đầu có chút thú vị!

Thuật xem ngựa có rất nhiều, xem đầu, xem móng, xem bụng, thậm chí còn có cả xem nước tiểu, nhiều vô số, nhưng cách Tiêu Kỳ xem ngựa lại như thể gấp bạn thân lâu năm, khi thì ôm ôm một cái, khi thì ghé sát vào vành tai và bờm, từ vẻ mặt đến động tác đều thân thiết vô cùng.

Nàng nhẹ nhàng qua lại không ngớt giữa mười con ngựa cao to, tình cảm rất đặc biệt. Mọi người nhìn mà ngạc nhiên, nhất thời không nói được gì, chỉ có Nhị ngốc thì thầm không dứt, khoe kinh nghiệm của mình, nhỏ giọng chỉ trích Tiêu Kỳ đây là “bàng môn tà đạo”.

Không lâu sau, Tiêu Kỳ lưu luyến đi ra khỏi đàn ngựa, vẻ vui mừng trên mặt cũng biến mất không thấy, lại trở lại bộ dáng lúc trước, thấp giọng nói:

- Chúng đều là ngựa tốt.

Vừa dứt lời dưới đài rền lên những tiếng “lừa đảo!”, có người hiểu chuyện cao giọng quát to:

- Ngựa của Thanh Dương thành chúng ta đều là thần tuấn, còn chờ người nói? Bản lĩnh như vậy thì nên xuống đài sớm đi thôi.

Tiêu Kỳ quần bách dị thường, Nhâm Tiểu Bộ vẫn kiên trì hỏi tới cùng:

- Vậy cuộc trình thì sao, người có thể nhìn ra được con nào nhanh hơn không?

Tiêu Kỳ giơ tay chỉ về một con trong số đó, môi khẽ động như muốn nói gì, còn không đợi nàng nói, binh lính dẫn ngựa lên đài cười lạnh:

- Nó là con chạy chậm nhất!

Lần này cả Nhâm Tiểu Bộ cũng nản lòng, ngồi sau màn thỏ dài không nói gì.

Thái thú đại nhân chậm rãi vung tay áo:

- Xuống đài đi thôi.

Ánh mắt Tiêu Kỳ lập tức ảm đạm, lời còn chưa nói vĩnh viễn ở lại trong miệng, xoay người đang muốn xuống đài, trong tai bỗng đột nhiên vang lên một tiếng rống to quen thuộc:

- Chỉ một cơ hội này thôi!

Kẻ rống to chính là Tống Dương, hần đứng lẫn trong đám tuyển thủ chờ hiến nghệ, rất gần đài cao, không cần dùng đến chân khí, chỉ cần nói to cũng đủ cho thiếu nữ nghe thấy.

Tống Dương cũng không biết đến tột cùng thì Tiêu Kỳ có bản lĩnh thật sự không, tuy nhiên hần nghĩ, Tiêu Kỳ lên đài đương nhiên vì đây là đường lui duy nhất của nàng, nhưng xem như tính cách nhút nhát hướng nội của nàng, nếu không có chút nắm chắc, cũng sẽ không xem lần tuyển hiền này là “cơ hội”. Cứ như vậy mà đi xuống? Tống Dương tiếc thay cho nàng!

Người chỉ có một cơ hội duy nhất này.

Nếu cứ như vậy mà xuống đài thì thật sự xong rồi. Là an tâm nhận mệnh, chấp nhận bị bán vào thanh lâu mua vui cho người ta, hay là đâm đầu vào giữa sông Thanh Dương này, tới cứu tuyển tìm mẫu thân mà khóc lóc?

Cơ hội cuối cùng mà còn muốn lui sao? Không đường thoái lui... Tiêu Kỳ đột nhiên dừng bước chân, cắn răng nói ra những lời vừa rồi chưa nói:

- Con ngựa kia là chạy nhanh nhất, nhưng nuôi không đúng cách, để cho ta nuôi nó hai tháng... không, năm mươi ngày là đủ rồi, dân nữ lấy đầu đảm bảo, nó sẽ chạy nhanh nhất trong số mười con.

Cao Trường sử tức giận:

- Khốn kiếp. Người cho là Công chúa điện hạ và các vị đại nhân có thể chờ người năm mươi ngày sao? Đầu của người, một khắc cũng không đổi được, người đâu, đuổi đi! Dân này xuống đài!

Đám sai nha ôm gậy tách đám người muốn lên đài đuổi người, người bên ngoài đều vội tránh ra, duy chỉ có ba người... một người khuôn mặt thanh tú, một người xấu xí như quỷ, một người ôm một cái rương ngậy ngô cười, ba người này đều không chịu nhường đường, khiến mấy vị sai nha kia chậm lại một chút, mà trên đài Tiêu Kỳ thừa dịp này dùng hết sức, không để ý tới Cao Trường sử quát mắng, nói lớn xuống dưới:

- Hiện tại, con ngựa ô này, trong vòng mười dặm chạy nhanh nhất, ba mươi dặm là con hồng mã kia là tướng, nếu năm mươi dặm là con ngựa bạch chấm son, một trăm dặm là con ngựa lông vàng đốm trắng, còn nếu ba trăm dặm, là chính con ngựa ô này, nhưng còn một điều kiện tiên quyết, kỵ sĩ không thể mặc trọng giáp, phải là quần áo nhẹ mà cưỡi, nếu khoảng hai trăm cân trở lên, còn lại là nó!

Vừa nói tay nàng không ngừng chỉ vào những con ngựa được nhắc tới, giọng nói cũng càng lúc càng cao, đến cuối cùng gần như gào tới khản cổ.

Công chúa điện hạ nghe rất rõ ràng, không kịp được hít hai ngụm khí, hỏi nhỏ:

- Thật hay giả? Nàng nói có đúng không?

Người trông ngựa mặt mày ngơ ngẩn, lắc lắc đầu:

- Tiểu... tiểu nhân cũng không biết.

Bình thường gã chỉ để ý đến chăm ngựa, ngẫu nhiên dắt ngựa đi rong, cũng không để cho ngựa liều mạng chạy trốn, một loạt lời nhận xét của Tiêu Kỳ gã cũng không thể phân rõ.

Không biết cũng không sao, Công chúa vung bàn tay trắng nõn lên:

- Kéo ngựa xuống, thử ngay lập tức!

Phải nhất nhất nghiệm chứng lời Tiêu Kỳ nói, sẽ chạy ba trăm dặm, không phải chỉ một thời ba khắc có thể có kết quả, tuy nhiên Nhâm Tiểu Bộ không sợ, cái nàng có chính là thời gian.

Không ngờ, Nhâm Tiểu Bộ vừa truyền lệnh, Tiêu Kỳ liền lắc đầu:

- Không cần!

Đám quan lại rất ngạc nhiên, không ngờ vừa rồi Tiêu Kỳ lại dám quát Công chúa, nhưng Công chúa lại cười không để ý, hỏi:

- Vì sao không cần? Không kiểm tra sao có thể chứng minh lời người nói?

Tiêu Kỳ lắc đầu:

- Không phải không nghiệm chứng, mà để cho mấy con ngựa này chạy như thế rất mất thời gian. Lấy ba trăm dặm làm hạn định là tốt rồi, để ta xếp thứ tự.

Nói xong, Tiêu Kỳ bắt đầu chỉ, còn chưa đưa ngựa, nàng đã sắp xếp thứ tự trước sau của mấy con ngựa xong.

Sau đó binh lính dẫn ngựa xuống đài, đồng thời còn một đám Hồng Ba Vệ đi theo kiểm chứng... Rất nhanh Hồng Ba Vệ đã quay lại, tới bên cạnh công chúa bẩm báo, thứ tự Tiêu Kỳ nói trước đó, mười phần đúng tới tám, chỉ có số năm, sáu là bị đổi chỗ, mà sai lầm nho nhỏ này thực ra cũng không quan hệ tới tài xem ngựa của nàng, dù sao khi đưa ngựa, không chỉ dựa vào sức chân ngựa, kỵ sĩ cũng rất quan trọng.

Nhâm Tiểu Bộ bỗng nhiên mừng rỡ.

Không phải bởi vì có quan hệ người quen mờ ám gì, Tiêu Kỳ xem ngựa có cách riêng, nhưng bất kể nàng làm thế nào để xem, chỉ cần nói đúng kết quả là đủ. Bản lĩnh như thế, cuối cùng cũng giúp cho Nhâm Tiểu Bộ có cái để báo cáo kết quả làm việc, tuyển hiền đã gần kết thúc rồi, cuối cùng cũng đã tìm được một người đem về khoe khoang Khâm sai mình chọn người thật tốt!

Mấu chốt nhất, mã thuật và thực lực của một nước có quan hệ với nhau, mang một mã sư xuất sắc gần như thần kỳ đi ra bên ngoài, cũng như ám chỉ với các cường quốc khác “Kỵ binh Nam Lý rất giỏi”, bản lĩnh như vậy, so với thi từ ca phú còn tốt hơn nhiều.

Thuật xem ngựa từ xưa lưu truyền, phương pháp tinh thâm phức tạp, bản lĩnh của Tiêu Kỳ lại không cần xem bằng sách vở, nàng thực sự là xem được ngựa, nhưng hoàn toàn chỉ là dựa vào thiên tư, không quan hệ gì tới “kỹ thuật”, cũng là ông trời công bằng, cho thiếu nữ một cuộc đời cùng khổ, cũng lặng lẽ ban cho nàng một phần bản lĩnh thần kỳ... Công chúa bệ hạ không thể hiện gì, đập bàn thật mạnh, lớn tiếng tuyên bố kết quả:

- Mười con ngựa đều đúng, Tiêu Kỳ xứng với hai chữ Kỳ nhân!

Đúng tám với đúng mười cũng không có gì khác nhau, Nhâm Tiểu Bộ rõ ràng đã đọc đến thuộc lòng lý do thoái thác, dưới đài dân chúng đầu tiên là sững sờ, một lát sau cũng hô lên ủng hộ! Nhâm Tiểu Bộ tiếp tục cười nói:

- Tiêu Kỳ trúng tuyển, theo bản Khâm sai quay về kinh. Người tới, thưởng!

Kỳ nghệ của Tiêu Kỳ đều thuyết phục mọi người, trong thành Thanh Dương cuối cùng cũng đã xuất hiện một vị “Kỳ nhân”, dân chúng Thanh Dương ai nấy đều cao hứng phấn chấn, tiếng hoan hô như sấm dậy.

Khắp nơi vang lên tiếng cười, tiếng vỗ tay, tiếng ủng hộ, Tiêu Kỳ cúi đầu khóc lớn... Một lần nữa tái sinh, cứ như thế không báo trước mà xuất hiện, sao nàng có thể không khóc.

Con đường lui cuối cùng, thật là kim quang đại đạo!

43. Chương 43: Ác Điều

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 43: Ác điều

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Người trúng tuyển không cần quay trở lại dưới đài, mà tiến vào chỗ dãy ghế, đợi hôm này sau khi tan họp sớm thì thông thả chuẩn bị tới dịch quán. Tuy nhiên trước tiên Tiêu Kỳ vẫn đi tới trước mặt ba gã Tổng Dương, Tần Trùy và Nhị Sỏa, bái lạy nói lời cảm ơn. Tổng Dương giơ tay đỡ nàng, lắc đầu nói:

- Không cần lúc nào cũng chu đáo như vậy, lại càng không cần cảm ơn chúng ta, là chính người thật sự có bản lĩnh.

Nói xong, Tổng Dương mỉm cười:

- Còn nữa, về sau rốt cuộc cũng đừng cẩn thận dè dặt như vậy, ngay cả tuổi mình cũng vô tâm quên mất!

Tiêu Kỳ nghe hắn nói được lời có duyên, xì một tiếng bật cười, gật đầu nói:

- Về sau... Không sợ. Ba vị ân công cũng nhất định phải tạ ơn, không chỉ tạ ơn ngày hôm nay, sau này cả đời đều phải cảm ơn. Còn muốn chúc ba vị nhất định trúng tuyển.

Tổng Dương học điệu nhún mạnh của Nhị Sỏa, gật đầu nói:

- Đúng, về sau cùng làm quan, còn có thể chiếu cố lẫn nhau.

Tiêu Kỳ cười hì hì, duyên dáng chỉnh đốn trang phục thi lễ, nhẹ nhàng xoay người đi về chỗ ngồi.

Sau Tiêu Kỳ, lục tục lại có mấy người lên đài, tài nghệ bình thường, nhưng nhờ Tiêu Kỳ vừa mới trúng tuyển, không khí lúc này sôi nổi hẳn lên, tuy rằng có thể không được khâm sai nhìn trúng, ít nhất cũng được không ít dân chúng vỗ tay, rất nhanh, đến lượt người phía trước Nhị Sỏa lên đài, người này mặc trang phục thầy cúng, cũng không phải tay không mà đem theo một cái lồng sắt cao hơn nửa người, còn dùng miếng vải đen bịt kín thân bí, làm cho người ta nhìn không ra bên trong rốt cuộc là cái gì.

Thầy cúng sau khi thi lễ đắc ý nói:

- Tiểu nhân ở nơi thâm sơn, ngày ngày vì Hoàng thượng cầu phúc, chỉ mong cho thiên hạ được thái bình trăm họ được bình an, có lẽ ông trời bị thành kính của tiểu nhân làm động lòng, nửa năm trước thần điều đã tới, lưu luyến không đi.

Nhâm Tiểu Bộ giọng tò mò:

- Thần điều? Bên trong lồng sắt? Mở ra xem một chút.

Thầy cúng khom người đồng ý, giơ tay vén miếng vải đen, lập tức có tiếng chim thê lương hết sức kinh hãi trên đài, trong lồng sắt một cái đầu cực lớn, trọc lông, hai cánh chim lạ mở ra, đang vỗ phình phịch, muốn giãy ra khỏi gông cùm xiềng xích.

Quái diệu bộ dạng hung ác xấu xí, khiến mọi người trên đài giật mình. Tổng Dương kêu một tiếng:

- Ôi chao.

Bật cười ha hả, đó là “thần điều” cái gì, rõ ràng là một cái đầu chim Thái Thản chưa trưởng thành.

Thầy cúng gặp thời xảo biện, ở trong núi nhặt được con chim Thái Thản này vừa mới phá tổ, vốn nhìn trong ổ chim lớn không biết đi đàng nào. Thầy cúng trước kia cũng chưa nhìn thấy loài vật xấu xí như vậy, nhưng cảm thấy sau này nuôi lớn, bất luận là lấy tiền lời hay dựa vào nó đi hù dọa mọi người cũng không tồi, cho nên liền tiếp tục nuôi nó, trong mấy tháng còn tìm tòi cách khống chế hung điều.

Thầy cúng lấy từ trong ngực ra một cây sáo:

- Tiểu nhân thổi lên một khúc, thần diệu tự sẽ ứng theo, cùng với tiểu nhân vì thiên hạ cầu phúc, vì Vạn tế vầu phúc, vì Công chúa điện hạ cầu phúc, vì Thái thú đại nhân...

Nhâm Tiểu Bộ cười khanh khách nói:

- Thôi! Ít nói nhảm.

Chiếu theo cách nói của ngàn năm sau, chim Thái Thần là đỉnh cao của thực vật, thực là hung vật “ăn như hổ báo”, tính tình dữ dội thô bạo, con chim “nhỏ” này từ bé lớn lên bên cạnh thầy cúng, bình thường cũng xem như nghe lời, nhưng nó chưa từng thấy qua trường hợp đông người như vậy, lập tức cảm thấy kinh sợ đánh thức bản tính hung dữ của nó, lúc này cũng không nghe thấy tiếng sáo của chủ nhân, càng không ngừng quay cuồng va đập vào lồng chim.

Mà sức sinh sau khi phát cuồng sức mạnh tăng lên rất nhiều, chiếc lồng sắt vốn rắn chắc mà bị nó một tiếng “thình thịch” phá tan nát! Thầy cúng đứng đầu, mỏ lớn của chim Thái Thần tìm tới, một mực cắn cánh tay của y.

Tuy rằng vẫn là con chim nhỏ, nhưng sức của nó cũng không phải người bình thường có thể chịu đựng được, thầy cúng lớn tiếng hét lên thảm thiết, nhưng bất luận thế nào cũng không thể rút được cánh tay thoát ra.

Ác diệu phát cuồng đã thương người, một loạt Hồng Ba vệ phảng phất từ trên trời rớt xuống, đột ngột hiện ra xung quanh Công chúa Huyền Cơ, trong đó một người rút đao nhảy ra, thẳng ác diệu mà lao tới, đứng vào lúc này, một hồi sáo kỳ lạ vang lên.

Tiếng sáo đặc biệt, nghe càng giống đại xà rít lên âm hưởng kỳ quái, nhưng nói cũng kỳ lạ, con chim lạ bị kích thích rồi bộc phát hung tính nghe được tiếng sáo, đột nhiên thả lỏng miệng, quay ngang đầu nhìn xuống dưới đài, con người màu vàng chuyển động qua lại, tìm kiếm nơi phát ra tiếng sáo....

Rất nhanh quái diệu liền tìm được, người thổi sáo đang ngồi ngay bên cạnh - Nhị Sỏa.

Thần sắc của Lưu Nhị Sỏa thật sự rất thoải mái, tuyệt không làm lại, nhảy ra giết con chim Hồng Phá Vệ nhưng lại do dự, đem ánh mắt nhìn về phía Tần Trùy ở bên cạnh Nhị Sỏa, người sau bí mật làm một động tác tay, ra hiệu gã tạm thời chờ chút, lúc này có Tần Trùy, dưới đài cũng không có ai bị thương.

Tiếng sáo chợt cao chợt thấp, thần sắc của ác diệu càng lúc càng thả lỏng, hai cánh chậm rãi thu lại đứng lên, thật giống như tìm được người thân, từ trên đài chậm rãi bước thong thả tới trước mặt Nhị Sỏa, cuối cùng lại nằm ở dưới chân y, cái đầu trụ lủi và cái mỏ lớn luôn dụi vào ống quần của y, trong cổ họng phát ra tiếng kêu thăm thẳm.

Nhị Sỏa thu hồi tiếng sáo, cười ha hả:

- Không có việc gì.

Cũng không biết là y nói chuyện với Tống Dương, hay là đang an ủi quái diệu.

Đây chính là sự ngạc nhiên bất kể ai cũng không từng nghĩ đến, vẻ mặt của Tống Dương và người bên ngoài không khác nhau, ngạc nhiên con người lỗi ra, sau một lúc lâu mới mở miệng hỏi:

- Người còn có thể thuần diệu sao? Trước kia tại sao không nghe người đề cập qua vậy?

Nhị Sỏa vẻ mặt không quan trọng:

- Chim không lương tâm, chỉ bay trên không trung không nghe được tiếng sáo, ta không thích.

Trong lời nói căn bản là không muốn đem chuyện mình huấn luyện chim kể ra, chợt vẻ mặt y lại hiện ra sầu khổ:

- Vẫn là Lưu Tam giỏi.

Nhị Sỏa chính mình cũng không biết, cùng Tiêu Kỳ xem ngựa cũng giống nhau, bản lĩnh thuần diệu của y cũng là cùng lúc sinh ra, nhưng y không thích chim, đem cái bản lĩnh này tất cả đều đặt trên người “Lưu Tam”.

Hai người vừa nói xong, Hồng Ba Vệ nhận được lệnh của Công chúa, đi lên đài cất tiếng hỏi:

- Loại chim này người có thấy qua sao? Nó là chim non hay là chim trưởng thành?

Tổng Dương bấy giờ trả lời:

- Vẫn là chim non, nếu lớn lên, có thể dài bằng chiều cao của hai người, mười mấy thanh niên trai tráng cũng đừng mong tới gần.

Công chúa bật cười một tiếng, lớn tiếng tuyên bố:

- Qua, cái này cũng qua!

Nhâm Tiểu Bộ đối nhân xử thế tùy tiện, không hiểu âm mưu tính kế, nhưng trong việc “Tuyển hiền” này lại không hề đồ chừa.

Mục đích chính của tuyển hiền, là muốn tham gia... “Nhất phẩm” của nước Yến, mượn cơ hội đó làm hiển lộ danh tiếng của nước Nam Lý.

Thời gian tới tết Đoan ngọ sang năm chỉ còn nửa năm, đến lúc đó con chim này dù lớn không bằng chiều cao của hai người, nhưng chiều cao của một người chung quy cũng có thể. Ngay cả người Nam Lý vốn không biết hung hiểm, mặt khác mấy quý tộc của quốc gia đương nhiên cũng không biết, sau biểu hiện sức mạnh và sự hung hãn của nó, ...

Loại chim dữ này chỉ có thể dùng từ “Quái thú” để hình dung, nếu thuần hóa được mười con, đặt ở trên chiến trường chính là lực lượng không thể khinh thường, nếu có thể tập hợp được một trăm con, lực lượng có thể so với đội quân... Loại chim này Nam Lý rốt cuộc có bao nhiêu con? Triều đình Nam Lý lại thuần hóa được bao nhiêu con? Khiến cho nước Yến và Thổ Phồn suy nghĩ nát óc, chỉ cần Nhị Sỏa có thể mang theo một con chim này tới, đủ để đề phòng nước lớn rồi.

Nếu nói bản lĩnh của Tiêu Kỳ, đại biểu chất lượng kỵ binh của nước Nam Lý; đó là Nhị Sỏa và hung hiểm, biểu thị rõ ràng sự hoang dã đáng sợ của Nam Lý.

Công chúa ở trên đài đánh nhịp, tất cả mọi người đều biết ý nàng chỉ Nhị Sỏa đi tới, chỉ có Nhị Sỏa lại không biết, mặt nhăn mày nhí oán giận:

- Cánh tay của thầy cúng thiếu chút đã bị cắn rách, còn có thể qua sao?

Tổng Dương mừng rỡ, vội vàng thu xếp cho Nhị Sỏa lên đài tạ ơn Công chúa, trong lòng cân nhắc, đây thật đúng là phúc của tên thầy cúng, đợi đến khi chính mình tới xem vết thương cho y...

Nhị Sỏa mơ mơ màng màng liền tìm Tiêu Kỳ, dưới đài tiếng hoan hô không ngừng, hai ngày trước cũng chưa khai trương, hiện tại gần gũi có thể tuyển được hai người công phu, dân thành Nam Dương cũng có vinh quang, hết sức cao hứng.

Số báo danh của thầy cúng là 1299, Nhị Sỏa theo sát sau đó, một người lên đài biến thành hai người hiển nghệ. Nhị Sỏa biểu diễn xong đến lượt Tần Trù. Người đàn ông không có chỗ đặc thù, lên đài đánh một bài quyền, tuy rằng trong lúc vô ý tuyển chọn, nhưng trước mặt chủ nhà cũng không dám có chút mệt mỏi, quyền cước ra sức thân pháp bốc lên cuộn cuộn, đánh đẹp lạ thường.

Lúc này Thanh Dương Trường Sử Cao đại nhân cuối cùng lộ ra một nụ cười, lấy ra một quyển hồ sơ, cung kính đưa tới trước mặt Thái Thú:

- Đại nhân, ty chức ngày trước tìm đọc mục lục tên người tham tuyển, nhận thấy được một chút khả nghi, lại lúc xem lại hồ sơ, cuối cùng tra ra... Mời đại nhân xem qua.

Trong hồ sơ là một phần lệnh truy nã, hai tên chạy trốn khỏi ba tỉnh, làm ra vô số chuyện, trên lưng mười phân người theo con đường ác đạo, nhưng tướng mạo thân thể rõ ràng, một người chính là Tần Trù đang đánh quyền trên đài, người còn lại chính là Tổng Dương đang chuẩn bị lượt sau lên sân.

Cao Trường Sử Thành vốn chỉ tính toán đối phó với một mình Tổng Dương, nhưng sau này tai mắt của gã ở trong thành thông báo, lại có một người đàn ông xấu xí “nhập bọn”. Không ai biết rõ về Tần Trù, nhưng

không khó nhận ra sát khí bên trong con người này, võ công bất phàm, Trường Sử đưa gã trở thành học trò của Tổng Dương hoặc bằng hữu trên giang hồ, hồ sơ giả tạo rõ ràng làm cùng nhau.

Mặc dù biết rõ Thái Thú sẽ đem hồ sơ trình cấp Công chúa, Trường Sử vẫn nói thật:

- Ty chức đã bố trí thuộc hạ, chỉ chờ Thái Thú ra lệnh một tiếng lập tức bắt giữ ác tặc. Ngay trước mặt Công chúa điện hạ, đúng là cơ hội tốt để Thái thú thể hiện.

Đúng như dự tính của Cao Trường Sử, Thái Thú đại nhân cười ha hả:

- Lão Cao, tâm tư của ngươi không thể che, nhưng bàn về đạo làm quan, so với bản quan ngươi còn kém một chút, lấy chuyện bất kể trộm này... Ngươi xem ta xử lý ra sao.

Nói xong, cầm lấy hồ sơ đi nhanh tới phía trước Công chúa, nói nhỏ với Hồng Ba Vệ bảo vệ vài câu.

Hồng Ba Vệ tiếp nhận hồ sơ, xoay người trình lên Công chúa, Thái Thú đại nhân thì quay đầu lại, liếc mắt nhìn Cao Trường Sử cười tủm tỉm.

Cao Trường Sử lại bày ra một bộ dạng vừa tỉnh ngộ, nét mặt lại là kính phục...

Một lát sau, tiếng cười trong trẻo của Công chúa Tư Mạn đột ngột vang lên “ha ha”, nghe được ra, không chỉ dừng ở một mình Công chúa, mà cả trong đám đông vệ sĩ cùng nhau cất tiếng cười to, dường như phát hiện ra chuyện thú vị nhất thiên hạ.

44. Chương 44: Nhân Chứng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 44: Nhân chứng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trong tiếng cười, một Hồng Ba Vệ bước ra, trước tiên thi lễ với Thái Thú rồi nói:

- Xin Thái Thú đại nhân chờ một chút, Công chúa điện hạ muốn đích thân thăm án này.

Thái Thú cẩn thận nhắc nhở:

- Hai tên cướp này đều võ nghệ kinh người, tốt nhất là trước tiên bắt hai người bọn họ lại.

Hồng Ba Vệ lắc đầu nói:

- Công chúa điện hạ tự có chừng mực, không cần đại nhân lo lắng.

Nói xong, giơ tay chỉ ra Tần Trùy tên còn lại đang không ngừng đánh quyền trên đài:

- Ngươi...

Vừa mới nói một chữ, Hồng Ba Vệ không nhin, bật cười, lại vội vàng kiềm chế tiếng cười, nghiêm mặt hùng hổ tiếp tục quát:

- Ngươi trước tiên dừng tay, đứng tại chỗ không được lộn xộn!

Tiếp theo, Hồng Ba Vệ lại đưa ngón tay hướng Tổng Dương trên đài:

- Ngươi cũng lên đài, đứng bên cạnh gã, không có hiệu lệnh không được cử động, nếu không giết không tha!

Thái Thú Thanh Dương nhú mày, trong lòng trách cứ Công chúa hồ đồ, lệnh truy nã lớn viết rõ ràng, hai kẻ trộm cướp đều là người võ nghệ. Hiện tại việc tuyển hiền đột nhiên gián đoạn, bọn họ hiểu được mình bị

bại lộ hành tung, làm sao an tâm nghe lệnh, tất sẽ gây khó dễ tìm được chạy trốn... Nhưng không ngờ tới, Tần Trùy thành thật đứng tại chỗ, Tống Dương cũng an phận lên đài, toàn bộ không có chút ý phản kháng.

Cao Trường Sử ngồi xa một bên, thủ niệm tu niệm,, Công chúa đây là cần thẩm án... Đợi đưa vài câu hỏi, hai tên trộm cướp nhất định sẽ kêu oan, không phục, sẽ làm thế nào? Hồng Ba gia tương đối dễ đối phó, đương nhiên là nghiêm hình tra tấn, vừa nghĩ tới việc này, Cao Trường Sử không khỏi mỉm cười, ánh mắt chuyển động, hướng nhìn cháu trai lớn đứng dưới đài cách đó không xa.

Người thanh niên áo lụa trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Trao đổi không tiếng động, bị Tống Dương thu hết trong đáy mắt, vốn Tống Dương còn không biết đầu tên là người nào, không ngờ đối phương lại tự mình “lộ chân tướng”.

Dân chúng dưới đài ban đầu đang cao hứng xem đánh quyền, chợt thấy trên đài hình thức đột nhiên đảo ngược, không biết Công chúa tính làm gì, trong lúc nhất thời làm rộ lên, vị Hồng Ba Vệ trên đài cao giọng mắng:

- Công chúa pháp nhãn như đuốc, phát giác nơi đây có người vi phạm pháp lệnh, phạm trọng tội, tạm dừng tuyển hiền tự mình xử án, mượn cao đài này làm công đường, người bên ngoài chớ lên tiếng, không được gây nhiễu loạn công đường!

Tuyển chọn nhân tài biến thành tra án, đoàn người từ trong mắt cao hứng như vậy, giờ phút này chỉ ngại đứng xa không nhìn rõ, nghe không rõ, người nào sẽ làm ồn, mỗi người miệng ngậm chặt, ánh mắt hưng phấn nhìn lên đài.

Đợi tất cả hoàn toàn yên tĩnh lại, Hồng Ba Vệ đưa mắt nhìn hai người trên đài:

- Báo tên ra!
- Thảo dân Tần Trùy.
- Thảo dân Tống Dương.

Hồng Ba Vệ gật đầu, quay lại chỗ Công chúa, khom người vái chào, lui một bước, những lời còn lại sẽ do Nhâm Tiểu Bộ đích thân hỏi.

Nhâm Tiểu Bộ nửa ngày không nói ra lời, nàng chính là tránh trong màn lụa, một tay che miệng một tay ôm bụng cười không dứt, ước chừng qua thời gian uống một chén trà, nàng mới miễn cưỡng phục hồi thanh âm, mở miệng nói:

- Tần Trùy, Tống Dương, bản cung nhận được mật báo, nói hai người các ngươi là đạo tặc hung tàn.

Nói xong, ngữ điệu tăng lên:

- Lăn lộn ba châu, gây hơn mười vụ, trên lưng còn gánh hơn mười mạng người!

Tần Trùy không hé răng, Tống Dương lớn tiếng kêu oan, Nhị Sỏa đã được trúng tuyển cũng giúp y cùng kêu oan.

Nhâm Tiểu Bộ hừ lạnh một tiếng:

- Còn làm loạn kêu oan, thì đánh cho năm mươi gậy!

Tống Dương lập tức cầm miệng.

Nhâm Tiểu Bộ dọa nạt dân thường, giọng nói cũng đặc ý lên, theo án tử trên hồ sơ kể ra nói:

- Bốn năm trước, ngày 1 tháng giêng, nhà Lưu viên ngoại thành Đông La gặp nạn, chết ba người, bị thương một người, bạc bị cướp mất bảy trăm hai; ba năm trước đây, ngày 13 tháng 6, Thiết Kiều quan Như Ý Kim Bảo gặp nạn, chết năm người, bị thương hai người, châu báu bị mất định giá khoảng ba nghìn hai; hai năm trước, ngày mùng 6 tháng 9, Cát Tường người Thanh Dương chắc chắn đang gặp nạn... Những cái khác trước tiên không đề cập tới, chỉ nói ba cái án này, đều là các ngươi làm!

Tống Dương lại kêu oan, mở miệng nói:

- Mấy năm nay, tiểu nhân vẫn ở tại Yên Tử Bình, chưa từng đi xa, lán giềng bốn bên đều có thể làm chứng.

Công chúa giơng điệu khinh thường:

- Bọn họ đều là đồng lõa của người cũng không chừng, không đủ chứng cứ tin cậy. Tần Trù, người có gì nói không?

Tần Trù theo lễ khom người, cung kính trả lời:

- Bốn năm trước, tiểu nhân ở ải Khổ Thủy biên giới phía tây; ba năm trước ngụ tại thành Phượng Hoàng ở kinh đô, vẫn theo chủ nhân sai bảo...

Không đợi gã nói xong, Nhâm Tiểu Bộ cười ha hả nói:

- Nói rõ ràng đâu ra đấy, cũng không biết thật hay giả, Lưu Thái thú, ngài xem nên thế nào?

Thái Thú Thanh Dương họ Lưu, nghe Công chúa hỏi, hiểu rõ Công chúa là đem việc " Nhận định thật giả" giao cho mình, lúc này quay đầu lại nhìn Trường Sử của mình.

Bình thường án lớn trong thành, đều do Cao Trường Sử chịu trách nhiệm, cuối cùng có thể làm cho thỏa đáng, chuyện này vẫn phải trông cậy vào hắn.

Cao Trường Sử không ngờ mình có cơ hội lộ diện ở trước mặt Công chúa, trong lòng thực vui sướng, trịnh trọng mở miệng thay Thái Thú hỏi:

- Tần Trù, theo lời người nói hành tung trong bốn năm nay, có thể có nhân chứng?

Đối với Công chúa khom người trả lời, đối với họ Cao Tần Trù không còn khách khí như vậy, đứng thẳng người, mặt nghiêm nghị lãnh đạm ứng đáp:

- Có, đồng nghiệp cộng sự của ta rất nhiều, đều có thể chứng minh.

- Đồng nghiệp?

Cao Trường Sử cười lạnh:

- Có lẽ là cùng! Thôi được, người nói nhân chứng ở đâu, bản quan phái khoái mã tìm chứng, yên tâm, nếu người trong sạch, không ai có thể hại người; nếu người thật sự là kẻ trộm cướp, cũng không ai có thể cứu người! Người đâu, trước tiên đem hai gã nghi phạm giam lại, đợi nhân chứng đến lúc đó cẩn thận thẩm tra lại.

Trước mặt khâm sai Công chúa, Cao Trường Sử cũng không dám trực tiếp dùng hình, sự việc đến hiện nay cùng suy đoán trong tưởng tượng của hắn cũng không khác mấy, tuy rằng cũng đều ở trong tầm kiểm soát, họ Cao cũng tự có biện pháp, đợi nhân chứng trở về, Công chúa đã sớm quay về kinh, mà Tần, Tổng hai người, cũng sớm đều biến thành xương khô trong đại lao. Cho dù Công chúa nhất thời hứng khởi, lại nhớ tới bản án này lại hạ cổ hỏi thăm cũng không sợ, đến cả lệnh truy nã của bộ Hình còn có thể làm giả, huống chi chỉ vài câu làm chứng trong bản tường trình, đây là, hai ác tặc chết chắc rồi.

Cao Trường Sử truyền lệnh, không ngờ Tần Trù lắc đầu:

- Không cần khoái mã, nhân chứng ở ngay trước mắt.

Nói xong, giơ tay chỉ Hồng Ba Vệ ở bên cạnh hắn.

Cao Trường Sử sửng sốt, trong lúc nhất thời có chút không rõ ràng, là mình hoa mắt nhìn lầm rồi, hay là tên thanh niên xấu xí kia đột nhiên phát điên... mà Hồng Ba Vệ được chỉ đến lại mỉm cười:

- Không sai, ta có thể chứng minh, bốn năm trước ta và Tần đại ca cùng nhau ở ải Khổ Thủy biên giới, trong một năm đó ta tổng cộng giết bảy tên ác phi tây cảnh vượt biên, Tần Đại ca giết, còn nhiều gấp hai lần ta!

Tần Trù cười ha hả:

- Huynh đệ tốt, người cũng không tồi.

Tiếp đó lại đưa tay chỉ về phía trước:

- Bọn họ cũng có thể chứng minh.

Hướng ngón tay gã, không biết khi nào từ trong màn lụa của Công chúa đi ra hơn mười tên Hồng Ba Vệ, người cầm đầu cũng gật đầu cười nói:

- Ta cũng có thể chứng minh, ta cùng với Tần đại ca cùng một chỗ, đều là Hồng Ba gia tướng vì Vương gia công hiến, hai năm trước theo lệnh của Vương gia, đi theo Huyền Cơ Công chúa điện hạ.

Lúc này Nhâm Tiểu Bộ cất lời, người ở phía sau, thanh âm trong trẻo truyền ra:

- Ta cũng có thể chứng minh! Tần đại ca trong sạch, chính là trong sạch của phủ Hồng Ba.

Rầm một tiếng, Thái thú đại nhân quỳ rạp xuống đất. Tuy rằng có chút không ngờ sự việc tại sao xảy ra như vậy, nhưng y sao có thể không rõ, lần này phiền toái lớn, không ngờ biến Hồng Ba Vệ bên người Công chúa thành “đạo tặc truy nã”, càng muốn chết, gã đàn ông xấu xí này ở trong Hồng Ba Vệ lại còn có chút địa vị, ở trước mặt gã Công chúa chỉ giống mọi người, gọi gã “Tần đại ca”.

Trong lòng vừa kinh vừa sợ, còn vô cùng phẫn hận, Lưu Thái thú quay đầu hung hăng trừng mắt về phái Cao Trường Sử.

Cao Trường Sử giờ phút này mặt không còn chút máu, ánh mắt kinh hãi, sững sờ đứng tại chỗ, hoàn toàn ngây dại, nếu không phải mồ hôi lạnh trên trán từng giọt từng giọt tí tách không ngừng, làm cho người ta gần như khó có thể nhận ra, gã rốt cuộc là người sống hay là tượng đất.

45. Chương 45: Dũng Sĩ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 45: Dũng sĩ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đầu tiên là hai gã tham tuyền bị tố làm trộm cướp, lập tức có một người trong đó là Hồng Ba gia tướng tiếng tăm lừng lẫy. Dân chúng dưới đài sớm đã quên lệnh cấm lên tiếng cách đó không lâu, châu đầu ghé tai đàm luận, có người cảm thấy quan châu ngu ngốc, có người lại nghĩ lệnh truy nã của bộ Hình không sai... Lúc này Tổng Dương bước lên nửa bước:

- Khởi bẩm Công chúa, tiểu nhân có điều muốn nói.

Nhâm Tiểu Bộ thật sự vui sướng:

- Có chuyện mau nói!

Không biết vì sao, dính vào Tổng Dương, Nhâm Tiểu Bộ rốt cuộc hận không thể nói vài câu, cho nên lát sau lại nói thêm:

- Nói đúng có thưởng, nói không đúng đánh đòn!

Tổng Dương cười quay người, nhìn về phía Tần Trùy:

- Tần đại ca, xin hỏi người ở ải Khổ Thủy trấn thủ biên cương bao lâu?

Tần Trùy đáp lại:

- Mười tám tuổi Tần mỗ hưởng ứng lệnh triệu tập nhập ngũ, đóng quân ở ải Khổ Thủy, đến lúc điều tới Hồng Ba Vệ, trọn vẹn mười lăm năm.

Tổng Dương lại hỏi:

- Ải Khổ Thủy an ninh thế nào?

- Đứa trẻ Nam Lý cũng biết rằng, nơi đó là trạm kiểm soát lớn nhất của Tây Vực, trong khoảng hơn trăm năm chưa bao giờ bình yên, cách vài ngày đều có sự kiện lính Thổ Phiên biến thành trộm cướp, ít hơn thì mười, nhiều hơn thì trên ngàn, đánh không hết giết không cùng, chỉ có đánh vào tinh thần, vừa thấy khói lửa liền xuất quân giết kẻ trộm.

Trong vô thức, vô dãi lần nữa lại trấn tĩnh lại, Tống Dương thanh âm rõ ràng dị thường:

- Tướng sĩ Nam Lý chúng ta giết trộm, có thể có bằng chứng sao?

Tần Trùy thần nhiên trả lời:

- Đầu người chính là bằng chứng, cầu tặc sát thương người vô tội Nam Lý ta, chúng ta liền cắt đầu trở về báo cáo kết quả công tác.

Tống Dương gật đầu, tiếp tục nói:

- Như vậy người giết được bao nhiêu người, còn nhớ rõ không?

- Mỗi lần giao một đầu người, thư lại doanh trại đều có bản ghi chép trong hồ sơ, khi ta được điều đi nhận chức đã từng kiểm tra qua, trong mười lăm năm, Tần mỗ tổng cộng giao về ba trăm mười sáu đầu trộm cướp. Việc này có án có thể tra, mỗi một huynh đệ ải Khổ Thủy đều là nhân chứng của Tần mỗ!

Tống Dương trầm mặc một lát, đột ngột nói:

- Tần đại ca, Tống Dương bái tạ!

Nói xong tiến lên muốn lạy, nhưng Tần Trùy lại vung tay lên nâng gã, giọng nói trầm lắng cũng đè nặng:

- Không thể nhận! Nam nhi đền nợ nước, thuở nhỏ học võ vì giết kẻ trộm, thuộc về phận sự, không có công, không thể nhận bái tạ.

Lúc này dưới đài bỗng nhiên vang lên một tiếng ủng hộ, không biết là ai, mà trong nháy mắt truyền xuống, vô số âm thanh ủng hộ trong yên tĩnh đột nhiên bùng nổ!

Nạn trộm cướp ở biên thùy Nam Lý dấy lên cả nước đều biết, Phiên chủ Thổ Phiên độc ác hiểu sát, quân binh thủ hạ thường xuyên vượt biên cướp bóc, việc càn quét các thôn xóm không bình thường, tất cả mọi người Nam Lý thấy rõ Thổ Phiên hung dữ độc ác, trong lòng hận bọn chúng cực độ, giờ phút này đối với các chiến sĩ dũng cảm mà nói, sao có thể không đổi được sự ủng hộ ngút trời.

Sau một lúc lâu, vô đài mới dần khôi phục trở lại, mà Tống Dương còn chưa nói hết

- Tần đại ca, mặt của ngươi vì sao bị đốt thành như vậy?

Tần Trùy ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu ngạo, không thể không biết gương mặt mình xấu xí:

- Vì cứu người, mười ba năm trước ác tặc cướp của, đốt thôn, khi chúng ta đuổi tới kẻ cướp đã rút lui, trước mắt chỉ còn lại một biển lửa, ta nghe có tiếng trẻ con khóc liên lao vào. Rốt cuộc ông trời phù hộ, đứa trẻ được ta cứu ra, là một bé trai.

- Ta biết sơ qua y thuật, hiểu được trọng thương như vậy, cả đời cũng không cách nào chữa khỏi, mỗi khi gặp thời tiết thay đổi đều đau nhức không ngừng, thị lực cũng sẽ từ từ giảm sút, hiện tại có lẽ không cảm thấy gì, nhưng ít thì mười năm, lâu hơn thì hai mươi năm, sẽ mù... Tần Trùy, ngươi hối hận không?

Tần Trùy dữ tợn mà cười:

- Hối hận? Ngươi cũng biết, đứa trẻ ta cứu kia, hiện giờ cũng một thân võ nghệ giỏi giang, gia nhập quân ngũ, đứa trẻ cũng không biết được cùng ta trấn thủ ải Khổ Thủy, tháng trước truyền tới tin tức, thắng nhóc đó đã đưa về ba cái đầu cầu tặc! Ngươi nói ta có hối hận không?

Dưới đài có người nước mắt ròng ròng, có người cắn răng, nhiều người thì hai tay nắm chặt.

Tống Dương vẫn còn ngại chưa đủ, tiếp tục nói:

- Có một thỉnh cầu hơi quá, Tần đại ca có thể cởi áo lót xuống không?

- Có gì không thể, khuôn mặt này còn không sợ gặp người, huống chi là ngực bụng.

Trong tiếng cười, Tần Trùng giơ tay xé rách chiếc áo lót, từ trước ngực tới sau lưng, ngoại trừ vết bỏng, chỉ có các vết sẹo ngang dọc không đếm được, trên bụng còn có hai hố lõm xuống da dề rỗ rầm, giống như từng bị trường thương đánh úp từ phía sau.

Giọng Tống Dương dần vang:

- Ta nghe nói, dũng sĩ chân chính chỉ để lại sẹo ở trước ngực, vết thương sau lưng là khi chạy trốn mới có thể để lại.

- Dũng sĩ chân chính người nói nhất định số người rất đông.

Tống Dương ra vẻ khó hiểu:

- Vì sao?

Tần Trùng cười lớn:

- Khi một người đánh tám, bị người vây từ phía chém toán loạn, bảo dũng sĩ chân chính mà người nói tới thử xem, xem phía sau lưng của bọn họ có lưu lại sẹo không?

Người đàn ông dữ tợn cười to, dân chúng dưới đài cũng cùng cười theo, hơn phân nửa trong mắt có lệ, nhưng cũng cười... Người Thổ Phiên nhiều, lính Nam Lý ít, vết thương sau lưng không phải tượng trưng cho sự nhất gan, hoàn toàn ngược lại, chính mình chứng Tần Trùng can đảm không sợ chết, lấy ít địch nhiều vẫn anh dũng giết hết! Mà xa nơi tiền tuyến, biên giới tướng sĩ Nam Lý địch lớn, cho tới bây giờ đều là lấy ít địch nhiều.

Lúc này giọng Nhâm Tiểu Bộ truyền đến:

- Hồng Ba Vệ, cởi áo lót.

Mấy chục tên đàn ông trai tráng đồng thời tháo bỏ giáp trụ, cởi áo lót, cùng Tần Trùng xếp song song một hàng, mỗi người đều giống Tần Trùng, khắp người đầy những vết sẹo bởi đao thương, Tống Dương lại lần nữa cất cao giọng, nhìn thẳng bọn họ hỏi:

- Tần Trùng, người toan tính cái gì? Hồng Ba Vệ, các người mưu đồ cái gì?

Không ai mở miệng, Tống Dương lại xin hãy cởi áo tháo thắt lưng, cũng đích thân đi ra, cùng một đám thiết vệ sóng vai mà đứng, tuy rằng Tống Dương không phải da mỏng thịt non, nhưng so với đám người vào sinh ra tử này, cũng bóng loáng bắt mắt.

Tống Dương hít hơi dài:

- Các người một thân vết sẹo khó coi, đổi lại là một thân da thịt trơn nhẵn này của ta. Đây là toan tính của các người sao.

Một câu bình tĩnh nói xong, Tống Dương đột nhiên phát tay, cầm quần áo trong tay hung hăng nên trên đài, trong giọng nói tập trung toàn bộ nguyên khí, gào rít rống lên:

- Ta đây thực không hiểu, vì sao còn có người muốn hãm hại Tần Trùng!

Âm thanh rơi ra, dưới đài lúc này bùng nổ tiếng rống lớn, nhưng lần này không phải tiếng hoan hô, mà là tiếng mắng chửi phẫn nộ. Tuy rằng phần đông dân chúng không thể nghĩ ra rốt cuộc là ai đã vu hại Tần Trùng, nhưng bất luận người này là ai, đều đã kích thích sự phẫn nộ của dân chúng.

Cao Trường Sử lúc này đã tỉnh táo hơn phân nửa, trong đầu vất óc suy nghĩ biện pháp hòa giải cục diện, nhưng hiện tại sự phẫn nộ của dân chúng đã hình thành, còn chưa thể vừa vãn trở về, việc duy nhất có thể làm là tóm lấy một vài nhược điểm, lấy hết can đảm quay sang Tống Dương quả trách:

- Điều dân lớn mật, mê hoặc lòng dân cùng mưu phản.

Tiếng trách mắng của gã hoàn toàn bị một trời âm thanh tức giận bao phủ, căn bản không ai để ý tới, cũng chỉ có Tống Dương... Thật sự khiến Cao đại nhân cảm thấy lưng rét run chính là, Tống Dương đưa mắt nhìn

lại đây, không ngờ đối với hắn lộ ra nụ cười tươi tắn rạng rỡ. Tất cả không ý thù địch, hiền lành thân thiện, lộ ra là một người thiếu niên dễ chịu.

Dân chúng dưới đài xúc động, nếu không có đại đội quan binh ngăn cản, đã sớm xông lên rồi, Lưu Thái thú mồ hôi túa ra như tắm, đầu đập trên mặt đất, run giọng biện giải:

- Hạ quan nhất thời hồ đồ... Nhưng bộ Hình hạ lệnh truy nã rộng lớn như thế, là bọn họ sai lầm rồi...

Nhâm Tiểu Bộ “ồ” lên một tiếng:

- Một vị thủ lĩnh trong Hồng Ba gia tướng, không ngờ được lệnh truy nã của bộ Hình? Ta thật là phải nhìn Đỗ thúc thúc cao lên rồi.

Đỗ thúc thúc là Thượng thư bộ Hình, trước kia cũng từng mang quân đánh giặc, cùng Trần Tây Vương cũng có chút giao tình, mặc dù thật sự Hồng Ba Vệ phạm vào trọng án, bộ hình cũng chỉ cho là việc nhà Vương gia, thông báo tới phủ Hồng Ba xử lý, làm sao trực tiếp phát ra lệnh truy nã. Nhâm Tiểu Bộ giọng điệu thoáng cao thêm:

- Ta nghĩ, rốt cuộc là bộ Hình lầm, hay còn có người giả tạo hồ sơ?

Không biết tới khi nào, Tổng Dương chạy tới bên người Lưu Thái thú, đối diện với chỗ Nhâm Tiểu Bộ đứng, hướng nơi màn che khom người nói:

- Công chúa điện hạ, thảo dân còn có chuyện muốn nói.

- Nói.

- Thảo dân nghĩ Thái thú đại nhân chưa từng vô ý, ngược lại đối nhân xử thế thận trọng, kết thân với cấp dưới cũng không tín nhiệm mù quáng... Nhưng thật ra viên quan đem hồ sơ cấp báo Thái thú đại nhân, hẳn là nên thẩm vấn cẩn thận.

Tổng Dương tung cho Lưu Thái thú một cái phao cứu mạng.

Thái thú đại nhân không phải thằng ngốc, thật nhanh gạt đầu theo lời Tổng Dương nói:

- Đúng như thế, hạ quan khi nhìn thấy hồ sơ cũng không biết Tàn tướng quân là Hồng Ba thiết vệ, nhưng mơ hồ phát hiện ra lệnh truy nã lớn làm cho có chút nghi ngờ, nhưng không thể phán đoán, cho nên ghép lại, cả gan đem hồ sơ trình lên, xin Huyền Cơ Công chúa minh xét, quả nhiên Công chúa điện hạ nhận rõ mọi việc...

Nói tới đây, Nhâm Tiểu Bộ đã cười khanh khách:

- Không cần nịnh bợ, Thái thú đại nhân vất vả rồi.

Lưu Thái thú rất cuộc thử phào một hơi nhẹ nhõm, biết mình cuối cùng từ trong đám mực nát này thoát được ra, trước tiên đối với Tổng Dương gạt đầu tràn đầy cảm kích, tiếp đó quay lại, khiển trách Cao Trường Sử:

- Đồ khôn kiếp này, là chuyện tốt ngươi làm đó!

Cao Trường Sử cũng lấy được một lý do tốt, dù sao chính là muốn đẩy trách nhiệm, lúc này quỳ rạp xuống đất:

- Công chúa bớt giận, đại nhân bớt giận, ty chức có chuyện...

Nhưng lúc này, Nhâm Tiểu Bộ căn bản không dễ dàng để cho gã mở miệng, nàng có chút ít công phu, cười lạnh trong lòng, thanh âm không nhỏ:

- Trụ cột quốc gia suýt nữa bị ngươi đưa vào dao cầu, Hồng Ba gia tướng phục vụ quên mình đối lấy danh dự liền bị ngươi hủy diệt; công văn của bộ Hình Nam Lý các ngươi viết thì viết, bỏ thì bỏ sao. Thực muốn nhìn một chút, ngươi có phải đến thánh chỉ cũng viết được vài phân chẳng! Có gì vô nghĩa đều chờ lát nói sau, Hồng Ba gia tướng, bắt, đánh gã cho ta.

Công chúa truyền lệnh, Hồng Ba Vệ lập tức động thủ, lần này vu cáo hãm hại lên đầu Tàn Trùy, Hồng Ba Vệ người người tức giận, ra tay mạnh mẽ trầm trọng, các loại thủ đoạn sấm sét toàn bộ đều hướng lên Cao

Trường Sĩ dội xuống, một lát sau, lại có Hồng Ba Vệ đem thanh niên áo lụa lên đài cao, gã sớm đã bị người của Công chúa theo dõi, sao có cơ hội chạy trốn.

Không bao lâu Cao Trường Sĩ không chịu được, kêu thảm nhận tội.

Sau đó thái giám đi theo Công chúa cao giọng chiêu cáo, đem tình tiết vụ án xếp lại bày ra, không đề cập tới những việc đã trải qua của đám người Tống Dương, chỉ nói khi Hồng Ba gia tướng thường phục làm nhiệm vụ, gặp được thanh niên áo lụa phá hại trong quê, người này liền ra tay giáo huấn. Đối phương không biết thân phận Hồng Ba Vệ, cấu kết với Trường Sĩ cố ý trả thù, Công chúa nhìn rõ mọi việc, cố ý chờ gã sập bẫy, đồng thời mượn việc này khảo sát Thái thú đại nhân, Lưu Thái thú không phụ kỳ vọng của quốc gia, vẫn chưa từng bao che cho cấp dưới.

Đến lúc này “chân tướng rõ ràng” không chỉ có danh tiếng Hồng Ba Vệ cao hơn tầng lầu, đến cả trấn Tây Vương, Huyền Cơ Công chúa cũng đều trở thành Thanh Thiên trên đời, phúc của dân chúng, về phần chú cháu Cao Trường Sĩ thì không có cơ hội xuống đài, trực tiếp bị Hồng Ba Vệ giống như muốn giết chết bọn chúng trên đài.

Thay đổi địa điểm, thay đổi thời gian, thay đổi hoàn cảnh... Nhưng hôm nay đối phó với việc chú cháu Cao gia, bản chất và , Tống Dương chỉ là chấp nối các sự kiện, chỉnh hợp về nguyên gốc, cuối cùng thuận thế phát động sự kích động hung mãnh!

Chỉ vậy thôi.

46. Chương 46: Hiên Nghệ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 46: Hiên nghệ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngay vào thời khắc họ Cao kia quyết định đối phó với Tống Dương, hai chú cháu bọn họ đã đem đầu đến Diêm La điện. Tống Dương gần như chưa phải làm gì, mà Nhâm Tiểu bộ cũng không cần hẳn phải làm gì. Ngoại trừ cuối cùng ở trên đài nói chuyện với Tần Truy cổ động dân tình.

Làm như vậy cố nhiên là muốn nuốt chửng họ Cao, nhưng quan trọng hơn, lúc này thành Thanh Dương ai nấy đều biết quá khứ quang vinh lỗi lạc của gia tướng Hồng Ba dưới trướng Trấn Tây Vương, trấn thủ biên cương anh dũng tới mức nào.

Nhiệm vụ lần này không có gì ngoài Uy vọng. Dân tâm là lẽ vật tốt nhất. Hơn nữa Tây tuyển gian khổ, tuyển lính ở đâu trước sau vẫn luôn là vấn đề, trùng hợp Tống Dương nghe Tần Truy nhắc tới, không lâu sau Trấn Tây Vương sẽ trưng binh ở Thanh Dương châu.... Có thể tưởng tượng ra lúc đó thanh niên cường tráng sẽ hưởng ứng lệnh triệu tập nhập ngũ, hẳn sẽ như trong phim truyện chứ?

Về phần hấn giải vây cho Lưu thái thú, thứ nhất Thái thú đại nhân thực sự không liên quan nhiều lắm, thuần túy là bị họ Cao kéo xuống nước, có giết y Tống Dương cũng không thấy dễ chịu, tha được người ta sẽ có lúc phải nhờ người ta; ngoài ra, mặc dù Tống Dương không có lòng chính trị, cũng hiểu được làm đến chức Thái thú, sau lưng sẽ liên quan đến rất nhiều mối quan hệ không đếm hết, đếm đến muốn bắt y trong vương thủ đường nhiên không khó, nhưng sau đó cũng sẽ phải mất chút công sức dẹp yên những phản tranh bởi vậy mà nổi lên.

Nhâm Tiểu Bộ vội vàng giúp Tống Dương, hẳn cũng không muốn nàng dính vào phiền toái.

Tuy nhiên, Tống Dương không ngờ được chính là lễ vật đưa tới, Công chúa điện hạ không chỉ vững vàng tiếp nhận, còn thuận bước lên lầu, phái thái giám đầu vào đẩy công bố chân tướng, tô son thêm cho cái mỹ danh “Trùng phạt ác lai, chủ trì công đạo” của Trần Tây vương.

Nhâm Tiểu Bộ cũng chỉ hiểu được “Thuận thế dựng lên”, chỉ bằng vào tính tình hấp tấp và cầu thả của nàng sao?

Chuyện không khó đoán, cân nhắc thêm một chút Tống Dương đã hiểu, bên cạnh Công chúa điện hạ còn có cao nhân.

Xử xong án tử, dọn đi thi thể, xả nước rửa sạch vết máu, kỳ sĩ còn phải tiếp tục tuyển, Công chúa ra lệnh một tiếng, thịnh hội tuyển hiền liền tiếp tục, tiểu lại gọi số lại tiếp tục rao lên:

- Tống Dương, nhân sĩ Yên Tử Bình Thanh Dương châu, 18 tuổi, trình diễn tài nghệ... lời nói thật!

Nhâm Tiểu Bộ cảm thấy mình hiểu rõ Tống Dương, vốn tưởng rằng tài nghệ hần hiền hơn nửa là bản lĩnh châm cứu, dùng thuốc, không ngờ lại là “nói thật”, cực kỳ buồn bực lắm lắm:

- Cái gì mà nói thật? Cái này cũng coi là bản lĩnh sao? Người nói Tống Dương muốn nói thật?

Ở trên đài, Tống Dương đứng theo quy củ khom người thi lễ, sau đó lại đứng theo quy củ trả lời:

- Đúng! Tuy nhiên, “Lời nói thật” ta muốn nói hần mọi người chưa từng nghe qua.

Nhâm Tiểu Bộ nhướn mày lên một tí.

- Người bình thường đều không thể liếm được khuỷu tay phải của mình.

Việc này Tống Dương cũng đã từng thử qua, tràn đầy tin tưởng.

Vô số dân chúng dưới đài, mười người có tám thử ngay tại chỗ, quả nhiên không ai có thể liếm được khuỷu tay của mình, rất nhiều quan viên trên đài cũng muốn thử xem, nhưng trước công chúng, cái uy của nhà quan sao có thể co tay thè lưỡi, nên cố nhịn. Công chúa điện hạ ngồi sau tấm lụa cũng có thể nhìn thấy bên ngoài nhưng bên ngoài không ai có thể nhìn thấy nàng, không chút e dè, vịn khuỷu tay phải rướn cổ lên lưỡi... Một lát sau đổi tay, cuối cùng cũng chịu thua buông tay.

Nhâm Tiểu Bộ lại nghe tiếp.

- Ngồi trên ghế, lưng dán sát vào lưng ghế, nếu không rướn đầu về phía trước, nghiêng bả vai, thẳng thắt lưng, chỉ dùng sức chân vĩnh viễn không thể đứng dậy được.

Lần này dân chúng xem náo nhiệt dưới đài không thử được, nhưng chúng quan ngồi trên đài đều thần nhiên thử. Nhâm Tiểu Bộ đương nhiên lại càng không phải ngoại lệ, cũng cố đứng dậy được.

- Lợn không thể ngẩng đầu nhìn trời, nó không ngửa được cổ.

Hần vừa nói xong, Thái thú đại nhân vừa mới cố hết sức cũng không đứng dậy nổi liền ngẩng đầu nhìn trời. Không chỉ y, dân chúng dưới đài cũng không ít người giống y, thuần túy chỉ là phản xạ quán tính. Chợt mọi người khựng lại, hiểu ra ai ai nấy đều cười phá lên, ai cũng sẽ không tức giận vì trò đùa nho nhỏ này, phần lớn thậm chí nghĩ lát nữa về nhà sẽ thử bắt con lợn nhà mình ngẩng đầu lên.

Mọi người thu ánh mắt lại, lại chăm chú nhìn Tống Dương trên đài, Tống Dương đang muốn nói tiếp, đột nhiên sắc mặt thay đổi, như thể nhìn thấy nguy hiểm thật lớn, giơ tay chỉ vào giữa không trung hô to:

- Cẩn thận!

Mọi người đều kinh ngạc ngẩng đầu, Tống Dương lại nói với Công chúa trong màn:

- Bất ngờ ngẩng đầu, tất cả mọi người đều há miệng.

Nhâm Tiểu Bộ cũng ngẩng đầu nhìn trời, không thể nhìn thấy vô số người dưới đài đang há hốc miệng, nhưng nàng tin lời Tống Dương nói, vì miệng nàng đến bây giờ vẫn còn đang há.

Nhâm Tiểu Bộ cười ha ha, liên mồm thúc giục:

- Tiếp đi tiếp đi.

- Còn nhiều sự thật lắm, ong mật vĩnh viễn đuổi không đi, voi không thể nhảy cả bốn chân lên, bò có thể bước lên bậc thang nhưng không thể bước xuống, cá sấu vĩnh viễn không thể được lười ra, tiếng vịt kêu sẽ không gây ra tiếng vang, cắt đầu con gián xuống nó còn có thể sống được thêm mấy ngày, trẻ mới sinh toàn thân gần ba trăm mẩu xương, đến khi lớn chỉ còn hai trăm lẻ sáu đoạn...

Nói tới đây, Tống Dương im lặng, tạm dừng một lát mới tiếp tục nói:

- Khâm sai là thay thế Thánh thượng tới, nói sai là khi quân. Những lời ta nói, chớ vội quay về có thể kiểm chứng, tuyệt không nửa câu nói láo.

Người khác có lẽ sẽ nghi ngờ, nhưng Nhâm Tiểu Bộ thì tin, bởi vậy cũng hết sức hiếu kỳ:

- Sao người biết nhiều thứ lung tung vậy?

- Hiểu biết này chỉ là nhờ có duyên, từ nhỏ tiểu nhân đã ẩn cư cùng trưởng bối, xa rời thế tục mà tu hành, cầu hiểu thiên cơ, độ mình độ nhân. Người lớn trong nhà chỉ điểm, huyền cơ thiên địa ẩn trong thiên địa, muốn ngộ trước hết phải xem... Từng chút từng chút cẩn thận quan sát.

- Tu hành? Cho dù chuyện này có thú vị, nhưng chỉ bằng đó còn chưa đủ tư cách theo bản cung vào kinh.

- Chuyện này đều là trên con đường ta tu hành quan sát mà tự nhiên phát hiện ra. Tống Dương mỉm cười:

- Nhưng liên tục quan sát, tỉ mỉ quan sát, dần dần cũng rút ra điều tâm đắc, theo như lời người lớn trong nhà, huyền cơ thiên địa ẩn trong thiên địa... Lớn như vũ trụ ngân hà, trung là dân giàu nước mạnh, nhỏ như tu thân tự xét, đều có thể lĩnh ngộ từ tự nhiên.

Không bao lâu sau khi biết được tuyển hiền từ chỗ Cố Chiêu Quân, Tống Dương cắn bút suy nghĩ, nhớ lại mấy thứ truyện cười này ở kiếp trước, không ngờ lại muốn dựa vào những kiến thức nho nhỏ như “Không liếm được khuỷu tay phải” mà trúng kỳ sĩ.

Kỳ sĩ chính là để thể hiện cái oai phong của Nam Lý. Oai danh của cả quốc gia là cái gì? Tống Dương dùng cách suy nghĩ của mình để lý giải đại khái về kinh tế, quân sự, văn hóa, chính trị.

Trong đó, kinh tế thì không cần suy nghĩ, Nam Lý so với Yến quốc không cổ xưa bằng, Phong Long đế tức giận còn ném dưa, như vàng bạc không thể thay thế nhau.

Còn về văn hóa, thực ra Tống Dương cũng từng suy nghĩ qua, đạo thơ đích thực là đường tắt, nhưng rất nhanh hần đã buông tha ý tưởng này. Nguyên nhân rất đơn giản, so đấu thi từ chính là phải có vốn và tài năng, phải có bản lĩnh thực sự mới có thể ứng cảnh.

Từng trải qua một đời đối nhân xử thế, danh thi hảo từ hần còn nhớ một ít, nhiều đó miễn cưỡng có thể trở thành vốn, nhưng tài năng thì Hần không có! Hần có thể đạo thơ Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, nhưng đơn giản nhất, nếu khâm sai bắt hần làm đề cho lần tuyển hiền này, làm thơ ngay tại chỗ, Tống Dương cũng chỉ có thể ngâm một câu:

“Nhân sơn nhân hải nhân chận đa.

Đại gia khán đắc tiểu cấp cấp

(Người trong người ngoài người thật nhiều

Ai nấy đều vui cười ha ha)

Chỉ cần có chút tài thơ khăng định sẽ có người bắt hần phải bảy bước thành thơ, Tống Dương cũng không dám trông cậy là người ta sẽ đưa hần tới trước một thác nước, thành toàn cho hần niệm ra “Nghị thị ngân hà lạc cửu thiên...”

(dịch nghĩa: Ngõ sông Ngân Hà rơi từ chín tầng mây – thơ Lý Bạch ạ - thánh cô)

Còn về quân sự, Tiêu Kỳ xem ngựa và Lưu Nhị dạy chim đều ở trong nhóm này, Tống Dương không tìm ra được sở trường của mình ở phương diện này.

Chỉ còn mỗi chính trị. Mà hàm nghĩa của hai chữ chính trị này lại trống tuếch, chỉ cần có liên quan đến hai chữ dân sinh, dựa vào trình độ kiếp trước kiếp này không tương xứng nhau, ngàn năm sau dần sẽ tương

đổi hoàn thiện, bất luận là một người bình thường nào cũng sẽ từng học qua kiến thức tự nhiên, xã hội, có thêm chút tài ăn nói... Đây mới thực sự là đường tắt để có tư cách giành được phó lô nhất phẩm.

Nghĩ vậy, lần này Tống Dương cần phải làm một người có kiến giải độc đáo, nhưng hắn mới mười tám tuổi, còn quá trẻ, tuổi tác và thân phận đều không phù hợp, cho nên hắn mới muốn dùng cái tri thức vật vãn này làm dẫn, kể ra chuyện mình đã tiềm thể tu hành, dẫn ra rằng những lời sau này nói ra đều là lãnh ngộ từ tự nhiên mà có.

Nói trắng ra, là cái vỏ thôi.

Tống Dương khoanh tay đứng, thần sắc thông dong. Nhâm Tiểu Bộ lại cảm thấy bộ dáng giả vờ giả vịt của hắn không ngờ nhìn lại khá đẹp, lẳng lặng nhìn hắn một lúc mới hỏi:

- Sao trên trời, dân giàu nước mạnh, tu thân tự xét, người đều có kiến giải?

Nhìn đẹp thì có đẹp, Nhâm Tiểu Bộ cảm thấy lần này da mặt Tống Dương hơi bị dày rồi.

Hắn cười cười:

- Ngẫu nhiên chợt ngộ, còn mong Công chúa điện hạ và các vị đại nhân nghiệm chứng.

Vừa nói ra, trong số các vị đại nhân trên đài có một vị sắc mặt không hài lòng, hừ lạnh ra tiếng, chính là Thanh Dương Tư Mã.

Trong vụ án Cao Trường sử vừa rồi, Thái thú và phần đông quan lại Thanh Dương đều nhìn ra được Tống Dương có quan hệ sâu xa với Hồng Ba phủ, hiện giờ Tống Dương lên đài, cũng không ai nói “Không”, hơn nữa mấy cái kiến thức vật đó lại khá thú vị, ai nấy đều tươi cười

Vị Tư Mã Thanh Dương này, học thức không nói đến, nhưng đối nhân xử thế khô khan, tính tình có vài phần giống Vưu Thái y. Vốn chức vụ, địa vị của Tư Mã không khác Cao Trường sử lắm, nhưng chính là bởi vì cái tính trời sinh này, lão càng ngày càng mệt, bị Cao Trường sử đè đầu cưỡi cổ. Lúc trước thấy Trường sử dèn tội, Tư Mã đại nhân còn thấy khá cao hứng, đã cười ha hả xem Tống Dương hiển nghệ, nhưng sau đó thấy hắn nâng đề tài lên đến tận trời, Tư Mã đại nhân lại tái phát cái tính của con mọt sách, trong mắt chỉ thấy tiểu tử này kiêu ngạo, ngông cuồng, hừ lạnh một tiếng đã coi như là khách khí, nếu không ngại Công chúa, y đã sớm lên tiếng làm khó.

Cho dù thế, làm thế nào dân giàu nước mạnh?

47. Chương 47: Từ Tuấn Kiệt Đến Lưu Manh Chỉ Một Sợi Tóc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 47: Từ tuấn kiệt đến lưu manh chỉ một sợi tóc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương cười:

- Dân giàu nước mạnh, rất đơn giản, chỉ cần Nam Lý sinh ra nhiều hiền tài sẽ có.

Bây giờ thì Tư Mã đại nhân trở mặt, muốn đập bàn quát mắng, may mắn có Lưu thái thú nhanh tay can y lại.

Tống Dương làm như không thấy, thông thả tiếp tục nói:

- Thiên tài là người như thế nào? Xưa có người tạo ra cày thép, giúp người nông dân làm ít được nhiều, có người nghĩ ra bàn đạp, giúp kỵ binh rong ruổi chiến trường, có người phát minh ra cái cưa, giúp nghệ nhân có thể làm ra những đồ tinh xảo. Những người này đều là thiên tài. Có thể mượn sức bản thân thay đổi

thiên hạ, khiến cho việc sản xuất trở nên đơn giản lại có hiệu suất cao, giúp binh mã trở nên mạnh mẽ đáng sợ, người như vậy chính là thiên tài. Nếu Nam Lý chỉ cần sinh ra nhiều thiên tài một chút, thì làm sao lo không thịnh vượng... Nhưng thiên tài từ đâu mà đến?

Ví dụ như nghề thợ rèn, một ngàn thợ thủ công tốt khi còn sống, ít nhất sẽ có một trăm người tập trung tâm sức tìm cách làm sao dùng ít sức mà hiệu suất cao lại không làm mất đi sự tinh xảo, trong một trăm biện pháp đó, có lẽ có mười là khả thi, mười biện pháp khả thi có thể bù hồ lẫn nhau, dung hợp lại, cuối cùng đúc kết lại có lẽ chính là bàn đạp, cày sắt năm đó. Con số ta nói không cần so đo, chỉ cần hiểu được đạo lý là tốt rồi. Thiên tài không phải là chui từ dưới đất lên, mà là từ nhân tài mà thành. Chỉ có nhân tài đủ nhiều mới có thể hy vọng sinh ra thiên tài. Muốn có thiên tài, kiểu gì cũng phải có nhiều nhân tài.... Nhân tài, lại là cái gì?

Hoặc văn thao, hoặc võ lược, hoặc chế tạo kim loại, hoặc thuốc men châm cứu, hoặc chiêm tinh bói toán.... Trong rất nhiều ngành học ít nhất đều có người tinh thông, có thể phát huy sở trường vì nước, mới có thể cho là nhân tài. Nhân tài lại từ đâu mà đến?

Nhân tài từ trong dân mà ra? Hiện giờ dân chúng Nam Lý ta, trong mười người có một người biết chữ, trong mười người biết chữ may mắn mới có một người được dạy cẩn thận chuyên một nghề, trong số mười người có nghề mới có thể có một vị nhân tài. Tuy nhiên, nếu tất cả dân chúng đều biết chữ, mỗi người đều biết tính toán, mỗi người đều có cơ hội được học chữ, nhìn xem hiểu được chữ nghĩa của các bậc thánh hiền tiền nhân, Nam Lý ta có bao nhiêu người?

Bỗng nhiên Tống Dương đổi câu chuyện:

- Trời đất ảo diệu vô cùng vô tận, ta may mắn ngộ ra một điều: thay đổi về chất là bắt nguồn từ thay đổi về lượng. Đó là đạo lý của trời! Có nhiều người đọc sách nhân tài mới có thể không ngừng xuất hiện, có nhiều nhân tài hơn mới có hy vọng có thiên tài. Ta nói đọc sách, không chỉ là đọc kinh luân văn võ, mà là văn, võ, quân, y và các loại khoa học khác, là giáo dục tổng hợp.

Sự tức giận trên khuôn mặt Tư Mã đại nhân không biết từ khi nào đã tiêu tan không còn, mà nhú mày suy ngẫm, đặc biệt khi nghe tới câu “thay đổi về chất là bắt nguồn từ thay đổi về lượng”, hai mắt rõ ràng sáng lên.

Mà Tống Dương vẫn không ngừng nói:

- Muốn dân giàu nước mạnh, muốn có nhân tài kiệt xuất, muốn có vô số nhân tài? Chỉ có một biện pháp là mở trường học, mở dân trí. Từ triều đình thiết lập học đường, biến tư thực thành công học.

Nói tới đây, đột nhiên Tống Dương im lặng, trầm ngâm một lát, sau đó đưa tay chỉ vào từng điểm từng điểm trên đài cao, nói cực kỳ bất kính:

- Hiện giờ Nam Lý, không nhờ người, không nhờ người.

Lại chỉ tay xuống dưới đài:

- Cũng không trông cậy vào các người, cũng không trông cậy vào ta! Tất cả đại nhân càng không thể trông cậy vào! Mỗi người đều phải mưu sinh, mặc dù trường học miễn phí, nhưng các người còn ai có tinh lực, tâm tư đi đọc sách? Huống chi có tâm tư đi nữa, có đọc sách cũng sẽ không thấy được hiệu quả gì. Muốn dân giàu nước mạnh, người ta đều không thể dùng, chỉ có... trẻ con! Những đứa trẻ ngày hôm nay mới là nơi để Nam Lý đặt hy vọng hùng bá khắp nơi!

Mở rộng trường học, giáo dục bắt buộc, dạy tất cả các khoa, đợi tới khi đủ tuổi nhất định sẽ chọn những người ưu tú trúng tuyển, được quốc gia giúp đỡ tiếp tục đào tạo sâu. Từ chọn lựa nhân tài cho quốc gia trở thành bồi dưỡng nhân tài cho quốc gia. Đây là nhận thức một ngàn năm sau vẫn đúng, đương nhiên Tống Dương cũng không ngoại lệ, thong thả nói...

- Xét đến cùng, chỉ có ba chữ: Thiếu niên cường!

Đại khái nói qua hình thức quản lý trường học, chỗ tốt của bao hết chi phí trường học, cuối cùng Tống Dương cao giọng:

- Thiếu niên giỏi thì nước giỏi. Thiếu niên giàu thì nước giàu. Thiếu niên độc lập thì quốc gia độc lập. Thiếu niên tự do thì quốc gia tự do. Thiếu niên tiến bộ thì quốc gia tiến bộ. Thiếu niên thắng Trung thổ thì quốc gia thắng Trung thổ. Thiếu niên hùng khắp thiên hạ thì quốc gia hùng khắp thiên hạ.

Đây là bài “Lời giáo huấn Thiếu niên Trung Quốc”, là danh ngôn của Lương Khải Siêu tiên sinh, là kinh điển đời trước Tống Dương đã đọc lâu lâu, tuy “Độc lập, tự do” trong đó không phải từ của đời này, nhưng Tống Dương cũng không đành thay đổi. Nhưng “Âu Châu, Địa cầu” trong đó thật không đổi không được, bị hấn biến thành “Trung thổ, thiên hạ”

Lời nói cô đọng, đạo lý cũng không phải vô nghĩa. Nam Lý suy nhược, sớm chiều không thể có khả năng quật khởi, muốn cường thịnh thế nào cũng phải coi trọng tương lai của quốc gia, không thể không coi trọng thiếu niên.

Nhâm Tiểu Bộ tuy đã mạnh miệng nói “Làm theo lẽ công bằng”, trong lòng đã sớm phát giấy thông hành cho Tống Dương, nhưng giờ thấy Tống Dương nói cũng không tồi, cực kỳ phấn kích:

- Khá lắm. Thay đổi về chất là bắt nguồn từ thay đổi về lượng, khá lắm, Thiếu niên thắng Trung thổ thì quốc gia thắng Trung thổ. Hay!

Lúc này Tư Mã Thanh Dương đang ngồi trên đài bỗng đứng lên:

- Chậm đã!

Lời vừa vọt ra, Tư Mã đại nhân mới giật mình nhận ra mình đã quát Công chúa, vội vàng khom người thi lễ, lộn xộn giải thích:

- Hạ quan không phải, không phải.... Xin Công chúa thứ tội.... Hạ quan không phải nói Tống.... Tống tiên sinh không được quá tuyền, chỉ mong Tống tiên sinh dừng bước, lão hủ còn một chuyện thỉnh giáo.

Tống Dương không phản cảm với lão chút nào mỉm cười thi lễ:

- Đại nhân muốn hỏi chuyện gì?

- Thiếu niên cường quốc vừa rồi như pháo nổ bên tai. Vừa rồi tiên sinh nói, từ thiên địa ngộ ra “Tu thân tự xét”... Lão hủ nhịn không được muốn thỉnh giáo tiên sinh.

- Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức; Địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật.

Nghĩa là: “Trời vận động mạnh mẽ, người quân tử nên cố gắng không ngừng; Đất có tính nhu hòa, người quân tử lấy đức dày để nâng đỡ vận vật”.

Lần này hấn không thao thao bất tuyệt nữa, chỉ nhẹ giọng nói một câu này. Sau đó nghe được rõ ràng trong sa trường Công chúa có một tiếng nữ tử rất nhỏ, nói như hát:

- Hay!

Lập tức nghe thấy tiếng Nhâm Tiểu Bộ, cũng rất nhỏ:

- Hay phải không? Hấn nói có ý gì tỷ tỷ hiểu được sao?

Tống Dương trúng tuyền, cũng không vội đi về phía những người được chọn, mà xoay người cúi đầu với phương Đông xa xa, muốn bái tạ tiền bối đã nói ra “Thiếu niên cường” “Thiên hành kiện”, người bên ngoài chỉ nhìn ra hấn đã lĩnh ngộ được từ thiên địa, lúc này đang bái tạ thiên địa.

Đang thi lễ, bỗng nhiên “Bình” một tiếng, một nắm đầm của Tư Mã đại nhân nện xuống bàn... Lão vừa mới phục hồi tinh thần lại từ “Thiên hành kiện”, có vẻ vui mừng bất ngờ, giờ thấy hấn thi lễ tạ ơn với đất trời, lão tiên sinh mới hiểu được mình đã thất thố, nhất thời chân tay luống cuống, một nửa là vì che dấu, một nửa cũng xuất phát từ thực lòng, cũng bất chúc Tống Dương cúi người thi lễ, bái tạ trời đất.

Thái thú bên cạnh lão cũng ngăn người, lập tức tỉnh ngộ, đó là một hành động thể hiện sự kính sợ, cũng là một cơ hội tốt thể hiện sự khiêm tốn, cũng đứng dậy mà bái về hướng Đông. Thái thú vừa động, rất nhiều quan viên trên đài cũng đều vội vàng đứng dậy làm theo.

Chúng quan trên đài bái tạ trời đất, dưới đài không ít dân chúng cũng học theo, nháy mắt trên dưới đài một mảnh trang nghiêm, Nhâm Tiểu Bộ cúi đầu, một giọng nói lại truyền đến bên tai Tống Dương:

- Nhiều người cùng bái trời đất như vậy...

Bên cạnh nữ tử kia khẽ sửa lại:

- Bái tạ thiên địa!

Tống Dương đứng dậy, đi về phía Nhị ngốc và Tiêu Kỳ tới ghế của mình, nhưng còn chưa đi hết đài, dưới đài bỗng dưng có một giọng nói khinh miệt, phát âm không rõ:

- Này, tiểu tử, đi thông thả một chút, ta muốn hỏi người chuyện này!

Kể lên tiếng là một người đàn ông vạm vỡ, da ngăm đen, mũi gần mắt, dưới cổ có một cái vòng vàng sáng loáng, nhìn quần áo có thể thấy được toàn bộ đều là phục sức khác với Nam Lý.

Đằng sau người béo đó còn có bảy tám người, cách ăn mặc đều tương tự. Tống Dương trước kia gần như không rời khỏi cái trấn nhỏ, chưa có kiến thức, nhưng vẫn nhận ra đây đều là người Thổ Phiên.

Thổ Phiên nhiều lần phạm biên, quấy nhiễu Nam Lý, nhưng ngoài mặt hai nước vẫn là láng giềng hòa thuận hữu hảo, vẫn lui tới thông thương, thường sẽ có các đoàn thương nhân Thổ Phiên vào Nam Lý. Yếu quốc cũng vậy, năm đó Quang Vinh Hữu còn dùng danh nghĩa thương nhân mà vào nước giết Tống Dương.

Cho tới bây giờ triều đình Nam Lý còn có nghiêm lệnh, vì không thể lấy cớ hạ binh đao với Thổ Phiên, phải bảo vệ châu quan mà bảo vệ những thương nhân Thổ Phiên đó, thường xuyên như vậy lại càng khiến cho bọn họ huênh hoang, thương nhân Thổ Phiên ở Nam Lý cũng thực sự ương ngạnh.

Tống Dương ngừng lại, vừa nói vừa quay lại nhìn:

- Nói!

Thủ lĩnh Thổ Phiên nhếch mép cười:

- Các người đang làm cái gì thế này? Nói là hát bội thì không thể hiện được hết, nói là đùa giỡn lại không thấy gỗ trống khua chiêng. Còn chưa dứt lời, đám đông xung quanh đã tức giận mà mắng ầm lên, Tần Trùy rõ ràng không nói hai lời, cất bước xuống đài, Tống Dương lại giơ tay ngăn cản y.

Tần Trùy trầm giọng:

- Việc này không liên quan đến người.

Gã là có ý tốt. Nếu Trần Trùy, Hồng Ba vạ ra tay, mấy người Thổ Phiên kia không bị đánh chết cũng bị tàn phế, sau lưng bọn họ còn có Hồng Ba phủ làm chỗ dựa, không muốn Tống Dương động thủ, có lẽ triều đình sẽ có thái độ khác.

Tống Dương lắc đầu, hần có đạo lý của mình:

- Nếu ta đã xuống đài, người làm gì với bọn họ ta cũng không quản, nhưng ta còn ở trên đài, những người này là phá ta!

Nhâm Tiểu Bộ vốn đã định trở mặt, nhưng thấy Tống Dương ngăn cản Tần Trùy, biết hần muốn xen vào chuyện này, bèn truyền lệnh Hồng Ba phủ án binh bất động.

Lúc này dưới đài dân chúng Thanh Dương đều phẫn nộ, nếu không có quan binh vất vả ngăn lại đã sớm lao lên đè bẹp đám cuồng đồ này, Thái thú đại nhân cũng sầm mặt xuống, nhưng Công chúa không lên tiếng y cũng đâu dám ra lệnh.

Trong tiếng mắng chửi của mọi người, thủ lĩnh Thổ Phiên lại làm ra vẻ như bưng tỉnh, cười:

- Các người đang tuyển kỳ sĩ Nam Lý? Chỉ cần có sở trường là có thể tới tuyển? Ha ha, vừa lúc.

Nói xong, đưa tay xoa xoa cái bụng ba vòng:

- Ta có thể ăn, ở Thổ Phiên nổi danh là thùng cơm, có thể lên đài không? Dựa vào cái bụng này mà làm kỳ sĩ Nam Lý.

Chúng nhân Nam Lý giận đùng đùng, nhưng Tống Dương lại cười:

- Chà, Thổ Phiên có nhiều thùng cơm ta đã sớm nghe qua, hôm nay nhìn thấy một cái, thực cao hứng.

Ồa một cái, dân chúng thành Thanh Dương dưới đài đều cười to, cổ ý cười thật to, có thể cười to đến bao nhiêu thì cổ mà gào to lên bấy nhiêu.

Thủ lĩnh Thổ Phiên tiếng Hán không tồi, nhưng dù sao cũng không phải tiếng mẹ đẻ, so với Tống Dương sống ở đây không cách nào đấu võ mồm chơi đồ chữ vụn vặt nói mát nhau được, tức giận mà bô lô ba la, dùng tiếng mẹ đẻ mà mắng.

Tống Dương quay đầu về phía Nhâm Tiểu Bộ, khom người thì lễ:

- Thảo dân tu tâm không tu miệng, mong Công chúa che tai miễn cho tội quấy nhiễu tai ngọc. Nói xong, xoay người lại, chỉ vào tên thủ lĩnh:

- Đồ ăn hại, kẻ vô dụng, ta... (đoạn này chửi bậy...)

Ps: cái chữ này có nghĩa là thùng cơm nhưng cũng có nghĩa là đồ ăn hại, kẻ vô dụng – hihi – thánh cô.

Tuy hẳn không nghe được tiếng Thổ Phiên nhưng cũng biết đối phương đang mắng mình, kiếp trước và kiếp này cho tới bây giờ hẳn chưa từng để ai mắng mà không mắng lại.

Dân chúng Nam Lý còn không ngờ nổi, thanh niên tài năng, tuấn kiệt vừa mới thao thao giảng đạo lý trên đài kia lập tức liền biến thành một kẻ lưu manh, há miệng mắng luôn từ thô tục nhất, ai nấy đều sừng sốt, mà một lát sau lại đều cất tiếng cười to, ngay cả Tư Mã đại nhân luôn giữ vẻ thông thái nghiêm khắc cũng cười vuốt râu cười ha ha. Cũng có vô số người không nhìn được mà bắt chước Tống Dương chỉ thẳng vào mặt thương nhân Thổ Phiên mắng xa xả.

Ngàn vạn người cùng mắng, tiếng mắng long trời lở đất.

48. Chương 48: Rượu Mạnh

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 48: Rượu mạnh

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Thủ lĩnh Thổ Phiên tức cháy mặt, nhưng ít ra nếu hiểu ra được thì chỉ rước lấy nhục, phát tay cả giận:

- Người Nam Lý và người Yến đều có một đặc điểm là khéo mồm dẻo mép, có dám đấu với chúng ta không? Có dám đấu với chúng ta một lần không?

Tống Dương vẫy vẫy tay:

- Thùng cơm, lên đài đi!

Thủ lĩnh Thổ Phiên cắn chặt răng, gã tên “Thùng cơm” bước lên đài, không chỉ mình gã, đằng sau còn có một tiểu nữ tử thấp thấp và một gã trung niên gầy.

- Đấu cái gì?

Tống Dương đánh giá ba người.

Thủ lĩnh Thổ Phiên kiêu ngạo ngông cuồng:

- Người Nam Lý trời sinh thân thể yếu đuối, luận võ với các người có thắng cũng không oai, không phải các người đang tuyển kỳ sĩ sao? Cầm kỳ thi họa cái gì cũng có thể đấu... Theo quy củ tuyển hiền của Nam Lý, thi ba vòng!

Sau đó, thủ lĩnh Thổ Phiên vỗ ngực, ồm ồm:

- Tìm người đấu uống rượu với ta!

Dứt lời, tiểu nữ tử thấp thấp sau lưng gã bước lên một bước:

- Tìm người thi ca hát với ta!

Giọng nói trầm thấp của gã trung niên gầy gầy khiến cho người ta hận không thể nằm sấp xuống mặt đất:

- Tìm người thi ngồi thiền với ta!

Tổng Dương trừng mắt, có vẻ hứng thú:

- Thi như thế nào?

Gã thủ lĩnh Thổ Phiên mập mạp giơ tay, vỗ chat chat mấy tiếng, tùy tùng lập tức ném mấy túi rượu lên. Gã mập nhận lấy bước tới trước mặt Tổng Dương:

- Thi uống! Đưa rượu mạnh nhất Nam Lý của các người tới đây cho ta uống, các người uống rượu của ta, ai say trước kẻ đó thua!

Gã mập không so tửu lượng, hẳn là so rượu. Lúc ấy Nam Lý ủ rượu còn chưa có kỹ thuật, tất cả đều là rượu trái cây, rượu gạo, độ rượu thấp nồng, hôm qua Tổng Dương mời rượu vợ chồng Khúc thị chính là loại rượu này. Nhưng trên cao nguyên lại có rượu trắng nguyên chất, mạnh gấp mười lần.

Thủ lĩnh Thổ Phiên còn chưa nói xong, quái thanh cười:

- Rượu Nam Lý đều là rượu cho đàn bà uống, Lão tử đã uống mười ngày mười đêm, cuối cùng chỉ một đi tiểu liên tục.

Tổng Dương cười:

- Nghe người nói vậy, có điều không rõ người thích uống gì... Ý tứ của người ta hiểu được, thi uống rượu ta chỉ nài! – Tay chỉ vào Tiêu Kỳ đang đứng bên cạnh Nhị Sỏa.

Tửu lượng của Tiêu Kỳ còn mạnh hơn cả Tần Trùy. Thiếu nữ gật gật đầu, bộ dáng thấy chết không sờn.

Tổng Dương chuyển mắt nhìn nữ tử Thổ Phiên thấp bé kia, đối phương mở miệng:

- Nhạc của Nam Lý lả lướt ẻo lả phát buồn nôn, chờ ta hát vang một khúc cho các người nghe được lời ca của cao nguyên rộng lớn, chỉ cần Nam Lý các người có thể hát ra điệu nhạc giống của ta ta nhận thua!

Tổng Dương hỏi lại:

- Không phải là hát như người, mà là điệu hát càn hào hùng bao la hơn, được không?

Nữ tử Thổ Phiên ngạo nghễ gật đầu, lập tức nói tiếp:

- Ca hát không phải đánh giết, thắng bại đều là lòng người định, nếu người Nam Lý nhất định không biết xấu hổ, lại nói chuyện như lúc nãy mà so với tài ca hát của ta, ta nhận thua ngay cho rồi!

Tổng Dương khụ một tiếng, cười:

- Muốn tâm phục khẩu phục, ta thành toàn cho người.

Nói xong, nhìn xuống đài, vẫy vẫy tay, cười nói:

- Khúc đại thúc, Khúc đại thẩm, lần này cần các người hỗ trợ.

Đôi vợ chồng sơn dã Nam Lý hôm qua không thể được chọn nhưng cũng chưa rời đi ngay, hôm nay cũng tới đây, chen chúc trong đám người xem náo nhiệt, sáng sớm Tổng Dương đã thấy bọn họ, còn ra cười nói chào hỏi, hiện giờ lại mời, hai vợ chồng thống khoái gật đầu, dắt tay lên đài.

Tổng Dương lại hỏi trung niên cao gầy :

- Người nói ngồi thiền là thiền thế nào?

Gã trở mình lấy ra hai cái bát đồng:

- Trong bát đầy nước, khi ngồi thiền đặt lên đỉnh đầu, nước của ai sánh ra trước là thua, người Nam Lý không phải Phật học hưng thịnh sao? Tùy tiện tìm một cao tăng của các người đến thi đi!

Đại Yến, Nam Lý, Thổ Phiên ba nước đều thờ Phật, nhưng người Hán là Thiền Tông, Thổ Phiên là Mật tông, rất nhiều người từ nhỏ đã khổ tu, gã trung niên gầy gò này cũng vậy, gã phải ngồi thiền sao cho bát nước trên đầu không còn một giọt vẫn không được nhúc nhích.

Thái Thú đại nhân khê nhủu mầy. Trong thành Thanh Dương cao tăng có thể ngồi thiền nhập định cũng không ít, chưa chắc đã thua gã, nhưng những người này rõ ràng là đến quấy rối, ngồi xuống ba ngày ba đêm bất động, tuyển hiền sao có thể tiếp tục tổ chức.

Tổng Dương ủng hộ gật đầu cười:

- Cái này cũng đơn giản, theo ý người, để ông ta thi với người.

Dứt lời, tay chỉ Lưu Nhị Sỏa đang ha ha ngậy ngô cười.

Nhị Sỏa ôm đồ gật đầu thật mạnh, sau đó nhỏ giọng hỏi Tiêu Kỳ:

- Sao lại kêu ta làm?

Hỏi xong tỷ thí thế nào, Tổng Dương nhìn thủ lĩnh Thổ Phiên:

- Tiền cược thì sao?

Gã ngẩng đầu ưỡn ngực:

- Chúng ta thua sẽ dập đầu nhận sai, còn các người thì không cần quỳ, chỉ cần chính miệng Công chúa phong chúng ta là “Kỳ nhân Nam Lý” ... Ha ha, thùng cơm Thổ Phiên làm kỳ nhân Nam Lý, ta nghĩ đến đã thấy cao hứng.

- Thêm một điều... - Tổng Dương tiếp lời:

- Nếu các người thắng, sẽ làm như các người yêu cầu, nếu các người thua, phải thi với chúng ta một trận nữa. – Về tươi cười trên mặt Tổng Dương không còn nữa – Không phải người nói người Nam Lý chúng ta trời sinh yếu đuối không hợp đấu võ sao? Nếu ba người các người thua thì còn một cơ hội nữa, tìm thủ hạ dũng mãnh nhất của các người đánh với ta!

Nói xong, Tổng Dương lại có vẻ ung dung:

- Đánh thắng ta, coi như các người thắng. Bại bởi ta, không chỉ dập đầu nhận sai, còn phải đền bạc, đền đồ.... Tóm lại, tất cả bạc của các người một mẩu cũng đưa ra đây, người ta không cần, các người quay mòng về đi là được.

Thủ lĩnh Thổ Phiên đầu tiên là sững sốt, lập tức cười ha ha:

- Người Nam Lý hóa ra không chỉ thân thể yếu đuối mà đầu óc còn ngu si nữa. Không chiếm được tiện nghi từ các người ta cũng xấu hổ! Được! Khẩn trương bắt đầu đi.

Nói xong, gã nghĩ tới cái gì đó, cười lạnh bổ sung:

- Nói thêm một câu, đấu rượu với lão tử, lão tử uống là rượu của Nam Lý các người! Rượu mạnh Thiêu Dao Tử của Thổ Phiên, lão tử đến đây không phải để uống nó!

Tổng Dương thoải mái phát tay:

- Yên tâm, ta là người Nam Lý, rượu ủ ra đương nhiên là rượu Nam Lý.... Bây giờ ta sẽ ủ cho người!

Thủ lĩnh Thổ Phiên ngạc nhiên:

- Bây giờ ư? Phải đợi bao lâu?

- Hơn một canh giờ. – Tổng Dương ném lại cho đối phương một câu, sau đó đi tới bên cạnh Tần Trùng, hạ giọng nói mấy câu, nhờ hắn giúp đỡ chuẩn bị vài thứ, lập tức Tần Trùng sai người đi làm, không bao lâu sau một lượng lớn rượu trái cây của Nam Lý đã được đưa lên đài cao, đồng thời còn có hỏa lò, nồi đất, cái phễu, ống trúc, cả cái chậu đồng thật lớn và các thứ đồ trong nhà bếp.

Trong ánh mắt buồn bực của người Thổ Phiên, Tổng Dương vô cùng cao hứng làm việc này việc nọ... Rượu trái cây của Nam Lý nhẹ ư? Không sao, từ trong rượu nhẹ chắt ra cồn, đơn giản chỉ cần đun nóng, cất, làm lạnh, kiếp trước đã học qua hóa học, cả đời này đi theo Vưu Thái Y chơi với thuốc học được cách khổng chế ngọn lửa, chuyện như vậy đối với hắn chỉ là một bữa ăn sáng.

Muốn uống rượu mạnh? Tổng Dương xoa tay, chỉ tiếc điều kiện đơn sơ không cách nào khác để chiết xuất ra cồn tinh khiết thực sự.

Quá trình làm việc cũng không phức tạp, sau khi biểu diễn, hắn giao rượu ủ cho đám người Tần Trùng, lại xoay người bước về phía vợ chồng Khúc thị.

Khúc đại thúc tràn đầy tự tin:

- Lời ca, sẽ hát bài “Tương tiến tử” hôm qua, cam đoan khiến Phiên tử cúi đầu nhận thua.

Tổng Dương lại lắc đầu, cười nói:

- Dùng “Tương tiến tử” thật sự quá sức coi trọng bọn họ rồi, lần này cần làm phiền Khúc đại thẩm.

Cả hai vợ chồng ngơ ngác nhìn nhau, không rõ ý tứ của hắn, Tổng Dương cũng không giải thích nhiều, chỉ mời hai vị rời bước, theo hắn đi lên một lầu các cách đài cao không xa.... Trước khi đi, Tổng Dương vẫn không quên dặn Tần Trùng viết rõ giấy trắng mực đen với người Thổ Phiên, tránh bọn họ quỵt nợ.

Khi hắn cùng vợ chồng Khúc thị quay lại đã qua hơn nửa canh giờ, phía trời tây mặt trời lặn dần, trên đài cao tứ phía đốt đuốc hừng hực. Tổng Dương vừa lên đài đã cười nói:

- Mùi rượu nồng quá!

Cầm lấy vỏ rượu mới chiết xuất, nhẹ nhàng nhấp một chút, cười lại càng tươi:

- Rượu này quả thực chính là dành cho con lừa! – Nói xong quay đầu nhìn người Thổ Phiên:

Ba vị ai lên trước?

Thủ lĩnh Thổ Phiên không biết ủ rượu, không hiểu hắn đang làm gì, bước nhanh lên, âm ỹ hét lớn:

- Bày bát!

Hai bên bày ra một hàng bát, lần lượt đổ vào rượu mạnh Thổ Phiên và rượu đặc biệt do Tổng Dương ủ, thiếu nữ Tiêu Kỳ cười duyên dáng với Tổng Dương, cầm một bát rượu Thổ Phiên uống một hơi cạn sạch.

Rượu rất mạnh, uống cạn một chén hai gò má hồng rực lên, có lẽ là vì đã say, Tiêu Kỳ bình thường vốn rụt rẻ, phát tay một cái ném bát choang một cái xuống đất, đưa tay chỉ thủ lĩnh Thổ Phiên:

- Thùng cơm, đến người!

Thủ lĩnh Thổ Phiên có vẻ khinh thường, cầm một chén rượu Tổng Dương ủ, cũng không vội uống, mà làm ra vẻ như dùng hai tay dâng lên trời, cúi đầu với phương Tây xa xa, dùng tiếng Hán cao giọng chúc:

- Chúc hùng chủ Thổ Phiên ta vạn thọ vô cương, thiên thu bách đại, nhất thống trung thổ!

Chúc xong, gãi vung tay áo, bày ra một tư thế đầy dũng cảm, nâng bát lên, uống một ngụm.

Lại một ngụm, sau đó “Phù” một tiếng, rượu ngon trong miệng đều bị gãi phun sạch ra, thủ lĩnh Thổ Phiên ho lớn, sắc mặt chật vật vô cùng.

Rượu uống ngon là vì trong đó có thêm nhiều hương liệu, vị cồn cùng với phụ gia khác hòa lẫn với nhau, thành một mùi hương mê người, nhưng sau khi cất, đã trở thành rượu mạnh chừng tám mươi độ, không còn một chút hương vị, uống vào miệng chỉ còn thấy chua, đắng, cay xộc vào tận trong khí quản, so với uống

ba cân bột ớt hòa vào nước tiểu của ngựa cũng không kém mấy phần, thật đúng là như lời Tống Dương nói, cần bản không phải cho người uống.

Gã Thổ Phiên mập mạp phun rượu ra, trên đài dưới đài tiếng cười như sấm, Nhâm Tiểu Bộ lại mừng thầm trong bụng, chỉ có Tống Dương nghiêm trang:

- Rượu chúc mừng chủ Thổ Phiên phách nghiệp vĩnh cửu người dám phun?

Không biết có phải bị nghẹn rượu không, gã Thổ Phiên mập mạp mặt đỏ tai hồng, cắn răng bưng chén lớn giữa đầu uống. Mấy ngụm đầu còn có thể miễn cưỡng nuốt xuống, nhưng mới nuốt được một nửa, bộ ngực nung núc thịt bắt đầu phập phồng kịch liệt, cái bụng to tướng cũng gồng lên không ngừng... Phải biết rằng đây không chỉ đơn giản là vấn đề tử lượng, mà còn là trình độ rượu đặc biệt của Tống Dương đã mạnh quá khả năng người bình thường có thể nhận, nếu uống chậm chậm có lẽ còn đỡ, uống từng ngụm to như thế thân thể lập tức phản ứng, từ não đến tâm phế gan phổi lập tức bắt đầu bài xích theo bản năng, cần bản gã mập không thể khống chế được.

Khi uống tới lúc chỉ còn non nửa bát, gã mập cuối cùng không nhẫn nhịn nổi nữa, cái bát to rơi xuống đất vỡ tan, cả người sụp sập xuống đất nôn mửa ầm ỹ, nước mắt nước mũi tràn đầy cái mặt béo.

Tống Dương chặt lưỡi lắc đầu:

- Vòng này xong rồi sao? Mới uống nửa bát rượu đã thành như vậy, xem ra người vừa được người nâng chén chúc cũng không may mắn... Thùng cơm, tự người nói đi, trận này ai thắng?

Gã mập còn chưa nói, chỉ cần nhìn ánh mắt cũng có thể hiểu, theo tiếng hét của Tống Dương, bốn phía bùng ra tiếng hoan hô tung trời.

49. Chương 49: Thắng Bại Về Ai

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 49: Thắng bại về ai

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Gã thủ lĩnh béo bại trận, nữ tử gầy nhỏ không nói hai lời, chậm rãi hít thở vài cái, lập tức cất tiếng hát vang.

Hán khúc dịu dàng, tiếng ca thảo nguyên thê lương khác hẳn, làn điệu cao nguyên hùng tráng lại thêm phần tráng lệ, khi thì trong suốt nhẹ nhàng như nước hồ tĩnh lặng, khi trào dâng như sóng lớn cuộn trào, nữ tử nhỏ bé đó vốn là danh ca trong tộc, gả cho gã thủ lĩnh béo theo hán đi khắp nơi, cũng vì thường xuyên đi xa, kiến thức của nàng còn cao hơn những người khác trên cao nguyên một bậc, lúc này trình diễn một khúc hát cao nguyên thật phi phàm.

Cao nguyên bao la, thánh hồ dài mãi, tất cả đều lần lượt được tiếng ca vẽ nên, nàng vừa cất tiếng hát, tiếng ồn ào huyền ảo của dân chúng Thanh Dương cũng chìm dần, chỉ còn tiếng ca của nàng.

Nữ tử nhỏ bé như hòa vào tiếng ca dần trở nên lớn hơn, cao hơn, thông suốt hơn, thuần khiết hơn.

Một khúc kết thúc.

Nàng không khom người thi lễ như khi hát trong tộc mà ngẩng cằm ngạo nghệ mỉm cười.

Tống Dương khen tự đáy lòng:

- Hát thật hay.

Lại nói với nàng

- Có thể lấy người cũng là phúc khí, có thể nghe hát cả ngày không chán.

Nữ tử nhỏ bé không nhận lời khen, bắn ánh mắt sang vợ chồng Khúc thị.

Khúc đại thẩm có vẻ hơi run, nhìn nhìn Tống Dương, có chút không nắm chắc.

Tống Dương gãi gãi đầu:

- Bà không hát, chẳng lẽ ta hát...

Đồng thời cười lên một tiếng, vừa rồi ở ban công khi học hát hai người bọn họ đã lĩnh giáo giọng ca của Tống Dương, đến bây giờ vẫn không hiểu nổi, một thanh niên diện mạo thanh tú, tiếng nói chuyện xem như cũng không tệ, đầy tài năng tuần kiết như thế sao tiếng ca lại có thể sánh ngang với vịt bị cắt cổ vậy.

Khúc đại thẩm cười cười, thả lỏng một chút, hít thật sâu, chậm rãi nhả từng chữ:

Miễn cho Nhi dịch nhé, Nhi mời các vip nghe trực tiếp bài này luôn ăh. kic vào link ăh. hay thật ý! Thanh Tạng Cao Nguyên | quan4.net

Là ai gọi từ thời viễn cổ

Là ai giữ ước vọng ngàn năm

Lẽ nào chẳng ai nói chẳng ai ca

Hay là nỗi nhớ trong lòng ngàn năm quuyến luyến.

...

Điệu ca cao nguyên, chưa ai có thể so được với nó - ở kiếp trước của hần ai cũng thích, bài hát ca lên ngàn dặm giang sơn – Cao nguyên Tây Tạng.

Kìa một dãy núi

Một dãy núi sông

Núi núi sông sông liền một dải

Đây chính là cao nguyên Tây Tạng!

Đây là một ca khúc rất có hồn, như thể tuyết sơn mây trắng giữa cao nguyên, nó không phải chỉ là những lời những nốt nhạc, nó tươi rói và tràn đầy sức sống không gì sánh nổi.

Đẹp huyền bí. Lại gần thật gần.

Khúc hát này không cần diễn.

Nữ tử nhỏ bé đó hát về cao nguyên của mình ngợi ca cao nguyên xinh đẹp, nhưng bài “Cao nguyên Tây Tạng” này đã bao phủ tất cả cao nguyên.

Sự khác biệt giữa hai bài ca như sự khác biệt giữa nước trên cao nguyên và nước trên trời vậy, người trước sự yên lặng là tác động từ bên ngoài, người sau là vì sự thánh khiết của bài hát.

Mà quan trọng nhất, “Cao nguyên Tây Tạng” là bài hát cao nguyên, do người Nam Lý hát cao nguyên gọi ra lại càng thêm hùng tráng bao la, càng thêm tinh thuần tráng lệ, cũng càng “cao nguyên” hơn.

Bài này Tống Dương chỉ biết lẩm nhẩm, từ đầu tới cuối hần không thể hát bằng âm vực cao, nhưng vợ chồng Khúc thị vốn làm nghề hát, tinh thông âm luật, rất nhanh đã sửa lại nhạc điệu, mà giọng của Khúc đại thẩm lại hơi khàn, âm vực rất cao, hoàn toàn có thể hát được.

Không cần tinh thông, chỉ cần hát được là đủ. Còn lại chỉ cần sửa chữa ca từ là ổn.

Khi Khúc đại thẩm đẩy đoạn cuối lên càng nhanh càng cao, trùng trùng điệp điệp, tất cả mọi người không kìm nổi không dám thở mạnh, sợ hơi thở của mình sẽ phá hỏng phong cảnh tuyệt đẹp... Tiếng ca tan hết, một lúc sau âm thanh ừng hộ như sấm dậy.

Vì Khúc Phong, nên Tống Dương mới chọn “Cao nguyên Tây Tạng”, không ngoài sở liệu, toàn thắng.

Tổng Dương thất thần.

Tiếng ca kiếp trước từng được nghe hôm nay lại được nghe lại một lần nữa, tưởng như đã cách mấy đời...

Dĩ nhiên cách một đời.

Tới tận lúc Tần Trùng vỗ vai hắn mới giật mình tỉnh lại.... Ý thức tỉnh lại nhưng tâm tình vẫn mê man, Tổng Dương không nhìn nữ tử Thổ Phiên thấp bé mà đưa mắt nhìn Khúc đại thúc:

- Đại thúc, đã làm phiền ông rồi, ta muốn nghe Tương tiến tửu.

Khúc đại thúc cười ha hả cất giọng hát.

Quân bắt kiến, hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bốn lưu đảo hải bất phục hồi!

Lòng Tổng Dương thầm nhắc lại: không còn đường quay về.

Mà khúc Tương Tiến Tửu liền sau này lại hào hùng phóng khoáng như nhấn chìm cả tà dương. Nếu khúc “Cao nguyên Tây Tạng” trước đó như một tòa mây trắng cao xa kỳ ảo, thì “Tương tiến tửu” lại giống như một cơn mưa to đầy dễ chịu, hoàn toàn khác với sự tĩnh lặng khi Khúc đại phẩm hát, mỗi lời ca của Khúc đại thúc đều làm bùng lên một tràng hưởng ứng!

Hết một khúc, Tổng Dương cũng thở phào, tâm tình bình ổn trở lại từ mê man kiếp trước, quay đầu hỏi nữ tử Thổ Phiên thấp nhỏ :

- Thế nào?

Người biết hát nhất định sẽ bị giọng ca chân chính thuyết phục, nữ tử Thổ Phiên cũng không ngoại lệ, vẻ khinh miệt trên mặt đã biến mất không còn, ngược lại là nét cười tươi thành khẩn, khom lưng thi lễ với vợ chồng Khúc thị. Sau khi đứng dậy nàng đang muốn nói gì đó thì gã thủ lĩnh Thổ Phiên gần như vừa nôn hết những thứ đã ăn ra bỗng nhiên cướp lời:

- Người Nam Lý đương nhiên cứu người Nam Lý, các người có hát kém nữa thì tất cả cũng ủng hộ, trận này không thể tính thắng thua.

Nữ tử Thổ Phiên ban đầu là sững sốt, chột sắc mặt khó coi, xoay người dùng Thổ ngữ tranh luận với gã thủ lĩnh mập mập, nghe không hiểu nàng nói gì nhưng giọng nói mười phần kịch liệt; cãi nhau một lát, gã mập phát tay tát một cái thê tử ngã văng ra ngoài, quay lại nói với Tổng Dương:

- Trận đầu thua, trận thứ hai hòa, trận thứ ba, thi ngồi thiền.

Dưới đài rào rào tứ phía mảng ầm lên, Tổng Dương nâng tay đập tiếng ồn ào, bước nhanh đến bên cạnh nữ tử Thổ Phiên, đưa tay đỡ nàng lên, không tiếp tục tranh thắng thua mà còn thật lòng hỏi:

- Có cần đánh gã giúp người không?

Nữ tử cao nguyên tính tình mạnh mẽ hơn nữ tử người Hán nhiều lắm, giờ tay quệt vết máu ở khóe miệng, dứt khoát đáp một tiếng:

- Đánh!

Tổng Dương cũng thống khoái đồng ý, quay lại liền hô:

- Tần đại ca!

Tần Đại ca bước lên, đưa tay, một tiếng tát trong trẻo, gã Thổ Phiên mập mập trúng cái tát của hắn cả thân mình bay thẳng lên trời, ngã mạnh xuống mặt đất. Đánh xong Tổng Dương cười ha ha:

- Lão bà người muốn đánh người, chúng ta tạm thời làm nhà mẹ đẻ của nàng, cái này tính lên người nhà Thổ Phiên các người nhé, đừng ghi sổ với người Nam Lý chúng ta. Đến đến đến, trận thứ ba thi ngồi thiền.

Nhị sỏ đã sớm hỏi rõ vì sao bắt hắn làm, lên giữa đài cao ngay ngắn ngồi xuống, gã trung niên gầy gò kia thì đúng quy củ hơn, đầu tiên là làm lễ cúng bái thần Phật, sau đó khoai hai chân vững vàng ngồi xuống, lại duỗi tay chỉ bát nước trước mặt hai người:

- Rót nước, đầy đến miệng!

Tống Dương tự tay rót nước vào đầy bát, đầu tiên đặt một bát lên đỉnh đầu Nhị ngọc, thu tay lại cố hết sức nường theo ống tay áo che dấu năm ngón tay nhẹ nhàng phe phẩy, đầu, cổ, vai, sau lưng bảy đại huyết của Nhị ngọc đều điểm, ít nhất cam đoan trong thời gian ngắn Nhị ngọc không động dậy được.

Thân hình Nhị ngọc cứng ngắc không động dậy chút nào, nhưng hai mắt vẫn rất linh hoạt, cổ nghiêng nghiêng về phía trước một chút, hẳn là muốn nhìn thử xem bát nước trên đỉnh đầu một chút.

Tống Dương đặt một cái bát khác lên đầu đối phương, vẫn là nường theo ống tay áo che dấu làm một vài động tác nhỏ... Sua đó hẳn thối lui quay lại bên cạnh Tần Trùng.

Tần Trùng thân thủ tốt, nhãn lực cũng tốt, lại thêm hẳn đứng rất gần Nhị sỏ, nhìn rõ hết thủ đoạn điểm huyết của Tống Dương nhưng vẫn nhủu mảy nói:

- Lâu quá sẽ không hay.

Tống Dương cười ha hả:

- Thời gian sẽ không quá lâu!

Chỉ nửa thời gian uống một chén trà, Nhị Sỏ không chút động tĩnh, nhưng bát nước trên đầu gã trung niên Thổ Phiên kia bắt đầu lập lờ khói trắng. Tần Trùng bực mình bước lên hai bước, nhìn thấy rất rõ, trong bát nước của đối phương không ngừng bốc hơi, còn có một ít bọt khí nho nhỏ lẫn lẫn nổi lên, rất nhanh đã bọt nước đã phình to nổi lên dày đặc xung quanh, cho dù là nhóc con nhìn cũng hiểu đây là nước ở trong sấp bị đun sôi.

Trong lòng Tần Trùng giật mình kinh hãi, chỉ dựa vào tiếp xúc trên đỉnh đầu mà nung nóng được nước trong bát, đủ thấy nội công người này rất cao.

Nhưng nhìn lại gã trung niên Thổ Phiên, cơ trên mặt vụn vụn, trán nổi gân xanh, có vẻ đầy thống khổ, thấy thế nào cũng không giống như hẳn tự đun nước sôi. Mà tiếng cười của Tống Dương cũng vang lên:

- Đại sư, ta thì ngồi thiền chứ không thi đun nước, ngài hãy thu bản lĩnh lại đi.

Đầu đội bát mà ngồi thiền, người khổ tu Thổ Phiên có thể kiên trì bốn ngày bốn đêm không chút sút mẻ, nhưng bát nước trên đỉnh đầu lại sôi.

Đồng Lam Phương

50. Chương 50: Cơ Hội Cuối Cho Người

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 50: Cơ hội cuối cho người

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

“Đốt độc” không sắc không vị, là dược vật do Vu Thố y chế ra khi còn sống. Thứ thuốc này có thể khử được thạch tín, hạch đinh hồng, hạt tam vĩ, âm linh thảo và nhiều loại kịch độc khác, cách dùng đơn giản, chỉ cần bỏ vào vào rượu hoặc đồ ăn có độc, độc tính liền tiêu tan không thấy.

Thứ thuốc này còn một đặc tính nếu bỏ vào nước không độc, dược tính sẽ xung khắc với nước mà đun sôi nước. Tống Dương vừa rồi đã bỏ một nhúm “Đốt độc” vào bát nước của gã trung niên Thổ Phiên.

Bình tĩnh xét lại, khi mới bắt đầu đánh cuộc Tống Dương không định làm bừa, quang minh chính đại mà thắng lại tăng thêm phần thú vị, nếu không khi cất rượu mạnh chỉ cần bỏ độc vào chén rượu của gã Thổ Phiên là được.

Hơn nữa Tống Dương cũng không nghĩ tới phải thi ngồi thiền, hai trận trước hẳn nắm chắc phần thắng.

Thắng cho tới khi gã thủ lĩnh Thổ Phiên mập mạp đánh lão bà không chịu nhận thua.

Tổng Dương muốn công bằng thi đấu cũng thật khó. Người Thổ Phiên chơi xấu thế Tổng Dương cũng sẽ không khách khí.

Tuy nhiên gã trung niên Thổ Phiên kia có thể chịu tới bây giờ cho tới tận khi bọt nước nổi lên, bát nước bốc hơi mới kiên trì không nổi, kêu oai oái nhảy dựng lên không thể cố được nữa, đỉnh đầu bóng rộp lên lao xuống dài tìm đồng bọn nhờ rịt thuốc.

Tổng Dương phát tay giải khai huyết đạo cho Nhị ngọc, đồng thời cười với người Thổ Phiên:

- Cái bao lớn nhà ngươi, thực có chút khí thế của Phật tử đó.

Nhị ngọc cười ha ha bỏ bát nước trên đỉnh đầu xuống, uống hai ngụm rồi đưa cho Tổng Dương, ra hiệu hẳn đã dịu cổ họng.

Tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng gã thủ lĩnh Thổ Phiên mập mạp ít nhất cũng có thể hiểu được thủ hạ của mình đã bị tính kế, tức giận đến mắng xối xả, trách tội người Nam Lý giả dối làm bừa.

Tổng Dương khí định thần nhàn:

- Là chính gã làm nước sôi, kết quả bị bỏng còn trách được ai? Ít nói nhảm đi, hoặc là lập tức nhận thua, hoặc cho người lên đánh với ta trận cuối.

Gã thủ lĩnh Thổ Phiên mặt mày dữ tợn:

- Là chính ngươi muốn chết. – sau đó tức giận rống to – Ngươi cầm, ngươi cầm...

Theo tiếng rống, một người cao không đến ngực người lớn, nhưng mập tới khoảng bốn trăm cân (cân cổ TQ bằng ½ kg chuẩn hiện đại), ầm ầm thùng thùng chạy lên.

Gã mập mạp đen lên đài, cũng không bận tâm ánh mắt người ngoài quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu với thủ lĩnh Thổ Phiên. Sau đó liên tục khoa tay múa chân, hỏi thủ lĩnh gọi mình đến làm gì, miệng vừa a a ô ô nói gì đó, thật sự là bị cầm.

Gã thủ lĩnh chỉ Tổng Dương:

- Dập chết hắn. Người cầm mặt mày mê man, hai tay lại khoa khoa khua khoắng có vẻ buồn bực, không rõ vì sao phải dập chết Tổng Dương, gã thủ lĩnh Thổ Phiên vung một tay đánh vào mặt gã:

- Ta bảo ngươi đánh thì đánh cho ta!

Người cầm không dám hỏi nhiều, vội vàng gật đầu hai cái, đứng dậy nhưng chưa lên đài đối mặt với Tổng Dương vội mà chuyển mình chạy xuống dưới đài.

Tất cả mọi người đều có vẻ buồn bực, tiếng cười không dứt, nhưng rất nhanh tiếng cười đã bị tiếng kinh hô thay thế, người cầm không phải sợ hãi mà là chạy đi lấy binh khí.... Một cái chùy cao bằng nửa thân người.

Đại chùy lớn như vậy, sợ không tới hai ba trăm cân.

Tần Trùy cũng hoảng sợ, khẽ nói với Tổng Dương:

- Trần này ta đánh thay ngươi.

Tổng Dương lắc đầu từ chối, nhìn về mặt gã thủ lĩnh Thổ Phiên đặc ý hỏi:

- Gã cầm này là nô lệ?

Xem thái độ hung ác của gã thủ lĩnh Thổ Phiên đối với người cầm, lại thêm diện mạo cổ quái của người cầm, hai mắt cách xa nhau mà lòng trắng lại nhiều đến dọa người, khác hẳn với người Thổ Phiên, hẳn là đến từ dị tộc. Bởi vậy Tổng Dương đoán gã là nô lệ.

Quả nhiên, thủ lĩnh Thổ Phiên bĩu môi:

- Đánh Nam Lý không cần người Thổ Phiên tự mình động thủ, chỉ cần nô lệ như vậy động thủ là đủ rồi.

Thân thể người cầm gã thủ lĩnh Thổ Phiên cũng không rõ lắm, vài năm trước mua được từ trong tay bọn buôn nô lệ, lúc ấy chỉ thấy gã khỏe mạnh vô cùng làm việc rất tốt, sau mới phát hiện ra gã có cái dũng mãnh của trăm người. Trong đội ngũ đi xa tới mấy ngàn dặm đều có võ sỹ hùng mạnh áp đội, mà đội người Thổ Phiên này chủ yếu là dựa vào người cầm. Bình thường tính tình người cầm cũng hiền lành, chủ nhân tùy ý đánh chửi cũng không phản kháng, vả lại rất trung thành và tận tâm, một khi thấy có cướp gã là kẻ đầu tiên lao ra liều mạng, sự hung mãnh khiến cho người ta sợ hãi.

Lúc này người cầm đã cầm chùy, chạy lên cầu thang lên đài, nhưng vẫn chưa lên đài mà phát tay ô ô a a nói gì đó với Tống Dương, ra hiệu muốn hấn xuống đài so tài... Người cầm lại thêm vũ khí cũng phải đến sáu bảy cân, gã cũng lo đài cao không chịu được sức nặng đó.

Tống Dương cười ha ha:

- Dưới đài cũng tốt!

Cầm đao của mình nhảy xuống.

Tần Trùy theo sát bên hấn, vẫn thấp giọng khuyên nhủ:

- Huynh đệ, ta biết người một thân võ nghệ tốt, chẳng qua trận này không nên đánh, người phải tin ta để cho ta tới.

Tống Dương lại cự tuyệt ý tốt của Tần Trùy.

Biết Tống Dương phải đấu võ Tần Trùy còn như thế, phần đông dân chúng Thanh Dương đang vây xem lại càng thêm lo lắng, có người âm thầm đoán Tống Dương mang tuyệt kỹ, nhưng nhiều người cảm thấy hấn chỉ là khí phách thư sinh, là thiếu niên yếu đuối. Dù sao, nhìn thân thể người cầm và vũ khí trong tay cũng có tư cách đơn thương độc mã tấn công một thành trấn bình thường, quái vật như thế, đừng nói người thường, kể cả võ sỹ bình thường cũng không có đường sống.

Vài người biết chút võ kỹ thấp giọng bàn nhau nếu chính mình phải đánh với người cầm thì nên làm thế nào, kết luận gần như tất cả đều giống nhau, dựa vào thân pháp linh hoạt, nhảy nhót làm tiêu hao sức đối phương, đây là con đường thủ thắng duy nhất.

Mọi người lùi lại xa xa, Hồng Ba Vệ nhận được lệnh của Nhâm Tiểu Bộ, ám nỏ lên sẽ dây đứng quanh trận sẵn sàng đón địch, nếu chẳng may Tống Dương không địch lại, bất kể thế nào cũng phải cứu cái mạng nhỏ của hấn trước, còn lại nói sau...

Tuy chủ nhân liên thanh thúc giục, người cầm lại không chút vội vã, tạm thời giữ đồng nhân trong người, quỳ gối xuống, ngẩng đầu lên trời, làm một nghi thức kỳ lạ. Ban đầu Tống Dương còn tưởng gã xin thần thánh ban cho thắng lợi, nhưng nhìn một hồi mới hiểu thì ra người cầm không cầu thắng mà cầu cho Tống Dương, hy vọng sau khi chết linh hồn Tống Dương có thể được siêu thoát, vĩnh viễn tự do, vĩnh viễn an lạc.

Tâm tư gã không khó lý giải, Tống Dương không phải giặc cướp không cần giết, nhưng gã đã từng thề sẽ nghe theo nghiêm mệnh của chủ nhân.... Những gì có thể làm cho Tống Dương cũng chỉ có cầu nguyện thế này.

Tống Dương cười cười, không ngờ gật đầu với gã:

- Đa tạ.

Người cầm không thể nói nhưng có thể nghe, thấy hấn cảm tạ, sắc mặt gã càng thêm uể oải, chậm rãi lắc đầu, mang theo đồng nhân đứng dậy, làm một thủ thế có ý “Bắt đầu đi”, sau đó kêu to một tiếng lao đến.

Gần bảy trăm cân lao đến, gã cầm chạy như điên thanh thế kinh người, dân chúng thành Thanh Dương vây xem đều có cảm giác đất dưới chân hơi rung rung. Nhưng kế tiếp, nháy mắt, đất dưới chân đột nhiên chấn động tăng thêm vài lần, trong vô số ánh mắt kinh hãi, Tống Dương chỉ nặng hơn trăm cân (chừng 60-70kg theo tiêu chuẩn hiện đại – gọi là công cân) đáng người còn hơi gầy yếu không ngờ bước chân còn nặng hơn người cầm đến mấy lần, hung tợn nghênh đón đối thủ.

Liền sau đó là tiếng đùng đoàng sắt thép va vào nhau đỉnh tai nhức óc.

Nào có thân pháp linh hoạt gì, cũng chẳng thấy chạy quanh tìm thắng, cách đánh của long tước, chỉ tiến không lùi, được ăn cả ngã về không!

Chiến đao không chút hoa lệ nhìn như đơn bạc nở rộ mạnh mẽ, khí thế thay đổi, như Mặt trời phục ma, đón đòn cứng rắn của đồng nhân không chút hạ phong.

Tần Trùng tròn mắt, Nhâm Tiểu Bộ tròn mắt, tất cả mọi người đều tròn mắt, chưa từng thấy qua ai lấy trường đao dùng sức mạnh bá đạo mà đỡ đại chùy. Mà bản thân Tống Dương dùng dưới kinh lực thiêu đốt của Long tước chuyển toàn thân như mãnh thú khoác áo lửa, miệng rộng lên không ngừng, một đao lại một đao bổ xuống thanh chùy.

Đảo mắt đã giao nhau mười kích, người cầm phải lui dần về sau từng bước.

Tống Dương chiếm được thượng phong.

Mười lăm tuổi bắt đầu tập võ, đến năm mười bảy tuổi hắn đã đột phá cảnh giới chữ Đinh, trở thành võ sĩ thượng phẩm, nhưng trong nửa năm sau đó võ công tiến bộ chậm hơn, cho tới nửa năm trước khi Vũ thái y gặp chuyện không may.

Kiếp này, người thương yêu hắn nhất đã bỏ đi, chỉ có báo thù, nếu không bị phần trong lòng Tống Dương không biết lấy gì phát tiết, cảm xúc này lại hợp với bản chất cứng cỏi hống hách của Long tước, ở Yên Tử Bình, trong nửa năm túc trực bên linh cữu của Vũ thái y, Tống Dương tiến bộ cực kỳ nhanh, đến khi rời khỏi trấn nhỏ tới Thanh Dương, tuy chưa đạt tới cảnh giới chữ Bính, nhưng cũng còn cách không xa.

Mà lúc này đao trong tay hắn cũng không phải vật phàm, Tống Dương như hổ thêm cánh.

Nhiều lần, người cầm lại lui một bước.

Một lát sau, vẫn là liên tiếp giao kích, người cầm lui liên bảy bước, mà thế công mãnh liệt của Tống Dương cũng đổi hướng, đang vọt lên phía trước như gió đột nhiên đập xuống như lôi đình.

Lửa bắn tung tóe, đao chém như đá lớn đập xuống, người cầm chỉ còn duy nhất một động tác: giơ chùy lên đỡ đao thứ nhất, lại giơ chùy lên đỡ đao thứ hai, đao thứ ba, đao thứ tư...

Mắt thường có thể thấy được, dưới làn đao liên tiếp chém xuống, người cầm như một cái đinh bị Tống Dương “đinh đinh” đóng xuống đất từng đao.

Đến khi đầu gối chìm xuống đất, thái dương người cầm nứt ra, thở hổn hển như trâu, chỉ trong khoảng thời gian uống một chén trà thất lưng gã lún xuống, thất khiếu cũng tràn máu tươi, nhưng lúc này theo tiếng rống to của Tống Dương, một đao cuối cùng đánh xuống thật mạnh.

Bảo đao gào thét, cuối cùng chịu không nổi lực đập liên tiếp, vết nứt hình thành từ lần trước luyện tập toác ra gãy làm hai, người cầm miệng phun máu tươi, một nửa thân thể lún xuống đất, hoàn toàn chết ngất.

Tống Dương nhìn đoạn đao trong tay, miệng thì thầm:

- Lại gãy rồi? – Nói xong, lấy ra một viên thuốc từ trong túi thuốc tùy thân cho người cầm ăn, sau đó quay đầu nhìn thủ lĩnh Thổ Phiên đang tròn mắt há mồm mặt mày trắng bệch:

- Đập đầu nhận sai, để lại đồ đạc rồi rút đi, đừng quên quần áo cũng để lại.

Nói xong, nghĩ nghĩ một chút, nói với nữ tử người Thổ Phiên vừa hát kia:

- Người là nữ nhân không cần cỡi đồ.

Tống Dương nói xong mấy câu, mọi người vây xem như mới tỉnh từ trong mộng.

Trận này coi như rèn sắt, Nhâm Tiểu Bộ ở trên đài nhìn rất rõ ràng, Công chúa điện hạ siết chặt hai nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ta không tin, không có khả năng...

Ba năm trước đây hắn chỉ là một tiểu ngỗ tác không am hiểu võ công, hiện tại không ngờ đã vượt xa cả mình? Đánh thắng đương nhiên đáng vui mừng, nhưng không hiểu sao Công chúa lại rất giận.

Bên cạnh Công chúa, một nữ tử mặc đồ Hồng Ba Vệ xì một tiếng:

- Tiểu Phát, không thể không phục!

Đồng Lam Phương

51. Chương 51: Người Cuối Cùng.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 51: Người cuối cùng.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trước khi đấu hai bên đã sớm ký cam kết, giấy trắng mực đen rõ ràng, người Thổ Phiên chỉ có thể chịu thua đánh cuộc mới có đường để đi, Hồng Ba Vệ tự mình xuất mã đi kiểm kê toàn bộ tài sản gã thương nhân béo mập để lại trong nhà trọ, đáng giá nhất là hàng hóa thương đội này mang theo bên mình, còn chưa kịp mua đặc sản đồ ăn Nam Lý, lần này Tổng Dương thắng được đều là bạc trắng.

Trong tiếng cười vang của dân chúng Thanh Dương, người Thổ Phiên không có gì, kể cả quần áo đồ đạc, chỉ còn quần đùi che thân, xấu hổ và giận dữ muốn chết lao đầu chạy trốn, trước khi đi gã thủ lĩnh béo còn muốn mang theo người câm, lại bị Tổng Dương ngăn lại:

- Toàn bộ đồ đạc, không hiểu sao? Nô lệ là của ta.

Gã mập cắn răng quay đầu lại mang người đi, người câm đã sớm được đào lên, ăn thuốc trị thương rồi cũng đã tỉnh lại, thấy được tất cả, biết từ nay về sau mình đã có chủ nhân mới, yếu ớt gật đầu với Tổng Dương.

Tổng Dương cười, đưa tay vỗ vỗ vai hắn:

- Người bị thương không nhẹ, tuy nhiên yên tâm đi, có thể đứng lên rất nhanh.

Người câm nghe hiểu được tiếng Hán gật đầu, nhắm mắt ngủ.

Đội đám người Thổ bỏ đi rồi, Công chúa điện hạ cũng không khen Tổng Dương được hai câu, theo như Nhâm Tiểu Bộ nhìn thấy, đại thắng Tổng Dương đoạt được đường như vốn phải thế, tuy nhiên nàng cũng không rõ sự tin tưởng của mình dành cho hắn đến từ đâu.

Nhưng đối với hai vợ chồng Khúc thị, Nhâm Tiểu Bộ lại thực lòng khen một hồi:

- Có tài năng bậc này, lúc trước lên đài hiến nghệ nên thể hiện thêm mới đúng, hai người các ngwei cũng không cần xuống đài nữa, trúng tuyển, vào ngôi đi.

Hai vợ chồng vừa mừng vừa sợ, vội không ngừng quỳ xuống tạ ơn.

Tần Trùy ở tây quan mười mấy năm, trong lòng đã sớm hận người Thổ Phiên đến cùng cực, mắt thấy đối phương mặt mày xám xịt chạy trốn, người đàn ông xấu xí đầu tiên cười phá lên ha ha, sau đó lại cắn răng lăm bầm lâu bầu:

- Cầu cho năm nay tuyết trên cao nguyên có thể lớn hơn, chôn chết đám phiên tử này đi!

Tuy chỉ là rửa cho hả giận, nhưng lời Tần Trùy nói cũng không phải vô căn cứ, trong vài năm gần đây, mùa đông ở cao nguyên Thổ Phiên thực sự càng ngày càng lạnh, năm sau càng khó chịu hơn năm trước.

Người Thổ Phiên làm loạn trận này khiến hội Tuyển hiền thú vị hơn nhiều, nhưng cũng chậm trễ không ít thời gian, hiện nay trời đã tối rồi, cũng nên tan cuộc chờ ngày mai tuyển tiếp.

Tuy nhiên người báo danh tham tuyển cũng không còn mấy, chỉ ít ỏi mấy chục người, Nhâm Tiểu Bộ không chờ thêm ngày nữa, truyền xuống bắt những người sau đó tiếp tục lên đài, đêm nay sẽ phải thi hết toàn bộ.

Dân chúng dưới đài tất cả đều bị những biến cố liên tiếp trên đài châm ngòi hứng trí, ai cũng không muốn cứ như thế mà tan, thấy Công chúa ra lệnh như vậy đương nhiên ầm ầm hoan hô.

Tuy nhiên những lượt hiển nghệ sau đó không còn chỗ kỳ lạ nào nữa, từng người nối nhau trượt tuyết. Không lâu sau, tiểu lại một lần nữa gọi to:

- Người cuối cùng, Trần Phấn, Cửu Xã nhân sĩ Thanh Dương châu tuổi, hoa giáp, trình diễn tài nghệ.... Võ nghệ!

Người cuối cùng vẫn là người luyện võ, ba ngày này lên đài nhiều nhất chính là người luyện võ, nhưng cũng không phần khích bằng hai người đối chiến vừa rồi, tâm tư dân chúng vẫn còn đắm chìm trong trận rền sấm vừa rồi, không khỏi có chút thất vọng, không ít người chuẩn bị bỏ đi.

Theo tiếng kêu, một lão hán áo vải bình thường cất bước lên đài, nhưng mới bước lên một bước, dân chúng dưới đài tất cả đều đồng thanh chán nản thở dài một tiếng.

Bước thứ hai, bước thứ ba.... Khi bước lên bậc thứ ba, tiếng thở dài nào nề biến thành tiếng kinh hô rầm rầm!

Lão già áo vải Trần Phấn lên đài, từng bước từng bước dẫm nát bậc thang, cầu thang hơn mười bước lên rất nhanh, nhưng vẫn chưa lên cao được nửa tấc... Đài cao như thế không ngờ sập xuống ngang mặt đất.

Trần Phấn leo lên thang, mỗi bước đều giảm cho đài cao thấp xuống. Phải biết rằng bậc thang mặc dù nối với đài cao nhưng cũng chỉ là do thợ mộc bình thường làm, dựa vào mộng và đinh cố định, Trần Phấn không chỉ giảm nát bậc thang, kinh lực dưới chân có thể xuyên thấu qua cả tòa đài cao, giảm nát xuống đất, đây là bản lĩnh bậc nào.

Nhất phẩm Thiên can, Giáp đỉnh tông sư.

Chớ nói đến nhất phẩm Giáp tự, kể cả là Ất tự tông sư cũng phần lớn là lánh đời không xuất thế, trong số các cao thủ Nam Lý hơn trăm năm nay trước kia khi gặp chuyện không may cũng chỉ có một vị đại gia Ất tự, đột nhiên xuất hiện lão già áo vải này khiến cho tất cả mọi người đều hoảng sợ đến ngây ngốc.

Nhất phẩm tông sư, muốn gì không phải đều dễ như trở bàn tay sao, sao còn muốn tuyển hiền?

Ai mà ngờ được, tuyển hiền Thanh Dương tới phút cuối cùng lại có thể có được nhân vật tuyệt đỉnh thực sự.

Trần Phấn lên đài, không thi lễ cũng không đáp lời, hai tay bắt sau lưng hờ hững đứng.

Không thấy lão có bất luận động tác gì, nhưng bao gồm cả Tống Dương, mọi người học võ trong đài đều công nhận, hoảng hốt nhận ra một cảm giác: giống như người đến chân núi, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi cao vời vợi kia, một tòa núi lớn choán đầy ánh mắt, dường như áp lực luôn ập vào mặt... Xung quanh hết thấy đều điên cuồng lớn chỉ có riêng mình không ngừng nhỏ lại, nhỏ lại, nhỏ lại....

Nhỏ bé và vô lực, như bị ác mộng nhấn chìm không thể tự kiềm chế.

Trần Phấn đích xác không động thủ, nhưng khí thế vô cùng, rõ ràng vô hình lại như có thực, lúc này bùng nổ quanh lão, không chút kiềm chế.

Hòa vào xung quanh, hóa thành khí thế, quét khắp đài cao, nhưng cũng chỉ có người luyện võ mới có thể nhận thấy, Tư Mã đại nhân trên đài, Nhị ngốc và những người không rành võ công thì không có cảm giác gì.

Tất cả Hồng Ba vệ đều bị áp chế nặng nề, ai nấy đều không thoải mái, nhưng bọn họ có trách nhiệm hộ vệ, không thể lui nửa bước, Tần Trù nặng nề hít khí, mở miệng:

- Tiền bối.... Xin... dừng lại.

Chỉ năm tiếng ngắn ngủi lại phải dừng hai lần mới nói hết. Gã vừa nói xong, mọi người đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, áp lực đè nặng đã tiêu tan không còn. Trần Trù nhẹ nhàng thở ra, làm một thủ thế ra hiệu những người khác cẩn thận bảo vệ Công chúa, còn mình bước lên một bước, thi lễ với Trần Phấn, còn không đợi gã nói gì bỗng nhiên một tiếng thống khổ vang lên từ sau lưng gã.... Tống Dương.

Tần Trùng nghe thấy tiếng đồng bạn, nhìn lại mà giật mình. Tống Dương vốn ngồi ở chỗ của mình không biết từ khi nào đã đứng lên, hai mắt nhắm nghiền trán đầm đìa mồ hôi, cánh tay phải giơ cao lên, nắm nửa thanh đao gãy vung lên bảo vệ mình, cả người như run rẩy.

Ánh mắt lão giả Trần Phản cũng chăm chăm nhìn Tống Dương, trong ánh mắt cũng không có địch ý, chỉ mang theo chút kinh ngạc.

Chuyện này không giống như Tần Trùng nghĩ... Tuy hắn đã lên tiếng xin đối phương có chừng có mực, nhưng lão giả Trần Phản vẫn chưa kiểm chế khí thế của mình, sợ dĩ Tần Trùng và phần đông Hồng Y Vệ cảm thấy áp lực quanh mình nhẹ hơn là vì áp lực tràn trề vô hình của nhất phẩm tông sư đều bị một mình Tống Dương dẫn xuống đất.

Điểm này chẳng những Tần Trùng, ngay cả hai người trước đó cũng không ngờ tới.

Vưu thái y truyền xuống Long tước chỉ đạo, bề ngoài thì mạnh mẽ bên trong lại dừng mãnh, nếu so với thần thú thì như con thú đang trừng mắt, táo bạo cương liệt, hiểu sát hiểu chiến.

Thời gian Tống dương tu Long tước tuy không dài, nhưng tiến bộ thần tốc, tới lúc này cũng mơ hồ đã có uy phong.

Khi lão giả Trần Phản thể hiện khí thế, quét qua mọi người, Long tước lập tức có phản ứng, mặc dù mạnh yếu tương hỗ như trời đất, cổ kinh lực ngang ngược này trong cơ thể Tống Dương cũng không chút do dự, toàn bộ không chịu không chế cuộn lên phản công lại.

Lão giả sớm đã nhận ra Tống Dương kháng lực, ban đầu trong lòng Trần Phản cũng không thêm để ý, vừa rồi thấy Tống Dương ra tay, trong lòng cố nhiên kinh ngạc người này còn trẻ vậy đã có thực lực Thiên Can Bình tự, nhưng Tống Dương vẫn còn kém lão quá xa... Từ Bính đến Giáp chỉ cách nhau hai bậc, nhưng cảnh giới võ học càng lên cao khoảng cách càng lớn, chớ nói tới Tống Dương hiện tại, ngay cả khi Vưu Thái y còn sống, chiến lực Ất tự tông sư, trước mặt Trần Phản cũng không chắc có thể thắng.

Nhưng bị Tống Dương chống lại, uy thế tản ra từ lão giả như bị chọc giận, không đợi chủ nhân ra lệnh, mặc kệ người khác dồn khí thế hung mãnh đánh về phía Tống Dương!

Không phải “Khí thế” khi thành tinh sẽ không nghe lời chủ nhân, nguyên nhân rất đơn giản, từ trong tiềm thức lão giả cảm thấy Tống Dương là một uy hiếp. Mặc dù lão không phản ứng lại, nhưng uy thế của lão đã thay đổi dừng mãnh tấn công Tống Dương.

Khí phách chỉ tranh chân chính không liên quan đến sức mạnh, cũng không giết người.

Khí thế khi tu luyện nội công tự nhiên như trời đất, khi đem ra tiếp xúc với người khác mặc dù có hùng mạnh đến thế nào cũng không đủ trí mạng, đây chỉ là một phần uy phong, một phần uy hiếp hoặc có thể nói là một loại rắn đe.

Trần Phản tươi cười, tâm niệm lưu chuyển thu lại tinh khí, lại quay về thành một lão Hán áo vải bình thường, gật gật đầu với Tống Dương:

- Công pháp rất có ý tứ, bé con, sư phụ ngươi tên là gì?

Rầm một tiếng, Tống Dương gần như bị quăng trở lại chỗ ngồi của mình, thở hồng hộc mấy hơi, thuận miệng nói tên thầy của mình:

- Trương Ngọc Thạch

Mà lúc này, trên đài công chúa, màn che được vén lên, Nhâm Tiểu Bộ một thân phục trang đầu đội lụa mỏng che mặt đi ra, hoàn toàn không để ý đến thân phận tôn quý của mình, dùng lễ văn bồi trong gian gian, hành lễ với Trần Phản:

- Nhâm Tiểu Phát ra mắt tiền bối!

Trần Phản không để ý tới Tống Dương, cũng không còn quá nhiều ngạo khí nhưng nói chuyện rất gọn gàng dứt khoát:

- Không dám nhận, xin hỏi Công chúa lão Hán trúng tuyển sao?

Nhâm Tiểu Phát gật gật đầu:

- Thần kỹ của tiền bối, đồng ý đến sâm tuyến là cái phúc của Nam Lý ta, đương nhiên trúng tuyến. – Không cho người luyện võ trong dân gian đi tới đại yến htam gia nhất phẩm chỉ lời là chuyện đã sớm thống nhất trong nội bộ, nhưng cũng không có nghĩa từ nay về sau Nam Lý sẽ không tiếp tục lôi kéo người luyện võ cao thâm. Nhâm Tiểu Bộ lay thân phận Huyền Cơ Công chúa tự mình ra mặt, cũng đủ thấy.

Đến tận lúc này Thanh Dương tuyến hiền cuối cùng đã kết thúc. Trong ba ngày hiến nghệ trên đài, hai ngày đầu tiên không thu hoạch được gì, ai cũng chỉ thường thường, ai cũng không nghĩ tới trong nửa ngày cuối cùng lại liên tiếp có trò hay lên đài, xem ngựa, tuần điểu, Công chúa xử án, Thiếu Niên cường, uống rượu thi hát, đun nước sôi cộng thêm một hồi ác đấu kinh hồn, cuối cùng là một đại tông sư giẫm nátбет đài cao thành bùn.

Đồng Lam Phương

52. Chương 52: Cố Chiêu Quân Tặng Quà.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 52: Cố Chiêu Quân tặng quà.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương, Nhị ngọc, Tiêu Kỳ và những người trúng tuyến sau khi tan cuộc đã sớm được chuẩn bị một dịch quán xa hoa, mỗi người một phòng lớn thoải mái, phòng khách, phòng ngủ thậm chí cả phòng bếp phòng tắm cũng có, có cả toilet sai bảo, bên ngoài có lính gác. Đãi ngộ quả thực cao đến tận trời, việc này cũng không khó lý giải, hiện giờ những người này đều trở thành lương đồng của Nam Lý, cho dù không thể trúng “nhất phẩm”, tương lai cũng sẽ có lúc thi triển tài năng, tận lực vì nước, triều đình đương nhiên phải hậu đãi bọn họ.

Trên đường tới dịch quán, Tổng Dương tìm được viên quan phụ trách tiếp đón bọn họ, hy vọng bọn họ có thể an bài cho người cầm ở lại trong dịch quán, tiểu lại vui vẻ đáp ứng.

Tới nơi, trước hết Tổng Dương dùng châm cứu và thuốc chữa cho người cầm, sau đó cùng bạn bè ăn một bữa thịnh soạn, hẳn thấy cũng không tồi, nhưng Tiêu Kỳ, Nhị ngọc và vợ chồng Khúc thị vui vẻ dị thường, hào hứng chúc tụng một phen rồi mới quay về phòng.

Trong phòng sớm đã có toilet chuẩn bị xong bồn tắm, Tổng Dương cũng không khách khí, thoải mái ngâm vào một thùng, từ cuối ngọc bị Cao Trường Sử làm khó dễ mãi cho đến cuối ngày toàn lực đối kháng Trần Phán, hết hơi mỗi tay mỗi miệng mỗi cả tinh thần, hiện giờ cũng hơi mệt, ngâm mình trong nước ấm suýt ngủ quên, cho tới tận khi bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Tổng Dương mới giật mình tỉnh dậy, qua loa thay xong bộ quần áo chuẩn bị từ trước mới ra mở cửa.

Là quan quân phụ trách cảnh vệ dịch quán gõ cửa, thi lễ báo:

- Bên ngoài có một nữ tử tự xưng là tỳ nữ của Tổng tiên sinh, muốn gặp tiên sinh.

Tổng Dương hơi ngơ ngác, nhíu mày lắc đầu, quan quân lại nhắc:

- Nàng nói mình họ Cố.

Nhắc đến họ Cố, Tổng Dương bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu cười:

- Biết rồi, cho nàng ta lên đi.

Một lát sau lại có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, tuy nhiên lần này không đợi Tổng Dương ra mở cửa, đối phương đã đẩy cửa vào phòng.

Đúng là thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi bốn cơm cho Cổ Chiêu Quân lần trước gặp. Trong tay nàng cầm một cái hộp gỗ dài, đi đến trước mặt Tống Dương duyên dáng thi lễ:

- Nô tỳ bái kiến công tử.

Sau đó mở cái hộp trên tay ra:

- Cổ tiên sinh nói, công tử hôm nay đột nhiên nổi tiếng, xứng với chuôi dao “Sơ vũ” này. Còn thanh đao rỉ cũ kia thì cũng không cần bận tâm, bỏ đi là xong.

Dao là dao tốt, so với con dao trước đó lại càng tốt hơn, Tống Dương rất thích “Sơ vũ”:

- Mỗi cây dao ông ta đưa tới ta đều làm hỏng, mỗi lần làm hỏng ông ấy lại đưa cho ta một cây dao khác. Ân tình ta nợ ông ấy càng ngày càng nhiều.

Thiếu nữ đứng dậy, cười ngọt ngào:

- Cổ tiên sinh nói, dao hỏng thì có thể làm lại, nhưng công tử, làm đại sự phải bảo trọng thân thể.

Tống Dương cười, đổi đề tài:

- Người Thổ Phiên gây rối ở hội trường là lão Cổ an bài à?

Thiếu nữ kinh ngạc:

- Sao người biết?

Chuyện không khó đoán, thương nhân Thổ Phiên tuy ương ngạnh, nhưng biết rõ khâm sai ở đây còn dám lên đài gây chuyện, không khỏi có chút không thích hợp.

Huống chi nơi này khâm sai là con gái của Trấn Tây Vương, quanh đài cao vương kỳ nổi bật, Hồng Ba Phủ là đội quân hung mãnh nhất Nam Lý, thêm nữa bọn họ hận Thổ Phiên nhất, bình thường dân buôn Thổ Phiên thấy cũng đi vòng qua, nào có ai ngại mệnh dài chủ động đi lên tìm rắc rối.

Nhưng thực khéo léo, thương nhân Thổ Phiên sớm không nháo muộn không nháo, nhằm đúng lúc Tống Dương vừa thi qua vòng, chưa xuống đài đã lên làm khó dễ... Tống Dương lúc ấy cũng rất hiểu, đám người này hô khẩu hiệu “Xem thường tuyến hiền” thực ra cũng là vì hắn, ngoại trừ Cổ Chiêu Quân, hắn thật cũng không nghĩ ra ai sẽ làm chuyện này.

Ít nhất là cho đến hiện giờ họ Cổ không có ác ý, trò khôi hài trên đài này hắn có mang một phần thâm ý muốn giúp đỡ Tống Dương. Lúc đó Tống Dương thoáng khoái tiếp chiêu, đấu võ ác liệt, tuy không nghĩ ra đến tột cùng thì thâm ý của Cổ Chiêu Quân là gì, nhưng cũng không ngại tiếp tục diễn vở này, càng náo nhiệt, càng chấn động, hắn mới càng có lợi.

- Chuyện này Cổ tiên sinh cũng có tính toán.

Nàng tiếp tục cười nói:

- Ông nói công tử làm rất tốt, đánh rất hay, không uống phí một phần khổ tâm của ông. Còn vì sao lại an bài như thế... Ông chưa nói.

Tống Dương không muốn tiếp tục đôi co với nàng, hỏi thẳng:

- Lão Cổ đang ở Thanh Dương thành sao? Ta muốn tự mình tới thăm ông ấy. Ngoài ra ta còn muốn nhờ ông giúp một chuyện, có một được vì hiểm thấy, muốn hỏi xem ông còn không.

Nàng lắc đầu:

- Cổ tiên sinh đã đi rồi, ta cũng không liên lạc, tuy nhiên, nô tỳ cảm thấy, hắn là không lâu sau ông sẽ chủ động tới tìm công tử, nếu không phải cần dùng gấp, tới lúc đó có thể nói với ông ấy, nô tỳ cũng sẽ nhờ giúp công tử việc này.

Tống Dương không truy cứu tung tích Cổ Chiêu Quân nữa, mà đã phát hiện ra một chút kỳ lạ trong lời nói của đối phương:

- Người gọi lão Cố, không phải nên gọi là “chủ nhân của ta” hoặc “lão gia” sao? Sao nghe cách người gọi Cố tiên sinh, cảm giác có chút kỳ lạ.

Nàng lại lắc lắc đầu:

- Vốn là Gia chủ, nhưng hiện giờ nữ tỳ đã là người của công tử, cách gọi này cũng không thể dùng.

Lần trước khi gặp mặt Cố Chiêu Quân có nói, chỉ cần Tống Dương có thể trở hết tài năng ở hội tuyển hiền Thanh Dương thành, sẽ đưa nha hoàn này cho hắn, họ Cố không nuốt lời, ngay trong đêm Tống Dương trúng tuyển, đã gửi cả người cả đao đến.

Tống Dương khụ một tiếng xua tay:

- Đao ta nhận, người ta không dám. Mặc kệ nói thế nào, vẫn phải cảm ơn chủ nhân của người.

Nghe vậy nàng hơi nhúu mày, như đang nghĩ về cái gì, một lúc lâu sau mới cười:

- Nô tỳ đã biết, đã quấy rầy công tử nghỉ ngơi.

Nói xong xoay người đi ra ngoài cửa. Nàng đi rất chậm, như còn muốn đợi Tống Dương hồi tâm chuyển ý gọi nàng quay lại.

Tống Dương không để ý, nhưng ngay khi bóng dáng nàng biến mất, thân hình hắn khẽ động, lẳng lẽ đuổi theo.

Thân pháp của hắn cho tới giờ vẫn luôn oanh oanh liệt liệt chỉ sợ người khác không biết, nhưng hiện giờ thân thủ của Tống Dương đã khá hơn, cho dù không dùng nội công, thân pháp cũng có thể đi lại không gây một tiếng động, người thường không thể phát hiện ra. Tống Dương muốn gặp Cố Chiêu Quân, xin ông một loại thuốc, cần dùng gấp. Đi theo thiếu nữ đó là cách đơn giản nhất để tìm ra Cố Chiêu Quân.

Đuổi theo vài dặm, bóng dáng nàng thủy chung vẫn gọn trong tầm mắt của Tống Dương, đi đến một nơi hoang vắng, nàng đột nhiên dừng bước, đầu tiên là quay về hướng Đông Nam duyên dáng cúi đầu, sau đó lại cúi đầu về hướng dịch quán, nhờ vào ánh trăng sáng có thể thấy được nước mắt nàng hai bên gò má.

Ngay sau đó, nàng cắn răng.

Một bên mặt nhẹ nhàng động, vẻ mặt này đáng yêu vô cùng, nhưng Tống Dương lại giật mình, cúi đầu quát lên:

- Không thể!

Sau đó toàn lực vọt tới bên cạnh nàng, một quyền đánh tới.

Nắm tay còn cứng hơn nham thạch đâm trúng vào bụng, thiếu nữ oa một tiếng nôn ra, sau đó tay trái Tống Dương che mấy đại huyết của nàng, tay phải vận châm như gió.. Giải độc.

Bên trong có giấu thuốc độc, nàng vừa cắn chính là thuốc độc.

May mà so với tài dụng độc của Tống Dương ba năm trước, bản lĩnh giải độc cũng được nâng lên, lại thêm lần này đi xa nhà được liệu tùy thân mang theo cũng đầy đủ, mà nàng cũng chưa nuốt hoàn toàn kịch độc đã bị đánh cho nôn mửa, toàn lực cứu chữa, rất nhanh đã trừ hết độc. Cuối cùng đã không còn nguy hiểm. Tống Dương nhẹ nhàng thở ra, cười khổ hỏi:

- Đang yên đang lành uống thuốc độc làm gì?

Nàng vẫn chưa mất ý thức, ngược mắt lên:

- Giống như cây đao của người, Cố tiên sinh đã cho cái gì thì sẽ không nhận lại, nếu ông đã tặng ta cho người, ta sẽ không quay về được...

Nói tới đây, nàng khóc cần ta!

Tống Dương vừa bực mình vừa buồn cười:

- Cho nên phải chết?

Hắn đuổi chân ngồi cạnh nàng:

- Tính mạng không đáng giá như vậy sao? Cho dù có không thể quay về, thế gian này sao chẳng có chỗ dung thân.

Nàng dừng tiếng khóc, nhưng vẫn nghẹn ngào:

- Ta không có võ công, không biết kiếm tiền thế nào, chưa bao giờ một mình đi đâu cả, từ nhỏ tới lớn ta chỉ có một bản lĩnh: chăm sóc người khác. Dựa vào bản lĩnh này, thì đến thanh lâu hay tìm một viên ngoại nào đó làm tiểu thiếp thứ chín sao? Thà chết còn hơn.

Hai nàng nước mắt lại chảy dài:

- Ta biết vì sao người không chịu giữ lại ta, nhưng người đã hiểu lầm. Cổ tiên sinh vô cùng tốt, người bảo ta dò hỏi bí mật của ông.... Đừng nói ta không biết gì cả, cho dù biết cũng tuyệt sẽ không nói ra một lời; ngược lại cũng thế, ông tặng ta cho người, ta sẽ mang họ Tống, ông bảo ta dò hỏi người, ta thề với cha mẹ trên trời có linh thiêng, cũng tuyệt sẽ không nói một câu.

Nói xong, nàng nhìn hắn, vẻ mặt bi ai, ánh mắt lại tràn đầy chờ đợi:

- Người.. tin chứ?

Tống Dương lắc đầu:

- Không tin. Tuy nhiên...

Ánh mắt nàng vốn đã ảm đạm đột nhiên sáng lên:

- Tuy nhiên làm sao?

Tống Dương mỉm cười:

- Thực ra cũng muốn thử một chút, cơm của cô nương xinh đẹp này có phải sẽ thơm ngọt hơn không.

Dứt lời, hắn học bộ dáng của Cổ Chiêu Quân, dứt hai tay vào ống tay áo.

Làm sao nàng không nghe ra ý tứ trong lời hắn, tiếng hoan hô vừa chực cất lên bỗng òa thành tiếng khóc, chuyện bỏ đi không nói, chỉ riêng một chuyến đi thăm Quỷ Môn Quan một vòng kia thôi cũng đủ ủy khuất rồi.

Hoặc chỉ đơn giản theo như lời của nàng, thà chết cũng không muốn rời khỏi dịch quán, không muốn để cho chủ nhân phải thêm phiền toái; hoặc nàng tâm kế thâm trầm đến đáng sợ, đoán được Tống Dương theo dõi đằng sau, dùng cả tính mạng của mình đánh cược với hắn, đánh cược một lần nữa sẽ được đón đi. Tống Dương cũng không phân biệt được, cũng lưỡng phân biệt.

Bí mật lớn nhất của mình là thân phận Cổ Chiêu Quân cũng biết, ít nhất cho đến bây giờ Tống Dương cũng không sợ ông biết, nếu đã vậy thì cũng không cần so đo, ít nhất, có một nha hoàn xinh đẹp đi theo bên người, cảm giác hắn cũng không tệ lắm.

Tống Dương vỗ vỗ mông đứng lên cười:

- Đi thôi. Quay về dịch quán!

Thiếu nữ vội vàng đứng lên, đáp:

- Nô tỳ tuân mệnh.

Chân bước nhanh hơn đuổi theo Tống Dương, đi được vài bước, đột nhiên reo lên một tiếng, không để ý đến tôn ti chủ tớ, đưa tay ôm lấy tay hắn, nhảy chân sáo cười vui:

- Cám ơn công tử.

Nụ cười tươi còn mang theo chút nước mắt.

Thân thể thiếu nữ mềm mại, cánh tay Tống Dương bị nàng ôm vào ngực, tâm thần cũng rung động.

Tống Dương không phải lão phu tử, nếu cảm thấy thoải mái sẽ hưởng thụ cái ôm của nàng, quay đầu nhìn nàng cười, gật đầu cười:

- Chà, quả nhiên là một nha hoàn xinh đẹp. Lần này lão Cố thiệt to rồi.. A?

Nhờ ánh trăng sáng, Tống Dương lại đánh giá nàng, cuối cùng phát hiện một chút không thích hợp.

Thiếu nữ lạnh lợi, hiểu được hắn đang nghi hoặc cái gì, tươi cười càng rạng rỡ hơn:

- Cố tiên sinh nói công tử nhà ta nhân lực rất cao, ta xem... ít nhất ánh mắt nhìn nữ nhân cũng không tốt lắm.

Nói xong, nàng kết luận:

- Đây là chuyện tốt!

Đồng Lam Phương

53. Chương 53: Người Có Nhận Ra Ta.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 53: Người có nhận ra ta.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Thiếu nữ trước mắt và thị nữ nấu cơm cho Cố Chiêu Quân kia diện mạo cũng không khác gì, nhưng khí chất lại có chút khác nhau. Trước đây khi nhìn thấy nàng, trong cái nhẵn mặt, trong nụ cười đã có vài phần quyến rũ, vài phần lẳng lơ, so với nữ tử trước mắt này, qua một lần suýt chết, khóc cười vài lần, thanh thuần có hơn nhưng quyến rũ không thấy.

Thật sự rất giống, nhưng là hai người.

Tống Dương hỏi thử:

- Là tỷ muội song sinh?

Thiếu nữ vui vẻ khen:

- Công tử quả nhiên tinh mắt! Ở bên cạnh Cố tiên sinh là tỷ tỷ của ta. Cố tiên sinh muốn ta nói với công tử, lần này đổi người không phải có ác ý gì, nhưng ông cảm thấy, tỷ tỷ chăm sóc ông, mặc dù cũng không phải ngọc nát, nhưng vẫn sợ trong lòng người không thoải mái, cho nên đưa ta tới thay thế. Tuy nói vậy, nhưng ta cảm thấy là ông tiếc tỷ tỷ của ta.

Kể lại rồi, nàng vẫn không quên bổ sung:

- Từ nhỏ ta cũng đã có học mấy thứ với vài vị thẩm thẩm, nhưng chưa từng dùng tới, chưa bao giờ thực sự chăm sóc ai.

Tống Dương hỏi:

- Lão Cố cho người đi theo ta, người không cảm thấy buồn bực chứ?

- Ban đầu có chút không vui.

Nàng đáp khẽ:

- Nhưng hôm nay ở dưới đài nhìn ngài... Lại thấy vui.

Tống Dương cười ha hả, nhắc tới chuyện hôm nay trên đài chính hắn cũng khá đắc ý, lại hỏi:

- Người tên gì?

Chỉ là một câu hỏi đơn giản, nàng lại nhú mày cần mồi:

- Tỷ muội chúng ta sinh vào dịp Trùng Dương, nên tên của tỷ tỷ có một chữ Trùng, tên ta chỉ một chữ Dương, nhưng hiện giờ đi theo công tử, họ cũng đổi thành Tống, nên...

Tống Dương bật cười:

- Thì ra người cũng tên Tống Dương?

Nàng cúi đầu le lưỡi, cười bướng bỉnh:

- Không thể được, ta cũng không dám dùng chung tên với công tử. Mong công tử cho cái tên khác.

Tống Dương gãi gãi đầu:

- Thực ra trùng tên cũng không sao cả, nhưng cả ngày gọi nàng Tống Dương, Tống Dương, thực sự là không thích hợp.

Ý của hần là, nàng cũng không cần đổi tên, sau này gọi Tiểu Dương, hay A Dương cũng được, nhưng nàng không đồng ý, kiên quyết không chịu mang tên giống chủ nhân.

Cuối cùng vẫn là nàng tự chọn cho mình một cái tên mới:

- Trùng Dương là ngày mùng chín tháng chín, ta gọi là Tiểu Cửu là được.

Không riêng gì nàng, tên của tỷ tỷ nàng cũng chọn xong:

- Nếu một ngày Cố tiên sinh đưa tỷ tỷ tới, sẽ gọi là Đại Cửu.

Tiểu Cửu vui vẻ tự tính cho mình, Tống Dương cũng không phản đối, chủ tớ hai người cười nói quay về dịch quán, nhưng thực không ngờ, Thái thú Thanh Dương Lưu đại nhân tới chơi đã chờ trong phòng đã lâu. Tiểu Cửu vội vàng chào, làm đúng bốn phần nha hoàn châm trà mời khách, quả nhiên tay nhân nhanh nhẹn lễ nghĩa chu đáo, toàn bộ không cần Tống Dương nói nửa câu.

Tiểu Cửu dễ thương đáng yêu, lại thông minh lanh lợi không phải nói, đáng giá nhất là hai tay của nàng đẹp vô cùng, mềm mại trắng nõn như phát ra ánh sáng nhẹ nhẹ, thật là “tay như ngọc” vậy, mà mười ngón thon dài, mềm mại không xương, dài thêm một tí sẽ quá dài mà ngắn đi một tí sẽ bị quá ngắn, bưng trà rót nước, đôi tay như thể nhẹ nhàng thoăn thoắt, làm cho ánh mắt người ta lưu luyến không rời được.

Tống Dương cân nhắc, đôi bàn tay như thế mà chải đầu đầm bóp cho mình... Mi mắt híp lại cười.

Hai bên ngồi xuống, Tiểu Cửu lặng lẽ cáo lui.

Trên đài cao Tống Dương từng giải vây cho y, Lưu đại nhân đặc biệt đến nhà tạ ơn. Thực ra trong lòng mọi người đều hiểu, tất cả mọi chuyện xảy ra chiều nay đều nằm trong tính toán của Hồng Ba phủ, mặc kệ Tống Dương có giúp đỡ hay không, Lưu Thái Thú đều không có việc gì. Tuy nhiên Thái Thú đại nhân có suy nghĩ của mình. Làm quan nhiều năm, một chút nhân lực cũng phải có, Lưu thái thú nhìn ra được Tống Dương có quan hệ thâm sâu với Hồng Ba phủ, hôm nay trên đài hần biểu hiện cũng không tầm thường, phỏng chừng không bao lâu, người này có thể thăng chức rất nhanh.

Lần này xử án Cao Trường Sử, ngược lại lại trở thành cơ hội cho hai người kết giao, cho nên Lưu Thái thú chuẩn bị một phần trọng lễ, tự mình đến tận nhà cảm tạ.

Ngoại trừ lễ vật mang theo bên mình, Thái thú còn chuẩn bị một phần tâm ý khác: ở ngoài cổng dịch quán còn một đôi tỷ muội nổi danh Thanh Dương đang chờ. Nhìn thấy Tiểu Cửu, Thái Thú lại cảm thấy lễ vật của mình có chút không cần thiết, cũng không đưa ra.

Hàn huyền một hồi, Thái thú cáo từ, Tống Dương đứng dậy tiễn khách, lại nghĩ đến một chuyện khác, mở miệng hỏi:

- Lưu đại nhân cũng biết tiểu nhân xuất thân Yến Tử Bình, là một trấn nhỏ cạnh rừng núi, thường bị man nhân quấy rầy, may mà chư vị sai dịch trên trấn tận hết chức trách, mới có thể bảo vệ nói đó bình an...

Không đợi hần nói xong, Thái thú đã hiểu, gật đầu:

- Nhân tài như vậy đương nhiên phải thưởng thật cao, công tử yên tâm, ta sẽ bắt tay vào làm.

Tổng Dương gật đầu cười:

- Làm phiền đại nhân.

Lại khách khí vài câu, tiến bước thái thú.

Lưu Thái thú vừa mới đi, không tới thời gian uống một chén trà, tiếng đập cửa lại vang lên, lại có khách đến thăm...

Đầu đội tiêu dao khăn, thân mặc áo thư sinh, lưng đeo một khối bảo thạch bằng ngọc, trong tay còn cầm một chiếc quạt, một thiếu nữ xinh đẹp thân cải nam trang bước chân thong thả loạng choạng vào trong.

Hai hàng lông mày như nước, môi đỏ răng trắng, trong đôi mắt sáng trong mỗi cái nháy mắt đều mang đến những tia nắng nhảy múa trong phòng, tuy mặc nam trang nhưng chưa cải trang, ai cũng có thể nhìn ra được sự tươi đẹp của nàng.

“Nữ thư sinh” đi tới trước mặt Tổng Dương, chỉ cười không nói gì. Nét tươi cười càng bước càng tươi, trên khuôn mặt lại lặng lẽ xuất hiện hai quả lê đỏ mọng, làm cho người ta hận không thể vươn tay ra mà bẹo.

Tổng Dương cười:

- Nhâm Tiểu Bộ, sao không nói gì?

Người tới đương nhiên là Nhâm Tiểu Bộ.

Nàng cười:

- Ta không nói gì, xem ngươi có nhận ra không.

- Còn phải nghe? Vừa ngủ đã thấy!

Công chúa điện hạ đỏ mặt lên:

- Không tin!

Nàng đã sớm thay đổi hương phấn trên người, mùi hương ngọt ngào trên người và Tiểu bộ khoái ba năm trước là một trời một vực.

Tổng Dương cười ha ha:

- Cô đã đổi mùi hương phấn, nhưng Tần Đại ca không đổi, cô tới cửa ta đã nhận ra... Được hần hộ tống, ngoài cô còn có ai.

Nhâm Tiểu Bộ ngạc nhiên, tiếng cười của Tần Tùy ở ngoài cửa cũng vang lên, Tổng Dương cao giọng mời hần vào, Tần Tùy lắc đầu:

- Không cần, ta ở bên ngoài thì hơn, ngươi không cần quan tâm đến ta.

Tổng Dương cũng không khách khí, chỉ vào đôi mắt của Nhâm Tiểu Bộ:

- Ánh mắt này cũng không đổi, không cần nghe ta cũng nhận ra được cô.

Dứt lời, hần đứng dậy, nhìn nàng từ trên xuống dưới, tiếp tục cười nói:

- Tuy nhiên, thực không nghĩ tới Nhâm Tiểu Bộ lại là một cô nương xinh đẹp.

Hai người có thể coi như là hoạn nạn chỉ giao, tuy thân phận khác biệt thật lớn, nhưng khi ở cùng nhau, nói chuyện cũng không để ý lắm. Nhâm Tiểu Bộ cuối cùng cũng bày ra diện mạo thật với Tổng Dương, nghe hần tán dương trong lòng cũng vui khắp khởi, ngồi xuống ghế hỏi thẳng vào chuyện mình muốn biết nhất:

- Võ công của ngươi làm thế nào tiến bộ nhanh như thế? Ăn được thần dược gì hả? Đưa đây một nửa!

Tổng Dương xua tay cười khổ:

- Nào có thần được! Cô chỉ thấy kẻ trộm ăn thịt, không thấy được kẻ trộm bị đánh!

Võ công tiến bộ đương nhiên đáng hâm mộ, nhưng ngâm rượu thuốc thống khổ thế nào thực sự không có ngôn ngữ nào có thể hình dung.

Nhâm Tiểu Bộ khó hiểu, đang muốn hỏi, bỗng nhiên có tiếng kêu leng keng, Tiểu Cửu bước vào dâng trà.

Không ngờ trong phòng hắt còn có nữ tử khác, nàng giật mình quay lại nhìn:

- Sao lại thế này?

Tổng Dương đáp:

- Đây là Tiểu Cửu, là nha hoàn hôm nay mới tìm được.

Tiểu Cửu ngọt ngào mỉm cười, chỉnh lại trang phục thi lễ với Nhâm Tiểu Bộ. Nữ nhân nhìn nữ nhân, ấn tượng đầu tiên đều là thật xinh đẹp, Nhâm Tiểu Bộ nhảy xuống khỏi ghế, bắt lấy cổ tay Tiểu Cửu, chắc chắn khen:

- Tay thật là đẹp.

Lại sờ sờ nâng cằm nàng lên, nhìn Tổng Dương như khiêu khích:

- Ta thích nàng. Ta đổi với người.

Lại nói to hơn:

- Dùng người hầu tốt nhất của ta để đổi.

- Người hầu của cô? Vương Công Công, Trương Công Công hay Lý Công Công?

Tổng Dương cười phát tay:

- Nằm mơ đi!

Nhâm Tiểu Bộ bĩu môi, đang muốn nói gì, bên ngoài đã có tiếng cười nhẹ:

- Tiểu Phát, sao có thể vừa thấy mặt đã cướp cái tốt của người khác. Không được càn quấy.

Đồng Lam Phương

54. Chương 54: Thừa Hợp.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 54: Thừa Hợp.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nhâm Tiểu Bộ cười hì hì buông Tiểu Cửu ra, cũng không làm loạn nữa, một đường chậm chậm quay ra cửa, kéo một nữ tử từ bên ngoài vào, giới thiệu với Tổng Dương:

- Đây là Tam tỷ của ta, là Quận chúa Hoàng đế tự thân sắc phong.

Tổng Dương ngửi được mùi của Tần Trùy ngoài cửa, đương nhiên cũng có thể ngửi thấy bên ngoài còn có nữ nhân khác, tuy nhiên, đối phương không lên tiếng, hắt cũng không vạch trần. Trước đó quận chúa chưa bước vào đến cửa, vì chiều theo Nhâm Tiểu Bộ, để cho nàng có cơ hội nói chuyện riêng.

Thừa Hợp quận chúa đương nhiên không cải nam trang càn quấy như Nhâm Tiểu Bộ, một thân váy dài màu tím, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, nhưng theo dáng đi của nàng mà lấp lánh biến đổi, ánh sáng chiếu váy tím thoát ẩn hiện trong tầng tầng gấm hoa, cũng thể hiện thân phận của người mặc chiếc váy dài này.

Nhâm Tiểu Bộ dường như cảm thấy cái hào quang “Quận chúa” cũng không dọa được Tống Dương, lại nhìn hần tiếp tục nói:

- Tam tỷ nhà ta tài danh vang xa, văn võ cả triều ai nấy đều phải phục, hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất tài nữ Nam Lý, đồ khôn vặt nhà người so với tam tỷ ta còn kém xa.

Nhâm Tiểu Bộ bằng tuổi Tống Dương, cùng mười tám tuổi, theo như tập tục ở đây, nữ tử tới tuổi này rồi vẫn chưa xuất giá cũng coi như muộn, tuy nhiên tốt xấu vẫn chưa quá hai mươi, xem như cũng được. Nhưng Thừa Hợp quận chúa tuổi đã hai mươi hai, vẫn chưa gả cho ai, thủy chung vẫn ở bên cạnh Trần Tây Vương, cũng được cho là nổi bật trong giới quý tộc.

Dương nhiên không phải là gả không được, mà là Thừa Hợp tình nguyện không lấy chồng, ở bên cạnh phụ thân, giúp ông xử lý chuyện trong Hồng Ba Phủ từ trên xuống dưới. Trần Tây Vương thường xuyên mặc giáp trụ ra trận xa tít tận tây tuyến đốc chiến, cũng là vì trong nhà có một vị Thừa Hợp quận chúa gánh vác trọng trách, giúp ông đỡ phải lo chuyện nhà.

Sắc mặt Thừa Hợp thoải mái vui vẻ, không khó chịu cũng không cao ngạo, giống như nhìn thấy bằng hữu vậy, lắc đầu nhìn Tống Dương cười:

- Cái gì mà Tài nữ, đều là người ngoài gọi loạn, Tiểu Phát khoác lác lung tung, đã khiến Tống tiên sinh chê cười rồi.

Ngồi xuống, Thừa Hợp vẫn khách khí:

- Giữa đêm khuya mạo muội đến hỏi thăm, quấy rầy Tống tiên sinh.

Không đợi Tống Dương nói chuyện, Nhâm Tiểu Bộ phát tay nói tiếp:

- Không ngại gì, cũng không phải khách khí với hần như thế, ân tình hần nợ muội có nhảy xuống biển đông cũng rửa không sạch!

Nhắc lại chuyện cũ, hai gò má nàng lại ửng hồng.

Quận chúa cười lườm nàng một cái, lại nhìn Tống Dương:

- Thất muội và Tống tiên sinh là chỗ quen biết cũ, cũng chính là vì vậy mà chúng ta mới đến đây quấy rầy, cũng chỉ có một chuyện.

Nàng đứng lên duyên dáng thi lễ với hần

- Nhâm Sơ Dung thay mặt phụ vương, thay mặt Hồng Ba phủ tạ ơn Tống tiên sinh.

Nam nữ khác biệt, thân phận khác nhau, Tống Dương không thể đưa tay nâng nàng dậy, chỉ có thể đứng dậy đáp lễ, đồng thời nói:

- Quận chúa quá lời rồi, ta chưa làm gì cả.

Nhâm Sơ Dung lắc đầu cười:

- Trước mặt dân chúng Nam Dương, dương oai cho Hồng Ba vệ, dương oai cho vô số tướng sĩ tây quân... Tây tuyến vẫn chiến tranh, nhưng đất nước thái bình đã lâu, không ít người đã quên binh sĩ dưới trướng Trần Tây Vương. Bọn họ phải được hưởng sự vinh quang và kính trọng này. Phần ân tình này của tiên sinh, Hồng Ba phủ sẽ ghi nhớ không quên.

Sau đó nàng lấy ra một danh sách đưa cho hần:

- Đây là kê biên tài sản thương đội Thổ Phiên để lại, ta đã kiểm tra qua, Tống tiên sinh xin yên tâm.

Tống Dương xem lướt qua một chút, nhìn luôn tổng giá trị, nhướn lông mày:

- Mười ba ngàn lượng bạc? Nhiều vậy sao? Người Thổ Phiên quả nhiên có tiền.

Nhâm Sơ Dung tiếp tục nói:

- Ngày mai ta sẽ đổi chỗ ngân lượng này thành hoàng kim, còn chuyện sau đó sẽ gửi vào trong ngân hàng hay trực tiếp đưa đến gia hương hoặc để tiên sinh mang theo bên người đều nghe theo tiên sinh sắp đặt.

Tổng Dương chọn ra chỗ ngân phiếu đổi ra tiền, Nhâm Sơ Dong mỉm cười gật đầu, nói như vô ý:

- Đám người Thổ Phiên này sớm không chọn muộn không chọn cố tính nhằm lúc Tổng tiên sinh lên đài mà vội vàng đến tìm phiên toái, nhìn qua thì như ý trời định sẵn, nhất định hôm nay bọn họ phải lên làm bầy, thật sự là vô cùng khéo léo.

Bốn tiếng cuối cùng, giọng nàng vô tình tăng thêm một chút.

Tổng Dương cười ha hả hai tiếng cũng không nói tiếp câu chuyện của nàng, trong lòng làm sao không rõ, người hiểu chuyện bên cạnh Nhâm Tiểu Bộ chính là vị tam tỷ quận chúa này.

Thừa Hợp quận chúa cười hiểu chuyện, cũng không tiếp tục truy cứu chuyện thương nhân Thổ Phiên nữa, lại thuận miệng nói thêm chút chuyện phiếm, cũng không có chủ đề gì, nhưng ngôn ngữ thông dong từ ngữ khéo léo, khác hẳn Nhâm Tiểu Bộ ngay thẳng nghĩ gì nói nấy, hoàn toàn khác, không giống tỷ muội thân sinh chút nào.

Tướng mạo quận chúa không bằng Nhâm Tiểu Bộ, cũng chỉ coi như là thanh tú, chưa tới mức xinh đẹp, chỉ duy có đôi mắt khi cười cong cong như trăng lưỡi liềm, lại có vẻ vui mừng động lòng người, nhưng nhìn kỹ một chút trong đó lại sáng lên chút khôn khéo... Trong khi nói linh tinh, quận chúa thuận miệng hỏi:

- Nghe Tiểu Phát nói, võ công của tiên sinh không ngừng tịnh tiến, thông minh sáng lạn, lại tinh thông châm cứu, ngộ tác, nhiều kinh nghiệm tra án, sư phụ tiên sinh nhất định là cao nhân ẩn thế.

Tổng Dương cẩn thận đáp:

- Không có sư phụ, người dạy ta là một người thân, là bề trên, nửa năm trước đã mất.

Nhâm Tiểu Bộ ngồi bên cạnh không yên lòng, không kìm nổi liếc khước mắt về hướng Tiểu Cửu đang thối lui, nghe thấy câu trả lời của hắn hơi sững sốt, sau đó mới phản ứng lại:

- Là Vưu ngộ tác? Ông, ông ấy đã mất?

- Trước khi đi, ông đã hát “Tương tiễn tử” rất to.

Hắn cũng không nói nhiều, cười cười.

Nhâm Tiểu Bộ bắt đầu nói sang những chuyện thú vị trong mấy ngày tuyển hiền này, vừa nói vừa cười khanh khách. Nàng là có ý tốt, không muốn hắn tiếp tục buồn bực, nhưng đổi chủ đề quá đột ngột, cũng quá lộ liễu... Tổng Dương gật gật đầu với nàng, lời “Cảm ơn” không nhất thiết lúc nào cũng phải nói ra miệng.

Ở bên cạnh Thừa Hợp quận chúa không có cảm giác đau khổ khơi mào câu chuyện, khen Tổng Dương vài câu, sau đó cười nói:

- Nếu phụ vương nhìn thấy người nhất định sẽ kinh hỷ lắm, cả ngày ông nói nữ nhân không nên gàn, muốn thu đệ tử tốt kế thừa bản lĩnh đánh giặc của mình.

Nhâm Tiểu Bộ chớp chớp mắt, lòng buồn bực nhũn thắm: Phụ vương nói chúng ta không nên gàn sao?

Tổng Dương từ chối cho ý kiến, cười đổi đề tài.

Nói một hồi nữa, hai vị nữ nhân của Vương gia cáo lui, Nhâm Tiểu Bộ lôi kéo tay tỷ tỷ vô cùng cao hứng đi ra, ra ngoài còn quay đầu lại liếc Tổng Dương một cái, đồng thời cũng không quên quét mắt qua phòng Tiểu Cửu.

Không lâu sau, Tiểu Cửu co vai đi ra, nhỏ giọng nói với Tổng Dương:

- Trước đó ta cũng không biết nàng là Công chúa điện hạ. – Nàng làm mất quý - Ta nhìn ra được, Công chúa điện hạ thích công tử nhà ta.

Nói xong, Tiểu Cửu dùng đôi bàn tay nhỏ bé kia bưng lên cho hắn một chén trà, ánh mắt lại lấp lánh:

- Công tử có thích nàng không?

Tổng Dương phát tay cười:

- Đừng nói nhiều thế, giờ là lúc nào?

- Vừa qua giờ tý.

Hắn gật gật đầu:

- Ta muốn ra ngoài, người cứ ngủ trước đi, không cần chờ ta.

Tiểu Cửu ồ một tiếng, tủm tủm cười nhìn hắn đi ra.

Lúc này Nhâm Tiểu Bộ và tam tỷ đang ngồi trên xe ngựa, chạy về chỗ ở xe ngựa của Công chúa.

Ngồi trong xe, Nhâm Tiểu Bộ bĩu môi:

- Vừa mới trúng tuyển đã tìm nha hoàn xinh đẹp như thế, nhanh như thế... Trúng tuyển rất giỏi sao?

Nói xong dỗi hờn ném khăn tay.

Nhâm Sơ Dung để ý muối muối:

- Sớm muộn cũng sẽ có thôi.

Nhâm Tiểu Bộ nhú mày:

- Cái gì mà sớm muộn cũng có?

Nhâm Sơ Dung tươi cười bình tĩnh:

- Người như Tống Dương, võ công, tâm tư, thủ đoạn mọi thứ đều có, chỉ cần hắn muốn, sớm muộn gì cũng sẽ cá vượt vũ môn, nha hoàn xinh đẹp sớm muộn cũng sẽ có, hơn nữa còn có rất nhiều... Không chỉ nha hoàn, còn có thiếp phòng.

Nói xong, nàng ôm muối muối vào lòng:

- Đừng nghĩ nhiều, vô ích thôi.

Nhâm Tiểu Bộ trầm ngâm một lúc, khe khẽ thở dài.

Nhâm Sơ Dung im lặng không nói, ánh mắt lấp lánh, không biết đang nghĩ gì.

Tống Dương vẫn chưa ra khỏi dịch quán, hắn chỉ xuống lầu, đi tới một phòng ở của người trúng tuyển khác, giờ tay gõ gõ cửa.

Giọng nói già nua và bình tĩnh truyền ra từ trong phòng:

- Cửa chưa khóa, vào đi.

Trần Phán đang ngồi trước bức tranh.

Không màu, tranh thủy mặc, tranh đang vẽ “Thái dương”.

Bên cạnh bàn, trên mặt đất còn lung tung lộn xộn không ít bức họa đã hoàn thành cuộn tròn, bình minh, giữa trưa, hoàng hôn... Đủ các khoảnh khắc của mặt trời.

Tống Dương cười khen:

- Tiền bối thực cao hứng.

Trần Phán cũng không ngẩng đầu:

- Ngồi đi, tôi tớ chường mắt ta đã đuổi đi rồi, muốn uống trà tự đun nước, tự mình hãm trà.

Tống Dương không khách khí, xoay người đi vào trong bếp, bận rộn một hồi, nước đã đun sôi, mà Trần Phán vẫn chưa từng liếc hắn một cái, vẫn tập trung vẽ tranh.

Tống Dương rót nước vào hai chén trà thơm rồi bưng ra, đặt một chén lên tay Trần Phán:

- Trà rất ngon, tiền bối có thể nếm thử.

Trần Phán không chút quý trọng bức tranh của mình, tiện tay ném bút lên bức tranh vẫn chưa vẽ xong, sau đó ngẩng đầu nhìn Tống Dương, đột ngột hỏi:

- Ta có cừu oán gì với người sao?

Đổng Lam Phương

55. Chương 55: Dâng Trà

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 55: Dâng trà

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương lắc đầu.

Trần Phán lại hỏi:

- Vậy người cũng biết, tới cảnh giới hiện tại của ta, muốn độc chết ta cũng không phải chuyện dễ dàng.

Câu hỏi của lão già không hiểu ra sao cả, mà câu trả lời của Tống Dương cũng nói chuyện không đâu.

- Dụng độc không ngoài hai điều, một là chế độc, hai là hạ độc. Muốn độc chết đại tông sư cái khó là điều thứ hai. Đại tông sư ngũ quan linh mẫn, đối với hương vị cảm giác và quan sát đều mẫn cảm.

Tống Dương cười cười:

- Đơn giản nhất, ta sẽ hạ độc vào trong trà, nếu chỉ ngửi qua xác định sẽ không chính xác, không uống trà, sẽ không thể trúng độc...

Trần Phán liếc mắt, nhìn hắn:

- Cho nên?

Thái độ Tống Dương vẫn tự nhiên:

- Cho nên ta có độc chết tiền bối, cũng sẽ không dùng cách dâng trà ngu như thế. Lại càng sẽ không chủ động chạy tới nấu nước pha trà cho người. Hơn nữa... Cần bản không cần hạ độc, dùng đao sẽ đơn giản hơn nhiều lắm.

Lão chính là thượng phẩm võ sĩ, hơn nữa còn có tu vi phi thường, không ngờ hắn nói ra “Có thể trực tiếp chém giết đạo tông sư” kiêu ngạo như vậy, ngông cuồng như vậy. Nhưng vẻ mặt của Trần Phán cũng không có chút phần nộ, mà rõ ràng giật mình kinh hãi:

- Vì sao người biết?

Tống Dương cũng không giấu diếm:

- Ta luyện võ công, ta sẽ hạ độc, ta hiểu được và châm cứu, còn có một cái mũi trời ban, khi tiền bối lên đài ta đã ngửi được có chút mùi cổ quái. – Nói xong, hắn vươn tay, nói mấy câu:

- Đề Tiên Tử, Thiên Diệp Duẩn, Mộc Độc Cái, Trư Nhĩ Hồng.... Mặc kệ là cái nào cũng đều quý hiếm vô cùng. Thật may trước kia ta đã thấy một phương thuốc, chính là trộn lẫn nhưng phương thuốc này, tác dụng của nó là: kích thích kinh mạch, đề cao tu vi.

Trần Phán là dựa vào thuốc mà đề cao tu vi. Từ khi lão lên đài tới giờ, đã hai canh giờ trôi qua, thuốc đã hết tác dụng, sức mạnh cũng giảm theo, cho nên Tống Dương mới nói “Dùng đao sẽ đơn giản hơn”.

Nói xong, hắn im lặng một lát, lại tiếp tục nói:

- Tu vi có thể dựa vào thuốc để kích thích, nhưng khí thể tông sư thì không thể làm giả, văn bối đã được linh giáo, vui lòng chịu phục. Tiền bối đích thực là Đại tông sư, đáng tiếc không biết đã gặp phải sai lầm gì mà tu vi đột nhiên dừng lại.

Trần Phản vẫn chưa đáp lại, mà đưa tay chỉ chén trà trước mặt mình. Tu vi của lão bị tổn thương cực lớn, nhưng ngũ quan vẫn nhạy bén như trước, sau khi Tống Dương châm trà, nếu Tống Dương thử thả vài thứ dược liệu vào trong chén trà của lão, Trần Phản sẽ phát hiện dễ dàng, bởi vậy khi Tống Dương vừa mới bưng trà lên, lão mới đặt ra câu hỏi như vậy.

Tống Dương giọng điệu vẫn bình thản:

- Tiền bối dùng dược liệu này, mặc dù có hiệu quả nhanh chóng nhưng lại quá mạnh, hết tác dụng cũng sẽ gây ra hậu quả khôn lường, chén trà này của ta không giúp được điều gì cho tiền bối, nhưng có thể giảm đau đớn một chút, khiến thân thể thư thái một chút. Thực ra ta cũng chỉ muốn xem xem có giúp được gì không.

- Nói vậy người cho ta uống chính là một ly trà tốt sao?

Sau khi bị vạch trần bí mật, ngược lại Trần Phản lại càng thả lỏng, mỉm cười đánh giá Tống Dương:

- Ta cũng biết một vị thầy thuốc, y thuật của nàng khẳng định còn hơn người. Ngay cả nàng còn không thể giúp ta, phỏng chừng người cũng không có hy vọng gì, tóm lại, tâm ý tốt ta xin nhận.

Tống Dương lại lắc lắc đầu:

- Vấn đề thực sự không phải ở y thuật như thế nào, mà là dược liệu.

Trần Phản cảm thấy thú vị, liền hỏi:

- Dược liệu gì?

- Hồ điệp lam.

Tống Dương vừa dứt lời, Trần Phản lại kinh ngạc, lập tức gật đầu:

- Người biết hồ điệp lam?

Người thầy thuốc bằng hữu của Trần Phản cũng đã từng nói qua, y muốn khôi phục tu vi, thế nào cũng phải có vị thuốc này. Nhưng Hồ điệp lam thiên hạ khó tìm, so với Thánh tuyết liên, Thiên niên quế còn ít hơn.

Tống Dương không tham công:

- Ta cũng ngẫu nhiên biết được, Hồ điệp lam có tác dụng hồi sinh kinh mạch, nâng lại tu vi rất kỳ diệu.

Vưu Thái Y trước khi qua đời, Tống Dương từng tìm ra trong đồng y kinh ông cất giữ một phương thuốc cũ, soạn ra chuyên để chữa kinh mạch bị tổn thương, tu vi hạ thấp.

Phương thuốc chia làm hai phần trên dưới, dược liệu cần đến cực kỳ quý hiếm, trong đó một phần là trị tận gốc, nhưng cần phải có được Hồ điệp lam, thứ đó không thể tìm ra ở đâu, cho nên không có tác dụng thực tế; phần thuốc tiếp theo là biện pháp chữa trị phần ngọn, cần Đề Tiền tử, Thiên Diệp duẩn, Mộc Độc căn, Trư Nhĩ hồng, và nhiều dược liệu khác tuy cũng quý báu nhưng ít ra còn có thể cầu được, tuy nhiên đây chỉ là biện pháp uống rượu độc giải khát, không phải kế lâu dài.

Cũng là bởi vì Tống Dương đã gặp qua hai phần phương thuốc này, lại nghĩ ra thứ thuốc trên người Trần Phản chính là phương thuốc sau, cho nên mới có thể một câu nói ra lời mấu chốt “Hồ điệp lam”.

Trước đó Tống Dương hỏi Tiểu Cửu về tung tích Cố Chiêu Quân cũng là muốn hỏi ông một chút xem có vị thuốc này không.

Tống Dương đại khái giải thích tại sao mình biết phương thuốc này, mà sắc mặt Trần Phản lại càng cổ quái hơn.

Tống Dương uống cạn chén trà của mình, cũng không rót thêm, liền nói tiếp:

- Theo như ta đoán chừng, trừ phi tìm được kỳ được, nếu không bệnh của tiền bối hơn nữa ta không trị được, tuy nhiên nếu không cẩn thận chẩn đoán một lần, luôn luôn có chút không cam lòng.

Trần Phấn không phải không hiểu, đưa cổ tay qua cho hắn bắt mạch, đồng thời còn nói chuyện phiếm, nội dung cũng chỉ là cảm thấy hứng thú với y thuật của Tống Dương, muốn hỏi vài câu.

Tất cả tinh thần của Tống Dương đều tập trung vào mạch tượng của Trần Phấn, một lúc lại hỏi nguyên nhân bệnh của y.

Trần Phấn tập võ từ nhỏ, thiên tư khác người lại được gặp danh sư, tiến cảnh rất mau, thẳng đến khi đạt tới cảnh giới Ất Tự tông sư thì tất cả đều thật sự thuận lợi. Nhưng lão lại đột phá thêm một bước, lên đến đỉnh cao nhất của võ học, sau khi trở thành Giáp Tự Đại Tông sư, đột nhiên thân thể rất tệ, không có chút dấu hiệu mà kinh mạch héo rút đi, tu vi đột nhiên dừng... Vì nguyên nhân này, lão có tiên thiên ẩn bệnh không thể nói ra, khi tu vi còn thấp thì không thể hiện ra, chỉ khi đạt tới cảnh giới Giáp Đỉnh Đại Tông sư căn bệnh khó nói ấy sẽ bùng phát.

Nói trắng ra chính là, vốn sinh ra đã yếu ớt, ông trời ban cho lão thân cốt này, không đủ để chịu đựng tu vi Giáp Đỉnh Tông sư. Mà bằng hữu thầy thuốc mà lão nhắc đến kia quả thật y thuật rất cao, lúc trước Trần Phấn đột phá đến đỉnh, kinh mạch không thể ngăn cản mà co rút lại, sớm muộn tu vi sẽ biến mất hết trở thành phế nhân, nhưng vị thầy thuốc này đã giúp lão dừng sự xuống dốc đó, giúp lão miễn cưỡng bảo vệ sức võ sĩ thượng phẩm, lại lấy ra kỳ phương kia, có thể tạm thời khôi phục tu vi Đại Tông sư.

“Hậu thiên khả y tiên thiên nan trị”, bất luận là thời nào đây đều là đạo lý tất cả thầy thuốc đều hiểu. Y thuật của Tống Dương mặc dù tốt nhưng cũng không thể tới mức nghịch thiên, nói nguyên nhân bệnh cho Trần Phấn xong, hắn xác định mạch tượng, rất nhanh liền nhứt chí, vẫn là câu nói kia, trừ phi tìm được linh thảo Hồ điệp lam nếu không không thể được.

Trần Phấn lại không vấn đề, chỉ tò mò hỏi:

- Người tới cửa tự tiến cử phải xem bệnh cho ta, rốt cuộc là vì cái gì?

Tống Dương trả lời:

- Vì người là Đại Tông sư.

Trần Phấn cười ha ha:

- Câu nói rất thật lòng. Nói thử xem, cụ thể muốn ta làm gì?

Tống Dương lắc đầu:

- Cũng không có tính toán gì cụ thể, hiện giờ chỉ mong người có thể chỉ điểm cho ta một chút về võ học.

Trần Phấn tuy đột nhiên bị biến thành Hồ giấy, nhưng ánh mắt, kiến thức của ông rất cao, được ông chỉ điểm một hai câu có thể hơn cả vài năm khổ tu. Trái lại, bản thân Tống Dương, từ khi Vụ thái y qua đời, việc tu luyện của hắn gần như là người mù xem voi, không có danh sư chỉ điểm, tập võ tốn rất nhiều công sức.

Mà quan trọng hơn, Đoan Ngọ sang năm, hắn sẽ phải rời khỏi Yến Quốc đuổi theo tìm kẻ thù giết Vụ Thái y, có trời mới biết sẽ phải đánh bao nhiêu trận ác liệt, chỉ bằng tu vi hiện giờ của hắn, căn bản là không đủ dùng.

- Muốn ta chỉ điểm? Sư phụ người đâu?

Trần Phấn có vẻ hơi tò mò:

- Người còn trẻ vậy đã có đạo hạnh vượt quá Thiên Can, không có khả năng không có danh sư.

Thấy hắn lắc đầu không đáp, Trần Phấn cũng lơ đi, tiếp tục hỏi:

- Người thu xếp chữa bệnh cho ta, tìm kiếm kỳ được, là vì mấy câu chỉ điểm của ta sao?

Nói xong, lão cười cười khó hiểu:

- Muốn chỉ điểm thì dễ thôi, hiện giờ ta sẽ chỉ người làm thế nào để trở thành Đại Tông sư.

Sắc mặt đối phương cổ quái, đề tài lại trở nên không lường được, Tống Dương nhú mày không lên tiếng.

- Muốn trở thành Đại Tông sư, mấu chốt nhất là: không thể có cảm xúc.

Giọng nói của lão nhẹ nhàng thoải mái.

.....

Muốn trở thành Đại Tông sư, sẽ không thể có cảm xúc?

Đối với suy nghĩ này, đầu tiên Tống Dương sững sốt, lập tức chậm rãi lắc đầu, còn hỏi lại:

- Tiền bối nói quá lời, đừng dọa người như thế!

Đồng Lam Phương

56. Chương 56: Tông Sư

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 56: Tông sư

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

- Muốn trở thành đại tông sư, điểm mấu chốt nhất là không được có cảm xúc.

- Có thiên tư, tài năng mới có thể được danh sư lựa chọn; được danh sư lựa chọn rồi, còn phải khắc khổ chăm chỉ. Tuy nhiên, đồng môn sư huynh đệ nhiều như vậy, người nào cũng thiên tư không tồi, ai cũng biết phải cố gắng, nhưng cuối cùng có thể thừa kế y bát của sư phụ lại chỉ có một? Vậy làm sao mới có thể trở hết tài năng?

- Đồng môn tranh đoạt y bát cũng không khác gì Hoàng tử tranh đoạt ngai vàng. “Tranh” không phải chỉ vì dã tâm, mà là để bảo vệ mình, ta không tính kế với người khác, tự nhiên sẽ có người khác tính kế với ta.. Luôn có người phải chết. Nhưng thú vị chính là, thường thường, càng ưu tú càng chết sớm.

- Đây là trong nội bộ môn hộ. Mà chuyện bên ngoài môn hộ lại càng rối loạn hơn, thần binh sắc bén, bí tịch tiền nhân, linh đan diệu dược... Đều có thể giúp ta nâng cao chiến lực, đề cao cảnh giới, cho nên cái gì cũng không thể bỏ qua.

- Ngoại trừ thiên tư và chăm chỉ, bao gồm cả sư phụ, tất cả đều có thể khiến ta trở thành Đại tông sư, hết thấy đều có thể tính là tài nguyên. Tài nguyên có hạn, người có tư cách trở thành Đại Tông sư có lẽ không quá nhiều, nhưng những tài nguyên này cũng chẳng đủ phân, làm sao bây giờ?

- Muốn trở thành Đại Tông sư cần nhờ thiên phú, cần nhờ may mắn, còn phải dựa vào đấu đá lẫn nhau, âm mưu tính kế... Từ xưa đến nay, gần như tất cả Đại Tông sư đều đã từng tính kế với đồng môn, lợi dụng bằng hữu, mưu hại người khác, nếu đem bọn họ đến nha môn công bằng, ai cũng phải bị chém đầu.

- Phải lạnh lùng, người mềm lòng không thể trở thành Đại tông sư. – Nói xong, Trần Phản chỉ vào cái mũi của mình:

- Những người này ai nấy đều lòng lang dạ sói, ta cũng không ngoại lệ. Con người của ta.. có oán tất báo, có ân lại không nhất định sẽ đền. Tiểu tử, hiểu chưa? Cho dù người có tìm Hồ điệp lam tới đây, ta cũng sẽ chỉ vô cùng cao hứng nhận lấy, trong lòng cũng sẽ không cảm thấy thiếu nhân tình của người, lại càng sẽ không giúp người làm cái gì.

- Thực ra ta cảm thấy.... làm người ân oán rõ ràng một chút sẽ rất tốt. – Tống Dương day day mi tâm:

- Hơn nữa, nếu thực sự như vậy, ta nghĩ người tốt xấu cũng phải chờ ta đem Hồ điệp lam tới, giao cho người rồi mới nói chứ? Giờ đã nói ra rồi, có vẻ chẳng thông minh lắm.

Trần Phấn không để ý, khoát tay chặn lại:

- Người có thể tìm được Hồ điệp lam? Trừ phi mặt trời lặn đằng Đông. Những lời này nói cũng chẳng sao!

Tổng Dương nhướn mày:

- Nếu như ta đã tìm được?

- Vậy người hãy thành thành thật thật hiến cho ta. – Trần Phấn mỉm cười:

- Ta không ngại giết người đâu.

Tổng Dương không tức giận, ngược lại còn mỉm cười:

- Ta vốn nghĩ, vất vả tu luyện đến Đại tông sư, kết quả lại phát bệnh tu vi sa sút không thể nói, người bình thường đã chịu không nổi rồi. Trước đó xem người bình tĩnh tự nhiên, còn thực sự nghĩ rằng người không chịu ràng buộc, lòng rất cao, không ngờ người đã sớm... đã sớm biến thái.

Tổng Dương thực sự không tìm ra được “Cổ từ” nào để hình dung nữa, chỉ có thể dùng tạm từ ngữ từ kiếp trước.

Quả nhiên lão khó hiểu:

- Biến thái?

Tuy chưa từng nghe qua nhưng lão cũng có thể hiểu được đây cũng chẳng phải từ tốt đẹp gì, không hỏi nữa, mà nói sang chuyện khác:

- Thực ra, chỉ điểm người không tính là đại sự gì, nhưng không quan hệ nữa xu tới Hồ điệp lam. Có lẽ khi hứng trí ta sẽ nói hai ba câu với người, nhưng người đừng hy vọng những gì ta nói nhất định sẽ là thật. Trong mấy năm nay, trước sau tổng cộng có năm hậu sinh tìm ta cầu chỉ điểm, trong đó hai tẩu hỏa nhập ma, một huyết mạch bạo vỡ, một người khi nịnh bợ ta nói sai một chút, trực tiếp bị ta đánh một chưởng vào đầu.

Nói tới đây, Trần Phấn dừng một lát, cười càng tươi:

- Còn về kẻ thứ năm... Chính là người. – Sau đó đưa tay như nhàng ấn vào mạch môn tay trái của Tổng Dương.

Mạch môn tay trái là tinh tụ nội công quan trọng, nhưng cũng dễ dàng bị người khác chạm vào, nhưng Tổng Dương không nhúc nhích, mặc kệ Trần Phấn nắm lấy cổ tay trái của mình.

Không phải là tin đối phương, có điều vì hắn là kẻ có tim bên phải... Trời sinh người có tim bên phải kinh mạch toàn thân cũng quay ngược lại tương ứng, cho nên yếu hại của Tổng Dương là ở mạch môn tay phải chứ không phải tay trái, có bị đối phương bắt lấy cũng chẳng sao. Hơn nữa, hắn cũng có thể nghĩ được Trần Phấn hành động thế này hắn không có ác ý.

Quả nhiên, lão chỉ rót vào một đạo chân khí mỏng manh tra xét tu vi võ công của hắn.

Đội vị đại tông sư này có thể đưa ra một chút ý kiến, nhưng ý kiến đó có thể nghe hay không, nghe xong có chết hay không, điều này không liên quan đến Trần Phấn.

Nhưng không lâu sau đó, vẻ tươi cười trên mặt Trần Phấn dần tiêu tan, mà trở nên kinh ngạc, đôi mắt nheo lại thành một cái khe dài, nhìn thẳng vào Tổng Dương:

- Kinh mạch của người..... Gần như Ất Tự Tông sư? Có chuyện gì?

Theo như Vũ Thái y tính toán, sau mười tám năm, luyện Huyết Thuật đại công cáo thành, kinh mạch của Tổng Dương cũng sẽ được cải tạo đến trình độ Ất Tự Tông Sư. Kết quả, sau mười bảy năm rưỡi, kẻ thù tới cửa Vũ Thái Y đột tử, luyện Huyết Thuật cùng gián đoạn từ đó, kinh mạch của Tổng Dương đã tới gần Ất Tự, nhưng vẫn còn thiếu nửa phần.

Dù vậy, cũng đủ để cho Trần Phản phải kêu lên “Gặp quý!” , tu vi và kinh mạch không giống nhau, đây là chuyện lạ chưa nghe thấy bao giờ.

Rất nhanh, Trần Phản khôi phục lại sắc mặt bình thường, thu lại chân khí buồng Tống Dương ra, cười ha hả:

- Không thể tưởng được, không ngờ lại là một yêu nghiệt. – Nói xong, có chút không kiên nhẫn phát phát tay ra điều muốn đuổi Tống Dương đi, vẫn chưa từng chỉ điểm.

Tống Dương cũng không làm gì, chỉ đứng dậy ra ngoài, Trần Phản thì quay lại bàn, muốn tiếp tục vẽ bức tranh Thái dương, nhưng cầm lấy bút đã rơi vào xuất thần, ánh mắt lấp lánh tinh quang, không biết đang nghĩ cái gì...

Khi Tống Dương quay lại phòng mình, trong phòng tràn ngập hơi nước, còn tản ra từng làn hương thơm ngát, Tiểu Cửu cô nương vẫn chưa đi ngủ, ống tay áo vén cao lộ ra cánh tay nõn nà như củ sen, toát mồ hôi vui mừng chào đón:

- Nước tắm mới nấu xong, mời công tử tắm.

Tống Dương lắc đầu:

- Người ra ngoài đi ta tự tắm...

Còn chưa dứt lời, nhìn ánh mắt Tiểu Cửu có vẻ hơi thất vọng, hắn lắc đầu:

- Tối nay không ít chuyện, tắm một lần cũng không tồi, cũng để nghỉ ngơi luôn.

Cũng không muốn phí một thùng nước thơm, Tiểu Cửu vui vẻ vô cùng, tươi cười thỏa mãn tới cởi áo cho Tống Dương.

Cởi áo ngoài thì Tống Dương vẫn còn khá hưởng thụ, đợi tới khi chỉ còn áo lót bắt đầu cảm thấy không tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên hắn được người khác cởi áo, Tiểu Cửu cũng là lần đầu cởi áo cho nam nhân, khuôn mặt đỏ bừng lại càng thêm kiều diễm, đôi tay nhỏ bé vốn linh hoạt cũng hơi gượng, mân mê cái nút thắt bên sườn nửa ngày cũng không cởi ra được, Tống Dương cười ngượng ngùng nhìn tiểu nha đầu, thuận thực cởi hết đồ của mình, nhảy vào thùng nước nóng hơi hổi, tràn đầy đóa hoa lớn

Nước ấm thấm qua làn da, hơi nóng ập vào mặt, Tống Dương thoải mái rên rỉ một tiếng, hai mắt khép hờ tựa đầu vào bên cạnh thùng... Không lâu sau, Tiểu Cửu rón rén đi tới, đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai Tống Dương, nhẹ nhàng mát xa cho hắn.

Tay nghề rất cao, đầu vai cứng như đá nhanh chóng thả lỏng, nhưng đầu ngón tay của Tiểu Cửu không biết vì sao lại càng lạnh.

Tống Dương nhận thấy khác lạ, hỏi nàng:

- Sao tay lạnh như thế? Sinh bệnh sao? – Nói xong, bắt lấy cổ tay Tiểu Cửu, bắt mạch cho nàng, chủ yếu hắn lo trong cơ thể nàng vẫn còn dư độc chưa trừ.

Mạch đập có lực, nhưng lại lung tung, không phải yếu mà là do tâm thần bối rối mà ra, Tống Dương quay lại nhìn nàng.

Khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp mờ ảo trong hơi nước, lại có vài phần yêu mị nhàn nhạt, hai má Tiểu Cửu ửng hồng, ánh mắt lại rất tán loạn:

- Ta... Ta hơi sợ. – Dừng một chút, cắn môi dưới, giọng nói nhỏ tới gần như không thể nghe thấy – Đáng ra lúc này ta hẳn là nên vào bồn tắm.

Nói xong nàng lại cảm thấy lời nói của mình không ổn, vội vàng lắc đầu:

- Không phải ta sợ người, cũng không phải sợ vào bồn tắm, chỉ là... trước kia học của các thím đều chỉ là giả, chưa từng... cho nên... tâm hơi hoảng.

Nếu nàng thực sự muốn xuống nước Tổng Dương khẳng định sẽ không ngăn cản, nhưng thấy nàng sợ hãi cũng sẽ không kéo nàng xuống, nghe vậy lắc đầu cười:

- Không cần không cần, cứ xoa vai như thế là tốt rồi, tắm thùng không đủ lớn, ta cũng không thích chen chúc. – Tiểu Cửu thoải mái không ít, khoe môi mang chút ý cười:

- Đa tạ công tử. – Nói xong, gỡ búi tóc của Tổng Dương xuống, giúp hắn rửa mặt chải tóc, mấy đầu ngón tay vì khăn trương mà lạnh ngắt cũng dần trở nên ấm áp lại, ánh mắt bối rối cũng một lần nữa bị ý cười xua tan.

Tắm xong, nàng giúp hắn mặc đồ lót, lần này nàng không lo lắng, nhưng Tổng Dương vì chiều cổ tiểu cô nương mà tự mặc quần áo. Bận bịu một hồi xong rồi, Tiểu Cửu lại cầm đến một chén trà nóng:

- Ta đi ủ giường cho công tử, công tử đợi chút.

Tổng Dương khụ một tiếng:

- Nam Lý không có mùa đông, không cần phải ủ giường.

Tiểu Cửu không chịu, không vào bồn nước hầu tắm đã là không hợp cách, nếu nhà hoàn toàn không ủ giường thì cũng không khác công công là mấy... Trong thời gian uống một chén trà, Tiểu Cửu đi ra khỏi phòng ngủ, cười nói:

- Suýt nữa ta đã ngủ quên, ổ chăn ấm áp dễ chịu lắm, công tử nhanh đi. – Nói xong kéo hắn lên giường, hầu hạ hắn ngủ xong lại hấp tấp chạy ra phòng ngoài.

Tổng Dương buồn bực:

- Chuyện gì mà vội thế?

- Nước tắm trong thùng còn ấm, ta đi tắm. – Tiểu Cửu vô cùng cao hứng đáp lời.

Tổng Dương ngạc nhiên xua tay:

- Cái đó... nước ta đã tắm bẩn rồi, người gọi tôi tới dịch quán tới đun cho một thùng khác đi.

- Không cần! Nước còn sạch mà. – Giọng nói Tiểu Cửu vẫn vui vẻ truyền ra từ trong phòng tắm. Tổng Dương cũng không biết là nên cười khổ hay nên nhíu mày, một nha đầu xinh đẹp không chút e dè tắm lại nước hắn đã tắm, Tổng Dương vừa cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái không tự nhiên cũng lại buồn cười.

Nhưng chuyện đêm nay vẫn chưa hết, non nửa canh giờ trôi qua, Tiểu Cửu ra khỏi bồn, rón ra rón rén đi vào trước giường Tổng Dương. Hắn lặng yên tĩnh lại, nhưng không nói gì, hắn muốn xem nàng muốn làm gì.

Tiếng loạt xoạt nhỏ nhỏ vang lên gần dần, Tổng Dương hé mắt, Tiểu Cửu đang cởi quần dài, rất nhanh nàng đã cởi hết, mặc dù bốn phía tối đen cũng không che được nét thanh xuân sáng bóng... Đã có vào nước hầu tắm đương nhiên cũng sẽ có thị tắm đêm khuya.

Nhưng Tiểu Cửu vẫn bất động, cắn môi vài lần, Tổng Dương gần như có thể nghe được tiếng tim nàng đang nhảy thình thịch, không khó tưởng tượng, lúc này đầu ngón tay nàng đang run rẩy. Một lúc lâu sau, Tổng Dương đang muốn duỗi tay ra kéo phất nàng vào trong chăn, cuối cùng nàng cũng hạ quyết tâm... Lại có tiếng loạt xoạt, nàng đang mặc lại quần áo.

Tuy nhiên nàng vẫn chưa rời đi, mà lót mấy cái áo ở trên giường, ngồi xuống, hai tay đặt lên chân Tổng Dương, trán gối lên tay nhẹ nhàng ngủ thiếp đi.

Tâm của hắn cũng như Tiểu Cửu mới cởi đồ vậy, như bị trêu chọc một hồi, âm thầm cân nhắc không biết nàng có định đùa giỡn không... Nhưng cuối cùng nàng cũng chỉ giống như một con mèo nhỏ cuộn tròn ngủ dưới chân mình, cuối cùng cười cười không quay rầy nàng nữa.

Tiểu cô nương vừa mới trải qua một lần sinh tử cứ như vậy mà ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, theo như thói quen nhiều năm, khi mới rạng đông Tổng Dương đã tỉnh lại, Tiểu Cửu vẫn cuộn tròn ngủ dưới chân chủ nhân, ngủ thiếp đi. Tổng Dương nhẹ nhàng đứng dậy, không một tiếng

động giờ tay ôm lấy tiểu nha đầu đặt lên giường, Tiểu Cửu vẫn chưa tỉnh lại, nhưng theo bản năng nhúu mày, đôi tay xinh đẹp nhỏ bé khẽ xua xua đuổi người khác đừng làm phiền nàng...

Tổng Dương không cần người khác hầu hạ, ngược lại, mới lớn lên được vài năm hắn còn tự mình chăm sóc Vưu Thái y, đặt tiểu nha đầu lên giường, đầu tiên hắn đi thăm người câm, rồi quay lại bắt đầu rửa mặt điểm tâm, đang bận bịu bỗng nghe thấy một tiếng “Ồi” giật mình kinh hãi trong phòng ngủ, hắn vội vàng chạy về, vừa thấy Tiểu Cửu đang quỳ rạp dưới đất, trên người lung tung lộn xộn cuốn chăn.

Không cần hỏi, Tiểu Cửu tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ say thì công tử đã dậy, vội vàng đứng dậy không ngờ vấp vào đồng chân đệm, ngã từ trên giường lăn xuống đất.

Tổng Dương cười:

- Ta cảm thấy lão Cố cũng không phải người hào phóng, quả nhiên, hắn tặng cho ta chính là người ngốc nhất. – Tiểu Cửu vừa then vừa vội, chật vật vô cùng đứng lên chạy tới rửa mặt, quay lại thấy Tổng Dương đang làm việc, khuôn mặt thủy chung vẫn đỏ bừng, một câu cũng không dám nhiều lời...

Đồng Lam Phương

57. Chương 57: Kháo Phổ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 57: Kháo phổ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sau khi tuyển hiền mọi người sẽ theo Công chúa quay về Kinh đô Phượng Hoàng Thành, tuy nhiên cũng không phải là hôm qua tuyển xong hôm nay mới đi. Sau đó không lâu Trấn Tây Vương sẽ kêu gọi thanh niên cường tráng ở Thanh Dương Châu nhập ngũ, Hồng Ba Phủ trước phải trước phải giúp Vương gia đánh xong trạm tiếp theo, lớn bé còn không ít việc cần hoàn thành, còn phải chờ mấy ngày nữa mới quay về kinh.

Chờ đợi nhàm chán, Tổng Dương vốn định rủ mấy người bạn đi ăn điểm tâm, đi dạo trong thành Thanh Dương, không ngờ còn chưa đi ra đã có binh lính cảnh vệ chạy lại báo có khách tới chơi, đang chờ ở dịch quán.

Tổng Dương vừa đi ra đã thấy là Thừa Hợp quận chúa tới qua vừa gặp, chỉ một mình đến, không có Nhâm Tiểu Bộ, cũng không mang theo gia tướng hộ vệ Hồng Ba phủ.

Một bộ váy màu mận chín, mặt hoa tươi cười, Nhâm Sơ Dung gật đầu với Tổng Dương:

- Lại tới làm phiền tiên sinh.

Tổng Dương lắc đầu:

- Vốn ta cũng không có việc gì làm, có gì mà quấy rầy, ngoài ra cũng không cần phải một câu tiên sinh hai lời công tử, không được tự nhiên.

Nhâm Sơ Dung mang tới một phong thư:

- Bạc của thương đội Thổ Phiên, đã được nhập vào tiền trang, chỉnh lại con số. Không riêng gì ở Nam Lý chỉ cần là địa phương của người Hán có ngân hàng của bọn họ đều rút tiền được.

Tổng Dương nói lời cảm tạ, vô cùng cao hứng cất ngân phiếu vào ngực, Nhâm Sơ Dung cũng không có ý cáo từ, mà đưa tay chỉ về phía trước:

- Đi cùng chứ?

Tổng Dương thống khoái đáp ứng cùng quận chúa sóng vai mà đi, thuận miệng nói cười... Ở Phượng Hoàng thành tài danh của Thừa Hợp quận chúa đã vang xa, ở Thanh Dương không mấy người biết, nhưng thực ra hôm qua trên đài Tổng Dương đã quá mức nổi bật, đi tới đâu cũng có người nhận ra hắn. Nhâm Sơ Dung trước sau vẫn chỉ cười tươi vui vẻ, dường như cảm thấy đi bên cạnh một người tài giỏi nàng cũng vinh hạnh lắm.

Thanh Dương châu là nhất châu chi phủ, là thành thị xây dựng đã nhiều năm, có phố xá phồn hoa cũng không thiếu rừng sâu chùa vắng, hai người đi loanh quanh không định phương hướng, nói chuyện cũng không đề cập đến chuyện chính sự, chỉ là thuận miệng nói tới đâu thì nói. Tổng Dương không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng sắc mặt Nhâm Sơ Dung lại lộ ra sự vui thích tận đáy lòng.

Khi rẽ vào một con ngõ nhỏ, hai mắt nàng sáng ngời, nói với Tổng Dương:

- Chờ ta.

Dứt lời chân bước nhẹ nhàng, hai mắt vui mừng chạy lại một người bán kẹo rong, nói vài câu, chọn mấy cái kẹo, lại ngoắc ngoắc tay với Tổng Dương đi theo ở phía xa xa, gọi hắn tới cười:

- Khi ra ngoài không để ý, quên mang tiền.

Tổng Dương sờ tay vào ngực, lấy ra một lá ngân phiếu vừa mới thu được. Hắn cũng không nghĩ sẽ đi dạo phố, tất cả tiền trên người đều là của quận chúa vừa đưa.

Đây là một tấm ngân phiếu lớn một ngàn lượng.

Nếu đổi thành một công tử, tiên sinh khác, không chừng sẽ vì làm cho quận chúa vui vẻ, sẽ trả luôn cả tấm ngân phiếu này, nhưng Tổng Dương lại không đốt tiền như thế, một ngàn lượng kia cũng đủ mua cả một phòng đồ, đặt mua một phần sản nghiệp, lại đi đổi một bao đường?

Huống chi cho dù hắn có đồng ý người bán cũng không chắc đã chịu, người ta căn bản không nhận tấm ngân phiếu lớn như vậy.

Quận chúa trợn tròn mắt nhìn, mỉm cười, cầm kẹo trong tay quay về, Tổng Dương còn có chút không cam lòng, chỉ vào mũi mình hỏi người bán rong:

- Người nhìn kỹ xem có nhận ra ta không?

Người bán rong lắc đầu, cũng không phải tất cả người Thanh Dương đều đi xem tuyển hiền.

Tổng Dương ho khan một tiếng, cũng không tức giận, tiếp tục cười:

- Không nhận ra cũng không sao, ta có thể giúp người nghĩ một chút xem làm sao buôn bán náo nhiệt hơn, coi như là tiền kẹo...

Không đợi hắn nói xong, người bán rong mỉm cười:

- Người cũng không cần phí tâm tư vô mồm, chỉ là một gói kẹo thôi, cầm ăn là được rồi, ngày nào ta cũng ở đây, hôm nào đi qua thì mang tiền tới, hoặc không mang tiền cũng không sao, coi như ta mời các người ăn. Thấy kẹo ăn ngon, giới thiệu nhiều khách tới cho ta một chút là được.

Nói xong, người bán rong phất tay đuổi hai người đi khỏi bị cản trở kinh doanh. Tổng Dương muốn sửa đổi thành hay, không ngờ người bán rong đó lại rất rộng rãi nhưng không cảm kích, hắn ngạc nhiên, quận chúa thì bật cười, liên tục nói cảm tạ kéo hắn đi.

Chỉ chút kẹo bình thường, Nhâm Sơ Dung lớn lên trong áo gấm ngọc thực, tứ hải trân quý đều hưởng qua không ngờ lại ăn thấy ngon.

Tổng Dương thử một viên, cũng không thấy có gì ngon.

Nhâm Sơ Dung cười:

- Xem ta ăn ngon thế thấy kỳ lạ sao? Không phải kẹo ngon, mà là tâm tình tốt.

Tổng Dương có tự đại thế nào cũng không dám cho rằng mình đã góp phần làm cho quận chúa vui, sự vui vẻ của nàng chắc là trộm được nửa ngày nhàn thôi.

Nam Lý tuy nhỏ nhưng cũng là một vương triều, từ khi khai quốc trong triều các thế lực đánh nhau chưa bao giờ dừng lại. Càng là nơi có phong cảnh đẹp, lại càng nguy hiểm, Trần Tây Vương đó là như thế, trọng binh trong tay, địa vị trác tuyệt, nhưng áp lực từ bốn phương tám hướng không lúc nào không dồn lên Hồng Ba Phủ, Thừa Cáp quận chúa, một cô gái nhỏ giúp phụ thân gánh vác nửa giang sơn.... Nửa ngày tiêu dao, Nhâm Sơ Dung rất vui vẻ.

- Vị tiền bối Trần Phấn kia, là Đại tông sư cao quý, lại đến Thanh Dương tuyển hiền, không phải rất kỳ quái sao?

Tiếng nói của Nhâm Sơ Dung rất duyên dáng.

Câu chuyện bất ngờ bắt đầu, nhưng Tống Dương cũng không nghĩ Thừa Hợp quận chúa giống Nhâm Tiểu Bộ, sẽ không chạy tới tìm hấn nói chuyện phiếm chơi đùa, hấn gật gật đầu, trả lời có lễ:

- Cực kỳ kỳ lạ.

Nhâm Sơ Dung hỏi:

- Chuyện này người thấy thế nào?

Tống Dương thả lỏng hai vai:

- Không quan hệ với ta, không muốn đoán.

Nhâm Sơ Dung thờ ơ:

- Người không đoán thì ta đoán. Trong hội tuyển võ sĩ của mấy nước khác phỏng chừng sẽ có kẻ đối đầu của lão, Trần Phấn tiền bối là hướng về phía đối thủ đó.

Trần Phấn là cao nhân lánh đời, đối đầu với lão đương nhiên có thân phận tương tự. Bởi vì lánh đời, Trần Phấn không tìm thấy đối phương, nhưng không biết bằng cách gì mà biết được tin tức, cửu nhân này đại biểu nước y mà xuất chiến, bởi vậy Trần Phấn tới tham gia tuyển hiền, lão cần tư cách phò lôi nhất phẩm thực ra là cần cơ hội quyết chiến với kẻ thù.

Nhâm Sơ Dung ngẩng đầu nhìn Tống Dương:

- Người thấy ta đoán thế nào?

Tống Dương gật gật đầu:

- Có lý.

Nhâm Sơ Dung cười mắt cong lại như vầng trăng, cười vô cùng vui vẻ, lại chuyển đề tài:

- Huynh đệ tỷ muội trong Hồng Ba phủ rất đông, chỉ có mình ta là thân thiết với Tiểu Phát nhất. Chuyện ba năm trước nó tới Yến Tử Bình làm bộ khoái, quay về kể với ta không biết bao nhiêu lần, tuy rằng người và ta gặp nhau mới hai lần, nhưng cái tên Tống Dương này ta đã nghe qua không biết bao nhiêu lần.

Nàng dừng lại một chút, ý cười mỏng hơn rất nhiều:

- Hôm qua sau khi quay về, ta ngủ không ngon, nhưng đã hiểu ra vài chuyện.

Tống Dương đưa tay ra hiệu mời nàng tiếp tục nói.

- Người giỏi châm cứu và dùng thuốc, Vưu ngô tác truyền bản lĩnh cho người y thuật càng không cần phải nói. Nhưng lão nhân gia người đột ngột qua đời, sinh lão bệnh tử bốn giai đoạn của đời người, cho dù là danh y một đời cũng phải chết, có lẽ không có gì kỳ lạ, nhưng còn một bước đâu?

- Hết kỳ tức trực bên linh cửu, tiểu ngô tác người Yến không ai tiếng tăm gì bước vào đời, trong đại hội tuyển hiền Thanh Dương bỗng nhiên nổi tiếng. Án tử của Âm Gia Sạn kia ta lại càng rõ hơn, người không có lòng cầu danh điều ấy là không sai... Được rồi, cho dù là người có đối ý, sau khi tiền bối qua đời, muốn thể hiện tài năng tranh lấy một tiền đồ tốt. Nhưng giải thích như vậy vẫn không thông.

- Mấu chốt nhất, lần tuyển hiền này trong mắt mọi người thật là một cơ hội thật lớn thật tốt để cá chép vượt long môn, nhưng đối với người mà nói, cũng không phải đường tắt thực sự, là bởi vì người nhận ra Tiểu Phát.

- Hoàng đế so với Vương gia, cao thấp đương nhiên không cần nói. Tuy nhiên đối với kẻ cầu quan cầu tiền đồ mà nói, được Trần Tây Vương tiến cử với Hoàng đế, đến tột cùng có nhanh hơn chút không? Thực ra bài toán này không khó tính. Mặc dù có học trong cung vàng điện ngọc trở thành môn sinh thiên tử, cũng chỉ được cái chức suông, không quyền không tiền văn văn chỉ có thanh danh là để nghe một chút thôi. Mà Trần Tây Vương chưởng quân chiến sự tây tuyến, trong tay nắm hai chữ: quân công!

Không chỉ Nam Lý chúng ta, các quốc gia Trung thổ qua nhiều thế hệ đều giống nhau, quyền thế quan trọng nhất vẫn là quân công. Muốn làm quan, kiêu ngạo làm quan, làm quan lớn làm quan có nhiều tiền con đường ngắn nhất cũng chỉ có quân công. Bằng tâm tư của người sẽ không thể chấp nhận điều đó, với bản lĩnh của người phải thông qua Tiểu Phát dẫn tiến sẵn sàng góp sức với phụ vương, muốn được trọng dụng không khó. Người không chọn Hồng Ba phủ, đến tuyển hiền Thanh Dương này không phải là lựa chọn thông minh, nhưng rõ ràng người là một người thông minh... Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng hiểu một chút: người đến tuyển hiền, không phải vì công danh chức vị, người là vì tuyển hiền nên mới đến tuyển hiền.

- Không vì công danh phú quý, tuyển hiền có cái gì có thể hấp dẫn người? Nguyên nhân nghĩ ra rất nhiều, lại càng cảm thấy dọa người. Hóa ra báo thù không chỉ có một Trần Phản, còn có một Tống Dương... Vưu ngỗ tác không phải sinh lão bệnh tử mà chết, mà bị hại chết, kẻ thù cũng sẽ đại diện cho quốc gia của y, là phò lồi nhất phẩm chứ? Ta cảm thấy phỏng đoán của mình... Dùng lời của người là có lý.

Mặc dù không trúng cũng không sai. Nếu không nói đến “Long tước đao” thì mục đích thực sự Tống Dương đến tuyển hiền cũng không chênh lệch so với lời quận chúa đoán là vậy: người trước là vì truy ra hung thủ, người sau là muốn trực tiếp giết kẻ thù.

Tống Dương không nói gì, chỉ cười cười.

Nhâm Sơ Dung dừng bước, cẩn thận gói lại chỗ kẹo còn lại, cất đi:

- Làm một vụ mua bán đi, người sẽ không thiệt, ta cũng sẽ hài lòng.

Đồng Lam Phương

58. Chương 58: Thỏa Thuận Cùng Quận Chúa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 58: Thỏa thuận cùng Quận chúa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương tò mò hỏi:

- Nói ta nghe thử xem

- Lưu Nhị tài năng thuần điều thật phi phàm, tuy nhiên ai cũng hiểu được gã có thể trúng tuyển là nhờ vào con chim kia. Hiện giờ hần chỉ có một con chim non, không đủ để thuyết phục các nước khác, cho nên trước khi nhập kinh sẽ làm thị vệ đi theo bên người Huyện Cơ công chúa, theo hần vào thâm sơn bắt chim to. Lưu Nhị và Tống Dương tâm đầu ý hợp, Tống Dương tiên sinh cũng sẽ đi theo tương trợ. Thâm sơn hiểm ác, thiên hạ đều biết.. Kết quả các người có đi không về, mất tích.

Nói tới đây, Nhâm Sơ Dung dừng một chút, nhìn vẻ mặt Tống Dương, một lát sau chậm rãi giơ ra năm ngón tay:

- Người và Tiểu Phát ngăn cách với nhân thế ít nhất năm năm. Năm năm sau khi ra khỏi núi cũng không thể khôi phục thân phận ban đầu, hoặc đi xa khỏi bốn quốc, hặc giấu đời che giấu tung tích, tóm lại, ta giao Tiểu Phát cho người. Theo ta được biết, các người có giao tình với người man ở sơn khê, trốn ở chỗ bọn họ năm năm hẳn không khó.

Nhâm Sơ Dung nói không ngừng:

- Yến quốc, nhất phẩm lỗi, người cũng không cần, nói tên kẻ thù cho ta, ta sẽ ra lệnh cho Hồng Ba Phủ báo thù cho Vương thái y. Người biết rõ, một võ sĩ có thể đại diện cho một quốc gia xuất chiến cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, bằng võ công của người mà đi Yến quốc cũng không chắc có thể báo thù thành công. Hồng Ba Phủ mạnh hơn người nhiều lắm, kể cả đối phương là Đại tông sư chúng ta toàn lực đối phó vẫn có phần thắng, chuyện này ta sẽ tự lo, đáp ứng với người trong vòng năm năm nhất định sẽ giết được kẻ thù của người.

Tổng Dương không kìm lòng nổi đưa tay xoa xoa mi mắt:

- Vì sao?

- Tiểu Phát là con thứ, tuy rằng Hồng Ba phủ không quá chú ý đến điều đó, phụ vương cũng yêu thương nó, nhưng chung quy thì địa vị cũng không cao. Người cho là dựa vào cái gì, Hoàng đế sẽ liên tiếp ba năm hai lần sắc phong nó trước là quận chúa sau là công chúa? Tất cả nữ nhân trong Hồng Ba Phủ đều ngưỡng mộ nó – Giọng Nhâm Sơ Dung không nhỏ đi:

- Nó phải gả đi tộc Hồi Hột. Nó không muốn, ta cũng không giúp được nhiều lắm.

Tộc Hồi Hột rất mạnh, hùng cứ vùng trung thổ Tây Bắc, có đường biên giới rất dài với Thổ Phiên, nhiên năm hai nước chinh phạt nhau không ngừng.

Mà dã tâm của Thổ Phiên đối với Nam Lý cả trung thổ đều biết, nhưng thủy chung cũng không động thủ thực sự, nguyên nhân không ngoài hai điều, thứ nhất là sự cân bằng với Đại Yến phía Đông, nguyên nhân còn lại là thực lực, quân lực Thổ Phiên đều bị dân tộc Hồi Hột ở phương Bắc kiềm chế rất nhiều.

Tình hình Yến quốc và Thổ Phiên cũng tương tự, kiềm chế khuyến khích nhưng

Lúc này, tộc Hồi Hột, Khuyến Nhung hai nước và Nam Lý tuy cách nhau ngàn dặm, nhưng thái độ của họ đối với Nam Lý rất quan trọng. Sự cân bằng giữa năm nước trung thổ tinh tế mà yếu ớt, Nam Lý tuy nhỏ bé không đáng kể nhưng vẫn là một phần tử duy trì sự cân bằng này...

Huyền cơ Công Chúa xa giá tới tộc Hồi Hột, hai nước hòa thân được cho là cách để Nam Lý tự bảo vệ mình. Chuyện này không được xem là bí mật, chẳng qua Tổng Dương không biết mà thôi.

Tổng Dương kêu lên một tiếng đau đớn, sa sầm nét mặt:

- Vậy nàng công chúa bồi thường trước đó thì sao? Có phải còn muốn tiếp tục gả tiếp một công chúa nữa cho Khuyến Nhung? Trước sau tặng người hai công chúa thiên hạ sẽ thái bình sao? Dựa vào cái gì mà công chúa chỉ có thể để tặng cho nước khác? Đây là chủ ý do cái đầu kiêu gì nghĩ ra vậy?

Nói xong, hấn vung chân đá tung một hòn đá nhỏ bên đường:

- Được, cho dù tộc Hồi Hột và Khuyến Nhung đều thích đàn bà, thấy mỹ nhân Nam Lý chúng ta không thể kìm lòng, mỗi ngày đều tạo áp lực với hai nước kia khiến cho Yến và Thổ Phiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, bảo vệ bình an cho một vùng Nam Lý... Yến Quốc và Thổ Phiên đều là thằng ngốc sao? Muốn phá hòa thân, biện pháp quá đơn giản! Người Nam Lý không phải thích gả công chúa sao? Chúng ta cũng thu xếp cưới vợ là được.

- Không tin ta sẽ chờ xem, sau khi Nam Lý và hai nước Khuyến Nhung Hồi Hột hòa thân không đến hai tháng, Yến quốc và Thổ Phiên sẽ phái quan viên đến tận cửa cầu hôn công chúa Nam Lý, Phong Long Hoàng đế dám nói một câu “Không” sao? Còn không phải là đưa tiếp một nàng công chúa nữa ra sao? Đến lúc đó bốn cường quốc Trung thổ đều cưới công chúa Nam Lý, mọi người huề nhau, lần hòa thân trước đó như thế nào? Sau đó còn như cũ sao? Chỉ có một thứ duy nhất không giống là bốn nước đều thành huynh đệ một nhà!

Tổng Dương oán hận:

- Việc này nháo đến cuối cùng, Nam Lý cái gì cũng không được. Không đúng, Nam Lý có thể có được cái tiếng tốt có thật nhiều công chúa!

Tổng Dương vốn đang nhàn nhã đi dạo phố giọng điệu trở nên không hài lòng, cũng không thể hiện ra là oán giận hay quở trách, bình luận về chuyện gã Nhâm Tiểu Bộ tới Hội Hột một chút, Nhâm Sơ Dung bên cạnh đầu tiên là kinh ngạc, nhưng dần dần ý trên mặt cũng dày dần, khi Tổng Dương nói xong nàng cười khanh khách.

Tổng Dương nhíu mày:

- Cười cái gì, nói không đúng sao?

- Ngụy biện, không thêm ngụy biện với người, nhưng thái độ sao.... – Nhâm Sơ Dung cười đến cả người run lên:

- Thế nào ta nghe lại hơi có mùi dấm chua.

Tổng Dương ngạc nhiên, nhất thời không biết nên nói gì.

Ba năm trước án tử Âm gia sạn chỉ ngắn ngủi có hơn mười ngày, tuy nhiên Tổng Dương đã nhìn rõ cách Nhâm Tiểu Bộ đối nhân xử thế.

Nhâm Tiểu Bộ ngoài mặt thì tùy hứng phóng khoáng, thích càn quấy, nhưng cũng là người biết nặng nhẹ, không chỉ là người thiện lương từ trong đáy lòng, cũng là người biết đại cục, bị chọn để gả đi tới Hội Hột ở xa, mặc dù trong lòng nàng mười ngàn cân buồn khổ cũng sẽ không từ chối. Có thể hình dung, chỉ bằng tính tình, tâm cơ của nàng, tới hoang man dị quốc đó rồi sẽ chịu nhiều cay đắng.

Tổng Dương đau lòng, nên trở giọng.

- Nếu Tiểu Phát nghe được, nhìn thấy, nhất định sẽ rất vui.

Nhâm Sơ Dung mỉm cười:

- Nói như vậy, vụ mua bán này người đồng ý rồi?

Hòa thân là việc triều đình định, không thể sửa đổi. Bốn chữ “Quốc sự làm trọng” này không ai có thể khiêng được. Mặc dù quý như Trần Tây Vương cũng không thể phản đối. Nhưng vì chuyện “Lưu nhị tuần triều” lần này mà có một cơ hội, vì muốn bắt chim dữ, Huyền Cơ công chúa chết trong thâm sơn, xem như vì nước hy sinh, mặc cho ai cũng không nói được gì.

Nhưng ở đây còn một điểm mấu chốt, nếu Nhâm Tiểu Bộ một mình chạy tới ở với man nhân Hỏa Sơn Khê, chỉ bằng tính tình lỗ mãng và thân thủ không biết đề phòng của nàng, kết cục chỉ sợ còn không bằng gả đi Hội Hột, trừ phi Tổng Dương đi cùng nàng, Thừa Cáp quận chúa mới miễn cưỡng yên tâm.

Tổng Dương nhíu mày trầm tư, không lâu sau lắc lắc đầu.

Nhâm Sơ Dung nhíu mày:

- Người phải hiểu, vụ mua bán này có lợi rất lớn với người, cũng là cách duy nhất có thể cứu Tiểu Phát, vả lại cũng không gây có khăn cho Hồng Ba Phủ.

- Việc của ta ta sẽ tự làm, việc Vương tộc sẽ không mượn tay người ngoài, huống chi Yến quốc nhất phẩm lồi thượng, cái đó nhất định phải tự tay đoạt lấy. Chuyện Nhâm Tiểu Bộ nàng yên tâm, ta sẽ có cách. Nàng không muốn thì không cần, ta đảm bảo, trừ phi chính nàng ta nguyện ý, nếu không khẳng định sẽ không phải đến Hội Hột.

Nhâm Sơ Dung cười khổ:

- Ta rất lo!

Tổng Dương không giải thích thêm phát tay:

- Cũng không khiến cho Hồng Ba Phủ khó xử, cụ thể bây giờ nàng đi hỏi thăm, nói đại khái chuyện hòa thân cho ta nghe.

Việc hòa thân tới bây giờ cũng chỉ là một mình Nam Lý tính toán, người Hồi Hột còn không biết, tuy nhiên, đưa mỹ nữ, đưa đồ cưới, người ta cũng không thể không quản. Theo như ý của Nam Lý thì, khi chuyện Yến quốc nhất phẩm lồi này chấm dứt sẽ phải quan viên tới tộc Hồi Hột cầu hôn.

Đại khái nói xong tình hình, Nhâm Sơ Dung nghi hoặc đánh giá Tổng Dương.

Tổng Dương không phải thừa nước đục thả câu, cố ý không chịu nói sẽ tính toán giúp Nhâm Tiểu Bộ thoát thân thế nào. Hiện giờ cách hấn nghĩ đến coi như chính là một tấm miễn tử kim bài cho hấn. Mặc dù đối phương là tỷ tỷ của Nhâm Tiểu Bộ cũng không thể tin hoàn toàn, nên không chịu tiết lộ.

Nhâm Sơ Dung nhìn hấn một hồi, cuối cùng mỉm cười lắc lắc đầu không hỏi nữa, chỉ nhắm mắt lại, không chút uy nghi quận chúa kiêu ngạo, mở hai tay thật to hít một hơi thật sâu.

Hít thật sâu, nàng lại nhớ tới sự thoải mái khi tranh thủ được chút thời gian, bước chân nhàn tản lại tiếp tục đi tiếp, Tổng Dương và nàng lại sống vai mà đi, đi một hồi, đột nhiên hấn hỏi:

- Vì sao lại tin ta?

Nàng phó thác muối muối tốt nhất của mình cho hấn, nhưng nàng và Tổng Dương quen nhau còn chưa đến một ngày, khó trách hấn hỏi như vậy.

- Tộc Hồi Hột cũng là một nước lớn, vương công rất nhiều, nội quyền tranh giành sợ rằng cũng không kém người Hán chút nào... Với tâm tư, tính tình của Tiểu Phát, hơn nữa lại với thân phận “Tổng thân” chỉ muốn gả sang, về sau vài chục năm nữa nó sẽ sống thế nào đây. – Nhâm Sơ Dung lắc đầu, thông thả nói:

- Không phải ta tin người, mà là ta không có biện pháp nào cả. Cũng may Tiểu Phát rất coi trọng người, ta sẽ đi kèm cùng nó một lần.

Nói xong, giọng nàng bỗng nhiên lạnh ngắt:

- Phó thác nó cho người, nếu người không nhận ta không ép. Nhưng nếu người đã nhận, sau này lại phụ bạc nó, người sẽ là đại thù sống chết của Nhâm Sơ Dung này, tất cả sức mạnh của Hồng Ba phủ sẽ đều vì người mà chuyển động.

Không đợi nàng nói xong, Tổng Dương quay đầu bước tới một cửa hàng nhỏ, mượn giấy bút, viết một phương thuốc cho Nhâm Sơ Dung:

- Tìm người bốc thuốc, trước hết đêm nay trước khi ngủ thì uống vào, đảm bảo nàng ngủ ngon không biết gì đến sáng.. Miễn cho cả tối nay nàng không ngủ được tính kể với ta.

Đồng Lam Phương

59. Chương 59: Nóng Bỏng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 59: Nóng bỏng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Bồi quận chúa đi dạo nửa ngày, Tổng Dương đổi ngân phiếu mười ngàn lạng bạc ở dịch quán, quay về cũng không rảnh rỗi, đầu tiên là đưa tiền cho Tiểu Cửu và Tiểu Phiến, tiện tay mở hòm chiếu đơn bốc thuốc cho nàng, lại tới hiệu thuốc sắc thuốc, chính hấn thì chui vào phòng của người cầm, châm cứu giúp hấn chữa thương.

Người cầm bị thương không nhẹ, tuy nhiên thể chất già vô cùng tốt, lại thêm Tổng Dương y thuật cao minh, sức khỏe khôi phục còn tốt hơn nhiều so với Tổng Dương đã đoán trước đó.

Đi ra khỏi phòng người cầm, Tiểu Cửu đã quay lại, Tổng Dương lấy được liệu cho Trần Phấn từ tay nàng, đối với bệnh của Trần Phấn Tổng Dương không có biện pháp gì, chỉ có thể dùng thuốc bổ, có chút ít vẫn hơn không.

Không lâu sau sắc trời đã tối đen, Tổng Dương gọi Tiểu Cửu và đám người Nhị ngốc cùng đi ăn tối, nói chuyện một hồi lại quay về phòng, vừa mới ngồi yên một lúc không đủ uống một chén trà, Nhâm Tiểu Bộ đã đến tìm hần, vẫn là cải trang thành thư sinh, Công chúa điện hạ thích cải nam trang.

Tuy nhiên lần này thái độ của Nhâm Tiểu Bộ có vẻ khác thường, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nặng nề, vào trong nhà còn nói với Tổng Dương:

- Ta có chuyện quan trọng cần tìm người!

Nói xong, còn ngại không đủ, lại nói thêm:

- Đặc biệt quan trọng!

Tiểu Cửu thức thời, nói với Tổng Dương:

- Nô tỳ đi xem gã cầm!

Lại thi lễ với công chúa, ra khỏi phòng.

Tiểu Cửu vừa đi, Nhâm Tiểu Bộ lập tức bước dài hai bước, ôm lấy tay Tổng Dương, hai mắt sáng trong suốt, vừa khẩn trương vừa hưng phấn:

- Ta nghe nói... Tỷ tỷ nói cho ta biết, chuyện hòa hôn với tộc Hồi Hột người có thể giúp ta?

Hòa thân quan hệ trọng đại, Nhâm Sơ Dung không thể hỏi Tổng Dương về suy nghĩ của hần, sao có thể yên tâm, bởi vậy nàng kể lại chuyện cho muội muội, quận chúa biết, dựa vào tính tình của muội muội bảo bối, nhất định sẽ quán tới mục nát, không hỏi ra được tình hình tuyệt sẽ không từ bỏ ý định.

Tổng Dương sao không rõ điều này, cười khổ lắc đầu, biết chính mình nếu không nói ít nhất tối nay đừng mong ngủ.

Huống chi, ánh mắt Nhâm Tiểu Bộ vừa vui mừng, lại vừa lo sợ, hiểu rõ cảm giác của Nhâm Tiểu Bộ lúc này đột nhiên vừa phát hiện ra hy vọng rồi lại sợ chút hy vọng cuối cùng này cũng sẽ không còn, Tổng Dương cũng không giấu nữa, cẩn thận nói ra suy nghĩ của mình:

- Trên tay ta có một thứ dược vật cổ quái trước kia Vương ngũ tác phối ra gọi là: tân lương.

Thế sự chỉ là một giấc mộng dài, nhân sinh mấy mà lạnh.

Thuốc giả chết, tân lương.

Có thứ thuốc này, vấn đề nan giải của công chúa cũng trở nên đơn giản dị thường, trước khi Hòa thân, công chúa đột nhiên hương tiêu ngọc vẫn, ai có thể nói được gì? Tổng Dương nghĩ trước sau gồm ba bước.

Bước thứ nhất: phối chút dược vật để công chúa phát bệnh nặng, tránh cho cái chết của nàng quá đột ngột.

Bước thứ hai: bệnh tình nguy kịch. Công chúa ăn tân lương vào.

Bước cuối cùng: đào mộ....

Sau đó, mai danh ẩn tích, lánh mặt với đời, tùy ra sao thì sẽ thế. Huyền Cơ công chúa điện hạ đã chết, nhưng Nhâm Tiểu Bộ nghịch ngợm thì vẫn còn sống, giống như Tứ công tử Phó thừa tướng năm đó. Năm đó giúp Tổng Dương tránh được một kiếp tân lương, hiện giờ cũng cứu Nhâm Tiểu Bộ một mạng.

Nhâm Tiểu Bộ tin Tổng Dương.

Tuy chính nàng cũng biết lòng tin này là không nên, nhưng nàng vẫn tin hần. Nếu là Nhâm Sơ Dung, nhất định sẽ phải thử xác định lại dược lực của Tân lương, còn muốn tìm người đến nghiệm chứng thuốc, nhưng Nhâm Tiểu Bộ thì không, nàng chỉ nghe, ánh mắt càng nghe càng sáng, ý cười càng nghe càng đậm, đôi gò

má lại hồng lên như trái lê chín đủ để tất cả ánh sáng trong phòng đều chìm vào trong đó... Đợi Tống Dương nói xong, Nhâm Tiểu Bộ hoan hô một tiếng, hoàn toàn quên nam nữ thụ thụ bất thân, nhảy vào lòng Tống Dương, đôi cánh tay như củ sen vòng qua ôm chặt lấy cổ hắn, vui tới cực điểm, giọng nói vô tình có chút nghẹn ngào:

- Ta biết người có cách mà. Ta biết người có mà.

Tống Dương cũng vui lây, vui từ trong tâm trong mắt vui ra, cười nói:

- Ân tình ta nợ người có nhảy vào biển lửa cũng không tẩy sạch, người có việc gì bất kể thế nào ta cũng phải giúp đỡ...

Còn chưa dứt lời, Nhâm Tiểu Bộ đã nhận ra mình thất thố, buông Tống Dương ra, lui về sau hai bước, ngưỡng ngừng vừa muốn cười vừa muốn nói nhưng mặt càng lúc càng nóng, tim đập càng lúc càng mạnh, tranh thủ nó còn chưa đỏ thắm lại, Nhâm Tiểu Bộ không nói thêm lời nào quay đầu bỏ chạy.

Nhưng Tống Dương còn có chuyện khác quan trọng hơn chưa kịp dặn, vội vàng giơ tay, động tác, tu vi của hắn đều hơn Nhâm Tiểu Bộ rất nhiều, giờ tay đã bắt được tay công chúa:

- Đừng chạy vội....

Tuy nhiên Tống Dương không ngờ được thân hình Nhâm Tiểu Bộ lại nhẹ như vậy.

Một chút lực nhỏ xíu, chỉ một chút, ngay cả một con sóc con cũng có thể giãy ra được, cũng đủ để kéo nàng lại, vào trong ngực Tống Dương.

Bởi vì không thể chạy nên không chạy? Hay là vì không muốn chạy nên không chạy?

Tóm lại, lúc này, một lần nữa Nhâm Tiểu Bộ rơi vào cái ôm không chút trốn chạy, đôi cánh tay mềm nòn cuốn lấy cổ Tống Dương, thân thể mềm mại rơi vào lòng Tống Dương, môi cũng mềm...

Khi hai người gặp nhau nàng mới mười lăm tuổi, Tiểu Phát trưởng thành, đây chính là mối tình đầu.

Nhâm Tiểu Phát gặp hắn trong một trấn nhỏ tĩnh mịch, một gian phòng âm trầm, một đại án đầy máu tanh, một ngõ tắc tạm thời thay cậu làm việc....

Theo như phân tích thì thể xem ra sát thủ đã bố trí rất cẩn thận ác nghiệt vô tình, đồng thời tiểu ngõ tắc tạm thời vẫn không quên đặt cho nàng cái tên “Nhâm Tiểu Bộ” .

Tiểu ngõ tắc tạm thời vì không để cho man nhân quấy rầy trấn nhỏ muốn một mình đuổi theo bắt hung thủ

Không đành để cho đứa bé chưa được nhìn thấy trời xanh đã mất đi sinh mạng nên thay người đỡ đẻ, lại rước lấy trọng thương vào mình.

Vừa châm cứu vừa hạ độc, bên người luôn mang theo vô số dược vật cổ quái, trong túi thuốc còn nuôi độc vật để phòng tiểu ngõ tắc.

Nàng thấy hắn lá gan còn to hơn mình một chút, đầu óc còn tốt hơn mình một chút, hiểu biết còn rộng hơn mình một chút... Ngoài ra bộ dạng hắn cũng không tồi.

Khi đó Nhâm Tiểu Phát cảm thấy hắn khá thú vị, rất thú vị.

Vì thấy thú vị, nên bình thường cũng sẽ nghĩ về hắn vài lần, có thể nhiều hơn, thật sự cũng hơi nhớ...

Có lẽ không phải vì Tống Dương quá giỏi, mà là thiếu niên bên cạnh đều không có bản lĩnh? Dù sao trong ba năm này Nhâm Tiểu Bộ không thể tìm thấy ai thú vị như Tống Dương.

Ba năm không dài không ngắn, cũng đủ để quên một người, cũng đủ khiến một phần tình cảm nhỏ mọc rễ nảy mầm, lặng lẽ lớn lên.

Khi gặp lại, tiểu ngõ tắc đã cao hơn không ít, lớn hơn không ít, tuy nhiên thần khí cũng chưa thay đổi, vẫn một bộ dáng cười ha hả thoải mái.

Khi hắn lên đài, bỗng nhiên nổi tiếng, Nhâm Tiểu Bộ là người bất ngờ nhất, nàng biết hắn kỳ lạ, nhưng Nhâm Tiểu Bộ thế nào cũng không ngờ hắn lại thần kỳ vượt xa tưởng tượng của nàng.

Cũng như vậy, ba năm trước nàng chỉ xem hấn như một con chim nhạn nhỏ bé mạnh mẽ, nàng biết chỉ cần con chim nhỏ này lớn lên nhất định có thể bay cao bay xa, nhưng ba năm sau, chính mắt nhìn nó vỗ cánh bay cao, Nhâm Tiểu Bộ mới giật mình nhận ra đó không phải là một con chim nhạn, mà là một con hùng ưng.

Lông vũ sắc bén, tiếng kêu vang dội, hào hùng mười phần!

Ba năm âm thầm thương nhớ, không chút chua xót không chút dày vò cũng không chút tịch mịch.

Ba năm chưa từng gặp lại, tới khi gặp lại hấn đã thoát biến, hấn kinh diễm, đột nhiên chứng minh tất cả nhớ thương đều là đáng giá, mà chút ước ao nhỏ bé ngọt ngào đang ngủ đông nơi đáy lòng nàng cũng đột nhiên bùng dậy, rực rỡ.

Còn có vấn đề nan giải kia vẫn đang dày vò Nhâm Tiểu Bộ, điều đó nàng ngàn vạn lần không muốn, nhưng cũng không có cách gì, vào tay Tống Dương lập tức trở nên đơn giản như vậy.

Tựa như khi nàng vui mừng lại có chút ghen ngào: ta biết người có cách, ta biết người có cách mà.

Khi bất ngờ nghe tới “Hòa thân” nàng không nháo cũng không phản kháng, là vì sợ phụ vương khó xử, Hồng Ba phủ khó xử. Nhưng hiện giờ..... hấn sẽ không ai khó xử đi?

Cho tới giờ Nhâm Tiểu Bộ cũng không phải người giỏi kìm nén, nàng thích Tống Dương, nàng muốn ở cùng Tống Dương.

Vả lại.... đây là người kéo ta lại mà.

Tâm nóng bỏng, nỗi nhớ nóng bỏng, vui mừng nóng bỏng, thân thể nóng bỏng, Nhâm Tiểu Bộ như muốn bùng cháy.

Đồng Lam Phương

60. Chương 60: Nàng Là Người Của Ta

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 60: Nàng là người của ta

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Quân tử chân chính, hấn sẽ trước tiên đẩy Nhâm Tiểu Bộ ra, đợi nàng thêm vài năm. Tới lúc nàng thật thành thực, xem nàng có yêu hay không, tìm được một nam nhân...Thiếu nữ ôm ấp tình cảm có lẽ thực đảm đương không nổi, hiện tại nếu hấn đợi tới vài năm sau, có lẽ sẽ biến thành một cái lắc đầu mỉm cười, lúc trước như thế nào lại thích hấn.

Xem nàng có thể thay đổi không, tránh để cho nàng trì hoãn.

Nếu thật sự thay đổi, thì để đàn ông chiếu cố tới nàng...Nhưng phiền toái chính là, Tống Dương vừa nghĩ tới người khác chiếu cố nàng, từ trong đáy mắt liền lo lắng.

Tống Dương không phải quân tử, lại càng không phải kẻ khốn kiếp, mặt khác hấn so với bất cứ kẻ nào đều rõ ràng một việc:

- Sau khi làm “Tân lương”, Nhâm Tiểu Bộ từ trong quan tài lạnh giá sống lại sẽ thấy không có thân phận, nếu không thể xuất đầu lộ diện, thế giới lớn như vậy cũng chỉ có nàng và hấn.

Sử dụng tân lương, đối với Tống Dương mà nói tuyệt không đơn giản là giúp Nhâm Tiểu Bộ một lần này, tức là từ nay về sau, cả đời ràng buộc.

Buổi sáng hôm nay khi dạo chơi trong kinh thành, Tống Dương dùng không tới thời gian nửa chén trà liền quyết định kể tân lương, ngoại trừ chính bản thân hẳn không người nào có thể nghĩ ra được, trong chốc lát tự hỏi ngẩn ngui như vậy tự hỏi, Tống Dương liền đưa chính mình của mấy chục năm sau trở lại.

Tống Dương tùy hứng.

Nếu Vưu thái y dưới tuổi vàng có biết, lúc ấy hẳn sẽ cười ha hả quái dị, mắng một câu:

- Đứa nhỏ này...!

Cho nên Tống Dương không đẩy Nhâm Tiểu Bộ ra. Không cần giữ gìn, cần gì phải giữ gìn... Khi tiếp cận đôi môi mềm mại, ấm áp lại ướt át của Nhâm Nhâm Tiểu Bộ, Tống Dương cũng hôn tới đi.

Nữ tử, ai có thể không động tâm; Nhâm Tiểu Bộ đáng yêu đủ khiến Tống Dương đam mê. Ánh nến nhuyễn hồng không ngừng lắc lư, mùi xử nữ thơm ngát thâm nhập vào tận phế phủ, hô hấp dần trở nên mê loạn.

Làm tới không hề báo hiệu, tới thuận theo tự nhiên.

Giằng co, từ môi tới thân thể. Trong say sưa, cái chết của ba năm trước đại lương cũng không được đặt trên mặt đất... Hai thân thể trẻ trung ngã nhào vào giường... Tống Dương thẳng tiến trong nháy mắt, nước mắt Nhâm Tiểu Bộ tràn mi, cắn răng không phát tiếng kêu đau, trong lòng còn ghen ngào câu nói đó:

- Ta biết là người.

Nỗi đau nhức xé rách.

Đau đớn của thân thể ngược lại không đủ che lấp một cơn lốc không biết từ nơi nào tới, thẳng tắp thổi cơn gió nhẹ vào tận đáy lòng, ấm áp mà mềm mại.

Trong vô thức, tiếng gió dần vang dội, tầng tầng nước biển quấy đảo, từng đạo sóng hoa dâng trào, theo sao, một đường từ làn da tấn công đến khắp tứ chi, tấn công vào tận lực phủ ngũ tạng.

Hết thấy đều từ từ mạnh mẽ, mãnh liệt, lúc ban đầu như cơn gió nhẹ bỗng chốc biến thành giông bão, giông tố sấm sét cuộn cuộn chỉ có linh hồn mới có thể nghe được, dường như sóng to gió lớn tới từ từ, Nhâm Tiểu Bộ biết chính mình sẽ mất gì, được gì, nỗi đau và hưng phấn hỗn loạn, cắn xé giằng co lẫn nhau.

Gió lốc vẫn tiếp tục, năng lực sinh mạng sung mãn, điên cuồng trào dâng, không thể ngăn cản cũng thật đáng tin, nó phá hủy thế giới của Nhâm Tiểu Bộ không chút lưu tình, thế giới đã từng của riêng nàng.

Thẳng tới tận cùng, sóng biển bạc đầu dâng dựng lên nóng bỏng, đổ nhào vào đất liền, chớp mắt (như) hóa thành nham thạch hùng hực cháy, tuy rằng chỉ trong chớp mắt ngẩn ngui, ngày xưa đã hóa thành hư ảo, mà sinh mạng mới, khoái hoạt mới, hy vọng mới, ngay tại giờ phút này bùng nổ rõ!

Sinh mạng của Tống Dương, đã lưu lại trong cơ thể của Nhâm Tiểu Bộ.

Nhâm Tiểu Bộ muốn khóc, muốn cười, muốn hoan hô, cũng muốn điên cuồng... Từ nay về sau, nam nhân này.

Từ nay về sau, nam nhân này.

Mê loạn lui đi, Nhâm Tiểu Bộ khép hai mắt cuộn mình trong lòng ngực Tống Dương, giống như đang ngủ say. Một lúc lâu sau nhẹ nhàng mở miệng:

- Ta ngủ không được... Hát lên nghe một chút.

Tống Dương vỗ nhẹ tấm lưng bóng loáng của nàng, trong miệng nhẹ nhàng ngân nga một điệu. Hẳn trời sinh ngũ âm không đủ, ca hát khó nghe, nhưng khê giọng ngân một cái, hai hạ thể động dậy không an phận, một đôi chân dài đem Tống Dương gắt gao cuốn lại, đồng thời đưa cằm lên, con ngươi long lanh trong suốt.

Tống Dương mỉm cười:

- Cầm thấy xuôi tai là được.

Nhâm Tiểu Bộ lặp lại, nghiền ngẫm ca từ câu cuối cùng “Người nếu giương oai, đời này ta nâng rượu hầu tiếp” trừng mắt nhìn, cười tràn đầy mãn ý, tiếp tục vận vẹo cơ thể, giống như con rắn nhỏ xinh đẹp hướng về phía “thăng đứng” đưa khuôn mặt sát vào, lại hôn xuống.

Đôi môi sau xuân tình, ướt át ẩm áp. Lúc sau Nhâm Tiểu Bộ thở phào một cái:

- Còn nhớ rõ khi bị nhốt trong núi hoang, chàng nói với ta “sau ngàn năm” như thế nào? Không hiểu vì sao, ta cuối cùng cảm nhận được tất cả những điều đó đều là sự thật.

Nói xong, cũng không cần trả lời Tống Dương, cho dù một chữ:

- Đau.

Tống Dương đương nhiên hiểu được nàng nói cái gì, nhưng không biết nên trả lời như thế nào, dù sao không thể nói:

- Ta cho nàng thuốc thôi.

Chỉ có điều cánh tay nhẹ nhàng vươn ra xoa nhẹ nơi mi mắt của nàng.

Nhưng Nhâm Tiểu Bộ lại lắc đầu:

- Không việc gì, một hồi đau hai hồi tê dại ba hồi ổn định giống như cơn trùng cào thôi.

Tống Dương ngạc nhiên:

- Nàng học ở đâu vậy?

Nhâm Tiểu Bộ cười ha hả:

- Khi bọn nha hoàn trong phủ bàn luận, ta lén nghe được.

Trong vẻ tươi cười có chút thẹn thùng, có chút vui vẻ, còn ẩn dấu chút đắc ý nho nhỏ.

Tống Dương dở khóc dở cười, giơ tay qua kéo chăn, đem Nhâm Tiểu Bộ và mình cuốn thành một:

- Tiểu Bộ...

Vừa nói hai chữ, Công chúa điện hạ liền lại chau mày, uốn nắn:

- Rồi.

Lại cười nói;

- Kêu Tiểu Bộ nghe thoải mái hơn.

Tống Dương cúi đầu, hôn lên gương mặt tươi cười đó, lúm đồng tiền hiện ra trên gương mặt nàng, tiếp tục nói:

- Có chuyện, người nhất định phải nhớ rõ.

Vừa rồi Nhâm Tiểu Bộ quay đầu chạy trốn, Tống Dương giữ chặt nàng bởi vì còn chưa dặn dò hết, không nghĩ tới việc gây ra chuyện lớn như vậy.

Nhâm Tiểu Bộ gối lên bờ vai của hắn bảo:

- Chàng nói.

- Chuyện tân lương giả chết, không thể nói cho người khác biết, đặc biệt là phụ vương của nàng.

Nhâm Tiểu Bộ ánh mắt buồn bực:

- Vì sao?

Hôm nay Trần Tây Vương danh chấn Nam Lý, cũng không thấy được so với mười tám năm trước phó Thừa Tướng nước Yến quyền lực sẽ càng thêm yêu thương nhi nữ; mà giờ phút này tình hình của người con gái xinh đẹp ở bên mình hoàn toàn đem gửi cho Tống Dương làm chủ, sao lại giống với việc giao phó Tứ công

tử khi yến tiệc trăm tuổi? Giống như ý chỉ của đế vương, nói trắng ra giống như lấy thiên hạ làm trọng, vương hầu cũng vậy, coi nhẹ nhi nữ.

Mặc dù Tống Dương đối với Trần Tây Vương ấn tượng không tồi, nhưng cũng không dám trông cậy y sẽ đồng ý cho nữ nhi dùng tân lương... Dựa vào xác định giả chết có thể giúp Nhâm Tiểu Bộ ung dung qua ải, khiến Hồng Ba phải tránh bị tấn công. Nhưng đổi lại góc độ khác, nếu hòa thân thành công, địa vị của Trần Tây Vương, Hồng Ba phải sẽ cao thêm tầng nữa.

Địa vị càng lớn mạnh cùng nữ nhân vui vẻ khoái hoạt, Trần Tây Vương sẽ tuyển chọn không giống nhau? Tống Dương không nắm chắc. Cho nên việc “ngắt” (chết giả), nhất định phải tính giấu được toàn bộ Hồng Ba phải.

Lời nói thật này không khỏi có chút tàn nhẫn, Tống Dương không nói ra, mà là thay đổi góc độ:

- Nghĩ thay phụ vương của nàng, nàng tới dân tộc Hồi Hột, có lẽ sẽ không vui, nhưng ít nhất áo gấm ngọc thực, quãng đời còn lại sống không cần lo nghĩ; nhưng sau khi giả chết, chỉ có thể lang bạt kỳ hồ, trốn đông ẩn tây...

Nói tới đây, Nhâm Tiểu Bộ

Gật đầu, Tiểu Bộ lượn lờ qua Tống Dương, khiến hấn ngựa ngáy. Tống Dương tiếp tục nói:

- Còn có tam tử của nàng, chuyện tân lương... Tốt nhất cũng không cần nói.

Nhâm Tiểu Bộ lập tức lắc đầu:

- Không được! Tỷ đối với ta tốt nhất, ta không thể giấu tỷ.

Nhâm Sơ Dung đã quyết tâm giúp muội muội tránh việc hòa thân, vốn nói cho nàng chân tướng mọi việc cũng không vấn đề gì, nhưng người phụ nữ này thật sự thông minh, Tống Dương theo bản năng vẫn phải đề phòng nàng. Mà tân lương là do chính Tống Dương giữ kín phương pháp, cho nên không muốn tiết lộ ra ngoài, để nàng biết.

Mặc dù vậy vẫn nói:

- Vậy nàng nhớ dặn kỹ tỷ ấy, tân lương, chuyện giả chết, không thể tiết lộ cho người bên ngoài.

Nhắc tới Nhâm Sơ Dung Nhâm Tiểu Bộ cũng nhớ ra, xe ngựa Tam tử đặt ngoài dịch quán chờ nàng, lập tức nhảy dựng lên vội vàng mặc quần áo, đồng thời cười nói:

- Ta phải đi ngay, nếu chẳng may Tam tử không kiên nhẫn, tiến vào tìm người... Đó, ta đó bây giờ liền phải nuốt tân lương thôi!

Nhâm Sơ Dung để muội muội đến dò hỏi bí ẩn tránh việc hòa thân, cho nên không cho đám người Tần Trùy canh giữ ở cửa, mà cùng nhau chờ ngoài dịch quán, lại chưa nghĩ được sự tình sẽ biến thành như thế.

Nhâm Tiểu Bộ, nâng chén rượu tiếp bồi... Không được lại đổi ý.

Tống Dương tươi cười chân thành, gật đầu.

Lại một nụ hôn thật sâu, sau đó làn gió thơm phiêu lãng, Nhâm Tiểu Bộ xoay người rời đi.

Trên xe ngựa, Nhâm Sơ Dung đã bắt đầu có chút sốt ruột, thấy nàng cuối cùng đã trở lại, nhú mày hỏi:

- Sao lại lâu như vậy?

Nhâm Tiểu Bộ cười thật tươi:

- Học hát, kỳ lạ muốn chết, nghe xong muốn chết!

Nhâm Sơ Dung lắc đầu:

- Một việc lớn như vậy, người còn có tâm tư chơi đùa... Như thế nào, Tống Dương có nói với người, cách của hấn như thế nào không?

- Nhâm Sơ Dung, tỷ cũng đừng hỏi, tóm lại rất đáng tin... Muội vừa mới học ca tỷ muốn nghe không, muội ca tỷ nghe.

Lời thề sắt son của Công chúa điện hạ trong dịch quán, tỷ muội tình thâm; kết quả tới trên xư, nàng vẫn quyết định nghe theo lời của Tổng Dương.

Nhâm Sơ Dung hoạt kê, nàng biết Nhâm Tiểu Bộ ra xe nhất định có thể nói ra chân tướng; nhưng nàng không ngờ tới, muội muội bảo bối của nàng và Tổng Dương thành một phe...

Đồng Lam Phương

61. Chương 61: Đánh Lén.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 61: Đánh lén.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ánh mắt Tổng Dương ảm áp, nhẹ nhàng quét qua phía trước, sửa sang lại chăn đệm gọn gàng, đổi lại khăn trải giường.

Sau khi Tiểu Cửu trở về không lâu, cô bé này cả ngày đều giữ một vẻ mặt vui tươi, cũng không biết ở đâu tới chuyện vui nhiều như vậy, thu xếp đun nước tắm cho Tổng Dương, và giống như ngày hôm qua, trước tiên hầu hạ chủ nhân tắm rửa, sau lại chạy tới làm ấm chỗ ngủ.

Ủ ấm giường ngủ trở về, Tiểu Cửu không chạy nhanh giống như lần trước liền giúp Tổng Dương đi ngủ, trên khuôn mặt nhỏ xinh của nàng lộ ra một nụ cười cổ quái:

- Công tử, người đã đổi khăn trải giường rồi?

Tổng Dương bịa loạn lý do:

- Ta có tật xấu, mỗi ngày đều phải thay khăn trải giường một lần.

Tiểu Cửu gật đầu, đưa tay phải tạo thành một nụ hoa đưa qua trước mắt Tổng Dương:

- Sợi tóc này... thực dài.

Ở giữa ngón cái và ngón trỏ, nhẹ nhàng kẹp một sợi tóc, tay Tiểu Cửu đẹp, dáng tay đưa ra thế này thực có chỗ mê người.

Tóc của người Hán, nam nữ đều là tóc dài, nhưng độ dài ngắn nói chung vẫn rất khác nhau, tóc của con gái dài tới thắt lưng, mà tóc con trai chẳng qua cũng chỉ như khăn choàng (đến ngang lưng), Tổng Dương cũng không ngoại lệ.

Sợi tóc trong tay Tiểu Cửu, so với sợi tóc của Tổng Dương muốn dài hơn.

Tổng Dương đưa qua khoe miệng:

- Rất lạ sao, đó là tóc người.

Chỉ là thuận miệng nói qua quít, không ngờ Tiểu Cửu “A” một tiếng, hút vào ngậm khí lạnh, cười nói:

- Mắt công tử nhà ta thật tinh tường, quả nhiên không thể lừa dối được.

Tóc trong tay nàng, là vừa mới nhổ từ trên đầu mình xuống... Tổng Dương vừa bực lại vừa buồn cười:

- Đây là âm mưu gì? Tính lừa dối ta sao?

Tiểu Cửu lè lưỡi:

- Ta đây không phải vì tò mò...không hỏi rõ ràng trong lòng khó chịu.

Vừa nói, vừa cầm một bó tóc được buộc thành một bó cẩn thận, ném vào trong ngọn đèn thiêu hủy.

Tống Dương thấy cử chỉ của nàng kỳ quái, buồn bực hỏi:

- Đem tóc đốt? Đây là kiểu gì?

Tiểu Cửu không cười:

- Trong rừng sâu Nam Lý có rất nhiều phù thủy, bản lĩnh hàng đầu, ta nghe nói nếu bọn họ muốn hại ai, trước hết sẽ lấy trộm tóc của đối phương, rồi làm phép, nhưng phải cẩn thận một chút... Công tử yên tâm, sau khi quét tước phòng, tìm được tóc mặc kệ là của người hay.... hay của người khác, ta đều đốt hết.

Tống Dương lắc đầu cười nói:

- Đừng có nói chuyện ma quỷ, ta cũng không có nhiều kẻ thù như vậy.

Tiểu Cửu nhưng làm như chuyện có thật:

- Tóm lại cẩn thận một chút cũng không thừa, dù sao việc nhỏ này công tử không cần quan tâm, ta sẽ để ý lo chu toàn.

Hai người đang tán gẫu, bỗng nhiên cửa phòng bật mở, mấy người tiến thẳng vào trong phòng, Nhị ngốc cầm đầu, phía sau là Tiểu Kỳ cùng vợ chồng Khúc thị. Nhị ngốc vào cửa liền hô:

- Tống Dương, đến đánh Thiên cửu, ba thiếu một!

Vừa nói, hộp bài trong tay di chuyển được chia ào ào.

Tống Dương sửng sốt:

- Các người không phải bốn người sao, ở đâu lại thành ba người thiếu một.

Nhị ngốc lắc đầu:

- Ta không biết đánh, cho nên ba người mới thiếu một.

Tống Dương cười ngặt nghẽo:

- Xem người xếp bài hăng hái vậy, thật đúng là không nhìn ra người không biết đánh.

Tiểu Cửu thích náo nhiệt, thấy bằng hữu tới cửa đánh bài cực kỳ vui vẻ, lập tức thu xếp bàn lấy chỗ ngồi, mọi người đều có xuất thân cùng khổ, cũng không để nàng một mình bận rộn, tất cả đều cùng ra tay giúp đỡ, trong phòng lập tức náo nhiệt lên, nhưng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng gầm như sấm sét:

- Tống Dương, nhận lấy cái chết!

Lời vừa rơi ra, một tiếng ầm, nơi cửa phòng, một mặt tường đều sụp đổ, Trần Phấn một thân băng bó nhanh chóng tiến vào.

Nhị ngốc đứng đầu, lớn miệng vừa mới nói một chữ “ngươi”, đã bị Trần Phấn đánh một chưởng vào ngực.

Trần Phấn có chuẩn bị mà tới, không chỉ lưng dắt binh khí, trước đó cũng dùng thuốc kích thích, trong vòng hai canh giờ là trình độ cực cao, Nhị ngốc làm sao đỡ nổi một chưởng của lão, máu tươi trong miệng cuồn cuộn phun, đến cơ hội kêu thảm cũng không có liền bị quăng bay đi. Mà Trần Phấn tiến công tập kích thân mình không ngừng lay chuyển, người trong phòng ngoại trừ Tống Dương, đều trúng đòn ngã xuống đất.

Cuối cùng là Tiểu Cửu, và giống như những người khác, miệng đầy máu, ngã về phía sau văng ra, xô đổ vào một loạt bình phong, nhưng nàng tập trung toàn bộ sức lực, trước khi ngã đi quay về phía Tống Dương hét lớn:

- Dao, trốn!

Đao ở trong phòng ngủ, nhằm thẳng mục tiêu đang nằm trong phòng ngủ.

Trần Phấn ra tay trong thời gian một tiếng hô ngắn ngủi, Tống Dương chỉ kịp hô lên bốn chữ:

- Chớ dả thương người...

Tất cả mọi người đều đã bị thương rồi.

Tai họa tới bất ngờ không hiểu ra sao, có thể đối phương không phải tới để giết người, Tống Dương không nói lời vô ích xoay người trốn vào trong phòng ngủ.

- Đi được sao?

Trần Phấn cười quái dị cuồng cuồng đuổi tới.

Tống Dương dốc toàn lực, nhảy vào phòng ngủ sau đó cầm lấy đầu Vũ Bảo đao, đi theo một khe nhỏ ra ngoài cửa sổ... Đối thủ là Đại tông sư, mặc dù tay cầm bảo đao, Tống Dương vẫn như xưa không hề có phần thắng.

Chạy trốn chết cũng như vậy, hắn tuyệt nhiên không thể trốn xa.

Nhưng Tống Dương không cần phải chạy quá xa, hắn còn có một cơ hội cuối cùng: xe ngựa, mười một xe ngựa của Trang Liễu có thể trong nháy mắt đánh tan hàng trăm nghìn xe ngựa của Lãnh Nguyệt.

Hắn đánh xe vào thành, sau khi trúng tuyến chiếc xe ngựa này cũng theo hắn vào dịch quán.

Chỉ cần chạy hơn mười trượng, xuyên qua đại viện của dịch quán tới chuồng giữ ngựa... Nhưng tốc độ của Tông sư, so với tưởng tượng của hắn càng đáng sợ, Tống Dương đập vỡ cửa sổ lao ra khoảng không, Trần Phấn như bóng với hình cũng lao ra ngoài cửa sổ.

Ngay trong nháy mắt Trần Phấn lướt qua cửa sổ, ánh trăng chiếu xuống, xung quanh lão đột nhiên nhô lên một u lam quang mang, đúng lúc đó sắc mặt Trần Phấn khê biến, thê lương mà cười:

- Trúng độc!

Trần Phấn trúng độc.

Độc ở trên khung cửa sổ, do Tống Dương trong lúc chớp mắt xuyên qua cửa sổ đã lưu lại.

Nhưng chất kịch độc không thể ngăn cản Đại Tông sư chốc lát, Tống Dương chưa kịp rơi xuống đất, Trần Phấn đã vọt tới phía sau, không còn cách nào khác, Tống Dương rút lên, ánh đao sáng nổ tung bóng đêm, hóa thành đường cầu vồng dựng ngược, chém thẳng vào cường địch.

Cười lạnh lùng chói tai, thần sắc Trần Phấn lạnh lẽo mà bất cần, trong nháy mắt một đường hào quang màu trắng bắn nhanh ra. Quân bài trong tay Nhị ngốc, không biết khi nào đã bị Trần Phấn cướp lại, giờ phút này bắn ra, đúng là một quả xúc xắc.

Một tiếng “ba” giòn vang, viên xúc xắc vỡ thành bột mịn, mà vị trí nó bị bắn trúng, chính là chỗ nối tiếp giữa chuôi và thân đao... Lực trên xúc xắc cũng không thật lớn, nhưng cũng vừa đủ đánh tới.

Dường như đánh rắn bẫy tắc, con xúc xắc ở giữa đám thuốc độc, thân đao phát ra vài tiếng ong ong ma quái, thuốc độc Tống Dương vừa dốc sức bày ra nháy mắt đã bị xúc xắc dẫn phát trường đao chấn xuống không còn.

Hai chân Tống Dương rơi xuống đất, Trần Phát đã đứng chắn trước mặt hắn, chuồng ngựa cũng không xa tận chân trời. Tống Dương gào âm ỉ, thân pháp mãnh liệt, nội lực kinh thiên bùng tới, thế đao càng thêm quyết liệt, việc tới thế này chỉ còn cách liều mạng.

Trong nháy mắt, sân dịch quán ầm ầm nổ vang, mỗi một đao chém ra đều như sấm sét quét ngang, một bước chạy đều khiến đá tảng tan vỡ.

Mỗi nhát chém đều dốc toàn lực.

Bằng hữu ngã lẩn trong phòng, xe ngựa còn đang buộc, chất độc trong túi đối với Đại tông sư không có tác dụng, Tống Dương chỉ còn lại chiến đao trong tay! Đã bị dồn tới chân tường, Tống Dương không biết

mình còn có thể chạy trốn, nhưng còn có đao trong tay, hấn chỉ cầu liều mạng, chẳng sợ chỉ chém trúng đối phương một chút cũng tốt.

Trong lòng giờ phút này, tính mạng, trời đất, thế giới đều không còn, duy chỉ có chiến đao trong tay hừng hực sát khí, nhưng cũng chính đang thể hiện chủ ý của long tước:

- Chỉ có ta, bá đao.

Tiến công như bão lớn, hai mắt Tổng Dương đỏ thẫm, khí thế như điên dại.

Cảm xúc của Tổng Dương táo bạo, khí thế cuồng mãnh, nhưng trong lòng cái gì cũng không nghĩ. Đến sống chết còn không để ý, còn cái gì có thể nghĩ ngợi nữa? Cô độc giữa trời đất mờ mịt, chỉ còn một phen.... Lấy đao giết người!

Đồng Lam Phương

62. Chương 62: Ưu Thế.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 62: Ưu thế.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ít nhất Trần Phấn còn chưa dốc toàn bộ sức lực... Có lẽ là định trêu đùa, Trần Phấn vẫn chưa trực tiếp đánh chết Tổng Dương, chỉ cầm quân bài trong tay bắn ra một phát, mỗi vị trí quân bài, đều giống như viên xúc xắc kia, mà mỗi lần xuất ra thì hiệu quả cũng không khác nhau, khiến cho thân đao chấn động, kinh lực như vậy mà tiêu tan.

Ba mươi mấy quân bài trong chớp mắt đánh ra, Trần Phấn lại xoay tay lấy ra một đồng tiền, ý định trêu đùa rõ ràng đã lộ ra.

Không ngừng thủ thắng một cách vô vọng, quả thực uất ức vô cùng, mỗi đao của Tổng Dương, đều ở giống như nửa đường thất bại. Tổng Dương không ngừng biến hóa thể tấn công, điều chỉnh các hướng và góc độ xung quanh, nhưng ở trước mặt Tông sư không có chút hiệu quả...

Trong dịch quán đánh tới long trời lở đất, lính cảnh vệ đều bị kinh động, chỉ với mấy chục binh lính bình thường, làm sao có thể hóa giải trận hình của Đại tông sư và võ sĩ thượng phẩm, quan quân thủ lĩnh hỗn hển, lớn tiếng truyền lệnh chia thủ hạ chạy tới chỗ Thái thú, chỗ Công chúa truyền tin.

Tỷ muội Nhâm Tiểu Bộ đi được nửa đường, nghe được tin tức Hồng Ba gia tướng tràn tới, Nhâm Tiểu Bộ nghe nói Tổng Dương đang liều mạng cùng Trần Phấn, vừa kinh vừa giận lại sợ hãi, ngay lập tức quay trở lại, nhưng Nhâm Sơ Dung lệnh một tiếng, toàn bộ mặc kệ Công chúa điện hạ cầu xin, chia ra một đội giữ nàng ở lại tại chỗ.

Ác chiến ở dịch quán liên quan tới Đại tông sư, tình hình thật kỳ lạ, Nhâm Tiểu Bộ tính tình lại lỗ mãng, Thừa Hợp quận chúa e nàng tới hỏng chuyện càng sợ nàng gặp nguy hiểm.

Tước vị Công chúa so với Quận chúa cao hơn, nhưng Hồng Vệ Ba là gia tướng, chỉ phục tùng theo Tam tiểu thư uy tín.

Công phu một nén nhang, Nhâm Sơ Dung dưới sự bảo vệ của Tần Trùy, dẫn dắt hơn trăm kỵ binh Hồng Ba chạy tới dịch quán, Tần Trùy thấy rõ tình thế phía sau, lúc này liền truyền lệnh xuống, đại đội nhân mã không tiến lui xuống, quay đầu ngựa lui lại phía sau hơn trăm trượng.

Dựa vào lực lượng Hồng Ba Vệ có mặt, còn không đủ chế phục một vị Đại tông sư, Tần Trùy cần nhờ vào đoàn ngựa thồ, sức tấn công của trận chiến mạnh mẽ tập trung vào Trần Phản, ít nhất muốn đánh loạn một trận cước lên đầu y, tranh thủ cứu Tống Dương ra khỏi chỗ nguy hiểm.

Hùng binh dũng mãnh, chớp mắt tập kết thành thể trận, Trần Tùy cùng các vị thủ lĩnh ba đội, bốn phía cờ Vương của Hồng Ba phủ bị bọn họ nắm trong tay, cùng dĩ vãng bất đồng, cờ lớn không được nâng lên mà bị chém thẳng... Cờ Trần Tây Vương, cũng là mâu lớn xông vào trận, kỵ binh tinh nhuệ chế độ luyện tập sức lực rất lớn, giờ phút này thiết mâu sắc bén nhằm thẳng Trần Phản trong sân.

Nhưng ngay khi xông trận khó khăn liền phát động trước tiên, Thừa Hợp quận chúa cách đó không xa đột nhiên lớn tiếng ra lệnh:

- Hãy khoan!

Chiến mâu mãnh chấn trong tay Tần Trùy, kéo cờ Vương trên mâu ào ào run rẩy, nhúu mày quay đầu lại:

- Quận chúa sao?

Nhâm Sơ Dung cũng là cưỡi ngựa mà tới, lúc này thúc ngựa tiến lên, vẻ mặt của nàng lộ chút cổ quái, tay trái gắt gao nắm chặt, lắc đầu nói:

- Tóm lại không thể tiến lên, yên lặng quan sát thôi.

Tống Dương vốn không biết Hồng Ba Vệ đã chạy tới... Giờ phút này trong lòng hắn chỉ có trận chiến trước mắt, thậm chí đến lý do vì sao mà đánh hắn cũng đã quên.

Từ ngày tập võ tới nay, cơ hội Tống Dương thực sự động thủ cũng không nhiều, một năm trước ở Thâm sơn chém chết chim Thái Thản, trên đường đi Thanh Dương ra sức đánh thanh niên áo lụa, trước tuyển hiền tài sức chém củi thôi, trước sau cũng chỉ khoảng ba lần, hơn nữa mỗi lần kẻ thù thực lực cũng không bằng hắn, đánh làm sao được kịch liệt, cũng không bàn tới “chất lượng”.

Nhưng lúc này đây, thành tựu cao nhất võ học nhân gian, Giáp đỉnh tông sư chiến lực hùng mạnh, thì phẳng phất như một ngọn núi cao không thể vượt qua, gắt gao muốn cắt đứt con đường sống của hắn, Tống Dương đứng phải núi, biết rõ đứng không sụp nhưng vẫn muốn đứng. Phải chết không khuất phục, phải chết không nhụt khí, không phải hống hách vốn là bản sắc thì là cái gì.

Nên khiến hắn càng lúc càng muốn liều mạng, càng lúc càng không phục, dần dần quên mất tất cả chỉ là mong muốn đánh một trận còn lại... Uất ức.

Từ đầu tới cuối, Trần Phản đều giống như mèo vờn chuột trên đầu Tống Dương. Đầu tiên là quân bài sau đó là đồng tiền, “ám khí” không ngừng bắn ra, tất cả đều cùng một vị trí thân đao của Nhất sơ vũ bảo đao, liên tiếp nhắm nơi chuôi đao. Đánh tới hiện nay Tống Dương chém ra vô số tầng vết chém, cũng không phải một lần có thể băng bó, lắng đọng dốc toàn lực, tất cả đang trong thời khắc sát khí bùng bùng, bị ám khí của Trần Phản đánh trúng chỗ yếu nơi thân đao, trường đao không cách nào chế ngự được chấn động, sức lực nhanh chóng tiêu tan không còn.

Tống Dương một thân mạnh mẽ nhưng không cách nào làm cho một trăm thành hình.

Xét ở mệnh, cho nên mười phần hống hách; nhưng vì chịu ảm ức, mấy phần đó gần như xn....

Phần nộ mãnh liệt tới tột đỉnh ở trong tứ chỉ bách hài tung hoành xông thẳng, máu trở nên sôi sục nóng bỏng, da trên thân thể phẳng phất như bị lửa thiêu cháy bỏng, mắt Tống Dương nứt ra... Ác chiến đã nửa canh giờ, ba nghìn lính tinh nhuệ Thanh Dương châu sớm đã tập kết ở bên, nhưng Thừa Hợp quận chúa lắc đầu nên ai cũng không dám nhập trận quấy rầy.

Quan tiền thứ nhất trong tay Trần Phản đánh ra, tay xoay lại lấy ra quan tiền thứ hai. Tiền tệ ở chế độ Nam Lý ngàn văn nhất quán, Tống Dương đã chém ra hơn ngàn đao. Mỗi đao chỉ trị giá một văn tiền.

Quan tiền thứ nhất biến hóa trong nửa canh giờ, nhưng quan tiền thứ hai trong tay Trần Phản, chỉ giữ được thời gian một nén nhang liền dừng lại. Không phải tốc độ xuất đao của Tống Dương nhanh hơn, mà là bản lĩnh của hắn ngày càng cứng cỏi, nội lực “Long tước chuyển” càng lúc càng dũng mãnh, trên “sơ vũ

đao” lực phát ra càng lúc càng hùng hậu, cứ thế một đồng tiền của Trần Phấn đã vô pháp hoàn toàn dẫn động thân đao tự chấn, không cách nào hóa giải hoàn toàn uy trấn của nhất trăm kia.

Từ một lần bắn ra một văn tiền, đến liên tiếp hai văn, ba văn, chỉ đến năm văn tiền, đợi khi Trần Phấn lấy ra ba xâu tiền, lúc đó ra tay là mười tiền liên tiếp công kích...

Hồng hách thật sự chỉ có một con đường:

- Gặp mạnh thì càng mạnh, tuyệt không biến báo.

Áp lực càng đáng sợ, sức kháng cự lại càng mạnh mẽ, Tống Dương chính là như thế, theo tổ hợp tâm tính của hắn, giận dữ bùng phát, nội kinh “Long tướng chuyển” cũng trở nên mãnh liệt hơn, lực bộc phát ra lần sau so với lần trước lại lớn hơn một tầng.

Trong mắt chỉ có kẻ thù, trong đầu chỉ muốn tiến lên chém một nhát, khi Tống Dương hoàn toàn nhập tâm vào “long tước”, khi sự độc tài từ trong lòng sinh ra, hắn liền biến thành si ngốc điên dại, ngu xuẩn nhưng quyết đoán, nực cười nhưng vinh quang!

Thừa Hợp quận chúa không rành về võ thuật, nhìn không hiểu ác chiến trong dịch quán, nhưng trong vô tình, từ đáy lòng nàng dần nảy sinh một phần sợ hãi... Bởi vì Tống Dương mà ra, thật giống như một con nai xa xa nhìn thấy nổi cơn điên bi hùng, biết rõ hùng bi không thể tấn tới nàng, nhưng trong lòng vẫn không thể áp chế được nỗi sợ hãi.

Nhâm Sơ Dung thậm chí có chút không dám nhìn lại, dường như lo sợ ánh mắt của mình, sẽ vô hình tạo thành ngọn lửa quán quanh lấy thân thể Tống Dương hùng lực thiêu đốt thu hút lại đây.

Trần Phấn lại lấy ra xâu tiền thứ ba, tới giờ phút này ngoại trừ Tống Dương đắm trong điên cuồng, mỗi người ở đây đều rõ ràng: lão đầu tử sớm đã sự đoán trước tình hình sẽ như vậy, nếu không làm sao bên mình mang theo nhiều xâu tiền đồng như vậy.

Chỉ là một lát sau, quan tiền thứ ba sau khi dùng hơn nửa, nhưng lúc này Tống Dương lại phát cuồng thật sự, không điên cuồng tấn công Trần Phấn, là chọn cách vỗ cánh ban đầu, dường như dựa vào tảng đá mở ra, nhằm về phía mặt đất hung hăng ném tới.

Trần Phấn cũng không có cơ hội tập sát, ngược lại lui về phía sau vài bước, trong ánh mắt lão nhân nhìn Tống Dương, có hưng phấn, có chờ mong, cũng có sự vui sướng khi người gặp họa, nhưng trước tiên những khinh thị sớm đã tiêu tan.

Chân nhảy, thân cong, cái trán huyết mạch sôi sục, sắc mặt đỏ thẫm như máu, Tống Dương trước sau vung đao ra tứ phía, tất cả đều chém vào trên tảng đá, mỗi một đao hạ xuống cùng lúc những rống giận trong miệng rơi ra:

- Chết, được, tới, đầu!

Trước và sau khi cùng Trần Phấn khổ đấu, Tống Dương tiếng phát ra đã lớn, nhưng chỉ là không có ý gào lớn, duy chỉ có lúc này, bốn chữ rõ ràng, vang dậy khắp trời đêm!

Cũng không phải cố tình làm vậy, vөн vẹn cũng chỉ có bốn chữ này, mới có thể đại biểu cho cơn phẫn nộ điên cuồng giây phút này của hắn, hoàn toàn hô theo bản năng, ngay cả Tống Dương cũng không biết bốn chữ hắn hô lên dành rớt cuộc dành cho kẻ thù hay cho chính mình.

Bốn nhát đao đó cũng vậy. Hắn bị uất ức tới cực điểm rồi, thân thể dường như đã chịu đựng tới cực hạn, khi không thể tự chủ được thì mãnh liệt tấn công đoạt lấy ưu thế. Mong khơi thông được dòng chảy ách tắc trong cơ thể, nóng lòng bạo phát kinh lực tận xương tủy.

Mà bốn phía mặt đất nơi đao hạ xuống, không biết là không phải cuối cùng nguyên nhân có thể giải phóng, Tống Dương chỉ cảm thấy một tiếng nổ ”ầm” trong đầu, thế giới trước mắt đột nhiên trở nên sáng ngời rạng rỡ, chưa bao giờ bản thân kiểm nghiệm qua cổ lực lượng lớn mạnh chen chúc trào lên từ trong từng mạch máu, cuối cùng rơi xuống tay của hắn, trên đao của hắn.

Bốn đao, phát tiết bốn phía, cực giống hồng thủy vỡ đê. Thế nước hùng dũng không xuyên thủng một lỗ nhỏ để đi qua, nó tấn công chỗ yếu rồi đập tan cả khối đập lớn, cuốn phẳng tất cả những gì ngáng đường

của nó.

Tảng đá vỡ bung, cát đất bay tung tóe, đao thứ năm của Tống Dương không hề đập vào mặt đất... Ánh đao cuộn tung, trong một tiếng quạ kêu non nớt rõ ràng, từng đợt sóng thần “sơ vũ”, nhằm thẳng tới Trần Phấn.

Còn có tiếng gào rít lần thứ hai của Tống Dương:

- Chết đi... đầu này!

Đồng Lam Phương

63. Chương 63: Tam Quan

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 63: Tam quan

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trần Phấn sắc mặt hưng phấn, ném xuống nửa xâu tiền, dương tay cầm chấn vỡ bao vây phía sau, vỡ bố như điệp nhẹ nhàng bay múa, trong tay Trần Phấn trường cung một màu đỏ thẫm.

Đao phong cuốn dương, lôi cuốn cát đá, Tống Dương phá núi tìm đường.

Dây cung chấn động, Trần Phấn cài tên, kinh bắn, một hào quang màu vàng lóa mắt chấn khởi, tất cả mọi đang xem cuộc chiến đều không tự chủ được neho mắt lại, trong đầu chỉ nghĩ:

-Chói mắt quá..

Không phải bắn tên vào ban ngày,, mà là nhất tiễn rực rỡ, mãnh liệt dưới trời nắng gắt.

Trần Phấn vẫn chưa giết người, tiễn lão bắn về phía đao Tống Dương.

Trong ánh mặt trời chói chang tiếng tiễn xé gió gần như đâm thủng màng tai vang lên, tiếng thét dài Sơ Vũ biến thành gào thảm khàn khàn, chỉ đao cũng không chịu nổi một kích của giáp đỉnh tông sư đánh rách tả tơi.

Đao vỡ, nhưng thế vẫn còn đang tiếp diễn. Cuộc chiến vẫn chưa xong, ngang ngược cầm đao lên, nhưng sẽ không dễ mất đao lần nữa, đây là sự ngang ngược Tống Dương.

Chỉ có Trần Phấn mới có thể hiểu rõ áp lực đáng sợ, một trận oanh liệt sắp tới. Trần Phấn lại giương cung, nhưng lần này không có tiễn, dây cung run lên, lại là một phát bắn. Hư chiêu, mặc dù không có tiễn lại ngưng thế, chấn ngày chỉ thế.

Cuối cùng hai bên cùng giao kích, ngoại trừ chiến đoàn giữa hai người, quanh mình không ai xem có thể hiểu... Hào quang chói mắt tiêu tan, những mảnh đao vỡ leng keng rơi xuống, bụi đất đầy trời bị gió đem thổi tung, Tống Dương thở hồng hộc ngã ngồi trên mặt đất.

Trần Phấn một tay cầm cung khí định thần đứng một chỗ, Tống Dương gật gật đầu:

- Cũng không tệ lắm.

Tống Dương tinh thần uể oải, nhưng vẫn chưa bị thương, nhảy lên, sắc mặt âm trầm, dường như một đầu đối mặt thiên địch ấu sư.

Trần Phấn mỉm cười:

- Không đánh, trong phòng người mấy người kia cũng chưa chết, bị thương cũng không nghiêm trọng, được dịp cho người chữa bệnh.

Tổng Dương sững sốt, không nói thêm điều gì, quay người lại chạy về phòng mình. Trần Phản xoay người quay lại nhà trọ qua chỗ Thừa Hợp quận chúa, Tần Trùy và Hồng Ba vệ như lâm đại địch, Nhâm Sơ Dung lại rất trấn tĩnh, nhẹ giọng truyền lệnh, sai nhóm vệ sĩ tản ra.

Đi đến trước ngựa quận chúa, Trần Phản mở miệng:

- Đưa ta.

Quận chúa mỉm cười, mở ra tay trái vẫn nắm chặt, một quả đồng tiền nằm trong lòng bàn tay trắng nõn.

Đồng tiền là bay đến trong tay nàng ... Ngay khi nàng dẫn người đuổi tới nhà trọ, đúng lúc Hồng Ba vệ kết trận chuẩn bị xung phong, Nhâm Sơ Dung tay trái nắm dây cương bỗng nhiên chợt lạnh, miếng đồng tiền này bay ra.

Lúc ấy Trần Phản đang dùng một xâu tiền không ngừng hóa giải thế công Tổng Dương ...

Đồng tiền đương nhiên là được Trần Phản bắt tới, lực đạo vừa đủ, vừa vắn rơi vào trong tay quận chúa, mà Hồng Ba vệ bảo vệ bên người Nhâm Sơ Dung, căn bản là chưa từng phát hiện có 'Ám khí' đột kích.

Là cảnh cáo cũng là nhắc nhở.

Cảnh cáo quận chúa, nếu Hồng Ba Vệ tập kích nàng chắc chắn chết không thể nghi ngờ; đồng thời cũng nhắc nhở quận chúa:

- Hai người ẩu đả trong dịch quán đã hơn xa trận chiến giữa hai người có thực lực ngang nhau, Tổng Dương đã xuất toàn lực mà Trần Phản thật sự còn thông dong, nếu lão thật muốn giết Tổng Dương, không thể đợi được Hồng Ba Vệ tới; thậm chí nếu Tần Trùy dẫn Hồng Ba Vệ phóng ngựa tiến tới, khoảng cách hơn một trăm trượng ngăn ngui, cũng đủ Tổng Dương chết ba lượt .

Nhâm Sơ Dung không rõ ràng Trần Phản rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng nàng ít nhất hiểu được, Trần Phản có thể giết Tổng Dương mà chưa giết. . . Thật sự là không muốn giết, một khi đã như vậy, an tâm xem cuộc chiến là được. Huống chi, Tổng Dương lôi kéo muội muội, Nhâm Sơ Dung muốn nhìn hấn bị người khác đánh một chút .

Trần Phản lấy đồng tiền, cũng không nói gì nữa, trở về dịch quán.

Mọi người đều chú ý đến trận ác chiến Tổng Dương và Trần Phản, nhóm vệ sĩ ở dịch quán cũng không ngoại lệ, căn bản không ai không đi qua phòng Tổng Dương.

Trong phòng một mảnh hỗn độn, nhìn như tai họa đột nhiên rơi xuống, khi trên mặt đất có một người – người cầm.

Khi mới bắt đầu đấu người cầm nghe được động tĩnh, miễn cưỡng tới muốn được hỗ trợ, nhưng gã bị thương đi đường đã khó, cắn răng kiên trì chạy tới phòng chủ nhân chống đỡ không được, ngã trên mặt đất mà không đứng dậy được.

Tổng Dương trấn tĩnh lại, kiểm tra qua đồng bạn mới yên tâm, trước chỉ huy vệ sĩ dịch quán, tởm tở đem người bị thương bố trí ổn thỏa, lại viết ra phương thuốc suốt đêm để cho người ta đi bắt thuốc, bận rộn một hồi, Tổng Dương tìm một chỗ ngồi xuống, nhắm mắt lại lẳng lặng nhớ lại chuyện đã xảy ra vừa rồi, đồng thời thúc giục nội kình cẩn thận cảm thụ một trận, đứng lên đi tới chỗ ở Trần Phản ...

Tổng Dương đến phòng, Trần Phản cũng không bắt ngờ, hỏi:

- Đến nói lời cảm tạ?

Tổng Dương gật gật đầu:

- Cảm tạ ơn nhất định phải cảm tạ, nhưng ta càng muốn biết rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Một hồi ác chiến không hiểu ra sao hiện tại đã không khó lý giải. Từ lúc bắt đầu khi bị một văn tiên hóa giải thể công, đến sau lại càng tỏa càng mạnh, thẳng đến cuối cùng Trần Phản phải dùng đến vũ khí thực sự, mới hóa giải được thể công dũng mãnh của Tống Dương ... Ác chiến qua đi, chân khí trong cơ thể hùng hậu mà điềm đậm, chắc chắn, cao hơn lúc trước, Tống Dương còn chưa rõ, võ công mình lại đột phá đến cảnh giới nào, hơn nữa lúc này đây thể hiện ra đi rất nhanh.

Hiện tại kinh mạch hẳn như thế nào, hẳn đích thực nguyên tựa như gì, hoàn toàn tương xứng . Trần Phản vừa rồi dùng trận chiến ấy, trợ giúp Tống Dương nâng cao cảnh giới khắp cơ thể, luyện thành bậc cao, và ắt tự tông sư một đường chỉ cách.

Trần Phản nhìn ánh mắt Tống Dương, như đang nhìn một tác phẩm đặc ý, ánh mắt vui mừng:

- Trước giết mấy đồng bạn người, để trong lòng người phải hận, lại ngăn đường lui của người, đẩy người vào tuyệt cảnh, lúc này mới có thể ép người phải liều mạng . . Vốn lòng ta một ứng cử viên tốt trong là Nhâm Tiểu Bộ, đáng tiếc, nàng là người Hồng Ba phủ, lại có thân phận Công chúa, đã thương nàng thật sự phiền toái, cẩn thận ngẫm lại hay là buông tha cho , lui mà đi cầu tiếp theo.
- Không ngờ người và Công chúa lại tình xuân nồng đượm, quả nhiên là thiếu niên phong lưu Yên tâm đi, chuyện hai người ta sẽ không nói ra ngoài.

Tống Dương cười cười:

- Ta và nàng lưỡng tình tương duyệt, ở với nhau cũng rất bình thường, không có gì mất mặt . Chuyện này sẽ gây ra phiền toái, cho nên ta sẽ không chủ động tuyên dương, nhưng bị người khác nói ra ngoài ta cũng không cần quan tâm, càng không sợ.

Sau khi chậm rãi nói, Tống Dương cau mày lại trong chốc lát, sau đó dậm chân, nét thông dong trên mặt biến thành hỗn hển:

- Còn nữa, người tuổi không nhỏ, địa vị cũng lớn, có phải hay không cũng nên xem lại, ý vào ngũ cảm của đại tông sư đi nghe lén ngoài cửa sổ người khác , rất thú vị sao? Rất đúng đắn sao?
- (ngũ cảm là ngũ giác ý, nhìn nghe ngửi nếm chạm)

Nói xong, không để cho Trần Phản nói lại, Tống Dương liền liên thanh thúc giục:

- Nói nghiêm túc, việc này cũng không liên quan gì.

Trần Phản vẫn như chưa quay lại đề chính, mà là không hiểu ra sao cả hỏi han:

- Sư phụ người chưa nói cho người ba trấn quan trọng sao?

Tống Dương mở miệng lắc đầu.

Ba trấn quan trọng chỉ chính là ba yếu huyết, ấn đường nè hoàn, ngực thiên trung, bụng quan nguyên.

Ba đại huyết này Tống Dương đương nhiên là biết, ở y kinh cũng gọi thượng, trung, hạ đan điền, phân biệt chủ chủng thần, khí, tinh, được cho trọng yếu nhất trên cơ thể là huyết vị.

Thượng, trung, hạ đan điền và sinh đều đến, theo cơ thể sinh trưởng mà không ngừng lớn mạnh, mặc dù không học võ luyện khí, chúng cũng tự nhiên mà như vậy, và ngoại giới 'Giao lưu', hơi thở phun tinh nạp ôm lấy lực nội, lắng đọng, vô tình chung, chúng liền khóa sức mạnh hùng hậu lại. Người thường, thậm chí thượng phẩm võ sĩ đều không thể nào phát hiện, chỉ có tu tập đến tông sư cảnh giới, mới có thể cảm nhận được sức mạnh ở ba đại đan điền.

Nhưng chỉ gần như là 'Cầm thụ' mà thôi, tinh lực cất giấu trong ba đại huyết sẽ không được sử dụng, hoàn toàn ngược lại, chúng còn có thể khiến cho tốc độ nội kinh vận chuyển chậm lại, giống như giữa một dòng sông lớn đột nhiên hiện ra ba khối đá ngầm cứng rắn, ngăn nước sông chảy, khiến sông lớn không thể quá mức chảy xiết.

Chân khí vận chuyển quá nhanh, một khi không khống chế được liền chỉ có một kết cục: Tẩu hỏa nhập ma. Cho nên ba đại huyết tuy rằng làm nội kinh vận chuyển chậm lại, thực tế hiệu quả cũng là bảo vệ chủ nhân.

Bởi vậy, chúng cũng bị gọi ba trấn quan trọng, là cửa ải trấn thủ hiểm yếu, có tác dụng bảo vệ.

Tuy nhiên mọi việc không phải tuyệt đối, ba trần quan trọng có tác dụng phòng ngừa khổng chế chân khí, nhưng không phải nói dùng chúng tuyệt đối không được sai sót nhầm lẫn. Nếu chân khí hấp tấp, cũng có khả năng sẽ phá tan chúng, mà ba đại huyết một khi thất thủ, trong đó Tiên Thiên tinh khí cất giữ sẽ phát tán đi hết, hồi nhập nội kinh... Cũng là vì vậy, người đang ‘Tẩu hỏa nhập ma’ ở mức độ nhẹ, kinh lực đều đã tăng vọt, sinh lực mạnh thêm.

Tuy nhiên mạnh thêm quá nhanh sẽ xung vỡ kinh mạch, đến lúc đó nhẹ thì tàn phế suốt đời, nặng thì chết thảm tại chỗ.

Đại khái ba trần quan trọng như vậy, Trần Phản lại tiếp tục nói:

- Thời gian trước có một nhân vật có chút tà đạo, ngộ ra pháp môn kích thích ‘Tam quan’, dựa vào thủ đoạn châm cứu, dùng tính mạng đặt cược, có thể khiến tu vi trong khoảng thời gian ngắn tăng vọt.

Đối với Tổng Dương mà nói dĩ thường mới mẻ, lại không biết, nửa năm trước Vưu Thái Y chính là dựa vào ‘Tà đạo pháp môn’ này khai thông ba quan, hát vang ”Tương tiến tửu” nhằm phía kẻ thù.

Tà đạo pháp môn là từ ngoài vào trong, một khi thi triển liền chắc chắn chết không thể nghi ngờ, còn ta lại là từ trong ra ngoài. Nói xong, sắc mặt Trần Phản lại hiện ra đắc ý tươi cười:

- Cho trong lòng người bị hận, cho người lâm vào đường cùng, khiến cho người liều mạng không lối thoát, buộc người phần nộ điên cuồng nổi điên, buộc người chân nguyên táo bạo... Nói thẳng ra, chính là khiến người tẩu hỏa nhập ma!

Đồng Lam Phương

64. Chương 64: Ăn Kẹo

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 64: Ăn kẹo

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tẩu hỏa nhập ma”có hai thứ hại” Thứ nhất là nội lực bên trong, thứ hai là tâm tính thần trí.

Cái thứ nhất không cần phải nói, khi tam quan thất thủ, thượng trung hạ đan điền bị kiềm chế dẫn đến phát tác, hồi nhập chân khí biến thành nội lực của Tổng Dương. Mà kinh mạch của Tổng Dương đặc biệt vượt xa các võ sĩ cùng cấp khác, cho nên sức mạnh vẫn bị chưa hao tổn, đồng thời hóa tan tam quan lực, nội lực tự nhiên tăng mạnh, tới gần cảnh giới tông sư.

Loại thứ hai, tâm tính thần trí bị nguy hại, người tẩu hỏa nhập ma đều nổi điên phát cuồng, nhưng cũng chỉ có thật sự cá biệt mới có thể hoàn toàn biến thành kẻ điên, đại đa số mọi người không lâu sau đó sẽ tỉnh táo trở lại, Tổng Dương ở nhóm này.

Nghe đến đây, Tổng Dương còn chưa rõ chuyện vừa xảy ra, không kìm nổi nhú mày hỏi:

- Người đã thăm dò điều tra xong, các cơ quan kinh mạch, vừa vặn có thể chịu đựng được.

Trần Phản giọng điệu khinh thường:

- Không kiểm tra được rõ, mà cũng không rõ ràng lắm, thử xem thôi! Người vận khí cũng không tệ lắm.

Lưng Tổng Dương ứa ra lạnh khí, nếu không có ‘Vận khí không tốt’, nói không chừng hiện tại gân mạch hẳn đã đứt, sinh tử không biết, thở ra một hơi, nhìn Trần Phản gật gật đầu:

- Mặc kệ nói như thế nào, ta không chết, nội lực ta đã tốt hơn, đã nợ người một ân tình, nếu thật có thể tìm được Hồ điệp lam... Nói còn chưa dứt lời, Trần Phản lắc đầu đánh gãy:

- Ta giết người sẽ không cảm thấy thiếu người, ta giúp người cũng không dùng người, không cần người phải ở đây thể thốt.

Tống Dương lơ đãng, đổi qua vấn đề mới, cũng là hấn quan tâm một vấn đề:

- Vì sao giúp ta?

Vị giáp đỉnh tông sư này tính tình cổ quái, nhưng lão giúp Tống Dương đề cao tu vi điều này không thể gạt bỏ, tuy rằng mặc kệ Tống Dương sống hay chết của lao cũng không để ở trong lòng.

Huống chi, lúc trước lão còn nói ầu nói tả 'Không tin Tống Dương có thể tìm được Hồ điệp lam, mặc dù tìm được cũng sẽ không đền ơn, tới nay lại chịu được vật cản trả đau đớn không thể chịu đựng được, đến bức Tống Dương tẩu hỏa nhập ma đến không còn là người, thật sự có chút nói không thông .

-Còn không rõ sao? Đến đúng thời điểm mấu chốt...

Sắc mặt lão bỗng nhiên mê man, dường như nói bên miệng rồi nhưng lại quên, không tự nhiên mà nhú mảy, ánh mắt lóe ra , trầm mặc, do dự, không lâu sau, phần do dự trở nên nóng nảy, Trần Phản giọng điệu đồng cứng và lại phần nộ:

- Chính mình nghĩ đi, ít tới hỏi ta!

Tống Dương ngạc nhiên:

- Làm sao ta biết được.

Hiển nhiên, Trần Phản không muốn nhiều lời:

- Nói xong thì bước đi. Đồng bạn của người không phải đều bị thương sao, còn chờ người chữa bệnh.

Nói tới đây, lão lại mỉm cười lạnh:

- Nhớ rõ lần trước người nói làm người tốt hơn hết là ân oán rõ ràng, vậy ta giúp người đạt đến tiên cảnh, lại đả thương đám bằng hữu người, ta đảo thực muốn nhìn một chút, người như thế nào 'Ân oán rõ ràng' ? Về sau là muốn báo ân cho mình, hay là thay bằng hữu báo thù?

Tống Dương lắc lắc đầu, tạm thời không nói cái gì, tìm giấy bút, viết xuống một phương thuốc, sau khi buông bút mới mở miệng:

- Hãy bảo tạp dịch quán giúp người bốc thuốc, đây là phương thuốc...

Trần Phản rất không kiên nhẫn:

- Lại là mấy loại thuốc tẩm bổ? Ta không muốn nuốt mấy loại này.

Tống Dương mỉm cười, vẽ mặt khoái trá được ngay:

- Người tu vi rất mạnh, trước đó ta bố độc "Phổ độ" với người không có hiệu quả, nhưng chất kịch độc này còn có công dụng khác... , trừ phi người luyện nội lực của mình đến tóc bạc, râu dài, nếu không mười canh giờ sau, tóc râu người không còn cọng nào, rụng lũ. Ta đã hỏi qua mấy người bạn hữu, bọn họ đều khá vui vẻ, cho dù không được báo thù. Bọn họ không hề truy cứu ta, tự nhiên không phản đối ... Đây không phải là phương thuốc bổ dưỡng, mà là linh dược dưỡng sinh tóc dài, rất có tác dụng với tiên bối.

Chất kịch độc "Phổ độ" không thể nói trước được có chết hay hông, nhưng ít nhất sẽ biến thành một tên hòa thượng ngốc.

Nói xong, Tống Dương thu liễm vẻ tươi cười:

- Ta còn là cảm thấy, ân oán rõ ràng tốt hơn. Thù đã trả xong, tương lai không có gì mặc nợ. – Sau đó vái dài với lão đầu tử, cáo từ mà đi.

Qua một đêm, đầu tiên là cảnh xuân kiều diễm, tiếp theo là kinh tâm ác chiến dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng là trị thương cho các bằng hữu, Tống Dương tinh thần và thể xác đều rất mệt mỏi, nhưng vẫn muốn nằm trên giường ngấm lại vì sao Trần Phản phải giúp mình, cuối cùng đầu vừa đặt vào gối đã ngủ

say, ngủ một mạch đến tận giờ Ngọ ngày hôm sau, khi tỉnh lại toàn thân đau đớn, đau nhức bên trong mà trong lòng không thoải mái ...

Sau đó một khoảng thời gian, Tống Dương bận tối mào tối mặt, tập trung tinh thần trị thương cho mấy người bạn, Sơ Dung, Tiểu Phát hai tỷ muội cũng nhiều lần tới thăm người bị thương, tuy nhiên các nàng mỗi lần đến đều đi trước thăm đám người Nhị Ngốc, Tiêu Kỳ, ngồi xuống sau một lúc lâu vừa cười vừa nói, đến một lúc mới qua chỗ Tống Dương chào hỏi, cũng không ngồi lâu.

Nhâm Tiểu Bộ đúng là có tật giật mình, lại ra đứng bên người thị vệ, không dám tới gần, nhưng Nhâm Sơ Dung dường như có vẻ có chút có ý với Tống Dương, Tiểu Cửu cảm thấy không phục, oán giận chủ nhận vài lần, Tống Dương bảo mình không sao, chỉ có điều cười bảo nàng bớt lo chuyện người.

Thương thế của mọi người không nghiêm trọng lắm, hơn nữa Tống Dương y thuật không tầm thường, khôi phục rất mau, duy nhất có chút phiền phức chính là người câm.

Lúc trước cùng Tống Dương ác chiến người câm vẫn còn vết thương cũ, vốn cũng không ảnh hưởng nhiều lắm, tuy nhiên bị Trần Phấn đánh bất ngờ trong đêm, hấn lại cố gắng chống cự, phát lực, đến lúc này vết thương cũ và mới cùng phác tác, nhưng lúc ấy chưa hiện ra cái gì, hai ngày sau vết thương cũ mới bắt đầu phát tác, toàn thân rên rỉ cần rằng chịu đựng, dùng thuốc liên tục cũng chưa yên, tình hình thực tại rất nguy hiểm. Tống Dương châm cứu toàn thân, lại cho hấn ngâm, rượu thuốc xuất ra toàn bộ bản lĩnh, cuối cùng hữu kinh vô hiểm (có kinh hãi mà không có nguy hiểm), giúp hấn qua được cửa ải Quỷ Môn quan.

Tuy nhiên, cũng là bởi vì cẩn thận cứu người câm, Tống Dương mới phát hiện trên lưng hấn có một bộ hình xăm không tệ...

Gần nửa tháng sau, mọi người bị Trần Phấn đả thương đều khỏi hẳn, người câm cũng có thể đứng dậy hoạt động một chút được, Nhâm Sơ Dung bên kia cũng rảnh tay, nên lên đường đưa những Kỳ sĩ trúng tuyển Thanh Dương tới kinh Phụng Hoàng thành.

Đây là hành trình rất vinh quang, nhóm kỳ sĩ mỗi người đều hăng hái, bao gồm cả vợ chồng Khúc Thị, tất cả mọi người đều ngồi trên con ngựa cao to, Hồng Ba Vệ vây quanh đặc ý mà chạy đi, ngay cả Trần Phấn cũng vậy. Đại tông sư hiện giờ không còn tóc dài, lông mi không thấy, trụi lủi, tuy nhiên hấn có biện pháp, đội nón tre che kín mặt, càng thêm mấy phần thần bí, không một chút mất khí thế. Chỉ duy có Tống Dương, hấn tiếc xe ngựa bảo bối của hấn, tự mình vội vàng ra xe, chở Tiểu Cửu và người câm, trà trộn giữa đội ngũ hùng tráng, thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Xe ngựa tuy mộc mạc, nhưng cũng có chỗ uy: Ngoại trừ Trần Phấn, ở Thanh Dương các chức vị tài ba trúng tuyển, dọc theo đường đi gần như lúc nào cũng khắc khắc đều vây xung quanh cái xe ngựa này.

Nhị Ngốc càng không cần phải nói, hấn là lần đầu tiên xa nhà, đã sớm xem Tống Dương là thân nhân, đi xa một tác cũng không rời; Tiêu Kỳ có thể có cơ hội một bước lên trời cũng toàn bộ dựa vào Tống Dương, vô tình chung cũng đem hấn trở thành người tin cậy.

Về phần vợ chồng Khúc Thị cũng đi theo Tống Dương, còn có nguyên nhân quan trọng khác, Tống Dương giúp bọn hấn phổ nhạc tân ca. Dù loại ca khúc, nhưng tính phục chế thật sự rất cao, khi bọn họ còn ở Thanh Dương, 'Tương tiến tử' và 'Thanh Tàng cao nguyên' cũng đã truyền ra khắp phố lớn ngõ nhỏ, lão vợ chồng muốn trở nên nổi bật, xướng vang kinh đô, muốn biên soạn tân ca, hơn nữa còn không ngừng sửa cũ thành mới.

Vừa lúc trong đầu Tống Dương có rất nhiều bài ca kỳ lạ.

Dọc theo đường đi châu quan không ngừng ân cần chiêu đãi, cách trăm dặm đều đã có một đội Hồng Y vệ tiếp ứng, đi chung đường thuận lợi thật sự... Khởi hành khi gần hai mươi tháng chạp, nháy mắt đã qua vài ngày, tính ngày, đã tới hai bảy tháng chạp, tân xuân ngày hội đã tới, mà Tống Dương và đoàn người cách Phụng Hoàng thành hành trình một ngày đường.

Tống Dương gật đầu:

- Nàng lên xe chứ?

Nhâm Sơ Dung lắc lắc đầu:

- Cũng là người cười ngựa đi.

Tổng Dương và Hồng Ba vệ đổi qua vật cười, cùng quân chúa sóng vai cười đi.

Thoạt đầu Nhâm Sơ Dong thuận miệng cười nói, tất cả đều là nhàn thoai không chút hương vị, tay nắm dây cương thả cho đi thật chậm rất nhanh đã tụt xuống cuối đội ngũ. Hiện tại bọn họ tới gần kinh sư, xung quanh thái bình an toàn vô cùng, Hồng Ba vệ biết quân chúa cùng với Tổng Dương thảo luận bí mật, đều làm bộ như không thấy, mà phóng ngựa chạy đi.

Không lâu sau khi, hai người và đại đội nhân mã cách xa nhau ba dặm, Nhâm Sơ Dong lặng yên nhẹ nhàng thở ra, từ trong túi lấy ra một bao kẹo.

Tổng Dương hơi có vẻ ngạc nhiên, cười nói:

- Nàng muốn thoát khỏi đại đội chính là vì muốn ăn kẹo.

- Ta thích ăn ngọt .

Bỏ một quả quất ngào đường viên vào trong miệng, giọng điệu lại đột nhiên nhẹ :

- Chuyện hòa thân, Tiểu Phát đã nói biện pháp của người i cho ta biết , không ổn.

Nói xong, nàng quay đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, vững vàng nhìn thẳng Tổng Dương.

Tổng Dương cũng không xem đối phương:

-Không cần nói suông, không tốt chỗ nào?

Lập tức, vẻ lạnh lùng không còn trong ánh mắt trong trẻo của Nhâm Sơ Dong, đổi lại là sự hiếu kỳ và ý cười:

- A? Nhanh như vậy đã bị người xem phá? Sơ hử ở nơi nào?

-Nàng không sơ hử, là biện pháp của ta tuyệt không có chỗ không ổn. Không có biện pháp hoàn hảo. - Tổng Dương khoát tay áo:

- Cho dù là biện pháp tốt nhất, nàng thế nào cũng phải nói không ổn, đương nhiên là lời nói suông.

‘Khách’, quân chúa cắn trong miệng viên đường, cười đến lại không thể nào ngọt:

- Người . . . Có phải rất tự tin hay không?

Tổng Dương từ chối cho ý kiến, chìa một bàn tay ra :

- Đưa cho ta một viên

Đồng Lam Phương

65. Chương 65: Việc Nhỏ Nhờ Người

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 65: Việc nhỏ nhờ người

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nhâm Sơ Dung cúi đầu đưa ra một viên kẹo phương đường đỏ tươi, đưa cho Tổng Dương:

- Hoa hồng đường mật, một hương vị ngọt ngào, ngon lắm.

Tổng Dương ném viên đường vào miệng, phân biệt rõ bốn vị, đồng thời lắc đầu nói:

- Ta không thấy quái, thứ lỗi không thể nào nói được. Người đến lôi kéo ta cũng không ngoài ba nguyên do, ta đã biết khi ở Thanh Dương, với thân phận Nhâm Sơ Dung hạ mình lần này chạy đến dịch quán thăm, trong lòng là muốn lôi kéo, tuy rằng là thay tuyền hiền cho quốc gia, nhưng tuyền ra người hiền mới, người tài ba, chung quy chỉ là muốn bày ra với đời.

- Không sai, chính là ba nguyên nhân đó, thứ nhất là lôi kéo không được người, thứ hai là người không cần lôi kéo, thứ ba là lôi kéo người cũng vô dụng. Về mặt Nhâm Sơ Dung khoải trá:

- Người thông minh nói chuyện rất là thoải mái.

Tổng Dương tham gia tuyền hiền, là vì đi đến Yến Quốc lấy đao, tra án, báo thù, điều này là rất rõ ràng, hẳn không cầu danh lợi, Hồng Ba phủ như thế nào lại lôi kéo.

Mà nhìn theo một góc độ khác, chỉ bằng quan hệ của Tổng Dương và Nhâm Tiểu Bộ, hơn nữa với tính tình hẳn kỳ thật là đã buộc cùng một chỗ với Hồng Ba phủ, cơ bản là không cần lôi kéo nữa.

Nhưng Tổng Dương còn muốn giúp Nhâm Tiểu Bộ trốn tránh hòa thân, mặc dù Thừa Hợp quận chúa không biết kế hoạch cụ thể của hẳn, ít nhất cũng có thể hiểu được, chuyện này một khi làm, muội muội không bao giờ ... có thể xuất đầu lộ diện được nữa, Tổng Dương phải cẩn thận che chở nàng, hơn nữa đời sẽ phải giấu tung tích lánh đời, hẳn không muốn vào đời lôi kéo lại có ích lợi gì.

Thừa Hợp quận chúa rất thực tế, một khi đã như vậy, tất nhiên sẽ không thể hiện thiện ý với Tổng Dương nữa.

Tổng Dương không thèm để ý liền nói thẳng:

- Tìm ta có chuyện gì?

Nhâm Sơ Dung đáp:

- Không nói những lời vớ vẩn với người, muốn cầu người một việc nhỏ không đáng kể.

Tuy gọi là “không đáng kể”, nhưng khi nàng mở miệng lại tươi cười:

- Nam Lý Cửu Châu tuyền hiền đều có kết quả rồi, lúc này đây các nơi đều có nhân tài dị sĩ hiện thân, người muốn trở hết tài năng, để kiếm một vị trí nhỏ nhoi trong mười phó lôi nhất phẩm, đó là chuyện dễ dàng, ít nhất ...với “Tuổi trẻ sức lớn” của người phần thắng cũng lớn..

Mười vị trí, ngay một vị trí cũng không đến được? Tổng Dương có vẻ hứng thú, hỏi tới:

- Những địa phương khác đều tìm được những người tài ba gì?

Cửu Châu trúng cử người tài tổng cộng hơn ba mươi vị, đều rất khá. Tây Bối Châu tìm được một Hắc Khẩu Dao, am hiểu vu cổ, Bách Hoa Châu tìm được người tự xưng là Quỷ cốc truyền nhân Hạt Tử, tinh thông kỳ môn độn giáp, Kinh Châu có một vị Chu nho lão đạo, nhân hỏa thành danh ... Mà quan trọng nhất là Thị Mã Đề Châu có ba huynh đệ một nhà, họ Hồng.

Nhâm Sơ Dung nói ra tin tức mình nhận được :

- Hồng gia ba người đều có tài hùng biện, lão Đại nghiên cứu về thiên hạ đại thế, kiến thức tổng hợp rất cao, lão nhị chuyên nghiên cứu thuế ruộng, sẽ giải thông thuế, tự xưng là hữu điều Vận Cửu Châu, bản lĩnh làm cho Nam Lý giàu mạnh, lão Tam tu luyện chính là pháp lý hình danh, nhìn khắp quốc gia là tài năng pháp luật

Tam huynh đệ đều phân chia giữ lấy, hợp thành một bộ đầy đủ “Cường quốc chi đạo” Phụ trách bọn này là một Đường Khâm Sai từng đảm nhiệm Đế Sư, học thức uyên bác khắp triều đã đều công nhận, Hồng gia huynh đệ có thể thuyết phục y cho thấy bọn họ có thực tài, lời nói cao xa mà không vô nghĩa, đâu đâu cũng có thể dùng được.

Nhâm Sơ Dung thở dài, dường như là lo lắng cho Tổng Dương:

- Nếu thật sự người trúng tuyền cũng là cường quốc chi đạo. Mặc dù có mười ghế, nhưng Nam Lý sẽ không phải hai “Cường quốc chi đạo” đi phó lôi nhất phẩm.

Bỗng nhiên xảy ra đổi đầu, Tống Dương không có phản ứng gì, chỉ có điều nói:

- Ta ngất! Thật không phải cường quốc chi đạo, là tự nhiên linh ngộ.
- Mặc kệ người nói như thế nào, dù sao người hiền nghệ, ở trong mắt mọi người đã là cường quốc chi đạo.

Nhâm Sơ Dung dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Ghế Phó Lô nhất phẩm và gia môn không quan hệ, cho nên chúng ta sẽ không ra tay, phụ vương cũng sẽ không đồng ý chúng ta hỗ trợ. Người muốn đi Yến quốc cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nói tới đây, nàng không nói nữa, lẳng lặng đánh giá Tống Dương... Qua một hồi, nàng nhúu mày, khóe môi lại mỉm cười, hai thái độ tuyệt không nên đồng thời xuất hiện trên mặt, nhưng trên khuôn mặt nàng hài hòa:

- Như thế nào cũng nhìn không ra người lo lắng một chút?
- Sớm biết sẽ không dễ dàng như vậy, dự đoán sự tình bên trong sẽ không cần phiền não, chờ xem thế nào.

Nói xong, Tống Dương đồng ý với Nhâm Sơ Dung gật gật đầu:

- Mặc kệ như thế nào, người đã đến và trước tiên ta phải tiếp đón, đều phải đa tạ người.

Nhâm Sơ Dung khoát tay chặn lại:

- Tới Phụng Hoàng thành, nhân tài được trúng cử tiến vào dịch quán, không thể liên lạc gặp nhau, đến lúc đó người nào có chút trọng lượng, người nào có vài phần tỉ lệ, người đều có thể chính mình thấy rõ ràng, cho nên ta nói điều này chỉ là chút lời thừa vô nghĩa thôi, không đáng tạ ơn.

Tống Dương mỉm cười, hỏi:

- Vậy chuyện bé nhỏ không đáng kể, là cái gì?
- Tiêu Kỳ

Sắc mặt Nhâm Sơ Dung rất nghiêm túc..

Sau hai tiếng đó, giọng điệu của nàng bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng:

- Ta chỉ là tiểu nữ tử, cũng chỉ lo việc nhà, so với quốc sự quan trọng hơn, các người trúng tuyển kỳ sĩ cuối cùng ai được đi Yến quốc, kỳ thật ta không quan tâm. Điều ta để ý chính là trong nhóm người, đến tốt cùng là có mấy người tài cán có tác dụng với Hồng Ba Phủ ta. Nói xong, nàng duỗi tay chỉ Tống Dương:
- Kể cả người, nhưng có mấy người, ta nhất định phải thu nhận bọn họ dưới trướng phụ vương, trong một đội chúng ta, ta chỉ coi trọng một người, Tiêu Kỳ.

Tống Dương có chút không ngờ:

- Chỉ có Tiêu Kỳ? Lưu nhị cũng không tệ đi. Còn có vị đại tông sư kia tuyệt đỉnh cao nhân.

Thuần Diệu là thiên phú của Lưu nhị, mặc dù thần kỳ nhưng không có biện pháp dạy lại người bên ngoài. Hơn nữa hung diệu khó tìm, mặc dù có thể ở thâm sơn tìm được, gã có năng lực thuần được mấy con? Nói rõ ra, tác dụng cũng không lớn. Vị Trần Phấn tiên bối kia sao... Lão đột ngột lên đài, khiếp sợ Thanh Dương, đã nổi danh. Nếu ta đem lão kéo đến dưới trướng phụ vương, sẽ có rất nhiều người hỏi:

- Hồng Ba phủ nuôi một giáp đỉnh tông sư làm cái gì? Hơn nữa trong số những người hỏi thế này, khẳng định sẽ có Phong Long bệ hạ, nhân tài như vậy, hay là giao cho bệ hạ đi lôi kéo. Nhâm Sơ Dung cười tùm tùm nhìn phía Tống Dương:

- Không phải chúng ta không cần đại tông sư, lại càng không là Hồng Ba phủ thu phục không được

Trần Phấn. . . Mấu chốt là, tông sư là người quá nhiều người biết, chúng ta chỉ cần không có danh tiếng.

Về phần Tiêu Kỳ, nàng xem ngựa cũng là bản lĩnh thiên phú, nhưng phát huy lại là việc không đơn giản, tuy rằng một ngày chỉ xem ba mươi con ngựa, một năm cũng có thể phân loại thỏa đáng vạn thất quân mã

, cũng đủ trang bị cho một chi quân đội. Sở trường đồ, thiện xung phong, thiện đồ quân nhu ... Dừng số ngựa này, chiến lược binh sĩ tự nhiên đề cao.

Bởi vì có quan hệ với Nhâm Tiểu Bộ , với Hồng Ba Phủ mà nói Tổng Dương cũng coi như một nửa là người một nhà, Nhâm Sơ Dung và hắn nói chuyện lúc này cũng không kiêng kị nhiều lắm. Đại khái nói qua nguyên nhân rồi, đem đề tài kéo lại:

- Về Tiêu Kỳ, Hồng Ba phủ rơi vào tình thế bắt buộc phải có, cho nên tìm người hỗ trợ...

Không đợi nàng nói xong Tổng Dương nhún vai:

- Ở đây không có việc của ta, nếu muốn lôi kéo Tiêu Kỳ, nàng trực tiếp tìm đưa giá ra, nàng nguyện ý sẽ thành. Nếu nàng không muốn hỗ trợ cho phụ vương người, ta cũng không có cách nào.

- Vốn cũng không muốn làm phiền người

Nhâm Sơ Dung mỉm cười, có chút không hiểu thế nào:

- Vấn đề là khi ta thể hiện ý muốn mời chào với nàng, , nàng không trả lời ta, mà là hỏi người ... Hỏi người có phục vụ Hồng Ba Phủ không, , ý tứ của nàng cũng hiểu. Tiểu nha đầu kia Đã coi người là người tâm phúc, nàng muốn đi theo người nhất định sẽ nghe lời người nói.

Đồng Lam Phương

66. Chương 66: Hình Xăm

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 66: Hình xăm

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hai mắt loan cong như trăng non, sáng lấp lánh, Thừa Hợp quận chúa cười tủm tỉm, lại nhìn thẳng Tổng Dương:

- Ta thấy người cười ... Đường như khá đặc ý?

Tổng Dương khụ một tiếng, xua tay, nói thẳng:

- Ý tứ của người ta hiểu được, tìm được cơ hội ta sẽ khuyên Tiêu Kỳ, tuy nhiên chuyện này ta muốn nàng tự làm chủ.

Theo như cách Nhâm Tiểu Bộ đối với Tần Trùy, không khó nhìn ra trong Hồng Ba Phủ cũng tốt lắm, ít đấu đá mà nhiều tình người, Tổng Dương cũng hiểu được nơi đó cũng là một nơi không tồi đối với Tiêu Kỳ.

Nhâm Sơ Dung vui mừng:

- Nàng nhất định nghe lời người nói. Việc chiều hôm nay nặng là ở người mời, đối với người chỉ là vài câu nói, việc nhỏ không đáng kể.

Tổng Dương không phân rõ lời quận chúa nói là dụ dỗ hay là lôi kéo, rõ ràng là không thèm để ý tới, chuyển qua đề tài:

- Ta cũng có chuyện muối tìm nàng, là một thứ dược liệu. Sau khi nhập kinh, nhờ nàng hỏi giúp ta Phương Hoàng thành có nhiều danh y, có người biết tung tích Hồ Điệp lam hay không.

Nam Lý tuy nhỏ nhưng dù sao cũng là một quốc gia, kinh sư tập trung đủ danh y người tài giỏi, chỉ cần trong bọn họ có người biết tung tích vị dược này, Hồng Ba phủ nhất định có thể tìm được. Lúc này Nhâm Sơ Dung thống khoái gật đầu.

Mà cuối cùng, Nhậm Sơ Dung lại tăng thêm giọng điệu, Tống Dương nói đúng:

- Muốn đi tham gia Đại Yến nhất phẩm là chuyện không hề dễ dàng. Chuyện mười kỳ nhân Nam Lý đều là oai danh của quốc gia, bất kể là triều đình hay thánh thượng đều rất coi trọng, được lựa chọn đến Kinh đô, người nào cũng không phải là hạng người tầm thường. Huống chi nếu so sánh, người còn có chỗ bất lợi lớn ... Người lớn lên ở Nam Lý nhưng xuất thân cũng là Yến quốc.

Người trúng tuyển, Châu Phủ tất nhiên sẽ trình báo lý lịch bọn họ lên triều đình, Tống Dương mặc dù lớn lên ở Nam Lý, nhưng hẳn được cậu mang từ Yến quốc sang, điểm này không thể giấu diếm được người.

Tống Dương cũng nhủ mảy, chuyện này thật phiền toái, ngày trước hẳn cũng sợ sót.

Nói xong chuyện, hai người thúc giục ngựa trở về đại đội, Tống Dương ở giữa đột nhiên hỏi:

- Nghe nói tiết đầu mùa xuân, gần hoàng cung tơ trời phát phơ, rất là đẹp.

Nhậm Sơ Dung gật đầu cười nói:

- Không sai, Phượng Hoàng thành là một nơi phong cảnh đẹp lắm, đến lúc đó người nhất định được nhìn.

Tống Dương cười cười, không nói gì nữa, đại đội đuổi theo sau hẳn không ngờ phát hiện, người lái xe ngựa không phải là Hồng Ba vệ, mà là người câm.

Thấy Tống Dương trở về, Tiểu Cửu giành mở miệng trước:

- Ta khuyên gã không nghe, muốn tự mình đánh xe.

Người câm nhếch môi nhìn Tống Dương cười ngây ngô, đầu tiên là khoa tay múa chân ra hiệu “ Chủ nhân, xe ngựa giao cho người ngoài khống chế không ổn” lại đi theo vồ vồ vào ngực mình, tỏ vẻ thân thể rất khỏe mạnh, thay chủ nhân đánh xe hoàn toàn có thể đảm nhiệm

Tống Dương nhảy trở lại xe, thuận miệng hỏi người câm:

- Người là người ở nước nào?

Người câm há miệng to, vẻ mặt ngơ ngẩn, lắc lắc đầu.

Tống Dương cười cười:

- Chính người cũng không biết? Không sao, cũng không phải hoàn toàn là không tìm ra được tung tích, người có hình xăm.

Giống như Man tộc, trên lưng người câm có một hình xăm nhưng không phải loại thần, thú, ngày, nguyệt linh tinh hoa như man tộc, mà là một bức biển xanh dầy sóng, hình xăm phức tạp, khí thế rộng rãi, cũng không phải “Tay nghề” bình thường. Tống Dương có hỏi qua người câm, những hình xăm này theo hẳn biết đã ở sau lưng từ đó tới nay, hẳn là sau khi sinh không lâu đã bị xăm lên rồi. Nếu có thể tra ra xuất xứ hình xăm, tất nhiên là tra ra được lai lịch người câm.

Lúc trước Tống Dương đoạt lấy người câm từ trong tay thương nhân Thổ Phiên, không phải nhìn thấy chiến lực của hắn, mà là khi hắn cầu nguyện cho kẻ thù trước khi khai chiến cảm thấy tâm địa không tồi, không hơn.

Tống Dương suy nghĩ rất đơn giản, nếu có thể giúp người câm tìm được quê hương, chính mình sẽ nguyện ý cho gã trở về.

Đội ngũ chậm rãi đi trước, càng gần kinh sư uy nghi Hồng Ba phủ phô trương cũng dần dần hiển lộ, bắt đầu từ khi cách Phượng Hoàng thành hai trăm dặm, cách mười dặm đều đã có tiểu đội Hồng Ba vệ giục ngựa tới, tiếp ứng Công chúa, quận chúa; và chỉ khi còn trăm dặm, cách mỗi năm dặm liền có tiếp ứng; năm mươi dặm sau thì ba dặm một trạm canh gác, trên quan đạo vó ngựa từng trận, Hồng Y kỵ sĩ lui tới không ngừng;

Cách kinh thành mười dặm, tới đón tiếp không chỉ là gia tướng Hồng Ba, còn có Lễ bộ, Lại bộ cùng nhiều quan viên, lần này Cửu Châu tuyển hiền, phó lồi nhất phẩm trọng đại phần lớn là ở bọn họ, xa xa đi ra nghênh đón; sự tình còn không biết thế nào, thẳng đến đám người Tống Dương bị đưa tới dịch quán xa hoa,

lại có thánh chỉ truyền đến, ca ngợi Công chúa điện hạ chủ trì Thanh Dương tuyển hiền, lại có vũ người trúng cử một phen, đồng thời còn có hoàng gia ban thưởng.

Kỳ nhân dị sĩ, chẳng phân biệt kỹ năng cũng không hỏi xuất thân, Nam Lý triều đình lấy quốc lễ mà đãi giống nhau. Cũng không chỉ Thanh Dương kỳ sĩ, mọi người từ Cửu Châu trở về đều được lễ ngộ đến như thế. Mà trong lễ nghi phiền phức, vô tình mọi người đều hứng thú hưng phấn cả lên.

Nhâm Tiểu Bộ đợi hai bộ quan viên phân công công vụ, lại trăm cay nghìn đắng tìm chút thời gian rảnh chạy đến bên Tống Dương, muốn nói cái gì đó, nhưng đến cuối cùng tiếp cận hôn lên đôi môi đỏ mọng thật lâu...

Hoàng hôn ngày hai mươi tám tháng chạp, Tống Dương vào ở Phượng hoàng thành, cùng đợi lần tuyển chọn tiếp theo, gần bốn mươi vị dân gian kỳ nhân tranh đoạt ghế mười phó lỗi nhất phẩm. Tuy nhiên lúc này năm mới tới, ngày lựa chọn còn chưa xác định, nhanh nhất cũng phải chờ tới sau mười lăm tháng giêng.

Bởi vì ở Thanh Dương trì hoãn một đoạn thời gian, đội ngũ Tống Dương là những người đến chậm nhất trong Cửu Châu. Tiễn bước bọn quan viên rồi, người trúng tuyển địa phương khác phần lớn ở lại đây đều được tiếp đón, không thể thiếu hàn huyên náo nhiệt một lúc lâu, Tiểu Cửu hỏi thăm một lượt, chờ bữa cơm chiều qua đi huyên náo tán đi, nàng chuẩn bị trà hương cho Tống Dương, chính mình cũng ngồi vào một bên, vươn tay chỉ nói:

- Tính cả chúng ta, dịch quán lý tổng cộng có ba mươi bảy kỳ nhân, phần lớn đều đến rồi, còn có bảy người không có tới. . . Ta đều hỏi rõ ràng.

Tam huynh đệ Hồng gia, Hắc Khẩu Dao, Chu Nho đạo nhân, Quỷ cốc hạt tử, mấy người trúng tuyển ở trên đường Thừa Hợp quận chúa và Tống Dương đã nhắc tới, ai cũng chưa đến, mặt khác còn có một nữ tử trẻ tuổi xuất chúng, cũng không quá tới thăm.

Đếm từng người, Tiểu Cửu bĩu môi khinh thường:

- Trí tài kiêu ngạo, tự xưng là cao nhân, không đến đây chào hỏi sao? Cho làm người hầu cho công tử nhà ta cũng không xứng.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, có người từ bên ngoài hỏi:

- Tống công tử nghỉ ngơi sao?

Nghe được tiếng kêu cửa, Tống Dương nói với Tiểu Cửu:

- Người rất linh nghiệm, nói cái gì sẽ là cái gì. Đứng dậy ra mở cửa.

Tới là ba người, cầm đầu lão già sụp mũi, bên cạnh người trung niên răng hô, còn một người nhìn qua còn khá trẻ, bộ dạng đại khái hơn ba mươi tuổi, trời sinh có sẹo ở mắt, ba người xấu được đều có nét đặc biệt. Lão già sụp mũi mở miệng trước:

- Tống tiên sinh? Quấy rầy rồi .

Lập tức lại hướng chỉ ra phía sau

- Đây là hai đệ đệ lão phu.

Tống Dương hỏi:

- Ba vị tiên sinh Hồng gia ?

Lão già hơi khẽ gật đầu:

- Lão phu Hồng Nhất

Lão nhị răng hô cũng không chút để ý báo danh:

- Lão phu Hồng Chính

Lão tam mắt sẹo nói to:

- Hồng Chỉ

Tổng Dương cười gật gật đầu:

- Từ lúc trên đường chợt nghe nói ba vị tiên sinh đại tài, mau mời vào.

Hồng Nhất, Hồng Chính, Hồng Chỉ tam huynh đệ vẻ mặt kiêu căng, cũng không khách khí, cất bước liền hướng vào trong phòng, sau khi ngồi xuống Hồng Nhất mở miệng trước:

- ‘Thiếu niên cường’ của Tống công tử ở Thanh Dương như sấm bên tai, lão phu cũng rất kính ngưỡng. Đồng thời trong lòng còn có chút nghi hoặc, cố ý đến nhà xin công tử thỉnh giáo.

Tống Dương không nghĩ tới, mình mới đến kinh thành, ngồi trên ghế còn chưa nóng chỗ Hồng gia tam huynh đệ liền tới cửa ‘Đá quán’, hiện tại cũng không phải thi đình, hẳn không có ý định đi ứng phó đối phương. Đang muốn cự tuyệt, lão nhị Hồng Chính liền giành trước mở miệng, cười ha hả nói:

- Khéo léo chính là, ta cũng có đề mục ‘Thiếu niên cường’ không sai biệt lắm, muốn mời công tử chỉ điểm. . . Đề mục của ta đã kêu làm ‘Mỗi người bay’, nếu Nam Lý mỗi người sẽ bay, hai cánh rung lên thẳng hướng tận trời, tất cả mọi người bay đến Phật tổ Linh sơn, thế giới cực lạc, được suốt đời tiêu dao, chẳng phải là tốt.

(chắc lão này muốn nói là phi thẳng làm tiên quá @@ ta cũng chưa nghĩ ra cách giải thích nào hơn)

Hồng Chính rằng hô cười với Tống Dương làm hắn có cảm giác rằng người ta sẽ bay ra mất.

Hiển nhiên Hồng Chính chỉ trích “Thiếu niên cường” là hoàn toàn nói bốc phét, cũng giống như “người bay” của gã, ý khinh miệt không cần nói cũng biết.

Đồng Lam Phương

67. Chương 67: Bọn Họ Muốn Thử Sao?

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 67: Bọn họ muốn thử sao?

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương cười lắc đầu:

- Nói chút đạo lý, lặn lội kiếm miếng cơm, ba vị không cần tích cực vậy.

Vừa mới dứt lời, Hồng lão Tam liền hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Tống Dương:

- Cường quốc chỉ đạo liên quan đến phúc lợi vạn dân, liên quan đến Cửu Châu phồn thịnh, trong mắt ngươi chỉ có lặn lội để có cơm ăn nói xằng nói bậy sao? Công tử có phải hay không có chút rất...- Gã đang nói đột nhiên có tiếng ngọc bội leng keng, Tiểu Cửu từ sau gian phòng đi ra, sắc mặt không tốt. Nàng vốn đang ở phòng khách pha nước trà, nhưng nghe ba người vừa vào liền nói lời không tốt, tiểu nha đầu trong lòng đã tính toán thay chủ nhân đuổi bọn họ đi.

Bỗng nhiên xuất hiện kiều mỹ thiếu nữ, ba huynh đệ vẻ mặt hơi đổi, trong miệng chỉ trích không ngừng, nhưng ánh mắt nhìn Tống Dương pha trộn lẫn tạp không rõ là hâm mộ hay là ghen tị.

Tống Dương bốn phận là chủ nhà, liền đứng dậy tiếp nhận khay trà từ tay Tiểu Cửu, đem ba chén hương trà tự tay dâng cười nói:

- Uống nước, nói tiếp, ta nghe.

Dường như cố ý thể hiện bản lĩnh trước mặt thiếu nữ, tam huynh đệ gần như đồng thời mở miệng giáo huấn Tống Dương, trong phòng lập tức hơi loạn, nhưng không đợi bọn họ để ý thứ tự mở miệng, bên ngoài tiếng

đập cửa lại lần nữa vang lên, Tống Dương để ba vị háo sắc ở đó đi ra mở cửa, lần này tới là nữ tử xinh đẹp tuyệt trần độ khoảng hai mươi.

Cửa mở, nữ tử cũng không vội vàng mở miệng, mà ánh mắt khinh chuyển từ trên xuống dưới, dường như đang đánh giá Tống Dương, từ đầu đến chân nhìn chăm chú, Tống Dương cũng không bị thiệt, hắn cũng quan sát đối phương một cách thật cẩn thận.

Trên người nàng mặc chiếc áo lót bằng gấm, chân váy điệp điệp uốn lượn phía sau, tóc cao gáy dài ngũ quan tinh xảo, từ trang phục đến diện mạo đều có vẻ ung dung đẹp đẽ quý phái, nhưng trên vầng trán non bóng có một vết sẹo cũ, không hiểu sao tản ra một chút hương máu tanh.

Nhìn nhau một hồi lâu, nữ tử lộ ra vẻ tươi cười, nói lời khách khí:

- Đêm khuya đến thăm, quấy rầy công tử, xin thứ lỗi chỉ có điều không nghĩ tới lúc này, công tử còn có khách. Nói xong hướng trong phòng, mỉm cười gật đầu với ba Hồng tiên sinh.

Huynh đệ họ Hồng và nàng đã sớm quen biết nhau, đều đứng dậy đáp lễ, tiếp đón cười nói:

- Nam đại gia hảo. Nữ tử họ Nam trẻ tuổi tại trạm nghỉ chân, tất nhiên cũng là người trúng cử tuyển hiền, rất nhanh Tiểu Cửu báo cho Tống Dương biết nàng cũng là người học võ xuất sắc.

Tống Dương nghiêng người tránh sang bên, mời nàng vào trong phòng, Nam đại gia lắc lắc đầu:

- Nếu Tống tiên sinh có khách, ta không muốn quấy rầy, lần sau ta lại đến thăm hỏi.

- Nam đại gia xin dừng bước.

Trong giọng nói Tống Dương dẫn theo chút nghi vấn:

- Mạo muội xin hỏi một câu, người và ta trước kia ... Đã gặp qua sao?

Tống Dương cảm thấy đối phương có chút nhìn quen mắt, nhưng rõ ràng chính là người xa lạ, nhớ không nổi trước kia đã gặp qua khi nào.

Không ngờ lên tiếng nói ra, vốn đã đi ra vài bước, Nam đại gia xoay người quay trở lại, không mở miệng mà dang hay tay, tặng hắn một cái ôm. Nam Lý là triều đình Hán thống, tuy nhiên quốc nội nhiều tộc hỗn tạp, nước Yên thoải mái hơn rất nhiều, nhưng ôm trực tiếp như vậy không khỏi kinh hãi tục, trong phòng ba vị Hồng tiên sinh tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc, ngạc nhiên, còn giằng co chút hâm mộ... Từ tâm trong mắt hâm mộ.

Quá kinh hãi khó tránh khỏi miệng lưỡi đều khô, ba huynh đệ không hẹn mà cùng nâng chén trà, để thăm hòng cũng coi như che dấu xấu hổ.

Nam đại gia hai tay ôm Tống Dương, khoát lên trên bờ vai hắn, bên tai Tống Dương hạ giọng nói:

- Ta họ Nam Vinh, hiện tại họ Nam, nhưng lần trước gặp mặt ta họ Vinh...

Nói tới đây Tống Dương đã bừng tỉnh ngộ:

- Cố Chiêu Quân cho người tới đây?

Nam Vinh cũng không trả lời, chỉ có điều tiếp tục hạ giọng nói:

- Cánh tay phải của ta từng có chút chu sa.. Ân tình này suốt đời không dám quên. Buông Tống Dương ra, lui ra phía sau vài bước, tươi cười như trước:

- Công tử phong thái càng hơn xưa, Hữu Thuyền yên tâm, kiên định càng vui mừng. (à ta không có ý gì, nhưng chẳng lẽ gã này đã ăn... chu sa mà ???)

Rồi sau đó Nam Vinh Hữu Thuyền chuyển mắt nhìn vào trong phòng nhìn Tiểu Cửu, cười tán một câu:

- Muội muội có đôi tay thật khá.

Cuối cùng chính thi lễ với Tống Dương, xoay người rời khỏi.

Tổng Dương quay đầu lại nhìn phía Tiểu Cửu, người và Hồng gia huynh đệ đều giống nhau, vẻ mặt kinh ngạc ngơ ngác sững sờ, hiển nhiên không biết sao lại thế này.

Cổ Chiêu Quân thể lớn, Tiểu Cửu và Nam Vinh Hữu Thuyên cùng phụng vì gia chủ, nhưng công việc khác nhau, trước kia chưa bao giờ gặp mặt, bây giờ Tiểu Cửu không biết vì sao thế này cũng đúng.

Năm đó Nam Vinh suýt nữa chết ở trong tay mình, bây giờ Nam đại gia sao lại không để ý tới Tổng Dương, tạm thời không truy cứu, đóng cửa phòng trở lại chỗ ngồi, hỏi Hồng gia huynh đệ:

- Ba vị tiền bối giáo huấn xong rồi chứ?

Gã răng hô miễn cưỡng lấy lại tinh thần, dùng sức vung tay áo, một lần nữa giận tái mặt:

- Như thế nào, người nói ra suy nghĩ của mình sao? Nếu không phục đừng có cãi chày cãi cối, vô phương.-

Ba huynh đệ bộ dạng thật xấu, có cái tật xấu là khi nói chuyện có thói quen khoa chân múa tay, phất tay áo khoa chân múa tay, làm cho người ta hoa mắt mà nhìn.

Trong phòng yên tĩnh, Tổng Dương trầm mặc, đợi một lát sau, Tổng Dương nói mấy tiếng:

- Không thể nói được.

Hồng nhất cười lạnh lẽo:

- Người cũng biết không hợp đạo lý, không trả lời được sao? Nếu như thế hãy từ bỏ ...

Nói đến một nửa, Hồng nhất chỉ cảm thấy trong cổ họng một trận đau nhức, giống như một trận hỏa đột ngọt bốt trong cổ họng, thanh âm lập tức khàn khàn xuống.

Không chỉ gã, hai huynh đệ gã cũng vậy, không hề có dấu hiệu mà cổ họng đau nhức, không hiểu sao cả ba biến thành câm điếc, mặc cho bọn họ dùng sức như thế nào, muốn nói lời nói chỉ cần vừa ra khỏi miệng sẽ biến thành câm điếc “ A a a a ”

- Cái này gọi là “Không thể nói được!”

Tổng Dương dù bận vẫn ung dung, thản nhiên mở miệng, lập tức lại mỉm cười:

- Ba người có bệnh sao? Nơi này không phải tuyển hiền tài lại càng không là Kim Loan điện, không có khâm sai Bình Phán cũng không có lời bình Thánh thượng, tại đây cho dù nói có thắng ta cũng vô dụng sao? Vội tới chỗ ta uy thế phủ đầu sao? Rất thú vị sao? Nhưng lại có ích lợi gì?

Huynh đệ Hồng giam cầm nhìn nhau vẻ mặt tuyệt vọng, đến hiện tại còn không biết sao lại thế này. Tiểu Cửu đã thấy qua bản lĩnh dùng được của Tổng Dương , chỉ thoáng kinh ngạc liền hiểu được đây là thủ đoạn của hắn. Không cần hỏi, trong nước trà hắn vừa đưa có độc, độc cho ba người câm tiếng huyền ảo.

Tiểu Cửu khanh khách giòn cười, nhẹ nhàng liên bước đi tới, học giọng điệu Hồng gia huynh đệ vừa rồi, tiếp cận hỏi bọn hắn:

- Công tử nhà ta nói các người có bệnh, nếu không phục các người lại cãi chày cãi cối, vô phương... Như thế nào, người cũng tự biết không hợp đạo lý, á khẩu không trả lời được sao?

Huynh đệ họ Hồng, tự nhiên á khẩu không trả lời được.

Lúc này Tổng Dương còn có người hầu người cầm, vốn ở nhà bên nghỉ ngơi không cần gặp khách, nhưng nghe được bên ngoài là tiếng vui cười lá lướn nha nha thật sự loạn, trong lòng hiếu kỳ cũng muốn ra ngoài xem náo nhiệt thế nào.

Người cầm không nghĩ rằng đi ra ngoài liền gặp được người cùng cảnh ngộ, hơn nữa còn là ba người.

Tiểu Cửu chơi được vui vẻ, tỏ ra một bộ dạng hung ác, giơ tay vẫy gã, nhìn ba huynh đệ họ Hồng cười lạnh nói:

- Nhìn bọn họ xem, lúc trước cũng nói những lời vô nghĩa, bị công tử nhà ta rót cho uống một ly trà, mười mấy năm, đến bây giờ còn không thể nói chuyện!

Người cầm a a một tiếng không biết là cãi lại hay là phụ họa.

Hồng gia tam huynh đệ vừa sợ vừa hận, lão Đại trừng mắt với Tống Dương như muốn liều mạng, lão Nhị không ngừng dùng sức thủ sẵn yết hầu chính mình, lão Tam thì vẻ mặt cầu xin... Bọn họ một bụng hùng tài đại lược, đều phải dựa vào miệng nói ra, một khi biến thành câm liền hoàn toàn xong rồi, ba người thà rằng cụt tay mù mắt, cũng không có thể không có miệng.

Từ lúc này cho tới ba mươi sáu canh giờ nữa, chỉ có thể uống nước trắng, ba ngày sau được lực tự biến mất, nhớ kỹ, chỉ được uống nước, không được ăn bất kỳ thứ gì, nếu không cả đời làm kẻ câm đi. Ba người bọn họ phất tay bước đi ra khỏi phòng Tống Dương. Lúc trước còn ngạo mạn không ngừng, thật không ngờ giờ ba người đều biến thành câm, trong lòng Tống Dương cũng thấy vui, tuy nhiên cũng không muốn làm khó dễ bọn họ.

Hồng gia huynh đệ không nói được gì chạy trời chết, Tiểu Cửu cười vui rất nhiều, lại thay trà mới cho Tống Dương:

- Những người này mạo phạm công tử nhà ta, chỉ độc câm ba ngày là rất nhẹ tay cho bọn họ rồi.

Tống Dương lắc đầu:

- Không chỉ câm ba ngày, còn phải đói ba ngày, lo lắng ba ngày, chớ quên hiện vừa lúc lễ mừng năm mới, bên ngoài nơi chốn cười vui, ngày lễ phải chịu đói chịu sợ, bốn vị giác không dễ chịu chút nào.

Tiểu Cửu để sát vào chút:

- Thực không thể ăn bất cứ thứ gì sao?

Tống Dương cười:

- Dương nhiên không phải, hừ bọn họ, mặc kệ như thế nào ba ngày được lực đều đã tiêu tan, ta chắc chắn họ Hồng sẽ không dám ăn cái gì, ta cảnh cáo bọn họ cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng lễ nào bọn họ muốn thử sao?

Đồng Lam Phương

68. Chương 68: Sủi Cảo.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 68: Sủi cảo.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Qua hôm sau, dịch quán náo nhiệt dị thường, hơn nữa Thanh Dương kỳ sĩ mới tới kinh sư dị thường bận rộn, từ lúc điểm tâm đến bữa cơm chiều, phòng khách người tới lui không ngừng. Người tới đều không ngoại lệ: Cải trang thường phục, khí độ bất phàm, mang theo lễ trọng. Tình thế như vậy Tống Dương cũng không không ngờ, Nam Lý không chỉ có thể lực của Hồng Ba phủ.

Từ Cửu Châu sàng chọn ra người trúng tuyển, mỗi một người đều từng ở trên đài trình diễn nghệ tài trước ánh mắt vạn người phía dưới, có thể trở hết tài năng, được vào Phụng Hoàng thành đều là người có thực học, thể lực khắp nơi muốn lôi kéo nhân tài...

Lại qua một ngày, trời vừa sáng, Lưu Nhị ngốc lòi kéo Tiêu Kỳ chạy tới tìm Tống Dương, vừa vào cửa liền thúc giục nói:

- Đi mau đi mau, kéo lại có khách đến!

Tống Dương rất bất ngờ:

- Có khách sẽ có quà, không tốt sao?

Nhị ngọc chẳng hề để ý vung tay lên:

- Ta hỏi qua người gác cổng, rất ít người tới chơi không, phần lớn sẽ để lễ vật lại.

Tiểu Cửu ở bên cạnh nghe, xì một tiếng bật cười.

Nhị ngọc không kiên nhẫn phải tiếp đãi những người xa lạ, khó khăn lắm mới tới kinh sư, gã muốn ra đi chơi. Tiêu Kỳ cũng là có ý này. Tống Dương đương nhiên cũng muốn đi đi dạo, liền vung tay áo lên, cười nói:

- Vậy đi, trời chưa tối ta chưa về. . Chờ một chút.

Tống Dương lại nghĩ tới một việc, liền lấy giấy bút viết nhanh ra, đưa cho Tiểu Cửu:

- Người cầm lấy, hôm nay đi dạo nhớ phải chọn mua mấy thứ này.

Tiểu Cửu cầm lấy nhìn nhìn, tràn đầy vẻ tò mò truy vấn:

- Bột mì, hành tây., thịt bò, dầu muối tương dấm chua. . . Công tử tính nấu cơm?

Tiêu Kỳ có vẻ lo lắng, ánh mắt cũng không dám nhìn phía Tống Dương:

- Trong dịch quán đồ ăn không hợp với công tử sao? Ta cũng sẽ làm vài đồ ăn...

Tống Dương lắc đầu cười nói:

- Lễ mừng năm mới, sao có thể không ăn sủi cảo chứ.

So với lịch sử kiếp trước của Tống Dương, ở đây tinh thần dân tộc, tín ngưỡng, văn hóa thậm chí ngôn ngữ cũng giống thời Đường Tống, nhưng dù sao không phải giống nhau như đúc, sủi cảo là một trong số đó ... Nơi đây, thiên hạ không có sủi cảo.

Trước kia ở thị trấn nhỏ, mỗi khi giao thừa Tống Dương đều đã làm một ít sủi cảo, hắc và Vưu Thái Y hai người cùng ăn, mặc dù ở Yến Tử Bình hương thân cũng gặp qua.

Năm mới , đó là điều thay đổi quen thuộc, mà quan trọng hơn thân nhân vừa mới qua đời, nhưng người mới còn đây, sang năm lại tới, tiền cũ đón mới, Tống Dương muốn ăn vài cái bánh sủi cảo.

Tiêu Kỳ ngẩng đầu, trước mắt khó hiểu, Tiểu Cửu cũng hiểu kỳ truy vấn:

- Hàm thiếc? Cỗ kiệu? Kia là cái gì vậy?

Tống Dương cười:

- Đến lúc đó người sẽ biết, tóm lại ăn ngon lại may mắn là được. Đại sư phụ dịch quán sẽ không làm, chúng ta chỉ có thể tự mình động thủ. Cười nói mới ra đến cửa gặp trúng hai vợ chồng Khúc thị, bọn họ chỉ là người ca hát, dù cho có xuất sắc thế nào cũng chỉ có thể tính là có chút tài năng, gần như không có ai đến lôi kéo bọn họ, cả hai vui vẻ thanh nhàn, cũng đang định đi ra đi dạo.

Nếu đã gặp, tự nhiên kết bạn mà đi.

Mà đại tông sư Trần Phấn, ngày hôm trước sau khi tới dịch quán không lâu đã ra ngoài, không biết đi dạo đi nơi nào, đến bây giờ cũng không trở về. Đến lúc này, mọi người trúng tuyển ở Thanh Dương tất cả đều ra khỏi phòng, chạy ra ngoài chơi, trong số nhân tài Cửu Châu ai cũng có phong cách riêng.

Ngày hai mươi chín tháng chạp, bên trong Phượng Hoàng thành giăng đèn kết hoa, thường xuyên có tiếng pháo truyền đến, bảy người hứng trí bưng bưng, cũng không có ai có mục đích gì, dù sao cũng chưa náo nhiệt nên chưa tới, sau bữa cơm trưa lại đi du ngoạn một hồi, mọi người tạm thời chia làm hai đường, Tiểu Cửu mang theo người cầm đi mua chọn đồ làm vãn thần cùng nhiều nguyên liệu nấu ăn, vợ chồng Khúc Thị và Tiêu Kỳ đều đi cùng hỗ trợ, Lưu nhị cũng muốn hỗ trợ, nhưng cũng muốn đi chơi, Tống Dương không đành lòng làm gã mất hứng, lại lo lắng đầu óc gã không được khôn ngoan sẽ gặp rắc rối, đành phải theo gã.

Lúc chia tay Tống Dương đưa cho Tiểu Cửu một tấm ngân phiếu, dặn nói:

- Mua nguyên liệu nấu ăn nhiều vào một chút, sủi cảo đón giao thừa, mỗi người trong dịch quán phải có phần mới tốt.

Mày nhướn lên, tiểu nha đầu cười cười:

- Ta cũng không phải không có ai mời, theo ta xem, sủi cảo này hơn phân nửa muốn đi mời Hồng ba Phủ.

Chuyện này đương nhiên, nhưng Tống Dương lại lắc đầu:

- Sẽ không, hẳn là mọi người đều ở dịch quán đón mừng năm mới, cũng giống chúng ta.

Nhân tài Cửu Châu đều có điểm nổi bật, trong Phượng Hoàng thành là mục tiêu lựa chọn của nhiều thế lực, đều biểu lộ thiện ý, nhưng nhà quyền quý cũng có thỏa thuận ngầm của mình, ít nhất sẽ không vì một hai người mới đến mà trở mặt.

Tình huống mấy nhà đồng thời nhìn vào một người nhiều không kể xiết, các đại gia bằng đủ thủ đoạn để thuyết phục, dù sao bây giờ vẫn chưa thực sự tới lúc cướp người, có chuyện gì cũng phải chờ sau khi Hoàng Gia chọn phò lồi. Nhưng nhằm lễ năm mới mà lôi kéo người không tránh khỏi những cặp mắt bên ngoài. Ví dụ như người được Tả thừa tướng nhìn trúng lại bị Hữu thừa tướng mời đi qua năm... Cuộc chiến quyền lực bất cứ lúc nào cũng nhiều âm mưu nhưng lại ít có minh tranh. Tống Dương đại khái có thể nghĩ đến, giao thừa ngày mai, dịch quán sẽ khó được thanh tịnh trong một đêm.

Tống Dương không giải thích nhiều, nàng đột nhiên nghĩ tới cái gì, khanh khách liên tục cười, hạ giọng hỏi Tống Dương:

- Có phải công tử muốn đọc cảm hết thấy bọn họ?

Tống Dương bật cười, đưa tay áo đánh nàng:

- Khẩn trương đi làm chuyện của ngươi đi.

Tiểu Cửu cười giòn tan đáp ứng, cười hì hì cùng với đám người Tiêu Kỳ, tìm bốn phía gần đây chọn mua đồ, trong số các nàng, Tiêu Kỳ, vợ chồng Khúc Thị đều là người từng trải, mua đồ ăn đều quen trả giá, bởi vì mua nhiều nên các nàng cũng không tự mình vất vả làm gì, sau khi trả tiền đồ ăn liền bảo tiểu nhị đem những món đồ đó đến chỗ ở, toàn bộ không cần quan tâm.

Năm mới sắp đến, những cửa hàng không dựa vào dịp cuối năm để kiếm tiền phần lớn đều đóng cửa, cửa hàng xăm hình vốn cũng là như thế, nhưng có một khoản tiền hôm nay sẽ được trả ở đây, người chủ quán liền sai người học đồ thân tín của mình đến xử lý việc này. Thấy khách hàng tới cửa, sau khi xin lỗi và nói về tình trạng, Tiểu Cửu cũng không nổi giận, cười nói:

- Không sao, cho dù ngươi không phải là sư phụ xăm hình, ở đây so với chúng ta ngươi cũng là người có kiến thức, ngươi hãy nhìn xem, có nhận biết hình xăm trên người gã hoa văn xuất xứ ở đâu?

Người cầm xoay người sang một bên, cởi chiếc áo ngoài ra để lộ những hoa văn hình xăm trên lưng, học đồ mờ mịt lắc đầu:

- Chưa thấy qua ...

Vốn chỉ định thử xem, người cầm cũng không thất vọng, ngoác miệng cười cười, vừa định mặc chiếc áo lại, không ngờ học đồ không ngừng giơ tay ngăn lại:

- Chậm đã, chậm đã ...

Tiểu Cửu thần sắc vui vẻ:

- Như thế nào, nhìn ra chút manh mối?

Học đồ là người thành thật, nghe vậy đỏ mặt lên:

- Không phải. . . Không nhìn được cái gì, đây là kỹ xảo rất giỏi, ta có thể xem vài lần không .

Tiểu Cửu khụ một tiếng, nhìn người cầm, gã vươn tay phải ra sau, dùng ngón cái và ngón trỏ khoanh tay múa chân cái 'Một tác dài ngắn' thủ thế, Tiểu Cửu hiểu ý, cười nói với người học đồ:

- Chỉ có thể nhìn một lát!

Học đồ cũng có vài phần si tính, chăm chú nhìn từng đường nét, tỉ mỉ nhìn hình xăm của người câm, trong miệng chặc chặc lấy làm kỳ, Tiểu Cửu tùy tay lật xem mấy bản vẽ hình xăm bày trên bàn, nhìn nhìn tiểu nha đầu ‘A’ địa một tiếng bật cười, chỉ vào một bản vẽ trong đó cười hỏi học đồ:

- Đây là, đây là guồng nước? Còn có người xăm cái này? Phía dưới chữ như gà bới lại là cái gì?

Học đồ lơ đãng lắc đầu:

- Giống guồng nước nhưng không phải guồng nước, là cái bánh xe. . . có trong tổng số bản vẽ từ Đại Yến tổng đưa đến trước đó không lâu, hẳn là không phải họa sư vẽ, phần lớn là khách hàng tự vẽ nên. Mấy chữ đó không ai hiểu được.

Lại đợi một hồi, Tiểu Cửu không kiên nhẫn đứng lên, đem tập tranh quay về, dẫn người câm quay về chợ cùng đồng bạn đi...

Tổng Dương bên này cũng không có chuyện gì, mang theo Nhị ngốc đi dạo một buổi chiều, đến lúc hoàng hôn, hai người mới trở về đi, cách dịch quán còn mấy cái phố, đang lúc đi ngang qua một tòa trà lâu, Nhị ngốc không đi, gã không nói chính mình khát nước, mà hỏi Tổng Dương:

- Người không khát và đói bụng sao?

Đồng Lam Phương

69. Chương 69: Dao Nữ.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 69: Dao nữ.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương nghiêm chỉnh gật đầu:

- Đói, khát muốn chết.

Nhị ngốc đi theo Tổng dương vào trà lâu, chọn lầu hai ngồi dựa vào cửa sổ, gọi chút bánh, điểm tâm, chiêu chút trà hương, đang phấn khởi ngồi ăn uống, hần đột nhiên dừng miệng, gơ tay chỉ hướng dưới lầu:

- Người xem.

Tổng Dương nhìn lại chỗ gã chỉ, đại tông sư Trần Phán.

Trần Phán đang đi dạo, bước chân không vội không hoãn, vốn không có gì, nhưng ... có vẻ như lão đi dạo rất nhàn.

Từ đầu đường đi đến cuối phố, lại từ cuối phố đi đến đầu đường, cứ lặp đi lặp lại một hồi, không không ăn không uống Trần Phán vài lần đi qua dưới lầu, Nhị ngốc nhìn thấy thú vị hỏi Tổng Dương:

- Lão đang làm gì vậy?

Tổng Dương phân biệt rõ bốn vị trong nước trà, cảm thấy không bằng với lá trà trong dịch quán:

- Khả năng đang đợi người, có lẽ là trong lòng đang tính toán chuyện gì.

Nhị ngốc không đồng ý, lắc đầu nói:

- Cũng không giống, ta xem lão là lạc đường!

Kinh đô đại thành, đường thẳng góc ngay ngắn, phương hướng vừa nhìn biết ngay, hướng chi Trần Phấn là đại tông sư, làm sao không duyên có lạc đường, Tống Dương nghĩ Nhị ngốc đang nói đùa, mà Trần Phấn cũng đã đi ra xa xa, không thấy đi qua dưới lầu.

Cùng Lưu nhị ăn uống no đủ, hai người trở lại dịch quán, gặp được Tiểu Cửu đã đi mua đồ về, phía sau dẫn theo đại đội tiểu nhị đưa hàng hóa, những nguyên liệu để làm văn thần, còn có hoa tươi giấy hồng, làm hoa quả tươi từ từ ăn tết, trước cửa dịch quán náo nhiệt phi thường, đại sư phụ phụ trách nấu cơm đều đi ra xem náo nhiệt.

Sáng mai chính là 30 tháng chạp.

Trời vừa hửng sáng, từ đầu đến cuối xa xa tiếng pháo không ngừng, hương vị vui mừng tràn ngập chung quanh, chuyện này Tống Dương cũng đã lường trước được, ở trong dịch quán, kỳ sỹ Cửu Châu ngày nào cũng chạy ra vào đón khách không ngừng, hôm nay đột nhiên mà im lặng, không một người đến nhà.

Mẫn Đình!

Rất nhanh, nàng vỗ mạnh cái trán mình, bình tĩnh đại ngộ:

- Còn chưa có viết câu đối xuân! Giấy hồng đã chuẩn bị, chỉ chờ người đến viết.

Giấy hồng trải ra, bút đã chấm mực, nhưng vợ chồng Khúc Thị nhìn nhau lắc đầu, Tống Dương dẫn người cầm lui về phía sau vài bước, Tiêu Kỳ chớp mắt không nói lời nào ... Tất cả những người vây quanh ở trước bàn này ai cũng không dám đi chấp bút, nhưng Nhị ngốc kẻ không tài cao gan cũng lớn, không cần quan tâm tiến lên cầm cây bút, Tiểu Cửu mau tay nhanh mắt đoạt trước một bước, một phen ôm lấy giấy hồng trên bàn xoay người hướng về lầu hai dịch quán chạy ra:

- Ta đi tìm lão tiên sinh viết.

Không lâu sau khi Tiểu Cửu trở về, trên tay đã cầm câu đối xuân, phép đối tinh tế chữ viết cứng cáp, dán hai bên khung cửa tràn đầy may mắn, Tống Dương cười hỏi nàng:

- Ba vị tiên sinh Hồng gia?

Tiểu Cửu tươi cười rạng rỡ:

- Bọn họ không dám không viết.

Qua bữa cơm trưa, Tiểu Cửu mang theo Nhị ngốc không ngại cực khổ chạy khắp nơi lầu trên lầu dưới dịch quán, đi mời các nhà khác cùng tới chỗ Tống Dương gặp mặt, mọi người cùng nhau náo nhiệt mừng năm mới. Ý Tống Dương chỉ có khi đón giao thừa mỗi người mời một chén sủi cảo là được, nhưng Tiểu Cửu và Lưu nhị đều nóng quá nháo, ngóng trông người tới càng nhiều càng tốt, Tống Dương không ngăn được sự hưng trí của bọn họ, cũng để bọn họ tự xử trí.

Nhưng quay đầu lại thấy Lưu nhị ngây ngô, cười nói:

- Lưu nhị mang bài tới, chúng ta đánh thiên cửu. mừng năm mới phải bài bạc!

Tiếng đánh bài, tiếng xúc xắc leng keng trong chén lắc , cộng thêm Khúc đại thúc đánh bài được thét to, Khúc đại thẩm thích dùng sức quảng bài, nhị ngốc không chơi nhưng đi theo mù ồn ào... Chỉ có chơi bài mới âm ỹ như muốn vang vọng cả dịch quán.

Trọng địa Kinh sư, dưới chân thiên tử, trước khi mọi người vào dịch quán đều được quan phụ mẫu và chủ khảo khâm sai dẫn dò, kiểm chế tâm tính, cẩn thận hành tung, để tránh lời nói và việc làm không hợp truyền tới tai thánh thượng sẽ hồng tiền đồ tốt. Hôm nay không có khách, tuy rằng là lễ mừng năm mới nhưng bầu không khí trong dịch quán lại rất trầm lặng. Đến tận khi Tống Dương bọn họ nháo lên mới khiến nơi này tươi vui trở lại.

Đánh thiên cửu chỉ cần bốn người, nhưng không sờ vào bài cũng có thể đánh cuộc với người chơi thì vô hạn, ngay cả một đội quân cũng có thể chìm cả vào một ván bài. cửa phòng, Tống Dương mở rộng, bỏ qua ai đến cũng không cự tuyệt.

Thật bất ngờ, người không thể chịu được theo tiếng động mà tìm tới không ngờ là Trần Phán.

Tiểu Cửu đang giúp Tống Dương sờ bài, vừa thấy Trần Phán vào cửa không khỏi hít một ngụm khí lạnh, chuyện ở dịch quán Thanh Dương còn rõ ràng ở mắt, lần trước vừa mới lập một bàn đánh thiên cửu, đại tông sư liền vọt vào đến làm khó dễ, lần này lão lại tới nữa...

May quá, lần này Trần Phán là tới đánh bài, không đánh người, sắc mặt hưng phấn ánh mắt hữu thần, cũng không để ý tới thần sắc người bên ngoài, đi thẳng đến chiếu bạc.

Có lẽ đã quen mình không râu không tóc, lão không dùng nón che mặt, đầu sáng loáng, mày trọc râu nhẵn, nhìn một đại tông sư có vẻ có chút buồn cười:

- Ta không thích là kẻ nhàn rỗi, ta muốn đánh bài.

Nhị ngọc đã quên đi vết sẹo lần trước, không muốn nhắc lại chuyện cũ, gãi liếc mắt một cái:

- Lão có tiền sao?

Trần Phán ném mấy miếng nguyên bảo tới trên bàn:

- Đến đánh bài không mang theo tiền? Ta đến làm cái gì.

Nhị ngọc là tên lão làng đánh bài rất khí thế, đầu tiên là nhẹ nhàng gạt đầu một cái, hơi hơi giương cằm lên, chỉ Tống Dương:

- Cho lão thay thế.

Tống Dương cười ha hả địa đứng dậy nhường chỗ, Trần Phán ngồi xuống, không nói hai lời nắm xúc xắc lên liền ném, bắt đầu đánh bài, trên bàn ba người còn lại phân biệt là Tiêu Kỳ và vợ chồng Khúc Thị, vốn chính là người thành thật, đột nhiên tông sư vào làm một bàn đánh bạc, mỗi người đều có chút lo lắng, tuy nhiên đánh một hồi cũng không gặp dị trạng, dần dần cũng cứ yên tâm đánh bài.

Mà Trần Phán ban đầu còn có chút phong độ tông sư, bài quơ được trong tay ung dung thản nhiên, thắng không mừng, thua không oán, nhưng chỉ thông dong được ba ván. . . đến khi bố cục thay đổi lão liền hoàn toàn thay đổi bộ dáng, xoa xoa quân bài trong tay, cắn răng sờ soạng một chút, vẻ mặt chợt vui chợt buồn, cuối cùng tràn đầy ảo não mà ho một tiếng:

- Lão hòa thượng không đầu được, năm sáu năm sáu! Nói xong quăng bài, bồi bạc:

- Lại đến lại đến.

Thiên địa không rời tay, cúng thất tuần bát bát không cần cử!

Tam lục nhất chỉ ngỗng, thần tiên cũng khó hợp!

Ha ha, tràng thượng không người sống, Hoàng thượng giá lâm!

Xem trọng, đại cô nương không cười con lừa địa gánh!

...

Trần Phán hét càng lúc càng to, toàn thuật ngữ lung tung lộn xộn, Tống Dương gần như một câu nghe không hiểu, cùng Tiểu Cửu ngơ ngác nhìn nhau, nàng như thoáng chút suy nghĩ, nói thầm thì:

- Công tử, lần trước lão vọt vào đến đánh người. . . Hay là bởi vì tức giận ta đánh bài không gọi lão?

Ở dịch quán Thanh Dương các kỳ sĩ tụ tập đánh bài, náo nhiệt phi phàm. Hiền tài không phải cống sinh học sinh, bọn họ ở khắp nơi đến tuyển hiền, xuất thân từ đủ loại người, gần như mỗi người đều biết đánh bài, mỗi người yêu bài bạc, nghe dưới lầu quân bài ào ào rung động, tranh cãi cười vui càng ngày càng âm ỉ, kêu gào, rốt cục có người ngồi không yên, túm năm tùm ba mỉm cười tới cửa, hàn huyên với chủ nhà Tống Dương vài câu, vuốt trong tay áo lấy ra ngân lượng dần dần đi về phía ván bài... Nhị ngọc sớm thua rồi, thu xếp tiếp khách, duy trì trật tự; Tiểu Cửu vui vẻ như đười đười lông mày, vui vẻ như được cái gì đó, một đôi tay nhỏ bé xinh đẹp nắm lấy giấy bút, nhanh chóng tính sổ, thanh toán tiền đánh bạc với mọi người.

Không bao lâu, trong phòng đã tụ tập ba mươi người, hết sức náo nhiệt loạn âm ỉ, bỗng nhiên một thanh âm từ ngoài cửa vang lên:

- Tiền bài bạc phải có chân, đánh bài thú vị vậy, sao không cho ta cùng?

Lời nói thật nhẹ nhàng, Tống Dương chưa bao giờ nghe qua tiếng nói dễ nghe như thế ...

Một nữ tử trẻ tuổi mặc theo lối người Dao không biết vào phòng từ khi nào.

Vấn đầu khăn màu đỏ, trường bào màu đen đính bạc bên tà, vóc dáng không cao, thân hình bên ngoài có chút đầy đặn, có vẻ tinh tế lả lướt, người ở trong núi, màu da sáng bóng như lúa mì căng mọng, hai mắt sáng ngời, mũi thẳng, nhưng bắt mắt nhất chính là môi nàng ... Màu đen.

Hắc Khẩu Dao

Thiện Vu Cổ

Tống Dương sớm chỉ biết ở dịch quán có Hắc Khẩu Dao, tuy nhiên hẳn không nghĩ tới không ngờ là một Dao Nữ trẻ tuổi.

Đồng Lam Phương

70. Chương 70: Chỗ Ngồi.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 70: Chỗ ngồi.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hắc Khẩu Dao, từ nhỏ tập luyện Vu cổ, đây là tà thuật cổ quái hàng đầu, thể chất chịu ảnh hưởng, môi sẽ mất đi sắc đỏ, biến thành màu đỏ tím hoặc đen, bộ tộc cũng vì thế mà nổi tiếng.

Bọn họ ít tiếp xúc với bên ngoài, tính tình cổ quái lòng dạ tàn nhẫn, tròng mắt phải đáp lại ngay, bởi vậy đừng nói người Hán, ngay cả “họ hàng xa” như Bình Địa Dao, Bàn Địa Dao cũng không muốn tiếp xúc gì với họ. Hắc Khẩu Dao trong dịch quán này bình thường cũng được coi là người chín chắn nhìn kỹ không thể là ngoại tộc, đều vòng qua cửa của nàng đi, may mà nàng cũng không thích liên lạc với người ngoài, sau khi vào thì cơ bản không ra khỏi phòng.

Nàng vừa mở miệng, trong phòng bỗng đột nhiên yên tĩnh, người khác đối với nàng đều rất kiêng dè.

Tống Dương là chủ nhà, cho dù không muốn gây chuyện cũng không thể không nói lời nào, cười với Hắc Khẩu Dao:

- Đêm 30, mọi người ở trong này đánh bài mua vui, khuấy đảo sự yên tĩnh của nàng, thành thật xin lỗi.

Dao Nữ lắc đầu:

- Như thế nào lại ảnh hưởng tới ta, sao lại quan hệ gì, có một chuyện ta không hiểu được, người mời khác đến ăn tết, mời khắp lầu trên lầu dưới, một mình đi qua cửa của ta.. Ta tới hỏi Nhất Cấp Tử, nói xem là do ghét ta, sợ ta, hay coi thường ta.

Giọng nói trong trẻo pha lẫn một nửa tiếng Hán và khẩu âm Tây Nam, nói ra không êm tai và vui vẻ, so sánh với tiếng hót của chim sơn ca để hình dung cũng không quá đáng. Làm người ta không nhịn được cười. Đáng tiếc, người nói chuyện ác độc như rắn rết.

Mọi người gặp nhau đón mừng năm mới ở dịch quán, là chủ ý của Tiểu Cửu, cũng là Tiểu Cửu đi ra ngoài thông báo, nhưng nàng đối với người thống trị Vu Cổ vừa sợ hãi vừa căm ghét không dám tiếp xúc, chưa từng tới chào hỏi, không ngờ vì chuyện nhỏ này lại làm cho đối phương ghi hận.

Tiểu Cửu không dám đắc tội với Dao Nữ, lại không muốn gây phiền phức cho Tổng Dương, rụt rè muốn nhận lỗi, không đợi Tổng Dương ủng hộ thay nàng, một giọng lạnh lùng từ bên chiếu bạc vọng lại:

- Đánh bạc thì vào, không đánh bạc thì ra ngoài.

Một tiếng xôn xao, đám đông tụ tập cá cược bàn bên liền tản ra, đem Trần Phản vừa thốt ra những âm thanh lạnh lùng lộ diện. Giáp Đinh Tông sư, cho dù tu vi bất linh, lẽ nào để cho Dao Nữ lọt vào mắt.

- Ta đánh, làm sao không dám đánh .

Dao Nữ nói, giơ tay, ném con suốt vào trên chiếu bạc, phát ra một tiếng động lớn.

- Chẳng qua là tiền đánh bạc, chẳng có ý nghĩa gì.

Trần Phản nhìn vàng, lại nhìn Yêu nữ, hỏi:

- Có ý gì?

- Ta dùng vàng đánh cuộc tóc, một sợi tóc là được rồi, các người kiếm đi .

Tà thuật lấy râu tóc để dẫn, đây là kiến thức thông thường đơn giản nhất, Hắc Khẩu Daochạm vào tóc của ai, thì lấy mạng người đó, số tiền đặt cược này ai dám chơi tiếp, mọi người trong phòng lại lui bước. Dao Nữ mỉm cười, màu sắc đôi môi, lộ rõ màu của tà khí, nhìn chòng chọc Trần Phản:

Đánh cuộc cọng tóc, lão Hán người dám không?

Chưa dứt lời, giọng của Dao Nữ bỗng chùng xuống... đừng nói tóc, ngay cả râu và lông mi Trần Phản đều không có, một khuôn mặt sạch sẽ không gì sánh nổi. Dao Nữ không nghĩ đến tình huống này, bỗng nhiên đứng ngẩn người ra, không biết nên nói gì.

Trần Phản cũng rất xấu hổ, lão không sợ tà thuật, trong lòng muốn đánh cược, nhưng không lấy đâu ra tóc.

Căng thẳng, kỳ lạ, còn có chút buồn cười, không khí trong “sòng bạc” trở nên cổ quái, Tổng Dương ho khan một tiếng, cất bước tiến lên phía trước định mở lời, bỗng một làn gió thơm thoang thoảng tỏa ra từ xiêm y màu tím của Nam Vinh Hữu Thuyền, từ bên ngoài tiến vào, đưa tay vỗ vào bả vai của Dao Nữ không chút e dè, cười hỏi:

- A Y Quả, ai lại chọc tới người?

Tiếp đó, Nam Vinh Hữu Thuyền gật gật đầu với Tổng Dương:

- Ta vốn định xuống sớm một chút, nhưng vì lời mời của người, muốn chỉnh trang lại diện mạo nên tới chậm.

Dao Nữ kiêu ngạo tai ngược đối với Nam Vinh Hữu Thuyền hoàn toàn không có địch ý, thần thái của nàng chột dạ dằn, thậm chí trong ánh mắt lại phát ra vẻ....dịu dàng. Dao Nữ hất cằm về phía Tổng Dương , , miệng hỏi Nam Vinh:

Thằng nhóc này là bạn của người?

Nàng tên gọi A Y Quả, phải so tới tuổi tác, tuổi còn nhỏ hơn Tổng Dương một nửa, chẳng qua thói quen tiếng địa phương của khu Nam Lý Sơn, ngang hàng hoặc vẫn bối đều gọi là “ đứa nhỏ”

- Không chỉ là bằng hữu, hắn còn là ân nhân của ta.

Nụ cười của Nam Vinh Hữu Thuyền phát ra, chỉ có Tổng Dương mới hiểu được nụ cười thù hận đó.

A Y không ngờ có hắn, khoát tay chặn lại:

- Nếu là bằng hữu thì sẽ hiểu được sự tình rồi.

Nói xong, rồi cân nhắc, chỉ vào ván bài hỏi Nam Vinh:

- Vậy người có biết đánh bài này không?

Nam Vinh liền ngậy người, lập tức bình tĩnh:

- Người cũng muốn đánh bạc nhưng không biết đánh bài?

A Y Quả tỏ vẻ khinh thường :

- Bài của người Hán, con đen con đỏ, thật phiền phức!

Nam Quang Vinh cười:

- Không ngại, ta hiểu, người xuất tiền, ta giúp người đánh.

A Y Quả mừng rỡ, kéo tay Nam Vinh tới trước sòng bạc, nhưng hai người vừa bước tới, ngoài Trần Phán đầu trọc ra, không ai dám ngồi trên bàn đánh bài...thắng được tiền của Nam đại gia, thì A Y Quả sẽ lấy mất mấy sợi tóc trên đầu.

Tổng Dương xới bài, đẩy bài lên bàn, đối với Vu Cổ hấn không quá kiêng dè, tuy không rõ chuyện này có gì cổ quái, tuy chỉ theo suy nghĩ của hấn, không ngoài là trùng độc, huyết độc, cộng thêm chút độc tố thần kinh, xét đến cùng cũng không thoát khỏi chữ “độc”, so sánh đối phương và mình, ai cũng đều có sở trường riêng.

Trần Phán, Nam Vinh thêm Tổng Dương mới chỉ có ba vẫn thiếu một người, người thừa còn lại thà về ngủ cũng không muốn ở lại trước mặt A Y Quả giống như hổ rình mồi. A Y Quả biết mọi người sợ mình, cười giòn :

- Vậy sao được, ngồi xuống đánh bài đi.

Nàng không khuyen còn tốt, khuyen thì càng không có ai chơi.

Lúc nhìn sòng bạc không thể không giải tán, ngoài cửa vọng đến tiếng bước chân nặng trĩu, một người mặc hồng bào thẫm, Chu Nho lão đạo đầu đội khăn đạo sĩ Hỏa Vân chậm rãi bước vào...kì thực lão đi không chậm, nhưng tư thế bước đi kì lạ, dường như đang dẫm trong bùn, mỗi một bước đều giống như ra sức nhấc chân ra, do vậy làm cho người ta có cảm giác hấn đi rất chậm.

Lão đạo sĩ cười khàn khàn:

Đánh bạc uống rượu, chưa bao giờ thiếu đạo sĩ ta đây.

Giọng lão đạo sĩ vừa dứt, một âm thanh lạnh lạnh vọng tới:

- Người mù cũng rất ngứa tay, muốn giải một chuyện.

Chợt vang lên tiếng trượng trúc vù vù, tuổi không quá trung niên, nhưng bộ dạng không giống người mù, chống gậy đi vào .

Đạo sĩ không chút khách khí với người mù:

- Còn thừa một chỗ, người đến muộn rồi, lần sau xin hãy đến sớm.

Công phu trong lời nói của lão, người mù cũng đã dùng gậy trúc thăm dò tình hình chiếu bạc, gõ cốc cốc vào chỗ trống, đáp:

- Người vẫn chưa ngồi xuống, chỗ vẫn còn trống, ta đến cũng không muộn.

Rõ ràng hai người sớm có lục đục, vừa gặp mặt đã đối chọi gay gắt, Hỏa đạo sĩ trầm giọng nói:

- Cái ghế này rất bồng, người mà ngồi xuống, khó tránh được thành than, cẩn thận kéo tự chuốc họa vào thân.

Người mù ngẩng đầu, đôi môi khô khốc cất lên:

- Học vấn uyên thâm, còn biết 4 chữ “chuốc họa vào thân”, vậy người chưa từng nghe qua thành ngữ: ‘ chơi lửa bỏng tay’ sao.

Hỏa đạo sĩ còn muốn nói thêm gì nữa, Tổng Dương đã đứng lên hòa giải, lắc đầu cười nói:

- Vừa đúng lúc ta không có nhiều tiền lắm, hai vị không cần tranh chỗ nữa, ta nhường chỗ.

Không ngờ ai cũng ngang ngạnh, người mù tiếp tục cười lạnh:

- Chỗ của ngươi, ai thích ngồi thì ngồi, ta chỉ ngồi chỗ này.

Cây gậy trong tay giờ lên chỉ về hướng Chu Nho.

Chu Nho lão đạo không nhượng bộ:

- Khéo quá, ta cũng rất thích chỗ này.

Lúc nói chuyện, hai tay rút vào trong tay áo.

Hai người tuốt kiếm ra, chuẩn bị động thủ đánh nhau bất cứ lúc nào, Tống Dương cười khỏ khuyên:

- Cuối năm rồi, phải nói chuyện tốt, xin hai vị nguôi giận.

Nói xong mấy câu, thấy hai người không thềm để ý đến hắn, Tống Dương cũng bực mình đứng lên, quay đầu nói với người câm:

- Hãy thu dọn bàn, chúng ta thay bàn đánh bạc mới.

Rồi nhìn về phía Tiểu Cửu:

- - Thiếu một người người lên đi, yên tâm, mọi chuyện có ta rồi.

Khóe miệng đen nhếch lên, A Y Quả nở nụ cười cổ quái với Tiểu Cửu, dịu dàng nói:

- Sợ cái gì, ta không phải là cọp, không ăn thịt được người đâu.

Khẩu khí cổ quái, giọng điệu ngọt ngào, người khác nghe thấy không được tự nhiên.

Mọi người cùng bắt tay vào làm, một lát sau nhóm bạc đã chuyển đến nơi khác, không ai phản ứng lại Chu Nho và người mù, chỉ để lại một cái bàn và bốn chiếc ghế trống.

Bàn đánh bạc đã chuyển đi rồi, còn muốn tranh chỗ làm gì, Chu Nhu lão đạo và người mù Quỷ cốc không nghĩ rằng sẽ như vậy, đi không được mà đứng không đành, lúc đang căng thẳng giằng co, vẻ ngượng ngùng lộ ra trên nét mặt....

Đồng Lam Phương

71. Chương 71: “kẻ Trộm” Cũng Phong Tình.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 71: “Kẻ trộm” cũng phong tình.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Phòng rất lớn, mấy cái bàn bày ra rộng rãi, thay đổi các quân bài tiếp theo, ban đầu mọi người còn có chút kiêng kỵ Dao Nữ, qua một trận, hỉ nộ vô thường trong truyền thuyết, Hắc Khẩu Dao động chút giết người và thiếu nữ vừa gặp cũng không có gì khác biệt, thắng hoan hô nhảy nhót, thua than ngán thở dài, lúc thường còn có thể vụng trộm chút ít đến số bạc vốn của mình... Mọi người dần trầm tĩnh lại, sức chú ý lại tập trung lên trên ván bài, không người nào liếc mắt tới người mù và Chu Nho lấy một cái.

Nếu Dao Nữ không khó, Tiểu Cửu và Tống Dương cũng sẽ không đẩy bài, sau khi chơi một trận liền đứng dậy nhường chỗ, tự nhiên có người tiếp nhận, chính thời điểm náo nhiệt, Tống Dương tựa như phát hiện ra cái gì, đột nhiên cười thành tiếng.

Tiểu Cửu buồn bực:

- Công tử cười cái gì?

Tổng Dương giơ tay chỉ về phía ván bài, Tiểu Cửu liền nhìn theo hướng tay của hắn vốn là người mù cùng Chu Nho đạo sĩ đang giằng co, không biết khi nào đã lặng lẽ rời đi tới, đang nắm chặt bạc ở trên bàn. Người mù nhìn không ra, toàn bộ không biết đối thủ đã chạy, còn vắn vẹo cây gậy trúc, dáng vẻ đề phòng.

Tiểu Cửu vui vẻ:

- Đạo sĩ này xấu quá!

Tổng Dương không quản hai vị này, từ lúc ván bài phục hồi bình thường, phần lớn chú ý của hắn đặt ở Nam Vinh Hữu Thuyền và A Y Quả, hai nữ nhân cử chỉ thân mật, càng nhìn càng thấy không giống bằng hữu thông thường.

A Y Quả toàn bộ tinh thần đều đặt vào thắng bại trên bàn, Nam Vinh Hữu Thuyền trước sau lại chia ra một phần tinh lực chiếu cố tới Tổng Dương, chốc lát đều đưa tới một nụ cười động lòng người... Đánh bạc thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hai canh giờ trôi qua, trời đã đổ bóng hoàng hôn, tới giờ đưa tin đã chuẩn bị tốt cơm tất niên, ván bài chấm dứt như thế, thần thái mọi người không giống nhau, có người cảm thấy mỹ mãn có người lại chưa thỏa lòng, còn lời người này kéo người kia, thanh âm trong trẻo lời nói nhanh lạ:

- Ăn cơm cho thêm móng vuốt sao, lại đem trở lại, đem trở lại!

Hắc Khẩu Dao nghiện đánh bạc nhất, mặc kệ ai bị nàng túm lấy đều sợ tới sắc mặt tái nhợt, cũng may nàng ngoan ngoan phục tùng đối với Nam Vinh, người sau khuyên hai câu nàng liền từ bỏ, không giận dữ đi thu đầu người ta.

Triều đình hậu đãi tất cả những người trúng tuyển, cơm tất niên thức ăn tinh mỹ rượu bày phong phú, đoàn người thông qua vài ván bài đã quen biết với nhau hơn nhiều, lại lúc uống rượu tất cả khoảng cách thu ngắn lại. Đều là người bình thường, nhảy qua Long Môn trở thành thượng khách của nước, tiền đồ gấm vóc đập vào mắt mà tới, trong lòng vốn tích cóp từng chút một vui sướng, tại gặp buổi giao thừa vui vẻ, trận tiệc rượu này uống được như thế nào có thể không náo nhiệt.

Sau khi tiệc rượu tàn, Tổng Dương mang theo một đám bạn Thanh Dương, ngay tại đây bắt đầu thu xếp làm sủi cảo, những người khác phần lớn đi theo hỗ trợ, Hắc Khẩu Dao thì lôi theo một người dân cờ bạc, dọn dẹp ra một mặt bàn tiếp tục chơi bài, lúc này sắc trời đã bao phủ bởi một màu đen, bên ngoài tiếng pháo không dứt, trong phòng ăn thì tiếng hoan hô cười đùa, tranh cãi âm ỉ vang vọng.

Nơi này chưa từng có “sủi cảo”, nhưng trong đám người ở dịch quán, có hơn phân nửa đều là người xuất bình thường, mỗi ngày đều phải mưu sinh kiếm sống, tay nghề làm bếp thuần thục, dưới sự chỉ điểm của Tổng Dương, nhào mì, nhặt rau, chặt thịt, đảo nhân bánh đều có người lo liệu, Tổng Dương còn cố ý tìm đến mười đồng tiền sạch sẽ đặt lẫn vào trong nhân bánh từ trước, trong lễ mừng năm mới ăn sủi cảo, nếu cắn vào đồng tiền, thực là may mắn, tuy nhiên Tổng Dương cũng không quên dặn Nhị ngốc, vào giờ tỵ lộc sủi cảo chín, lúc ăn phải cẩn thận, chớ đem tiền nuốt vào trong bụng.

Người làm chuẩn bị xong, cuối cùng đặt lên bàn, làm sủi cảo cũng không cần tới kỹ thuật cao, hết thấy đều gọn gàng ngăn nắp, nhưng chỉ có Tiểu Cửu thông minh khéo tay, dường như chịu đã phải chịu qua quá nhiều lời nguyên rủa, mặc kệ cố gắng như thế nào, cố tình niết không ra một viên sủi cảo, tiểu nha đầu chính mình vừa vội vừa tức, Tổng Dương nhìn không biết nên khóc hay nên cười.

Qua một lúc lâu, đến lượt Nhị ngốc cũng thất điên bát đảo vài cái rồi đi ra, Tiểu Cửu vẫn một mực niết bột, Tổng Dương thực không đành lòng nhìn bộ dạng nàng nghiêng rãng nghiêng lợi như vậy, cười nói:

- Trước tiên cùng ta ra ngoài ném pháo, trở về lại tiếp tục làm sủi cảo.

Tiểu Cửu lần này là “thực buồn bực”, ngược lại đối Tổng Dương thái độ không thuận theo:

- Thiếu gia không cần quan tâm, ta còn không tin rồi!

Nói xong, trong tay đã véo lấy nắm bột nện xuống, lại nhanh chóng cầm lấy miếng bột mì mới. Ngược lại nghe thấy tiếng pháo nổ, lập tức chạy nhanh tới, kéo Tổng Dương chạy ra ngoài.

Trong trời đêm, sớm đã tràn ngập mùi thuốc nổ nồng đậm, mùi lưu huỳnh, trong đêm 30 có mùi đặc biệt, bất kể là kiếp trước hay kiếp này.

Tiếng pháo vang dội, Nhị ngốc cắn răng nhắm mắt che tai về mặt thống khổ, giống như phải chịu đựng bệnh tiêu chảy, nhưng tràng pháo thứ nhất vừa cháy hết, gã lại thúc giục Tống Dương đi treo tràng pháo thứ hai, nhưng Tống Dương lại đứng im không nhúc nhích, đứng nhìn xuyên qua làn khói nhẹ, một thiếu nữ phong cách thư sinh, đang từ trên tường lén lút tuột xuống... Ngoại trừ Huyền Cơ công chúa điện hạ, còn có thể là người nào?

Nhâm Tiểu Bộ động tác linh hoạt, dễ dàng né tránh vệ binh của dịch quán, vừa mới nhảy xuống đầu tường tiến vào sân, còn chưa kịp thở phào một tiếng, bên tai đột nhiên vang lên tiếng quát khê:

- Có kẻ trộm.

Nhâm Tiểu Bộ chỉ kịp kêu một tiếng ôi chao, đều bất chấp nhìn người kêu lên là ai, hai tay che mặt nhanh chân bỏ chạy, Công chúa cũng không thể bị bắt trong tình trạng như vậy, chạy được vài bước nàng mới phản ứng lại, giọng nói này... Nghe có chút quen quen!

Dừng chân, xoay người, chạy trở lại, ánh mắt của Nhâm Tiểu Bộ cực kỳ tinh anh, trong đó ngoại trừ vẻ sung sướng, còn có điểm chút niềm vui bất ngờ.

Đến dịch quán, tự nhiên sẽ nhìn thấy người trong lòng, việc dự kiến trong lòng có thể nàng vẫn không tìm nổi niềm vui bất ngờ, nhìn thấy Tống Dương dường như vẫn là chưa đủ, một lát sau, Nhâm Tiểu Bộ đột nhiên nhướng người trên mũi chân, dưới Tử Trường cao không ít, biến độ cao của Tống Dương trở nên bình thường, nàng càng vui vẻ hơn.

Tống Dương cũng vui vẻ nhẹ nhàng, bỗng nhiên giơ tay kéo về phía nàng, cúi đầu hôn xuống.

Chờ Tống Dương buông nàng ra, Nhâm Tiểu Bộ giống như bức tượng bằng gỗ, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, phải một lát sau nàng mới phục hồi tinh thần, hai tay đè trên ngực, nhắc lại:

- Làm ta sợ muốn chết, hù chết...

Cho dù nàng to gan lớn mật như thế nào, dù sao vẫn là người của “Cổ đại”. mặc dù giây phút này ở trong bóng tường vây quanh, sân lớn như vậy cũng gần như không có người, cũng không phải thân mật ở không gian riêng tư, vẫn khiến nàng sợ tới mức hồn bay lên trời. Tuy nhiên nàng sau khi “hoàn dương”(sống lại), lại giống như làm kẻ trộm, nhìn trái, nhìn phải, xác định căn bản không có ai chú ý tới bọn họ, lại giơ tay vui vẻ quàng cổ Tống Dương:

- Nếu không... lại tới?

Tống Dương không vội vã lại tới, mà vươn hai tay, giúp nàng làm ấm hai má, thật có chút đau lòng. Vương phủ nhà quyền quý lễ tiết phức tạp, nhất là tân xuân ngày tết trọng đại như vậy, Nhâm Tiểu Bộ lúc này lén chạy tới, áp lực trên người có thể hiểu được.

Nhâm Tiểu Bộ thời gian qua tỉnh tỉnh mê mê, lần này nhìn ra Tống Dương đau lòng, cười lắc đầu:

- Không sợ, có Tam tỷ mà.

Tống Dương có chút không ngờ:

- Nàng ấy biết nàng tới tìm ta? Nàng ấy để nàng đi sao?

Nhâm Tiểu Bộ lại lắc đầu:

- Dương nhiên không biết, nếu không làm sao ta đi được, tuy nhiên... đợi cho lúc báii tuế tỷ ấy tìm không thấy ta, cho dù giận như thế nào trước tiên cũng sẽ che giấu giúp ta qua cửa.

Tống Dương bật cười, có muội muội như Tiểu Bộ vậy, Nhâm Sơ Dung quả thực cũng không dễ dàng rồi.

Công chúa điện hạ thấy Tống Dương không tới, kéo đầu Tống Dương, khuôn mặt hồng nhanh chóng được phủ đầy huyết đỏ, cắn môi cười ha hả nói:

- Tới chỗ ở của chàng.

Thanh âm của nàng nhỏ quá, bốn phía pháo nổ không ngừng, nếu không phải Tống Dương ngũ cảm minh duệ, gần như không nghe được điều gì...

Chỉ có một lần thiếu nữ gần gũi da thịt, đối với nam nữ hoàn toàn không cái gì tham luyến, nhưng trừ lần đó ra, Nhâm Tiểu Bộ thật sự không tìm ra, thiên hạ này còn có cái gì so được với sự chân thành này, rốt cuộc có thể biểu đạt được ra đó là cách yêu thương.

Khi hai người một lần nữa hòa thành một, hết thấy cũng giống như lần trước, Nhâm Tiểu Bộ vừa muốn khóc vừa muốn cười, tận đáy lòng, trong trí óc, trong miệng vẫn chỉ một câu nói:

- Ta biết đó là chàng!

Đồng Lam Phương

72. Chương 72: Sủng Tích

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 72: Sủng tích

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngày đầu xuân mới khắp nơi đều vui vẻ, chỉ cần nơi nào có người Hán thì nơi đó sẽ có những lời chúc mừng, trong Phượng Hoàng thành, hoàng cung Nam Lý cũng không ngoại lệ, mỗi cửa phòng đều treo đèn lồng đỏ may mắn, mỗi một trụ đều được bọc bởi lụa đỏ vàng, cung nữ, thái giám lui tới bận rộn, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ vui tươi. Còn ngự thư phòng bận rộn nhất trong đêm, thời điểm giao thừa lại có vẻ hơi tiêu điều.

Phong Long hoàng đế hiện đang ở trong Ngự thư phòng, sau bữa cơm tất niên y liền đến nơi này.

Qua một hồi nữa, đợi đến giờ Tý, sẽ tiến hành nghi thức long trọng cúng đầu năm trong cung, đến lúc đó pháo bông bắn lên trời sáng rực rỡ, hồng chuông ngân dài vang khắp tòa thành. Đây cũng là giờ khắc đẹp nhất mà cả tòa Phượng Hoàng thành đón mừng giao thừa, nhưng ở đây bầu không khí đã tràn ngập, mấy ngày liền đều nhanh chóng bao phủ bởi không khí vui mừng, Phong Long Hoàng đế lại không hề cảm thấy vui vẻ.

Không có chuyện gì phiền phức đặc biệt, rất đơn thuần, vị hoàng đế trẻ tuổi của Nam Lý chính là cảm thấy chẳng có gì vui mừng cả.

Đế vương thời xưa tự xưng là “cô, quả”, có lẽ ngoài ý khiêm tốn ra, còn có một phần hương vị hối tiếc trong đó, thiên hạ mệnh mỏng vô số đồng loại, nhưng lại không có lấy một người bạn. Người “cô, quả” đa phần đều không thích lễ mừng năm mới. Phong Long lắc lắc đầu, xua đuổi ý nghĩ tức cười này, thuận miệng hỏi:

- Sang năm mới rồi, trong thành có chuyện gì thú vị, nói ta nghe xem.

Thái giám họ Lý hầu hạ bên cạnh bệ hạ, ngày thường tai to mắt lớn, tuổi cũng không lớn, bộ dạng còn chưa đến ba mươi, gã từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Phong Long, cùng Thái tử lớn lên, Thái tử làm Hoàng đế, gã cũng là một bước lên trời.

Lúc chỉ có hai người, giữa Lý công công và Hoàng đế không cần quy củ nghiêm khắc quá, nghe được hỏi gã nhẹ giọng đáp:

- Còn không phải bộ dạng cũ, giống như trước đây, không thấy cái gì đặc biệt.

Nói xong, Lý công công lại ngẫm nghĩ một chút, giống như cuối cùng nghĩ ra cái gì đó:

- Đúng rồi! Dịch quán kia mới truyền tới một tin tức.

- Nói nghe!

- Đám người tài được chọn, cả buổi chiều đều đang đánh bài.

Lý công công cúi đầu đáp, khoe mắt lợt ra dư quang đang đánh giá sắc mặt của Phong Long, nếu bệ hạ không hài lòng, gã sẽ lập tức lên tiếng khiển trách.

- Ngay trong dịch quán ư? Lôi ra một cái bàn, rồi đánh bài hết năm gào sáu à?

Phong Long vẫn không nhú mày, mà hiện ra vài phần bất ngờ:

- Tất cả mọi người đều đi à?

Lý công công đáp:

- Ngoài trừ ba huynh đệ Hồng gia, tất cả mọi người đều đánh cuộc với nhau, Hắc Khẩu Dao, Quỷ cốc, Hỏa lão đạo, còn có đám người Trần Phán đó nữa cũng đi.

Phong Long càng thêm bất ngờ:

- Đi đâu ư?

Nói xong, y mỉm cười:

- Lại chưa xốc lại được sao?

Hoàng đế cười, Lý công công lập tức cười theo.

Phong Long có hứng thú:

- Còn cái tên thiếu niên khỏe mạnh không liếm được khuỷu tay thì sao? Tên Tống Dương mới đến dịch quán mà bỏ độc ba huynh đệ Hồng gia thì sao?

Trong dịch quán đều có tai mắt ngầm của cung, lúc nào cũng có mật báo truyền về Ngự thư phòng, đối với động tĩnh của đám người đó, phần lớn Hoàng đế đều biết.

Lý công công gật đầu:

- Không phải là hần sao? Ngoài ra còn nghe nói, hần còn làm một thứ mới mẻ, gọi là...sủi cảo. Nói là năm mới muốn ăn sủi cảo, nên tự mình chọn mua nguyên liệu, cũng tự động tay đi làm. Bây giờ trong dịch quán, mười mấy người đang đánh bài, mười mấy người đang bận làm sủi cảo, còn lại thì uống rượu đốt pháo, cũng coi như náo nhiệt.

Nói xong, Lý công công không quên bổ sung một câu:

- Tống Dương này, xuất thân là người Yến.

Hoàng đế không tỏ rõ ý kiến, chỉ là cười cười, cùng đứng lên:

- Thay đồ! Cũng nên đi thăm bọn họ xem sao, thuận tiện hỏi cái tên Tống Dương này rốt cục là người Yến hay là người Nam Lý.

Lý công công hoảng sợ:

- Bây giờ ư? Vạn tuế gia...lát nữa sẽ làm lễ cúng đầu năm, sau đó bá quan sẽ quay lại yết kiến...

Không đợi gã nói xong, Hoàng đế liền phát tay cắt ngang:

- Để Kính Tử làm đi, trẫm không muốn ở trong cung.

Lúc từ phòng Tống Dương đi ra, chính Nhậm Tiểu Bộ lại giả trang thành nam nhân, không chỉ là quần áo mà còn cái trang. Nàng nhất định nhất định phải cùng mừng năm mới với hần ta.

Tống Dương khuyên hai câu, tuy chỉ vắn vắn hai câu, Nhậm Sơ Dung vẫn hết sức tín nhiệm Tống Dương, biết có chuyện gì nàng sẽ đều giúp Tiểu Bộ che giấu, cùng lắm thì coi như nợ Nhậm Sơ Dung một món ân tình, sau này tự mình trả là được rồi.

Bên trong vẫn náo nhiệt như cũ, đối với tiểu thư sinh đột nhiên xuất hiện sau lưng Tổng Dương, người ngoài cũng không có nghi vấn gì, ở bên người hắn có một nha hoàn hầu hạ, còn có một tên võ sĩ cầm, giờ có thêm một tiểu thư đồng cũng không có gì kỳ quái. Tiểu Cửu đương nhiên cũng không làm ầm lên, nàng ta từ đầu đến cuối không thể bao được một cái sủi cỏ nguyên lành, giờ phút này đã hoàn toàn hết hy vọng, bột mì dính đầy tay chạy tới nhìn quanh ván bài.

Lúc này giờ Tý đã đến gần, sủi cỏ cơ bản đều đã bao xong, hai người Khúc gia nhìn thấy hắn trở về, nói:

- Đúng lúc quá. Sủi cỏ đã chuẩn bị cho vào nồi, tuy nhiên luộc như thế nào còn phải hỏi người.
- Cho nước ấm vào nồi, cho hai hồi nước lạnh, thấy nở ra ba lần là được rồi, làm phiền hai vị quá.

Khúc đại thúc cười ha hả, xoa tay nói:

- Có phải chuyện gì to tát đâu!

Nói xong, bưng một nắp sủi cỏ đi vào sau bếp, trong bếp còn có một vị đại sư phụ nữa, cũng đi theo giúp đỡ. Sủi cỏ hạ nồi chưa lâu, chưa luộc xong, bên ngoài không ngờ đã vang lên một chuỗi tiếng nổ thật lớn, chấn động hàng ngôi có chút rung rung, cả đám Tiểu Bộ, Tiểu Cửu, Tiêu Kỳ cùng một đám thiếu nữ hoạt bát cùng nhau reo hò, trong thành tiếng pháo vang dội, truyền báo toàn thành giờ Tý đã đến, năm mới đã bắt đầu.

Quân bài vút xuống, chén rượu cũng thả xuống, ngoại trừ vài vị trưởng giả tuổi tác cao, tự nguyện ở lại trông nồi sủi cỏ, tất cả mọi người đều chen nhau chạy ra đường, thả pháo đốt pháo, tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc từ bốn phương tám hướng cùng nhau vang lên, còn mơ hồ kèm theo tiếng chuông lớn vang lên từ trong hoàng cung.

Pháo hoa rực rỡ, ánh lên Nam Vinh Hữu Thuyền càng thêm xinh đẹp, bên trong tha thiết ý cười, Nam Vinh lại mở miệng:

- Gia chủ trước đây từng nói, sẽ phái người đi theo huynh dự “Nhất phẩm”, giúp huynh làm việc. Chỉ có điều trước ông ấy chưa từng nghĩ đến, Nam Lý chân tuyến vốn không phải là võ sĩ mà là kỳ sĩ, cho nên tạm thời thay đổi người, đổi lại là ta.

Không đợi Tổng Dương nói, Nam Vinh liền tiếp tục nói:

- Thời gian này nếu có chuyện gì, huynh đều có thể tìm ta giúp.

Nói tới đây, nàng bỗng nhiên vén một ống tay áo lên, trình diện cánh tay phải trơn bóng trước mắt Tổng Dương, một nốt ruồi đỏ rực rỡ, cùng với làn da trắng nõn làm nền càng mãnh liệt hơn.

Tiếp theo, không đợi Tổng Dương mở miệng, nàng lại không hề nghi ngờ giơ tay trái lên, từ đầu lưỡi chấm một ít nước miếng, ở vùng chu sa vẽ loạn vài nét. Nốt ruồi đỏ phai màu, rất nhanh liền biến mất hẳn.

Ba năm trước Tổng Dương đã từng dùng kim châm cắt đứt ba dương kinh của tay nàng, mới đem dấu chu sa cài vào, kinh mạch Nam Vinh Hữu Thuyền cảm nhận được rách rách chấn động, đối với thân thể hoàn toàn không có ảnh hưởng, nhưng lại nghĩ tới nốt ruồi đỏ đó, mặc dù nàng vẫn còn tám thân trinh nữ cũng không được.

- Gia chủ có lệnh, Nam Vinh nhất định vâng theo, có điều Tổng công tử đã cho ta sủng tích...

Giọng nói Nam Vinh rất nhẹ, hai chữ “sủng tích” rất nặng:

- Ta nhất định sẽ báo đáp.

Tổng Dương lời ngay nói thật:

- Chỉ là cài thêm một viên trĩ thôi, không cần nghĩ nữa.

Nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Vinh Hữu Thuyền tiêu tan, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng, xoay người bỏ đi.

Tổng Dương đuổi lưng một cái lười biếng, có chút muốn cười, trong lòng khá rõ ràng, năm đó Vinh chưởng quỹ hẳn là không biết, nàng vẫn còn đang trinh tiết, chỉ có điều không có dấu chu sa kia thôi.

Dù thế nào thì nữ tử mới hai mươi tuổi đầu này, điều này đều phân biệt không rõ ràng lắm sao?

Lúc Tống Dương buồn cười, Phong Long Hoàng đế thừa lúc giao thừa vô cùng náo nhiệt đã tiến vào trong dịch quán, sắc mặt đột ngột trở nên xanh mét.

Đồng Lam Phương

73. Chương 73: Năm Mới Ai May Mắn Nhất

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 73: Năm mới ai may mắn nhất

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hoàng đế đến vừa lúc sủi cảo trong phòng bếp vừa mới bỏ ra nồi.

Đám người Khúc Thị chỉ nói y là quan lại dịch quán, làm đầu bếp trong khi y là kỳ sĩ thân thuộc, ai cũng không để ý, Phong Long cầm hai chiếc đĩa, đưa một miếng sủi cảo vào trong miệng, vừa mới nhai, cách một tiếng...

Thánh Thượng quả nhiên Cát Tường, vừa ăn miếng sủi cảo thứ nhất liền cảm được tiền.

Thánh Thượng cũng thật sự hài lòng, cắn một miếng không nhỏ.

Thánh Thượng có hơi không cẩn thận, cắn đúng vào răng.

Cắn trúng đồng tiền, có mấy người bị như vậy? Phong Long để không hiểu được, ngài chỉ biết là ... Răng đau, bị như vậy mà đau. Đám ra Lý công công mặc thường phục luống cuống tay chân, giúp chủ nhân bỏ đồng tiền ra khỏi miệng, ba tên cao thủ thị vệ đi theo ngơ ngác nhìn nhau, xem có chắc là bị ám sát không? Bệ hạ miệng đổ máu ...

Riêng Khúc đại thúc, đại thẩm dường như cười cái gì, hào hứng chúc mừng Phong Long:

- Chúc mừng chúc mừng.

Phong Long cuối cùng đã bỏ đồng tiền từ miệng ra, trên đồng tiền để lại cái dấu răng. Ông ta hơi buồn bực, như thế nào có thể ăn sủi cảo lại ra cái ám khí.

Khúc đại thẩm lạnh lùng nói vài ba câu ngụ ý nói cắn tiền là may mắn, Lý công công thoát khỏi vẻ mặt đau lòng, phụ họa theo đuôi miệng đầy Cát Tường, Phong Long vốn cũng không tức giận, giờ phút này càng cao hứng, cầm chiếc đĩa, ánh mắt nhìn qua nhìn lại mấy chục bàn sủi cảo, rất muốn chín miếng tiền còn lại đều cắn ra như thế.

Khúc đại thúc đã sớm chuẩn bị tiền lì xì để trong túi tiền, chết sống nhét vào tay Phong Long, Lý công công và thị vệ ... sắc mặt Hoàng đế cổ quái, cầm cái lì xì cũng không biết nên làm gì. Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm ồn ào, Tống Dương và đại đội nhân mã hỗn loạn đã trở lại, Khúc thị hai người không quản y là Hoàng đế, thu xếp bỏ mấy đồng tiền vào trong bao đỏ đưa cho văn bối và thanh niên trẻ tuổi, ngày vui nhất định phải có.

Sau hai giờ nữa mới đến bữa cơm tất niên, lúc này là thời điểm ăn khuya, tất cả mọi người hơi đói bụng, mới đây vị sủi cảo còn nóng hổi còn bày ra trước mắt, bất kể nam nữ lão ấu, người mù cảm điếc, người Hán man di tất cả đều ăn, duy chỉ có Nhâm Tiểu Bộ nhìn đến người mới tới vội bước chân lảo đảo, bám ở trên bậc cửa.

Bên người Phong Long có hàng trăm người, người nào Nhâm Tiểu Bộ không biết? Được Tống Dương đỡ phía sau, nàng luôn miệng cũng không dám nói ra chỉ dùng hình dáng của miệng, khoa tay múa chân với Tống Dương:

- Hoàng Thượng.

Tống Dương hiểu ý, thật không ngờ, nhưng không liên quan đến mình, tiếp đón những đồng bạn bên người ngồi xuống. Nhưng thật ra Phong Long Hoàng đế đã hoảng người bên ngoài Tống Dương là người kia, chủ động đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cùng bọn họ ngồi ăn, đồng thời hỏi:

- Sủi cảo, có nói tục này sao?

- Giờ tí giao thừa, cũng là chuyển tuổi, ăn cái này lấy may mắn, nên gọi là sủi cảo. – Hân giải thích – Vô sủi cảo là hình tròn, cũng mang ý là đoàn viên, quan trọng hơn là khi nặn nó người một nhà sẽ ngồi cùng với nhau, niềm hạnh phúc này rất yên bình.

Lễ mừng năm mới, pháo hóa rộn rã, những em bé vui cười, rất nhiều gia đình cùng nhau đánh bài trên cái bàn tròn, mười phần tranh cãi âm ỉ, nhưng nhà bên kia lại còn có mấy người đang thu xếp làm văn thẩn, nói nói cười cười vui vẻ hòa thuận. Giữa những tiếng náo nhiệt và yên tĩnh chính là phúc khí gia đình đoàn viên. Nhìn có vẻ như cực kỳ bình thường nhưng lại quý báu vô cùng.

Phong Long Hoàng đế học bộ dáng Tống Dương, đem sủi cảo chấm chút dấm chua hỏi:

- Nghe nói người là người nước Yến, sủi cảo là tập tục của nước Yến? Xem ra người rất nhớ gia đình. - Nói xong đưa sủi cảo vào trong miệng, thật cẩn thận nhai nhai vài cái, lần này không có đồng tiền, Hoàng đế vẻ mặt có chút thả lỏng, cũng lần một chút thất vọng.

Nhìn như chuyện phiếm nói không có lòng, cũng là chân chính đại sự, thậm chí so với Tống Dương còn quan trọng hơn hiển nghệ trong cung vàng điện ngọc. Kể cả hân thật sự có bản lĩnh, Nam Lý cũng sẽ không phái một người nước Yến đi tham gia nhất phẩm lộc Yến Quốc.

- Chuyện này, ta không biết nhiều lắm, cậu ôm ta đến Nam Lý, nuôi nấng lớn lên, sở học hết thầy cũng đều do ông ban tặng. - Tống Dương buông chiếc đũa trong tay:- Trước khi lão nhân gia chết, dặn ta một câu: Đừng đi tìm mộng tưởng hảo huyền, hãy cố gắng tránh xa Yến quốc.

- Nói như vậy, ông ta không nghĩ người là người Yến?

Tống Dương lắc lắc đầu:

- Vốn ta cũng chưa bao giờ nghĩ mình là người Yến, Nam Lý tốt lắm, hơn nữa ta lớn lên ở Yến Tử Bình. . . Trên đời này, ta chỉ có một cố hương này.

Phong Long Đế cười ha hả :

- Đều là người nói , ai biết trong lòng thật sự nghĩ gì. Ta cảm thấy cách nói một người càng dựa vào phổ quát...- Đang nói, bỗng nhiên trong miệng lại “cộp” một tiếng, khí độ của thiên tử đích thực không thể nói đùa, y lại cắn được một đồng tiền nữa, lần này không gãy răng, nhưng bởi vì đang tập trung nói chuyện , nhai nuốt cũng không chú ý , đau cũng không nhẹ..

Lý công công vội vàng dâng lên một chuỗi khen tặng, ngồi cùng bàn nhị ngũ có chút bộ dáng muốn trở mặt, nhú mày nói với Phong Long :

- Người ăn một chút, tiền đều bị người cắn, người khác cắn gì. Phong Long nhả ra đồng tiền, quả nhiên không hề ăn, cắn tiền tuy rằng đại cát đại lợi, nhưng mỗi lần như vậy đau không chịu nổi, quai hàm bị hạ đều sưng lên.

Sau khi lau miệng, Phong Long lại tiếp tục nói đề tài vừa rồi:

- Nói không chừng, người coi nơi này là vấn đề chứ? Trước tiên là đoạt được ghế ở đây, tiếp đến trở nên nổi bật ở Yến quốc. - Nói xong, lại thay đổi hành vi của mình, vừa cười vừa bổ xung câu:

- Nói chút chuyện phiếm để giải sầu, nghĩ gì nói đấy, không đúng ý người cũng đừng để ý.

Trung thổ từ xưa đã có tập tục đón giao thừa, ở dịch quán đủ loại người đánh bài, đã sớm bàn bạc đêm này phải đánh bài đến khi trời đen kịt, ăn no sủi cỏ ngay lập tức mặt bàn được dọn dẹp tiếp tục đánh bài.

Phong Long không hề quần quýt lấy Tống Dương, nói chuyện một lúc bèn nhìn ra ngoài một hồi, vô cùng cao hứng mà ngồi trên bàn. Không khí này tràn ngập phổ phưởng, không ngừng hô to mới mẻ được ngay, chơi khá vui vẻ, hoàn toàn không muốn về cung.

Ngay cả sự vui mừng khi cần phải tiền cũng không phải là giả, vận may của Phong Long rất lớn, thắng được rất nhiều ...Hoàng đế keo kiệt cười tít mắt.

Cho đến tận canh ba, ông ta mới đứng dậy cáo từ, vừa lòng hồi cung, đường đường vua của một nước, trước lúc đi không quên chỉ bảo kẻ hầu:

- Thu lượm số bạc đã thắng.

Tuy rằng đã đêm khuya, nhưng kinh thành vẫn còn sót lại vài phần không khí náo nhiệt, thỉnh thoảng có một vài đứa trẻ đùa dai khơi mào đốt pháo phá vỡ đêm khuya yên tĩnh, Phong Long đi lại thoải mái, tâm tình rất vui vẻ, vừa đi một bên hỏi Lý công công:

- Tống Dương và ta nói gì người đều nghe được, thấy thế nào?

- Có thể đến Cửu Châu trở hết tài năng, đi vào kinh sư tuyển hiền, mỗi người đều có thực học, Tống Dương cũng không ngoại lệ. - Lời nói của Lý công công không có một chút hứng thú.

- Vậy người cảm thấy, hần rốt cuộc là người Yên hay là người Nam Lý ?Ta muốn xem cường quốc chi sách của hần. . . Nếu hần nói đúng sự thật, liền chứng minh đúng là người Nam Lý.

Lý công công sợ mình rơi vào thế tiêu cực, sẽ bị chủ tử trách cứ, sau khi nói xong lập tức chuyển hướng đề tài:

- Vạn tuế giống như đúng này pháp, chân chính đại cát a!

Phong Long hưng trí bưng bưng:

- Cái gì cách nói?

Lý công công rung đùi đắc ý:

- Đây bài tượng gọi là: địa chấn cao đồi...

- Vừa mới nói tới đây, đột nhiên, cả mặt đất lay động! Chấn động tới đột ngột, thị vệ lập tức xông về phía trước, vây quanh Hoàng đế, nhưng có cái hơi khó hiểu, ba tên thị vệ chỉ có hai người chạy lại, một vệ sĩ trẻ tuổi thân hình gầy yếu chỉ đứng tại chỗ, dường như gã có thể phát hiện, trận chấn động này căn bản không có nguy hiểm.

Lý công công phản ứng cũng không chậm, lập tức cả kinh âm thanh nhắc nhở:

- Động đất!

Đúng thật là động đất, tuy nhiên không nghiêm trọng lắm, kinh thành chấn động rất nhỏ, mặt đất chỉ lung lay vài cái liền an tĩnh lại, phá hủy không quá lớn. Phong Long Đế không hề thoải mái, bước chân nhanh hơn hồi cung. Kinh thành có chấn cảm, nói không chừng điểm báo tai họa. Lý công công giờ tay tát, về mặt cầu xin Phong Long nói:

- Là nô tài miệng thối, nên đánh, cầu vạn tuế gia trách phạt.

Phong Long thở dài, không nói nhiều lời, ánh mắt có vẻ lo lắng.

Đột ngột động đất, không riêng Hoàng đế, chỉ sợ cả triều đình đều đã bù lu lên, Trần Tây Vương tự nhiên cũng không ngoại lệ, Nhâm Tiểu Bộ vốn tính toán ngồi cùng Tống Dương thắng đến hừng đông cũng không dám càn quấy, cáo từ Tống Dương, vội vàng trở về Hồng Ba phủ .

Tuy nhiên kinh thành chấn động rất nhỏ, ở dịch quán nhóm người tuyển hiền cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, bài cục vẫn hừng hực khí thế, chỉ có người mù truyền nhân Quỷ cốc xa xa ngồi ở một bên, hai tay nắm chặt, trong miệng lầm bầm, không ngừng nhăm tính cái gì đó.

Người bên ngoài chỉ lo quân bài trên bàn, ai cũng không để ý đến người mù, nhưng Nhị ngốc thấy y thú vị, đi qua ngồi xổm trước mặt lão, không nói một lời mà ngồi chờ đợi, đến khi người mù tính toán xong, nhị ngốc mới hỏi nói:

- Tính ra gì ?

- Có người trầm oan trong tuyệt, có người xung phong nhận việc, có người tri ân báo đáp, có người uống vì tiểu nhân...- Người mù rung đùi đắc ý, như ngâm như xướng, chính mình thích thú.

Sau vài ngày, dịch quán yên bình thật sự, việc lựa chọn người hiền vẫn chưa có tin tức xác thực, mọi người trúng tuyển cũng không có việc gì, Tống Dương cũng không ngoại lệ, cũng may sau tân niên Nhâm Tiểu Bộ, cứ cách hai ngày lại tìm cơ hội đến thăm hán, làm cho người ta thật sự vui vẻ.

Trần Tây Vương tháng giêng liền rời khỏi kinh sư, đi Tây Tuyền an ủi tướng sĩ, cho nên mới Nhâm Tiểu Bộ rảnh rỗi như thế.

Ngày ngày nhàn tản mà thư thái, mãi cho đến buổi sáng ngày thứ chín.

Sau khi gặp mặt, Nhâm Sơ Dung cũng không hỏi han cười nói thẳng:

- Ta là đến xem Tiêu Kỳ và cùng mấy người trong dịch quán, không phải đặc biệt tới thăm hỏi người, thuận đường vào gặp người nói nói mấy câu... Lần trước người kính nhờ ta tìm kiếm 'Hồ điệp lam', trong kinh tưởng có chút hi vọng, lang trung đều được ta gọi tới, căn bản là không ai nghe nói qua loại dược này.

Tống Dương nhún mày, không tìm nổi lòng truy vấn câu:

- Không ai biết vị dược này ?

Nhâm Sơ Dung lắc đầu:

- Có phải người nhớ lầm không?.

Tống Dương ngây người. . . Mày không ngừng nhăn lại, sắc mặt cũng không ngừng biến hóa, sững sờ khoảng chừng bằng thời gian uống một chén trà, Tống Dương rốt cục nghĩ thông suốt cái gì, gờ tay mạnh vỗ cái trán của mình, đồng thời mắng:

- Thật là quá hồ đồ.

Nếu Hồ điệp lam thật sự là một dược liệu mà kinh điển Nho gia truyền lại, về mặt dược liệu, cho dù ít lưu ý, ít nhất cũng sẽ có người nghe nói qua, nhưng Phương Hoàng thành rộng lớn như vậy, thầy thuốc lang trung không đếm được, nhưng lại không một người biết dược vật ấy.

Chỉ tồn hai khả năng:

- Một là vật ấy không viết ở trong sách cổ, là Vưu Thái Y phát hiện ra dược liệu này, cũng chỉ có Vưu Ly biết công dụng hiệu quả của nó, hoặc là 'Hồ điệp lam' là cái tên khác, chỉ chính là một vị dược khác, dù vậy, cũng là chỉ có Vưu Thái Y chính mình tự đặt tên cho loại dược liệu đó, người bên ngoài cũng không biết được.

Nhưng biết 'Hồ điệp lam' còn có một người: đại tông sư Trần Phán.

Nghĩ đến đây, sự tình đã dần được làm sáng tỏ. Phương thuốc đó là kẹp ở trong sách thuốc Vưu Ly, Tống Dương trong lúc vô ý mở ra, xem qua, bởi vậy nhớ kỹ là Hồ điệp lam, ban đầu hán nghĩ đây là phương thuốc tiên nhân truyền lại cho đời sau, lại không ngờ, phương thuốc này có khả năng chính Vưu Thái Y nghiên cứu sáng tạo ra.

Võ công Vưu Thái Y là bị phế bỏ, không quan hệ tới kinh mạch, ông không thể dùng đến phương thuốc này;

Bệnh phương thuốc chuyên trị đúng là bệnh của Trần Phán..

Trần Phán từng nói, lão cũng có một vị thần y bằng hữu;

Một Hồ điệp bướm lam, thiên hạ không người biết, duy chỉ Vũ Ly, Trần Phán biết...Đối chiếu tất cả, Tống Dương không ngờ được, Vũ Thái Y kẹp phương thuốc ở giữa bức thư, chính là vì trị liệu cho Trần Phán; vị bằng hữu thần y Trần Phán nhắc tới chắc chắn đó là cứu cứu Vũ Ly!

Vừa nghĩ tới đây, Tống Dương nghĩ đến chuyện liên quan giữa mình và Trần Phán, cũng có thể giải thích được toàn bộ. Vì sao Trần Phán nói cho hắn đạo lý ‘Đại tông sư hết thầy cũng là người hạ lưu’, vì sao Trần Phán buộc hắn phá tan tam quan, giúp hắn công lực mạnh thêm.

Người trước là tiền bối dạy bảo, người sau còn lại là tiền bối tặng hắn, chỉ vì khi mới gặp Trần Phán đang nghe Tống Dương đề cập ‘Hồ điệp lam’, cũng đã hiểu được hắn là cố nhân.

Không biết là bản tính như thế, hay là bị tình cảm tác động, Trần Phán tính tình cổ quái tâm tính ưa nịnh, làm người lấy ‘Có thù phải báo, có ân không tất phải trả’ mà khoe khoang, mặc dù lão muốn giúp Tống Dương, cũng không chịu nói rõ mà là dùng chút thủ đoạn... Tống Dương dần dà mạnh mẽ hơn hắn.

Trần Phán là cố nhân của Vũ Thái Y, nói như vậy, những việc trước kia có liên quan Vũ Thái Y đều có cơ hội được làm sáng tỏ, xuất thân lai lịch của ông, mục đích bắt mình vất vả luyện huyết, mà trọng yếu nhất là, kẻ thù của ông là ai. Tống Dương giờ phút này tâm tình tự nhiên đại loạn, hoàn toàn không chú ý tới Nhâm Sơ Dung đang ở bên mình, chạy ra ngoài đi tìm Trần Phán.

Tống Dương đứng dậy, Nhâm Sơ Dung giơ tay, Tống Dương chạy ra ngoài, gần như trong nháy mắt, quận chúa nín lại cũng bị một tay hắn đẩy ngã lăn trên mặt đất... Lúc này hắn mới hồi phục tinh thần, khăn trương nâng nàng đứng dậy.

Nhâm Sơ Dung ngã không nhẹ, cái trán bị đập xuống mặt đất, cười khổ mở miệng:

- Người trước hết nghe ta nói cho hết lời, chuyện Trần Phán . . . Rất có chút không thích hợp.

Nhâm Sơ Dung thông minh sắc sảo, đã đại khái đoán được Tống Dương vội vã đi tìm ai.

Trong lúc nói chuyện, Nhâm Sơ Dung tìm đến cái gương xem thương thế của mình, mặc dù là một quận chúa thông dong đột nhiên trở nên vừa vội vừa tức, giọng nói mang chút hờn dỗi::

- Cái này... sẽ để lại sẹo trên trán!

Đồng Lam Phương

75. Chương 75: Cố Nhân Lạc Đường

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 75: Cố nhân lạc đường

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Với đầu óc của Nhâm Sơ Dung, Tống Dương rất tin tưởng, nàng nói Trần Phán “không thích hợp” thì khẳng định là Trần Phán không thích hợp.

- Nàng nói, ta nghe.

Tống Dương đã bình phục lại, lấy hòm thuốc ra giúp nàng xử lý miệng vết thương. Nhâm Sơ Dung theo thói quen trốn về đằng sau, lắc đầu:

- Không cần người, ta đi tìm thầy thuốc khác tới xem là được rồi.

Tống Dương mỉm cười:

- Muốn không để lại sẹo tốt nhất đừng lộn xộn.

Câu chú ngữ này thật linh nghiệm, Thừa Hợp quận chúa lập tức không né tránh nữa.

Đã lớn như vậy rồi nửa đời nàng vẫn chưa từng gần một nam nhân trẻ tuổi như vậy, trong lòng không hiểu sao khẩn trương lên, ngay cổ họng cũng cứng lại, tuy nhiên trong đầu nàng không ngờ lại nảy ra một suy nghĩ ngay cả chính nàng cũng chưa từng nghĩ đến: thật tốt, tiểu tử này cũng không tệ lắm.

Tổng Dương tay chân lạnh lẽo, một lát sau đã rịt thuốc băng bó xong, lại viết một đơn thuốc đưa cho nàng:

- Một nửa thoa ngoài da, mỗi ngày thay thuốc một lần, một nửa dùng để uống, cũng mỗi ngày một lần, trước khi ngủ thì uống... Sao mặt hồng thế?

Tổng Dương mỉm cười, không có gì ác ý, không có gì lỗ mạng những lại có thêm vài phần giễu cợt.

Không đợi nàng trả lời, Tổng Dương tiếp tục nói:

- Yên tâm đi, không sao đâu, không cần đến hai tuần thì ổn rồi, sẽ không để lại sẹo.

Nhâm Sơ Dung hoang mang:

- Tuần?

Tổng Dương ngẩn ra, lập tức bật cười lắc đầu:

- Là nói đùa thôi, nàng không cần để ý tới, nửa tháng là tốt rồi... Nói chuyện Trần Phản đi.

- Gần đây người có gặp Trần Phản không?

Nhâm Sơ Dung vẫn chưa vội vã vào vấn đề chính mà chỉ hỏi một câu, hẩn gật đầu, từ sau giao thừa đánh thiên cửu, hẩn vẫn chưa gặp lại Trần Phản, tình hình của Đại tông sư thế nào cũng không biết.

Nhâm Sơ Dung nói:

- Trong dịch quán này, xung quanh đều là người cài ngầm và bẫy, không phải vì muốn giám thị các người, mà là bất cứ lúc nào cũng phải nắm được tình hình trong nhà có chuyện gì mới, hôm nay có tiếp xúc với ai... - Chuyện này không cần giải thích Tổng Dương hoàn toàn có thể hiểu, khoát tay áo, ra hiệu nàng hãy chọn những chuyện quan trọng để nói.

- Phượng Hoàng thành phồn hoa, người bên ngoài nếu đến phần lớn sẽ ở xung quanh, trong dịch quán tất cả mọi người đều như vậy, Trần Phản cũng không ngoại lệ, tuy nhiên lão khác với người khác, khi ra khỏi dịch quán bình thường thì không sao, nhưng đi dạo một hồi, lão bắt đầu, bắt đầu...

Nói xong, nàng nhướn mày, nhất thời không nhìn được từ gì thích hợp, cân nhắc một lát mới lại nói tiếp:

- Bắt đầu đi loanh quanh. Người của ta không phải cố ý theo dõi, nhưng mấy lần đều vô ý nhìn thấy lão, đi đi lại lại không ngớt trong mấy con phố. Ban đầu chúng ta cũng không thấy lạ gì, nhưng luôn là như thế đâm ra cũng có gì dị thường.

Tổng Dương vẫn nhớ rõ, cách đó không lâu, khi ngồi cùng Nhị ngốc ở trà lâu, hẩn cũng thấy Trần Phản đi loanh quanh.

- Đặc biệt là qua năm mới... Lão đi ra ngoài, thời gian đi loanh quanh mỗi lần lại lâu hơn. Tối lần cuối cùng... Lần trước lão rời khỏi dịch quán là ngày mồng năm tháng giêng, hôm nay là mồng chín... Hơn ba ngày chẳng cần biết ban ngày hay ban đêm, lão vẫn đi quanh mấy con phố ngoài dịch quán, lặp đi lặp lại.

Không phải Nhâm Sơ Dung không biết dùng từ, mà là hành động của Trần Phản thực sự khác thường, nhất thời nàng không biết nói làm sao cho thật chính xác rõ ràng, tuy nhiên Tổng Dương cũng có thể hiểu được ý nàng:

- Hiện giờ Trần Phản vẫn đi loanh quanh ở ngoài?

Nhâm Sơ Dung rất nghiêm túc vờng vàng gật đầu:

- Không biết lão có vấn đề gì, nhưng lão là đại tông sư... Hơn nữa còn là được Hồng Ba phủ mang tới từ Thanh Dương, ta sợ lão sẽ gây rối. Ta muốn nhờ người giúp đỡ, đi xem rốt cuộc lão bị làm sao.

Kinh sư trọng địa, nếu thực sự đại tông sư làm ra chuyện gì đó không tốt, Hồng Ba phủ cũng không thoát khỏi quan hệ. Nhưng chỉ bằng tính tình của Trần Phản, ai dám bỗng dưng tiến lên hỏi một câu người đi đâu thế?

Khi ở Thanh Dương, trước mắt Nhâm Sơ Dung nhìn Trần Phản giúp Tống Dương đề cao chiến lược, mơ hồ cảm thấy mối quan hệ giữa hai bọn họ hẳn có chút sâu xa, nên bây giờ mới tới nhờ Tống Dương giúp đỡ. Kể hết sự tình xong, nàng lại do dự, bổ sung một câu:

- Ta cảm thấy bộ dáng của Trần Phản cực kỳ giống... lạc đường.
- Nhị ngốc cũng nói vậy.

Tống Dương đáp lại, chỉ là thuận miệng đáp, cũng không có ý giễu cợt, hẳn đứng dậy

- Ta đi xem lão.

Nhâm Sơ Dung cười khỏ, cầm lấy đơn thuốc đứng lên cùng hắn ra ngoài:

- Ta còn có chuyện khác, tình hình Trần Phản bất cứ lúc nào ngươi cũng cho ta biết.

Được thuộc hạ quận chúa chỉ điểm, Tống Dương tìm thấy Trần Phản ngoài phố.

Đã qua giao thừa nhưng chưa đến mười lăm, không khí trên đường vẫn vui vẻ rộn rịp, ai cũng mặc đồ mới, thoải mái vui vẻ mười phần, đi ngoài đường gặp người quen lập tức chấp tay thi lễ, mở miệng ra một chuỗi Cát Tường Như Ý.. Trần Phản đi trên đường nhìn xung quanh như đang tìm cái gì đó, chân bước vô định.

Lão đi chơi bốn ngày, tuy tinh thần cũng không tệ lắm, nhưng trường bào không thể không bẩn, quần áo lệch xệch nổi bật trong đám người chần chu có vẻ chẳng hợp mấy. Từ xa xa Tống Dương đã nhìn thấy lão, đại tông sư luôn luôn quắc thước, quật cường, lúc này cũng chẳng khác một lão nhân bình thường bao nhiêu.

Trần Phản có chút giả nua. Vốn lão là một lão già mà.

Tống Dương hít vào một hơi, bày ra một bộ mặt tươi cười thoải mái, đi tới trước mặt lão:

- Để ta tìm mãi, hóa ra lão ở đây.

Ánh mắt lão có chút hoang mang nhìn Tống Dương, như thể không quen biết hắn, nhưng nét hoang mang tiêu biến rất nhanh, thay vào đó là một chút thoải mái loáng qua ánh mắt, chợt lại trở lại bình thường như trước, lạnh như băng, tiếp tục đi tiếp:

- Tìm ta làm gì.

Tống Dương đi theo sau:

- Không có chuyện gì, chỉ là tìm lão chơi thôi, năm mới rồi, tốt xấu gì cũng phải mời lão ăn một bữa thật ngon.

Giọng Trần Phản vẫn lạnh băng:

- Không có chuyện xun xoe, không gian thì cũng là cướp.

Tống Dương cười lắc đầu, đang muốn nói gì, lão vung tay lên:

- Ít nói nhảm đi, ta hỏi ngươi, bức tranh có tốt không?

Tống Dương ngây người:

- Bức tranh gì?

Lão dừng bước lại, chậm rãi quay đầu, đôi mắt thâm nghiêm nhìn thẳng vào hắn:

- Ngay cả bức tranh gì cũng quên sao?

Chuyển đề quá nhanh, nhất thời hắn không biết nên trả lời thế nào, mà lão thấy hắn không nói gì, sắc mặt dần giận dữ. Tống Dương thở dài, trước hết nói xuôi theo lão đã:

- Ta không có vẽ...

Giọng Trần Phấn nghiêm khắc:

- Không có tranh? Không vẽ và quên bức tranh gì là một chuyện sao?

Đầu óc Tống Dương không chậm, lần này trả lời cực nhanh, giọng điệu không tránh được có chút thăm dò:

- Bức tranh thái dương? – Trước kia hần đã từng thấy Trần Phấn vẽ vô số tranh thái dương trong phòng.

Sắc mặt Trần Phấn thoáng dịu xuống một chút, quay người đi tiếp:

- Vì sao không vẽ? Ba bức hoàng hôn, trong bảy ngày giao cho ta, nếu không ta đánh người!

Tống Dương trừng xuống, rất rõ ràng Trần Phấn đã xem hần là người thân.

Lúc này dường như lão cũng nhìn thấy cái gì đó, cũng không quay đầu, quăng lại cho hần một câu:

- Đứng đây chờ ta! – Nói xong, tách đám người ra đi tới trước một gánh bán hàng tết rong ở phố đối diện, mua giấy hồng, thấy qua một miếng bạc con con, lại quay lại, muốn nói cái gì đó nhưng theo như tính tình của mình, cuối cùng lão không nói gì nữa, trực tiếp nhét tiền mừng tuổi vào tay Tống Dương.

Thực sự là Trần Phấn lạc đường. Tuy lão không nói, nhưng Tống Dương có thể chắc chắn.

Trí nhớ hỗn loạn, bị lạc đường, nhận sai người quen, nóng nảy dễ giận.. Đây đều là bệnh một lão nhân bình thường gặp phải, ở kiếp trước của hần có một cái tên rất chính xác: chứng đãng trí của người già.

Đây là bệnh của thần kinh và não bộ, mặc dù đại tông sư thân thể cường tráng, cũng không tránh được bệnh này.

Ngàn năm sau khi y học phát triển cũng không có được nhận thức chính xác về nó, quá trình mắc bệnh không thể nghịch chuyển, không thể chữa trị. Cuối cùng Trần Phấn sẽ mất trí nhớ, mất đi khả năng tự chăm sóc mình, biến thành một ông lão si si ngơ ngác.

Bất ngờ Tống Dương nhớ lại, khi còn ở thành Thanh Dương, sau khi chiến đấu kịch liệt với Trần Phấn, từng hỏi lão:

- Vì sao giúp ta?

Trần Phấn vốn đã định trả lời lại bỗng nhiên nổi nóng không ngừng... Lão muốn nói, nhưng lão quên mất câu trả lời.

Lúc này Trần Phấn vẫn không đội nón tre, lần trước trúng kịch độc dùng thuốc, râu tóc trụi lủi nhìn rất buồn cười. Tống Dương cũng không rõ từ đáy lòng mình đang dâng lên một cảm xúc là buồn hay là hối hận hay là áy náy, cầm lấy tiền mừng tuổi, gật đầu thật mạnh với lão:

- Quay về ta sẽ vẽ.

Trần Phấn nở nụ cười hiếm hoi:

- A, thêm một tuổi, đúng là biết nghe lời hơn một chút.

Đồng Lam Phương

76. Chương 76: Tin Đồn.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 76: Tin đồn.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đối với cái tên Vu Ly, Trần Phấn hoàn toàn không nhớ một tí gì. Không chỉ có vậy, ngay cả Hồ điệp lam là gì lão cũng không nhớ, thậm chí còn quên luôn cả vì sao mình phải tham gia tuyển hiền lần này... Trí nhớ của Trần Phấn chỉ có thể dùng câu “một ngày ngàn dặm” để hình dung.

Tổng Dương vẫn giữ nguyên vẻ mặt thoải mái tươi cười, cùng Trần Phấn ăn cơm ở ngoài xong, quay lại dịch quán, lại ngồi chơi trong phòng lão một hồi lâu mới cáo lui quay về phòng mình, hẩn lấy ra một tấm ngân phiếu giao cho Tiểu Cửu:

- Giúp ta làm một việc, tìm danh họa trong thành vẽ ba bức mặt trời lặn, không thể ký tên. Càng nhanh càng tốt.

Trước khi cáo từ, Trần Phấn còn dặn hẩn bắt hẩn phải vẽ tranh, vẽ mặt đại tông sư rất thật, rất tha thiết, Tổng Dương không đành lòng phụ tâm ý của lão, lai không biết lão muốn bức tranh kiểu gì, đành bỏ một số tiền lớn tìm danh họa cầu tranh.

Tiểu Cửu cũng không hỏi nhiều, gật đầu nhận ngân phiếu.

Đêm, Tổng Dương rầu rĩ không vui, ngồi trước đèn dờn hết tâm tư muốn tìm cách chữa bệnh hoặc trị hoãn bệnh tình Trần Phấn lại... Suốt hai ngày sau đó hẩn lao tâm khổ tứ nhưng sức người có hạn, chút tâm nguyện này vĩnh viễn không thể với tới.

Mà lúc này, ý chỉ của triều đình cuối cùng cũng ban xuống, thực sự tuyển hiền cho Nam Lý, định vào đầu tháng hai, nhằm ngày tốt Long Sĩ Đầu cử hành. Đích thân Hoàng đế trong cung vàng điện ngọc chủ thẩm, chư vị trọng thần trong triều đều đến dự thính, quy củ chọn lựa cũng giống như chọn Tế tướng, từng kỳ sĩ trực tiếp hiến nghệ, chẳng qua sẽ không trực tiếp tuyển ra ứng viên phó lồi nhất phẩm ngay lúc đó, phải sau năm ngày, sau khi Phong Long và trọng thần thảo luận qua một hồi mới có thể công bố kết quả.

Đồng thời thái giám đến tuyên chỉ cũng báo luôn cả thứ tự đăng tràng. Tổng Dương vừa vặn là người cuối cùng. Không biết có phải trùng hợp không, ba vị huynh đệ Hồng gia liền xếp thứ hai từ dưới lên.

Tin vừa nhận được, người trong dịch quán đều phấn chấn, Tổng Dương cũng không ngoại lệ. Lần thi tới này hẩn đã nghĩ xong đề mục, tuy nhiên về chi tiết còn rất nhiều chỗ cần phải tính toán lại. Bởi vậy tạm thời gác chuyện Trần Phấn lại, dồn sức chuẩn bị.

Tiểu Cửu thực sự nhu thuận, không chỉ cẩn thận chiếu cố Tổng Dương, đồng thời còn canh chừng không cho người ngoài vào quấy rầy, khỏi làm chậm trễ việc của chủ nhân. Cứ như thế qua hai ngày, mười ba tháng giêng, vào bữa cơm trưa, Tổng Dương trấn tĩnh lại tinh thần hỏi Tiểu Cửu:

- Gần đây có tin gì hay nói ta nghe một chút.

Tiểu Cửu chính là sinh vào tính tình hoạt náo, mặc kệ là chuyện gì nàng cũng phải hỏi cho ra rõ mới chịu, hết đi hỏi thăm nghe ngóng lại đi kể chuyện, Tổng Dương vừa hỏi, nàng lập tức tươi tỉnh tinh thần:

- Tin đồn cũng không có gì đặc biệt, nhưng có một chuyện “nghe thấy giật mình”, gần đây trong kinh thành đang gây ồn ào, ngay cả Hoàng đế cũng rất tức giận, công tử muốn nghe không?

Tổng Dương gấp cho nàng một miếng thịt gà, cười:

- Nói đi, nếu hay sẽ cho ngươi thêm cái đùi gà.

Tiểu Cửu cười hì hì bỏ thịt vào miệng, giả vờ hít hít một hơi khen:

- Ngon thật, ngọt thật! Thịt công tử gấp ăn ngon thật...

“Nghe thấy giật mình” ở Phượng Hoàng thành truyền ra từ một tòa nha môn trong kinh: Hồn Nghi Giam.

Hồn nghi giam, chủ quản việc quan sát thiên văn, chuyên làm lịch, ngoài ra, nha môn này còn phụ trách kiểm tra phong thủy, đoán trước hung cát, bói vận mệnh quốc gia và nhiều việc huyền học khác, xem như một bộ môn kỹ thuật chuyên nghiệp, cũng không có thế lực, quyền lực thực tế gì. Ở hậu viên Hồn nghi giam, các bậc quan viên tiền bối tinh thông phong thủy dùng núi giả, ao giả bày ra một phong thủy trập nho nhỏ, trong trập có quan tài của khai quốc tiên tổ Hoàng đế Nam Lý xem như một cách cầu phúc cho nước, hưng thịnh quốc gia.

Mà “chuyện nghe thấy giết mình” được tung ra vào đúng đêm 30 giữa cơn động đất.

Động đất không nghiêm trọng lắm, Phượng Hoàng thành gần như không có chút hao tổn gì, Hồn Nghi giam lúc ấy cũng không có chuyện gì, nhưng nhiều ít cũng bị ảnh hưởng, ngay ba ngày trước, quan tài trong trận bỗng nhiên sụp đổ, lộ ra một hài cốt. Vốn là chuyện tuyệt đối cơ mật, không biết người nào truyền ra, để cho tin tức truyền khắp phố phường, lập tức gây nên sóng to gió lớn.

Trận Phong thủy cầu phúc cho quốc gia sụp một hố sâu, lộ ra hài cốt, hơn nữa vào đúng động đất đêm giao thừa.. Lời đồn trên phố lan nhanh, cuối cùng hình thành dư luận, coi chuyện này là điềm gở cả nước có tang.

Mà Hình bộ tham gia điều tra rất nhanh đã phát hiện ra, hài cốt này da thịt đã thối rửa, nhưng thời gian chôn xuống đất cũng không quá lâu, nhiều nhất là khoảng năm sáu năm, bên xương sườn người chết vẫn còn rõ ràng vết dao. Đến lúc này chuyện đã thay đổi, cái gọi là điềm gở cả nước có tang thực ra chính là cơ duyên xảo hợp mà lộ ra hung án giết người chôn giấu.

Chỉ cần công bố vụ án này ra đương nhiên có thể dập tắt tin đồn, chính đồn dân tâm. Nhưng điều kiện tiên quyết không phải là phá án, nhân viên Hình bộ đều đã điều động cả, muốn nhanh chóng điều tra và giải quyết vụ án này. Tuy nhiên bây giờ còn không có động tĩnh gì, trong đó phiền toái nhất là thi thể quá lâu đã thành hài cốt, ngoại trừ biết đây là một nam tử thì không thu hoạch được gì khác, không cách nào nhận được thân phận.

Người chết chẳng biết nói, bản lĩnh Hình bộ có lớn nữa cũng chỉ có thể chạy loạn xung quanh. Mặc cho ai cũng nghi hung thủ là người Hồn Nghi giám, người ngoài không thể có cơ hội giấu thi thể này ở đây, nhưng tra không ra người chết là ai, sẽ không có cách nào truy ra quan hệ của người chết, sẽ không tìm được manh mối quan trọng, chỉ đơn thuần dựa vào thẩm với quan viên lớn nhỏ căn bản hoàn toàn không có hiệu quả.

Chuyện xưa này Tiểu Cửu này kể lại đương nhiên sẽ không đơn giản như thế, tiểu nha đầu diễn tả sinh động như thật, còn miêu tả rõ ràng hình dáng của hài cốt như thể chính mình là người tìm ra thi thể, nhất thời lại học bộ dáng tức giận của Hoàng đế, như thể lúc đó nàng đã đứng giữa Kim Loan điện thảo chính sự vậy... Mà biểu hiện của Tổng Dương cũng có chút khác thường, từ thái độ có hứng thú ban đầu trở thành như thoáng chút có suy nghĩ.

Tiểu Cửu nói xong, vẫn chưa hết ý, nghiêm trang bình luận:

- Án tử này khẳng định có thể phá, bắt không được hung phạm tìm người gánh tội là được rồi, dù sao nhất định phải ổn định cái tin đồn quốc tang trên phố, tuy nhiên.... trước khi tìm được người chịu tội thay thì cũng phải tra xét một hồi đã, có thể tra ra hung phạm là tốt nhất.

- Thì ra có chuyện như vậy.

Tổng Dương cười, đứng dậy mang giấy bút tới, nhanh chóng lấy ra một tấm lụa cho tiểu nha đầu

- Còn cần người vắt vãi, đi mua mấy thứ này.

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu Cửu vội vã đuổi theo:

- Công tử đi đâu?

- Vụ án này có chút thú vị, ta muốn đi xem, người cứ ăn cơm đi.

Tiểu Cửu nhìn theo Tổng Dương ra khỏi dịch quán, khuôn mặt xinh đẹp đầy buồn bực, cuối cùng buông đũa, không rõ vì sao hắn không ở nhà chuẩn bị cho tốt, lại chạy tới quan tâm cái vụ án không đầu mối này làm gì?

Tổng Dương đi ra trước tiên tới Trấn Tây vương phủ, muốn tham gia cái án tử này, nhưng phải có người tiến tử mới được, dựa vào thân phận hiện tại của mình tới Hình bộ cũng chỉ bị mắng chửi té tát.

Bảo vệ vương phủ đã sớm được công chúa chỉ thị, nếu có người trúng cử tới cửa phải tiếp đón đầy đủ, khi Tổng Dương đến, nói ra thân phận của mình, y coi như cũng khách khí, nhưng xui xẻo Nhâm Sơ Dung không ở trong phủ, Tổng Dương bắt đác dĩ thử hỏi thăm Nhâm Tiểu Bộ.

Nhâm Tiểu Bộ cũng không ở đó, cái này cũng không có vấn đề gì, nhưng khiến Tống Dương mười phần không ngờ chính là.... Công chúa điện hạ đi làm việc, hơn nữa lại là đến Hồn Nghi Giam làm việc.

Nhìn bộ dáng ngạc nhiên của hắn, vệ sĩ canh cửa nói:

- Từ ba năm trước, thánh thượng gia phong tiểu thư nhà ta là Huyền Cơ quận chúa, đồng thời còn ban chức Huyền Cơ nữ sĩ của Hồn Nghi giam, một năm trước gia phong Huyền Cơ Công chúa, nhưng chưa thu lại chức quan ở Hồn Nghi giam. Việc này ở Kinh thành ai cũng biết, người lại không biết sao?

Hóa ra nường tử của mình không chỉ là một công chúa, hơn nữa còn là một nữ sĩ, Tống Dương cười ha hả tạ ơn người vệ sĩ rồi rời đi, tùy tiện hỏi người qua đường Hồn Nghi giam ở đâu, bèn chạy qua.

Bốn phía Phượng Hoàng thành được bố cục rất nghiêm chỉnh, nhà của vương công trọng thần tập trung ở Tây thành, Lục bộ và các công môn nha môn đều ở Đông thành, Tống Dương từ vương phủ chạy tới Hồn Nghi giam, phải đi qua kinh sư, cũng đi ngang qua Hoàng Cung Nam Lý ở giữa.

Diện tích lãnh thổ mở mang, khí hậu nam bắc khác nhau rất lớn, cùng là tiết tháng giêng mà Bắc Yển vẫn trắng như tuyết, mà Nam Lý đã mang một màu xanh mướt mắt. Hơn nữa trong ngoài Hoàng cung, khắp Nam Lý đều có loại cây “Nhân nhi đồng” đã phát phơ, theo gió nam ấm áp đâm chồi, một tầng vàng nhạt không bay mà múa, phát phơ trên mặt đất ấm áp, quả nhiên là tiết xuân.

Loại “Nhân nhi đồng” phát phơ này cũng có thể làm thuốc, có tác dụng cường thân kiện thể, mặc dù không phiêu theo gió, hương khí nhàn nhạt tản mát cũng có thể làm cho thần thanh khí sảng, làm cho cảnh xuân ở Phượng Hoàng thành trở nên nổi tiếng.

Khi đi qua Hoàng cung Tống Dương còn cố ý lưu luyến một lát, đưa tay đón được mấy đóa hoa bay bay giữa không trung...

Tới cổng Hồn Nghi Giam, còn chưa hỏi thăm thủ vệ đã hộ vệ thân cận bên cạnh công chúa là Tần Trù đang đi nhanh ra khỏi cửa, Tống Dương mừng rỡ, bước nhanh ra đón người, đầu tiên là vui vẻ chúc tết, sau đó giải thích ý đồ mình đến với đối phương.

Tần Trù cũng khá buồn bực:

- Lúc này không ở dịch quán chuẩn bị thi cử còn có tâm tư chạy tới phá án à?

Tống Dương chỉnh sắc:

- Học cũng để dùng, để đóng góp cho quốc gia, mới là bản sắc người tài Thanh Dương.

Tần Trù cười ha ha:

- Đùng có nháo.

Gã cười bỏ lại việc đang làm, dẫn Tống Dương đi vào Hồn Nghi Giam yết kiến Công chúa.

Đồng Lam Phương

77. Chương 77: Phương Pháp Phá Án Đặc Biệt

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 77: Phương pháp phá án đặc biệt

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Chuyện đến tay Nhâm Tiểu Bộ lập tức trở nên đơn giản, thậm chí ngay cả câu “Vì sao muốn phá án?” nàng cũng không thèm hỏi, lập tức tiến cử Tống Dương với Hình bộ.

Vận khí của Tống Dương không tồi, Hình bộ Thượng thư Đỗ đại nhân lúc ấy đang trấn thủ trên Hồn Nghi giam... Không lâu trước đó mới xảy ra đại án cháy khô đường, hiện giờ lại đến án giấu thi trong phong thủy trận, áp lực trên người Đỗ đại nhân không cần nói cũng biết, nếu án tử này không được phá, coi như lão mất chức Thượng thư.

Tuy nhiên, đối với Tống Dương, Đỗ đại nhân cũng chưa quá mức coi trọng, chỉ hơi e ngại công chúa, gọi Tống Dương đến trước mắt.

Đỗ đại nhân đã tuổi sáu mươi, thân là quan to, nhưng trời sinh cho một khuôn mặt như quả mướp đắng, không chút uy nghi, hai mắt đánh giá Tống Dương:

- Nghe công chúa điện hạ nói, người có thể phá án?

Tiếng nói của lão rất nhỏ, nếu không phải thính giác Tống Dương rất tốt gần như không thể nghe được lão nói gì, hơn nữa, khi lão nói, bầu không khí có vẻ trầm xuống, không một chút cảm giác tươi vui.

Hắn đáp lại một cách chi tiết:

- Ta xuất thân là nông tác, có chút kiến thức khám nghiệm tử thi, xem qua có thể giúp một chút.

Đỗ đại nhân mỉm cười, không yêu thích cũng không khinh thị, chỉ thấy câu trả lời của hắn không nhiều ý tứ lắm:

- Không có thi thể, chỉ có một bộ xương khô, người muốn xem thì đi xem đi.

Nói xong, thoáng cao giọng, nhưng vẫn có vẻ chán nản

Đường Hỏa Thối

- Có hạ quan.

Một viên quan trung niên hơi béo bước lên vài bước, khom lưng thi lễ với Thượng thư.

Lão gật gù đầu nói với Tống Dương:

- Có chuyện gì nói với y là được, dụng tâm một chút, cẩn thận một chút, đừng phụ lòng tiến cử của công chúa.

Nói xong phất tay ra hiệu bọn họ lui ra.

Đường Hỏa Thối vốn tên Đường Hoạt Thái, nhưng khi Đỗ Thượng thư nói thì ngẫu nhiên sẽ bị ảnh hưởng chút thổ ngữ, cái tên Đường Hoạt Thái qua miệng lão biến thành Đường Hỏa Thối (hỏa thối là cái chân giò), dần dà cũng thành tên hiệu của vị họ Đường này ở Hình bộ.

Đường Hỏa Thối là quan viên ngoại lang, cấp và phẩm đều không cao, nhưng làm việc ở Hình bộ nhiều năm, ai cũng quen mặt tất, có ý đi theo dẫn đường Tống Dương hành động rất tiện.

Tống Dương vẫn chưa đi xem hiện trường, hắn chọn đọc qua khẩu cung, thành viên Hình bộ trong kinh nhiều vô số, về việc tra án Tống Dương không chắc mình có hơn người ta không, chỉ nói thẳng vào việc chính, muốn đi xem thi thể, Đường hỏa thối dễ dàng đồng ý, dẫn hắn đi.

Hài cốt sớm đã được bỏ ra khỏi phong thủy trận, hiện đang được cất trong phòng liệm của Hình bộ.

Chỉ còn xương cốt và một ít lông tóc...Tống Dương đi quanh thi hài một vòng, không giống như một công nhân cẩn thận tỉ mỉ như Đường Hỏa Thối tưởng tượng, chỉ nhìn nhìn đại khái, sau đó chỉ vào cái đầu lâu:

- Ta có thể lấy nó đi chứ?

Đường hỏa thối giật mình:

- Lấy nó? Làm gì?

- Đem về dịch quán xem kỹ.... Nhiều nhất hai ngày ta sẽ trả lại, đến lúc đó sẽ có kết luận sơ bộ.

Còn là cái kết luận gì thì hắn không nói.

Đường Hỏa Thối hơi do dự, án tử chấn động, hài cốt cũng đặc biệt quan trọng, sao có thể để người ngoài mang đi? Nhưng nghĩ lại, Tống Dương là do công chúa tiến cử, chính miệng Thượng thư đồng ý cho hắn phá án, mình chỉ là chân hỗ trợ, không cần cãi lại làm gì, nếu quả thực gặp chuyện không may cũng không quan hệ với mình, nên gật đầu.

Đến bữa cơm chiều, Tống Dương ôm theo cái bao tròn vo quay về dịch quán, Tiểu Cửu cũng đã đi mua về mấy thứ hắc dận: đất sét, thước cứng thước mềm, bút lông mực đỏ,... Tống Dương chọn mấy thứ, đốt mấy cây nến trên bàn, lập tức tràn đầy ánh sáng, lấy cái đầu lâu ra, ban đầu Tiểu Cửu không biết trong bao là cái gì, tới tận khi hắn bắt đầu làm việc nàng mới biết, không ngờ công tử nhà mình lại mang cái thứ đáng sợ như thế về nhà, kêu “Ồi” một tiếng lùi lại mấy bước.

Hắn cười với nàng:

- Người sợ thì tới ngủ với Tiêu Kỳ đi, không cần ở đây.

Tiểu Cửu cắn răng lắc lắc đầu, công tử ở lại nha hoàn chạy trốn? Nàng không biết đạo lý này! Tống Dương cũng không khuyên nhiều, chìm vào suy nghĩ, bắt đầu hết sức chuyên chú nghiên cứu mặt trước đầu lâu, khi thì dùng thước cứng thước mềm đo cẩn thận, khi thì sờ đi mó lại gò má, má, trán và khắp nơi cái đầu lâu, có khi còn đứng dậy rửa tay ra ngoài tìm người khác trong dịch quán.

Tiểu Cửu càng xem càng tò mò, cũng đi theo sau chủ nhân, hắn tìm người cũng chẳng có việc gì khác, khách khí vài câu liền thò tay sờ mặt người ta, Nhị ngọc, Khúc đại thúc, còn có những người khác quen được lúc giao thừa.

Tập trung làm việc một hồi, thẳng đến khi trăng treo tít đỉnh đầu hắn mới bắt đầu quấy đất sét, đến lúc này Tiểu Cửu đã bắt đầu hiểu được hắn muốn làm gì, hỏi dò:

- Công tử muốn phục hồi bộ dáng trước kia của bộ xương này?

Tống Dương lơ đãng gật gật đầu, hắn ra ngoài sờ mặt người ta là muốn tìm cốt cách tỷ lệ tương ứng, cũng muốn tham khảo độ dày của tổ chức cơ. Tiểu Cửu vừa ngạc nhiên vừa hưng phấn, chắc lưỡi khen:

- Nếu được thế công tử nhà ta có tài thần tiên rồi!

Tống Dương thuận miệng đáp:

- Trước kia ta đã từng xem trong sách của đồng nghiệp, cũng từng tự mình làm.

Nói xong mới nhớ ra ở kiếp này không có từ “đồng nghiệp”, mà ở kiếp này hắn cũng chưa từng có đồng nghiệp, không kìm nổi cười tự giễu.

Tiểu Cửu đánh bạo ngồi gần lại một tí, sắc mặt không che giấu được sự vui vẻ:

- Công tử có thể khôi phục lại khuôn mặt người này như cũ, án tử này cũng sẽ phá không xa.. Đến lúc đó nhất định nổi danh thiên hạ!

Tống Dương lắc đầu:

- Có thể giống được một, hai phần ta đã thành công rồi.

Mặc dù trước kia đồng nghiệp làm, sau cùng có thể phục hồi được tương tự cũng đã là thành tích tốt lắm, lúc này hắn chỉ bằng trí nhớ, lại là lần đầu tiên làm, được giống hai phần trước kia cũng tính là gặp may.

Tiểu Cửu nhú mày, ngũ quan đều nhăn lại, trên cái mũi nhỏ nhỏ của nàng cũng nhăn nhăn:

-Một hai phần... có ích sao? Đến lúc đó còn không phải ai cũng không nhận ra y?

- Cho nên còn một điểm mấu chốt nhất định phải nắm lấy mới được.

Tống Dương mỉm cười, không nói gì nữa, tiếp tục bận rộn không ngớt....

Sáng sớm hôm sau, dựa theo chỉ bảo của hắn, Tiểu Cửu mang bạc ra ngoài thành, mời về vài vị nghệ nhân nặn tượng và vài họa sư chuyên vẽ chân dung, mấy người theo như ý tưởng của Tống Dương, thương lượng với nhau, nặn ra những miếng đất hoặc mỏng hoặc dày, cẩn thận dán lên bộ xương khô, cái đầu lâu dần dần đặt lên, bắt đầu có hình dạng đại khái.

Gần như đã khôi phục được bộ dáng nguyên lành, nhưng cũng chỉ là ngoại hình, còn chưa có ngũ quan, nhìn một cái thì không thể nhận ra đâu là mặt trước đâu là gáy.

Sau đó định vị ra ngũ quan (hai mắt, hai mũi, miệng), đây mới là việc khó khăn và quan trọng nhất, cái này các nghệ nhân hoàn toàn không có khái niệm, Tống Dương lại một lần nữa cầm lấy thước đo.... Khẽ cau mày, sắc mặt chuyên chú, vừa cẩn thận đo đạc, vừa lấy bút mực đỏ cẩn thận vẽ vẽ lên, thi thoảng lại lui lại vài bước nhìn tổng quát một cái.

Cứ thế thật lâu sau, hắn đã định vị hết ngũ quan của người chết, hiện giờ Tiểu Cửu cũng không còn sợ, nhìn hắn làm như thật, tò mò tràn đầy trong lòng dâng lên tận mắt, sau cùng, chủ nhân đã xong, vội vàng dùng đôi tay nhỏ nhắn xinh đẹp dâng lên một ly trà thơm:

- Công tử vất vả rồi...

Tuy nhiên Tiểu Cửu còn không rõ, hắn dựa vào cái gì mà định ra vị trí ngũ quan của y?

Tống Dương nhận trà uống một hơi cạn sạch, thở ra một hơi:

- Tam đỉnh ngũ nhân là theo tỷ lệ hoàng kim.

Tiểu Cửu tròn tròn mắt không hiểu....

Sau khi mời nghệ nhân nặn tượng ra tay đắp nặn ngũ quan, tới bước này tiến độ nhanh hơn rất nhiều. Là mắt một mí hay hai mí? Là mũi sư tử hay mũi bả rượu? Là môi mỏng hay dày?... Mặc dù có bản lĩnh to bằng trời, từ một bộ xương khô dùng mơ tưởng nặn ra được chi tiết, các nghệ nhân nặn tượng chỉ có thể dựa vào vị trí Tống Dương chỉ định, nặn ra một chút ngũ quan chung chung tương ứng.

Rất nhanh, một cái đầu người đã hình thành, đúng như lời của Tống Dương, có thể giống một hai phần đã là may mắn rồi.

Các nghệ nhân nặn tượng lui ra, các họa sư ra trận, nhưng Tống Dương chỉ cần họ lấy cái đầu làm tham chiếu, trong bức tranh chỉ vẽ ra một người chung chung.... Tất cả những việc này, bận rộn đến tận trưa hôm sau mới đại công cáo thành, hắn tạ ơn mấy vị sư phụ, rửa sạch đầu lâu, mang bức tranh chân dung chạy thẳng đến Hình bộ, tìm Đường Hỏa Thối, nói thẳng:

- Tìm người giống như bức họa này .

Đường Hỏa Thối kinh ngạc mười phần:

- Người vẽ được ra khổ chủ? Cái này... làm sao vẽ được?

Tống Dương không giải thích nhiều, chỉ nói qua loa:

- Khả năng không giống lắm, nhưng có chút ít còn hơn không có, công bố ra ngoài có lẽ sẽ có người nhận ra.

Đường Hỏa Thối vừa gật gật đầu vừa mở bức họa cuộn tròn ra xem, chỉ nhìn thoáng ra, y hít một hơi, đỏ khốc đỏ cười:

- Tống tiên sinh, cái này, sợ không phải không ổn chứ?

Tống Dương cười ngược:

- Cái này... cũng không biết làm sao, không thể khác được!

Trên bức họa, khổ chủ đang nhíu môi, lộ ra mấy cái răng không thẳng hàng, rõ ràng đang mừng rỡ...

Đây là bức họa khổ chủ, nếu có thể xác định sẽ dán ở cửa thành thông báo, đồng thời phát ra khắp nơi tìm người quen gã. Vả lại, không cần nói đến án tử này quan trọng thế nào, nhất cử nhất động của Hình bộ đều bị từ vua đến dân theo dõi cẩn thận, nếu tung bức họa này ra khẳng định sẽ chấn động kinh thành.

Trước kia Hình bộ toát mồ hôi hột, bất kể là họa tùm phỉ đạo hay công văn nhận chức, trên bức tranh đều là chân dung chính diện nghiêm nghị, duy có lần này, lại là một bức chân dung khổ chủ cười ha ha ma quỷ.

Đồng Lam Phương

78. Chương 78: Giống Được Nụ Cười.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 78: Giống được nụ cười.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương cũng không biết làm sao, nếu có lựa chọn khác hơn thì hẳn cũng sẽ không chọn bức hình khổ chủ đang thoải mái cười to thế này...

Cái gọi là “tam đình ngũ nhãn” thực tế là thể hiện các tỷ lệ trên khuôn mặt, từ chân tóc đến lông mi, từ lông mi đến chóp mũi, từ chóp mũi đến cằm đều chiếm một phần ba khuôn mặt, gọi là tam đình, ngũ nhãn đại khái là độ rộng của khuôn mặt gấp năm lần khoảng cách giữa hai mắt.

Lý thuyết này ở kiếp trước của Tổng Dương đã rất phổ biến có ứng dụng rộng rãi, tạo hình phục chế ảnh, hóa trang thẩm mỹ, điêu khắc mỹ thuật và nhiều lĩnh vực khác, nhưng nó chỉ có tỷ lệ tương đối trên lý thuyết, trên thực tế có khác biệt rất lớn, lại thêm chi tiết ngũ quan khổ chủ không nắm chắc nên khi Tổng Dương nặn ra khuôn mặt ở dịch trạm khác xa khổ chủ.

Điều này sao hắn không rõ? Nhưng hắn dám đem cái thứ dở tệ này ra vì có một điểm mà dựa vào: khuôn mặt khổ chủ không phải không có đặc điểm gì, răng nanh của y hơi khềnh.

Đây chính là mấu chốt mà hắn đã nói với Tiểu Cửu. Nếu như bức họa không quá giống thật mà có thể mang một chút đặc điểm....

Trên cái đầu đó, vị trí của ngũ quan không tệ, cũng có thể cung cấp hình dáng đại khái của người này, hơn nữa lại thêm cái răng khềnh thật đến không thể thật hơn, độ giống của bức họa này từ hai phần đã đạt lên đến năm phần.

Vì cười to nên mới lộ răng khềnh.

Nói cách khác, cái Tổng Dương thực sự cần không phải là hoàn toàn giống thật, mà chỉ là thần thái, nên mới có bức họa khổ chủ cười to này.

Đường Hỏa Thối cảm bức họa sưng sốt hồi lâu, thật sự không biết nói gì, cuối cùng cười khổ lắc đầu:

- Cứ như thế mà phát ra sao? Ta cũng không có cái gan này, chuyện này phải xin chỉ thị của đại nhân nhà ta. Tiên sinh đi theo ta, bức họa này còn cần phải có người giải thích với đại nhân.

Cũng đoán trước được y sẽ nói vậy, Tổng Dương gật đầu đáp ứng, theo hắn đi trình diện đại nhân.

Có lẽ vì mười mấy năm ở Hình luật, cho tới giờ Đỗ đại nhân chưa bao tức giận với quan viên cấp dưới, cũng không thể hiện nhiều thái độ lắm, vậy mà khi nhìn bức họa khổ chủ, khuôn mặt như quả mướp đắng kia trở nên thật quái dị, nếu nói là cười thì quá khó coi, nếu nói là tức giận lại có vẻ hơi dịu dàng... Tổng Dương không dám chờ lâu đặt câu hỏi, thừa dịp Thượng thư đại nhân chưa kịp xé tan bức họa, đại khái giải thích lại một hồi.

Về mặt cổ quái dần tan đi, Đỗ đại nhân trầm ngâm không nói, một lúc lâu sau ném bức họa trong tay cho Đường Hỏa Thối, giọng điệu không vui không giận:

- Phát ra ngoài, bắt đầu tìm người.

Nhìn Tổng Dương, thần nhiên nói

- Vất vả rồi, lui đi.

Án tử trì trệ không phá được, áp lực trên vai Hình bộ càng lúc càng to, Đổ đại nhân thực sự không có đường lui, lúc này mới nhận bức họa của Tống Dương, thuần túy là ngựa sống vẫn hơn ngựa chết, dù sao Đổ đại nhân ngài cũng không tìm ra được biện pháp nào tốt hơn, cũng không nghĩ ra hậu quả nào tệ hơn.

Hiệu suất làm việc của Hình bộ không thấp, buổi chiều cùng ngày bức tranh khổ chủ cưỡi to đã được truyền khắp toàn thành, dân chúng nhìn bức tranh ai nấy đều ngạc nhiên, khắp phố phường đều náo nhiệt bàn luận, trong dịch quán cũng không ngoại lệ, không ít kỳ sĩ trúng tuyển đều cầm công văn đó, chặt lưỡi cười không ngừng, Tống Dương trốn trong phòng không chịu ra ngoài, chỉ có Tiểu Cửu lại vô cùng đắc ý, gặp ai cũng khoe: đây là công tử nhà ta về đó, giống như đức!

Tống Dương chủ động tham gia vụ án không đầu mối ở Hồn Nghi giam đương nhiên có mục đích của mình, tuy nhiên tới lúc này, cái gì làm được hắn cũng đã làm tốt, chỉ còn chờ đợi, hy vọng bức họa có thể có ích. Tâm tư của hắn cũng kiềm chế trầm xuống, tiếp tục chuẩn bị cho buổi đại tuyển, nhưng vừa mới bắt đầu nghiên cứu, cửa phòng đã bị người ta đá vắng, Đại tông sư Trần Phản chấp hai tay sau lưng đi tới:

- Tiểu tử, hết bảy ngày rồi đó, bức tranh đâu?

Chứng dăng trí khiến cho trí nhớ của Trần Phản hoàn toàn hỗn loạn, lão đã coi Tống Dương là đệ tử, văn bối của mình.

Còn tại sao lại là Tống Dương mà không phải người khác là vì mới cách đây không lâu Trần Phản mới giúp hắn nâng cao tu vi, sâu trong trí óc của lão đoạn kị ức này mặc dù đã không còn nhưng sâu trong tiềm thức lão đã coi Tống Dương là văn bối mà lão còn ghi nhớ được.

Tống Dương lập tức lấy ba cuộn tranh ra.

Sắc mặt Trần Phản vui lên một chút, gật gật đầu:

- Chỉ cần một bức tranh, người lại vẽ tới ba bức, không tồi, biết chịu khó.

Tống Dương thâm hít một hơi, Trần Phản vẫn còn nhớ kỹ kỳ hạn bảy ngày, lại quên số tranh giao cho hắn.

Bức tranh đã sớm được chuẩn bị tốt, bỏ một đồng tiền mua ba bức tranh mặt trời lặn của ba vị họa sĩ nổi danh, bút pháp không giống nhau, một bức “Giang hoa loạn”, một bức “Bán sơn hồng”, còn một bức lại càng đẹp hơn tên “Tương dạ”, trong bức họa mây đen cuộn cuộn che trời, không thấy mặt trời đâu, chỉ có chút u tịch nhàn nhạt, cố gắng leo lét chống đỡ màn đêm, mà người họa sĩ vẽ bức “Tương dạ” cũng là có ngạo khí nhất, nghe nói không cho ký tên, đưa bao nhiêu tiền cũng không chịu vẽ, sau Tiểu Cửu tặng gã một nụ cười ngọt lịm gã liền vẽ... Ba bức họa đều có điểm đặc sắc, Tống Dương tin chắc ít nhất sẽ có một tấm làm cho Trần Phản vừa lòng.

Khi mở bức họa đầu tiên, sắc mặt Trần Phản càng tức giận hơn, xem qua cả ba bức tranh, mặt Đại tông sư đã trở nên xanh mét, nổi giận nói:

-Khốn kiếp! Vẽ cái gì chứ!

Vung tay ném một bộ tới trước mặt Tống Dương.

Còn chưa dứt lời, một tiếng gầm kỳ lạ từ trong nhà truyền ra, người cầm trở mặt cầm cây chùy thật lớn vọt tới Trần Phản. Mặc kệ người khác ném cái gì về phía Tống Dương, người cầm đều ôm chùy xông lên còn mắt, Tống Dương hoảng sợ vội vàng ngăn hắn lại, đuổi ra ngoài.

Trần Phản không thèm liếc tới người cầm một cái, trừng mắt quát Tống Dương:

- Bức tranh ta cho người là cái gì?

- Mặt trời lặn.

Tống Dương không tức giận, chỉ hơi bất đắc dĩ.

- Vậy người vẽ cái gì?

Lão vỗ vỗ lên bức họa cuộn tròn:

- Vẽ cái gì sơn cái gì thủy, có sơn thủy thì mặt trời sẽ lặn, không có sơn thủy thì không có mặt trời lặn sao?

- Mặt trời lặn là mặt trời lặn, chẳng có quan hệ rắm chó gì với sơn thủy cả. Đáng vẽ kịch cỡm, tự cho là đúng!

Giọng nói Trần Phấn rất mãnh liệt, vừa mắng chửi vừa chum bút lông vào nghiêm mực trực tiếp vẽ một vòng thái dương trên bàn.

Chỉ vài nét bút ít ỏi, rất nhanh đã vẽ xong bức tranh của mình, lão hỏi Tống Dương:

- Ta vẽ cái gì?

- Mặt trời lặn. – Giọng điệu Tống Dương có chút cổ quái, vừa kinh ngạc vừa hưng phấn... Chỉ có nước mực thôi, cũng không cần màu sắc, nhưng bức tranh của Trần Phấn trên cái bàn cũng chỉ nhỏ như cái chén nhưng hần chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra: đây là một vầng mặt trời lặn.

Không hiểu sao không cần suy nghĩ, nhìn mấy nét mực trên bàn Tống Dương có thể nhìn ra ẩn ý lắng đọng trong đó, ẩn tượng đầu tiên hiện ra trong đầu chính là mặt trời lặn.

Bức tranh của Trần Phấn chính là vẽ ý, cảnh chiều tà..

Trần Phấn buông bút:

- Tu vi của người đã gần đạt tới cảnh giới tông sư, tông sư và người luyện võ bình thường có gì khác nhau?

Tống Dương lắc đầu, mang cho lão một chén trà nóng, ra hiệu lão ngồi xuống rồi nói.

Trần Phấn nhận chén trà, tùy tiện tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, nét tức giận trên khuôn mặt già nua không nguôi đi chút nào:

- Người tập võ trong thiên hạ đều quy về mười Thiên can, trong mười Thiên can lại chia ra bốn cấp: tông sư, thượng phẩm, trung phẩm và hạ phẩm, sự phân chia này không phải lung tung không có đạo lý. Từ người thường trở thành võ sĩ là tinh hóa thành lực, từ hạ phẩm đến trung phẩm là lực quy về khí, từ trung phẩm lên thượng phẩm là khí quy về thể. – Đạo lý đó Vuơ Thái y chưa từng giảng với Tống Dương, chỉ cần hần chăm chỉ luyện võ công có thể tự bảo vệ mình là được rồi, có gì liên quan đến lý thuyết ông đều lười giải thích.

- Ps: thiên can có: giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý.

Tống Dương gật gật đầu.

Lời nói của Trần Phấn hoàn toàn có thể nghiệm chứng trên người Tống Dương, khi chưa luyện võ hần tinh lực tràn đầy nhưng không biết cách vận dụng nắm chắc hoàn toàn, từ hạ phẩm lên trung phẩm bắt đầu tu tập nội kinh, chân khí lưu chuyển, khi lên thượng phẩm mỗi đao đều có uy thế mãnh liệt, long tước hình thành.

Trần Phấn nói tiếp:

- Từ thượng phẩm đến tông sư quan trọng là thể quy về ý. Tu vi của người đã gần đạt tới thượng phẩm, khoảng cách tới Tông sư chỉ còn một bước lớn, cần phải bước qua được bước này, thể nào cũng phải “Hợp ý”

Khi nói chuyện, giọng Trần Phấn dịu xuống:

- Hiểu chứ? Người muốn cố gắng cho giỏi hơn, yêu cầu không còn là lực, khí, thể, mà là ý. Trước cầu cảnh ý mới có đột phá. Cầu ý có vô số cách, ở bốn môn là là cầu từ trong tranh... Cho nên mới bắt người vẽ. Đừng nói người, ngay cả ta hiện giờ cũng vẫn phải vẽ tranh không ngừng.

Nếu chỉ luận chiến lực, trong thế hệ trẻ tuổi Tống Dương tuyệt đối nổi bật, nhưng hần hoàn toàn là một thượng phẩm võ sĩ mà Vuơ Thái y một tay tạo thành, hiểu biết đạo lý võ học rất ít, cho đến tận bây giờ mới hiểu, Trần Phấn vẽ tranh mặt trời kia thực ra là luyện công.

- Sau khi “thể quy về ý” thì không còn cảnh giới nào nữa sao?

- Tông sư cũng chia theo hai chữ Giáp tự, Ất tự, thể quy về ý là Ất tự, muốn trở thành Giáp đỉnh tông sư thì ý phải hợp thành hư.

Lão khoát tay áo:

- Còn xa lắm, giờ người không liên quan gì đến Giáp đỉnh, trước hết tập trung vẽ tranh cầu ý đi!

Tổng Dương gật gù đầu, đang nghĩ thôi cứ lấy lệ, không ngờ lão nói tiếp:

- Từ hôm nay trở đi, ta và người cùng ăn cùng ở, để người khỏi lười biếng dùng mảnh lối, người tưởng ta không nhìn ra sao? Ba bức kia không một bức nào người vẽ! Vứt đi thôi, giờ bắt đầu vẽ đi!

Nói xong, Trần Phấn nâng chung trà nhấp miệng, bày ra bộ dáng tiêu dao.

Tổng Dương trợn tròn mắt, đứng ngây tại chỗ không biết nên làm gì.

Đồng Lam Phương

79. Chương 79: Họa Ý.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 79: Họa ý.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trần Phấn nói được thì làm được, lập tức ngay trong ngày dọn đồ sang ở chung với Tổng Dương, theo dõi hẩn sát sao, buộc hẩn phải vẽ tranh cầu ý.

Có đại tông sư chỉ điểm, đây là cơ hội người ngoài tha thiết mơ ước, nhưng Tổng Dương lại kêu khổ không ngừng, không nói đến đã chuẩn bị đại tuyển, chỉ nói cách chỉ điểm này thôi, đối với hẩn hoàn toàn không có một tí tác dụng nào... Trần Phấn chỉ cho phép hẩn vẽ duy nhất tranh mặt trời.

Theo lời lão, tâm pháp bốn môn gọi là “Phổ chiếu”, uy lực kinh người, phải ngày ngày vẽ tranh mà cầu được ý, nhưng Tổng Dương đang tu luyện chính là long tước, khác hẩn con đường tu của Trần Phấn, không ngừng vẽ tranh thái dương đối với Tổng Dương mà nói thuần túy là trò cây bắt cá.

Không vẽ không được, trừ phi hẩn nói rõ chân tướng với đại tông sư.

Tổng Dương còn đang do dự, cuối cùng thở dài, không nói thêm lời nào, vớ lấy tờ giấy, bức tranh dần hiện bức thái dương thủy mặc, trong đầu lại nghĩ không biết nên lấy lý do gì liên quan đến đại tuyển mà thoái thác nhỉ?

Bức mặt trời lặn đầu tiên của Tổng Dương được vẽ xong, đưa tới Trần Phấn, đại tông sư rõ ràng sững sốt, nhú mày.

Tổng Dương cười bất đắc dĩ:

- Vẽ khó coi lắm sao?

Vàng mặt trời tròn tròn đen đen trên giấy kia không quá tròn.

Trần Phấn lắc lắc đầu, không nhận xét gì, chỉ nói:

- Vẽ lại.

Liên tục hơn mười ngày sau đó mỗi ngày đều như thế, Tổng Dương đầu nghĩ đến đại tuyển, tay lơ đãng vẽ tranh, Trần Phấn quản cũng không quá chặt, chỉ cần hẩn chịu vẽ tranh là được, vẽ xong một bức, lão liếc qua một cái, thả một câu: vẽ lại... Thẳng cho đến đêm ba mươi tháng giêng, Tổng Dương đem lên một bức mặt trời lặn mới vẽ hồng, lão bỗng nhiên cười ha hả.

Tổng Dương cũng vui, lão cười có lẽ mình vẽ bậy vẽ bạ vào tranh lại ra bức thái dương vừa lòng lão....

Trần Phấn đứng dậy, đi tới một cái bàn khác, trên đó xếp một đồng giấy đều là tranh thái dương của Tống Dương. Lão ôm tất cả đồng tranh lên, tùy tay ném xuống đất:

- Mấy ngày nay tổng cộng người đã vẽ hai trăm ba mươi bảy bức mặt trời lặn, hiện giờ nhìn lại từ đầu người có nhận ra cái gì không?

Tống Dương nhìn lại đồng tranh của mình, mờ mịt lắc đầu.

- Nhìn không ra hả?

Lão cười:

- Ta nhận ra mấy hôm nay tâm thần người không tập trung, không biết có tâm sự gì.... Nếu cứ như vậy, nếu không yên lòng, khí của người cũng sẽ không thể hiện ra trong bức tranh.

Vừa nói lão vừa lắc lắc đầu:

- Hơn hai trăm bức tranh, trong ngòi bút đều lộ ra một cổ khí bá đạo, một cổ ác khí, nhìn thế nào cũng không giống công pháp bốn môn, vậy ta mới biết, La thiếu hiệp người ngoài họ Trần ta còn từng bái cao nhân khác làm sư.

Nét cười trên mặt Trần Phấn nhạt đi, ánh mắt nhìn Tống Dương cũng trở nên phức tạp: đầu tiên là phần nộ, sau đó là khổ sở, cuối cùng là... đau lòng.

- Môn quy không phải ta định, ta cũng không thể thay đổi

Giọng Trần Phấn rất nhỏ:

- La Quan, nói di nguyện cho ta đi.

Vô tâm vẽ bậy lại để lộ ra võ đạo của mình? Chuyện như vậy Tống Dương chưa từng nghĩ tới, nhưng Trần Phấn thân là đại tông sư, ánh mắt sắc bén hơn người, lại thêm mười năm như một, ngày nào lão cũng vẽ tranh cầu ý, chỉ trong mấy ngày đã nhìn ra hết.

Kể cả nhảy bén như Tống Dương lúc này cũng không biết giải thích làm sao, cười như mỉa, đầu vận chuyển không ngớt muốn tìm ra lý do thích hợp để thoái thác, nhưng Trần Phấn không đồng ý đợi thêm:

- Không có sao? Vậy thì thôi đi.

Dứt lời sải một bước chân, một chưởng nhẹ nhàng áp xuống đỉnh đầu Tống Dương.

Đỉnh đầu là nơi quan trọng nhất, mặc dù hiện tại thực lực của lão chỉ ngang với thượng phẩm, nhưng bị lão đập trúng cũng chỉ có một đường chết, Tống Dương nào dám không né tránh, nhanh chóng thu mình lại, đồng thời thấp giọng nói:

- Ngài hãy nghe ta nói.

Nhưng Trần Phấn khoát tay một cái liền đứng góc một chỗ, cho tới lúc này, cho tới lúc vận lực lão mới bỗng nhiên nhận ra tu vi của mình không hề tới giáp đỉnh tông sư!

Sắc mặt lão nhân tràn đầy kinh ngạc, tràn đầy sợ hãi, cảm nhận được nội tức, chằm chằm nhìn bàn tay mình, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu, đôi mắt nhìn Tống Dương từ tinh sáng dần dần trở nên đục ngầu, không lâu sau lại từ đục ngầu trở nên trong suốt, nhưng ngay sau đó, nét thanh minh lập tức tan biến, chỉ còn có hỗn loạn, Trần Phấn gầm lên:

- Người không phải La Quan, người là ai?

Không đợi Tống Dương trả lời, lão nổi giận lôi đình, đánh loạn diên cuồng khắp phòng. Cho đến tận khi đâm nát cái ghế cuối cùng, không tìm thấy cái gì để hả giận, Trần Phấn nổi diên lão đảo đi tới đi lui trong phòng. Hai mắt đã hoa lên rồi, đủ loại ký ức vỡ vụn như vô số lưỡi dao đâm vào não, Trần Phấn nóng nảy và mờ mịt, từ trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không tên, cái gì cũng không nhớ, cái gì cũng không biết, cái gì cũng nghĩ không ra, tất cả đều loạn thành một đoàn!

Cuối cùng, lão ngã sấp xuống đất, hai tay ôm đầu, cuộn tròn lại run rẩy. Tống Dương bước nhanh tới, muốn dìu lão đứng lên, nhưng ngón tay mới chạm vào lão đã nhảy mạnh lên gạt phắt ta, lớn tiếng quát:

- Cút ngay!

Vừa quát lão vừa lao nhanh ra khỏi phòng, lão đảo bước đi. Tổng Dương lo lão gặp chuyện không may lập tức đuổi theo sau, tuy nhiên lão không ra khỏi dịch quán mà quay về phòng mình.

Tổng Dương đợi ở bên ngoài một lúc thấy lão không rời phòng cũng hơi yên tâm, cười khỏ quay về phòng mình.... Chuyện Trần Phán khó giải, không có cách gì...

Bây giờ đã quá nửa đêm, lão Trần phát cuồng trên dưới dịch quán đều bị kinh động, ai nấy đều cầm đèn thò đầu ra hỏi lý do. Mà trong Phượng Hoàng thành còn một nơi khác, cũng đèn đuốc sáng trưng – Hình bộ.

Đỗ đại nhân rất ít khi nổi giận với thuộc hạ, lần này cũng không ngoại lệ, lão chỉ ngồi xuống ghế giữa nha môn của mình, không nói một lời nào thẳng đến tận hừng đông. Từ khi xảy ra vụ án ở Hồn Nghi giám, ngày nào cũng như thế này. Mà lão không đi, quan viên Hình bộ từ trên xuống dưới người nào dám giao ca, nghỉ việc? Mọi người phụ trách tra án ngày đêm không nghỉ truy tìm manh mối, những người không quan hệ với án tử này cũng không dám thả lỏng, có thể hỗ trợ thì hỗ trợ, giúp không được thì chạy lung tung tìm việc gì đó làm, lúc này chẳng ai dám nhàn rỗi.

Bỗng nhiên Đường Hỏa Thối chạy vào, mặt mày nhể nhại mồ hôi nhưng lại đầy vui mừng, vừa bước một bước vào chính đường liền liên miện hô:

- Khởi bẩm đại nhân, tìm được rồi, tìm được, tìm được rồi!

Đỗ đại nhân vẫn lãnh đạm:

- Tìm được cái gì?

Đường Hỏa Thối dừng bước, khom mình thi lễ đồng thời miện nói không ngừng:

- Tìm được khổ chủ ! Có người nhận ra bức họa của Tổng Dương!

Đỗ đại nhân trước sau như một, trên khuôn mặt cũng chẳng có biểu cảm gì nhiều, chỉ có tròng mắt của lão hằn lên tơ máu, liếc y một cái:

- Có người nhận ra bức họa cũng không chắc nhận ra khổ chủ.

Mặc dù trên thông cáo không treo giải thưởng nhưng ngay ngày đầu mới phát ra, đã có mười mấy người đến Hình bộ nói nhận được khổ chủ đang cười ha hả kia, thẩm tra một hồi, một nửa là nhận sai người, một nửa rõ ràng là đến thử vận rủi tiền.

Đường Hỏa Thối vì chạy quá nhanh vẫn còn đang thở hồng hộc, nghe vậy lập tức lắc đầu:

- Lần này là thật, các huynh đệ thông qua thân phận của khổ chủ đã truy ra người có quan hệ với y, thì đến một tiểu lại của Hồn Nghi giám, mà tiểu lại kia lại có động cơ mười phần...

- Hiện người ở đâu?

Đường Hỏa Thối biết Thượng thư đang nói đến nghi phạm kia:

- Người đã lạng lẽ bắt, chưa thẩm vấn, tuy nhiên hẳn là sẽ không sai! Đại nhân yên tâm, án tử này nhất định sẽ phá.

Đỗ đại nhân gật gật đầu, trầm ngâm một lát mới nói:

- Chuyện phá án này không ai được nói ra ngoài. Dám nói ra nửa chữ, tự mình cắt lưỡi đi.

Đường Hỏa Thối sửng sốt, không dám hỏi nữa câu, khom người tuân mệnh cáo lui.

- Chuẩn bị kiệu, hồi phủ!

Đỗ đại nhân cũng đứng dậy nói với thuộc hạ.

Một canh giờ sau, Hình bộ mật báo trực tiếp lên phủ Thượng thư, nghi phạm cung khai xác nhận có liên quan. Lúc này, Đỗ đại nhân vẫn không cười lấy một chút, thậm chí xé tan luôn mật báo, quay lại trong

phòng tiếp tục ngủ, mà mấy hôm sau lâm triều, bị Hoàng đế truy vấn, Hình bộ Thượng thư cũng vẫn chưa bẩm báo lên, chỉ thỉnh cầu Phong Long Hoàng đế thư thả thêm cho vài ngày.

Một vụ án kinh động cả triều cuối cùng cũng đã được phá, nhưng Đỗ Thượng thư lại một tay che nó đi.

Đồng Lam Phương

80. Chương 80: Trong Lòng Bàn Tay

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 80: Trong lòng bàn tay

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Một vụ án lớn kinh động tới toàn triều đình rốt cục thông báo là đã phá, nhưng Đỗ thượng thư lại một tay che giấu vụ này.

Tổng Dương đối với chuyện này không cảm kích chút nào. Ngày mùng 1 tháng 2, ngày mai chính là ngày tuyển chọn chính thức, thời gian còn lại của hắn không còn nhiều nữa, nhưng hắn vẫn còn có chuyện gấp chưa làm. Sáng sớm, hắn đã chạy đến hiệu thuốc bắc, loạn thạch quả, hoa hà căn, tiệm hàn y, tử dục xích, hạt cây mê phương thảo, thủy nhân đan... được liệu ở Trung thổ, khác nhau hoàn toàn với cách gọi của kiếp trước, chuyện này cũng không có gì lạ, dù sao cũng không phải một Thần Nông thường xuất hiện. Tổng Dương mua tổng cộng sáu vị được liệu này, đều rất bình thường, “địa vị” và trần bì, hoàng kỳ của kiếp trước không khác nhau lắm, chỉ cần có tiệm thuốc bắc thì sẽ có chỗ bán.

Quay về dịch quán, Tổng Dương trong khi bày ra mấy cái nồi, cẩn thận sao chế sáu vị được liệu, lúc này liền nhìn ra được bản lĩnh mà Vưu thái y đã truyền thụ, nồi, được liệu, phương pháp khác nhau, độ lửa cũng khác nhau, Tổng Dương vội nhưng không loạn, trên quần áo càng không có chút vết dơ nào. Đang lúc bận bịu hăng say, Quận chúa Thừa Hợp đột nhiên đến thăm.

- Sao lại có thể?

Nhâm Sơ Dung mở to hai mắt nhìn.

Tổng Dương cười khở:

- Đại tông sư cũng không trốn được bệnh, cũng không trốn được số mệnh.

Không lâu trước đây Nhâm Sơ Dung giao phó hắn đi điều tra tình trạng của Trần Phán, lại thêm sau khi Tổng Dương vẫn không thể thoát thân, Quận chúa chỉ nói là không có chuyện gì, nhưng đêm qua dịch quán đã xảy ra động tĩnh không nhỏ, nàng cũng nhận được tin tức, đặc biệt tới đây hỏi thăm.

Tổng Dương đem tất cả những chi tiết có liên quan đến Trần Phán bẩm báo lại đúng sự thật, Nhâm Sơ Dung hết sức kinh ngạc vẫn xác thực là có chút cảm kích, nâng chung trà lên hớp từng ngụm nhỏ, Tổng Dương lại chuyển đề tài, đột ngột hỏi:

- Thế lực trong triều đình, chắc là rất phức tạp đúng không?

Nhâm Sơ Dung không ngờ hắn lại hỏi chuyện này êm đẹp, theo bản năng gật gật đầu, thuận miệng trả lời:

- Có người thân Thổ Phiên, có người thân Đại Yên, có kẻ sống tạm bợ, cũng cố gắng đi tới một trận chiến., một câu hai câu nói không rõ ràng.

- Hoàng đế thì sao? Ông ấy nghĩ sao?

Xung quanh không người, Nhâm Sơ Dung cẩn thận nhưng cũng không hẹp hòi, bình luận hai câu về Thánh thượng nàng cũng không quá xem trọng:

- Hoàng đế trẻ tuổi, ngày thường cũng không có chủ ý lắm, chỉ qua loa, xem như là giữa quy giữa củ thôi.

Tổng Dương gật gật đầu:

- Vậy thì nếu như...

Đang nói, hần khẽ nhíu mày, dường như cảm thấy nói ra lời như vậy không ổn, giơ tay lên nắm lấy cổ tay mềm mại của Nhâm Sơ Dung. Nhâm Sơ Dung đâu có ngờ hần sẽ như vậy, lúc này vừa thẹn vừa giận, còn chưa đợi nàng nói gì, Tổng Dương đã mở lòng bàn tay của nàng ra, đưa ngón tay chậm chậm viết vài chữ lên đó.

Chờ hần viết xong, Nhâm Sơ Dung chỉ còn lại vẻ mặt kinh ngạc, giọng nói bao hàm ý phòng bị:

- Người muốn làm gì?

Tổng Dương buông tay nàng ra:

- Chỉ là hiếu kỳ, thuận tiện hỏi thôi.

Ánh mắt Nhâm Sơ Dung lại lần nữa hóa vàng trắng non, nhìn thẳng vào Tổng Dương:

- Chuyện này không ai dám nhắc, cũng không ai có thể hỏi.

Tổng Dương cười:

- Nàng không nói cũng không sao, ta thử đoán xem. Đoán đúng thì phiền nàng gật đầu một cái.

- Cha nàng!

Nhâm Sơ Dung do dự một lát, cuối cùng chậm rãi gật đầu:

- Không sai!

Sau đó nàng không ở lâu nữa, lúc đi tới cửa lại dừng bước, quay đầu lại nhìn Tổng Dương, trầm giọng nói:

- Người ...đừng dọa ta, tuyệt đối không thể làm liều.

Bộ dạng Tổng Dương rất vui vẻ, ý cười ngâm ngâm:

- Yên tâm. Nàng thấy ta giống loại người liều lĩnh lắm sao?

- Giống!

Nhâm Sơ Dung cuối cùng bỏ lại một chữ, như thế mà rời đi, sau khi trở lại Hồng Ba phủ lập tức truyền lệnh cho đám thuộc hạ lão luyện:

- Điều tra cho ta! Mấy ngày nay Tổng Dương đã làm những gì, đã mua những gì, nhất cử nhất động ta đều phải biết.

Sau đó cả một buổi chiều nàng đều có vẻ không yên.

Cho tới lúc lên đèn.

Tổng Dương đang du đưa bộ đồ mới. Hần ở trong phòng của huynh đệ Hồng gia, đùa giỡn với bộ đồ mới của huynh đệ Hồng gia đã chuẩn bị vì ngày mai triệu kiến thiên tử.

Bây giờ là thời điểm ăn cơm, ba người con trai Hồng Gia không có trong phòng, trong miệng Tổng Dương khẽ đọc: loạn thạch quả một vị, hoa hà căn một vị, tiệp hàn y một vị... Bột thuốc gồm ba vị thuốc đã bí mật chế tạo được Tổng Dương chia ra bôi lên trên bộ đồ mới của ba người. Bột thuốc đã qua sao chế khó phân biệt, màu sắc một số gần như trong suốt, mùi thuốc cũng bị Tổng Dương khử hết, bôi lên quần áo liền nhìn không ra có điểm gì khác thường.

Bôi thuốc lên áo quần mới xong, Tổng Dương cũng không vội vàng rời đi, mà còn tìm kiếm cái gì ở xung quanh. Lần tuyển chọn vị trí trong cung điện ngày mai, chính mình đứng thứ nhất từ dưới lên, Hồng gia

xếp thứ hai thì không tránh khỏi có chút quá trùng hợp. Bình tĩnh mà suy xét, Tống Dương không nghĩ tới chuyện lại phải đối phó với ba tên xấu xí này, tuy nhiên thực sự muốn tránh cũng không tránh được, nếu như phải “đánh” thì Tống Dương nhất định sẽ là người động thủ trước.

Qua một hồi, Tống Dương cuối cùng đã có thể tìm thấy thứ mà hắn muốn tìm, nghề của kiếp trước khiến hắn có bản lĩnh này, không đến thời gian uống hết một tách trà, miệng Tống Dương lăm bằm gì đó, cười tủm tỉm rời khỏi phòng bọn họ.

Bước vào hành lang, nhìn trái nhìn phải, Tống Dương bước bộ nhanh nhẹn, lại đột nhập vào khuê phòng của Nam Vinh Hữu Thuyền.

Nam Vinh dựa vào vũ kỹ mà trúng tuyển, ngày mai trang phục khi gặp mặt Thánh thượng đúng là điệu múa Nghê thường của nàng. Tống Dương cũng làm như vậy, bôi thuốc lên y phục, nhưng mà đã đổi loại thuốc, loại mà hắn bôi cho Nam Vinh Hữu Thuyền là Tử Dục Xích.

Điều đáng nhắc tới đó là, đồ đạc trong phòng Nam Vinh tầng tầng lớp lớp. Trên cửa, bên cửa sổ, trước tủ đều bày biện những thứ nhỏ nhỏ, hoặc là một cây trầm cài đầu, hoặc là vài chiếc lá, mà Tống Dương cũng càng thêm cẩn thận, bảo đảm tất cả đều duy trì đúng nguyên trạng.

Bột thuốc sáu vị, chỉ còn hai vị cuối cùng, Tống Dương không “tìm” người khác nữa, sau khi quay trở về phòng liền lấy đôi giày đã được Tiểu Cửu sửa xong, đem thuốc bột nhét vào giữa hai lớp đế, rồi mang giày vào chân thử một lát, tay nghề của Tiểu Cửu quả nhiên bất phàm, đế giày may rất khéo, đi lại bình thường thì không sao, chỉ có lúc dùng lực mới có thể khiến cho bột thuốc bay ra được, Tống Dương mừng rỡ, thực là phải khen tiểu nha đầu một phen.

Đợi đến khi bữa cơm tối xong, Tống Dương lại giống như một người không có chuyện gì làm, đến thăm Nam Vinh Hữu Thuyền, sau khi vào cũng không khách sáo chút nào, trực tiếp mở miệng:

- Có chút chuyện, muốn hỏi xem nàng có thể giúp ta hay không.

“Trợ giúp cho Tống Dương”, đây là mệnh lệnh của Cố Chiêu Quân, Nam Vinh sẽ không làm trái:

- Nói nghe xem.

Tống Dương đưa cho một tờ giấy, trong miệng lại nhả vài câu, Nam Vinh Hữu Thuyền lắng nghe mặt không chút thay đổi, xong rồi gật gật đầu nói:

- Sáng mai đưa cho người.

Đến lúc này, khi nảy sinh ý tưởng cũng tốt, sớm có tính toán cũng tốt, tất cả sự chuẩn bị có liên quan đến ngày “đại tuyển chọn”, Tống Dương đã hoàn thành hết, chỉ còn an tâm chờ. Bất kể như thế nào hắn cũng muốn cướp lấy cái ghế Phó loi nhất phẩm, chuyện này là tuyệt đối không để bị cản trở.

Mà đêm dài chưa hết, ngay lúc Tống Dương chuẩn bị đi ngủ, Nhâm Tiểu Bộ lén lén lút lút chạy tới tìm hắn. Nhân lực của Tiểu Cửu không thể chê, cười hì hì giả cầm điếu rời đi, để phòng lại cho hai người.

Tống Dương có chút tò mò:

- Khuya như vậy còn chạy đến, không sợ trong nhà truy cứu sao?

Vốn không định đến, sợ quấy rầy huynh. Nhưng tối nay cùng với Tam tử nói chuyện phiếm, nói đến chuyện huynh lên điện biểu diễn kỹ năng, tí ấy nói tình hình đối với huynh bất lợi.

Nói xong, vẻ mặt Nhâm Tiểu Bộ cũng trở nên trịnh trọng, hình như có vẻ rất nghiêm trọng:

- Thứ nhất, là chuyện huynh giúp Hình bộ phá án.

Ảnh khổ chủ đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, triều đình đều biết bức họa này là bút tích của Tống Dương, hiện tại tên tuổi của “Thanh Dương kỳ sĩ Tống Dương” đã cực kỳ vang dội khắp kinh thành. Chỉ cần hơi để ý là có thể nghĩ đến, Tống Dương khi không vô cớ chạy tới giúp Hình bộ phá án, quá nửa là có liên quan tới đề mục của kì “thi đình” của hắn, nhưng đến bây giờ Hình bộ vẫn chưa bắt được hung thủ, bức họa khổ chủ cười to đã trở thành chuyện cười, Tống Dương quả thực nổi danh rồi, chẳng qua không phải là thanh danh tốt đẹp gì.

Nhâm Tiểu Bộ thở dài, lo lo lắng lắng:

- Hơn nữa huynh vốn dĩ đã dính với cái danh “xuất thân là người Yên”, đã có người nói năng xằng bậy rồi, nói huynh cố ý đùa cợt Nam Lý.

Tổng Dương cười cười, bình luận một câu:

- Nếu xem ta là người Yên, thì không có bức họa kia vẫn xem ta là người Yên, và ngược lại cũng thế thôi, không có cái gọi là. Còn gì nữa?

- Còn có ba người họ Hồng kia. Tam tử đã tiếp xúc với họ vài lần, nhìn ra được bọn họ lòng dạ hẹp hòi, kết thù kết oán với huynh là nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù. Lần sắp xếp thi đình này, lại thân thiết với huynh, không thể không đề phòng.

Nói xong, vẫn sợ Tổng Dương không tin, lại còn thật thà căn dặn một câu:

- Tam tử của ta nhìn người rất chuẩn, không sai đâu.

Nhâm Tiểu Phát tỉnh tỉnh mê mê, không giỏi tính kế, nàng nhắc tới mấy thứ này đều là vừa mới nghe Nhâm Sơ Dung nói.

Tổng Dương kéo Nhâm Tiểu Bộ ôm vào lòng, giọng điệu nghiêm túc:

- May mà có nàng...

Vừa nói được ba chữ, câu tạ ơn phía sau còn chưa kịp nói ra, Nhâm Tiểu Bộ đã cười hì hì:

- Giả quá! Không cần phải đặc biệt viết lừa cho ta vui đâu.

Nhâm Tiểu Bộ tựa đầu trên vai Tổng Dương:

- Trước khi ta chạy đến, Tam tử đã nói là không cần, tử ấy nói tử ấy có thể nghĩ đến thì huynh cũng đã nghĩ đến từ lâu rồi.

- Nhưng ta lại không tìm được, muốn đến nói cho huynh biết.

Nói tới đây, Công chúa điện hạ bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng, một tay khác của Tổng Dương đã cởi bỏ áo bào thư sinh của nàng, nhẹ nhàng lách vào trong ngực.

Tay chạm vào làn da trắng mịn nõn nà, trong lúc tâm thần bỗng bồng bềnh ai có thể không chế được, vì sao lại phải không chế? Tổng Dương không hiền lành, Nhâm Tiểu Bộ lại giả bộ hiền lành, khẽ đẩy vài cái, chẳng những không thể đẩy cái tay chỉ gây chuyện thị phi kia ra, mà ngược lại còn đem chính mình hoàn toàn ngã vào lòng của Tổng Dương. Trong khoảng thời gian sau giao thừa, trước khi Tổng Dương bị Trần Phản ép vẽ bức họa đó, Công chúa thường đến tìm Tổng Dương, trong lúc thân mật, trong lúc bất tri bất giác từ “một hồi đau quay về tê dại” biến thành “mỗi quay về giống như tiểu trùng đi”, một hồi công phu ngắn ngủi, hơi thở hỗn hển của nàng bắt đầu phát run, thân thể êm ái, hơi thở rối loạn, Nhâm Tiểu Bộ cảm thấy ấm áp, ướt át.

Tổng Dương cúi đầu xuống, nhẹ trêu đùa bên tai mềm mại của nàng:

- Nhâm Tiểu Bộ, thân thể này của nàng là một công trình bã đậu.

Nhâm Tiểu Bộ sắc mặt ửng hồng, sóng mắt dụ dàng quyến rũ chảy xuôi, dường như nói mê:

- Bã đậu ư?

Rồi sau đó nàng cười ha hả:

- Hình như đúng là có chuyện như vậy thật.

Trong lúc nói chuyện, Công chúa không kiềm chế được kẹp chặt hai chân, miệng lại hít thở sâu, cố gắng thoát ra khỏi đám mê:

- Ngày mai là ngày thi quan trọng, hôm nay không thể càn quấy...

Không đợi nói xong, Tổng Dương liền lắc đầu:

- Để thả lỏng tinh thần.

Nhâm Tiểu Bộ nửa tin nửa ngờ:

- Thật không?

Tổng Dương mặt nghiêm nghị:

- Nghe đại phu nói vậy đó, không sai đâu.

Nét hân hoan hiện trên đuôi lông mày Công chúa, hai cánh tay mềm mại quần lấy cổ người trong lòng, đôi môi đỏ mọng nóng bỏng...

Đồng Lam Phương

81. Chương 81: Tranh Luận Trên Kim Điện

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 81: Tranh luận trên kim điện

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngày mùng hai tháng hai, Long Sĩ Đầu. Bầu trời xanh không gợn mây, gió thổi ấm áp, bên trong hoàng thành cờ bay phất phới.

Ngoại trừ Trần Phấn đã mất trí nhớ ra, từ chín Châu của Nam Lý đã tuyển chọn ra được rất nhiều kỳ sĩ có tài đang mặc trang phục chỉnh tề tụ tập ở cửa cung. Cao thủ thị vệ soát từng người, còn có chó săn ở giữa, cẩn thận ngửi ngửi mỗi người, toàn bộ không có bất cứ điều gì khác thường.

Giờ Tỵ tới, mọi người xếp hàng chỉnh tề đi lên tiến vào kim điện, chỉnh đốn y phục hô to vạn tuế, Phong Long hoàng đế khen ngợi mọi người một phen, rồi sau đó khẽ khoát tay, thái giám trong cung vua cao giọng xướng dụ, đem quy trình chọn lựa quen thuộc đọc lại cho mọi người nghe một lần nữa. Lập tức trong cung tiếng chuông lớn ngân dài, mọi người rút ra khỏi kim điện, chờ ở ngoài, nghe thái giám gọi tên thì vào. Cuộc tuyển chọn cho ghế Nam Lý Phó lồi Yến quốc Nhất phẩm chính thức bắt đầu.

Tổng Dương xếp hạng cuối cùng, thời gian còn rất sớm, an tâm chờ đợi ở trong thiên điện, tĩnh tâm mà cân nhắc lí do thoát thác chính mình đã chuẩn bị, vô tình cũng cùng một cặp vợ chồng ngồi chờ, Tiêu Kỳ thấp giọng nói cười vài câu, giúp bọn họ thả lỏng tinh thần. Nhị ngốc cũng có mặt, tuy nhiên gã không hồi hộp, không cần phải thả lỏng.

Thời gian từng chút qua đi, từng người ngồi chờ ở Thiên điện bị gọi lên đại điện, sau khi biểu diễn tài năng sẽ không ngay lập tức biết được có trúng tuyển hay không, sau khi lui ra cũng không thể lưu lại trong cung, trực tiếp quay về dịch quán. Đại tuyển chọn ở kim điện liên tục suốt một ngày, trong thời gian đó cũng không tránh khỏi phải nghỉ ngơi mấy lần, để cho các vị đại nhân uống vài ngụm nước, đi vệ sinh.

Mãi cho đến hoàng hôn, ba huynh đệ Hồng gia xếp hạng thứ hai đi lên điện, chỗ này chỉ còn lại một mình Tổng Dương.

Huynh đệ Hồng gia đều có thực tài thực học, lại thêm chuẩn bị trước chu đáo, ở trên kim điện ba người phối hợp trợ giúp lẫn nhau, không chỉ có quần thần trên điện, ngay cả Phong Long hoàng đế cũng liên tiếp gật đầu. Từ đầu tới cuối cũng chỉ có hai người thờ ơ: một là người có mặt như quả mướp đắng “mang trọng án trên người” Đỗ đại nhân, người còn lại thì bình thường như gỗ mục, đã hầu hạ qua ba đời đế vương, nhìn như kẻ vô dụng, Hữu thừa tướng Ban đại nhân.

Ba huynh đệ càng nói càng trở nên thoải mái, vô tình phạm phải bệnh cũ, trong lúc hứng chí cao giọng hoa chân múa tay, vẩy tay áo đậm chân lấy thêm thanh thế, Phong Long sẽ không tính toán điểm lỗ mãng nhỏ nhỏ ấy, ánh mắt cao thượng chăm chú lắng nghe.

Ba người nói từ đầu tới cuối đã gần một canh giờ, so với những người hiền tài khác thời gian sử dụng ước chừng nhiều hơn vài lần, lúc này mới báo là kết thúc. mà trước khi kết thúc, ba huynh đệ còn thật thà nói rõ, vì thời gian có hạn, lần này không kịp nói ra một phần vạn sở học của cả đời.

Phong Long thoải mái cười to, không thể thiếu một phen khen ngợi, nhưng vẫn giống như những kẻ hiền tài khác, vẫn chưa báo cho biết kết quả ngay lúc ấy, mà là phát tay cho bọn họ lui ra, quay trở về đội tin tức.

Chẳng ngờ, ba huynh đệ cùng nhau quỳ lạy trên mặt đất không chịu rời đi, Phong Long để bắt ngờ:

- Vì sao không lui?

Người lớn nhất Hồng Nhất cung kính trả lời:

- Thảo dân biết được người tiếp theo là Tổng Dương, cả gan xin bệ hạ cho phép thảo dân được ở trên điện, nghe kiến giải của người này.

Hồng Chính cùng Hồng Chỉ cùng dập đầu:

- Cầu bệ hạ khai ân, thứ cho yêu cầu quá đáng của thảo dân.

Ba huynh đệ bị độc Tổng Dương mà cảm ba ngày, sau đó chung quy tuân thủ quy tắc, tất cả oán hận trong lòng tích góp từng chút một cho tới hôm nay, phải trước mặt Thánh thượng, cùng Tổng Dương tranh cãi kịch liệt vấn đề “đạo quốc lớn mạnh” này.

Ngay trước mặt Hoàng đế, bọn họ không sợ Tổng Dương sẽ hạ độc lần nữa, ba người có một lòng tin rất lớn, có thể khiến cho Tổng Dương bị bắt bẻ đến mức á khẩu, có thể để cả triều biết, Tổng Dương người Yến chẳng qua chỉ là một tên tiểu nhân nói phét.

Ba huynh đệ muốn lôi bộ mặt thật của Tổng Dương ra, sau ngày hôm nay thân phận đôi bên trời đất cách biệt, ba vị trụ cột quốc gia, môn sinh của thiên tử lại đi đối phó với một tên dân thường nhỏ bé... thù nào cũng báo hết rồi.

Mà Tả thừa tướng Hồ đại nhân cũng bước ra một bước, khom người trước bệ hạ:

- “Cường quốc chi đạo”, vốn là càng tranh cãi thì càng thông suốt, thần cũng xin Thánh thượng khai ân, cho ba người bọn họ ở lại trên điện, ban thưởng cho bọn họ được mở lời.

Nghe một người nói, dù sao cũng không bằng nghe vài người tranh cãi thì càng thú vị, Phong Long vui vẻ gật đầu:

- Gọi Tổng Dương lên đây.

Tổng Dương lên điện, chiếu theo lễ nghi quy củ, vắn an, báo quê quán, danh tính rồi sau đó đứng dậy trang nghiêm, đồng thời vẫn không quên nhìn huynh đệ Hồng gia tươi cười. Nụ cười của hắn hết mực chân thành.

Phong Long nhìn hắn từ trên xuống dưới, Tổng Dương diễn trò, làm bộ trộm liếc mắt một cái nhìn Thánh thượng, lập tức hiện ra một phần kinh ngạc, tiếp tục thất vọng... hoàn toàn là vẻ mặt “lần trước đúng là có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn”. Phong Long tìm lại được cảm giác, lúc này mới chậm rãi mở miệng, nhưng vẫn chưa đề cập đến chuyện “hiến nghệ”:

- Trẫm nghe nói, trước đây ngươi đã giúp Hình bộ vẽ một bức họa, rất nhanh liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ danh tiếng của Tổng Dương, ở kinh đúng là thật sự vang dội.

Hoàng đế vừa mở miệng đã nói lời không hay, huynh đệ Hồng gia mặt lộ vẻ vui mừng, Hồng Nhất Canh không kìm lòng nổi, muốn vượt râu mím cười, tay vừa mới nâng lên một nửa, bỗng nhiên tỉnh ra hiện tại đang ở trên điện Kim Loan, không phải đi trà lâu xem diễn nghe thơ, vội cuống quýt thả tay xuống.

Tổng Dương không có gì hổ thẹn:

- Án lạ đồn đại quấy nhiễu dân chúng, người chết mong chờ rửa oan, thảo dân chỉ có tận một phần lực của mình, hy vọng có thể giúp đỡ được chút gì đó.

Ngữ khí của Phong Long không tốt:

- Giúp đỡ ư? Trầm lại nghe nói, bức họa kia không chỉ cái gì cũng không giúp được, mà còn rước lấy vô số cười nhạo. Tổng Dương, người nói rõ ràng xem.

Nói xong, Hoàng đế ở trên Long ý hơi nghiêng thân người về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng chăm chú vào Tổng Dương:

- Về một bức họa khổ chủ cười ha ha, trong đầu người nghĩ đến cái gì?

Thần sắc Tổng Dương ung dung, giọng điệu thật thà:

- Vì truy nã hung thủ, có thể khám nghiệm tử thi, phân tích xương cốt, để thẩm tra oan hay ngay, Hình bổ có thể mở quan tài ra kiểm tra thi thể, kinh động đến người đã chết là vì an ủi linh hồn của họ ở trên trời. thảo dân về bức họa khổ chủ cười ha ha kia, cũng là tâm tư như vậy, hoàn toàn không có ý khinh thường.

Tiếp theo, Tổng Dương thậm chí còn nâng ánh mắt lên, nhìn Hoàng đế một hồi, lập tức thu hồi ánh mắt tiếp tục nói:

Khi kiểm nghiệm xương cốt thì thảo dân đã biết, bức họa này một khi đưa ra thảo dân nhất định sẽ trở thành trò cười của toàn thành. Nhưng chỉ cần có một phần cơ hội có thể vì người đã chết đòi lại công đạo, đem cái ác ra công lý, cũng bất chấp những thứ khác, người ngoài muốn cười thì cứ cười đi, thảo dân không thẹn với lương tâm, tự trong tâm...tự hào.

Lúc này Hồng lão tam quỳ lạy:

- Thảo dân có chuyện muốn nói, xin bệ hạ ân chuẩn.

Phong Long khoát tay áo, thay đổi vẻ mặt hòa nhã, cười nói:

- Lúc này đã ban thưởng cho người được mở miệng, muốn nói cứ nói, không cần phải khởi tấu trước nữa.

Sau khi ạ ơn, Hồng Chỉ chuyển ánh mắt hướng về Tổng Dương:

- Các hạ nói như vậy cảm động lòng người, Hồng Chỉ tự đáy lòng khâm phục.

Không đợi nói xong, Tổng Dương liền lắc đầu nói:

- Không cần chào hỏi, tiên sinh trong lòng muốn không khách khí, ngoài miệng lại cực kỳ khách khí, không ngại khó chịu sao? Thánh thượng cho gọi ta yết kiến, cũng không phải là vì nghe lời khách khí của người với ta.

Thói quen khiến cho Hồng Chỉ vung tay áo lên, nói thẳng vào chủ đề:

- Nếu thực sự vẽ được bức họa, thì lời nói khí khái đó của người còn có thể tin được, nếu là không hề có đạo lý làm càn quấy bức họa, không chỉ là khinh nhờn người chết, lại còn lừa bịp pháp luật của Nam Lý ta, nên trị tội!

Nói xong, Hồng Chỉ tạm dừng, lại thản nhiên thêm vào một câu:

- Nói đi nói lại, nếu thực sự vẽ giống thì sao lại lâu như vậy vẫn chưa nhận ra khổ chủ?

Hồng Chỉ bắt được đúng điểm yếu mà mở miệng làm khó, lại không chú ý tới, Tả thừa tướng vừa mới mở miệng xin cho bọn họ lưu lại hung hăng trừng mắt nhìn gã.

Tựa như Thừa Hợp quận chúa trước kia và Tổng Dương đã từng nói, rất nhiều người tài, khắp nơi lôi kéo. Ba huynh đệ Hồng gia này đã sớm bị Tả thừa tướng thu nhận về dưới trướng rồi.

Tả Thừa quyền cao chức trọng, làm việc tự có chừng mực, đối với loại chí sĩ hùng biện này kỳ thật cũng không thêm để ý. Nhưng thân phận khiến cho có một vài lời Tả thừa tướng không thể trực tiếp mở miệng nói cho Thánh thượng nghe, cho nên lão thu nhận ba người này. Nói trắng ra, “đạo cường quốc” huynh đệ

Hồng thị vừa mới ở trên kim điện nói ra, chính là “đạo cường quốc” có lợi đối với Tả thừa tướng nhất. Hôm nay như vậy, về sau ba huynh đệ thăng tiến “quốc sĩ”, mãi mãi cũng như vậy.

Huynh đệ Hồng gia thù hận Tổng Dương đến chết, cầu Tả thừa tướng có thể cho một cơ hội, để bọn họ ở trên cung điện cùng Tổng Dương tranh cãi một hồi, công kích cho hắn trở lại nguyên hình. Điều này đối với Tả thừa tướng mà nói chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, trước sắp xếp thứ tự, lại ở trên điện cầu xin lưu lại ba huynh đệ.

Tuy nhiên, Tả thừa tướng chỉ là đáp ứng cho ba huynh đệ nhằm vào “đạo cường quốc” mà bác bỏ Tổng Dương, để biểu hiện họ có tài học rất cao, được Thánh thượng tán thưởng, nhưng chưa bao giờ cho bọn họ trong chuyện “bức họa” này lên tiếng. Chuyện bức họa, liên lụy không chỉ Tổng Dương, còn có Hình bộ.

Bức họa là do Tổng Dương vẽ, phát hạ chân dung là Hình bộ, nắm lấy chuyện này không buông, đánh vào không chỉ là Tổng Dương.

Hình bộ thượng thư vì đứng trung lập, cũng không tham dự vào chuyện đấu đá khắp nơi trong triều, chỉ làm chuyện hình luật của chính mình, đối với những chuyện khác trong triều không hề dòm ngó tới. Có thể duy trì vị trí trung lập trong triều, bản thân cũng là một biểu tượng thực lực rồi. Tả thừa tướng không sợ người này, cũng chưa bao giờ muốn đắc tội với Hình bộ.

Hồng Nhất, Hồng Chính, Hồng Chỉ ba người dù sao cũng xuất thân hàn hân, căn bản không hiểu được dây dưa này, cái bọn họ muốn chỉ là truy đuổi Tổng Dương, đuổi hắn tới mức không còn chỗ trốn, đánh tới mức cả đời không thể vươn lên được. Lại căn bản không hề nghĩ được rằng, chính mình đang cầm cây gậy tre chọc vào một tổ ong vò vẽ trên trời.

Đồng Lam Phương

82. Chương 82: Tỉ Lệ Vàng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 82: Tỉ lệ vàng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương không lôi kéo Hình bộ vào cuộc, vẫn đem toàn bộ sự việc đổ vào mình:

- Giống hay không giống, ta đều đã làm hết sức, lúc này cũng đã nói rồi, bất kể trách tội hay chế nhạo cũng do mình ta chịu, bây giờ có thêm Hồng tiên sinh nghi ngờ, cũng không có cách nào khác.

Chuyện bức họa này, bản thân hắn và Hình bộ chính là một sợi dây thừng châu chấu, Hồng lão tam giờ gây đánh qua, không cần Tổng Dương nói gì, gương mặt khổ qua của Thượng thư tự nhiên cũng nhìn thấy. Nếu nhìn từ góc độ khác, Đổ đại nhân có thể đồng ý phân phát bức họa, Tổng Dương cũng đã chịu ơn rất nhiều rồi, đến bây giờ vụ án chưa được phá, phần áp lực cực kỳ lớn này, Tổng Dương cũng muốn gánh vác phần nhiều.

Hồng Chỉ vẫn giương lên, vết sẹo trên mắt nghiêng qua Tổng Dương, cười lạnh nói:

- Tổng tiên sinh không hiểu được ý ta, điều ta muốn nói là, người dựa vào cái gì mà vẽ ra bức họa kia? Căn cứ theo cái gì, lí do ở chỗ nào, rốt cuộc có phải là vẽ bừa lung tung để cười nhạo hay không?

Tiểu nhân hí hửng đắc ý, nói bừa, hoàn toàn không nghĩ tới giờ phút này khi chỉ trích Tổng Dương ác ý cười nhạo kinh sự, luật pháp, thì Hình bộ cũng cùng chịu trách nhiệm cùng tội. Tả thừa tướng rất cục nghe không nổi nữa, ho khan một tiếng:

- Hôm nay các vị lên điện, là vì cuộc tuyển chọn kỳ sĩ của Nam Lý ta, hai vị hiền tài càng nói càng xa rồi.

Đúng vào lúc này, một giọng nói uể oải, từ trên điện vang lên:

- Thánh thượng, thần có việc khởi tấu.

Hình bộ Đỗ đại nhân bước ra một bước, tay cầm nha bản hướng về Phong Long khom người.

Phong Long không nói gì, chỉ gật gật đầu, ra hiệu cho Đỗ đại nhân cứ nói đừng ngại.

Ánh mắt Đỗ đại nhân bình tĩnh, trước tiên liếc nhìn Tống Dương một cái, rồi sau đó lại chuyển ánh mắt về phía Hồng Chỉ, bất thành linh, vị đại quan vẫn luôn không có biểu tình gì tự nhiên cười với y một cái. Mỗi khi có vụ án lớn cần đích thân Thượng thư thẩm tra, khi tình tiết vụ án được chắc chắn, lúc thủ phạm bị định tội xử tử, Đỗ đại nhân đều tặng cho người đó một nụ cười như vậy.

Hồng Chỉ nhận được sủng ái mà lo sợ, còn không biết chính mình ở trong mắt người có bộ mặt khổ qua, đã biến thành người chết rồi.

Nụ cười tắt đi, Đỗ đại nhân hướng về Tả thừa tướng chấp tay:

- Lòng người mới là thứ quan trọng nhất, Hồ đại nhân nghĩ, tâm địa của Tống Dương thế nào? Hắn vẽ ra bức họa chân dung khổ chủ, rốt cuộc là vì muốn lừa thiên hạ, hay thật lòng muốn giải oan cho người chết?

Hình bộ thượng thư không dễ đối phó, “môn sinh” của Tả thừa tướng chọc tới ông ta, ông ta liền trực tiếp tỏ thái độ với Tả thừa tướng. Tâm địa của Tống Dương chính là tâm địa của Hình bộ, vấn đề của Đỗ đại nhân đơn giản và trực tiếp.

Còn Phong Long hoàng đế ngồi trên long ỷ, nhìn thần tử “nghị sự”, giống như rất vui vẻ, hoàn toàn không có ý nói chen vào.

Trong lòng Tả thừa tướng mừng Hồng Chỉ gây chuyện thị phi, trên mặt thì tươi cười nham nhảm, nhẹ nhàng tháo mở đề tài:

- Tống Dương là kỳ sĩ tuyển từ Thanh Dương, con mắt nhìn người của Huyền Cơ Công chúa nói đáng tin, đương nhiên là đáng tin.

Đỗ thượng thư không truy cứu nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu:

- Hồ đại nhân có điều không biết, người này không chỉ có suy nghĩ không tồi, bản lĩnh cũng có thể xem là “tài ba”.

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn về Phong Long hoàng đế, lại cúi người thi lễ lần nữa:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Hồn Nghi giám theo dõi vụ án nguy hiểm này vừa nãy vừa thông báo, hung thủ bị truy nã đã đưa về quy án, chân tướng tình tiết vụ án rõ ràng. Điều tra nguyên nhân chuyện này, chính là nhờ bức họa khổ chủ của Tống Dương có người nhận ra, bởi vậy xác định được thân phận của người chết, đột phá được cửa này thì không còn trở ngại gì nữa.

Sau đó Đỗ thượng thư đứng thẳng lưng lên, nhìn Tống Dương gật gật đầu.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở trong kim điện đều cảm thấy không ngờ, trong đó sắc mặt Hồng Chỉ là khó coi nhất, vụ án đã phá rồi thì những khiển trách vừa rồi tất cả đều trở thành vô lý mà làm khó dễ, một cái tát này của Đỗ thượng thư cũng được coi là vang dội.

Tống Dương cũng lập tức nhẹ nhõm hẳn ra, không phải bởi vì huynh đệ Hồng gia, trong mắt Tống Dương vốn dĩ không có bọn họ.

Phong Long đầu tiên là lộ vẻ mặt vui mừng, nhưng rất nhanh lại nhú mày:

- Phá được án khi nào vậy? Sao không nói sớm?

- Vừa nãy lúc đi nghỉ hạ thần nhận được tin tức, vốn định đợi cuộc tuyển chọn qua rồi mới trình lên bệ hạ, vừa vặn bây giờ bị Hồng... Hồng Chỉ nhắc tới, liền nói ra trước.

Rõ ràng định để thêm một ngày sau mới trình báo tình tiết vụ án, bị Đỗ thượng thư nói thành “hay là nói trước đi” rồi, Đỗ đại nhân không ngừ khí, không biểu cảm, bất kể là nói thật hay nói dối, từ miệng ông ta nói ra thì luôn là bộ dạng đương nhiên vậy.

Đỗ đại nhân không phải là giang hồ hảo hán, cũng không để ý cái gì mà “tri ân báo đáp”. Quan trường chìm nổi, lợi đến rồi lợi đi, không có bằng hữu cả đời, cũng không có kẻ địch cả đời, sao có thể hành động theo cảm tính được? Tuy nhiên, nếu không tổn lực, không hại đến thân, Đỗ đại nhân cũng không ngại đến giúp đỡ người của mình một chút. Chuyện hôm nay là như vậy, Tống Dương giúp ông ta phá được vụ án lớn, ông ta giúp hắn được hãnh diện.

Đỗ đại nhân tâm tư không tồi, lúc trước Tống Dương chủ động chạy tới giúp phá án, ông ta liền đại khái cũng đoán ra được, hành động này của Tống Dương quá nửa là có liên quan đến kì thi tuyển chọn này, tuy rằng ông ta không nghĩ được hai sự kiện cụ thể có liên quan gì. Ông ta đem vụ án giấu đi, chính là vì vào lúc tuyên bố tuyển chọn, đem ra giúp Tống Dương.

Đối với Hình bộ thượng thư mà nói, vụ án ếm lại một ngày sau mới trình báo cũng không đáng là chuyện gì to tát.

Tin tức này tới đúng lúc đúng chỗ, bản lĩnh chờ thời cơ của con cáo già này không phải hạng tầm thường.

Bức họa “khổ chủ cười to” không ngờ thật sự phát huy tác dụng, hơn nữa lại thêm lời nói “chỉ muốn tận một phần lực, cam nguyện bị cười nhạo” trước đó của Tống Dương, vài vị đại quan trên điện toàn bộ đều thay đổi ánh mắt, lại còn khiến người ta không kìm được muốn hỏi thêm một câu: thông qua bộ hài cốt, làm thế nào Tống Dương vẽ ra được khuôn mặt của người chết.

Quả nhiên, Phong Long Hoàng đế lúc này cười hiếu kỳ, nói:

- Tống Dương, người làm thế nào mà vẽ được khổ chủ?
- Gia học duyên cớ... (nguyên do là gia đình có truyền thống học giỏi)

Tống Dương vẫn lấy lý do thoái thác “quan sát tự nhiên tìm hiểu huyền cơ” hồi lúc đăng đài hiến nghệ ở Thanh Dương, sau đó mới quay lại câu chuyện:

- Có thể từ hài cốt mà quay lại tướng mạo của người chết, là dựa vào một vị “tỉ lệ huyền bí của trời đất”.

Hồng Chỉ tạm thời không nói gì, Hồng Chính thì rõ ràng hừ lạnh một tiếng, ý tứ càng rõ ràng, cảm thấy Tống Dương giả thần giả quỷ, lời nói ngông cuồng không căn cứ. Nhưng may sao, tiếng hừ lạnh này của Hồng Chính vừa ra khỏi mũi chậm một khắc, Hoàng thượng ngồi trên long ý đã có nhã hứng truy hỏi Tống Dương:

- Cái gì mà tỉ lệ huyền bí?

Hồng lão nhị hừ lạnh, người châm chọc hình như là Hoàng đế. Ba huynh đệ Hồng gia đồng thời hừ ra một tiếng, may mà lúc này không ai chú ý đến họ.

Tống Dương chọn lộn từ, cao giọng trả lời:

- Ví dụ như ong mật, tất cả tổ ong trong thiên hạ đều giống nhau, số lượng ong đực sẽ nhiều hơn số ong cái một chút, nếu đếm lại tỉ mỉ hơn chút nữa sẽ càng phát hiện ra tỉ lệ phần trăm số lượng ong thợ và ong chúa trong mỗi tổ ong, tất cả đều giống nhau, tỉ lệ này đó là tỉ lệ huyền bí của trời đất mà tiểu dân đã nói.

Phong Long không biết nên cười hay khóc:

- Người chỉ dựa vào tỉ lệ ong mật, mà tính ra được tỉ lệ trời đất sao?

Tống Dương cười mà lắc đầu:

- Tỉ lệ giữa chiều dài thân và chiều dài hai cánh mở rộng của một con bướm bướm; tỉ lệ giữa đoạn thân của hai loại lúa nước và lúa mạch, vân trên vỏ con ốc, một vòng ngoài so với một vòng bên trong, nếu tổn công chút nữa, còn có thể đo được tỉ lệ giữa dài cao và dài rộng của cây cối. Vạn vật trên thế gian, nhiều vô số kể, đều sẽ có “tỉ lệ huyền bí trời đất” mà thảo dân nói.

Tỉ lệ vàng, nguyên bản là tên gọi nghe rất êm tai, sau khi bị Tống Dương bóp méo thành “tỉ lệ huyền bí trời đất”, lập tức nghe tầm thường ít nhiều. Kiếp trước, Tống Dương có đọc qua một cuốn tiểu thuyết viễn tưởng đang thịnh hành là “Mật mã Da Vinci”.

Cũng giống như tất cả những người đã từng đọc qua cuốn sách này, hần cũng sinh ra hứng thú với “tỉ lệ vàng” được giải thích thắm đẫm tính huyền bí trong cuốn sách này, rồi sau đó lên mạng tra cứu, lúc này hoảng sợ phát hiện ra, trong tự nhiên, trong cuộc sống, thậm chí trong vô số sự kiện lịch sử trọng đại, tỉ lệ vàng thật sự có ở khắp nơi, không thể dùng khoa học kỹ thuật hiện đại để giải thích, đây là thuộc loại con số thiên nhiên thần bí.

Tổng Dương đem tất cả những gì hần biết, có liên quan đến tỉ lệ vàng trong tự nhiên không ngừng liệt kê ra, hoàn toàn đều là chi tiết gần gũi, nhưng từ trước giờ vẫn xem nhẹ, mà trong lúc mơ mơ hồ hồ này lại trùng hợp đột nhiên phát hiện ra, trong lòng tự nhiên dâng lên vài phần kinh ngạc, Hoàng đế cũng vậy, các đại thần cũng như vậy.

Đem những hiện tượng trong tự nhiên có liên quan đến tỉ lệ vàng liệt kê xong, hần lại xoay chuyển câu chuyện, trở lại vấn đề trước đó của Phong Long:

- Tỉ lệ huyền bí bao quát vạn vật, người trên thế gian cũng ở trong đó. Chính vì như vậy thảo dân mới dám lớn mật thử một lần, nhờ có hồng phúc của bệ hạ, chân dung mà thảo dân vẽ ra được cũng may mắn có được vài phần giống với người chết.

- Trở lại nguyên trạng cho người chết, điểm mấu chốt nhất là ở chỗ sắp đặt khoảng cách tỉ lệ giữa ngũ quan.

Tiếp theo là nói về “tam đình ngũ nhãn”, lý luận này chính là tỉ lệ vàng thể hiện trên kết cấu ở mặt người, cái thể sau đó đã sớm hoàn thiện, thành thực, còn lí do thoái thác hôm nay, Tổng Dương đã chuẩn bị từ lâu, ngôn ngữ rõ ràng, giảng giải sinh động, mọi người trên điện không nói được một lời, cẩn thận lắng nghe.

Lúc này chủ đề trung tâm mà Tổng Dương chuẩn bị khi tham gia tuyển chọn chính là “tỉ lệ vàng”. Cũng chính vì như thế, khi nghe nói tới vụ án hài cốt của Hồn nghi giám hần mới có thể chủ động tới giúp đỡ. Vụ án chấn động triều thần này, ngay cả hoàng đế cũng chú ý, ý tưởng của Tổng Dương rất đơn giản, nếu có thể thành công trả về nguyên trạng, trợ giúp phá án, vậy thì “tỉ lệ huyền bí” đã có chủ đề để khơi mào ra, cũng thêm được một bằng chứng mạnh mẽ.

Giải thích có liên quan đến “tam đình ngũ nhãn”, ước chừng kéo dài thời gian một nén nhang, giữa lúc Phong Long có ngắt lời vài lần hỏi chi tiết, đáng vẻ rất thú vị, đến cho hiểu rõ toàn bộ, mới cảm thấy gặt đầu mĩ mãn. Mà lời Tổng Dương muốn nói, vẫn còn xa xôi lắm, lại biến chuyển:

- Không chỉ có ngũ quan, tướng mạo, tỉ lệ huyền bí trên cơ thể con người cũng nhiều vô kể.

Lấy rốn là ranh giới, tỉ lệ người trên dưới; lấy yết hầu làm ranh giới thì là tỉ lệ hai phần thân trên dưới; tỉ lệ từ bả vai đến khuỷu tay, khuỷu tay đến đầu ngón tay; tỉ lệ chiều rộng và chiều dài ngón tay; thậm chí cho tới khớp xương, cột sống, vân vân... Tổng Dương thao thao bất tuyệt, một rồi lại một ví dụ đưa ra. Phong Long cũng là người trẻ tuổi, vừa nghe, đã sớm truyền chỉ cho thái giám đem thức mềm tới, dựa theo cách nói của Tổng Dương, đo đạc từng cái so sánh, vừa đo các đại thần, vừa đo chính mình, ba huynh đệ Hồng gia cũng bị đo cẩn thận một lần. Mà từ kết quả đo đạc lần lượt đều được chứng thực, tất cả con số đều dừng ở “tỉ lệ huyền bí”, về mặt Hoàng đế cũng dần dần biến đổi.

Nếu nói ví dụ tỉ lệ vàng trong tự nhiên trước, sẽ làm mọi người kinh ngạc không ngừng, vậy hiện tại, con số này đột nhiên chạy tới trên người chính mình, cảm giác trong lòng đó là...chấn động.

Đến lúc này, Tổng Dương rốt cục im lặng, hướng về bệ hạ thi lễ. đích thân Hoàng đế và thái giám duyệt lại tỉ lệ, kích thước đã đo được, nhân cơ hội này các đại thần cũng nghị luận với nhau vài câu, dù sao giờ phút này chọn lựa hiền tài, mà không nghị sự cũng không cần quá nghiêm túc.

Ba vị huynh đệ Hồng gia liếc mắt nhìn nhau, về mặt đều có chút bất đắc dĩ.

Một đạo lý, có thể biến thành vô số quan điểm, nảy ra vô số luận điểm, ba người Hồng gia có đại tài hùng biện, công phu văn tự là thích nhất cũng là giỏi nhất, Tổng Dương cho dù có đem tất cả những chân ngôn chí lí của hàng trăm nhà ra, vẫn sẽ bị bọn họ tìm ra lỗ hổng, bắt được sai lầm, nhưng đến bây giờ mới dừng, những điều Tổng Dương nói đều là khoa học, ba huynh đệ căn bản tìm không thấy chỗ để mở lời, trong lòng chỉ có thể nghĩ mà buồn bực thôi.

Đồng Lam Phương

83. Chương 83: Tươi Cười

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 83: Tươi cười

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hồng Nhất không hề che giấu thái độ thù địch của mình, nhẹ nhàng nói với Tống Dương:

- Đợi các hạ nên quay về chủ đề chính rồi chứ? Chúng ta lưu lại đây, là chờ nghe lời bàn cao kiến của các hạ.

Trong mắt ba huynh đệ, “một trận” này còn chưa bắt đầu, những điều Tống Dương nói đều là tạp học không hề liên quan đến cường quốc, giữ sức chờ đợi đến phía sau sẽ đi vào chủ đề, lại nào đâu có ngờ được rằng, tạp học “tỉ lệ huyền bí” này chính là chủ đề của Tống Dương hôm nay.

Tống Dương đối với ba huynh đệ gật gật đầu, vốn không muốn nói thêm gì nữa, nhưng một lát sau, hần thở dài, lại chỉ có bọn họ mới có thể nghe được giọng nói của hần, hạ giọng nói:

- Ba người các ngươi, có chừng có mực đi.

Hồng Nhất không nói gì, chỉ là run run tay áo, khuyên bảo cuối cùng bị trở thành khoan dung, mà lại là khoan dung bị cự tuyệt.

Tống Dương lắc lắc đầu. Cười, không để ý tới ba huynh đệ nữa, quay đầu nhìn Phong Long còn đang kinh ngạc với “tỉ lệ huyền bí” khom người nói:

- Thảo dân có một thứ, muốn mời bệ hạ xem qua.

Nói xong, từ trong lồng ngực lấy ra mấy tờ giấy, nắm trong tay giơ lên cao quá đầu.

Trước khi lên điện tất cả hiền tài đều phải trải qua soát người nghiêm ngặt, tuy nhiên vài tờ giấy này cũng không gây hại gì, vẫn có thể mang vào.

Phong Long tò mò, thái giám không cần chỉ bảo, bước nhanh tới trước tiếp nhận tờ giấy trong tay Tống Dương, quay lại trước mặt Hoàng đế, trình lên. Phong Long căn bản không dùng tay tiếp nhận, chỉ nhìn lướt qua, lại gương mặt nhìn Tống Dương:

- Bài tập này của ngươi, làm rất đầy đủ.

Tống Dương tiếp tục cười, không lên tiếng.

Phong Long dặn dò thái giám bên cạnh:

- Đem mấy tờ giấy này cho Đỗ đại nhân xem, việc này giao cho Hình bộ quản.

Sự tình kỳ quái, tất cả mọi người trên điện có hơi không nghĩ tới, Đỗ đại nhân cũng không ngoại lệ, thẳng tiến đến tiếp nhận mấy tờ giấy thái giám đưa, trên mặt quả khổ qua mới lộ ra một tia thoải mái. Phong Long hỏi:

- Khanh thấy thế nào?

Nói xong, Phong Long tăng thêm ngữ khí:

- Trẫm muốn nghe lời nói thật, mấy lí do thoái thác này mơ hồ cái nào cũng được, sớm đã rồi bởi trong bụng rồi.

Đỗ đại nhân đem mấy tờ giấy cẩn thận xếp lại bỏ vào tay áo, đáp:

- Thu nhận vài hiền tài không phải là chuyện lớn, tuy nhiên...bọn họ không được.

Nói xong, giơ tay chỉ ra ba huynh đệ Hồng gia.

Huynh đệ Hồng gia căn bản không biết sao lại thế này, đột nhiên phát hiện lời nói Đỗ thượng thư chuyển tới chính mình, về mặt ba người đều giống nhau, vừa hoang mang lại không yên, hoàn toàn không biết nên nói gì.

Trên mặt Phong Long không có biểu hiện gì:

- Bọn họ vì sao không được?

- Người khác hiểu tướng ngựa, thiện binh pháp, hiểu chiến trận. mặc dù đã nhận tiền bạc rồi, bị người lôi kéo, tương lai chẳng qua là khác biệt giữa hiệu lực quân Đông hay hiệu lực thành Tây thôi, xét cho cùng, đều là vì Nam Lý ta mà tận lực.

Đỗ đại nhân âm điệu thường thường, không giống nói chuyện mà giống tụng kinh hơn:

- Nhưng ba người Hồng gia không được, tài kỹ của bọn họ là đạo cường quốc.

Nói tới đây, Đỗ đại nhân hít một cái tử khí trùng trùng, nâng ánh mắt lên nhìn về phía ba huynh đệ Hồng gia:

- Đạo cường quốc, không thể có lập trường. Hôm nay thu tiền của ta rồi, các người sẽ nói giúp Hình bộ trong “đạo”, ngày mai thu tiền của phủ Hồng Ba rồi, các người lại muốn trong “đạo” đó giúp Trấn Tây Vương kiếm lợi. Đạo cường quốc biến thành đạo tranh quyền, đạo cường quốc biến thành đạo ngộ quốc (sai lầm).

Nói xong, Đỗ đại nhân lại nhìn ba huynh đệ nở một nụ cười.

Ngày hôm qua, Tống Dương ở trong phòng ba huynh đệ Hồng gia lục ra mấy tấm ngân phiếu, giá trị không nhỏ. Kỳ thật cũng chỉ là mấy tấm ngân phiếu, vốn dĩ không thể làm tổn thương đến huynh đệ Hồng gia.

Tiền là Tả thừa tướng đưa, Tả thừa tướng đương nhiên sẽ không ngốc đến mức dùng chính tên mình chạy tới ngân hàng mở một cuốn tiết kiệm, rồi sau đó lại mở, lấy ra ngân phiếu để lôi kéo ba huynh đệ.

Lúc ngân phiếu mới đến tay ba người Hồng gia đều là phiếu cũ, đối ứng với trương mục người gửi tiết kiệm tại ngân hàng chỉ là một số hiệu thương nhân bình thường mà thôi. Cho dù Tống Dương có đem ngân phiếu này trộm ra thì cũng không làm vật chứng được, hấn không chứng minh được ngân phiếu là của huynh đệ Hồng gia.

Tuy nhiên...ba huynh đệ là người nhỏ mọn.

Không lâu trước, bọn họ cố ý cầm ngân phiếu đi tới ngân hàng, tự lập tài khoản của chính mình, bỏ ngân lượng vào ngân hàng. Bọn họ nghĩ rằng, tiền trong tài khoản của chính mình mới chính thức xem như là của mình, chuyện bình thường thôi mà. Đến lúc này, ngân phiếu cũ đã đổi thành ngân phiếu mới, trên mặt phiếu rõ ràng có ghi tên người lập tài khoản, ngày lập tài khoản. Còn đối với Tống Dương mà nói, ngân phiếu như vậy cũng chưa đủ để làm được việc, ba huynh đệ vẫn có thể cãi lại, nói là ngân phiếu này là người bên ngoài giả mạo tên bọn họ mà lập ra, chuyện dùng để vu cáo hãm hại.

Cho nên tối hôm qua Tống Dương lại đi tìm Nam Vinh Hữu Thuyền, hấn đưa tờ giấy trên đó có viết số hiệu đổi tiền của ngân phiếu, Tống Dương muốn Nam Vinh Hữu Thuyền hỗ trợ, từ trong ngân hàng lấy ra hồ sơ cuống gốc khi huynh đệ Hồng gia lập tài khoản.

Việc này tự Tống Dương làm không được. tất cả hồ sơ đều bị ngân hàng niêm phong cất vào kho, làm sao dễ dàng lấy ra cho người khác xem, cho dù hấn dựa vào thân pháp võ công để lên vào ngân hàng, muốn trong một đêm tìm ra thứ mình muốn tìm từ trong hàng ngàn vạn người gửi tiết kiệm, cũng gần như là không có khả năng.

Nhưng trên tay Nam Vinh Hữu Thuyền có lưu lại “tài nguyên” của Cố Chiêu Quân, trong màn đêm toàn lực phát tác, vẫn giúp Tống Dương làm chuyện này.

Cuống gốc trong tay, vân tay trên mặt, đầy đủ mọi thứ cho phép, ba huynh đệ cho dù dài thêm tám cái miệng nữa, cũng không có cơ hội cãi chày cãi cối nữa. Vào hôm Nam Vinh đưa đến cho Tống Dương, Tống Dương cũng đã đem tiền đồ của ba huynh đệ Hồng gia, thậm chí là cái mạng nhỏ đều nhét vào trong tay.

Đúng như lời của Đỗ đại nhân mặt khổ qua nói: người tinh thông nghiên cứu đạo cường quốc, là không thể có lập trường.

Không thu tiền, nói sai rồi, chẳng qua là năng lực và học thức không đủ, thu tiền, nói cho tốt cũng là tội khi quân.

Mà Phong Long Hoàng đế sau khi xem qua cuống gốc, lại cẩn thận cân nhắc đạo cường quốc mà ba huynh đệ vừa nãy chỉ ra ở trên điện, rốt cục cũng kết luận một chữ “mùi tanh”. Đạo cường quốc của Hồng gia, ở vài điểm máu chốt, đều chiếu cố đến một người, hoặc là nói một thế lực. Phong Long nhìn Tả thừa tướng Hồ đại nhân một cái, người đứng sau cúi đầu đứng trang nghiêm, vẻ mặt ung dung.

Ánh mắt Phong Long chuyển động, lại hỏi Hình bộ thượng thư:

- Vụ án này, nên làm thế nào?

- Trước hết điều tra xem tiền từ đâu tới, lại xét lấy tiền làm cái gì.

Đỗ đại nhân trả lời được đơn giản, vắn tắt, đợi sau khi Hoàng đế gật đầu, ông ta lại khom người:

- Thần xin cáo lui, bây giờ lập tức lui xuống truy xét chuyện này.

Phong Long khoát tay áo, ra hiệu chuẩn tấu.

- Ba vị hiền tài, mời đi theo ta.

Đỗ đại nhân mặt mang nụ cười, giọng điệu có chút hòa nhã cực kì hiếm thấy. ba huynh đệ miễn cưỡng đoán được chút manh mối, nhưng đối với toàn bộ sự kiện vừa qua, trong lúc nhất thời làm sao nghĩ thông được, ánh mắt hoảng sợ, sắc mặt cũng hoảng sợ, không dám hỏi gì nhiều, quỳ xuống hành lễ rồi sau đó theo Đỗ đại nhân cùng rời đi.

Tâm tình Phong Long không hề bị ảnh hưởng, không đợi Đỗ đại nhân và huynh đệ Hồng gia đi ra khỏi kim điện, y liền chuyển mắt nhìn về Tống Dương:

- Tỷ lệ huyền bí của người cũng xem là thú vị, về sau nếu rảnh rỗi, chuyện hay như vậy không ngại nói nhiều một chút, bây giờ, nói vào chính sự đi, đạo cường quốc của người là cái gì?

Huynh đệ Hồng gia không kịp đồng thời dừng bước, chỉ trong chớp mắt liền tỉnh ra bản thân căn bản không có cơ hội đi cãi lại Tống Dương nữa chữ.

Hàn vi nghèo hèn, suốt đời đi học khổ cực, thường vất vả chỉ mong có thể có một ngày bỗng nhiên nổi tiếng, cuối cùng trời không phụ lòng người, huynh đệ Hồng gia tuyển từ Cửu Châu Nam Lý đã trở hết tài năng, kim quang rộng mở tha thiết mơ ước cuối cùng đã từ con đường cuối chân trời rải tới dưới chân, thật là không dễ dàng gì. Chính vì như vậy, Tống Dương trước đó chưa bao giờ thực sự nghĩ tới việc đối phó với bọn họ. Cho tới khi Tống Dương xác nhận, ba người họ Hồng đang muốn cản trở hấn giành lấy “Nhất phẩm”.

Đổng Lam Phương

84. Chương 84: Người Đúng Là Nhân Tài.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 84: Người đúng là nhân tài.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Luyện về “ đạo nước mạnh” của ta đã bao gồm cả huyền cơ bên trong, tỷ lệ này ẩn trong thiên địa, thuận tự nhiên, nếu có thể dùng vào binh gia ắt có chỗ trọng dụng.

Giọng nói của Tống Dương vang dội, nhưng hình như hắn quên cái gì đó, gãi gãi đầu cười a a:

- Tuy nhiên... cụ thể dùng thế nào... cái này...

Phong Long ngạc nhiên:

- Người còn chưa nghĩ ra?

Lập tức ánh mắt trở nên linh hoạt sắc bén:

- Chưa nghĩ ra người đã dám đến? Người cảm thấy đầu mình chắc lắm sao?

Tống Dương lắc đầu:

- Cũng không phải hoàn toàn chưa nghĩ ra. Chỉ có điều, huyền cơ thần kỳ, ẩn chứa bao la, lắng đọng kiến thức vô cùng vô tận, nhất thời khó mà phá giải hoàn toàn được, đây là thứ nhất. Thứ hai còn là... bệ hạ minh giám, thảo dân nguyện lấy sở học sở trường đền đáp triều đình, nhưng sở học của thảo dân là từ lĩnh ngộ tự nhiên. Nếu thật muốn nói cái gì đó cũng không phải việc khó, tuy nhiên ta hiểu một điều: với địa vị của ta, ánh mắt của ta, có nghiên cứu thế nào cũng đừng mơ tưởng tính hết thiên hạ! Chuyện binh gia, pháp gia, đạo quân thần, thuật trị quốc phức tạp đến nhường nào? Thảo dân kiến thức thiển bạc, không dám vọng ngôn. Chỉ có thể nói ra những gì mình nghĩ rằng có ích, mời bệ hạ và chư vị đại nhân tham tường, không hơn!

Phong Long nghe vậy cũng không tiếp tục chỉ trích nữa, chỉ nhún mày hỏi:

- Chỉ là đề xuất thôi sao? Không có ý tưởng cụ thể gì à?

- Ý tưởng đương nhiên sẽ có một chút, tuy nhiên phần lớn còn chưa thành hình, chỉ là chút ý niệm vờ vẩn lung tung trong đầu.

- Không sao, nói một chút đi.

- Tỷ lệ huyền bí của thiên địa vốn hòa hợp với nhân thế, hẳn sẽ có cái cần đến, thần đã từng làm một quả chuông cho một lão Hán lắng giếng, lấy chiều cao của lão Hán làm cơ sở, cứ theo tỷ lệ huyền bí mà xác định độ dài của quả chuông, ông ta dùng quả nhiên rất thuận tay, sau khi dùng một thời gian, bất kể quả chuông lớn nhỏ gì khác cảm đều không thoải mái...

Tống Dương lải nhải nói một chuyện như thế không chút liên quan, Phong Long để như nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên vung tay lên ngắt lời:

- Quả chuông? Tống Dương, người có thể nghĩ đến quả chuông lại không thể nghĩ tới binh khí sao?

Tống Dương ngạc nhiên im miệng, bày ra một vẻ mặt cổ quái, có chút ngây ngốc, lại thêm chút vui mừng, dường như sắp có một đột phá trọng đại gì đó nhưng vẫn chưa thể nghĩ thông suốt. Phong Long nói với thái giám đứng bên cạnh:

- Gọi Lý Dật Phong tới! Mang theo mấy cái gậy đến nữa.

Thái giám lĩnh mệnh lui đi, không bao lâu sau một thị vệ trẻ tuổi gầy gầy lên điện, thi lễ miệng hô vạn tuế, đứng dậy liếc Tống Dương một cái.

Giao thừa, khi Hoàng đế tới dịch quán ăn sủi cảo gã từng hộ giá đi theo, coi như cũng từng gặp Tống Dương một lần, nhưng khi hắn mỉm cười chào gã, sắc mặt gã không chút thay đổi, không thèm để ý tới.

Rất nhanh gậy gộc cũng được đưa tới, Phong Long chỉ bảo vài câu, mấy vị thái giám cũng bận rộn lên, đưa ra hơn chục đại côn dài ngắn khác nhau, ngoài ra còn có một trường côn, sau khi chỉnh sửa chiều dài, vừa vặn với “tỷ lệ huyền bí” so với chiều cao của Lý Dật Phong.

Gậy gộc đem tới cả, Phong Long nói:

- Lý Dật Phong, xem qua đồng gậy này cái nào thuận tay nhất?

Giọng nói của Hoàng đế khá hưng phấn, Lý Dật Long không nói gì, bắt đầu múa trường côn.

Tổng Dương vốn tưởng rằng võ sĩ thử côn trước mặt Hoàng đế sẽ đẹp hoa cả mắt, giữa kim loan điện múa ra tầng tầng côn ảnh, nhưng thực thể gã chỉ cầm trường côn, vung vẩy một cái rồi đổi qua cái tiếp theo, đảo mắt một cái đã thử xong tất cả đồng gây đó, cuối cùng chỉ ra một cái côn theo “tỷ lên huyền bí” kia:

- Cái này thuận tay nhất.

Chỉ thị của Phong Long là muốn nghiệm chứng tại chỗ, y vui vẻ thực sự:

- Nói lại cho cẩn thận, trầm muốn nghe!

- So với những cái khác, cây này dễ phát lực, dễ thu thế, lực côn cũng mạnh nhất. Thực ra hơn mười cái gây này sự khác biệt lớn tới không ngờ, võ sĩ dưới tam phẩm sợ khó có thể phát hiện. Tuy nhiên, nó tốt thì vẫn là tốt, có thể phát hiện được hay không thì nó cũng vẫn là tốt hơn một chút.

Dứt lời, Tả Thừa tướng Hồ đại nhân vội vàng mở miệng, như nghĩ tới cái gì đó không nói không nhin được, cao giọng nói với Phong Long:

- Hoàng thượng thánh minh! Dùng huyền sở chế tạo binh khí, trang bị cho đại quân, binh khí thuận tay, mỗi quân sĩ vô tình đều mạnh hơn vài phần, cả quân đội vô tình cũng sẽ tăng không ít chiến lực!

Lập tức nghĩ ra cái “cường quân chi sách”, Phong Long kia cao hứng vô cùng, tuy nhiên tốt xấu gì ông ta cũng không hồ đồ quá mức, chỉ lắc đầu cười ha ha:

- Nói thì dễ, làm mới khó. Dựa vào thân thể mỗi quân sĩ mà chế tạo binh khí? Cẩn thận Khâu đại nhân liều mạng với người!

Khâu đại nhân là thượng thư Công bộ, đứng im tại chỗ không dám hé răng, nghe Hoàng thượng nói vậy thầm thở phào một hơi.

Tả Thừa tướng trịnh trọng lắc đầu tiếp tục nói:

- Có thể lấy ra chiều cao trung bình của binh sĩ một đội quân, dùng huyền sở mà chế ra vũ khí thống nhất... Mặc dù không thể đạt được tỷ lệ một cách chính xác, nhưng dù sao cũng là cách tiếp cận gần nhất, càng gần, chiến lực càng đề cao.

Ý của lão ai nấy đều hiểu được, Hoàng đế là người đầu tiên gật đầu, các đại thần khác cũng gật đầu theo, Phong Long khen:

- Không tồi, quả nhiên là đạo lý này.. Còn nữa, đo chiều cao toàn quân cố nhiên không thể, nhưng đối với đội quân mũi nhọn, tinh nhuệ cũng không ngại dùng thêm chút ít thâm tư và tiền bạc, có được binh khí vừa tay, để cho bọn họ dũng mãnh lại càng thêm dũng mãnh!

Không bắt ngờ, Tả Thừa tướng lại hô to bốn chữ “Hoàng thượng thánh minh” vang dội. Mà Thượng thư Công bộ cũng bước lên một bước:

- Vi thần cũng có ý tưởng. Khi rèn vũ khí, dùng tỷ lệ này.... vào... tỷ như tỷ lệ chiều dài cán và lưỡi thì sao? Binh khí như vậy không biết lực sát thương có lớn hơn không nữa?

Phong Long gật đầu cười to:

- Ngại gì thử một lần? Ngại gì thử một lần?

Hoàng đế nghĩ ra ứng dụng đầu tiên liên quan đến tỷ lệ này, ít nhất hiện giờ nhìn ra thì đã có biện pháp chính xác giúp quân lực Nam Lý được tăng cường thêm chút ít, bởi vậy hào hứng đối với con số này lại càng tăng thêm nhiều, mọi người trên điện có ai không phải lão yêu tinh, mắt thấy Hoàng đế hứng trí bừng bừng, hai vị đại thần đều lần lượt mở miệng chịu thừa nhận, ai nấy đều vất óc suy nghĩ, cẩn thận tìm cách vận dụng liên hệ tỷ lệ này và công việc của mình.

Binh bộ Thượng Thư còn hơi trầm ngâm, sau đó cũng mở miệng:

- Chiến dịch Tiêu Sơn Sở - Hàn, trận chiến Tần Hoài Tấn- Lỗ, còn có đại chiến Bạch Đầu Lĩnh.... – Đều là những chiến dịch nổi tiếng của lịch sử trung thổ, truyền lưu sử sách, được binh gia tôn sùng coi như bài học

nằm lòng. Mà Binh bộ Thượng thư lôi các chiến dịch đó ra, cẩn thận nhắc lại đều có thể nhận ra, hoặc bày trận, hoặc tổ hợp binh chủng, hoặc thời điểm xung trận, hoặc ít hoặc nhiều đều có thể hiện tỉ lệ huyền bí.

Cẩn thận giảng giải một hồi, Binh bộ Thượng thư chậm rãi nói:

- Tỷ lệ này phù hợp với chiến sự, khó có thể phá giải.... Có lẽ có thể dùng làm binh pháp!

Chuyện đến đây vẫn chưa hết, Binh bộ Thượng thư hết lời rồi, Trường sử trên điện lại mở miệng:

- Bấy trăm năm trước, Hồng Thái Tổ thống nhất thiên hạ, tứ hải thuần phục, là lần duy nhất toàn Trung thổ xác nhập làm một. Đại Hồng thịnh thế hai trăm năm, thẳng đến khi Hồng Hi Tông đăng cơ, thực lực quốc gia dần suy bại, sau chuyện Cửu đại đế vương gắng chống đỡ một trăm hai mươi năm cuối cùng sụp đổ, hồng vong.... Từ thịnh đến suy, nhìn niên đại mà xem, sao không phải là một tỷ lệ huyền bí chứ? Vết xe đổ của tiền bối cho ta một cảnh tỉnh, nếu có thể phá giải huyền số, có lẽ có thể tìm được cách nối liền Trung thổ.

Chuyện càng nói càng huyền bí, Hoàng đế kinh ngạc, quần thần đau khổ vận óc, cũng chỉ có Tổng Dương bình tĩnh. Ở kiếp trước đã sớm có người tổng kết hết tỷ lệ huyền bí thể hiện trong chiến tranh thế nào, ảnh hưởng đến các sự kiện lịch sử trên trục thời gian ra sao.. Sách lược chinh chiến của Thành Cát Tư Hãn, hưng suy của đế quốc Napoleon, thậm chí trong thế chiến thứ hai Đức tấn công chớp nhoáng Liên Xô cũng có nó, có vẻ đã có một quy tắc định sẵn trong cội u minh nào đó.

Thế giới khác nhau, lịch sử khác nhau, nhưng thiên địa tạo hóa không khác nhau, trước con số tỷ lệ huyền bí cũng phải tuân theo quy luật này.

Không biết từ khi nào Tổng Dương đã thối lui sang một bên, đứng vào góc không nói lời nào, tâm tư bình thản.

Hết thấy đều trong dự liệu.

Mình tự đề xuất ra tỷ lệ huyền bí, còn tất cả những chiêm nghiệm, câu hỏi có liên quan đến nó thì để cho Hoàng đế và các đại thần nói đi. Tổng Dương muốn biến linh ngộ tự nhiên của mình biến thành “Cường quốc chi sách” trong miệng các lão đại, tới đó, nói Tổng Dương không tốt chính là nói họ không tốt, ngược lại cũng thế.

Muốn khen mà không biết khen làm sao? Đơn giản, đồng ý với Tổng Dương là được.

Bàn tán thảo luận về những thứ có liên quan đến tỷ lệ huyền bí thật lâu, Phong Long cũng đã cảm thấy có cơ hội “cường quốc” thật lớn rồi, loáng thoáng nghĩ tới tỷ lệ huyền bí từ thượng cổ đế vương người nào không muốn nắm được thiên cơ, người nào không muốn thuận theo thiên địa mà làm dân giàu nước mạnh tạo thành công lao sự nghiệp thiên thu vạn đại? Càng thảo luận, Hoàng đế càng nhập thần hơn, cho tới tận khi tiếng chuông báo giờ Hợi vang lên ngoài điện ông ta mới hồi phục tinh thần, day day mi tâm:

- Hôm nay tạm dừng ở đây, chư vị ái khanh quay về suy nghĩ nhiều hơn, chuyện liên quan đến tỷ lệ huyền bí mai sẽ bàn tiếp.

Nói xong, y liếc mắt qua Tổng Dương, cười:

- Nam Lý có nhân tài như ngươi, lòng trầm rất an ủi.

Đây chỉ là một câu tán dương bình thường, trong số những kỳ sĩ trước đó phần lớn đều nhận được lời bình cùng loại, nhưng đối với Tổng Dương, trong lời nói của Hoàng đế còn có một cái thông tin quan trọng: người là nhân tài Nam Lý.

Cái mũ “Kẻ này là người Yên” mà Tổng Dương vẫn phải gánh trên đầu đã được một câu này của Hoàng đế gỡ xuống...

Đồng Lam Phương

85. Chương 85: Cá Tính

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 85: Cá tính

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đợi sau khi Tống Dương tạ ơn, Phong Long bỗng nhiên thu lại vẻ tươi cười:

- Trẫm lựa chọn kỳ sĩ, là để tỏ rõ uy danh của Nam Lý, không phải tặng lễ. Bởi vậy, trẫm còn có một việc muốn hỏi người... Nếu đem Kinh Trập đổi thành Đoan Ngọ, đổi nơi này thành Trâu thành Yến cung, đổi Trẫm thành Yến đế Cảnh Thái, đổi quần thần trên điện này làm trọng thần Ngũ quốc, người lại nói "Cường quốc chi đạo", là nước nào được cường?

Không phải câu hỏi hay, nhưng ít ra... Phong Long cất tiếng, rốt cục hỏi không dễ dàng.

- Lượng biến mà chất biến, tỷ lệ huyền bí, hai đạo lý này ta đã quên. Thảo dân nếu có sách lược khác cho nước Yến mạnh, nếu có thể có được Phó Lô nhất phẩm, liền dâng cho Yến đế.

Vấn đề quan trọng nhất, Tống Dương không dám lan man, trực tiếp nói thẳng:

- Khuyển Nhung tín ngưỡng bạch lang, có Tát Mãn thị thần, nhưng Tát Mãn thần phục Man chủ, việc thần chỉ muốn cầu phúc, lấy chiến đấu mà phân lớn nhỏ, không có cái gì khác. Vua tối cao, bề tôi phụng sự.

- Thổ Phiên một lòng tin tưởng Mật Tông, trên dưới đất nước lấy đạo Phật làm tôn chỉ, phiên chủ các nơi sống theo tôn chỉ Phật pháp, chính sự đều do đạo Phật chủ trì, thần tối cao, quân phụng sự.

- Dân tộc Hồi Hột thờ hỏa, thánh hỏa khởi dậy lòng cuồng tín trong vạn dân, từ khi dựng nước đến nay, qua nhiều thế hệ quân vương đều còn có thân phận khác: sứ giả Thánh hỏa. Vua là thần, thần cũng là vua, hai vị hòa thành một thể.

- Ba quốc gia hoang dã, đều trong trăm năm nhanh chóng quật khởi, hầu như không có cơ hội có thể nói chuyện, lòng dân lại chưa từng hợp nhất... Hoặc quân chủ, hoặc thần chủ, hoặc quân thần nhất thể, xét đến tận cùng đều là một thủ lĩnh. Nước Yến đã có Đại Lô Âm Đài, hai nơi thánh địa Trâu thành Yến cung, Yến muốn lên cao hơn không khó, hai nơi thánh địa chỉ lưu lại một là được.

Tống Dương nói xong, Phong Long nghiêng đầu nhìn hắn;

- "Cường Yến chi đạo" này... Người cho rằng người nước Yến đều là kẻ ngốc sao?

Tống Dương lắc đầu:

- Bọn họ ngốc hay không ngốc, thảo dân không xen vào, thảo dân chỉ là nói lời ngay thẳng.

Phong Long bỗng nhiên bật cười ha hả:

- Đích thực là lời nói ngay thẳng!

Trong tiếng cười nói, phất tay bãi triều, cũng không cho Tống Dương vài lời...

Hội triều xong, các quan lớn rời khỏi bảo điện, trước khi tản đi vẫn dừng lại hàn huyên cùng nhau vài ba câu, cũng chỉ có Hữu Thừa tướng Ban đại nhân, người bình thường không để ý tới, ngồi trên cỗ kiệu trực tiếp rời đi.

Trở lại trong phủ, hai nha hoàn quyền rũ ra chào hỏi, cẩn thận nâng lão nhân run rẩy đến phòng dùng cơm, các món ăn vừa mới mang lên, ngoài cửa liền có tiếng bước chân vang lên, có người đi tới trước mặt Ban đại nhân, cười ha hả hỏi:

- Thế nào?

Tới cũng là lão nhân, tuy nhiên so với Ban đại nhân trẻ hơn không ít, thân hình gầy diện mạo bình thường, duy nhất có chút cổ quái: Hai tay của lão cho vào trong một tay áo.

Cố Chiêu Quân.

Lúc này và lúc trước bất đồng, Cố Chiêu Quân sắc mặt đen tối, trên trán quấn một vòng lụa băng thật dày, lúc đi đường lại không phải phiêu dật theo chiều gió như trước nữa, trở nên khập khiễng.

Cố Chiêu Quân bị thương, hơn nữa bị thương không nhẹ. Tuy rằng sắc mặt của tươi cười hòa nhã như cũ, giả vờ khách khí:

- Người còn chưa ăn cơm à? Ăn trước đi, ăn xong nói sau, ta cũng không vội.

Ban đại nhân đã già rồi, khế trở mình mở mắt dường như đều muốn gắng hết sức, ánh mắt buồn xuống, không liếc nhìn đối phương một cái, dưới sự hầu hạ của nha hoàn bắt đầu ăn cơm, thời gian này không nói một lời, Cố Chiêu Quân cũng không gấp gáp, ngồi một bên lẳng lặng chờ đợi.

Tới khi ăn cơm xong, tôi tớ đều lui xuống, Ban đại nhân thở phào tràn đầy mãn ý, tấm lưng khô gầy ngửa ra, dựa vào thành ghế:

- Xem như hần thông minh, so với ta còn muốn thông minh hơn, so với người cũng xem như là sắc sảo.

Cố Chiêu Quân nhún vai:

- Người khen hần thông minh, cũng không nói tới tình hình lúc thi đình, thực muốn khiến ta mơ hồ sao?

Ban đại nhân không vội nói gì, mà hỏi lại Cố Chiêu Quân:

- Tống Dương lấy “Cường quốc chi đạo” (Đạo của nước mạnh) làm đề ứng tuyển kỳ sĩ Nam Lý, người thấy thế nào?

Cố Chiêu Quân lắc đầu, thốt ra bốn chữ:

- Ngu ngốc về nhà!

Lựa chọn trong cung điện và Cử châu “hải tuyển” bất đồng, mỗi người trên điện, ngoại trừ tuyển thủ và thái giám ở ngoài, những người khác đều có một toan tính, hết thấy tất cả đều là “người lãnh đạo”. Mọi người từ tổ tiên mấy đời trước đã bắt đầu làm quen tiếp xúc với quan thuật, quyền thuật, dân thuật, võ thuật truyền thống Trung Quốc.

Những tài nghệ khác đều tốt, duy chỉ cái cường quốc chi đạo này... xuất thân bình dân, ý vào tâm tư nhạy bén nhận thức không tồi, một đám bỏ đi như vậy mỗi ngày đều cân nhắc, thương lượng, khoa chân múa tay ở trước mặt lão đại cường quốc như thế nào, nói lên kế sách cường quốc của mình? Tuy nhiên bởi vì là quốc gia tuyển hiền, mọi người dù sao cũng phải có bộ dạng khiêm tốn chiêu hiền đãi sĩ, là lấy biểu hiện trên mặt thái độ của bọn họ cũng không tệ, nhưng phản cảm lúc ban đầu trong lòng đối với Tống Dương, đối với huynh đệ Hồng gia có thể biết. Đây là điều đơn giản nhất, bình thường nhất, từ Hoàng đế đến các vị đại thần trong triều cũng không ngoại lệ.

Cho nên, lấy “cường quốc chi đạo” ra ứng tuyển, thực như Cố Chiêu Quân nói:

- Ngu ngốc về nhà.

- Tiểu tử họ Tống trước tiên chia phần “phản cảm” này cho Tam người Hồng gia đối thủ của hần; đợi đến khi đích thân hần...

Ở trên mặt Ban đại nhân chưa có biểu hiện gì, nhưng ánh mắt ngời sáng:

- Trên điện, hần nói ra trời đất có số, số này có chút thú vị, mà thú vị nhất không phải như thế, mà là hần chỉ luận thiên cơ, không bàn chuyện quốc sách.

Chín chẵn luận bàn “cường quốc chi đạo”, nếu thể hiện đúng quy củ mà trúng tuyển có lẽ vẫn hoàn hảo; một khi bị lộ ra khuyết điểm, bị người ta bắt được nhược điểm, nhất định sẽ bị tóm lấy đánh cho rơi xuống đáy. Huynh đệ Hồng gia nhận chút tiền liền rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, cố nhiên có liên quan tới Tống Dương, nhưng ít ra có một nửa nguyên nhân liên quan tới Hoàng đế mà mình chưa từng phát giác được phản cảm đối với họ.

Rồng mạnh không đề được rắn địa phương... Huống chi Tống Dương cũng thế, huynh đệ Hồng gia cũng vậy, bọn họ còn chưa phải rồng, chứ vị trên điện mới đích thực là mãnh thú.

Lúc trước khi chuẩn bị đề mục thi tuyển ở Yến Tử Bình chuẩn, Tống Dương đã hiểu đạo lý này, cho nên mới làm ra nhiều mách lới, cố gắng chứng minh mình là do “quan sát tự nhiên, lĩnh hội được thiên cơ”. Cái cột “gia đình có học” bản thân và quốc sách vô can, chỉ có thể tăng thêm vận dụng thôi.

Có lẽ nói nhiều khô nước miếng, Ban đại nhân bỗng nhiên ho khan, hai người thảo luận bí mật xung quanh không có người, Cố Chiêu Quân thực giống như chưa có người ngồi dựa ở một bên, thờ ơ nhìn lão nhân gia kia bất cứ lúc nào cũng có thể một hơi không lên nổi... Rốt cục, một cục đờm phun ra, Ban đại nhân vô cùng gắng sức quay sang hít một hơi dài, rốt cuộc vẫn còn sống, Cố Chiêu Quân vẻ mặt chán ghét, đờm của đối phương đã bắn cả lên chân của lão.

- Tống Dương giải thích tỉ mỉ tỷ lệ huyền bí, nhưng nói đến ứng dụng được huyền số, hắn đột nhiên thay đổi đề tài, nói chính mình kiến thức nông cạn, không dám vọng ngôn bàn quốc sách.

Ban đại nhân từ trong ngực lấy ra một viên thuốc không biết tên, dùng nước trà uống xong, miễn cưỡng ngăn cản được hơi thở loạn nhịp:

- Xét cho cùng, hắn là muốn nói cho Hoàng đế hai câu nói:

- Ta là linh ngộ được tự nhiên, không phải là chỉ trích quốc sách. Ta muốn mượn đạo lý cường quốc huyền bí của tự nhiên, nhưng thực sự có thể làm đến cùng, viết ra “Cường quốc chi sách” không phải ta, mà là các người.

Hai câu này không nói rõ, lại giúp cho hắn đương nhiên đứng vào lòng Hoàng đế.

Tuy rằng khi thi đình không ở trường thi, nhưng dựa vào tâm tư của Cố Chiêu Quân, đã phần nào rõ ràng được tình hình lúc đó, gặt đầu phụ họa:

- Đến lúc này, hắn từ một tiểu tử không biết trời cao đất rộng, ngông cuồng luận bàn quốc sự trở thành thanh niên tài năng, tuần kiệt dựa vào sự gia học nhiệt thành giúp đỡ, lạng lẽ thay đổi thân phận của mình, điểm này làm rất khá.

Nói xong, vẫn không quên hất cằm chỉ vào bình thuốc trong tay lão Ban:

- Thuốc gì vậy? Trị được những bệnh gì? Nếu thuốc tốt ta cũng uống.

Ban đại nhân tuyệt không để ý, thật cẩn thận đem thuốc trong bình cất vào trong lồng ngực, trong miệng tiếp tục nói về đề tài Tống Dương

- Không chỉ thay đổi thân phận. Hắn còn dùng một cây quả trượng, đưa Hoàng thượng nói ra một loại binh khí. Một trò nhỏ, thực không đáng nhắc tới, nhưng dùng được rất thích hợp, hắn vận dụng tỷ lệ đó vào thực tế, dùng kế sách binh cường của Hoàng đế hoàn thành đạo lý huyền hoặc của chính mình... Đến cuối cùng khi tan triều, Hoàng đế nói hắn là nhân tài của Nam Lý.

- Nhân tài của Nam Lý? Hoàng đế đồng ý thân phận của hắn. Thật tốt đó!

Cố Chiêu Quân cười thực vui vẻ.

Ban đại nhân lạnh lùng:

- Hoàng đế khen hắn một câu, khiến cho người cao hứng thành bộ dạng như vậy? Hôm nay hiền tài nào chưa từng được Hoàng đế khen ngợi qua?

Cố Chiêu Quân đáng bộ tâm tình tốt:

- Người cũng không biết tính tình của Hoàng đế, làm gì ắt có lý do rõ ràng.

Ban đại nhân lắc đầu, nhưng thoáng cái liền ngừng lại, khóe miệng khô quắt hơi co rúm, miễn cưỡng nhìn như tươi cười:

- Người già, buổi tối không ngủ được, chung quy muốn tìm người nói chuyện, những người khác nói chuyện không thú vị bằng người.

Cổ Chiêu Quân lẳng lẳng nhìn Ban đại nhân một hồi, cuối cùng vẫn mở miệng cười, nói rõ tất cùng đối phương, biến thành kể chuyện xưa, tất cả là bồi tiếp lão nhân gia nói chuyện phiếm:

- Vị Hoàng đế trẻ này của người, không có hùng tài đại lược, nhưng chưa thể nói là tàn bạo bảo thủ, có quy củ. Tuy nhiên người trẻ tuổi nào, chung quy sẽ có chút nóng vội, Phong Long cũng không ngoại lệ, chung quy cũng bị người khác xem thường, đây càng là kết quả tất yếu. Phái kỳ sĩ đi Phó Lôi Nhất phẩm, đã là Nam Lý yếu thế, Phong Long sợ kỳ sĩ phái đi quá mềm mỏng, gặp ai cũng quỳ gối cười nịnh, càng làm cho các nước khác cười nhạo, cho nên hắn muốn tuyển người nào có chút cá tính, dám ngẩng đầu nói chuyện, đợi tới Yến quốc, ít nhất không thể, không thể biết sợ hãi.

Nói xong, Cổ Chiêu Quân trở mình đưa mắt nhìn bên ngoài, cân nhắc một chút, cuối cùng cười nói:

- Chính là không thể biết sợ, ha ha, từ này không tồi.

Ban đại nhân không để ý tới sự khoe khoang tự tiến cử của hắn, chậm rãi hỏi han:

- Cho nên khi ở Thanh Dương tuyển hiền, người an bài thương nhân Thổ Phiên đi lót đường cho Tổng Dương?

Cổ Chiêu Quân biết chuyện này không thể gạt được ông ta, khẳng khái gật đầu thừa nhận.

Lão cáo già nắm rõ tâm tư của vị Hoàng đế trẻ, an bài Tổng Dương và người Thổ Phiên phân tài cao thấp, nói trắng ra chính là Cổ Chiêu Quân giúp Tổng Dương đi “lót cửa Phong Long trước”, trước tiên cho Hoàng đế đó một ấn tượng tốt về Tổng Dương.

Ban đại nhân nhíu mày:

- Câu hỏi khác, người không muốn trả lời cũng không sao... Người Thổ Phiên này là thủ hạ của người sao? Người khi nào lại có quan hệ với Thổ Phiên?

- Mấy người Thổ Phiên này không phải thuộc hạ của ta, tuy nhiên trước mắt thì cứ dùng, xúi giục bọn họ lên đài cũng không phải việc gì khó, lúc ở Thanh Dương, đám người đó và ta sống chung một cửa hàng, bọn họ rất ngang ngược, xem thật không vừa mắt.

Cổ Chiêu Quân lắc đầu mà cười:

- Mấy cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là Tổng Dương lúc ấy, hắn có thể đoán được việc này do ta sắp xếp, nhưng đoán không ra điểm mấu chốt bên trong, dù vậy, hắn vẫn tiếp tục gây náo nhiệt trên đài..

- Duy chỉ có việc anh em huynh đệ Hồng gia và ta không quan hệ, thuần túy ba tên xui xẻo tự nảy sinh ra. Tuy nhiên chuyện này cũng giống như những việc trước ở Thanh Dương đối với thương nhân Thổ Phiên vậy, đều bị Hoàng đế nắm trong mắt. Phong Long nhìn trúng tính cách “ người tới ta đi ” của Tổng Dương, nhưng đối với thân phận người Yến của hắn còn có chút nghi ngờ.

Cổ Chiêu Quân cảm thấy miệng hơi khô, nhưng bên người không dâng nước trà, nuốt nước miếng một cái từ bỏ, tiếp tục nói:

- Hôm nay trên điện, nghi ngờ của Phong Long đối với thân phận của hãntan đi, khả năng Tổng Dương trúng cử tự nhiên tăng thêm nhiều... Lão Ban, dựa theo cách nhìn của người, cơ hội của Tổng Dương phó lồi có mấy thành?

- Khoảng trên dưới năm phần.

Ban đại nhân khẩu khí lạnh lùng:

- “Cường quốc chi đạo” vốn là đề mục sinh ra đã non yếu, phát huy tốt lắm cũng không quá được năm phần thắng lợi! Có thể được phó Yến như ý nguyện hay không, thì ở trong ý niệm của Hoàng đế rồi.

Hôm nay vấn đề cuối cùng của Phong Long trước khi tan triều, đó là cái “vốn sinh ra đã kém cỏi”, theo lời của Ban đại nhân đáp ứng Tổng Dương cũng chỉ tính trong quy củ, có thể qua cửa hay không không ai nói được chính xác.

Hai mắt Ban đại nhân khép hờ:

- Đầu óc của Tống Dương thông minh, như thế nào có thể tới tham gia thi tuyển “Cường quốc chi đạo” mà không biết đề mục này không cần so sánh thì trước tiên đã thua năm phần ?

Cố Chiêu Quân cười:

- Theo ta thấy, không phải hần ngọc, là hần không có cách nào.

Một lời trong ngàn ý.

Tống Dương đều đã có chuẩn bị đối với các vấn đề có thể gặp qua trong thi đình , nếu dự đoán được Phong Long sẽ hỏi tới “Đạo lý của Đại Yến người mạnh như nước nào”, tự nhiên có thể nghĩ được tự mình tuyển chọn đề mục “Vốn sinh ra đã kém cỏi”, nhưng hần thực chưa có sự lựa chọn khác, ca hát vũ đạo hần không thạo, vũ công rèn luyện không thể trúng tuyển, độc thuật y thuật không nói ra được ... Hần còn có thể làm thế nào. Tống Dương hận nhất chính là đời trước không đi học làm thủy tinh, luyện sắt thép...

Trong mắt Ban đại nhân lộ ra vẻ tươi cười:

- Người đây là biện giải thay hần? Nghe giọng điệu của người, giống như có ý bao che khuyết điểm.

Nói xong, cũng không chờ lão Cố trả lời, liền đổi đề tài:

- Mặc kệ nói như thế nào, người đều trông ngóng Tống Dương có thể đi Yến quốc... Hần đi như thế nào? Đáng sao?

Cố Chiêu Quân trầm mặc, một lúc sau nặng nề mở miệng:

- Cơ hội của ta không nhiều, cố nhiên khả năng không đi được cũng nhiều lắm.

Đối với việc này Ban đại nhân không cho ý kiến, trong miệng lại chuyển:

- Việc làm của bọn họ không nhỏ, lần này người tránh được một kiếp, lần sau chưa chắc đã có được vận may đó, tự người nên hiểu rõ.

Ánh mắt Cố Chiêu Quân đột nhiên trở nên sắc bén, mỉm cười một tiếng:

- Họ Cố, không chết được!

Nói xong, sắc mặt trở lên thoải mái, há miệng ngáp lớn một cái:

- Ngủ thôi! Giường của nhà người rất cứng đấy, mấy ngày nay rốt cuộc cũng ngủ không ngon, không trọn vẹn.

Đứng lên đi ra bên ngoài.

Ban đại nhân trả lời không chút khách khí:

- Ngại giường cứng vậy đi đi.

Cố Chiêu Quân cười ha hả, chân bước không ngừng:

- Qua ba ngày ta sẽ đi, đến lúc đó sẽ tặng người một chiếc giường thực mềm mại.

Ban đại nhân cũng bật cười, lời nói sau đó không hiểu ra sao:

- Giường thoải mái đến thế nào, tương lai cũng đều là ngủ trong một cái quan tài lạnh. Tiểu Cố, có dịp nào nằm giường mềm mại, hãy nằm nhiều chút đi. Người bây giờ lại bận rộn như thế, cũng tránh không khỏi cái “giường” lạnh như băng đó.

Cố Chiêu Quân bước chân thoáng chậm, ngữ điệu trở nên nhẹ nhàng:

- Đợi tới khi bước vào trong hộp, thì không cần vội nữa.

Ban đại nhân nhú mày, nhanh nhẩu lặp lại:

- Đúng vậy. Đợi tới khi thực sự bước vào trong hộp, sẽ không cần vội nữa.

Cố Chiêu Quân dặn dò cũng không quay đầu lại:

- Người của ta không ở bên cạnh, người tìm cho ta một nữ nhân. Không cần xử nữ, không hiểu chuyện phong the, không thú vị.

- Ta tìm cho người ba người.

Ba cô gái vây quanh, xuân ý vô cùng, ngay lúc Cố Chiêu Quân rơi vào hoa nhụy, trong sảnh lớn Hình bộ thành tây, Đỗ thượng thư đang ngồi lặng lẽ, ánh mắt dừng thật lâu ở vật dễ cháy trên bàn, không biết là đang suy nghĩ những gì.

Một vị quan viên Hình bộ từ bên ngoài bước nhanh vào, đến cửa dừng bước chân, thì thầm vài câu với Đường hỏa thối, gã gật gật đầu, tiến vào đại sảnh hơi khom người, nói với Đỗ Thượng thư:

- Đại nhân, buổi tối đã bắt giữ huynh đệ Hồng gia vào đại lao, người của bọn họ nguyện ý ra làm nhân chứng, chỉ cầu xin đại nhân giơ cao đánh khẽ.

Đỗ Thượng thư rất cục thu hồi ánh mắt của mình, nhìn ánh nến thật lâu, trước mắt chỉ thấy một đám ánh sáng nhảy múa, khiến quang cảnh xung quanh trở nên mơ hồ, hẳn thích cái “mơ hồ” này:

- Thảm vấn cũng chưa thảm vấn, bọn họ muốn khai sao?

Ba huynh đệ sau khi rời khỏi hoàng cung, trực tiếp bị Đỗ thượng thư nhốt vào đại lao, căn bản chưa từng thảm vấn.

Đợi sau khi Đường Hỏa Thối gật đầu, Đỗ thượng thư lãnh đạm cúi xuống, đồng thời cũng hạ quyết tâm, thản nhiên mở miệng:

- Huynh đệ Hồng gia vốn có bệnh không tiện nói ra, tim đập nhanh e bệnh bạo phát, còn chưa kịp ra công đường thì đã chết bất đắc kỳ tử trong ngục.

Đường hỏa thối giật mình kinh hãi, biết rõ chính mình còn không nên lẩm mồm, còn không kìm nổi hỏi:

- Đây... ba huynh đệ đây là án tử rồi, là Thánh thượng đích thân thẩm án.

Đồng Lam Phương

86. Chương 86: Thuộc Giải.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 86: Thuộc giải.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đỗ đại nhân mặc kệ gã, nhắm hai mắt lại không lên tiếng... Có vài án tử nhất định phải phá, giống thì án giấu trong Hồn Nghi giám đó; nhưng cũng có vài án tử không thể phá dễ dàng, cũng giống như lần này. Từ ông nội của ông nội lão bắt đầu, đã làm quan trong triều, làm quan lớn. Nhiều năm gần đây, Đỗ gia chưa từng chân chính nắm quyền một phương, nhưng từ đầu tới cuối chưa từng có nửa phần suy bại, mà từ khi Nam Lý dựng nước đến nay, có thể được như Đỗ gia giống như cái cây xanh quanh năm này không phải có nhiều gia tộc được như vậy.

Bí quyết “tồn tại” nằm ở hai chữ: Trung lập.

Đỗ đại nhân cẩn thận tuân theo lời tổ tiên để lại, làm quan lớn, cũng không được dính tới thị phi. Án tử của huynh đệ Hồng gia là như thế, thẩm tra ra manh mối chẳng qua là cái nhấc tay, nhưng sau đó thế nào? Không duyên cớ đem một vị quan lớn trong triều đưa ra đối diện.

Đỗ đại nhân không muốn giao nộp bằng hữu, nhưng càng không muốn gây thù chuốc oán với địch nhân, chuyện này dừng ở đây, Hoàng đế quở trách tránh không tránh được, nhưng thả ra ân tình đó, sớm hay

muộn đối phương cũng trả lại... Tuy rằng hai mắt đã khép, nhưng đám ánh sáng trước mặt Đỗ đại nhân vẫn nhảy nhót không ngừng.

Tất cả những gì xảy ra trên diện hôm nay, Hồng Ba phủ đều đã được truyền báo tử mĩ, Nhâm Tiểu Bộ nghe được vui vẻ phấn chấn, hơn nữa đêm còn chưa ngủ, chạy tới phòng Tam tử, ...chen tới bên giường của người ta:

- Ba tiểu quý họ Hồng, còn chưa kịp mở miếng đối phó Tống Dương, đã bị Đỗ đại nhân ném vào trong ngực, tử, người nói bọn họ có oan uổng không?

Là câu hỏi, nhưng không đợi Nhâm Sơ Dung trả lời, nàng lại khanh khách cười:

- Vô duyên vô cớ chạy tới đối nghịch với Tống Dương, xui xẻo cũng không oan uổng.

Đối với chuyện này Nhâm Sơ Dung chỉ khẽ mỉm cười, gơ tay kéo muôi muôi vào ngực:

- Ta lại cảm thấy, chưa nói tới oan hay không oan. Có vài người, kế hoạch gì cũng làm tốt, cái gì cũng chắc chắn... Nhưng chỉ không tính được mình đoán mệnh

Sau ngày mồng hai tháng hai mấy ngày, trong dịch quan không khí có chút khác thường. Việc Trần Phán gặp nạn thật sự không dấu được mọi người.

Nhân vật tuyệt đỉnh xuống dốc như vậy, mặc cho ai cũng thổn thức không thôi, đặc biệt là Tống Dương...

Ngày mồng 8 tháng 2, sang ngày thứ sáu sau khi thi đình, sáng sớm dịch quán ngoài cửa chiêng trống vang trời, thánh chỉ truyền tới.

Trọng thần hội nghị, Hoàng đế khâm điểm, kỳ sĩ Nam Lý rốt cục đã “hiện lên trên mặt nước”. Tin lớn tốt lành là Tống Dương được như ý nguyện, mang thân phó lỗi nhất phẩm, người trúng tuyển còn lại là: Tiêu Kỳ với thuật xem ngựa,, Nhị ngọc thuần phục quái diệu, Vu cổ dao nhân A Y Quả, người mù đệ tử Quỷ cốc, Chu Nho Hỏa đạo sĩ, Nam Vinh Hữu Thuyên. Mặt khác còn có hai người trúng tuyển lúc trước cũng bình thường, một thợ rèn trung niên, tên là Tiêu Dịch, người còn lại là thợ mộc già, họ Cao.

Tống Dương thực sự vui mừng, đếm trong số hai lần, như thế nào đêm là chín người, còn một người không biết là ai...

Dường như tiếc cho tiếng hát trong núi của vợ chồng Khúc thị, Tống Dương thực hao tổn tâm tư tuyển chọn ca khúc, cuối cùng cho bọn họ chọn điệu “Vạn lý Trường Thành mãi không đổ” và “bến Thượng Hải”, ca từ lược bớt cái biến thêm, vả lại từ Việt ngữ đổi thành quan thoại Nam Lý, hai vợ chồng luyện tập, diễn tập được không tồi, khi biểu diễn ở Kim loan điện còn được đích thân Phong Long khen ngợi, không nghĩ đến cuối cùng còn bị ...xuống, Tống Dương âm thầm cười khổ, “bản lĩnh” cả đời, lấy cả một đời đổi lại tiếng hoan hô có lẽ không khó, nhưng muốn dựa vào nó chân chính ngẩng đầu, cũng không dễ dàng như vậy.

Mặt khác ngay cả Nhị ngọc, mơ mơ màng màng không quá giống, vốn không ở trong nhóm kỳ sĩ Nam Lý, nhưng con chim đỏ của hắn rất giỏi, khi chọn hắn trong triều các vị đại lão còn tranh luận một trận, có người cho rằng phái người hồ đồ ra ngoài có thể mất nước; mặt khác thì cảm thấy, cái này là trọng chim không trọng người, người quản hắn ngọc hay không ngọc, chỉ cần quái diệu có thể biểu hiện ra cái đáng sợ của Nam Lý, chỉ cần có sức cảnh cáo là đủ rồi, huống chi Nhị ngọc chỉ là trí lực hơi kém một chút, lại không thực sự là thẳng ngọc, đạo lý cơ bản và lễ tiết hắn hoàn toàn đều hiểu được, thậm chí so sánh với người khác còn thật thà hơn chút. Đến cuối cùng Phong Long vẫn nghe theo ý kiến của kẻ sau.

Sau khi đọc xong thánh chỉ thái giám lui sang một bên, lại có quan viên tuyên đọc quan văn, mấy hiền tài chưa trúng tuyển đều được triều đình an bài thỏa đáng, có thể thi triển được hết sở trường, có quan hàm bên thân từ nay về sau hưởng thụ bổng lộc triều đình.

“Kỳ sĩ Nam Lý” trúng tuyển tạm thời chưa chức vụ cụ thể, chỉ có điều cấp cho danh hiệu “Yết giả đài cấp sự lang”, yết giả đài về bộ Lễ quản hạt, chủ yếu có liên quan tới ngoại giao, việc đón tiếp quan khách các triều đình; Cấp sự lang rõ ràng không nhập phẩm. Cấp cho một danh hiệu như vậy, chỉ là làm để tiện đi sứ nước Yên. Tuy rằng chức vị không cao, nhưng mỗi vị kỳ sĩ đều được phong thưởng rất trọng hậu, những thứ tới tay đương nhiên là những vật có lợi ích rất thực tế, hơn nữa có thể nghĩ, chờ bọn họ từ nước Yên trở về, triều đình đương nhiên sẽ không bạc đãi, đến lúc đó lại thăng quan tiến tước, luận công ban thưởng.

Người không trúng tuyển thu thập qua loa một chút, lập tức theo quan lại đến chỗ nhận chức báo tin, mấy vị kỳ sĩ có ân chỉ khác được nghỉ hơn hai mươi ngày, chỉ cần không tính toán quá xa; lại có người muốn về nhà, đều có thể trở về quê một chuyến, và lại có quan viên bộ Lễ đi theo cùng, được cho là áo gấm về quê. Tuy nhiên phải trở về kinh vào đầu tháng ba, tin tức này được tuyên bố, kẻ vui nhất chính là Nhị ngốc, hoan hô một tiếng bỏ chạy về dịch quán thu dọn hành lý rời đi.

Tổng Dương thận trọng, cố ý tìm thái giám truyền chỉ hỏi:

- Mười người còn thiếu một, đó là ai?
- Thánh thượng đều có an bài.

Thái giám quay về phía hoàng cung chấp tay, đi theo cười nói:

- Việc này không phải việc chúng ta có thể hỏi, Tổng tiên sinh an tâm chờ đợi là được.

Đến lúc này, đại sự Nam Lý tuyển hiền này cuối cùng cũng tạm thời dừng lại, người trúng tuyển cố nhiên vui vẻ, người lạc tuyển đâu đã vào đó, xem như đều có kết cục vui vẻ, Tổng Dương mặc kệ các bạn ăn mừng, vội vàng đi một cửa hiệu thuốc bắc, mua không ít thảo dược.

Trở lại phòng mình, phát hiện Thừa Hợp quận chúa đang chờ hẩn, lúc này cười nói:

- Đúng lúc, vừa rồi ta còn đang định đi tìm người.

Nhâm Sơ Dung không tới chúc mừng hẩn trúng tuyển, mà là đi thẳng vào vấn đề:

- Ngày trước ngày tuyển chọn trong Kim loan điện, người viết trong lòng bàn tay ta sáu chữ đó... Chuyện này ta muốn hỏi rõ ràng, người rốt cuộc muốn làm cái gì.

Sáu chữ đó, mấy ngày nay lớn vồn trong đầu khiến tâm thần nàng không yên, nhưng Nhâm Sơ Dung thông minh, biết trước khi có kết quả tuyển chọn cuối cùng, bất kể nàng hỏi như thế nào Tổng Dương cũng sẽ không nói, liền kìm lại nhẩn nại xuống, đợi tới khi định ra “Kỳ sĩ Nam Lý”, nàng lập tức tới trước cửa truy hỏi.

Tổng Dương không trả lời nàng, lên tiếng chào hỏi:

- Đợi ta một lát, người ngồi trước.

Lập tức lờ Quận chúa đặt sang một bên, tự mình chạy vào một gian phòng, lấy ra chỗ thuốc mới mua được bện bện rộn rộn một hồi... Ước chừng một lát sau, hẩn mới cầm mười mấy bình sứ nhỏ, trở lại phòng phía trước.

Nhâm Sơ Dung cũng không phải không kiên nhẫn, nhưng nét mặt thực sự có phần ngưng trọng, lẳng lặng chăm chú nhìn Tổng Dương:

- Bây giờ có thể nói rồi sao?

Tổng Dương đem bình sứ đặt khắp trên bàn, lại rót cho Nhâm Sơ Dung một chén trà đặt vào tay nàng, lúc này mới ngồi xuống:

- Không tính tới ba anh em Hồng gia và ta, ngày mồng 2 tháng 2 trên cung điện, Hoàng đế, đại thần, thái giám, còn có thị vệ Lý Dật Phong, tổng cộng mười bốn người, đây là mười bốn bình thuốc, mỗi người một lọ, ta đều đưa cả cho nàng.

Nhâm Sơ Dung nghe mấy lời không rõ đầu đuôi, nhú mày, mỉm cười:

- Có ý tứ gì? Cái này cũng đều là độc dược, người muốn ta độc chết toàn bộ người trên điện hôm đó?

Tổng Dương cười ha hả:

- Dương nhiên không phải, cái này không phải độc dược, chúng là thuốc giải, thuốc giải độc.

Quận chúa đầu tiên hơi sững sốt, lập tức “choang” một tiếng, quảng vỡ chén trà trong tay, nước trà văng khắp nơi... Hai má Nhâm Sơ Dung không còn chút máu:

- Họ Tổng kia... Người, người, thuốc giải... Người có ý gì.

87. Chương 87: Loạn Hoa.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 87: Loạn hoa.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

- Còn muốn hỏi sao?

Tổng Dương nói thật rõ ràng

- Khi ta hiến nghệ, mười bốn người giữa kim điện đều trúng độc, nếu không để ý tới, mười ngày sau sẽ nổi điên.... Tính từ bây giờ chỉ còn năm ngày. Thuốc giải ở trong này, trước khi phát độc cho bọn họ uống vào, có phải nhiệm vụ hay không thì tính gì? Giải độc cho bọn họ cần phiền đến người.

Ngẫm nghĩ một lát, hần bổ sung:

- Nếu người không muốn cứu bọn họ, ta cũng không sao, tuy nhiên ngày đó Đồ đại nhân giúp ta, ta còn nợ ông ta một nhân tình, cứu ông ta về đi.

Đầu óc Nhâm Sơ Dung rối loạn, cả người đều ngơ ngẩn, ngây ngốc ngồi phỗng trên ghế, một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần:

- Độc hết trên dưới Kim loan điện, đây là tội lớn... Vì sao?

Nàng hít một hơi thật sâu, cố hết sức bình tĩnh

- Nói một chút đi, rốt cuộc sao lại thế này?

Đáp án của Tổng Dương đơn giản dị thường:

- Ta sợ bọn họ không cho ta đi Yên quốc.

Trước khi thi một ngày, Tổng Dương đã viết lên tay Nhâm Sơ Dung sáu chữ: nếu bằng hà, ai kế vị?

Phong Long Hoàng đế tuy mới chỉ hai mươi mấy tuổi, mấy đứa con đầu đều là con gái, năm ngoái mới sinh hoàng tử, hiện giờ không nói, nếu đột nhiên Phong Long gặp chuyện không may, người có tư cách thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước nhất sẽ không ngoài Hoàng thúc - Trần Tây Vương tay mang hùng binh, lui một bước, mặc dù Trần Tây Vương không làm Hoàng đế ít nhất cũng sẽ nhiếp chính.

Ngày đầu tháng hai đó Tổng Dương mượn cơ hội đi thi mà đầu độc cả Kim loan điện.

Đội cái mũ “người Yên” trên đầu, lại thêm đề mục “Cường quốc chi đạo” này vốn không quá nổi bật, tất cả đều khiến hần cảm thấy không nắm chắc, bởi vậy nên mới chuẩn bị trước...

Độc dược sẽ phát tác mười ngày sau đó, kết quả điện tuyển công bố sau năm ngày. Theo như tính toán của Tổng Dương, nếu chẳng may lạc tuyển, Nam Lý sẽ đổi triều, Phong Long phát điên, Trần Tây Vương kế vị, dựa vào quan hệ của mình và tỷ muội Nhâm gia, hần sẽ có cơ hội tấn kiến Tân Hoàng đổi lại Thánh dụ của Tiên đế, một lần nữa định ra ứng cử viên Phó lời nhất phẩm; ngược lại nếu trúng tuyển, thì ai cũng vui mừng, chỉ cần tìm cách trong năm ngày giải độc cho mọi người là được... Cái cách giải độc này chính là Nhâm Sơ Dung.

Nói trắng ra, Tổng Dương không tiếc hết thảy quý triều đình một nỗi long trời lở đất chính là vì muốn bảo đảm một cơ hội: nếu rút tuyển sẽ có thêm một cơ hội trúng cử.

Nhâm Sơ Dung đã trấn tĩnh rất nhiều, nhưng không thể ức chế chút run run trong giọng nói:

- Một đêm diệt hết thiên tử và đại thần đương triều, người có biết sẽ xảy ra bao nhiêu nhiễu loạn? Sẽ đưa tới bao nhiêu tranh đấu? Sẽ làm bao nhiêu người chết? Người làm như vậy.... Tổng Dương, điên quá rồi!

Tổng Dương không nhận xét gì, chỉ đáp lại một cách rất nhẹ nhàng, nhưng giọng điệu lại nghiêm túc:

- Yếu quốc nhất phẩm lỗi, ta không thể không đi. Làm thế nào để tới gần được cái ghế đó thì ta sẽ làm. Còn chuyện của người khác.... Ta không quan tâm!

Môi Nhâm Sơ Dung giật giật một lúc lâu, cuối cùng cũng không trách cứ nữa, chỉ lắc đầu cười khổ:

- Chuyện giải độc này người cho là dễ lắm sao?

- Đương nhiên không phải chuyện dễ dàng, ít nhất ta không làm được, nên mới phải làm phiền nàng.

Giải độc, nghe thì không có gì, nhưng phiền toái nhất là giải được phải uống vào miệng mới được, Tổng Dương cũng không thể cầm cái bình thuốc lên trước mặt Phong Long để mà nói: Bệ hạ, ngài trúng độc rồi, mời uống giải được... Làm sao ta biết ngài trúng độc? Khụ, không cần hỏi.

Muốn giải độc, thế nào cũng phải dùng cách thần không biết quỷ không hay mà trộn lẫn giải được vào đồ ăn uống, để Hoàng đế ăn vào..... Mấy ngày gần đây Tổng Dương không có cơ hội nhìn thấy Phong Long, Nam Lý tuy là một nước nhỏ, nhưng giới vệ trong Hoàng cung cũng hơn xa bên ngoài, chỉ bằng bản lĩnh hiện tại của hắn, muốn nửa đêm lén vào trong cung mà không bị phát giác là chuyện không thể.

Từ khi hạ độc Tổng Dương đã tính sẵn, việc giải độc phải nhờ Nhâm Sơ Dung.

Khóe mắt Thừa Hợp quận chúa giật giật vài cái, vẫn lắc đầu từ chối:

- Ta làm không nổi! Có thể khiến cho Hoàng đế vô tình ăn giải được, cũng có thể hạ độc ngài, người cho rằng ta có bản lĩnh lớn như vậy sao? Tổng tiên sinh quá xem trọng ta rồi.

Tổng Dương thật thà đáp:

- Không cần khoa trương như vậy, trong cung sẽ có người rành về độc kiểm tra đồ ăn uống hàng ngày của Hoàng thượng, muốn hạ độc qua đường ăn uống thì không thể nào, nhưng thuốc giải thì không có độc.... Để lẫn vào trong nắm đại ăn cũng không tệ lắm đâu, nàng chỉ cần động não sẽ có biện pháp.

Nói xong, hắn lại mỉm cười:

- Đây là cơ hội tốt cho phụ vương của nàng. Dù sao ta cũng đưa thuốc giải cho nàng rồi, nếu không muốn cứu bọn họ cũng tùy nàng, ta chỉ cầu duy nhất một ghế trong phó lỗi nhất phẩm, còn lại mặc kệ.

Nhâm Sơ Dung tùy tay lấy ra một lọ giải được, chăm chú quan sát, thật lâu không nói gì, vẻ kinh hãi không biết tiêu tan từ lúc nào mà đang ngăn người suy tư, con người lấp lánh tinh quang... Tất cả mọi người đều hiểu được, Tổng Dương nói “Cơ hội tốt cho phụ vương người” có nghĩa là gì, Thừa Hợp quận chúa lặng lẽ tính toán cân nhắc.

Qua một hồi lâu, chân mày nàng mới giãn ra, Nhâm Sơ Dung đã buông tha cho cơ hội này, chuyện này thật sự quá lớn, cũng quá bất ngờ, đến tột cùng là phúc hay họa không thể đoán, giữ nguyên như thế này có thể xem là lựa chọn ổn thỏa nhất... Nàng gật đầu:

- Giải độc ta sẽ cố gắng hết sức. Chuyện này ta còn ba điều không nghĩ ra, muốn nghe người giải thích.

Tổng Dương thông khoái đáp:

- Cứ việc hỏi?

- Hạ độc khi thi đình là vì chẳng may nếu Hoàng đế không cho người qua, sẽ tìm cơ hội từ Hoàng đế lên thay.

Nàng vừa nói vừa không nhận được lắc đầu, trong lòng oán hận thầm mắng “Kẻ điên” :

- Hạ độc trong dịch quán không dễ hơn hạ độc ở kim loan điện sao?

Không đến bốn mươi vị kỳ nhân trong dân gian, tổng cộng mười ghế phó lỗi, theo lẽ thường, Tổng Dương chỉ cần đầu độc hơn nửa tuyển thủ trong dịch quán, đương nhiên sẽ trúng tuyển không nghi ngờ.

- Ta có thể trúng thuyền hay không, có hai chướng ngại vật lớn nhất, thứ nhất là xuất thân Yến quốc, thứ hai là cái “Cường quốc chi đạo” này cũng không phù hợp với đi sứ. Nếu trên Kim loan điện không thể đánh động Phong Long, cho dù có độc chết các kỳ sĩ khác y cũng sẽ không để cho ta tới Yến quốc. Huống chi vào lễ năm mới đoàn người cùng nhau uống rượu chơi bài, ở với nhau cũng không tệ lắm, ta không nghĩ sẽ xuống tay với bọn họ.

Nhâm Sơ Dung không nói gì, ho khẽ một tiếng, nàng lại hỏi vấn đề thứ hai:

- Thuần túy là có chút tò mò.... Người làm thế nào mà độc được khắp cả mọi người trong đại điện?

Đối với cao thủ dùng độc, có thể độc được trên Kim loan điện là một chuyện đáng tự hào đặc ý không thể nghi ngờ, tuy nhiên Tống Dương cũng không cười, mà hỏi một câu không đầu không cuối:

- Nhâm Tiểu Phát đã nói với người là ta?

Tuy là câu hỏi nhưng cũng không chờ nàng trả lời, Tống Dương nói tiếp:

- Vũ Ly là kỳ nhân chân chính, cũng là một kẻ lừa chân chính, luyện chế ra vô số được vật thần kỳ, cả cái tên cũng lừa không muốn đặt.

Nhâm Sơ Dung thuận miệng nói lơ đãng:

- Ta có nghe Tiểu Phát nói qua. “không đối”

- Không sai, nếu ông ta có một trăm loại linh dược, trong đó ít nhất năm loại đều có cái tên kiểu này: không đối, không khổ, không đông... Tuy nhiên, tên của năm mươi loại còn lại lại có những cái tên thực sự hoa lệ.

- Vũ Thái y lừa đặt tên, từ cái tên “không đối” có thể thấy được tác dụng của nó, nhưng.... “Tân lương” thì sao? Thế gian như một giấc mộng dài, đời người mấy lần mới lạnh? Không chết qua một lần làm sao biết lạnh là sao?

Tên vị thuốc này, thực có vài phần tư vị.

Vũ Thái y bào chế được vô số loại thuốc, vả lại bất luận có công hiệu gì, đều chia làm hai loại lớn, loại thứ nhất, là cái tên buồn cười như thể “không đối” ấy, loại thứ hai thì có cái tên ẩn chứa ý nghĩa như “Tân lương”

- Việc này ta cũng chưa hỏi, tuy nhiên ta có thể đoán ra nguyên nhân – sự phụ của cậu hoặc sư tổ là một người tao nhã.

Tống Dương cười nhàn nhạt:

- Phương thuốc cậu nghĩ ra hết thấy đều đặt tên theo kiểu thứ nhất, nhưng những phương thuốc ông học được từ trong sư môn lại có cái tên phong nhã.

Đối với Vũ Thái y, Nhâm Sơ Dung hoàn toàn không có hứng thú, tuy nhiên cũng không ngắt lời hắn, chỉ yên lặng chờ đợi câu sau đó.

- Trước kia ta và cậu có học qua một phương thuốc rất mạnh, tên rất dễ nghe, gọi là: loạn hoa tiệp dục mê nhân nhân. Cái tên như thế không cần hỏi, là ông ta có được từ trong sư môn đi. Phương thuốc này chính là thứ ta dùng lần này, gây ra ảo giác nặng, làm loạn ngũ giác khiến cho người ta phát điên.

Nhâm Sơ Dung cẩn thận nhắc lại tên độc phương cổ quái một lần, một lát sau giật mình ngẩng đầu, chậm rãi nói:

- Ta đã sai người tra qua, hai tháng đầu tiên người có mua sáu vị thuốc: loạn thạch quả, hoa hà cái, tiệp hàn y, tử dục xích, mê phương thảo tử, thủy nhân đan...

Tống Dương “A” một tiếng, cười:

- Nhanh như vậy đã phản ứng lại rồi sao? Thừa Hợp quận chúa thực thông minh, không uống công Tiểu Bộ luôn khen người. Loạn, Hoa, tiệp, dục, mê, nhân, nhân, từng chữ đều là những thành phần chủ yếu của phương thuốc, bảy vị này chỉ là vị thuốc phổ thông, sau khi luyện chế, sẽ ra được một thứ độc được cực kỳ mạnh.

Loạn thạch quả, hoa hà cái, tiệm hàn y.... Từ tên mỗi vị thuốc lấy ra một chữ, đó là “loạn hoa tiệm dục mê nhân nhân”.

Nhâm Sơ Dung hơi nhú mày:

- Bảy vị được liệu hợp thành kịch độc? Nhưng người chỉ mua có sáu. “Nhân” ở đâu? – nàng không kìm được lắc đầu tự giễu, cảm thấy mình đã hỏi một câu thật ngốc. Tống Dương mang theo không ít được liệu tùy thân, thứ cuối cùng không đi mua đương nhiên là hẳn tự có.

Tống Dương có thể hiểu được suy nghĩ của quận chúa, cười lắc đầu:

- Nghĩ nhầm rồi, thứ thuốc cuối cùng ta không có.... Cũng không phải mua, nó đầy trời, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Nhân Nhi đồng bay phát phơ khắp nơi chính là chữ “Nhân” đó.

Nhâm Sơ Dung ngẩn người, sau đó lại nhớ đến chuyện trước kia, trừng mắt với hắn:

- Trên đường từ Thanh Dương vào Kinh thành, người có hỏi qua ta về phong cảnh phát phơ đầu xuân ở kinh thành, khi đó là người đã tính việc này rồi?

Tống Dương khá cao hứng:

- Chuyện nhỏ như vậy người còn nhớ rõ ghê

Đồng Lam Phương

88. Chương 88: Tùy Hứng.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 88: Tùy hứng.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Loạn hoa tiệm dục mê nhân nhân, bảy vị này chỉ là được liệu bình thường, sau khi được xử lý theo cách khác nhau, hợp lại sẽ biến thành kịch độc trí mạng, trong đó chỉ có Nhân Nhi đồng bay phát phơ là không cần luyện hóa.

Cái thuốc gây ảo giác phát điên này, khi thi triển cũng có trình tự nghiêm khắc, nếu có người cam tâm tình nguyện đến thử thuốc, Tống Dương trước hết sẽ bắt y phải hít mùi Nhân nhi đồng ba ngày trở lên.

Sau ba ngày, sẽ rải thuốc bột Tử Dục xích.

Sau đó là loạn thạch quả, hoa hà cái, tiệm hàn y, ba vị thuốc này có thể dùng thế nào cũng được không cần phân biệt trước sau, nhưng nhất định phải sau Nhân và Dục.

Cuối cùng là trộn lẫn mê phương thảo tử và thủy nhân đan.

Trình tự này quyết không thể sai, Tống Dương an bài trên kim loan điện cũng phải gắt gao không chế trình tự này.

Trước hết phải lấy Nhân làm vị dẫn, cái này không cần nói, đầu mùa xuân, trong hoàng cung đầy trời Nhân nhi đồng, mùi hương tràn ngập khắp nơi. Đây là cảnh nổi bật nhất của Phượng Hoàng thành, lại có tác dụng nâng cao tinh thần, người Nam Lý nào hay, phong cảnh đẹp mắt này trong mắt đại hành gia dụng độc lại chính là khóa câu mệnh của Hắc Bạch Vô Thường.

Tử dục xích sau khi được luyện chế thành thuốc bột bị vẽ loạn lên vũ y của Nam Vinh Hữu Thuyên, Nam Vinh hiển nghệ trước đám người Tống Dương, nàng hiển vũ đạo, trong điệu nghệ thường duyên dáng thuốc bột bay tứ tán khắp nơi.

Ba vị tiếp theo được Hồng gia ba vị huynh đệ đưa lên điện, ba huynh đệ khi thuyết giảng có thói xấu hay vung tay áo, tuy không bằng động tác múa của Nam Vinh Hữu Thuyền nhưng dùng để tán độc thì như vậy cũng đủ rồi.

Cuối cùng là “Mê”, “Nhân” được Tống Dương giấu ở đế giày, lúc ấy hắn còn cố nín cười, vào cái đêm trăm tuổi, Tạ Bàn Tử (gã mập họ Tạ) đặt cho hắn cái tên “Mê người”, giờ chân trái hắn Mê, chân phải hắn Nhân, đảo ngược lại thật không hổ danh.

Kịch độc nghe có vẻ không tưởng tượng nổi, bày ra lại phiền toái vô cùng, dựa vào một mình Tống Dương thì làm không nổi, lúc này mới tìm đến Nam Vinh và ba huynh đệ Hồng gia giúp đỡ.

Đợi tới khi Tống Dương diện thánh, nắm được vị trước đó đã phát tán xong, chỉ thiếu nốt hai vị cuối cùng do Tống Dương không chế. Mà hắn vừa lên điện, Hoàng đế liền có thái độ không tốt, chỉ trách bức họa khổ chủ đang cười kia, Tống Dương không chút do dự dùng sức dưới chân tán nốt “Mê”, “Nhân” ra, đến lúc này kịch độc đã hoàn thành, trừ phi được giải cứu đúng cách nếu không mọi người cứ yên tâm chờ diên đi.

Đối với việc dùng độc Nhâm Sơ Dung hoàn toàn không biết gì, nghe Tống Dương giảng giải một hồi, thở phào một cái:

- Phức tạp như vậy sao? Người dùng độc cũng mạnh mẽ thật đấy.

Tống Dương lắc đầu:

- Ngược lại ta cảm thấy cậu trên trời có linh thiêng.

Vưu Thái y thông hiểu vô số độc phương, Tống Dương học nhiều nhất chỉ hai ba phần, lúc trước học được “Loan hoa” là vì hắn cảm thấy tên của nó không tồi.

Hoàng cung trọng địa kiểm tra sâm nghiêm, muốn đem độc được vào Kim loan điện cũng không phải chuyện dễ, Tống Dương đã tính toán qua tất cả thủ đoạn dùng độc của mình, cái thì không trừ được mùi vị, không thể gạt được linh khuyển, cái thì phạm vi quá nhỏ, thế nào cũng phải tiếp cận được Hoàng đế thì phải ngoài năm trượng mới có hiệu lực, có cái cần phải đun lên cực nóng, khó thực hiện, tóm lại hoặc nhiều hoặc ít đều có bại lộ, chỉ còn lại duy nhất “Loan hoa tiệm dục mê nhân nhân” này.

Xảo hợp nhất, kỳ diệu nhất cũng chính là kịch độc “Loan hoa” cần phải ngấp trong mùi hương của Nhân Nhi đồng mới có thể có hiệu lực, nếu đổi lại vào thời gian khác hoặc thời điểm khác, Tống Dương sao có cơ hội khiến cho Hoàng đế ngửi mùi Nhân Nhi đồng suốt ba ngày?

Nhân nhi đồng bay đầu xuân vừa vắn nhất nhiều nhất lại là ở trong Hoàng cung.... Là may mắn? Hay là trùng hợp?

Nhâm Sơ Dung sẽ không hỏi cái chuyện “Thiên ý” nhằm chán này, trong mắt nàng hạ độc chính là hạ độc, khác nhau duy nhất là để độc phát hay kịp giải cứu. Không nhiều lời nữa, nàng hỏi câu thứ ba:

- Tiểu Phát nói với ta, khi giao thừa người đã gặp Thánh Thượng, vì sao không hạ độc lúc ấy? Độc được hai ba tháng sau mới phát tác người đừng nói là không có.

- Quê nhà có câu: Có ai lễ năm mới mà không ăn sủi cảo. Đêm trừ tịch, ăn sủi cảo, không khí tốt như vậy, hạ độc sẽ làm hỏng không khí này mất.

Cái này cũng có thể tính là lý do sao? Nhâm Sơ Dung không biết nên cười hay nên mắng, cuối cùng cũng chỉ cười khổ bình luận hai chữ:

- Tùy hứng!

Vì muốn thêm một chút bảo hiểm việc mình được phó lời, không tiếc độc luôn nhân vật trọng yếu nhất Nam Lý – là Tùy hứng mà quyết định hạ độc, lại vì “hông không khí” mà bỏ qua cơ hội tốt nhất – lại là tùy hứng.

Nhưng xét đến cùng, Tống Dương đã thành công độc cả Kim loan điện.

Nên hỏi đều đã hỏi xong, nàng thoải mái dựa lưng vào ghế, không để ý tới Tống Dương, mà neho neho mắt, không biết đang nghĩ cái gì, một lát sau, sắc mặt quận chúa hiện ra vài phần ý cười.

Tổng Dương thấy lạ:

- Cười cái gì?
- Người thực sự thông minh sẽ không làm việc theo húng đâu.

Tổng Dương cũng cười:

- A, ta cũng không phải người thông minh.
- Người không thông minh? Không thông minh mà có thể độc được cả Kim loan điện?

Nhâm Sơ Dung ngóc đầu lên, cười tùm tùm nhìn hấn, bộ dáng nàng tinh nghịch hoạt bát, không giống Thừa Hợp quận chúa gần như một tay quân cả trong ngoài Hồng Ba Phủ chút nào.

Nhâm Sơ Dung nghĩ một lát:

- Người thông minh thực sự sẽ không làm việc theo húng, tuy nhiên.... Người bốc đồng thực ra có thể cũng rất thông minh.

Nói xong, ngón trỏ chỉ chỉ Tổng Dương

- Người là như thế đó, bốc đồng trước, thông minh sau.

Bốc đồng trước, thông minh sau.

Vì mục tiêu mà gần như điên cuồng, khi thực hiện lại cẩn thận tỉ mỉ tính kế chu đáo.

Hơn nữa, quan trọng nhất, từ trước khi lập kế hoạch hấn đã nghĩ luôn cả cách giải độc, Nhâm Sơ Dung không dám để triều đình đại loạn, nàng cũng thực sự có biện pháp để cho Hoàng đế ăn giải dược này vào... Về lời nhận xét của nàng, hấn lắc đầu cười:

- Người không bị nói nhieu đấy chứ?

Nàng khoát tay áo:

- Không chậm trễ nữa, ta đi đây.

Chỉ còn năm ngày để giải độc, thời gian không tính là nhiều, nàng tìm một cái hộp xếp cẩn thận mười bốn bình giải dược, vừa thu thập vừa nói:

- Hơn hai mươi ngày nghỉ, người hấn là sẽ quay về Yến Tử Bình chứ? Chỗ Tiểu Phát thì ta sẽ nói với nó một tiếng.
- Còn một chuyện nữa, nếu thuận tiện, mong người chiếu cố Trần Phấn.
- Chuyện nhỏ.

Rất nhanh đã thu thập xong, nàng ôm cái hộp vào ngực đứng dậy đi ra ngoài, tới cửa lại dừng lại, quay đầu nói với Tổng Dương:

- Ta muốn thương lượng với người. Về sau nếu lại có chuyện như thế có thể tới tìm ta trước được không? Muốn xem người là bằng hữu, không ngờ lại bị người tính kế, trong lòng không thoải mái chút nào.

Hấn gật đầu:

- Lần này rất xin lỗi, lần sau sẽ chú ý.

Nhâm Sơ Dung mỉm cười, đôi mắt cong cong như mặt trăng, xoay người mà đi.

Quận chúa chân trước vừa đi, Nhị ngốc đã hấp tấp vọt vào, trên mặt tràn đầy vui vẻ:

- Tổng đại nhân, Tổng đại nhân, chuẩn bị xong chưa?

Hiện giờ đoàn người là “Yến giả thai cấp sự lang” nói chuyện với nhau phải gọi là đại nhân, Lưu Nhị là người rất biết quy củ.

Tiểu Cửu đi từ ngoài hành lang vào, bắt chước trong kịch:

- Lưu đại nhân chờ một chút, tiểu nô nhi sẽ thu thập hành lý cho Tổng đại nhân.

Nói xong, cười hì hì thi lễ, giống y như mẫu.

Một tiếng “Lưu đại nhân” làm cho Lưu Nhị như mở cờ trong bụng, nhất thời cũng không biết là nên “Thủ niệm tu niệm” cười lên ha hả hay uy nghiêm nói năng thận trọng, kết quả, Lưu đại nhân đứng đó ngây ngô cười, nhìn như sắp khóc vậy...

Đồng Lam Phương

89. Chương 89: Quê Hương

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 1: Cùng nhau say

Chương 89: Quê hương

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tiểu Cửu đi thu xếp hành lý, Tổng Dương gọi người cầm, kéo Nhị ngốc ra ngoài, Nhị ngốc buồn bực:

- Tổng đại nhân, đi đâu?

- Làm quan, kiếm tiền, chẳng lẽ tay không về thăm quê sao?

Nhị ngốc bình tĩnh ngộ, cười ha hả đi theo không ngừng gật đầu, chạy theo cùng Tổng Dương đi vào con phố nhộn nhịp trong thành mua quà, còn không quên mặc cả mua bán, bận đến nỗi mồ hôi chảy không ngừng... chờ bọn họ trở về trạm nghỉ, Tiểu Cửu đã thu dọn được hòm hòm, Tiêu Kỳ coi như là cô nhi, không có nơi nào để đi, lúc này cũng đeo một cái túi nhỏ, đến góp vui với bọn họ, cùng đi ra cổng đi chơi.

Ngoài cổng đã có xe ngựa của Lễ bộ kình cẩn chờ đợi, Tổng Dương khách khí với quan viên của đội hộ tống vài câu, rồi kéo chiếc xe ngựa cũ ra, vài người hoặc cưỡi ngựa hoặc lên xe, bắt đầu khởi hành.

Nhưng mới đi được vài bước, bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo vọng lại:

- Đợi Cáp tử sao, mọi người đi cùng đường rồi.

A Y Quả từ dịch quán đuổi tới, Nam Vinh Hữu Thuyên cùng đi với nàng.

Tổng Dương có chút bất ngờ:

- Mọi người cùng một đường? Các người đi đâu?

Nam Vinh bước duyên dáng, tiến lên phía trước nhỏ giọng chỉ có Tổng Dương mới có thể nghe thấy được:

- Người đi đâu ta đi tới đó, lão gia dặn, Nam Vinh không dám vi phạm, xin Tổng tiên sinh giúp đỡ hoàn thành nhiệm vụ.

A Y quả thì lớn tiếng đáp:

- Tiểu Nam nói muốn đi cùng với các người ra ngoài giải sầu, cô ta đi tới đâu ta đi tới đó.

Chuyến này chỉ là về Yến Tử Bình đi xem thử, không có việc gì đặc biệt, mang bọn họ đi cùng cũng không vấn đề gì, Tổng Dương không nói gì, chỉ cười ha ha gật đầu:

- Vậy thì đi cùng đi, càng đông người càng vui.

Hai cô gái gia nhập vào đội, Nhị ngốc theo quy củ “quan trường” đi chào hỏi mọi người, cung kính chấp tay với A Y Quả:

- Chào A đại nhân.

Không ngờ A đại nhân tỏ vẻ không hài lòng:

- A Y Quả là tên của ta, ta không phải họ A, nhóc con nói sai rồi.

Nói xong, thấy vẻ mặt Lưu Nhị lơ mơ, Hắc Khẩu Dao bĩu môi:

- Giống như người gọi là Lưu Nhị, ta gọi người là nhóc Nhị đại nhân, nhóc người có vui không?

Lưu Nhị lập tức lắc đầu, Nhị đại nhân? Không ổn, không ổn.

Kì nghỉ ngắn ngủi, ai cũng không muốn tốn thời gian trên đường đi, tốc độ đội xe không chậm. Chạy xe vất vả, tuy nhiên không khí vẫn vui vẻ, Nam Vinh Hữu Thuyền không đến kiểm chuyện, chỉ là vì mệnh lệnh gia chủ mà phải đồng hành với Tổng Dương, mà Hắc Khẩu Dao A Y Quả tính cách hướng ngoại, thường cùng mọi người bốc phét tán gẫu, hoàn toàn không đáng sợ như trong lời đồn thổi, ngoài đôi môi nhìn đen thui nhìn có vẻ quỷ dị thì nàang cũng không khác gì những cô gái bình thường.

Tuy nhiên khi Hắc Khẩu Dao đi cùng Nam Vinh nàang rất quy củ, nhưng khi Nam Vinh không có bên cạnh thì nàang nhất định sẽ đến chỗ Tiêu Kỳ, Tiểu Cửu, cười hì hì nói nọ nói kia, tìm cơ hội đi sờ da thịt nònà của thiếu nữ nhà người ta....

Sáu ngày sau khi mọi người đến Yến Tử Bình, người già trẻ con trong thị trấn đều đã sớm nhận được tin tức, Chu huyện lệnh, Bàn Đầu sớm dẫn người chờ ở đường nghênh đón, lúc này người vui mừng nhất không hề nghi ngờ tất nhiên là Nhị ngọc...Lưu đại nhân trên đường học lễ tiết của các vị quan viên, sau khi xuống xe quần áo chỉnh tề, hành lễ quan đối với huyện thái gia, vẻ mặt trịnh trọng cẩn thận, khiến Chu huyện lệnh hết sức bối rối.

Nhị ngọc báii kiến đại lão gia xong, lại chuẩn bị làm y như thế “đối phó” với Bàn Đầu, kết quả Bàn Đầu cười mắng:

- Xéo đi!

Một tay gạt lão nghiêng sang một bên, Lưu đại nhân cười hì hì ngáy ngô:

- Người không đáng được như thế.

Các lão nhân ở đây nhìn Tổng Dương, Nhị ngọc trưởng thành, nơi đây chàng thanh niên này từ nhỏ đã cùng với họ chơi đùa lẫn lộn, nơi đây bọn họ được các lão nhân trông nom chăm sóc cho lớn lên, nơi này nếu không phải là nhà, thì nơi nào mới là nhà?

Mà hai nhóc tử đều trở thành kỳ sĩ Nam Lý, đã lên Kim Loan điện, từng gặp thiên tử, càng là vinh dự to lớn chưa từng có ở cái thị trấn nhỏ này, phụ lão trong thị trấn cùng có vinh dự đó, mọi người khi gặp nhau vui mừng ra sao không cần phải nói.

Thời gian hơn ba tháng, người trong trấn không có nhiều thay đổi, duy chỉ có Bàn Đầu và các nha dịch thủ hạ của gã, không thấy lông Khổng tước trên mũ nữa mà thay vào đó là sợi chỉ bạc thêu thành chữ “hình”, thay đổi nhỏ nhỏ trên mũ, đại diện cho thân phận hoàn toàn mới, huynh đệ sai nha của Yến Tử Bình từ bộ khoái của huyện nha tự chiêu mộ biến thành “hình bộ” của nhà nước, hưởng bổng lộc của nhà nước, địa vị thu nhập đều nâng cao hơn, nếu nói một cách tích cực, bây giờ bọn họ đều là quan viên của bộ hình.

Đây cũng là món quà của Tổng Dương, khi hắn ở Thanh Dương đã hỏi qua Thái Thú, sau một năm đã tác động đến như vậy.

Mọi người lục tục xuống xe, Tiểu Cửu là một cô gái nhẹ nhàng, xuống xe sau người cầm, đi báii kiến trưởng bối trong trấn, Bàn Đầu vui vẻ, vỗ vai Nhị ngọc cười nói:

- Lần này người không xong rồi, Dương Nha Tử ra ngoài một chuyến, thu nhận nha hoàn xinh đẹp, võ công lợi hại, người có gì?

Giọng của Nhị ngọc vang lên khác thường:

- Ta có chim !

Đoàn người cùng cố gắng đem chiếc lồng nhốt quái điểu chuyển từ xe xuống, con chim Thái Thẩn này cũng là theo thứ tự Lưu Nhị, Lưu Tam, gọi là Lưu Tứ.

Lưu Tứ vẫn là chim nhỏ, bây giờ đã lớn ngang bụng người, sau khi nó ở với chủ nhân mới, ăn uống đầy đủ, tâm trạng càng vui vẻ, trông rất khỏe mạnh, ánh mắt linh lợi hung hãn, móng vuốt tứ chi sắc bén, lại thêm một cái mỏ lớn, lộ vẻ vừa hung hãn vừa uy phong, trên đường vốn dĩ Lưu Tứ không cần ngồi xe, có thể đi trong đội ngũ, nhưng con ngựa thấy bộ dạng đáng sợ dị thường của nó, nếu không nhốt nó vào lồng, ngựa nhất định sẽ sợ hãi.

Lưu Tứ bị nhốt lâu, vừa ra khỏi lồng lập tức kêu ồm tỏi, chạy nhảy tán loạn xung quanh Lưu Nhị, nó đã bị Lưu Nhị thu phục hoàn toàn, tuy bản chất khát máu, nhưng rất nghe lời, không chủ động đả thương người, mọi người vừa sợ hãi vừa tò mò, không khỏi vây quanh quái điều bình phẩm từ đầu đến chân, quả nhiên, Lưu Nhị hoàn toàn dành lại sự chú ý mọi người dành cho Tổng Dương, dương dương tự đắc còn nói với Lưu lão hán đứng bên cạnh nói:

- Cho cháu người cưỡi lên, chạy hai vòng chơi thử?

Lưu lão hán vội vàng ôm chặt đứa cháu nhỏ vào trong lòng, lắc đầu quầy quậy....

Thị trấn nhỏ chật phách, không có nhiều chuyện vui lắm, chỉ có uống rượu, đại đội người ngựa cùng trở về huyện nha, trên khoảng trống trước cửa nha môn đã bày sẵn bàn ghế, các mẹ các dì đã bày món ăn đủ màu sắc, lúc hoàng hôn bữa tiệc náo nhiệt bắt đầu, trong bữa tiệc Bàn Đầu cố ý tìm Tổng Dương nói:

- Ta có chuyện muốn nói với người, nửa tháng trước có người man di, xuất núi tìm người, là một lão thái bà, không gây sự, nghe nói người không có nhà nên đã về rồi, hỏi bà ấy có chuyện gì bà ấy không nói.

Tổng Dương gật gật đầu, trong lòng tính toán lần này phải mất chút sức lực, vào núi đi xem thử đám người mọi rợ kia, không biết họ đã đoạn tuyệt với thuốc phiện chưa, ngoài ra còn có tiểu yêu quái.... Tổng Dương không nhớ đứa bé đó lắm, nhưng trở về Phượng Hoàng thành Nhâm Tiểu Bộ nhất định sẽ hỏi tới nó.

Lúc tán gẫu, không thể không nhắc đến những chuyện gần đây, Tiểu Cửu nhanh miệng, vốn không cần Tổng Dương mở miệng, nàng đã đem mấy chuyện trong Phượng Hoàng thành kể hết ra, lúc nói chuyện rất có khí thế làm như thật, nếu thỉnh thoảng nàng không nói câu “ công tử nhà ta”, mọi người còn cho rằng toàn bộ sự tình đều là nàng làm.

Trong đó chuyện nàng “tự mình” trải qua, “đắc ý” nhất là chuyện Tổng Dương vẽ ra bức họa khổ chủ đang cười, Bàn Đầu nghe vô cùng kinh ngạc, lắc đầu cười nói:

- Ái chà, có thể dựa vào xương mà vẽ được khuôn mặt, Dương Nha Tử quả thật không thể ở lại Yến Tử Bình, quá lãng phí một người như người rồi.

Tổng Dương cũng cười nói:

- Chuyện này hơn một nửa là dựa vào may mắn.

- Phải có bản lĩnh thật sự mới được, nếu không may mắn cũng chẳng có tác dụng gì.

Mặc dù Tổng Dương tự mình nói mình, Tiểu Cửu cũng phải biện hộ thay hắn, sau khi nói xong nghĩ lại, lại thấy hưng phấn nói tiếp:

- Tuy nhiên nói gì thì nói, công tử nhà ta rất may mắn, có Phật Tổ phù hộ đó ! Nếu như không có trận động đất, sẽ không lộ ra bộ hài cốt, công tử cũng không có cơ hội trở tài, đây đều là ý trời!

Mọi người rất vui vẻ, câu chuyện cũng không biết lúc nào chuyển sang đề tài “ động đất”, trong đêm ba mươi xung quanh thị trấn nhỏ cũng có cảm giác động đất, vả lại so với trong kinh còn mạnh hơn, may mà không có ngôi nhà nào bị sập, chỉ có huyện nha hằng năm không tu sửa, lúc động đất rơi xuống không ít gạch ngói.

Tiệc rượu huyền ảo, nửa đêm không dứt, cư dân trong thị trấn nhỏ đối với việc Nha Tử về nhà đương nhiên thân thiết, cũng coi những người đồng hành cùng Tổng Dương như khách quý, nhưng đối với Hắc Khẩu Dao, trong lòng mọi người có chút sợ hãi, duy chỉ có Bàn Đầu không nói gì, A Y Quả thì cười cười nói nói.

Bàn Đầu là Bình Địa Dao, đối với Hắc Khẩu Vu Cổ so với người khác thì hiểu hơn, đặc ý tìm cơ hội khe giọng giải thích cho người bên cạnh...thể nhân chi biết Vu Cổ quỷ dị thần bí, hại người vô hình, nhưng không biết trong tộc Hắc Khẩu Dao có một cách nói khác: một con Cổ một chén máu, ba con Cổ nửa sinh mạng.

Cổ và chủ nhân máu huyết tương liên, trong mắt Hắc Khẩu Dao quý giá vô cùng, trừ khi căm thù sâu sắc, nếu không họ cũng không nỡ thả Cổ hại người.

Mọi người rất thoải mái, không khí bữa tiệc chợt trở nên càng náo nhiệt, Tống Dương lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc, trở về nhà mình, lúc này Tiểu Cửu đang hăng say đấu rượu với Tiêu Kỳ, quên cả chủ nhân.

Mở cửa sân, chó mèo vẫn còn, điều này làm cho Tống Dương vui bất ngờ, đồng thời trong lòng cũng có chút hối hận, sao có thể quên mang chút thức ăn về cho chúng ăn, bọn mèo bỗng nhiên nhìn thấy người vào, tất cả đều lộ vẻ cảnh giác, sau khi nhận ra Tống Dương là người quen, lại vươn bụng như vẽ lưỡi biếng, không rên xoay người bước đi, lũ chó còn có tình nghĩa hơn mèo, ba bốn con vây quanh, vẫy vẫy đuôi đuổi theo xung quanh hắn...

Có lẽ là do khứu giác đặc thù, vào phòng của Tống Dương, còn ngửi thấy mùi hồ tiêu, mùi này làm hắn nhăn mặt, sau khi gia viện xây lại, Tống Dương cố gắng dựa theo đồ dùng gia đình trước đây, xây dựng lại như cũ, nhìn sơ qua, quả thật không khác trước mấy, nhưng nhìn kỹ, cái gì cũng không giống.

Ở Linh vị đường, Tống Dương lau sạch bụi đất, thắp ba nén hương thơm...sau khi khấn xong, Tống Dương ngồi lên chiếc xích đu, dựa lên chiếc gối lớn, nhắm mắt thư giãn, không lâu sau, trong bóng đêm yên tĩnh, giai điệu “Tương tiễn tử” vang lên, tự nhủ với Vũ thái y câu:

- Nay, ta muốn đi nước Yên rồi!

Đổng Lam Phương

90. Chương 1: Người Mang Điềm Xấu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 1: Người mang điềm xấu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hai ngày sau đó Tống Dương đều ở lại trong trấn, chạy đằng đông lo đằng tây trước tiên chuẩn bị tốt lễ vật để phân phát xuống, người trong hương trấn rất nhanh đều đã biết thân phận “đại nhân” của hắn, Tống Dương hay còn gọi là Dương Nha Tử khiến trong lòng hắn phá lệ mà rất thoải mái.

Một ngày bình yên, không có chuyện gì lớn, chỉ có Nhị ngọc tìm đến hắn một lần.

Nhị ngọc có chút nghi hoặc, có chút lo âu... Sau khi tới thị trấn nhỏ, ‘Lưu tứ’ tuy rằng vẫn nghe lời như trước, nhưng rõ ràng có chút bất an, vài lần suýt nữa chạy trốn, Nhị ngọc không thể không nhốt nó vào Thiết Lung (lồng sắt), từ trước đến giờ chưa bao giờ có tình trạng như vậy. Tống Dương không phải bác sỹ thú y, đúng là bó tay không biện pháp, chỉ có thể tìm đến mấy miếng vải đen, bịt lên cái lồng sắt, Thái Thân điều không phải giống hung cầm,, cũng không phải bệnh quáng gà, tuy nhiên chúng nó có thói quen ban ngày sẵn mỗi ban đêm nghỉ ngơi, xung quanh tối đen, quả nhiên Lưu tứ liền ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Sáng sớm ngày thứ ba, Tống Dương dạo dò Tiểu Cửu vài câu, sau đó một mình ra khỏi trấn đi vào Thâm Sơn, đi thăm bằng hữu Man nhân của hắn

Vừa tới ranh giới, oanh oanh liệt liệt Long Tước bắt đầu xuất hiện, gió mạnh kéo cả thân người đi, nơi đi qua cát đá bay mù mịt, bất kể là tốt độc hay thanh thể đều có thể gọi là yêu quái .Vào lúc sáng sớm, trong núi dường như không thấy một con thú nhỏ nào, nhưng chim chóc đã sớm bay lượn, líu ríu hót không ngừng, từ bên này bay sang bên kia, bận bịu liên hồi.Tống Dương càng chạy càng cảm thấy không ổn.

Không có nguyên nhân gì đặc biệt, nhưng không khí không bình thường.

Vốn là ngũ cảm rất cao, hơn nữa đã luyện gần tới cảnh giới tông sư khiến Tống Dương lại cảm nhận hoàn cảnh nhạy bén tốt hơn, không biết vì sao, trong ngọn núi này ẩn giấu, lắng đọng chút áp lực cổ quái, dường như báo trước bão tố sắp kéo đến, quanh mình hết thấy đều bình thường, nhưng quanh mình hết thấy cũng rất ‘Khẩn trương’, cụ thể rất khó nói rõ ràng, vền vền là Tống Dương cảm giác mà thôi.

Đang lúc nghi hoặc, xa xa vang lên một tiếng kêu thê lương, từ phía xa ba con Thái Thủ điểu chạy chồm tới, trước thăm dò, rồi vọt thẳng tới trước mặt hắn, ác diệu thân hình thật lớn, khi toàn lực chạy thật đáng sợ, trong lúc hốt hoảng gần như làm cho người ta không phân biệt rõ, chúng nó đến tột cùng là ác diệu hay là một hồi ác mộng !

Tống Dương không có đao cũng không muốn đánh nhau, hắn hiện tại tay không, chim to đuổi không kịp hắn, đang định đầu cái quay đầu từ bỏ, không nghĩ tới lại có mấy ác diệu theo xuất hiện xa xa từ phía bên trái, chạy như điên vọt tới, càng làm cho Tống Dương không ngờ , con mồi trong mắt con chim to kia không phải là hắn, mà là mấy đồng loại ngay ngay trước mặt... Chỉ một lát sau, hai hỏa hung cầm mà bắt đầu hung mãnh tấn công.

Liều mạng vật lộn, trong nháy mắt máu thịt bay tứ tung tanh nồng tràn ngập.

Tống Dương bước chân chậm lại, trong lòng có chút buồn bực, cùng là một loại hung diệu, chỉ vì một Tống Dương nhỏ nhoi mà sinh ra đánh nhau sống chết thật không đáng, nhưng không lâu sau, trận chiến còn chưa phân ra thắng bại, bốn phương tám hướng lại có hung diệu lục tục hiện thân.

Hung diệu căn bản là không thèm liếc tới Tống Dương một cái, dẫm lên đá, băng qua những cây lớn trên đồi, từ đằng sau cây cỏ dài lao tới, hùng hổ bắt đầu nhào vào trận chiến, cuộc vật lộn càng diễn ra càng mãnh liệt, máu tươi không ngừng phun ra, dần dần biến thành một cuộc chiến tranh giữa các hung cầm. Lúc này Tống Dương mới bừng tỉnh ngộ, đây không liên quan đến thức ăn, mà là quái diệu tự giết lẫn nhau. Áp lực trước cơn bão trước đó cũng là vì cái này, khi đó bọn chúng đang chuẩn bị đánh nhau.

Trước kia từng nghe nói qua ở Sơn Khê Man, các loài chim dữ là động vật quần cư, ít thì chỉ ba con, nhiều thì hơn mười đầu. Còn có tộc đàn quy mô thật lớn, thành viên số lượng trên trăm. Đến bây giờ cũng là như thế, gần như là không một mình hành động, tất cả đều là thành đàn kết bè kết đảng mà đến.

Còn vì tại sao chúng đánh nhau Tống Dương cũng không có hứng thú, xa xa nhìn lại một lần nữa rồi thì triển thân pháp, tiếp tục chạy đi, ngay tại chỗ vừa đi, những con chim khổng lồ không ngừng tới rồi nhào vào trận chiến, quy mô trận ác diệu tranh chấp thực không nhỏ, xem ra nổi lên đã lâu, một khi đấu võ cũng không thể chỉ trong vài canh giờ có thể phân ra thắng bại

Đột ngột đến Sơn Khê Man Tống Dương đầy bất ngờ ngờ, nhưng sự bất ngờ này không phải do được chào đón long trọng, thật sự khiến Tống Dương vui vẻ chính là mọi người đã thiêu hủy hết những nhà kho chứa đầy nha phiến cao thuốc phiện ... Tính thời gian, Tống Dương đưa thuốc tới đây, cũng từ hơn chín tháng trước.

Lần trước, ba tháng sau khi Tống Dương rời khỏi, sự nguy hại của nha phiến cao thuốc phiện dần dần hiện ra, người già trẻ nhỏ chết đi, toàn tộc thể chất suy yếu, tiếp sau đó hai tháng tình hình càng thêm nghiêm trọng, nữ thủ lĩnh rốt cục cũng hiểu rõ, thần tiên được cao kỳ thật ra chỉ là một loại độc dược.

Cai nghiện thuốc không phải là chuyện dễ dàng, lúc này phương thuốc Tống Dương đưa tới liền có tác dụng. Vưu Thái Y bản lĩnh rất giỏi, phương thuốc không chỉ cai nghiện, đồng thời thải độc và bổ thân cực kỳ hiệu quả, trải qua mấy tháng điều dưỡng mọi nhóm nghiện đều hoàn toàn thoát khỏi nha phiến, thân thể nhanh chóng bình phục, lúc trước uể oải suy sút hư nhược, lại phục hồi khỏe mạnh!

Thỏ ủ, thịt nướng, tiếng trống quỷ dị, nhảy múa dọa người đêm đến còn có mấy nữ nhân bị đẩy vào trong trường vải của hắn. Hắn vội vàng phải đẩy các nàng ra ngoài, không phải giả đứng đắn, mà là khác biệt giữa con gái Sơn Khê Man và người Hán thật sự quá lớn.

Hôm sau Tống Dương định ra đi, nhưng man nữ thủ lĩnh kiên quyết không chịu thả người, bắt hắn ở lại khoản đãi thịnh tình một ngày, trong man trại nào nhiệt vô cùng, thực đã chiếu sáng cả một ngọn núi lớn.

Sáng sớm một ngày, thừa dịp mọi người đang ngủ say, Tống Dương rón ra rón rén định trốn đi, đang định phát động thân pháp trở về trấn nhỏ, bỗng nhiên một tiếng thanh âm khàn khàn, già nua, âm trầm từ đỉnh đầu trên truyền đến:

- Dừng bước.

Tống Dương hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lên, bên một gốc cây đủ năm người ôm, một lão thái bà man nhân ngồi ở giữa chạc cây, cách mặt đất hơn mười trượng, lạnh như băng mà nhìn hắn.

Tống Dương có chút kinh ngạc, lão thái bà này có chút môn đạo, dựa vào ngũ cảm nhạy bén của mình, không ngờ không thể nhận thấy được đối phương trốn ở trên cây.

Tống Dương nhận ra được đối phương.

Năm trước, lần đầu tiên đi vào man trại, Tống Dương đại triển thần uy, phi thân né tránh Sơn Khê Man ‘Cửu màu chúc phúc’, những người khác đều không nói gì, duy chỉ lão thái bà này quát lớn hắn là điếm xấu, phải bắt hắn lập tức rời khỏi. Lần này lại đến, lão thái bà đối với hắn vẫn không có chút hoà nhã, ánh mắt vẫn âm lãnh oán độc, dường như ở trong mắt bà ta, Tống Dương là độc dược còn đáng sợ hơn nha phiến cao thuốc phiện.

Lão thái bà khàn khàn nhắc lại chuyện xưa:

- Chín màu không dính, người thân nhiễm ác sát, sơn thần nơi này không quen người, người là kẻ không người thân, không nhà cửa, không vợ con, không bạn bè.

Lời nguyện rửa này quá độc ác, Tống Dương nghe được khóe mắt nhảy lên, tuy nhiên nghĩ lại thật sự không cần cùng một lão thái thái dã nhân so đo làm gì, lắc đầu cười nói:

- Không chỉ như sơn thần nói, ta còn là Thiên Sát yêu tinh tới.

Lão thái bà không để ý tới lời nói Tống Dương, nói tiếp:

- Người là kẻ mồ côi, bên người không nên có thân bằng bạn tốt, coi người là người thân hữu, chỉ có một kết cục... ở Tử Lý tất cả mọi người hiểu được việc này, chỉ có điều ai cũng không nói tới.

Nói tới đây, đột nhiên hai đầu gối bà ta mềm nhũn, quỳ rạp xuống trước người Tống Dương:

- Dừng đến trong núi nữa.

Nói thần thần quỷ quỷ Tống Dương sẽ không đi thật sao, nhưng người man tin, tất cả mọi người tin tưởng. Chỉ có điều Tống Dương có ân với bọn họ, cho nên nhiệt tình đón chào ...Một khi đã như vậy, cần gì phải chạy tới làm cho người ta thêm ghê tởm. Tuy nhiên lần sau Nhâm Tiểu Bộ muốn đích thân tới thăm tiểu yêu quái, phải dặn nàng đầu tiên là khi người ta tạt thuốc màu thì đừng có tránh. Tống Dương bước sang bên cạnh một bước, không nhận cái quỳ lạy của bà ta:

- Như vậy sau này ta sẽ không tới

Nói xong xoay người muốn đi, không ngờ lão thái bà lại khàn khàn kêu lên:

- Khoan đã !

Tống Dương nhíu mày:

- Còn có chuyện gì?

- Trước kia, ta đi Yên Tử Bình tìm người, người không có ở đó.

Nói xong lão thái bà đứng lên:

- Bộ tộc Sơn Khê Man biết ơn báo đáp, nhận ân huệ của người nhất định sẽ đền, người tuy rằng không tốt, những cũng không ngoại lệ. Ta có một phần lễ vật đưa người, đáp lại thiên đại nhân tình người đã cứu tộc nhân Sơn Khê Man này..

Cả đời Tống Dương giờ mới gặp được quái nhân, sớm đã biết nhưng không thể trách, nghe được hai chữ lễ vật, khá vui vẻ, thuận miệng cười nói:

- Vàng?

- Ta không có tiền!

Lão thái bà đứng đắn lắc đầu:

- Trước tiên ngươi hãy quay về, lễ vật ta còn chuẩn bị, vài ngày sau sẽ đưa đến tay ngươi.

Nói xong lão xoay người đi về phía hàng rào, không liếc mắt nhìn Tống Dương một cái.

Đồng Lam Phương

91. Chương 2: Sau Hai Ngày “điều Chiến”

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 2: Sau hai ngày “điều chiến”

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đối phương không để ý tới hắn, Tống Dương rất tò mò mà không sao hỏi han được, dù sao tặng lễ vật là chuyện tốt, chờ cũng được, không hề trì hoãn tiếp tục trở về Yên Tử Bình.

Qua chỗ chiến trường ác đấu, đàn ác đấu không còn ở đó, mảng núi trước mặt huyết tương loang lổ. Những con chim còn lại thân cánh đã bị cụt, thịt nát, những con chim không lông nằm lăn ra tùy ý có thể thấy được, đủ thấy trận chiến kịch liệt thế nào, nếu tập trung lắng nghe, Tống Dương còn có thể nghe được xa xa trong núi mơ hồ tiếng chim kêu thê lương, ác đấu trong trận này cơ bản còn đánh chưa xong, chỉ có điều đời chiến trường đi chỗ khác, càng đánh càng xa.

Tống Dương âm thầm lú lờ, trận ác đấu này tự giết lẫn nhau, chắc là chuyện quan trọng, liên tục hai ngày không có đánh xong. Việc này không thể giải thích được, không chừng việc này liên quan đến bản năng tập tính, nói không chừng khủng long chính vì nguyên nhân như vậy mà bị diệt vong sạch... Tống Dương nghĩ ngợi lung tung, tự làm cho mình vui vẻ.

Trên đường đi đều bình an vô sự, nhưng đến khi hắn trở về Yên Tử Bình, không khí trong trấn nhỏ có chút bất thường, dẫn đầu là một đám người hầu đang triệu tập những thanh niên cường tráng ở ven con phố.

Tống Dương bước nhanh tới, ban đầu hỏi:

- Chuyện gì?

Nhị ngọc không thấy đâu .

Buổi sáng ngày hôm qua thức dậy, đã không ai thấy Nhị ngọc, mấy người thấy buồn bực, lại đi tìm đến chỗ nhốt Lưu Tứ , mới phát hiện thấy thiết lung bị phá, Lưu Tứ cũng không thấy tung tích.

Sự tình không khó đoán, hẳn là Lưu tứ phá lồng trốn vào thâm sơn, sau đó Lưu Nhị phát hiện đuổi theo. Trí lực của Nhị ngọc kém hơn hẳn người bình thường, nhưng những đạo lý bình thường hẳn đều có thể hiểu được, lúc này mất điều không khác gì vài năm trước đã đánh mất trâu, mọi người không có cách nào khác giúp hắn vào núi tìm kiếm. Chim to hung mãnh, trừ phi chính hắn, những người khác đều không thể tới gần, đoàn người vào núi, tìm không thấy Lưu Tứ, nói không chừng biến thành bữa ăn ngon của đối phương rồi.

Cho nên Lưu nhị không kinh động những người khác, tự mình chạy vào núi đi tìm.

Từ sáng hôm qua đến giờ gã cũng chưa trở về, nhóm quan viên Lễ Bộ trước hết ngồi không yên, chuyện mất chim là của Lưu nhị, nhưng Lưu nhị ở trong núi gặp tai họa bất ngờ thì những người đi theo như bọn họ

ai cũng sẽ gặp xui xẻo, bọn họ tạo áp lực, huyện thái gia cũng có chút lo sợ, lúc này truyền lệnh đi xuống, phải tập hợp nhân sự vào núi tìm người.

Bàn Đầu nói chuyện giọng điệu còn có chút thoải mái. Tất cả mọi người trong thôn trấn đều lớn lên từ trong núi, mọi người đều biết rằng ngọn núi nguy hiểm, tuy nhiên đây có người chạy vào ngọn núi chơi, đi vào năm ngày trở ra cũng không phải không có, Bàn Đầu như thế, Tống Dương như thế, Nhị gốc cũng không ngoại lệ, nói chung chỉ cần không tiến vào địa bàn Sơn Khê Man, liền không có chuyện gì.

Hiện tại Nhị gốc vào núi đã hơn một ngày, Bàn Đầu căn bản không làm chuyện gì, nhưng Tống Dương lại nghe được da đầu ong ong.

Liên tưởng đến chuyện mình thấy trên đường, Lưu Tứ đi vào trấn nhỏ không lâu mà bắt đầu xao động bất an, như thế nào không thể tưởng tượng được, Lưu Tứ sẽ xao động, chắc chắn là đã phát hiện đồng loại sắp bùng nổ ác chiến. Nghe có vẻ huyền bí, nhưng giữa những loại súc sinh rất thông minh sắc sảo, cảm ứng vượt qua người bình thường rất nhiều. Lưu Tứ trốn vào núi, rất có thể đi tham chiến, Nhị gốc truy đuổi muốn chết sao?

Ở trấn mọi người không biết trên núi có trận “điều chiến”, các đám thanh niên cường tráng lục tục đi ra nói nói cười cười chuẩn bị đi vào núi, Tống Dương sao có thể để bọn họ đi vào chỗ nguy hiểm, nói rõ tình hình cho Bàn Đầu, muốn y giải tán những người này đi, Tống Dương lập tức xoay người chuẩn bị một mình đi tìm người, nhưng rất nhanh hấn lại nhớ tới bên người Bàn Đầu:

- Bàn thủ trưởng, mượn ngài cây đao.

Hoành đao Hình bộ là công khí, tuyệt không thể cho ai mượn, nhưng Bàn Đầu ngay cả bạc nuôi ngựa còn dám tham ô, còn để ý gì tới quy củ đó, trực tiếp nhét đao vào trong tay Tống Dương.

Tiểu Cửu ở bên cạnh há mồm muốn nói cùng Tống Dương vào núi cuối cùng lắc lắc đầu, cần môi nói câu:

- Người ngàn vạn lần cẩn thận !

Tống Dương tặng nàng một cái tươi cười, lập tức đã nâng bước, thấy người cầm chuẩn bị theo hấn đi vào trong núi nói:

- Người ở lại ! Ta chưa trở về, mặc cho ai cũng không cho vào núi tìm ta.

Tống Dương nghĩ xa hơn một bước, hấn sợ nếu như Lưu Tứ trở về ... trốn trở về, nếu mấy ác điều trưởng thành đuổi theo, trấn nhỏ sẽ gặp họa, cho nên hấn để người cầm ở lại.

Người cầm không can tâm, a a ra vẻ muốn cự tuyệt, nhưng thái độ của Tống Dương cương quyết, gã cũng chỉ có thể nghe lời. Lập tức Tống Dương chạy đi, lựa chọn một phương hướng, rất nhanh biến mất ở bên cạnh trấn nhỏ. Những người khác biết được tình hình ở trong núi lớn, không khí trên trấn trở nên ngưng trọng, một nha dịch tiến đến bên người Bàn Đầu nói:

- Dương Nha Tử đi một mình sao? Đoàn người chúng ta đi theo, ít nhất có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Không đợi Bàn Đầu mở miệng, Tiểu Cửu liền thay trả lời:

- Công tử nhà ta trước kia nói qua, cái loại ác điều trưởng thành, còn mạnh hơn cả võ sĩ chữ Đinh..

Tên nha dịch hít thở một hơi dài, không nói gì nữa. Lúc này một trận làn gió thơm phiêu đảng, Nam Vinh Hữu Thuyền vội vàng tới, nhíu mày hỏi Bàn Đầu:

- Tống Dương vừa trở về?

Bàn Đầu nói chuyện vừa qua, Nam Vinh nhíu mày:

- Phương hướng nào?

Bàn Đầu giơ tay chỉ ra, Nam Vinh Hữu Thuyền xoay người mau chóng đuổi theo, từ Tiểu Cửu, Tiêu Kỳ đến Lễ Bộ quan viên, thậm chí Hắc Khẩu Dao thân mật khăng khít với nàng đến giờ phút này mới giật mình biết được, vị Nam đại gia không chỉ có tài múa điều luyện, hơn nữa còn có một võ công thâm hậu.

A Y Quả đuổi ở phía sau Nam Vinh hô to:

-Muốn chết sao? ta đi cùng người!

Hắc Khẩu Dao võ công không đáng nhắc tới, nếu không có vụ cổ, Nhâm Tiểu Bộ cũng có thể đánh cho chạy loạn chung quanh, chưa ra khỏi trấn nhỏ Nam Vinh đã mất dấu, chỉ có thể đứng ở cửa trấn cần rằng dặm chân. Không lâu sau, lại có hai thiếu nữ đi vào trấn khẩu, và giống A Y Quả, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng...

Dựa vào khúu giác truy tung, thân pháp không thể đều phát động, Tống Dương đi với tốc độ cũng không nhanh, rời khỏi trấn nhỏ không lâu đã bị Nam Vinh đuổi kịp.

Tống Dương quay đầu lại nhìn nàng một cái, thoáng có chút bất ngờ:

- Thật sự nguy hiểm.

- Chủ nhân đã nói không thể để người chết, lời của ông ta nhất định phải nghe.

Nam Vinh nói rất nhẹ, lại không có giọng điệu gì, lại hỏi:

- Muốn đuổi theo sao?

Tống Dương gật gật đầu:

- Vấn đề không lớn, mong rằng Nhị ngọc không có việc gì. Nếu chẳng may có việc, lại chỉ có thể chiếu cố một người, ta sẽ không quản người.

Nói xong, Tống Dương rút đao, bắt đầu bôi kịch độc lên lưỡi đao, trên tay hắn là một loại độc được cực mạnh.

Nam Vinh không tiếp lời, gắt gao đi theo phía sau hắn, chạy một trận, thấy Tống Dương không ngừng từ đông sang tây, nàng thần nhiên mở miệng:

- Cái mũi thật thính. . . . Lúc trước ở Âm Gia Sạn đã hóa trang còn bị người nhìn ra, chính là vì vậy, đáng tiếc sau này mới hiểu được, lúc ấy không có thể nghĩ đến.

- Ân, người nói nghe rất tốt. Tống Dương lơ đãng thuận miệng đáp lại.

Thoáng một cái đã hai ngày, ngoài rìa Yến Tử Bình, ba thiếu nữ còn đang chờ đợi ở đây, nhìn theo hướng Tống Dương và Nam Vinh rời đi.

Đêm hôm qua, đám quan viên không thể ngồi đợi được, cười khoái mã chạy tới phụ cận Châu phủ, tìm kiếm binh mã tương trợ, tuy nhiên đường xá không gần, bây giờ còn chưa thấy về. Bàn Đầu cũng lo lắng, dẫn theo vài huynh đệ tay chân nhanh nhẹn, vài lần muốn vào núi, cuối cùng đều bị Tiểu Cửu ngăn cản. Nếu Tống Dương ứng phó không được, quan sai trên trấn đi vào cũng chỉ có chịu chết. Tiểu Cửu không quá để ý sự sống chết Bàn Đầu, chỉ sợ Tống Dương lâm vào tình thế nguy hiểm, đúng lúc đó đám người Bàn Đầu tiến đến, đến lúc đó không giúp không được gì, còn có thể liên lụy đến Tống Dương phải chiếu cố, ngược lại thêm phiền phức... ..

Hai ngày qua, Hắc Khẩu Dao dần dần từ lo lắng biến thành đau lòng, chờ đợi không thấy, lại thành thất vọng, rồi tuyệt vọng, bỗng nhiên một dòng nước mắt rơi xuống, A Y Quả thanh âm nghẹn ngào:

- Nàng đi lâu như vậy sao vẫn chưa trở về, sợ là không về được. – “Nàng” ở đây là Nam Vinh.

Cảm giác lo lắng dễ dàng lây nhau, Tiêu Kỳ và Tiểu Cửu cùng nhau lắc đầu, nước mắt hai nàng cũng tuôn ra, chảy xuống. A Y Quả dùng tay áo lau quệt nước mắt, trên mặt chưa vơi bi thương, thanh âm như nghẹn ngào:

- Không được khóc, các người không được khóc! Nếu chẳng may Tống Dương không về được, còn có ta. Nói xong tay trái nàng nhu thuận nắm lấy tay Tiểu Cửu, cánh tay phải nắm bả vai Tiêu Kỳ.

Nhưng nàng làm như vậy càng khiến hai thiếu nữ sợ hơn, một phủ tay một hẩy vai, không ngừng đẩy nàng ra.

Đồng Lam Phương

92. Chương 3: Huyết Sắc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 3: Huyết Sắc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đang loạn như vậy, người cầm đứng bên cạnh nàng bỗng nhiên kêu lên a ô gì đó, chỉ về phía trước ... Cuối tầm mắt, bóng một đoàn người đang dần hiện rõ, dần dần tới gần.

Tổng Dương, Nam Vinh, Nhị ngọc, còn có cả ác điều nữa.

Nhị ngọc hai mắt vô thần, Tổng Dương sắc mặt tái nhợt, Nam Vinh búi tóc rối tung, ba người đều đầy máu đen, bộ dáng thật sự thảm hại, ngạc nhiên nhất đi theo sau bọn họ không phải là ác điều Lưu Tứ... Thân thể nó to lớn cường tráng ánh mắt linh hoạt, sắc bén, so với Lưu tứ trước kia ước chừng cao lớn ra gấp ba có thừa, rõ ràng là một ác điều trưởng thành.

Trong lòng ngạc nhiên không cần nói nữa, chỉ cần bọn họ bình an trở về là tốt rồi, mọi người vội vàng chạy ra đón, vây quanh bọn họ trở lại , Lưu nhị vẫn không quên chỉ vào ác điều phía sau, Bàn Đầu giới thiệu:

- Đây là chú của Lưu Tứ, Lưu Ngũ.

Chỉ nhìn bộ dạng đám người Tổng Dương là mọi người đều hiểu được, bọn họ ở trong núi thật nguy hiểm, Bàn Đầu không muốn làm mọi chuyện rối tung lên, mà hung hăng trừng mắt nhìn Nhị ngọc, liếc mắt một cái đang muốn mở miệng mắng hấn, Tổng Dương liền xua tay cười nói:

- Đoàn người đều bình an trở về, hấn cũng đã rất kinh hãi, không cần phải nói nữa.

Đến trấn trên, Nam Vinh gặp ai cũng không chào hỏi, đi thẳng về chỗ ở của mình, Hắc Khâu Dao vui mừng theo sát nàng cùng nhau rời khỏi, Tổng Dương chào qua hàng xóm láng giềng, rồi cũng trở về nhà mình, Tiểu Cửu chạy vội vàng lấy bộ đồ mới, đun nước ấm, đưa cho Tổng Dương rửa mặt thay quần áo, Tiêu Kỳ cũng giúp đỡ nàng, tiện thể cũng đưa Nhị ngọc đi tắm rửa thay quần áo.

Sau một lúc tắm rửa Tổng Dương thấy thoải mái hẳn, trong tay đang cầm chén trà nóng ngồi ở trên ghế, vẻ mặt khá hưởng thụ ... Tiểu Cửu đứng ở phía sau hấn, giúp hấn lau cái đầu ướt sũng.

Hiện tại người ở trong phòng có Bàn Đầu, Nhị ngọc, hai thiếu nữ, người cầm, đều là người một nhà, Tổng Dương lúc này mới chậm rãi mở miệng, đem chuyện ở trong núi nói cho bọn họ biết.

Hai ngày trước Tổng Dương vào núi tìm Nhị ngọc, chỉ vài canh giờ là thuận lợi tìm thấy, cái phiền toái là sau khi tìm được Nhị ngọc.

Điều Tổng Dương lo lắng nhất là Nhị ngọc bị Lưu Tứ dẫn vào trận chiến giữa các ác điều. Ở đó bị những con mãnh thú từ thời viễn cổ đánh cho loạn thành một đoàn. May mắn chính là Lưu Tứ nhận thức được tổ tông của mình, gần như ngay lập tức được gia tộc nhận lại, Nhị ngọc cũng phát huy thiên phú, hàng phục “đầu điều”. Bởi vậy một đám hung cầm ở bên người Nhị ngọc, cùng với hấn thành một đàn ấu dã sinh tử.

Trận chiến giữa các hung cầm gian ác không rõ nguyên nhân, chỉ sợ tất cả ác điều trên ngọn núi tham gia vào, không rõ ràng trận doanh, đơn thuần lấy gia đình là nhân, cùng nhau công sát, cũng giống với thời nguyên thủy, một vài tiểu gia tộc cùng nhau liên hợp lại chống lại cường địch, khi cường địch bị tiêu diệt, liên minh lập tức bị tan vỡ ...

Cuộc chiến hỗn loạn không tưởng tượng được, chỉ thấy tàn sát nhau, loại ác điều này có bản năng cổ quái, chúng nó có thể biết bạn, địch, mặt khác trong mắt đàn tộc, Nhị ngọc đã trở thành mục tiêu phải giết chết.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, chuyện này không khó lý giải. Nhị ngốc thuần điều thiên phú, phải rất thông minh thì ác điều mới cho rằng gã là đồng loại, hẳn dựa vào quan hệ với Lưu Tứ, lấy tình bạn thân thích với Lưu Tứ thu phục điều thành Lưu gia quân, mà đồng thời khi gã chọn đồng minh cũng trở thành mục tiêu của những ác điều “không phải họ Lưu”.

Cho nên hoàn cảnh của Nhị ngốc, khác với của Tống Dương khi hung cầm ác chiến rất lớn.

Tống Dương lúc ấy đang ở chiến trường bên cạnh, vả lại hung cầm biết hắn là ngoại tộc, không quan hệ tới chiến tranh đồng tộc, không để ý hay đuổi theo hắn; Nhị ngốc bị bao vây ở giữa chiến trường, tuy rằng bên người có mấy chục đầu đồng bạn bảo hộ, nhưng bên ngoài còn có vô số ác điều cho rằng hắn là đồng loại, có cơ hội sẽ không lưu tình nhào vào mổ sát.

Còn một cái cũng khiến Tống Dương phải đau đầu, đó là triển trường ở sâu bên trong một khe núi lớn, địa thế lõm xuống, lối ra lại nhỏ hẹp.

Nếu Nhị ngốc thông minh chút, thân ở hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, sẽ không thu phục gia tộc Lưu tứ mà đi tìm lực lượng ở phe mạnh nhất trên chiến trường làm đồng minh, phần thắng còn có lợi hơn chút, nhưng Nhị ngốc mà là người thông minh, cũng sẽ không gọi là Nhị ngốc, hẳn và Lưu tứ thân nhau, liền cùng nhau gia nhập nhà bọn họ...

Tống Dương tiến vào chiến trường, Nhị ngốc tụ hợp lại thoải mái khác thường, trong mắt ác điều chỉ có đồng loại, đối với loại tay dài chân dài như hắn không thèm để ý: ‘Lưu gia quân’ cũng để Nhị ngốc chỉ huy, vẫn chưa công kích Tống Dương.

Tuy nhiên Tống Dương muốn dựa vào thân pháp võ công của mình mang Nhị ngốc đi lại khó như lên trời, chỉ cần thoát khỏi Lưu gia quân bảo hộ, Nhị ngốc lập tức biến thành mục tiêu công kích, vô số móng vuốt sắc bén chộp tới, không phân biệt lớn nhỏ mổ xuống, Tống Dương vài lần muốn phá vây cũng không thành công. Tống Dương lặng lẽ, lui trở lại sau ‘Lưu gia quân’, Nhị ngốc chỉ huy chúng nó cùng nhau phối hợp phá vây. Không ngờ Lưu gia quân cao thấp đều kích phát hung tính, nếu Lưu nhị ở bên người chúng nó sẽ chiếu cố, nhưng tuyệt không đồng ý rời khỏi chiến trường, mặc cho Nhị ngốc liên tục thổi còi vang dội, chúng nó cũng không để ý tới.

Tức thì tình hình không tốt, Lưu gia quân bị đánh hết, Nhị ngốc cũng không may. Tống Dương muốn bảo vệ mạng nhỏ Nhị ngốc, chỉ còn một lựa chọn, nhập bang Lưu gia quân.

May mà trong khe núi là một chiến trường hỗn loạn, tất cả ác điều không phải họ Lưu đều là kẻ thù, nhưng giữa kẻ thù với nhau cũng là kẻ thù, Tống Dương điều vận ngũ cảm chiếu cố toàn cục, nhất chờ ‘Đồng bạn’ gặp nạn hẳn liền vượt qua trước đánh ra một đòn sấm sét.

Nhị ngốc ngồi trên một con ác điều to khỏe, đối với bọn họ, Tống Dương lại càng chiếu cố hơn.

Phần lớn thời gian, Tống Dương chỉ là cái bóng, lẫn sau bóng dáng cao lớn của các chiến hữu, nên ít bị công kích ...

Khi ác chiến Nam Vinh vẫn đi theo bên người Tống Dương, nàng không cần Tống Dương bảo vệ. Bước nhảy chính là thân pháp, Nam Vinh nhảy múa cũng là múa võ, nàng khó có thể đánh chết hung cầm trưởng thành, nhưng thân pháp linh hoạt có thể bảo vệ được mình, bay lượn như con bướm.

Tung mình bay lượn, máu tanh bay khắp nơi, yêu dã và quỷ dị không sao tả xiết

Chiến trường dã man, tiếng ác điều chết, sắp chết kêu to đâm thủng màng nhĩ, máu đen tạt bắn tung tóe tràn ngập, Nam Vinh hữu thuyền cũng không biến đổi sắc mặt, con mắt thủy chung vẫn trong vắt.

Trong ký ức từ ba tuổi đến sáu tuổi, lễ mừng năm mới của người bình thường là xâu mít quả, chuẩn chuẩn trúc ... Nam Vinh lại chỉ nhớ một loại màu sắc: là màu đỏ. Khi nàng sinh ra đã bị môn phiệt lựa chọn, mơ hồ biết được điều đầu tiên được huấn luyện không phải thi từ ca phú, văn võ võ công, mà là: Đồ tể.

Nàng bị đưa đến đồ tể phường Tử Lý, áo cơm không lo, làm cái gì cũng được, chỉ có điều không được rời khỏi đồ phường nửa bước, lúc ban đầu sợ hãi khóc nháo về sau dần dần thích ứng được, dần dần Nam Vinh nhỏ bé đã quen với máu và những tiếng kêu thảm thiết, vừa chơi vừa nghe trâu bò kêu rống, vừa ăn kẹo vừa nhảy nhót giữa những khoang máu của trâu bò.

Ác chiến bên mình chính là màu sắc thuở ấu thơ thì có cái gì là đáng sợ? Điều duy nhất có thể làm là nhảy lên giông như trước đây nhảy ô!

Từ lúc hoàng hôn đến nửa đêm, lại đến lúc mặt trời lên cao ... Không hề có ác diệu mới nhào vào khe núi, trận này trừ phi là đồng loại nếu không tuyệt không thể hóa giải cuộc ác chiến hung cầm, hơn mười canh giờ, Tống Dương chưa bao giờ thật sự đấu tranh anh dũng thế, hẳn chỉ làm một chuyện: Đánh lên.

Ỗ vào ‘Lưu gia quân’ yểm hộ, Tống Dương vận đủ mười thành mười công lực, liều mạng đánh lại đám ác diệu ngốc.

Sư đàn hỗn chiến, một con rắn độc rất có khả năng trở thành mấu chốt thắng bại ... Ác diệu không biết suy nghĩ, chỉ có một bản năng nguyên thủy: giết kẻ không đồng tộc. Trong tràng ác chiến, chúng cũng đoàn kết hành động. Tống Dương phân rõ tình thế, chỉ giết ‘Hai loại diệu’ : khả năng sẽ làm chiến đoàn ‘Lưu gia quân’ tan vỡ , hoặc có khả năng sẽ làm chiến đoàn kẻ thù tan vỡ .

Gần một ngày ác chiến, ác diệu chết trong tay Tống Dương cũng không nhiều, nhiều nhất hai mươi con, tuy nhiên mỗi con đều từng là một điểm mấu chốt của một trận đánh nhỏ, Lưu gia quân từng con lại từng con bắt đắ dĩ mới có thể sống sót, không phải bắt tử, chỉ có điều so với đàn tộc khác tiêu vong ít hơn một chút, hơn nữa may mắn hơn một chút, dần dần biến thành kẻ mạnh nhất trong chiến trường tàn.

Đến lúc này, Tống Dương muốn mang Nhị ngốc rời khỏi chiến trường đã không hề là việc khó, ở khe núi chỉ còn Lưu gia quân hoành xung xông thẳng, ác diệu nhà khác càng đánh càng ít, càng đánh càng loạn, đã không đủ để ngăn trở bọn họ rời khỏi, nhưng Tống Dương lại không vội mà đi, nhìn không có nguyên do gì đặc biệt, chính là kiên trì đến hiện tại cuối cùng nắm chắc thắng lợi, không nhìn tới liếc mắt một cái cuối cùng cảm thấy thắng lợi không cam lòng, cảm thấy mất đi gì đó.

Lại quá một canh giờ, tới giờ chính ngọ, trận đồng tộc tương tàn của ác diệu cuối cùng cũng kết thúc. Khác với những gì Tống Dương, Nam Vinh trước đó tưởng tượng, Lưu gia quân không giết hết sạch đám ác diệu “khác nhà”, ở khe núi chỉ còn lại có hơn mười con ác diệu ít ỏi, thủ lĩnh Lưu gia quân, một con ác diệu có thân hình lớn nhất, trên đầu có một cái mào đỏ ánh vàng , bỗng nhiên ngừng xung phong liều chết, đứng ở tại chỗ dang rộng hai cánh, kêu lên một tiếng bén nhọn.

Hơn mười con ác diệu Lưu gia quân Còn sót lại đồng thời ngừng bước chân, vây quanh thủ lĩnh, ghé cổ đề mình cùng kêu lên phụng họa.

Ác diệu đàn khác, đứng tập trung lại không đủ ba mươi con, lẻ loi mà tán ra đứng ở xung quanh, đều không ngoại lệ , chúng nó đều là “Lính mất chỉ huy”, thủ lĩnh gia tộc sớm bị đánh chết, Lưu gia quân kêu càng ngày càng vang dội, chúng nó cũng không tái tấn công lung tung.

Đề mình qua đi, thủ lĩnh Lưu gia quân ngẩng đầu ở giữa đội ngũ đi ra, đi tới trước mặt một con hung cầm nhà khác gần nó nhất, nó so với đối phương cao lớn hơn rất nhiều, cổ hơi cong xuống, con người màu cam dữ tợn mười phần, gắt gao nhìn thẳng đối phương.

Hai đầu ác diệu đối diện sau một lát, chậm rãi thu cánh, thân thể co rút nhanh, gục đầu xuống, thủ lĩnh Lưu gia quân nhìn nhìn cái đầu, mổ chính đầu đối phương một cái thật mạnh, lực không nhẹ không mạnh, máu chảy ra nhưng không đủ để trí mạng.

Ác diệu bị mổ toàn bộ đều không có phản kháng gì, ngược lại có vẻ vui mừng, cất lên một tiếng, cất bước đi theo vào đội ngũ Lưu gia quân, thủ lĩnh Lưu gia quân đi tới trước mặt một con hung cầm khác, chuyện sau đó xảy ra cũng không có gì khác biệt, đối diện, cúi đầu, bị mổ, và gia nhập Lưu gia quân, cũng có những trường hợp cá biệt tình hình hung hãn k chịu khuất phục, đầu mắt đã bị xé làm trăm mảnh.

Đồng Lam Phương

93. Chương 4: Náo Loạn Trong Đêm

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 4: Náo loạn trong đêm

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cuối cùng đã thắng, hợp lại tất cả ác điều may mắn vẫn còn sống, không nhìn thương thế chỉ cần nhìn số lượng mà nói, trong trận chiến này Lưu gia quân quy mô còn lớn hơn trước đó một chút, hợp nhất xong, ác điều không vội vàng rời khỏi, mà ở lại khe núi trung nguyên nghỉ ngơi.

Tổng Dương mới đầu còn ha hả cười nhìn, không lâu sau liền nhận ra ra, ánh mắt ác điều hướng nhìn chính mình, từ chỗ “một tiểu tử râu ria” trở thành “một miếng thịt ăn khỏi đói”... Người ta đánh giặc xong, phỏng chừng cũng phải tính đến chuyện ăn uống rồi.

Tổng Dương hỏi Nam Vinh:

- Không sai chứ ?

Nam Vinh không nói chuyện, chỉ gật đầu. Tổng Dương trấn an Lưu Nhị ngốc đang run run đứng một bên:

- Xong rồi, kêu Lưu Tứ quay về thôi.

Lưu Tứ cực kỳ may mắn, bị thương không nhẹ nhưng ít ra bảo vệ được mạng nhỏ, đương nhiên, chuyện nó còn có thể còn sống cũng là do Tổng Dương chiếu cố.

Mặt Nhị ngốc còn trắng hơn cả giấy, hai mắt rã rời vô thần, hiển nhiên vẫn còn kinh hãi bởi cuộc ác chiến máu tanh vương vãi, dùng sức thở hổn hển mấy mấy hơi mới miễn cưỡng có thể lấy lại được tinh thần:

- Có thể, có thể đưa bọn chúng về.

- Đưa bọn chúng về?

Tổng Dương đầu tiên là khó hiểu, nhưng lời vừa ra khỏi miệng liền bừng tỉnh đại ngộ, không che dấu được hoảng sợ:

- Tất cả sao? !

Nhị ngốc rụt rè mà cúi đầu xuống, giống như phạm vào sai lầm lớn ... Khi tuyển hiền ở Thanh Dương, Nhâm Sơ Dung chỉ lôi kéo một người là Tiêu Kỳ, nàng không cần Nhị ngốc một nguyên do trọng yếu chính là: Một kẻ ngốc nghếch, ở trên chiến trường gần như là vô dụng

Hoặc là không biết, hoặc là xem nhẹ, tóm lại tất cả mọi người kể cả Tổng Dương đều nghĩ tới một việc khác:

- Ác điều là quần cư.

Mối quan hệ giữa Nhị ngốc, Lưu Tứ và quái điều đầu đàn rất tốt, cái này giống như một gia tộc, mấy chục ác điều nguyên thủy, tất cả đều tiếp nhận gã ... Chỉ cần không cùng đường với chúng, Nhị ngốc nói một tiếng, lũ ác điều này sẽ hung hãn mà lao tới.

Tổng Dương hít một hơi lạnh, nhìn kỹ đàn chim trước mặt, nhưng cuối cùng lắc đầu:

- Chỉ mang Lưu Tứ về là tốt rồi, còn nữa, chuyện người thuần hóa cả đàn chim không thể nói với những người khác.

Cũng không hỏi vì sao không thể nói, Nhị ngốc liền vui vẻ nghe lời, Tổng Dương cười, đây là chỗ đáng yêu của Lưu nhị.

Lập tức Tổng Dương chuyển mắt nhìn Nam Vinh. Hiểu được ý tứ của hắn, giọng nàng điệu lạnh lùng:

- Chuyện này ta sẽ không tiết lộ cho Nam Lý, nhưng cũng sẽ không giấu diếm với chủ nhân.

Tổng Dương gật gật đầu, không nói thêm cái gì.

Tuy nhiên Lưu Tứ bị thương không nhẹ, Nhị ngốc biết thuận điều nhưng không biết chữa thương, Tống Dương là thầy thuốc xem bệnh cho người, đối với thương thế của điều cũng không giúp gì được nhiều, nhưng thật ra ác điều đó tự chữa cho mình, từ cái thời cổ đại ác chiến vẫn luôn tồn tại, bọn chúng sớm đã biết dưỡng thương cho mình, mổ những quả thảo được có thể dưỡng thương là bản năng, nếu Lưu Tứ đi theo nhị ngốc trở về, có thể dưỡng thương nhanh hơn hay không là một chuyện, ngược lại ở lại tộc đàn hẳn sẽ có cơ hội lớn hơn chút nữa.

Nhị ngốc đau lòng nhìn huynh đệ, lại nghĩ đến mình vô tích sự, bèn đổi con chim khác to hơn không bị thương, tên thì cứ thế tiếp tục đếm xuống – Lưu Ngũ.

Lưu Ngũ không phải là tàn binh mới hợp vào đàn chim, mà là nguyên lão trong ‘Lưu gia quân’, chỉ nhìn hình thể liền hiểu được nó là bề trên của Lưu Tứ ... Chuyện trong núi, mấy người không thể trì hoãn, trở lại trấn nhỏ.

Bàn Đầu gật đầu nói:

- Làm đúng lắm, làm đúng lắm !

Hắn chỉ giấu chuyện Nhị ngốc thuận phục cả đàn chim to.

Chỉ có một quái điều Nhị ngốc sẽ không ai để ý, nhờ vào cơ hội kỳ sĩ có thể xuất ngoại đi chơi một vòng, rồi trở về nửa đời sau nhàn hạ, nhưng Nhị ngốc có thể chỉ huy một đám quái điều nhất định sẽ bị nhập vào bộ binh. Bàn Đầu cũng biết, Tống Dương cũng thế, thậm chí mọi người ở Yến Tử Bình, đều không muốn gã phải ra trận chiến trường, bất kể là phong cự Thổ Phiên tây tuyến hay là lên Bắc quan chống Đại Yến.

Lưu Nhị lúc này đã phục hồi lại tinh thần, ngồi ở bên cạnh ha hả cười ngây ngô, việc này gã đại khái hiểu được chút, nhưng lại thật sự mơ hồ, dù sao Tống Dương không cho gã nói ra, gã không nói cũng được, đến tốt cùng vì điều gì gã cũng lười nghĩ.

Nói chuyện thêm vài câu, Bàn Đầu, Nhị ngốc, Tiêu Kỳ lần lượt rời đi, lúc này trời đã tối đen, Tiểu Cửu xắn cao ống tay áo, lộ ra một đôi cánh tay trắng nõn, chuẩn bị đến phòng bếp nấu bữa cơm chiều, Tống Dương lại lắc lắc đầu, nhìn nàng nói:

- Nấu cho người và người cầm ăn là được rồi, ta không ăn, có người tìm ta đến giúp đỡ, có chuyện gì ngày mai nói sau.

Nói xong đứng dậy trở lại vào trong phòng mình, để nguyên đồ ngồi trên giường suy nghĩ ...

Ác điều là dạng quái vật gì? Cường tráng tránh không sợ bệnh nặng, sức mạnh đáng sợ, cương trảo thiết uế, đông tác nhanh chóng, quả thực là loại động vật vương giả cao nhất. Muốn săn bắt chúng không phải là chuyện dễ dàng. Năm đó lần đầu tiên Tống Dương gặp được ác điều, công lực đã ở hạng thượng đẳng, nhưng nếu không có long tước nơi tay, thì không biết kết cục đã thế nào rồi. Mà lần này công lực đã tăng vọt, thần đao trong tay giao chiến cũng vô dụng đưa lên được vài lần thì bị cuốn đi, lúc này Tống Dương chỉ có thể dựa vào nắm đấm, mặc dù toàn lực có thể đánh được mấy con ...

Khi trận chiến kết thúc, ác điều Tống Dương giết chết cũng không nhiều, tuy vậy hắn cũng rất mệt, công lực chưa từng bị hao tổn như vậy. Hiện tại đã được yên tĩnh, hắn vận công mau chóng hồi phục công lực.

Luận về vận công chữa thương khắp thiên hạ cơ bản giống nhau, phải ngồi yên, trong lòng yên tĩnh, rất nhanh Tống Dương đã nhập định hòa mình vào không gian xung quanh.

Tiểu Cửu không dám quấy rầy Tống Dương, sớm khóa cửa lại, ăn qua bữa cơm chiều xong vẫn không quên đi xem xét đám chó mèo trong viện, đợi cho trăng lên cao, tiểu nha đầu thấy Tống Dương vẫn bất động, nàng bèn qua thăm hỏi người cầm rồi đi nghỉ.

Tiểu nha đầu này hai ngày lo lắng hãi hùng cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, vừa đặt mình đầu mới chạm vào gối liền chìm vào giấc ngủ ... Không biết đã ngủ bao lâu, bỗng nhiên “Rầm” một tiếng..

Ở trấn nhỏ, vào lúc đêm khuya, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, tiếng động nhỏ cũng rất rõ ràng, Tiêu Kỳ cả kinh choàng tỉnh, hoảng hốt còn không rõ điều gì, nhưng rất nhanh, trong sân vang lên tiếng kêu y a của

người câm, Tiểu Cửu mới biết là nhà mình có việc, vội chạy đến xem xét.

Người câm tay trái không ngừng khua loạn, tay phải thì chỉ hướng phòng Tống Dương, ý tứ cũng hiểu được, thanh âm trầm đục vừa rồi chính là truyền ra từ phòng Tống Dương. Tiểu Cửu nhú mày tiến lên, ở ngoài cửa cúi đầu mà gọi vài tiếng “Công tử”, đồng thời giơ tay gõ cửa, nhưng trong phòng không có chút phản ứng, Tiểu Cửu quyết định thật nhanh, quay đầu lại nói với người câm:

- Phá cửa!

Chỉ một lúc cánh cửa đã bị đập vỡ, hai mắt Tống Dương nhắm nghiền sắc mặt đen nhẻm, ngã lộn trên mặt đất, sống chết không biết.

Tiểu Cửu sợ tới mức hồn bay phách lạc, vội vã lao vào phòng, trong lúc bối rối vấp vào cánh cửa, cả người lao tới bên cạnh Tống Dương, một cánh tay nuốt nà bị thương máu đổ đầm đìa, Tiểu Cửu lại bất chấp đau đớn, vội ôm Tống Dương vào trong ngực, đặt tay thăm dò tìm hần xem còn đập không. Sau khi kiểm tra, tiểu nha đầu òa lên khóc:

- Công tử đã chết!

Người câm động tác nhanh hơn, lúc Tiểu Cửu kiểm tra ngực, hắn đã bắt được cổ tay Tống Dương mà xem mạch đập. Tim nằm ở ngực trái, trên cổ tay vẫn có mạch đập, Tiểu Cửu sờ ngực trái nhưng không thấy tim đập, nhưng gã rõ ràng thấy được mạch đập của Tống Dương.

Tiểu Cửu khóc loạn như chọc tức người câm, cầm tay đẩy nha đầu ra, miệng kêu a a a rống to ba tiếng, nhưng bất hạnh không thể nói ra lời, nhất thời không có cách nào khác đem sự việc giải thích cho nàng, quả nhiên, Tiểu Cửu không thềm để ý tới gã, chỉ lo khóc lớn...

Thị trấn nhỏ vừa mới bình tĩnh, lại một trận rối loạn, đầu tiên là hàng xóm bên cạnh, tiếp là Bàn Đầu, Nhị ngốc, Nam Vinh. . . Không bao lâu tất cả mọi người nghe tin kéo tới.

Tình trạng Tống Dương cổ quái dị thường, toàn thân nóng bỏng, nhưng trán, ngực, bụng ba vị trí quan nguyên lại lạnh lẽo, mạch tượng hỗn độn vô cùng, thời điểm gấp rút phải cố gắng thăm dò ngón tay người, đến cuối cùng lại không phát hiện được gì, Nam Vinh tập võ nhiều năm cũng biết được chút ít y thuật, nhưng với tình trạng Tống Dương toàn bộ vô biện pháp, buông Tống Dương ra nhú mày đi đến trong viện, nói với A Y Quả đi theo nàng :

- Nàng xem có giúp được gì.

A Y Quả mày mặt nhăn lại:

- Từ nhỏ không luyện cổ không biết lạc lạc mê tam giết được một mạng, mười con cổ mới có thể luyện thành một cổ cứu mạng, cứu mạng cổ này tốt hơn chín con còn lại...

Nam Vinh nào có kiên nhẫn nghe nàng lải nhải, lắc đầu ngắt lời:

- Nhất định phải cứu, coi như ta cầu người.

- Ta xem thể nào đã, để nói sau đi.

Giọng nói A Y Quả có chút không thoải mái, khóe mắt đuôi mày đều vểnh lên không tình nguyện, chậm chậm xoay người vào phòng, đưa lưng về phía sau Nam Vinh, khóe miệng màu đen lại mằn ra một chút nếp nhăn, nét cười trên mặt chợt lóe rồi vụt tắt.

Đồng Lam Phương

94. Chương 5: Cổ Kiến

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 5: Cổ kiến

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trong phòng mọi người loạn thành một đoàn, Tiêu Kỳ giúp Tống Dương cởi chiếc áo lót bên ngoài, Tiểu Cửu đã biết công tử nhà mình không chết, cầm chiếc khăn ướt giúp hắn lau người, Bàn Đầu chỉ bảo huynh đệ dưới tay chuẩn bị xe ngựa đưa Tống Dương đi sang thị trấn lớn bên cạnh tìm thần y, đang hỗn loạn, đột nhiên một tiếng trống trong trẻo quát mắng từ cửa vang lên:

- Tránh ra cho Lão Tử vào! - Hắc Khẩu Dao tách đám người ta, đi nhanh đến.

A Y Quả không bắt mạch, đi lên trước mở miệng Tống Dương, lôi đầu lưỡi của hắn ra cẩn thận nhìn kỹ, tay không ngừng rà qua rà lại trên mặt, nàng còn ghét sát vào đôi môi nhắm nháp hương vị đầu lưỡi ...Nhỏ một bãi nước miếng, thu hồi ngón tay, tùy tay lấy vạt áo lau nước miếng, nàng lại xoay người áp đầu vào bụng Tống Dương, thỉnh thoảng lại đổi vị trí, giống như muốn nghe cái gì, sau một lúc lâu A Y Quả mới ngẩng đầu.

Bàn Đầu, Tiểu Cửu, Tiêu Kỳ tất cả đồng thanh:

- Như thế nào?

A Y Quả ánh mắt như rắn, hung hăng trừng Bàn Đầu:

- Giờ móng tay ra!

Lập tức lại ngọt ngào mà tươi cười nhìn về phía Tiểu Cửu và Tiêu Kỳ, dịu dàng nói:

- Không cần phải lo lắng, hết thầy đã có ta.

Cuối cùng nàng lại nhìn phía Nam Vinh:

- Có thể cứu được, để thử xem !

Nam Vinh truy vấn:

- Bao nhiêu thời gian?

A Y Quả suy nghĩ, đáp:

- Ngày mai giờ Thìn. Lập tức nàng chuyển ánh mắt nhìn những người khác trong phòng, lại thấy thần khí tàn nhẫn, hai tay đóng đưa chỉ ra ngoài cửa:

- Tất cả ra ngoài, tất cả ra ngoài, lui hết ra ngoài sân, ta sẽ không để yên cho người nào dám thò đầu ra nhìn, ai không nghe lời hắn sẽ chết.

Tiểu Cửu không chịu giao Tống Dương cho vu cổ quái vật này, cắn răng định nói cái gì, lại bị Bàn Đầu lôi đi, tới cửa Bàn Đầu nhìn A Y Quả thành khẩn nói:

- Ta biết nếu dùng cổ cứu người, người chủ cổ có thể mất đi nửa cái mạng... Ân tình này sẽ mãi ghi nhớ ...

Không đợi hắn nói xong, A Y Quả không kiên nhẫn vung tay lên:

- Không cần nói lời vô nghĩa, đi ra ngoài đi ra ngoài!

Đi ra ngoài, Bàn Đầu nhìn Tiểu Cửu nói:

- Hắc Khẩu vu cổ giết người cũng sẽ cứu người, còn có quy củ 'Đã giết thì không cứu, đã cứu thì không giết', nàng hiện tại phải cứu Tống Nha Tử, sẽ không mượn cơ hội làm chuyện xấu.

Nét mặt Tiểu Cửu tràn đầy hy vọng, Tiêu Kỳ nắm tay, canh giữ ở cửa chính.

Hắc Khẩu Dao ra tay, Bàn Đầu tạm thời buông tha ý niệm trong đầu, châm cây đuốc dẫn thuộc hạ ở ngoài canh phòng cẩn thận, nhìn xem có dấu vết hành nhân lui tới hay không. Tình hình hiện tại không ai có thể nói được, là trúng độc, là nhiễm bệnh, hay là kẻ thù tới cửa? Tống Dương khỏe mạnh như vậy tự nhiên lại té xỉu ...

Tổng Dương đích thật là ngã, nhưng hắn không bất tỉnh.

Và cũng không tiếp xúc với người ngoài, vấn đề là ở chính bản thân Tổng Dương, mặc dù vận huyền công khôi phục tinh lực, với võ sĩ mà nói giống như ăn ngủ bình thường, vốn là chuyện rất đơn giản, không ngờ ngay tại thời điểm hành công sắp viên mãn thì nê hoàn, thiên trung, quan nguyên ba trọng huyết bỗng nhiên tràn âm hàn, đảo mắt ăn mòn chư Đạo Kinh lạc. Tổng Dương chấn động, chuyện này chưa bao giờ xảy ra, càng chưa bao giờ nghe nói qua việc lạ này, tâm thần nhoáng lên một cái, hàn ý khuếch tán nhanh hơn, đảo mắt tán nhập tứ chi trăm骸, khiến hắn không thể vận nổi một chút khí lực nào, thân thể mềm nhũn ngã sấp xuống đất.

Chuyện xảy ra lần này giống hai lần trúng độc tân lương trước dị thường, toàn thân vô lực không thể cử động, chẳng qua tân lương sẽ làm thân thể chết lặng toàn bộ vô cảm giác, chỉ còn thính lực; mà hiện tại, ngoại trừ mí mắt khép kín không nhìn được gì, thì thính giác, khứu giác, vị giác đều vẫn còn cảm thấy.

Tiểu Cửu sờ ngực trái hắn, người cầm cổ tay hắn, A Y Quả kéo đầu lưỡi, tất cả Tổng Dương đều cảm giác được, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được miệng của Hắc Khẩu Dao rất ngọt, hắn là lúc trước đã ăn trái cây ...

Hơi thở. . . Trên mặt hơi thổi thổi lên chút nhiệt , tuy rằng không mở mắt ra được, Tổng Dương cũng có thể đại khái hiểu được, A Y Quả đang lại gần, mặt hai người áp sát rất gần nhau, năng cẩn thận nhìn chăm chăm chính mình.

Một lát sau, A Y Quả thấp giọng than thở hai câu đao di thổ ngữ, Tổng Dương nghe không hiểu, nhưng thật sự vẫn nhớ được trong đầu.

Không ai biết lúc nào mình sẽ tỉnh, đao nữ đương nhiên cũng không ngoại lệ, càng là lúc này, nói ra hắn càng là lời nói thật. đột nhiên bị ác bệnh khiến Tổng Dương lo sợ không yên, cũng không kìm nổi trong lòng cười khổ vài tiếng, không thể tưởng tượng được kiếp này của mình chỉ dựa vào một chiêu này mới nghe được lời nói thật , mười tám năm trước Vưu Thái Y như thế, bây giờ Hắc Khẩu Dao như thế.

A Y Quả thẳng cởi thắt lưng, đổ cái túi nhỏ bên hông ra, tìm loạn một hồi nửa ngày mới tìm được: hai quả chuông đen xỉ. Xem ra hắn đều là làm bằng kim loại nguyên nhất, dùng lâu bị ô xi hóa thành màu đen, ngạc nhiên hơn là cả hai đều dùng sáp bịt kín lại. Hơn nữa, ngoài linh đang khắc đủ thứ hoa văn chẳng chịt, nhìn qua thấy giống một thứ pháp khí.

Hai quả chuông, một quả rời khỏi túi da, lập tức phát ra tiếng vang đinh đinh đang đang, A Y Quả động tác cực nhanh, tuyệt không có chút tiếng động, mà là có cái gì bên trong loạn xung loạn đụng.

A Y Quả mười ngón tung bay, rất nhanh yết đi phong sáp, chợt có tiếng kêu vù vù mãnh liệt, hai con kiến có càng kim dài nửa tấc chia nhau mà nhảy ra, trên mặt đất bò vòng vo hai vòng, đụng chạm lẫn nhau, lập tức nhảy vào vỏ cắn nhau.

Làm xong chuyện này A Y Quả cũng không nhìn tới Tổng Dương, hát điệu sơn ca, bắt đầu đi qua đi lại ở trong phòng, không có quy tắc nào cả, lăm lăm đi chung quang, một bộ dáng nhàn hạ không có việc gì, có lẽ không tìm được hứng thú gì đó, không lâu sau liền ngáp lớn một cái, đẩy mạnh Tổng Dương vào bên trong giường, nằm xuống, nàng và y nằm cùng nhau nhắm mắt lại bắt đầu ngủ ...

Hơi thở đều đều, ổn định, không bao lâu nàng thật sự đã ngủ, Tổng Dương không để ý tới nàng, tâm tư nặng nề đang suy nghĩ tình trạng của chính mình.

Sau khi kịch chiến sau khi ba yếu huyết toát ra âm hàn, cầm giữ kinh mạch, khiến chính mình không thể cử động. Mà cái quan trọng chính là ba yếu huyết này chính là “Tam quan” lần trước Trần Phấn nói cho hắn, lần này đột phát như vậy là di chứng ‘Tẩu hỏa nhập ma’ hay là luyện huyết thuật cản trở, hay là hai người kiêm có chi? Tổng Dương một bụng được học y lý, lại bất kể như thế nào cũng không nghĩ ra nguyên do.

Hắn gặp chuyện xui xẻo này là vào đêm khuya, tiếp qua một ngày, sắc trời đã tăng sáng, những con gà trống ở thôn trấn đã gáy, A Y Quả cuối cùng bị phá tan giấc mộng đẹp, giao nữ xoay người đứng dậy, vẫn không để ý tới Tổng Dương, ngồi xổm trên mặt đất, ung dung xem hai con kiến cổ quái của mình.

Con kiến vẫn còn đang đánh nhau.

Hai còng đã gãy nhưng chưa con nào chết, con nào cũng không nề hà con nào, A Y Quả sớm biết được điều này, cười hì hì nói một câu:

- Một muốn chết rồi, ăn cơm xong lại tiếp tục ! Nói xong đứng dậy cầm con dao, đâm chính ngón tay mình, tỳ tay lấy hai chén trà, thật nhanh nhả ra hai chén trà máu tươi.

Tiếp theo, dao nữ từ trên đầu Tống Dương lấy ra hai còng tóc, hai tay động tác linh hoạt, nhanh nhẹn vô cùng kết hai còng tóc thành một chuỗi kỳ quái, cho vào cùng chỗ máu tươi, theo sau từ bên hông A Y Quả chỗ khóa túi bóc lên vài cái, lấy ra một hộp nhỏ màu vàng, bên trong kim hạp cũng là một sợi tóc ... tóc hoa râm.

Xử lý cũng giống với tóc Tống Dương, đầu tiên là kết, sau đó lập tức ngâm vào một cái chén máu tươi khác.

Lại cho thêm một ít thuốc bột kỳ lạ vào hai cái chén, hơ qua lửa, đồng thời trong miệng lại y ý hát gì đó, lúc này đây không còn là lời sơn ca quê mùa.

Hơi thở mong manh, quỷ dị thê lương, và âm luật không quan hệ, chỉ là lời ca giữa thâm sơn lá vực... trong cái chén tóc biến mất không thấy, bị được vật cầm, hoàn toàn tan ra trong máu, điệu hát cổ quái cũng đột nhiên dừng lại, A Y Quả đặt hai cái chén bên cạnh con quái kiến mà:

- Ăn cơm !

Hai con kiến đánh nhau đã mỗi một không chịu nổi, lúc này tách ra, đều tự nhảy vào hai cốc máu tươi mà uống, cong đuôi chạy loạn chơi trong đó, có vẻ vô cùng khoái hoạt, A Y Quả ngồi xổm ở bên cạnh, bấm đầu ngón tay chỉ đến tính toán thời gian, vẻ mặt tươi cười lại không che dấu được trong ánh mắt có phần khản trương.

Không tới thời gian uống một chén trà, hai con cổ kiến đã uống no máu, không cần chủ nhân triệu tập liền nhảy trở về mặt đất, rung đùi đắc ý vù vù quái dị phóng về phía đối phương. Nhưng lúc này đây khi chúng nó tới gần nhau, sau khi chạm qua râu, cũng không có đánh nhau nữa.

Hai râu va chạm mặt nhau, nhìn như giằng co, liêc lạc, dường như từ trên người đối phương phát hiện cái tin tức kỳ quái gì ... Kế tiếp, hai con kiến dường như kiếp trước là kẻ thù, gặp mặt là đánh nhau tới chết, nhưng lại dần dần tới gần, nhẹ nhàng ma sát thân thể đối phương, chạm đầu chạm tai vào nhau thân thiết, tiếng kêu vù vù quái dị lúc trước, cũng biến thành sung mãn hưởng thụ, sung sướng nỉ non.

Một bên A Y Quả dùng sức vỗ đùi, trong trẻo hét quát một tiếng:

- Tiên nhân bản bản, phi cứu không thể!

Nói xong, cũng không cởi giày, xoay người liền nhảy trở lại trên giường, ngồi xếp bằng ngồi bên người Tống Dương, từ bên trong cái túi lấy ra những mẫu vụn vật rải trên giường.

A Y Quả chọn chọn lựa lựa một hồi, lấy ra cái gì mà trùng cổ, trúc đâm, kim đao, ngân câu... Lấy ra những thứ cần thiết rồi, nàng chuẩn bị động thủ thi cứu, Tống Dương vốn đang nằm một đống, chưa kịp động đến đã nhảy dựng lên, khi hạ xuống thì ngồi xổm đối diện với hàng, cười nói:

- Đợi người cứu chết lâu rồi.

A Y Quả không hề chuẩn bị cho tình huống bất ngờ “Xác chết vùng dậy”, sợ tới mức da đầu phát bùng nổ, kêu văng lên “Tránh xa lão tử ra”, ngửa ra sau, ngã lộn xuống đất.

Đồng Lam Phương

95. Chương 6: Mê Sảng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 6: Mê sảng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

A Y Quả không chuẩn bị tinh thần cho việc xác chết đột ngột vùng dậy, sợ tới mức da đầu bùng nổ, tiếng kêu kỳ lạ ” Cách lão tử”, thân mình ngã ngửa ra sau, trực tiếp từ trên giường ngã xuống...

Cuối cùng Tống Dương nhanh tay nhanh mắt, trước khi gáy nàng chạm đất đã kéo nàng lại.

A Y Quả gắng sức trong nháy mắt, nhìn Tống Dương chăm chăm hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần:

- Người, người đã khỏe?

Ngay khi Dao Nữ tỉnh ngủ rời khỏi giường, âm hàn trong kinh mạch của Tống Dương bỗng nhiên biến mất, thân thể đột nhiên khôi phục lại bình thường, khí lực khôi phục hoàn toàn. Hàn khí tam quan tới đột ngột, tan đi cũng đột ngột, Tống Dương thử dụng công kiểm tra cẩn thận, xem xét thân thể và kinh mạch của mình, không có chút dị thường.

Ngoại trừ bị khí lạnh hành hạ hơn nửa đêm, dường như mọi việc đều không có việc gì... Kiến thức không đủ, có suy nghĩ đến thế nào cũng không giải thích được chuyện này, Tống Dương cảm thấy thân thể không còn đáng ngại, rõ ràng không hề lãng phí tâm tư, nhưng cũng không lập tức đứng dậy, đối với Dao Nữ tò mò, đối với vụ cổ tò mò, lại không ngại dựa vào cơ hội này xem xét một chút. Cho tới khi đối phương xuất ra “gia hỏa” muốn động thủ ở trên người mình hẳn mới bật dậy.

Đợi Dao Nữ đứng vững, Tống Dương buông đối phương, giơ tay chỉ vào con kiến trên mặt đất, bộ dạng có chút hứng thú:

- Đây, sao lại thế này?

A Y Quả tay chân lạnh lẽo, thu hai đầu Cổ kiến còn đang thân thiết vào Linh Đang, cẩn thận thả vào, lại ở trong phòng khơi lên một đốm lửa nho nhỏ, đem chén lớn, máu tươi tất cả đều đốt sạch sẽ, sau đó cười nói:

- Cổ thuật cứu người, cũng không phải ai cũng có thể nhận biết được, cơ bản trước tiên thử xem người có thích ứng được không?

Giải thích quy củ, Tống Dương chỉ cười, sửa sang lại quần áo muốn đi ra cửa, A Y Quả giơ tay cản hẳn:

- Chớ đi vội, ta muốn thương lượng chuyện này với người... Đợi tới lúc gặp Tiểu Nam, có thể nào nhờ người nói, là lão tử... không phải lão tử, là huynh đệ Vu Cổ của ta đã cứu được người?

Nói tới đây, nàng bỗng nhiên trở nên cợt nhả:

- Tiểu Nam năn nỉ ta cứu người, vốn ta cũng muốn cứu người, nhưng không đợi ta cứu thì người đã khỏe rồi. Như vậy là tốt nhất, đều vui vẻ cả, tuy nhiên về phía Tiểu Nam dù sao người sao cũng nên cấp cho ta chút thể diện.

A Y Quả không xem mình là nữ nhân, càng thích nữ nhân, việc này đến Nhị ngốc cũng nhìn ra, hướng chỉ Tống Dương.

Nàng muốn ở trước mặt người trong lòng tạo chút sĩ diện, Tống Dương chỉ là cảm thấy buồn cười, lại chưa tới mức phản cảm, gật đầu nói:

- Được, không phải chuyện gì phức tạp.

Lời vừa thốt ra, A Y Quả hoan hỉ vui mừng, lập tức nắm lấy cánh tay khô gầy, lại đâm vào ngực Tống Dương một cái:

- Người thực tốt! Dao gia trong núi nghĩa khí cao ngất, người giúp ta, ta liền nợ người phần ân tình này!

Nói xong, nàng từ trong túi lấy ra một đôi Linh Đang, lấy một thứ trong đó nhét vào trong tay Tống Dương. Lại giống như trước lấy mật sáp đóng lại, trong đó có dấu cổ trùng, tuy nhiên lần này không phải là Linh Đang cũng không phải là bạc, mà là một thứ màu đỏ do mẩu gỗ tạo thành.

- Linh Đang này người mang theo người rất tốt, thực sự gặp chuyện phiền toái, hãy bóp nát nó, mặc dù cách xa ngàn dặm ta cũng có thể biết người gặp nạn, ngay lập tức sẽ tới cứu người!

Tổng Dương nén nhin xuống, bật phì cười, hấn thật lòng hỏi đối phương một chút:

- Linh Đang này của ngươi là dụng cụ liên lạc sao?

Thấy hấn cười thành tiếng, A Y Quả không nổi giận, chỉ có điều bĩu môi, giọng điệu khinh miệt:

- Nhóc con ít khi thấy đồ lạ, trong núi có khả năng dùng trùng nhi để luyện cổ, “Kim xuyên tử” cũng không ngoại lệ, nhưng mười ngàn cánh Kim xuyên lý, cũng không tìm thấy một “tinh xương”; một ngàn cánh “tinh xương” nếu có thể luyện ra một đôi “thiên lý bất đoạn” chính là khai ân của Vu Tổ nương nương!

Bề ngoài của “Kim xuyên tử” và con rắn giống nhau, hình thể không lớn, có thể nhập cổ, không được xem là quý giá, tuy nhiên loại sâu này ngẫu nhiên sẽ sinh ra dị tộc hai đầu, trong mắt của Hắc Khẩu Dao, lập tức trở nên vạn lần quý báu, gọi là “tinh xuyên tử”.

Tinh xuyên tử, đầu đuôi đều là đầu, nếu dựa theo cách lý luận giải thích của Tổng Dương từ kiếp trước, tinh xuyên tử kỳ thật là hai con trùng, chỉ có điều phối thai có vấn đề, khiến chúng nó dính vào nhau, có chút giống như trẻ sinh đôi kết hợp làm một. Hắc Khẩu Dao có công phu tổ truyền, có thể đem chúng phân chia ra, lại lấy bí thuật phức tạp cẩn thận rèn luyện, liền có thể có được một đôi “thiên lý bất đoạn”, tâm song trùng thông minh sắc sảo, bất kể cách nhau rất xa, một con nếu chết, con khác lập tức phát hiện, đồng thời nổi điên điên loạn. Lúc này thả con còn sống, nó sẽ chạy tới chỗ “huynh đệ” bị chết, không ngừng không nghỉ với tốc độ cực mau lẹ, đợi nó tìm được thi thể, chính mình cũng không ăn cơm, một mực để mình đói chết cùng một chỗ.

Luyện tập bọn chúng khó khăn thế nào không cần nói cũng biết, không đề cập tới quá trình, chỉ nói sau khi tìm được tinh xuyên tử, phải cẩn thận phân tách ra, và lại phải bảo vệ tính mạng của chúng đã là cực khó rồi, xác suất thành công cực thấp. “Thiên lý bất đoạn” tác dụng kỳ diệu không tầm thường, mà cơ hội luyện thành đạo Cổ này chỉ có một phần nghìn, đủ thấy đây là báu vật.

Tổng Dương nhận lấy Linh Đang đó, nhìn lại ánh mắt của A Y Quả:

- Cổ báu vật quý như vậy, thì muốn ta giúp ngươi lấy chút sĩ diện trước mặt Tiểu Nam?

Lần này A Y Quả không vỗ vào ngực Tổng Dương nữa, mà vỗ vào ngực của mình, giọng nói trong trẻo dửng dưng:

- Ngươi giúp Hắc Khẩu Dao việc nhỏ, Hắc Khẩu Dao trả lại cho ngươi đại lễ!

Nàng đồn không ít hơi nói to, khiến cho bộ ngực no đủ thở ra nhẹ nhàng rung rinh.

Tổng Dương đâm ra hứng thú, hạ giọng hỏi:

- Ta đây lại hỏi một câu, thuần túy tò mò... Ngươi đã ngủ với nàng chưa?

Người trong núi làm việc cổ quái, nhận thức khác với người Hán, A Y Quả không chút tức giận, chỉ ảo não lắc đầu:

- Ngủ cái con khỉ! Nếu ngủ, còn dùng nhiều thủ đoạn như vậy làm gì!

Tổng Dương lại hỏi:

- Ta nghe nói các các ngươi luyện Cổ, phần lớn đều có loại tình nhân cổ, xem trọng ai thì cho nàng tất cả, cả đời đều không đổi lòng, ngươi có chắc có tác dụng hay không?

Việc này vẫn là đời trước hấn nghe nói được.

A Y Quả vẽ mặt mệt mỏi:

- Tình nhân cổ là có, nhưng cái cổ đó, chỉ có thể là đứa bé trai cấp cho đứa bé gái, hoặc bé gái cho bé trai, sao có thể là bé gái cho bé gái?

Tổng Dương cười ha hả:

- Ngươi còn biết mình là một bé gái?

Vừa cười vừa cất bước đi ra, đám người giữ ở bên ngoài vốn buồn bã lo lắng, vừa thấy hắn đi ra tinh thần phấn chấn, mỗi người đều tỉnh lại, một đêm đen cuối cùng tâm tư thả lỏng. Tống Dương thật sự qua tạ ơn đại hỏa, lý do thoái thác tự nhiên là A Y Quả nhắc nhở, "cổ thuật thần kỳ, trị được mọi bệnh kỳ lạ", Tiêu Kỳ, Nhị ngốc, Tiểu Cửu và Tống Dương coi như thân thích, nghe vậy còn đặc biệt cảm ơn A Y Quả, người sau không thấy một tia thẹn thùng, vẻ mặt tự hào đắc ý dạt dào...

Dao Nữ giữ chặt Tiểu Cửu, Tiêu Kỳ khoát lác hết sức, Tống Dương đi tới bên người Nam Vinh, thanh âm rất nhẹ:

- Nghe A Y Quả nói, là người nhờ nàng tới giúp ta.

Chỉ đơn độc một chỗ, Nam Vinh mới có thể giấu đi vẻ mặt, có người ngoài nàng cơ bản mang ra bộ mặt tươi cười, chẳng qua giọng điệu vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ có Tống Dương nghe được thanh âm đáp lại:

- Không cần cảm tạ ta, mọi người đều phải hành động vì gia chủ. Ta chỉ là dựa vào lời dẫn dò của lão gia mà hành sự. Nếu có ngày, lão gia nói không cần lại bảo vệ người...

Nói xong, nụ cười trên mặt nàng càng tươi tắn hơn, vươn tay khoát lên vai Tống Dương, dùng sức đè xuống, tựa như tri kỷ:

- Thấy người khỏe mạnh, thân thể không sao, ta thực sự rất vui mừng!

Tống Dương mỉm cười, lắc đầu nói:

- Có chuyện nói cùng người, ba năm trước đây ở Âm Gia

Nhắc tới chuyện cũ, ánh mắt Nam Vinh đột nhiên lạnh lùng, sắc giọng:

- Không cần nói nữa!

Lập tức xoay người đi.

Tống Dương đã mở miệng, sao có thể không nói cho hết, cất bước cùng nàng sống vai mà đi:

- Lần đó người trúng độc, ta chỉ là dùng thủ cung sa...

Nói mới được một nửa, Nam Vinh đột nhiên vung dài tay áo, ngón tay trở Thiên Thiên ẩn trong tay áo, không biết từ lúc nào đã chụp một con dao dài ba tấc đâm tới, nhằm thẳng vào bụng của Tống Dương.

Nếu bị đâm trúng, mặc dù không thể chết, nhưng trọng thương cũng là khó tránh.

Tống Dương thân thủ cao hơn Nam Vinh, trong lòng lại sớm có phòng bị, làm sao để nàng đâm trúng, dùng tay bắt được cổ tay của nàng, đồng thời tốc độ nhanh hơn, không đợi nàng đổi chiêu:

- Không chạm vào người, chỉ có điều làm rớt nốt ruồi son.

Nam Vinh ngậy ngấn cả người, giọng điệu cổ quái:

- Người có ý gì?

Tống Dương buông cổ tay nàng:

- Đây có gì khó hiểu. Ta y thuật giỏi về trừ độc, diệt đi nốt ruồi son đó thực rất đơn giản, từ đầu tới cuối chỉ là trên cánh tay nàng ta châm mấy kim châm... Nàng lại ngấm cẩn thận xem, khi đó nàng trắng nõn mập mạp, dường như có thể đóng giả làm Lý công công được, ta cho dù có phân tâm, cũng không hạ thủ.

- Còn nữa,

Tống Dương muốn cười, ra sức nín nhịn:

- Người, người thực không biết?

Sự tình tới rất đột ngột, Nam Vinh thói quen bình tĩnh, từ trong lòng tới trí não hoàn toàn rối loạn bật thốt lên:

- Ta biết như thế nào?

Nói xong, nàng mới nghĩ tới cùng một nam tử thảo luận “có biết hay không” thực sự không đúng lắm, khuôn mặt phớt phơ, cần môi hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tống Dương, chân bước nhanh hơn, chật vật chạy “trốn”.

Bất kể là dốc sức ẩu đả ở dịch quán Âm Gia Sạn hay ngày hôm trước ở trong núi đánh chim, Tống Dương đều có thể nhìn ra được, Nam Vinh Hữu Thuyền nhận được sự dạy dỗ có tổ chức tâm trí kiên định, người như vậy theo đạo lý sẽ không bị một thủ cung sa làm cho bối rối, nhưng Nam Vinh cố nhiên đã bị vây khốn... Đối với việc này Tống Dương vốn không định truy cứu, hắn còn có một việc khác cần làm rõ ràng, đợi sau khi mọi người ở cửa lục tục giải tán, hắn đặc biệt tìm đến Bàn Đầu, trực tiếp hỏi:

- Ngài hiểu được thổ ngữ của Hắc Khẩu Dao sao?

- Ngắn gọn còn được, dài quá ta sẽ không hiểu được.

Bàn Đầu thành thực trả lời, giọng điệu hơi cảm thán:

- Chúng ta từ trong núi đi ra mấy trăm năm rồi, mặc đồ Hán nói tiếng Hán, giống người Hán hơn nhiều người Dao.

Tống Dương từ khi nhớ được chuyện thì đã biết Bàn Đầu, nói chuyện không cần để ý:

- Ày, ngài có tham ô bạc của triều đình người Hán sao.

Sau khi cười liên chuyển vào đề tài chính:

- Hai câu nói, cũng không lâu lắm, ngài giúp đỡ nghe ngóng một chút.

Đêm hôm qua, Hắc Khẩu Dao ở phía trước rút sợi tóc của Tống Dương, thì thào tự nói hai câu.

Tống Dương lặp lại câu đầu tiên, Bàn Đầu nghe hiểu được, cho hắn phiên dịch:

- Tạm thời còn không chết được.

Tống Dương gật đầu, chính là bởi vì “Tạm thời không chết được”, cho nên A Y Quả rất cuộc không nóng nảy, an tâm mân mê quái kiến, lại còn ngủ một giấc ngon, tính toán được hợp tình hợp lý, nhưng những lời này cũng thực không có gì đáng chú ý.

Khi Tống Dương lặp lại câu thứ hai của A Y Quả, vẻ mặt của Bàn Đầu trở nên cổ quái, cười nói:

- Thật sự là nói như vậy, ngươi không có nghe nhầm chứ?

Tống Dương lắc đầu:

- Tuyệt đối không sai, ta nhớ rất rõ... Như thế nào, ngài nghe không hiểu?

- Có thể hiểu được, tuy nhiên đây không rõ lời người nói, lại giống như Nhị ngốc nói mơ.

Bàn Đầu cười ha hả, trước tiên bình luận câu nói, sau đó mới chậm rãi dịch ra cho hắn

- Những lời này nghĩa là: ” nếu ngươi không phải người, lão tử sẽ không thể cứu.” Chính ngươi nghe, đây không phải câu mê sảng sao?

Nhắm lại câu “nếu ngươi không phải người” hồ đồ này, không lâu sau, Tống Dương thở dài.

Đồng Lam Phương

96. Chương 7: Cảnh Thái

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 7: Cảnh Thái

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Khi Tổng Dương ở thị trấn nhỏ của Nam Lý thở dài buồn bực, bên ngoài ngàn dặm, trong hoàng cung Châu thành Đại Yến, Cảnh Thái Hoàng đế đã thở dài, chó của y đã chết.

Cảnh Thái đăng cơ nước Yến được mười năm, Thổ Phiên đưa tới một lễ vật, con chó ngao Kim tinh tuyết sơn.

Cảnh Thái thích con chó này, bởi vì nó trung thành. Y đã từng thử qua.

Khuyển tử trên cao nguyên ở Thanh Tú Giang Nam tuyệt khó sống được, năm đó bị đưa tới không lâu, tuyết ngao liền nhiễm bệnh nặng, hấp hối. Trong cung một vị tài tử chăm sóc chó, khi đó không muốn nhất là lông con vật nhỏ xù lên thì sẽ chết đi, thực tế đã tốn không ít tâm tư, cẩn thận chăm sóc tuyết ngao, cuối cùng giúp nó vượt qua kiếp nạn, tuyết ngao dần dần lớn lên, uy phong dũng mãnh, cả cung điện nó chỉ biết có hai người : Cảnh Thái Hoàng đế và vị tài tử kia.

Tài tử rất cao hứng, Cảnh Thái rất ngạc nhiên, y muốn biết ai mới thật sự là chủ nhân chân chính của nó, cho nên một ngày, y mang theo tuyết ngao đi tìm tài tử, yên lặng lui người ra, đóng cửa lại... Đầu tiên Hoàng đế quát mắng một tiếng, cùng đó là một con chó dữ sửa âm ý, cuối cùng tài tử kêu lên thê lương thảm thiết, và cửa điện mở ra, tuyết ngao răng nanh nhọn hoắt dính đầy máu, vết hầu tài tử bị xé nát, Cảnh Thái một đáng bộ vui vẻ không thôi, y đã biết được đáp án, thực rất vừa lòng.

Tiếp đó, y giơ tay lên đỉnh đầu tuyết ngao đánh một cái, cười mắng:

- Vốn là muốn cho người cắn hai nhát, súc sinh người không phân nặng nhẹ, không ngờ cắn chết người.

Tuyết ngao kêu gâu gâu hai tiếng, không hiểu vì sao chủ nhân lại đánh mình.

Từ đó về sau, ngoại trừ vào triều đi đâu làm gì y đều mang theo con chó ngoan này, chớp mắt đã trải hơn mười năm, chó ngoan giờ đã thành chó già, nanh vuốt đã rụng đi, vài ngày trước bắt đầu không ăn không uống, kiên trì đến hiện giờ, rốt cuộc đã trút ra hơi thở cuối cùng.

Tuyết ngao chết trong ngự thư phòng, ngay dưới chân chủ nhân. Lúc này trong phòng còn hai người, đang trình tấu công vụ, Cảnh Thái phát tay ngắt lời bọn họ, ngồi xổm giơ tay túm lấy lỗ tai tuyết ngao. Rất nhanh tai nó bị kéo rách máu chảy đầm đìa, lúc này Cảnh Thái mới xác nhận cẩu tử đã chết, thở dài nặng nề, ngừng đầu nhìn các đại thần trước mặt, buồn bã nói:

- Kẻ trung thành nhất trên đời này, chết rồi.

Hoàng đế Cảnh Thái bốn mươi tư tuổi, thân thể có mập hơn, diện mạo so với người thường xấu hơn, mũi tẹt miệng rộng mắt ti hí, lông mi thưa thớt, nhưng tới đỉnh mi lại dày đặc hơn chút, từ từ dựng lên, giống như hai đường đao.

Hai vị đại thần ứng biến nhanh, tâm cơ sâu, không biết nên đáp lại lời y như thế nào, biểu hiện trung thành như thế nào? Đi cùng với cẩu tử đó tranh xem ai là kẻ trung thành nhất hay sao? Có thể làm cũng chỉ là khuyên bệ hạ nén bi thương, trong lòng vạn lần sợ hãi, thăm mắng lão cẩu (chó già) chết không đúng lúc... Cảnh Thái là ai, mọi người trong lòng đều rõ, đúng thời điểm cẩu tử yêu thích của y chết, đến trình báo chính sự với y, vận khí chẳng phải là đã xong rồi sao.

Cảnh Thái lấy tay lau vết máu của tuyết ngao ở trên người, đứng dậy trở lại chỗ ngồi, ánh mắt trước mặt đặt lên trên người hai vị đại thần lướt qua một lượt:

- Cảm thấy vận khí của mình không tốt sao? Yên tâm, ta sẽ không giận chó đánh mèo các ngươi, chó là chó, người là người.

Nói xong, giơ tay chỉ các đại thần nói một nửa:

- Lại nói tiếp, bên Nam Lý đó làm sao vậy?

Đại thần khom người:

- Cuối thu năm trước Nam Lý cháy mất tòa nhà lớn nhất, cao thủ được chăm sóc trong đó thương vong hầu như không còn, Nhất Phẩm lỗi không người có thể sai phái, Phong Long tự cho là thông minh, lấy thủ đoạn lời lẽ trong quốc thư làm bản lĩnh văn tự, không phái võ sĩ, mà ở Nam Lý tuyển chọn người có tài năng, muốn lấy được kỳ nhân phó lỗi.

Cảnh Thái tò mò:

- Kỳ nhân như thế nào?

- Xemmã, tuần thú, người học võ...nhiều vô số, bao quát rộng lớn.

Chín châu Nam Lý tuyển hiền, rầm rộ sôi nổi, chuyện này căn bản không giấu diếm được người khác.

Cảnh Thái cười ha hả:

- Khó khăn đến đâu mà Nam Lý phải phái đoàn xiếc thú đến Nhất phẩm chi lỗi của ta.

Đại thần nghiêm nghị lắc đầu:

- Theo thần biết, mười tên kỳ sĩ đều có tài học thực sự trong người, có lẽ không cần coi trọng, nhưng quá mức khinh thị chung quy không ổn.

Sợ hãi vẫn sợ hãi, đại thần có lẽ nên tự mình nói ra những lời nên nói, thậm chí nói cũng không cần cần nhắc, đây là Đại Yến, Nam Lý, hai nơi này khác hẳn triều đình người Hán.

Cảnh Thái tàn bạo, nhưng so sánh với các đại thần nói chuyện không khách khí như vậy, Cảnh đế càng thích giết những kẻ a dua nịnh hót hơn.

Quả nhiên, từ trên mặt Cảnh Thái không có chút biểu hiện tức giận, ngược lại gật đầu cười nói:

- Trẫm hiểu được, trẫm hiểu được, bọn họ không muốn đánh Lôi lại sợ đánh mất sĩ thể thống (sĩ diện), làm ra một đoàn xiếc thú thể hiện uy danh quốc gia, muốn hù người sao. Bọn họ hù không được trẫm, hù không được người, nhưng khó đảm bảo những người khác không bị bọn họ hù chết. Đừng nói cả nước Đại Yến, cũng chỉ bách tính thành Tình này của ta, nếu nhắc tới Nam Lý liền cảm thấy hoang dã đáng sợ, trẫm cũng thấy không thoải mái.

Thành Châu, lại gọi là “thành Tình”, lấy ý là vẽ rồng điểm mắt, trung thổ Thăng Long nơi này chính là con người, tươi đẹp nhất trong thiên hạ, là tòa thành xinh đẹp nhất.

Hoàng đế Cảnh Thái đăng cơ hai mươi hai năm, năm lần chủ động đối ngoại tuyên chiến, hai lần ngự giá thân chinh, đối nội càng không cần phải nói, thực đã làm được không ít việc lớn, nhưng cái đặc ý nhất, là y đã làm được một chương luận học.

Bốn năm trước, lấy tên của hoàng gia, triều đình mở rộng quốc nội mời các chí sĩ uyên bác ở thành Trâu luận bàn về đạo thiên nhân (trời - con người), sau mấy ngày tranh luận kịch liệt cuối cùng một người dùng lưỡi đàn áp hiền sĩ... Quan trọng cũng không phải người này là ai, mà là miệng hắn nói có đạo lý, nói tốt nhất:

- Nước Yến tốt nhất, người Yến tốt nhất, làm chủ bốn phương, tộc của hắn hèn hạ, do đó rời đi, nếu không thì giết chết.

Sau đó luận bàn “nói hay nói tốt” sáng tác thành sách, vả lại dựa vào vô số lời biện luận xung quanh, liệt kê từng cái nguy hại, hèn hạ của man di và các tộc khác, triều đình tiêu phí bao nhiêu tinh lực mở rộng bốn phương, đầu tiên là hàn lâm, xã học, người đọc sách, lại thêm bình dân bách tính, trong bốn năm lúc nào cũng không ngừng, là nhiệm vụ chính lớn nhất trong tay tất cả triều thần, mặc dù Cảnh Thái rút ra Phó gia, khiến cho toàn triều đã chấn động, việc “nói hay nói tốt” cũng chưa từng có chút trì hoãn nào.

Cái cần cổ động chính là dân tâm, kiêu căng ngạo mạn chính là châm ngòi gây xích mích.

Chuyện này cho tới hiện tại, cuối cùng đã thấy hiệu quả, người Yến trước đó chưa từng có tính bài ngoại. Thù hận, khinh miệt, tự nhiên sẽ có chiến ý... Vất vả vài năm, cuối cùng khơi dậy chút “dân ý”, mà ngũ quốc nhất phẩm chi lỗi chính là can dầu đổ thêm vào đồng lửa, Cảnh Thái mười phần nắm chắc giải nhất.

Chỉ có Nam Lý, bỗng nhiên xuất hiện mấy kẻ bàng môn tả đạo không phải võ sĩ tới, đánh thắng không màu sắc, bọn họ tùy ý thể hiện chỗ mạnh của Nam Lý, đối với người Yến đang tầng tầng lớp lớp điên cuồng tăng vọt cái gọi là “Tốt nhất” đây không thể nghi ngờ trở thành điểm thu hút, nhìn về các đại thần:

- Các người nhìn xem, làm thế nào bây giờ?

Đại thần chậm rãi đáp:

- Không khó. Xem ngựa, tuần thú cách thức của những thứ này, vẫn là từ chỗ chúng ta truyền tới Nam Lý, bọn họ chỉ là học sinh, Đại Yến mới là tổ tông, tìm người đấu với bọn họ. Chuyện này thần lập tức sẽ xử lý.

Cảnh Thái lắc đầu:

- Phong Long lập nên đoàn xiếc thú này, ta liền muốn thuận theo một chút? Chưa có đạo lý này.

Nói xong, y đột nhiên mỉm cười:

- Đánh một tượng, bớt lo rất nhiều.

Đại thần sững sốt:

- Thần ngu dốt...

Cảnh Thái tối hôm qua ngự ba nữ nhân, không làm sao ngủ được, giờ phút này có vẻ mệt mỏi, thanh âm có chút biến dạng:

- Trước Đoan Ngọ chỉ huy Nam hạ, không cần bành trướng quá lớn, đánh hạ hai cổng thành Phong Long, bắt lấy mấy vạn thủ cấp Nam Lý của y thì đủ rồi. Có một bước đệm như vậy, còn phải nói gì nữa. Tới khi nhất phẩm lỗi thì thoái mái kệ cho đoàn xiếc thú của Nam Lý lên đài hiến nghệ.

Xem ngựa Nam Lý lợi hại? Đại Yến đánh thắng trận.

Tuần thú Nam Lý cao minh? Đại Yến đánh thắng trận.

Nghề rèn của Nam Lý rất điêu luyện, nghề mộc tinh tế? Đại Yến thắng trận.

Cho dù khắp cả Nam Lý tựa như thần tiên, mỗi người sống như phật, nhưng Đại Yến đã đánh thắng!

Chỉ cần ở trước Đoan Ngọ đánh thắng một trận, đoàn tạp kỹ kỳ sĩ Nam Lý khiến thực sự trở thành đoàn xiếc, tùy ý cho bọn họ lên đài biểu diễn, đùa giỡn cho hay, bản lĩnh càng lớn, càng đối được nhiều tiếng cười nhạo từ dân chúng thành Trâu. Nếu thực mạnh như vậy, như thế nào ngăn không được gót sắt của nước Yến?

Hoàng đế hạ lệnh phía trước không cho phép cản, nhưng vị đại thần kia vẫn hít một ngụm khí lạnh, lập tức quỳ rạp xuống đất, thanh âm dồn dập:

- Bệ hạ, không thể đánh được.

Việc binh đao, không thể nói động là có thể động, đất Trung Nguyên các nước giữ cân bằng với nhau, Nam Lý tuy yếu nhưng là một phần tử để duy trì sự cân bằng, Yến đưa trọng binh Nam hạ, Tây, Bắc hai nước hơn phân nửa sẽ thừa dịp hỗn loạn mà động, dân tộc Hồi Hột nơi xa nhất cũng không chắc đã thành thật, dẫn tới một đường mà loạn toàn cục, đến lúc đó rối cục là biến thành cục diện gì thì không ai dám nói, nhưng nước Yến lâm vào khả năng ba mặt đàn áp thực rất cao.

Cảnh Thái sớm biết lão sẽ quỳ, đưa tay đỡ lên cười nói:

- Đứng lên, đứng lên, ý của người trầm hiểu được. Vừa mới nói qua, không cần bành trướng quá lớn. Trẫm không phải quên Nam Lý, chỉ có điều đánh Phong Long vài cái, đánh cho y vài cái tát. Phòng tuyến phía nam quân tham chiến đông đảo. Không cần điều binh từ phía tây, bắc về, càng không cần đợi Thổ Phiên, Khuyển Nhung phản ứng... Chờ bọn họ hiểu ra, đại quân ta sớm đã khai hoàn trở về rồi.

Đúng như tính toán của hoàng đế, đại thần không chút khách khí;

- Mấy năm gần đây Yến và Nam Lý không có chiến tranh, nhưng chiến tranh nhỏ ở trên biên quan vẫn chưa từng ngừng lại, Nam Lý ở ải Chiết Kiều, Hồng thành dọc tuyến đóng trọng binh, cảnh vệ nghiêm ngặt, muốn một lần đột phá cũng không phải việc dễ dàng.

Cảnh Thái lắc đầu không hề gì:

- Việc này người không cần quan tâm, trăm tự có biện pháp.

Đại thần vẫn quỳ dưới đất không chịu dậy, nhú mào do dự, một lát sau vẫn cắn răng nói lời từ trái tim, hần nói:

- Cần biết... không dứt được họa ngoại xâm, còn có lo lắng bên trong.

Cảnh Thái bật kêu, có chút hứng thú:

- Nỗi lo bên trong? Đại Yến của trăm có nội ưu sao? Nói rõ ràng một chút.

Nói xong, thấy vẻ mặt đại thần do dự, vừa cười vừa bổ sung thêm:

- Nói không ngại, trăm thứ cho người vô tội. Còn nữa, đứng lên mà nói, người quỳ trăm nhìn không rõ mặt người.

Đại thần đứng thẳng người:

- Bảy năm trước, Đại Lôi âm đài truyền xuống ý chỉ, khắp thiên hạ người cường tráng tăng cường tập võ nghệ mong cầu tăng cường sức khỏe bản thân. Tự xét lại; sáu năm trước, quốc sư tìm hiểu huyền cơ, nói đại thế Tu La đại nạn rơi xuống, cảnh tỉnh tín đồ thiên hạ; năm năm trước, hai mươi một tòa di thiên viện lấy cơ phá cướp mà trang bị thêm biệt viện, chính thức huấn luyện, nuôi dưỡng võ tăng; bốn năm trước, các thiên viện lại thêm Đấu Chiến các, chọn lựa tăng lữ tinh nhuệ tu luyện kế sách nhà binh; ba năm trước đây...

Trong mấy năm nay, Quốc sư nước Yến nâng đỡ danh tiếng Phật gia lên không ngừng, vũ lực càng ngày càng tăng, việc này tất cả mọi người nhìn thấy trong mắt, Cảnh Thái đương nhiên biết được hết thảy, nhưng y đối với việc này không hề quan tâm, mặc cho quốc sư làm. Lần này cũng không ngoại lệ, không đợi đại thần nói xong, y liền xua tay cười nói:

- Đây là nội ưu mà người nói sao? Không có gì mới mẻ, không cần để ý.

- Bệ hạ minh giám, sự tình còn không chỉ như vậy.

Đại thần vừa mở miệng, liền tính đem nói cho hết:

- Bắt đầu từ ba năm trước, quốc sư và Thổ Phiên Mặc Lâm Đại Hoạt Phật bắt đầu tiếp xúc, đầu tiên là thư tới lui, thuận đà tiếp tục sai đặc phái viên... Gần nhất trong một năm nay, Phật Hoạt Thổ Phiên năm lần sai mật thám nhập cảnh đến thăm quốc sư; quốc sư cũng phái môn đồ tâm phúc ba lượt thăm đáp lễ... Thần nghĩ rằng, nếu là mật thám, sẽ ẩn dấu dã tâm. Hiện tại trong đại lôi âm đài, còn giấu một Lạt Ma Thổ Phiên, mới tới khoảng ba ngày trước.

Còn một câu, đại thần chưa kịp nói ra: Văn, võ, tiên, xà, năm đó bốn đại trọng thần trước sau bị diệt trừ ba cái, hiện tại chỉ còn quốc sư... Sự tình dường như lại rõ ràng hiển nhiên, quốc sư không định ngồi chờ chết.

Giọng điệu Cảnh Thái nhẹ nhõm:

- Cẩm Thiên à, trăm có câu nói, nếu nói rằng ngoan cố người chớ để ý.

Đại thần tên gọi Gấm Thiên, nghe vậy lập tức khom người:

- Thần xin được nghe bệ hạ chỉ bảo.

Trong nháy mắt, vẻ tươi cười trên gương mặt Cảnh Thái đều tan biến, ánh mắt cũng theo đó mà lãnh đạm, chậm rãi nói ra sáu chữ:

- Tra quốc sư... người xứng sao?

Ôn Gấm Thiên mặt không thay đổi, cúi đầu đứng trang nghiêm. Mà Cảnh Thái lại mỉm cười, trong miệng đổi sang đề tài khác:

- Gấm Thiên, người nói xem, nhân thần chi đạo là cái gì?

Ôn Gấm Thiên trả lời như sao chém đất:

- Trung quân ái quốc.

- Đây là trường hợp nói cũng như chưa nói.

Cảnh Thái cười ha hả:

- Trẫm cảm thấy, đạo làm thần tử không ngoài hai chuyện, thứ nhất là tinh thông chính vụ trong tay, mặc kệ nói như thế nào, trước tiên được sống đã là tốt lắm rồi; cái thứ hai chính là phỏng đoán tâm tư của chủ thượng. Cái thứ nhất người làm không tồi, nhưng cái thứ hai, người còn kém chút.

Thân thể Cảnh Thái ngửa ra sau, lưng tựa thoải mái vào ghế ngồi:

- Cái gì loạn trong giấc ngoài, trẫm không cần quan tâm, Nam Lý này ý vào trẫm nhất định phải đánh. Người có biết vì sao chẳng?

Nói xong, Cảnh Thái quay đầu ngoái lại, đối diện với một thái giám đứng phía sau cười nói:

- Tiểu Đậu Tử, người nói xem, vì sao ta phải đánh giấc?

Tiểu Đậu Tử chính là một thằng nhóc, khoảng chừng mười tuổi, nhưng khuôn mặt mang theo nét vui vẻ trời sinh từ cổ, rất vui vẻ, nghe được bệ hạ gọi, vội vàng không ngừng lách người tiến tới trước án thư, trong trẻo trả lời:

- Chó của Vạn tuế gia đã chết, cho nên muốn đánh một trượng, muốn giết người!

Cảnh Thái cười ha hả, đập bàn một cái mạnh mẽ:

- Trúng rồi!

Chó của vạn tuế gia đã chết, chung quy cần có kẻ chôn cùng; hơn nữa là, cho đã chết Cảnh Thái không vui... Giết những người này có thể khiến chính mình cao hứng.

Ôn Gấm Thiên không còn lời nào để nói, cũng không biết nên nói cái gì, quỳ lạy thi lễ sau đó lui đi, Cảnh Thái lại rời mắt nhìn sang vị đại thần thứ hai:

- Có tin tức của Tiểu Hàng sao?

Vị đại thần thứ hai lắc đầu:

- Năm trước Tô đại nhân sau khi rời bến, thì không thấy tin tức gì lại, thuộc hạ của thần đã rời bến đi tìm, tạm thời...

- Cút, lại đi tìm!

Cảnh Thái bỗng nhiên cúi kính, cầm chén trà nén trên mặt đất.

Đồng Lam Phương

97. Chương 8: Đại Lễ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 8: Đại lễ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương hỏi được câu “nếu người không phải người” từ trong miệng Bàn Đầu, đầu tiên là thở dài, sau đó lắc đầu cười khổ. Quay về chỗ ở của mình hắn mới chú ý tới hai tay Tiểu Cửu quấn chặt bằng dây, mơ hồ còn thấy vết máu chảy ra. Mới bị từ tối qua, tiểu nha đầu lo lắng cho Tổng Dương, không nghĩ đến xử lý vết thương, chỉ dùng nước rửa qua, băng qua loa.

Tổng Dương khẩn trương kéo nàng ngồi trước mặt, bỏ băng gạc ra thay mới. Tay Tiểu Cửu đặt trên đùi Tổng Dương, lòng bàn tay ngửa lên, một tư thế khá là thân mật... Động vào vết thương lần nữa không tránh khỏi đau đớn, tiểu nha đầu không ngừng hít thật sâu, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy ý cười, có vẻ hạnh phúc lắm.

Tổng Dương chuẩn bị thuốc, miệng hỏi:

- Ta muốn gặp lão Cố, có phải rất khó không?

- Cho tới bây giờ chỉ có ông tìm người khác... - Nói xong, nàng nghĩ nghĩ một chút, tìm từ rồi nói tiếp – Có thể nói như thế, trong mắt Cố tiên sinh chỉ có việc của mình. Cho nên nếu ông có chuyện sẽ chủ động tìm đến cửa, nếu không có chuyện gì sẽ không để ý đến.

Câu trả lời này Tổng Dương cũng không bất ngờ, không hỏi thêm gì nữa, hắn đã làm xong thuốc mỡ, cẩn thận bôi bôi lên tay Tiểu Cửu, nàng cười khúc khích:

- Lạnh, ngứa.

Bàn tay nhỏ bé không kìm được động đậy.

Tổng Dương đang định mắng không cho nàng lộn xộn, ngoài cửa đột nhiên có tiếng ồn ào, là quan viên Lễ bộ tới, còn mang theo một đại đội nhân mã, Tiểu Cửu bĩu môi khá khoa trương:

- Chờ quan binh cứu người sớm đã chậm rồi! May mắn công tử nhà ta cát nhân thiên tướng, có Phật tổ phù hộ!

Thấy Tổng Dương không sao, đám quan viên Lễ bộ như trút được gánh nặng, không thiếu được hỏi han một hồi, Tổng Dương cũng có đứng dậy cảm ơn, nhưng thủy chung vẫn giữ chặt lấy tay Tiểu Cửu đổi thuốc cho nàng không ngừng, tiểu lại thức thời khách sáo một lát rồi thối lui, cho quân binh quay về.

Bên ngoài còn loạn, lại có người gõ cửa, không đợi hắn đáp lời Nhị ngốc đã thò đầu vào:

- Tổng Đại nhân, có người tìm người, ở ngoài trấn chờ. Là một lão thái thái man tộc, nói là tặng lễ, nhưng lại không tay.

Nhị ngốc đưa chim đi dạo ở thôn bên cạnh, vừa lúc gặp lão thái bà Sơn Khe Man tới tặng lễ, dựa vào tính tình Lưu đại nhân đương nhiên muốn tiến lên nói vài câu.

Sau đó, giọng nói Nhị ngốc có chút ngưng ngừng:

- Ta hỏi bà ta tặng gì, bà ta nói “Cút”.

Tổng Dương vừa tức vừa cười:

- Người không thả chim cắn bà ta chứ?

Nhị ngốc hoảng hốt:

- Không được, tai nạn chết người đấy, làm sao dám tùy tiện thả Lưu Ngũ ra.

Tổng Dương cười ha hả:

- Được rồi, chờ ta một lát.

Tiếp tục xử lý vết thương cho Tiểu Cửu, đây là một công phu tinh tế, cho dù động tác nhanh nhẹn cũng không thể nào làm xong trong nháy mắt.

Nhị ngốc thực thà chờ, cũng chỉ có hai con mắt loạn chuyển mạch rỗng tâm tư gã đang rất loạn, Tiểu Cửu cũng khá sốt ruột, mắt to chớp chớp, Tổng Dương hiểu ý, cười:

- Để cho người Sơn Khe Man chờ là không được, nhưng chữa cho đôi tay nhỏ bé xinh đẹp này, sơ suất sẽ để lại sẹo, không nên không nên. Vừa rồi mấy vị Lễ bộ kia đến xã giao ta cũng không dừng lại chính là vì thế.
- Tiểu Cửu cười ngọt như kẹo đường...

Nửa giờ sau, quan binh lui hết, hắc cũng xử lý xong đôi tay nhỏ bé kia, dẫn Tiểu Cửu, người cầm, theo Nhị ngọc tới thôn bên cạnh tìm lão thái bà, bà ta không chút kiên nhẫn, thấy hắc đến, không nói nhiều:

- Đi theo ta!

Xoay người bước đi.

Tổng Dương cũng không hỏi nhiều, theo bà ta đi hai dặm, vào trong một rừng cây rậm rạp. Những người khác đều không có gì, chỉ duy có hắc vừa bước một bước vào rừng, đột nhiên có một cảm giác khác thường – có người đang nhìn mình.

Không phải là ngũ cảm phát hiện có người mà là trực giác chỉ có ngũ cảm minh duệ, tu vi thâm hậu mới có. Tổng Dương bước chậm lại, thúc giục nội kinh vận chuyển, thăm cảnh giác. Lúc này, lão thái bà dừng chân, quay lại nhìn hắc, nói tiếng Hán trúc trắc:

- Lễ vật tới rồi.

Bà ta vươn ngón tay khô cằn chỉ cái mũi của mình:

- Chính là ta.

Lập tức hai đầu gối bà ta mềm nhũn, dùng đại lễ man tộc quỳ xuống, thanh âm khàn khàn, giọng điệu kiên quyết:

- Sơn Khê Tú bái phụng, Tổng Dương chủ của ta.

Tiểu Cửu hoảng sợ, lòng không kìm nổi thầm hỏi: nha hoàn?

Tổng Dương cũng kinh ngạc thật sự, không chờ hắc nói, đột nhiên bà ta ngẩng đầu rống lớn một câu tiếng man không ai hiểu.

Quát một tiếng, Tiểu Cửu kinh hãi kêu “Ồi” một tiếng, kéo Tổng Dương và người cầm lùi lại... trong rừng, xung quanh mọi người, trên mỗi cây đại thụ đều có một hai người đàn ông man tộc xuất hiện, nhìn qua tầm mấy trăm người, chạc cây rung rinh không ngớt, lạnh ngắt.

Trước kia đã từng thấy người trong Sơn Khê Man, nam nữ không ngoại lệ, ai nấy đều cao lớn cường tráng, so với người Hán bình thường ước chừng cao hơn nửa cái đầu. Lúc này, đám người man hiện ra trên cây, trên người đều sáng lên, xem cách ăn mặc không giống người Sơn Khê Man, chẳng qua không đeo một thạch chùy nặng mà là một cái gậy ước chừng cao nửa người. Nhóm người này còm nhom, so với Tiểu Cửu chỉ sợ còn nhỏ hơn.

Tuy nhiên, bọn họ tay chân linh hoạt động tác nhanh nhẹn, mới nhìn không khác gì một đàn vượn hung mãnh.

Quan trọng hơn cả, là không có một tiếng động nào hết, khi bọn họ xuất hiện mới chuẩn bị kinh khởi. Khi bọn họ nấp trong tán lá, đến chim chóc cũng không biết có bọn họ bên cạnh.

Không chỉ chim chóc, còn có quan binh. Khoảng rừng này gần với quan đạo, được giao cho quan binh canh giữ, vậy mà hoàn toàn không phát hiện dị trạng, nếu những người man này muốn làm khó dễ, hậu quả không nói cũng biết.

Cực nhanh và không chút tiếng động, những người man này hạ xuống, toàn bộ tập kết lại sau lưng lão thái bà, cùng bà quỳ xuống làm đại lễ với Tổng Dương.

Lão thái bà đứng dậy, chỉ vào đám người đằng sau:

- Cửu bộ Sơn Khê Man, tú y mộc, tính cả ta, nơi này có ba trăm Sơn Khê Tú tinh duệ, chính là lễ vật.

Chuyện xảy ra đột ngột, nhất thời Tổng Dương không kịp phản ứng, chẳng tới lúc này mới hiểu hai chuyện: lễ vật của lão thái bà không ngờ là tặng cho mình một đội quân, Sơn Khê Tú không phải tên của bà ta mà là tên của một bộ tộc Sơn Khê Man.

- Sơn Khê Man tộc này họ Mộc, tên Mộc Ân, là người đứng đầu tộc, bắt đầu từ hôm nay, thống soái ba trăm binh sĩ nghe theo hiệu lệnh của người.

Có lẽ không rành tiếng Hán, từng lời bà ta nói ra đều nhấn mạnh, nghe hung ác dị thường

- Sơn Khê Tú sinh trên cây, lớn trên cây, trong rừng săn địch, bách chiến bách thắng.

Sau đó lão thái bà quay lại nói cái gì đó, một man nhân sau lưng bà cưỡi cái lao trên lưng xuống, hét to ném vào một gốc đại thụ cách đó không xa, chỉ nghe “Thình” một tiếng, một cái thân cây to người ôm bị đâm trúng,

Cái lão cũng hết đà cắm tại đó, lộ cả mũi đao, nhưng người man động tác cực kỳ mau, ngay sau khi ném vũ khí đã đuổi theo, không đến một hơi thở đã đuổi đến trước cái cây, giơ tay rút đao, rống một tiếng, ngọn lao dài đâm sâu vào đại thụ nữa, man nhân lại tiến lên, gỡ vũ khí xuống tiếp tục tấn công lần thứ ba...

Đánh giá mấy trăm man nhân trước mắt, tứ chi vì quanh năm đi trên cây cũng hơi biến dạng, đứng trên mặt đất đều hơi khuynh khuynh có chút buồn cười, nhưng ai dám xem thường bọn họ?

Nấp trên cây, chim không biết, tấn công như điện, mạnh như sét đánh.

Không phải võ công của Sơn Khê Tú quá cao, mà là vì bọn họ ở trên cây nhiều thế hệ nên sớm đã hòa làm một với cây cối, khi ẩn nấp bất động, họ chính là chạc cây, là thân cây, là lá cây, ... Xét về khí lực, so với những động tộc to lớn bọn họ không kém chút nào.

Nhìn ngốc xem đến cao hứng, ngoác miệng cười.

Tổng Dương không nghĩ ra, buồn bực hỏi Mộc Ân:

- Không phải nói ta chín màu không dính vào thân, là nhiễm ác sát, đi theo ta mọi người sẽ chết sao?

Nói chưa dứt lời, Tiểu Cửu vốn dịu dàng bên cạnh giận tím mặt

- Bà ta nói, nói...

Dù sao cũng là nữ nhân, thẹn quá thành giận, lời thô tục không biết làm sao nói ra miệng, Nhị ngốc bên cạnh thì dễ hơn:

- Rầm!

Không để ý tới hai đồng bạn, Tổng Dương tiếp tục hỏi:

- Dính tới ta thì chết không tử tế, các người còn dính sao?

Mộc Ân trả lời chỉ tám tiếng:

- Thiên đại ân tình, không báo không được.

Mổ bụng người chết cứu tiểu yêu quái, phần tình nghĩa này tuy sâu nhưng chỉ là sâu thôi. Người Sơn Khê Man làm việc đơn giản nhưng cũng không ngốc, vì phần tình nghĩa này, bọn họ đã xem Tổng Dương là khách quý, khi cần trợ giúp cũng sẽ ra tay, nhưng tuyệt đối sẽ không tới mức bán mạng như thế, nhưng cái hại của khói thuốc phiện có thể đủ để họ chết cả tộc, mặc dù mười hai tôn thi sống lại cũng không thể cứu vãn được trường kiếp này, toàn bộ dựa vào Tổng Dương mà người Sơn Khê Man thoát khỏi kiếp nạn tái sinh lần nữa.... Phương thuốc cai nha phiến kia mới thực sự là đại ân. Lấy tính cách của người Sơn Khê Man, liệu mình cũng phải đáp.

Mộc Ân là người trong núi, cũng có tính cách của Sơn Khê Man, mà lời nguyên rửa chín màu không dính của mình bà ta không chút nghi ngờ, theo hay không theo, vẫn phải cân nhắc...

Nếu không liên hệ Tổng Dương với bản tộc, chính mình cũng sẽ rời vị trí thủ lĩnh Sơn Khê Cửu bộ nhánh họ Tú mà dẫn ba trăm tử sĩ sẵn sàng ra sức vì hắn.

Đi theo một người chín màu không dính, kết cục chỉ có chết thê thảm, Mộc Ân đã chuẩn bị tốt, đã tới đây thì sẽ không hối tiếc.

Bất kể là suy nghĩ của kiếp trước hay kiếp này, hành động thái độ cổ quái của Mộc Ân Tổng Dương đều không lý giải nổi, lắc lắc đầu:

- Lần trước đã nói, ta sẽ không lên núi tìm tộc nhân của ngươi nữa. Còn đại lễ này...

Hắn mỉm cười:

- Thật sự quá long trọng, nhận lấy có chút bất an, không thu lại thật sự luyến tiếc. Như vậy đi, các người cứ ở trong núi, sau này khi ta cần tới, chứ vị chịu rời núi hỗ trợ, ta vô cùng cảm kích.

Binh sĩ siêu tốt thế này ai có thể không động tâm? Mặc dù hiện tại Tổng Dương không tưởng được khi nào sẽ dùng đến bọn họ, cũng không dám từ chối hảo ý, tóm lại lúc này hết thấy như cũ, tương lai có việc nói sau.

Mộc Ân đáp:

- Ngươi là chủ người định đoạt, ba trăm Sơn Khê Tú về sau sẽ đóng quân ở đây, bất cứ khi nào cũng sẵn sàng nghe lệnh!

Nói xong, quay đầu lại, vung tay với các huynh đệ, các man tử lập tức lao vào rừng rậm, đảo mắt không thấy tung tích.

Mộc Ân vẫn chưa đi, hỏi Tổng Dương:

- Lần trước ngươi hỏi lễ vật của ta có phải vàng không, ngươi rất thiếu tiền sao?

Nhị ngốc nhíu mày:

- Tổng đại nhân rất thiếu tiền sao? Lưu đại nhân có năm mươi lượng vàng, nếu chẳng may Tổng Dương mở miệng mượn chẳng lẽ không cho? Vừa nghĩ vừa lui về hai bước.

Tổng Dương không chú ý đến hắn, nhún vai:

- Có ai có thể không thiếu tiền? Ngươi có tiền?

Mộc Ân lắc đầu. Tổng Dương khụ một tiếng:

- Không có tiền thì nói cái gì!

Lần này Mộc Ân không lên tiếng!

Đồng Lam Phương

98. Chương 9: Hiến Yến

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 9: Hiến yến

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Kỳ nghỉ ngắn ngủi, tháng ba đã tới gần ngay trước mắt, đám người Tổng Dương cáo biệt phụ lão gia hương khởi hành quay về Phượng Hoàng thành. Lần này quay về kinh không biết sẽ mất bao lâu, kỳ tài Nam Lý sẽ lại một lần nữa khởi hành phó lời nhất phẩm đi Yến, lần này là quốc sự, đương nhiên không được mang theo người nhà, Tổng Dương để Tiểu Cửu, người cầm ở lại trấn nhỏ, Mộc Ân và ba trăm Sơn Khê Tú của bà ta cũng ở lại trong núi, không đi theo.

Tiểu Cửu rất ngoan, tiễn Tống Dương đi thật xa, cuối cùng giữ chặt ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói:

- Chúc công tử nhà ta thuận buồm xuôi gió, giành giải nhất nhất phẩm, dương oai thiên hạ.

Dứt lời, nàng mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy khổ sở, dường như chuyện này không thể đi theo nàng đã ủy khuất rất nhiều. Tống Dương cười:

- Thôi nào, người hơi quá rồi đấy.

Tiểu Cửu xì một tiếng bật cười, sự ủy khuất trên mặt tan đi không còn, nàng khẽ cười tinh nghịch:

- Cũng không phải tất cả đều là giả bộ, thực ra cũng có tiếc – Nói xong, thở dài, lại gấp lại – Chúc công tử nhất phẩm đoạt giải nhất, nổi danh thiên hạ, Tiểu Cửu ở Yên Tử Bình sẽ cầu trời phù hộ cho công tử chiến thắng quay về.

Trong tiếng chúc phúc giòn tan của Tiểu Cửu, đoàn người hoành tráng đi ra, Hắc Khẩu Dao chậm chậm đi mỗi bước đều quay lại nhìn Tiểu Cửu lưu luyến...

Lần này về nhà, Nhị ngọc thu phục một đàn ác quỷ, Tống Dương nhận được hơn ba trăm Sơn Khê Tú, tuy rằng hiện giờ không có tác dụng gì, cũng mặc kệ nói thế nào cũng có thể được cho là thu hoạch lớn rồi. Duy nhất khiến Tống Dương cảm thấy bất an chính là bệnh lạ xảy ra đêm đó.

Đêm đó qua đi, bất kể Tống Dương vận công hay phát lực cũng khác. Hắn cố gắng suy nghĩ về chuyện này nhưng thủy chung vẫn tìm không ra nguyên do thực sự, sau đó quyết định không nghĩ lung tung nữa, chạy tới nói nói cười cười với Nhị ngọc, ngoài ra hắn cũng khá thân thiết với A Y Quả, thường tìm nàng nói chuyện, nói rất nhiều về vụ cổ thuật.

Dọc đường không ai nói gì, thẳng tới tận đêm trước khi vào kinh, xe ngựa nghỉ tạm ở dịch trạm, Tống Dương dẫn Nam Vinh đi ra ngoài, nói thẳng:

- Ta muốn gặp Cố Chiêu Quân.

Từ khi biết hắn chỉ làm mờ nốt ruồi của mình, Nam Vinh cũng chưa nói phản ứng lại với Tống Dương, lúc này nhìn thái độ cũng khác trước kia, tuy nhiên việc mình tự mình biết, Nam Vinh cũng biết trong lòng mình tình cảm đối với Tống Dương cũng thay đổi một chút. Trước kia nàng vừa nghĩ đến Tống Dương chỉ có bốn chữ “thiên đạo vạn quả”, nhưng hiện giờ chỉ còn là “Đánh cho một trận”.

Giết thì không cần nữa, nhưng đánh thì vẫn hận không thể đánh một trận. Một chút cũng không đủ, tốt nhất là ngày ba bữa trước mỗi giờ cơm đánh cho hắn một trận, coi như khai vị đi.

Cũng giống như trước kia, giọng nói của Nam Vinh vẫn lạnh lùng:

- Khi có việc ông sẽ chủ động tới tìm người. Người muốn gặp ông, phải đợi tới khi ông muốn gặp người rồi hãy nói.

Câu trả lời này không khác của Tiểu Cửu bao nhiêu, Tống Dương cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ hỏi:

- Vậy người có cách liên lạc với lão không?

- Có thể, người có chuyện gì ta có thể chuyển lời cho.

Tống Dương cao hứng khác thường, càng nói càng vội:

- Phiền người thông báo cho lão Cố, ta muốn gặp ông.

Không đợi nàng nhú mày, hắn bổ sung:

- Ở Phượng Hoàng thành không gặp được lão Cố, A Y Quả cũng sẽ không đi Yên quốc. Những điều này ta vừa mới biết.

- Nhắc đến nàng ta làm gì?

Nam Vinh đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức mỉm cười, phong tình vạn chủng:

- Người cho rằng ta sẽ vì Hồ Khẩu Dao, có thể uy hiếp tính mạng của nàng ta mà bức ta đi vào khuôn khổ, tận tâm hết sức giúp người định ngày hẹn gia chủ? Đầu người khi đánh chìm trên núi bị nó mổ cho điên à?

- Dù sao ta đã nói sao thì người cứ truyền đi như thế là được rồi. Còn nữa...

Tổng Dương vờ vịt mỉm cười:

- Chuyện thủ cung sa người cũng đừng để trong lòng.

Nét cười trên mặt Nam Vinh tán đi, không nói một lời xoay người rời đi.

Phượng Hoàng thành vẫn phồn hoa như thế, bình an như thế, Hoàng đế và đại thần cũng không ai nổi điên... Trong Phượng Hoàng thành có một tiểu quán rất có phong vị, gọi là “Bát Phương Trai”, khá nổi tiếng ở đây, kinh doanh cũng coi như náo nhiệt, có lẽ chủ nhà muốn nâng thêm một tầng lầu, đầu tháng hai bỗng nhiên phát ra thiệp mời, mời nhiều đầu bếp nổi tiếng, chường quây ở Kinh thành tới dự tiệc, cùng nhau làm việc sáng tạo ra “Vô danh yến” độc đáo, bữa tiệc chỉ có tám món đồ ăn, chủ yếu là các loại nấm rừng, nhưng mỗi loại đồ ăn thì không có tên.

Người dự tiệc ăn một chút, ai nấy đều khen không ngớt miệng, bữa “Vô danh yến” này càng ngày càng nổi tiếng, chủ nhân Bát Phương Trai còn ngại không đủ, cũng không bán thứ này ra ngoài, lại nhờ quan hệ trong cung muốn dâng yến này lên bệ hạ.

Nếu có thể được bệ hạ thừa nhận, hoặc may mắn một chút, khiến cho bệ hạ vui lòng mà ban thưởng cho “Vô danh yến” một cái tên... Nhưng tính toán một hồi, muốn dâng lên Hoàng đế, việc nhỏ cũng trở nên lớn hơn cả trời, từ lâu trên phố còn muốn hiến Yến lên Hoàng đế là chuyện dễ lắm sao? Chi phí bỏ ra sợ còn đủ mở thêm mấy từ lâu nữa, huống chi vùng tiền ra cũng không chắc đã làm được việc, thái giám trong cung chỉ cần nhẹ nhàng thả ra một câu “Chờ” thôi, ba năm năm năm cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Chuyến buôn này ai cũng biết lời chẳng bù lỗ.

Nhưng chủ nhân Bát Phương Trai như thế trúng tà, chỉ muốn kiên trì đi một đường này, khiến cho người ta nghi ngờ.... Mồng chín tháng hai mới dâng được “Vô danh yến”, hoàng hôn ngày mười một đã đặt trước mặt Hoàng đế.

Chỉ có thể nói phương pháp của ông đã quá cứng rắn, ông chủ đã bỏ ra quá nhiều ngân lượng.

Chủ nhân Bát Phương Trai vào cung, tự mình nấu ra một mâm đồ ăn đó, trong quá trình chế biến đều có người giám thị nghiêm khắc, tất cả gia vị, nguyên liệu nấu ăn gã mang theo đều phải kiểm tra cẩn thận, xác nhận không có độc.

Phong Long Hoàng đế không biết bữa tối hôm nay là từ từ lâu trên phố tiến cống, bình thường ông ta cũng không chú ý đến những thứ hàng hóa này, dù sao thái giám bưng lên cái gì thì y cũng sẽ bưng lên cái đó, lần này cũng không ngoại lệ, vẫn ăn đủ hai bát cơm lớn. Chờ ông ta buông bát xuống, Lý Công công mới cung kính đi lên, nói ra căn nguyên của “Vô danh yến” này, cuối cùng cười hì hì hỏi:

- Vạn tuế ăn có thấy ngon không ạ?

Phong Long uống trà, súc miệng, cuối cùng cười nói:

- Có thể ăn được, nhưng thực ra thì.... Hương vị cũng không có gì đặc biệt. Để cho bọn họ tới đây đi.

- Không có gì đặc biệt.

Năm chữ này của Hoàng đế khiến cho vô số ngân lượng, tâm huyết của ông chủ Bát Phương Trai đều coi như đổ sông đổ bể... Nhưng tới ngày mười ba tháng hai, tới kỳ hạn “Loạn hoa tiếm dục mê nhân nhân” phát tác, Phong Long Đế không nổi điên, tinh thần sáng khoái thánh thể an khang.

Người phiền toái nhất đã được giải rồi, những người khác đương nhiên Thừa Hợp quận chúa sẽ có cách, thực ra điều mấu chốt nhất trước đó Tổng Dương đã nói qua: giải được không độc, có thể thuận lợi thông qua mọi cửa kiểm tra. Nếu là độc được, Nhâm Sơ Dung có bản lĩnh gấp đôi cũng đừng mơ tưởng nhét nó vào miệng người kia.

Tuy nhiên mặc dù không phải độc được nhưng cũng khiến cho Nhâm Sơ Dung phải lo lắng đến sứt đầu mẻ trán, từ mồng tám tháng hai đến mười hai tháng hai, nàng gần như thuyền chuyển hết nhân viên ngầm, trong năm ngày liên không dám ngủ quá bốn canh giờ, tất cả tâm tư đều tập trung vào đó, truyền lệnh phối

hợp khắp nơi, Nhâm Tiểu Bộ chưa bao giờ thấy Tam tỷ khẩn trương như vậy, tự tay ôm bát canh nắm chạy tới thò đầu ra nhìn:

- Xảy ra đại sự gì mà tỷ vội như vậy?

Nhâm Sơ Dung giận cá chém thớt, trừng mắt với muội muội:

- Hỏi người trong lòng của muội đi!

Nhâm Tiểu Bộ “A” một tiếng, đặt vội bát canh lên bàn, chạy tới bóp bóp vai Tam tỷ, cười cười:

- Tiểu Dung nhi, tỷ chính là người trong lòng muội đó.

Mấy vị hiền năng tập trung ở dịch quán, không được nửa ngày rảnh rồi đã đều bận rộn rộn, trong triều có phái giáo thụ đến dạy lễ nghi, thời cổ lễ tiết rườm rà phiền phức, hướng chỉ lần này là đại diện Nam Lý đi sứ, từ đi đứng ngồi nằm, từ từ ngữ đến cách nói, mọi thứ đều có yêu cầu nghiêm khắc, ngoại trừ Nam Vinh, các kỳ sĩ khác kể cả Tống Dương đều choáng váng đầu óc xây xẩm mặt mày, khổ không nói hết. Trời mới hừng sáng đã bắt đầu giảng bài, thẳng tới tận sau bữa cơm chiều mới nghỉ, mỗi ngày đều giống nhau, Nhâm Sơ Dung cũng biết điều, lúc này không dám đến quấy rầy hấn, từ khi hấn về kinh mới chỉ dám len lút đến thăm hai lần.

Mấy ngày này, sau bài học Tống Dương không có việc gì, đều quay về phòng Trần Phản ngồi nhờ một lát.

Trần Phản tạm thời vẫn ở lại trong dịch quán, Tống Dương tới chơi, lão có vẻ rất vui, kẻ hậu sinh này trong lòng lão cũng cảm thấy có chút quan thuộc, tuy không nhớ nổi là ai, nhưng tóm lại cứ biết là người quen đi.

Tống Dương có thể phát hiện, trí nhớ đại tông sư càng tệ hơn, tính tình lão cũng thay đổi, từ cứng rắn mạnh mẽ trở nên hiền lành, vẻ mặt luôn tươi cười.

Trí nhớ và tâm linh không quan hệ, cho dù quên hết tất cả, bản tính một người cũng sẽ không thay đổi, trừ phi... Biểu hiện mọi khi lão thể hiện ra không phải là bản tính của mình. Trần Phản không lúc nào không lạnh như băng của mười năm, thậm chí mấy mươi năm trước đã quên mất rồi, bây giờ buông lỏng thể hiện bản tính thực sự của mình, bình thản, còn có chút hiền lành của một ông già cô độc.

Buổi tối ngày thứ mười đến Phượng Hoàng thành, Tống Dương đang nói chuyện trong phòng Trần Phản bỗng có tiếng gõ cửa, một giọng nói khá khách khí vang lên:

- Đêm khuya đến thăm không quấy rầy chứ?

Người gõ cửa là Nam Vinh, người nói là Cố Chiêu Quân, hai tay vĩnh viễn vẫn giấu trong ống tay áo.

Đồng Lam Phương

99. Chương 10: Ta Chưa Phải Tá Điền

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 10: Ta chưa phải tá điền

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nam Vinh vẫn chưa vào, đưa chủ nhân tới đây thì rời đi, Cố Chiêu Quân gật đầu với Tống Dương:

- Nói ở đây hay về chỗ ở của người?

Tống Dương đứng dậy muốn cáo từ Trần Phản, nhưng lại đọc được sự cô đơn trong ánh mắt đại tông sư khiến hấn do dự.

Lão nhân sợ nhất chính là cô độc. Một người không nhớ được gì hết, chỉ có thể tâm sự với một hậu sinh coi như thân thuộc, cuối cùng Tống Dương ngồi trở lại chỗ, chỉ vào Cổ Chiêu Quân, nói với Trần Phản:

- Bằng hữu của ta, tán gẫu trong này sẽ không làm phiền ông chứ?

- Không làm phiền.

Lão đứng dậy, cười:

- Có khách nhân tới cửa thật là vui, ta đi pha ít trà, các người cứ nói chuyện.

Trần Phản xoay người sang phòng khác, Cổ Chiêu Quân hạ giọng lên tiếng:

- Đường đường Đại tông sư, đáng tiếc....

Lại nhìn Tống Dương:

- Lại làm chuyện điên rồ.

Tống Dương hiểu ông ta đã nói gì, lắc đầu:

- Bệnh của lão là thật, sẽ không nhớ chúng ta nói gì đâu, coi như ngồi tiếp chuyện một ông già đi.

- Đứa trẻ ngoan. Ta cũng là một ông già vậy.

Cổ Chiêu Quân không nói nữa, đi vào trong phòng tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, Tống Dương có chút không ngờ:

- Người bị thương?

Thương thế của ông ta cơ bản đã khỏi hẳn, nhưng đi đứng vẫn có chút bất tiện, không lọt qua được ánh mắt của hắn. Ông ta cười ha hả:

- Không cần người quan tâm. Chuyện nhỏ, không đáng gì.

Tống Dương lại thở dài:

- Đừng cố, không cần đâu.

Cổ Chiêu Quân hơi sững sốt, sau đó ngẩng đầu, vững vàng nhìn thẳng vào hắn, giọng vẫn bình tĩnh:

- Nói nghe xem.

- Đại tượng vô hình, đại âm hi thanh (vật lớn thì không có hình, tiếng lớn thì không có thanh – đại để là người giỏi thì phải biết giấu mình không được khoe khoang), Thừa tướng Yến quốc chỗ dựa vững chắc, nắm trong tay vài ngành sản xuất, quyền tài kinh người, ẩn giấu sau lưng triều đình.

Đây đều là Tống Dương nhắc lại những lời khi lần đầu tiên Cổ Chiêu Quân tìm tới cửa nói với hắn, bỗng nhiên hắn đổi giọng:

- Họ Cổ nắm trong tay một phương, Phó Thừa tướng như thế nào lại suy sụp như vậy. Nếu ông thực sự mạnh như thế, Phó gia sẽ không có việc gì. Không khó đoán, khi Phó gia bị nhổ tận gốc, có thể thấy ông cũng bại. Còn có...

Tống Dương tạm dừng, nhìn ông ta, ông ta vẫn bình thản:

- Người nói tiếp đi, không cần khách khí.

- Phó Thừa tướng đã chết, tử sĩ sau lưng ông ấy còn lưu lại có thể được bao nhiêu? Chút lực lượng này người thường có khi xem như là rất siêu đẳng, nhưng trong mắt “Chỗ dựa vững chắc” là ông, thì được tính là gì? Chưa đáng giá để mình ông bỏn tấu.. Đại tài chủ sẽ không vì mấy chục lượng bạc mà phí công phí sức, trừ phi cả nhà đã bại, đại tài chủ biến thành tá điền. Lão Cố, ông không phải tài chủ, tình hình của ông bây giờ không còn giống như trước nữa.

Không một chút thẹn quá thành giận do bị vạch trần, Cổ Chiêu Quân mỉm cười:

- Đích xác không phải tài chủ, nhưng cũng không tới mức thâm hiểm như đầy tớ tá điền, đừng quên đại hỏa Khôi Đường... Tốt, không phải ta làm, nhưng ta có một phần.

- Lần này bị tập kích ông cũng bị thương, người bên cạnh thương vong hẳn rất nặng.

Nghe có vẻ hơi khắc nghiệt, tuy nhiên mọi người đều là người thông minh, nói chuyện cũng không cần quanh co lòng vòng. Quả nhiên Cố Chiêu Quân cũng không ngại, chỉ lắc lắc đầu:

- Đúng vậy, bên người có mất đi vài người, thực có chút đau lòng, cũng chỉ cách tá điền một bước. Tuy nhiên ta còn sống, còn mạng là còn tiền vốn.

Nói xong, đột nhiên cười lạnh một tiếng:

- Họ Cố, không chết được.

Sau đó, Cố Chiêu Quân đổi chủ đề, đột nhiên hỏi:

- A Y Quả đã bị người nhìn ra?

Tổng Dương muốn gặp ông ta, nhờ Nam Vinh truyền lời “Không thấy được lão Cố, A Y Quả đừng hòng đi Yên quốc”. Đây là tin tức chỉ có Cố Chiêu Quân mới có thể hiểu được.

- Ông phải hợp nhất với lực lượng Phó Thừa tướng lưu lại, tùy tiện tìm người giả mạo con còn sót lại của Phó gia cũng được cần gì phải lôi kéo ta vào? Việc này không khó giải thích, trong tay đối phương nắm được cách phân biệt thật giả, ông không cách nào lừa dối. Ta vốn cũng đang tò mò không biết là cách gì, sẽ thần kỳ thế nào. Không lâu sau mới biết được, hóa ra là bí thuật vu cổ.

Hắn mỉm cười:

- Trước, khi ta bị bệnh, nàng đã chữa cho ta, có nói một câu: Nếu người không phải người Lão tử sẽ không cứu. – Một câu nói bất ngờ, nhưng Tổng Dương đã cân nhắc ra hương vị trong đó, hẳn có hai thân phận: “Người” là Tổng Dương, “Người” cũng là con của Phó gia.

Cố Chiêu Quân nhướn lông mi:

- Chỉ bằng một câu của nàng ta? Quá cầu thả.

- Không riêng gì câu này, còn có chút chuyện khác.

Tổng Dương tiếp tục cười:

- Tỷ như pháp thuật cổ quái nàng dùng kiến, ta đã nhìn thấy toàn bộ; tỷ như ta đã nghe một vị tiên bối nói, người dùng cổ cứu người là tự mất nửa cái mạng; còn nữa, sau đó A Y Quả tặng cho ta một cổ liên lạc quý báu dị thường. Hơn nữa vừa rồi có nói, trước kia đã đoán được thế lực Phó gia có biện pháp phân biệt con cháu Phó gia thực sự, xâu chuỗi những việc này lại, đại khái cũng có kết luận.

Đêm hôm bị bệnh đó.

A Y Quả thả ra hai con kiến cho đánh nhau, còn mình thì ngoan ngoãn nằm ngủ, mặc cho quái kiến đánh nhau tới kiệt sức nàng mới đứng lên, dùng máu của mình và hai sợi tóc: một của Tổng Dương, một là một sợi tóc bạc của ai đó không biết.

Vu cổ kế thừa ngàn năm đều có chỗ thần kỳ, hai con quái kiến bắt cộng đại thiên, phân biệt uống xong hai chén máu có hai sợi tóc khác nhau, lập tức trở nên thân thiết.... Pháp môn huyền bí thời cổ đó người thời nay hoàn toàn không thể lý giải, Tổng Dương cũng nghĩ ra đạo lý trong đó, nhưng ít nhất hẳn có thể nhìn thấy được, quá trình này không phải theo như lời Dao Nữ, trước khi thi cổ phải thử phản ứng, có vẻ giống như một biện pháp thử quan hệ của hai sợi tóc.

A Y Quả cứu hay không cứu Tổng Dương không quan hệ tới Nam Vinh thỉnh cầu, nàng quyết định cứu hay không cứu là từ biểu hiện sau đó của hai con quái kiến sau khi uống máu.

Cổ cứu người vô cùng trân quý, để có được cổ cũng phải mất nửa tính mạng, trừ phi cực kỳ thân thiết, nếu không bọn họ sẽ không cứu người, nhưng A Y Quả vừa thấy quái kiến thân thiết lập tức chuẩn bị bắt tay vào cứu người.

“Thiên lý bất đoan” thiên hạ kỳ cổ, ngay cả Nhị ngốc cũng sẽ không tùy tiện tặng người, A Y Quả ngốc sao? Tùy tiện lấy cái cố không muốn nợ ân tình đã đưa luôn cổ này cho mình.

Còn có câu kia: nếu người không phải người, lão tử sẽ không cứu.... Tất cả chuyện đó Tống Dương rất nhanh đã hiểu.

- Trước khi cứu người phải tiên nghiệm bản thân mình trước... Ta là tiểu ngỗ tác Yến Tử Bình, kỳ sĩ Nam Lý, thân phận đó không đáng nhắc tới, nhưng thực ra thân phận đứa con thứ tư của Phó Thừa tướng sẽ có người chú ý, phải tìm hiểu.

Sắc mặt Tống Dương có vẻ hơi bất đắc dĩ

- Mấy sợi tóc bạc của A Y Quả hẳn là của Phó Thừa tướng. Phó Thừa tướng tuy đã chết nhưng để lại mấy sợi tóc cũng không phải khó, Hắc Khẩu Dao có thể dựa vào quái kiến, cổ huyết, tóc mà kết luận được quan hệ phụ tử, thực sự là thủ đoạn rất giỏi.

- Bởi vì ta là Tứ công tử của Phó lão, nên không đành để ta chết, thà rằng lấy nửa cái mạng ra cứu sống ta.... Ông đã tính như vậy đi?

Tống Dương chỉ lão Cố, ông ta cười ha hả gật đầu:

- Đúng vậy đúng vậy, ta không thể để người chết, còn muốn dựa vào người đi kiếm được mấy chục lượng bạc mà Phó Thừa tướng lưu lại kia, dưỡng lão và lo hậu sự đều phải dựa vào nó đấy.

Tống Dương không nghe ông ta nói gở, tiếp tục :

- A Y Quả không phải người của người, nếu không cũng không đáng dùng tóc để nghiệm chứng ta là Tứ công tử. Không phải người của người, cũng chỉ có thể là thể lực Phó Thừa tướng lưu lại. Nàng đưa ta “Thiên lý bất đoan”, cũng thể hiện rõ sau này nếu ta gặp khó khăn, bọn họ sẽ toàn lực tương trợ. Việc này nếu đã biết như vậy cũng nên nghĩ đến một chuyện khác: Thể lực sau lưng Phó Thừa tướng làm sao tìm được ta?

Cố Chiêu Quân cười khá khách khí:

- Dương nhiên là ta nói cho bọn họ.

Tống Dương không cười, tuy nhiên thần thái vẫn khá thoải mái:

- Ta muốn gặp ông chủ yếu là vì việc này. Tình hình của ông ta cũng hiểu được, tình trạng của ta ông cũng rõ ràng, ai nấy đều hiểu rõ nhau, hành trình lần này đến Yến quốc tất cả tâm tư ta đều dồn vào án tử của Vu Thải y, không nghĩ phức tạp, cũng không sức đâu mà đối phó những cái khác.

Đồng Lam Phương

100. Chương 11: Loạn Thêm Một Chút Cũng Hay

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 11: Loạn thêm một chút cũng hay

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cố Chiêu Quân đã thất thế, chỉ miễn cưỡng còn lại một chỗ dựa, lực lượng trước kia hoàn toàn không thêm để vào mắt đột nhiên biến thành tiền vốn để sau này Đồng Sơn tái khởi.

Trong thế lực Yến Thừa tướng để lại có người sở trường dùng độc, có thể phân biệt thật giả, không thể mạo danh thế thân.

Hai chuyện này, khi mới quen Cổ Chiêu Quân Tổng Dương đã biết, chẳng qua hắn không có ý ôm vào phiến toái này, cũng không tội gì.

Tình hình Cổ Chiêu Quân ngày càng sa sút, lão không kiên nhẫn được nữa, không đợi Tổng Dương tỏ thái độ, đã kể hết chuyện cho Phó gia dư đảng, bởi vậy, bởi vậy khi tuyển hiền Nam Lý mới có thể xuất hiện một vị Hắc Khẩu Dao... Quả nhiên lão đến từ Phó đảng, tiếp cận Tổng Dương cũng chỉ có một mục đích: khảo nghiệm mình.

Nhưng muốn cổ thuật phát huy tác dụng phải có một chút yêu cầu đặc biệt, trong cha hoặc con ít nhất phải có một sợi tóc mới được nhổ xuống, nếu không sẽ không thể thành thuật. Tóc bạc của Phó Thừa tướng thì không cần phải nói, tóc Tổng Dương cũng không phải muốn nhổ lúc nào cũng được.

Tu vi của hắn đã sớm nhập thượng phẩm, có chân khí hộ thân, vả lại làm việc cẩn thận, ngũ cảm minh duệ, Hắc Khẩu Dao muốn thần không biết quỷ không hay lấy được tóc trên đầu hắn xuống việc này thực là làm không nổi.

Vạn hạnh, ở trấn nhỏ khi Tổng Dương ngắt đi, cuối cùng A Y Quả cũng tìm được cơ hội, nhưng ai mà ngờ hắn ngắt nhưng lại không ngủ mất, vả lại không lâu sau sẽ tự khởi. A Y Quả thì thầm nói một mình lại bị hắn nghe trọn, bí pháp nhận người bị hắn nhìn hết, dựa vào tâm tư của hắn, đối chiếu những chuyện từ đầu tới cuối, tự nhiên sẽ hiểu rõ.

“Không đến, A Y Quả đừng mong đến Đại Yến” – lão Cổ không thể không đến. Hắc Khẩu Dao chính là được Phó đảng phái đến kiểm tra thân phận Tổng Dương, nếu chết không minh bạch, đối phương sẽ nghĩ thế nào? Cả đời Lão Cổ đừng mong lời kéo được bọn họ.

Mà Tổng Dương nhất định phải nhìn thấy Cổ Chiêu Quân, chính là vì hắn muốn kéo cả Phó đảng vào...

Hành trình tới Yến quốc Tổng Dương chỉ cần lấy đao, truy hung, mục đích đơn giản mà rõ ràng. Nhưng Phó đảng tham gia vào sẽ liên lụy vô số, lòng báo thù của bọn họ, mưu tranh hùng của lão Cổ, các thế lực trong triều đình công thêm thân phận Phó lão tứ, thật sự quá nhiều gút mắc, từ một mình A Y Quả, Tổng Dương cũng đã mơ hồ nhìn ra, chuyện càng lúc càng rối.

...

Cổ Chiêu Quân trầm ngâm một lát, cuối cùng lên tiếng, vẫn chưa đáp ứng cái gì mà hỏi lại:

- Yến Hoàng đế, người thấy thế nào?

- Cái khác thì không rõ, chỉ biết y tàn bạo.

Tổng Dương bĩu môi, không chút nào giấu diếm thái độ ghét bỏ của mình. Bởi vì một lời bói toán mà trong một đêm giết toàn bộ trẻ con mới sinh ở Đại Yến, mà đó không phải đánh giặc mà tàn sát hết dân trong thành, Cảnh Thái đế đều là giết dân chúng của chính mình.

- Đúng là tàn bạo.

Cổ Chiêu Quân gật gật đầu:

- Nói cho người một chuyện thú vị, năm Cảnh Thái thứ mười một, Đại Yến tuyên chiến với Khuyển Nhung, đánh suốt hai năm, chết chóc vô số, việc này thiên hạ đều biết, nhưng người có biết vì sao phải đánh trận này không?

Không đợi Tổng Dương lắc đầu, ông ta trả lời luôn:

- Bởi vì khi cải trang vi hành, Hoàng đế nhiều thế hệ đều thích nhất là xem xiếc. Cảnh Thái cũng không ngoại lệ, tuy nhiên y lại đi hơi xa... đi tới tận thảo nguyên của Khuyển Nhung, đến trúng đại lễ Bạch Nguyệt của họ để chơi, chạy tới địch quốc làm trò cười không tính, còn nhìn trúng Mộc nữ tử trong tộc người ta, ăn ở một đêm phát hiện nàng không còn là xử nữ, mặc kệ là đang ở trên địa bàn người ta, một đao giết chết. Cái này cũng còn không là gì, sau khi về Đại Yến, Cảnh Thái liền truyền chỉ tiến quân thảo nguyên, ngay cả chuẩn bị cũng không có trực tiếp đánh nhau. Cảnh Thái này, không chỉ là tàn bạo, y còn là kẻ điên.

Cổ Chiêu Quân tạm dừng một lát:

- Long Tước là phần thưởng thứ năm, Nam Lý bỏ qua thái độ của lão yêu, thấy lấy đao không khó, nhưng người chớ quên, người là lấy đao từ trong tay một kẻ điên hung tàn. Nếu quân nhân phò lồi có lẽ còn không có gì, nhưng Nam Lý cử ra kỳ sĩ đi sứ, Cảnh Thái hơn phân nửa sẽ không cao hứng, khi y bực mình thường sẽ nổi điên... Tóm lại, người phải chuẩn bị trước, lấy đao chưa chắc đã là chuyện dễ.

Từ lấy đao, ông ta lại chuyển sang chuyện khác:

- Còn truy hung.... Có nên nói không?

Tổng Dương day day trán:

- Nói đi, không tệ hơn thế này được nữa đâu.

- Ta không biết tra án, tuy nhiên phương hướng đại khái cũng có thể miễn cưỡng phỏng đoán, vụ án tử của Vũu Thái y không ngoài ba mẫu chốt: thái y, quốc sư, long tước.

Vũu Ly thân thể không ai biết, bản lĩnh kinh người, quan trọng nhất là trời sinh ông ta tính tình nhân tàn, người như vậy, ham hố gì cái công việc công sở Thái y đó, hàng ngày xem mạch cho Hoàng đế phi tần thú vị lắm sao? Năm đó, huyết án ở trấn nhỏ, Vũu Ly đối với quốc sư cũng như hai ngón tay, ngay cả vũ khí cũng được ông ta cải trang giấu trên xe ngựa, ông ta và quốc sư có gì sâu xa? Kẻ thù tới cửa, Long tước mất đi, cuối cùng hiện giờ ở trong tay Yến đế.. Mỗi một manh mối đều liên quan tới thần quyền, hoàng quyền cao nhất ở Yến quốc,

Tổng Dương làm sao không biết, nơi mình muốn đến ước chừng là một nửa cái tổ ong vò vẽ của Trung thổ.

Vũu Thái y trước khi đi có dặn hẩn không được báo thù.

- Người không muốn tiếp xúc với người lão Phó lưu lại, là không muốn gây ra phiền toái. Nhưng sao người không giấu lại, người phải tra án, phải báo thù – đây chính là một đại phiền toái. Thực ra... Phiền thêm một chút, loạn thêm một chút cũng không tồi.

- Tới Yến quốc, chỉ cần người bắt đầu truy tra chuyện Vũu Ly, lập tức sẽ bước chân vào phiền toái vô tận, vô cùng hung hiểm. Chỉ bằng một mình người? Không hy vọng. Mặc kệ là tra án, báo thù hay bỏ chạy, người đều cần người giúp đỡ. Trước không nói đến năng lực, chỉ cần nói ở trong Đại Yến, ai sẽ toàn tâm toàn ý giúp người? Còn không phải người lão Phó lưu lại sao? Đến lúc đó người muốn không liên hệ với họ cũng không được. Cho nên ta muốn người đi phò lồi hơn cả.

Cổ Chiêu Quân ho khan một tiếng thông cổ họng:

- Chuyện là như thế, không trách người khó tiếp nhận. Một khi đã vậy, thấy nguy hiểm trước mắt đợi “nước đến chân mới nhảy” không bằng ta giúp người liên hệ trước.

- Còn nữa, đừng xem thường những người cha người để lại. Người còn lại được đến tận bây giờ chỉ có những kẻ trung tâm không có kẻ ngốc, biết tiến biết thoái, sẽ không vừa nghe người đến Yến quốc liền như bây giờ ông vờ tổ chạy tới tìm người nhận họ hàng, cũng sẽ không lập tức bức người báo thù. Người lo lắng hơi thừa rồi.

Tổng Dương cũng có tâm tư của mình, nhưng cũng không phải không nghe ý kiến của người khác, huống chi, Cổ Chiêu Quân có một câu nói rất đúng: một mình ứng phó đã đại loạn rồi, ngại gì thêm chút loạn nữa.

Cần nhắc một lát, hẩn mỉm cười:

- Nói như vậy là ông có lòng tốt? Ta phải tạ ơn ông?

Cổ Chiêu Quân nghiêm nghị lắc đầu:

- Ta giúp người khác xét đến cùng là vì chính mình, nên không cần cảm tạ.

- Vì mình thế nào?

Tổng Dương tò mò:

- Việc này ta thật không nghĩ ra... Ông muốn nhận Phó đẳng, Phó đẳng chỉ biết Lão Tứ, hiện giờ người để họ gặp ta, sẽ không sợ chúng ta bỏ rơi ông chứ?

Trước sau như một, Cổ Chiêu Quân lại nói sang chuyện chẳng liên quan:

- Ta không phải con cả đích truyền, mới trước đây cũng không nghĩ đến phải làm gia chủ, khi đó giấc mộng chỉ là mở một kỹ quán, mở lại đồ phở, đều phải thật lớn! – Nhắc tới giấc mộng thời trẻ, lão Cố có vẻ hơi thất thố, khi nói đến “đều phải thật lớn” hai tay cũng nâng lên muốn khoa khoa thể hiện, cũng may kịp dừng lại :

- Thanh lâu thì không nhắc đến, nhưng đồ phở người đã từng tới chưa?

Thấy Tống Dương lắc đầu, lão Cố cũng không ngại:

- Chưa từng vào đồ phở, vậy đã từng nghe qua “Thập đồ cửu phẩm” chưa?

Lần này hấn gật đầu, Cổ Chiêu Quân mỉm cười khó hiểu:

- Yến quốc chính là một đồ phở thực lớn. Người là một tiểu mao đầu, Phó đảng chỉ có người có thể dùng mấy chục lượng bạc.. Nếu vào trong sòng bạc, người không thể không đánh; nếu chỉ dựa vào các người thì chỉ có một kết cục là mất cả chì lẫn chài. Mà ta cũng là một con bạc lỏi đời, tất cả thủ đoạn bịp bợm trong đồ phở ta đều biết, trước không nói thắng, không muốn thua, các người không thể rời khỏi ta.

Ý cười của Cổ Chiêu Quân càng thêm đậm:

- Đạo lý này Phó đảng rất hiểu, đích xác, ta không sai khiến được bọn họ, nhưng bọn họ bất động thì không sao, chỉ cần vừa động cũng chỉ có thể hợp tác với ta. Các người không thể vứt bỏ ta.

Tống Dương không tiếp tục giằng co về chuyện này nữa, thuận miệng đổi chủ đề:

- A Y Quả là Phó đảng phái tới, Nam Vinh là người của người, hai người bọn họ...

Lão Cố hiểu ý, lắc đầu :

- Các nàng không biết thân phận của nhau, hai người đều có bí mật, không cần phải kể hết với nhau, cũng không cần thiết. Còn nữa, Dương nha đầu người cũng không nên đa tâm, ta thăm dò người cái gì cũng không tới mức phải lợi dụng tiểu nha hoàn. Họ Cố tặng lễ chính là tặng lễ, khí phách ấy vẫn phải có.

Tống Dương sững sốt một chút mới nhớ ra Dương nha đầu là ai, gật đầu cười:

- Tiểu Cửu rất tốt.

Không ngờ, vừa nói xong, Cổ Chiêu Quân đột nhiên nhú mày, sắc mặt dị thường cổ quái:

- Cái gì? Tiểu Cửu?

- Tiểu Cửu chính là Dương nha đầu, nàng ta sợ trùng tên với ta nên đổi lại thành Tiểu Cửu. Sao?

Nhìn sắc mặt lão Cố khác thường, hấn giải thích đơn giản một chút.

Cổ Chiêu Quân cười khổ:

- Còn nhớ trước kia ta đã nói với người, mới trước đây ta có tên hiệu là “Cửu thành cửu”, không chỉ tên hiệu, nữ danh của ta cũng là Tiểu Cửu.

Tiểu nha đầu quả nhiên không giống bình thường. Trước kia trùng tên với Tống Dương, hiện giờ lại trùng tên với lão Cố. Tống Dương cười ha ha, Cổ Chiêu Quân đứng dậy:

- Lần này tới vội vàng chưa mang dao cho người, lần sau gặp lại nói sau. Ta phải đi, còn có việc.

Nói xong quay lại chào Trần Phấn, bước ra ngoài. Nhưng tới cửa lại dừng chân quay lại hỏi hấn :

- Ta muốn hỏi một câu, nếu ta không tới gặp người, người thật sự sẽ giết A Y Quả?

- Ta chỉ nói nàng không tới được Yến quốc chứ không nói nhất định phải giết nàng.

Lão Cố quay đầu, cảm thấy câu trả lời này không thú vị, xoay người rời khỏi.

Trần Phấn sau khi châm trà quay ra ngồi cạnh hai người, chuyện bọn họ nói lão nghe cái hiểu cái không, tuy nhiên cũng không sao, chỉ cần có người ngồi chơi đại tông sư đã rất vui vẻ rồi... Lão Cố đi rồi, Trần Phấn đột nhiên hỏi Tổng Dương:

- Sao thế, ngươi muốn đao sao?

Nói xong, cũng không chờ hắn trả lời, đứng dậy quay vào phòng ngủ, miệng lẩm bẩm:

- Hình như ta cũng có một thanh đao, hình như... để đâu vậy nhỉ...

Đồng Lam Phương

101. Chương 12: Hồng Tụ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 12: Hồng Tụ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Mười lăm tháng ba, phó yển Nam Lý cuối cùng cũng khởi hành, quan viên lớn nhỏ, cộng thêm đặc phái viên tổng cộng hơn bốn mươi người, có thêm ba trăm Hoàng thành Cẩm vệ hộ tống, tuy không so được với đại quân xuất phát, nhưng đi trên quan đạo cũng coi như uy phong vô hạn. Mấy kỳ sĩ Tổng Dương lần này đi sứ đương nhiên trách nhiệm nặng nề, tuy nhiên, cho tới tận khi xuất phát bọn họ vẫn có tới chín mươi vị còn chưa xuất hiện. Nhị ngọc cân nhắc một hồi không biết có nên coi Lưu ngũ cũng là một kỳ sĩ không? Tuy nhiên hắn không nói suy nghĩ trong đầu với người khác.

Thủ lĩnh đoàn sứ giả là đại quan trong triều, tính ra có chút quan hệ sâu xa với Tổng Dương – Tả Thừa tướng, Hồ đại nhân.

Khi đi đường nhằm chán, Hồ đại nhân thường giục ngựa đi tới bên cạnh chín vị kỳ sĩ, cũng không kiêng kỵ Hắc Khẩu Dao tàn nhẫn, dường như cũng quên luôn Tổng Dương, chuyện trò vui vẻ với ba huynh đệ Hồng gia, có vẻ thân thiết và ra dáng trưởng lão lắm.

Lúc này Tổng Dương không có cách nào khác phải ra khỏi xe ngựa của mình, cưỡi một con ngựa cao to đi trong đội ngũ, trong tay cầm một tiểu đao không tới hai thước, không lớn hơn dao găm bao nhiêu, trên mặt thường trực nụ cười, đầu ngẩng cao đầy hưng trí.

Hồ đại nhân đi bên cạnh khen:

- Tổng tiên sinh tay cầm đao nhìn ra rất nổi bật.

Tổng Dương hỏi lại:

- Hồ đại nhân cũng thích đao?

- Có nam nhân nào không thích đao, đừng xem lão phu là quan văn, trước kia cũng múa thương vung gậy, đã làm du hiệp... Khụ, tuổi trẻ không có kinh nghiệm, khó trách nghịch ngợm.

Cái gọi là “du hiệp” chỉ đơn giản là một đám thiếu niên ăn chơi trác táng ăn no rừng mở hoành hành trên phố, thật sự không phải một cái tên gọi tốt gì. Hồ đại nhân nhắc lại chuyện cũ, cũng không đặc ý không áy náy, chỉ là một bộ dáng vui miệng kể chuyện cũ, nói xong, lão chỉ đao trong tay Tổng Dương:

- Nhân tiện, cho lão phu mở rộng tầm mắt được chứ?

Tổng Dương đưa đoản đao cho lão.

Đao ra khỏi vỏ, hồng quang áp mặt trời! Không như màu huyết khi lần trước gặp long tước, đoản đao ánh lên hồng quang càng nhìn càng giống giọt nển lung linh, không nhiều sát khí lắm, ngược lại mang cho người ta chút cảm giác dịu dàng. Trên thân đao khắc hai chữ cổ triện: Hồng tụ.

Thân đao tinh tế, độ cong vừa phải, là một đoản đao dành cho nữ nhân dùng, là lễ vật Trần Phản đưa cho Tống Dương. Đêm Cổ Chiêu Quân tới chơi, có nghe đại tông sư nói Tống Dương muốn đao, dựa vào chút ẩn tượng còn sót lại trong ký ức, sau một lúc lâu lục tìm cuối cùng tìm ra được chuôi Hồng Tụ này.

Trần Phản không cho hần cự tuyệt, Tống Dương cũng không chối từ.

Hồ đại nhân liên tục khen ngợi, thưởng thức Hồng Tụ một lát mới trả lại cho hần, nhìn thẳng Tống Dương:

- Thật không cảm nhận được đây sẽ là hung khí giết người đó.

Dứt lời bỗng nhiên ho khan khù khụ. Phổi lão có bệnh, trước khi lên điện diện thánh đều phải uống thuốc từ nhà trước, tạm thời trấn bệnh, bình thường sẽ ho khan kịch liệt.

Bệnh này khó có thể trừ tận gốc, cũng may không truyền nhiễm, không nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là có chút khổ sở phiền toái.

Chờ Thừa tướng ho xong, Tống Dương mới đáp:

- Là một vị tiền bối tặng cho, mang trên người, mặc kệ là có giết người hay không, cũng là để kỷ niệm.

Hồ đại nhân thuận miệng cười ha hả, chuyển đề tài:

- Tống tiên sinh tướng mạo b堂堂, nhìn có vẻ như đang có chuyện gì vui chứ? Nói ta nghe một chút, để chúng ta vui lây chút nào.

Tống Dương cười lắc đầu:

- Nào có chuyện gì vui, chỉ là nghĩ đến Đại Yến trọng đại này, không kiềm chế được hưng phấn trong lòng.

Nhị ngọc có vẻ hiểu rõ lắm, giải thích hộ hần:

- Dương Nha Tử sinh ra ở Yến quốc, lần này có thể về quê hương, nếu là ta ta cũng sẽ cười liên tục.

Không chờ Lưu nhị nói thêm, Tống Dương cười ha ha:

- Tiêu Kỳ, đánh gã cho ta.

Hồ đại nhân không nhìn lầm, dọc đường đi Tống Dương luôn vui vẻ, mà câu trả lời của hần cũng không phải nói dối, là hần không kìm chế được hưng phấn.

Cảnh Thái diên cuồng, quốc sư thần bí, bối cảnh cừu cừu phức tạp, Phó đảng dần trôi lên, Cổ Chiêu Quân rực rạch.... Bản thân mình một chuyến hành trình sang Đại Yến này, nhất phẩm lôi, lấy đao, truy hung, tất cả đều làm một thể, rất nhiều thể lực cùng ẩn vào đây, quả thực loạn thành một đồng, nhưng Tống Dương cũng biết không thể tránh đồng hỗn loạn này cũng không chút lo lắng, ngược lại từ sâu trong nội tâm bắt đầu có chút.... mong chờ! Chính là hưng phấn mà hần không thể kiềm chế, ngay chính bản thân mình cũng không hiểu nổi tại sao.

Tiêu Kỳ không đánh Nhị ngọc cho hần mà cười hì hì:

- Ta đánh không lại gã, ta đi xem con ngựa.

Quay đầu đi về phía sau đội ngũ. Nàng nhờ xem ngựa mà trúng cử, tới Yến quốc không tránh khỏi sẽ phải thi đấu với đối phương một hồi, trước khi ra nước ngoài Phong Long truyền chỉ nàng phải mang theo mười con ngựa tốt từ trong Phượng Hoàng thành, trên đường tự mình chăm sóc, trong mười con ngựa này có chín con thần tuần dị thường lấy từ Hoàng đình và cấm vệ, một con ngựa khác màu tro gây trở ngại một cách tầm thường, đến từ trong dân gian, là Tiêu Kỳ vô tình phát hiện ra. Nhưng nhìn con ngựa gây này nàng lại vui mừng rạo rạo khoe với Tống Dương:

- Nhặt được bảo mã rồi! Chăm sóc đến Đoan ngo, Hôi Nhi nhất định sẽ chạy nhanh hơn chín con còn lại!

Đoàn người đang cười cười nói nói, tướng lĩnh hộ vệ giục ngựa tiến lên thì thầm vài câu gì đó với tả Thừa tướng, nghe xong lão tươi cười:

- Thật là khéo quá, truyền lệnh ta xuống, đội ngũ chúng ta tạm dừng tiến lên, đứng lại nhường đường.

Cầm quân lĩnh mệnh, bảo mọi người đứng sát vào bên đường, vài vị kỳ sĩ ngơ ngác nhìn nhau, lòng đều hiểu kỳ không biết người tới là ai, không ngờ có thể khiến Tả Thừa tướng đương triều phải nhường đường.

Không lâu sau, tiếng vó ngựa rầm rập, một nhánh quân đội đang tới. Quy mô không lớn, nhiều nhất cũng chỉ hơn hai mươi kỵ mã, ở giữa vây quanh một cái xe ngựa. Dẫn đầu đội ngũ mang một lá cờ, mất Tống Dương rất tốt, xa xa đã nhìn thấy dấu hiệu trên lá cờ đó, trước kia hình như đã thấy ở đâu, nghĩ nghĩ một chút bình tĩnh đại ngộ - cờ của Hồn Nghi giám.

Tống Dương bỗng nhiên mỉm cười, dựa vào Hồn Nghi giám còn xa mới có thể khiến Thừa tướng nhường đường.... Người trong xe là ai không cần phải đoán.

Quả nhiên, đội ngũ của Hồn Nghi giám đuổi tới bên cạnh, cửa xe vừa mở, Nhâm Tiểu Bộ vội vàng nhảy xuống, không chút e dè thi lễ với Tả Thừa tướng:

- Tiểu Phát chào Hồ thúc thúc.

Cả triều đều biết, Tả Thừa tướng chủ trương thân Thổ Phiên, quan hệ với Hồng Ba Vệ phụ trách Tây Tuyền không từ tế chút nào, tuy nhiên, lục đục trong tối thể nào thì tùy, chứ ngoài mặt vẫn phải hòa hảo không sút mẻ.

Tình cờ gặp mặt giữa quan đạo, Nhâm Tiểu Bộ lấy lễ tiết văn bối mà chào, tiếp tục cười:

- Xin ngài bảo đội ngũ tách ra một chút, chúng ta đi qua là được, nào có thể khiến ngài dừng chân. Nếu cha ta biết, thể nào cũng mắng ta.

- A, Tiểu Phát nhà ta học khách khí từ khi nào vậy?

Nét mặt già nua của Tả Thừa tướng đầy từ ái, giống như trước mặt mình không phải Công chúa, như thể mình chẳng phải Thừa tướng, càng như thể Tả Thừa tướng và Trấn Tây Vương là huynh đệ nối khố. Cười cười, Hồ đại nhân hỏi:

- Là công vụ trọng đại gì mà Công chúa điện hạ phải tự mình đi xử lý vậy?

- Đi Hồng Thành chủ trì hạ cờ.

Mỗi lần thấy thời tiết như thế này, Hồn Nghi giám đều lập đàn cầu khẩn trời đất phù hộ cho vận mệnh quốc gia, địa điểm cụ thể mỗi năm một khác, phải tính toán cho kỹ. Hồng Thành ở phía bắc Nam Lý, cũng là hướng xuất quan đi Đại Yến.

Từ Hồng thành đi tiếp về phía bắc bảy mươi dặm nữa chính là cửa Chiết Kiều trọng trấn của Nam Lý, là tuyến phòng thủ đầu tiên của Nam Lý hơn trăm năm nay.

Giọng Nhâm Tiểu Bộ trong trẻo :

- Hồn Nghi Giám quá ít người, trước và sau khi làm lễ đều bận bịu vội vàng. Khi lên triều Hồ thúc thúc giúp ta thu xếp chuyện này, xin Vạn tuế gia cho chúng ta thêm chút bạc mới có thêm người được.

Người của Hồn Nghi giám có ít hơn nữa cũng không tới phiên Công chúa đi công tác, lần này nàng chủ động xin đi Hồng thành, trong lòng vốn cũng có tính toán, nàng ra ngoài cũng không ngoài mục đích: gặp nhau ở Hồng thành, đưa quân phó yến.

Hàn huyền thêm vài câu, cuối cùng Nhâm Tiểu Bộ nói:

- Không dám trì hoãn thêm, phải đuổi tới Hồng Thành trước khi lập hạ, tuy nhiên sau khi hạ kỳ không có chuyện gì, khi đó Hồ thúc thúc cũng nên tới rồi, ta sẽ lại tới chỗ ngài thỉnh an.

Hồ đại nhân gật đầu:

- Rất khéo, lão phu ở Hồng thành cũng có chút chuyện muốn làm, trì hoãn thêm một hai ngày cũng không sao cả.

Công chúa phát tay cáo biệt đi xa dần. Từ đầu đến cuối nàng không liếc Tống Dương lấy một cái, nhưng khi Tần Trùy và mấy Hồng Ba Vệ đi theo xe có mỉm cười gật đầu với hân. Tần Trùy là thân vệ của công chúa, Nhâm Tiểu Bộ đi đâu gã phải đi đó, tuy nhiên lần này là việc của Hồn Nghi giám, không liên quan đến Hồng Ba Phủ, gã cũng không mặc hồng giáp tiên diễm, chỉ mặc như một vĩ sĩ bình thường.

Trên đường sứ đoàn đi, dọc đường liên tục có những trạm nghỉ chân lớn nhỏ, không cần mang theo đồ quân nhu càng không cần lo đến tiếp tế tiếp viện, đội ngũ đi thoải mái nhưng cước trình không chậm, đầu tháng tư, đoàn người Tống Dương đã đến Hồng Thành. Hai ngày sau lập hạ, Nhâm Tiểu Bộ chuẩn bị Hạ cờ vội đến tối mày tối mặt, tạm thời không tranh thủ được chút nào mà gặp, cố ý phái Tần Trùy tới, xin Hồ đại nhân chờ, chờ hạ kỳ xong sẽ gặp lại.

Cuối xuân đầu hạ, khí hậu Nam Lý nóng dần lên, hai ngày gần đây, trên trời lúc nào cũng mây mù xám xịt âm u, có thể sẽ có một trận mưa to. Không khí đất trời ẩm ướt nặng nề khiến cho người ta khó chịu dị thường.

Hồ đại nhân đưa đoàn người vào trong một dịch quán, vẫn chưa an nhàn chờ đợi được, nghỉ một chút liền triệu tập chín vị kỳ sĩ và quan viên lớn nhỏ rời chỗ ở đi về phía trung tâm Hồng Thành.

Không xa về hướng Bắc là bắc quan Nam Lý, giáp giới với Đại Yến, nhưng ở đây cũng chỉ có quân đội, thương đội lui tới cũng sẽ không dừng lại lâu mà đi thêm mấy chục dặm đường xem Hồng thành là nơi tập hợp và phân chia. Bởi vậy Hồng thành lúc nào cũng thật náo nhiệt, hàng hóa từ đại yến chuyển tới đi đâu cũng thấy, Hồ đại nhân hưng trí vô cùng, dẫn theo mọi người đi dạo mua chút đồ mới.

Tống Dương biết, Hồ đại nhân cho dù muốn đi dạo phố cũng sẽ không mang theo đám kỳ sĩ đi cùng, việc này khẳng định là có lý do, tuy nhiên đối phương không nói hân cũng không có hứng thú hỏi nhiều, đi theo đội ngũ nhìn ngắm xung quanh, cùng Nhị ngốc, Tiêu Kỳ cười nói một đường, chỉ trở các cửa hàng của Yến quốc bên đường.

Mọi người đi hơn nửa canh giờ, Hồ đại nhân dẫn mọi người tới trước một cái miếu nhỏ cũ nát đã lâu không được tu sửa.

Nơi này là nơi ít phồn hoa nhất thành, xung quanh cửa hàng san sát, người lui tới đông như mắc cửi, dùng ngôn ngữ kiếp trước của Tống Dương con phố này là “Hoàng kim địa tiêu” của Hồng thành, nhưng tòa miếu này lại không hương không khói, thậm chí ngay cả một tấm biển cũng không có, cái miếu nhỏ này vẫn có thể ở đây không bị biến thành quán hàng cũng coi như ngạc nhiên.

Hồ đại nhân dừng bước chân, cười nói với đám người Tống Dương:

- Lão phu biết, trong lòng chư vị vẫn có vài phần nghi ngờ. Nhất phẩm lộc Nam Lý thực ra có mười người, nhưng đến nay chỉ định ra chín, kỳ nhân cuối cùng kia đến tốt cùng ở đâu? Ngay tại đây.

Sau đó, Hồ đại nhân sửa sang lại quần áo, sắc mặt cung kính, nhỏ giọng nói vào trong cái miếu nhỏ:

- Hồ Trình Hiếu cầu kiến Vô Diễm đại sư.

Đương triều Tả Thừa tướng hạ mình tới tận nơi, không dùng thân phận quan cao mà trực tiếp xưng họ tên, đủ thấy người trong miếu quan trọng cỡ nào... Không tới một lát, cánh cửa rách nát trước mặt mọi người mở ra, một tăng nhân bước ra.

Hòa thượng này thực trẻ, khoảng chừng hai mươi sáu tuổi, dáng người cao gầy, đi lại nhẹ nhàng, tăng y trắng không nhiễm chút bụi, theo cơn gió phe phất, Trác Lập Vu bước tới cửa, đám người Tống Dương Nam Vinh đều bất ngờ cảm thấy ở bên cạnh người này, kim lợi phồn hoa tất cả đều nhẹ bằng.

Khoảnh khắc thanh tịnh.

Khiến cho người khác phải giật mình không phải là tuổi trẻ hay khí độ của vị cao tăng này mà là diện mạo... Mây như trắng non, mắt như thu thủy, mũi thon dài, tinh xảo đến tột đỉnh, không chút quan hệ đến từ “Anh tuấn” mà phải dùng từ “Mỹ” để mà tả.

Một hòa thượng khí độ phóng khoáng, diện mạo kỳ mỹ.

Đồng Lam Phương

102. Chương 13: Chứng Bệnh

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 13: Chứng bệnh

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Không cần hỏi, vị tăng lữ trẻ này từ sáng đã đi theo đoàn phó loi, nhìn mọi người đến không chút bất ngờ, chỉ gật đầu:

- Hòa thượng đã hoàn tục, trên đời sẽ không còn Vô Diễm nữa, chỉ còn một Thi Tiêu Hiểu đầu trọc mà thôi.

Hồ đại nhân cười ha hả:

- Vô Diễm là đại sư, Thi Tiêu Hiểu cũng là đại sư, không phân biệt.

Nói xong, quay đầu lại nhìn đám người Tống Dương

- Vị Thi tiên sinh này, cùng với chư vị đều là nhất phẩm kỳ sĩ của Nam Lý ta, mọi người đồng tâm hiệp lực, đương oai danh Nam Lý ta.

Thi Tiêu Hiểu không chút kiêu kỳ, chào từng kỳ sĩ một, khuôn mặt tươi cười giọng điệu ôn hòa. Các kỳ sĩ khác hoặc đến từ sơn dã hoặc xuất thân phàm tục, ít hiểu biết về chuyện nhà Phật, không biết lai lịch của hòa thượng này, nhưng theo thái độ của Tả Thừa tướng sao không rõ người này bối cảnh rất cao, phần lớn đều khách khí đáp lễ, hàn huyên vài câu, chỉ duy có Nhị ngốc tích cực, khi Thi Tiêu Hiểu tới chào gã, gã nhú mày hỏi:

- Đã hoàn tục thì không còn là hòa thượng, còn mặc tăng bào làm gì, đổi quần áo khác đi.

Thi Tiêu Hiểu lơ đãng trả lời:

- Quần áo chỉ là quần áo, chẳng phân biệt tăng y hay quan bào. Người cũng chỉ là người, không phân biệt hòa thượng hay đồ tể.

Nhị ngốc còn chưa hiểu được những lời này, lắc lắc đầu:

- Ta không phải hòa thượng, cũng không phải đồ tể, ta là người chăn dê... ta là quan viên Nam Lý, Yết giả thai cấp sự lang.

Thi Tiêu Hiểu mỉm cười:

- Người là người, tốt lắm.

Cất bước tới Hắc Khẩu Dao bên cạnh Nhị ngốc, lần này không chờ gã mở miệng, A Y Quả đã nhanh mồm nhanh nói:

- Hòa thượng, người đẹp quá đi, nhìn người mà tim ta nhảy bình bịch.

Hai mắt nàng sáng lên, một bộ dáng chỉ muốn lao lên xé quần xé áo hòa thượng.

Ngoài dự đoán của mọi người, Thi Tiêu Hiểu vươn tay kéo tay A Y Quả.

Cho dù hòa thượng đã hoàn tục rồi không cần thủ giới nữa, cũng phải kiêng kỵ chuyện nam nữ đụng chạm, lui thêm một bước, ít nhất cũng phải hiểu đối phương là ai, Hắc Khẩu Dao ai cũng có thể sờ sao? Nhưng có vẻ như Thi Tiêu Hiểu không quan tâm, chấp tay hành lễ, giữ lấy tay trái của A Y Quả trong hai tay mình.... Mà cử chỉ can rở này của gã chỉ thể hiện sự thân thiết

- Người cũng rất đẹp, thế gian này mọi thứ đều đẹp khiến cho ta động tâm.

Nói xong, buông tay nàng ra, cúi người nhặt một chiếc lá vẫn còn xanh rụng dưới đất đặt vào bàn tay nàng, cũng không giải thích gì, chuyển mắt nhìn kỹ sĩ cuối cùng: Tống Dương.

Hai mắt Thi Tiêu Hiểu rất lớn, nhưng ánh mắt lại mờ mờ nhàn nhật, nhìn như hai làn nước lặng lẽ chậm chậm lưu chuyển, theo như cách nói của người già, đầu là mắt đào hoa, là đôi mắt mê mị nhất, mặc cho ai bị gã nhìn chằm chằm như thế đều sẽ khó tránh khỏi choáng váng, Tống Dương cũng không ngoại lệ, cười khổ lắc đầu:

- Đại sư, người có bệnh.

Lời nói vô lễ, người ngoài giật mình, Thi Tiêu Hiểu lại hơi có vẻ không ngờ, lập tức thoải mái nói:

- Hóa ra tiên sinh là một danh ý, chỉ vừa nhìn đã nhận ra phổi ta có bệnh, là bệnh cũ không đáng ngại.

Đoàn người lúc này mới biết thì ra đại sư thực sự có bệnh, Tả Thừa tướng cũng ngắt lời cười:

- Thi tiên sinh cũng giống lão phu, phổi của lão phu cũng không tốt lắm.

Thi Tiêu Hiểu cười đáp:

- Nỗi khổ nhân gian trốn không được, khó tránh khỏi.

Nhưng Tống Dương lại không thuận theo, không chịu buông tha, bắt lấy cổ tay gã bắt mạch, thăm dò mạch tượng một hồi, lại duỗi tay nhắc mí mắt gã:

- Lè lưỡi cho ta xem.

Ngũ tạng tương ứng với ngũ quang, lang trung tốt có thể thông qua ngũ quan mà hỏi chẩn. Tống Dương từ nhỏ ở với Vụ Thái y mà lớn lên, bốn sự này đã sớm luyện ra, da mặt hòa thượng sáng bóng, chỉ duy có hai bên cánh mũi hơi nhợt nhạt, theo như y kinh nói thì là phế bộ có tật. Nhưng quan sát cẩn thận hơn một chút, Tống Dương lại nhìn ra chút khác thường khác trên mặt hòa thượng.

Tra bệnh là một công phu cần thận, người bên ngoài đều đứng một bên chờ, dần dần Nhị ngốc có chút không kiên nhẫn, chạy tới trước mặt Hồ đại nhân hỏi xin phép muốn đi dạo xung quanh, Tả Thừa tướng biết trí lực của gã không tốt, không trách gã mà sai thêm một tiểu lại đi theo, sợ gã bị lạc đường.

Nhị ngốc cũng không đi xem loạn khắp các cửa hàng gần đó, cách đó không xa có một cửa hàng, Nhị ngốc a một tiếng, tiệm ăn nhà này không nhỏ, nhưng toàn bộ không có hàng hóa gì, chỉ có một đám đàn ông vạm vỡ tay xích cởi trần, mỗi người đều là thanh niên cường tráng, da nâu đậm, dáng người khô ngô, mắt sâu mũi thẳng, khác hẳn tướng mạo người Trung thổ, nhưng không giống với người câm, hẳn là loại người khác.

Tiểu lại đi theo Nhị ngốc giải thích:

- Đó là Quỷ nô nhi, thân thể khỏe mạnh như trâu nhưng lại hiền lành nhu thuận, khi khó khăn nhất vẫn trung thành và tận tâm với chủ nhân, quý tộc và phú hộ Đại Yến đều muốn cướp lấy.

Quý tộc Nam Lý đều bắt chước Đại Yến, mấy năm gần đây, xu hướng nuôi dưỡng Quỷ nô nhi cũng tràn sang, kẻ có tiền Nam Lý đều muốn nuôi vài Quỷ nô nhi đều tới tổ rõ thân phận, có người mua tự nhiên có người bán, cả hàng này là chuyên bán nô lệ.

Ánh mắt của Nhị ngốc xem như cũng khá sắc sảo, nhìn một lát chỉ một nô lệ:

- Y không phải Quỷ nô nhi ?

Người bị hắt chỉ màu da sáng hơn đồng bạn, tóc vàng râu vàng, hơn nữa còn bị thương, ngực phải quấn băng trắng, nghe Nhị ngốc hỏi, chủ tiệm ân cần chào, cười toe toét:

- Ánh mắt đại nhân thật tốt, đó là một người tộc Hồi Hột, không phải Quỷ nô, mới đến vài ngày.

Tiểu lại nhíu mày truy vấn:

- Sao lại có cả người Hồi Hột?

Quỷ nô là người tha hương xứ khác không cần quá để ý, nhưng dân tộc Hồi Hột là cường quốc... Chủ tiệm hiểu ý, vội vàng đáp:

- Đại nhân yên tâm, tiểu dân là người làm nghề đứng đắn, mỗi người đều có khế ước bán mình, người Hồi Hột này cũng không ngoại lệ, hần là tư nguyện, tuyệt không bức bách. – Nói xong, quay người về quầy lấy ra khế ước cho viên tiểu lại kiểm tra thực hư.

Lúc này, người Hồi Hột đột nhiên hỏi Nhị ngốc:

- Người là quan?

Tuy hơi trúc trắc nhưng cũng là tiếng Hán không thể nghi ngờ, ngay cả chủ tiệm cũng giật mình kinh ngạc:

- Người có thể nói... còn hiểu tiếng Hán?

Người Hồi nọ không để ý đến chủ nhân, hỏi thẳng Nhị ngốc:

- Là đại quan sao?

Nhị ngốc khá thật thà nói thật:

- Ta chỉ là tiểu quan thôi. Đại quan ở ngoài đường.

- Có đại quan sao?

Sắc mặt người Hồi Hột hưng phấn lạ thường.

Trong khi đó, ở ngoài đường, Tổng Dương càng kiểm tra sắc mặt càng ngưng trọng, suy nghĩ một lát, chậm rãi đặt ngón tay cái lên sườn trái hòa thượng, dùng sức ấn một chút, Thi Tiêu Hiểu không có chút phản ứng gì, vẫn mỉm cười thông dong.

Thấy biểu hiện của gã như vậy, Tổng Dương nhẹ nhàng thở ra:

- Không đau sao? Xem ra ta nghĩ sai rồi, đại sư không có chuyện gì.

- Ta không phải đại sư, về sau cứ gọi tên ta đi.

Thi Tiêu Hiểu lắc đầu, tiếp tục nói:

- Còn nữa, không phải là không đau, mà là đau muốn chết, có thể so với vạn tiễn xuyên tâm.

A Y Quả ngạc nhiên:

- Vậy sao người không kêu?

- Cũng giống như mặc tăng y vậy, là thói quen thôi.

Hòa thượng nhẹ nhàng giải thích. Tổng Dương lười truy hỏi là gã đã quen đau hay gã quen cười, ngưng mặt hỏi:

- Gần đây có ăn gì đặc biệt không?

Khi hỏi, không hiểu sao hần lại ngẩng đầu, nhìn bầu trời dày đặc mây đen.

- Cái ăn của hòa thượng, mọi khi chỉ là cơm rau dưa, không có gì đặc biệt, nhưng thực ra hôm nay hoàn tục, có chuẩn bị ít đồ ăn ngon thịt cá, có một bữa no đủ.

Nói xong, Thi Tiêu Hiểu mỉm cười.

- Tuy nhiên, xem bộ dáng người, hình như ta mắc bệnh không nhẹ. Hiện giờ không có tâm tư đi ăn cơm, chỉ muốn hỏi một chút, ta có thể chữa không?

Tổng Dương không trả lời gã mà hỏi lại:

- Gần đây nhất người đi qua nơi nào?

Thi Tiêu Hiểu lắc đầu:

- Một tháng này chưa từng bước ra khỏi miếu.

Vừa dứt lời, trên đường cái có tiếng ồn ào, một người vạm vỡ tay mang xích lao tới từ một cửa hàng cách đó không xa, miệng oa oa gào lớn cái gì đó, ra sức vọt tới trước mặt bọn họ.

Kẻ lao tới chính là nô lệ người Hồi Hột kia, y vẫn đứng trong cửa hàng, không biết tình hình bên ngoài, hỏi được Tả Thừa tướng Nam Lý đang ở ngay ngoài đường, đột nhiên phát điên, chạy ra khỏi cửa hàng.

Người Hồi Hột thân hình cường mãnh, miệng oa oa gào thét cái gì đó, tiếng Hán của hắn vốn đã không thạo, bị kích động mà biến dạng, nói gì không ai nghe được, thị vệ đi theo Hồ đại nhân nghĩ y là thích khách, không hỏi gì rút dao nghênh tiếp. Tuy nhiên, không đợi hộ vệ tới giết, gã tiểu nhị trong quán đã vút gầu nước, nhanh tay nhanh chân một quyền đánh ngã.

Người Hồi Hột này thân thể rắn chắc cũng là một cái thùng rỗng, ngay cả một quyền cũng không trụ được, ngã ngất luôn.

Chủ tiệm sợ tới tái mặt, vội vàng chạy đến, không thèm nhìn tên nô lệ, tới bên đường quỳ rạp xuống trước mặt Tả Thừa tướng, vừa dùng sức đập đầu bộp bộp vừa lắp bắp giải thích, xin tội. Tả Thừa tướng không nhìn chuyện nhỏ này, vung tay áo:

- Thôi đi, sau này nhớ quản giáo nô lệ của người.

Ông chủ tiệm tạ ơn không ngừng, đứng dậy kêu tiểu nhị đưa nên nô lệ về, nhưng Tống Dương bên cạnh đang nhìn người Hồi Hột đột nhiên giật mình kinh hãi, kêu lên :

- Chậm đã!

Sau đó bước nhanh tới.

Giật lấy tên nô lệ trong tay tiểu nhị.

Chủ tiệm kinh ngạc đứng người... Trước đó khi nhận hàng hóa này, lão chỉ nghĩ rất đơn giản, có một nô lệ cường quốc sẽ càng làm nổi bật thân phận chủ nhân, có lẽ sẽ bán được giá tốt.

Nhưng vài ngày sau, khách hàng đến cửa hàng của lão, vừa thấy người Hồi này đều không có hứng thú, lác đác quay đi. Dần dần lão cũng mơ hồ hiểu ra chính là vì tộc Hồi Hột cường thịnh nên nô lệ người Hồi mới bán không nổi. Thử nghĩ, Hồi Hột Vương nếu biết, tiểu quý tộc Nam Lý nuôi người bốn quốc làm nô lệ sẽ phần nộ đến thế nào? Nô lệ như vậy rõ ràng là phiền toái của ông chủ, nhưng lão mua y cũng rất đắt, nếu cứ thế mà thả người thì tiếc lắm, nên cắn răng chịu đựng, ngóng trông một ngày nào đó sẽ có một thể gia đệ tử không hiểu chuyện nào đó chịu bỏ tiền ra rước người này đi.

Ngày hôm qua, viên quan phụ trách con đường này đã nhắc lão, hoặc là mau chóng bán đi, hoặc là để lại, trong cửa hàng không thể bày nô lệ người Hồi Hột. Tới bây giờ, tên nô lệ này không hiểu tại sao đột nhiên nổi điên suýt làm hại mình, người trẻ tuổi bên cạnh Thừa tướng kia hình như khá có hứng thú với y, lão chủ tiệm không dám do dự nữa khắc, vừa vịn trong tay còn đang nắm khế ước bán thân của y, trực tiếp nhét nó vào tay Tống Dương:

- Đại nhân coi trọng y là phúc khí của y, là phúc khí rồi thì sẽ không lấy một xu.

Tống Dương không quan tâm tới lời lão, tùy tay nhét khế ước vào ngực người Hồi Hột, hành động này thực ra là đã trả tự do lại cho người nô lệ Hồi Hột, căn bản Tống Dương không có ý đó.

Giúp người nô lệ nằm xuống, trước thăm dò mạch đập, sau đó xem mí mắt, xem lưỡi, cuối cùng ấn ấn vào bên sườn, giống hệt như lúc này hắn hỏi bệnh cho Thi Tiêu Hiểu.

Ngón tay Tống Dương ấn một cái, người Hồi Hột đang hôn mê đột nhiên kêu thảm, đau quá mà tỉnh lại, nhưng chớp mắt một cái lại ngất đi.

Những người hơi có chút kiến thức cũng nhìn ra được, người nô lệ tộc Hồi Hột này hình như có bệnh giống Thi Tiêu Hiểu, mà sắc mặt Tống Dương lại càng thêm ngưng trọng, xé miếng vải băng của y, vết thương bên phải rất sâu, hắn đã tổn thương đến phổi.

Tống Dương đứng dậy, đi tới trước mặt Tả Thừa tướng:

- Hồ đại nhân...

Mới nói được ba tiếng này, đột nhiên “A” một tiếng, cười cười

- Hồ đại nhân, thứ cho ta đường đột.

Nói xong, lại vươn tay phải, nhẹ nhàng đặt lên sườn phải của lão, nhưng vì thân phận nên còn chưa ấn xuống, chỉ nhìn đối phương hỏi ý.

Tả Thừa tướng sững sốt:

- Ta cũng có chứng bệnh giống bọn họ?

Sau đó lão gật gật đầu

- Trị bệnh cứu người, ý tốt của Tổng tiên sinh lão phu hiểu, cứ thử không sao cả.

Đồng Lam Phương

103. Chương 14: Độc Nguyên

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 14: Độc nguyên

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Vưu thái y khi còn sống trên đời từng giảng giải qua cho Tổng dương một bệnh không có trong kinh sách, nhưng lại không có tên.

Vưu thái y gọi nó là lạo dịch

Lạo dịch chỉ xâm phé người yếu, không hề có triệu chứng gì, duy chỉ bên trái sườn chịu không nổi một chút sức, nếu không sẽ đau tới tận tim. Người nhiễm bệnh này ở mắt, mũi, lưỡi sẽ hiện ra chút dị tượng, trong trung y chỉ cần Vọng, cần thận một chút thầy thuốc đều có thể phát giác, nhưng lạo dịch không tồn tại trong y kinh khiến thế nhân không rõ ràng lắm chứng bệnh, cho dù thầy thuốc nhìn ra dị thường, nhiều nhất cũng sẽ dựa theo những chứng bệnh thông thường như gan tỳ mất cân đối, tràng, dạ dày bị cảm lạnh mà cho chút thuốc là xong

Chứng bệnh này tạm thời sẽ không đoạt tính mệnh, người bệnh nói cười nằm ngồi hết thấy bình thường, nhìn qua dường như cũng không nguy hại, nhưng chỉ phải không được chạm vô nước... .. Nước mưa

Người bệnh lạo dịch tuyệt đối không được chạm nước mưa, bị mưa dính vào đến, không chỉ người bệnh lập tức bị mất mạng, mà chứng bệnh trong cơ thể cũng không biến mất, mà nháy mắt biến đổi hóa thành ôn dịch đáng sợ, theo gió mưa lây ra khắp nơi, đến lúc đó không phân phé mạnh hay yếu, chỉ cần là người, chỉ cần hô hấp sẽ nhiễm bệnh, nhiễm bệnh không trị một lát sẽ bị mất mạng, tốc độ lan rộng cực nhanh khó có thể tưởng tượng, chỉ sợ mưa to chưa dứt nơi đây sẽ biến thành một tòa thành chết.

Khi nói về việc này, sắc mặt Vưu thái y âm trầm: Người có thể xem lạo dịch như một loại thuốc độc kinh khủng, mới nhiễm còn chưa phát độc tính, nước mưa là thuốc dẫn.

Trung y rộng lớn, huyền bí và thâm hậu, ở kiếp trước Tổng Dương, âm dương, ngũ hành, kinh mạch ...những lý luận này đều không thể dùng khoa học giải thích để hiểu rõ được, ở trong mắt người Tây Dương giống như lời nói vô căn cứ, chỉ cần vận dụng thích đáng, chúng liền thật sự tồn tại chính đáng một cách hiệu nghiệm trên thế giới này

Sách trung y thời cổ có nói nước mưa vốn là là vị thuốc dẫn thần kỳ. Rất nhiều phương thuốc cổ truyền đều lấy mưa làm vật dẫn, bất kể nước sông, nước giếng hoặc là nước biển đều không thể thay thế, lạo dịch chính là ở nhóm này

Mà là trọng yếu hơn là, lạo dịch đều không phải là do thiên tai, nó là do con người.

Không phải là bệnh tự nhiên đến từ giữa đất trời, mà là độc gia tiền bối khi nghiên cứu độc thuật vô ý dưỡng thành ôn dịch, thủ đoạn này cực kỳ độc ác rất đáng sợ, sáng chế ngay ngày hôm đó liền bị vứt bỏ, vốn sớm thất truyền, không ngờ hôm nay tái hiện nhân gian.

Quan lớn thượng vị đều có khí độ thông dong , Hồ đại nhân sau khi nghe qua Tống dương giải thích , vẫn chưa thất kinh:

- Ý tứ của người, là có người đầu độc? Muốn dùng thuốc độc này giết ngàn vạn lần dân chúng Hồng thành ?”

Vưu thái y sẽ không lừa mình, bởi vậy đối với vấn đề của Thừa tướng, Tống dương chắc chắn gật đầu, tiếp theo vươn ba ngón tay:

-Có 3 vấn đề trọng điểm, một là khi chưa thấm mưa, lạo dịch chỉ có thể tồn tại trong thân thể người sáu canh giờ, vào lúc này không cần thuốc mà khỏi bệnh, không hề sợ mưa, muốn kéo dài có hiệu lực, thế nào cũng phải có độc nguyên . Mặc kệ là ai đầu độc, muốn giết toàn thành bằng thuốc độc, phải cam đoan hạ được đầu độc liên tục ít nhất chờ tới khi trời mưa. Nếu không cho dù ném mười ngàn người có bệnh lạo dịch vào Hồng thành, chỉ cần trong sáu canh giờ bên không mưa sẽ chẳng có tác dụng gì... Trừ phi có độc nguyên, sáu cái canh giờ lạo dịch tự lành, nhưng người khỏi hẳn sẽ lại bị bệnh, cứ như kéo dài đến khi trời mưa.

Tả Thừa tướng gật đầu ” Tống dương tiếp tục nói:

- Vấn đề trọng điểm thứ 2 , khi trời chưa mưa , người bệnh lạo dịch sẽ không lây bệnh lẫn nhau ...

Lời này có chút mơ hồ không rõ, lại tìm từ diễn đạt lại cho rõ hơn:

- Nói như thế, hồ đại nhân có bệnh phổi, nhưng người bị lạo dịch không phải bị Thi Tiêu Hiếu lây bệnh , mà là bởi vì người bị dính độc nguyên.

Hòa thượng Thi Tiêu Hiếu xinh đẹp có bệnh phổi, nô lệ Hồi Hột ngực phải bị thương, lá phổi bị thương, cũng là người chưa từng đi ra khỏi cửa, ở ngay gần đó, hai người đều nhiễm lạo dịch, Tả Thừa tướng cũng là người phổi vốn yếu, nhưng giữa người bệnh không truyền nhiễm trước đó lão hoàn toàn khỏe mạnh, trên đường tới nơi này không lâu cũng bị nhiễm ác chứng... Sự tình đã rõ ràng, độc nguyên ở ngay gần nơi này.

- Vấn đề trọng điểm thứ 3, tiền bối trong nhà có dặn, độc lạo dịch cần lấy xác chết làm dẫn, độc nguyên này hẳn là ở trong một thi thể.. Ôn dịch kịch độc phần lớn sẽ lấy thi thể làm vật dẫn. Lạo dịch cũng vậy.

Lời đó là lần trước Tống Dương tán gẫu với Vưu Thái y về vụ án mười hai thi thể ở Sơn Khê Man.

Tống Dương tăng thêm giọng điệu

- Lạo dịch ta sẽ không trị, nhưng ta biết cách phá giải duy nhất: mau chóng tìm được độc nguyên, đem trấn trụ. Không thể trông mong sáu canh giờ trời không mưa. Nói xong” ngẩng đầu nhìn lên trời, mây đen rất nặng, như một khối đá đè nặng xuống vô vàn nhân mạng.

Mặt nghị, chỉ có mấy người tham gia.

Hồ đại nhân thanh âm rất ổn:

- Hồ Kính mang theo thủ lệnh của ta đi gặp Huyền Cơ Công chúa, mời điện hạ tức khắc ra khỏi thành. Nhớ rõ, chỉ có Công chúa và thân vệ được coi trọng có thể đi ... Chậm đã, không cần gặp Công chúa , chỉ cần nói việc này cho thân vệ của nàng. Nhưng phải cần phải nói rõ ràng, bảo bọn họ rời xa Hồng thành tạm ở nơi đồng hoang không người , trừ phi qua mưa, nếu không không được vào các thành trấn khác .

Tháo ra tín lệnh bên hông giao cho người hầu cận

Tống dương thâm khê mỉm cười, gừng càng già càng cay , Hồ đại nhân thực biết cách làm việc, muốn khiến Nhâm Tiểu Bộ rời khỏi Hồng thành, biện pháp tốt nhất là nói rõ tình thế cho Tần Trụ.

Hồ đại nhân truyền xuống mệnh lệnh thừa hai :

- Hồ Cần đi gặp thành thủ, truyền lệnh ta đóng kín cửa thành, điều binh sĩ trong vòng phạm vi năm trăm dặm ngăn lại, , nội bất xuất ngoại bất nhập , phái một đại đội khác đào ba thước đất lên cũng phải tìm cho

được độc thi. Còn có... Quan lại trong thành, gia quyến già trẻ cũng đều không được rời khỏi Hồng thành, người vi phạm tội cữu tộc.

Lần này lão tháo xuống một cái nhẫn ngọc làm tín vật, giao cho Hồ Cẩn .

Sau đó Hồ đại nhân nhìn nhìn Tống Dương, đồng thời giơ tay chỉ các kỳ sĩ khác , Tống Dương hiểu ý, trả lời chi tiết :

- Bọn họ cũng chưa có chuyện gì.

Thừa tướng truyền mệnh lệnh thứ 3 :

Hồ Mẫn nghe lệnh ...

Nói tới đây, giọng điệu lão đột ngột nghiêm khắc:

- Những ai khỏe mạnh, phổi khỏe, hộ tống chư vị kỳ sĩ ra khỏi thành, càng xa càng tốt.

- Nhưng Thi, Tống hai vị tiên sinh phải lưu lại.

Thi Tiêu Hiểu nhiễm bệnh, chỉ cần rời xa độc nguyên sáu cái canh giờ sẽ không có chuyện gì, nhưng điểm chết người chính là trận mưa to này bất cứ lúc nào cũng có thể ập xuống, Thừa tướng không muốn đánh ván bạc này, còn Thi Tiêu Hiểu chỉ cười, bình thản ung dung hoàn toàn không ý kiến. Về phần Tống Dương càng không cần phải nói , tìm được độc nguyên rồi thì hỏa thiêu, chỉ dùng được hay là xử lý cách nào khác, làm thế nào để phá hủy toàn bộ căn nhờ hắc chủ trì.

Nhưng Tống Dương không đi, mấy vị kỳ sĩ khác cũng không chịu đi, lúc này Thừa tướng lớn tiếng thét ra lệnh:

Trối lại, lôi đi!

Tống Dương ngăn cản song phương, nói khê với mấy đồng bạn nói:

- Yên tâm, ta ngăn không được dịch lạo , nhưng ít ra có thể tự bảo vệ mình vô sự .

Có hắc khuyên bảo, đám người Nhị ngốc đám người mới ngoan ngoan rời khỏi. Điểm này Tống dương không nói dối, dịch độc lây lan qua đường hô hấp, tu vi của hắc, vận công bế khí kiên trì được thời gian không ngắn, ít nhất đủ để hắc chạy ra khỏi thành , vả lại bế khí không chỉ ngừng hô hấp, lỗ chân lông toàn thân cũng sẽ đều đóng kín lại.

Cuối cùng Thừa tướng vung tay áo,nói với ba người hầu cận đã lĩnh mệnh:

- Đều đi đi, trừ phi được ta tin truyền nếu không cũng không được trở lại.

Sau khi truyền lệnh, thần thái Thừa tướng thoải mái, nói với Tống dương:

- Nếu thực sự đại họa có thể văn hồi, lão phu tất sẽ xin công cho Tống tiên sinh.

Thi Tiêu Hiểu một chút mưa sẽ chết, cũng thông dong thản nhiên, hỏi Hồ đại nhân:

- Vì sao không sơ tán toàn thành? Không biết bao nhiêu tính mạng, làm sao lại đánh cuộc keo này.

Thừa tướng trả lời chi tiết :

- Nghe những lời Tống tiên sinh giảng giải về dịch lạo ... Ta không dám đánh cuộc sáu canh giờ kia. Sơ tán toàn thành là chuyện không thể khống chế.. Dân chúng trong thành đại loạn rồi loạn không cần phải nói, dân chúng chạy ra khỏi thành nhất định tán đi tứ phương, bỏ chạy sang các thành trấn xung quanh. Nếu thực sự, sáu canh giờ không mưa... Nhưng nếu chẳng may Tống Dương hoặc là Vưu Thái y sai lầm, bệnh này sẽ không tự lành trong sáu canh giờ , mà là sáu ngày, sáu nguyệt , người nhiễm bệnh tránh được trận mưa, nhưng ở địa phương khác lại dính mưa, cũng sẽ dẫn phát ôn dịch hoành hành, ảnh hưởng lớn hơn nữa, Hồ đại nhân không dám đánh cuộc. Những gì lão có thể làm, ít nhất muốn vây trận đại họa này ở trong thành.

- Nếu sáu canh giờ không thể tự lành...

Thi Tiêu Hiểu mỉm cười lắc đầu:

- Độc nguyên không phải hôm nay mới hạ, đường cái náo nhiệt , sớm không biết đã có bao nhiêu người nhiễm bệnh ra khỏi thành .

Dù chưa nói rõ, nhưng đạo lý rõ ràng, Tống Dương đột nhiên mở miệng hỏi:

-Lần trước trời mưa là khi nào ?

- Chín ngày trước.

Thi Tiêu Hiểu đếm ngày, đáp lại.

Không thể xác định thời gian đầu độc , nhưng ít ra có thể khẳng định, chuyện này diễn ra trong vòng chín ngày , Hồ đại nhân cũng phản ứng ngay tức thì truyền xuống mệnh lệnh thứ tư :

- Phi Cáp truyền thư trong vòng năm trăm dặm tất cả thành, quan, trấn, huyện, tất cả những người nhập thành trong vòng chín ngày đều mang tới nơi hoang dã cách ly, trừ phi trời mưa nếu không không được cho đi. Nghiêm lệnh khẩn cấp, quan viên sơ suất nghiêm trị không tha thứ!

Không phải Hồ đại nhân tâm tư không đủ tỉ mỉ , dù sao việc này cũng liên quan đến đến tính mạng của bản thân, bề ngoài dù nào thông dong thế, tâm tình cũng đều rối loạn.

Cũng mặc kệ nói như thế nào, lão cũng đã ở lại . Làm quan hơn mười năm, minh tranh ám đấu khắp triều dã, tuy nhiên điều cơ bản nhất vẫn còn tỉnh táo.

Mệnh lệnh thứ tư thêm vào được truyền xuống đi không lâu, thành thủ liền dẫn đại quân tới, khổng chế dân chúng, giới nghiêm tứ phương, cẩn thận tìm kiếm. Nhóm binh sĩ cũng không biết chân tướng, chỉ mơ hồ đoán được là đại sự, không dám lơ là, ngoan ngoãn nghe theo quan trên ra lệnh.

Tống Dương cũng thật cẩn thận nhớ lại lúc trước khi nói chuyện với Vu Thới y về lạo dịch có nói tới một chút vật cần dùng, lên danh sách kêu tùy tùng đi chuẩn bị , chỉ đợi tìm được độc nguyên có thể ra tay phá giải. Mới ban đầu Tống Dương cũng tham gia tìm kiếm, ý đồ dựa vào khứu giác nhạy bén có thể tìm được độc nguyên, nhưng nơi này là đường cái phồn hoa , các loại hương vị hỗn tạp, hẳn lại không biết độc nguyên là cái vị gì , không thể giúp được bao nhiêu.

Từ giữa trưa đến tối muộn , qua đến sáng sớm ngày hôm sau ... Ông trời từ bi, mưa to vẫn còn đang nổi lên , thủy chung không có ập xuống. Cho đến giữa trưa, tin tức tốt rất cục truyền đến, binh sĩ phòng giữ từ một hố sâu ba thước bên cạnh một thân cây tìm ra được độc nguyên.

Cái này có chút không khớp với phỏng đoán ban đầu của Tống dương, thi thể thì đúng , nhưng chỉ là một nửa , một nửa thân người phía trên

Râu tóc vẫn còn, làn da vẫn căng, toàn bộ không có dấu hiệu hư thối , nửa cổ thi thể trông rất sống động như thật , thậm chí còn mang vẻ mặt mỉm cười, thực sự quý dị. Đào đến đó binh lính quả thực bị dọa không nhẹ, không dám vọng động vội vàng thông báo lên trên.

Nhận được trình báo tinh thần tất cả mọi người rung lên, gần như là cùng chạy một mạch tới , nhưng Tống Dương vừa thấy tàn thi, liền bất ngờ khốc thét một tiếng, nước mắt trào ra.

Đây chính độc nguyên, đây nửa thân người

Một đôi mắt đen tối, vẻ mặt thâm sâu, khóe miệng hơi hơi nhếch lên như một nụ cười cổ quái... Vì bị chế thành độc nguyên, xác chết không thối rữa. Ba năm trước đây sau trận đại hỏa Tống Dương cũng không từng hy vọng xa vời Vu Ly còn sống, nhưng thủy chung tin tưởng, mặc dù âm dương cách biệt , một ngày kia ít nhất sẽ tìm được phần mộ, Vu Ly còn chờ hẳn hát “Tương Tiên tửu”

Tình nguyện chết lại một trăm lần cũng không muốn tin sẽ tìm thấy thi cốt của Vu Thới y như thế này.

Không phải toàn bộ thi thể, chỉ có nửa người.

Không chỉ bị phân thân, còn bị bào chế thành độc nguyên.

Lão nhân kia là thân nhân duy nhất, là người duy nhất trên đời này thương yêu hẳn.

Tổng dương đem ôm lấy Vũ Thái y điên cuồng gào khóc, dùng tất cả khí lực, giống như một con sói con vừa mới mất mẹ, đau thương, khàn khàn, thê lương, oán độc.

Bao nhiêu cảm xúc bị đè nén như muốn bùng nổ, thương nhớ, oan tâm đau nhức, còn có... căm hận, căm hận.

Đồng Lam Phương

104. Chương 15: Đón Dịch

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 15: Đón dịch

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đầu tiên là phong ấn độc, sau đó có ngọc thạch vũ, quan trần mộc, quách đồng chín tầng ba cửa. Mỗi tầng đều phải dùng thủy ngân trừ độc, tất cả khe hở quan tài phải dùng dầu tùng bít lại, cuối cùng chôn sâu xuống đất hơn mười thước... Thực ra, chỉ cần dùng được hợp lý sẽ đủ để phong ấn độc rồi nhưng Tổng Dương không nắm chắc, nên bác bỏ.

Vội vàng làm xong hết thấy đã tới hoàng hôn, việc tiếp theo có thể làm chỉ có thể cầu nguyện, trông mong ông trời trong sáu canh giờ không có mưa.

Trời chiều lòng người, một đêm thật dài, áp lực nặng nề, mặc dù cố gắng hít thở thế nào thì không khí vẫn không đủ, khiến cho người ta tâm tình bức bối, tinh thần uể oải mong trời mưa thật to... Thẳng tới sáng sớm mới dốc một trận cuồng phong quét sạch nhân gian, ánh rạng đông mới hé ra nơi chân trời nháy mắt đã bị mây đen kéo tới che khuất, một dải cong cong màu tím nhạt, một tiếng sấm nóng bỏng, mưa lớn rầm rập kéo xuống.

Tính thời gian, từ khi mai táng thi thể đến bây giờ cũng vừa đủ sáu canh giờ.

Kiếp trước kiếp này đều chưa từng gặp qua mưa to như thế, nước mưa lạnh như băng dữ tợn, dường như oan hồn vô tận dưới cửa Diêm La Vương đều biến thành nước, bầu trời giữ không nổi nên tràn trút xuống nhân gian.

Chỉ có điều mưa to nhưng không có ôn dịch, mưa mờ mịt đất trời, nhưng tất cả đều bình yên vô sự.. ngoại trừ Tổng Dương.

Không thể xác định được những tiếng nổ vang kia là mưa đập xuống đất hay tiếng mạch máu sôi trào, Tổng Dương đau lòng đến tột đỉnh, phần nộ đến tột đỉnh, bi ai đến tột đỉnh, dưới chân chính là nơi chôn thân của Vũ Thái y, một người chỉ tính là một nửa thân nhân.

“Tương tiến tửu” vốn đã chuẩn bị cẩn thận suốt nửa tháng, lúc này bất kể thế nào cũng không thể cất lời...

Bỗng dưng, gào lên một tiếng, không phải là hét lên, mà là một giọng nói khàn khàn đầy an ủi, Tổng Dương nói với người dưới đất:

- Ông đi được rồi!

Tiếng gào lạc đi, sấm sét đùng đùng, Tổng Dương ngã sấp xuống bùn, hai tay ôm ngực, bi ai khóc lớn.

Thi Tiêu Hiểu và Hồ đại nhân cách đó không xa, ngồi dưới một mái hiên lẳng lặng nhìn Tổng Dương dưới mưa, một lát sau, Hồ đại nhân nhẹ nhàng lên tiếng:

- Lạ dịch, hẳn có phải chuyện lạ không?

Ôn dịch chưa từng bùng nổ, ai biết có phải thật sự có người đầu độc không.

Thi Tiêu Hiểu liếc Tả Thừa tướng một cái:

- Ta tin. Người không tin sao?

Hồ đại nhân cười:

- Ta cũng tin. Nhưng tin cũng vô ích. Quan trọng nhất là phải tìm được chứng cứ chính xác.

Lão thở dài:

- Trước tiên phải tra có phải chuyện lạ không đã, nếu là có, cần phải tra xem là ai đầu độc, ở đâu, sau đó đi bắt hung thủ....

Thi Tiêu Hiểu không có hứng thú với công vụ nhà nước bỗng nhiên đứng lên, không lấy ô mà đi vào trong làn mưa, Hồ đại nhân hơi kinh ngạc:

- Đi đâu vậy?

- Xem hán đầu lòng thế kia, tới an ủi chút.

Dứt lời, nàng bước qua làn mưa tới trước mặt Tống Dương, nhưng vẫn chưa cất lời an ủi, chỉ đứng một bên yên lặng nhìn trời.

Thời gian thong thả trôi qua, trong Hồng thành vẫn chưa từng có dấu hiệu của bạo dịch, Hồ đại nhân đã bớt lo lắng, không chúc mừng gì, quay đầu gọi chúng quan viên, thông báo lên triều đình, truy tìm chân tướng, nghiêm tra thân nhân, gọi Công chúa và các vị kỳ sĩ quay lại, còn có nhiều chuyện quan trọng nữa chờ lão xử lý.

Đến khuya mưa to vẫn chưa tạnh, tuy nhiên cũng đã ngớt đi nhiều, mưa như trút nước chỉ còn tí tách vài hạt, Hồng thành hết thấy đều mạnh khỏe, giới nghiêm trong thành đã sớm được giải, nhưng bốn cổng thành vẫn không được ra vào bình thường. Cửa Bắc cũng không ngoại lệ, một đội quan binh qua lại tuần thú, vài chủ quan và giáo úy đứng tụ lại một đám vụng trộm nói chuyện kỳ lạ xảy ra trong thành, rốt cuộc đã xảy ra cái gì bọn họ không thể hiểu hết, tuy nhiên đại khái cũng có thể hiểu được, mặc kệ có chuyện gì, hiện giờ hán cũng vô phương. Đột nhiên một tiếng động vang lên cao vút, một con chim trắng xuyên qua mưa gió bay tới từ phương Bắc...

Tả Thừa tướng còn chưa ngủ, ở trong dịch quán không nói với Thi Tiêu Hiểu một câu, Tống Dương cũng ở trong phòng, hán đã thay một bộ đồ sạch sẽ khác, bình tĩnh lại. Hồ đại nhân lo lắng tình hình bệnh dịch có biến, cho nên lão lưu lại bên người. Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, thành thủ ngồi xuống, thân vệ vội vàng chạy tới, thậm chí không kịp xin lỗi nói thẳng:

- Quân tình khẩn cấp, thành thủ mời đại nhân đến...

Trong quan trường cấp bậc sâm nghiêm, lễ nghi lại quá nhiều, nếu không có việc gấp thực sự, thành thủ chỉ có đến thăm hỏi chứ tuyệt không phải người đến mời quan trên tới gặp. Không đợi thân vệ nói hết lời, Hồ đại nhân liền đứng dậy:

- Dẫn đường đi!

Đồng thời vung tay lên với Tống Dương, ra hiệu hán cũng đi theo.

Trên đường từ dịch quán tới quân phòng thủ Hồng thành, tùy ý có thể thấy được đại đội nhân mã đi lại trên đường, khôi giáp chỉnh tề đao thương sâm nghiêm, ai nấy đều đầy sát khí ngút trời như sắp có đại chiến.

Khi bọn họ tới chỗ quân phòng thủ, thành thủ đại nhân mặc khôi giáp đang phân công quân vụ, thấy Tả Thừa tướng đến đang muốn thi lễ, Tả Thừa tướng liền lắc đầu ngăn lại:

- Quân vụ làm trọng, tướng quân cứ tiếp tục, ta chờ một lát cũng không sao.

Nói xong, tìm chỗ ngồi xuống trong góc phòng.

Thành thủ không khách khí, phất tay ra hiệu một Giáo úy dưới tay đi giải thích tình hình với Tả Thừa tướng, còn mình tiếp tục bận rộn công sự.

Giáo Úy đi tới bên cạnh Tả Thừa tướng, thấp giọng nói:

- Vừa mới nhận được Phi Cáp truyền thư, Yến quân xâm phạm biên giới.

Gã nói to hơn:

- Là tin tức từ trạm gác Chiết Tử.

Câu đầu tiên khiến cho Hồ đại nhân giật mình, câu thứ hai lại khiến lão ngậy người ra, nhú mào hỏi lại:

- Không phải Chiết Kiều Quan, là trạm gác ở Chiết Tử?

Giáo úy trình trọng gật đầu:

- Dấu ấn trên thư vẫn còn rõ, trạm canh Chiết Tử tuyệt sẽ không sai.

Ở biên quan, giữa Chiết Kiều quan và Hồng thành cứ mỗi năm trăm dặm lại có một trạm gác, bảy mươi dặm có tổng cộng mười hai trạm gác, trạm gác Chiết Tử chính là trạm gác thứ nhất khi từ Chiết Kiều Quan đi về hướng nam năm trăm dặm.

Chiết Kiều quan ở phía trước, trạm canh Chiết Tử ở đằng sau, quân Yến xâm phạm biên giới cố nhiên là bất ngờ, nhưng về tình về lý, tin tức quân địch đột kích hẳn phải từ Chiết Kiều Quan truyền đi mới đúng, không tới lượt trạm canh Chiết Tử truyền thư.

Tả Thừa tướng neho mắt, chậm rãi hít một hơi.

Trừ phi Chiết Kiều quan vô thanh vô tức bị quân Yến phá hủy, ngay cả Phi Cáp cũng không kịp thả ra.

Mà quân tình từ trạm canh Chiết Tử truyền đi đã nói lên, thiết kỵ Yến quốc đã đột phá biên quan, chỉ còn cách Hồng thành sáu mươi dặm, tới khi gấp rút sẽ đánh nhanh tới...

Chiết Kiều quan đóng trọng binh có mãnh tướng, tường thành vừa cao vừa sâu, cho dù là địch nhân đến có hùng mạnh nữa cũng làm sao có thể đột ngột như thế, ít nhất thời gian truyền thư cũng phải có... Lại liên tưởng đến đám mây đen vừa mới đè nặng trên đầu mình mấy hôm vừa rồi, lạo dịch suýt bùng nổ trong Hồng thành, Tả Thừa tướng chỉ thấy da đầu gáy ùng ùng, chuyện đã rất rõ ràng rồi.

Cách một tiếng nhỏ, là tiếng nắm tay đầm xuống bàn, Tống Dương cũng hiểu ra nửa thi thể còn lại của Vưu Thái y hẳn được chôn ở Chiết Kiều Quan.

Lúc này lại có quân tước bay vào trong thành, truyền thư quân tình thứ hai đã truyền đến cũng tương tự lá thư trước.

Yến quân suốt đêm đi vội, mục tiêu nhắm thẳng Hồng thành, chỗ khác nhau duy nhất là từ “Trạm gác Chiết Tử, Yến quân chỉ cách năm dặm”.

Không cần nghi ngờ gì cả, biên quan trọng trấn Chiết Kiều Quan đã xong rồi.

Mà Tống Dương hiện giờ vẫn ở trong Hồng thành, mặc dù nó không mang ý nghĩa tiền tuyến thực sự, nhưng nó ở ngoài biên quan, là cửa phòng ngự đầu tiên của Nam Lý, cũng có vị trí quan trọng, trong thành quân mã hoàn mỹ, thành thủ đại nhân cũng là một tướng tài, từng quân lệnh được truyền xuống, toàn thành chấn động, chuẩn bị nghênh kháng cường địch.

Rất nhanh, quân vụ đã được an bài tổng thể thỏa đáng, thành thủ lúc này mới đi về phía Tả Thừa tướng, không đợi y mở miệng, Tả Thừa tướng đã giành nói:

- Chuyện binh gia và điều độ quân mã lão phu tuyệt sẽ không dính vào. Ta mang theo ba trăm cấm quân từ Hoàng thành tới, quy về dưới trướng tướng quân, tùy ý điều động. Nhân số tuy ít nhưng bọn họ cũng là quân nhân, cũng có chức trách bảo vệ quốc gia.

Nói xong, lão lại suy tư:

- Hay là.....trình bày toàn bộ chân tướng trận ôn dịch hôm qua đi.

Thành thủ mừng rỡ:

- Mạt tướng vốn có ý này, đang muốn xin đại nhân đồng ý.

- Dùng sự ác độc của người Yến kích thích sĩ khí Hồng thành, đúng là nên làm như thế.

Tả Thừa tướng gật đầu:

- Lão phu chỉ là quan văn, muốn giết giặc nhưng không thể cầm đao, cũng không thể làm được gì nhiều.... Khi người Yên đến, ta sẽ đi lên thành lầu, cùng tướng sĩ Hồng thành gánh lấy vinh nhục.

Lúc này, thành thủ đại nhân lại do dự.

Thấy y do dự, Hồ đại nhân hiểu sai ý, lắc đầu:

- Tướng quân hiểu lầm rồi, trèo lên thành không phải đốc chiến, lại càng không ra lệnh lung tung, chỉ muốn khích lệ sĩ khí, vấn đề an toàn không cần tướng quân quan tâm.

- Đại nhân nghĩ nhiều rồi.

Thành thủ lắc đầu:

- Ý mặt tướng là.... Trận này.... Có chắc sẽ đánh trên đầu thành?

Hồ đại nhân khó hiểu nhíu mày nhìn thành thủ, y dẫn lão vào trong nhà, ngồi trước một cái bàn dài.

Trên bàn rải một tấm quân đồ thật lớn, trên đó vẽ địa thế nơi hai nước giao nhau, binh mã đại doanh trong trấn đều có đánh dấu rõ ràng.

Hai nước cùng nhau tồn tại hơn trăm năm, trọng binh tập kết ở đâu cũng biết, thành thủ chỉ chỉ vào bản đồ:

- Hồ đại nhân mời xem, lấy năm trăm dặm về phía bắc Chiết Kiều quan làm hạn định, trong Yên cảnh đóng bảy tòa đại doanh, cùng nhau hô ứng trấn thủ biên giới. Mỗi tòa đại doanh có tới hai vạn người, tổng cộng hơn mười vạn binh mã, nhưng có thể trực tiếp xuất binh xâm phạm biên giới lại không để cho chúng ta phát hiện chỉ có một tòa đại doanh.

Bảy tòa đại doanh, mười vạn hùng binh, phân bố trên một trăm năm mươi dặm, đây mới chỉ là biên quan giáp với Nam Lý, không khó để nhìn ra Yên quốc cường thịnh đến thế nào... Yên phòng bố trí đủ để khiến cho tiểu quốc Nam Lý kinh sợ, nhưng dưới tình huống bình thường, Yên muốn xâm lược quy mô lớn, ít nhất trước hết phải tập trung cả bảy tòa đại doanh lại, là chuyện không thể.

Mà ở biên cảnh giáp giới, song phương cùng phái ra gian tế, không đếm nổi có bao nhiêu thám tử lui tới, nếu gần đây có điều động quân sự trọng đại tuyệt đối không tránh được đôi mắt của đối phương.

- Trước đó chưa bao giờ nhận được tin Yên quân tập kết hoặc đại quân xuất quân thăm dò.

Thành thủ nói chắc chắn, ý tứ đã hiểu, Yên quân chưa từng tập kết binh lực, cũng chỉ dùng một tòa binh mã gần Chiết Kiều Quan nhất kia.

Sắc mặt Hồ đại nhân thoải mái hơn một chút:

- Yên quân xâm phạm biên giới nhiều nhất hai vạn người?

Thành thủ nói nhanh hơn, không tính số lượng kẻ thù:

- Người Yên đầu độc muốn hủy diệt hai thành của chúng ta, trận này bọn họ chuẩn bị không đánh mà thắng. Trước đó sẽ không định dùng sức mạnh tấn công, lúc này có lẽ bọn họ đang nghĩ Hồng thành cũng giống như Chiết Kiều Quan, bị ôn dịch giết sạch rồi.

- Chuẩn bị không đủ, trong lòng khinh địch... không phải khinh địch mà là không nghĩ rằng sẽ có kẻ thù. Còn nữa, theo như khoảng cách giữa quân tước Chiết Tử, Chiết Sửu hai trạm canh này thả ra có thể tính ra được tốc độ kẻ thù đi tới, mặt tướng đã tính qua, tốc độ như vậy chỉ có thể là kỵ binh, là kỵ binh toàn lực bốn tấu.

Yên quân chỉ dùng một đại doanh, toàn lực chỉ có hai vạn quân, nhưng tới lúc gấp rút đi tới lại là kỵ binh. Đại doanh hai vạn người có thể có sáu ngàn kỵ binh đã giới rồi.

- Mà bảy mươi dặm đường cũng đủ để bọn họ tiêu hao mất nửa sức lực. Vả lại uy lực của kỵ binh là tấn công trên bãi đất rộng, bọn họ không công được thành. Chiết Kiều Quan trúng độc không đánh mà bị phá,

nhưng Hồng thành ta không bị ảnh hưởng, vẫn có tinh binh mãnh tướng, đại nhân không cần lo lắng. Mà quan trọng nhất, kỵ binh sợ nhất là chiến đấu trên đường phố!

- Nếu để cho Yến kỵ vào trong thành.... Trời đã tối muộn, mây đen đầy trời, Yến quân chỉ nghĩ Hồng thành đã chết; thiên thời ở ta; địa lợi ở ta; người Yến ác độc, quân dân Hồng thành lòng đầy căm hận, vả lại mặt tướng dưới trướng có mười ba ngàn chiến sĩ dũng mạnh gấp hai lần Yến kỵ - nhân hòa cũng ở ta!

Thành thủ Hồng thành quen thuộc mỗi con phố mỗi cái ngõ, y hít một hơi, ôm quyền khom người:

- Xin Thừa tướng chỉ cho biết, trận này đến tột cùng là nên đóng cửa đánh chuột hay đánh ở đầu thành, hay mở bốn cửa ra ngoài thành một đánh một công?

Đồng Lam Phương

105. Chương 16: Trút Hận

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 16: Trút hận

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đóng cửa, quân sĩ treo lên thành, mấy ngàn Yến kỵ đổi sang quần áo nhẹ, ngay cả khí giới công thành cũng không mang, muốn đánh vào Hồng thành cũng chỉ là việc nhỏ, gần như có thể khẳng định một trận chiến nay không cần đánh cũng thắng... Yến kỵ cũng không vội, vừa thấy Hồng thành cảnh vệ im ắng, giật mình thúc ngựa tới: bốn cửa mở rộng dẫn Yến quân vào thành, thành thủ có năm chắc sẽ diệt toàn quân Yến kỵ, nhưng đấu võ trong thành không tránh được sẽ làm hại đến dân chúng, nhưng quan trọng hơn là Nam Lý dám làm thế sao?

Yến quân chỉ điều động một đại doanh, không phải đến diệt Nam Lý, giống dương oai hơn... Nói vậy, lựa chọn đầu tiên dù sao cũng hợp lý hơn, dù sao Chiết Kiêu quan cũng đã xong rồi. Nhưng Nam Lý đã bị tát một cái, cần rằng nhẫn nại cũng sẽ thực sự uất ức. Nhưng lựa chọn thứ hai, cũng coi như tát lại cho Đại Yến một phát, so với vị Cảnh Thái Hoàng đế kia sợ chưa chắc đã được coi là ngang tài ngang sức, cứ chờ xem.

Mặc dù biết rõ không còn quá nhiều thời gian, nhưng cũng không dám tiếp tục chậm trễ, Tả Thừa tướng vẫn còn do dự, cho tới khi Tổng Dương bước lên phía trước mới cúi xuống thăm thì gì đó mà chỉ có lão mới có thể nghe được, Hồ đại nhân lúc này mới giật mình bừng tỉnh, hạ quyết tâm, nói với thành thủ:

- Thù Chiết Kiêu quan phải báo. Mở cửa, tắt đèn, giả chết dụ địch, địch sắp sửa đi thì quân tốt thả tay giết!

Ánh mắt thành thủ sáng lên vui mừng, truyền lệnh cho Giáo úy đằng sau:

- Bắt tử tù trong ngục, người Yến trong thành ra, bóp chết, nhớ rõ là bóp chết, không thể làm chảy máu bị thương! – Tử thành cần người chết giả dạng, khi chiến tranh không có người vô tội, người Yến trong thành này trước được Yến quốc buông tha, lại bị Nam Lý giết!

Hồ đại nhân lại quay đầu gật gật với Tổng Dương:

- Đa tạ tiên sinh chỉ điểm!

Những lời Tổng Dương vừa nói chỉ có hai chữ: Giải được!

Mưa vẫn chưa dứt, Chiết Kiêu quan và Hồng thành đều là ổ dịch, Yến quân đã dám đến hẳn sẽ không sợ trận lạo dịch này, chắc chắn trước đó đã ăn được vật đối kháng.

Nghĩ sâu một chút, chuyện hôm nay xảy ra tuyệt đối không phải chỉ là muốn giết đoạt lấy hai tòa thành, mà vấn đề là trong tay Đại Yến đã xuất hiện một loại vũ khí đáng sợ, bất kể nghĩ theo góc độ nào, Nam Lý cũng phải tìm được cách khắc phục, phải tìm ra được giải được, nếu không sau này thực sự sẽ không thể vượt qua.

Bắt địch, lục lấy thuốc giải...

Người Nam Lý không biết chó của Cảnh Thái đã về, đương nhiên cũng không nghĩ ra vì sao Đại Yến lại đột nhiên tấn công Chiết Kiều quan, Hồng thành, tuy nhiên, thực ra thì đám người Tống Dương, Tả Thừa tướng cũng có thể đại khái đoán ra được phần nào, trong thảm họa biên ải lần này, ít nhất cũng ẩn dấu một mục đích của Yến quân: thử thuốc.

Tống Dương không kể công:

- Ta không có nhắc, Hồ đại nhân cũng sẽ nghĩ ra.

Tả Thừa tướng không khách sáo, tiếp tục hỏi một vấn đề khác:

- Chiết Kiều quan đã gặp phải bị ôn dịch thảm sát bữa bãi..., thế nào cũng phải có được giải được, bất kể bao lâu thời gian.

Nhất thời còn không tìm được từ ngữ thích hợp, nhưng Tống Dương cũng có thể hiểu được ý tứ của lão, đáp:

- Mưa không ngừng, dịch độc sẽ không tan. Nếu tới bình minh mưa tạnh, chỉ sau sáu canh giờ dịch độc sẽ tự biến mất, ở đó sẽ không có vấn đề gì cả.

Bảy đại doanh quân Yến đều lấy chữ Đoạt làm tên, từ cái tên cũng có thể nhìn ra tâm tư của chúng đối với Nam Lý. Mà binh mã bảy tòa đại doanh, nhánh tinh nhuệ nhất cũng là gần Nam Lý nhất: Đoạt Sơn Doanh.

Hơn nửa tháng trước, một thương đội người Yến bỗng đến đây, bộ dáng thủ lĩnh thương đội béo tròn dễ gần, tuy nhiên trong tay y cầm thánh chỉ, trong ngực cất hổ phù. Đoạt Sơn Doanh Chỉ huy sứ Giang Ân không dám chậm trễ, vội vàng mời mật sử thượng tọa, khom người lĩnh mệnh. Nhưng sau khi mật sử nói rõ, Giang Ân ngây ra... Muốn Đoạt Sơn Doanh chuẩn bị xuất chiến, chỉ một doanh của mình tấn công Chiết Kiều Quan, hoàn toàn vô vọng.

Hậu phương và viện quân thì sao?

Chỉ bằng một mình đại doanh này của y, dưới trướng quân sĩ có tinh nhuệ tới cỡ nào đi nữa, muốn cường công Chiết Kiều quan cũng là nói si nói mộng, một cái này còn không xong, mật sử không ngờ còn muốn y đánh hạ Hồng thành sau lưng Chiết Kiều quan.

Nhưng hổ phù đại biểu quân quyền, lời mật sử là quân lệnh, Giang Ân ngoại trừ lĩnh mệnh, không còn biết nói gì hơn. Cuối cùng, mật sử cũng nói một câu công đạo, bảo y an tâm, không cần nóng, chờ hiệu lệnh của lão, việc này là cơ mật, tuyệt không thể để lộ tin tức ra ngoài, ngay cả Đại tướng quân tổng quản bảy đại doanh cũng không cho nói. Sau đó lão quay về thương đội tiếp tục khởi hành đến Nam Lý.

Ba ngày trước, mật sử từ Nam Lý quay về đại doanh, vẫn phải để đại nhân chờ đợi. Những chuyện có liên quan đến quân vụ mật sử cũng không nhúng tay, tất cả chuẩn bị đều giao cho Giang Ân. Thẳng tới trận mưa to bất ngờ sáng sớm hôm qua – sắc mặt mật sử đầy vui mừng, lấy đồng hồ cát ra tính toán thời gian, đồng thời hỏi Giang Ân:

- Quân xuất chinh tổng cộng có bao nhiêu người?

- Hai ngàn người đóng giữ bản doanh, mười tám ngàn lính tinh nhuệ bất cứ khi nào cũng sẵn sàng xuất chinh.

Mật sử gật gật đầu, hỏi người hầu sau lưng:

- Mười tám ngàn lính, đi làm đi.

Lại nhìn Giang Ân:

- Trước khi xuất chinh cần ăn được vật, việc này cần tướng quân phối hợp.

Tùy từng mật sử trên xe đỡ một hộp hàng xuống, trong cái bình màu vàng này chứa toàn thuốc bột màu vàng, thuốc bột được hòa tan trong nước phân phát cho tất cả binh lính tham chiến uống. Sau khi người cuối cùng uống xong, quân lệnh lập tức truyền xuống, Đoạt Sơn Doanh phát động, lao thẳng tới Chiết Kiều Quan.

Giang Ân nằm mơ cũng không tưởng nổi tình hình sẽ diễn ra như vậy: Cửa thành Nam Lý khép hờ, một thành toàn thi thể rách cổ họng, hai mắt đỏ au, nằm lung tung lẫn lộn... Mở to mắt nhìn khắp thành đều là như vậy. Ngoài trời sấm sét ỳ ùng, mưa vẫn to không ngớt, xung quanh còn có đại quân nhân mã rầm rập, toàn là những tiếng ầm ỹ bên tai nhưng Giang Ân lại chỉ cảm thấy yên tĩnh không một tiếng động, phẳng phất như đang lạc giữa cõi u minh dày đặc.

Nhưng rất nhanh, từ kinh ngạc biến thành mừng như điên, sợ hãi biến thành phấn khởi. Hóa ra hết thảy đều đã sớm có an bài, Giang Ân y đã gặp may rồi, không duyên không cớ đã nhặt được một đại công từ trên trời rơi xuống!

Theo như chuẩn bị trước đó, quân đội Đoạt Sơn Doanh chia làm nhiều tiểu đội, được quan trên dẫn dắt chạy vào các ngõ nhỏ cụp bót toàn thành.

Mật sử cũng đã phái ra một tiểu đội xâm nhập vào trong thành, Giang Ân hiểu được đây không phải chuyện mình nên biết, chỉ truyền lệnh thuộc hạ toàn lực phối hợp. Không lâu sau khi hồi báo truyền đến, quân kỳ Chiết Kiều quan đã bị hạ xuống, quân ẩn của quan Nam Lý cũng bị quân binh tìm được, lúc này tiểu đội do mật sử trực tiếp chỉ huy cũng đã quay về, bọn họ ôm về một cái bọc kín, căng phồng, nhìn qua có vẻ không nhỏ, chừng nửa người.

Quan trọng nhất là những thứ kia đều đã tìm được rồi, mật sử không muốn tiếp tục đợi nữa, khẽ nói với Giang Ân vài câu... Rất nhanh quân lệnh truyền xuống, Đoạt Sơn Doanh phân làm hai đội, kỵ bộ binh tập kết theo chủ tướng rời Chiết Kiều quan, dùng tốc độ nhanh nhất vội vàng phóng tới Hồng thành, đại đội bộ binh tiếp tục ở lại lực soát.

Đánh giá của thành thủ Hồng thành về kỵ binh Đoạt Sơn Doanh, về số lượng thì vô cùng chính xác, Đoạt Sơn Doanh không nhiều không ít, vừa xinh có sáu ngàn kỵ binh, nhưng về chất, thành thủ Hồng thành đã xem nhẹ đội quân tinh nhuệ Đoạt Sơn Doanh, còn có một ngàn hồng mâu trọng kỵ.

Là xem nhẹ, nhưng cũng là đánh giá cao. Chỗ đáng sợ của trọng kỵ không cần phải nói, nhưng bọn họ không thiện cấp tốc bôn tẩu, đều bị để ở lại đại doanh, Yến kỵ đánh tới Hồng thành chỉ có năm ngàn quân.

Giang Ân vội vàng hăng hái đi trên đường, mang theo cảnh vệ bên người cưỡi ngựa vài ngày truyền báo, trên đường phát hiện có trạm canh gác bí mật của Nam Lý, y cũng không để ý, cho dù trạm gác có phát tin báo tới Hồng thành thì sao? Hồng thành sớm đã chết cả rồi!

Tăng sáng Hồng thành đã lơ mờ hiện ra.

Cửa Bắc Hồng thành trong ngoài đều ngập tràn trong làn mưa nặng nề, cũng thấy đại dịch tàn sát thê thảm như thế nào.

Đầu tiên là phái một tiểu đội vào trong thành điều tra, một lát sau có tin truyền ra, gần cửa thành không giống như bình thường, không có người sống chỉ có người chết, lập tức Tiểu úy lao vào trong thành điều tra, Giang Ân không đợi nữa.

Khi ở Chiết Kiều quan y đã từng cẩn thận thăm dò trạm gác, lúc ấy sắc mặt mật sử đã có vẻ khinh thường, Đoạt Sơn Doanh lại càng tiểu tâm, lại càng không tin mật sử.

Chiết Kiều quan đã đủ chứng minh thủ đoạn mật sử rất cao minh, Hồng thành trước mặt cũng không khác Chiết Kiều quan là mấy, tình hình không cần nghĩ cũng hiểu, không cần phải thăm dò, Giang Tướng quân ra lệnh một tiếng, đại đội nhân mã vào trong thành.

Vẫn là chia ra từng tốp nhỏ, vẫn là từng tiểu đội đơn độc hành động, nhưng lần này, mới vào thành không bao lâu, một tiếng pháo nổ rung động cả tử thành, cung nổ như mưa, lúc này không biết bao nhiêu tay đao

sắc bén của Nam Lý không biết từ đâu xuất hiện, thi nhau đánh tới, nháy mắt tiếng hô sát đã vang khắp Hồng thành!

Trước đó Yến tặc muốn dùng độc sát diệt toàn thành, may được Tả Thừa tướng kịp mang theo kỳ sĩ nhìn thông suốt âm mưu, Hồng thành mới có thể bảo tồn. Trước đó ở Chiết Kiều quan đã không may mắn mà toàn quân bị diệt. Người Yến đặc ý vây vào tiến vào thẳng trong thành. Tin tức liên tiếp được truyền khắp đại quân Nam Lý, họ biết được chân tướng, quân binh cả kinh, vừa giận lại vừa hận, chưa kể quan trên khích lệ sĩ khí, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: người Yến đến đây đi!

Đoạt Sơn vô phòng, Hồng thành có chuẩn bị: người Yến thất kinh, sĩ khí Nam Lý ngút trời, kỵ binh không thiện chiến đấu trên đường phố, thành thủ biết rõ địa hình, và lại nhân số còn gấp ba, người Yến phân tán đội hình, thể lực tiêu hao, trước trận mưa tên này, hoàn toàn chỉ có một kết quả: một bên giết một bên chết.

Nơi đây không phải u minh tịch tĩnh, rõ ràng là liệt hỏa luyện ngục! Giang Ân quá sợ hãi, quay đầu nhìn mặt sử bên cạnh:

- Đại nhân yên tâm, mặt tướng thề sống chết cũng sẽ hộ tống mật sứ ra khỏi Hồng thành! – Nói xong, đang chuẩn bị kêu gọi tàn binh xung quanh phá vây, không ngờ mật sứ hờ hững lắc đầu:

- Không thể lui. Có một vài đồ vật nhất định phải đem về, xin tướng quân yểm hộ.

Mật sứ vung tay lấy ra tám hồ phù, lạnh lùng nói:

- Giang Ân nghe lệnh. Tập kết dư binh, dồn sức tấn công quân phòng thủ Hồng thành. – Nói xong, xoay người xuống ngựa, quay đầu lại nói với người hầu cận đi theo mình – Đi theo ta!

Mấy người hầu đi cùng đều mặc đồ thương nhân, theo sát bên người, lao vào trung tâm thành.

Giang Ân rống to:

- Quân lệnh trên đầu, hảo huynh đệ theo ta giết vào quân phòng thủ Nam man!

Mấy trăm Yến kỵ, một chi tinh binh tinh nhuệ nhất Đoạt Sơn Doanh cùng kêu lên, theo sát chủ tướng xông vào quân phòng thủ.

Hỗn chiến trong thành, tiếng trống giận và tiếng kêu gào tan lẫn vào nhau, Hồ đại nhân và thành thủ ngồi trên thành, nghe chiến báo không ngừng truyền đến, biết được Giang Ân thu thập lại tàn quân toàn lực tấn công vào quân phòng thủ, thành thủ Hồng thành nói với Tả thừa tướng:

- Đại nhân yên tâm, bằng vào bọn họ, không thể nắm được cơ hội này.

Hồ đại nhân cười lạnh lẽo:

- Chó điên nhảy tường, đánh chết thì thôi, chỉ cần giữ lại con chó đầu đàn.

Lập tức lại cười ôn hòa:

- Trận chiến này của tướng quân tuyệt đối đã đoạt đại công, lão phu sẽ trình lên Thiên tử.

- Điều là bốn phận không dám kể công, hướng chỉ, nếu không có Thừa tướng vào lãnh đạo Hồng thành, mặt tướng đã sớm đoạt mệnh hoàng tuyền.

- Tướng quân khiêm tốn rồi. Tổng Dương và người đều có công lao, cũng không thể gạt bỏ.

Nhắc tới Tổng Dương lão mới giật mình nhận ra hắn đã không còn ở bên cạnh mình, không biết khi nào đi đâu làm gì.

Thi Tiêu Hiểu kia cũng không có, hắn đã cùng Tổng Dương rời đi. Hồ đại nhân nhíu mày:

- Xin tướng quân báo cho thủ hạ trong thành lưu ý hai người Thi, Tổng, đều là kỳ sĩ đương triều, không thể bị chiến loạn làm bị thương.

Thành thủ truyền lệnh, ngoài tìm hai vị kỳ sĩ còn một lệnh khác, quân binh trong thành gia tăng bao vây tiểu trừ quân địch, đối phương là đánh quân phòng thủ, tuy thành thủ chắc chắn bọn họ sẽ không gây ra sóng gió gì, nhưng trong loạn quân khó tránh khỏi cái “chẳng may”, thôi thì sớm bỏ sớm bớt lo.

Khi hai vị đại quan Hồng thành còn đang bàn chuyện, mật sứ Đại Yến nương theo bóng đêm và những tòa nhà yểm hộ, thoăn thoắt nhảy tới gần trung tâm Hồng thành. Đoàn người này tuy ít nhưng ai nấy thân thủ đều mạnh mẽ, không chút tiếng động đi như gió, hiển nhiên có tu vi tinh thâm.

Tuy nhiên, cho dù cẩn thận tránh quân địch thế nào đi nữa cũng không thể tránh được vài lần bị binh lính Nam Lý đón đầu được, lao lên liều chết đánh tới. Nhờ vào võ công xuất sắc và binh sĩ Nam Lý dồn hết cảm tức vào đám Giang Ân, mật sứ cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm, đồng thời bên người không ngừng tổn thất từng từng. Cuối cùng lão cũng tới được mục tiêu của mình: cái miếu đồ nát của Thi Tiêu Hiểu, nơi lần trước Tổng Dương phát hiện ra dấu hiệu của lạc địch, con đường phồn hoa nhất Hồng thành.

Ác chiến trong thành cơ bản tập trung ở cửa bắc, và chỗ Giang Ân, hai nơi đó và chỗ này cách nhau rất xa. Trong các cửa hàng, người hầu sớm đã sơ tán hết cả, trên con phố dài vắng ngắt đầy tiêu điều, mật sứ rảo bước nhanh hơn, đi một mạch tới cái gốc cây lần trước đã phát hiện ra xác Vu Thải y, nhưng khi bọn chúng chạy đến, còn chưa kịp đào bới, trên đầu đột nhiên có tiếng vang lên:

- Đừng tìm, không có ở đây đâu.

Vừa dứt lời, ánh đao chợt lóe, từ tán cây ào xuống!

Một màu đỏ sẫm, một đoản đao cong cong như ngọn gió...

106. Chương 17: Con Rối

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 17: Con rối

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hồng quang loang loáng, màu sắc từ thân đao, tìm không thấy chút sát khí mới cúi xuống dịu dàng; mà khí thế một đạo này tạo nên, như lang, như hổ, như sấm nện một nhát.

Ánh đao hoàn toàn tương phản với thể đao, tuyệt không ứng cùng tồn tại nhưng kiên trì tập luyện sẽ xuất hiện. Thời gian luyện tập, hồng quang biến thành huyết sắc, sấm đánh theo gió rít tan đi.

Ba đầu người rơi xuống đất.

Tổng Dương xuất hiện, thuận tay đánh Hồng Tự, máu đỏ xuống, nhìn thấy mật sứ nước Yến:

- Người là thủ lĩnh?

Đám người này vẫn như trước, mặc dù bị tập kích bất ngờ, vẫn duy trì được trật tự, bảo vệ mật sứ lui về phía sau, nhưng cũng bởi vậy bị Tổng Dương nhìn ra được ai mới là người cầm đầu thực sự.

Con người của mật sứ Yến quốc mạnh mẽ co rút lại, đang muốn trả lời không ngờ hồng quang đã xuất hiện trước mặt! Thể của Long tước mãnh liệt, ánh đao Hồng Tự uyển chuyển, Tổng Dương tiếp tục liều chết tấn công tới. Không nghe thấy kêu to rống giận, không nghe thấy tiếng kêu khóc thảm thiết chỉ có tiếng binh khí giao nhau vang lên kịch liệt và tiếng đao cắt vào da thịt buồn thảm, bảy tám người ngồi trong phố dài yên tĩnh buồn bực đầu đầu, công phu của Chú Hương, cao hơn người Tản Tang, Tổng Dương tung hai chưởng đánh vào trên mặt mật sứ.

Hiệu lực gây khó dễ vừa đúng lúc, không tổn thương tính mạng lại đánh rớt đầy răng trong miệng y, một cái cũng không chừa lại, đến cái răng hàm đang nằm sâu bên trong cũng không ngoại lệ.

Cánh tay trái của Tống Dương chém một nhát, miệng vết thương sâu, máu tươi từ khe chảy ra, hấn căn bản không nhìn vết thương của mình, cùng lúc thu đao liền giơ tay nắm lấy cổ của đối phương. Sau khi khống chế kẻ thù, Tống Dương quay đầu lại hô:

- Xuống dưới hỗ trợ.

Đột nhiên một trận cành lá rung loạn, Thi Tiêu Hiểu cũng từ trên tán cây nhảy xuống:

- Làm cái gì...

Tống Dương chỉ mấy cổ thi thể nằm dưới chân:

- Cần quần áo của bọn họ.

Thi Tiêu Hiểu không nói hai lời, lột hết quần áo của người chết, tháo một bao đồ ở sau lưng, túm tên tù binh chạy về ngoài thành... Kỵ binh Yến đến lúc đó, Tống Dương liền rời quân phòng thủ, người bên ngoài cũng không phát hiện, chỉ có hòa thượng áo trắng mới phát hiện ra, hơn nữa còn đi theo xuống dưới.

Trên đường trở về Nam Lý binh lính phát hiện Tống Dương, lên tiếng đón tiếp Tống Dương cũng không để ý, lính giữ cửa không dám động thủ, đương nhiên cũng không có cách nào cản lại đành báo với quan trên... Khi Tả Thừa tướng biết được hai vị kỳ sĩ không việc gì, bọn họ sớm đã tiến ra cửa bắc, đi vào trong rừng rậm hoang vắng ở ngoại thành.

Thi Tiêu Hiểu cũng không ngờ cũng một thân võ công tốt, đuổi theo phía sau long tước tuy rằng giống như gắng sức, nhưng miễn cưỡng cũng đợi Thượng Khẩu và Tống Dương dừng lại, Thi Tiêu Hiểu trán đầy mồ hôi, sau khi thở dốc vài cái mới hỏi:

- Người làm sao biết được, người Yến sẽ trở lại lấy đi độc nguyên?

Phát hiện xác chết của Vưu thái y bị khinh nhờn, Tống Dương hận muốn chết, giận muốn điên, cảm xúc mãnh liệt so với khi Vưu thái y khẳng khái chịu chết cũng không kém chút nào, nhưng tỉnh táo lại, suy nghĩ những việc tuần tự xảy ra khi Tống Dương xuất hiện thì có hai điểm nghi ngờ.

Nghi ngờ đầu tiên là: vì sao chỉ mới có một nửa...

Lạo dịch cần thi thể mới có thể phát tác thành độc nguyên, người Yến nắm phương pháp này muốn tàn sát hàng loạt dân trong thành làm cuộc thí nghiệm thuốc, nhiều có thể vận chuyển tới hai thi thể một lần, một chôn nơi Chiết Kiều, một được chôn cất ở Hồng thành. Cần gì hấn mở cửa, hai thành đều giấu một nửa? Không ngoài một đáp án:

- Có thể tạo thành bạo dịch, thi thể độc nguyên phải còn nguyên khối, nhưng người Yến muốn tiêu diệt hai thành phố này, cho nên mới đem “cậu” chia làm hai.

Muốn dùng thủ thuật độc ác, không chỉ cần có luật riêng, còn cần vật độc đặc thù.. Mặc dù người Yến tìm được phương pháp riêng sớm đã thất truyền không có tài liệu phù hợp cũng thực không tốt. Vưu thái y cả đời nghiên cứu độc nói, trong cơ thể ông tích góp từng chút một vô số chất kịch độc, nói không chừng cơ thể ông đúng là thích hợp trở thành tư liệu nghiên cứu bạo dịch.

Nghi thông suốt vấn đề thứ nhất thì nghi hoặc thứ hai xuất hiện:

- Vì sao lại là Vưu thái y?

Lúc trước Vưu thái y nói khi bạo dịch xảy ra, cũng không có gì dị thường, chỉ có điều bộ dạng nói chuyện phiếm, ông cũng không biết phương pháp tạo ra thuốc giải bạo dịch, nhưng ông biết rõ ràng nên tránh thì như thế nào, biết rõ nên tránh bệnh dịch như thế nào, cũng cần thận giảng giải cho Tống Dương nghe... Đối với độc thuật thất truyền này, ông ta cần gì phải giảng giải cho Tống Dương cần thận? Một kẻ vốn tính cách lười biếng?

Có lẽ, Vưu thái y đoán biết thân thể mình sau khi chết thích hợp tạo thành bạo dịch, mới có thể được người ta chế thành độc nguyên?

Đối với hiểu biết sau này của mình, Tống Dương cảm hận thế nào cũng không làm được chuyện gì, nhưng cái có thể khẳng định chính là, đối với bạo dịch mà nói, Vưu thái y là người duy nhất phù hợp.

Vưu thái y từng nói, lạo dịch độc nguyên có thể sử dụng lặp lại, người Yến sẽ không bỏ qua cuộc tàn sát lớn của bọn họ, nếu Vưu thái y là duy nhất, người Yến nhất định sẽ thu hồi độc nguyên lại.

Quả nhiên người tới lấy xác đã đến.

Tổng Dương không nghĩ tới việc giải thích thao thao bất tuyệt cho Thi Tiêu Hiểu, chỉ trả lời hai chữ:

- Đoán vậy.

Đi theo dùng sức nhéo mật sứ nước Yến một phát bịt miệng không nghe được tiếng kêu thảm, chỉ mới vù, một tiếng vang nhỏ, mái tóc đen thui rậm rạp chỉ giựt một cái, bên dưới lộ ra một cái đầu trọc lốc, còn chín đầu sọc hương mới nguyên.

Thi Tiêu Hiểu a một tiếng, kinh ngạc nói:

- Là một hòa thượng.

Chợt sắc mặt trầm xuống:

- Chỉ có hai chữ “khinh nhờn” “từ bi” , a tỳ địa ngục sẽ có một chỗ dành cho người.

Tổng Dương cũng không có ý khác.

Thủ đoạn của trận lạo dịch này và người Yến năm đó hung hăng ăn cắp mười hai xác chết người Sơn Khê Man mục đích cũng giống nhau: mà Vưu thái y cùng Quốc sư nước Yến không hiểu có liên hệ thế nào, hiện tại long tước đao ở triều đình nước Yến, sớm đã khiến Tổng Dương hoài nghi ngờ kẻ thù đó của “cậu”, chính là Quốc sư nước Yến.

Cho tới bây giờ mọi chuyện rốt cuộc đã lắng xuống, trừ phi kẻ sát hại Vưu thái y xuất hiện, nếu không làm sao biết được thi thể của ông ở đâu?

Trừ phi có thể khiến cho quốc sư lấy thi thể luyện thành dịch bệnh, nếu không sao lại dùng thủ đoạn lấy Vưu thái y ngâm chế thành độc nguyên?

Lại thấy đệ tử của Quốc sư, lần này còn phân thân làm mật sứ triều đình... Tổng Dương chậm rãi thở ra một ngụm hơi dài, hồi đối phương:

- Những thi thể khác ở nơi nào, răng lợi của mật sứ rơi ra, yếu huyết bị khống chế, muốn mình kết thúc cũng không có biện pháp nào, nghe vậy bật cười quái dị:

- Ta bị trọng thương có quân che chở, người đừng hòng mua chuộc được ta.

Tổng Dương cũng cười, không lên tiếng, nắm lấy cánh tay của đối phương nhìn nhìn, lập tức há mồm ra cắn thêm một miếng!

Cắn một miếng, Tổng Dương nhắm hai mắt lại, miệng khẽ mấp máy, rõ ràng hắn đang thưởng thức hương vị máu tươi của đối phương, một lát sau, Tổng Dương dường như thưởng thức ra hương vị, Thi Tiêu Hiểu từ bên cạnh nhìn, chỉ cảm thấy gãi đầu trọc không rét mà run. Bên cạnh Tổng Dương lại nắm lấy tay đối phương, lúc này lại không ngừng lướt qua rồi dừng lại, đối lại làm miếng to. Liên tục nuốt ba ngụm máu tươi, Tổng Dương mới ngẩng đầu lên, khoe miệng đỏ sẫm, rút xuống đầy vết máu, nhìn về phía Thi Tiêu Hiểu hỏi:

- Người có muốn thử một chút?

Thi Tiêu Hiểu vội vàng lắc đầu, Tổng Dương cũng không miễn cưỡng, giơ tay từ trong túi lấy ra Mộc Linh Đương màu hồng mà A Y Quả đã đưa cho mình, tuyệt không thèm để ý báu vật này, đặt trên mặt đất đập vỡ... Đợi hơn nửa canh giờ, trường thảo bên trong bỗng nhiên vang lên tiếng trùng tước bay vù vù kêu kỳ lạ, một đầu bò sát giống như cóc rất nhanh đi đến, đảo xung quanh Mộc Linh bị hắn đập vỡ.

Phía sau loài bò sát, còn có Hắc Mộc Dao A Y Quả.

Mưa to tám vị kỳ sĩ đều được tiến bước, sau lại nhận được phi tước truyền tin, biết được trong thành không việc gì thì bắt đầu lên đường về, tuy nhiên bọn họ chạy trốn hiện cũng xa, kỵ binh Yến đánh tới lúc bọn họ ở trên đường, cho tới khi trời đổi sắc mới vào thành, Nhận được tin ngàn dặm không ngừng ”A Y Quả

nhANH chóng tới, vừa thấy Tống Dương còn lạnh lặn, sắc mặt thông dong, sự lo lắng của A Y Quả lập tức biến thành đau lòng.

Để Vưu thái y thân thể đầy đủ, an lành xuống mồ, có lẽ so với tình mạng của Tống Dương càng quan trọng hơn. Tống Dương hỏi nàng:

- Trước kia khi nói chuyện ta từng nghe nàng nói qua, biện pháp vu cổ thuật biến người thành con rối?

A Y Quả bật cười:

- Dao gia trong núi thần thông quảng đại, thân xác như con người của bù nhìn rơm được xem là móng vuốt sao.

- Giúp ta biến y thành con rối, ta muốn y làm một việc cho ta...

Nói xong, Tống Dương giơ tay chỉ vào mặt sứ nước Yển.

A Y Quả đang cười đột nhiên cứng đờ... Thanh âm vẫn giòn tan, nhưng giọng điệu đặc ý đó yên lặng tản ra:

- Người rối này không phải dễ lạc như vậy...

Tống Dương trừng mắt nhìn nàng:

- Làm không được, nàng trước đây khoát lác?

- Chớ có mặt dày, đúng vậy, đó là pháp thuật này cao siêu, ta còn luyện tập chưa tới hai mươi năm.

Hắc Khẩu Dao cười ha hả, rất hiếm thấy, một chút ý tứ, trên mặt nàng lộ ra chút thần sắc:

- Ta còn chưa được thử qua, cơ hội luyện tập như thế nào có thể bỏ qua...Ba ngón tay cẩn thận.

Ba ngón tay của Hắc Khẩu Dao chỉ đầu, chính là tam thành, ý tứ ở trong đó.

Tống Dương mặt mày phấn khởi:

- Ba thành thì ba thành thôi...

Nói được nửa câu, A Y Quả liền lắc đầu cắt ngang:

- Vừa rồi ta còn chưa nói xong, xác con rối chỉ có thể dùng kẻ điên để làm, có được kẻ điên, mới có thể nhắc tới cơ hội ba thành đó.

Tống Dương gật đầu, đồng ý nói:

- Giao cho ta, chờ ta một chút.

Nói xong, lệnh cho mặt sứ nước Yển đi vào sâu trong rừng, không lâu sau, âm thanh thảm thiết như bệnh tâm thần đột ngột vang lên, trước sau không ngừng... Ước chừng khoảng nửa canh giờ, Tống Dương kéo lão tăng trở lại. Trên thân lão tăng vết thương không rõ ràng, cũng không biết tại sao y lại kêu thảm thiết như vậy.

Mà rõ ràng thuyền trắng, hai mắt lão tăng mê man, thần sắc si ngốc, thân thể thỉnh thoảng co giật vài cái, lúc khóc, lúc cười, mười phần giống bộ dạng kẻ điên.

A Y Quả cực kỳ ngạc nhiên, nhìn Tống Dương nói:

- Ta hiểu được người sẽ dùng Nhĩ Oa hạ độc, nhưng người cho người ta uống thuốc độc gì khiến người ta phát điên vậy?

Tống Dương lắc đầu:

- Không phải thuốc độc làm người ta phát điên, nhưng ta cho y thuốc độc khiến cho y khó chịu được đau đớn, đau đến điên rồi, không cho y hôn mê, không cho y chết, lại nhét trong tai y mấy con kiến, lấy ra không được... Rốt cuộc là điên, có thể kiên trì được lâu như vậy, lão tăng này cũng xem là không tồi.

Mặt sứ nước Yển bị đau hóa điên... A Y Quả nhếch khóe miệng, thần sắc phức tạp, không phải khinh thường hay sợ hãi cách lấy khẩu cung của hắn, Tống Dương tiếp tục nói:

- Tới phiên người, thời gian bao lâu...

Nửa canh giờ, trước hết lấy đứa con trai!

Đi ra ngoài, người ngoài cửa đợi khá sốt ruột, Thi Tiêu Hiểu và Tống Dương ở ngoài bìa rừng đứng đợi, Tống Dương trong lòng có chút manh mối, không muốn nói nhiều lời, Thi Tiêu Hiểu yên lặng đứng một bên, khi ngẩng đầu nhìn lá cây, lúc cúi đầu ngắm cỏ nhỏ, ánh mắt sáng ngời dạt dào phấn khởi, dường như chỉ còn một cây cỏ này trên đời, trong mắt hẳn đều trở nên cực kỳ xinh đẹp...

Không lâu sau khi một chút ánh sáng phía chân trời xuyên qua mây mưa, sắc trời lúc này đã sáng hơn, loạn trong Hồng thành cũng có kết quả đơn giản, năm nghìn kỵ binh Yên chỉ có ba trăm xạ nhân bị bắt giữ, những người khác đều bị chết thảm khi chiến đấu trên đường phố, Giang Ân Đô chỉ huy sứ Đoạt Sơn Doanh bị trói gô lại để trước mặt Tả thừa tướng.

Hồng thành đại thắng, quân dân vui mừng khôn xiết, Hồ đại nhân lại không thể nào vui vẻ. Đánh thắng trận là chuyện nằm trong tính toán, nhưng mục đích của trận đánh lại không thể được như mong muốn, trên người đám tù binh bị bắt giữ, bọn họ không thể lục soát ra thuốc giải.

Không có thuốc giải, lạo dịch, uy hiếp này tựa như âm nghệ nặng nề đặt trên bầu trời, từ đầu tới cuối treo trên đỉnh đầu Nam Lý.

Thành thủ quay sang Hồ đại nhân hỏi nên xử lý với đám tù binh như thế nào, lão nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm:

- Cắt quần áo, bôi phân lợn lên, áp giải đi quanh thành nửa ngày, đợi buổi tra cho xử tử trong thành, lấy một kẻ bắt lương tể vô số anh linh Chiết Kiều quan.

Không phải lão không dám đảm đương, chỉ vì giữ đây không phải là giữ mấy trăm tù binh, cho đại cục cũng không có cái gì thay đổi.

107. Chương 18: Truy Thi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 18: Truy thi

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tăng sáng, Thi Tiêu Hiểu cao hứng, lấy ra một cây sáo nhỏ thổi lên một điệu nhạc du dương, khúc nhạc kết thúc, từ trong rừng soạt soạt có tiếng bước chân vang lên, A Y Quả thi thuật xong, bước ra, như nhặt được vàng, mặt mày hồng hởi, miệng líu lo khoe:

- Cách lão tử, rất thật rất thật!

Không đợi Tống Dương đặt câu hỏi, nàng cười:

- Dụi mắt đi, nhìn cho cẩn thận!

Nói xong, bả ống trúc vào trong miệng... Ống trúc còn chưa phát ra tiếng động gì, từ trong rừng lại một lần nữa vang lên tiếng bước chân soạt soạt, yêu tăng cười cười bước tới trước mặt mọi người.

Tiếng tiêu trúc người ngoài không ai nghe được, nhưng nó chỉ huy được con rối.

Thi Tiêu Hiểu nhìn mà kinh ngạc:

- Thủ đoạn này cũng chỉ có thần tiên mới làm được...

Không ngờ còn chưa dứt lời, bỗng nhiên bình một tiếng, yêu tăng tiến lên đập đầu vào một gốc đại thụ trước mặt.

Lá cây rụng tán loạn, con rối yêu tăng cũng bị bật lùi lại một bước, nhưng ngay sau đó lại bước tiếp lên, không cần hỏi lại đụng vào cây. A Y Quả ôi một tiếng.

Vội vàng đổi tiếng tiêu trúc ra lệnh, yêu tăng mới cứng ngắc xoay người tránh qua đại thụ

Tổng Dương đứng một bên hỏi:

- Có thể nói chuyện không?

A Y Quả nhả cái còi ra, lắc đầu bĩu môi:

- Có thể đi lại đã giỏi lắm rồi, còn muốn bắt nó nói chuyện. Lão tử cũng không phải thần tiên thật sự.

Còn không thối còi khác, yêu tăng sẽ không dừng lại, tiếp tục bước thẳng tắp về phía trước... Tổng Dương đứng bên cạnh nhìn một lát, quay đầu lại hỏi nàng:

- Thay đổi về mặt thì sao?

Yêu tăng lúc nào cũng cười cười, nhìn qua thì không có gì, nhưng lâu một chút sẽ nhận ra có chút ngu ngu.

Nàng hơi do dự:

- Cái này....để thử một chút.

Lập tức tiếng còi lại thay đổi, nhưng yêu tăng thủy chung vẫn là bộ mặt tươi cười, Hắc Khẩu Dao thử vài lần, không kiên nhẫn nữa, vung tay hung hăng tát một cái, chữi loạn lên:

- Cười cái tổ tông tám đời nhà ngươi!

Tát cho y hai cái, yêu tăng vẫn cười... Tổng Dương nhíu mày, Thi Tiêu Hiểu cười khở lắc đầu, nhìn Tổng Dương:

- Ngươi muốn dựa vào nó để cướp lại nửa thi thể kia sợ là không thể được.

Yêu tăng lúc này chính xác là một cái xác không hồn, hiệu quả như vậy, so với dự đoán ban đầu của Tổng Dương hay có thể nói so với những gì trước đó A Y Quả khoác lác thật sự còn kém quá xa. Nhờ vào nó mà đi lừa lấy độc nguyên, quá nhiều sơ hở. Nhưng Tổng Dương cũng không biết phải làm sao, biết rõ nửa thi thể kia ở ngay tại Chiết Kiều Quan, sao có thể bỏ lỡ không tới. Có lẽ hết kiếp này sẽ không còn cơ hội nào khác để lấy lại được toàn bộ thi thể cho lão nhân gia.

A Y Quả cũng biết lần này là mình làm trễ chuyện, thối mấy hơi khiến cho con rối đứng lại, nói với Tổng Dương:

- Hoặc là.... Đưa Tiểu Nam đến, nhờ nàng dịch dung, hóa trang thành con rối này.

Về thuật dịch dung, Tổng Dương càng biết rõ hơn Hắc Khẩu Dao, nếu Nam Vinh ở đây, muốn biến Tổng Dương thành một người khác cũng chỉ là dăm ba phút động tay động chân, nhưng nếu muốn biến hắn thành một người xác định sợ là ba năm tháng cũng không thể hoàn thành. Từ lấy da mặt, nặn sắc mặt, việc nào cũng có rất nhiều chi tiết, làm xong một tấm da người không phải chuyện một sớm một chiều.

Tổng Dương lấy túi châm, trầm ổn thi châm trên mặt yêu tăng, châm cứu thần kỳ, có thể giữ được hai gò má, hắn không ngừng điều chỉnh gân châm thay đổi cái vẻ cười cười ngu ngốc của nó, một lúc sau nụ cười của y giảm dần, cuối cùng chỉ còn một khuôn mặt trầm ngâm.

Tổng Dương thu lại gân châm thở dài:

- Cứ như vậy đi, nói pháp môn khổng chế con rối cho ta...

Chưa dứt lời, A Y Quả trừng mắt:

- Bé con ngươi đừng có nằm mơ, đừng nói ta không thể dạy, cho dù có muốn ta cũng không thể dạy, không phải người Dao trên núi, không uống máu từ nhỏ, căn bản không học nổi bản lĩnh này.

Một việc đơn giản khi tính kế ban đầu đã trở thành một việc càng lúc càng phiền toái. Có lẽ vì có liên quan đến Vũ Thái y nên Tống Dương không còn giữ được sự thông dong mọi khi, từ trong tâm trong mắt đã luôn bực bội, A Y Quả bất cần nói:

- Đừng có sốt ruột. lão tử sẽ điên cùng ngươi.

Tống Dương nhìn nàng, gật gật đầu:

- Nếu có thể quay về, ta nợ ngươi một ân tình, tùy ngươi phân phó.

A Y Quả cười hì hì:

- Không cần nghiêm trọng như vậy. trước kia ngươi đã cứu lão tử.

Dứt lời bắt đầu thu xếp thay quần áo, trước mặt Tống Dương và Thi Tiêu Hiểu thay đồ cho tùy tùng mặt sử, lúc này thực ra cũng chỉ là trang phục thương nhân thôi.

Sau khi hóa trang, vẽ loạn chút nước bùn trên mặt, tận lực che đi tướng mạo ban đầu. Trước khi khởi hành bỗng nhiên Tống Dương kéo yêu tăng lại, vung đao chặt đứt tay, nói với A Y Quả:

- Chiết Kiều Quan lâm đại địch, máu của y có thể giải độc, ngươi có thể uống được mấy ngụm?

Lạo dịch này không phải là ôn dịch, mà nó là một thứ tai ương kịch độc đáng sợ. Mà nói như vậy, khi uống thuốc giải được, dược lực sẽ hòa lẫn vào huyết mạch, theo nó mà phát huy tác dụng khắp toàn thân, Tống Dương vừa rồi đã kiểm tra, trong máu của yêu tăng vẫn còn sót lại dược lực, uống thêm mấy ngụm có thể đối phó với bạo dịch.

Về chuyện uống máu người này A Y Quả không cảm thấy gì cả, không nói gì, cầm đoạn tay đối phương đưa lên gần miệng, tới bây giờ Thi Tiêu Hiểu mới hiểu được tại sao trước đó không lâu Tống Dương lại nổi điên cắn người, không kìm nổi hỏi:

- Thật có thể giải được ôn dịch sao?

Tống Dương gật gật đầu:

- Huyết nóng chỉ là điều thứ nhất, còn cần thêm chút dược vật, ta có ở đây.

Mấy thứ dược vật kia đều là linh dược Tống Dương mang theo bên mình, rất ít, rất quý, chính là vì vậy nên mới không thể phân phát cho binh lính toàn Hồng thành, càng không thể dẫn binh tấn công Chiết Kiều Quan.

A Y Quả có vẻ rất nhiệt tình, sau khi uống máu, nhét cái tay yêu tăng kia vào tay hòa thượng:

- Ngươi uống đi.

Xem ra Thi Tiêu Hiểu quyết tâm phải theo Tống Dương đi chuyến này, vừa cười khổ vừa nói:

- May mà ta đã hoàn tục!

Cổ nhẹn mà uống mấy ngụm, lập tức Tống Dương lấy dược vật ra đưa cho hai đồng bạn ăn.

Nhưng chuyện đến giờ vẫn không yên, cuối cùng Tống Dương lại vung “Hồng tụ” chém vài vết thương lên mặt mình, đảo mắt máu đã loang khắp mặt, A Y Quả chấn động:

- Bé con ngươi điên rồi sao!

Hô xong nàng cũng hiểu được mục đích của Tống Dương.

- Quay về ta sẽ tự mình trị thương cho các ngươi, sẽ không để lại sẹo.

Tống Dương cười, máu đầy mặt có vẻ rất đáng sợ. A Y Quả cười tàn nhẫn nói với hắn:

- Nếu để lại sẹo, lão tử sẽ biến em bé ngươi thành thi sống.

Uy hiếp xong, lấy đao ra tự rạch mặt mình.

Thi Tiêu Hiểu cũng làm theo như vậy, nhìn vẻ mặt gã như thể chẳng đau chút nào, nhưng Hắc Khẩu Dao nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia bị lưỡi dao sắc bén rạch qua mà đau lòng xuýt xoa:

- Thật đáng thương, thật tạo nghiệt.

Chuẩn bị thỏa đáng rồi, Tống Dương ôm yêu tăng và A Y Quả lên, thẳng hướng bắc chạy tới Chiết Kiều Quan.

Âm Gia Sạn, Thanh Dương lôi, diện thánh giữa Kim loan điện, quá khứ đã khảo nghiệm qua, lần nào cũng vậy, hoặc là thuận thế mà làm, hoặc là cẩn thận chuẩn bị cẩn thận suy tính, mới có thể phá kén chui ra được như thế, nhưng thế sự khó liệu, không phải lần nào cũng có thật nhiều thứ cho hần lợi dụng, không phải lần nào cũng có thật nhiều thời gian cho hần chuẩn bị.

Một con rối, một cái xác không hồn, một trăm ngàn sơ hở, thậm chí cũng không thể tính trước kế hoạch, nhưng dù vậy, chuyện trước mắt đó hần vẫn không thể không làm, tựa như giữ đạo hiểu vậy.

Tuy phía trước không có tin tức, nhưng Đô Chỉ huy sứ chỉ rời đi trước đội kỵ binh vài canh giờ, quân Đoạt Sơn Doanh trong Chiết Kiều Quan cũng không biết có gì dị thường, đang sửa sang lại thành, chỉ đợi chuyển cuối cùng bắt đầu về doanh. Đang bận rộn, chợt thấy mật sứ đại nhân mặt mũi thâm trầm bước nhanh tới, lại thấy sau lưng mật sứ đại nhân có ba người hầu từ quần áo đến mặt mày đều đầy máu, hiển nhiên đã trải qua một hồi huyết chiến, phần đông tướng sĩ Đoạt Sơn Doanh ngơ ngác nhìn nhau không hiểu.

Mật sứ và người hầu trước đó ở lại đại doanh không lâu, cũng chỉ ru rú trong nhà, cực kỳ ít quan binh trong doanh tiếp xúc, cũng không có ai lưu ý diện mạo của bọn họ, hiện giờ mặt bọn Tống Dương đều loang máu ngũ quan khó phân biệt, không tránh khỏi bị nghi ngờ.

Sau khi nhập quan, mật sứ cất bước đi tới trước mặt một quan quân, là một Giáo úy thất phẩm thống lĩnh năm trăm nhân vệ, thấy ngự sử vội vàng không ngừng thi lễ.

Chỉ bằng con rối này, đám người Tống Dương thật sự không dám tìm tướng lĩnh cấp cao nói chuyện. Mật sứ đại nhân mặt lạnh tanh không nói lời nào, Thi Tiêu Hiểu sau lưng lên tiếng:

- Thứ đó ở đâu?

Đúng là tiếng Quan thoại Đại Yến xịn. Chuyện này trên đường họ đã sớm thương lượng, Tống Dương lớn lên ở Yến Tử Bình, khi nói chuyện khó tránh khỏi khẩu âm Nam Lý, Hắc Khẩu Dao càng không cần phải nói, may mà Thi Tiêu Hiểu nói được một câu Yến ngữ lưu loát.

Vệ chức là một chức vụ không cao không thấp, đối với mật sứ thì còn xa lạ chứ chuyện trong quân đội cũng có hiểu biết, hơi cân nhắc một chút liền hiểu được, cái “thứ đó” là cái gì, khom người đáp:

- Theo lệnh đại nhân đã hộ tống hồi doanh.

Khóe mắt Tống Dương nhảy dựng lên, vết thương trên mặt co rúm lại cực kỳ dữ tợn. Thi Tiêu Hiểu nói:

- Chuẩn bị xe, đưa chúng ta về doanh, phải là ngựa tốt nhất.

Vệ chính nào dám trì hoãn, tức khắc an bài thu xếp, không tới thời gian uống một chén trà đã có tùy tùng và xe ngựa tới, vệ chính còn an bài thêm hai đội quân tốt hộ tống, roi ngựa vung lên, tuần mã cất vó kéo xe ngựa đi về hướng Bắc.

Thủ lĩnh Yến quân đóng giữ ở đây, Phó Chỉ huy sứ biết tin tới đây xe ngựa đã bắt đầu lăn bánh, y không dám ngăn xe của mật sứ, nhưng vẫn bước nhanh theo hỏi với:

- Xin hỏi mật sứ, chiến sự ở Hồng thành thế nào rồi?

Người trong xe vẫn không đáp, chỉ có một tiếng hừ lạnh... Phó chỉ huy sứ mặt mày nhăn nhó nhìn theo xe ngựa đi khuất xa dần, trước truyền lệnh cho trạm canh đi về phía nam thăm dò tình hình Hồng thành, sao đó gọi vệ chính tới, cẩn thận hỏi tình hình mật sứ, vệ chính không nói được gì.

Mặc kệ nói thế này, mật sứ quay về nhưng cũng không thềm gập mình một lần, cảm thấy có chút kỳ quái, hai mắt Phó Chỉ huy sứ sáng lên:

- Người có chú ý tới người đi cùng đại nhân không?

Vệ chính sửng sốt:

- Ý ngài muốn nói ba người hầu?

Lắc đầu:

- Hẳn là không sao đâu, bọn họ đều đứng cách đại nhân một quãng. Nếu là bị ép kèm, đại nhân có thừa cơ hội trốn vào trong đội ngũ của chúng ta.

Y mỉm cười:

- Tướng quân nghĩ nhiều rồi, ở đây là đại độc dịch, nếu không phải người nhà đã được ăn giải dược, thì ai đến cũng phải chết, ba người kia cũng không bị trúng độc đâu.

Phó Chỉ huy sứ cảm thấy an tâm một chút, gật gật đầu:

- Không phải thì tốt nhất.

Tuy nói vậy, y vẫn truyền lệnh thả quân tước hồi doanh, thông tri cho bản doanh mật sứ đang trên đường về, đồng thời dặn bọn họ lưu ý ba người hầu.

Phạm vi vài trăm dặm đều bị mây đen bao phủ, vầng vũ kéo dài không ngừng nghỉ, mưa rơi trên thùng xe vang lên những tiếng bộp bộp nho nhỏ, đám người Tống Dương ngồi trong xe, thân thể lắc lư theo vòng bánh, không ai nói gì.

108. Chương 19: Dừng Lại

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 19: Dừng lại

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Mười tám năm trước, Tống Dương được Vũu Thái y bế cưỡi xe ngựa chạy khỏi Đại Yến.

Hiện giờ, vẫn là xe ngựa chạy nhanh, nhưng sau nhiều năm, lần đầu tiên đặt chân đến đất Yến, lại là vì truy tìm nửa thi thể còn lại của Vũu Thái y.

Có lẽ là vì trong con người hắn lên quá nhiều tơ máu nên đôi mắt của Tống Dương cũng bị nhuộm thành một màu huyết. Ngay cả A Y Quả luôn không sợ trời không sợ đất hiện giờ cũng không dám nói chuyện với hắn. Nhưng Thi Tiêu Hiểu không để ý đến sát ý của hắn, hỏi:

- Sau khi tới đại doanh thì làm thế nào?

Độc nguyên tại Chiết Kiêu Quan được đưa về doanh trại trước, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể hiểu được, họ tổng độc nguyên không thể chỉ có mình quan binh Đoạt Sơn Doanh, còn có thể có thủ hạ của mật sứ đi theo. Ba người bọn họ cải trang có thể giấu được quân tốt bình thường, nhưng sao có thể lừa được người hầu thân cận, tới đó nhất định sẽ bị vạch mặt.

Khác với ánh mắt như dã lang, giọng nói của Tống Dương rất bình tĩnh:

- Không phải không có cơ hội, chính là đánh cuộc với vận khí.

- Đánh cuộc với vận khí? Hy vọng trong Đoạt Sơn Doanh không có ai trấn giữ sao?

Thi Tiêu Hiểu mỉm cười, trên mặt gã có một vết thương cắt qua miệng, gương mặt khi cười nhìn như sắp vỡ ra

- Chống lại quân binh đã được huấn luyện, kết trận, một mình người toàn lực có thể đối phó được bao nhiêu? Tám mươi sao? Hay một trăm? Hơn nữa ta... Người không cho rằng binh lính trong doanh chỉ có hai ba trăm người chứ?

Tổng Dương không quan tâm đến phân tích của gã, lắc lắc đầu:

- Không phải đánh cuộc cái này, ta cũng không mong bọn chúng có ít người. Ngược lại. Càng đóng nhiều quân càng tốt.

Nói xong, dặn A Y Quả vài câu, gì đó có liên quan đến không chế con rối, nàng gật gật đầu nhất nhất ghi nhớ. Sau đó, Tổng Dương dựa vào thùng xe, khép hờ hai mắt lắng lắng đường thần, không nói thêm lời nào.

Thi Tiêu Hiếu cũng không đòi co nữa, chuyển mắt nhìn A Y Quả:

- Nếu là chết, nhất định người sẽ nghĩ ra cái gì đó.

A Y Quả nghe rằng, bộ dáng như muốn ăn thịt người:

- Tên gốc đầu rùa kia, lão tử không chết được, ngày lão tử sinh ra Đại A Mỗ trong tộc đã nói: ta sống thọ trăm tuổi, tam thê tứ thiếp!

- Thọ trăm tuổi, tam thê tứ thiếp?

Thi Tiêu Hiếu bật cười lắc đầu

- Bốn chữ sau người tin sao?

Lập tức không nói gì nữa, cầm cây sáo nhỏ trong tay lên thưởng thức, nhìn kỹ, trên cây sáo tỉ mỉ tinh tế khắc một chữ theo lối tiểu triện: Đường.

A Y Quả cũng rất bận rộn, không ngừng thổi cái còi tập luyện cho con rối của mình. Dưới sự chỉ huy của nàng, con rối vung tay đá chân, như thể đang đánh nhau với một kẻ thù vô hình nào đó.

Một cỗ xe bốn ngựa kéo chạy thật nhanh, đồn biên phòng Yên quốc vừa thấy đội ngũ Đoạt Sơn Doanh cho đi! Đường đi thuận lợi không ai ngăn cản, không tới hai canh giờ xe ngựa đã tới đại doanh Đoạt Sơn Doanh.

Tuy gọi là doanh trại quân đội nhưng nhìn qua cũng không giống một tòa thành nhỏ, trúc lũy tường cao chia làm bốn cửa, chẳng qua doanh trại, sân tập trong thành đã được thay thế bằng cửa hàng và nhà dân, xe ngựa đi vào trước cửa doanh, đưa binh phù Giáo úy sáng bóng ra hết lên:

- Ngự sử hồi doanh nhanh chóng tránh đường...

Nhưng sau khi nhìn quan quân bảo vệ cửa doanh, bất kể thế nào cũng không dám hô ra tiếng... Thủ vệ cũng không phải quan canh cửa mà là trọng kỵ mâu đỏ thủ quan, là tướng lĩnh cao nhất đóng giữ đại doanh. Khi chiến tranh, trưởng quan thủ doanh dứt bỏ quan hàm, còn có một cái tên khác: doanh thủ.

Mà quân binh sau lưng y, nhìn qua có vẻ đầy kính cẩn, nhưng đao sáng như sao, nỏ vừa sắc vừa nhọn, sát khí ầm ầm. Trong đội ngũ còn ẩn một người hầu cận của Ngự Khiển, híp mắt nhìn xe ngựa.

Qua rèm cửa sổ xe, tình hình bên ngoài đều nhìn thấy rõ ràng, Tổng Dương gật gật đầu với A Y Quả.

- Y lệ, quân mã về doanh qua cửa, quan văn xuống ngựa quan võ xuống kiệu, Ngô Hoàng đã hạ lệnh với bách quan.

Doanh Thủ nói chính xác, chủ yếu là phòng bị trong xe có gian tế, hoặc võ tướng phản nghịch. Tuy nhiên quân lệ này chỉ dùng khi có chiến tranh, nếu không có Chiết Kiều Quan truyền quân tước lại, nhắc nhở đại doanh lưu ý ba tùy tùng của Ngự Khiển, doanh thủ sẽ không làm như thế này.

Doanh thủ xuống ngựa, giọng điệu cung kính:

- Quân lệnh khó cưỡng, xin đại nhân thông cảm.

Vừa dứt lời, thịch thịch một tiếng, mật sứ đại nhân đá chân mở cửa xe nhảy xuống, đi tới trước mặt doanh thủ, người sau khom người thi lễ, không ngờ mật sứ đại nhân cũng không thèm nhìn, cứ như vậy thình thịch

đi tới, không chút do dự, trực tiếp đụng vào người y. Người được gọi là đại nhân kia mặt xám như sắt, ánh mắt lạnh lẽo như người chết, ai nấy đều thấy được cơn giận dữ trong lòng lão.

Doanh thủ nào dám dùng sức, bị đối phương động phải lão đảo, lui lại một bên.

Mà mật sứ chân bước không ngừng, bước tới trước đội ngũ binh sĩ, bọn lính đều tránh đường, lão vẫn tiếp tục đi tới trước mặt người hầu cận đi, không nói được một lời.

Mật sứ là thật, người hầu cận bị nó nhìn mà hoảng, lui về sau nửa bước, thấp giọng nói:

- Ngài....

Không ngờ, vừa mở miệng, bỗng nhiên mật sứ giật lấy một thanh đao từ binh lính bên cạnh, dồn sức vung đao chém xuống.

Mật sứ võ công rất cao, tuy rằng biến thành con rối, nhưng khí lực vẫn còn, đoạt đao, chém xuống, động tác cực mau, hoàn toàn không chút dấu hiệu báo trước, tên người hầu ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp kêu, máu tươi tràn ra thi thể ngã xuống. Tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi, mặc kệ máu văng đầy người đầy cổ, tùy tay ném đao xuống, xoay người lại đi tới xe ngựa. Trong thùng xe, ba người hầu bèn phản ứng lại, vội vàng nhảy xuống xe, trực tiếp quỳ xuống, như phạm phải tội gì lớn, muốn xin mật sứ tha thứ.

Mật sứ bước tới trước xe, nhắc chân đá vào mặt Tống Dương, sau đó nhìn cũng không nhìn, quay trở lại trong xe, ba người hầu ai cũng không dám nhiều lời, đứng lên cùng đi vào trong xe ngựa.

Doanh thủ đang ngơ ngác nhìn sĩ quan phụ tá, nhưng trong ánh mắt đều lặng lẽ lộ ra chút thoải mái, người hầu trên xe bị đá ngã, đương nhiên sẽ không dám chậm trễ. Còn người hầu bị mật sứ giết không khó đoán, là trong bọn họ đã xảy ra chuyện gì không hay, có lẽ là làm chuyện gì không tốt gây ra tội lớn, khiến cho mật sứ đại nhân ngài nổi giận giết người.

Mặc kệ nói thế nào, mật sứ giết là giết người của mình, chỉ cần không bị ai kèm cặp bên cạnh, mặc kệ chuyện gì cũng không quan hệ tới Đoạt Sơn Doanh.

Trong xe có tiếng:

- Về chỗ ở!

Doanh thủ phát tay cho xe đi, xe ngựa lại lần nữa lăn bánh, thẳng đến doanh trại tùy thân của mật sứ. Doanh thủ thi lễ, dẫn theo một đội quan binh đi theo hộ tống.

A Y Quả ngồi trong xe, cao hứng :

- Thuật điều khiển con rối của ta thế nào?

Dứt lời nhìn Tống Dương vì trúng một cước mà miệng vết thương lại rách ra, máu tươi ứa ra nhuộm đỏ trang phục, thấp giọng cười:

- Đừng trách ta... Khuôn mặt xinh đẹp của Hòa thượng kia ta thật sự không nỡ đá.

Tống Dương không thèm để ý, lau máu trên mặt:

- Đợi tới khi đánh nhau, người đi cùng ta.

Nói xong, rút đoản đao Hồng Tụ mỉm cười nhìn Thi Tiêu Hiếu:

- Muốn đánh sao?

Đưa tay cởi áo thương nhân bên ngoài, lộ ra áo tăng sư màu trắng.

Không bao lâu sau, xe ngựa dừng lại, quân lính đánh xe nói:

- Đã đến, mời đại nhân...

Còn chưa dứt lời, trong thùng xe đột nhiên ầm một tiếng mở tung ra, ánh đao Hồng Tụ sáng lên bao trùm cả thân hình Tống Dương nhảy vọt ra, một thân ảnh nhảy ra, như một con thú bọc lửa lao thẳng tới chỗ ở của mật sứ.

Vài binh lính chắn trước mặt hắn, tất cả đều không có cơ hội phản ứng, một đao bị Hồng Tụ chém đứt, A Y Quả mang theo con rối theo sát sau đó, cuối cùng là một bóng áo trắng cản sau cùng, Thi Tiêu Hiểu múa ống tay áo như những cơn gió quét qua, người thường tuyệt đối không thể tới gần...

Chuyện xảy ra đột ngột, trong nháy mắt trước khi doanh thủ hiểu ra chuyện gì, Tống Dương đã mang theo A Y Quả nhào vào trong doanh trại, đồng thời còn rống lên với đằng sau:

- Cản đằng sau!

Thi Tiêu Hiểu biết lời này là dành cho mình, xoay người đứng trụ ở cửa, tăng bào trắng vũ lộng, xa xa doanh thủ đứng nhìn thật thà nói:

- Người... dừng lại.

Lúc này mưa vẫn chưa dứt!

Ngay sau đó, A Y Quả đã vào cửa liền quay lại, chủy thủ trong tay đặt trên cổ mặt sứ, cười hì hì nói với Yến quân:

- Ai muốn lên, lão tử cửa cổ y!

Thi Tiêu Hiểu bỗng nhiên cười khở lắc đầu:

- Vô dụng, mau vào đi!

Quả nhiên, doanh thủ không chút đắn đo, tức giận quát lên:

- Giết!

Quân lệnh vừa ban, quân sĩ xung quanh liền rút đao xông lên... Vẫn là Yến quốc trận điển hình, quan trên bị bắt, nếu cấp dưới hơi dao động tội này cũng như phản quốc. Dựa vào một Ngự Khiển căn bản không thể khiến cho Yến quân dao động, A Y Quả kinh hô:

- Tiểu ca, dựa vào người!

Nói xong kéo con rối lại, xoay người chạy vào trong phòng.

Thi Tiêu Hiểu cười ha ha, vung hai tay áo, toàn lực ra tay! Võ công của gã cũng có phong cách riêng, tay áo tung bao, đao kiếm chạm vào đều bị ngăn lại. Mà bất kể chiêu thức của gã biến hóa thế nào, xét đến cùng cũng chỉ có thủ thế. Võ công của hòa thượng chỉ để bảo vệ cho mình, cũng sẽ không chủ động đánh người.

May mà trong doanh trại không phải là lều trại, chỉ là một tòa tiểu lâu, chỉ có một cửa chính, cửa không nhỏ, tu vi của Thi Tiêu Hiểu hơi thấp hơn Tống Dương, nhưng đã tiến tới nhóm thượng phẩm võ sĩ, lúc này cũng đã lộ ra chỗ lợi hại, chỉ bằng mấy chục quân tốt ở đây khó có thể xung quan.

- Điều đội cung nỏ, tuyển tốt khỏe tháo giáp nhẹ người trèo cửa sổ vào trong doanh; truyền đội trọng kỵ, nếu không được sẽ san bằng cả doanh này.

Doanh thủ mặt mày xanh mét, nhanh chóng truyền lệnh.

Thời gian cho Tống Dương cực kỳ ngắn, vào trong lầu rồi không dám trì hoãn chút nào, dùng sức hít thật sâu, chợt vẻ mặt vui như hoa, vị thuốc đặc thù, rất gần với độc nguyên trong Hồng thành. Thân nhân ở ngay gần đây! Vén vén một hơi, ánh đao đã chém vụn cửa gỗ, trong phòng lớn trước mắt, nằm hòa thượng ôm một cái bọc chuẩn bị phá cửa sổ chạy trốn.

Trước khi bọn họ đến, đám yêu tăng hầu cận đó phụng mệnh trông coi độc nguyên, đóng giữ tiểu lâu không được ra ngoài, có đi gặp người cũng chỉ phái một đi.

Trước cửa doanh chỉ có một tên tùy tùng, nhưng ở đây có những năm, dựa vào con rối, giết một có lẽ còn hơi miễn cưỡng, không có khả năng giết sạch cả năm. Cho nên tới nơi này rồi, Tống Dương không cần dựa vào con rối lừa gạt, trực tiếp ra mặt động thủ.

Hắn tới cũng nhanh, đánh cũng nhanh, yêu tăng còn không kịp chạy trốn. Cho đến tận bây giờ, vận khí của Tống Dương không tồi, mà đại vận khí hắn thực sự đánh cuộc kia lại vừa mới bắt đầu.

Tiếng kèn vang lên, Đoạt Sơn doanh chấn động, đại đội quan binh xô tới, ai nấy đều thấy được, Thi Tiêu Hiểu không địch được, nhưng nụ cười trên mặt gã thủy chung chưa từng biến mất, thân hình đứng ở cửa mặc gù lay động không ngớt, nhưng vẫn không lùi lại nửa bước.

Ngay vào lúc này, ánh đao đỏ rực lại xuất hiện, Tổng Dương mãnh liệt đánh ra, tạm thời bức trụ thể công của quân địch, miệng rống to:

- Chạy trốn chết!

Nói xong, xoay người chạy vào trong lầu, một tay kéo A Y Quả, mặc kệ không thêm quân con rối ngây ngô kia, phát động thân pháp từ lầu một phá cửa mà ra, co chân bỏ chạy.

Doanh thủ cười lạnh:

- Thoát được sao?

Vung tay, tiếng vó ngựa của hồng mâu trọng kỵ nổ vang liên tiếp xông lên.

Thi Tiêu Hiểu theo sát bên cạnh Tổng Dương, một đường sinh tử hết sức vất vả, không ngờ gã còn cười ra tiếng:

- Ta biết ngươi đang đánh cuộc cái gì với vận khí.

Nói rồi giơ tay chỉ chỉ cái bọc buộc chặt sau lưng Tổng Dương, nửa cổ thi thể đã được giải trừ được vật trấn phong.

109. Chương 20: Đoạt Doanh

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 20: Đoạt doanh

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Thuốc giải lao dịch thực sự quý báu.

Chỉ có mười tám ngàn người xuất chinh được ăn thuốc giải, hai ngàn quân mã đóng tại đại doanh cách xa ổ dịch, không cần lãng phí dược liệu quý báu.... Bọn họ có được ăn thuốc giải hay không chính là vấn đề Tổng Dương đánh cuộc.

Bên ngoài mưa phùn lầy rầy, trên lưng cổng nửa thi thể độc nguyên, Tổng Dương không tin hai ngàn quân đại doanh trúng gió, không có một người phế nhược.

Tiếng chân như sấm, binh mã tung hoành, ánh đao dũng mãnh, Tổng Dương nắm cái eo nhỏ của A Y Quả, Thi Tiêu Hiểu hộ bên người, chạy loạn vào rừng rậm, dựa vào tu vi điên cuồng chạy trốn.

Bọn họ là chạy loạn, nhưng quân đoạt sơn lại đầu vào đây, theo như quân kỳ chỉ huy trên tháp cao một đội quân có thể tách ra, bất kể ba ác tặc gan lớn như trời kia có chạy trốn thế nào cũng dần dần bị vây kín, cuối cùng sẽ chết trong mưa tên, chỉ là vấn đề sớm hay muộn.... Trên dưới Trung thổ đều tôn sùng người luyện võ, nhưng một người dù cho tu vi cao thế nào, chống lại đại đội binh lính được huấn luyện cẩn thận cũng đừng mơ phần thắng, đại tông sư cũng thế, đừng nói là thượng phẩm võ sĩ như Tổng Dương, Thi Tiêu Hiểu lại càng không ngoại lệ. Huống chi nơi này còn là nơi người ta thao luyện!

Mà khiến cho Tổng Dương hơi bất ngờ là trong trận ẩu đả máu thịt tung bay, hắn phát hiện ra sát pháp long tước của mình với hai ống tay áo của Thi Tiêu Hiểu lại ăn ý khác thường.

Tổng Dương cảm đao biến thành cuồng ma, mỗi lần chạy trốn đều không chán chừ, chỉ công không thủ, mà Thi Tiêu Hiểu mang lòng từ bi, không công sát, hoàn toàn chỉ là thủ thế, không chỉ thủ cho mình mà còn

thủ cho đồng bạn. Một công một thủ hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, hai người liên kết chiến lực càng mạnh thêm.... Nhưng dù vậy, cũng chỉ kiên trì được một nén nhang, hai người cùng bị thương, Tống Dương bị thương trên đầu vai, Thi Tiêu Hiểu bị thương sau lưng, máu chảy ra mang theo cả sức mạnh trong cơ thể.

Thi Tiêu Hiểu thở hồng hộc:

- Không được!

Tống Dương đang muốn nói gì, vừa lúc này, một kỵ binh phóng ngựa vung đao lao tới, đột nhiên y kêu thảm một tiếng, lập tức rơi xuống ngựa, thân thể như con tôm trên đất, co lại không ngừng run rẩy, hai tay cào xé yếm hầu của mình bắt đầu ho khan... Y chỉ thở được một hơi.

Không khí từ trong phế theo tiếng ho tràn ra, y muốn hít vào, nhưng ho quá kịch liệt, chỉ một chút thời gian để hít vào cũng không có! Đầu tiên là ho khan thật lớn, sau đó là co giật không tiếng động, cuối cùng một chùm máu tươi phụt mạnh ra, trong đó còn kèm theo một chút thịt nát, chỉ trong chốc lát, phế của y đã bị kịch độc ăn mòn mà vỡ tan.

Mà lúc này Tống Dương bước tới trước mặt người vừa ngã ngựa, mặc kệ xung quanh, hoàn toàn giao sinh mệnh cho Thi Tiêu Hiểu bảo hộ, hắn chỉ nhìn vào ánh mắt đôi phương, bị độc phát mà bỏ mình, ánh mắt đó, Tống Dương nhìn thẳng, tuyệt đại hận ý!

Cho tới khi y không thể sống, đột nhiên hắn bộc phát cười to một tràng.

Trong tiếng cười mãnh liệt, kịch độc lao dịch nhanh chóng khuếch tán, trong đại doanh, tiếng kèn, trống trận, tiếng hô...tất cả thanh âm đều biến thành tiếng ho khan!

Trong đại doanh thủ chỉ kịp hiện lên hai chữ “Không tốt” còn chưa nghĩ ra được có chuyện gì, phổi hắn đột nhiên đau nhức, cắn nát ý niệm cuối cùng trong đầu...

Sắc mặt A Y Quả thay đổi, sau khi quay lại Hồng thành nàng đã biết được đại khái chuyện gì xảy ra, nhưng bất kể thế nào cũng chưa từng nghĩ đến bạo dịch sẽ điên cuồng như thế, từ khi có người bắt đầu phát bệnh đến khi tất cả đều ho nát phế, hai ngàn sinh mạng, chỉ trong khoảng thời gian nửa nén nhang.

Rất nhanh, thành nhỏ đã an tĩnh lại, chỉ còn tiếng mưa rả rích.

A Y Quả hít một hơi phục hồi lại tinh thần, không kìm nổi thốt lên:

- Quá hung dữ!

Thi Tiêu Hiểu như thoáng chút suy nghĩ:

- Hung dữ mới có thể khống chế được.

Kịch độc khuếch tán rất nhanh, là thứ vũ khí đáng sợ tàn sát hàng loạt dân trong thành, cực kỳ hung dữ, đúng như người dùng nó nhận xét, có vậy mới khống chế thật tốt: độc phát tức trí mạng, người trúng độc không có cơ hội chạy trốn, đương nhiên cũng sẽ không có cơ hội mang bạo dịch đi nơi khác.

Nếu không, sao Yến quốc dám tùy tiện phóng độc này ra, nếu ôn dịch truyền ngược lại bản quốc thì làm sao bây giờ...

Thi Tiêu Hiểu hơi cảm thán, nhìn Tống Dương:

- Quay về đi, nơi này không thể ở lâu.

Không phải tất cả mọi người đều bị bạo dịch đoạt mạng, ít nhất, trước sau hai nhóm từ Chiết Kiều Quan phản doanh, hơn trăm quan binh hộ tống cấp sử đại nhân đều đã được ăn giải được, mới vừa rồi thấy trong doanh có đại sự xảy ra sớm đã chạy ra ngoài đại doanh, tới Chiết Kiều Quan truyền tin, nói không chừng còn thả ra quân tước, không bao lâu nữa quân chủ lực đoạt sơn sẽ quay về cứu doanh.

Tống Dương gật đầu:

- Chờ ta một lát, phải phong ấn thi thể đã.

Nói xong, ba người lại một lần nữa quay lại chỗ mật sứ, vừa vào cửa đã thấy mật sứ đại nhân đứng đó bình tĩnh nhìn một cây cột.

Trong phòng lớn tiểu lâu, tất cả dược vật phong trần độc nguyên đều có sẵn, ngoài ra còn có non nửa thuốc bột vàng, Tống Dương tinh thông dược lý, nhìn qua một lát, nói với bạn:

- Có thể là giải dược...

Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên hắc nhú mày, bốc lên một nắm thuốc, cẩn thận đặt dưới mũi, hít cẩn thận, nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm nhận.

Thật lâu sau, nét cười trên mặt hắc càng đậm, lại một lần nữa mở to mắt, ánh mắt vui mừng như điên dại.

A Y Quả hồ nghi nhìn, nhú mày hỏi:

- Lại cái gì thế?

Tống Dương hưng phấn đến không kìm nổi, ngay cả thở cũng run rẩy:

- Cái này thực sự là giải dược.... Còn thú vị hơn nữa.

Nói xong, cẩn thận bỏ nửa thi thể sau lưng xuống, nhảy lên chạy ra ngoài, hai người kia liếc nhau không hiểu hắc bị điên thế nào, Thi Tiêu Hiểu kéo A Y Quả chạy theo sau.

Tống Dương quay lại lầu một, đi tới trước mặt Ngự Khiển, lấy ra một cái bình sứ trong túi khóa, lại tùy tay tìm một chén trà, bỏ ra một chút bột trong bình.

Thi Tiêu Hiểu nhìn thuốc bột của hắc, thuận miệng hỏi:

- Tiêu hồng?

Tống Dương gật gật đầu, cái gọi là “tiêu hồng” thực ra chính là “điên thất” ở kiếp trước của hắc, cả hai kiếp đều là dược liệu cầm máu thông thường.

Tống Dương nói với hai người:

- Bể khí, nói không chừng sẽ chết người, ngàn vạn lần phải bể khí. – Chính hắc cũng nín thở, lay lay que môi lửa hơ hơ Tiêu Hồng trong chén.

Thuốc bột kho ráo gặp lửa lập tức cháy, tỏa ra khói đen nồng nặc, Tống Dương đưa cái chén tới trước mặt con rối, theo sự hô hấp, khói đen đó bị hít vào trong phổi của nó.

Sau đó hắc dập tắt ngọn lửa, thúc dục nội kinh vùng tay tạo gió thổi tán khói đen đi, nhìn hắc làm cực kỳ cẩn thận, liên tục vùng tay, cho tới khi tất cả khói đen quanh đó đều tán đi mới quay đầu lại nói với hai người:

- Được rồi.

A Y Quả dùng sức hít từng ngụm khí lớn, tròng mắt hỏi:

- Thần thần bí bí, làm cái gì thế?

Vừa dứt lời, đột nhiên con rối của nàng trở nên vô cùng thống khổ, thân thể run rẩy, bắt đầu ho khan... Ngã xuống đất, co giật, một hơi cuối cùng ho ra tất cả mạng sống.

A Y Quả chấn động:

- Khói Tiêu Hồng có độc?

Hỏi xong nàng cũng nhận ra không ổn, xem bộ dạng rõ ràng là dấu hiệu trúng lạo dịch mà chết, nhưng trước đó nó đã ăn thuốc giải rồi.

Thi Tiêu Hiểu phản ứng nhanh hơn, một người vốn lúc nào cũng mỉm cười thông dong, lúc này cũng không tự chủ được kinh hãi:

- Người có thể phá thuốc giải?

- Thứ bột trên lầu kia quả nhiên là thuốc giải.

Tổng Dương cười vui vẻ, ánh mắt đặc chí.

Dược vật khác nhau dùng lẫn với nhau cũng sẽ có xung đột, tương khắc, đơn giản nhất, có rất nhiều thuốc Đông y kỵ trà, nếu gặp nước trà sẽ tiêu mất, hoặc gây tác dụng phụ. Chính là đạo lý này.

Từ trong giải dược, Tổng Dương phát hiện ra trong đó có một loại Thiết Liên Nhung, vị thuốc này nếu gặp khói Tiêu Hồng bị đốt cháy sẽ xung đột với nhau, nói thẳng ra thì, nếu ăn Thiết Liên Nhung, sau đó lại ngửi khói Tiêu Hồng, thì thuốc dùng trước sẽ bị mất tác dụng.

Tất cả phương thuốc đều giống nhau ở chỗ dược vật trong đó đều có yêu cầu nghiêm khắc, thay đổi cũng phải chính xác, nếu không sẽ làm cho phương thuốc mất hiệu lực. Thuốc giải lạo dịch cũng không ngoại lệ, khói Tiêu Hồng bị đốt chỉ cần loại trừ được một chút dược lực của Thiết Liên Nhung thuốc giải sẽ không linh nghiệm.

Khắp trời vẫn mưa không ngừng, đại doanh vẫn còn ở trong khu dịch, giải dược của mật sứ bị phá mất tác dụng, lúc này y chết thảm.

Tổng Dương cười vui sướng:

- Tiêu Hồng là thứ thuốc cầm máu phổ thông, trong quân doanh thế nào cũng có, số lượng tuyệt đối không ít.

Nói xong, cất bước ra ngoài tìm kho thuốc quân đội.

Mũi hần rất thính, hít hít một hồi đã tìm được, vào trong, quả nhiên phát hiện ra rất nhiều Tiêu Hồng, một phần đã bị nghiền thành phần đưng ở trong hộp, nhưng đại đa số là nguyên dược còn khô ráo, để đầy mấy bao, Tổng Dương bật cười ha hả.

Đội quân chủ lực Đoạt Sơn sắp quay lại, trời vẫn tiếp tục mưa, nơi này biến thành dịch khu, khói Tiêu Hồng bị đốt có thể phá được giải dược, dầu hỏa trong quân doanh dự trữ phong phú... Kể cả là A Y Quả không thích động não cũng biết hần muốn làm gì.

A Y Quả nhìn hần chằm chằm, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Bé con người điên sao, giết người sao lại cười đến là vui vẻ như thế?

- Có chôn cùng tất cả bọn chúng cũng không đủ.

Tổng Dương rất đáp nhẹ nhàng, nhưng đột nhiên nhấn mạnh:

- Còn nữa, còn một số kẻ, không xứng!

Thi Tiêu Hiếu ngắt lời:

- Ông ta có thân phận gì?

- Ân nhân, thân nhân của ta.

Tổng Dương chỉ vào mũi mình, đột nhiên muốn khóc.

110. Chương 21: Phải Cười

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 21: Phải cười

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Thủ tại Chiết Kiều Quan, phó chỉ huy sứ Đoạt Sơn doanh nhứ chặt lông mày, từ khi Mật sứ rời khỏi y đã phát ra bảy thám mã chạy tới Hồng thành thăm dò tin tức, nhưng thủy chung không có hồi đáp... Không cần hỏi, hẳn ở đó đã xảy ra chuyện.

Xuất binh đi cứu? Chỉ bằng vạn người trong tay y thôi sao? Không có hậu viện ủng hộ, sao có thể hạ được Nam Lý? Ở vùng sát cổng thành quân coi giữ còn nhiều hơn cả người một nhà.

Phi tước cầu viện? Muốn tới Hồng thành phải qua Chiết Kiều Quan, tình trạng ở đây thăng giáng cũng hiểu được, nếu quân đội không được ăn giải được trước, thì đến bao nhiêu chết sạch bấy nhiêu, huống chi Mật sứ từng có nghiêm lệnh, lần hành động này tuyệt đối không thể để lộ ra nửa lời, ngay cả quân doanh khác cũng không biết.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ có một biện pháp, đưa tin phản hồi bản doanh cầu Mật sứ dàn xếp, thông báo quân doanh khác cũng phải được phát giải được. Nhưng y có nằm mơ cũng không nghĩ tới, không chờ y truyền thư đã nhận được tin đại doanh bùng nổ bệnh hiểm nghèo, toàn quân binh mã đóng giữ đều bị chết, tung tích Mật sứ không rõ.

Phó chỉ huy sứ giật mình ngất ra, lúc này chia quân dưới trướng làm hai, để lại tám ngàn người đóng Chiết Kiều Quan, chính mình tự dẫn năm ngàn người quay lại cứu bản doanh.... Quân pháp Đại Yến rất rõ ràng, công trọng thưởng, tội trọng phạt, mà mất bản doanh chính là một trong các tội lớn.

Mặc dù biết rõ kẻ đến quấy phá nhiều nhất cũng chỉ ba năm người, nhưng chuyện này cũng không nên chủ quan, nhất định phải mang trọng binh quay về một lần nữa chiếm lại đại doanh mới là chi đạo. May mà, nhân mã ở đây đều đã ăn thuốc giải, toàn bộ không cần lo lắng trong doanh trại đang tràn ngập kịch độc... Khi Phó Chỉ huy sứ suất lĩnh đại đội quay lại doanh trại, sớm đã không còn tung tích kẻ thù, trước mắt là vô số thi thể Yến quân, nhà kho dùng để dự trữ được liệu, thực vật, quân nhu đều bị ác tặc tưới dầu hỏa thiêu đốt hừng hực.

Trên trời mưa vẫn vẫn vũ, không khí ẩm ướt dị thường, nên ngọn lửa không thể cháy bùng lên, không thấy được lửa, chỉ thấy khói đen cuộn cuộn bắt đầu bốc lên, nhìn rất đáng sợ.

Cả tòa đại doanh đều tràn ngập trong mùi khét ngái ngái cay cay, Phó Chỉ huy sứ không kìm nổi ho khan.

Ho khan, ngã xuống đất, bỏ một mạng, một thương quân Yến trở lại, mới tiến vào doanh trại không lâu. Trong đội ngũ bỗng nhiên loạn lên, mắt thấy người bên cạnh không ngừng ngã xuống, tất cả mọi người trở nên kinh nghi bất động, nhưng quân lệnh như sơn, khủng hoảng ban đầu còn không đủ khiến bọn họ bỏ chạy, cho đến đêm, phó doanh Chỉ huy sứ đã mất mạng trong tình trạng ho khan kịch liệt, sự sợ hãi cuối cùng cũng không thể kìm nén, không biết người nào hô lớn, cả đội quân lập tức giải tán, chạy về phía doanh trại.

Quân Yến không rõ độc từ nơi nào đến, bọn họ chỉ biết trước đó mình đã uống thuốc giải độc một cách vô ích, ở trong doanh trại chỉ còn một đường chết...

Dù sao làn khói đen của Tiêu Hồng bị đốt sẽ không trực tiếp lấy mạng, nó chỉ vô hiệu quả thuốc giải, bởi vậy hiệu quả giết người cũng bị giảm xuống, trong doanh trại tràn ngập khói đen, trong thời gian ngắn không đủ cho năm nghìn người uống thuốc giải đều mất đi tác dụng.

Năm nghìn trọng binh, tổn thất ở trong khói đen khoảng ba phần, nhưng chết sớm nhất chính là một đám tướng lĩnh trung tâm đi đầu dưới trướng Phó Chỉ huy sứ, thân là tướng lĩnh tự nhiên võ nghệ tinh nhuệ thân thể cường tráng, hô hấp cũng mạnh hơn binh lính bình thường, bọn họ hít khói đen nhiều nhất, bị chết cũng thảm nhất.

Đám binh sĩ còn lại không còn ràng buộc, chỉ liều mạng chạy trốn, chỉ mong chạy càng xa doanh trại càng tốt, mỗi người đều cố gắng tự cứu tính mạng của mình, lúc này không ai còn để tâm tới ai, cả đội quân chạy trốn toán loạn, khiến cho khá nhiều tên tiểu tốt bị thương.

Đại bản doanh không thể quay về, quân Yến sống sót chỉ có một nơi để tới.

Trong Chiết Kiều Quan, nhân tâm hoảng loạn.

Đầu tiên là Chỉ huy sứ của Hồng thành và đội kỵ binh không rõ tung tích, tiếp đó lại truyền tới tin dữ ở đại bản doanh, Phó chỉ huy dẫn quân trở lại cứu viện, không ngờ sau vài canh giờ, ba nghìn quân lính chạy thoát trở về mang theo bộ mặt hoang mang sợ hãi.

Không đánh mà thắng, niềm vui sướng chiếm giữ được cửa ải hiểm yếu của Nam Lý sớm tan thành mây khói, đây ...cái ải Chiết Kiều này ở trong mắt quân Yên lại không phải là chiến công hiển hách, nó đã mang một bộ dạng mới: thành quỹ.

Chính bọn họ cũng bị vây trong thành quỹ, tiến không được, lui không xong. Vào đêm, mặc kệ nghiêm lệnh không được bàn tán nhưng vài binh lính vẫn lén lút tụ tập với nhau, vừa cẩn thận cảnh giác Giáo úy tuần tra, vừa nói chuyện thì thầm với nhau, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, cho nên tất cả mọi người đang đoán... Phải chăng người Nam Lý sớm có sự chuẩn bị, nếu không Hồng thành bên đó như thế nào cuối cùng vẫn không có chút tin tức? Hoặc giả triều đình sớm đoạt lại sơn doanh, nếu không trong doanh trại như thế nào đột nhiên lại tỏa ra chất kịch độc.

Ngay cả thuốc giải cũng không có tác dụng?

Càng đoán càng không có lý do, tự nhiên càng thấy sợ hãi, mà mưa vẫn không ngớt, từng hạt nhỏ tí tách vang lên qua khe cửa, từ phía cửa sổ vọng vào sâu trong óc, thổi vào tận đáy lòng, vĩnh viễn không tiêu tan.

Nghe được hồi lâu, đột nhiên phát hiện âm thanh này giống như bước chân Hắc Bạch vô thường. Những binh sĩ không phải trực đã ngủ, nhưng phần lớn họ ngủ không được, đầu gối lên hai tay, trợn mắt nhìn lên nóc nhà đen kịt mà không lên tiếng, nghe tiếng mưa phún rơi nhẹ... Chợt bên ngoài đột nhiên có tiếng chiêng đánh chói tai, tiếng la nhốn nháo.

Binh sĩ bị đánh thức khê khàng thở ra, bọn họ nghe được liền hiểu, không phải là quân địch tập kích, mà là bị cháy. Nhưng trong lòng cũng dâng lên chút nghi ngờ mơ hồ: Mưa liên tục, làm sao lại cháy? Trừ phi có kẻ tưới dầu hỏa cố tình phóng hỏa.

Đầu tiên là phóng hỏa kho dự trữ dược liệu của Chiết Kiều Quan, tiếp đó là mấy tiệm bán thuốc trong thành... Ngọn lửa cũng không xem là lớn, vốn có thể dễ dàng dập tắt, nhưng người đến cứu lửa, chỉ cần đến gần đám lửa một chút đều bắt đầu ho khan kịch liệt, kể đó mất mạng mà chết.

Không ai có thể cứu lửa, lửa vì thế càng lúc càng lớn, nhưng cũng bởi không khí ẩm ướt, cho nên lửa không thấy rõ, chỉ thấy khói đen cuộn cuộn dâng lên. Cho tới giờ phút này, đám tàn binh bại tốt từ trong đại doanh trốn ra không lâu mới giật mình phát giác:

- Tình cảnh trước mắt, hương vị đang tràn ngập trong đám cháy cực kỳ quen thuộc!

Lửa không đáng sợ, phiền toái là không thể dập lửa: nhưng lửa cũng không ngừng lan ra, chỉ là khói đen tràn ngập khắp nơi. Mà tình hình doanh trại Đoạt Sơn đã được tái hiện ở đây, càng lúc càng nhiều tiếng ho khan thống khổ hơn.

Càng lúc càng nhiều thì thể ngã xuống, mỗi người ngã xuống đều là huynh đệ chung bát cơm của mình, mà ngay sau đó, thì thể ngã chết mặt đất không biết có phải chính mình không?

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi cháy hết một nén nhang toàn thành đại loạn. Sợ hãi hoàn toàn bị xua tan, gần bốn vạn lính tốt ở bốn phía trong thành chạy như điên. Thỉnh thoảng có thể thấy một vài Giáo úy mang binh khí tay cầm vũ trường đao lớn tiếng quát mắng thuộc hạ..., bọn họ không cần muốn ngăn cản, chỉ muốn sửa sang lại đội ngũ rồi rút lui trong trật tự, nhưng căn bản không có ai nghe mệnh lệnh của bọn họ, tất cả như ong vỡ tổ lao về phía cửa thành, trong đám loạn binh, bất cứ lúc nào cũng có người đột ngột gào thảm, tay ôm cổ họng ho ra máu ngã xuống, người bên ngoài thì kinh hô vỡ òa, vội vàng không ngừng muốn tránh né kẻ ngã xuống, một đoàn người đông đúc chật chội giẫm đạp lên nhau, đêm tối đen bao trùm vạn vật, duy nhất chỉ có tầng tầng lớp lớp màu đỏ hút mắt.

Người chết vô số.

Phía bắc Chiết Kiều Quan, trên Phong Khẩu, A Y Quả đứng ở trên một gò đất, nhìn về hướng Chiết Kiều Quan, trong đêm tầm nhìn hạn hẹp, dựa vào thị lực của nàng căn bản cái gì cũng nhìn không ra, nàng có chút không kiên nhẫn, hỏi Thi Tiêu Hiểu ở bên cạnh:

- Dương Oa Tử trà trộn vào đám loạn quân vào thành phóng hỏa, sao còn chưa thấy động tĩnh gì?

Ngũ cảm của Thi Tiêu Hiểu tốt hơn nàng, thần nhiên đáp:

- Có động tĩnh, người nhìn không ra, nên cẩn thận lắng nghe.

Quả nhiên yên lặng nghe ngóng một chút, những âm thanh hỗn loạn từ Chiết Kiều Quan mơ hồ truyền tới, sắc mặt A Y Quả vui vẻ:

- Tốt, tốt, cuối cùng đã loạn!

Vừa dứt lời, một cơn gió thoảng qua, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh, Tống Dương nhảy lên gò đất, thở dốc mấy lần thật dài. Thời gian ở trong thành nín thở quá dài, cho tới giờ phút này nhịp thở vẫn chưa thể điều hòa hoàn toàn.

A Y Quả chào đón vui mừng hơn hở:

- Thật giỏi nha, lúc trước thật đã coi thường người.

Thi Tiêu Hiểu cũng đi lên phía trước, xem thi thể trong tay Tống Dương tới một chút:

- Hoàn hảo không vấn đề gì.

Nói xong, thoáng chần chừ bỏ xuống, lại hỏi:

- Nhưng người có tính qua, ở Chiết Kiều Quan, chiếm sơn doanh này lại phải giết bao nhiêu người?

Tống Dương lắc đầu:

- Không tính.

Thi Tiêu Hiểu thanh âm hơi khó chịu:

- Ta sơ lược tính thay cho người thôi...

Còn không đợi hần đưa ra con số, Tống Dương liền phát tay xuống:

- Không cần tính, ta biết còn chưa hết toàn thành.

Hần đột nhiên mỉm cười, nụ cười tự nhiên thoải mái;

- Tuy nhiên, sau khi giết nhiều như vậy, trong lòng thấy thoải mái hơn.

Tống Dương sớm đã cẩn thận bao bọc cẩn thận nửa cổ thi thể trên lưng, lại lần nữa nhìn về phía Thi Tiêu Hiểu:

- Sao lại giúp ta?

Từ khi hần bắt đầu rời khỏi quân phòng thủ Hồng thành, Thi Tiêu Hiểu liền đi theo, mà trước đó Tống Dương cũng không hỏi qua một câu “tại sao” cho tới tận bây giờ.

Thi Tiêu Hiểu cười cười:

- Trong Hồng thành có đồ vật đặc biệt quan trọng với ta, người giúp ta bảo vệ nó. Ta đi theo người một chuyến, xem có thể hỗ trợ người không, nhưng xem ra không cần.

A Y Quả cười hì hì:

- Hòa thượng cũng biết tri ân báo đáp, là tình nghĩa sao?

Tiếp đó, lại tiến thêm hai bước:

- Đồ vật gì, quan trọng như vậy, nói nghe một chút?

Thi Tiêu Hiểu không để ý tới.

Một lúc sau, Chiết Kiều Quan đã biến thành Tử thành, quân Yến đóng trong đó để lại mấy ngàn thi thể, trừ những người chạy tứ tán không còn; bình minh sang lửa tự nhiên tắt, đến giữa trưa, khói cháy cũng tự

nhân bay theo gió tan biến hoàn toàn; tiếp đó không lâu, vô số sinh mạng trận này giết đi, nước mưa xối xả xóa hết tất thấy cuối cùng cũng ngừng lại, nắng mai vỡ òa trong khoảng không mở ra ngày mới.

Bây giờ cũng sắp sang ngày mới, Tống Dương cùng đám người về tới Hồng thành.

Cho dù thể xác và tinh thần mệt mỏi, nhưng việc phải làm chưa xong, trước tiên phải xử lý việc mai táng các thi thể, tự tay khâu hài cốt thân nhân lại, ba nén hương thơm linh thiêng tế trời, trên mặt nước mắt không ngừng rơi, trong lòng liên tục cầu xin, đủ khiến mỗi giọt máu trong người Tống Dương sôi trào: đã giết được bọn chúng, người lấy lại được thi thể, phải cười đi!

- Đừng ngăn ta gào khóc.

Người phải cười lên, nhất định phải cười.

Bố trí ổn thỏa cho thi thể thân nhân, còn muốn trị thương cho Thi Tiêu Hiểu, A Y Quả và chính mình, đặc biệt là vết thương trên mặt, lại đem một chút thuốc giải cho Hồ đại nhân.

Đội bận rộn qua đi, Tống Dương trở lại nơi ở vùi đầu ngủ.

Thi Tiêu Hiểu lại chưa nghỉ ngơi, báo cáo rõ ràng với Tả Thừa tướng những việc mình đã làm khi đi cùng với Tống Dương, người sau khi nghe được kinh ngạc không ngừng:

- Một kẻ như Tống Dương, cơ hồ đã hủy cả Đoạt Sơn Doanh ?

Tiếp đó, Hồ đại nhân cười ha hả, cắn răng gật đầu:

- Giết hay! Người Yên hủy được một thị trấn quan trọng biên ải, chúng ta nhờ đi một đại bản doanh nơi biên quan, không tính là quá thiệt thòi!

Trên triều đình như thế nào lại lục đục với nhau, tranh quyền đoạt lợi thế nào đi nữa, Hồ đại nhân dù sao cũng là quan Nam Lý, khi nào nên đối nội, khi nào nên đối ngoại lão phân biệt rất rõ ràng. Một trận nếu đánh, thì càng đánh càng tốt, về phần sau này phát sinh những điều gì, như thế nào chẳng liên quan gì. Mà trong mấy ngày nay, từ trấn phủ xung quanh quân cứu viện cuộn cuộn không ngừng vào Hồng thành, một trận đại chiến khẩn trương qua đi trong tiếng cười lớn, giọng điệu của Hồ đại nhân lại bình tĩnh:

- Chiếu theo lời của người, độc nguyên này là thứ duy nhất?

Tất cả mọi người đều là người thông minh. Nước Yên coi trọng độc nguyên như thế, sẽ không khó phát hiện ra điểm khả nghi, đưa ra kết luận.

Thi Tiêu Hiểu cũng sớm đã nghĩ thông suốt việc này, mỉm cười gật đầu, giọng điệu thoải mái:

- Hẳn là như vậy, người Yên không có độc nguyên này, sẽ lại không thể phát động lao dịch.

Hồ đại nhân tiếp tục nói chắc chắn:

- Nam Lý ta có cỗ thi thể này, chỉ cần tìm được chỗ phát, khống chế môn đạo, cũng liền cầm một lao dịch, đây là đòn sát thủ!

Thi Tiêu Hiểu sững sốt:

- Đây..., đây là một mối họa, có chút sơ ý sẽ tổn thương tới mình.

- Còn có... Đây là thi thể người thân của Tống Dương, hẳn sẽ không đồng ý để mất người thân một lần nữa. Không có hẳn chủ trì, muốn hóa giải, khống chế thuốc độc sợ là không dễ dàng.

Hồ đại nhân cười cười:

- Nam Lý không chỉ có Tống Dương là thầy thuốc, muốn phá giải thuốc độc, cũng không nhất thiết phải dựa vào hắn. Về phần thi thể, thân nhân... Rất xin lỗi, đây không phải việc hắn có thể làm chủ, ta cũng giống hắn không thể làm chủ được.

Nói tới đây, lão thở dài;

- Dốc sức bù lại cái khác sau vậy, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi. Lao dịch này là ôn thần, triều đình nhất định sẽ không chế từ trên xuống.

Ngủ một giấc tới chiều mới tỉnh, Tống Dương tỉnh dậy mới phát hiện Tần Trùng sớm đã tới đây, chỉ là thấy hắn vẫn ngủ không đành lòng quấy rầy. Đi rửa mặt qua loa, hai người rời khỏi dịch quán, đi bảy tám bước xác định phía sau không có ai theo dõi, tới trước cửa một gian nhà trọ, Tần Trùng cười cười khó coi, ánh mắt lại ảm áp:

- Phòng số ba, đi thôi..., còn nữa, cảm ơn huynh đệ.

Nói xong, gơ tay vỗ vai Tống Dương thật mạnh.

Tống Dương hiểu hắn tạ ơn cái gì, chỉ có điều trên mặt còn thuốc mỡ dày đặc, không thể cười, buông tay cất bước tiến vào nhà trọ.

Vừa mới vào phòng, Nhâm Tiểu Bộ cũng nhanh bước tới đón, nước mắt đã đọng đầy:

- Ta đã nghe nói rồi, là Vũu Thái Y?

Đội Tống Dương gạt đầu một cái, nước mắt của nàng liền lăn dài xuống, nghẹn ngào, miễn cưỡng:

- Người, người chó đau lòng.

Miệng khuyên Tống Dương không nên thương tâm, chính nàng lại bật khóc thành tiếng.

Cánh tay mềm mại vươn lên, Nhâm Tiểu Bộ muốn mình giống như một thực nữ, kéo người trong lòng vào ngực an ủi, nhưng cầm rồi mới phát hiện, không phải ôm hắn vào ngực, mà là hắn ôm mình vào ngực, mình chỉ như một con nai, Tống Dương mới thực như ngọn núi vững chãi.

Nhu hương nhuyễn ngọc, trong sạch thực sự, dần dần, Tống Dương chìm vào trong đó, chỉ có người thân mới có thể an ủi được vết thương như vậy.

Cứ như thế thật lâu, Tống Dương thở phào một hơi, lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng vuốt tóc Nhâm Tiểu Bộ:

- Có một chuyện, cần nàng giúp đỡ.

Nhâm Tiểu Bộ lau nước mắt, gắng sức gạt đầu.

Từ quán trọ trở về dịch quán, Hồ đại nhân tới cửa thăm hỏi, bắt đầu hàn huyên một phen, vui vẻ cười đùa. Không ngoài chuyện Tống Dương vì nước lập công, trước cứu được dân chúng toàn thành, sau anh dũng giết địch, công huân rạng rỡ triều đình chắc chắn sẽ ban thưởng....nói về công lao phía trước, Hồ đại nhân mặt mày tươi tắn, nói không giấu diếm:

- Thực khó có người hơn được, Tống tiên sinh can đảm mạo hiểm, từ trong tay Yến tặc đoạt lại độc nguyên lạc dịch cho triều đình, đây mới là kỳ công muôn đời đích thực.

Bất ngờ, Tống Dương cũng không mở miệng phản bác, hắn dâng độc nguyên cho triều đình, lý do thoái thác, tất cả không có bất kỳ phản ứng gì.

Ngay tại chỗ trở mặt, giận dữ mà cười, lắc đầu phủ nhận... ở trước cửa nhà, Hồ đại nhân nghĩ tới đủ loại khả năng Tống Dương có thể sẽ biểu hiện, bất kể như thế nào hắn đều có đôi lời phản ứng, chỉ không ngờ tới đối phương sẽ “hoàn toàn không có chút phản ứng gì”.

Nhất thời Hồ đại nhân không biết nói thế nào mới phải, không khí trong phòng có chút căng thẳng.

Một lát sau, Hồ đại nhân cũng vứt bỏ những lý do khoe khoang khoác lác, chậm rãi mở miệng:

- Chiến sự biên ải, tới rất đột ngột cũng quá nghiêm trọng, trên triều sẽ chứng thực, kiểm tra với mỗi một chi tiết, không có cái gì có thể giấu diếm được, độc nguyên đó... công cụ giết người đó cũng không ngoại lệ.

- Chỗ quan trọng của công cụ giết người đó là mọi người đều biết, không cần ta lại dài dòng, là vật trong tình thế ép buộc... Không đối gạt được, giữ lại không được, so ra thì nếu kéo dài cũng không bằng thể hiện thể chủ động một chút, chủ động dâng lên đi thôi. Lão phu dùng mạng già này đảm bảo, nhất định là công của người.

Hồ đại nhân tạm dừng một lát, tiếp tục nói:

- Huống chi, đám thi thể này nước Yến nhất định sẽ nghĩ biện pháp đoạt lấy, dựa vào thực lực bản thân tuyệt không bảo đảm cho nó, người mạnh hơn người giữ, lại gây hại cho bản thân.

Hồ đại nhân thở dài, giọng điệu nặng trĩu:

- Ta biết, người mất là thân thích của người, nhưng việc lớn trong thiên hạ cũng không ngăn nổi bốn chữ: Quốc sự làm trọng. Lại mong người mở lòng phóng khoáng, nếu là người thân, khi thấy người tiền đồ gấm vóc, ắt sẽ mỉm cười ở nơi cửu tuyền.

Tổng Dương quay đầu, lẳng lặng nhìn về phía Hồ đại nhân, một lúc lâu sau mới thản nhiên lên tiếng:

- Đạo lý này ta cũng hiểu, đa tạ đại nhân.

Hồ đại nhân cũng không nói nhiều, lại trấn an thêm vài câu, dặn Tổng Dương nghỉ ngơi tốt, an tâm dưỡng thương, rồi cáo từ. Bảy ngày cùng đi, do Tả thừa tướng đích thân ra mặt, ủy thác cao tăng trong thành an táng cho Vũ Thái y, lập pháp đài, làm pháp sự, ngày đêm không ngừng siêu độ cho vong hồn đã mất.

Mà trong bảy ngày, quân tình tới lui, trong quân phòng thủ Hồng thành đã loạn thành một đám, khai thông bách tính.

Độn trừ cấm thành tăng, chỉnh đốn và sắp đặt quân ngũ, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đối phó với kỵ binh quân Yến xâm lược, thậm chí đều không kịp đi thu thập sửa sang lại, Chiết Kiều Quan ở trước mặt không còn, Hồng thành tạm thời trở thành ả đầu tiên ở phương Bắc Nam Lý. Nhưng bên kia Đại yến không có động tĩnh, sau khi Đoạt Sơn Doanh bị phá hủy, còn lại sáu tòa đại doanh cũng nhất loạt tăng cường đề phòng, vẫn chưa tập kết, càng không có dấu hiệu xuất binh.

Nhâm Tiểu Bộ dường như có chuyện quan trọng, sau khi Tổng Dương trở lại thành, nàng chỉ đợi một ngày, liền vội vã khởi hành về kinh.

Đợi đến ngày thứ tám Yến quốc bỗng nhiên dùng phi tước truyền thư cuối cùng báo cho Nam Lý một ý kiến: cảnh nội Yến đột nhiên xuất hiện phản loạn đời trước, không lâu trước khi tập kích ở Đoạt sơn doanh biên ải, sau trốn ra hướng Nam Lý, Nam Lý cần cẩn thận đề phòng, việc xuất hiện khẩn cấp không kịp phái người đưa thư, ngày sau sẽ bổ sung quốc thư.

111. Chương 22: Thường Xuân Hầu

Hoạt Sắc Sinh Kiều

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 22: Thường Xuân Hầu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lý do thoái thác thật ra đã nằm trong dự kiến, nước Yến tuy rằng xa hơn Nam Lý, nhưng nó có mối họa của nó, nếu thật muốn dốc sức xâm nhập vào phía nam phần lớn sẽ chuốc lấy hậu quả xấu... Ít nhất từ phần thư gửi lên xem, thái độ nước Yến đã rất rõ ràng -việc này nên dừng ở đây. Đương nhiên, bất kể là Tả thừa tướng hay là thủ thành Hồng thành, ai cũng chưa ngóc đến mức hoàn toàn tin tưởng đối phương mà thu lại sự phòng bị, bọn họ nên tăng cường đề phòng như thế nào liên tiếp tục làm như thế.

Lại mấy ngày trôi qua, trong Phượng Hoàng thành cũng có ý chỉ truyền đến, từ thành thủ Hồng thành trở xuống, các giáo úy đều có phong thưởng, tuy nhiên đối với Tổng Dương có công lớn nhất trong chiến dịch này lại chưa thấy chữ nào đề cập tới... Sau khi khen ngợi, trong thánh chỉ còn nhắc tới một sự kiện: Kỳ sĩ Nam Lý chuẩn bị khởi hành, tiếp tục Phó Lôi nhất phẩm. Tuy đã đánh một trận nhưng vẫn chưa chính thức tuyên chiến, thể diện của hai nước còn giữ được, sự tình trước mặt giữ tốt, sau này tiếp tục cố gắng.

Tất cả những gì xảy ra trong trận mưa mấy hôm trước dường như đều đã theo gió mưa tan đi, ngay cả dấu vết cũng không còn được bao nhiêu, cũng không ai tính đến việc truy cứu lại... Chỉ có điều những trọng thần

này của nước Yến đối với cách đối nhân xử thế của Hoàng đế nhà mình đều hiểu được, tạm thời thả chút thôi, chuyện này Cảnh Thái tuyệt không từ bỏ ý đồ: Cũng như vậy, Nhâm Tiểu Bộ, Cố Chiêu Quân biết rõ rằng tâm tính Tống Dương dám dùng đầu mình đánh cuộc: đối với Tống Dương mà nói, khoảng cách đến khi kết thúc, vẫn còn rất sớm.

Đoàn sứ giả lại chuẩn bị khởi hành, mà Hồ đại nhân tới phòng Tống Dương, cười nói:

- Thánh thượng còn một đạo mật chỉ cho ngươi, cần lão phu tuyên đọc, Tống Dương, tiếp chỉ.

Thánh chỉ dùng thể biên tứ lệ lục, từ ngữ trau chuốt đẹp đẽ, nhưng xét đến cùng, vẫn khen ngợi công trạng, trận dịch này Tống Dương có công lớn nhất, ngoại trừ ban thưởng, còn phong cho một chức quan: Thường Xuân úy.

Tuyên đọc thánh chỉ xong, Hồ đại nhân tự tay nâng Tống Dương dậy, cười nói:

- Thánh Thượng viết mật chỉ khen ngươi, trong đó mang cả một phần tâm tư mến tài, chúc mừng Tống tiên sinh.

Tống Dương còn muốn dùng thân phận kỳ sĩ đi sứ Đại Yến, nếu phong thưởng khắp nơi, khiến thiên hạ đều biết hấn phá lạo dịch, hủy quân Yến, chiếm độc nguyên, hẳn đừng nghĩ tới việc từ Đại Yến trở về Nam Lý.

Hiện giờ Tống Dương nhìn qua, không khác khi đã hòa bình bao nhiêu, ánh mắt hờ hững tan đi, lại trở về ngang nhiên, vết thương trên mặt cũng se lại. Miệng bắt đầu khép lại, gật đầu cười nói:

- Còn muốn thỉnh giáo Thừa tướng, Thường xuân úy là chức quan gì. Thường Xuân úy không phải thực hàm.

Thái tổ Hoàng đế Nam Lý, hơn trăm năm trước khi khởi sự, từng chuốc thất bại thảm hại, cùng mọi người thất lạc trốn vào núi sâu, may mắn được một sơn tặc thu nhận và giúp đỡ, hỗ trợ, tránh được nạn đuổi cùng giết tận, thủ lĩnh sơn tặc lại là một chí sĩ hiểu biết, sau này đi theo bên cạnh Thái tổ, trước tiên trợ giúp ông triệu hồi bộ hạ cũ lại theo ông bình loạn bốn phương, lập được vô số thành tích.

Khi Thái tổ bình định bốn phía thống nhất Nam Lý, ngồi trên long ỷ cũng chưa từng bạc đãi vị Sơn Đại vương này, cất đất phong vương cảm tạ công lao, nhưng Sơn Đại vương lại nói chỉ là nô tài của Thiên tử, phong vương thì không thể nhận, chỉ là vua của cây cỏ, khi xuân về cây lớn, lúc mùa xuân thì cây xanh tốt, bởi vậy phong cho một chức Thường Xuân Vương. Cách gọi này có chút ý vui đùa, thể hiện sự thân thiết của Thái tổ Hoàng đế đối với Sơn Đại vương: cũng bao hàm một phần ngụ ý Cát tường, cho thấy tình cảm của Hoàng đế đối với Sơn Đại vương.

Nhưng lúc này, vị Sơn Đại vương lại thể hiện sự hiểu biết của mình, không ngờ giảng giải cho Hoàng đế, từ bỏ danh hiệu và đất đai, nói thẳng nếu Hoàng đế thật muốn ban thưởng, sau khi ban thưởng không cần làm quan, cho nhiều lộc chút là tốt rồi. Sơn tặc làm Vương gia, khiến cho thiên hạ cười nhạo; dưới trướng có đất phong, khiến cho quan lại ghen tị, triều đình cũng rơi vào tình trạng không tốt.

Lúc trước vào rừng làm cướp cũng vì miếng cơm, hôm nay gây dựng được giang sơn cũng chỉ cầu lấy yên ổn giàu sang...

Tâm ý của Sơn Đại vương cương quyết, Yến đế không hề miễn cưỡng, cuối cùng ban thưởng, danh hiệu Thường Xuân Úy ban cấp ba mươi dặm.

Một chức úy này, không nằm trong vòng cấp độ, phẩm cấp, chỉ là chức suông; ba mươi dặm đất phong cũng không có người cai quản, trong đó chức quan bổ nhiệm và miễn nhiệm, quân vệ phòng thủ toàn bộ do triều đình an bài, căn bản hẳn không có nhúng tay vào, tuy nhiên thuế má địa phương tập trung về Thường Xuân Úy. Nói trắng ra, chính là Hoàng đế nuôi sống hẳn tới già.

Tới hậu thế của Nam Lý, danh hiệu Thường Xuân Úy được giữ lại như trước, dần biến thành người xuất thân bình thường, vì quốc gia lập công lớn được chuyên chức ban thưởng.

- Tuy rằng chỉ là hư danh nhưng có lợi ích thực tế, phong ấp thực tế là có tiền thu vào, vả lại, Thường Xuân Úy, là chức lớn vinh quang vô cùng, nói rằng tương đương quan tam phẩm hơi khoa trương, nhưng mặc dù là lão phu, từ nay về sau gặp Tống tiên sinh, cũng không thể không chú ý lễ nghĩa trên dưới.

Hồ đại nhân cười ha hả:

- Nói lại, Tổng tiên sinh lần này lập được công lớn, ngoại trừ chức Thường Xuân Úy, cũng thực không gì có thể sánh kịp.

Cứu mạng cả một tòa Hồng thành; chiếm lại, dâng lên lạo dịch độc nguyên cũng không xem là công lớn, nhưng ở trong mắt Phong Long, Hoàng đế quan trọng hơn là: Tổng Dương giết người... Gần như dập tắt hơn phân nửa Đoạt sơn doanh của quân Yến, Hoàng đế trẻ, sợ nhất Nam Lý bị người ta coi thường, ai thay hẳn dương oai, hẳn liền trọng thưởng kẻ đó.

Tổng Dương cũng là bộ dạng vui vẻ:

- Còn có phong ấp sao? Không nghe thánh chỉ nhắc tới.

- Là muốn chờ người trở về mới phong, đến lúc đó không thể thiếu một phần nghi lễ cũ, về phần phong ấp nơi nào, khả năng sẽ chọn ra mấy nơi giàu có sung túc cho người lựa chọn, ha ha, chuyện này lão phu thật ra có thể giúp đỡ, bảo đảm chọn giúp người được một nơi có tiền đồ tốt nhất.

Hồ đại nhân nhấn mạnh hai chữ tiền đồ. Lại thuận miệng nói đùa vài câu, bỗng nhiên đổi chủ đề, sắc mặt cũng nghiêm lại:

- Có một chuyện lão phu muốn cùng người thương lượng... trên triều có ý chỉ khác, đám thi thể đó bắt đầu vận chuyển.

Người nào vận chuyển, vận chuyển đến nơi nào đều là cơ mật, Hồ đại nhân sẽ không nói, Tổng Dương cũng không hỏi nhiều, chỉ có điều gật gật đầu.

Hồ đại nhân lại tiếp tục nói:

- Một đường đó hành trình cũng không gần, đường xá cũng không bằng phẳng ta muốn hỏi tiên sinh, có chuyện gì cần cẩn thận để ý.

- Xác chết buộc chặt chẽ hợp lý, xóc nảy một chút cũng không vấn đề gì nhưng cần cẩn thận hai việc: Thứ nhất, nó không được phơi nắng, thứ hai, chất độc kỵ mộc, xuyên rừng mà đi, sẽ có hiệu quả trấn độc, khá ổn thỏa.

Hồ đại nhân cười gật đầu, Tổng Dương cũng cười cười, vài ngày nay lão đều đang đợi câu hỏi này của đối phương.

Ngay tại lúc Tả thừa tướng và Thường Xuân Úy đang cười. người cầm ở thị trấn nhỏ Yến Tử Bình cách đó ngàn dặm đang đau đầu, vẻ mặt buồn bực nhìn ra tường viện.

Tiểu Cửu cẩn thảo quả, từ trong phòng đi đến sân:

- Người cầm, nhìn cái gì?

Nói xong, từ ánh mắt người cầm nhìn qua, lập tức a một tiếng:

- Đây là đầu tin tức.

Một một con tước tử màu trắng đang ở ngoài song cửa sổ nhảy tới nhảy lui, Tiểu Cửu thuận tay ném hơn nửa quả táo cho người cầm, một đôi tay nhỏ bé xinh đẹp bắt lấy con chim, miệng gọi:

- Đâm, đâm, có tiếng, đổi tước tử.

Chim tước thân thiện với người, cánh rung lên nhảy vào lòng bàn tay Tiểu Cửu, người cầm ở bên nhìn nhếch miệng cười to, hai miếng ăn hết trái táo... Tiểu Cửu tháo tờ thư dưới chân chim tước, bên trên vài chữ ít ỏi: ba trăm tú, tìm kẻ xấu Hồng gia.

Ba trăm tú đương nhiên chỉ ba trăm Sơn Khê Tú, Tổng Dương cầm đầu, bốn chữ sau Tiểu Cửu chỉ thoáng qua liền hiểu, kẻ xấu trong nhà Hồng gia..., kẻ xấu trong Hồng Ba phủ là Tần Trùy.

Bất kể ba trăm tú hay kẻ xấu Hồng gia, đều là chỉ người của mình mới có thể hiểu được tin tức, muốn dùng ẩn ngữ truyền lệnh, đủ thấy sự tình cơ mật, trọng đại, Tiểu Cửu không dám trì hoãn, mang theo người cầm chạy tới bên ngoài rừng rậm, tìm Mộc Ân tập kết thuộc hạ, chuẩn bị làm việc...

Biên quan bất ngờ xảy ra chiến tranh, khiến hành trình của kỳ sĩ Phó Lôi đoán chừng phải hoãn lại nửa tháng, đến sáng mười tám tháng tư, sứ đoàn Nam Lý lại lần nữa khởi hành, đi Đại Yên. Khi thấy Chiết Kiều Quan, từ Tả thừa tướng cho tới mọi người, đều không khỏi nhú mày.

Ngày xưa ải bắc hùng vĩ, giờ phút này trước mắt đầy rẫy thương vong, trong thành tràn ngập xác thối. Vài ngày trước quân binh được phái tới đóng quân vừa mới cọ rửa sạch sẽ quanh cổng thành, ngay trong thành xác chết xếp thành đồng hỏa thiêu, nơi đốt nằm ở ngoại ô, nhưng gió nhẹ vô thường, đưa tới tận trong ải, đón lấy một luồng gió bụi mới.

Đốt tro.

Hồ đại nhân nhú mày thở dài, Thi Tiêu Hiểu mắt rũ xuống, Nam Vinh mặt không chút thay đổi, Tiêu Kỳ ánh mắt rưng rưng, Tống Dương lặng lẽ xuất thần nhìn Hồng Tụ, không biết đang nghĩ đến cái gì...

Sau khi xuất quan, cùng quan viên nước Yên tiếp xúc bàn bạc, tiến hành đổi lại thủ tục giấy tờ, hành trình sau này sẽ không cần người Nam Lý quan tâm, đều có người Yên sắp xếp. Nay đi Trâu thành ngàn dặm xa xôi, cách Đoan Ngọ không tới hai mươi ngày, chẳng thể nào không dốc toàn lực. Người Yên cũng sớm có an bài, tất cả người Nam Lý tới, ngay cả quan viên và ba trăm vớ vệ hoàng thành cùng Lưu Ngũ, hết thấy đều bị nhét vào trong xe ngựa, lao thật nhanh về hướng bắc.

112. Chương 23: Vạn Tuế Gia Nỗi Giận

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 23: Vạn tuế gia nỗi giận

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hành trình một ngày đêm, chỉ đi không nghỉ, chỉ đổi ngựa mới và phu xe, chớp mắt tiếp tục lên đường. Tất cả ăn, ngủ của người Nam Lý đều diễn ra trên xe, mỗi ngày lại có một canh giờ xuống đất, rửa mặt, thay quần áo. Nhị ngọc rất không hài lòng, không ngừng than phiền:

- Ta sẽ không bao giờ tới đây nữa.

Tiêu Kỳ từ nhỏ chịu khổ, chút vất vả này không hề oán giận, chỉ có hơi đau lòng..... Đau lòng là vì “Hồi Nhi” của nàng, như vậy tình hình khi rời Hồng thành có thể đoán được, mười con ngựa tốt nàng chọn cũng phần lớn lưu lại Hồng thành, chỉ duy nhất có một con ngựa màu tro mắt không bình thường vẫn được nàng mang đến nước Yên, mỗi ngày chỉ được nghỉ khoảng một canh giờ suốt quãng đường dài, tuy rằng dần dần mệt mỏi, nhưng Hồi Nhi thực sự vẫn theo kịp đội ngũ, tất cả mọi người này đều tấm tắc lấy làm lạ, con ngựa này được gọi là “Long mã”.

Mọi người đi cùng đều cảm thấy ngạc nhiên, người Yên càng thêm ngạc nhiên, tin tức sứ đoàn Nam Lý mang ngựa tốt vào nước Yên nhanh chóng lan rộng, chẳng mấy chốc trở thành đề tài bàn luận nóng hổi, sứ đoàn Nam Lý chưa vào kinh, thanh danh nhờ Hồi Nhi dần dần vang dội, danh tiếng khí thế dọa người, khiến Tả Thừa tướng cũng cũng bất ngờ, không kìm nổi vuốt râu mỉm cười.

Sau khi bọn họ rời biên giới khoảng mười ngày, ở sâu trong đất Nam Lý phát sinh một vụ án giết người, cũng khiến Tả thừa tướng bất ngờ. Tuy nhiên nếu lão biết được mọi chuyện từ đầu tới cuối, tuyệt đối cũng không có cách nào cười nổi. Mãi tới ba ngày sau khi vụ huyết án ở Nam Lý xảy ra Yên đế Cảnh Thái mới biết được. Lúc nhận được mật báo, lão đang ở tẩm cung Nguyễn Thái ăn hạnh tử.

Giận dữ!

Cảnh Thái đi chân trần chạy ra ngoài cửa, tức giận gào rít lên:

- Mang giáo tới, mang giáo tới!

Thị vệ nội cung vội vàng quỳ rạp xuống đất, giáo cầm trong tay giơ cao quá đỉnh đầu, Cảnh Thái cầm vũ khí, rống giận xoay người chạy về phòng lớn, lập tức liên tục có tiếng vang lớn truyền đến, Yên đế phát điên, quơ giáo đập nát tất cả mọi thứ trước mặt.

Thái giám, cung nữ chạy trốn ra khỏi tẩm cung, cũng không dám đi xa, ai nấy đều sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vài ngày trước Vạn tuế gia vừa mới nổi giận một trận, chẳng qua lần đó lão chỉ đập đồ trong ngự thư phòng... Rốt cục là chuyện gì khiến cho Thái thượng liên tục nổi giận? Không ai dám hỏi.

Sau một hồi lâu, Cảnh Thái đầu tóc bù xù xuất hiện ở cửa, hung hăng ném giáo xuống đất, phát ra một tiếng “keng” thật vang, tiếp đó trừng mắt nhìn một tiểu thái giám:

- Tiểu Đậu tử, đem tước tử vừa truyền mật báo tới cho trẫm!

Người ở đây đều hiểu, Tước tử truyền tin có lẽ gặp chuyện chẳng lành, nhưng ai dám khuyên một câu. Tiểu Đậu tử khẽ vâng, xoay người bỏ chạy, thời gian không tới một khắc, ôm một con chim chạy lại, cung kính đưa vào tay Cảnh Thái.

Chim tước chỉ một màu đen, con ngươi sáng rõ, lông dày, người thợ nghề vừa thấy nó đã biết nó nhất định không phải vật bình thường. Chim tước tuần dật, nhưng tinh thần uể oải, đừng nói chim chóc bình thường, cho dù là một con phượng hoàng, bắt nó bay ba ngày từ tận trong Nam Lý về tới Trâu thành Đại Yên, nó cũng đứng không nổi.

Ngoài dự đoán của mọi người, Cảnh Thái vốn dễ nổi giận, vừa thấy dáng vẻ của chim tước tuần mỹ, giật mình sửng sốt, giơ chim tước lên quan sát cẩn thận một hồi, sắc mặt giận dữ không ngờ dần tiêu tan, quay đầu hỏi Tiểu Đậu tử:

- Đây là con chim hay?

Loại việc nhỏ này Hoàng đế cũng không quan tâm, nhưng Tiểu Đậu tử chỉ tay nói:

- Bẩm Vạn tuế gia, nó tên Thi Yên, đây là con chim tước khéo léo nhất của Đại Yên ta, bay như điện, tính tình linh hoạt, đưa mắt tìm khắp Trung Nguyên cũng không tìm thấy con chim nào nhanh hơn nó...

Không ngờ, tiểu thái giám còn chưa nói hết, Cảnh Thái đột nhiên giơ tay chụp lấy, Thi Yên, hung hăng ném thành một đồng thệ nát:

- Chim tước đưa tin dữ, đã chết rồi!

Tiểu Đậu tử sợ tới mức khuôn mặt nhỏ tái nhợt, quỳ rạp xuống đất, luôn miệng nói:

- Vạn tuế bớt giận, Vạn tuế bớt giận.

- Ta ném chim tước ngươi quỳ cái gì, đứng lên, đứng lên.

Cảnh Thái phát tay không kiên nhẫn, xoay người lại trở về tẩm cung:

- Tiểu Đậu Tử tiến vào, tự bê cho mình một chiếc đôn gỗ, trẫm không vui, ngươi tiếp chuyện trẫm.

Nói xong, Cảnh Thái tùy chân đá văng rác rưởi, ngồi lại vào long ỷ.

Nếu là nội thần Nam Lý, nhất định sẽ nói:

- Nô tài xin vâng.

Nhưng Tiểu Đậu tử hiểu được tính cách của Vạn tuế gia nhà mình, lão nói cái gì tức là cái ấy, lúc này từ trong đồng hoang tàn của tẩm cung tìm lấy một cái ghế, nhấc móng miễn cưỡng ngồi xuống.

Đợi gã ngồi xuống, Cảnh Thái mới mở miệng:

- Trẫm có bảo bối như thế, bị người Nam Lý lấy trộm đi, ngươi nói với việc như vậy ta nên làm thế nào bây giờ?

Tiểu Đậu Tử cố gắng hít thở cái lồng ngực gầy nhỏ, lòng giả bộ đầy căm phẫn:

- Gửi cho cầu Hoàng đế Nam Lý một phong thư, bảo y tự trả bảo bối đã trộm về, lại sai y tự đến bộ Hình nhận tội, nếu không làm theo, Vạn tuế liền dẫn theo trăm vạn hùng binh, đào cả tổ tông nhà y lên.

Về mặt Cảnh Thái đã khôi phục lại bình thường, nghe vậy có chút đắc ý cười:

- Ý kiến này hay, bảo bối của trẫm là một cỗ thi thể, Phong Long trộm người chết của trẫm, trẫm liền đào cả phần mộ tổ tiên của y, như vậy thực hợp tình.

Nói xong, Cảnh Thái chuyển đề tài câu chuyện:

- Muốn đào phần mộ tổ tiên của Phong Long, vốn không cần phải triệu binh, chỉ trông vào bảo bối kia đã đủ rồi... Nhưng bảo bối bị trộm mất, lại muốn đào phần mộ tổ tiên của y, thì phải dùng tới quân đội hùng mạnh của nước Yên rồi. Vốn việc này cũng không khó, tuy nhiên phiền toái là, quân Đại Yên đi đánh Nam Lý, Thổ Phiên, Khuyển Nhung bọn họ hơn nửa cơ hội đến đánh chúng ta, trẫm xem thủ đoạn đào phần mộ của tổ tiên người khác, khó tránh được phần mộ tổ tiên của trẫm không bị người khác đào.

Tiểu Đậu Tử đầu tiên trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, gã có động não như thế nào, cũng không tưởng tượng ra “đào thi thể bảo bối trong mộ phần Hoàng đế nhà khác” thành ra bộ dạng gì nữa, nhưng sau khi nghe được nửa câu, sự kinh ngạc tiêu tan không còn thấy, đổi lại là sự giận dữ:

- Bọn họ dám! Thiên uy Đại Yên mệnh mông cuồn cuộn...

- Nịnh hót.

Tiểu Đậu Tử lập tức im tiếng, đảo mắt nghĩ:

- Hoặc là... Vạn tuế trước tiên nén cơn giận dữ, phái ra những võ sĩ lợi hại trước tiên đoạt lại bảo bối kia, đợi bảo bối trở về rồi, muốn đào như thế nào thì đào như thế ấy.

Cảnh Thái bật cười ha hả:

- Đúng vậy, trẫm cũng nghĩ như vậy. Nam Lý phái người vận chuyển bảo bối, con đường cũng chỉ bên núi trong rừng rậm mà đi, tự cho là đường bộ bí ẩn, lại không biết hành tung sớm đã bị tiết lộ.

Tiểu Đậu Tử nói:

- Vạn Tuế gia thực là rồng hóa thân, mắt rồng nhìn thấu thiên hạ, tai rồng nghe vạn dặm trong thiên hạ, việc gì cũng không giấu được người.

Cảnh Thái không để ý tới câu nịnh hót của tiểu thái giám, tiếp tục nói:

- Trẫm phái ra Đại Yên ... Không chỉ Đại Yên, là võ sĩ thân thủ mạnh mẽ nhất cả Trung thổ, nhất đi lấy lại bảo vật, vốn tuyệt đối không sai sót nhầm lẫn.

Nói tới đây, Cảnh Thái tươi cười không nhìn:

- Nhưng vừa rồi chim tước đưa tin, võ sĩ của trẫm đi chậm một bước, bị người nhanh chân đến trước.

Ở sâu trong rừng rậm, võ sĩ Nam Lý vận chuyển bảo vật đều bị tàn sát, Bảo vật tung tích không rõ, khi cao thủ nước Yên đuổi tới, chỉ còn đầy đất xác người chết.

Tiểu Đậu Tử ngạc nhiên chùng mắt:

- Là ai làm?

- Chính là bởi không biết là ai, cho nên trẫm mới giận dữ.

Cảnh Thái chậm rãi lắc đầu.

Tiểu Đậu Tử nhú chặt hàng lông mày, oán hận nói:

- Bất luận là ai làm, xét đến cùng đều là Nam Lý đáng giận, nô tài nghe nói sứ đoàn Nam Lý đang tới rồi, chờ bọn họ tới kinh sư rồi, trước tiên mỗi người đánh gãy một chân rồi nói sau!

Cảnh Thái cười ha hả:

- Không phải hơi quá hẹp hòi sao?

Tiểu Đậu Tử cũng cười theo, tay ôm lấy gáy, làm nũng:

- Nô tài còn chưa lớn, vẫn là một tiểu nhân, tiểu nhân phối với lòng dạ hẹp hòi tự nhiên hợp mắt.

Cảnh Thái lắc đầu, nói;

- Không phải lòng người hẹp hòi, mà là suy nghĩ của người quá hẹp hòi, quang minh đánh gãy một chân của bọn họ xa xa vẫn chưa đủ!

Nói xong, Cảnh Thái đứng dậy đi ra ngoài, Tiểu Đậu Tử vội vàng đứng lên hầu hạ, Hoàng đế xua tay mà cười:

- Không cần, cùng người nói một chút, những phiền muộn trong lòng cũng được hóa giải một chút, cũng không tệ lắm.

Tiểu Đậu Tử khá vui vẻ, đang định nịnh bợ thêm hai câu, không ngờ Cảnh Thái đột nhiên cười nói:

- Đúng rồi, việc về bảo bối đó, hẳn dặn ta, ai cũng không thể nói.

Tiểu Đậu Tử không biết “hắn” là ai, nhưng có thể nghe được, khi nói đến “hắn”, Hoàng đế không xưng “Trẫm”, đang định vỗ ngực cam đoan sẽ không để lộ bí mật, nhưng phần nào hiểu rõ được ý tứ trong lời của Vạn Tuế gia, lại vừa nhớ tới cách Vạn Tuế phản ứng vừa rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của gã đột nhiên trắng bệch! Mà Cảnh Thái quay đầu lại tiến về phía gã cười, cất bước mà đi, khi rời khỏi thềm cung, tay của lão nhẹ nhàng chặn lại, đối với thị vệ trước cửa làm một động tác “giết”.

Tiếng khóc non nớt vừa mới vang lên đã bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt, Cảnh Thái tiếp tục đi về phía trước, thì thầm tự nói:

- Nghẹn ở trong lòng khó chịu, dù sao cũng phải tìm người...

Lúc này, một nội thần vội vàng chạy tới, sắc mặt vui mừng nói:

- Khởi bẩm Vạn Tuế, vừa mới nhận được tin lớn tốt lành, Tô đại nhân đã trở lại, đang cười khoái mã về kinh thành.

Cảnh Thái cười lớn một tiếng:

- Cuối cùng đã trở lại, thực là việc tốt.

Ngày mồng một tháng năm, Thập Đình quan.

Dựa theo tốc độ bình thường, nơi này cách Trâu thành nước Yên khoảng mười ngày lộ trình, trên đường sẽ có “mười lần dừng lại”, cho nên những vùng xung quanh cổng thành có cái tên kỳ lạ như vậy.

Đám người Tổng Dương hôm nay nghỉ ngơi một canh giờ, ngay lại Thập Đình quan, đoàn sứ tiết Nam Lý khó được thả lỏng, mỗi người đều xuống xe, rửa mặt mũi chân tay, xem chừng ai nấy đều mệt mỏi, duy chỉ thiếu nữ Tiêu Kỳ, ngay cả rửa mặt mũi cũng không cần, chuyên tâm chăm sóc con ngựa của mình. Hôi Nhi tinh thần mệt mỏi, ánh mắt ảm đạm, bốn bắp chân khẽ run rẩy.

113. Chương 24: Vương Gia

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 24: Vương gia

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Thiếu nữ đầy lo lắng tìm Tả thừa tướng:

- Hôi Nhi chống đỡ không nổi, lại tiếp tục chạy hơn nửa đoạn đường nữa sẽ kiệt lực mà chết. Trước đó ta đã đánh giá hơi cao, xin đại nhân thứ tội.

Hồ đại nhân lắc đầu nói:

- Có thể kiên trì đến vậy, đã rất đáng quý, để nó lại chỗ này.

Nói xong, nhìn thấy sắc mặt Tiêu Kỳ không nỡ, Hồ đại nhân mỉm cười:

- Không phải từ bỏ nó, chỉ là cho nó an dưỡng ở nơi này, khi trở lại còn có thể mang đi, đây chính là Phiêu Kỳ có công huân, cho dù người nghĩ không cần, lão phu cũng không thể đồng ý.

Nói xong, sắp xếp tiểu lại trong sứ đoàn làm việc này.

Tiêu Kỳ đi theo tiểu lại, dắt ngựa đi tìm sứ quan nước Yến, viên quan nước Yến phụ trách đoạn đường này là một võ tướng, họ Lý, quan bái ngực hóa lang tướng, chức quan ngũ phẩm, sau khi nghe được sứ đoàn Nam Lý cầu kiến, tướng Yến mỉm cười:

- Long mã cũng có lúc kiệt sức? Còn tưởng nó có thể chạy một mạch đến chân trời không nghĩ?

Nói xong, cất bước về phía trước, đưa cánh tay nắm cổ ngựa, Tiêu Kỳ kinh hãi, giơ tay gạt tay của y:

- Không được như vậy, sẽ làm ngựa bị thương.

Dựa vào sức lực thiếu nữ, sao có thể gây ảnh hưởng cho đối phương, tướng Yến cũng không để ý, cánh tay mạnh mẽ dùng chút lực. Y là người tráng kiện, vả lại hiểu ngựa, con ngựa này rất quan trọng, Hôi mã sớm đã mệt không chịu nổi, căn bản chịu không được sự áp bức này, tiếng rên rỉ khe khẽ đều bị nghẹn trong họng, thân thể nhất thời té nhào trên mặt đất, bốn vó giật một lát, chớp mắt ngừng thở.

Tướng Yến bày ra bộ mặt ngạc nhiên:

- Nói chết là chết ngay? Xem ra thật sự mệt muốn chết, nếu không được cần gì phải cạy mình khỏe.

Nói xong, khẽ lắc đầu, liền đổi đề tài:

- Đạo kỵ binh không ngoài hai chỗ: người khỏe, ngựa cường tráng, có ngựa tốt còn cần có kỵ binh tốt, nhưng nếu ngựa tốt chết rồi, “kỵ binh” cũng chỉ là lính thừa thôi.

Nói tới đây, ha hả cười lớn.

Tiếng cười chưa dứt, một âm thanh rõ ràng truyền tới, tiếp theo lời của hân vọng xuống:

- Nếu lính đã chết, kỵ binh cái gì cũng không còn.

Tổng Dương tới gần, gật đầu với tướng Yến, giơ tay đỡ Tiêu Kỳ, xoay người đi.

Ta giết Tiểu Đậu tử rồi, ta giết chết gã rồi.

Nghỉ ngơi một canh giờ, đội quân chuẩn bị lại khởi hành, viên quan Yến họ Lý ngồi trên lưng ngựa, hét lớn chỉ huy thuộc hạ lên ngựa, thúc giục sứ đoàn Nam Lý, bỗng nhiên cảm thấy một luồng hương cay độc xộc lên, khiến cho y hắt xì một cái lớn, mở to mắt nhìn lại, Tổng Dương vừa thoáng nhìn thấy y, đang vội vã trèo lên xe ngựa.

(viên quan Yến họ Lý này là người giết con ngựa của Tiêu Kỳ đó ah)

Viên quan Yến họ Lý day day mũi, không biết là có gì không ổn, than thở một câu “Tà môn!”, xoay người lên ngựa lớn tiếng truyền lệnh, đoàn xe lại khởi hành.

Sau ba canh giờ, đang trên đường vội vàng đi, viên quan Yến họ Lý đột nhiên lao đầu xuống ngựa, rốt cuộc cũng dừng tới. Đội ngũ nhất thời lộn xộn, lập tức có lính Yến tiến lên cứu viện, lại phát hiện sắc mặt tướng quân của mình tím ngắt, nhịp tim mạch hoàn toàn trống rỗng, nhiệt độ cơ thể cũng nhanh chóng tan đi, không bao lâu trở nên lạnh lẽo.

Không có chút dấu hiệu như thế, người này chết bất đắc kỳ tử... Cũng chỉ có Tổng Dương biết, tướng Yến còn chưa chết. Chỉ là tân lương, ngắt đi mà thôi.

Tổng Dương dùng chính là tân lương được cải tiến từ Vưu thái y, giống như loại thuốc kỳ lạ trong tâm oa oa mười tám năm trước, nếu không có người muốn cứu, vĩnh viễn không thể tự mình hồi phục, tướng Yến hiện

tại không chết, tâm trí vẫn còn, xung quanh phát sinh những gì y đều biết, nhưng không thể nói, không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn, người khác cho rằng y đã trở thành xác chết, chôn vào trong mộ.

Khát chết, đói chết, hay tức chết? Tống Dương không thể hiểu hết, hắn cũng không quan tâm, đối với Tống Dương mà nói, chỉ cần tướng Yến biết mình phải chết, sau đó chờ mình chết đi, như vậy là đủ rồi.

Thảm họa của Vuơu thái y, khiến hắn hiểu được cùng với đại cừu, không thể giận chó đánh mèo nhằm vào đám kỵ binh quân Yến, Tống Dương không cảm thấy mình là người tốt.

Dọc đường đi lính Yến quốc tiếp nhận áp giải sứ đoàn Nam Lý, Tống Dương lúc nào cũng bị kích thích muốn giết người bằng thuốc độc, khó khăn nhịn xuống, rồi lại có người chủ động tìm tới chèn ép..., việc này lại hợp với tâm nguyện của hắn.

Điều tra không ra nguyên nhân chết, cũng chỉ có thể xem như bị bệnh chết chứ không tiện nói chết bất đắc kỳ tử, sứ giả Nam Lý tiếp tục hành trình, ngày đêm kiên trì vất vả, phong trần mệt mỏi chịu không nổi, cuối cùng ngay trước đêm Đoan Ngọ, tối mồng bốn tháng năm chạy tới Hoàng thành nước Yến. Nhưng khiến Hồ đại nhân khó hiểu chính là, sớm định ra Đoan Ngọ nhất phẩm Lôi không ngờ về sau chậm lại. Nước Yến đưa ra lý do thoái thác lạ thường :

- Hoàng thượng long thể không khỏe, nhất phẩm lôi chậm lại hai ngày.

Từ ngày mồng năm tháng năm tới ngày mồng bảy tháng năm, sứ giả các nước vô cùng bất mãn, đợi hai ngày cũng không phải việc lớn, nhưng nhất phẩm lôi là quốc sự, sao có thể là trò đùa nói dối liên tiếp, tuy nhiên Tống Dương lại cảm thấy buồn cười... Ngày mồng bảy tháng năm, đúng là ngày sinh nhật của hắn, ngày hắn tới thời kỳ này, Hoàng đế nước Yến không chê ngày này quá may mắn sao.

Sứ giả Nam Lý đến hỏi, Cảnh Thái không tỏ vẻ gì, đến một câu thăm hỏi ân cần cũng không có, chỉ có quan viên bộ Lễ đi vào dịch quán, hoàn toàn đổi thành công văn việc triều đình.

Sứ đoàn ba nước khác đều tới sớm, người Nam Lý đến bọn họ cũng không quan tâm, không hỏi thăm khách tới nhà.

Trong dịch quán vắng vẻ, không có không khí long trọng của một sứ quán một nước, sự phô trương so với phòng trọ thương đội chỉ sợ còn không bằng.

Trong đám kỳ sĩ A Y Quả khó chịu nhất chính là gã nam đi nói tiếng địa phương hùng hùng hổ hổ, Nhị ngọc nhiệt tình, đi theo bên cạnh khuyên giải, tuy nhiên nói đi nói lại cũng chỉ sáu từ:

- Chớ nóng giận, hãy bớt giận...

Thi Tiêu Hiểu theo bên cạnh mỉm cười nói:

- Suy cho cùng, vẫn là Nam Lý thế yếu, ngay cả nói dối xã giao với nhà khác cũng lười làm.

Thuốc mỡ của Tống Dương linh nghiệm, lúc trước ở bên Hồng thành giao chiến làm tướng mạo bị nhiễm trùng bây giờ đã hoàn toàn bình phục, vết sẹo tuy rằng chưa thể hết hoàn toàn, nhưng từ từ mờ đi, theo thời gian sẽ không còn thấy gì, Thi Tiêu Hiểu dung mạo đẹp đẽ, đã khôi phục hơn phân nửa xinh đẹp mỉm cười.

A Y Quả cười hì hì tiến lên:

- Cũng là được bé con người khuyên bảo, ta cũng ảm lòng.

Thi Tiêu Hiểu bật cười:

- Ta khuyên người cái gì?

Hồ đại nhân ngắt lời nói:

-Bây giờ xem thường cũng không sao, chỉ đợi ngày mồng bảy tháng năm, chư vị trình diễn tài nghệ trên Yến cung, hiển hiện rõ oai danh của nước Nam Lý ta! Đến lúc đó xem người nào còn có thể không coi ai ra gì.

Nói xong, lão nhân Tử Trường ôm thân:

- Oai danh của quốc gia liên quan tới chư vị kỳ sĩ, lão phu trước tiên xin cảm tạ mọi người.

Mười vị kỳ sĩ, không phải đều giống A Y Quả vui vẻ trong lòng, phần lớn đều đứng dậy đáp lễ thuận tiện nói vài câu khẳng khái, đang lộn xộn lại có tiểu sứ giả Nam Lý tiến vào bẩm báo:

- Sứ giả Hồi Hột cầu kiến...

Còn chưa nói xong, ngoài cửa đã vang lên một trận cười vang dội, tiếng bước chân rầm rập, một đám đàn ông người Hồi Hột vạm vỡ sải bước đi vào.

Một hàng bảy tám người, mỗi người thân thể tráng kiện, loan đao giắt nghiêng, hiển nhiên đều là người vũ dũng. Trong dịch quán Nam Lý, còn mang theo ba trăm cấm vệ quân từ Phụng Hoàng thành tới, trọng trách của bọn họ là phụ trách bảo vệ an toàn cho sứ đoàn và kỳ sĩ, thủ lĩnh cấm quân nhứt mảy đón nhận, những người đàn ông dân tộc Hồi Hột này tất cả không một chút quy củ, vào tới cửa còn không cởi bỏ loan đao xuống.

Ngược lại Hồ đại nhân rất thông dong, xua tay cho đám tướng lĩnh hộ vệ lui xuống, gật đầu với thủ lĩnh người Hồi Hột kia, đang muốn nói chuyện đột nhiên trên mặt lộ vẻ giật mình, không khỏi kêu một tiếng:

- A!

Thủ lĩnh dân tộc Hồi Hột quần áo đẹp đẽ quý giá, trang sức lóe ra, râu màu vàng uốn khúc bị chia ba túm nhỏ nhỏ, trên vỏ loan đao đeo bên hông trang trí minh châu chói mắt, càng quý càng chói mắt. Mà diện mạo của y...Tuy rằng thay hình đổi dạng, làm cho cả người khí chất rực rỡ hẳn lên, nhưng ngũ quan đáng vẻ rõ ràng, rõ ràng hơn cả một tháng trước, từng gặp nô lệ người Hồi Hột ở Hồng thành.

Hồ đại nhân nhất thời có chút mơ hồ, nếu thật sự là một người, việc này không tưởng tượng nổi.

Tả thừa tướng đứng ngây người một chỗ, ánh mắt thủ lĩnh dân tộc Hồi Hột đã đảo trong đám kỳ sĩ Nam Lý, cuối cùng, hắn tìm được Tống Dương:

- Chúng ta bị bọn đạo chích hạ độc thủ, bị ngắt đi, khi tỉnh lại, được mọi người kể, nghe nói một thiếu niên trong đoàn sứ giả Nam Lý xem nhẹ việc ướp xác mà coi trọng việc từ niệm, vứt bỏ tôn ty chỉ coi trọng đức hạnh, phù hợp với thị trấn xấu xí của ta, còn ta ...

Giọng điệu y hồ nghi tiếng Hán trúc trắc, nói chuyện về nho nhã, quan trọng hơn là y tìm từ không được thuận lợi, toàn bộ không có âm vần, không luận được cái gì cả, Tống Dương không đợi y nói xong, liền cười nói:

- Là ta là ta, người người nói chính là ta.

Nhi thần dân tộc Hồi Hột sắc mặt mừng rỡ, từ trong lòng lấy ra một bức văn thư, đưa cho Tống Dương xem:

- Khi người đặt nó vào ngực ta, đúng là nó đã theo ta cho tới bây giờ?

Bức văn thư gã lấy ra chính là khế ước bán mình, Tống Dương gật đầu, còn chưa mở miệng, người Hồi Hột liền cất tiếng cười to:

- Ân huệ của ngài...

Tống Dương bị gã làm cho cả người ngây ngốc khó chịu, cười khổ lắc đầu:

- Ta tài sơ học thiên, nghe không hiểu được những ngôn từ trau chuốt của các hạ.

- Đây là khế ước bán mình người đưa cho ta đúng không? Xem cẩn thận, ta chưa từng nhận sai người.

Ngữ điệu không được tự nhiên như trước, nhưng lời nói đã thoải mái hơn, người Hồi Hột vẫn nói chuyện thành thực.

Tống Dương biết được y còn chưa nhìn bản khế ước bán thân:

- Không sai được.

Người Hồi Hột cất tiếng cười lớn, nhanh chóng tiến lên giơ tay chụp lên bả vai của Tống Dương:

- Người muốn cái gì ta ban cho, cứ việc nói với bổn vương!

Hiện tại đã biết rõ đối phương thân phận tôn quý, nhưng nghe y xưng “bổn vương” từ Tổng Dương đến Tả thừa tướng cũng đều sửng sốt. A Y Quả nhanh mồm nhanh miệng, cũng không chú ý quy củ:

- Anh ngươi cũng là vương gia sao?
- Có, ca ca ta là vương gia có chuyện gì?

Thủ lĩnh dân tộc Hồi Hột nhíu mày.

Nếu tùy ý cùng người Hồi Hột và A Y Quả dùng tiếng Hán nói chuyện phiếm, bọn họ có thể nói thoải mái bên ngoài Trung thổ, Nhị ngũc vội bước không ngừng đến gần, tốt bụng giúp đỡ giải thích:

- Trước tiên nói về ca ca của ngươi, sau đó nói về ngươi.

Xì một tiếng, Nam Vinh Hữu Thuyền vẫn luôn lạnh lùng nở một nụ cười.

Tả thừa tướng vội vàng ho khan vài tiếng, dập tan cuộc nói chuyện lộn xộn lung tung, khách khí thi lễ với người Hồi Hột:

- Không biết vương gia giá lâm, không đón tiếp được từ xa, chậm trễ nghênh tiếp xin chớ trách phạt. Lại thêm lão phu kiến thức nông cạn, xin hỏi tôn phong của vương gia.

Phía sau đứa trẻ dân tộc Hồi Hột có một người thông dịch đi cùng, ngạo nghễ tiếp lời nói:

- Dưới trướng Khả Hãn, ba trăm bốn mươi một vị bảo vệ Thánh Hỏa vương...

Tất cả mọi người nhụt chí, không biết là người Hồi Hột thích đao to búa lớn, tiếng Hồi Hột không như tiếng Hán, chữ “vương”, lý giải không giống nhau, vừa nghe “ba trăm bốn mươi một” thì vị vương gia này cũng chưa được đánh giá tới đâu.

Mà thông dịch lại tiếp tục nói:

- Chủ nhân nhà ta ít cũng là thân vương, là đứng đầu trong các vương!

Đối với quan phong của dân tộc Hồi Hột, Hồ đại nhân kỳ thật biết không ít, nhưng ở dân tộc Hồi Hột, thần, vua cùng hợp nhất, từ Khả Hãn trở xuống gần như tất cả quan viên đều kiêm hai chức, một ở thần quyền, một ở chế độ hoàng thân, Hồ đại nhân trước kia chỉ hiểu biết chế độ quan viên chính thức, nhưng đối với toàn bộ những việc hiện tại là chức vị quan thần, ông ta nghe cũng không hiểu, chỉ giương mắt nhìn.

Cũng may thông dịch nói qua về thần chức, lại trở về đề chính:

- Không có gì ngoài trí lực Tịnh thân vương, chủ nhân của ta chịu thiên ân của Khả Hãn, nhận phong “Tất Mặc Nhĩ Liệt Kỳ Nặc Khả Khách Hãn”.

Một chuỗi dài cổ quái tuôn ra, ngôn ngữ dân tộc Hồi Hột là một ngọn lửa cháy bùng bùng vạn vật thiêu thủy, ý tứ như vậy, chưởng quân binh, chủ sinh sát. Sắc mặt Hồ đại nhân chợt lóe kinh ngạc rồi tan ngay “Tất Mặc Nhĩ Hãn” thì lão biết, không chỉ là “Hãn” hơn nữa còn là hoàng tử, trời sinh thần lực vũ dũng hơn người, mà Khả Hãn dân tộc Hồi Hột sắp già, y còn là kẻ duy nhất có khả năng tranh đoạt vương vị.

Tất Mặc Nhĩ Hãn xem như không thấy Tả Thừa tướng, ở trước mặt Tổng Dương nói:

- Không cần khách sáo giả vờ, muốn cái gì ta ban cho, bổn vương đáp ứng tất cả. Người Hồi Hột còn nhiều việc.

Tổng Dương nghĩ tới câu “dám đưa khế ước bán mình cho ta không” nhưng trong miệng đáp lại cũng không khách khí:

- Trước tạ ơn Vương gia, nhất thời ta còn chưa nghĩ ra, đợi nghĩ được lại báo lại có được không?

Ban thưởng thì không cần. Nhưng nếu đối phương là người có địa vị cao ở dân tộc Hồi Hột, Tổng Dương nhất định có việc phải nhờ y hỗ trợ, tuy nhiên hiện lúc này không có cách nào nói khác đi được.

Mặt khác, vị Hãn này nhìn sắc khí no đủ, nhưng Tổng Dương có thể nhìn ra, y còn có bệnh trong người... Lúc trước người này phê bộ bị thương, thân nhiễm lạo dịch, tuy rằng lạo dịch sau sáu canh giờ không thuốc

mà khỏi, nhưng vẫn có chút ảnh hưởng tới thân thể y, cần cẩn thận điều dưỡng mới hoàn toàn khôi phục. Chuyện này Tống Dương cũng không đề cập tới.

Ở trong này xem bệnh, giống như không duyên cớ phân một nửa ân tình cho nước Nam Lý, Tống Dương không hứng thú, hẳn chỉ muốn ân tình cá nhân.

Tát Mặc Nhĩ Hãn cũng không dài dòng, từ trên cổ tay cởi một chiếc vòng vàng ném cho Tống Dương:

- Ta ở bên cạnh dịch quán, nghĩ ra được bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta, cầm cái này có thể vào cửa.

Nói xong, gật đầu với Hồ đại nhân, xem như đã chào hỏi, xoay người dẫn người đi ra.

Tuy rằng tặng phẩm Tát Mặc Nhĩ Hãn ban cho không có chút quan hệ, nhưng trong lòng Hồ đại nhân áp lực không thôi, dân tộc Hồi Hột là đồng minh mà nước Nam Lý vẫn luôn cố ra sức lôi kéo, đột nhiên xuất hiện một cơ duyên như vậy, nếu nắm chắc được, chẳng phải là công trạng sánh với trời đất sao.

Nhưng nên nắm như thế nào, lão nhân còn chưa nghĩ ra, may mà đưa trẻ họ Tống xem như thông minh, không nhận thưởng, đổi lấy phần ân tình này... dịch quán lại tiếp tục chìm trong im lặng, ăn xong cơm chiều, có kỳ sĩ hướng Tả thừa tướng xin chỉ thị, muốn đi ra ngoài một chút, nơi được coi là mắt rồng, thành trung thổ đẹp đẽ, đã tới một chuyến sao có thể không đi dạo, Hồ đại nhân mỉm cười đồng ý, chỉ có điều vẫn nhắc nhở, mặc cho ai cũng không được gây chuyện, nếu không sẽ xử theo quốc pháp.

Tống Dương cũng không muốn ngồi chết khô trong dịch quán, vốn định cùng Nhị ngọc, Tiêu Kỳ cùng nhau giải sầu, không ngờ còn chưa đi ra tới cửa, Nam Vinh đã đi lên, thần nhiên nói:

- Đi theo ta, ông ta muốn gặp người.

Đi theo nàng ra cửa, ba vòng hai lần rẽ, Cố Chiêu Quân vẫn một bộ dạng cũ, trước mặt cười ha hả đi tới, gặp mặt cũng không khách khí nhiều, nói thẳng:

- Việc Hồng thành ta đã nghe nói, sợ trong lòng người tích tụ buồn sầu, đặc biệt tới tìm người, đưa người đi giải sầu.

Lão Cố đã dịch dung, từ một lão nhân dịch dung thành một lão nhân khác, nhưng hai tay vẫn vĩnh viễn không thay đổi nằm trong tay áo, ống tay áo người Hán vẫn thường rộng, tư thế này thật sự bình thường, sẽ không rướn lấy nghi ngờ. Tống Dương tò mò:

- Đưa ta đi giải sầu? Giải sầu như thế nào?

- Nam nhân muốn vui vẻ, đương nhiên đi chơi gái!

Lại nói đến đổi mới, không khác chính là đến thanh lâu một chuyến!

Hai chân lão Cố như mọc thêm cánh, cao hứng phấn chấn, nhận không ra lão đến giúp Tống Dương giải buồn, hay là chính lão muốn đi dạo thanh lâu.

Vô Quan Phong nguyệt phường tọa lạc trong quốc đô Đại Yến, tuy gọi chỉ là cách gọi, không liên quan tới phong nguyệt. Cũng là bộ thành, thậm chí là nơi nổi tiếng về phong nguyệt của Yến quốc, ba mươi ba tòa hồng các trong nội phường, kéo dài ra tận ban công, từ Tây Nam Trúc lâu đến Giang Nam Tú các lại đến Tắc Bắc Bì Trướng, thậm chí một căn phòng nhỏ trên gác mái, cầm cái gì cũng có.

- Vô Quan Phong Nguyệt phường không theo những quy tắc của thiên hạ, mỗi một hồng các đều là nơi tập trung sưa cao thuế nặng, Miêu nữ trên lầu mạnh mẽ hào sảng, trong trướng man nữ say rượu nằm dài, trong phòng trên đỉnh là một đám bà nương phiến bang đang thích thú nhảy theo một điệu múa, tóc vàng mắt xanh, làn da trắng chói mắt, tuy nhiên nét những người này đều có mùi lạ... - Cố Chiêu Quân thao thao bất tuyệt, dẫn Tống Dương đi vào trong phường.

Những con phố trong phường vô cùng sạch sẽ, hai bên đường bài trí trang nhã, Tống Dương tuy đi ngoài đường nhưng không khó để nhận ra mỗi một cây hoa, một cọng cỏ ở đây đều cắt tỉa rất tỉ mỉ, trên cây treo những phong bao bằng giấy màu đỏ hoặc treo những ngọn đèn nhiều màu sắc, trông rất hấp dẫn, kiến trúc hai bên phố đều có nét phong tình, cứ đi mười bước một lại đổi sang một cảnh phong tình khác.

Trong ánh đèn rực rỡ mới lên, khách khứa khắp nơi kéo đến tụ tập, đúng là một cảnh tượng náo nhiệt, không giống như tường tượng của Tổng Dương, trên đường không có cảnh đón đưa oanh oanh yến yến, trước mỗi lầu nhiều nhất chỉ đứng một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, cũng không chủ động quấy rầy khách đi đường, nếu nhìn nàng, nàng sẽ nở một nụ cười ngọt ngào, dịu dàng thi lễ, khẽ chúc công tử vạn phúc.

Ánh mắt Cổ Chiêu Quân đặc ý:

- Vô Quan Phong Nguyệt phùng danh chấn tứ phương, các vị hoa khôi trong lầu, danh khí so với Tông sư danh túc, mãnh tướng trung quân còn lớn hơn, ở đây sớm trở thành hang vàng ổ bạc trong thành, mua bán trong phường cũng không chỉ một thứ, văn hóa, châu ngọc, tranh chữ, kinh sử...các thú chơi phong nhã ở đây đều có hết.

Tổng Dương gật gật đầu, đưa mắt nhìn xung quanh buột miệng nói:

- Người biết rất rõ về nơi này.

Cổ Chiêu Quân im lặng một lúc rồi nói:

- Chẳng phải trước đây ta đã từng nói với người về ước mơ hồi đó của ta sao...

Tổng Dương gật đầu, nói tiếp:

- Kỹ viện, đồ phùng, đều phải lớn!

- Đúng, đều phải lớn

Điệu cười của Cổ Chiêu Quân có chút cổ quái

- Sau này trở thành chủ rồi bạn tối mắt tối mũi, ý nghĩ hoang đường hồi nhỏ bất luận thế nào cũng không thể xóa sạch được.

Tổng Dương nghe ý của lão, dừng bước ngạc nhiên cười lớn:

- Tòa phường này không phải của họ Cổ chứ?

- Nếu không phải họ Cổ, tòa câu lan nào trong thân hạ có được thắng cảnh này?

114. Chương 25: Phong Nguyệt

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 25: Phong nguyệt

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Giọng Cổ Chiêu Quân không lớn, nhưng hào khí này được toát ra, lão nhún vai:

- Nhưng bây giờ nó hẳn đã sửa họ rồi, bị người ta bắt đi, tất cả mọi người trong Hồng lầu đều bị tẩy trừ, hết thầy đều bị thay thế mất rồi.

Rồi dẫn Tổng Dương lại.

Tiểu lầu gạch đen, ngói sắt, so với các hoa lầu khác thiếu vẻ duyên dáng mà thừa phần tiêu sất, không giống một tiểu lầu câu hoa mà giống một lô cốt phòng thủ, trước cửa có thiếu nữ xinh đẹp đứng nhưng không trang điểm rực rỡ, trên mặt cũng không nở nụ cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn đường phố náo nhiệt, dường như tất cả những thứ ở đây không có một chút can hệ gì tới nàng.

Cổ Chiêu Quân rõ ràng là khách quen đến trước mặt thiếu nữ cười nói:

- Tiểu Diệp Tử, mau đi thông báo với Lý đại gia, người quen đến rồi.

Thiếu nữ liếc hắt một cái, lạnh lùng nói:

- Tiên sinh tự trọng, dân nữ họ Diệp, tên là Phi Phi, không phải Tiểu Diệp Tử, Lão Diệp Tử gì đó.

Nói xong xoay người đi vào tiểu lầu thông báo.

Tổng Dương còn tưởng nơi này không như những nơi khác, nhưng trong khi chờ đợi, bên cạnh rất nhiều khách ra ra vào vào, miệng không ngớt bình phẩm cô nương trong lầu, Tổng Dương lúc này mới kinh ngạc hỏi lão Cố bên cạnh:

- Đây là thái độ phục vụ gì?

- Lúc này ta đã nói với người, cảnh trí ở lầu này không có gì đặc sắc trong phường, trong tòa Lậu Sương Các này, các cô nương không xinh đẹp bằng nơi khác, rượu cũng không ngon bằng nơi khác dựa vào cái gì mà kinh doanh?

Cố Chiêu Quân dương dương tự đắc:

- Cái dựa vào chính là, các cô nương ở đây lạnh lùng như sương, có điểm hay là làm cho người ta cảm thấy khó có thể tiếp cận, khó có thể quấy nhiễu.

Tổng Dương cười:

- Giữa người và ta còn có một khoảng cách.

Đang lúc cười thì cô gái tên Diệp Phi Phi quay lại, dẫn hai người lên phòng Nhĩ Các ở lầu hai, có khoảng ba mươi cô gái xinh đẹp đang ngồi ở giữa nhà, nhìn thấy hai người vào cửa cũng không đứng dậy, chau mày hướng về phía Cố Chiêu Quân:

- Chính là lão?

Cố Chiêu Quân ho một tiếng:

- Lão hay không lão cái gì, người mà cũng là chủ nhà sao?

Nói xong quay đầu cười nói với Tổng Dương:

- Vị này là Lý đại gia, là bà chủ của tòa lầu này, năm đó người lãnh đạo trực tiếp chính là cha người.

Phó đảng đang đứng trước mặt, Tổng Dương thật không thể ngờ, Cố Chiêu Quân là ai, tại sao lại tới dẫn mình đi dạo ở phố hoa liễu này, thân ở Yến đô, dẫn hân đến gặp “người liên lạc” của Phó đảng thật không bình thường.

Cô gái áo đỏ không thềm để ý tới Cố Chiêu Quân, đưa mắt nhìn Tổng Dương:

- Lý Minh Kỳ ba mươi tuổi bắt đầu xin đến góp sức phò thừa tướng, khi ngài tại vị đối đãi ta như tướng sĩ, nếu có chút sai lầm Minh Kỳ nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng, nhưng khi gặp ngài, một là không đứng dậy nghênh đón, hai là lời nói không cung kính cẩn trọng, sau này ta đối xử với người cũng như vậy, nếu không hài lòng, xin mời người đi cho.

Phó đảng không giống như trong tưởng tượng vừa nhìn thấy Phó lão tứ liên cúi đầu bái .. Trước là A Y Quả, sau có Lý Minh Kỳ, mặc dù xác nhận thân phận của Tổng Dương, họ vẫn dè chừng, nếu như kẻ có thể dùng, nếu người khả dụng, đảm đương được, thì sau này mới tính tiếp, nếu như không phải, chỉ ít cũng niệm tình trước đây, giúp đỡ một chút, sau này mọi người mới sống qua ngày được.

Lý Minh Kỳ nói xong lời dạo đầu, Cố Chiêu Quân cười ha hả :

- Đừng nói, với tính cách của Lý đại gia này, mở một ngôi lầu thật thích hợp.

Nói xong cũng không cần chào hỏi, tự mình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

- Có nước trà không, khát nước quá, phải uống cái đã.

- Có nước trà, muốn chơi hoa không có nha hoàn, bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Lý Minh Ky nói thản nhiên, nhưng giọng lạnh lùng, khước miệng nhếch lên ý cười, làm cho người ta mơ hồ, không rõ được nàng nói rốt cuộc có thật không, nhưng quả thực không muốn nha hoàn đến uống cùng Cố Chiêu Quân....

Tống Dương cười với Lý Minh Ky:

- Vậy thì tốt quá, không có gì không hài lòng, nhưng ta muốn biết, cô nương có thể giúp ta làm cái gì?
- Nơi yên hoa, giá trị nhất đó là tin tức.

Lý Minh Ky nói xong, thoáng suy nghĩ một lát:

- Ví dụ như tin tức thú vị nhất hôm nay là Tô Hàng đã trở lại.

Tống Dương tròn mắt, không rõ nguyên do.

Tô Hàng là người, là con gái của Tô đại nhân Ngự sử Ttrung thừa, thông minh lanh lợi, đặc biệt là biết kể những câu chuyện cổ quái kỳ lạ, câu chuyện rất hấp dẫn, khiến cho Cảnh Thái vui vẻ, trong kinh đặc biệt cấp cho nàng một tòa “Minh Nhật Sơn trang”, phong nàng làm trang chủ. Giọng của Lý Minh Ki lạnh như băng, nhưng không có gì thiếu kiên nhẫn, tiếp tục giải thích:

- Câu chuyện cách đây năm năm trước, Tiểu nha đầu lúc đó mới 5 tuổi, rất có hứng thú với câu chuyện có kỳ trấn ở biển, nó muốn đi ra biển tìm xem thử, Hôn Quân liền đồng ý ngay, cố ý truyền chỉ chế tạo thuyền, đầu năm ngoài một chiếc thuyền lớn hạ thủy, rồi Tô Hàng ra biển, cho tới hôm nay mới trở về Kinh Sư.

Nói tới đây, Tống Dương hiểu ra một chút, thử hỏi thăm dò:

- Cho nên.....Cảnh Thái mới đem nhất phẩm lôi lui lại hai ngày?
- Cái này thì ta không biết, dù sao chuyện cũng là thế này: Tô Hàng sẽ kể chuyện, nàng ta mới du ngoạn một năm trên biển trở về.

Cảnh Thái thích nghe chuyện của nàng ta, Đoan ngo nhất phẩm lôi đổi đến mùng 7 đầu tháng 5.

Tô Hàng trở về Minh nhật Sơn trang , chuyện này không có liên quan gì tới Tống Dương, Lý Minh Ky là dùng để chứng minh mình đã điều tra được tin tức rất chính xác, sau khi nói sơ qua Lý Minh Ky trở lại đề tài:

- Lúc ở Tình thành, người muốn biết gì? Có thể tới hỏi ta giúp đỡ, tuy nhiên...

Nàng sa sầm nét mặt:

- Người phải nhớ kỹ, lúc Diệp Phi Phi ở cổng, người mới được đến tìm ta, nếu cô ấy không có ở đó, người không được vào Lậu Sương các nửa bước.

Quy tắc quỷ quái, Tống Dương không có ý định truy cứu, gật gật đầu tiếp tục truy vấn:

- Ngoài thăm dò tin tức, còn có thể giúp gì?

Lý Minh Ki đáp:

- Dịch quán Nam Lý xuôi về phía Tây bắc một trăm bước, có người chuyên phụ trách nhổ răng trong tiểu y quán, nếu có nguy hiểm tới tính mạng, người có thể đi tới đó, nhớ nói một câu...

Nàng bỗng nhiên đứng dậy, sải bước tới bên cạnh Tống Dương, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, trán áp vào, giọng nhẹ nhàng như gió thoảng chỉ có hắn mới có thể nghe thấy :

- Nhỏ cho ta một cái răng, sẽ có người vì người rút kiếm.

Nói xong, nàng trở về chỗ ngồi cũ:

- Tạm thời là như thế, một bước lên trời không phải là chuyện tốt, từ từ thôi. Người có thể làm được nhiều việc, đương nhiên ta có thể cho người càng nhiều. Tống Dương lắc đầu:
- Chưa xong, còn có một chuyện, muốn nhờ người giúp.

Lý Minh Ky có chút sắc giận:

- Vừa mới gặp đã muốn thứ này thứ nọ chỉ làm cho người ta ghét .

Nhưng nàng lại thản nhiên cười:

- Người nói ta nghe thử, nói không tốt. Âm hiệu của bác sĩ nha khoa ta sẽ lập tức đổi : nói rất hay.. không chừng lại thêm vài chỗ cho người.

- Trần Quốc phủ vẫn còn, Trần Quốc Công chưa chết.

Tổng Dương đột nhiên nói. Sau trận dịch ở Hồng thành, chuyện này hẳn phải suy nghĩ kỹ lại, đến được Tĩnh thành trước tiên phải làm một lễ ra mắt với kẻ thù, tặng cho Yến Đế, Quốc sư một phiên toái lớn.

Văn võ tiên xà, bốn người đi mất ba, nhưng một trong ba người - “Võ” - là Trần quốc công của Đại Yến vương triều Đàm Quy Đức năm đó vẫn chưa chết, chỉ có điều mình mắc bệnh lạ không thể dậy nổi, bán thân bất toại, sống dật dẹo tới bây giờ.

Đàm gia sớm đã chia năm xẻ bảy, Trần Quốc phủ hữu danh vô thực, nhưng trong mười năm lão Soái mắc bệnh, Cảnh Thái hằng năm không quên phong thưởng, hằng năm đều đến nhà thăm, xét đến cùng, chỉ vì cái uy của Đàm Quy Đức vẫn còn, trong quân vẫn có dòng chính, Cảnh Thái lấy cố khiêm nhường để vỗ về, lôi kéo tướng lĩnh trung thành của Đàm Quy Đức.

Lý Minh Ky nhướng mày chau mặt, nói đơn giản:

- Trừ phi người có thể trị được Trần Quốc Công.

Trần Quốc Công làm sao không biết lúc trước là ai hại mình, nếu lão có thể khỏi hẳn trở về, lại triệu nói bộ hạ cũ... Tổng Dương cấp phiên toái này cho Cảnh Thái, thực là việc rất lớn.

Tổng Dương cũng tìm ghế ngồi xuống:

- Ta muốn xem xem thể nào.

- Người cũng biết, một câu nói nhẹ nhàng muốn xem của người ta phải làm bao nhiêu việc, gánh bao nhiêu phiêu lưu?

Lý Minh Ky tươi cười giọng mỉa mai.

Lúc này Cố Chiêu Quân nói một câu, hỏi Tổng Dương:

- Máu chót vẫn là, người có thể chữa khỏi bệnh cho Trần Quốc Công không.

- Bao nhiêu danh y chân chính đều xem bệnh quái lạ không ổn, người có thể trị được?

Lý Minh Ky nói theo:

- Ít nhất, người cũng nên nói rõ ràng, người dựa vào đâu nắm chắc như vậy.

Người đang ở thanh lâu, Cố Chiêu Quân thần thanh khí爽, phấn chấn vui vẻ, lại ngắt lời:

- Người muốn làm được chuyện này, nhất định trước tiên về nói lại với Lý đại gia. Ở trong Tĩnh thành, ta không thể giúp người gấp cái gì.

- Cảnh Thái và Quốc sư, cũng không phải kẻ thù.

- Nói về căn bệnh kỳ lạ của Đàm Quy Đức, mặc dù nhiều thầy thuốc nổi tiếng đều không nhìn ra nguyên do, ai khiến cho lão nhiễm căn bệnh lạ như vậy? - Quốc sư và Vương Ly, không chỉ là kẻ thù.

- Ta là truyền nhân của Vương Ly.

Tổng Dương tận lực suy nghĩ vài ngày, nhìn ra đầu mối, mỗi câu một chút, công đạo rõ ràng, bốn câu nói, chính là hẳn tính toán dựa vào trị bệnh cho Đàm Quy Đức.

115. Chương 26:tô Hàng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 26:Tô Hàng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

- Trước tiên nói về Quốc sư và Cảnh Thái.

Thần thái Cố Chiêu Quân đột nhiên không còn vui vẻ, sắc mặt trang trọng hơn rất nhiều.

Một trận chiến ở biên ải, Quốc sư đã giúp Cảnh Thái đánh giặc, cũng chính Cảnh Thái vì Quốc sư thử thuốc, nếu hai người đổi đầu, sao có thể hợp tác ăn ý được như thế. Nhìn lại đại sự trước đây phát sinh ở nước Yến, Cảnh Thái thủ đoạn độc ác giết chết ba trọng thần, mỗi lần đều gặp phải sóng gió khôn cùng, trấn an được triều cương không xong, nhưng mỗi lần đều bình an vô sự, cuối cùng thế lực nằm trong tay Hoàng đế càng nhiều ... Nếu không có thần quyền toàn lực ủng hộ, ổn định dân tâm ngăn chặn đại cục, Cảnh Thái làm sao có cục diện như bây giờ.

Kể diên cũng sẽ không trách ông ta quá may mắn suốt hơn hai mươi năm .

Hai người Cảnh Thái và Quốc sư, căn bản là hợp tác rất ăn ý

Khiến Tống Dương cảm thấy không ngờ chính là, một đạo lý đơn giản như thế, không ngờ hai hàng lông mày Cố Chiêu Quân nhú lại, sắc mặt thay đổi không ngừng.

Bất kể tâm cơ, ứng biến, thủ đoạn, Cố Chiêu Quân so với Tống Dương đều mạnh mẽ không kém, kinh nghiệm lại khỏi phải bàn, tuy nhiên có một điểm, nhiều năm như vậy, Cố Chiêu Quân thủy chung ở lại đây, trong vòng tròn lẩn lộn, chuyện có quan hệ tới Quốc sư và Cảnh Thái đương nhiên lão cũng tự hỏi. Thậm chí những lời Tống Dương vừa mới nói lão cũng đã nghĩ tới vô số lần .

Nhưng mỗi lần khi lão bắt đầu hoài nghi hai người kia là một một người , giữa hoàng quyền và thần quyền sẽ bộc phát ra một lần, ngầm đấu không ai biết, tranh đấu tất có một bên sẽ tổn thất nhân vật quan trọng nào đó, ngự tiền thị vệ thống lĩnh trong các Hoàng tử tam hoàng tử có khả năng cao nhất ,là đệ tử truyền nhân y bát của Quốc sư , lời âm thầm tu cảm Pháp Giới đại sư... , chỉ ít nhìn qua tuyệt đối không thể mất đại tướng nào, bởi vậy những nghi ngờ của Cố Chiêu Quân cũng dần được xóa bỏ.

Không chỉ Cố Chiêu Quân, mà là tất cả những người thông minh đã đặt hết thủy sự chú ý vào tình hình nước Yến, cũng giống như lão vậy..

Nhưng Tống Dương thì khác, hắn là con kiến ngoại lai, trong hang ổ Yến quốc này phát sinh cái gì hắn gần như cũng không biết, hắn chỉ nhìn đến hai con lớn nhất trong hang... Sau một lúc lâu, Cố Chiêu Quân nhìn Lý Minh Kỳ:

- Có lẽ hắn nói đúng?

Kể phía sau đáp:

- Khi Phó đại nhân vẫn còn, ta chỉ là binh sĩ. Khi ông không còn, ta chỉ là một nữ nhân. Mấy chuyện đại sự đó ta không quan tâm.

Cố Chiêu Quân lại còn nói lời đề cao này nhìn quanh: Nhưng hoàng tử kế vị thật sự mà chết ở tranh đấu, việc này có thể bỏ qua sao? Nói xong, lão chậm rãi ngẩng đầu:

- Bọn họ tính hãm hại ai?

Ý nghĩ trong đầu Cố Chiêu Quân xoay chuyển rất nhanh, tan vỡ mấy năm nay được nương nhờ ở Yến Quốc , có khi là nhân vật trọng yếu nhưng so với đứa con Hoàng đế, truyền nhân Quốc sư này có chút vận khí tốt,

những người đó bị bỏ rơi, rõ ràng còn chưa đủ trọng lượng, chính là Cố Chiêu Quân lão cũng không ngoại lệ, trừ phi... .. Cảnh Thái và Quốc sư bố trí một đại cục chuẩn bị một hố chôn cho mọi người.

Không ai để ý đến lão, Cố Chiêu Quân nhìn cái này, nhìn cái kia, cuối cùng khụ một tiếng, cười lắc đầu:

- Càng nói càng xa, trước không nghĩ, Tổng Dương người nói Quốc sư và Vưu Ly. Quốc sư và cậu người không phải quen biết từ trước, cho nên còn nói không tốt. Hai người bọn họ chung quy là kẻ thù không sai, nhưng hắn không chỉ dừng ở kẻ thù, còn có chút quan hệ. “Vưu Ly làm thái y nhiều năm, quyền quý Tình thành không ai không biết lão ta” Quốc sư đương nhiên cũng không ngoại lệ, nếu là quen biết trước, phát hiện kẻ thù ở ngay trước mặt mình, làm sao không duyên cớ buông tha, lại đợi mười tám năm mới động thủ?

- Nhưng bản lĩnh của hai người, thủ đoạn rất giống nhau. Tôn Thi, Cơ Quát, Lạp Dịch... , dường như bản lĩnh Quốc sư, Vưu Thái Y tất cả đều biết hết, nhưng công lực vẫn là Quốc sư mạnh hơn.

Tổng Dương thanh âm thông thả, vừa nghĩ vừa nói:

- Nếu nói về căn bệnh của Đàm Quy Đức thật sự là Quốc sư loại hạ, cậu chắc chắn có thể hiểu được hơn phân nửa, áp lực của ta cũng sẽ giảm đi phân nửa ... Cũng có hi vọng, dù sao cũng phải thử xem xem.

Nói xong lý do mà Lý Minh Ky cũng thống khoái gật đầu:

- Đáng thử một lần, chuyện này ta sẽ sắp xếp, người chỉ để ý đợi tin tức.

Phó đảng là cái gì? Ở Đại Yến bọn họ chính là phản tặc. Có thể khiến Đại Yến loạn lên như vậy, nàng rất có hứng thú thử một lần.

Không đợi Tổng Dương nói gì, lão Cố trước hết ngoác miệng cười:

- Lý đại nhân đã nói vậy, đó là cảm thấy Tổng Dương nói không sai? Lúc trước nói gì cũng được, nếu hắn nói hay, người sẽ lại cho vài chỗ tốt hơn, các người lần đầu gặp mặt, nuốt lời thì không hay lắm.

Lý Minh Ky nghe vậy cũng cười:

- Nói tốt tự nhiên sẽ có.

Nói xong đôi mắt đẹp lưu chuyển nhìn phía Tổng Dương:

- Nếu ở quê nhà lặng lẽ đợi đến nhàm chán, muốn chút phẩm có hương vị, bất cứ lúc nào đến Lậu Sương các cửa ta, ta tính chiết khấu cho người, còn lại nửa trưởng đều tính trên đầu ta.

Tổng Dương ngạc nhiên, hắn cũng không nghĩ tới một chỗ tốt như vậy tự nhiên đưa cho hắn làm.

Cố Chiêu Quân cố cười, liên tục nói một câu:

- Keo kiệt, quá keo kiệt.

Đứng dậy mà cáo từ, quay sang Tổng Dương cười nói:

- Cuối cùng nói xong mọi chuyện, mau theo ta, đưa người đi chơi gái!

Tổng Dương cười không đồng ý:

- Còn muốn đi chỗ khác? Người ở trong này đi, ta có ngũ chiết.

Cố Chiêu Quân lại lắc đầu:

- Vô Quan Phong Nguyệt phường vốn là của họ Cố, mỗi tòa lầu nơi này đặc biệt đều là ta nghĩ ra được, hiện tại thay đổi nhưng hương vị không đổi, không nhiều hứng thú lắm, ngoại trừ một chỗ, mới mở chưa được vài năm, không xa, cũng ở trong phường.

Tổng Dương không vội vã đáp lại lão, quay đầu đến hỏi Lý Minh Ky:

- Người vừa mới nói Tô Hàng kia, hiện ở chỗ nào?

Lý Minh Ky không rõ hắn vì sao hỏi cái này, tuy nhiên vẫn đáp:

- Buổi sáng hôm nay nàng về kinh, sau khi vào cung yết kiến, nàng hôm nay còn nghỉ ngơi, phải ngày mai mới kể lại chuyện xưa được ...

Hiện tại Tô Hàng hẳn là ở Kinh Giao sơn trang của nàng ta.

Tổng Dương gật gù đầu, lão Cố cười nói:

- Người đi thôi, ta còn có việc, không cùng người đi một đường rồi.

Tiếp đó hẳn lại hỏi Lý Minh Kỳ:

- Xin Lý đại nhân nhân chỉ giúp, Minh Nhật sơn trang nằm ở chỗ nào.

Lý Minh Kỳ sửng sốt:

- Người muốn đi Minh Nhật sơn trang? Tìm Tô Hàng làm cái gì?

Tính cách của Tổng Dương, Cố Chiêu Quân phải càng hiểu rõ nhiều hơn, ha ha cười nhẹ :

- Người không phải muốn đi giết người chứ?" Người Cảnh Thái thích?

Không tiếc đem nhất phẩm lô danh chấn thiên hạ đều bởi vì nàng sau đó cho chậm lại hai ngày, người này ở trong mắt Cảnh Thái hẳn là rất quan trọng?

Nếu nàng đã chết, Cảnh Thái sẽ nổi giận điên cuồng, hay là thương tâm tuyệt vọng?

Cảnh Thái tin mù quáng, y tin tưởng Quốc sư, thân nhân, từng bước từng bước đến đây, có chút vội. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới phần bận rộn này, Tổng Dương liền từ trong mắt cảm thấy vui vẻ như vậy!

Lý Minh Kỳ lại nhăn lại lắc đầu:

- "Họ Tô không phải nữ nhân của Cảnh Thái" tuy nhiên chỉ nói chuyện vui vẻ cùng Hoàng đế thôi, nói xong ... Tổng Dương lắc đầu:

- Ta mặc kệ.

Lý Minh Kỳ lẳng lẳng nhìn Tổng Dương, sau một lát bỗng nhiên mỉm cười:

- Nhìn kỹ xem, người quả nhiên có chút giống phụ thân người . Nói xong, đại khái chỉ chỗ sơn trang.

Đối với việc hẳn muốn đi làm, Cố Chiêu Quân không ngăn cản cũng không vội giúp, chỉ có điều tiếc nuối tràn đầy:

- Không ngờ vì giết người, sẽ không đi Lan Nhược tự, thật sự không đáng.

Tổng Dương vốn đã chuẩn bị cất bước ra đi, nghe vậy bước chân cứng lại, thuận miệng lặp lại nói:

- Lan Nhược tự?

Chính là ta muốn đưa người đến nơi kia.

Cũng không phải là nơi bình thường, Lan Nhược tự không phải chùa miếu, mà là một tòa Quỷ Vực.

Cố Chiêu Quân hứng thú tràn trề, cười đến vui vẻ:

- Trong đó tiếng gió trong gió tiếng khóc mềm mại như huyền, nữ quỷ réo rắt thảm thiết phiêu nhiên tới, lưu luyến một đêm, đến hùng kê hát vang, vừa cảm giác tỉnh lại,

Bên gối dư hương còn thoảng lại, hương thom lại bay bỗng không dấu vết, chỉ lưu lại vài phần buồn bã...

Vừa nói Cố Chiêu Quân chặc chặc lắc đầu, nhưng vẻ mặt Tổng Dương lại trở nên vô cùng kinh ngạc, gần như không hiểu gì ... Thế giới này chắc cũng không có truyền thuyết Nhiếp Tiểu Thiển và Ninh Thái Thần!

Lan Nhược tự nữ quỷ dụ dỗ, nếu là trùng hợp, không khỏi cũng quá kinh người: mà nếu quả không phải trùng hợp, vậy con mẹ nó càng kinh người!

Tổng Dương gần như dùng tới khí lực toàn thân, ôm bả vai Cố Chiêu Quân:

- Lan Nhược tự là ai mở ?

Cố Chiêu Quân không có tránh né, trên mặt cũng không thấy vẻ mặt thống khổ bởi cái ôm này của Tống Dương, lão có khả năng chịu đựng được, nhưng ánh mắt đột nhiên lạnh xuống yên chí, giọng điệu trầm thấp:

- Người làm càn.

Tống Dương lúc này mới ý thức được chính mình thất lễ, lúc này buông tay lui ra phía sau một bước. Cố Chiêu Quân lạnh lùng cười:

- Phải nhớ rằng lần sau không được vô lễ như vậy nữa.

Nói xong, uy nghiêm tan hết, y lại biến thành người bộ dáng hiền lành, ha hả cười:

- Ông chủ Lan Nhược tự là ai, ta còn thật không biết, việc này phải hỏi Lý đại nhân ... ,

Lý Minh Ki cũng lắc đầu:

- Gia lâu tử là mở ba năm trước đây, trước kia cũng bình thường, thật sự bài trí cụ thể thế nào cũng không tiếp tục thăm dò tránh gây ra phiền toái. Thế nào, rất quan trọng sao?

Tống Dương gật gật đầu không giải thích nhiều, cũng không có cách giải thích nào khác, chỉ có điều thành khẩn nói:

- Kính nhờ Lý đại nhân, cần phải giúp ta truy xét việc này.

Từ biệt Lý Minh Ki, Tống Dương và Cố Chiêu Quân lại cùng sóng vai đi trên đường, Tống Dương tâm tư vẫn còn hoảng hốt, Cố Chiêu Quân đột ngột mở miệng:

- Trước mắt, Nam Lý đưa ra vụ án, một cánh đội ngũ Vạn Bảo ở rừng rậm bị tập kích ám sát, báu vật bị cướp. Người làm sao.

Tống Dương nghe vậy vẻ mặt vui vẻ, cũng không phủ nhận:

- Thuận lợi? Thật sự rất tốt. Cố Chiêu Quân không muốn nghĩ, trực tiếp hỏi:

- Cổ thi thể giá trị bao nhiêu, trong lòng người đều biết, cầm cái vũ khí này... . . Không đợi lão nói xong, Tống Dương liền lắc đầu chặn lại:

- Cổ thi thể này nếu không tôn trọng, xuống mồ không được an vị. Ai ngờ lại quấy rầy ông ấy, trước theo ta liệu mạng.

Cố Chiêu Quân nhún hạ mày, tuy nhiên cũng không nói thêm điều gì, đổi đề tài cười nói:

- Thực không đi Lan Nhược tự ?

Lan Nhược tự chẳng qua là kỹ quán có chút mảnh khoe, Tống Dương chỉ là tò mò đối với người khởi xướng, cảm thấy hứng thú, lúc này lắc đầu, từ biệt lão Cố, một mình ra khỏi thành chạy tới Nhật Minh sơn trang.

Bàn về phong thái, Yến quốc so với Nam Lý mạnh hơn nhiều, kinh đô bộ thành, chỗ trung tâm đại Yến, là nơi thành trì trọng yếu, đến tối cũng không cấm qua lại, việc kiểm tra cũng qua loa, chỉ có nhân vật khả nghi mới tra hỏi. Tống Dương trên người mặc quần áo rất đẹp, diện mạo thanh tú, vết sẹo mờ nhạt trên mặt buổi tối nhìn cũng không ra, giống bộ dạng một thiếu niên công tử, ra khỏi thành cũng không thấy người tiến lên hỏi một câu.

Dựa theo Lý Minh Ki chỉ điểm, ra cửa bắc Tình thành, đi khoảng hơn mười dặm, quả nhiên tìm được Nhật Minh sơn trang. Tô Hàng không phải vương công đại thần, lại không tham chính cũng không đi nhập ngũ, chỉ có điều Hoàng đế quá tin nữ tử, không coi là nhân vật trọng yếu, có lẽ là cảm thấy không có người đến ám sát nàng, toàn bộ sơn trang cũng không được bảo vệ nghiêm ngặt.

Nhưng Tống Dương vẫn không dám sơ suất, ở bên ngoài sơn trang cẩn thận chạy tới, tập trung tinh thần điều vận ngũ cảm, tỉ mỉ mà điều tra, xác định các nơi không có vấn đề, lúc này mới giãn thân hình ra, đặt lên tường cao trở mình vào sơn trang, nhẹ bước đi vào.

Đích thật là phòng vệ lơ lửng, nhưng khi hần xuyên qua tầng cổng , tiến vào sơn trang trống trải, sân phơi thật lớn trước sân, đang nhìn đến cảnh tượng trong viện, ở sâu trong óc liền mạnh phát ra vù vù, một trận trầm đục.

Rất rõ ràng, một guồng nước được tạo hình cổ quái, rất cao lớn.

Đứng vững trước mắt, chẳng qua qua trong viện này căn bản không có mạch nước ... Guồng nước lớn ở đâu ra, trước khi sinh ra nó có một cái tên gọi rất dễ nghe:

- Ma thiên luân.

Tuy rằng nhỏ đi nhiều, lại không thể chuyển động. Nhưng Tống Dương nhìn thấy rõ ràng, tuyệt sẽ không sai , cho dù là giả, cho dù là mô phỏng, thứ ở trước mắt này, chính là ma thiên luân.

Nhìn về phía trước, lại một trận cổ quái từ đông sang tây, mấy tổ cầu trượt, một mâm ngựa gỗ xoay tròn, một tòa khí dày đặc ở đỉnh mũi phòng, lộ ra cáo giá bộ xương khô, trong tay nâng cái tấm biển, cong vẹo mà viết ba chữ to khủng bố phòng ... Tất cả đều là giả, chỉ có điều những đồ vật này chỉ có thể làm bằng điêu khắc, nhưng dù vậy, nơi này không phải là một giấc mộng thiên đường.

Tống Dương vĩnh viễn cũng không từng nghĩ đến hần lại đi vào một trò chơi trận.

Trò chơi trận lạnh lùng bán thanh, không người, Tống Dương thất thần mà không còn cách nào ức chế , từ chỗ sâu nơi linh hồn mãnh liệt tấn công đã sớm khiến hần quên mục đích của việc này, ngơ ngác đi lại ở giữa, nhanh chóng nhìn hết thấy trước mắt.

Bình tĩnh trong mộng.

Thất thần không biết bao lâu, mãi đến khi từ phía sau thanh âm nữ tử truyền đến:

- Người là, thích khách?

Giọng điệu thật sự hưng phấn, thích khách đến đây phỏng Phật gia, là một việc vui lớn đáng phải đốt pháo, ăn mừng, mặt đến chúc mừng .

Tống Dương quay người lại, nữ tử phía sau rất trẻ tuổi trên dưới đôi mươi, con ngươi sáng mà trong suốt, vui vẻ mà lại xinh đẹp, trong tay nàng đang cầm nhất chỉ mộc hạp, nhắm ngay trên bản sườn Tống Dương che kín rậm rạp mà nhỏ không cần hỏi, mà gay gắt quát.

Nhưng quần áo của nàng ... Nàng mặc là chiếc áo phong sao? Bộ dáng như vậy, thế giới này không có kim dệt sợi, dùng vải dệt để cắt ra thành áo phong, chỉ chi lẳng lẳng, nhìn không được tự nhiên.

Đó là mảnh ngư tử kù sao? Có đường may ngư tử kù thô, kiểu dáng, màu sắc đều không khác biệt lắm, trên đầu gối trái còn có cái phá động nhìn qua cũng không tệ lắm, còn là tạt xấu giống nhau, vải dệt không thích hợp, hương vị liền khẩn trương .

Tống Dương hỏi:

- Tô Hàng?

Nữ tử gật đầu, tiếp tục lời nói lúc ban đầu:

- Người là tới giết ta ? Ta cũng có thích khách sao?

Nói chẳng ra cái gì cả, Tô Hàng lại cảm thấy bộ dáng mỹ mãn. Nói xong, ngẫm nghĩ một chút, vừa cười:

- Có thể khiến ta bắt được thích khách, được trở thành cái dạng gì .

Tống Dương cũng cười , không có tới từ, hần chính là muốn cười:

- Đúng là đồ ngốc ngếch. Nói xong lại chỉ hộp gỗ trong tay Tô Hàng:

- Cái này rất lợi hại?

- Thật sự lợi hại, Cảnh Thái cho ta, nghe nói đại Tông Sư cũng trốn mất, người tốt nhất đừng thử.

Nhắc đến Hoàng đế, thật sự không chút ý tứ kính trọng.

Lời nói Tô Hàng rất chuẩn xác, nhưng rất rõ ràng, nàng đối với một thích khách, so với bắt tay vào làm trung cơ quát cảm thấy hứng thú hơn, lại trở lại đề tài trên người Tống Dương:

- Ta thấy ngươi ở đây vòng vo đã nửa ngày, tìm cái gì vậy sao?

À, tìm đồ vật ... Tìm trò chơi tàu lượn siêu tốc, bỗng thấy ma thiên luân, suy nghĩ như thế nào lại chơi trò tàu lượn siêu tốc. Lúc này nói chuyện, Tống Dương không hiểu mà hồi hộp, hẳn thực sự có chút lo lắng, Tô Hàng về mặt ma mị mà hỏi lại cái gì trò chơi tàu lượn siêu tốc.

Một tiếng đông, hộp điều khiển rơi trên mặt đất, Tô Hàng mặt mày thay đổi. Miệng chum chím khe khẽ run rẩy, thanh âm cũng nhẹ nhàng run lên:

- Trò chơi tàu lượn siêu tốc rất phức tạp, ở trong này xây dựng không được.

Tô Hàng hít một hơi thật dài, muốn hạ áp lực ở nháy mắt sôi trào lên cảm xúc, nhưng mặt mày lại càng ngày càng di động, sau một lúc lâu, mở lại miệng thanh âm lại run rẩy lợi hại hơn :

- Thật sự?

Lúc này vẫn không hiểu vấn đề ra sao cả, Tống Dương lại như thế nào không rõ ý tứ của nàng, gật đầu:

- Thật sự.

Tô Hàng toàn quyền, cắn răng, lúc này đây toàn thân thể đều bắt đầu run, miệng mím lại, lời nói lại dừng, cuối cùng rốt cục nói được vài chữ:

- Ta, ta... Ta giấu

Đang nói lạc chỗ, thân mình xoay nửa vòng, bỗng dừng mềm nhũn, ngất đi.

Không đợi nàng ngã xuống đất, Tống Dương liền xông về phía trước đỡ nàng, lấy ít thuốc bột có tác dụng thanh tỉnh, đưa cho nàng uống. Tới lúc này, còn chưa bỏ được tiếng sát thủ.

Không lâu, Tô Hàng từ từ tỉnh lại, nàng làm sao chịu thất lễ với Tống Dương như vậy, nghĩ rằng chính mình đang nằm mơ, mở mắt thử nhìn lại, phát hiện người kia không ngờ thật sự ở đây, Tô Hàng thanh âm rất nhẹ, dường như chính mình hơi lớn tiếng, dường như đã đem nam nhân này chấn vỡ:

- Ngươi... Có dám hay không nói điểm khác ?

Ngươi bao nhiêu? Oa một tiếng, Tô Hàng đột nhiên khóc lớn xuất thần đưa tay ôm cổ Tống Dương, Tống Dương mặc cho nàng ôm, cười khổ lắc đầu:

- Đừng khóc... , nói nhỏ chút đi... Đừng ép ta che ngươi miệng.

Tô Hàng đôi mắt đỏ bừng, thanh âm nghẹn ngào, lại hô to câu:

- Ai cũng không cho lại đây!

Sơn trang trông trái, hộ vệ nghe được tiếng khóc chạy tới, nhưng vẫn còn ở xa, lại nghe được trang chủ quát mắng, lập tức dừng lại tại chỗ, Tô Hàng cố gắng kiềm chế cảm xúc, rồi Tống Dương ra mang theo nước mắt tươi cười, nói:

- Đi, đến chỗ ta ở nói chuyện.

Lúc trước ngất xỉu, Tống Dương cùng đỡ, hiện tại Tô Hàng còn nằm trong lòng ngực hắn, tuy rằng trong miệng nói đi, nhưng nàng cũng không rời ra, chỉ dùng lời chỉ ra hướng đi tới, hơn nữa cái cảm chỉ điểm. Đồng thời vẫn không quên quát mắng tất cả trang nô trên đường.

Hai người chỉ mới quen, thậm chí bộ dạng đối phương nàng còn không có nhìn xem rõ ràng, đương nhiên không thể nói vô cùng thân thiết, nhưng hai tay Tô Hàng gắt gao ôm ở cổ Tống Dương, không chịu thoắt thả lỏng một lát, cực kỳ dùng sức... Trong lòng nàng hiểu được, chính mình muốn ôm hắn, không phải người này.

Trang chủ sống một mình ở lầu vũ nho nhỏ, bề ngoài nhìn qua màu sắc cổ quái nhưng bước vào tới cửa, dưới chân Tống Dương lại trở nên cứng nhắc, bất trên tường chiếc TV cứng nhắc, bốn phía xung quanh đều

có dàn loa, phía trên là điều hòa không khí, bộ sofa hồng đen phối hợp, thậm chí trên bàn trà bày điều khiển từ xa và một hộp CD trên giá, mỗi một dạng đều một tia không Câu, tinh xảo đẹp đẽ, nhìn qua so với thế giới trong trí nhớ mấy may không có khác biệt.

Giống như trò chơi chơi trận bên ngoài, không thể xác định được khoảng không, xuất từ Yến quốc lấy đầu ra thợ mộc, thợ rèn, thợ sơn.

Tô Hàng thanh âm nhẹ nhàng được thậm chí có chút mờ ảo:

- Nhà của ta.

Giống như thế giới người xa lạ, Tống Dương chưa bao giờ nghĩ qua muốn đem những đồ trong nhà giả dạng như vậy, hẳn không biết tâm tư cô gái Tô Hàng như vậy, nhưng cũng không gây trở ngại hẳn cảm động lắm, thật có chút đau lòng, không ngờ còn có người giống hẳn.

Tống Dương gật gật đầu:

- Thật tốt.

Lập tức, Tô Hàng vui vẻ, từ trong lồng ngực Tống Dương nhảy ra, nhưng rất nhanh lại nắm lấy tay của hẳn, kéo hẳn đi thăm chung quanh, trong phòng bếp tủ bát, tủ lạnh, lò vi sóng, rút ra khỏi dầu cơ, trong phòng đèn treo lên trên, giường đơn thêu hạt gạo, bức tranh Tô Hàng như lòng bàn tay ở đầu giường tràn đầy hương vị hiện đại, chỉ cho Tống Dương xem, có đôi khi nàng sẽ đột nhiên đứng lại, chuyển mắt nhìn phía Tống Dương, nàng còn có chút không tin tưởng, thử từng chút một.

Nhưng trong gian phòng đó tất cả bày biện, Tống Dương lại dường như không nhận biết được, mỗi lúc như vậy, hẳn đều đã tiếp lời nói tiếp, nói được càng nhiều, ví dụ như:

- Máy giặt quần áo của người là ống lặn à, ống lặn không tốt, tẩy một nửa phát hiện vẫn còn quần áo muốn thêm vào cũng không được, nhà của ta trước kia vẫn dùng con xoáy luân: ví dụ như: cây táo? Lợi hại, đài hoa to lớn ta làm bản quạt vang được cùng miêu đánh nhau dường như: tỷ như: gạt tàn thuốc lá? Người còn hút thuốc? Phiền nhất là con gái hút thuốc: tỷ như...

Trò chơi trong trí nhớ, một nhà trong trí nhớ, có lẽ buồn cười, nhưng Tống Dương cười không nổi. Đến tốt cùng bận tâm cái dạng gì, mới có thể khiến nàng cứng nhắc như thế. Đi vào thế giới kế tiếp, vẫn sống ở trên đời này!

Tô Hàng dẫn Tống Dương đi khắp mỗi căn phòng trong tiểu lâu, cuối cùng đứng ở đối diện hẳn, con người sáng ngời:

- Còn thiếu một cái, cho người xem, người gấp may, chờ ta chút. Nói xong, buông tay Tống Dương ra, quay lại chạy về phía phòng ngủ của mình, một lát sau tiếng la truyền đến:

- Vào đi.

Tống Dương đi vào phòng ngủ của nàng, Tô Hàng quay lưng về phía hẳn, trên thân không một mảnh vải, Tô Hàng thanh âm có chút khản trương, cũng có chút đặc ý:

- Đứng lại, không được lại gần, chỉ cho phép người xem phía sau lưng!

Sau lưng thiếu nữ, rõ ràng là một tòa ma thiên luân xinh đẹp, so với trò chơi trận, tòa kia càng đầy đặn, càng đầy đủ, càng thực.

Ma thiên luân ở phía dưới còn có một chuỗi con số, con số Ả rập.

Tống Dương lui đi ra ngoài, Tô Hàng rất nhanh mặc quần áo vào, nhanh chóng trở lại trước người hẳn, cười:

- Thế nào? Người muốn hay không cũng gặp một người, ta giới thiệu sự phụ cho người... Ma thiên luân liền từ bỏ, người... nói đi!

Tống nha bật cười:

- Phía dưới chuỗi ma thiên luân kia, đừng nói ngay cả là số điện thoại của người chứ?

Không ngờ, vừa dứt lời, Tô Hàng về mặt vốn tươi cười đột nhiên rơi lệ:

- Số điện thoại trong nhà, cha mẹ của ta..

Nói xong, hai tay ôm lấy ngực ngồi xổm xuống đầu tiên là nức nở, tiếp theo là nghẹn ngào, cuối cùng tiểu cô nương òa khóc lớn, giống cái bí mật lộ ra, khát cực kỳ, đói cực kỳ, sợ hãi cực kỳ.

Lúc trước đi thăm phòng lớn, Tống Dương không chú ý, ở trên bàn làm việc Tô Hàng, có một phong thư vừa mới viết, thư đã viết xong, nhưng trên thư chưa gửi, địa chỉ trên đó viết là: Hoa viện Cảnh doanh ôn huyền, thị trấn Tô Châu, tỉnh Giang Tô, địa chỉ trong nhà đời trước, nhà có cha có mẹ.

Hai người mới gặp nhau, cho nên Tống Dương không biết, Tô Hàng ở nơi nào đó Yến quốc mua một tòa nhà, ý vào uy phong Hoàng đế, ngang ngược mà đem địa chỉ tòa nhà đó đổi thành Hoa viện Cảnh doanh ôn huyền, thị trấn Tô Châu, tỉnh Giang Tô ... Chỉ cần người đang ở Trung thổ, nàng mỗi tháng đều đã viết một phong thư, viết thư cho cha mẹ mình.

Thư của nàng có thất lạc, nhưng không ai đọc, ai hủy, nàng cũng đợi nhưng không một ai trên đời hồi âm.

Nếu xuyên qua kiếp luân hồi, tránh cũng không thể tránh, chỉ cầu ông trời từ bi, xoa bỏ trí nhớ trước kia, cắt đoạn phần ràng buộc. Kiếp trước vương bận chưa hết... .. Kiếp này làm sao nói giàu có.

So với Tô Hàng, Tống Dương trước kia thân phận là một cô nhi, làm sao không phải là một phần may mắn.

Nhưng bất kể là cô nhi hay là nữ nhân ngoan, đều giống nhau, không ai có thể trở về.

Thật sự khóc lớn.

116. Chương 27: Kiếp Trước

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 27: Kiếp trước

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Qua thật lâu sau, Tô Hàng cuối cùng cũng im lặng, lần này những uất ức trong lòng bị đè nén không biết bao lâu, bao nhiêu buồn bực đều phát tiết hết ra ngoài, lúc này, Tô Hàng bình tĩnh lại, vẻ mặt thoải mái hơn nhiều, nhìn Tống Dương cười cười, dẫn hắn trở về phòng khách, để hắn ngồi xuống nhìn qua thoải mái khác thường, kỳ thật trên ghế sofa rất cứng rắn:

- Uống một chút nhé? Uống cái gì? Cà phê, hồng trà... ..

Đồ uống và gia cụ, đồ điện này cũng giống nhau, tất cả đều là tay nghề Yến quốc, nhìn qua không khác biệt lắm, hương vị khi đưa lại gần ngửi, dựa vào các loại hương liệu pha chế rượu mà ra, Tống Dương thử qua, nhú mày, Tô Hàng đương nhiên biết hương vị không được tốt lắm:

- Vốn có hi vọng mời người uống chocolate nóng , chocolate hàng thật giá thật, đáng tiếc, lần này rồi bên không có thể tìm được .

Nói xong, đôi mi nàng xụp xuống, bộ dạng ảo não.

Tống Dương sững sốt, nhìn phía Tô Hàng:

- Người rồi bên là vì tìm chocolate?

Tô Hàng đương nhiên địa điểm đầu:

- Đương nhiên, nếu không rồi bên làm cái gì? Phơi nắng cũng đã chết !

Nhìn kỹ xem, da dẻ Tô Hàng đích xác là bị phơi nắng đen nhánh. Mà nhìn thấy Tống Dương để ý da dẻ của mình, Tô Hàng vội vàng xê dịch về phía sau, ngồi vào chỗ ánh nền, để hẩn nhìn không được rõ ràng, đồng thời lên tiếng biện giải:

- Đều là gió biển thổi, phơi nắng, trước kia trắng nõn kìa.

Tống Dương cười ha hả:

- Hiện tại cũng đẹp lắm.

Tô Hàng congkhóe miệng, nhẹ giọng hỏi Tống Dương:

- Người nói trong thế giới này có châu Phi không? Không có châu Phi sẽ không có chocolate, thiếu nữ ôm mộng đi biển, chính là vì tìm được một rừng cây ca-cao?

Tống Dương lắc lắc đầu:

- Không biết, bên kia biển có cái gì ta đều không rõ.

Tô Hàng trầm mặc một lát, đảo mắt lại vui vẻ lên, nhòai người sang, con người sáng ngời chăm chú nhìn Tống Dương:

- Nói một chút đi, các người... Trong tổ chức chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu người ?

Khuôn mặt xinh đẹp tươi cười nở rộ tràn đầy khát khao và chờ mong.

Tống Dương bị nàng hỏi méng :

- Tổ chức gì?

Tô Hàng cười, dường như cảm thấy hẩn giả vờ giả vịt:

- Tổ chức xuyên qua! Có phải các người thật nhiều người hay không, đã tìm thấy người khác chưa? Lần đó là người đặc biệt tới tìm ta phải không? Bằng không như thế nào khéo léo như vậy, người sẽ tới nhà của ta ... - Tô Hàng càng nói càng hưng phấn, gần như lập tức nhảy dựng lên muốn cùng Tống Dương đi tìm “Tổ chức”, nhưng vừa nhìn đến vẻ mặt đối phương, con người của nàng dần dần ảm đạm, thanh âm dần dần trầm thấp.

- Chính là khéo léo. như vậy đó. - Tống Dươngthở dài thật nặng nề:

- Trước khi đến ta cũng không nghĩ..

- Chỉ có một người ? - Tô Hàng hơi tới ảm đạm, tỉnh lại chút:

- Đúng là ý trời, dù sao thì thêm một người vẫn mạnh hơn.

Nói tới đây Tô Hàng lại nghĩ tới một chuyện đột nhiên chuyển giọng nói chuyện:

- Nói như vậy... Người thật sự là tới giết ta ?

Tống Dương không giấu diếm, gật gật đầu, không ngờ Tô Hàng khê mỉm cười, giống như khi mới gặp, hưng phấn không ngừng, không biết có phải bất ngờ gặp lại đồng loại khiến cho cảm xúc của nàng lên xuống thất thường hay không, dù sao Tống Dương cũng bị nàng làm cho choáng váng:

- Giết người đó, sao người còn cao hứng như thế?

Tô Hàng không thềm để ý, chỉ cười đáp:

- Nơi này quá sức nhàm chán, đột nhiên có sát thủ tìm tới cửa, cũng coi như thú vị. Người có tin hay không, ta là người không sợ chết nhất trên đời này!

Nói xong, nàng hơi hơi tạm dừng lại tiếp tục nói:

- Người nói, nếu ta chết lại một lần, có phải có thể trở về không?

Không giống như hẳn, Tô Hàng chưa bao giờ hòa nhập với thế giới này, nàng vẫn cố chấp muốn trở lại như cũ, mà cuộc sống này hết thảy tất cả, ở trong mắt nàng không có gì quan trọng, ngoại trừ những thứ có liên quan đến kiếp trước ví như chocolate, mọi chuyện khác đều không thay đổi được nàng, bất luận là cái gì.

Quá khứ quá khắc sâu quá quyền luyến khiến cho một đời này của nàng vĩnh viễn không thể vui vẻ.

Khi nàng năm tuổi một mình vào kinh giao đại Hồng hồ không phải tự sát, chính là muốn thử một chút chính mình có thể xuyên qua lại một lần nữa không. Chín tuổi nàng cười trên một con ngựa hung dữ, đôi tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy cái lỗ tai ngựa, rồi cùng nó nổi điên xông loạn. Mười ba tuổi Nhị tỷ xuất giá, vụng trộm vào kiệu muốn làm thử tân nương, tới lúc vãi thiên địa đột nhiên khăn voan rơi xuống khiến cho cả nhà khiếp sợ... Ở trong lòng Tô Hàng, kiếp trước mới là nàng, là sinh mạng thật, kiếp này lại là một hồi ác mộng.

Nếu là mộng làm sao có đường rút lui.

Chỉ có thể mang đến cho mình một chút vui vẻ, việc gì kích thích nàng sẽ làm tất cả, sinh tử cũng vui, hậu quả thế nào cũng không hối tiếc.

Chết có phân chia nặng nhẹ, nhưng dù sao hồng mao hay là thái sơn, chung quy còn có chút phân lượng. Tô Hàng lại đâu phải đi tìm chết... Đã chết, có thể trở về sao? Câu hỏi không có đáp án. Không có đáp án có thể có một chút hi vọng.

Người khác hy vọng được sống, nguyện vọng của Tô Hàng thì ngược lại.

Đối với vấn đề của nàng Tống Dương không có cách nào chống đỡ.

Tô Hàng không nổi giận chút nào, lại ngồi đến gần hơn:

- Ta nghĩ qua, muốn xuyên qua hơn nửa phần là phải chết phải không? Nếu muốn trở về, cẩn thận nắm chắc, có khi có cơ hội. Nói xong nàng bày ra một bộ tư thế thảo luận giảng giải cho Tống Dương:

- Ngày trước lúc ta hai mươi tuổi, vào tiết Trung thu, phi cơ ở trên trời đã xảy ra chuyện. Ừ nếu trở về còn phải chiếu nguyên dạng lại đến một lần. Lúc này ta đã hai mươi tuổi, cũng đang là tiết Trung thu. Phi cơ này khá phiền toái, ta còn đang suy nghĩ biện pháp Tóm lại việc này làm thiên cơ phải kín kẽ, lần trước như thế nào tới được lần này phải y như thế trở về.

Nàng nói làm như có thật, Tống Dương bị nàng làm cho phải mỉm cười:

- Người học nhiều quá sao?

Tô Hàng mở to hai mắt nhìn:

- Chính thức tốt nghiệp đại học... , vừa mới tốt nghiệp, ngày mùng một tháng tư, còn kém ba ngày!

Nói xong, giống như chính nàng ta cũng hiểu được buồn cười, khanh khách mỉm cười, càng làm đề tài kéo lại:

- Vậy người bây giờ còn giết ta không?

Tống Dương lắc đầu mà cười, lời ngay nói thật:

- Không giết, cảm thấy luyến tiếc.

Tô Hàng không nhảy nhót cũng không thất vọng:

- Kỳ thật ta không sao cả, ta cũng đã nói đây là thiên cơ, nếu ông trời muốn ta chết, ta mong gì chứ, cũng chỉ có nó không cho ta chết, ta mới phải chờ tới Trung thu năm sau.

Nói xong cũng không để Tống Dương khuyên cái gì, lại tiếp tục hỏi:

- Người vì sao giết ta? Là người khác muốn tới sao? Bao nhiêu tiền?

Giá trị bản thân mình ai cũng rất quan tâm, người làm chủ là ai, Tống Dương cười khổ lắc đầu, hẳn là Khỏa Yêu Tinh, trước mặt vị Tô tiểu thư này sao?

Điều này Tống Dương không nói Tô Hàng cũng thực sự không muốn truy vấn, đứng lên cười nói:

- Mau đứng lên, ta đưa người đi xem một thứ.

Nói xong, đưa Tống Dương đi ra tiểu lâu, đây chính là vườn sau sơn trang, trước mắt không thấy trò chơi chơi trận, trước mắt trống trải, chỉ một tảng đá lớn và một thứ gì đó nhìn hơi giống một cái thảm.

Tô Hàng chỉ cười không nói lời nào, cũng không giải thích cái gì, để Tống Dương tự mình đi ra phía trước xem.

Phủ kín mặt đất đều là da trâu. Từng tấm da trâu được khâu lại tỉ mỉ, liên tiếp thành một chỉnh thể, Tống Dương bắt đầu còn có chút mơ hồ, nhưng dần dần mà liên tưởng tới chuyện Tô Hàng vừa nói, giật mình nhận ra:

- Người đây là... , khí cầu? Nhiệt khí cầu?

Đống da có hai lớp trải rộng trên mặt đất thành hình một giọt nước thật lớn, rõ ràng chính là cái Nhiệt khí cầu, không treo rổ, không thổi phồng .

Tô Hàng vui vẻ tràn trề, cười nói:

- Quả nhiên có kiến thức, cả tòa Tinh thành đều không ai biết được nó là cái gì.

Tống Dương thì lắc đầu:

- Thuần túy càn quấy!

- Ban đầu thấy cũng chẳng khó mấy, sau đó làm rồi mới biết.... Hối hận muốn chết. Biết thế hồi đó nên chăm chỉ học vật lý!

Da trâu đã phủ bụi, có một vài chỗ đã biến chất, bị tổn hại, hiển nhiên đã bị bỏ ở đây rất lâu, không cần hỏi, kế hoạch dùng nhiệt khí cầu bay lên trời này đã được ấp ủ từ lâu.

- Cuối cùng cũng là uống công.

Tống Dương đầu tiên là cười, nhưng rất nhanh giọng điệu thấp xuống:

- Kỳ thật cần gì phải khẳng khẳng trở về.

Không khó lý giải , kiếp trước phi cơ gặp rủi ro, muốn ở kiếp này tái hiện là tuyệt đối không thể xảy ra, cho nên Tô Hàng phải làm một nhiệt khí cầu lên trời. Đích thật là liều lĩnh, nhưng phần tâm tư kia ... ,

Tô Hàng không lắc đầu, cũng không đi trả lời lại lời, mà kéo tay hắn, hai người trở lại tiểu lâu lần nữa, trước tiên để Tống Dương ngồi xuống, nàng chạy vào phòng bếp, rồi trở về tay trái ôm một thùng rượu gỗ nho nhỏ, tay phải cầm hai chén ngọc, vui rạo rức hỏi:

- Uống không? Từ vùng dân tộc tới, rượu ngon !

Tống Dương vui vẻ gật đầu:

- Ngon thật sự.

Tô Hàng mừng rỡ nhảy trở lại trên sô pha, mở ly rót rượu:

- Bao tuổi rồi? Chết khi nào?

- Năm nay mười tám, chết năm 2010.

Tống Dương trả lời chi tiết, nhưng nói chuyện không được tự nhiên. Tô Hàng lại a một tiếng:

-Vậy à? Ta chết năm mười một, so với người đến muộn một năm... Kiếp trước làm cái gì?

Hỏi xong, không đợi Tống Dương trả lời nàng liền uống một hớp rượu nho lớn, hai má đỏ hồng lên nháy mắt vô cùng xinh đẹp, tiếp tục cười nói:

- Mặc kệ người trước kia làm cái gì, khẳng định mạnh mẽ hơn ta, ta khi học xong không biết làm gì cả.

Tống Dương buồn bực:

- Không phải tốt nghiệp đại học sao? Luôn có chỗ dùng tới.

- Ta học thương mại anh ngữ!

Đầu tiên là nghiên rằng nghiên lợi, rồi sau đó cười ha ha, Tô Hàng đuổi chân quăng bay giấy:

- Lúc trước thứ nhất khinh thường người ta học Trung văn , thứ hai khinh thường bằng cấp sử, kết quả gặp phải báo ứng .

Tổng Dương cũng cười to:

- Chuyên ngành này chính là đem bạn học người đều gọi tới, cũng đừng mong làm ra cái nhiệt khí cầu.

Tô Hàng vừa nặng thập cũ nói:

- Nói mau người đang làm gì? Tốt nhất là làm phần mềm đi, ha ha!

Tổng Dương uống rượu:

- Đã xem “Vô gian đạo” chưa?

Tô Hàng lập tức hưng phấn, ngồi xổm bên người Tổng Dương:

- Lưu Đức Hoa hay là Lương Triều Vĩ?

- Lương Triều Vĩ. - Trước trải qua chuyên ngành sinh, cho Tổng Dương rất nhiều tiền vốn, đúng là của trời cho, nếu không hẳn dựa vào cái gì khám nghiệm tử thi, dựa vào cái gì thông dong sửa sang lại mạch mồi huyết án, dựa vào cái gì có thể liếc mắt một cái nhận ra nha phiến, dựa vào cái gì có thể phục chế lại nguyên dạng khổ chủ cười to, lại dựa vào cái gì có thể ở các loại trong hoàn cảnh đi góp vốn nguyên...

- Đầu tiên là làm ba năm cảnh sát hình sự, sau lại coi như Lương Triều Vĩ đi. Tuy nhiên làm không tốt. - Tổng Dương lắc đầu cười thở dài:

- Cấp trên mỗi ngày lấy kỷ luật đè ta, ta mặc kệ, mất mạng rồi cũng không chạy theo ta giảng kỷ luật được.

- Người làm thái tuyến hả?

Tô Hàng dùng từ chuẩn xác, điều này làm cho Tổng Dương có chút kinh ngạc:

- Có thể , còn biết thái tuyến?

Tô Hàng thở mạnh xoa tay:

- LA ca thôi nói xong nàng lại phản ứng lại đây, cười:

- Mười một

Năm kịch truyền hình, người chết sớm một năm, không thấy qua.

Chưa bao giờ thoải mái như thế, chuyện thuộc về kiếp trước mặc kệ có buồn cười không, cũng đủ cho hai người cười vui không ngừng, mà Tô Hàng tới muộn hơn Tổng Dương một năm, nàng biết nhiều hơn, trước đó chưa có sóng thần Nhật Bản, đội bóng đá Trung Quốc đối tượng, chiến tranh ở Libya ... Mặc dù ở trong kiếp trước đều là tin tức bọn họ đều không quá quan tâm, nhưng đến đây rồi Tô Hàng lại thuộc lòng, Tổng Dương lại càng vô cùng tham lam mà lắng nghe.

Tất cả những gì vẫn còn băn khoăn, còn chưa hiểu nàng đều không ngại nói ra.

Tô Hàng cười nói, khóc nói, đem Tổng Dương trở thành đệm dựa, Tổng Dương không khóc, tuy rằng vài lần mũi cũng cay cay, tuy nhiên một ngụm rượu uống vào tất cả đều trở nên lãnh đạm, những cảm xúc không quan trọng sẽ không được bộc lộ ra.

Nói giỡn, uống rượu, thời gian biến thành một thứ vô dụng nhất, lúc đó leng keng một tiếng, chén rượu trong tay Tô Hoàng rơi xuống trên mặt đất, trán khoát lên trên vai Tổng Dương, không nói thêm lời nào nữa, nửa thùng rượu không còn dư thừa một giọt. Tổng Dương đầu cũng nặng nề, trong lòng tư vị dị thường cổ quái, hơi giống như bưng bình trong mộng đẹp , hận không thể ngủ lại thật nhanh.

Đêm vẫn thâm trầm, Tổng Dương lấy lại được tinh thần, gơ tay đẩy Tô Hàng ra:

- Ta đi đây.

Không nghĩ tới hần vừa mới cử động, vừa mới nói, đôi cánh tay mềm kia đã cầm giữ lại, cánh tay không ngừng động, thân thể mềm mại, hương khí thoang thoang hòa cùng vị rượu nho đặc biệt, cả cơ thể nóng bỏng, ngay khoảnh khắc đó nàng tìm được chính mình, nước mắt lại rơi như chuỗi châu bị đứt, theo má chảy xuống rớt lên mặt Tống Dương vừa dịu dàng vừa ấm áp.

Giọng nói như mơ màng:

- Người đừng đi.

Nhẹ nhàng quét qua, Tô Hàng mở mắt ra, ánh mắt nhìn Tống Dương tràn đầy sợ hãi, khẩn cầu.

Tống Dương gật đầu, nàng đột nhiên trở nên điên cuồng, hoang dã, dường như giữ lại nam nhân này là cách nàng tìm về từng thế giới.

Có lẽ đích xác như thế.

Sáng sớm, bóng tối bị đuổi khỏi sơn trang, một đêm điên loạn cũng đã tiêu tan, Tống Dương đã tỉnh, bên người Tô Hàng đang ngủ say ngọt ngào, hơi thở nhẹ nhàng đều đều, qua làn tóc dài rối tung có thể thấy được trên khuôn mặt mặt nhợt nhạt tươi cười... Còn có nước mắt.

Tô Hàng trở thân mình, cũng theo đó đem cánh tay Tống Dương ôm vào trong ngực, thân thể ấm áp cuộn lại, ôm chặt một tay dường như nàng lại còn ngại không đủ, nhỏ giọng than thở ai cũng nghe không hiểu nói mơ, đầu gối ở bờ vai của hần.

Ở nơi này không thể tùy tiện chạm vào, nàng rất miễn cảm, Tô Hàng lập tức đã tỉnh, mơ màng động lòng người còn, ánh mắt mờ mịt, nhìn nhìn Tống Dương, giống như không quá quen thuộc.

Ánh mắt nhanh chóng trở thành kinh ngạc, may sao, tình hình tối hôm qua đều nhanh chóng tái hiện trong đầu, bởi vậy ánh mắt của nàng lại lần nữa ánh lên niềm vui bất ngờ, ngồi bật dậy, muốn nói cái gì, nhưng vừa mở miệng, tiếng cười không thể ức chế mà bật ra, vang lên, chính là buồn cười không kìm nổi, không ngờ là thật,

Còn sống, nam, bộ dạng cũng không tệ lắm ... , đồng loại!

Tô Hàng cười, nắm cánh tay Tống Dương cắn một cái:

- Có đau hay không? Là nằm mơ không?

Tống Dương cũng rất vui vẻ, hận không thể đẩy nàng xuống.

117. Chương 28: Sa Mạc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 28: Sa mạc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Không đợi hần đẩy, Tô Hàng liền cười hì hì kêu khát nước, nhưng ánh mắt vô tình dừng ở nơi nào đó trên tháp đột nhiên cúi đầu kinh hô, tóm lấy đầu gối Tống Dương chăm chú nhìn hần.

Tống Dương nhắm ánh mắt, không rõ cho nên:

- Ngăn cản để làm gì? Cái này hỏi thẳng gốc cũng thấy được

Tô Hàng đỏ mặt, nhú mày nhìn hần. Hỏi lại:

- Người thật sự là từ bên kia tới?

Hơn ai hết, Tống Dương hiểu rất rõ bên kia là bên nào, lẳng lặng gặt đầu. Tô Hàng mặt mày nhăn càng sâu :

- Từ bên đó tới đây hai mươi năm rồi hay là mới?

Khụ, Tống Dương dở khóc dở cười, Tô Hàng cũng không hỏi nữa, xoay người cầm hai chén nước, một ly đưa cho Tống Dương, một ly cho chính mình, ngửa đầu một hơi uống cạn chén nước, mới thở phào một cái, lại vận vẹo thân thể vài cái, tiếp tục nhú mày:

- Thật sự không được tự nhiên, ta đi tắm nước lạnh, người đừng có đi, chớ đi. Nói xong, lại xoay người chạy mất.

Không quá lâu sau nàng quay lại, trên người chỉ mặc một chiếc áo phong dài chằng ra cái gì, lộ ra một đôi chân dài, tỏa một mùi thơm ngát đến gần, nghiêng đầu nhìn Tống Dương, cười cười không dứt, sau một lúc lâu mới mở miệng, giọng điệu tươi cười vui mừng:

- Tiểu tử, bộ dạng người cũng không tệ lắm, ta có thói quen tắm nước lạnh, nơi này cũng không có cách nào khác nấu nước, người đi tắm không?

Thời tiết đã dần dần nóng bức, tắm nước lạnh với Tống Dương cũng không sao cả, tuy nhiên vẫn là lắc lắc đầu:

- Người đừng lè mề nữa, không phải còn vào cung kể chuyện cho Hoàng đế sao.

Tô Hàng không thêm quan tâm:

- Nhiều chuyện, không đi, để Cảnh Thái chờ được rồi.

Sải bước nhanh tới, nàng lại ngồi bên người Tống Dương:

- Người tới giết ta có liên quan tới Cảnh Thái không?

Tô Hàng không ngốc, mình chỉ là một nữ tử xuyên không mà tới, dựa vào cái gì mà rước lấy sát thủ? Trừ phi có liên quan đến Cảnh Thái.

Sau đó nàng lại lắc lắc đầu:

- Ta không phải nữ nhân của Cảnh Thái, ở trong mắt ta ông ta chẳng là gì cả . Tất cả mọi người giống nhau, cái gì cũng không phải.

Cảnh Thái thực sự yêu quý nàng, nếu không sẽ không xây hẳn một trang viên tạo lớn như thế cho nàng, ai cũng cảm thấy nha đầu cổ quái này, sớm hay muộn sẽ bị Hoàng đế đưa vào trong cung, tuy nhiên tới bây giờ Tô Hàng vẫn là người tự do, điểm này cũng khiến không ít trọng thần Yến Quốc không ngờ. Ít nhất đến bây giờ, quan hệ hai người cũng chỉ là người kể chuyện và người nghe chuyện.

Từ lúc mười hai tuổi Tô Hàng thường thường ra vào hoàng cung, một lần khi mười bốn tuổi, Cảnh Thái bị câu chuyện một ngàn năm sau làm lay động tình cảm, vui vẻ rất nhiều nói câu:

- Tiến cung xuất cung thật sự phiền toái, đợi lớn trăm sẽ nạp người vào cung, nha đầu kia, nói đi, muốn cái gì?

Không ngờ lời nói còn chưa dứt, Tô Hàng đột nhiên giống như một con sư tử mẹ nổi điên, vung tay ném chén trà xuống, xông tới liều mạng.

Một người cao cao tại thượng chỉ tay một cái là ban ân chết như thế trong mắt nàng chẳng là gì. Yến đế không bị chén trà bắn trúng, Tô Hàng cũng không bị xử tử.

Cảnh Thái tính tình khác thường, hỉ nộ người ngoài không thể đoán được, lần đó không hề giận tím mặt, ngược lại ha hả cười to:

- Không lấy chồng là được chứ gì.

Vừa nói vừa lau lau lá trà trên mặt:

- Trăm thực muốn biết, tương lai người sẽ coi trọng thanh niên tài năng, tuần kiệt thể nào.

Tô Hàng lúc ấy còn nhỏ liền lắc đầu:

- Ai cũng chúng mắt, không có khả năng coi trọng ai .

...

Cảnh Thái vẫn cười, không nói thêm cái gì. Trước mặt chỉ là một cô bé con không biết chuyện.

Nha đầu sớm muộn gì sẽ có người trong lòng, một ngày kia tình đậu nở ra, chẳng may gặp phải vận hạn đen đui, bị dọa chém thành trăm ngàn mảnh, nàng sẽ phải khóc cầu xin Vạn Tuế gia ta thả tình lang nàng một con đường sống. . Cảnh Thái nghĩ tới đó đã cảm thấy vui vẻ, so với giết nàng hoặc là ngủ với nàng đều càng làm cho vạn tuế gia hài lòng hơn.

Sau đó, Tô Hàng vẫn thường thường vào cung gặp Thánh thượng, Cảnh Thái chưa đề cập qua chuyện đưa vào cung, ngược lại, còn thường xuyên kể với nàng những vị công tử nhà ai đa tài, người nào tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Nhắc tới Cảnh Thái, Tô Hàng tự nhiên nhớ tới thích khách chính là vị trước mặt, hỏi Tống Dương:

- Người và Cảnh Thái có thù oán? Cho nên tới giết ta trả thù?

Tống Dương không phủ nhận, nhưng cũng không giải thích nhiều cái gì, Tô Hàng phát phát tay, hoàn toàn không quan tâm:

- Chuyện nam nhân ta mặc kệ, người giết y ta không cần thể diện, y muốn giết người ta cũng không giúp được gì. Các người tự mình lo đi.

Đang nói, nàng đột nhiên hoan hô một tiếng, nhảy lại ôm cổ Tống Dương dùng sức lay động, từ tâm trong mắt tỏ ra vui vẻ:

- Thật hay giả, thật hay giả a, cứ như nằm mơ, người như thế nào đã tới, như thế nào lại gặp người.

Tiếng cười trong trẻo, Tô Hàng hôn Tống Dương một cái thật mạnh:

- Hôm nay ta sẽ không đi !

Tống Dương cũng cười, thuận miệng đáp:

- Ủ, hóa ra nhất phẩm lộc còn phải lùi lại. A, người biết thật đúng là không ít. Cái đó cũng không sao cả , dù sao cũng phải lùi lại.

Tin tức Tô Hàng biết còn nhiều hơn Tống Dương :

- Nhanh nhất vào mùa thu .

Tống Dương nghe không có hiểu:

- Không phải lui lại sau vài ngày sao?

- Là như thế này, nhất định sẽ chậm lại đến mùa thu , vốn chuẩn bị hôm nay tuyên bố, nhưng ta đã trở về, cho nên tuyên bố liền chậm lại hai ngày, rõ chưa?

Tống Dương đại khái đã hiểu, ngạc nhiên nói:

- Ngay cả tuyên bố lui lại cũng chậm lại ?

Tô Hàng gật đầu:

- Đúng, hôn quân đều như vậy.

Vừa lúc nói chuyện, nàng vừa ôm chặt lấy cổ Tống Dương lay lay,, giống như một cô bé ôm gấu bông vậy.

Tống Dương bỗng nhiên mỉm cười, được, mùa thu. Hắn cũng cần thời gian, ít nhất phải kịp chữa khỏi cho Đàm Quy Đức:

- Vì sao muốn đẩy đến mùa thu?

Tô Hàng lắc lắc đầu:

- Điều này không rõ ràng lắm, sau này ta giúp người hỏi một chút.

Tổng Dương lập tức cự tuyệt , Cảnh Thái thực có điên. Nhưng cũng không phải đồ ngốc. Tìm hiểu chuyện cơ mật rất mạo hiểm không cần nói cũng biết, Tô Hàng có thể hiểu được ý tứ của hắn, cười hì hì lắc đầu:

- Yên tâm, tỷ tỷ không ngốc, không cần lo!

Nói xong, nàng giống như lại nghĩ tới cái gì, buông Tổng Dương ra chân trần chạy xuống dưới, rồi trở về cầm một chuỗi châu xích kỳ quái, nhiều màu sắc sỡ, kim châu ngân châu, đầu gỗ châu (hạt vàng hạt gỗ) hỗn tạp xiên vào một chuỗi.

Tô Hàng tự tay buộc nó cột vào cổ tay Tổng Dương:

- Cái này có được trên một hòn đảo rất xa, được thổ dân trên đảo tặng, bọn họ chỉ tặng một chuỗi. Tặng người!

Tổng Dương cười:

- Như ý cát tường?

Không nghĩ tới Tô Hàng lắc đầu trả lời:

- Không biết, bọn họ khoa tay múa chân nửa ngày, không hiểu được ý tứ gì.

Nói xong, lại vui rạo rức mà ôm lấy Tổng Dương, giống như không như vậy hắn sẽ bay đi:

- Về sau người có thể đến chỗ này tìm ta, nếu không có tiện đến lại có chuyện muốn nói, hãy đến Vô Quan Phong Nguyệt phường Lan Nhược Tự...

Tổng Dương dường như đã quên chuyện Lan Nhược Tự, nghe nàng nói đến mới nhớ:

- Lan Nhược Tự là người mở ?

- Lan Nhược Tự tính gì, nếu không bởi vì rời bến thì hiện giờ Lan Quế Phường ta cũng mở rồi!

Nói câu lời nói hùng hồn, nàng càng làm đề tài kéo trở về:

- Người đến Lan Nhược Tự tìm bà ngoại, đó là người của ta. Ta quay lại sẽ giải thích cho người, đến lúc đó người tới là được.

Tổng Dương ghi nhớ đồng thời cười nói:

- Tìm bà ngoại à, không phải Nhiếp Tiểu Thiên chứ?

- Đó là tên đứng tiếp khách, nào có khả năng gặp người!

Trong khi cười nói, cái miệng đỏ sẫm chúm lại thật sát. “Đồng loại” dường như cũng là một sức hút rất ma lực, tiểu tử trước mắt này, nàng vô cùng thân thiết. Lúc này nàng rất gần miệng Tổng Dương, bởi vậy tiếng thở rất nhanh đã gấp lên, chất lượng áo phong cũng thật sự không được tốt, Tổng Dương còn không dùng lực, nó đã bị vạch tìm tòi.

Điên cuồng, hoang dã và sôi động như trước.

Tô Tần hung mãnh như trước.

Cái này cũng không liên quan gì nhiều đến tình cảm, máu nóng không ngừng sôi lên trong lòng.

Khoảng cách, e ngại, gần như chỉ trong khoảnh khắc lơ đãng đột nhiên tiêu tan, cứ như vậy mà tình cảm mãnh liệt dâng lên, đến tột cùng là yêu, hay là động tình? Ai sẽ phân biệt cái đó làm gì?

Tô Hàng như thế, Tổng Dương cũng như thế. Cái gì đều không cần phải nói, cái gì cũng không phải nghĩ, chỉ cần điên cuồng mà chống đỡ, chỉ cần điên cuồng mà chống đỡ.

Cầu phát tiết hung mãnh nhất, trực tiếp nhất.

Tô Hàng nhắm mắt lại, rúc vào trong lòng ngực Tổng Dương thân thể không tự chủ được run rẩy , không thể ức chế.

Qua một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được, hít một hơi thật dài Tô Hàng giọng điệu trong veo, nhẹ nhàng bên tai Tống Dương mà nói câu:

- Súc sinh.

Những lời nói lúc này, Tống Dương cũng không biết nên nói gì cho phải, Tô Hàng cũng không ép hẳn mở miệng. Liền cười hì hì chuyển đề tài:

- Ta muốn tìm người thì sao?

Dịch quán Nam Lý.

Đại sự trong nước Tô Hàng đã đại khái nghe nói, nghe vậy mở to mắt:

- Sử tiết, kỳ sĩ, hay là hộ vệ?

- Kỳ sĩ, tới khi quay về ta sẽ mang nàng đi cùng. Nếu chẳng may, ta là nói nếu chẳng may...

Tống Dương giọng điệu nghiêm túc:

- Nếu chẳng may thất lạc, tới châu Thanh Dương ở Nam Lý, trấn nhỏ Yến Tử Bình, đi vào trong đó tìm ta. Nếu ta không ở đó, tìm Bàn Đầu giúp đỡ chỗ ở ta nhất định sẽ trở về.

- Hoặc là. . .

Càng nói, Tống Dương nghĩ đến lại càng nhiều:

- Bây giờ nàng hãy bắt đầu chuẩn bị, tìm được cơ hội thì trốn đi thôi, chuyện này ta giúp nàng, đi Yến Tử Bình.

Cảnh Thái không phải người bình thường, cho dù là thần tử thân cận bên người, hôm nay còn vinh quang vô hạn, có lẽ ngày mai đã bị Lăng Trì xử tử, Tô Hàng ở lại Tỉnh thành chung quy là không ổn.

Nhưng không nghĩ tới, nghe Tống Dương nói, Tô Hàng cũng không tỏ thái độ gì, nàng đáp:

- Chờ người trở về Nam Lý, nếu ta có tới, hoặc là ta nhớ người, sẽ đi Yến Tử Bình gặp người. Khi đó sẽ được ôm người, gần người, và ngủ với người. . .

- Chỉ cần theo ta...

Đột nhiên, nàng mỉm cười, rất dịu dàng, lại cô đơn:

- Tống Dương, người nghĩ sai rồi.

Ta không thích nam nhân nơi này động đến ta, bởi vì trong mắt ta bọn họ không là cái gì cả. Ngay cả khinh thường ta cũng lười. Người không giống với bọn họ. Nên ta cho người, ta muốn người. Ta cũng chỉ cho người, chỉ cần người. Nhưng cho dù là cho, người vẫn là người, ta vẫn là ta, ta không phải người của người. Người cũng vậy đi, chỉ một đêm, nào có tình yêu gì. Nếu không thương, cần gì phải dẫn ta đi, ta cần gì phải đi theo người. Giống như ta một mình đi trên sa mạc một hồi lâu, bỗng nhiên gặp người, vui vẻ đến độ không có cách nào hình dung được. Quá vui vẻ, ta làm cái gì cũng có thể, nhưng chúng ta muốn đi mà hướng không cùng.. . Người ở tại sa mạc, tuy rằng người cũng là từ bên ngoài tới, nhưng người đã sớm coi mình là người của sa mạc, mà ta vẫn muốn đi, đi ra ngoài, đi trở về. Cho dù người có thể giúp ta, đi theo một đoạn, nhưng cuối cùng người và ta sẽ không cùng nhau trở về, chung quy không có cách nào khác cùng đường.

- Có lẽ sau này sẽ có thay đổi chẳng.

Tô Hàng gơ tay, nhẹ nhàng âu yếm sờ hai má Tống Dương:

- Có khờ dại mới muốn làm người của người, nguyện ý cùng người ở lại sa mạc, khi đó người quảng cũng quảng không ra. Hiện giờ không cần nghĩ nhiều lắm. Người đừng quên, nhà của ta ở Tô Châu.

Nói xong, tạm dừng một lát, Tô Hàng lại vui vẻ lên.

- Tuy rằng bây giờ còn chưa yêu, nhưng ta thích người! Ta rất thích người!

Rồi lại nhảy dựng lên dùng sức ôm lấy Tống Dương, lại lần nữa bắt đầu lay lay:

- Nói, ngươi không nên, ngươi rốt cuộc không nên a, như thế nào thông minh như vậy, biết tìm đến tỷ tỷ.

118. Chương 29: Yên Tiệc Lại Không Mời Ta

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 29: Yên tiệc lại không mời ta

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trải nghiệm một ngày ở Sơn trang giống như một giấc mơ xuân, tự dừng lại vô cớ tản ra, khiến cho Tống Dương trên suốt đường đi cứ ngẩn ngơ, đến nỗi không để ý là đã đến giữa Tỉnh thành, không để ý đến sự náo nhiệt và cảnh sắc của ngày tết Đoan ngo. Nơi đây không có Khuất Nguyên, nhưng ngày 5 tháng 5 ở Trung thổ có ý nghĩa cát tường như ý, ngày mừng 5 tháng 5 từ xưa đã là ngày lễ, trong Tỉnh Thành giăng đèn hoa rực rỡ, người người trang phục sắc sỡ gặp nhau vui cười, một cảnh sắc phồn hoa.

Nhưng náo nhiệt này thì có liên quan gì đến mình.

Tìm thấy đồng loại mới mãnh liệt nhận ra, hóa ra mình vẫn thật cô đơn.

Không biết gió nổi khi nào, tay áo Tống Dương bay lên, gió đông nam, lướt qua người hắn, rồi lại hướng về Minh Nhật sơn trang. Mái tóc dài của Tô Hằng bay phấp phới, nàng ôm hai vai tựa vào hành lang, miệng nhẹ nhàng lầm bầm hát gì đó, mơ màng nhìn về phía xa xa, con người trống rỗng mà lạnh đậm, trong mắt không tồn tại bất cứ vật gì.

Đến con đường vào dịch quán, lại đụng phải một người dân tộc Hồi, đang dẫn theo mấy võ sĩ không biết vừa trở về từ đâu, miệng lớn tiếng quát, xa xa vừa thấy Tống Dương, gã liền cười, nói:

- Ngươi, ngươi nghĩ xem phải làm gì chưa?

Tống Dương cười đáp lại:

- Thực sự có một việc muốn nhờ.

- Tối nay đến nói đi.

Hồi Cốt Nhi hẳn đang có chuyện gì, nên phát tay nói vậy, bước vài bước rồi lại quay đầu lại nói:

- Đúng rồi, hôm nay điểm này phá hỏng việc, không cần để ý, nhìn ta đây này, đề cái sẽ không lạ gì.

Tống Dương nghe xong không hiểu ra sao, nhưng đối phương đã đi rất xa, hắn cũng không truy hỏi, quay lại dịch quán.

Thấy hắn đã quay lại, cũng không ai hỏi hắn vừa đi đâu, tại sao đi lâu vậy mới quay về, hễ gặp hắn đều không ngoại lệ, đều là một vẻ mặt tươi cười cổ quái, đặc biệt Nhị ngọc nhướn mày nháy mắt cười đến là khoa trương, Tống Dương bị bọn họ làm cho ngớ ngẩn, cúi đầu nhìn quần áo, giơ tay xoa hai má, tìm không ra cái gì không ổn, rồi hỏi thẳng Nhị ngọc:

- Cười cái gì?

Nhị ngọc chỉ vào tấm bản đồ Tỉnh thành trong tay:

- Đây là đâu?

Tấm bản đồ này hôm qua Tống Dương cũng nhìn thấy bán trên phố, giá thực sự rất đắt, trong lòng thấy buồn bực sao Lưu Nhị lại có thể tiêu tiền như vậy, nhưng nhận lấy xem, mới nhận ra tấm bản đồ này của Nhị ngọc không giống cái kia, ngang không ngang, dọc không dọc, cong cong vẹo vẹo, ở giữa còn loang loang

lổ lỗ rất nhiều vết mực, đặc biệt thú vị nhất là, từ dịch quán đoàn sứ giả ngủ lại có một con đường màu đỏ, ngoằn ngoèo khúc khuỷu xuyên qua đường lớn rồi đến ngõ nhỏ, cuối cùng dừng lại ở hoàng cung, không cần hỏi, đường màu đỏ là Nhị ngọc vẽ, là con đường họ vào Hoàng cung.

Nhìn tấm bản đồ này, Tống Dương nhú mày:

- Ai bán cho người vậy? Người đưa ta đi tìm.

Không ngờ Nhị ngọc lắc đầu, giơ tay chỉ vào mũi của mình:

- Không phải là mua, tự ta vẽ đấy, hôm qua thấy bản cái này, nhìn một hồi rồi về tự vẽ, người nói tên bản đồ không phải kẻ ngọc chứ, y để người ta xem thoải mái, còn bán với giá rất đắt.

Tống Dương vô cùng kinh ngạc, hẳn không ngờ cả tấm bản đồ đều là do Nhị ngọc vẽ.

Kiếp trước hẳn từng nghe, rất nhiều người có trí nhớ thiếu hụt đều có thiên phú ở một phương diện nào đó, giống như “vũ nhân”, nhưng Nhị ngọc lại có thể tuần điểu chim, lại có năng lực phục đồ, thực sự không ngờ.

Nhị ngọc lại không để ý tới vấn đề vẽ bản đồ, đây là việc nhỏ, chỉ vào bản đồ cười ha hả, hỏi lại:

- Nói mau, đây là đâu? Đây là đâu?

Tống Dương chăm chú nhìn vào chỗ hấn chỉ, vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Không có liên quan tới Phong Nguyệt Phường.

Đột nhiên Nhị ngọc cười lớn:

- Nam đại tỷ nói, đêm qua người đi vào cửa của Phong nguyệt phường, tuổi của người như vậy, từ nơi như thế trở về không coi là muộn.

Nhị ngọc vô cùng vui vẻ, dường như rất cảm động.

Tống Dương không có gì giải thích, vỗ vai gã, cười nói:

- Lần sau đưa người đi cùng.

Trong khoảnh khắc đó, nụ cười của Nhị ngọc đọng lại, ánh mắt cứng ngắc, cả người ngầy ra như phồng, giống như bị đông lạnh. Tống Dương vừa kinh ngạc vừa quan tâm hỏi:

- Không sao chứ?

Một lúc lâu sau, hấn mới lắc đầu, môi hơi run run, mãi mới nói được ra mấy chữ:

- Thật tốt quá.

Tống Dương cười ha hả, chưa kịp nói gì, có tới tở đến mời bọn họ, yến tiệc trong dịch quán đã chuẩn bị xong hết rồi.

Tả Thừa tướng cầm đầu, rất nhiều quan viên và kỳ sĩ tề tựu cùng tham dự, Tống Dương cẩn thận quan sát từng người, ngồi xuống không lâu thì nhận thấy các kỳ sĩ không có gì, nhưng các sử tiết đến cùng phần lớn sắc mặt đều không hài lòng, chỉ có Hồ đại nhân chuyện trò vui vẻ, đáng vẻ như hoàn toàn không có việc gì.

Thi Tiêu Hiểu ngồi bên cạnh nhìn ra sự hoài nghi của Tống Dương, giải thích cho hấn:

- Tuy nhất phẩm lui lại, nhưng hôm nay vẫn là ngày lễ, Yến đế truyền triệu trong cung làm yến tiệc, mở tiệc chiêu đãi sứ giả các nước, chỉ thiếu chúng ta.

Vài vị kỳ sĩ khác cũng là vào phút này mới biết tin.

Vốn dĩ việc này cũng không cần che giấu, Thi Tiêu Hiểu nói tiếp:

- Cũng không thể xem như vậy. Sáng nay sau khi quan Yến tin, chúng ta chuẩn bị vào cung dự tiệc, nhưng đến trưa, bọn họ lại báo lại cho biết, chúng ta không cần đi nữa, trước lúc đó còn nói thêm một câu: Đồ ăn chuẩn bị không đủ.

Các kỳ sĩ mặt đều biến sắc, A Y Quả liền mắng: Ngay cả người mù ở Quỷ cốc không thấy được gì cũng nhú mày cười lạnh:

- Đại Yến mệnh mỏng, đường đường Đế vương, thủ đoạn như vậy không khỏi quá tiểu nhân.

Mọi người cùng tức giận.

Hỏa đạo nhân lần đầu tiên không phản bác lại người mù, gật đầu phụ họa:

- Thật không có mặt mũi gì.

Tất cả không có gì tính là cao minh, trực tiếp quăng ra một cái tát không khác nào bọn lưu manh đầu đường xó chợ chửi đồng. Đâu có phong độ của vua của một nước nên có. Nhưng việc như thế này, Cảnh Thái cũng quả thật có thể làm được.

Nhưng việc còn chưa xong, Thi Tiêu Hiểu lại nói tiếp:

- Đây cũng chỉ là Yến quốc mà thôi, lúc chiều, sứ giả Thổ Phiên đến thăm, xem ra rất hòa khí, nhưng câu nói không nằm ngoài buổi yến tiệc ngày hôm nay...

Xuất thân cao tăng quả nhiên khí bất phàm, trong giọng nói không có chút nào nổi giận, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười:

- Xét đến cùng, cũng là một phen nhục nhã.

Đến bây giờ Tổng Dương cũng đã hiểu đại khái, không lâu sau vương tử Hồi Hột nói:

- Không cần phải đặt tại trong lòng, là cái thá gì chứ?

Tổng Dương cười, vị kia nhể nhại mồ hôi, tâm địa cũng không tệ.

Tả thừa tướng ho khan một tiếng, cuối cùng cũng mở miệng nói, nhưng lần này lại không thao thao bất tuyệt, chỉ là nói một câu:

- Nhục nhân giả, nhân hằng nhục chi. Lão phu và chư quân đều ghi nhớ việc hôm nay, cho dù hấn thay khuôn mặt tươi cười, tiếp đón bằng rượu thịt lại không nhắc nhở gì đến việc xảy ra ngày hôm nay.

Mặc dù đã chuẩn bị tốt yến tiệc, đồ ăn thức uống thịnh soạn, nhưng không khí làm sao lại có thể sôi nổi, khi uống rượu giải sầu Nhị Ngốc nói trộm với Tổng Dương:

- Nên đưa tất cả hội Lưu lục, Lưu bát, Lưu tam đi cùng.

Không có hứng, tiệc rượu không kéo dài được lâu, mọi người đều ăn no bụng rồi lần lượt ra về, Tổng Dương chưa về phòng mình vội, mà còn tìm Nhị Ngốc để nghiên cứu tỉ mỉ bản đồ, nhìn nửa giờ rồi bỗng nhiên “khụ” một tiếng, vỗ vỗ đầu mình.

Trước đó khi hấn nhìn thấy con đường tới Hoàng cung do Nhị Ngốc vẽ ở ngoài dịch quán, trong lòng toát lên một ý tưởng, đột nhiên nghĩ ra bản đồ của Nhị Ngốc chưa chắc đã chính xác, tấm bản đồ này nếu vẽ bậy..., tuy nhiên nếu xác minh được tấm bản đồ này không khác nhiều so với thực tế, có thể dùng.

Rồi sau đó một mình đi tìm A Y Quả, cúi đầu thì thầm nói với nàng, A Y Quả sắc mặt hưng phấn, liền tiếp gật đầu

Kế tiếp, Tổng Dương đi ra ngoài, tới dịch quán của dân tộc Hồi Hột.

Trước đây không biết vương tử Hồi Hột đã trải qua chuyện gì, mà bị bán tới Hồng Thành làm nô lệ.

Sau việc bạo dịch, chạy từ Nam Lý đuổi tới Yến quốc và hội hợp với đặc phái viên của bốn quốc, chỉ có thể tính, trên đường gia nhập, là lấy thân phận tuy rằng tôn quý, nhưng không phải khiến chủ quản của đoàn tham dự yến tiệc ngày hôm nay phải gò bó, không tới tham dự, chỉ là để cho mấy quan viên chủ yếu trong đoàn đi, cũng không xem là thất lễ.

Sáng lên thủ trực, dọc đường bị đưa thẳng tới trước mặt Vương tử Hồi Hột, đối phương nhìn đáng vẻ như uống không được bao nhiêu, đỏ mặt bừng bừng nói với Tổng Dương:

- Ta chuẩn bị ra ngoài, người đến thật đúng lúc, đi nào. Đưa người đi cùng, có việc gì cũng không liên quan gì đến Phong Nguyệt Phường.

Nói xong liền giơ bàn tay xù lông chụp vào bả vai của Tống Dương:

- Đến Tỉnh thành, không thể không tới căn phòng đó. Ta mời!

Trong lòng Tống Dương cân nhắc như thế nào đều là giọng điệu này, lắc đầu cười:

- Vết thương đã ổn rồi sao.

Nhưng thân thể của Vương Giá vẫn chưa mach lạch, uống chút rượu những việc vô phương cứu chữa tốt nhất không nên động vào. Theo đó, Tống Dương thuận miệng nói mấy câu về chứng bệnh này, lại lấy ra một tờ giấy và bút viết nhanh một phương thuốc:

- Điều dưỡng cơ thể, sau một tháng liền sẽ không sao cả.

Dân tộc Hồi làm sao không biết cơ thể mình không thích hợp với hung đao có thể khỏi hẳn bệnh. Thế nhưng khí lực và tinh thần đều không bình thường, cũng từng mời đại phu tới, nhưng ngay cả cách nói đại khái nhất cũng không có, cuối cùng đều quy về, sau khi bị thương cơ thể hư nhược lại bị nhiễm nước không thể hồi phục ngay, nếu biết bệnh trong cơ thể mình xét đến cùng vẫn là do lạo dịch mà ra, các thầy thuốc bình thường đừng nói trị liệu, ngay cả nguyên nhân bệnh cũng không tìm ra.

Tình hình của Hồ đại nhân cũng tương tự với Vương tử Hồi Hột, nhưng Tả thừa tướng không phải vũ phu, khí lực suy nhược chút cũng không cần lo ngại, chính là họ khan có khổ hơn trước chút, vì xác chết của Vương Thái y, Tống Dương khó tránh khỏi có phần cảm với hắn. Chưa ra tay chữa trị giúp hắn, còn về Thi Tiêu Hiểu, khi ở ngoại ô, hắn từng ăn Tống Dương dùng máu người để điều hòa, giải thuốc, sẽ hoàn toàn không sao.

Sự ảnh hưởng của di chứng này, quả thật cũng không cần phải dùng phương pháp châm cứu, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, một hai năm sau tự nhiên sẽ tiêu trừ hết, nhưng dân tộc Hồi là một quốc gia đao mã, từ xưa đã tôn trọng kẻ mạnh, Samer Khan lấy vũ dũng làm danh, hợp ý dân lòng dân, điều này mới có thể uy danh đề đầu cười cổ mấy huynh đệ, hiện nay khí lực nhỏ, trong lòng hẳn vội vàng thế nào, nghe Tống Dương nói bệnh tình đều trúng rồi, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, giơ tay đưa ra phương thuốc:

- Hữu hiệu thật sao?

- Nếu không hữu hiệu, ta hà tất phải nói chuyện này ra.

Vương tử Hồi Hột cười:

- Ban thường còn chưa đưa, không ngờ lại người lại đưa thêm ân tình mới.

Không đợi đối phương nói xong, Tống Dương liền nói thêm:

- Vương Gia không cần ban cho, ta đây chỉ có một việc muốn nhờ, mong người tác thành.

Nói xong, vòng tay để trả lại cho Khả Hãn.

Xoay tay nói:

- Chính là ra hiệu, ban cho thì có thể.

Gã đã hứa, phóng khoáng gặt đầu:

- Người nói đi.

Lúc đầu, Tống Dương vốn định mời Tát Mặc Nhĩ Hãn kết giúp đỡ việc kết thân với Nhâm Tiểu Bộ hoặc là từ chối hôn ước hoặc là lựa chọn Công chúa Nam Lý khác, tóm lại là không lấy Nhâm Tiểu Bộ như thế nào cũng thành, nhưng bây giờ hắn lại thay đổi chủ ý.

Việc của Nhâm Tiểu Bộ hắn sớm đã có an bài, “nếu lấy “tự do” mà luận, vẫn là tân nương bảo hiểm hơn chút, nếu không lần này cho dù kết thân với Hồi Hột Nhi, ai có thể bảo đảm nàng sẽ không hòa hiếu, hoặc là bị hoàng đế định hôn với công tử của một nhà nào đó, Tống Dương lại nói:

- Xin vương tử đánh con chó Thổ Phiên.

Tát Mặc Nhĩ Hãn hoảng sợ, suýt nữa thì ném cái vòng tay vừa nhận được vào mặt hãn, trừng mắt nói:

- Hai nước khai chiến đâu phải trò đùa.

- Không phải dấy binh khai chiến, đánh vào đặc phái viên của bọn chúng là được, Vương Gia từ Hồng Thành đến, hiểu rõ Nam Lý.

Chiến sự biên cương của Yên Quốc, người dân nước Yên lấy lễ để sỉ nhục Nam Lý, quả nhiên có thể hận nhưng cuối cùng có nguyên nhân, đổi lại là ta, e là sẽ keo kiệt hơn cả Yên Đế. Tống Dương bình thản, giọng nói thông thả:

- Mà vô liêm sỉ nhất là, làm đặc phái viên của Thổ Phiên,

Nói xong, Tống Dương lật tấm bản đồ ra, chỉ vào một chỗ:

- Đánh ở đây.

Những chuyện xảy ra ở dịch quán Nam Lý ngày hôm nay, người Hồi Hột đều biết hết, không cần giải thích nhiều.

Mà những gì Tống Dương muốn nói còn chưa hết, yêu cầu của hãn, không ngờ đánh nhau đơn giản như vậy.

Khi rời khỏi dịch quán Hồi Hột, trong tay Tống Dương có một gói đồ căng phồng, bên trong là một chiếc áo choàng của người Hồi Cốt. Hãn chưa về chỗ của mình, một mạch đi ra phố, tiến thẳng tới Phong Nguyệt Phường, vào lâu, vẫn tốt, phía trước là một thiếu nữ tên là Diệp Phi Phi, cho dù chứng tỏ Tống Dương có thể đi tìm Lý Minh Kỳ, gặp được chính chủ, đơn giản nói qua việc này, Lý Minh Kỳ nhả hai hàng lông mày lại:

- Vội như vậy, làm sao điều người được?

Tống Dương lắc đầu, nói luôn:

- Ta không quản.

Nói xong, ngừng lại một lát, nói tăng giọng điệu :

- Đêm nay nhiễu loạn không nhỏ, là một cơ hội.

119. Chương 30: Đánh Nhau Bằng Binh Khí

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 30: Đánh nhau bằng binh khí

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lý Minh Kỳ suy nghĩ lại một chút, lại hỏi:

- Người xác định người Hồi Hột sẽ gây rối? Đây không phải chuyện nhỏ đâu. Bọn chúng dựa vào cái gì mà đồng ý với người?

Tống Dương gật đầu, nói với nàng:

- Sứ đoàn đánh sứ đoàn, Đại Yên sẽ không quản, ồn ào hơn nữa cũng chỉ là một phen náo nhiệt, ít nhất ở Tình thành sẽ không lấy cái gì để ngăn chặn.

- Hồi Hột, Thổ Phiên sớm đã có tả Ngô ngoài biên ải đánh bất cứ lúc nào, sứ đoàn gặp nhau đánh một trận, trong mắt vương tử Hồi Hột không phải là chuyện gì to tát.

- Còn có việc còn quan trọng hơn, ta dự đoán, trong lòng Tát Mặc Nhĩ Thổ Phiên đã nén giận từ lâu, trận trước y gặp rủi ro, phần lớn là liên quan tới người Thổ Phiên. Hiện giờ khích y đánh trận này sẽ không khó.

Đường đường vương tử phải lưu lạc tới Hồng Thành làm nô lệ, trên người còn bị thương, việc này là khó có thể tưởng tượng, không thể là bị thương ở nước này. Khả năng của Đại Yến là không lớn, một là hai nước không có xung đột gì, hai là có thể khiến nhân vật tôn quý này chịu thiệt, chỉ có thể là quan gia động thủ, nếu thật sự Đại Yến phải đối phó với Vương tử, hẳn nào có thể ngu ngốc mà chạy tới Tình Thành, mà quan trọng hơn là, buôn bán xuyên quốc vẫn là buôn bán nô lệ, đại đa số là thương nhân Thổ Phiên. Theo phỏng đoán của Tổng Dương, Tát Mặc Nhĩ Hãn hẳn là xảy ra chuyện ở cảnh nội, không biết làm thế nào trà trộn vào đám thương nhân, đi qua Đại Yến và cuối cùng bị bán đến Hồng Thành.

Đương nhiên, việc này cũng không có chứng cứ rõ ràng, Tổng Dương cũng không giải thích nhiều, lại nói tiếp:

- Hơn nữa, vương tử Hồi hột cũng rất khá, hình như còn có ý tri ân báo đáp.

Thanh lâu chỉ ở lại được một lát, nói xong Tổng Dương vội vã trở về, lúc này trời đã tối đen, bốn phía Tình thành đều trống rỗng, phác thảo lên một bức tranh đêm kiêu diễm. Tổng Dương không buồn thưởng thức cảnh sắc, trở về dịch quán Nam Lý, tìm thẳng đến A Y Quả:

- Thế nào, làm xong chưa?

A Y Quả đang rất tự tại, cười nói:

- Ta làm việc, bé con người chỉ có yên tâm thôi. Hẳn dám nói như vậy sao?

Nói xong, giơ tay vỗ vỗ vào miệng mình, vẫn nhiệt tình như thường,

Tổng Dương mừng rỡ:

- Chờ ta một lát

Quay người ra khỏi phòng, lại chạy vào phòng của Nam Vinh, không chút khách khí, hỏi thẳng nàng:

- Thuật cải trang của người rất cao, có thể làm tóc ta biến thành màu vàng không? Ngay bây giờ?

Nam Vinh nhìn hắn, đứng dậy lấy ra một vật dụng có thể dùng từ trong gói hành lý, thản nhiên hỏi:

- Màu vàng nào? Vàng cứt à?

Câu hỏi khiến Tổng Dương ghê ghê, dở khóc dở cười, lắc đầu:

- Màu vàng của dân tộc Hồi Hột, kính nhờ.

Yến tiệc cung đình đến lúc này mới nói kết thúc, Yến Đế cực kỳ phô trương, tiệc rượu vô cùng xa hoa, nhưng không khí trong bàn tiệc lại chẳng ra sao, bốn nước mâu thuẫn, thái độ của chủ nhà chung quy vẫn là chung củ, nhưng ba nhà còn lại mặc dù đang kính rượu lẫn nhau lại đều có những ý định ngầm ngấm, trong đó, dân tộc Hồi Hột là cách địa phận người Hán xa nhất, ăn nói kém cỏi nhất, liền chửi nhau một trận, xem như là chịu thiệt.

Chủ quan sứ đoàn Hồi Hột buồn bực nhất ôm một bụng hỏa khí, là đầu tàu gương mẫu dẫn đám thủ hạ quay về dịch quán. Bình thường giờ này dân chúng Tình thành sớm đã lên đèn nghỉ ngơi, nhưng hôm nay là ngày Tết Đoan ngọ, trên phố vẫn náo nhiệt đèn hoa như trước. Khi pháo hoa liên tiếp rực rỡ khắp các đường phố, chợt thấy một người ngênh ngang đi tới, nhìn kĩ, đúng là Tát Mặc Nhĩ Hãn nhà mình, chủ quản lập tức xuống ngựa, tiếp đón, dùng tiếng Hồi hột:

- Ngài tới đây bằng cách nào vậy?

Hồi Hột cũng là một dân tộc du mục, không kế thừa nhiều văn hóa, ăn nói giản dị, lại không biết ăn nói khách khí.

Tát Mặc Nhĩ Hãn hỏi thẳng:

- Cầu tử Thổ Phiên đâu? Ở phía sau à?

Chủ quan gật đầu, hỏi chuyện thế nào, Tát Mặc Khả Hãn lớn tiếng truyền lệnh:

- Dừng đội ngũ lại.

Mọi người quay đầu lại.

Dưới vương mệnh, cả đoàn cùng kêu lên, tuy uống không ít rượu, nhưng động tác vẫn chỉnh tề như trước, nhất nhất quay đầu lại, cho dù chưa từng rút đao, nhưng chiến ý đã bốc lên, tiến thẳng theo phía tay chỉ.

Không khí vui vẻ của ngày lễ trên đường vụt biến mất, chỉ trong nháy mắt, sát khí đã quét khắp phố.

Chủ quan người Hồi Hột cũng kinh ngạc, giơ tay nắm lấy cánh tay Tát Mặc Nhĩ Hãn:

- Ngài muốn đánh Thổ Phiên à?

Ánh mắt của Tát Mặc Nhĩ Hãn vô cùng hung dữ:

- Người dám cản ta?

Chủ quan vội lắc đầu:

- Không phải ngăn cản, phía sau là Khuyển Nhung, sau nữa mới là Thổ Phiên, ta rút cuộc đánh ai?

Khuyển Nhung cũng là một cường quốc đao mã, trong đoàn vừa có hộ vệ lại vừa có cao thủ, đột ngột thấy ác ý của người Hồi Hột lộ ra, tuy kinh ngạc nhưng cũng không loạn, ra hiệu lệnh cho chủ quan thứ nhất, các võ sĩ phía sau cũng đồng thời lóe lên gươm ngắn và lá chắn. Chủ quan Khuyển Nhung lên tiếng thứ hai thì bắt đầu khởi động.

Ầm, Ầm, âm thanh làm chấn động cả một vùng An Bình, đao và lá chắn chạm nhau lạch cạch, chỉnh tề, nặng nề.

Đánh thì đánh, không ai hỏi thêm gì nữa.

Tiếng giao kích càng ngày càng dồn dập, các võ sĩ Khuyển Nhung nhiệt huyết sôi trào, chỉ đợi hiệu lệnh thứ ba sẽ lập tức xung phong, đối mặt với đội ngũ người Hồi Hột, bỗng nhiên truyền lên một tiếng rất lớn:

- Khuyển Nhung tránh ra.

Tiếng thứ nhất là tiếng hét của Dịch Thông trong đội ngũ của Hồi Hột, tiếng hô sau đó lại là tiếng hét đồng thanh của các võ sĩ Hồi Hột: Khuyển Nhung tránh ra; Khuyển Nhung tránh ra; Khuyển Nhung tránh ra..

Sau ba tiếng hét lớn, thông dịch của Thổ Phiên trong Hồi Hột tiến lên, lại hô:

- Thổ Phiên chết đi.

Cũng vậy, mọi người trong dân tộc Hồi Hột lại lặp lại: chết đi.

Khuyển Nhung lúc này mới hiểu ra trận đánh này không liên quan gì đến mình, vui mừng đứng xem huyền ảo, chủ quan lúc này mới lại truyền lệnh xuống, để đội đứng sang một bên. Thổ Phiên cuối cùng lại phản lại, trước kia bọn chúng còn tưởng rằng gặp được một trò vui, cao hứng vui mừng đứng sang một bên xem hỗn chiến. Đột nhiên nghe thấy một tiếng “Thổ Phiên chết đi”, mới biết Hồi Hột là muốn tấn công mình, vội vàng không ngừng chỉnh lại quân ngũ chuẩn bị chiến đấu.

Mặc dù chuyện xảy ra bất ngờ, nhưng hành động của Thổ Phiên cũng thực sự không chậm, nhanh chóng chuẩn bị xong, giống như Khuyển Nhung, ngay cả hỏi tại sao lại đánh cũng không hỏi. Có lẽ là Tây Bắc hoang vắng, điều kiện ác liệt, man di bẩm sinh đã có tính khí hung hãn, chỉ trong nháy mắt các chiến sĩ tinh nhuệ được chọn khắp cả nước đã hiện ra chiến ý, rõ ràng cao hơn quân phòng giữ của Hồng thành Nam Lý một bậc.

Quét sạch cả phố dài, hai bên giăng co, Vương tử Tát Mặc Nhĩ Hãn lớn tiếng truyền lệnh, hơn mười võ sĩ cường tráng nghe vậy đều có vẻ không cam lòng, nhưng quân lệnh không thể không theo, nhíu mày ra khỏi đại đội, rút lui sang bên đường. Lại theo thông dịch của Hồi Hột, cao giọng nói:

- Mười tráng kiệt của ta rời khỏi vị trí.

Mười tráng kiệt đó chính là mười võ sĩ được Hồi Hột phái tới Phó lô, Hồi Hột bảo bọn họ rời khỏi chiến trận, ý đã rõ ràng, các cao thủ khi nào lên võ đài mới cần dùng đến, việc chém giết bây giờ không liên can gì tới bọn họ.

Hành động này cũng là bình thường, cao thủ phó lô nếu đánh cho tàn phế, rõ ràng là khinh rẻ người khác. Thổ Phiên cũng có ý này, sau khi truyền lệnh, mười võ sĩ của Thổ Phiên cũng căm giận rời đi

Mọi việc ổn thỏa, Tát Mặc Nhĩ Hãn thúc ngựa lên trước đội, quay lưng về Thổ Phiên mà mặt hướng về các võ sĩ, quát lớn hỏi:

- Nói cho ta biết, Thánh Hỏa là ở chỗ nào?

Ầm một tiếng nổ, như tiếng sấm rền, một võ sĩ Hồi Hột nắm chắc chiếc mũ sắt.

- Thánh hỏa trên đỉnh đầu, luôn hướng về phía trước.

Tát Mặc Khả Hãn hỏi lại:

- Nói cho ta biết tiếp, lửa giận chỗ nào?

Lại tiếng ầm ầm vang lên, vẫn mạnh như trước, người Hồi Cốt dùng chùy đập mạnh xuống:

- Lửa giận trong tim.

Tát Mặc Khả Hãn cười lớn:

- Cuối cùng nói cho ta biết, lửa giận đi tới đâu?

Tiếng cười đột nhiên biến thành tiếng rống đầy sức mạnh:

- Các ngươi chỉ cho ta xem.

Một tiếng cuối cùng đầy sát khí, tất cả các võ sĩ đồng loạt rút đao ra, thẳng tiến về phía Thổ Phiên, cùng kêu lên:

- Chỗ đó.

Lưỡi đao sáng như ánh nguyệt, chiến khí ngập trời.

Chợt, một tiếng “giết” vang lên, cuộc hỗn chiến bùng nổ.

Cả con phố dài bị làm chấn động trong nháy mắt, tin tức nhanh chóng được truyền vào cung, Cảnh Thái sững sốt đầu tiên, lập tức ha hả cười, xua tay nói:

- Chớ cần chớ, không cần để ý tới, để chúng đánh nhau đi, giết chết nhau hết mới tốt.

Thánh dụ truyền xuống, gánh nặng của các chiến sĩ trong thành được giảm xuống, chỉ bố trí trọng binh ở bốn phía xung quanh Tứ Bình, phòng ngừa sự việc tiếp tục thay đổi, càng không có can thiệp gì với trận chiến kia. Đoàn chiến quả thật không lan tràn, đánh đi đánh lại vẫn không ra khỏi đường cái, xung quanh toàn bộ vô phương, duy độc chỉ có một hộ trên đường lớn của phố Tứ Bình. .. Trần quốc Phủ cũng ở trong đó.

Chủ nhà của Trần Quốc Phủ là con trai của Trần Quốc công Đàm Tứ.

Binh khí trên phố hừng hực khí thế chiến đấu, phải biết hai bên đều người đông thể mạnh, nhập vào với nhau thì cũng chừng trăm người, hơn nữa, phần lớn là tinh nhuệ, tuy rằng các cao thủ phó lô đứng đầu chưa từng tham gia bây giờ tiến vào, nhưng trong đoàn cũng không thiếu các võ sĩ thượng phẩm, trận đánh này oanh liệt vô cùng, đã mấy lần tấn công sát đến cửa chính của Phủ trấn quốc.

Đàm Tứ vừa sợ vừa giận, tập trung tất cả người trong phủ trước sân bảo vệ, phòng trường hợp chúng dùng binh khí đánh vào phủ, nhưng không như mong muốn, không lâu sau lại ầm lên một tiếng vang lớn, cửa chính sập hoàn toàn. Thủ lĩnh hộ vệ trong phủ tức giận quát lớn:

- Trọng địa vương phủ, kẻ nào xông vào, giết sạch.

Tiếng hét vang dội, nhưng hần quát là tiếng Hán, những kẻ đang chiến đấu trên đường kia đều là man di.

Phiên tử nào nghe hiểu được. Nếu là mười năm trước, có kẻ nào dám làm càn trước cửa chính của Trấn Quốc phủ, bắt luận người có thân phận gì, Đàm Quy Đức ra lệnh một tiếng đại quân sẽ đè nát luôn kẻ đó, sớm đã bắt rồi.

Nhưng giờ đây Trấn Quốc phủ chỉ còn lại cái thùng rỗng. Đối phương đã đánh vào tận cửa, nhưng dù sao cũng không phải đánh vào vương phủ, hơn nữa thân phận của những kẻ này đặc biệt đến mức Đàm Tứ sợ run hết người, trước sau không dám hô một tiếng: “Bắt”, chỉ có thể liên tục thúc giục thuộc hạ ra ngoài cầu viện binh, đồng thời sắp xếp người trong phủ, rất nhiều binh sĩ được điều động tới trước sân.

Không ngờ, ngay vào lúc này, trong tòa nhà sau của vương phủ đột nhiên bốc khói nghi ngút - cháy.

Mà lửa lan rất nhanh ngoài dự đoán, còn không đợi người trong phủ có phản ứng gì, lửa lan càng ngày càng cao, trong khoảnh khắc lửa đã cháy rừng rực đỏ cả một vùng trời.

Điều đáng hận nhất là, trước trận đại hỏa bất thành linh xảy ra, người Hồi đang đánh nhau lại mãnh liệt hoan hô lên, trong miệng còn ầm ĩ kêu lên bằng tiếng man di “Trời giáng thánh hỏa, chiếu sáng đường ta đi”, vẫn là tinh thần của đại trấn. Bọn họ thờ lửa, đang đánh nhau chợt thấy lửa cháy ngút trời, ai cũng nói là thần quang chiếu sáng, khí thế của các binh sĩ tăng lên vòn vọt, vốn dĩ thế lực ngang nhau, dần dần bọn họ đã chiếm thế thượng phong.

Tiền viện thì loạn đầu, hậu trạch lại phát hỏa, Đàm Tứ vội đến mức giậm chân, không ngừng điều người vừa dập lửa vừa phòng ngự, ngày xưa Trấn Quốc Công Phủ nổi tiếng bốn phương, ngày nay loạn thành một đoàn.

Quả thật tối nay, hỏa hoạn không chỉ xảy ra ở vương phủ, khắp trong Tỉnh thành không ngớt tiếng kêu cháy, hôm nay gió thổi không nhỏ, lại vì lễ tết các nơi đều có pháo khói đã châm ngòi, tỷ lệ hỏa hoạn xảy ra nhiều một chút cũng là bình thường, nhưng hình như hơi quá nhiều, đặc biệt, có hơn mười trận hỏa hoạn như vậy, tất cả đều xảy ra giống với vương phủ, lửa cháy trong chốc lát thành hình, cháy lan nhanh đến kỳ lạ.

Phóng hỏa, cũng là một kiến thức phải học.

120. Chương 31: Ta Đã Phạm Húy Với Vị Thái Tuế Nào?

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 31: Ta đã phạm húy với vị Thái tuế nào?

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Phóng hỏa, cũng cần phải học.

Khéo làm sao trong đoàn kỳ sĩ Nam Lý lại có một Hỏa đạo nhân tinh thông môn này, người cũng như tên.

Hỏa Đạo Nhân khi vừa mới sinh không phải Chu Nho, không giống những đứa trẻ khác, từ nhỏ đã thích nghịch lửa.

Khi những đứa trẻ nhà khác tranh nhau chuồn chuồn tre, máy xay gió bằng giấy, lão lại nghiên cứu gỗ tùng và gỗ liễu cái nào dễ đốt hơn; khi những đứa trẻ nhà khác ở trường mặt nhăn mày nhíu ghi nhớ trăm họ, lão ở nhà suy nghĩ vắt óc vì sao tảng đá không thể dùng để nhóm lửa... Khi lão tám tuổi, rốt cuộc bởi vì nghịch lửa gây ra tai họa, một trận lửa lớn quét qua sơn thôn, may mà không chết người, nhưng lợn trâu dê ngựa trong chuồng chết cháy không ít. Chính lão không biết là bị kinh hải hay trúng lửa độc, sau trận lửa đó sinh ra căn bệnh kỳ lạ, không bao giờ...lớn được nữa.

Người trong thôn đều nói lão tự làm bậy, bị trời phạt nên biến thành Chu Nho, cha mẹ cũng không dám nuôi dưỡng tai họa này, trùng hợp có một lão đạo đi ngang qua, thấy đáng thương liền nhận mang Chu Nho đi theo.

Nhưng dù vậy, sở thích chơi đùa với lửa của lão cũng chưa từng thay đổi, trước ba mươi tuổi, gần như lão đi tới chỗ nào, chỗ ấy liền có cháy, không phải lão cố ý phóng hỏa, mà là bản lĩnh chưa được tốt, không khống chế được ý nghĩ nghịch lửa của mình, cũng không thể không được thể lửa lên; nhưng đợi sau ba mươi tuổi, trình độ Hỏa Đạo Nhân dần dần trở nên thành thực hơn.

Tất cả có liên quan tới bí quyết luyện “lửa”, tất cả là bản thân lão tự tìm tòi, coi như ông trời cho lão chút tay nghề đi.

Bản lĩnh của Hỏa Đạo Nhân chia thành hai tầng: thứ nhất là nhóm lửa, lúc trước ở địa phương khi chọn hiền tài, trên lời đài lão chỉ dùng mấy mẫu gỗ bình thường, hơn nữa phối hợp với một chút thuốc bí mật do mình tự làm ra, chớp mắt đốt ra được ngọn lửa cháy rực rỡ thuần màu trắng, còn không hết thời gian uống một chén trà, ngọn lửa đã thiêu chảy một chiếc chậu đồng.

Một bản lĩnh khác của lão là phóng hỏa.

Nếu đưa một gian nhà lớn cho lão đốt, trước tiên lão sẽ làm ba việc:

Bày ra trong phòng những tài liệu dễ cháy nhất, mặc dù cùng một cái cột ngang, ở trong mắt lão, vị trí khác nhau cũng có khả năng cháy hiệu quả khác nhau;

- Tìm được vị trí mấu chốt nhất trong phòng, làm sao cho không đốt thì thôi, đã đốt thì căn phòng sẽ không còn gì;

- Còn muốn tìm được dòng lưu khí trong phòng, hướng gió.

Làm tốt ba việc này, đại hỏa cũng sẽ tới.

Chậm thì ba tới năm chỗ, nhiều thì hơn mười chỗ, Hỏa Đạo Nhân phóng lửa, sẽ cùng lúc đồng loạt nổi ngọn lửa, không mất nhiều công phu, nhiều điểm cháy sẽ tạo thành một đám cháy, càng không thể cứu vãn...Tóm lại, muốn phóng hỏa, tìm Hỏa Đạo Nhân là đúng rồi.

Tổng Dương đêm nay sẽ phóng hỏa.

Tuy nhiên Hỏa Đạo Nhân nhìn qua tính tình cổ quái, nhưng lão cũng giống như người muôn năm cũ, ẩn sâu trong xương cốt cũng là tính sợ phiền phức, nếu khách khí đi tìm, muốn lão phóng hỏa giữa Tỉnh thành, bất kể thế nào lão cũng không đồng ý, cho nên Tổng Dương tìm đến A Y Quả, kẻ hung ác nhất trong đám kỳ sĩ đó.

Việc yến tiệc Hoàng cung sớm đã khiến tâm can A Y Quả tức giận không thôi, nghe nói kế hoạch của Tổng Dương, lập tức vui mừng đồng ý, khi Tổng Dương liên lạc ở khắp nơi, nàng đã tìm được Hỏa Đạo Nhân...

Đội Tổng Dương trở về, chuốc lấy thất bại, liền mang theo A Y Quả, Hỏa Đạo Nhân đi ra phố, từ đầu tới cuối đặt hơn mười điểm phóng hỏa, các nơi bị cháy đều giống nhau, tất cả đều là từ lâu khí thế...Những tiệm cơm tiệm cơm tiếng tăm lừng lẫy trong Tỉnh thành gần như đã bị đốt một nửa. Đây là chủ ý của A Y Quả, vừa cho Hỏa Đạo Nhân tập luyện, cũng coi như trả thù. Hắc Khẩu Dao báo thù không có chút phong độ, người không mời ta ăn cơm, ta liền đốt luôn tiệm cơm của nhà người.

Cuối cùng bọn họ mới đến tường ngoài sau phủ Trấn Quốc công, khi đó sứ đoàn dân tộc Hồi Hột, Thổ Phiên còn chưa tới đây, đám người Tổng Dương không vội lên vào, mà ẩn mình như một bóng ma ở trong góc, lẳng lặng chờ đợi, không lâu sau có tiếng bước chân truyền tới, cuối con phố dài một thiếu nữ cầm đèn lồng, khoan thai đi tới, vừa đi, vừa cùng một lão hán ở phía sau khe giọng đùa giỡn, dáng vẻ vô cùng thoải mái. Nhưng đi tới chỗ đám người Tổng Dương ẩn nấp, đôi mắt đẹp của thiếu nữ quét qua kiểm tra, xác định tả hữu không có người, phát tay tắt ngọn đèn dầu, thân hình chợt lóe lên đứng trước mặt Tổng Dương.

Thân hình thoăn thoắt như chim yến, chạm xuống đất tiếng khe như mèo, tuy rằng kỹ thuật so với Nam Vinh Hữu Thuyền không được tuyệt vời bằng, nhưng so với Nhâm Tiểu Bộ tâm tư kín đáo vô công cao cường của y, rõ ràng mạnh hơn không ít.

Tâm phúc của Lý Minh Ki, thiếu nữ đứng đợi trước cửa Sương các, Diệp Phi Phi. Mà lão hán đồng hành cùng nàng, trong khoảnh khắc ngọn đèn dầu tắt, lại đột nhiên biến mất một cách quỷ dị, cả người như biến vào đất không thấy tung tích, tựa như lão cũng là cái bóng, như một thứ cháy đi, lão cũng lại chẳng còn hình bóng... Tống Dương gật đầu với Diệp Phi Phi, còn không có mở miệng, A Y Quả ở bên liền cười hì hì tiến lại gần:

- Muội tử xinh đẹp nhà ai, thanh sạch đẹp dễ giống như một đứa trẻ con làm từ nước ý.

Nói xong, đưa tay nắm lấy bàn tay thiếu nữ.

Diệp Phi Phi liếc A Y Quả một cái, lãnh đạm nói:

- Đừng nghĩ hóa trang lão không nhận ra, lão sớm đã biết rồi.

A Y Quả ngạc nhiên, nhìn Diệp Phi Phi lại nhìn Tống Dương hỏi:

- Biết cái gì?

Khi đầu võ với người dân tộc Hồi Hột trên đường Tứ Bình, vệ sĩ vương phủ phần lớn đều bị điều đi ra trước viện, đám người Tống Dương trèo tường tiến vào hậu viện, cũng là lúc này Tống Dương mới giật mình phát giác, lão hán đi cùng Diệp Phi Phi vẫn chưa rời đi, thậm chí đến nửa bước cũng chưa di chuyển, lão chỉ là nằm úp trên mặt đất...Vật sau của quần áo hòa vào màu đêm tối, hơi thở cũng được kiềm chế, lập tức đi tới bên cạnh ý, nếu không phải thật sự để ý tìm kiếm cũng không thể nhận ra sự tồn tại của lão ở đó.

Lão hán theo bọn họ vào phủ, nhưng từ đầu tới cuối chưa từng đứng lên, lão dùng cách đi của lão, bay nhanh không một tiếng động, tuy rằng nhìn buồn cười, nhưng ai có thể cười nổi, lão bí ẩn hơn tấ cả, nếu đêm đen là một lùm cây lớn, lão chính là con rắn độc ẩn giấu trong những bụi cây đó.

Hỏa đạo nhân ra tay, hậu viện vương phủ lửa cháy ngút trời, chiếu vào trong mắt A Y Quả nóng bỏng mà xinh đẹp, có vẻ nắng sáng lạ thường, A Y Quả cười, giơ tay nắm lấy bả vai Hỏa đạo nhân:

- Nhìn không ra, lão hán người bản lĩnh phóng hỏa quả nhiên rất cao.

Hỏa đạo nhân vẻ mặt đau khổ:

- Đợi trở về, người đừng quên cho ta thuốc giải...

Nói xong ngẫm nghĩ một chút, lão lại do dự, nhỏ giọng nói:

- Lửa này phóng rồi... người đã nói tiếng hài lòng, có thể giúp ta cho người mù Quỷ cốc uống loại thuốc cổ đó hay không, càng đau càng ngứa lại càng tốt.

Đang nói hươu nói vượn, Diệp Phi Phi cúi đầu nói:

- Lúc này, đi theo ta.

Ba người chuyển mình, theo nàng nhanh chóng lặn đi. Diệp Phi Phi có trong tay sơ đồ, hành động nhanh chóng, trực tiếp đi vào phòng Trần Quốc công Đàm Quy Đức đang nằm dưỡng bệnh, trong phòng, nắm bắt được thời cơ tốt, thế lửa chưa tràn tới, có mấy người hộ vệ đang muốn thu xếp đưa Đàm Quy Đức tới nơi an toàn.

Tống Dương đang muốn động thủ, không ngờ lão hán luôn bò sát ở bên cạnh kia lại lại còn mau lẹ hơn, thân hình đột nhiên nhảy dựng lên, trong tay áo hàn quang lóe lên, đao ở hai tay, tay trái trường thích tay phải dao găm, mấy tên hộ vệ ngay tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra liền tắt thở.

Nhưng vào lúc này, Tống Dương đột nhiên cảm thấy, ấn đường nơi trán hơi có chút đau đớn. Dường như có người cầm vũ khí đâm tới gần, cũng không phải đâm trúng, nhưng cảm giác rõ ràng về độ sắc bén và cự ly với làn da chỉ chút xíu.

Không phải đau đớn thật sự, mà là ngũ cảm nhạy bén phát hiện báo trước nguy cơ sắp tới.

Vị trí của ấn đường, bị thương liền có thể mất mạng, Tống Dương kinh hãi thất sắc, trong tiếng quát mắng lời “Hong tụ” từ trong ngực ra, bảo vệ chỗ hiểm, toàn bộ tinh thần cảnh giác chuẩn bị kháng cự mạnh mẽ;

lão hán lao vào trong vòng giết người cũng phát hiện nguy hiểm, thân hình xoay mình ngược trở lại, sóng vai đứng cùng Tống Dương, đưa đám người Diệp Phi Phi đồng loạt che ở phía sau.

Chỉ biết có cường địch mai phục, lại không biết nguy hiểm từ nơi nào, Tống Dương tìm không được kẻ thù, lão hán hai tay cầm đao cũng như vậy, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trán hai người đều chảy mồ hôi lạnh.

Áp lực vô hình đè nặng, trước ngày hôm nay, Tống Dương chỉ từng một lần lĩnh hội qua: trên Thanh Dương lôi, đối mặt với đại tông sư Trần Phản...

Nhưng bất ngờ, rất nhanh, áp lực đáng sợ đột ngột tan biến, đối phương lại xóa tan địch ý, lại không ra tay tính toán với bọn họ.

Đám người Tống Dương không dám loạn động, lại đợi một lát, kẻ thù đáng sợ ẩn nấp âm thầm không một tiếng động, mà nhóm vệ sĩ vương phủ chạy đi cứu lửa tiếng là lại ngày càng gần hơn, Tống Dương và lão hán liếc mắt nhìn nhau, lại bất chấp, xoay người chạy ngược vào trong phòng, nâng Đàm Quy Đức giao cho lão hán công, lại chọn người có vóc dáng gần giống với ông ta đặt nằm lên giường, cuối cùng Hỏa đạo sĩ ra tay, đặc biệt ở căn phòng này phóng hỏa một phen, mọi người cứ như vậy rút khỏi đám cháy.

Cao thủ kia ẩn núp âm thầm, từ đầu tới cuối không lộ diện, mặc kệ cho bọn họ làm mọi việc...

Quá trình ban đầu có chút phức tạp, nhưng cuối cùng xem như thuận lợi, chờ cả bọn chạy trốn tới nơi an toàn, Tống Dương nói với Diệp Phi Phi:

- Người đưa người bệnh về trước.

Diệp Phi Phi nhú mày:

- Người không cùng về sao?

Tống Dương cởi bỏ lớp áo ngoài và khăn trùm đầu, lộ ra một thân áo khoác của dân tộc Hồi Hột và mái tóc nhuộm màu vàng nói:

- Ta còn muốn đánh một trận.

Nói xong, lại gật đầu với lão hán đó:

- Đa tạ tiền bối tương trợ.

Lão hán khi giết người mau lẹ như gió, trình độ uyên thâm, nhưng giờ phút này phản ứng lại chậm chạp, Tống Dương nói chuyện một hồi lão mới gật đầu, ngẫm nghĩ một chút, mới chậm rãi nói:

- Không cần cảm ơn!

Mọi người cứ như vậy mỗi người đi một ngã, Diệp Phi Phi, lão hán công Đàm Quy Đức lặng lẽ trở về Vô Quan Phong Nguyệt phường; A Y Quả và Hỏa đạo nhân chạy về dịch quán Nam Lý, mà trên đường Tứ Bình đang chiến đấu kịch liệt không biết từ nơi nào chui ra một tiểu tử tóc vàng, đoản đao phủ một màu hồng, miệng kêu ô lý quang quác tiếng quỷ dị ai nghe cũng không hiểu gì, nhưng không cần nghe hiểu, hần mặc áo choàng người Hồi Hột, là một người không rõ ràng nhưng thực ra lại hết sức rõ ràng.

Bộ dạng chẳng ra gì, dáng người so với hình dáng vạm vỡ của người phiên bang cũng kém hơn chút, nhưng tiểu tử tóc vàng thanh thể hiện tại thực khiến người ta sợ hãi, như một tê giác bị chọc giận, vọt vào chiến trường hỗn loạn oanh liệt, nơi đoản đao màu hồng đi qua, võ sĩ Thổ Phiên đều xuất hiện tiếng kêu thảm thiết!

Nhiều lần, hần vọt tới bên cạnh Tát Mặc Nhĩ Hân, tính toán cuối cùng dừng lại nói ma quỷ, dùng tiếng Hán cười nói:

- Đa tạ vương gia tương trợ, Tống Dương ghi nhớ trong lòng đại ân!

Đối với việc gia nhập của Tống Dương, Vương tử dân tộc Hồi Hột có chút không ngờ:

- Sao người lại tới đây?

Tống Dương cười ha hả;

- Vương tử giúp ta đánh nhau, ta không đến làm sao được.

Dân tộc Hồi Hột chiêm thể thượng phong, Vương tử đặc biệt vui mừng, cười nói:

- Cũng không phải tất cả vì giúp người, Lão tử sớm muốn đánh nhau với thằng nhóc cầu bang...

Nói xong, gã đem loan đao kẹp dưới sườn, giờ tay cầm chiếc vòng mới đây không lâu Tống Dương mới đeo cho gã cởi ra, đưa cho Tống Dương.

Tống Dương khó hiểu:

- Đây là...

Vương Nhi dân tộc Hồi Hột hào sảng nói;

- Sau đó ta ngẫm nghĩ một chút, đám Cầu tử Thổ Phiên này chính ta cũng muốn đánh, cho dù hiện tại không đánh, đợi sau nhất phẩm lôi nhất định cũng đánh, việc này chỉ có thể tính người và ta cùng nghĩ tới, dùng nó để nói tới ban thường, không thích hợp, không thích hợp. Vòng tay người nhận, muốn cái gì lại tới tìm ta.

Sau đó dừng lại một chút, lại tiếp tục cười nói:

- Còn nữa, người có thể trở lại cùng chiến đấu, thì đã tăng giá trị của vòng tay này.

Một hai câu nói, khiến ấn tượng của Tống Dương đối với gã đã tốt thêm nhiều, hắn nói:

- Nếu Vương tử có chút tâm ý này, cũng không cần phải trả lại vòng tay làm bằng chứng.

Lập tức lại đem vòng tay đưa trở lại.

Vương tử dân tộc Hồi Hột cười lớn:

- Người đó, thật thú vị, quả thực không cần phải dùng vòng tay này.

Nói xong, mặt bỗng nhiên lộ vẻ buồn bã, cẩn thận đánh giá Tống Dương:

- Tóc người như thế nào lại thành màu này, giống màu cứt!

Tống Dương cắn răng:

- Đụng phải một kẻ không được khéo tay!

Đem đoản đao múa thành một cơn gió màu đỏ, liều chết tấn công ra ngoài.

Trên phố dài nhiều người dùng binh khí đánh nhau, Thổ Phiên thảm bại!

Một là người Hồi Hột vừa thấy lửa thì phấn khích đến phát cuồng, tất cả chiến đấu không màng tới mạng sống; những người khác gia nhập vào đội của Tống Dương... Cao thủ đánh lôi thực sự song phương phái đến toàn bộ đều ở một bên quan sát trận chiến, mà trình độ Tống Dương ép bức trực tiếp của Tống Dương đã đạt tới bậc thầy, tại tràng đàn này hắn tuyệt đối có thể đánh, lại thêm long tước khí thế huy hoàng, càng như trêu chọc ý chí chiến đấu của dân tộc Hồi Hột.

Đầu pháp của Tống Dương Tát Mặc Nhĩ Hãn nhìn xem cũng cười to, cổ ý dùng tiếng Hán hô lớn:

- Hảo tiểu tử!

Nếu không sau này lại tham gia đại quân nước Yên, sợ là chủ quân Thổ Phiên đều đã bị đánh chết tại chỗ.

Sứ đoàn đánh nhau là “chó cắn chó” không cần quản, nhưng phủ Trần Quốc công cháy không thể không để ý đến, sau khi lửa cháy lớn không lâu quân kỵ binh đóng quân gần đó tiến vào phố dài, chia ra một phần chiến đấu một phần vào phủ cứu hỏa.

Nhưng thế lửa lớn rất mãnh liệt, căn bản không thể cứu, người tới nhiều cũng vô ích, cuối cùng phủ Trần Quốc công bị đốt thành một đống gạch vụn, Trần Quốc công Đàm Quy Đức chết thảm trong đám cháy, hoàn toàn bị đốt thành tro bụi, thoáng cái đã vỡ tan.

Tin tức nhanh chóng bay vào cung, Cảnh Thái nổi trận lôi đình!

Biên ải bị hủy mất một đại bản doanh, thi thể bảo bối để ở Nam Lý, dùng Đàm Quy Đức bị chết để lôi kéo lòng người...Còn nữa, Tô Hàng từ hải ngoại trở về, hôm nay không ngờ không lại đây kể chuyện cho y nghe, Cảnh Thái cảm thấy thời gian gần đây, vận khí của mình cực kém, và y muốn quay đầu tự kiểm điểm lại chính mình, xem rốt cuộc mình đã phạm vào vị Thái tuế nào.

biglove

121. Chương 32: Có Thể Đốt Cháy Yến Cung Không?

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 32: Có thể đốt cháy Yến cung không?

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đại đội Yến binh áp hộ, người Hồi Cốt đi trên đường ai nấy đều đặc ý dào dạt. Luôn vang lên tiếng cười sang sảng, có người khởi xướng hoan hô thắng lợi, từ Tát Mặc Nhĩ Hãn đến lính Hồi Hột đi theo đều hoan hô, một trận đánh thắng uy phong vô cùng. Người Thổ Phiên đi theo sau bọn họ thì ủ rũ, lo ưu tiên cứu người bị thương, lặng im không nói gì.

Trên đường không còn xung đột nào nữa, bình an thuận lợi quay về dịch quán, ở đường cái, sứ đoàn các nhà quay về, Tổng Dương và người Hồi Hột vừa mới so chiêu, tranh thủ mọi người không chú ý quay về dịch quán Nam Lý, vừa vào cửa đã gặp Hồ đại nhân ra đón.

Cái tin trên đường Tứ Bình có người dùng vũ khí đánh nhau đã sớm truyền ra, Hồ đại nhân lại thấy Tổng Dương mặc quần áo của người Hồi Hột.

Nhìn màu tóc vàng đã đại khái đoán được một nửa sự tình, Hồ đại nhân bình tĩnh hỏi:

- Là người nhờ Vương tử Hồi Hột dẫn quân đi đánh Thổ Phiên?

Tổng Dương vừa gật đầu một cái, Hồ đại nhân lại hỏi:

- Dùng cái vòng tay kia sao?

Tổng Dương không giải thích cái gì chỉ tiếp tục gật đầu, Hồ đại nhân thở dài thật dài:

- Người trẻ tuổi, sao không thể nhẫn được một chút vậy chứ. Cái vòng tay kia cực kỳ quan trọng, một phần ân tình lớn như vậy lại dùng để đánh nhau!

Vừa thở dài, Hồ đại nhân vừa gọi hộ vệ và quan viên quan trọng bên người xỏ áo đi giày.

Suy nghĩ một lát, Tổng Dương buồn bực hỏi:

- Ngài đi đâu?

- Đi thăm đoàn sứ giả Thổ Phiên!

Hồ đại nhân có vẻ rất tức giận, nhưng nói xong, lão lại cười ha hả:

- Buổi chiều nghe nói chúng ta không được mời, bọn họ không phải đến nhà thăm hỏi sao? Hiện bọn họ bị đánh bất ngờ, sao ta có thể không đi đáp lễ.

Cười vài tiếng, lại thở dài, hiển nhiên cực kỳ đau lòng vì cái vòng tay kia.

Có thể do đã ở chung lâu, có thể thân phận Thường Xuân Úy không phải binh lính bình thường, có thể là do ơn cứu mạng ở Hồng thành, khi đóng cửa lại, Tả thừa tướng không còn quan uy gì với Tổng Dương nữa, chỉ giống như một trưởng bối hiền lành, miệng vừa mắng hằn quá kích động, quá tùy hứng, tay cũng rất

nhanh mặc quần áo chỉnh tề, trên khuôn mặt già nua mỗi nếp nhăn đều mang theo phần vui sướng khi thấy người gặp họa, dẫn người đi thăm đoàn sứ giả Thổ Phiên.

Mà câu “quá kích động, quá tùy hứng” này không bàn mà giống như lần trước Nhâm Sơ Dung đánh giá Tống Dương.

Mặc dù lúc này, giết người phóng hỏa quay về chính Tống Dương cũng không rõ ràng lắm, hẳn cẩn thận chuẩn bị rồi làm ra một trận đại náo nhiệt như thế, đến tột cùng là vì Yến quốc chịu nhục hay vì Trần Quốc Công Đàm Quy Đức.

Đương nhiên, hai chuyện này cũng chẳng xung đột gì. Tuy nhiên, trước mắt hẳn cũng chỉ có thể cố gắng chữa bệnh cho Trần Quốc công Đàm Quy Đức, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm thế nào, vốn định để cho Lý Minh Kỳ đi làm.

Nhưng từ khi từ Minh Nhật Sơn trang quay về dịch quán, biết chuyện yến tiệc trong Yến cung, ngoài mặt Tống Dương không thể hiện ra cái gì nhưng từ trong đáy lòng lại bốc lên một cỗ xao động khó áp chế. Nguyên nhân đơn giản hơn: Yến Cảnh Thái, Yến Quốc sư đều là đại thù không đội trời chung của hắn. Bất luận nhục nhã gì bọn chúng ban cho, chẳng quan tâm có quan hệ gì với Tống Dương đều đã bị phóng đại lên vô hạn, quấy loạn lên một bụng bực bội không rõ tại sao. Việc tối nay đã như thế, Tống Dương không thể nhẫn nại không muốn nhẫn, một miếng thịt này phải cắn trả lại lập tức, nếu không hẳn ăn không ngon ngủ không yên!

Đem hết khả năng, dùng tất cả biện pháp, mặc dù không thu lại được tiền vốn cũng phải cầm trước chút lợi.

Phóng hỏa Tình thành, ra sức đánh Thổ Phiên, tất cả đều là ý tưởng bất chợt nảy ra. Bất cớ Trần Quốc Công tại phủ cũng là ý định nhất thời nảy sinh, cứ thuận thế mà làm, kế hoạch an bài gấp gáp nhưng kết quả cũng không tệ lắm, vào đúng ngày lễ Tình thành khắp nơi đều xảy ra đại hỏa, Trần Quốc công đã “chết”, Cảnh Thái Hoàng đế nổi giận lôi đình. Tối nay Tống Dương có thể ngủ ngon giấc rồi.

Thực ra Cảnh Thái và Quốc sư hẳn là nên vui mới đúng, Tống Dương thà chết không chịu kinh động thi thể Vương Thái y lẫn nữa, nếu không nhất định hẳn sẽ ném lạo dịch vào Đại Yến, ai sẽ chết, sẽ có bao nhiêu người vô tội, Tống Dương không quan tâm. Chỉ cần có thể đả kích đại thù, tể vong hồn Vương Thái y trên trời, hẳn đều có thể làm một cách cao hứng.

Tóc bị nước thuốc nhuộm thành một đồng vàng khè khó sửa được, Tống Dương đi tìm Thi Tiêu Hiểu hỗ trợ cạo trọc đầu mình đi. Người Hán bình thường căn bản không có ai làm nghề cạo đầu này cả, chỉ có hòa thượng mới quen.

Khi đó A Y Quả chạy tới xem náo nhiệt, nhất là khi cạo được một nửa, Hắc Khẩu Dao cười toe toét chỉ hận không thể giơ tay xoa xoa. Đi vòng quanh bọn họ hai vòng, bỗng nhiên nàng nhớ ra cái gì, lục cái túi khóa lấy ra cái gì đó, là một cái sáo nhỏ lắc lắc cho bọn hắn xem.

Giống hệt như của hòa thượng, kể cả vị trí chữ “Địch”, kiểu chữ tiểu triện cũng không hề khác nhau, Tống Dương “A” một tiếng, quay đầu lại liếc Thi Tiêu Hiểu một cái, cười:

- Cây sáo bảo bối của ngươi sao lại đưa cho A Y Quả? Chúc mừng hai vị thành....

Tống Dương đang hí hửng đùa, Thi Tiêu Hiểu vẫn không mặt không nhạt, mỉm cười như mọi khi:

- Cây sáo của nàng không phải của ta. Ta biết.

Nói xong, ngừng tay dao, hỏi A Y Quả:

- Mua bao nhiêu tiền?

- Một lượng bạc! Đem qua ở Vô Quan Phong nguyệt phường nhìn ra một cửa hàng, không ngờ lại thấy cây sáo này, bèn ghé vào mua một cái.

- Quá đắt rồi đó.

Thi Tiêu Hiểu bình luận.

Sắc mặt A Y Quả đầy đắc ý:

- Không đất không đất, có thể đi với sáo của người thành một đôi, một trăm lạng ta cũng mua!

Thì Tiêu Hiểu cười ha ha không nói gì nữa, tiếp tục làm việc, không bao lâu sau Tống Dương biến thành một tiểu tử đầu trọc, nhìn vào gương, hấn sờ sờ đầu mình, không tự chủ được nhớ tới Trần Phấn ở Thanh Dương thành, thầm thở dài một tiếng. Lúc này đêm đã khuya, các sứ giả đánh nhau, xung quanh dịch quán các đồn binh đều đầy Yến binh, khi lập kế, không thể để lộ mưu ra, Tống Dương không thềm suy nghĩ chữa bệnh, dùng ít thuốc mang theo, bỏ vào chén mang sang phòng Cho Nho Hỏa đạo nhân..

Không ngờ trên đường đi hấn lại đụng phải A Y Quả, bật cười:

- Sao lại gặp người nữa, chuyện xui xẻo gì đây?

Nàng cười hì hì:

- Chuyện đêm nay lão tử cao hứng không ngủ được. muốn đi chơi loanh quanh.

Vừa nói vừa chỉ chỉ vào chỗ thuốc của Tống Dương hỏi hấn làm gì.

- Hỏa đạo sĩ thuần túy là bị người ta dụ dỗ, dù sao cũng nên thăm hỏi mới tốt.

A Y Quả nhìn đầy khinh thường, nhưng cũng nhàm chán cùng với Tống Dương vào phòng Chu Nho lão đạo, Hỏa đạo nhân một đêm này chịu đủ kinh hãi, mới nằm xuống đã lại thấy hai vị sát tinh không ngờ lại tới lần nữa, ngạc nhiên há hốc miệng, tội nghiệp nhìn bọn họ, lại thấy Tống Dương bưng chén thuốc trong tay, mặt trắng bệnh.

Trước kia đã từng nghe Tiểu Cửu nói công tử nhà nàng là độc thủ vô song, ngay cả Đại tông sư Trần Phấn cũng nói... Bây giờ hấn ở đây là muốn giết người diệt khẩu sao?

Lại nhìn Tống Dương, cái đầu trọc lóc, trên mặt hai vết sẹo thật dài, trong ánh nến chập chờn như một hung thần.

Vừa thấy mặt lão đạo sĩ trắng bệch, Tống Dương liền hiểu lão đã hiểu lầm, đặt chén thuốc trên bàn, vừa muốn giải thích gì đó thì A Y Quả đi sau cười mắng:

- Lão mũi trâu lòng dạ hẹp hòi, muốn giết người còn phải dùng thuốc sao? Người không uống ta uống!

Nói rồi khỏi phân trần, nói rồi đổ hết thuốc vào miệng, nhứ mảy le lưỡi:

- Đáng chết người ta!

Vội vàng lấy ra một viên đường từ trong túi ném vào miệng.

Động tác của Hắc Khẩu Dao cực kỳ nhanh, Tống Dương không kịp ngăn cản cũng chỉ có thể cười khổ lắc đầu, nói với Hỏa đạo nhân..:

- Đạo trưởng đêm nay vất vả rồi, cho dù sau này có ai truy cứu cũng sẽ có Tống Dương gánh vác, tuyệt không liên lụy tới người.

Vừa dứt lời, sau lưng bỗng nhiên rầm một tiếng, Hắc Khẩu Dao vừa uống cạn chén thuốc trợn trừng mắt ngăn bịch xuống.

Nghe xong lời Tống Dương nói, Hỏa đạo nhân vốn đã nhẹ nhõm, nhưng thấy A Y Quả đột nhiên trúng độc, đầu chỉ thấy đùng một cái, hóa ra hấn không chỉ muốn giết mình còn muốn giết luôn cả người Dao, tất cả muốn giết, lão cắn răng kêu:

- Tiểu tử ác độc, Đạo gia liều mạng với người.

Còn không đợi lão thi triển thủ pháp phóng hỏa đã bị Tống Dương bắt lấy.

Hỏa đạo nhân cũng đã học qua chút công phu, bảo dưỡng tinh thần, đại khái có thể đánh mười chiêu với Bàn Đầu, mấy lần trước lão từng so chiêu với Tống Dương cũng chỉ bập bập được mấy cái, bị đè xuống không nhúc nhích được. Tống Dương quay người đá A Y Quả một cước, cười:

- Đừng có giả vờ dọa người nữa đi, đứng lên nhanh!

Nàng cười khanh khách, nhồm dầy, giọng nói trong veo, cười ngọt ngào:

- Dọa một tí thì chết người sao? Vui một tí thì chết người sao?

Lão đạo hoàn toàn bị hai người bọn họ làm cho ngớ ngẩn, Tống Dương dở khóc dở cười giải thích một hồi, lão mới dần thoải mái. Tuy nhiên Hắc Khẩu Dao càn quấy, tuy dọa người nhưng quả thực cũng thật vui, Hỏa đạo nhân hiểu ra càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, quan trọng hơn, người ta bày trò chọc cười trước mặt mình khẳng định sẽ không có ý định giết người diệt khẩu, lão đạo cũng thấy nhẹ lòng.

Khi nói chuyện, đương nhiên sẽ nhắc tới bản lĩnh phóng hỏa của lão, Tống Dương còn thật lòng khen ngợi vài câu, không phải khách sáo, mà là thật lòng tâm khâm phục, lúc này ngay cả A Y Quả móc họng không ra được lời hay cũng theo hần liên tiếp gật đầu. Hỏa đạo nhân lớn lên trong núi hoang có được kỳ năng bình thường cũng không thể hiện ra, lại thấy có người hùng mạnh thể hiện sự khâm phục với mình, trên mặt không tự chủ đã dâng lên ý cười đắc ý, khiêm tốn cười ha hả nói:

- Nếu nói về bản lĩnh phóng hỏa, không phải ta kiêu ngạo ngông cuồng, nhìn khắp Trung thổ cũng không chắc có ai mạnh hơn ta được. Đại Yến cường thịnh uyên bác đến thế nào, cho ta chút thời gian, để cho ta cân nhắc cẩn thận một chút, xem có thể đốt cháy cả Yến Cung không!

Tống Dương chỉ đến thăm một chút, nói vài câu phải đứng lên cáo từ, chợt nghe lý do thoái thác của lão, ánh mắt như sáng rực lên, lập tức hỏi lại:

- Có thể không?

- Có thể không?

Lão đạo trờng mắt, nhưng thấy khuôn mặt Tống Dương đầy quan tâm, nghĩ lại lời nói ngông cuồng của mình có muốn rút lại cũng không được, nhất thời cũng không biết nói gì, lắp bắp:

- Có thể....à, nhưng vẫn là không thể.

biglove

122. Chương 33: Đồ Đồ Của Trần Phản

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 33: Đồ đồ của Trần Phản

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương mỉm cười :

- Ta có hỏi ngươi đâu.

A Y Quả nghiêng người sát vào Chu Nho lão đạo sĩ bốn mắt nhìn nhau:

- Hẳn là có khả năng , nhất định có thể, đúng không?

Nói xong thò tay vào túi lấy ra một cái chuông phong ấn trùng nho nhỏ.

Linh Đang vừa mới rời khỏi khóa túi, xoay xoay phát ra một trận tiếng trùng kêu bén nhọn cực kỳ quái , nghe như tiếng vật gì đó đang cắn, trong cái âm thanh khiến cho người ta cảm thấy khó chịu này, A Y Quả cất giọng nói trong veo:

- Ngươi đoán xem, người Dao trong núi bọn ta dường như một phen có cái gì dễ làm pháp xin mời xuất đạo trong miệng lời nói thật lạc?

Tống Dương đứng lên thi lễ với Chu Nho lão đạo trưởng thân:

- Nếu Đạo trưởng có thể hoàn thành việc này , Tổng Dương thề với vong linh người thân trên trời xin thề vĩnh viễn cảm tạ đại ân, xin nhảy vào nước sôi lửa bỏng để báo đáp.

Chờ hần nói xong A Y Quả lại tiếp tục cười với lão:

- Tổng Dương nhắc tới báo ân, lão đầu tử người nghĩ cho cẩn thận. Nếu không phải nhờ hần , chẳng phải lúc này người đã biến thành cái thi thể mục nát thối rữa hay không, tính đến hiện tại cũng không khác mục nát nhiều lắm.

Khi nói chuyện , ngón tay thon dài chìa chìa chọc chọc hai má lão đạo, miệng chặc chặc:

- Thật đáng tiếc.

Tổng Dương mỉm cười ngắt lời:

- Nếu thực sự không đốt được yển cung, miễn cưỡng có thể đốt Đại Lôi Âm đài cũng được.

Nghe xong nửa câu đầu vừa mới hơi thả lỏng, lại nghe được nửa câu sau Chu Nho lão đạo từ đáy lòng dâng lên tới tận trên đầu lưỡi , đốt Đại Lôi Âm đài đầu kém đốt Yển cung? Chu Nho lão đạo miễn cưỡng nói :

- Chuyện này cần được bàn bạc kỹ hơn, để cho bản đạo cân nhắc, cân nhắc .

A Y Quả hì hì cười , lật tay thu lại quả chuông đang kêu âm ỹ:

- Thế mới đúng. Trước hết người cứ nghĩ cho tốt. Không phải sợ, cứ cân nhắc cho kỹ.

Lão đạo sĩ hận không thể dậm chân, khóc than đáp:

-Đốt hoàng cung đó, sẽ mất đầu đó.

Vừa dứt lời, A Y Quả liền cười tiếp câu:

- Mất đầu? Người Dao trên núi cũng không thích kiểu chết thống khoái như thế.

Thật có thể đem đổi luôn cả Hoàng cung? Tổng Dương suy nghĩ một chút đã cảm thấy thân thể khô nóng, còn cưỡng bức Hỏa đạo nhân ư? Chỉ cần không làm lão bị thương là được..

Không rõ là muốn phá hay thân là Phó đảng, là nghịch tặc Đại Yển, A Y Quả thấy có cơ hội hỏa thiêu Yển cung còn vui hơn cả Tổng Dương., cao hứng hơn hần nhiều, chuyện liên quan đến đến cưỡng bức đe dọa Hỏa đạo nhân nàng nhận một tay gánh vác, cười với Tổng Dương:

-Trừ phi lão đạo thực không có bản lĩnh đó, nếu không nhất định ta muốn thả ngọn lửa này, mọi việc cứ giao hết cho lão tử là được, người không cần xen vào, nếu có gì cần tới người làm lão tử sẽ gọi người .

Mãi cho đến canh ba Tổng Dương mới đi nằm, chuyện đêm nay không ít, chuyện tối hôm qua càng làm cho người hoảng hốt, tinh thần quả thật có chút mệt mỏi, đầu tựa vào gối không lâu, rất nhanh đã nặng nề ngủ đi, nhưng ngủ chẳng được bao lâu đột nhiên cảm thấy mi tâm đau đớn và không khác gì cảm giác khi ở trấn phủ Quốc Công bị được cao thủ vô danh uy hiếp lắm, Tổng Dương bừng tỉnh, kẻ thù giờ phút này sợ là đã vào nhà , hần không dám vọng động, tiếp tục thở đều đều giả vờ ngủ, tay phải lặng lẽ cầm Hồng Tụ không lúc nào rời khỏi người.

Mặc dù kinh cũng không hoảng, trong lầu giới vệ sâm nghiêm, kẻ thù hơn phân nửa là trở mình lên qua cửa sổ vào phòng trong, mà cửa sổ của Tổng Dương cũng không phải dễ dàng bước qua như thế, khung cửa sổ bốn phía sớm đều bày ra kịch độc, một lát sau sẽ phát tác..

Nhưng đợi một hồi, trong phòng không có bất luận tiếng động gì. Sát ý tại ẩn đường càng lúc càng rõ, Tổng Dương lặng lẽ hé mí mắt, không ngờ, trong phòng, ngoại trừ mình không có ai nữa. .

Kẻ thù chưa vào nhà, sát ý đến từ ngoài cửa sổ. Đầu mùa hạ, đất Giang Nam dần dần nóng bức Tổng Dương ngủ vẫn mở cửa sổ.

Sinh tử của mình hoàn toàn bị người khác nắm trong tay, toàn bộ không có đường phản kích, Tổng Dương không hề phí công chống đỡ, không hề giả bộ ngủ, xoay người đi tới phía trước cửa sổ, bên ngoài hơn mười trượng, trên nóc nhà đối diện cửa sổ có một bóng người duy nhất không nhìn rõ dung mạo, dáng người thon

dài, bóng áo bay trong đêm cong cong như bóng trăng cuối tháng, tay kéo căng trường cung chỉ thẳng về phía Tống Dương ở phía xa xa, khí thế lẫm lẫm.

Tống Dương nhìn thấy đối phương vẻ mặt phút chốc cả kinh, thất thanh bật thốt lên: “Trần Phấn?” Mà kinh hô nói ra, hần cũng phản ứng quá nhanh mà nhận sai người, người giương cung khẳng định trẻ hơn Trần Phấn không ít, nhưng tư thế y giương cung, khí độ, thậm chí kia nhất tiền oai vọng như mặt trời chói chang kia, đều không khác Trần Phấn chút nào, khó trách Tống Dương nhận sai.

Đối phương thu cung, rút tên sát ý cũng tiêu tan vô hình, nhưng người chưa động, hiển nhiên đang chờ đợi Tống Dương.

Tống Dương không cần suy nghĩ, nắm Hồng Tụ nhảy qua cửa sổ liền đi ra ngoài, đối phương thì không nói hai lời xoay người bước đi, dẫn hần vòng trái rẽ phải vào một tòa nhà hoang phế bên trong thành, rốt cục mới dừng bước chân, quay đầu nhìn Tống Dương.

Thẳng đến lúc này Tống Dương mới nhìn rõ diện mạo đối phương, người này khoảng trung niên, hai tóc mai điểm chút sợi bạc như sương, thoáng có vẻ hơi tiêu tụy, nhưng mặt như trăng tròn mảy kiếm mắt sáng, không khó nhìn ra, khi tuổi trẻ cũng là một nam tử anh tuấn.

Người này không chút khách khí, giơ tay chỉ ra vào Hồng Tụ, hỏi:

- Dao làm sao có?

Tống Dương lại không vội trả lời, mà là hỏi ngược lại:

- La Quan ?

Thế giương cung giống Trần Phấn như đúc, không thể nghi ngờ là chính truyền nhân của Trần Phấn, khi ở Phượng Hoàng thành Tống Dương nhớ mang máng, Đại tông sư từng nhắc tới đệ tử lão tên là La Quan.

Quả nhiên, sau khi nghe đến hai chữ “La Quan”, đối phương gật gật đầu, trên mặt vẻ mặt cũng trở nên hòa khí chút:

- Là sư... , là lão nhân gia ngài nói cho người ? Nói như vậy Hồng Tụ, cũng là ông đưa cho người?

Tống Dương đầu tiên là gật đầu, sau đó thì lễ chào ông ta:

- Ở Trấn phủ Quốc Công cũng là tiền bối, đa tạ tiền bối cho đi, đã để cho ta bình yên rời đi.

- Bắt cóc Trấn Quốc Công? Rất không biết lượng sức mình. Bàn về đức tuy là một phế nhân, nhưng Cảnh Thái vẫn xem rất nặng, ta âm thầm thủ hộ.

La Quan không chút khách khí:

- Là người rất may mắn, đúng lúc lấy ra Hồng Tụ nếu không ai cũng không thể đi được.

Tống Dương đầy lòng biết ơn, lập tức lại nhú mày nói:

- Nói như vậy, sợ là Cảnh Thái sợ sẽ bất mãn với tiền bối, y là một kẻ sài lang....

Không đợi nói xong, La Quan liền lắc đầu ngắt lời:

- Ta là thượng khách của họ, không phải là chó săn của bọn họ, lửa lớn như vậy, cứu không được người cũng không ngại, ta tùy tiện nói sao cũng được, người không cần quan tâm.

Tiếp theo, La Quan chuyển đổi đề tài câu chuyện, những lời nói ra cũng trở nên không hiểu ra sao cả :

- Quay về Nam Lý đi thôi, tu vi của người tuy rằng không tồi, nhưng còn kém xa lắm. Trở về nói cho lão nhân gia ngài...

Nói tới đây, La Quan sững sờ, dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, vẻ mặt bỗng dưng thê lương:

- Không đúng, nếu lão nhân gia ngài còn sống, sao lại phái người tới báo thù, ông... ông đã mất?

Tống Dương vội vàng lắc đầu, kể hết chuyện mình và Trần Phấn quen biết như thế nào, cùng với sự tình có liên quan đến Trần Phấn, cuối cùng lại nói:

- Lão chỉ là thấy ta thiếu một cây đao, cho nên đem Hồng Tụ tặng ta, vẫn chưa đề cập qua chuyện báo thù. Ta cũng không biết kẻ thù lão là ai.

Nhưng khiến Tống Dương tuyệt đối không nghĩ tới chính là, nhắc tới đến Trần Phấn, La Quan liền hiện ra ý cung kính, sau khi nghe nói lão nhân đã đánh mất trí nhớ, cảnh đêm thê lương, trên mặt nhưng lại tràn đầy vui sướng, cả người cũng theo náo nức theo, xoa xoa tay đang bước tới bước lui, miệng thì thầm:

- Ông mất trí nhớ sao? Ông không nhớ rõ sự tình trước kia sao ?

Đi đi lại lại một hồi, La Quan đột nhiên xoay người, giơ tay chụp vào bả vai Tống Dương:

- Ông ở nơi nào?

Vừa dứt lời, bỗng nhiên một đường đao sáng lên như ánh dương, Tống Dương rút đao, bức đối phương tới thế tử, khiến cho lão về phía sau thối lui hai bước. La Quan ngạc nhiên:

- Người làm cái gì ?

Ánh đao chưa tan, Tống Dương một lời không nói tiếp tục chém tới, hiển nhiên đã coi La Quan là kẻ thù sinh tử! Hoàn toàn không cần lý do, lại toàn lực ra tay.

Ở Thanh Dương, Tống Dương đột phá giới hạn, từng làm cho Trần Phấn cũng không thể không giương cung xuất tiễn, giờ phút này long tước chi thế đều triển khai, mãnh liệt hống hách, La Quan bị đánh bất ngờ không kịp phòng, luống cuống tay chân từng bước lui về phía sau, vài lần đều suýt nữa bị thương ở bởi Hồng Tụ

Nhưng tu vi La Quan, so với Trần Phấn khi toàn thịnh cũng chỉ kém một đường, hơn xa Tống Dương, rất nhanh liền ổn định đầu trận tuyến, trở mình tay cưỡi xuống trường cung, găm nhẹ, vung rời cung! Tựa như lúc trước Trần Phấn chắn ngày một kích, một tiễn này này của La Quan chạm trúng vào đao.

Hồng Tụ càng mạnh mẽ hơn, bị trúng tên vẫn chưa bị vỡ, chỉ vang lên một tiếng chói tai! Hơn phân nửa bản lĩnh của Tống Dương là dùng đao, bất kể như thế nào hấn cũng không chịu rút lui, mà một tiễn của tông sư ẩn chứa sức mạnh kinh người, Tống Dương kêu lên một tiếng, long tước như bị xé nát, ngã bịch xuống đất nhất thời không dậy nổi.

La Quan lạnh lẽo:

- Vì sao ra tay, điên sao?

- Trước kia chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp người ở Đại Yến, cho nên có một số việc trước đây không nghĩ đến.

Tống Dương vừa chơi xấu, dù sao đánh không lại đối phương, tranh thủ nằm trên mặt đất nghỉ ngơi :

- La Quan nếu chưa chết, như thế nào không liên lạc chút nào với sư phụ, ngay cả tình hình gần đây của sư phụ cũng không biết: người là thượng khách của Yến Đế, bằng tu vi của người, hơn phân nửa muốn thay Yến Quốc xuất chiến nhất phẩm lôi đi; Trần Phấn sâm tuyến Nam Lý kỳ sĩ, phó lôi nhất phẩm chỉ cầu báo thù, lão là vì ai mà tới? Nghe nói sư phụ đã mất trí nhớ không buồn lại vui, người mong lão quên cái gì ?

Tống Dương thở dốc một trận, cuối cùng nói:

- Người Trần Phấn phải báo thù, chính là người đi.

La Quan cũng không giấu diếm cái gì, chỉ có điều âm đạm cười, xem như cam chịu:

- Cho nên người muốn báo thù cho Trần Phấn? Bằng bản lĩnh của người, đánh lên cũng vô dụng.

- Vừa rồi là quá tức giận không chế không được.

Tống Dương cười khổ, lại hỏi:

- Người có giết ta không?

La Quan lắc lắc đầu:

- Khi mới đầu thấy người mang Hồng Tụ, liền nghĩ người là người lão nhân gia ngài phái tới báo thù, quả thật muốn giết người, khi đó đã muốn động thủ.

Không ngờ vừa mới dứt lời, Tống Dương bỗng nhiên ha hả cười, chống tay ngồi dậy nói :

- Đúng, ta cũng nghĩ như vậy , người hắc là sẽ không giết ta.

La Quan nhú mày:

- Nguyên do đâu?

- Cho nên ta cũng không ngại đánh lén thử xem, nếu chẳng may nếu có thể chém người , đó là bạch kiếm, Trần Phản đối đãi có ân, có thể giúp lão báo thù không thể tốt hơn.

La Quan vừa tức vừa cười, nhưng nghe Tống Dương lại đề cập Trần Phản, lão nhân cũng lại lần nữa ảm đạm, ánh mắt buồn xuống nhìn mặt đất, chậm rãi thở dài:

- Lão nhân gia ngài nếu tỉnh táo, là nhất định sẽ giết ta . Bởi vậy, nghe nói ông mất trí nhớ, ta rất vui. Nhưng người hiểu lầm , trước kia ông không bắt được ta, về sau ta sẽ không để ông bắt được, sống chết của ta không quá liên quan tới sự tỉnh táo của ông. Ta cao hứng là bởi vì, ông không hề nhớ rõ ta, ta liền có thể đi thăm ông ấy, không hơn.

Thanh âm đều đều, giọng điệu nhẹ, ưu tư buồn đau không thể hiện.

biglove

123. Chương 34: Ân Oán

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 34: Ân oán

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

La Quan dừng một lát, chuyển mắt nhìn về phía Tống Dương:

- Muốn biết sự tình vì sao khiến ta phản bội sư phụ ?

Tống Dương hỏi lại:

- Người đồng ý nói cho ta nghe ?

Đối với việc này, La Quan chỉ lắc đầu cười, trả lời:

- Tông sư cũng là người, sự việc tích tụ dưới đáy lòng đã lâu , nếu có một cơ hội, cũng muốn nhanh chóng nói ra thôi.

Khi La Quan còn nhỏ, liền bái làm môn đệ của Trần Phản, gã căn cơ tốt, tư chất thông minh, diện mạo lại ưa nhìn , do được Trần Phản yêu thích, không chỉ đem y bát chỉ bảo cho gã, sau khi La Quan lớn lên còn đem con gái duy nhất gã cho gã.

Nghe đến đó, Tống Dương hơi có vẻ bất ngờ:

- Trần Phản còn có nữ nhi ? Nói như vậy, ông ta cũng có thể tử ?

Sự mẫu mắt sớm , sư muội và ta cùng nhau lớn lên, xem như thanh mai trúc mã, sau lại làm thê tử của ta, ta vui mừng thật sự, nàng khi đó cũng như thế.

La Quan mỉm cười.

Sau khi thành gia thất La Quan rời sư môn, Trần Phản lại không có gì vướng bận, lên thanh sơn tiêu dao tự tại : La Quan thì mang theo sư muội đi vào Yến Đô, bằng bản lĩnh của gã lúc này đã được trọng dụng,

hết thấy đều thật sự rất tốt, nếu mấy năm sau sư muội chưa từng mơ hồ nói ra lời lời xấu hổ nào hay là bị ai, La Quan duỗi tay dùng sức đâm vào trán của mình:

- Ta là tông sư a! Trong nhà có cái gì không biết, bên người có cái gì không biết, sao có thể giấu diếm được ta ? Không thiếu được một trận âm ỉ lớn... đêm hôm đó ta vì tức giận mà đi, tìm nơi viết lá thư, tính toán qua ngày hôm sau đưa tới trước mặt nàng, trước đây là nàng không đúng, sư phụ chỉ biết phạt nàng, không nói ta điều gì. Nhưng ta lúc ấy liền quên, tính cách của sư muội.. “

Tổng Dương miệng giật giật, chung quy vẫn là không nói lên lời

La Quan lại nhìn ra được ý tứ của hắn, lắc đầu :

- Người đã đoán sai, nàng không tự sát, tính cách của nàng rất ngang ngược, sao có thể tự sát ? Hôm sau ta mới vừa vào cửa, một loạt tên phóng tới, sau lưng còn lại là một chùm ánh đao lóe ra, nàng tìm người đàn ông đó cùng nhau mai phục giết ta.

Tổng Dương hô nhỏ một tiếng “a”

La Quan bất động, giọng điệu bình tĩnh như trước:

- “ Bản lĩnh sư muội so với ta chỉ kém hơn một chút, người đàn ông kia cũng không đơn giản, ta toàn lực phản kích, sẽ không có cách nào kiểm soát được sự sống chết, sau một hồi ác chiến, chỉ có ta sống sót kỳ thật ta đến hiện tại ta cũng không rõ, đến tột cùng là không phải cố ý muốn giết sư muội. Thế nhưng sư phụ chỉ có duy nhất một người con gái, bảo vệ từ nhỏ đến lớn, tính mạng của nàng so với sự sống chết của sư phụ còn muốn quan trọng hơn. Hiện tại đã rõ ràng ? Thù của ta với sư phụ là từ đó tới giờ.

Năm đó Trần Phấn nghe được tin về cái chết của nữ nhi, lại chỉ kiểm tra thương thế, chính là vết thương do thủ hạ ở bản môn gây ra, còn không biết hung thủ là ai, mà La Quan sớm không biết tung tích, khổ công tìm không có kết quả. Hồng Tụ ở trong tay Tổng Dương, năm đó từng là bội đao bên cạnh nữ nhi của Trần Phấn sau khi nàng ta chết được Trần Phấn thu hồi, chuôi đao này vốn tuyệt đối không tặng người, nhưng đại tông sư trí nhớ mơ hồ, một vài năm gần đây gần như ngu si mà La Quan vừa thấy Tổng Dương giữ Hồng Tụ trong tay cũng lập tức coi hắn trở thành người truy thù.

Tổng Dương nhíu mày:

- Trần Phấn có hiểu rõ sự tình đã qua không ? Chuyện này không trách người được.

La Quan lại mỉm cười:

- Vì sao muốn nói cho ông ta biết chân tướng? Là muốn ép ông ta nói: “Người giết nữ nhi của ta giết thật tốt” hay là muốn cho ông ta biết bảo bối của mình thất khiết, nhấn tâm, buộc ông ta xấu hổ không chịu nổi? Huống chi, cho dù ông ta biết chân tướng, sẽ không báo thù sao? “

- Tính tình sư phụ người không hiểu Ông ta là kẻ có thù phải báo thù, sự việc cũng không giống nhau: ông ta không biết chân tướng, sau đó chỉ giữ hận ý giết ta có thể khóc lớn một hồi: ông ta biết chân tướng, biết ta không nên chết, sau khi giết ta sẽ lại tự vận để bồi ta một sinh mệnh người nói, ta có thể nào lại nói ra sự tình đã trải qua.

- Hơn nữa, ta làm sao cho đúng được? Tính cách của sư muội ta hiểu rõ nhất tuy nhiên đã sớm nên nghĩ đến đường tình thất bại, vì trốn tránh phụ thân trách phạt, nàng sẽ mai phục giết ta. Ta thì không nên lại trở về, vốn dĩ chỉ cần viết thư chia tay, tìm người đưa cho nàng không phải đi về rồi ngấm ra, ta chính là kẻ giết người thân duy nhất của sư phụ, ông ta tìm ta báo thù đương nhiên ta chỉ có thể trốn tránh.

- Nhiều năm như vậy trôi qua, mọi việc năm đó đều đã phai nhạt, duy có một việc ta không quên được: người thân nhất của sư phụ chết ở trên tay ta. La Quan có tất cả, đều là lão nhân gia ông ta cho, ta lại hủy diệt tất cả hết thảy của ông ấy, khiến ông ta nửa đời không được cười vui.

Nói xong, La Quan giương mắt nhìn hướng Tổng Dương :

- Ngẫu nhiên khi uống rượu, ta sẽ nghĩ ngợi lung tung, nếu năm đó liền như vậy chết ở trong tay sư muội... , cũng không chắc sẽ là chuyện xấu.

Phụ thân vĩnh viễn sẽ không cảm thấy nữ nhi không tốt.

Chỉ có một ái nữ chết trong tay truyền nhân được dốc lòng tài bồi, Trần Phấn một lòng báo thù, nhưng làm sao khi tới lúc tuổi già thường phát hiện không ra, chính mình trí nhớ dần dần suy thoái? Ông ta tìm không thấy, ép không ra La Quan, may mà Yên Quốc mời dự họp nhất phẩm lộc, đại Tông sư đoán được đệ tử sẽ đại biểu Đại Yên xuất chiến, đây là cơ hội báo thù cuối cùng của ông ta nhưng ông ta vẫn không có thể kiên trì đến cuối cùng, người còn ở Phượng Hoàng thành, nào tạt mà bắt đầu chuyển biến xấu .

Chỉ nhìn Trần Phấn, thực sự đáng thương :mà lại nhìn La Quan đâu?

Người duy nhất đáng giận, chính là nữ nhi của Trần Phấn, đáng tử Nhưng nữ nhân ác độc này nếu có thể không chết , lại có thể đổi lấy cuộc sống bình yên cho thầy trò.

Tổng Dương không biết nên nói điều gì, chuyện này cũng thật không có cách nói nào .

Mà La Quan cũng không bắt hấn mở miệng, nói tiếp sau khi thuật qua lại hỏihắn:

- Người nói, ta muốn trở về thăm sư phụ, ông ta sẽ nhận ra ta sao?

Trừ phi thầy trò thực sự gặp mặt, nếu không không thể có đáp án, Trần Phấn tuy rằng mất trí nhớ, nhưng ai cũng không thể khẳng định, ông ta liếc thấy trong nửa đời còn lại từng giây từng phút kẻ thù đều được ghi khắc trong tâm can , có thể hay không nhớ tới chút điều gì.

Thấy Tổng Dương chần chờ không chắc , La Quan liền đại khái minh bạch, tạm thời không truy cứu cái gì, chuyển hướng đề tài:

- Vừa rồi nghe người nói nguyên nhân người và lão nhân gia ông ấy thích “ Hồ điệp lam “ người vì sao sẽ biết vị được liệu này?

Nhắc tới chuyện này , Tổng Dương tinh thần rung lên, lập tức hiện ra vẻ mặt quan tâm :

- Phương thuốc này là cậu của ta vì Trần Phấn nói ra , bọn họ hai người hẳn là người quen cũ, người từ nhỏ đi theo Trần Phấn, cũng biết...

Không ngờ còn không chờ Tổng Dương đem vấn đề quan tâm nhất hỏi đến, La Quan liền nhú mày:

- Như thế nào khả năng? lão nhân gia ông ấy nhắc tới vị bằng hữu thần y kia ta biết, nàng là vị nữ tử, như thế nào có thể là cậu người ?

, “ A? “ Tổng Dương ngây ngẩn cả người, cậu đương nhiên sẽ không là nữ tử. Rất nhanh hắn liền phục hồi lại tinh thần , tiếp tục truy vấn:

- Bằng hữu thần y của Trần Phấn .. , người biết nàng ở nơi nào sao ?

Sự việc cùng với dự đoán của Tổng Dương lúc trước không khớp , nhưng “ Con bướm lam “ , rõ ràng là kỳ được người đời không biết, bởi vậy không khó lại xuống phía dưới giải từng bước một, ở giữa xuất hiện hơn một người. Vưu Ly có lẽ không biết Trần Phấn, nhưng hai lão quái vật này khẳng định đều nhận biết một người vị kia “ Thần y bằng hữu, .

Khiến Tổng Dương chân chính vui mừng quá đổi chính là đối với câu hỏi của hắn La Quan vững vàng gật đầu,:

- Ta biết, nhưng nàng cũng không cùng người ngoài tiếp xúc, người muốn gặp nói chuyện với nàng ta sẽ giúp người chuyển lời, nếu nàng đồng ý thì có thể gặp .

Tổng Dương từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hưng phấn dị thường, âm thanh không kìm nổi trong lòng mà có chút run rẩy, nói năng lộn xộn nói: “ Mời, làm ơn nhất định chuyển đạt, cậu của ta gọi là Vưu Ly, nhưng có thể là giả danh, tuy nhiên không quan hệ, bộ dạng ông ta dị thường dễ nhận thức, vóc dáng dường như gầy như gậy trúc, giấc ngủ không đủ trên mặt luôn lộ quang đen dưới mắt, trời sinh duy nhất tính cách thối tha ..

Não vận động không ngừng, sau khi Tổng Dương đem tất cả những gì chính mình có thể nghĩ đến , tất cả đặc thù liên quan đến Vưu Ly đều nói ra, còn ngại không đủ, lại còn dặn vài câu, cuối cùng nói với La Quan:

- Làm ơn nhất định báo cho vị tiên bối kia biết, ta bất kể như thế nào cũng muốn gặp nàng một lần. Cảm tạ tiên bối.

Nói xong, thi đại lễ, La Quan phát tay đỡ ông hấn, mỉm cười :

- Đứng cũng đứng không yên, thì chớ nghĩ tới thi lễ , lời ta nhất định chuyển tới, về phần có gặp hay không, sẽ xem nằng . “

Tổng Dương thật sự nói lời cảm tạ, lúc sau hai người có nói chuyện phiếm một trận, không thiếu được nhắc tới “ Nhất phẩm lôi “ đúng như Tổng Dương lúc trước sở liệu, La Quan sẽ đại diện cho Đại Yến xuất chiến, Tô Hàng nói quả nhiên không sai, nhất phẩm lôi nhất định sẽ bị đưa về sau chậm lại mấy tháng, nhưng vì sao chậm lại La Quan không có hỏi qua , đây cũng không rõ ràng lắm nguyên nhân.

Thoáng cái đã tờ mờ sáng , La Quan cho Tổng Dương mượn chiếc xe, đưa hấn trở về dịch quán, hai người như vậy chia tay

Tổng Dương bị thương không nhẹ không nặng, chính hấn tinh thông được lý, dưỡng thương không tính là việc lớn , sau khi trở lại dịch quán kê ra phương thuốc nhờ tới trợ sức thuốc, tự mình đắp thuốc xong, nghỉ ngơi một hồi tinh thần phần chấn lên một chút, đợi cho cơm trưa qua đi ông ta lại đi ra ngoài.

Lần này đi lên phố lớn, Tổng Dương mới cảm giác đầu óc của mình lộ rõ, quả thực khiến người qua đường luôn chú ý nhìn về phía hấn cười , Tổng Dương tự mình nghiền ngẫm, Thi Tiêu Hiếu sau khi hoàn tục còn mặc tăng y, không dừng e là vì thói quen, đầu óc mà mặc quần áo bình thường quả thực không ra bộ dạng gì.

Tuy nhiên hấn hiện tại nếu mặc bộ đồ tăng, thì càng kinh thế hãi tục , bởi hấn tới nơi này là nơi tụ tập câu lan lớn nhất

Tuy rằng đã qua giờ Ngọ (quá trưa), nhưng nói như kiếp trước, không quan hệ tới khu buôn bán Phong Nguyệt phường , giờ phút này vẫn náo nhiệt như cũ, chỉ có điều lầu hoa mở cửa không nhiều lắm, Lâu Sương các tầng không ngoại lệ, tiểu nha đầu Diệp Phi Phi không có ở đây , Tổng Dương đang do dự có nên vào hay không, không ngờ rằng người ở bên trong đã nhìn hấn, Diệp Phi Phi theo cửa sổ lộ ra nửa thân mình, gọi hấn:

- Lên không? “

Thường ngày bình tĩnh như thế nào, dẫu sao cũng chỉ là thiếu nữ mười mấy tuổi , chung quy tâm tư có phần hoạt bát, chợt thấy Tổng Dương biến thành đầu óc xấu xí, Diệp Phi Phi không nhịn cười lên tiếng:

- “ Đi lên đi. “

Lý Minh Ki không ở trong lầu , nhìn qua thân phận nha hoàn đón cửa hèn mọn nhất , thực tế lại là quản lý của lầu tử. Khi gặp mặt Diệp Phi Phi đã khôi phục vẻ lạnh lùng, ngay một câu tiếp đón ân cần thăm hỏi đều không có, đưa Tổng Dương vẫn đi đến hành lang cuối cùng phòng cuối cùng dãy hành lang, giờ tay chỉ ra:

- “ Ở trong này. “

Đàm Quy Đức.

Tổng Dương hơi có chút bất ngờ:

Còn tưởng rằng sẽ được giấu ở trong căn phòng bí mật ở nơi nào đó .

Diệp phi phi không có vẻ gì đồng ý với câu nói đó:

Nếu yển binh biết ông ta còn ở đây, căn phòng bí mật có thể giấu được sao?

Tổng Dương ha hả cười, không nói thêm nữa nói, cất bước đi tới ; năm đó uy chấn man di, một thế hệ danh soái mười tám năm trước chỉ huy thiên quân vạn mã quyết chiến sa trường, trước đây quân Yến trăm tuổi , hấn từng được phó Thừa tướng dẫn nhìn qua mình một chút, cẩn thận ngẫm lại, Tổng Dương thậm chí còn có thể nhớ lại lúc ấy bước chân hôi hổi, tiếng cười vang dội như hiện giờ cũng không phải người bỏ đi!

Gầy còn xương bọc da, nằm nhiều năm được hộ lý chăm sóc cẩn thận cơ thể cũng khó tránh có chút héo rút, lão nhân câu lữ , sắc da ẩm đậm không ánh sáng, miệng nửa hé, hơi ghé sát vào chút có thể ngửi được

hơi thở của ông ta ông ta mang mùi tanh tươi, còn ngẫu nhiên mở hai mắt, con người đục ngầu ánh mắt tán loạn, không biết ông ta muốn nhìn cái gì,

Cũng không biết ông ta còn có thể nhìn đến hay không.

Tổng Dương thở dài đem được vật tùy thân mang đến , châm thạch và đám đồ vật ứng dụng lấy ra , bày xong , giờ tay lấy cổ tay lão Soái bắt đầu chẩn bệnh

biglove

124. Chương 35: Người Tới Tìm Cô Nương Sao?

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 35: Người tới tìm cô nương sao?

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Chẩn bệnh cả buổi , chỉ là chẩn bệnh mà không trị được bệnh. Những biện pháp điều trị thông thường như nhìn, nghe, cắt, châm cứu, đến cả cao thủ thủ dùng võ công tìm kinh mạch, tìm hơi thở, phân biệt huyết... . tất cả bản lĩnh của mình Tổng Dương đều đem ra dùng hết rồi.

Thân thể mang nhiều chứng bệnh, trong các loại bệnh Tổng Dương học từ Vưu thái y, hoặc là có nghe nói qua, vừa có độc vừa có bệnh, thăm dò chẩn đoán cần phải kỹ càng, Tổng Dương cũng chắc chắn, Đàm Quy Đức mắc bệnh hiểm nghèo, độc xuất từ tay “đồng môn”, đồng môn của “ cậu “ . Sự việc gần giống như phỏng đoán của Tổng Dương, kẻ hạ thủ phần nhiều là Quốc sư.

Nhưng nói đến trị bệnh...nếu Vưu thái y dốc toàn lực ra tay, hại chết một người, liệu Tổng Dương có đủ bản lĩnh chữa được bệnh không?

Đạo lý đơn giản là giống nhau, Đàm Quy Đức là người “quan trọng”, không thể để ông ta chết cũng không thể để ông ta sống, điều quan trọng là không thể được chữa khỏi, Quốc sư sao không ra tay đến cùng, để phòng quái bệnh sẽ được người khác chữa khỏi.

Tổng Dương nghĩ được một cách, nhưng cứu sống được, dựa vào bản lĩnh hiện tại của hắn chưa đủ, mà quan trọng là số mệnh, lúc đầu Vưu thái y dùng lửa tiêu hủy toàn bộ những gì mình đã học, Tổng Dương đối với tân lương sau đó lại không có cơ hội học tập bản lĩnh của ông, trước đây học được bao nhiêu, sau này hắn chỉ còn lại ít nhiều.

Tổng Dương làm sao có thể cam tâm, từ đầu tới cuối phải tìm hiểu, nghĩ mọi phương pháp để tìm ra cách, không ngờ mặt trời đã lặn ở đằng tây, sắc trời dần tối, Tổng Dương thở dài, không thể lại phí công vô ích, đứng dậy rời khỏi phòng.

Không biết tự khi nào Lý Minh Ky đã trở về , vẫn mặc bộ quần áo màu đỏ, đợi ở hành lang, nhìn thấy hắn đi ra lập tức nghênh đón:

- Sao rồi, có chữa được không?

Tổng Dương không trả lời, nói:

- Trên bàn ta có để lại một bài thuốc, liều lượng cách dùng đều viết rất rõ ràng, uống thuốc vào, chỉ ít có thể duy trì được tình trạng hiện nay.

Lý Minh Ky nhướng mày, tỏ vẻ không hài lòng, nhưng trong đôi mắt hung huyền, lại biến thành một vẻ phong tình:

- Nói như vậy, là vẫn chưa chữa được? nếu đã như vậy cần gì phải chăm sóc nữa, ông ta là một mối họa.

Tổng Dương lắc đầu:

- Vẫn có cơ hội, nhưng cần một thời gian nữa.

Lý đại gia nghi hoặc:

- Nếu không chữa được, sao lại có cơ hội ?

Tổng Dương đáp:

- Qua vài ngày nữa, có thể ta sẽ gặp một người bạn là thần y, bà ấy có lẽ sẽ có biện pháp, nếu quả thực không có hy vọng, ta sẽ nói với Lý đại gia.

Lý Minh Ky không thể tiếp tục kiên trì, Trần Quốc Công mắc bệnh là một mằm họa, nhưng Đàm Quy Đức tỉnh lại lại là bảo bối, nàng cũng không nỡ giết chết ông ta như vậy, liền nhẹ nhàng vuốt cằm, chuyển đề tài:

- Về đi, hay là qua đêm ở đây?

Nói xong, khoe miệng nhếch lên để lộ vài nếp nhăn khi cười:

- Nếu ở lại, sẽ có mỹ nhân chăm sóc cho ngươi, yên tâm đi, ngươi sẽ được giảm giá, sau này sẽ không tính đất đầu.

Tổng Dương lắc đầu cười:

- Ngày mai ta phải vào cung, hôm nay qua đêm ở đây? Lý đại gia đứng nói chuyện không đau lưng sao. Xin cáo từ, mấy ngày nữa lại đến, ngoài ra....thời gian sắc thuốc, phương thuốc này có chút đặc thù, sơ xuất là rước lấy phiền phức lớn.

- Ngươi không cần dặn.

Lý Minh Ky cười, đưa tay lên phía trước, sờ sờ cái đầu trọc của Tổng Dương:

- Ta cũng không ở lại đây, nếu có cơ hội, nếu như ngươi thật sự phải đi về thì thật sự về mới được, không thể ra khỏi Lậu Thương Các, lại chạy tới hoa lâu khác vui vẻ. Quả thật làm chúng ta đau lòng, ngươi sẽ không được giảm giá nữa.

Tổng Dương khụ một tiếng, không tiếp tục nói lời vô nghĩa cáo từ rồi đi, hắn cũng không để ý tới lời “dẫn dò” của Lý Minh Ky, sau khi rời khỏi Lậu Thương Các, tìm người hỏi đường, đi thẳng tới Lan Nhược tự, không có chuyện gì quan trọng, chỉ là có chút tò mò... Vốn dĩ không có hứng thú gì với nơi đó, nhưng biết nó và Tô Hàng có liên quan, vì tò mò mà đến, không biết cô nàng một mình sắp xếp Lan Nhược tự thành hình dáng thế nào, đã đến được Phong Nguyệt phường, thì đi một vòng.

Một tòa nhà nghiêng, trông có vẻ những tảng đá trước cổng có thể đổ sập bất cứ lúc nào, trên có khắc ba chữ lớn “ Lan Nhược tự”, đằng sau nó bao phủ một không khí hắc ám, cùng với ánh đèn dầu leo lắt càng lộ vẻ tối tăm.

Đi qua cổng chào, một con đường nhỏ trải đá loang lổ, rất nhiều cây hai bên đường đã héo úa, những cây cổ thụ rụng hết lá trơ trọi, một làn gió ẩm áp lướt qua, làm giảm nhiệt độ, trở nên lạnh lẽo. Không có ánh nắng, không có nha hoàn nghênh đón, chỉ có một ngôi thần điện đồ sộ lạng lẽ đứng ở cuối con đường nhỏ, cánh cửa gỗ lớn dường như lâu lắm không được tu sửa, đã lộ ra những đường rạn, trong đó chui ra vài con mối nhỏ.

Cửa gỗ hở khep, một cơn gió vô tình lướt qua cũng làm cho lay động, đánh động những con mối, dường như chúng đều đang sống, đang liều mạng chui ra ngoài, quả thực là nơi ở lý tưởng của kiến quỷ.

Tổng Dương sải bước vào đại điện, ánh mắt chợt sáng lên, có một chiếc đèn lồng màu đỏ, không biết bị ai đó ném trên mặt đất, miễn cưỡng chiếu sáng lên xung quanh, phía trong đại điện, một pho tượng thần lớn, không biết tên gì, giống như thân hình của một vị phật, bộ mặt hung tợn, đôi mắt màu đỏ nhìn thẳng vào người đến.

Mà trên tượng thần có người, một cô gái trẻ đầu bù tóc rối, quần áo bạc màu, chân trần nhẹ nhàng ngồi trên cánh tay vươn ra của tượng thần, dựa vào vai thần, trong miệng khẽ hừ với giọng du dương, trong tay cầm một vỏ rượu nhỏ, đang uống một mình.

Tổng Dương vào cửa, ánh mắt cô gái cũng chuyển động theo, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng nét cười, nụ cười càng ngày càng mở rộng, nhưng nếu như nhìn kỹ, con ngươi của nàng vẫn lạnh lùng, không lộ chút vui mừng, nhìn một lát, nàng cười hỏi:

- Người tìm ai?

Vừa nói xong, khom người đứng dậy, rất giống một con mèo phát hiện ra con mồi, trên cánh tay lớn của pho tượng bán thân, càng lộ vẻ của một cô gái liễu yếu đào tơ, chỗ mê người tất không cần nhiều lời.

Tổng Dương không biết nên trả lời thế nào, ta tìm cô? Bản thân không muốn “ngủ”, không phải đùa giỡn; ta tìm bà ngoại? tìm bà ngoại làm gì, chẳng có chuyện gì chính đáng, miễn cưỡng lắc đầu:

- Chẳng tìm ai, ta đi nhầm.

Nụ cười biến mất, cô gái lại dựa vào vai thần, lại lẩm nhẩm hát, uống rượu, không thèm liếc nhìn Tổng Dương.

Tổng Dương cũng rất xấu hổ, đưa tay gỡ cái đầu trục, giơ tay lên cánh tay áo rút xuống, lộ ra sợi dây bằng chân châu sắc sỡ cổ quái, lúc này đột nhiên một tiếng cười không ra nam nữ vọng đến:

- Người đến là khách quý, các con cầm đèn!

Thần điện thiết kế tinh xảo, khung đỉnh, bốn bức tường lắp đặt không biết bao nhiêu đèn hoa sen, bình thường không đốt đèn, nhưng dưới mỗi một đèn đều có một con đường dẫn dầu, tất cả đường dẫn dầu đều thông đến một cái đại tế đỉnh của tượng thần, cùng với tiếng cười cổ quái vang lên, có người đem mỗi lửa thắp vào đỉnh dầu, lập tức trăm ngàn đường dẫn dầu dọc theo bốn vách tường uốn lượn, cảnh tượng kinh người, lập tức sau đó là tiếng hỏa diễm thành thịnh vang lên, ánh sáng rực rỡ, thần điện ủa ám phút chốc đèn đuốc sáng trưng.

Trong vách tường thần điện cất dấu huyền cơ, lúc u tối có vẻ âm u, lạnh lẽo, nhưng khi đèn đuốc thắp lên lại thấy nó rực rỡ huy hoàng vô cùng, còn pho tượng thần hung hãn đó, không biết được tạo ra bởi một người thợ lành nghề nào, trước đại điện chỉ có một chén dầu, ánh sáng chiếu xuống từ đó, nó hung mãnh ác độc, nhưng lúc này, ánh sáng rực rỡ từ trên đỉnh dầu chiếu xuống, đại thần hung ác đã biến thành một khuôn mặt cười, hiền từ thân thiết, dường như đang chúc phúc cho nhân gian; trong dầu hỏa còn thêm hương liệu đặc biệt, mùi hương làm người ta muốn say tảo xuống cùng ánh sáng, cơ quan khung đỉnh cũng đồng thời chuyển động, tỏa ra vô vàn đóa hoa...một nhóm thiếu nữ xinh đẹp, đoan trang, bên lên từ sau tượng thần đi ra, vây quanh một thiếu phụ trung niên nghênh đón Tổng Dương.

Nhưng trong khoảnh khắc, Sâm La điện bỗng biến thành Lăng Tiêu Các, đặt mình vào trong đó chỉ có một cảm giác: chỉ một bước, từ nơi u minh bước vào tiên cảnh.

Trừ khi là yêu tinh, nếu không ai có thể nghĩ ra, làm ra được những điều này.

Lan Nhược tự quả nhiên là Lan Nhược tự. Khó trách ngay cả Cố Chiêu Quân không bao giờ quên nơi này.

Mặc dù sớm biết Tô Hàng muôn hoa khoe sắc, trong lòng sớm đã có chút chuẩn bị, Tổng Dương vẫn bị tình hình trước mắt trấn áp, vừa giật mình vừa buồn cười, cũng là từ đầu đó đến, hẳn có thể không nghĩ ra những cô gái xinh đẹp đó, có phải là cô gái Tô Hàng không.

Điều làm cho Tổng Dương giật mình còn ở đằng sau, “bà ngoại”

Bà ngoại đúng thật là bà ngoại, đầu vuông mặt lớn, dáng người cao to, rõ ràng là nam nhân, nhưng mặt đánh phấn trắng, mình mặc áo lót cao quý, trên mặt không ngớt nở nụ cười nhưng không có chút biểu cảm, nhưng hẳn đang cười, ai cũng đều nhìn rõ hẳn đang vui vẻ.... một mình uống rượu cùng với tượng thần, vẻ mặt “bà ngoại” đều hiện ra qua ánh mắt, ánh mắt của hẳn đang cười.

Bà ngoại được tả hữu dìu đi, bước thẳng tới trước mặt Tổng Dương, đưa hai ngón tay ra nhẹ nhàng nắm cổ tay hắn, ung dung ngắm chuỗi chân châu Tô Hàng đã tặng hắn, lập tức phá lên cười:

- Khá lắm, khá lắm!

Bọn thị nữ cũng cùng cười vui vẻ, mấy kẻ to gan, lạng lẽ xúm lại tiến lên, đưa tay sờ cái đầu trọc của Tống Dương, bên tai Tống Dương có tiếng thở nhẹ, đang lúc vui vẻ, ánh mắt bà ngoại chợt lộ vẻ hung quang, quát các thị nữ:

- Tất cả rút ngay!

Tiếng quát như sấm, bọn thị nữ thất sắc, hốt hoảng thối lui, ánh mắt bà ngoại lại hướng về phía Tống Dương dịu dàng trở lại, giơ ngón tay lên, dùng giáp hộ hướng về phía hắc hủ điểm, dịu dàng nói:

- Cháu ngoan, đi theo ta.

Nói xong, xoay người dẫn Tống Dương đi về phía sân sau đại điện, đám thị nữ thì đứng tại chỗ cũ, thấy nam nhân đi rồi, họ cũng không yên lặng, cười vui vẻ vô cùng thân thiết...

Hai bên hành lang dài rách nát, nhà hoang san sát, không cần hỏi, mỗi một gian đều là Ôn Nhu hương, bà ngoại vừa đi vừa hỏi:

- Tống công tử có việc gì thế?

Xung quanh không có người, gã nói chuyện cũng không giả làm ra vẻ nữa, nhưng vẫn là giọng bán nam bán nữ, xem ra cổ họng gã vốn như thế.

Tống Dương không vui, lắc đầu nói:

- Không có chuyện gì, chỉ là đến xem thử.

Bà ngoại khẽ gật đầu, cũng không hỏi thêm, không dừng bước, dẫn hắc hủ đi thẳng tới trước cửa một căn phòng lớn:

- Đứng yên chờ ta.

Nói xong sải bước vào phòng.

Bà ngoại quay trở lại rất nhanh, cười nói với Tống Dương:

- Vào đi, vừa đúng lúc Hàng tỉ ở đây.

Đây là tin tức ngoài dự liệu, Tống Dương đẩy cửa bước vào phòng, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp, mặc quần và áo phong, vẻ mặt tươi cười, đang lắc lư chạy lại nghênh đón...không phải Tô Hàng thì là ai?

Tô Hàng cười hi hi, vốn định nói điều gì, kết quả liếc nhìn thấy đầu trọc của Tống Dương, liền ngậy người rồi lập tức cười ha hả, bình luận một câu rất ác nhưng cũng không sai.

Sau đó nàng mới chuyển đề tài:

- Hôm nay nhập cung đi kể chuyện, vừa mới đi ra, chợt nảy ra một ý đến đây xem thử, cho nên ôi, người không thể biết ta đang ở đây.

Tô Hàng nghiêng đầu nhìn Tống Dương, cười:

- Không phải người tới tìm ta, bà ngoại cũng nói không phải người đến tìm ta...vậy người đến là tìm các cô nương!

biglove

125. Chương 36: Cháy.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 36: Cháy.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cảm giác vừa kỳ lạ vừa thân thiết, không kìm nổi mỉm cười. Tô Hàng bất ngờ hoan hô một tiếng, nhảy lên ôm cổ hắn lay lay, nàng rất thích hắn, chỉ ôm vậy thôi cũng không đủ.

Vui vẻ đủ rồi, Tô Hàng buông lỏng vòng tay, kéo hắn ngồi xuống bên bàn:

- Ngồi xuống rồi nói.

Nàng nhú mày.

Trên bàn có đèn, xung quanh sáng ngời, Tô Hàng nhìn thấy mặt Tống Dương đầy bụi, vẻ vui mừng trên khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên tắt đi:

- Bị bệnh? Hay bị thương?

Tống Dương cười cười:

- Bị thương, điều dưỡng một chút là được, không phải đã nói với nàng ta là thầy thuốc sao? Không phải lo.

Sắc mặt Tô Hàng sầm xuống:

- Ai đánh

Ánh mắt nàng thay đổi, ánh mắt như một con sư tử cái thấy con mình bị truy đuổi, phẫn nộ, oán độc, cùng với... sát khí như phảng phất mùi máu tanh nồng.

Tống Dương phát tay xoa ánh mắt của nàng, cười:

- Tối hôm qua náo loạn là có hiểu lầm, hiện giờ thì không sao rồi, người làm ta bị thương cũng coi như bề trên của ta.

Không ngờ nàng lắc lắc đầu:

- Ta mặc kệ, đánh người là không được!

Trên đời này Tô Hàng không coi ai ra gì hết, ngoại trừ người thân vừa mới tìm được trước mắt, Tống Dương là duy nhất trong mắt nàng. Hắn bị người ta đánh cho bị thương, nàng không thể buông tha, mặc dù người làm hắn bị thương hắn coi như bề trên, nhưng ở thế giới này Tống Dương không có ai thân thích, đơn giản chỉ có thế.

Tô Hàng hung dữ, nàng không quan tâm, “Đại bố nhưng” nàng thích nhất chỉ cho phép người khác đối xử tốt với hắn.

Tống Dương nhú mày, thành thật nói:

- Không cần nàng quản, ta muốn nhờ nàng sẽ tự nói.

Ngẫm nghĩ một lát, không kìm nổi mỉm cười

- Sao nàng lại theo cậu như ta?

Tống Dương thực sự sợ nàng làm bừa, giọng điệu rất bình tĩnh, cuối cùng làm mất đi ý niệm trong đầu nàng.

Tô Hàng bĩu môi, cuối cùng mới nghe lời:

- Dù sao kẻ đó cũng không được đánh người.

Dứt lời, rất nhanh nàng đã lại vui vẻ, cười tủm tỉm hỏi hắn:

- Lan Nhược Tự của ta thế nào?

Tống Dương gật đầu mạnh, cười:

- Còn cả bà ngoại nàng nữa, nàng rất được đó chứ!

Tô Hàng vui vẻ cười to:

- Là ta rất may mắn! Bà ngoại ta là thái giám tay chân vụng về đắc tội với Cảnh Thái, vốn phải bị xử tử, vừa vận khi đó ta ở Lan Nhược Tự, càng nhìn càng thích người đó, bèn thay người đó cầu tình, giữ lại được mạng sống.

Nhắc tới bà ngoại, Tô Hàng cũng đổi sang chuyện chính:

- Người đến vừa lúc, ta vốn định đêm nay đưa bà ngoại tới dịch quán tìm người. Hôm nay nói chuyện với Cảnh Thái, đại khái biết được chuyện nhất phẩm lôi kia sẽ chậm lại, là vì cao thủ lâm thời áp trận có chút không chịu, trước trận đã rời khỏi Tình thành.

Chủ tướng vắng mặt, Yến quốc không nắm chắc phần tất thắng nên phải lui luận vô lại sau. Còn về phần chủ tướng Yến quốc là ai, tại sao đến sát nút lại rút lui, Tô Hàng không thể hiểu.

Khi nghe cái tin này, Tống Dương cũng không rõ lắm, nhưng cẩn thận cân nhắc lại, liên tưởng tới một khả năng, vô tình nhú mày, Tô Hàng thấy sắc mặt hắn thay đổi nhẹ giọng hỏi:

- Sao?

Tống Dương lắc lắc đầu:

- Nghĩ tới một chuyện, nhưng phải cân nhắc cẩn thận.

Lại cười cười, đứng dậy nói với nàng:

- Sáng mai muốn vào cung gặp Cảnh Thái, đi về trước thôi, sẽ lại gặp người.

Hiểu được hắn vẫn còn chuyện lớn, không tiếp tục ở lại, nhưng khi được đưa tới cửa không tránh nổi mềm lòng ôm lấy Tống Dương, nói nhẹ nhàng:

- Buổi tối hôm trước người tới giết ta, bị ta bắt được. Đêm qua ta không ở đây người liền bị thương. Hôm nay người lại chạy tới nơi này lại bị ta gặp. Người gốc vậy sao? Để cho người chạy loạn bên ngoài tỷ tỷ rất lo lắng.

Nàng kiễng chân nhẹ nhàng thơm một cái lên trán hắn:

- Làm gì cũng phải thật cẩn thận...

Tống Dương xoa đầu nàng, không nói thêm cái gì, xoay người rời Lan Nhược Tự, không tiếp tục trì hoãn, quay lại dịch quán, trong lòng hắn có chuyện, đi thẳng vào phòng mình, nhưng không đợi hắn tĩnh tâm cân nhắc cẩn thận, A Y Quả đã đẩy cửa phòng, thò đầu vào ngó ngó, cười hì hì:

- Quay lại rồi hả? Chờ người lâu quá, có chuyện muốn nói với người đây.

A Y Quả bước vào, có ghế không ngồi mà ngồi lên bàn, hai tay vung vẩy, mặt mày hớn hở:

- Bé con người nói chuyện thật hay, Hỏa Lão đạo thực sự có chút bản lĩnh, hôm nay ta và lão có nói vài câu.

Đốt hoàng cung là đại sự, Tống Dương trầm run :

- Ăn nói cẩn thận!

Cẩn thận thế nào cũng không thừa, Hỏa Đạo nhân chịu không nổi A Y Quả đe dọa, lại bị nàng cho ăn Tam Thập Tam Tiên, sau sáu mươi sáu ngày da mục nát, chín mươi chín ngày chịu đủ mọi tra tấn mới có thể chết, sau khi chết vẫn không được an bình, vẫn còn chảy nước ra, bắt đầu sợ hãi nghiêm túc nghiên cứu chuyện phóng hỏa, nhưng hiện giờ vẫn chỉ có thể đưa ra một chút ý kiến đại khái: Hoàng cung canh phòng sâm nghiêm, muốn lẩn vào phóng hỏa là chuyện không tưởng, muốn đốt Hoàng cung, ngọn lửa này chỉ có thể từ ngoài thả vào. Theo như ý tưởng của Hỏa Đạo nhân, chuyện quan trọng đầu tiên là phải làm thật nhiều “Hỏa điểm” thuận hướng gió xung quanh Hoàng cung, khi gió và cơ hội gặp nhau, nhiều nơi cùng bùng lửa lên, cuối cùng đại hỏa sẽ như một cơn sóng quét sạch Hoàng cung, không thể cứu.

Chọn “Hỏa điểm” bên ngoài là bản lĩnh của Hỏa đạo nhân, về khoảng cách, thể lửa và nhiều cái khác đều phải có kiến thức chuyên môn, ít nhất khi bố trí cái này không cần người ngoài hỗ trợ, nhưng máu chốt nhất – thiên thời, Hỏa đạo nhân không thể lo.

Sức gió, hướng gió, dòng khí lưu, đều đã bị kiến trúc ảnh hưởng, nên khó có thể nắm được, hơn nữa, cục diện này ước chừng diễn ra ở non nửa toàn Tình thành, thật sự quá lớn, Hỏa đạo nhân khó có thể nắm chắc. Cứ như vậy, cho dù xung quanh lầu các đều bị đốt, đại hỏa cũng không chắc có thể lan vào tận Hoàng cung.

Tuy nhiên, theo như ý của A Y Quả và Tống Dương, cho dù là đánh cuộc với đại vận bọn họ cũng sẽ thử.

Bất kể thế nào Hỏa Đạo Nhân cũng phải đốt cho được ngọn lửa này. Mất đầu – cái này lão tránh không nổi, nên lão không chút do dự. Đúng như A Y Quả nói, nắm vững chuyện xem hướng gió chính là bản lĩnh của người mù.

Dụ dỗ kẻ thù của mình, cũng coi như là chút tìm vui trong cay đắng của lão đi!

Người mù cũng thực có bốn sự này, lão tự xưng là truyền nhân Quỷ cốc, vốn có sở trường về thiên tượng, tính toán thiên thời, mà đôi mắt mù lại giúp cho cảm giác của lão nhạy bén dị thường, chỉ cần có thể nắm rõ được tình hình Hoàng cung, lại dựa vào thời gian mà tính, đích xác có thể tính ra các hướng gió thổi vào, quỹ tích lưu động.

Lúc này A Y Quả phải đi tìm người mù, đại khái nói qua một lượt, lão cúi đầu trầm tư một lát, chậm rãi nhắc mí mắt, trầm giọng nói:

- Người Yến dùng lễ Yến làm nhục Nam Lý ta, người mù từ nhỏ ở trong núi sâu học nghệ, sau khi xuất sư vẫn luôn được người đời tôn kính, chưa bao giờ phải chịu đại nhục này. Phải thực sự khơi lên một trận đại hỏa như thế, người mù này dù cho máu chảy đầu rơi cũng đáng!

A Y Quả mừng rỡ, liên tục tán thưởng:

- Lão hán người không kém Hỏa lão đạo đâu!

Nghe được sự so sánh này, người mù cười nhẹ, bắt đầu chuẩn bị các dụng cụ tính hướng gió.

Nhưng một canh giờ sau, A Y Quả quay lại tìm lão mới ngạc nhiên nhận ra lão đã bỏ chạy.

Tống Dương a một tiếng:

- Chạy?

- Ngay cả chào cũng không thèm chào, chạy một mình, chỉ trách ta mềm lòng, tin lời lão nói hùng hồn, còn nghĩ lão thực sự có khí phách.

A Y Quả xấu hổ xoa xoa tay:

- Ta ra ngoài tìm, nhưng Tình thành lớn như vậy...

Giúp đỡ phóng hỏa là bị tội thiên đạo vạn quả, tru di cửu tộc – nhưng nếu không giúp, đừng hòng yên với Hắc Khẩu Dao.

Người mù cũng đã nghĩ cẩn thận, chuyện này có nên đi tìm Tả Thừa tướng không? Nhưng A Y Quả vừa tìm tới đã đưa ra chiêu bài của Tống Dương, Hồ đại nhân rất thân thiết với Tống Dương, nói không chừng chuyện phóng hỏa này là triều đình Nam Lý muốn báo thù chuyện ở biên quan.

Hay đi tìm Yến quan mật báo? Thứ nhất không bằng không cứ, đối phương làm sao tin, nhất định sẽ đuổi mình về dịch quán; thứ hai, dù thế nào lão cũng là người Nam Lý, Hoàng cung Yến quốc nếu thực bị đốt cháy lão sẽ rất vui mừng, chỉ cần không phải mình phóng hỏa là tốt rồi – người mù suy nghĩ một hồi, thật sự không có đường lui nào, nên không chút do dự bỏ trốn, quan cũng không làm, nhất phẩm lỗi cũng không đi, chuyện gì cũng không cần cái mạng già yếu của mình.

Tống Dương lẳng lặng nhìn A Y Quả, cũng không biết nên nói gì.

Nàng cười ngượng:

- Nghe nói tối nay ăn cá, người thích ăn cá không?

Vừa lúc này kết một tiếng cửa phòng mở ra, Nam Vinh Hữu Thuyên nhẹ nhàng đi vào, vẫn như thường ngày, đẹp đẽ quý phái, mỹ mạo đoan trang, nhưng thực sự không khiến cho mắt người ta sáng lên không phải là nàng mà là sau lưng nàng – người mù.

A Y Quả càng không ngờ, lại vui mừng reo khê một tiếng, nhảy xuống khỏi bản, tới trước mặt Nam Vinh:

- Tiểu mỹ nhân của ta, nàng đúng là tri kỷ của ta, sao biết bắt người mù lại cho ta?

Nam Vinh mỉm cười:

- Không biết người và Tống Dương vụng trộm nghiên cứu cái gì, tuy nhiên ta chỉ thấy các người tìm Hỏa đạo nhân, hôm nay lại thấy người tự dưng chạy đi kiếm người mù, tóm lại là một đại sự gì đó, nhưng chưa chắc tất cả mọi người đều lớn gan như hai người. Ta giúp người để ý tới lão một chút.

Nói xong, chỉ người mù:

- Người tìm lão không lâu, lão liền đi ra ngoài cửa, ta bèn đi theo một lát, đợi tới cửa thành, đại khái hiểu được ý lão, liền đưa lão nhân gia về đây.

Nói xong, đôi mắt xinh đẹp liếc Tống Dương:

- Rốt cuộc các người mưu đồ gì? Không ngại nói cho ta chứ?

Không đợi Tống Dương gật đầu, A Y Quả cướp lời gật đầu:

- Không ngại, không ngại, để ta giảng cho bé con!

Sau đó thay một bộ mặt dữ tợn đi tới trước mặt người mù, nhưng lập tức nghĩ đến, mình trông hung ác thế, người ta không nhìn thấy cũng không ích gì, cũng hơi nản lòng, chỉ hung tợn nói nhanh:

- Lão tử sẽ trối người lại, xem người chạy!

Tống Dương đơn giản hơn nhiều lắm, bước tới trước mặt lão, nhét một viên thuốc vào miệng lão, đồng thời ấn ấn vào yết hầu, ngay cả tư vị viên thuốc lão cũng chưa kịp nếm, trực tiếp nuốt thẳng.

- Tiền bối đừng chạy nữa, không tốt đâu, viên thuốc này cứ cách mỗi ba ngày cần một lần uống thuốc giải, ta sẽ cẩn thận nhớ rõ. Quay về Nam Lý ta sẽ giải hoàn toàn.

Dứt lời, hất lại nâng một tay lên, rải một nhúm bột lên một chậu hoa, nháy mắt hoa rụng cây chết, lá cây khô đen:

- Ta thật sự sẽ dùng độc!

A Y Quả nhỏ giọng nhắc nhở:

- Lão không thấy đâu.

Tống Dương cũng mất hứng, nghĩ nghĩ một chút, lại nhấn mạnh:

- Quỷ cốc, cần tốn nhiều công sức để đốt đi.

biglove

126. Chương 37: Vong Quốc Chi Đạo Là Liều Mạng Với Người.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 37: Vong quốc chi đạo là liều mạng với người.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sau khi đám người A Y Quả rời đi, trong phòng cuối cùng lại yên tĩnh, Tống Dương uống thuốc trị thương xong, xoay người nằm lên giường đầu gối lên tay, bắt đầu tĩnh tâm suy nghĩ về tin tức Tô Hàng nói cho hắn...

Thuốc trị thương có tác dụng an thần, từ Nam Lý đến Tình thành một đường một nhọc, từ khi tới dịch quán lại chưa từng an nhàn một chút.... Tinh thần của hắn đang cực kỳ mệt mỏi, miễn cưỡng cố gắng một chút, thấy kiên trì không nổi bèn nặng nề ngủ, đêm nay không ai trèo từ cửa sổ vào cắt đầu hắn, Tống Dương cũng ngủ được yên ổn.

Nhưng vừa mới bốn ngày, ở dịch quán bốn nước, ngoài đường cái bỗng nhiên huyền ảo, thái giám Yến cung, quan viên Lễ bộ Yến quốc dẫn theo một đám tôi tớ đi thẳng vào trong dịch quán, nói rằng tất cả mọi người đi rửa mặt chải đầu chuẩn bị hôm nay sẽ vào cung.

Đám tôi tớ đun nước ấm, rót vào trong thùng tắm, kể cả sứ giả, hoặc kỳ sĩ phó lời, tất cả mọi người đều không ngoại lệ, trước khi vào cung phải tắm rửa sạch sẽ, khi vào thùng rồi còn có tôi tớ Yến cung chuyên hầu hạ, hoặc có thể nói là giám thị; còn những nữ khách như Tiêu Kỳ, Nam Vinh, Yến quốc cũng nghĩ rất chu đáo, phải tẩy nữ ở lại.

Sau khi tắm rửa, thay quần áo như người Yến, khoản quần áo giày mũ này chắc chắn đã được chuẩn bị từ trước, đoàn sứ giả lớn nhỏ đều được chuẩn bị trang phục yếm giống hệt nhau, chẳng qua là khi mới đến Tình thành, người Yến mang đến cho đoàn bọn họ quần áo khác, cũng đã có quan Yến nói lại việc này, đồng thời cũng có lấy đi triều phục của mọi người để cắt, chỉ có điều Tống Dương khi đó còn đang bận đông bận tây, không biết mà thôi.

Quy củ của Yến quốc tuy cổ quái nhưng Tống Dương hơi cân nhắc một chút đã liền minh bạch... Tất cả trình tự này được thực hiện đầy đủ, cho dù có bản lĩnh to bằng trời cũng đừng mơ tưởng giấu được dộc vào cung.

Sau đó không lâu, bình minh êm ái ấm áp lan tỏa khắp Tình thành, dịch quán các nước đều bận rộn, tất cả mọi người đều lên xe vào cung, được thái giám dẫn đường chậm rãi đi vào Hoàng cung, chờ bọn họ tới trước cửa cung, lại một phen điều tra cẩn thận nữa.

Ngay trước Hoàng thành, một tòa đài cao ngất vững chãi, trên lầu cao treo tấm biển lớn, ba chữ to thép vàng như rồng bay phượng múa: Thiên nhất phẩm.

Đây là nơi tứ phương Trung thổ đều tập trung lại, tất cả nhất phẩm lời ở khắp Tình thành đều tập trung ở đây, cùng nhau ở lại nơi dành cho quan gia, là nơi ai nấy đều mong chờ, vở kịch bắt đầu, lúc này không ai biết, sự chờ đợi hưng phấn sớm đã bị nước cuốn trôi đi...

Giữa giờ Thìn, trong Yến cung liên tiếp vang lên tiếng hát tiếng uống, sử tiết bốn nước vào Yến cung mất luận mạnh yếu, mỗi nước vào cung chỉ được mười một người, một người làm chủ, mười vị phó lời cao thủ vào gặp Yến đế, lễ nghi phiền phức gần như không bao giờ dừng, so với lần trước gặp Phong Long đế ở Phượng Hoàng thành còn rườm rà hơn gấp bội, Cảnh Thái cao cao tại thượng, trên mũ rồng một tấm rèm châu buông rủ che nửa thánh nhan, không thể nhìn ra sắc mặt.

Tống Dương không nói gì, đứng trong đội ngũ, cùng mọi người thi lễ, mỗi khi có cơ hội đều ngược mắt nhìn Cảnh Thái.

Chính là người này.

Lão và quốc sư hợp mưu giết mình một lần, giết Vưu Thái Y một lần, chỉ khác mình còn chưa chết, thân nhân vừa xuôi tay, xác chết đã bị khinh nhờn.

Chính là kẻ này!

Chỉ tiếc vị quốc sư kia không có ở đây, chứ vị đại quan Yến quốc đều ngồi trong kim loan điện, chỉ duy có quốc sư là không có...

Thi lễ xong xuôi, Tống Dương và đội tuyển thủ phó lời ngồi vào một bên, sứ giả bốn nước lần lượt bước lên xướng quốc, Cảnh Thái đế nhất nhất đáp lại, lời đế vương biến tứ lệ lục hoa lệ mà tối nghĩa, có tới hơn nửa là Tống Dương nghe không hiểu gì, mất tiêu một ngày, cuối cùng những lời giả dối, những lễ nghi rườm rà cũng chấm dứt, Cảnh Thái đế ngồi trên long y đường như cũng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lướt qua ba cường quốc, trực tiếp dừng tại đội ngũ Nam Lý, vứt hết những lời thừa, hỏi thẳng:

- Trẫm nghe nói, phó lời kỳ sĩ của Nam Lý không phải võ sĩ?

Hồ đại nhân đã sớm chuẩn bị lời giải thích, bước lên một bước đang định nói, Cảnh Thái không chờ lão mở miệng, phát tay cười:

- Mấy lời văn vẻ đọc nghe phát chán, không cần giải thích, Hồ đại nhân chỉ cần nói trầm nghe, những kỳ sĩ Nam Lý này có bản lĩnh gì?

Hồ đại nhân chỉ vào kỳ sĩ nước mình, lần lượt giới thiệu, Cảnh Thái ngẫu nhiên ngắt lời hỏi hai ba câu, mười người Nam Lý tuyển đến này đều có thực học, câu trả lời dù không quá mức đẹp đẽ, nhưng ít ra cũng vẫn hợp quy củ. Đáng nhắc tới nhất là khi Hồ đại nhân giới thiệu Hỏa đạo nhân, lão chỉ nói bản lĩnh lớn nhất của Hỏa đạo nhân “Có thể biến một đám lửa bình thường thành một ngọn lửa mãnh liệt, nhiệt độ tăng nhanh, rất có ích với luyện kim” mà bản lĩnh thứ hai “Có thể gây ra đại hỏa” thì hoàn toàn không nhắc đến.

Hỏa đạo nhân như trút được gánh nặng, Tống Dương cũng cúi đầu mỉm cười, Hồ đại nhân vâng mệnh đi sứ cũng không phải là Phong Long để mù quáng tín nhiệm, triều đình Nam Lý tuy nhỏ, nhưng người thông minh tuyệt đối không ít, tuy nhiên nếu xem danh sách những người thông minh nhất, nhất định sẽ có vị trí của Hồ đại nhân.

Sau Hỏa đạo nhân là Tiêu Kỳ, lần này còn không chờ Hồ đại nhân nói, Cảnh Thái đã cướp lời:

- Tiêu Kỳ xem ngựa? Trẫm có nghe nói qua về người, từ Nam Lý có chọn ra một con long mã, rong ruổi một đường uy phong, đáng tiếc, chưa đến Tình thành nó đã chết ở Liễu Thập Đình.

Tiêu Kỳ cắn răng, không dám nói gì, lặng lẽ lui về đội ngũ.

Hồ đại nhân cung kính:

- Bệ hạ thánh minh, con ngựa đó chưa tính là long mã, chỉ là một con ngựa chạy được đường dài thôi, tới Liễu Thập Đình không thể kiên trì được nữa, được tướng quân quý quốc ban thưởng, được nhận sự yên vui, xem như tạo hóa của nó.

Lời lẽ mềm mỏng mà khiến cho người ta nổi giận, Hồ đại nhân lại chỉ Nhị ngốc xếp hàng cạnh Tiêu Kỳ:

- Bản lĩnh của hần là tuần điều, bất kể là linh tước hay chim ưng, đều thần phục một tiếng còi của hần, vì triều kiến bệ hạ, đã cố ý tuyển một đại cầm đặc biệt của Nam Lý ta, cao hơn trượng tám, nặng hơn ngàn cân, trảo võ cương giấp như nắm bông, mổ vỡ đá tảng, nhưng đại điểu này lần đầu mới tới quý quốc, khí hậu không quen, tới Liễu Nhược Đình cũng đã giống như con ngựa kia...

Nói tới đây, lão dừng một lát, không giới thiệu nữa, mà kết thúc luôn:

- Nhờ hồng phúc bệ hạ, hiện giờ sức sinh kia cũng đã khỏe mạnh trở lại.

Nhị ngốc mặt mày nhăn nhó, không hiểu vì sao lão Thừa tướng lại bịa ra chuyện Lưu Ngưu suýt chết, nhưng trên đại diện này ai nấy cũng hiểu ra ý tứ sắc bén của lão... Hung cầm và ngựa đều sắp chết ở Liễu Nhược Đình, tướng quân Yến quốc chỉ dám giết ngựa, không dám làm thương đại điểu.

Hồ đại nhân mắng người Yến là bất nạt kẻ yếu.

Có lẽ đây là trường hợp đặc biệt, Yến đế vẫn chưa giận dữ, nhìn thẳng vào Hồ đại nhân, nhẹ nhàng nói:

- Trước kia cũng nghe nói qua, Tả Thừa tướng Nam Lý trời sinh khôn khéo, không ngờ còn được nghe người kể chuyện.

Hồ đại nhân khom người kính cẩn:

- Bệ hạ tán thưởng, hổ thẹn không dám nhận.

Sau đó đứng dậy chỉ Tống Dương ... Đợi lão giới thiệu xong, sắc mặt Cảnh Thái hiện lên ý cười, có vẻ có hứng thú, hỏi hần:

- Người hiểu cường quốc chi đạo?

Tống Dương xác nhận, ông ta gật đầu:

- Học vấn này thực sự thú vị, người có thể từ Nam Lý ngàn dặm mà đến, chắc hẳn đạo lý cường quốc đã làm rung động Phong Long, đủ thấy thực học.

Sau đó, cũng không nói thêm gì với Tổng Dương nữa, lão nói xuống:

- Cái gì cũng có hai mặt, có âm thì sẽ có dương, nếu người có sở trường về cường quốc chi đạo, hẳn cũng hiểu thông vong quốc chi đạo?

Ý cười của lão càng đậm hơn:

- Trẫm muốn hỏi người một chút, vong quốc chi đạo của người là cái gì? Vong quốc chi đạo của Nam Lý là ở đâu?

Lời vừa nói, Hồ đại nhân biến sắc, chuyển mắt nhìn Tổng Dương, ánh mắt sắc bén, ra hiệu hẳn ngàn lần không thể quá mềm mỏng, nhưng Tổng Dương ứng biến mau lẹ trong cung Nam Lý, tàn nhẫn ở biên quan đã khiến Hồ đại nhân thất vọng, lần này hẳn không trả lời, chỉ khom người đáp:

- Nói việc này là trọng tội mất đầu, tiểu dân không dám.

Cảnh Thái cười ha hả, phát tay:

- Trẫm thứ người vô tội, nói gì cũng vô tội, cứ nói đừng ngại.

Lúc này hiển nhiên ngay cả Thi Tiêu Hiểu tính tình luôn hiền hòa cũng nhú mào lại. Bất Tổng Dương đàm luận vong quốc chi đạo của Nam Lý đã là khinh người hống hách rồi, lại còn thứ cho hắn vô tội.... Tổng Dương là người Nam Lý, muốn nói là Nam Lý diệt vong, cho dù thứ tội cũng là tương lai về nước, quan gia, triều đình Nam Lý thứ tội, đến lượt người Yên thứ tội từ bao giờ? Cảnh Thái kiêu ngạo, ngông cuồng quá lắm!

Tổng Dương vẫn giống như một đứa ngốc không biết tốt xấu, dường như sau khi được Yên đế “thứ người vô tội” bộ dáng lại khá vui vẻ, quay đầu nhìn nhìn đồng bạn, ánh mắt rõ ràng: ta đây không thể không nói.... Hồ đại nhân không thèm nhìn, Tiêu Kỳ cau mày nhú chặt, nhưng A Y Quả lại nháy mắt nhướn mày với hắn.

Cảnh Thái cười ha hả:

- Bảo người nói cứ nói, không cần nhìn này nhìn kia, cần nhớ rõ, đây là Hoàng cung của trẫm, người chỉ cần nghe lệnh của trẫm thôi. Còn nữa, ban thưởng ngẩng đầu, không cần cúi đầu nói chuyện nữa, trẫm không nhìn thấy mặt người.

Tổng Dương thẳng lưng, không do dự, không cần suy nghĩ:

- Vong quốc chi đạo thiên thiên vạn vạn, nhưng mất nhanh nhất, hoàn toàn nhất, không thể xoay sở nhất, chỉ có một.

Cảnh Thái vui vẻ:

- Nói!

- Nam Lý ở phía nam, tây có Thổ Phiên hổ ngoạ, bắc có Đại Yên bệ hạ hùng cứ, thực lực của một mình Nam Lý so với hai nước láng giềng còn kém cỏi nhiều lắm... Mà Thổ Phiên và Đại Yên lại gần nhau, Đại Yên muốn thắng thực ra không hơn Thổ Phiên, năm nước Trung thổ, Đại Yên làm đầu.

Tổng Dương đột nhiên chuyển hướng khen Đại Yên.

Nói đến các nước kia, quan viên ba nước kia không thèm giấu bất mãn gần như cùng lúc lạnh lùng hừ một tiếng, Cảnh Thái cười:

- Chỉ nói Nam Lý các người là đủ rồi, không cần nhắc đến các nước khác.

Tổng Dương lắc đầu:

- Thế nào cũng phải nhắc. Nếu không Nam Lý mất không đủ nhanh.

Giọng nói cũng nhanh hơn:

- Vong quốc chi đạo của tiểu dân rất đơn giản, chính là dùng trứng gà đập tảng đá, chính là tảng đá mạnh nhất, cứng nhất... Dồn hết binh sĩ Nam Lý ra Chiết Kiều Quan, bắc đánh thiên hạ đệ nhất Đại Yên, bằng

một Nam Lý nhỏ nhỏ có thể có bao nhiêu binh? Có thể có bao nhiêu tướng? Có thể đánh được mấy trận? Có thể kiên trì được mấy ngày? Trận này Yến tất thắng, Nam Lý tất bại, khói lửa lướt qua thi hài khắp nơi, sau một hồi ác chiến, Nam Lý không còn nam đinh, Hoàng tộc bị giết, ngân lượng tiêu hao gần như không còn, từ nay về sau vĩnh viễn không còn đường xoay xở, Nam Lý sẽ mất sạch sẽ.

Nói xong, Tống Dương bỗng nhiên mỉm cười, Hồ đại nhân cũng muốn cười, nhưng lão không dám, Yến đế không ban cho lão vô tội... Dựa theo như chủ ý của tên khốn kiếp này, Nam Lý đích thực là diệt vong tới đây, nhưng Đại Yến thì sao?

Nam Lý có yếu nữa cũng vẫn là một nước, năm nước Trung thổ cân bằng, rõ ràng cần một phần của Nam Lý, nếu thực sự đại chiến như vậy, cho dù không làm ảnh hưởng đến căn cơ Địa Yến, cũng có thể quấy cho quân chính của lão đại loạn, mà Thổ Phiên, Khuyển Nhung chưa chắc sẽ bỏ qua cơ hội...

Học vấn một đời này, Tống Dương không học được bao nhiêu, nhưng Tống Dương phải cãi lại... Người muốn hỏi ta diệt vong chỉ đạo của ta sao? Tốt, diệt vong chỉ đạo của ta là liều mạng với người.

Có trọng thần Yến quốc bước nhanh ra, chỉ chỉ chửi mắng Tống Dương:

- Tiểu tử lời nói ngông cuồng...

Có người dẫn đầu, các quan Yến khác đều the thé mắng chửi, Tống Dương cũng không để tâm, chỉ khom người nói với Cảnh Thái:

- Tiểu dân xin tạ ơn bệ hạ đã ban thưởng phát ngôn bừa bãi mà vẫn vô tội.

Nói xong bước lui về sau, ngồi vào đội ngũ.

biglove

127. Chương 38: Đánh Cuộc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 38: Đánh cuộc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nhất phẩm lỗi bị lùi lại, lần này lên diện chỉ là đi qua sân khấu, trước đó Tống Dương còn không nghĩ tới hôm nay phải làm gì, càng không nghĩ tới sẽ chống đối với Cảnh Thái. Thực lực hai bên chênh lệch quá xa, cái gì là báo thù cái gì là chịu chết hẳn phân biệt rất rõ ràng.

Tống Dương không khiêu khích, Cảnh Thái lại tìm việc. Có lẽ đây là kẻ thù trời sinh, đã sớm định gặp mặt tất không thái bình.

Cảnh Thái ban cho Tống Dương kim bài “Nói gì cũng vô tội”, nhưng không ban cho hắn “Không nói gì cũng vô tội”, trong điện Kim Loan người khác nói về vong quốc chỉ đạo của nước mình, vị Hoàng đế trong cung Phượng Hoàng của Nam Lý sao có thể tha cho Tống Dương. Trước sau đều là đường chết, Tống Dương muốn sống cũng chỉ có một cách liều mạng với người.

Ánh mắt xuyên qua chuỗi ngọc trên mũ miện, Cảnh Thái đang nhìn thẳng Tống Dương.

Tống Dương mới được ban “Điện thượng ngang” (giữa điện không cần cúi đầu) ngênh đón ánh mắt của Cảnh Thái, tặng cho Yến đế một nụ cười thoải mái, khoái trá, hiền lành đáng yêu.

Cảnh Thái là kẻ điên cuồng, nhưng ông ta không phải một kẻ điên thực sự, ông ta dám không chút phong độ không mời Nam Lý vào lễ yến trong cung, cũng không thể trước mặt các sứ đoàn khác nói không giữ lời, lập tức trị tội Tống Dương. Nhìn nhau một lát, Cảnh Thái phất tay, gật đầu với hắn:

- Nếu Nam Lý thiện động đao binh đích xác sẽ rước tới tai bay vạ gió. Các người hiểu được đạo lý này là được.

Chỉ cần hiểu ý tứ của lời nói, không cần nghĩ tới ẩn ngữ trong đó, Cảnh Thái nhẹ nhàng kết luận, không có hứng tiếp tục tìm hiểu bản lĩnh các vị kỳ sĩ Nam Lý khác nữa, chuyển đề tài:

- Chư vị đã vào cung gặp nhau, đài cao đã khởi, ngàn mong vạn đợi năm nước Trung thổ lựa chọn ra được tuyệt đỉnh võ sĩ, nhất phẩm lỗi trong thiên hạ.

Cuối cùng cũng nhắc tới chủ đề chính, tinh thần võ sĩ, sứ giả các nước đều khẽ run lên, mà giọng điệu Cảnh Thái cũng không nhanh không chậm, không có chút ý hưng phấn:

- Trời cao chứng giám, thiên hạ nhất phẩm, đây là việc trọng đại chưa từng có ở Trung thổ, trẫm lại cảm thấy có chút tức giận. Chỉ là ước lỗi, luận võ, nhưng không giống điềm tốt chút nào, nào khác gì những kẻ dân phu thô kệch xé áo nhau?

Cảnh Thái cười cười:

- Trẫm muốn hỏi chư vị một chút, có muốn đánh bạc một ván không?

Lão vẫn không quên chiếu cố tới Nam Lý, quay đầu nói với Hồ đại nhân:

- Nam Lý không phải võ sĩ, sẽ không đặt cược được.

Hồ đại nhân buông lỏng tâm can, các nước khác đánh cuộc thế nào cũng được, chỉ cần Nam Lý không sao là được rồi.

Cảnh Thái hơi nghiêng nghiêng người về đằng trước, ánh mắt nhìn sứ giả hai cường quốc Thổ Phiên, Khuyển Nhung, lại cười:

- Trẫm nghĩ thế này, tiền đặt cược đại khái thôi, chư vị xem có được không.

Lão vươn tay chỉ vào một cái bảng :

- Tiền ba triệu quan, quyền mười vạn thất, trâu dê ngựa mỗi thứ một vạn con.

Ngẫm nghĩ một lát, lại hỏi sứ giả Hồi Hột:

- Trâu dê nước các người ít, có thể dùng lạc đà cho đủ số, một con lạc đà tính là sáu con dê hoặc hai con trâu, có được không? Trẫm cũng không rõ lắm. Cái này có thể thương lượng lại cho tốt.

Ba triệu quan tiền chính là ba triệu lượng bạc, so với Nam Lý còn ít tuổi, tiền đặt cược lớn như thế bất kể thế nào Phong Long cũng không dám đánh cuộc, bởi vậy trong Yến cung, Hồ đại nhân càng cảm thấy trước đó mình đề nghị chọn lựa kỳ sĩ phó lỗi là một ý tưởng cực kỳ anh minh, giờ chỉ cần xem diễn trò là được rồi.

Nhưng khoản đặt cược này đối với Yến quốc mà nói chỉ là một phần thôi, tuy không phải số nhỏ nhưng cũng có thể lấy cho ra. Ba cường quốc khác cũng thế, giữa Kim Loan điện không tiện chần chừ, giá đó cũng không cần về nước xin chỉ thị, khê cần mỗi nói mình có thể làm chủ.

Đoàn sứ giả Thổ Phiên trước đó đã bị người Hồi đánh, hận không thể khẩn trương mở lời để dừng sĩ bốn quốc lên đài báo thù, mở miệng đầu tiên:

- Khoản đặt cược này chấp nhận, viết giấy làm...

Mới nói được nửa câu, Cảnh Thái liền xua tay ngắt lời, cười nói:

- Đừng nói vội, trẫm còn chưa nói xong, tiền đặt cược này cũng chỉ là vàng bạc tục vật, các người đều là đại biểu cho Hoàng đế bốn quốc, đã là hoàng gia đánh cuộc, sao không thể đánh cuộc bằng giang sơn!

Sứ giả Thổ Phiên sững sốt, bật thốt lên:

- Giang sơn? Đánh cuộc thế nào?

Cảnh Thái vùng mạnh tay, vỗ mạnh long y vang lên ba tiếng:

- Thì đánh cuộc thiên quan của Thổ Phiên người, Đoạn Giác Nhai!

Lão chuyển ánh mắt chỉ đoàn sứ tiết Khuyển Nhung

Đánh cuộc Bạch Đầu Sơn, Phong Sa Ải của người!

Lão lại chỉ người Hồi Hột:

- Còn có Liệt Hỏa Thành, Nguyệt Nha Cốc của người.

Mỗi một nơi lão nói đều tựa như Chiết Kiêu Quan của Nam Lý vậy, đều là biên quan trọng yếu của mỗi nước, dựa vào nó để ngăn cản nước khác xâm lược, những hùng quan đó không phải giáp với Yến quốc, nhưng đối với bốn quốc mà nói, không thể nghi ngờ quan trọng như con mắt.

Cảnh Thái đuổi cả người, dựa vào long ý, chỉ chỉ vào cái mũi của mình:

- Tiền cược của Yến quốc cũng không ngoại lệ, trầm xuất ra hai quan Yến Văn, Gia Dục, còn cộng thêm một tòa Tinh thành này nữa! Ha ha, các người xem như lời rồi đấy!

Ha ha, các người được lợi rồi đó.

Lời vừa nói ra, cả Kim Loan điện vốn đang xao động bất ngờ ồ cả lên, vốn đặt cược này trước đó các trọng thần Yến quốc cũng không biết, một hồi lòi dãi, lão muốn lòi cả biên quan ra đánh cược, lại còn chồng thêm cái Kinh đô, trước không nói đánh cuộc được hay không, hay sau này đánh cuộc thua có thể quyết nợ không, chỉ cần đề nghị lúc này của Cảnh Thái cũng đủ kinh thế hãi tục.

Nhưng vốn đặt cược của Cảnh Thái không chỉ có vậy:

- Hiện tại tiền đặt cược có giang sơn rồi, giờ thêm một chút long huyết mạch (con cháu của rồng) thì sao nhỉ? Dưới gối của trẫm lớn nhất là Đại Hoàng tử còn chưa tới mười chín tuổi, còn sống tổng cộng mười bảy người con trai, chọn ra một, sẽ đem đi đặt cược! Cụ thể là người nào các người tự chọn!

Vừa dứt lời, dưới Kim Loan điện vừa ồ lên bàn tán đột nhiên lặng đi, ai nấy đều biết Cảnh Thái điên, nhưng không ai ngờ lão lại điên đến mức đó, biên quan, kinh đô, cộng thêm một vị Hoàng tử, đều bị lão quăng cả vào chiếu bạc!

Mắt thấy trên điện ai nấy đều nhìn mình kinh ngạc, Cảnh Thái cười ha hả, ánh mắt cổ chấp điên cuồng, giơ tay phất qua đoàn sứ giả Thổ Phiên, Khuyển Nhung, Hồi Hột, giọng điệu kiêu ngạo ngông cuồng:

- Trẫm dùng long tử của mình đánh cược với hoàng nhi nhà các người, có dám hay không? Có dám cuộc hay không?

Ai dám đồng ý?

Có thần tử nào dám thay Hoàng đế đánh cuộc giang sơn, đánh cuộc cả con Hoàng đế?

Sứ giả ba nước đều ngây tại chỗ, ngay cả Hồ đại nhân không liên quan tới cũng bị dọa đến trợn mắt há mồm, một vị trọng thần Yến quốc cẩn thận bước lên nửa bước, hít một hơi dồn hết dũng khí đang muốn mở miệng khuyên bảo, đột nhiên Cảnh Thái chỉ vào ông ta:

- Nói một tiếng, tru cứu tộc!

Uống một ly rượu, Cảnh Thái lại cười to, nói với thái giám trước điện:

- Truyền ra ngoài, trẫm muốn dân chúng Tinh thành đều biết tiền đặt cược của trẫm.

Đảo mắt tin tức được truyền ra ngoài cung, tất cả tiền đặt cược của Yến đế đều được tuyên bố, tiếng kinh hô lại càng nhiều hơn, đến cuối cùng thành loạn hô ồn ào, ai nấy đều bàn luận việc này, ai nấy đều kinh động vạn phần.

Đương nhiên không ngờ, đương nhiên cảm thấy Vạn tuế gia điên cuồng, nhưng trong sự điên cuồng này còn có sự kiêu ngạo, ngông cuồng, chứ phải một loại bệnh tâm thần. Có người còn phản chấn hỏi thái giám tuyên sự:

- Xin hỏi công công, đám mọi rợ có dám đồng ý đặt cược không?

Thái giám tuyên sự hiển nhiên có tu vi, nghe vậy đáp:

- Lúc này Vạn tuế gia đang ở trong Kim Loan điện hỏi bọn chúng có dám hay không.

Lại cao giọng, dồn hết tu vi, đỏ mặt hỏi to:

- Có dám hay không?

Trong đám người hiển nhiên có người của triều đình an bài, lại càng có người muốn gây chuyện, trong tiếng cười to tất cả đồng thanh lập lại, cảm xúc lây lan, người hô to càng lúc càng nhiều, đảo mắt đã thành một tiếng gầm lớn, hỏi đi hỏi lại một câu:

- Có dám hay không? Có dám hay không?

Vạn dân đánh trống reo hò, tiếng kêu gào vượt cả cửa cung, vọng vào tận trong Kim Loan điện, Cảnh Thái cao cao tại thượng nghe được cười ha hả.

Cứ thế thật lâu sau lão mới khôi phục lại bình thường, ý cười vẫn còn trong mắt, nhìn sứ giả ba nước:

- Tự gửi thư về nước hỏi Hoàng đế nhà các ngươi đi, chờ các ngươi. Lôi sự hôm nay kéo dài tới thu, thời gian bốn tháng, cũng đủ để báo tin về rồi. Việc này không bắt buộc. Nếu không đánh cuộc xin mời dẫn đội về nước, chỉ đánh cuộc mới được tham gia nhất phẩm lộc.

Sứ giả ba nước đều gật đầu, Tống Dương thầm cân nhắc, chẳng lẽ việc mình làm trước đó chính là nguyên nhân trực tiếp khiến cho Yến quốc phải lùi lại nhất phẩm lộc? Rất nhanh hần phủ nhận. Tiền cược Cảnh Thái đưa ra căn bản không thần tử nào dám đứng ra nhận, mặc dù có nắm chắc phần thắng đi nữa, cũng không ai dám thay mặt quốc quân đáp ứng, đương nhiên cũng không thể lập tức luận võ.

Mà Cảnh Thái lại đưa ánh mắt nhìn Hồ đại nhân:

- Nếu Hồ đại nhân có thể ở lại thì tốt nhất, trăm rất mong tới mùa thu kỳ sĩ Nam Lý lên cao đài, tới đó nhất định sẽ thể hiện bản lĩnh thần kỳ của chư vị kỳ sĩ.

Dù sao cũng không cần đánh cuộc, lên đài còn có thể dương oai cho Nam Lý, Hồ đại nhân đương nhiên gật đầu đồng ý.

Chuyện trên điện được báo ra ngoài cung, tiếng quát hỏi “Có dám hay không” lập tức biến thành tiếng hoan hô oanh dũng, man di không một ai dám đứng ra đáp ứng, đều phải về xin chỉ thị phiên chủ, đây cũng chỉ là chuyện bình thường, nhưng trong mắt dân chúng Tình thành đã sớm trở thành yếu thế. Nếu không vì sao không dám lập tức đáp ứng, lập tức lên đài luận võ?

Việc này đảo mắt đã truyền khắp toàn thành, là một đề tài nóng hổi khắp đường lớn ngõ nhỏ, nhất phẩm lộc vô cơ bị lui lại vốn là một chuyện rất cụt hứng, qua mấy câu ăn nói diên diên hùng hùng của Cảnh Thái trở thành việc trọng đại ủng hộ lòng người cường quốc.

Mà Hoàng đế đã dám chông tiền cược lớn như thế không thể nghi ngờ đã nắm chắc phần thắng, Đại Yến đã sớm nên khuất phục man di.

Trên Kim Loan điện, sau khi nói ra nói vào mấy câu vô nghĩa nữa, Cảnh Thái phát phát tay ra hiệu cho mọi người tản đi, bản thân mình cũng đứng dậy đi vào sau điện. Từ đầu tới cuối, ánh mắt Tống Dương vẫn chăm chú găm trên người Cảnh Thái, nhưng lão không quay lại nhìn hần. Trong mắt lão, căn bản không có Tống Dương này.

Mới vào hậu điện, Cảnh Thái liền nhíu mày, chuyện hôm nay không giống như trước kia, lão bước vào lập tức có tiểu thái giám tới đón, Cảnh Thái chuyển mắt một cái nhìn một tiểu thái giám cách đó không xa đang ngồi ngơ ngẩn trên đôn.

Tâm tình Cảnh Thái không tồi, không mở miệng trách phạt, cười hỏi:

- Con sâu kia, nghĩ cái gì thế? Nhớ nhà à?

Tiểu thái giám này chính là người kế nhiệm cho Tiểu Đậu Tử đã bị giết chết diệt khẩu, mới mười tuổi, nhìn thông minh đáng yêu, trên trán có một vết bớt như một con sâu rơi xuống, bởi vậy Cảnh Thái đặt luôn cho nó cái tên hiệu, bình thường vẫn gọi là Tiểu Trùng Tử.

Tiểu Trùng Tử lúc này mới giật mình tỉnh dậy, vội vàng tiến lên đón:

- Có thể hầu hạ Vạn tuế là phúc khí của nô tài, nô tài không dám nhớ nhà. Chỉ là vừa nghe xong Vạn tuế gia đặt cược lòng sợ đến nhảy thót lên, nên thất thần.

Cảnh Thái hưng trí càng tăng, vừa cởi áo rồng vừa nói:- Dù sao cũng không đem người ra đánh bạc, người sợ cái gì?

Tiểu Trùng Tử mới ở gần Hoàng đế không lâu vẫn còn hơi căng thẳng, lắp bắp đáp:

- Không phải nô tài sợ hãi, mà nghe tới tiền cược, đánh cuộc giang sơn, đánh cuộc Hoàng tử, nô tài đã bị sự dũng cảm của Vạn tuế gia làm cho thất thần.

Cảnh Thái mặt rồng rạng rỡ cười ha ha:

- Đâu chỉ là người, các sứ giả phiên tử ở đây có ai là không ngây ra? Lúc ấy trăm nhìn rất vui, suýt nữa đã thốt ra: chồng thêm một thứ nữa, dùng Hoàng hậu của trăm đánh cuộc với nương nương man di!

Tiểu Trùng Tử hoảng sợ luống cuống tay chân, nhận lấy áo rồng Hoàng đế cởi xuống, nhặt mấy thứ linh tinh không dám tiếp lời. Còn Cảnh Thái sau khi cười to lại nhíu mày, cẩn thận cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng mới thở dài lẩm bẩm:

- Mẫu nghi thiên hạ thật không thể dùng để đánh cuộc.

Vừa nói vừa lắc đầu như thể không thể đánh cuộc lão bà khiến cho lão thực sự tiếc nuối.

biglove

128. Chương 39: Người Đứng Là Phú Ông Giàu Có

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 39: Người đứng là phú ông giàu có

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương đi theo đội quan quay về Dịch quán, Hồ đại nhân cố ý tìm một cơ hội, dùng lời bóng gió khen hần vài câu, trên Điện hần phải nói đến “việc mất nước” của Cảnh Thái, tuy không nói là cao minh, nhưng ít nhất không làm mất đi khí phách của Nam Lý. Nói rất ít nhưng Tổng Dương cuối cùng vẫn nhắc những lời ngỗ nghịch “Nam Lý ắt diệt vong, Hoàng Đình bị giết, từ chỗ Hồ đại nhân chung quy không thể đi tới chỗ của hần khen hần một câu thật lòng “nói rất hay”.

Đối với những chuỗi biến cố xảy ra trên Điện ngọc ngày hôm nay, các kỳ sĩ Nam Lý cũng rất hưng phấn, thấy những người náo nhiệt chưa bao giờ ngại việc lớn, chàng một câu tôi một lời tranh luận rất vui vẻ, duy chỉ có Tổng Dương, không chút quan tâm tới những việc này, sau khi trở về Dịch quán đóng cửa tĩnh tâm tĩnh dưỡng.

Cùng lúc khi Tổng Dương trở về dịch quán, sứ đoàn của dân tộc Hồi Hột cũng trở về chỗ ở, Chủ quản đem tất cả những chuyện lớn nhỏ trên điện hồi báo lại với Tát Mạc Nhĩ Hãn, đánh cuộc Hoàng Tử những chuyện này lại càng phải nói, cùng lắm thì Tát Mạc Nhĩ Hãn tự mình áp lên, có thể “đánh cuộc giang sơn”, Vương tử không thể làm chủ được rồi, lúc này lệnh cho chủ quản chuẩn bị khởi hành về nước xin chỉ thị của Khả Hãn, việc rất lớn, chỉ gửi thư về e là nói không rõ.

Tiếp đó, Tát Mạc Nhĩ Hãn lại nói với chủ quản:

- Đánh Lô lù lại cũng được, hai việc này hôm nay người phải làm xong cho ta: Nói với Mạch Dịch Giang, Khố Nạp, A Hạ ba người bọn họ thu dọn hành lý, chuẩn bị theo ta khởi hành; ngoài ra tìm một người hóa trang tới, bốn người chúng ta đều phải cải trang tướng mạo thành người Hán.

Ba người gã điểm tên là những bản lĩnh cao nhất trong số mười người Hồi Hột, trong đó A Hạ là phụ nữ, mẫu thân là người Hán, tinh thông tiếng Hán. Dân tộc Hồi Hột ở Tình thành cũng có tai mắt và cơ sở ngầm, trong đó không ít người tài hoa, muốn cải trang không phải chuyện khó.

Hai việc này đều không khó, nhưng Chủ quản lại có chút chần chừ:

- Trước khi truyền thư cho Khả Hãn, lệnh cho Nhất Phẩm Lôi mời ngài về nước. Còn có sức khỏe của người.. Người muốn đi đâu?

- Đi đâu người không cần biết, ta không thể không đi.

Tát Mặc Nhĩ Hãn lắc đầu:

- Thân thể không ngại việc, càng ngày càng khỏe, thuốc của Tống Dương dùng được. Sau khi người quay về nói với Phụ Hãn, nói là ta phải đi tìm một bảo vật, nếu có thể lấy được, Thổ Phiên và Khuyển Nhung chắc chắn sẽ chết hết.

Nói xong, y lại vẩy tay, giục nói:

- Mau đi làm, hành trình lần này của ta ngoài Phụ Hãn ra, không thể tiết lộ.

Chủ quản lập tức lấy tên của Thánh hỏa để thề độc, không hỏi thêm gì nữa, đi xuống thay Vương tử chuẩn bị.

Tống Dương nghỉ trong dịch quán, cho tới tận khi trời tối mịt, hãn mới đi ra, tới Phong Nguyệt Phương thăm Lý Minh Kỳ.

Sau khi gặp mặt, hãn nói thẳng vào vấn đề:

- Muốn nhờ Lý đại gia giúp ta tìm hiểu một vấn đề: Quốc Sư đang ở Tình thành sao?

Bất ngờ, Lý Minh Kỳ liền lắc đầu từ chối:

- Không nghe ngóng được. Quốc Sư là người thần bí, hành tung khó lường, đừng nói ta, năm đó ngay cả Tạ Bàn Tử sống lại, lại thống lĩnh Thường Đình Vệ của y, cũng không thể thăm dò được hành tung của Quốc Sư, việc này người bỏ đi.

Vừa nói hai câu này, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Cố Chiêu Quân không mời mà đến, sau lưng lão còn có một thiếu nữ ăn vận như nha hoàn, không cần hỏi, đây là thị nữ chuẩn bị nước chè cho Lão Cố. Chỉ là lần này đi cùng tới không phải là “Đại Cửu”.

Cố Chiêu Quân vừa thấy Tống Dương cũng có mặt, liền cười nói:

- Thật tốt, vừa rồi ta còn đưa tin tới Nam Vinh, để người tới đây gặp mặt.

Nói xong, cũng không cần chủ nhà tiếp đón, tự tìm một cái ghế ngồi xuống:

- Thật không ngờ, còn tưởng rằng hôm nay người có thể lấy về được Long Tước, không ngờ Nhất Phẩm Lôi lại trì hoãn.

Tống Dương lắc đầu, ngữ khí nhẹ nhàng:

- Không vội ở đây hơn trăm ngày này, thêm vài tháng nữa, vừa hay ta có thể làm một số việc.

- Việc phóng hỏa?

Cố Chiêu Quân khơi mào.

Lý Minh Kỳ cũng cười tiếp lời:

- Phải nói là, một trận đại hỏa, cần chuẩn bị vài tháng, không có gì ngạc nhiên.

Tống Dương đột nhiên cười, nhìn Cố Chiêu Quân nói:

- Ta nói cho ông biết, ta thật sự không thích Nam Vinh.

Nói rồi, liền quay sang nhìn Lý Minh Kỳ nói:

- A Y Quả cũng vậy.

Nam Vinh và A Y Quả, một người là tâm phúc của lão Cổ, một người là tướng tài, có hai nàng ở bên cạnh, Tống Dương cũng không muốn giấu diếm chuyện gì.

Những tình tiết chuẩn bị có liên quan tới việc “hỏa thiêu Yến cung”, Lý, Cổ hai người này tìm hiểu e là tỉ mỉ hơn nhiều so với Tống Dương.

Hồng hồ ly và lão cáo già cũng nhìn nhau cười, đều có bộ dạng rất vui vẻ, Lý Minh Kỳ nói trước:

- Ban đầu thật không ngờ, bên cạnh người vẫn còn có kỳ tài hỏa đạo nhân này, đúng là kỳ tài, ông tốt nhất nên để bụng một chút, đừng để người khác cướp mất.

Nói xong, trán hơi chuyển động, ánh mắt phiêu du nhìn Cổ Chiêu Quân. Lý Minh Kỳ dù sao cũng là phó đẳng, tính ra ngay cả nàng cũng là người của Tống Dương, tự nhiên lại không thể cùng Tống Dương cướp người nữa.

Cổ Chiêu Quân vẫn cười ha hả, lắc đầu:

- Yên tâm, những việc như đục khoét thế này ta nhất định không làm, hơn nữa dựa vào hỏa đạo nhân này, còn không đáng khiến cho ta và các người làm một trận náo động.

Sau đó lão lại chuyển chủ đề về việc phóng hỏa:

- Tống Dương, chớ nói ta không nhắc nhở người, ngọn lửa này rất đắt, người phải chuẩn bị trước tiên, một khoản ngân lượng đáng kể.

Tống Dương không hiểu ý này:

- Tiền? là ý gì ?

- Hỏa đạo nhân không phải nói, ngọn lửa này là từ ngoài vào trong đốt cháy mọi thứ sao?

Cổ Chiêu Quân liền hỏi lại, đợi sau khi Tống Dương gật đầu, lão mới nói tiếp:

- Đó là nói phải đốt lửa vây quanh ngoài hoàng cung trước. Người xem xem kiến trúc bốn phía xung quanh Hoàng Cung đều là cái gì? Lầu canh thông thiên, chung tháp Chu tước, Đệ tử muôn đời, chỗ nào mà không đề phòng xâm chiếm nghiêm ngặt, người tới những chỗ đó phóng hỏa, e cũng không đơn giản như vào Hoàng cung thiêu đốt.

Nói xong, Cổ Chiêu Quân quay lại dặn dò thị nữ phía sau:

- Bản đồ đâu?

Thị nữ rút ra một tấm bản đồ các con đường trong Tỉnh Thành rất tinh tế, bày ra trước mặt Tống Dương, thật ra không cần xem bản đồ Tống Dương cũng có thể hiểu rõ đối phương nói rất đúng.

- Tuy hiện giờ hỏa đạo nhân vẫn còn đang ở trong cung thiết kế xung quanh, nhưng không khó nghĩ, sau này gã còn phải tiến sâu thêm một bước, đem phạm vi phóng hỏa đẩy sâu thêm một chút. Lấy ví dụ, giả dụ một trong những chỗ bị thiêu cháy trong Hoàng cung là tháp chuông Chu Tước, nhưng lại không có cách nào lên vào tòa tháp này để phóng hỏa, vậy phải làm sao? Chỉ có dựa vào cách cũ, coi ngọn chung tháp này giống như Yến cung, rồi lại chọn điểm bên ngoài.

Cổ Chiêu Quân cất cao giọng nói, thị nữ phía sau nhu thuận, liền huých nước trà vào lão.

Luận võ mồm, Cổ Chiêu Quân tiếp tục nói:

- Cho nên, địa điểm phóng hỏa, dần dần khuếch tán ra ngoài, mỗi một chỗ phóng hỏa chúng ta đều có thể phái người dễ dàng đi đốt. Không ngoài một số địa điểm dân cư trọng yếu. Cụ thể có thể có bao nhiêu, bây giờ nói không tốt, một trăm nhà, hay ba trăm nhà, hay là tám trăm nhà? Dù sao những nơi người phải đốt, tuyệt không thể ít.

Tống Dương cười khổ nhú mày, thất quái bất nhiều mà Lão Cổ nói, nhưng đạo lý này vẫn có thể hiểu được, ngọn lửa này cũng giống như một “ngọn tháp vàng”, phải tầng tầng tiến lên, tiến lên từ đáy cho tới ngọn,

trước tiên là mấy trăm hộ dân bên ngoài, châm lửa các cửa hàng, kết cấu của hỏa thế phải tàn phá đến nha môn, từ đường, tháp cao ở xung quanh hoàng cung, sau đó mới có cơ hội cháy vào Hoàng Cung.

- Không nói hỏa lão đạo, Quý cốc bọn họ cũng ngồi suy tính, chỉ nói ngọn lửa cuối cùng. Hỏa đạo nhân có thể phóng hỏa, nhưng ngọn lửa này một mình lão cũng không thể đốt được, mấy trăm ngọn lửa, đợi khi lão đi đốt ngọn lửa thứ mười mấy, ngọn lửa đầu tiên chắc chắn sớm đã bị tắt rồi. Cho nên phải chuẩn bị trước, không chỉ phải chuẩn bị người, còn phải chuẩn bị củi gỗ chồng chất, dần dần dự trữ dầu hỏa, đến lúc đó, lệnh một tiếng, tất cả đồng thời châm lửa. Nhưng không quản là nhà, cửa hàng của ai, bọn họ có thể dễ dàng chuẩn bị những cái này?

Điều khó nói nhất rõ ràng là đã nói rồi, ngữ khí của Cố Chiêu Quân nhẹ nhàng không ít:

- Biện pháp thỏa đáng nhất, chính là để hỏa đạo nhân chọn nơi tốt mua hết toàn bộ, đây mới có thể dễ chuẩn bị... Ta nói ngọn lửa này cực đắt, không sai chứ?

Giờ càng già càng cay. Việc phóng hỏa này những thông tin mà Cố Chiêu Quân tìm hiểu được nhiều hơn nhiều so với Tống Dương, nhưng lão nghĩ cũng rất sâu xa, muốn thành việc lớn, thế nào cũng phải chuẩn bị một lượng ngân lượng nhỏ.

Khi Tống Dương vui vẻ phục tùng, hơi lạnh lùng nói:

- Phải dùng bao nhiêu tiền?

Nói xong, không đợi đối phương trả lời, hần lại hỏi Lão Cố:

- Ông có thể mượn cho ta bao nhiêu?

Cố Chiêu Quân liền lắc đầu:

- Ta là tá điền.

Lý Minh Kỳ rõ ràng không đợi Tống Dương hỏi, liền nói thẳng:

- Lực lượng cần để phóng hỏa ta có thể giúp người, nhưng là tiền..có thể mua được mấy trăm gian nhà, cửa hàng ở Tỉnh Thành, ta nếu có nhiều tiền như vậy, còn làm phản tác dụng, còn phải mở Thanh lâu sao?

Cố Chiêu Quân lại cười ha hả:

- Ta cũng không phải không giúp, người nghĩ xem, trong Tỉnh Thành đột nhiên có một khoản tiền lớn bố trí, trong một tháng ngắn ngủi điên cuồng bố trí, nhất định sẽ khiến mọi người chú ý. Việc này ta có thể giúp người làm, bảo đảm không nói một tiếng, không để người ngoài phát hiện. Quan trọng vẫn là.. người có tiền sao? Nếu không có tiền, sớm đã rút lui rồi, một là khiến hỏa đạo nhân đỡ bận việc, hai là cũng đỡ phải đợi đến khi than thở, không duyên cớ thất vọng.

Tống Dương nhú mày, do dự, trầm tư, một lúc lâu sau, từ trong ngực rút ra một viên bảo thạch mắt mèo:

- Người xem cái này đáng tiền không?

Vưu Thái Y để lại cho hần một thùng bảo bối, Tống Dương chọn viên mắt mèo này làm kỷ niệm, luôn mang theo người.

Thị nữ đỡ lấy bảo thạch, đặt vào lòng bàn tay lão Cố. Bàn tay mềm mại trắng nõn, nâng viên bảo thạch rực rỡ, vẻ đẹp nói không lên lời.

Cố Chiêu Quân còn quan sát một lúc, mới gật đầu với Tống Dương:

- Thượng phẩm, nhưng một viên này, còn kém xa quá, trừ phi người có nhiều.

Tống Dương lấy lại bảo thạch, nói:

- Khoảng một hòm, không phải đều là bảo thạch, còn có ngọc bích và v.v.

Cố Chiêu Quân hơi kinh ngạc, cười nói:

- Hóa ra người mới là phú ông lớn, hòm bao cân?

- Đem người đóng gói không vấn đề.

Nói xong, Tống Dương lại đánh gia thân hình của nha hoàn kia, tiếp tục nói:

- Nếu chen chúc, hai người có thể cắt vào rồi.

Cố Chiêu Quân thật sự rất kinh ngạc, thốt lên:

- Thùng quan tài lớn như vậy sao?

Tống Dương cười, gật đầu:

- Không biết quan tài dài bao nhiêu, nhưng dài hơn nhiều so với quan tài bình thường.

Lần này đến lượt Cố Chiêu Quân khí lạnh ứ đọng, quay đầu nhìn Lý Minh Kỳ, sắc mặt của người kia cũng rất lạ thường, dường như đang hỏi hặn “ sớm biết hẳn có tiền như vậy, sẽ không chiết khấu cho hẳn.

Sau khi sự kinh ngạc qua đi, Cố Chiêu Quân cúi đầu trầm tư, khi mở miệng nói về mặt rất trịnh trọng, toàn bộ không có chút bình tĩnh thoải mái nào, nói thật với Tống Dương:

- Một thành.

Dừng lại một lát, cũng không cần Tống Dương đặt câu hỏi lão liên giải thích:

- Nếu thật sự có châu báu lớn như vậy, sẽ đủ dùng, luân chuyển châu báu, vẫn là qua tay ta, nhưng ta muốn lấy một phần tiền thù lao.

Nói xong, giống như lại sợ Tống Dương không đồng ý, Cố Chiêu Quân bổ sung nói:

- Luân chuyển cũng không phải chuyện dễ, giá của báu vật không xác định, lượng nhập lớn như vậy, giá cả nhất định sẽ giảm mạnh, người lại không có nhiều thời gian đi mua. Ta có một con đường, không dám nói kiếm được, nhưng ít nhất sẽ không bị lỗ, cuối cùng vẫn vào tay người, so một thành kia với tiền đi thuê còn lợi hơn nhiều lắm; hơn nữa, lai lịch của những đồ này không rõ, tùy tiện lấy ra không chừng sẽ gặp đại họa, cũng chỉ có ta mới có thể sắp xếp ổn thỏa. Một thành tiền thù lao, đã là giá thỏa đáng lắm rồi, ngay cả con trai ta đến tìm ta, cũng không thể thấp như vậy.

Những lời nói vừa rồi đều rất xuôi tai, hơn nữa một thành tiền thù lao, so với giá mà kiếp trước Tống Dương “rửa tiền” thực sự rẻ lắm rồi, nhưng cuối cùng một câu thực sự hơi không tự nhiên. Nhưng những lời Cố Chiêu Quân nên nói thì đã nói rồi:

- Còn thuê phòng ở Tỉnh thành, ta cũng phải lấy một thành tiền công, việc này tính nguy hiểm rất lớn, không thể làm không công. Nhưng người cứ yên tâm, ta kiếm tiền chỗ sáng, không quan tâm bảo bối luân chuyển hay là thu nhà mua đất, đều không lấy tài sản của người.

Tống Dương thoải mái gật đầu, thậm chí vẫn không quên nói thêm một câu với Cố Chiêu Quân:

- Đa tạ, đội ơn.

Nói xong chuyện kinh doanh, thần sắc của Cố Chiêu Quân lại thoải mái một chút, cười nói:

- Tạ ơn gì chứ? Ta kiếm sống, ta kiếm tiền, là điều đương nhiên, không cần cảm tạ.

Tống Dương vẫn lắc đầu :

- Không đề cập tới tiền thù lao, chỉ nói người làm chuyện kinh doanh với ta, chính là giúp ta rồi, nhất định phải đa tạ. Huống hồ, tuy ta không hiểu tình hình nhưng cũng có thể rõ ràng, hai thành người muốn, đều rất rẻ.

Cố Chiêu Quân không khách khí nữa, mà chỉ vào a hoàn, có chút đột ngột hỏi Tống Dương:

- Người thấy cô ta thế nào?

- Rất tốt, nhưng....sao lại đổi người rồi, Đại Cửu đâu?

Cố Chiêu Quân bình tĩnh trả lời:

- Người còn nhớ rõ chứ, khoảng năm mới, ta một lần bị ám sát ở Nam Lý. Lúc đó Tiểu Trọng đang đi cùng ta.

Tổng Dương ngạc nhiên:

- Nàng ấy....

Lần đó bị tập kích, Cổ Chiêu Quân bị trọng thương, người bên cạnh bị thương thê thảm và nghiêm trọng, hơn nữa Đại Cửu chỉ là một a hoàn, lại không biết võ công.

Quả nhiên, Cổ Chiêu Quân gật đầu:

- Cho nên mới đổi cô ấy đến hầu hạ ta.

Nói xong, lão Cổ đột nhiên cười:

- Ta chưa từng đặt người hầu vào mắt, những người bên cạnh đích thân xử tử cũng không phải không có. Nhưng họ Cổ này có khí phách của họ Cổ, người của ta không để cho người ngoài động tới. Ngay cả a hoàn mười mấy năm theo ta cũng không bảo vệ được.. ta thật sự rất mất mặt, tóm lại phải tìm về. Cho nên lời đa tạ của người, lấy lại đi.

Lúc này, Lý Minh Kỳ đứng một bên liền chuyển đề tài, cười nói với Tổng Dương:

- Ta tự nhiên hiểu một chuyện.. Lần này người tiêu tiền mua nhà mua đất chính là vì để phóng hỏa, quả nhiên là xuất thân từ nhà giàu.

Tổng Dương lúc trước không cảm thấy, nhưng nghe nàng nói, quả nhiên là đạo lý này, cười đáp:

- Những đồ đó đều là người thân để lại, bây giờ lấy ra, đốt một trận kinh thiên động địa cho lão ta nhìn. Lão ta nhìn được.

Lập tức Tổng Dương quay sang nhìn Cổ Chiêu Quân:

- Trong hòm còn ở Yến Tử Bình, người và ta mau chóng khởi hành, chuyển nó lại đây.

Cổ Chiêu Quân gật đầu đáp:

- Đợi ta hai ngày, thứ đồ quý như vậy, luôn phải có người giỏi áp giải, ta cần triệu tập người.

Những việc có liên quan tới tiền tài, tạm thời nói xong, Cổ Chiêu Quân cũng không vội rời đi, lại chuyển chủ đề, lại nhắc tới tiền đặt cược của “ Nhất Phẩm Lôi “ hôm nay, Cổ Chiêu quân nói:

- Đánh cược hoàng tử.. vua bán nước. Cảnh Thái điên đủ rồi, nhưng thật sự không ngốc, việc đặt cọc này thật sự rất tốt.

Lý Minh Kỳ không đi truy cứu thâm ý trong lời nói của lão, những việc mà nàng thật sự quan tâm là về phương diện khác:

- Dám chú trọng, đủ thấy Cảnh Thái nắm chắc phần thắng, những võ sĩ mà lão ta chọn ra mạnh như vậy sao?

Đối với việc này Tổng Dương nhất định nắm chắc, liền nói:

- Thực sự rất mạnh, theo như ta biết, trong những võ sĩ mà Yến Quốc lựa chọn có Đại tông sư. Điều này không có gì kì lạ, chủ yếu là Đại tông sư này còn không phải là chủ tướng của bọn chúng.

Tu vi của La Quan so với Trần Phấn chỉ là một đường, đều là cảnh giới của Đại tông sư, nhưng y vẫn không phải chủ tướng, đủ thấy sự hùng mạnh trong các võ sĩ của Yến Quốc rồi.

Lý, Cổ hai người liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt có chút kinh ngạc, mà sự kinh ngạc này, chính là vì đội hình võ sĩ của Yến Quốc, cũng có tại sao Tổng Dương lại biết được chuyện ngay cả bọn họ cũng không thể thăm dò, nguyên do của tin tức cơ mật này.

Mà những lời nói của Tổng Dương rất thật, lại nói một câu:

- Chủ tướng ở đây, Yến Quốc nắm chắc phần thắng; nhưng nếu chủ tướng không có mặt, Cảnh Thái còn có thể thắng sao?

Cổ Chiêu Quân thấy khó hiểu:

- Là ý gì?

Tin tức có được từ chỗ Tô Hàng, Tống Dương không hề giấu diếm, liền nói với hai vị “đồng mưu”, nhưng nguồn gốc của tin tức hẳn chưa nói.

Đối với Cổ Chiêu Quân, những điều không ngờ trong đêm nay so với những ngày qua thật quá nhiều. Cảnh Thái đột nhiên cảnh giác, đặc phái viên của các nước để Nhất Phẩm Lôi chậm mấy tháng, nguyên nhân cơ bản nhất chính là vì chủ tướng không ở đây, tạm thời ra ngoài làm việc.

Càng cân nhắc, hai mắt của Cổ Chiêu Quân càng sáng, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Tống Dương:

- Sẽ có xui xẻo thể nào?

Cũng giống với những phản ứng khi Tống Dương vừa nghe chân tướng, nguyên nhân “kéo dài” rất đơn giản, nhưng lại không có ai đoán ra. Chỉ vì Nhất phẩm lôi chấn động Trung thổ, thực sự quá quan trọng, ai cũng không thể tưởng tượng ra những chuyện thể này, không ngờ còn có chuyện quan trọng hơn so với Nhất phẩm lôi, có thể khiến “một cao thủ của Đại yển” tạm thời buông việc đánh lôi, mà đi làm việc khác.

Hơn nữa, câu hỏi của lão Cổ chính là điều trong một hai ngày Tống Dương cân nhắc mãi, phải nói:

- Không dám bảo đảm chắc chắn cũng đoán đúng, nhưng ta có thể nghĩ đến, chỉ có một nguyên nhân.

Lạo dịch, thi thể của Vưu Thái Y..

Chỉ cần nắm chắc trong tay, “lợi khí” chinh phục thiên hạ cũng chỉ có thi thể này, mới đủ khả năng, khiến chủ tướng Yến Quốc có thể tạm ngừng Nhất Phẩm Lôi mà không để ý, hợp toàn lực đoạt lại.

- Còn một chuyện nữa.

Tống Dương tiếp tục nói:

- Chủ tướng của Yến Quốc rút cuộc có bản lĩnh lớn thể nào, khiến đại tông sư cũng phải cần hẳn giúp, Vưu Ly từng nói qua với ta, khi ông ấy hai mươi lăm tuổi, đã bước vào cảnh giới của tông sư, coi như là một nhân tài học võ đứng đầu, nhưng ngoài ra có người đồng môn với cậu, thắng cậu một bậc.

Lý Minh Kỳ nghe hiểu suy đoán của hắn, nhú mày tiếp lời:

- Quốc sư?

Tống Dương không phủ nhận:

- Việc cuối cùng, cũng khó đoán. Thi thể người thích hợp nhất có thể chọn có thể là ai?

Thi thể của Vưu thái Y, đã là bảo bối cũng là độc ma, xử lý hơi vô ý, có thể sát hại hàng nghìn hàng vạn người, địch ta đều thương. Mà trong quá trình đoạt lại độc thi này, các vấn đề gặp phải như truy đuổi, chạy trốn, ẩu đả rất nhiều gian nguy, ai có thể bảo đảm bảo bối này có thể vẫn “ổn định” như vậy.

Trong đội ngũ người Yến cử đi cướp thi thể, nhất định phải có một cao thủ kỳ môn quen với thi thể quen, tinh thông độc dược,. Đưa mắt nhìn cả tòa Trung thổ, đối với những người hiểu về lạo dịch, ngoài Quốc sư ra làm gì còn có ai nữa

Đến nay, Lý Minh Kỳ cũng bình tĩnh, nói với Tống Dương:

- Chả trách vừa đến người đã bảo ta giúp người tìm tung tích của Quốc sư.

Tống Dương gật đầu:

- Ta hoài nghi Quốc sư hiện đang ở Nam Lý, nghi ngờ lão chính là chủ tướng của Yến Quốc.

Một việc hậu tri hậu giác, sớm ở Hồng Thành chắc đã nghĩ tới, quan hệ bảo bối nghiêm trọng như vậy, rất có thể dẫn đến việc Quốc sư tự tay đoạt lấy. Nhưng đâu có ai có thể tính được trước mọi việc, lúc đó Tống

Dương chìm trong bi ai, miễn cưỡng mới để ra chút tâm tư đoạt lại di hài của thân nhân từ trong tay Nam Lý, trở về , lại có chút hư vô mịt mờ, tạm thời khó có thể rơi xuống đúng chỗ, nhưng cái ý niệm muốn báo thù cứ đục khoét trong đầu, thật sự bên trọng bên khinh.

Đến khi nghe Tô Hàng nhắc tới chân tướng của Nhất Phẩm Lôi.

Lý Minh Ky hỏi:

- Cho dù Quốc sư ở Nam Lý thì thế nào? Người có cách tìm ra lão không? Có cách đối phó với hắn không?
- Dù sao cũng phải thử, nếu suy nghĩ cẩn thận cũng không phải không có cơ hội.

Tổng Dương không giải thích thêm gì, phát tay, ra hiệu dừng lại ở đây:

- Ta sẽ nhanh chóng tiến tới Nam Lý, để xem có cơ hội đối phó với Quốc sư không ?

Lý Minh Ky gật đầu, lại hỏi:

- Đàm Quy Đức kia đâu? Người bạn thân y của người khi nào tới?

Tổng Dương đảo mắt cười:

- Người nếu không nhắc tới, ta cũng quên mất Trần Quốc công, trước tiên đợi xem đã, lại phải phiền Lý đại gia rồi.

Lúc này đột nhiên Cố Chiêu Quân nói với hắn một câu:

- Đây là một căn bệnh, nhưng cũng không phải không có lợi. Người tự chú ý đi.

Thực ra là bệnh, Tổng Dương chính là như vậy, mỗi lần xảy ra một chuyện gì quan trọng, hắn đều có thể đem cả tâm tư vào đó, suy nghĩ rất nhiều, nghĩ rất cẩn thận, nghĩ rất thấu đáo, nhưng đồng thời cũng xem nhẹ một vài việc khác, có lẽ đây cũng tính là một tính trách nhiệm, cái tốt và cái xấu của căn bệnh này đều rất rõ ràng, Tổng Dương ngẫm nghĩ, tính cách như vậy không thể dễ dàng sửa được, nếu có thể có ai cho hắn một “thư ký” khôn khéo, thì tốt rồi.

Trái với lần tụ họp lần trước ở Lậu sương các, lần này hai người Tổng, Cố sau khi cáo từ, Cố Chiêu Quân vội vàng rời khỏi Phong Nguyệt phường, đi triệu tập người chuẩn bị hành trình tới Nam Lý; Tổng Dương lại đi tới Lan Nhược Tự, Tô Hàng không ở đây, hắn cũng không trì hoãn nữa, chỉ là nhờ lão nói một câu với nàng:

- Thời gian này Tổng Dương không ở Tỉnh Thành, đừng nhớ.

Sau khi trở về Dịch quán, lại nói với A Y Quả và Nam Vinh mấy câu, nói là hắn sắp đi, những kế hoạch phóng hỏa ở đây lại phải để hai người phụ nữ đảm nhiệm, A Y Quả đảm nhiệm nhiều việc, nhưng Tổng Dương vẫn tín nhiệm Nam Vinh hơn.

Mọi việc gần như đã xong xuôi, Tổng Dương về phòng nghỉ ngơi, đến nửa đêm canh ba, tim đột nhiên khẽ nhói đau, tư vị thực sự rất quen thuộc, Tổng Dương bình tĩnh sau đó vui mừng, nhảy dựng lên. Thật đúng là muốn gì được lấy, hắn đang không có cách nào liên lạc với La Quan, đối phương liền chủ động tìm tới tận cửa.

Cũng giống như cuộc gặp lần trước, La Quan dẫn hắn đi rất vội, lại đến ngôi nhà hoang kia, nhìn Tổng Dương có vẻ hơi xin lỗi, cười nói:

- Lần trước nhìn thấy Hồng Tự, trong lúc nhất thời nóng vội không giữ được bình tĩnh, nói ra chuyện cũ. Kết quả càng nói càng kích động, có chuyện quên hỏi người. Người muốn gặp vị bằng hữu thân y kia, chỉ dựa vào gia sư thôi thì không đủ. Bạn của lão nhân gia.Nàng không có hứng thú muốn gặp.

Tổng Dương lập tức lắc đầu:

- Việc này không có liên quan quá nhiều tới tiền bối Trần Phán, là vì ta là người thân của Vưu Ly.

Không đợi hắn nói xong, La Quan liền nói:

- Việc này ta rõ, nhưng chỉ dựa vào mình người nói là người thân của Vũ Ly, phần lớn là chưa đủ, tốt nhất có thể có tín vật.

Tổng Dương nhíu mày:

- Dựa vào “ Con bướm xanh” ta biết vẫn không đủ sao?

- Nếu người không biết gia sư, con bướm xanh là đủ:

La Quan mỉm cười:

- Người chó hiểu lầm, vị bằng hữu thần y kia tính tình cổ quái, từ mười tám năm trước không hề gặp người ngoài nữa, ta cũng không muốn đi không một chuyến.

Tổng Dương không giả mồm cãi lại câu nào, thò tay vào túi thuốc lấy ra một viên “ bắt nạt “ (không đói). Sau đó, Tổng Dương lại nói ra mấy thứ phương thuốc có liên quan tới nó, cuối cùng nói:

- Phối phương của nó ta không biết rõ hết, nhưng nói đến những điều này, phải chứng minh ta là văn bối của Vũ Ly.

La Quan cầm lấy hoàn dược, lại đem tàn phương trải rộng, sau khi xác nhận không có sai sót gì mới nói:

- Ta đây tới kinh để mời nàng, nhanh nhất cũng phải hai mươi ngày mới có thể trở về, người đợi tin của ta.

Tổng Dương chỉ có thể cười khổ lắc đầu:

- Không đợi được, ta cũng có việc phải rời khỏi Tình thành, ba tháng mới có thể trở lại, nhưng có việc ta muôn ủy thác cho người, nếu vị bằng hữu thần y kia thật sự theo người tới Tình thành, thì có thể nhờ nàng giúp xem cho một bệnh nhân không?

Không cần nói bệnh nhân là ai, La Quan liền phản ứng lại:

- Trần Quốc Công? Được rồi, ta sẽ thuật lại, đến hay không, xem bệnh hay không, đều ở nàng. Trần Quốc Công hiện đang ở Lậu Thương Các đúng không, người nhớ phải dặn dò bên đó trước, tránh đến khi lại xảy ra hiểu lầm.

Tổng Dương gật đầu đáp ứng, về việc đối phương biết lão Soái ẩn thân nơi nào, hẳn cũng không thấy bất ngờ.

La Quan là đại tông sư. phủ Trần Quốc Công cháy trong đêm, Diệp Phi Phi mang lão Soái đi, Tổng Dương chạy ra phố đánh nhau, La Quan có thời gian này, có thể truy đuổi tung tích của Đàm Quý Đức, rồi sau đó về với Tổng Dương.

Đến hôm khác, Tổng Dương cáo giả với Hồ đại nhân, chỉ nói là muốn tới thăm một người bạn ở Yên Quốc, thời gian cụ thể không tiện nói, nhưng Nhất Phẩm Lôi vào mùa thu nhất định sẽ trở về.

Nhất Phẩm Lôi lần sau còn khoảng mấy tháng nữa, thời gian này về nước không đáng, Hồ đại nhân đã cho phép thả tin tức, bảo đảm toàn bộ mọi việc với triều đình, đồng thời thỉnh cầu Phong Long, để đoàn tạm thời đóng quân ở Tình thành đợi sau mùa thu sẽ trở lại, yêu cầu này nhất định được đáp ứng. Dù sao cũng nhàn rồi, các kỳ sĩ muốn làm gì Hồ đại nhân cũng không có nhiều yêu cầu khắc nghiệt lắm, chỉ là nhắc nhở Tổng Dương phải cẩn trọng với lời nói, ngàn vạn lần không thể gây chuyện, sau đó còn ban cho lộ phí.

Lại tĩnh tâm chờ thêm hai ngày nữa, Cố Chiêu Quân cũng chuẩn bị xong xuôi, Tổng Dương khởi hành, ra khỏi thành đi loạn vài vòng, sau khi xác định không có ai đi theo mình, mới tính địa điểm tốt để gặp lão Cố, cùng tiến về Nam Lý.

Đường xa mệt nhọc, nhưng Tổng Dương vẫn luôn hưng phấn... thật hi vọng Quốc Sư còn ở Nam Lý.

biglove

129. Chương 40: Tội Phạm Bỏ Trốn.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 40: Tội phạm bỏ trốn.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hồng Ba phủ, tiểu viện của Thừa Hợp quận chúa.

Nhâm Sơ Dung mân mê mấy chén trà thơm, bàn tay trắng nõn uốn lượn mềm mại, nước ấm rót vào chén trúc vang lên những tiếng nhẹ nhàng êm tai.

Rất nhanh, trà đã pha xong, rót ra hai chén nước xanh ngắt, đặt một chén trước mặt Tống Dương, tay phải khẽ đưa ra ra hiệu bảo hắn uống, cảnh mai lay động theo ống tay áo đung đưa.

Nam Lý bốn mùa chẳng phân biệt, lúc nào khí hậu cũng nóng bức, nên Nam Lý rất nhiều sản vật hương liệu, hương phấn quý, Nhâm Sơ Dung dùng chính là thứ thượng phẩm, hương phấn tảo ra theo ống tay áo đong đưa, tuy không nồng, nhưng lại lơ đãng chút hương thơm, theo gió nhẹ nhẹ Tống Dương ngửi thấy một mùi hương thơm ngát....

Thấy Tống Dương đã uống chén trà do chính mình pha một hơi cạn sạch, nét mặt Nhâm Sơ Dung thoáng nhàn nhạt ý cười, thong thả lên tiếng:

- Tống Dương, không cần được một tắc lại muốn tiến một thước.

Từ Tĩnh thành đến Nam Lý, những chuyện xảy ra cả hành trình đều do một tay Cố Chiêu Quân an bài, ven đường trạm trạm đều có người tiếp ứng, thay ngựa đổi xe không đổi khách, ngày đêm kiêm trình so với lúc trước làm kỳ sĩ sử tiết đi Tĩnh thành còn vất vả hơn, nhưng cũng nhanh hơn, mười ba ngày đã về đến Nam Lý.

Quá quan rồi Tống Dương cũng không về ngay Yến Tử Bình, mà thẳng hướng Phượng Hoàng thành, hắn muốn tìm Nhâm Sơ Dung hỗ trợ.

Khi tới Hồng Ba phủ, Trấn Tây Vương không có ở đây, hắn lại đi Tây quan, Nhâm Tiểu Bộ cũng không ở nhà, hôm nay Hồn Nghi Giám có buổi tế điện trọng đại, Nhâm Tiểu Bộ vội vàng bận rộn ở Triều Thiên, đã hai ngày không về nhà.

Liếc thấy Tống Dương xuất hiện, Nhâm Sơ Dung rất kinh ngạc, hai mắt cong cong như nửa vầng trăng, bộ dáng vui vẻ, đưa hắn tới tiểu viện của mình uống trà. Nhưng sau khi nghe Tống Dương nói về mục đích chuyến đi này của hắn, ý cười trong mắt nàng liền tắt đi.

Tống Dương buông chén trà đã cạn xuống, Nhâm Sơ Dung lại rót đầy cho hắn, tiếp tục nói:

- Chỉ một chuyện, ta đã giúp người.

Tiếng nàng to hơn:

- Giúp không công, không một chút ưu đãi, chưa cần đến một chút ưu đãi, ta nghĩ người sẽ trả ơn kìa.

Chuyện nàng nói không phải giải độc Loạn hoa mà là đoạt được thi thể Vưu Thái y.

Khi ở Hồng Thành, Tống Dương từng chỉ điểm cho Hồ đại nhan cách vận chuyển thi hài trong rừng có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối, mà ba trăm Sơn Khê Tú của hắn thiện chiến trong rừng có thể đoạt lại được, nhưng còn một vấn đề quan trọng để đoạt lại được thi thể người thân: đường đi. Con đường Nam Lý vận chuyển độc thi cực kỳ cơ mật, dựa vào Nhâm Tiểu Bộ căn bản không thể tìm được, cuối cùng vẫn là Nhâm Sơ Dung huy động cơ sở ngầm quan trọng mới tìm ra, mới có thể khiến cho Sơn Khê Tú một kích thành công.

Tống Dương gật đầu:

- Chuyện đó ta thực sự mang ơn...

Không đợi hần nói xong, Nhâm Sơ Dung mỉm cười:

- Mang ơn? Cho nên mới được một tắc lại muốn lần một thước, lại bảo ta giúp người không công? Ít nhất người cũng phải nói với ta giúp người thì sẽ được cái gì chứ?

Nói xong, Nhâm Sơ Dung ngẫm nghĩ một lát, bổ sung thêm:

- Miễn bàn đến đại nghĩa quốc gia, trước kia đã nói qua, Sơ Dung chỉ là một nữ nhân nho nhỏ không muốn nghĩ đến chuyện quốc gia đại sự hay người khác sống chết ra sao, ta chỉ quan tâm đến sự thịnh vượng của Hồng Ba Phủ, người trong nhà khỏe mạnh an khang. Nếu người có thể thuyết phục ta, ta sẽ tình nguyện giúp người.

Chuyện Tống Dương nhờ nàng giúp đỡ có liên qua đến việc đối phó với Yến Quốc sư, tuy không cần Hồng Ba Vệ liều mạng, nhưng chuyện này cũng không có chút lợi nào với Hồng Ba Phủ. Về phần đạo lý quốc gia, cường thù, tể diện thiên anh tinh linh mấy vạn chiến sẽ ở Chiết Kiều Quan cũng bị một câu của Nhâm Sơ Dung đập đổ.

Tống Dương hơi do dự, cầm chén trà nhất thời không nói được gì.

Sắc mặt Nhâm Sơ Dung lãnh đạm, tuy nhiên nàng tuyệt không lo lắng, cũng lại không có nửa phần tức giận, ngược lại, nàng còn hơi cao hứng, nhìn tiểu tử trước mắt này, tiểu tử thông minh này bị mình làm khó cho nghiêng răng ken két, nâng ly trà uống một ngụm, trà thật thơm thật ngọt.

Một lát sau, Tống Dương đặt chén trà của mình xuống, lại ngẩng đầu, sắc mặt sáng ngời, còn nhìn thẳng vào Nhâm Sơ Dung:

- Chỉ bằng tình nghĩa bằng hữu hết sức chân thành thôi. Bằng hữu của Tống Dương không nhiều lắm, người tính là một, chuyện của bằng hữu, tình nguyện làm...

Phụt một cái, nhịn không nổi, nàng phụt cả nước trà ra, may mà kịp che bằng ống tay áo, nếu không sẽ rất ngượng ngùng. Trước mặt Tống Dương, nàng không ngại thất thố, lau chút nước còn vương bên miệng, cười ha ha:

- Tống Dương, người chơi xấu!

Tống Dương cũng cười:

- Thật không biết nói làm sao. Nói thẳng đi, làm sao mới có thể nhờ được người ra tay.

Nhâm Sơ Dung lại sửa lại dung nhan lần nữa, cười dài:

- Ta không nghĩ mình nợ người cái gì. Tình nghĩa không thể nói, chỉ có thể nói chuyện kinh doanh. Đáp ứng ta ba chuyện, ta sẽ giúp người lần này.

Chuyện thứ nhất, giải thích làm thế nào người giúp được Tiểu Phát thoát nạn, tránh được hòa thân?

Từ khi gặp nhau ở thành Thanh Dương, rất nhiều chuyện Tống Dương làm Nhâm Sơ Dung đều biết, sớm đã tin hần là thật tâm, cũng là người thực sự có khả năng giúp muội muội trốn được hòa thân, câu hỏi này không quan hệ tới lòng tin, mà hoàn toàn chỉ là...tò mò.

Lòng của nữ nhân mà, Nhâm Sơ Dung dù là quận chúa cũng không ngoại lệ, từ trong tim nàng cũng muốn biết việc này. Tống Dương không do dự, kể hết từ đầu tới cuối về “Tân lương” cho nàng, Nhâm Sơ Dung lập tức nói:

- Ta muốn tìm người thí nghiệm thuốc, còn nữa, chuyện thí nghiệm thuốc không nằm trong số ba chuyện kia.

“Tân lương” thì lúc nào cũng mang theo bên mình, Tống Dương giao ra một phần cho quận chúa, dặn dò cách dùng.

- Chỉ có ta mới có thể giải, muốn thử thì nhanh lên.

Nhâm Sơ Dung thu lấy, tiếp tục hỏi:

- Chuyện thứ hai, giết một kẻ cho ta, Trát Tây Bình Thố. Người này đã giết nhiều võ sĩ Hồng Ba Phủ của ta, còn từng làm phụ vương ta bị thương, không thể báo thù cho phụ vương, ta làm con gái người cũng uống.

- Giết như thế nào?

- Trát Tây Bình Thố là một võ sĩ nổi danh của Thỏ Phiên, ta được biết, lần này trong sổ cao thủ phó lồi Thỏ Phiên có y.

Báo thù cho cha vợ, việc này cũng không tính là gánh nặng, Tống Dương gật đầu đáp ứng:

- Quay về Tinh thành, ta sẽ nghĩ biện pháp, bất kể thế nào cũng sẽ mang đầu y về.

Nhâm Sơ Dung xua tay:

- Giết chết là được, đầu người ta không cần. Chuyện thứ ba.... Người thiếu ta một.

Tống Dương khó hiểu:

- Nợ một?

Nhâm Sơ Dung cười cười, hỏi lại khá bất ngờ:

- Mối quan hệ giữa người và Sơn Khê Tú trong rừng không phải nhỏ. Tiểu yêu quái không phải chỉ đơn giản như vậy phải không? Trước kia đã xem thường người rồi.

Chỉ cần đỡ để cho một tiểu yêu quái có thể trở thành người đứng đầu Sơn Khê Tú, còn có thể sai bọn họ xuất động, không lâu trước đây khi bọn họ cướp thì thể Vu Ly Nhâm Sơ Dung đã hiểu có một đội mọi rợ tinh nhuệ nghe theo mệnh lệnh của Tống Dương.

Nhâm Sơ Dung chỉ nói đến thế, quay lại vấn đề chính:

- Hiện còn chưa dùng đến, sau này khi nào cần ta muốn nhờ người xuất binh tương trợ, giúp Hồng Ba Phủ. Ta nghĩ chuyện thứ ba tốt nhất vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện, nhưng nếu thực sự có một ngày như thế, ta mong người sẽ toàn lực ứng phó.

Khi nào Hồng Ba Phủ thực sự phải nhờ đến Tống Dương bên ngoài giúp đỡ, không nghi ngờ chỉ là khi gặp tai ương ngập đầu.

Không chút do dự Tống Dương gật đầu đáp ứng, mỉm cười:

- Chuyện này thực ra không cần người mở miệng, có Nhâm Tiểu Phát nhất định ta sẽ hỗ trợ.

Không ngờ Nhâm Sơ Dung lập tức lắc đầu:

- Không giống. Nó nhờ người ra tay là cầu người, sẽ nợ người. Ta hiện giờ là ra giá, người tình nguyện giao dịch. Sau này hai người ở chung lâu dài nếu nó có chuyện cầu người quan trọng như thế người sẽ xem thường nó.

Tống Dương liếc nàng một cái, mỉm cười:

- Chuyện gì cũng phân rõ ràng như thế có một không?

Sơ Dung thở dài:

- Nhưng trong lòng đã quyết.

Sau khi giao dịch, Tống Dương cáo từ, hẳn sẽ ở lại Phụng Hoàng tạm một hai ngày chờ Nhâm Sơ Dung chuẩn bị, trước khi đi hẳn để lại địa chỉ nhà trọ để liên lạc.

Đợi hẳn đi rồi, nàng gọi tâm phúc đưa địa chỉ của Tống Dương cho gã, cười:

- Đi tới Hồn Nghi Giám gặp Tiểu Phát, nói với nó ta có một chuyện đại sự cần phải tìm nó, không thể nói ở nhà, bảo nó tới địa chỉ này tìm ta.

Nhà trọ Đồng Thăng là một nơi khá tốt, ngay cạnh trung tâm Phụng Hoàng thành, đi không xa về hướng đông chính là thành nội phồn hoa, bên ngoài mấy con phố phía tây là nơi quan lớn quan to Nam Lý tập

trung ở, trong nhà trọ cũng rất yên tĩnh, bốn phía đều thoáng, Tống Dương muốn giữ liên lạc với Hồng Ba Phủ sẽ ở lại nơi này.

Ba tầng lầu, đây là nơi cao nhất trên dãy phố này, Tống Dương thuê một gian đại phòng trên tầng thượng, ngoài cửa cũng ít người qua lại, coi như thanh tĩnh. Tối bữa cơm chiều hắn lười xuống lầu, bảo tiểu nhị mang đồ ăn vào trong phòng, ném qua mấy miếng, bỗng nhiên khựng lại nhú mày, đồng thời cầm lấy Hồng Tụ... Trên nóc nhà có người.

Bước chân rất nhẹ, nếu không phải ngũ cảm của hắn tinh tường có lẽ không thể phát hiện ra. Tiếng bước chân chần chừ một lát, tiếng động không còn, không phải là người trên nóc nhà đã đi mà là y đang đứng tại đó, ẩn nấp.

Lần này quay về Tống Dương mưu đồ chuyện không nhỏ, hành tung thật cẩn thận và cơ mật, lúc này trên nóc nhà có người, lòng cũng trở nên cảnh giác, tinh hạ tâm thần điều vận ngũ cảm cẩn thận quan sát một lúc, xác định không còn động tĩnh gì nữa, đối phương chỉ có một người, ít nhất hiện giờ không có đồng bọn tới tiếp ứng. Tống Dương hừ một tiếng, giả bộ thưởng thức phong cảnh đi tới trước cửa sổ, rồi đột nhiên vận chuyển nội kinh nhảy vọt lên, bỗng nhiên trên đường xao động, một đội quan binh đi tới, lớn tiếng hô quát cái gì đó, ngay sau đó, quan sai, hình bộ, thậm chí cấm quân dũng mãnh xuất hiện, không biết đã xảy ra đại án gì, đám quan sai mặt mày nghiêm túc, giữ lấy những người đi qua đường kiểm tra.

Vừa thấy tình hình phía dưới, Tống Dương lại càng thêm kiên định, kẻ trên nóc nhà hắn không phải tới vì hắn, mà là một tội phạm bỏ trốn đang bị lùng bắt.

Rất nhanh, trên mặt đường lại có biến hóa, một đoàn xe ngựa Hình Bộ tới, trên đó chất đầy những cái thang dài, đám quan sai bắt đầu trèo thang lên, tuy lúc này còn chưa tìm đến đây, nhưng kẻ bỏ trốn trên nóc nhà kia cũng sẽ không trốn được lâu lắm.

Chuyện chẳng liên quan tới mình, Tống Dương cũng không quản, cười ha hả quay về bàn muốn tiếp tục ăn cơm, nhưng vừa cầm đũa, hắn đột nhiên cảm thấy ngoài cửa sổ có những tiếng xé gió, một người vút vào trong phòng qua cửa sổ, tên tội phạm leo lên được chỗ cao nhất, đã sớm nhận ra tình hình hiện tại, hiểu được không thể trốn được trên nóc nhà, đành lên vào trong phòng.

Kẻ bỏ trốn là một người Hán, trên người lem đầy vết máu, diện mạo không có gì đặc biệt nhưng dáng người khôi vĩ cao lớn, cường tráng dị thường, vẽ thêm vài vết mực trên người gã thì có thể giả mạo Sơn Khê Tú được.

Gã đã vào nhà, Tống Dương thâm kêu hồng, cũng lười nhìn gã, chỉ ra ngoài cửa sổ:

- Vào bằng cách nào thì hãy ra bằng cách ấy. Đừng ép ta động thủ.

Còn chưa dứt lời, hắn im bật, mặt mày cổ quái ngẩng đầu nhìn gã.

Đối phương vừa thấy bộ dạng Tống Dương, rõ ràng cũng rất ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt như hung thần ác sát, giọng nói đè xuống cực thấp, gần như chỉ là một chuỗi khàn khàn:

- Không được kêu, tránh sang một bên!

Dứt lời, gã cũng không tiếp tục dây dưa, chạy ra hướng cửa phòng.

Không ngờ Tống Dương bỗng nhiên ngăn lại, cười:

- Vương gia, thật trùng hợp.

Người đàn ông vạm vỡ a một tiếng, không cố biến âm nữa:

- Sao ngươi nhận ra ta?

Vừa dứt lời, bỗng nhiên nhướn mày, loạng choạng, ngã xuống đất rầm một tiếng.

biglove

130. Chương 41: Do Dự

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 41: Do dự

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cửa sổ của Tống Dương không phải ai cũng mở được. Không phải kịch độc dính vào là chết ngay ở bên phải, nhưng mê man một trận cũng là không tránh khỏi.

Tuy người đàn ông vạm vỡ ngắt đi, Tống Dương vẫn trả lời nghi vấn của hắn:

- Một thân cần mẫn định vị, muốn nghe không ra cũng khó.

Vương tử Hồi Hột mặt có cải trang, nhưng hình dáng thì không thay đổi, đối với Tống Dương vốn không khó để nhận ra, hơn nữa Tống Dương có cái mũi thính, hai người giáp mặt là nhận ra được đối phương.

Nói xong, Tống Dương bắt đầu nhủ mảy, những việc trước mắt có chút phiền phức, đối phương người không tệ, cứ như vậy giao gã ra thì không ổn. Nhưng binh mã bên dưới đi đi lại lại, không lâu nữa sẽ điều tra tới đây, chính vào thời điểm do dự, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nói vô cùng quen thuộc xuyên thấu qua khe cửa:

- Tam tỷ?

Nhâm Tiểu Bộ đến rồi.

Đuôi mày Tống Dương hiện nét vui mừng, vượt qua Vương tử trên mặt đất đi mở cửa cho Nhâm Tiểu Bộ, nhận mật báo của gia tướng, còn nói thực việc lớn gì đó, giống như có thật vậy, vẻ mặt ngưng trọng, xinh đẹp trang nghiêm, nhưng có nằm mơ cũng không thể ngờ, người mở cửa lại là Tống Dương. Nhâm Tiểu Bộ “a” một tiếng nhỏ, làm Thiết vệ Tần Trù đứng sau nàng kinh hãi suýt nữa thì rút đao rồi, sau khi nhìn rõ là Tống Dương, người đàn ông xấu cũng sững sờ.

Nhâm Tiểu Bộ đứng ngây ra nhìn Tống Dương, kinh ngạc, thử do thám, cuối cùng mở miệng nói:

- Người, người là ai?

Công chúa lơ mơ rồi, nàng cảm thấy Tống Dương không thể nào lại quay về, cho dù rõ ràng trước mắt chính là người này, nàng vẫn không tin. Nếu trước mắt người đàn ông giống Tống Dương y đúc này không phải là Tống Dương, vậy...

- Người là ai?

Tống Dương cười:

- Ta là người cộng tác của nàng. Tìm nàng để cùng nhau phá án.

Ngay sau đó, Nhâm Tiểu Bộ phục hồi lại tinh thần, vì quá hưng phấn, khuôn mặt đỏ bừng lên, sự vui mừng hoan hỉ từ trong lòng dâng lên, đủ để khiến tất cả mọi người đều thấy vui mừng thay nàng, tươi cười thay cho nàng.

Chỉ tiếc là bên cạnh còn có Tần Trù, cho nên không dám nhảy vào ôm lấy Tống Dương. Lần đầu tiên trong đời, Nhâm Tiểu Bộ “hận” Tần Trù như vậy.

Tần Trù biết điều, đang muốn cáo lui xuống dưới lầu chờ đợi, nhưng ánh mắt đảo qua thấy phía dưới có một thanh niên to cao đang nằm, hắn lại ngừng bước. Nhâm Tiểu Bộ cũng nhìn thấy người này, tiếp cận nhìn kỹ, xác định mình không quen, mới quay đầu hiếu kỳ hỏi:

- Ai vậy?

- Hồi Hột Nhi, là một Vương tử. Cải trang thành người Hán.

Nhâm Tiểu Bộ trừng mắt nhìn, nghĩ không ra tại sao lại có người Hồi Hột ở đây, nhưng nàng nhanh chóng nghĩ tới “sự kết giao” của mình liền trở nên hứng thú, :

- Người Hồi Hột, còn là Vương tử?

- Ta... ta đánh gã đi.

Tổng Dương khụ một tiếng, cười. Phản ứng của Tần Truy lại chuyên nghiệp hơn, vừa thấy mấy người này trên người có máu, lại cải trang, liền đoán được vài phần, nhú mày hỏi Tổng Dương:

- Có liên quan tới việc ngoài kia à?

Tổng Dương gật đầu:

- Có liên quan, bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Tần Truy chỉ là hộ tống công chúa tới đây, trên đường nhìn thấy quan gia làm công vụ hẳn chưa hỏi, liền đáp:

- Ta đi hỏi xem, ngoài ra người này ở lại hay là để bọn họ đem đi?

- Cũng xem như bằng hữu, có thể lưu lại thì lưu lại, xem tình hình thế nào trước đã.

Tần Truy gật đầu đồng ý, dặn dò một người canh ở ngoài cửa, còn bản thân thì đi nghe ngóng tin tức. Bên Tổng Dương cũng không nhàn rỗi, để Hồi Hột nhi ngồi dậy, giúp gã giải độc trước, rồi cởi bỏ quần áo giúp gã chữa thương. Trên người Tát Mặc Nhĩ Hãn có một vài chỗ thương tích do kiếm, nhưng đều là vết thương ngoài da, không đáng kể, nhưng xương sườn của gã bị chặt đứt mất hai cái, kinh mạch cũng bị đứt, xem ra có lẽ là bị một chưởng của cao thủ.

Mà phiền toái nhất chính là bệnh cũ của gã chưa hết, lại bị thêm vết thương mới cùng phát tác, tình hình không mấy lạc quan.

Tổng Dương lập tức ra tay cứu giúp, Nhâm Tiểu Bộ cũng không quá rầy rỗi, chỉ ngồi một bên, hai tay chống cằm, mắt dõi theo từng động tác của hắn, nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp nhàn nhạt, chân thật. Hiện giờ Tổng Dương với dáng điệu chăm chú trị liệu này, khiến nàng nghĩ lại tên khám nghiệm tử thi bận rộn đi tới đi lui trong quán trọ năm đó.

Sau đó không lâu, Tần Truy đã thăm dò được rõ tình hình, trở về nhà trọ nói với Tổng Dương:

- Lúc hoàng hôn, Quốc phu nhân mang theo đứa con út ra ngoài, vừa ra đến cửa, ngay cả đường cái còn chưa tới, đột nhiên bị đạo tặc tập kích.

Nhâm Tiểu Bộ ồ một tiếng:

- Là gia quyến của Hồ đại nhân sao? Dân tộc Hồi Hột muốn đối phó với phu nhân của Hồ đại nhân ư?

Tả thừa tướng nhận hoàng ân, được ban thưởng “cáo mệnh”, ông ta thuộc hàng nhất phẩm, phu nhân của ông ta cũng là cáo mệnh nhất phẩm, thượng quốc phu nhân.

Tần Truy đâu biết động cơ của Hồi Hột nhi, hắn chỉ là nói rõ tin tức mình thăm dò được:

- Bốn tên đạo tặc thân thủ cao cường. Vừa ra tay liền đánh bại số hộ vệ đi theo, trong đó một người đã thẳng tay giết chết con út của Hồ đại nhân.

Con đường làm quan cả đời của Hồ đại nhân ngay thẳng, làm quan thuận buồm xuôi gió, nhưng chuyện con nối dõi thì lại không thuận, giống như bị trúng bùa vậy, sinh hết tiểu công chúa này đến tiểu công chúa khác, mà vẫn không có một cậu con trai, mãi đến 5 năm trước, cuối cùng cũng có quý tử, Tả thừa tướng vui mừng khôn xiết, nước mắt giàn giụa.

Đứa con trai là vợ lẽ sinh ra, nhưng là cháu đích tôn của Hồ gia, thượng quốc phu nhân luôn dốc lòng che chở cho nó từ khi còn nhỏ, lần này gặp phải đạo tặc dừng mãnh, bà cũng biết nếu bảo bối này mất đi từ tay mình, khi trở về Hồ đại nhân thế nào cũng ăn tươi nuốt sống bà, nhìn thấy hộ vệ cũng như không, bà mạnh mẽ rút cây trâm dài đâm vào thái dương của đứa con út.

Nhâm Tiểu Bộ nghe xong há hốc mồm:

- Người đàn bà này điên rồi sao?

Vừa cứu người, vừa nghe chuyện, Tống Dương cười tán thành:

- Thật đúng là có chút nhanh trí.

Đối phương chủ yếu là cướp con chứ không giết người, bất kể là muốn tiền chuộc hay là dùng đứa con này để áp chế, đều cần phải sống, lúc này đúng là ném chuột sợ vỡ đồ, đã bị cầm chân rồi. Nhưng nói đi nói lại, cách làm này của Thượng quốc phu nhân, cũng chỉ có mẹ kế mới có thể làm được, nếu là mẹ thân sinh, làm sao nhanh trí dứt khoát như vậy, cũng không có cách nào để bước qua ngưỡng ải trong lòng.

Thượng quốc phu nhân chẳng qua chỉ là lão thái thái, bốn người đối diện đều là cao thủ, kiểu giằng co này chỉ là kéo dài thời gian. Nếu không xảy ra bất ngờ, sẽ rất nhanh bị chế phục, nhưng chỉ có trì hoãn như vậy, ở góc đường lại xuất hiện bốn năm người thanh niên, nhìn thấy tình huống này liền quát to “to gan”, hắn ta vừa hô thì lập tức lui lại sau, ba người phía sau đã lao lên rồi.

Mà lúc này hai bên động thủ, bốn tên đạo tặc hung ác trong nháy mắt đã đánh tan nát mười mấy tên hộ vệ, trong thời gian ngắn lại không chiếm quá nhiều tiện nghi.

Cứ như vậy giằng co qua lại, bốn tên đạo tặc không thể thuận lợi.

Con đường mà bọn chúng gây rối là con đường nào? Quan lớn các phủ liên kết với nhau, rất nhanh thị vệ các phủ ồ ồ kéo đến, kẻ ác xoay người bỏ chạy, bốn tên kia cũng nhanh chóng bị đánh tan, nhưng bọn chúng vẫn trốn được khỏi đường lớn, nên mới có cuộc truy nã lớn như bây giờ.

Những cao thủ trẻ tuổi giữa đường ra tay, chặn đánh đạo tặc cũng biến mất trong lúc hỗn loạn.

- Có người nhìn thấy hình dáng của mấy người cao thủ trẻ tuổi, trong đó kẻ hung mãnh nhất, thân hình gầy gò, khi đánh nhau vẻ mặt sát khí, đặc biệt là ánh mắt, hắn dùng song kiếm, tay trái đao, tay phải kiếm.

Nói đến đây, Tần Trùng lộ ra một nụ cười xấu xí.

Nhâm Tiểu Bộ kinh hãi, lập tức mỉm cười:

- Lý Dật Phong? Lẽ nào là cải trang?

Nói xong, nàng quay sang nhìn Hồi Hột Nhi đang hôn mê :

- Vận may của người thực là không được tốt lắm.

Sự tình sơ lược được nói xong, Tần Trùng cáo lui, quay ra ngoài cửa chờ đợi. Trong nhà trọ đã có vài quan sai đến, lục soát phòng trọ tìm tội phạm bỏ trốn, nhưng có Hồng Ba thị vệ bảo vệ căn phòng, hình bộ cũng được, cấm quân cũng thế, đều không thể vào quấy rầy.

Mà lúc này, Tống Dương lại đang nhíu mày, ngừng tay bỏ dở việc chữa trị, lặng lẽ nhìn Hồi Hột Nhi, hiển nhiên là đang do dự, rút cuộc cần cứu người này hay không.

Đầu tháng tư, khi lao dịch bạo hành, Tát Mặc Nhĩ Hãn cũng đã ở Hồng Thành.

Đối với Đại Yến, cuộc chiến tranh bên biên giới Nam Lý y không hiểu nhiều lắm, nhưng liên tục thăm dò cùng với phỏng đoán, ít nhất y hiểu rõ một việc: Lao dịch hung ác, rất có thể đến từ một loại độc nguyên do con người điều khiển.

Dịch biên ải giống như sắc thu, có thể Tát Mặc Nhĩ Hãn đã hiểu, xét đến cùng vẫn là Nam Lý thắng, vì Nam Lý bảo vệ được Hồng Thành. Nói như vậy, nếu “độc nguyên quả thật là sự thật”, nó đã bị Nam Lý khống chế rồi, đã giành được rồi.

Bảo bối như vậy, đế vương nước nào có thể thờ ơ? Cho dù Tát Mặc Nhĩ Hãn bây giờ vẫn không phải Đại Khả Hãn, gã cũng động tâm như vậy.

Lúc ấy thân đang ở Hồng Thành, vị quan cao nhất tham gia chiến sự là Tả thừa tướng, theo lẽ thường, Tả thừa tướng nhất định sẽ biết “phương hướng của bảo bối”, Tát Mặc Nhĩ Hãn muốn giành được “độc nguyên”, thì không thể không hạ thủ từ trên người lão.

Cho nên gã đem theo ba võ sĩ lợi hại về Phượng Hoàng thành, liên lạc với cơ sở ngầm của nước mình, chuẩn bị bắt cóc con trai độc nhất của Hồ gia.

Tất Mặc Nhĩ Hãn không biết sau trận dịch ở Hồng Thành có “Đại Yến đuổi theo”, Sơn Khê Tú ra tay, đang chờ đợi mọi việc, cách nghĩ của gã rất đơn giản, đoạt được con út của Hồ gia, so với việc bắt cóc bản thân Hồ đại nhân còn hữu dụng hơn nhiều, bắt buộc Hồ đại nhân phải nói ra chỗ giấu độc nguyên, sau đó Hồi Hột mới tính bước tiếp theo.

Nhưng cơn mưa ở phương nam kéo dài, sự nóng nực của sa mạc không thể đến được nơi này, vận may của họ thực sự đã hết, cơ hội thành công ngay trước mắt, lại gặp hoàng đế Phong Long xuất cung đi dạo.

Xui xẻo hơn chính là, cuối cùng vẫn dừng lại ở việc chỉ cầu Thúc thúc an tâm lạc táng, cũng không đạt được sự kinh hãi trong tay của thần y Tổng.

Đường đường là Vương Gia, Vương tử của dân tộc Hồi Hột cải trang lặn lội ngàn dặm xa xôi đến bắt cóc con trai của Hồ đại nhân để cân não với Tổng Dương, lẽ nào lại không thể đoán được mục đích của gã. Nhưng bình tĩnh suy nghĩ, Tổng Dương cảm thấy con người Tất Mặc Nhĩ Hãn này vẫn đang do dự, một bên Nhâm Tiểu Bộ bỗng nhiên nói, giọng nhẹ nhàng:

- Cứu gã đi.

Tổng Dương thoáng có chút bất ngờ Tiểu Bộ từ trước nay không quản việc của hắn. Công chúa đón nhận ánh mắt của hắn, nụ cười ngọt ngào mà thân thiết:

-Tên này cải trang rất tốt, hợp với mắt ta, không muốn gã chết, người xem như là giúp ta đi.

Nhâm Tiểu Bộ bình thường rất tùy tiện, nhưng nàng cũng có suy nghĩ tinh tế, đặc biệt là khi làm những việc liên quan tới Tổng Dương, sự sống chết của Hồi Hột Nhi nàng không quan tâm, nhưng nàng có thể thấy được sự do dự của Tổng Dương.

Nàng nghĩ không ra Hồi Hột Nhi bắt cóc con trai Hồ đại nhân thì phạm phải điều kiêng kỵ gì của Tổng Dương, nhưng vừa rồi nàng nghe rõ, Tổng Dương nói Hồi Hột Nhi cũng coi như là bằng hữu.

Nhìn bằng hữu chết mà bỏ mặc không quan tâm nhất định không phải bản chất trong tâm hắn, nếu không dựa vào tính cách của hắn lại làm sao có thể do dự.

Nhâm Tiểu Bộ không muốn khiến Tổng Dương buồn bực, cho nên ôm đồm về mình, một sự tình khôn mềm mỏng.

Tổng Dương nhìn nàng, một lát sau mỉm cười, giơ tay béo mũi nàng.

Tiểu Bộ hất cằm, né tránh, mở to miệng cắn ngón tay của hắn, cắn trúng rồi. Nhưng lại chưa dùng sức thật sự, nhiều nhất cũng chỉ là cắn nhẹ tay hắn, nhưng đầu lưỡi rất mềm, nhẹ nhàng đảo quanh ngón tay hắn.

Mà người cắn kia lại đỏ mặt, cười to rồi lùi lại hai bước.

Tổng Dương lại dùng kim châm tiếp tục châm cứu, Nhâm Tiểu Bộ ngồi xuống ghế, lẳng lặng nhìn người trong lòng mình đang làm việc, đợi đến khi bụng đói rồi, liền ôm lấy bát cơm trên bàn, ăn đồ ăn mà Tổng Dương đã ăn mất một nửa..

Tiểu Bộ lớn rồi nhưng vẫn không chịu được đói, không chịu được buồn ngủ, vô tri vô giác, gục lên bàn ngủ luôn, vừa ngủ vừa nở nụ cười ngọt ngào.

biglove

131. Chương 42: Tiểu Bặc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 42: Tiểu Bặc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lúc Tát Mặc Nhĩ Hãn tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau rồi.

Nhâm Tiểu Bộ đã sớm về phủ, Tổng Dương xếp mấy cái ghế vào với nhau để nằm canh giữ ở trước giường bệnh. Hãn ngủ rất tỉnh, người Hồi Hột hể cử động là hãn lại tỉnh giấc, ngồi dậy nhìn vương tử:

- Sao rồi, đầu đau không? Đan điền thì sao?

Tát Mặc Nhĩ Hãn cảm nhận một lát, lắc đầu nói:

- Không đau nữa, nhưng ngực có chút khó chịu.

Tổng Dương vẽ mặt thoải mái:

- Người kinh mạch bị hao tổn, hơi thở tích tụ, ngực vẫn bình thường. Đầu và đan điền đều không đau là tốt rồi, không lâu sau sẽ khỏi hẳn.

Nói xong, ngừng một lát rồi lại nói tiếp:

- Mấy quan sai đó người cũng đừng lo, bọn chúng sẽ không tìm đến nơi này đâu.

Tát Mặc Nhĩ Hãn nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt đặt vào Tổng Dương:

- Lại được người cứu rồi?

Tổng Dương cười gật đầu:

- Số người thật là may, lần này thiếu chút nữa là chết rồi.

Tát Mặc Nhĩ Hãn đương nhiên không hiểu ngầm ý trong câu nói của hãn, chỉ nhú mày nói:

- Nợ ân tình của người càng ngày càng nhiều, nhưng cũng không quá tuyệt.

Nói đến đây, gã đột nhiên chuyển đề tài.

- Tổng Dương, giúp ta thêm chút việc, đi tìm thuộc hạ của ta.

Gã nói rõ địa điểm liên lạc bí mật trong nước và ám hiệu cho Tổng Dương, rồi cố sức giơ tay lên, giằng lấy khối ngọc ở cổ, nhét cho Tổng Dương:

- Đây là tín vật, đưa cho bọn họ xem, sau đó dẫn họ về đây gặp ta.

Ngọc rơi xuống trong suốt, nhưng ở giữa có một viên hồng ngọc, nhìn lâu giống như một ngọn lửa hừng hực, lập tức từ trong ngọc đốt cháy tới ngoài, rõ ràng không phải là một thứ bình thường.

Trọng lượng của một mình Tát Mặc Nhĩ Hãn e là so với tất cả người Hồi Hột ở Nam Lý hợp lại cũng phải hơn một trăm lần, ngay cả gã cũng được Tổng Dương cứu, dĩ nhiên không sợ mà nói cho Tổng Dương biết địa điểm liên lạc bí mật.

Tổng Dương không nói gì, nhận lấy ngọc bội rồi quay người đi, ngoài cửa còn có Hồng Ba Vệ của Nhâm Tiểu Bộ lưu lại, sự an toàn không cần phải lo.

Một canh giờ sau, Tổng Dương dẫn theo một người phụ nữ cao lớn quay lại phòng trọ, vừa bước vào liền thấy Vương tử nằm trên giường, khuôn mặt của người phụ nữ tỏ ra vui mừng khôn xiết, liền xông tới quỳ rạp xuống đất, hai má áp vào tay vương tử, dùng tiếng Hồi nói điều gì đó, giọng điệu vừa thành kính vừa vui mừng, hẳn là đang cảm tạ trời đất thần thánh.

Tát Mặc Nhĩ Hãn hỏi:

- Sao lại có mình người, Mạch Dịch Giang và Khố Nạp đâu?

Ngay trước mặt Tổng Dương, y nói bằng tiếng Hán, thể hiện là mình không có bí mật gì giấu ân công.

- Mạch Định Giang bị trọng thương không chữa, sau khi trốn về không lâu thì chết, Khố Nạp bị thương ở đùi, tính mạng không sao nhưng cử động không tiện, A Hạ tự mình làm chủ, không để anh ta cùng tới gặp.

Người phụ nữ cao to cũng trả lời bằng tiếng Hán, giọng nói thuần khiết, nói rõ từng chữ lưu loát.

Tát Mặc Nhĩ Hãn ánh mắt tỏ rõ sự tức giận, Tống Dương đứng một bên bỗng thêm vào một câu:

- Tức giận không tốt cho vết thương, hơn nữa, việc này người không thể trách Nam Lý.

Tát Mặc Nhĩ Hãn nhìn Tống Dương, miệng giật giật, chung quy không nói gì, chỉ hừ một tiếng.

Tống Dương cũng không nói thêm gì, lấy ngọc bội từ trong ngực quăng cho Tát Mặc Nhĩ Hãn:

- Người của người đến rồi, giờ thì rời khỏi đây thôi, ta còn có việc.

Tát Mặc Nhĩ Hãn gật đầu:

- Nên đi thôi, người có giữ lại, ta cũng không chịu được.

Sự nóng nảy của gã đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, sau một câu lại tươi cười, mà tiếp đó, gã lấy lại ngọc

Đeo cho Tống Dương:

- Cái này tặng cho người, người đeo đi.

Tống Dương còn nói bảo bối này cũng giống với cái vòng tay trước đây, đều có ý nghĩa là “nợ người một tặng phẩm, lúc nào cũng có thể đến lấy”, lắc đầu cười nói:

- Sao lại thêm cái này, vòng tay ta cũng không cần.

Không ngờ còn chưa nói xong, người phụ nữ cao to thấy Vương tử tặng ngọc bội cho Tống Dương, vẻ mặt trở nên vô cùng kinh ngạc, quay người về phía Tống Dương, lập tức quỳ rạp xuống trước mặt hắn, hai tay giơ lên cao quá đầu, cẩn thận giữ tay Tống Dương, sau đó ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay hắn.

Tống Dương giật mình, Tát Mặc Nhĩ Hãn cười lớn, kết quả tác động tới miệng vết thương, bắt đầu ho khan kịch liệt.

Người phụ nữ người Hồi hoàn thành xong “nghĩ thức” lại cung kính nói với Tống Dương:

- Võ sĩ A Hạ bái kiến Vương gia Tống Dương, ánh sáng của thánh hỏa mãi mãi chiếu sáng bầu trời.

Đoạn ứng đối khó đọc, vừa giống cầu nguyện vừa giống chúc phúc, cái khó là bà ta dịch tiếng Hồi thành tiếng Hán, vẫn có thể nói ra lạnh lạnh.

Tống Dương hoàn toàn không quan tâm tới phần sau mà bà ta nói, hắn chỉ nhớ câu đầu “Bái kiến vương gia”, không đợi đối phương nói xong đã vội vàng đỡ bà ta đứng dậy,

- Sao lại thế này?

- Hỏa tâm ngọc tượng trưng cho sự quan tâm, bảo hộ đối với sứ giả của thánh hỏa, nó là sinh mạng, là quyền lực, là địa vị của sứ giả, là tượng trưng cho tất cả mọi của cải.

A Hạ bắt đầu giải thích, nhưng dùng từ không được tự nhiên lắm, Tống Dương nghe hiểu được vài phần, quay đầu nhìn Tát Mặc Nhĩ Hãn:

- Người đem ngọc bội tặng ta, người không làm vương tử nữa, nhường cho ta làm sao?

Wang tử bị cách nói của hắn dọa một trận, càng ho nhiều hơn, đồng thời dùng sức lắc đầu.

Tặng ngọc ý nghĩa trọng đại, nhưng không phải là “biếu tặng” mà là một cách tán thành, ngụ ý chia sẻ.

A Hạ biết sự giải thích trước đó của mình không được cao minh, rõ ràng bỏ đi các từ ngữ trau chuốt, trực tiếp nói thẳng ra:

- Giống như huynh đệ khác họ của người Hán.

Nói xong, A Hạ đứng lên, mỉm cười nói tiếp:

- Tất Mặc Nhĩ Hãn nguyện chia sẻ vinh quang, khó khăn với người, tình bạn thực sự, thánh hỏa minh chứng, vĩnh viễn không phản bội.

Phong tục bất đồng, nghi thức cũng bất đồng, người Hồi không bái tạ thiên địa, giữa quý tộc trao đổi hỏa tâm ngọc chính là tượng trưng cho tình bạn chân chính.

Lập tức, địa vị của Tổng Dương và Tất Mặc Nhĩ Hãn là ngang nhau rồi, cho nên A Hạ cũng bái kiến hân bằng nghi lễ của Vương gia.

Lễ vật này thực sự không nhẹ, Tổng Dương không vội vàng nhận, đợi sau khi Tất Mặc Nhĩ Hãn hơi thở nhẹ nhàng, mới hỏi,

- Từ nay về sau, người thân của người cũng chính là người thân của ta?

Tất Mặc Nhĩ Hãn cười nói:

- Đó là điều tất nhiên, ngoài vợ ra, trái lại cũng vậy, người thân của người cũng là người thân của ta.

- Ta không có người thân, trước đây có cậu, nhưng chết rồi, thi thể bị kẻ thù nấu chín, chia làm hai.

Mỗi khi nhắc đến việc này, Tổng Dương lại đau lòng.

Tất Mặc Nhĩ Hãn bỗng nhiên phần nộ, lớn tiếng truy hỏi:

- Kẻ thù là ai?

- Việc báo thù không cần người quản.

Tổng Dương lắc đầu:

- Nhưng ông ấy đã xuống mồ an nghỉ, ta không muốn người khác làm phiền ông, nếu không huynh đệ bằng hữu cũng không làm, chỉ có kẻ thù.

Tất Mặc Nhĩ Hãn bị lời nói của hắn làm cho hồ đồ, nhíu mày, thuận miệng nói:

- Điều này là đương nhiên, ai cũng không thể quấy nhiễu lão nhân gia nữa.

Tổng Dương giọng điệu bình tĩnh:

- Mau rời khỏi Nam Lý đi, việc người muốn làm ta không cho phép.

Tất Mặc Nhĩ Hãn cuối cùng cũng giác ngộ ra điều gì đó, nói với A Hạ:

- Người ra trước đi, đợi ở ngoài.

Đợi thuộc hạ đi khỏi, gã mới nhìn Tổng Dương, rất đột ngột hỏi:

- Bản lĩnh của A Hạ rất lớn, đơn đả độc đấu, chắc hắn có thể thắng người.

Có thể đứng vào mười người kiệt xuất của người Hồi Hột, lại có thể xếp vào võ sĩ Ba Giáp quả thật rất phi phàm, nếu không hôm qua cũng không thể nào thoát khỏi vòng vây.

- A Hạ là tâm phúc của ta, cũng là người phụ nữ của ta.

Tất Mặc Nhĩ Hãn nói tiếp :

- Ta bảo nàng ra ngoài không phải không tin nàng, mà là muốn người yên tâm.

- Bây giờ người muốn giết ta dễ như trở bàn tay, mạng của ta nằm trong tay người, cho nên người có chuyện đừng ngại, cứ nói thẳng.

Vương tử có khí phách của gã, Tổng Dương cũng không giấu diếm thêm:

- Lạ dịch đến từ thi thể của cậu ta.

Tất Mặc Nhĩ Hãn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trầm ngâm một lúc, một lát sau lại thở ra một hơi dài:

- Thi thể hiện nay trong tay người?

Nói xong, không đợi Tống Dương trả lời, lại lập tức giải thích nói:

- Nguồn gốc của ôn dịch ta có thể không cần, nhưng nó không thể bị nước khác nắm giữ, ý của ta, người hiểu chứ?

- Ông ấy đã xuống mồ yên nghỉ, không ai có thể tìm thấy, không ai có thể đoạt lấy, trên đời này sẽ không có nạn dịch nữa.

Nói rồi, Tống Dương đột nhiên tăng thêm ngữ khí:

- Người phải nhớ, trên đời này sẽ không còn nạn dịch nữa, ta dùng mạng sống của ta để thề.

Về mặt của Tát Mặc Nhĩ Hãn thả lỏng:

- Vậy thì không sao rồi, nhận lấy ngọc bội của ta đi.

Tống Dương cũng cười, đồng thời nhận lấy ngọc bội, lại không tìm ra cái gì thích hợp để đáp lễ, ngọc thạch trong ngực là của cậu, vòng châu báu trên tay là Tô Hàng, trên người hắn không có vật gì thừa, sờ trong túi, lấy ra được một con dao nhỏ từng dùng để cắt thịt thối khi hành nghề y, đưa qua:

- Chính là cái ý đó, Vương gia đừng chê món nghèo hèn.

Tát Mặc Nhĩ Hãn không tính toán những cái này, chìa tay nhận lấy con dao, đồng thời cười nói;

- Sau này đừng gọi vương gia, vương tử gì đó, cứ gọi tên ta, Khuê Ni Đồ Ngã Dịch. Dùng tiếng Hán các người để gọi, là ý “mặt trời xuất hiện rồi”, chính là “Nhật Xuất Đông Phương”.

Vương tử giọng điệu đắc ý, cảm thấy cái tên của mình rất uy phong lẫm liệt, Tống Dương ngạc nhiên gật đầu nói:

- Nhật Xuất Đông Phương, duy ta bắt bại. Quả nhiên là tên hay.

Nhật Xuất Đông Phương, mặt lộ sự vui mừng:

- Đây là bài thơ gì, làm rất hay.

Tống Dương cười lớn, gọi A Hạ vào phòng, đỡ “Nhật Xuất Đông Phương” rời khỏi quán trọ, việc sau đó không cần Tống Dương lo nữa. Chỉ là khi cáo biệt hắn lại dặn dò đối phương:

- Cố gắng đừng động vào nước, ảnh hưởng không nhỏ với vết thương.

Lúc này Nam Lý đã vào mùa, từ nam đến bắc nơi nơi đều âm u, cho đến trước tháng tám mưa phùn cũng không dứt, có thể thấy một hai ngày trời nắng là ông trời đã khai ân lắm rồi.

Sau khi bọn họ đi khỏi, Tống Dương vẫn ở lại phòng trọ, đợi tin phía bên Nhâm Sơ Dung, không biết bao lâu sau, Tống Dương đang ngồi buồn chán trên ghế đột nhiên “ôi” một tiếng, chợt nhớ lại một chuyện tháng chạp năm ngoái, khi ngoài thành Thanh Dương bức ép Tiểu Phát, Nhâm Tiểu Bộ từng ôm đầu trên mặt đất, ngất lịm:

- Huynh đệ kết nghĩa, người là vì huynh đệ kết nghĩa mà đến tham dự.

Cũng giống với “nội chiến người Man” trong quán trọ, Nhâm Tiểu Bộ chưa biết trước tuy nhiên không có cách nào nói toạc ra chân tướng, nhưng lại có thể điểm trúng một hai phần trong đó, ít nhất là có một vài chi tiết nhỏ liên quan tới việc lớn.

Phải biết rằng, cho đến hôm qua khi cứu “Nhật Xuất Đông Phương”, Tống Dương vẫn chưa hiểu được, bản thân đã phải kết nghĩa huynh đệ.

Miệng vừa hít khí lạnh, Tống Dương vừa suy nghĩ. Không ngờ, Nhâm Tiểu Bộ vẫn là Nhâm Tiểu Bặc.

Nhưng bảo bối như nàng có thể “biết trước” vậy, trọng lượng so với “độc nguyên” sợ là không nhẹ hơn, lại làm sao có thể bị điểm trúng, Tống Dương chợt mỉm cười, lí do này không khó nghĩ, nàng đều có vài chi tiết nhỏ nhỏ không quan trọng, thật sự muốn tin, coi như là tiếp tục truy xét, trái lại sẽ chậm trễ đại sự.

Lấy ví dụ, giả dụ hai quân hỗn chiến, Nam Lý tìm Nhâm Tiểu Bộ đến nghĩ kế “ đối phương sẽ tấn công từ hướng đó”, tiểu nha đầu rất có thể sẽ tính kế “ tây phương mã tinh phi yến”. Nhưng trên thực tế, hướng tây có lẽ chỉ là một đội địch thủ thám báo nhìn qua thì thần bí, nhưng lại không có tác dụng gì.

Nhưng cho dù nói thế nào, đợi lúc Nhâm Tiểu Bộ tới tìm mình, cũng phải hỏi cho rõ.

Quả nhiên, đợi đến lúc hoàng hôn, Nhâm Tiểu Bộ giống như một cơn gió, chạy tới tìm Tống Dương. Chỉ là Tống Dương hỏi tới “ kết nghĩa huynh đệ”, vẻ mặt nàng mờ mịt,

- Cái gì mà huynh đệ kết nghĩa? Ta từng nói sao?

Công chúa điện hạ hồ hững qua quýt, lời nói nửa năm trước đã quên sạch từ lâu rồi.

biglove

132. Chương 43: Bố Trí

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 43: Bố trí

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Khi còn nhỏ, bản lĩnh của nàng đã rất nổi tiếng trong quý tộc Nam Lý. Hoàng đế Phong Long phong cho nàng danh hiệu “Huyền Cơ”, còn để nàng đi Hôn Nghi Giám làm tin, cũng không phải không có nguyên do.

Nhưng “chỉ có thể đánh xung quanh mà không thể phá hại” khiến sự thần kỳ của nàng bị suy giảm, nói đùa cũng đủ có thể là việc mãi không thành.

Có lẽ cũng là duyên cớ của bản lĩnh này, nàng trời sinh ra đã dễ đối và buồn ngủ khác thường. Người ta vẫn nói, lúc chưa ăn thì giày vò khó chịu, nhưng muốn đối chết cũng không phải việc dễ dàng, còn buồn ngủ thì đã nảy lên là không có cách nào không chế được, giống như trong quán trọ Âm gia năm đó, canh giữ hiện trường đầy máu, chịu đựng mùi tanh tươi cả ngày trời, nàng vẫn ngủ được một giấc say sưa.

Nghe tới “ sự thăng thần” của Tiểu Bộ, Tống Dương cười toe toét, không phải nghĩ để nàng làm gì, mà cảm thấy hứng thú:

- Sao không nói với ta sớm?

Nhâm Tiểu Bộ khoát tay, nàng thật sự cảm thấy không có gì:

- Lại không có tác dụng gì, ta giống như quái vật, để người dùng hai lần, nhà trọ lần đó là người quá hung hăng, làm ta thật sự không phục, không tổ ra chút bản lĩnh lợi hại đó, để người xem thường.

Nói hung hăng có chút khoa trương, nhưng lúc đó trên người Tống Dương thực sự có chút thần nhiên mạnh mẽ:

- Lần thứ hai ấy mà, đoán ra người có huynh đệ kết nghĩa là đột nhiên gặp người, trong lòng quá vui mừng, đắc ý vênh vao.

Nhâm Tiểu Bộ cũng tự cười, lại tiếp tục nói:

- Còn nữa, vốn chuyện này không chỉ không có tác dụng, mà còn rất tà ác, sẽ bị báo ứng đó. Từ nhỏ đến lớn mỗi lần dùng không lâu đều sẽ xảy ra chuyện, hoặc là ốm một trận đột ngột, hoặc là tai bay vạ gió, báo ứng lần đó khó giải thích nhất, ta chạy trong hoa viên, vướng vào một con thỏ qua đường, rồi té hôn mê ba ngày, suýt nữa không tỉnh lại được.

Vấp con thỏ mà ngã, việc này khó có thể tưởng tượng, Nhâm Tiểu Bộ nói đến đây cũng cười lớn, rồi tiếp tục nói:

- Lần đó ở nhà trọ cũng vậy, lúc hoàng hôn trong đầu cũng đoán ra nội chiến người Man, sang ngày hôm sau chân liền bị người chết đánh gãy rồi.

Nói lại chuyện cũ, Tiểu Bộ rất ngọt ngào, ngồi trong lòng Tống Dương. Tống Dương còn chút buồn bực:

- Lần đó ở thành Thanh Dương thì sao, lần đó không sao chứ?

Sau khi hai người trùng phùng thì thường xuyên gặp mặt, cho tới sau khi thi đình có kết quả mới tạm thời chia tay, từ đó đến nay không thấy nói nàng xảy ra chuyện gì.

Đề cập tới điều này, Nhâm Tiểu Bộ bỗng dậm chân về mặt đỏ khóc đỏ cười, cổ quái dị thường:

- Chuyện lần đó là lớn nhất, chưa qua mấy ngày.

Gặp nhau ngắn ngủi, đồng thời cũng là một điều chỉnh nhỏ, hòa hoãn, sau ba ngày Tống Dương nhận được tin của Nhâm Sơ Dung, thiết kế bên phủ Hồng Ba nàng cũng đã hoàn thành, bắt tay vào chuẩn bị “làm việc” thực sự, Tống Dương cũng không trì hoãn thêm nữa, sau khi từ biệt Tiểu Bộ liền ra khỏi thành tụ họp với Cố Chiêu Quân, khởi hành tới Yến Tử Bình.

Bên cạnh Tống Dương lại xuất hiện thêm một người: Tần Trùy. Hắn là do Nhâm Sơ Dung mượn từ bên cạnh Tiểu Bộ, lại điều đến cho Tống Dương, tạm thời đảm đương là người liên lạc giữa hai bên, vai trò như vậy ắt không thể thiếu người được chọn thích hợp nhất, không ai khác chính là Tần Trùy.

Ngày đêm thần tốc lên đường, mấy ngày mới đến được Yến Tử Bình, đúng vào lúc hoàng hôn, Tống Dương không vội vàng vào trấn, mà đi đến vùng rìa trấn, nơi khu rừng rậm bí mật mà Sơn Khê Tú sinh sống. Sau khi gặp mặt với Tú Mộc chi chủ Mộc Ân, Tống Dương tỉ mỉ nói với bà mọi chuyện, về mặt già nua của Mộc Ân không có chút biểu hiện nào, nhưng trong con ngươi lại hiện ra một sự hung tàn, vừa có hưng phấn, còn nồng nàn mùi máu tươi. Đợi đến đêm khuya, cả thôn đã chìm vào giấc ngủ say, Tống Dương mới vào Yến Tử Bình, bước đi không một tiếng động, động tác mau lẹ men theo con đường lên vào nhà dân. Đến canh ba, hắn đã đi tắt cả các nhà trong trấn ngoại trừ nhà hắn ra, ngay cả huyện nha cũng không “tha”, lại suy nghĩ cẩn thận, sau khi xác định không có chút sơ hở nào, mới quay người trở về nhà.

Tiếng gõ cửa vang lên, trong sân rất nhanh hiện lên ánh lửa đèn dầu, Tiểu Cửu còn đang ngái ngủ ra mở cửa, Nha Ba trung thành tận tâm, to lớn bảo vệ cho nàng... Liếc thấy chủ nhân trở về, Tiểu Cửu bỗng nhiên mừng rỡ, nhưng không quên quy củ, vừa cười vừa vấn an, sau khi đứng dậy xoay người chạy vào trong nhà:

- Công tử đêm khuya trở về, chắc chắn là rất mệt, tôi đi đun nước.

Tống Dương giơ tay giữ nàng lại:

- Không tắm đâu. Lần này còn dẫn bạn cũ về.

Nói xong, chỉ về phía sau, hai tay Cố Chiêu Quân xỏ vào trong tay áo, cười ha ha đi tới:

- Tiểu nha đầu, còn nhận ra ta không?

Tiểu Cửu a một tiếng, rồi vội vàng thỉnh an:

- Cố lão gia là ân nhân của Tiểu Cửu, mỗi lần Tiểu Cửu bái Phật tổ đều cầu xin cho lão nhân gia được trường thọ phú quý, làm sao có thể quên được.

Tiểu Cửu miệng ngọt, Cố Chiêu Quân cười ha hả, nói:

- Bé ngoan.

Sau đó quay người gạt đầu một cái, bọn thuộc hạ hiểu ý, mỉm cười chuyển lên phía trước một hộp sắt dài, Cố Chiêu Quân lại nói tiếp:

- Đặc biệt mang cho người.

Tiểu Cửu trong miệng nói cảm tạ, ánh mắt lại nhìn Tống Dương, hiển nhiên là muốn tìm sự đồng ý của chủ nhân, Tống Dương bật cười:

- Không cần hỏi ta, mau nhận đi.

Cố Chiêu Quân không tức giận, trái lại còn khen ngợi, gật đầu cười nói:

- Nên như vậy, nếu không sẽ đánh mất nề nếp gia giáo của họ Cố.

Tiểu Cửu cười hì hì nhận lấy hộp sắt, lúc chạm tay vào có thể thấy, nàng nhẹ nhàng đánh “khi” một cái, rồi lú lười nói:

- Hộp lạnh quá!

Sau đó mở hộp ra xem, lập tức hoan hô lên, sau đó sắc mặt lại có chút cảm động, lại chỉnh đốn trang phục hành lễ với Cố Chiêu Quân:

- Cảm tạ Cố lão gia ban cho, Tiểu Cửu...

Đang nói, đôi mắt không ngờ đỏ lên.

Cố Chiêu Quân lại không để ý, lắc đầu cười:

- Đừng nhỏ mọn như vậy, chỉ là mấy xâu kẹo hồ lô thôi mà, không đáng rơi nước mắt.

Tiểu Cửu thích nhất là ăn kẹo đường.

Xâu kẹo hồ lô không có gì ngạc nhiên, nhưng sơn tra của xâu quả này là loại quả cuối thu của phương bắc, muốn tìm thấy vào mùa hè tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng gì: cũng giống vậy, mứt hồ lô cũng chỉ vào mùa đông ở phương bắc mới có bán, vì đường phèn dễ tan, nhiệt độ cao sẽ bị chảy, bây giờ là mùa hè, mùa hè của phương nam.

Không cần hỏi, thuộc hạ của Cố Chiêu Quân có rất nhiều người giỏi âm hàn nội lực, dựa vào nội công tinh xảo từ đầu đến cuối giữ cho “đông lạnh” hộp sắt. Hành trình này nhanh là gần một tháng, một người tuyệt đối không thể làm được, hẳn là vài cao thủ đã thay phiên nhau vận công.

Chẳng qua là một xâu mứt quả, bút tích lại rất lớn. Nhà Cố Chiêu Quân bại rồi, người chết rồi, nhưng dáng vẻ kiêu ngạo mãi không thể đổi.

Tiểu Cửu ghen ngào gật đầu, nhưng đôi mắt đẹp vẫn lưu chuyển, phía sau lão Cố không tìm thấy bóng dáng của tỉ tỉ.

Lại chần chừ nhú mày, không đợi nàng nói, Cố Chiêu Quân liền nói luôn:

- Chuyến đi này hơi phiền mang theo tiểu nha đầu đó bên cạnh không tiện, ta để tỉ tỉ của ngươi ở nhà rồi.

Nói xong, hẳn lại cười với Tiểu Cửu, nhẹ giọng nói:

- Mau ăn đi.

Tiểu Cửu không ngại có hẳn, giòn giã đáp ứng, vừa cười, vừa nhe răng cắn kẹo, “rắc” một tiếng, tiếng đường phèn vỡ vụn trong trẻo.

Lúc này, cuối đường lớn bóng dáng Mộc Ân lay động dẫn theo ba trăm Sơn Khê Tú tiến vào trấn, từ xa đã chào hỏi Tổng Dương, lập tức ba trăm người Man tản ra nhập vào tiểu trấn, đi vào những ngôi nhà bị phá nát, trong nháy mắt khắp nơi trong tiểu trấn chỉ có tiếng cửa đập truyền ra, lại không hề nghe thấy một tiếng người.

Cả một thôn nhỏ, đều bị các vị thuốc của Tổng Dương nã trụ.

Những người dân trong trấn không bị hôn mê sâu mà nghe thấy động tĩnh đều mở mắt, nhưng ánh mắt đục ngầu, thần trí không còn, nếu cho bọn họ uống nước, đồ ăn, bọn họ cũng hiểu được ăn uống nhưng chỉ là bản năng mà thôi, ngoài giải được ra nếu không sẽ mãi mãi không tỉnh lại khỏi cơn mộng mị.

Theo sự nhắc nhở trước đó, Sơn Khê Tú đem “người sống chết” của thôn chuyển vào núi sâu đâu vào đấy, bên lão Cố cũng bắt đầu lu bu công việc, dưới sự chỉ điểm của Tổng Dương, từ trong sân đào lên một cái hòm rất lớn, sau khi mở hòm ra, Cố Chiêu Quân không hề tư lợi, ghi vào sổ sách từng loại châu báu một,

sao thành hai bản, cuối cùng đem khế ước đã soạn trước đưa cho Tống Dương cùng với một bản danh sách bảo vật:

- Làm ăn là làm ăn, không thể thiếu những thủ tục này, sau này mỗi lần xuất một bảo vật ta đều sẽ liệt kê giá ra cho người kiểm tra thực hư.

Đội kiểm tra hoàn tất, bắt đầu thời điểm đóng hàng, trời đã tờ mờ sáng, lúc này lại một trận vó ngựa truyền tới, một đội kỵ binh áp giải mấy xe ngựa lớn đi vào trấn.

Không cần Tống Dương nói, Tần Trù liền tiếp đón, đội kỵ binh không mang áo giáp đồ nhưng người người đều cười với Tần Trù, gật đầu chào hỏi, hiển nhiên cho dù không phải là Hồng Ba thị vệ, bọn họ cũng là quân đội của vương phủ dòng chính đỡ đoàn võ quan võ xuống ngựa, đưa cho Tần Trù danh sách:

- Tổng cộng ba trăm bảy mươi ba người, ngoài trẻ con ra, nam nữ già trẻ đều có, đều là tử tù trong châu phủ gần đây, đều đã kiểm tra thân phận, ai cũng đáng chết.

Tần Trù truy hỏi:

- Việc đã nói rõ với bọn chúng chưa?

Võ tướng đáp:

- Điều này yên tâm, tất cả bọn họ đều cam tâm tình nguyện, vốn dĩ nhất định phải chết, bây giờ không chỉ có thể giành được một số bạc cho người nhà, mà còn có thể chết toàn thân, bọn chúng cầu còn không được.

Xe ngựa dừng lại, vệ sĩ mở khóa gông, 66 tử tù bị giam trong đó nối nhau xuống xe, Tần Trù lại hỏi họ:

- Chút nữa sẽ chết, tất cả đều cam tâm chứ?

Đội sau khi họ gật đầu, binh lính áp giải bọn họ di tản vào các hộ trong thôn, thay quần áo của người dân, có người ngồi trên giường đất, có người đứng trong sân, ánh mắt trống rỗng mà tuyệt vọng, giống với những người dân trong thôn vừa bị Sơn Khê Tú chở đi, trầm mặc phảng phất như đã chết rồi.

Tống Dương lần lượt đi hết nhà này đến nhà khác, mỗi một nhà, hẳn đều nói :

- Đa tạ, yên tâm, rất nhanh thôi.

Độc châm trong tay nhanh chóng đâm xuống.

Người trúng châm cơ thể run lên, trong nháy mắt miệng mũi ứa máu, tay nắm chặt yết hầu bò lổm ngổm mà tắt thở, nếu không phải người thực sự trong ngành y mổ thi thể kiểm tra thực hư, chỉ nhìn bệnh trạng, tình trạng chết của bọn họ chẳng khác nào bị trúng độc lạo dịch.

Trời mưa rả rích, buồn bực mà kiềm chế, Tống Dương đa tạ, Tống Dương giết người, ngoài tiếng hí vô tình của ngựa ra, trong thôn nhỏ chỉ có một thứ tiếng: đó là tiếng của thi thể ngã xuống.

Cổ Chiếu Quân đã đóng xe xong, nhưng không vội đi, nhíu mày đứng trong mưa. Tiểu Cửu đứng bên cạnh hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm trở nên trắng bệch. Miệng run lên, tiểu nha đầu nhanh mồm nhanh miệng lúc này đây chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, một chữ cũng không nói lên lời.

Quang cảnh một canh giờ qua, hơn ba trăm người đều chết, trên người Tống Dương đã bị mưa phùn ngấm sâu, thân hình tịch mịch, vẫn chưa trở lại bên cạnh đồng minh, tìm một tảng đá bất kỳ, ngồi phịch xuống, im lặng không nói.

Cổ Chiếu Quân chậm rãi đến bên hẳn:

- Vẫn ổn chứ ?

Tống Dương lắc đầu:

- Không tốt.

Bất kỳ ai một canh giờ tự tay giết chết hơn ba trăm người không phản kháng, chỉ có tuyệt vọng cũng sẽ không ổn.

- Người sớm đã hiểu.

Cổ Chiêu Quân giọng điệu nhẹ nhàng:

- Chuyện báo thù này, từ trước tới nay không thể có sự hoan hỉ.

Nói xong, lão lại thay bằng một vẻ mặt tươi cười:

- Việc bên Tình Thành người không cần lo lắng, trừ phi Chu Nho và thằng mù tính không ra, nếu không chắc chắn rồi. Ta khởi hành đây, người nên cẩn thận hơn.

Chiếc xe chứa bảo vật chạy ù ù, trong nháy mắt đã ra khỏi tầm mắt, quan binh áp giải tử tù cũng đồng thời rời đi.

Tổng Dương bình tĩnh lại, để Sơn Khê Tú đưa tiểu nha đầu vào núi sâu.

Thôn nhỏ lại yên tĩnh trở lại, Tổng Dương nhìn về xa xăm, thì thào nói :

- Ta chờ người, đừng có không đến đấy.

biglove

133. Chương 44: Áo Bào Trắng.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 44: Áo bào trắng.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lúc đến thì vội vàng, lúc đi thì khoan thai.

Nếu quyết định không chiếm đoạt độc nguyên, Tát Mặc Nhĩ Hãn cũng không có việc gì gấp, hiện nay cơ thể lại không chịu nổi xóc nảy, dứt khoát muốn đi bộ, đi rồi nghỉ, ven đường thưởng thức phong tình thế thái, tâm trạng rất thoải mái.

Đi đến nửa tháng, bọn họ vẫn chưa rời khỏi Nam Lý, hôm nay vừa mới khởi hành từ nhà trọ không lâu, đột nhiên một con khoái mã chạy như bay đến, A Hạ vẻ mặt ngạc nhiên, giờ gay che kín lại, nấp trong bọc hành lý, nhưng rất nhanh nàng lại thả lỏng, người đến là người của họ, là cơ sở bí mật ở Nam Lý, cơ sở cuối cùng và mới nhất còn lại.

Sau một hồi nói chuyện, vẻ mặt A Hạ trở nên nghiêm trọng, ra hiệu với mấy người ở cơ sở bí mật, quay người đi lên xe của Vương tử, nàng vốn là người phụ nữ của Tát Mặc Nhĩ Hãn, trong xe không có người ngoài, không cần quan trọng lễ nghĩa, nói thẳng:

- Vừa biết được một chuyện, rất quan trọng.

“Nhật xuất đông phương” đang chấn vô cùng, giờ tay kéo A Hạ vào lòng, cười hỏi:

- Việc gì vậy?

Nói xong, một tay từ sau đến trước, theo cổ nàng tiến vào trong.

A Hạ không kháng cự, cơ thể trái lại còn mềm nhũn ra, trong miệng trình báo:

- Mấy ngày trước, một tin tức mật truyền vào triều đình Nam Lý, một tiểu trấn tên Yến Tử Bình dựng ở phía tây...

Vừa nói đến đây, nàng đột nhiên hô nhỏ thành tiếng, Vương tử mò đến chỗ y muốn, sau đó nhéo một cái.

Sắc mặt A Hạ đỏ ửng, quay đầu lại như cười như không liếc Vương tử một cái, nói tiếp:

- Thôn đó đột nhiên bị ôn dịch, cả trấn không có ai may mắn thoát chết.

Nghe tới hai chữ “ ôn dịch”, Vương tử dừng tay, ngửa khí chăm chú hơn nhiều:

- Ôn dịch như thế nào? Tình trạng của người chết ra sao? Và lạo dịch....

A Hạ lắc đầu:

- Việc này vừa vào tới triều đình, lập tức bị giữ kín, cụ thể thế nào không rõ được, nhưng có vài manh mối, vẫn được tiết lộ ra.

- Hiện việc này là một tên quan sai của trạm thư dịch, gã tới trấn đó đưa tin. Quan trọng là, trước đó, sau đó, khu vực này trời mưa không ngớt, đúng ngày hấn đi thì trời lại nắng.

- Việc xảy ra ở phía tây, là thuộc Trấn Tây Vương cai quản, dường như nhắc đến “tranh công”, Trấn Tây Vương không cho người khác nhúng tay vào, phái binh mã tới phong tỏa thôn đó, nhưng vòng phong tỏa đến hơn mười dặm, hơn nửa trước sau cũng chưa từng phái người tới gần thị trấn đó, một tin tức truyền ra từ trong quân đó là...phải đợi mưa tạnh.

Có liên quan tới mưa và dịch độc, Hồi Hột Nhi sớm đã tìm hiểu rõ, nghe tới đây, Tát Mặc Nhĩ Hãn nào có thể còn không hiểu, trầm giọng nói:

- Chính là lạo dịch.

Trong tay Nam Lý, không có thuốc giải lạo dịch, thuốc giải ban đầu đã đi theo thi thể rồi, một phần tinh chất cũng bị Sơn Khê Tú cướp đi.

Sau khi A Hạ trình báo, hạ giọng nói:

- Vương tử, chuyến này thiếp đi nhé, lấy danh nghĩa thánh hỏa, A Hạ thề sống chết phải mang độc nguyên về.

Tát Mặc Nhĩ Hãn lại trầm ngâm, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói:

- Khi ở Phượng Hoàng Thành, Tổng Dương đã nói với ta một câu. Hấn muốn ta nhớ, trên đời này không có lạo dịch nữa, hấn dùng tính mạng của hấn thề. Lúc đó khẩu khí của hấn rất nặng.

A Hạ quay người lại, nhìn Tát Mặc Nhĩ Hãn, ánh mắt khó hiểu:

- Nhưng lạo dịch rõ ràng, đang ở Yến Tử Bình. Đây là một cơ hội tốt, cho dù người tín nhiệm Tổng Dương, ít nhất cũng phải cử người tới xác minh chứ.

- Hoặc là tin hấn, hoặc là không tin hấn, mãi mãi không có chuyện đã tin lại còn muốn xác minh này.

Tát Mặc Nhĩ Hãn bỗng nhiên lớn giọng, bộ dạng hung ác.

Nói thì nói vậy, nhưng chính hấn vẫn rất do dự, lại qua một hồi lâu, hấn mới cắn răng một cái, oán hận nói:

- Coi như không phải lạo dịch. Việc Tổng Dương dùng tính mệnh bảo đảm, ta sẽ tin hấn một lần. Đợi lần sau gặp mặt, ta sẽ cần một lời giải thích của hấn, nếu nói rõ ràng thì vẫn là huynh đệ, nói không thông...hấn sẽ không còn là bằng hữu của ta nữa, người thân của hấn càng không phải người thân của ta nữa.

Vương tử lắc đầu, đem những việc phiền toái vứt ra khỏi não:

- Dừng nghĩ thêm nữa, nào, làm việc khác đi.

Nói xong, hai bàn tay bận rộn làm việc.

A Hạ tươi cười, nói:

- Làm việc khác ư? Thiếp...

Buổi sáng, phong tình khác lạ.

Nam Lý thờ Phật, xung quanh thành Phượng Hoàng vô số miếu thờ, Bạch Tháp Tự là một trong số đó. Kế thừa một trăm năm, không quá dài nhưng cũng không quá ngắn, diện tích hơn mười mẫu, không nhỏ cũng không lớn. Hơn ba mươi hòa thượng, không quá nhiều cũng không quá ít. Tóm lại, tòa chùa này là

nơi chẳng có gì thu hút, duy nhất đáng để nhắc đến, chỉ có vền vện một tòa bạch tháp cao cao phía sau hậu viện của chùa.

Bạch tháp nhìn vào tối mờ mịt, gạch màu xanh mái hiên màu đen bên ngoài loang lổ, khác hoàn toàn so với cái tên của nó, nhưng nếu được phượng trưng cho phép, may mắn vào trong tháp, sẽ được bình tĩnh, hóa ra đúng thật là một tòa bạch tháp.. Vách tường bên trong toàn bộ là màu trắng. Thuần khiết vô cùng, nước sơn không biết là trộn lẫn bột trân châu hay không, thỉnh thoảng ánh huỳnh quang lóe lên, dâng ra vài phần thiêng liêng.

Vì nội tháp màu trắng, do đó, ba tăng nhân mặc áo đen rất bắt mắt, bọn họ đứng đó, sắc mặt thành kính.

Cũng vậy, cũng là vì màu sắc bên trong, khiến một người khác gần như “không thể thấy”. Áo bào trắng, ngồi tĩnh tọa trước mặt các tăng nhân hắc y, chiếc áo dài từ đầu tới chân che toàn thân, không có bất cứ một khe hở nào, trên mặt cũng đeo một cái mặt nạ màu trắng bệch, gần hòa trộn vào không gian xung quanh.

Tất cả mọi người không mấy may động đây, im lặng không nói, nhìn một lúc lâu, dần dần có chút không nhận ra rút cuộc bọn họ là người, hay là pho tượng đất trong tòa tháp, một lúc lâu sau, người áo trắng cuối cùng cũng lên tiếng:

- A Nhất, con thấy thế nào?

Giọng nói của ông ta rất cổ quái, giống như đang bị bí hơi ở trong một cái bao da trâu mà nói chuyện, trầm thấp, mơ hồ, còn có âm thanh ù ù cộng hưởng, hơn nữa tiếng nói cũng không phải truyền ra từ sau mặt nạ, mà là vang lên từ giữa ngực... Phúc ngữ.

Bị chủ thượng hỏi, tăng nhân già tên gọi A Nhất lập tức nói:

- Triều đình Nam Lý truyền tin đến, hẳn không phải là giả.

Có lẽ là do lí do thoái thác mơ hồ “hẳn không phải là giả” này mà rước lấy cái nhìn phản cảm của người áo bào trắng, không muốn nghe A Nhất nói thêm nữa, mặt nạ trắng bệch hơi đổi sắc, lại hỏi lão tăng tiếp theo:

- A Nhị, người nói đi.

A Nhị giọng nói như đinh đóng cột, nói rất đơn giản rõ ràng,

- Là thật. Ôn dịch, nước mưa, Yển Tử Bình !

Ba từ cuối cùng, hẳn nhấn mạnh.

Nụ cười truyền ra từ trong bụng, hoàn toàn không có ý vui thích, giống như tiếng kêu quái dị “cô cô cô” của một con cú mèo. Người áo trắng gật đầu:

- Đúng vậy, Yển Tử Bình. Thú vị nhất chính là Yển Tử Bình này, nếu ta nhớ không nhầm, trước đây hẳn trốn ở chỗ đó phải không?

“Hắn” chính là Vu Ly, người trong tháp đều rõ.

Người áo trắng lại chuyển hướng đến tăng nhân thứ ba, tạm thời chuyển đề tài:

- A Thái, người có biết, tại sao người lại không giống với huynh đệ sắp theo thứ tự là A Tam, mà bị đổi thành tên này không?

A Thái bộ dạng khoảng ngoài bốn mươi, diện mạo tao nhã.

Người áo trắng hỏi xong, cũng không đợi a Thái trả lời, tự đưa ra đáp án:

- Vì người thông minh nhất, hợp nhất với sở thích của ta, ta không nỡ đặt cho người một cái tên lạnh băng “theo số thứ tự”, vậy giống như người không phải người sống. Nếu không xuất gia, ta sẽ nhận người làm nghĩa tử. Có người cha nào không muốn đặt cho con mình một cái tên hay? Cho nên người không tên là a Tam, mà là A Thái. Nói đi nói lại, cái tên A Tam cũng thực sự rất khó nghe.

Giọng nói phúc ngữ rất buồn, ngữ khí cũng rất mơ hồ, nhưng nói đến cùng, phần tiểu ý trong đó rất rõ ràng.

A Thái chấp tay hành lễ, phục trên mặt đất:

- Ân sư chiếu cố, đệ tử khắc sâu trong lòng.

Người áo trắng không để ý tới việc gã quỳ lạy:

- Gần đây có vài việc ta không thể hiểu rõ... Nhìn khắp thiên hạ, có thể phát hiện trước lao dịch, lại biết cách kiềm chế độc nguyên, ngoài nhất mạch ta ra, chỉ còn lại hai người, một người đã chết đó là Vưu Ly, nếu người kia, ta có mười phần nắm chắc, bà ta tuyệt đối không ra khỏi núi.

- Người chết rồi thì không thể ra tay, huống hồ hấn lại bị cưa làm hai đoạn, chắc chắn không phải là phần dưới bị độc, phần trên thì hiển linh chứ?

Người áo trắng giọng nói không vội vàng không chậm chạp:

- Còn về người kia, bà ta không có truyền nhân, giữ đứa con ngốc ẩn cư không ra, sau chiến sự biên cương ta đã từng cử người đi điều tra, bà ta trước sau không hề rời khỏi núi, đương nhiên cũng sẽ không phải bà ta phá vỡ Hồng Thành.

- Do đó, ta nghĩ không thông. Lẽ nào là ta kiến thức nông cạn, thiên hạ còn có kỳ nhân có thể phá vỡ thủ đoạn của độc môn ta?

Người áo trắng nói tiếp:

- Thật ra ta vẫn còn một chút hoài nghi, chỉ là bản thân không quá tin. Hơn nữa sau khi gặp chuyện luôn vội vàng, vội vã đoạt lại độc nguyên, tạm thời cũng không nghĩ tới nữa. Nhưng bây giờ Yên Tử Bình lại xảy ra lao dịch, việc này cũng trở nên khó hiểu rồi. A Thái, người thông minh, rút cuộc là chuyện gì, người cũng có thể nghĩ tới, người nói xem.

A Thái không tỏ rõ thái độ, tiếp lời nói:

- Vưu Ly có truyền nhân.

Vẫn là một tiếng “cô”, người áo trắng ngữ khí vui vẻ:

- Rất tốt! Chuyện này vậy là đã thông. Lúc đó hấn vừa ở Hồng Thành, cho nên đã phá được lao dịch, đoạt được độc nguyên, cuối cùng còn thiết kế đội ngũ vận chuyển thi thể đến Nam Lý. Hấn là truyền nhân của Vưu Ly, phần lớn là muốn sư phụ được an nghỉ, cho nên hấn mới đưa sư phụ quay lại cố hương Yên Tử Bình an táng. Lúc này mới có lao dịch ở trấn đó. Nhưng dù nói thế nào, hậu sinh văn bối, có thể có một phần hiểu tâm như vậy, xem như rất tốt.

Tạm dừng một lát, người áo trắng lại đổi chủ đề:

- A Thái, lúc đầu bọn ta đã phát hiện Vưu Ly trốn ở Yên Tử Bình như thế nào?

A Thái trả lời:

- Các sư đệ đến vùng núi Nam Lý cướp Tôn Thi của người Man, kết quả toàn quân bị giết, pháp khí ân sư truyền xuống cũng bị mất, ngài truyền lệnh, lệnh cho ba sư đệ Tứ, Lục, Cửu và con cùng tới tra hỏi nguyên nhân thất bại của bọn họ. Kết quả vô tình đã phát hiện Vưu Ly trốn trong tiểu trấn.

- Chỉ là giấu Vưu Ly sao?

Người áo trắng hỏi ngược lại một câu, sau đó tiếp tục nói:

- Việc tra xét là do người chủ trì, nếu không phải A Tứ, A Lục, A Cửu cùng theo, có phải là ngay cả Vưu Ly trốn ở Yên Tử Bình, người cũng sẽ thay hấn giấu diếm rồi đúng không?

A Thái bình tĩnh gật đầu:

- Vâng, việc này con cũng không ngờ, Vưu Ly không ngờ ẩn cư ở Yên Tử Bình, đem theo ba vị sư đệ bên cạnh, con không có cách nào thay hấn che giấu, hao tâm tổn sức, chỉ bảo vệ được truyền nhân của hấn:

Nói đến đây, A Thái cười:

- Ba vị sư đệ đều rất thông minh, để giấu bọn họ, con phải tính toán ba ngày ba đêm không ngủ.

Người áo trắng cười lớn:

- Ủ, ta còn nhớ, lần đó sau khi ngươi trở về mất đồ y như thỏ, khiến ta còn thấy đau lòng, đặc biệt đưa cho ngươi thuốc làm khỏe mắt.

Cười cười, người áo trắng đột nhiên thở dài. Thở dài không phải từ trong bụng, là mà thở dài thật sự, nhưng “cơn gió trút giận” dường như chọc thủng ống bễ mười mấy lỗ thủng vậy.

- Cho nên ta chỉ biết có Vưu Ly, lại không hề biết hần có truyền nhân. Điều này cũng coi như là ở dưới chân đèn nên mờ mắt. Vốn định điều tra lại sự tình, nhưng vì tin ngươi, nên không điều tra nữa.

Người mặc áo trắng chậm rãi lắc đầu:

- A Thái à, ngươi khiến vi sư đau lòng quá.

A Thái chỉ trả lời một câu:

- Vưu Ly có ơn với con, trước người. Đệ tử xin chịu phạt.

Nói xong, cúi rạp đầu xuống đất, không nói thêm gì.

biglove

134. Chương 45: Tất Thắng.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 45: Tất thắng.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Người áo trắng không nói thêm gì, tay áo nhẹ run lên, gơ hai tay ra, hai tay đều đi găng tay màu đen, giống hệt với đôi găng tay Vưu thái y truyền cho Tống Dương. Người áo trắng cởi một chiếc găng tay ra, lộ ra bàn tay trái, trông rất ghê người.

Tay y cần bản không nhìn thấy nổi da tay, nùng sang, ghê lở lan rộng, nếu nghe kĩ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng “sàn sạt”, vang ra từ thịt thối.

Bất cứ lúc nào đều ở tay trái thối rữa, nhẹ nhàng gơ ra trước mặt a Thái, người sau lại không kháng cự, nét mặt thản nhiên nhìn sư phụ, khi hai đầu ngón tay của hai người tiếp xúc, a Thái nét mặt đầy thống khổ, thân thể run lên, mắt thường có thể thấy, từ ngón tay thối mà hần tiếp xúc, bắt đầu sinh mủ, thối rữa, và chậm rãi lan ra, không ngừng cắn nuốt da thịt còn hoàn hảo.

Nhưng tuyệt đối không ngừng lại sự thối rữa, còn có trọng dài, một bên thối nát như vậy, một bên lành lặn, chỉ là mức độ của người trước nhanh hơn một chút.

Người áo trắng giọng điệu mơ hồ:

- Ba ngày sau ngươi sẽ chết. Ta dạy ngươi ba mươi năm, chỉ dùng ngươi ba ngày, cứ vậy đi.

Nói xong, không nhìn vào mắt a Thái, sau khi đeo lại găng tay lại nhìn về phía hai đệ tử khác:

- Triệu tập mọi người tối nay xuất phát.

Như dự đoán của Tống Dương, Yến quốc sư đã sớm về Nam Lý, bạch bào liền đi. Lão chậm rãi một bước, khi đuổi theo đoàn bảo hộ Nam Lý, chỉ còn lại thì hài đầy đất, mà khi Sơn Khê Tú leo lên cây, cho dù lão thần thông quảng đại cỡ nào, cũng khó có thể truy ra được hướng bọn chúng bỏ chạy.

Tuy nhiên truy đuổi độc nguyên không chỉ có Đại Yến, còn có cả triều đình Nam Lý.

Đây là địa bàn của người ta, Quốc sư khó có thể hành động, nhưng về Nam Lý chắc chắn có thể toàn tâm toàn ý truy tìm manh mối, một khi có được tin tức, triều đình sẽ biết ngay, Quốc sư có tâm phúc ở bên cạnh Phong Long, lão tạm đang ở Bạch tháp tự trong kinh, cũng là để có thể nắm giữ được manh mối của người Nam Lý.

Quốc sư đã hạ mệnh lệnh, nhưng hai đệ tử vẫn nhìn nhau, ánh mắt hơi do dự, a Nhất thành thật nói:

- Lạo dịch ở thôn đó có liên quan tới Vưu Ly. Có thể là hần học nghệ không tinh, độc nguyên trấn phong không vững, trong mùa mưa đã dây rớt ra, nhưng cũng có thể là có tai mắt.

A Nhị cũng gật đầu phụ họa:

- Không thể không phòng.

Quốc sư bỗng nhiên quay đầu, nhìn phía a Thái đang bị kịch độc ăn mòn không nói gì:

- Người nói xem? Nói tốt, ta không để người chịu khổ nữa.

Mặt a Thái co giật, dồn tất cả sức lực, chỉ nói ra một chữ: Thất.

Quốc sư cười, nhìn hai đệ tử kia, lắc đầu nói:

- Vẫn là a Thái thông minh hơn.

Nói xong liền đến trước mặt a Thái, nhẹ nhàng ấn một cái vào mi tâm của y, quả nhiên lão không bắt y chịu khổ nữa, đã hủy diệt tính mạng y.

Sau đó Quốc sư lại dặn dò:

- Còn nữa, gửi cho Hoàng đế một lá thư. Một là nói cho ông ta biết sự thất lạc của độc nguyên, để ông ta không giết người bừa bãi nữa, cái nữa là A Thái chết rồi, nhất phẩm lỗi thiếu một trò, để ông ta tìm người thay thế.

Hai tăng ni mặc áo đen cùng kêu lên tuân lệnh, chỉ có a Nhất lại cười:

- Nhất phẩm lỗi có một mình sư phụ ra tay là đủ rồi, thêm một chút, bớt đi một chút đều không hay.

Quốc sư cười một tiếng lắc đầu:

- Chỉ một người giáp đỉnh không xem là uy phong của đất nước, người người đều là tôn sư mới là khí thế của Đại Yến, cho nên lần này ta mới đem theo ba bọn người cùng đi, đến hôm đó hai người các người đều phải toàn sức ra tay, không cần sợ đoạt lấy sự nổi bật của ta.

Hai đệ tử không nói thêm lời nào, quay người bước đi, rất nhanh, a Nhất đưa thư trình lên sư phụ, sau khi xác thực nội dung, Quốc sư lại cởi găng tay lần nữa, viết một câu chữ hoành chí, rồi dùng máu để lại một dấu ấn, giao cho đệ tử:

- Truyền thư đi thôi.

Từ trong trường một người hầu cận đến trước ngựa, gần như mọi người đều nhìn thấy, gần đây trong thời gian ngắn, tướng quân đại nhân luôn có chút không thích hợp, dường như hưng phấn hơn nhiều.

Tướng quân họ Lâu, xuất thân võ cừ, đã từng đăng khoa võ nghệ trước mặt bề hạ, nghe nói hai vai có thể vác được mấy trăm cân, nhưng không biết tại sao, đường quan của y luôn không thuận lợi, nhập ngũ hơn hai mươi năm mới thăng chức, đến nay vẫn là chưa tới chức ngũ phẩm, đang quản một đội kỵ binh bên ngoài Thanh Dương, điều khiển một ngàn năm trăm kỵ binh.

Những người nhập ngũ với y từ trước có người đã là tướng quân thượng trung tứ phẩm, thấp nhất cũng hải lên chức ngũ phẩm.

Trước đây không lâu quân lệnh truyền xuống, lệnh cho bọn họ nhỏ trại đi công vụ, Lâu tướng quân phần khởi đến mức em bé cũng biết, muốn thăng quan phải góp từng tí một quân công, Tướng quân mang lính xuất chinh đương nhiên phần khởi, không có gì ngạc nhiên, nhưng lần này không phải đánh giặc cũng không phải tiêu phi, chỉ là thanh dã phong lộ, có viên mãn thể nào cũng sẽ không thể được ban thưởng.

Không chỉ không có gì đáng vui, trái lại nên nhấn nhó mặt mày mới đúng. Quan quân cao cấp một chút trong doanh trại đều nghe nói, một thôn phía trước cách đây mấy chục dặm đang có ôn dịch nên mới phải dùng đến quân đội đến phong tỏa, để phòng bệnh lây lan. Trời mới biết ôn dịch có thể truyền vào những người đi làm công vụ khổ sai như thế này không, không rõ tướng quân tại sao lại mừng như vậy, không phải là muốn lập công đến phát điên rồi chứ?

Tướng quân hành tung khác thường, thuộc hạ khó tránh khỏi có nghị luận, hai Giáo úy thầm thì với nhau, đột nhiên có tiếng bước chân lại gần, Lâu tướng quân từ trong trường bước ra, hét to:

- Mang ngựa, bốn tướng phải ra khỏi doanh trại điều tra.

Hai Giáo úy lập tức truyền lệnh, triệu tập thân vệ chuẩn bị theo tướng quân ra ngoài, không ngờ Lâu tướng quân lắc đầu:

- Không cần người theo, một mình ta đi.

Lời của y chính là quân lệnh, ai cũng không dám cãi lời, tướng quân sải bước chiến mã chạy như bay, y chỉ cảm thấy khí phách lùa trong gió, tự nơi sâu thẳm nhất trong lòng cảm thấy khoái lạc. Lần trước nhắm nháp cảm giác này, chính là ba năm trước, khi được ân sư chọn là người nhập vào môn tường.

Theo sư phụ học nghệ năm năm, bị phái tới Nam Lý tham dự vô tuyển, vốn mọi việc đã được an bài, sau khi đăng khoa sẽ được lưu lại Phụng Hoàng thành, tưởng là hơn mười năm có thể được cai quản một đội cấm quân, đến lúc đó sẽ giúp sư phụ mưu đồ việc lớn. Không ngờ trời mưa nắng thất thường, vị quan lớn ở Nam Lý bất ngờ mắc bệnh rồi chết, trong phúc chốc mọi sự an bài đều tan biến, tuy vẫn được đăng khoa, nhưng lại bị phân tới tây bắc.

Mà sư phụ thì lại có việc khác, kế hoạch có liên quan tới “Lâu tướng quân” hoàn toàn bị gác lại, mấy năm nay tuy không ngừng liên hệ, mỗi lần hội ở Phụng Hoàng thành đều có thể nhận được lời thăm hỏi và khen ngợi của Đại lão âm đài, nhưng từ trước tới nay vẫn chưa từng có sự “giúp đỡ” thực chất. Lâu tướng quân cũng chỉ có nhấn nại và nhấn nại, thay Nam Lý quản một chút binh mã, ngóng chờ cơ hội được sư phụ trọng dụng.

Có lẽ thật sự Phật tổ đã hiển linh, nghe được điều cầu xin trong lòng y, trước đây không lâu quân lệnh truyền xuống đội của hần, ngay sau đó sư phụ truyền tin tới, Lâu tướng quân mới biết trong thôn có ôn dịch có sư tôn ở đó.

Đang nhớ lại chuyện cũ, trên đường đột nhiên xuất hiện một đám người, đều mặc áo bào trắng, đeo mặt nạ sắt, chính là cách ăn mặc của sư phụ, Lâu tướng quân lập tức kim ngựa nhảy xuống.

Người áo trắng đứng xa xa nhìn y:

- Thiên Ma?

Môn hạ đệ tử thân tín của Quốc sư vừa có hạng cũng có pháp danh, Thiên Ma chính là pháp hiệu khi nhập môn của Lâu tướng quân, cũng đã hai mươi năm, vừa nghe thấy cách gọi này, Lâu tướng quân như bừng tỉnh. Còn không đợi y nói gì, Quốc sư lắc đầu thở dài:

- Không ngờ, người cũng già rồi.

Nói xong, đi lại gần, giơ tay vỗ vai y.

Lâu tướng quân bị từ trong tâm căn rằng cổ không nức nở, quỳ rạp xuống trước sư phụ, thi lễ với sư huynh, a Nhất, a Nhị cùng tiến lên phía trước đỡ hần. Môn hạ của Quốc sư ai nấy đều tinh thông Phật hiệu, nhưng người người đều không tin Phật, khi gặp mặt không cần che giấu cảm xúc trong lòng.

Sau khi ân cần hỏi han, Quốc sư chuyển về vấn đề chính:

- Tổng cộng binh mã đánh bắt ngờ có thể có bao nhiêu?

- Dưới trướng của đệ tử có một ngàn năm trăm người, mỗi người đều có thể đánh du kích, xông pha bốn mươi dặm tới Yến Tử Bình đều có thể còn bảy sức chiến đấu.

Lâu tướng quân lúc này thật sự rất vui, cho nên nói cũng nhiều:

- Đệ tử ngày ngày đều không ngừng luyện binh, chưa từng dám qua loa, chính là đợi đến ngày hôm nay, công hiến cho sư phụ.

- Con ngoan.

Quốc sư gật đầu, giọng điệu vui vẻ:

- Làm xong việc này, người cùng ta về Đại Yến.

Lâu tướng quân trong lòng vui mừng khôn xiết, lại quỳ rạp xuống đất, muốn nói gì đó nhưng cổ họng lại bị nghẹn lại không nói lên lời. Quốc sư lại cười, sai người đem túi thuốc giải lạo dịch lên, còn dặn dò:

- Trước khi xuất chinh thủ hạ của người đều phải ăn thuốc giải trước, người phải tính chuẩn canh giờ, thuốc giải này sau ba canh giờ sẽ thành thuốc độc, cho dù có lạo dịch hay không, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Nói xong, lại đưa thuốc giải cho Lâu tướng quân:

- Cái này là của người.

Tiếp theo, Quốc sư lấy ra một chiếc bình sứ:

- Đưa cái này cho các đốc giam trong trại người ăn. Y cũng chỉ có thể gật đầu không nói ra tiếng, lại không có cách nào ngăn cản người điều binh mã.

Sau đó là giao ước thời gian khởi binh, mấy chi tiết nhất nhất phải thỏa đáng, Lâu tướng quân lại lay.

Trở về quân doanh.

Quan binh Nam Lý trong doanh trại nghe nói tối nay phải nhổ trại xuất binh, ai cũng bất ngờ, nhưng đích thân Tướng quân truyền lệnh, đốc giam gật đầu đáp ứng, cũng không có bất cứ nghi ngờ gì, nghĩ là sự sắp xếp của triều đình, ăn thuốc giải lạo dịch, đợi đến giờ tỵ, tiếng kèn xuất chinh thổi lên, một ngàn năm trăm kỵ binh theo sát chủ tướng, lao thẳng tới Yến Tử Bình.

Khi được nửa đường, đột nhiên trong đội xông ra hơn ba mươi kỵ binh, muốn nhập vào đại đội, đội kỵ binh tuần tra đang định ngăn cản Lâu tướng quân truyền mệnh lệnh xuống:

- Người đến là triều đình bí mật cử tới, cộng tác với bản doanh.

Lâu tướng quân muốn cất tiếng cười thật to. Triều đình bí mật cử tới không sai, nhưng không phải là triều đình Nam Lý, mà là Quốc sư Đại Yến.

A Nhất theo sau Quốc sư cũng muốn cười lớn. Sư phụ quả nhiên lợi hại. Nếu Yến Tử Bình thật sự xảy ra ôn dịch, thì không còn gì đáng nói nữa, đột ngột không kịp ăn thuốc giải, chỉ e truyền nhân của Vương Ly đã chết, bọn họ sẽ vào thôn tìm độc nguyên; nếu là cạm bẫy, đệ tử của Vương Ly có thể đã chặn giết người của Nam Lý, trên tay khẳng định có nhân vật lợi hại.

Mà A Nhất và sư đệ a Nhị tu vi cũng đều là tông sư hàng thật giá thật. Sư tôn của bọn họ hẳn phải xa hơn rất nhiều. Ba mươi đệ tử theo sau mỗi người đều có chiến lực rất cao, ai có thể đánh thắng bọn họ? Được thôi, lùi nửa bước, ngộ nhờ đệ tử của Vương Ly người đông thể mạnh, muốn lấy nhiều đánh ít nhưng bên cạnh có sư phụ, còn dẫn theo đại đội kỵ binh.

Coi như là bẫy, nhiều nhất cũng là cái bẫy bắt sói, nhưng Quốc sư đi là một con voi táo bạo, bên kia chỉ có một kết cục: Voi mà giẫm một chân lên bẫy là bẫy sẽ mục nát.

Vừa nghĩ vừa cười vừa chạy theo, không ngờ vô ý ánh mắt của a Nhất nhìn tới sư đệ, lập tức càng tức cười.

Chủ yếu là sư phụ đột nhiên dẫn một đại đội kỵ binh tới, khiến a Nhất quá bất ngờ, thế cho nên trong lúc nhất thời quên mất là đã để hung khí trên lưng a Nhị, còn công cả một hạp gỗ rất lớn.

Hễ chạm đến, ngàn vạn lưỡi dao sắc như ánh trăng sẽ tủa ra tứ phương, trước mặt nó coi như tôn sư cũng không có cơ hội sống sót. Hung khí tuyệt đỉnh, chế tác phức tạp, cho dù trong tay quốc sư nắm giữa nửa nước Đại Yên, cũng chỉ chế được hai thành phẩm, một cái ba năm trước đánh rơi đâu không thấy, cái còn lại lần này bị Quốc sư mang đi.

Có cao thủ Giáp đỉnh, có một đội kỵ binh, còn có cả một hung khí có lực sát người vô cùng hống hách, thực sự là nắm chắc phần thắng, muốn đánh thắng bọn họ, trừ phi đối phương có một đại quân. Trước đây, Quốc sư sớm kín đáo tìm hiểu tình hình lần này căn bản sẽ không xảy ra.

biglove

135. Chương 46: Đại Quân

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 46: Đại quân

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

A Nhất đi theo Quốc sư hơn nửa đời người, từng gặp không ít trường hợp, duy chỉ có chưa từng theo quân xuất chinh, lúc mới đầu còn chưa cảm thấy gì, đến khi đi được mấy chục dặm đường thì cảm xúc mới trợn vện. Tiếng vó ngựa âm âm, tướng lĩnh truyền lệnh, kèn hiệu âm vang, cờ quạt phần phật, đủ loại thanh âm hòa lẫn với nhau, làm cho người ta càng ngày càng hăng hái, tim đập càng lúc càng nhanh, huyết dịch càng chảy càng nóng...

Tin báo từ tiền phương tầng tầng chuyển về, tiểu trấn xác thực là “đã chết sạch sẽ”, thi thể đều đã thối rửa bốc mùi, có người chết trong nhà, có người chết lẫn ngoài phố, chỉ là cả người và súc vật đều chết hết, nhưng tài sản lại hoàn toàn không có dấu vết là đã bị đụng tới, đúng là kiểu của bệnh dịch đột nhiên phát tác, tình hình rất lạ quan. Sau đó không lâu, A Nhất và sư phụ, đồng môn được đại đội kỵ binh hộ tống tiến vào tiểu trấn.

Không cần Quốc sư căn dặn, cả đám đệ tử đều xuống ngựa, chuẩn bị đi kiểm tra thi thể, không ngờ trong nháy mắt hai chân của A Nhất chạm xuống đất, đột nhiên một chuỗi tiếng xé gió vang lên, một thanh chùy đá cực lớn không biết từ chỗ nào bay lên, phá vỡ màn mưa, hướng về bọn họ hung hăng bay đến.

Thanh thể thạch chùy kinh người, nhưng trong mắt Đại tông sư lại không coi ra gì, A Nhất cảm giác được liên mỉm cười: Không ngờ thật sự có mai phục. Không ngờ vẫn còn dám phát động.

Tuy nhiên trong nháy mắt kế tiếp, nụ cười của y đột nhiên đông cứng lại...vẫn là thạch chùy nhưng không phải một thanh, mà là một nắm, một nắm che phủ cả đất trời.

Một ngàn thanh ư? Hay là hai ngàn? Không ai có thể đếm được chính xác.

Cơn mưa to xối xả, so với cơn mưa này thì khí thế sau khi thạch chùy công phá còn mãnh liệt gấp vạn lần, tiếng rít chói tai, tiếng rống khàn khàn, gào rít dữ tợn, đủ loại tiếng kêu gào hội tụ lại như thủy triều, từ bốn phương tám hướng nổi lên. Ai có thể tin rằng, xung quanh tiểu trấn không ngờ thật sự có một đội quân đang mai phục.

Đại quân.

Trong tay Tổng Dương không có quân đội, Nhâm Sơ Dung đã không có quyền lực, cũng tuyệt đối không điều động một đội quân mã cho hắn, sự giúp đỡ của quận chúa Thừa Hợp vền vền chỉ là “mê” “hoặc”, bố trí, tung tin tức, cũng không hề đề cập đến “vũ lực”.

Tuy nhiên, có một đại quân người Man ẩn nấp ở nơi núi non sâu thẳm, không tùy tiện đặt chân vào ranh giới của người Hán, nghe nói đám người ba năm trước khinh nhờn di hài của Tôn Thi, đã hại chết thủ lĩnh và hơn trăm kẻ thù đồng tộc, đang đi vào Yến Tử Bình, lại hết sức vui vẻ.

Sơn Khê Man.

Tin tức Tổng Dương đi qua Mộc Ân truyền tới sào huyệt của Sơn Khê Man, chín bộ ở Sơn Khê nghe thấy tin liền hành động, chỉ e đây là lần tập hợp lớn nhất trong vòng hơn trăm năm, không chỉ đại tộc ở trong sào huyệt, mà các tiểu bộ thiên về sống ở bên ngoài cũng đều nghe tin mà tới. Ba ngày truyền tin, bảy ngày tập hợp, cuối cùng bốn ngàn người Man cường tráng hung ác tề tụ tại tiểu trấn. Ngoại trừ ba trăm tên Sơn Khê Tú, còn những đội ngũ khác đều là thuộc hạ của Tổng Dương, bọn họ không phải tới vì Tổng Dương. Nhưng những chuyện này đều không quan trọng, chỉ cần mọi người có chung một kẻ thù là đủ rồi.

Theo Tổng Dương đoán, thời điểm này người của Quốc sư đang ở Nam Lý, hẳn liền đem chủ lực của Sơn Khê Man vào trong tính toán của mình. Đại quân người Man, mới là điểm tựa đích thực mà hắn dùng để đối phó với Quốc sư.

Quốc sư cho rằng bản thân là một con đại tượng là có thể không kiêng nể ai rồi ư? Cái mà Tổng Dương bày ra chính là một cạm bẫy giết rồng.

Vòng vây là do tự Tần Trùy bố trí, không cần binh pháp quá cao minh, chỉ cần người đủ nhiều, đủ dũng mãnh là tốt rồi. Giống như đám Sơn Khê Tú nấp trong cây cao, Tổng Dương cũng khó có thể phát hiện ra, chín bộ người Man đều có bản lĩnh che giấu hành tung, tên do thám trước đó căn bản không thể phát giác được mai phục của bọn họ. Còn Quốc sư, A Nhất, A Nhị những kẻ cao nhân này cùng với đội kỵ binh hộ tống tiến vào trấn, thanh thế kỵ binh khi tiến lên dồn dập mệnh mông, khiến cho ngũ giác của họ hoàn toàn bị che lấp.

Vài thập niên trước, binh mã Nam Lý từng đánh nhau với Sơn Khê Man, trong tình trạng thế bình đẳng, tinh binh Nam Lý chống lại quân dã man, nếu quân số ngang bằng thì nhất định sẽ bại, gấp hai người Man thì có thể đánh ngang ngửa, toàn thân mà lui, muốn đánh thắng trận thì không gấp ba lần kẻ địch là không được.

Đây là đạo lý mà các tướng già đều hiểu. Mà đạo lý này chỉ có thể dùng vào ban ngày, người Man sinh trưởng ở nơi sơn dã, bản lĩnh nhìn trong đêm vượt xa người Hán bình thường. Nếu như trái lại, người Man gấp ba lần quân mình, trong đêm đen, bố trí bao vây sẵn, rồi tập kích bất ngờ trước thì sao?

Kỵ binh dưới trướng của Lâu tướng quân đều là khoái kỵ, thiện về nước rút, giỏi tập kích, nhưng không xứng có được mâu lớn khiên nặng, giáp trụ trên người cũng là giáp nhẹ, làm sao có thể chống đỡ được thạch chùy nặng?

Tập kích tới quá đột ngột và quá dũng mãnh, một vòng thạch chùy quét qua xong, binh mã thủ hạ của Lâu tướng quân đã tổn thất quá ba phần. Lâu tướng quân tuy kinh nhưng không loạn, trong miệng lớn tiếng truyền lệnh, ra lệnh cho thủ hạ không cần để ý tới bọn người Man sắp tới vây công, chuyên tâm tổ chức lại đội hình chuẩn bị tiến lên, tuy rằng thương vong thê thảm, nhưng chủ lực tạm thời vẫn còn, chỉ cần có thể làm cho bọn họ xông lên, mượn thế xung phong chưa chắc đã không thể đột phá vòng vây, hộ tống Sư tôn thoát hiểm.

Nhưng đạo quân lệnh đó còn chưa nói xong, Lâu tướng quân bỗng nhiên mất đi tiếng nói. Người bên cạnh còn có thể nhìn thấy miệng của tướng quân chuyển động, nhưng bất kể thế nào cũng không nghe được rõ cuộc tướng quân đang nói cái gì. Trong tai mọi người, chỉ có tiếng gió gào thét, lại là một trời thạch chùy, lại một lần nữa âm âm bay tới. Trận “mưa lớn” thứ hai.

Đại thủ lĩnh triệu tập toàn tộc, tất cả người Man rời núi đều biết rằng bọn họ lần này phải làm cái gì, bởi vậy dựa theo trận mẫu, mỗi người đều mang theo ba thanh thạch chùy.

Đợt oanh tập thứ hai, hoàn toàn phá hủy sức lực chiến đấu của kỵ binh Nam Lý. Không chỉ kỵ binh, ngay cả chính Lâu tướng quân cũng không tránh khỏi bị trận “mưa thạch chùy” đánh chết tại chỗ. Sau đó người Man phóng cây thạch chùy cuối cùng, từ bốn phương tám hướng chen chúc bay ra, tiểu trấn yên tĩnh bỗng chốc hóa thành địa ngục trần gian, không có đường ra, không có lối thoát, chỉ có chém giết vô tận.

Quốc sư hiểu rõ thiên hạ, nhưng lão dù sao cũng là Quốc sư nước Yên, mặc dù dựa vào những việc ám muội và cơ sở ngầm có thể hiểu được quân sự và chính trị của Nam Lý, nhưng sao có thể dự đoán được hướng đi của người Man, ai nói thần linh không có mắt không nhìn xuống thế gian? Quốc sư từng thanh toán Tôn Thi của người Man, hôm nay chính là lúc báo ứng.

Kỵ binh Nam Lý thương vong quá nửa, thế trận bị phá vỡ hoàn toàn, bọn họ không biết rằng chính mình chỉ còn tính mạng hơn nửa canh giờ, vẫn còn vì được sống mà liều mạng, tốp năm tốp ba chiến đấu như những con thú bị khốn. nhìn thấy bọn họ không thể trông cậy được, Quốc sư trầm giọng truyền lệnh:

- Phân tán ra xông lên, có thể sống thì tự mình quay trở về nước Yên đi.

Giọng nói lạc đi, hai tay cởi bỏ trường bào, cuộn lại rồi mặc ngược lại trên người, lớp lót bên trong màu đen, sau đó chính mình cũng khoác lên một mặt nạ màu đen, trong nháy mắt từ dễ phân biệt chuyển thành dung hòa với màu của bóng đêm.

Những người có thể đi theo Quốc sư, đều là những đệ tử trung thành, nghe thấy hiệu lệnh liền im lặng, lập tức tản ra nhập vào trận hỗn chiến tự phá vòng vây. A Nhất và A Nhị nhìn nhau, đang định cắn răng nhập trận, không ngờ trước mắt nhoáng qua một bóng người, Quốc sư giơ tay ngăn hai người lại, thấp giọng nói:

- Hai con đi cùng ta!

Có thể là không nỡ bỏ hai đệ tử âu yếm nhất, có thể là cảm thấy chỉ có hai truyền nhân của tu vi Đại tông sư mới có thể hỗ trợ cho mình, mới không mệt mỏi mà chạy trốn một mình, Quốc sư mang theo hai tên đệ tử lẫn vào loạn chiến, trốn đông lủi tây, trong lúc đó Quốc sư vẫn không quên dặn dò A Nhị:

- Cái hộp sau lưng con, không có lệnh của ta thì không được phát động.

Chiến trường trải rộng cả tòa tiểu trấn, chỉ dựa vào cơ quát “nhất phát” này căn bản không có tác dụng gì, ngược lại đao tròn lại phiêu tán sắc màu, sẽ mang lại càng nhiều sự chú ý của kẻ thù, trừ khi có quan hệ đến chuyện sinh tử khẩn cấp, nếu không thì thực sự không thể dùng tới.

Đối với người lưu vong mà nói, kỵ binh Nam Lý còn may mắn tồn tại vẫn còn tác dụng cuối cùng: tạo ra hỗn loạn.

Trấn nhỏ hoàn toàn rơi vào điên cuồng, lại có màn đêm che chở, ba vị đại tông sư cẩn thận lén đi, thời điểm có thể trốn chạy tuyệt sẽ không lộ diện, nhưng lúc tránh cũng không thể tránh bị một kích tàn nhẫn đánh tới thì đem vật cản trước người hoàn toàn biến thành một trời mưa máu thịt nát, trong nháy mắt bọn họ lại biến mất không thấy tăm hơi. Nhưng mặc dù tu vi đã đạt đến tột đỉnh trần gian, muốn từ trong cuộc loạn chiến của mấy ngàn người Man không phải là một chuyện dễ dàng.

Yến Tử Bình phạm vi không quá ba dặm, một em bé bảy tám tuổi chạy ngang dọc cũng không hết nửa nén hương. Còn ba thầy trò Quốc sư lén lút di chuyển, khổ chiến, vòng vo, từ trung tâm tiểu trấn ra tới ngoại biên trấn, ước chừng mất hơn nửa canh giờ, hướng về vùng núi gần tiểu trấn.

Không phải Quốc sư muốn làm trái ngược, mà là lựa chọn rõ ràng nhất và thực dụng nhất: nơi nào ít người, nơi nào tương đối thanh tĩnh, thì chạy trốn về nơi đó.

Một bên đầu bả vai của A Nhất bị chặt đứt, mắt phải của A Nhị thì máu thịt lẫn lộn, không biết con mắt còn có thể giữ lại được hay không, Quốc sư coi như không sao, nhưng cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện, ngón cái tay trái của lão đã hoàn toàn dính lại với mu bàn tay rồi, nếu không phải gãy xương thì bất kể là ai cũng không vặn ra được tư thế tay đó.

Đến bọn họ còn bị như thế, càng không thể nói đến những tên đệ tử khác. Bọn họ thất bại thảm hại nhưng ít nhất tính mạng thì vẫn còn. Ánh mắt Quốc sư không biến hóa quá nhiều, thua thắng đều không sao, chỉ cần còn sống là còn có cơ hội. Quốc sư mang theo hai đệ tử trốn ở sau một chuồng dê trống không, cẩn thận đánh giá tình hình xung quanh, nơi này đã không còn là trung tâm của hỗn chiến nữa, người Man cũng trở nên thừa thớt, không đáng lo ngại.

Mất thấy đường sống, A Nhất, A Nhị có hơi không nén nổi, ánh mắt trông mong nhìn sư phụ, chờ đợi mau chóng phát lệnh, chạy ra khỏi tiểu trấn, tiến vào núi sâu, mặc dù đi sâu vào địa bàn của người Man cũng

không sao, núi lớn kéo dài hàng trăm nghìn dặm, với bản lĩnh của ba thầy trò, người Man có nhiều gấp mười lần cũng đừng hòng có thể tìm thấy họ.

Quốc sư lại hoàn toàn không có ý nhúc nhích, ánh mắt lão dừng ở một cỗ xe ngựa cũ nát bên đường, đang đánh giá tỉ mỉ.

Chỉ có một cái thùng xe, gia súc đã đi đâu từ lâu rồi. Nhìn qua cũng không quá ngạc nhiên, bất kỳ trấn nào cũng có mấy cỗ xe ngựa xếp xó, bỏ không thể này. Tuy nhiên vị trí mà nó bị bỏ lại...là vắt ngang bên đường, muốn ra khỏi trấn thế nào cũng phải vượt qua nó mới được.

Thời cơ cuối cùng, Quốc sư không chút khinh thường, vứt bỏ tạp niệm lẳng lặng vận hành ngũ thính lắng nghe. Nhiều lần lão đã nghe ra ở trong xe có người nấp. Có hai người, một người hơi thở nặng nề, chắc là một lực sĩ, người kia thì ngân nga, chậm rãi gần như là quá nhỏ để nghe thấy, cho dù không phải bậc thầy thì cũng không quá kém.

Quả nhiên vẫn là có mai phục. Khuôn mặt ẩn sau mặt nạ hiện lên một nụ cười. Nếu trước đó không kiểm tra mà tùy tiện vượt qua, đối phương đột nhiên ra tay đánh úp, cho dù là người không bị thương, thì chính ba người nhất định sẽ bị kìm chân lại trong chốc lát. Như vậy thì có thể thật sự không đi được rồi.

Quốc sư ra dấu vài động tác tay ngắn gọn, cuối cùng chỉ chỉ vào chiếc xe ngựa kia. A Nhất, A Nhị yên lặng gật đầu. Sau khi hít một hơi dài, ba người nhún người bay lên, ngưng tụ mười phần tu vi, đồng thời nhào về chiếc xe ngựa cách đó không xa.

Nhanh như chim ưng, mãnh liệt như sấm sét, ba vị tuyệt đỉnh cao thủ đến từ Đại Yến cùng nhau đánh tới. Lần này tuyệt không gặp may rồi, ngay cả xe dẫn người cũng bị bọn họ dùng chân lực hùng mạnh đánh cho tan nát, mà sau một kích này, ba người lại có thể mượn phản lực, một lần nữa phóng lên, “bay” thẳng ra ngoài trấn, đến lúc đó thật sự như chim bay như rồng, chạm tới con đường sống.

Nhưng điều có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến, đó là bọn họ đã gặp phải ác mộng.

Ngay tại lúc ba người đến gần chiếc xe ngựa, khó khăn lắm liền phát lực phá hủy xe, đột nhiên một chùm màu sắc từ trong thùng xe lan tỏa ra ngoài.

biglove

136. Chương 47: Kịch Hay Diễn Hoài

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 47: Kịch hay diễn hoài

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ánh trắng mỏng như tờ giấy, sáng như tuyết, mặc dù trong đêm đen mờ mịt, chúng vẫn có thể phản xạ ánh lửa mỏng manh, trong chớp mắt biến tỏa thành bảy màu kiêu diễm, đẹp như một giấc mộng, ba thầy trò Quốc sư đều cảm thấy giấc mộng có gì đó quen quen.

Ý nghĩ cuối cùng trong đầu A Nhất là: A Nhị đã phát động hung khí sau lưng gã rồi ư? Còn chưa kịp nghĩ A Nhị vì sao lại đánh cơ quát lên người mình, A Nhất đã rùng mình một cái thật mạnh.

Cảm giác cuối cùng của A Nhị là lạnh, rất lạnh, bây giờ không phải là mùa hè sao?

Trăm ngàn dao tròn nhập vào cơ thể, không đau, chỉ là rất lạnh, cơ thể A Nhất, A Nhị bị vỡ ra thành vạn đoạn.

Đối mặt với cơ quát hung ác, phản ứng kịp cũng chỉ có Quốc sư.

Ngay tại khoảnh khắc lưỡi dao bùng nổ ra, hai tay vận thành hai luồng gió đen kịt. ngay cả dao tròn có thể dễ dàng cắt đứt mọi thứ, lại không phá vỡ được bao tay bằng da thịt màu đen kia, Quốc sư dùng tu vi cả đời của mình, chống lại hung khí mà chính mình nỗ lực chế tạo ra.

Tuy nhiên chuyện trong nháy mắt, dao tròn rơi hết, cánh tay phải của Quốc sư quay cuồng giữa không trung.

Không chỉ một cánh tay mà mặt nạ của lão cũng bị lưỡi dao đánh trúng đập nát, lộ ra diện mạo vốn có. Mặt và tay lão giống như hư thối cương mủ, không có làn da, ngũ quan vận vẹo. ngay giữa ngực cũng có hai miệng vết thương cực kỳ dài. Bị thương tuy nặng, nhưng lão lại thật sự đã xông qua được trận lưỡi dao như vũ mông, đang tìm đường chạy như điên.

Hồng quang lưu luyến, từ mui xe bắn ra. Tống Dương cũng đuổi không kịp kẻ thù mạnh mẽ, chỉ ném đao hy vọng đã thương được kẻ địch.

Trong một ném đó là toàn bộ tu vi, một tiếng hét của Tống Dương không rõ, khàn khàn. Mỗi phần lực trong kinh mạch đều đã ngưng tụ lại nơi Hồng Tụ, không còn sức mà hét nữa.

Hắn dùng lực quá, đến nỗi trong nháy mắt đoản đao rời khỏi tay đó, Tống Dương chỉ cảm thấy toàn thân như bị vét sạch vậy, đầu choáng mắt hoa, không đứng thẳng được, trong lòng khó chịu, trống trải. Nhưng thể từ tay áo như điện, thẳng đến sau tim của Quốc sư.

Tống Dương hiểu một đao này không làm kẻ thù bị thương được, nhưng hắn cũng chắc chắn, kẻ thù cuối cùng sẽ bị kìm lại. Quốc sư đã bị thương nặng, thân pháp có nhanh hơn cũng không nhanh hơn kích đâm tới sau lưng lão, nếu lão muốn tránh khỏi vận rủi bị kích xuyên thủng tim thì chỉ có xoay người né tránh, ngăn cản. Mà người Man từ bốn phía đều đã chạy tới, chỉ cần Quốc sư tạm dừng trong chốc lát, sẽ rơi vào vòng vây, vạn kiếp không thể quay lại được.

Nhưng Tống Dương đã đoán sai, Quốc sư không tránh không né, tùy cho Hồng Tụ đuổi theo lão. Tiếng kêu khàn thảm thiết, giống như tiếng người bình thường thổi sáo: tiếng gió “viu viu”, trộn lẫn sự kịch liệt dị thường, Hồng Tụ trúng ngay giữa tim, từ sau xuyên ra trước.

Đao trúng tim, chắc chắn là chết.

Nhưng điều càng làm Tống Dương chấn động chính là, Quốc sư vẫn chưa chết, ngược lại dựa vào kinh lực mà đao lao tới sau lưng, càng nhanh hơn được một chút, tay trái còn lại trong lúc chạy trốn giờ lên, dùng sức bẻ gãy Hồng Tụ, đem phần còn lại tiện tay ném xuống đất, trong chớp mắt trốn đi không thấy bóng dáng nữa.

Từ giây phút ba thầy trò Quốc sư tấn công, chiến đấu trong giây lát, A Nhất, A Nhị chết thảm, Quốc sư đáng chết nhưng lại không chết chạy thoát khỏi tiểu trấn, đao Hồng Tụ nổi danh một thời bị gãy, Tống Dương ngây dại. Coi như đây là đầu long, thì đao trúng tim cũng là không sống được, trừ khi... lão giống mình, cũng là người có tim bên phải.

Trước khi Mộc Ân thay Tống Dương điều binh, đã có một lời hứa với hắn: không gặp mặt.

Tống Dương không thể cùng đại đội của Sơn Khê Man gặp mặt được. Tống Dương hiểu được khổ tâm của nàng, làm theo bố trí của Tần Trùy, chọn phương hướng kẻ thù có khả năng chạy trốn nhất mà sắp xếp xe, trốn trong thùng xe, từ đầu tới cuối vẫn chưa từng nhìn thấy một người Man nào.

Trước khi đi sứ Đại Yến, Tống Dương đem xe ngựa bỏ lại thành Phượng Hoàng, lần này trở về quê hương bố trí, đương nhiên muốn đem nó về.

Tần Trùy sau khi giúp người Man chắc chắn mai phục ổn thỏa, cùng Tống Dương đợi ở trong xe, nhưng sau lại nhìn thấy đột kích đúng là một đội Phiêu Kỵ của Nam Lý, đã rất kinh sợ lập tức muốn đi ra ngoài, gã xuất thân là quân nhân, cho dù nói thế nào cũng không thể để cho bọn người Man bao vây tiêu diệt quân chính quy của Nam Lý được, Tống Dương thẫn thờ dài một tiếng, giờ tay sờ lên gân cổ của gã, khiến cho gã tạm thời hôn mê.

Lúc trước Quốc sư nghe được trong xe ngựa một hơi thở nặng nhọc, một nhẹ nhàng, chính là phân biệt của Tần Trùy và Tống Dương.

Giờ này Quốc sư chạy trốn, trận loạn chiến trong trấn không còn ý nghĩa gì nữa, theo lệnh của đại thủ lĩnh và các chủ các bộ người Man, đại đội Sơn Khê Man may mắn còn lại kỵ binh, chuyển hướng quay về trong núi, dùng hết sức khả năng đi lòng bắt kẻ thù. Tổng Dương thì đã đuổi theo hướng Quốc sư chạy trốn mà thâm nhập vào vùng núi sâu trước cả bọn họ từ lâu rồi.

Trần nhỏ tanh mùi máu trong nháy mắt lại trở về yên tĩnh, chỉ còn vang tiếng mưa phùn rơi xuống đất nhỏ.

Hơn trăm binh lính sống sót ngơ ngác nhìn nhau, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sau một lát, hơn phân nửa tàn binh đã khóc òa, không phải là chúc mừng vì sống sót sau tai họa, không phải là tiếc thương cho những người đã chết, chỉ là vì những gì vừa trải qua. Trong địa ngục vừa nãy chỉ có chém giết, sau khi kết thúc, sau khi được thả lỏng, không tìm nổi muốn khóc.

Lúc này đột nhiên một tiếng rống to vang lên, một người vạm vỡ từ một thùng xe vỡ nát nhảy ra, Tần Trùy đã tỉnh.

Quân lính tưởng còn có kẻ địch, có người còn té xuống đất, có người run rẩy cầm giáo lên lần nữa, Tần Trùy sao có thể động thủ với họ chứ? Lúc này mới giờ thể bài lên cao nói rõ thân phận.

Phòng ngự Tây Bắc do Trần Tây Vương quản lý, kỵ binh này xem như cũng là thuộc hạ của Trần Tây Vương, lúc này liếc thấy người Hồng Ba Phủ tới, thực sự giống như em bé tủi thân bỗng nhìn thấy người nhà, binh lính vừa khóc, vừa đem những chuyện mới trải qua kể hết ra, nhưng không ai có thể ngờ rằng, bọn họ còn chưa nói được mấy câu, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, hai tay ôm lấy ngực, trong tích tắc máu chảy lai láng, chết thảm tại chỗ.

Đã định từ trước rồi, tiểu đoàn kỵ binh này không ai còn có thể nhìn thấy ánh bình minh nữa.

Mà lúc này, Tần Trùy ngược lại đang trấn tĩnh xuống. Có liên quan đến Nhâm Sơ Dung, tất cả tính toán của Tổng Dương gã đều nắm rõ, vùng lân cận tuy rằng sẽ có binh mã được điều động, nhưng tất cả đều là giả. Quân binh Nam Lý sẽ không thật sự nhập chiến. Trong kết cục này, Quốc sư không có thân phận, Tổng Dương không có thân phận, người Man càng không có thân phận. Chỉ là ân oán cá nhân đơn thuần mà thôi.

Nhưng bây giờ mất đi một đội kỵ binh vô ích, triều đình nếu muốn điều tra rõ ràng, Trần Tây Vương khó chối được sai lầm.

Tần Trùy không dám chậm trễ, lập tức viết một bức thư ngắn, trình báo tất cả sự việc xảy ra ở đây, thả một con chim bay nhanh về thành Phượng Hoàng, báo Nhâm Sơ Dung sớm chuẩn bị.

Mãi đến gần sáng, Tổng Dương mới quay về tiểu trấn. Tần Trùy lập tức tiếp đón.

Nhìn thấy y, Tổng Dương có chút mệt mỏi, cười:

- Đêm qua đã đánh người ngất đi, xin lỗi.

Trong lúc ác chiến hẳn không tốn bao nhiêu sức lực, nhưng bố trí từ đầu đến cuối, tính toán sao để trốn ở tiểu trấn chờ kẻ địch, mấy đêm không ngủ, khiến gã tổn hao tinh lực rất lớn.

Tần Trùy hiểu, Tổng Dương xin lỗi không chỉ vì đánh choáng mình, chậm rãi đáp:

- Bọn họ căn bản cũng không sống nổi, đã bị hạ độc rồi. Quốc sư thì sao? Đuổi được không?

Tổng Dương lắc đầu, vẻ mặt cũng không thất vọng nhiều lắm:

- Lão chạy rất nhanh, trong lúc còn xuống khe núi, đuổi tới vùng núi sâu thì không thấy tung tích đâu nữa, chạy thoát rồi. Mộc Ân nói bà sẽ liên lạc với Man chủ, tận lực đuổi giết, nhưng ta biết là lão đã chạy rồi, lần này có lẽ không chết đâu.

Nói xong, Tổng Dương đuổi lưng lười biếng, trên mặt chán chường trở nên hư không, đột nhiên hiện lên chút hưng phấn.

Tần Trùy nhú mày. Tối nay đã chết nhiều người như vậy, tuyệt đại đa số trong đó đều là vô tội, thủ phạm chân chính lại trốn thoát, y không rõ vì sao Tổng Dương còn có thể cao hứng đến thế.

Tuy rằng lời không nói ra nhưng Tống Dương nhìn ra được nghi hoặc của y, mỉm cười nói:

- Người hôn mê nên không thấy, đám thuộc hạ Quốc sư mang theo, kém cỏi nhất cũng ở võ sĩ thượng phẩm, hai lão tăng theo sát bên người lão, chỉ dựa vào thể bọn họ lúc xông tới xe ngựa thôi, so với Trần Phản lúc mạnh nhất cũng chỉ thua một phần, đại tông sư đều đã chết rồi.

Quốc sư là đại tông sư, Tần Trùng có thể đoán được, nhưng hai thuộc hạ bên cạnh Quốc sư cũng là cao thủ giáp đỉnh, đủ để làm gã chán động.

Sau khi kinh ngạc, Tần Trùng bỗng nhiên cười rộ lên, quay đầu lại nói với kỵ binh Nam Lý đã ngã chết trong lầy lội:

- Đã nghe thấy cả chưa? Chôn cùng các người, có hai vị giáp đỉnh tông sư, có ba mươi tên võ sĩ thượng đẳng, hảo huynh đệ, chết không oan ức, an tâm mà lên đường nhé.

Giọng y càng nói càng vang dội, từ lúc đầu còn là nhẹ nhàng thì thảo, đến câu cuối thì hét lớn vang dội.

Tống Dương cũng cười to hơn, nhưng niềm vui của hắn và Tần Trùng không giống nhau, một ngàn năm trăm mạng người không có quan hệ gì với hắn, mạng người cũng không phải do hắn làm hại, nếu có cơ hội tái diễn sự tình tối hôm qua, cho dù liên lụy tới người vô tội có nhiều gấp đôi đi nữa, hắn vẫn sẽ phát động mai phục như cũ.

Quả thực vậy, mặc dù có giết hết thể gian cũng không đổi được người yêu thương hắn nhất trên đời.

Nhưng, nếu báo thù phải đổ máu của thiên hạ thì Tống Dương không chút do dự.

Thực ra bản thân hắn làm sao không biết con người Tô Hàng kia, hai người chỉ khác nhau ở duy nhất một điểm, Tống Dương tính cách tùy tiện, còn Tô Hàng thì cố chấp.

- Còn Quốc sư, cánh tay phải bị chém đứt rồi, ngực trái thì bị xuyên thủng, bụng cũng bị cắt, người không thấy bộ dạng của lão lúc chạy trốn đâu. Một con chó, khi đó lão chính là một con chó.

Tống Dương cười khanh khách, từ trong đáy mắt nổi lên một niềm khoái lạc:

- Đường đường là Quốc sư Đại Yến, bị chúng ta đánh thành một con chó tàn phế. Linh vị của cậu là ở chỗ này.

Nói xong, Tống Dương giơ tay chỉ về chỗ cách đó không xa. Trong sảnh đường thờ phụng bài vị của Vưu thái y.

- Còn nữa, phần mộ thì ở gần đây, chuyện tối hôm qua cậu cũng thấy rồi đấy. Quốc sư là tới trộm thi thể của cậu, cao thủ tùy tùng, binh mã thị vệ, uy phong thật lớn, kết quả lại chạy trốn thực mạng trong bộ dạng như một con chó không coi ra gì.

Tần Trùng đại khái cũng hiểu rõ, hiện tại Tống Dương vui vẻ, là bởi vì một hồi trò hay này, trình diễn ngay trước mắt người thân, “cậu cũng thấy rồi đấy”, gã làm đầy chầu suy đoán rồi cười không ngừng nghỉ.

Ông ấy sẽ vui vẻ, cho nên mình cũng vui vẻ.

Sau khi cười xong, vẻ mặt Tống Dương khôi phục lại bình thường:

- Vừa rồi ở trong núi, lúc phát hiện mình đã mất giấu kẻ thù, vừa đau vừa hận đến thất gan thất ruột, hận không thể nắm lấy tóc mình là ném xuống đất, cơ hội tốt như vậy mà không thể báo thù được. Thật đáng hận, hận rồi ta lại thấy không hận nữa. Ta đã hiểu được một chuyện.

Tần Trùng nhíu mày, khuôn mặt xấu xí biến đổi:

- Chuyện gì?

- Quốc sư chắc chắn là người tìm phải, cho nên lão mới có thể sống, đó là một điều bất ngờ, trước đó không có khả năng tính đến điều ngoài ý muốn này. Vưu Ly nếu còn sống thì ông ấy cũng sẽ không trách ta, ta cũng không cần tự ái tự oán. Mà quan trọng nhất là, màn kịch tối qua diễn rất hay, cậu xem chắc là thấy rất vui vẻ chứ? Chắc là còn muốn xem lại một lần nữa chứ?

Mắt Tống Dương sáng lên:

- Vậy thì diễn thêm một màn nữa đi. Nếu như lão còn có thể trốn được thì diễn lần thứ ba, thứ tư. Chỉ cần lão không chết, thì ta sẽ kịch hay diễn hoài, từng màn từng màn kéo lão ra diễn, diễn cho cậu xem. Chờ khi lão không thể diễn được nữa, thì cũng đáng chết rồi.

Tần Trùy nhìn hẩn, trên khuôn mặt xấu xí hiện lên vẻ cổ quái dị thường. Có nên mắng Tống Dương một câu “không biết lượng sức mình” không?

Cuối cùng Tần Trùy vẫn là lắc đầu, so sánh tiếp, gã càng muốn cười nói với Quốc sư một câu: chó chọc chó điên.

biglove

137. Chương 48: Pháp Chỉ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 48: Pháp chỉ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trung thổ nhân gian sản vật phì nhiêu, đương nhiên sẽ không chỉ có một chó điên, mà con lớn nhất, hung mãnh nhất, cũng là điên nhất trong đó chính là Phi Yến Đế Cảnh Thái Mạc Chúc.

Cái lần “con chó đã chết của bộ hạ” đó, Tống Dương và Cảnh Thái cách xa ngàn dặm, lại đồng thời thổ dài. Mà lúc này cũng không ngoại lệ, dường như trong lòng có linh cảm vậy, hai người lại cùng một lúc, duy trì cùng một loại cảm xúc. Con chó điên nhỏ ở Yến Tử Bình phấn khởi, con chó điên lớn ở trong Ngự thư phòng Hoàng cung nước Yến cười vui.

Cảnh Thái mới nhận được truyền thư do bồ câu Quốc sư đưa tới, trên đó nhắc tới việc phát hiện tung tích thi thể của độc nguyên, lập tức khởi hành đi đoạt lại, Cảnh Thái như mở cờ trong bụng, cười to không ngừng nghỉ.

Tô Hàng ở bên ngoài ngự thư phòng, mỉm cười, nhảy cẫng lên, đuổi theo chính cái bóng của mình. Nàng đến tìm Cảnh Thái, lại kịp lúc mật thư của Quốc sư vào cung, cho nên ở ngoài cửa chờ, nhìn khắp tòa Đại Yến, đang chờ đợi thời điểm được gặp Thiên tử, chính mình tự chơi giỡn lên cái bóng của mình cũng chỉ có nàng là một mà thôi.

Không lâu sau khi Cảnh Thái triệu kiến, Hoàng đế sớm đã miễn cho Tô Hàng khởi hành lễ, Tô Hàng chỉ hàn huyên ân cần thăm hỏi hai câu, liền chuyển vào chủ đề chính:

- Muốn xin bộ hạ cho ta điều động nhân sự.

Nói xong, liền đem danh sách đã chuẩn bị sẵn đưa cho Tiểu Trùng tử hầu hạ trong ngự thư phòng.

Cảnh Thái tâm tình rất tốt, còn chưa nhìn rõ đơn liền gật đầu đồng ý:

- Được. Lần này lại nghĩ ra được cái gì thú vị, tới tìm ta đòi người ư?

Tô hàng lắc đầu cười:

- Là đồ cũ thôi, bộ hạ còn nhớ không, trong hậu viện ở sơn trang của ta còn một thứ mới làm một nửa, đã không làm tiếp nữa.

Cảnh Thái gật đầu:

- Nhớ chứ, cái đó gọi là hỏa...hỏa khí cầu phải không?

Nói xong, mở danh sách ra nhìn, thợ giày, thợ mộc, thợ rèn, vân vân

- Nhiệt khí cầu.

Tô Hàng sửa chữa, tiếp tục nói:

- Gần đây lại có chút ý tưởng, định khởi công lại lần nữa.

Cảnh Thái đang có hứng thú:

- Lần này đúng là có thể bay lên không? Giống như nàng từng nói lúc đầu, có thể mang theo vài người bay lên trời không?

Tô Hàng chắc chắn gật đầu:

- Chắc chắn chín phần, hẳn là không sai đâu.

Cảnh Thái cười ha ha một tiếng:

- Cần người thì cho người, cần tiền thì cho tiền, tóm lại nàng muốn cái gì trăm cũng cho nàng cái đó, nhưng có một điều, đợi nàng làm xong rồi, nhớ phải thông báo cho trăm, trăm phải bay lần đầu tiên.

Tiểu Trùng tử bên cạnh nghe thấy, lúc này hoảng sợ, vội quỳ xuống khuyên bảo:

- Vạn tuế gia, lần đầu tiên bay tuyệt đối không được, nếu chẳng mau sau khi bay lên có chỗ nào sơ suất sẽ làm kinh động đến thánh giá.

Hôm nay Cảnh Thái vui vẻ, đối với lời khuyên của người ngoài, phản ứng hoàn toàn không tính toán, ngược lại vui vẻ cười to:

- Tốt lắm Tiểu Trùng tử, quả nhiên trung thành và tận tâm, ban thưởng cho người được cùng trăm bay lần đầu tiên.

Tại Yến Tử Bình, Tống Dương trở lại cạnh xe ngựa của mình, đem từng lưỡi dao đã bắn ra nhặt lại, lắp lại cơ quát, tâm tư của hắn còn chìm đắm trong loạn chiến đêm qua, vừa bận rộn vừa lắc đầu cười:

- Giao tình giữa ta và người Man, hơn phân nửa là do một đơn thuốc của cậu, xe ngựa cơ quát này, cũng là do tự tay cậu lắp, hôm nay Quốc sư thảm bại dưới hai món đồ này, đúng là báo ứng.

Không đề cập đến người Man, chỉ nói về hung khí này, nếu không có Vũ thái y bắt hắn đi sửa, cải trang cho xe ngựa, hoàn toàn thay đổi hình dạng, thì làm sao Quốc sư lại bị mắc mưu để bị đánh không kịp trở tay được.

Đợi làm xong xe ngựa, Tống Dương lại đi nhìn món hung khí ở sau lưng A Nhị.

Hung khí bị lưỡi dao chém, bị hao tổn nghiêm trọng, cũng không biết còn có thể phát động được nữa hay không, Tống Dương không dám đụng lung tung. Kéo Tần Trùy qua, cẩn thận nói về điểm đáng sợ của món đồ này cho gã nghe, vừa nghe, vẻ mặt hán tử xấu xí cũng biến hóa theo, đầu tiên là kinh ngạc, hoảng sợ, sau đó là buồn phiền, cuối cùng trên gương mặt xấu xí hoàn toàn là sự hối hận. Sớm biết cái hộp đen này đáng sợ như thế, hẳn là không đợi Tống Dương trở về thì đã đem nó đem chôn giấu kỹ từ lâu rồi.

Còn Tống Dương cuối cùng nói:

- Đây dù sao cũng là một chiến lợi phẩm của Hồng Ba phủ, vốn dĩ các người nên lấy đi. Tuy nhiên lúc vận chuyển và nghiên cứu nhất định phải cẩn thận, lỡ va chạm cơ quát sẽ làm chết người đó.

Tần Trùy bỗng nhiên mừng rỡ, đầu tiên là đáp ứng mà không nói gì, tiếp theo lại liên tục tạ ơn không ngừng. Hán tử xấu xí không phải là có tính dối trá khách sáo, nhưng món đồ này tặng cho Hồng Ba phủ, là gã thay mặt chủ nhân nói lời cảm tạ, Tống Dương xua tay cười ha ha, ra hiệu gã không cần để ý, xắn tay áo lên ngồi xổm trước thi thể của A Nhất, A Nhị, bắt đầu lục lọi đồ vật mang theo người chúng.

Hai vị hòa thượng đại tông sư nằm úp sấp trên lưỡi dao ở trên nóc xe, so với mấy thi thể thợ thủ công ở trong quán trọ Âm gia năm xưa còn tan nát hơn, những đồ trong ngực, trong túi cũng bị lưỡi dao cắt đứt vụn, gần như đều không còn tác dụng nữa, thứ duy nhất khiến Tống Dương chú ý, là một thanh đoản tiên trong túi A Nhất.

Đoản tiên là một đạo pháp chỉ lúc Quốc sư ở ẩn trong Bạch tháp tự, truyền đạt cho thuộc hạ trong nước. nội dung có liên quan đến một sự điều động cực lớn.

Pháp chỉ do Quốc sư truyền xuống trước nay luôn do A Nhất viết thay, sau khi viết xong rồi mới mời sư phụ thẩm tra, đủ tư cách rồi mới cho truyền ra ngoài. Đạo pháp chỉ này không biết vì nguyên nhân gì mà lúc xưa không được truyền ra, A Nhất cũng không đem hủy đi mà còn mang theo người.

Pháp chỉ không có liên qua gì tới những chuyện mà Tổng Dương mưu tính, thứ khiến Tổng Dương cảm thấy hứng thú chính là trên thân của đoản tiên này. Giơ mảnh giấy viết thư bị thấm máu tươi, ngược lại ánh mặt trời, nhìn trái phải, cuối cùng hắn cũng không thể tìm thấy “dấu hiệu giả mạo”, quay đầu nhìn về Tần Trù:

- Đây chính là pháp chỉ của Quốc sư ư? Tùy tiện để một ai đó viết một bức rồi đưa cho Đại Lôi Âm Đài là có thể chỉ huy tất cả hòa thượng Đại Yến sao?

Tần Trù biết hắn đang cười châm biếm, không phản bác lời nói vô nghĩa, giơ tay tiếp nhận giấy thư cẩn thận:

- Có lẽ trước khi truyền tin có thể còn phải đóng dấu đã, ngoài ra sợ là sẽ phải thẩm tra bút tích? Còn có dấu triện ở phần đề chữ nữa?

Tổng Dương lục tìm trên thi thể, từ trên người A Nhất tìm được một con dấu, nhưng đáng tiếc, cũng giống như những đồ vật khác, bị chém tan tành.

Tần Trù cũng xác định không được, cứ cười nói:

- Chuyện này chúng ta có thể không nói rõ được, tốt nhất là người có thể bắt được Quốc sư rồi hỏi xem. Người muốn giả mạo Quốc sư chỉ huy hòa thượng, mấu chốt là phải phá được phương pháp Giám chân pháp chỉ của lão, về phần bắt chước bút tích và đóng dấu, chuyện này đều rất đơn giản, bên cạnh người có người có thể làm được.

Thật ra tìm được chỗ làm giả không phải là chuyện khó, nhưng muốn phá rồi phục chế làm giả thì không phải là chuyện dễ dàng, đạo lý này giống như là tiền giấy ở kiếp trước, mỗi người đều biết ở đâu có thủy ấn, ở đâu có ám ký, cần phải làm ra được giống như đúc, thế nào đi nữa cũng là một ngành nghề đặc biệt.

Chuyện này không phải là có dã tâm, có ý tưởng là có thể thành công, Tổng Dương tạm thời cũng không nghĩ nhiều nữa, đem giấy viết thư cất vào áo, tiếp theo mới hỏi Tần Trù:

- Bên cạnh ta có ai có thể phỏng theo chữ? Ai?

Hắn hỏi ngược lại khiến Tần Trù có chút bất ngờ:

- Người không biết à? Hòa thượng đó, cái tên nhập đội Hồng thành đó, Thi Tiêu Hiểu, lúc gần mười ba tuổi được đặt tên hiệu là “Nhất bút bình giáp”, bút pháp danh gia trong sáu mươi năm nó đều có thể viết ra được, thần hình đầy đủ được phỏng đúng như in, mặc dù là người trong nghề cũng khó phân biệt thật giả, bản lĩnh khắc dấu của gã cũng như vậy.

Lần trước sau khi Nhâm Tiểu Bộ bắt về nhà từ Hồng thành, lúc nói chuyện với Tam tử có nhắc đến Thi Tiêu Hiểu, người này Nhâm Sơ Dung có nghe nói qua, lúc ấy có vài câu, Tần Trù ở bên bảo vệ nên nghe được rõ ràng.

Tổng Dương kinh ngạc cười:

- Đúng là không biết hòa thượng có bản lĩnh này.

Nói xong, hắn không hề nói chuyện phiếm, đi thẳng vào vấn đề:

- Thuốc giải cho người dân trong trấn ta đã giao cho Mộc Ân, bất cứ lúc nào cũng có thể cứu tỉnh.

Lập tức hắn giơ tay chỉ chỉ khu vực đầy xác chết nhuộm máu xung quanh:

- Nơi này, còn có vài chuyện vụn vặt ở phía sau nữa, ta không giúp gì được, đành phải nhờ cậy vào người và quận chúa thôi.

Chuyện vụn vặt thật là không ít, ngoại trừ quét dọn chiến trường, giải thích đại doanh kia vì sao bị giết, mặc khác còn có người Yến Tử Bình đều đã chết hết, còn đang giấu người dân ở trong vùng núi sâu thẳm, hay là muốn trở lại sống trong trấn, “lạo dịch” chỉ là một hồi “kinh sợ”, vân vân..., đều được triều đình đưa ra lí do hợp lý.

Tần Trùy cười:

- Người không gây sự là chúng ta phải báỉ Phật tử rồi, còn dám trông cậy người giúp đỡ hay sao?

Nói xong vươn bàn tay to ép xuống vai Tống Dương:

- Yên tâm đi, Tam tiểu thư ứng phó được.

Đối với chuyện này Tống Dương hết sức tin tưởng, nếu không phải trước đó đã nghĩ xong cách giải thích, Nhâm Sơ Dung cũng sẽ không để hấn giúp đỡ.

Bản lĩnh của Thừa Hợp quận chúa, tự đáy lòng Tống Dương rất khâm phục, đúng như câu nói kiếp trước, cười nói:

- Có nữ nhi như Nhâm Sơ Dung, là Trấn Tây Vương phúc khí tốt.

Nói xong, chấp tay cáo từ, chuẩn bị khởi hành trở về Đại Yến.

Tần Trùy có chút bất ngờ:

- Gấp như vậy à?

Tống Dương đáp:

- Trong Tình thành còn có một kẻ thù, ta còn có chuyện nhỏ nhỏ, phải khẩn trương trở về.

Bạn của Thần y đã tới hay chưa? Bệnh của Đàm Quy Đức đã được trị chưa? Chu Nho lão đạo và tên mù Quỷ cốc tính kế như thế nào? Cố Chiêu Quân không mang bảo bối của mình mà chạy mất rồi chứ? Tống Dương thì xem như đã hiểu, công việc của “phản tặc” thực sự rất bận.

Ngoại trừ những chuyện này, còn có việc khác. Tống Dương nói với Tần Trùy:

- Lần này xem qua thế trận của Quốc sư, ta cũng đại khái hiểu được, Cảnh Thái vì sao sẽ cảm thấy nắm chắc thắng lợi “Nhất phẩm lân” trong tay.

Quốc sư có thể thoát mạng từ trong lưỡi dao, hai đại đệ tử tông sư thì Tống Dương không biết, vốn còn có một A Thái, hẳn là ba đại đệ tử tông sư. Thầy trò bốn người đều muốn lên đài “nhất phẩm”, thay Đại Yến xuất chiến. Trải qua nạn này, bọn họ không ai có thể lên đài được nữa.

Tống Dương vừa cười:

- Cảnh Thái đã đánh cược rồi, hiện tại lại không nắm được phần thắng, ta phải xem ông ta thu dọn chiến trường ra sao.

Tống Dương không quay lại thành Phượng Hoàng nữa, từ Yến Tử Bình khởi hành trực tiếp đi Đại Yến, Cố Chiêu Quân đi trước hấn, cũng thay hấn chuẩn bị hành trình, mỗi trạm đến đều có người tiếp ứng, từ giấy tờ thông quan đến xe ngựa, đồ ăn, toàn bộ đều không cần Tống Dương bận tâm.

Tuy rằng không thể tự tay đâm hung thủ, nhưng dù sao đánh thắng được một trận to, chỉ sợ Yến Quốc sư từ khi sinh ra cũng chưa từng có được may mắn lớn như vậy, bởi vậy Tống Dương rất vui vẻ, còn trên đường đi không cần bận tâm gì, khiến hấn trong lúc vui vẻ có chút suy nghĩ lung tung: nếu làm Hoàng đế rồi, để Cố Chiêu Quân làm Tả thừa tướng, Nhâm Sơ Dung làm Hữu thừa tướng, chỉ cần hai người bọn họ không tạo phản thì Hoàng đế không phải lo chuyện gì nữa hết, sung sướng hưởng phúc.

Ngoại trừ xe ngựa bốn ba có chút vất vả, còn trên đường đều thuận lợi, ít ngày nữa lại tới Thập Đình quan, chuyện khiến hấn hết sức bất ngờ chính là người tiếp đón ở trạm này không ngờ lại là thuộc hạ thân tín của Lí Minh Kỳ, Diệp Phi Phi.

Không chỉ có mình nha đầu, phía sau còn có thêm một đôi nam nữ trung niên. Diệp Phi Phi chỉ về hướng hai người họ, giới thiệu với Tống Dương:

- Bạch tiên sinh, Bạch phu nhân.

Bạch tiên sinh quá trung niên, dáng người mập mạp, tứ chi ngắn, người nhỏ nhưng bụng rất to, mắt lồi ra ngoài, lại mặc một áo lụa màu xanh, thoát nhìn cực kỳ giống một con ếch thành tinh. Bạch phu nhân dáng người, diện mạo đều bình thường, không khác gì với những người phụ nữ khác.

Vợ chồng họ Bạch gật đầu tiếp đón Tổng Dương, Diệp Phi Phi thì đi thẳng vào vấn đề, nói mục đích nàng đến đây:

- Một bằng hữu bị thủ hạ Quốc sư bắt rồi, muốn phóng hỏa thiêu, không thể không cứu nàng được.

Tổng Dương không vội truy cứu nguyên do, mà hỏi:

- Là ai?

Diệp Phi Phi bỗng nhiên lộ ra nét tươi cười cổ quái:

- Người này thân phận cao quý, ngang hàng với ngài.

Diệp nha đầu là thân phận phó đẳng, người bị thủ hạ Quốc sư bắt thân phận lại “ngang hàng với Tổng Dương”, Tổng Dương phản ứng không chậm:

- Là người nhà của phó gia sao? Hay người thân của ta?

- Là người thân của ngài.

Bạch tiên sinh ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng, cười ha hả.

Phu xướng phụ tùy, Bạch phu nhân đi theo sau phu quân, nhẹ nhàng nói;

- Nương tử của ngài.

Tổng Dương lơ mơ rồi.

138. Chương 49: Chó Săn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 49: Chó săn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương quả thật có một nương tử.

Hôm tiệc mừng trăm tuổi, quan chủ Thường Đình Vệ Tạ ơn đại nhân, con rắn ở trước giá của Cảnh Thái hoàng đế kia, đã đem chính con gái của mình làm quà lễ tặng cho Phó thừa tướng, dùng để đền mạng cho con trai của Phó thừa tướng, Tạ Tư Trạc.

Ngày thứ hai sau ngày Tổng Dương “chết”, Tạ Bàn Tử đã đem con gái mình đến phó gia, từ đó về sau Tạ Tư Trạc đã lớn lên trong nhà Phó gia.

Trong bốn đại trọng thần nước Yên “Văn Vũ Tiên Xà”, “xà” bị trừ khử trước “văn”, năm đó Tạ Bàn Tử chết bất đắc kỳ tử, gia quyến mất tích, trong ngày tích nhật kinh động thiên hạ Thường Đình Vệ đầu tiên là bị thanh tẩy, cuối cùng rõ ràng đều bị hủy bỏ phiên chế, không còn thấy dấu vết.

Còn Tạ gia sau khi xảy ra chuyện, cũng không thấy có môn hạ tâm phúc nào đến tìm Tạ Tư Trạc.

Lại thêm vài năm, trong một đêm Phó thừa tướng bị Cảnh Thái rút ra, trong vòng ba ngày định tội toàn bộ con trai không sót một ai, nữ quyến bị giáng làm nô tì, nhưng những nữ quyến chủ yếu như chủ mẫu,

đích nữ, chính thất thê tử thậm chí là thê thiếp được sủng ái, vốn không một ai có thể sống sót ra khỏi đại lao, Tạ Tư Trạc cũng trong số đó.

Mọi người đều nói người này đã chết, nhưng sau khi chuyện Phó thừa tướng rút dài qua đi, Lý Minh Kỳ nhận được một tin tức: Tạ Tư Trạc còn sống. Sau khi được người cứu ra khỏi hạ lao, không phải là đánh cướp ngục tảo tợn mà là bên trong phối hợp đánh tráo người.

Lúc này Lý Minh Kỳ bình tĩnh, liền giống như Phó gia rút dài nhưng còn có tàn đảng vậy, hậu thế Tạ Bàn Tử, cũng không phải là không để lại cái gì.

Diệp Phi Phi miệng mồm trong trẻo, đầu tiên đem sự tình nói sơ qua. Bạch tiên sinh ho khan một tiếng, tiếp lời nói tiếp:

- Sau khi lão gia gặp chuyện không may... à, lão gia nhà ta chính là Tạ đại nhân. Sau khi lão gia gặp chuyện không may, phu nhân, công tử và gia quyến đều rời khỏi Tĩnh thành, ra khỏi thành không lâu thì hợp với những người cũ, được hộ tống đến chỗ ẩn cư mà Tạ lão gia khi còn sống đã chuẩn bị sẵn, không ngờ là vẫn để lộ tin tức, tất cả mọi người đều chết sạch. Từ cái thời điểm đó, cốt nhục duy nhất của lão gia, chỉ còn lại duy nhất một mình Ngũ tiểu thư. À, Ngũ tiểu thư chính là con dâu của Phó thừa tướng, tên là Tạ Tư Trạc.

Bạch tiên sinh nói chuyện không phải dài dòng như bình thường, nhưng chính ông ta không hề để ý, giọng điệu hiền lành tươi cười đầy trên mặt, không nhanh không chậm:

- Lúc ấy tiểu thư còn ở tại quý phủ của Phó đại nhân, có cấm vệ, cơm ăn áo mặc không gì phải lo, chúng tôi đã biến thành phần tặc, đoàn người bàn bạc xong, vẫn không làm phiền đến tiểu thư, như vậy cũng rất tốt. Nhưng tuyệt đối không hề nghĩ rằng, Phó đại nhân cũng bị thủ đoạn của hôn quân. Ôi, vốn tưởng rằng phủ Thừa tướng là nơi đẹp đẽ, nào ngờ lại biến thành phần mộ của vạn người. Ta nói như vậy xin cô gia ngàn vạn lần đừng trách tội, con người ta tâm tư thẳng thắn, miệng ngu quá, vả vào miệng.

Nói xong thì tự vả miệng mình, ông ta lại giơ tay lên bàn cầm lấy chén trà, sau khi trơn yết hầu rồi lại tiếp tục nói:

- May mắn thay, trước kia dưới trướng lão gia tay sai còn lại vài tên, vừa vặn có một đường dây đến Hình bộ đại lao, cuối cùng lão gia có linh thiêng trên trời, đã cứu được tiểu thư ra. À, đúng rồi, mặc dù nói là “một đường dây” nhưng mà năng lực thật ra không đủ, nhiều nhất cũng chỉ có thể cứu được một người, chúng tôi làm tội tử khi đó cũng không được nhanh nhẹn lắm, theo đạo lý thì nên cứu chủ mẫu của Phó gia, nhưng đối với chúng tôi xét cho cùng vẫn là người của Tạ gia. Xin cô gia ngàn vạn lần tha thứ, ngàn lần thông cảm.

Xưng hô “cô gia”, Tống Dương không để trong lòng, cũng lười hỏi lại, nhìn Bạch tiên sinh hỏi:

- Ông là...?

Bạch tiên sinh nhếch môi, mỉm cười:

- Không phải vừa mới nói sao, ta chẳng qua chỉ là một con chó săn thôi. Ta là chó săn môn hạ của Thường Đình Vệ Đô Chỉ huy sứ Tạ Đắc Cửu Tạ đại nhân.

Tự xưng là chó săn, cúi đầu khom lưng, có lẽ là ngũ quan Tống Dương nhạy bén, hẳn rõ ràng phát hiện, lúc vị Bạch tiên sinh này đang nói đến “môn hạ chó săn của Tạ đại nhân”, trong giọng nói, vẻ mặt, ánh mắt đều ẩn giấu một phần tự hào chỉ có thể dùng từ “mạnh mẽ” mà hình dung.

Đối với địa vị thân phận của mình, Bạch tiên sinh đã làm một so sánh:

- Nói như vậy, ngài xem, dưới trướng ngài không phải có một vị Lý Minh Kỳ Lý đại gia sao? Ngài chỉ cần xem ta là Lý Minh Kỳ của Ngũ tiểu thư là được rồi.

Tống Dương đã hiểu, gật đầu.

Bạch tiên sinh tiếp tục nói:

- Sau khi cứu được tiểu thư ra lại đợi một thời gian nữa, đợi cho vụ án của Thừa tướng lắng xuống, ta mới tìm đến Lý đại gia, ta nghĩ như vậy, hiện tại tất cả mọi người đều là thân phận phần tặc kia, thật không

tiện thân cận, không phải nói là đám chúng tôi đến kết bè phái, tuy nhiên có tin tức gì thì thông báo cho nhau biết, nhờ đâu nhà ai nhất thời có chuyện, thiếu tiền, thiếu người gì đó thì giúp đỡ lẫn nhau, hỗ trợ cho nhau, mới có thể sống qua ngày đoạn tháng, ngài nói như vậy có đúng không.

- Nhắc tới mấy năm này, cũng thực sự được Lý đại gia chiếu cố không ít, những tên chó săn nhà Tạ gia như chúng ta... à không phải chúng ta, là tôi, là chúng tôi, ngài là cô gia, không phải chó săn, chúng tôi đều rất cảm kích, mỗi ngày đều ngóng trông có thể có cơ hội nào, để giúp cho mọi người, giải thoát sự áy náy trong lòng.

Bạch Bàn Tử lời nói lảm nhảm, lộ ra sự khách sáo vờ vịt, tuy nhiên điểm này nói không sai, trong mấy năm nay về vấn đề tiền bạc Lý Minh Cơ tiếp tế bọn họ không ít.

- Không lâu trước đây, ta bỗng nhận được tin của Lý đại gia, nghe nói cô gia ngài còn sống, tiểu nhân vừa mừng vừa sợ, vui tới mức ta hận không thể mang dao ra ngoài giết hết mọi người trên phố. Ta còn nghe nói, trong lòng tay áo lụa của cô gia còn giấu lời đình, vừa đến Đại Yến liền hủy diệt nguyên một tòa Đoạt Sơn Doanh.

Nói tới đây Tống Dương đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đối phương. Chuyện hẩn làm ở biên ải ở Đại Yến không có ai biết, ngay cả Cảnh Thái cũng không biết hẩn chính là đầu sỏ gây nên, con ếch Bạch Bàn Tử trước mắt này dường như lại cực kỳ rõ ràng.

Bạch tiên sinh hiểu được ý tứ Tống Dương, vội vàng cười nói:

- Cô gia ngài quên rồi, lão gia trước đây là làm gì? Năm đó Thường Đình Vệ chuyên nghe ngóng thiên hạ, từ trên triều đình xuống tới hộ dân, nào có chuyện gì có thể giấu được chúng tôi? Khi đó nếu Tạ đại nhân đột nhiên có hứng, muốn biết đàn dê trong khắp thiên hạ tối ngày mai sẽ kêu mấy tiếng, chúng tôi cũng có thể đếm được rõ ràng. Hiện tại thì, không thể so với trước kia được, nhưng dù sao cũng còn giữ lại vài tên chó săn, cái mũi vẫn còn thì ngẫu nhiên cũng có thể ngửi thấy được chút mùi vị.

Giải thích mơ hồ, ông ta càng kéo dài đề tài:

- Hành động của cô gia đầu chỉ dừng lại ở Đoạt Sơn doanh, ngài tới Tình thành chưa được mấy ngày, liền bắt cóc Trần Quốc Công, còn mời cao nhân đến trị thương cho ông ta, lại tính kế một trận hỏa lớn...

Về mặt Tống Dương vui vẻ, chuyển mắt nhìn phía Diệp Phi Phi, sau đó gật đầu:

- Vị bằng hữu của thần y kia trước khi đuổi tới Tình thành, có nàng ra tay trị liệu, Đàm Quy Đức đã tỉnh rồi, tuy rằng chưa thể xuống giường đi lại được, nhưng thần trí thì không đáng lo ngại nữa, đã bắt đầu liên lạc với thuộc hạ thân tín rồi.

Đây thật sự là một tin tốt.

Bạch tiên sinh giống như nghiên nói vậy, hơi nghiêng về trước nói:

- Cô gia chết đi sống lại, lại có tài lừa trời, mấy tên chó săn chúng tôi đều vui mừng từ tận đáy lòng, đây đúng là lão gia trên trời linh thiêng, à, không riêng gì lão gia, còn có Phó đại nhân nữa, Ngũ tiểu thư và cô gia đều còn sống, như vậy cả nhà lại đoàn viên, đúng là không còn gì tốt hơn nữa.

- Sau khi Lý đại gia nhắc đến chuyện phóng hỏa với ta, muốn chúng ta giúp đỡ. Nợ Lý đại gia một món nợ ân tình, lại thêm quan hệ giữa cô gia và tiểu thư, mọi người đều là người nhà cả, huống chi cháy sạch sẽ còn có một ổ trứng rùa, nếu không dồn lực ta cũng không xứng là người, lại càng không xứng làm chó săn, lúc ấy Bạch Bàn Tử liền vỗ ngực bang bang đồng ý với Lý đại gia rồi.

- Nói đến phóng hỏa, cửa hiệu nhà dân, nhiều ít cũng có chú ý, sau khi mua nhà, cần có người làm chủ, mới có thể dễ dàng chuẩn bị, nhưng kinh sư trọng địa, tất cả tòa nhà giao dịch đều phải đến quan nha khai báo, người mua nếu là người bên ngoài, còn phải kiểm tra xuất thân, thủ tục vừa phức tạp vừa chặt chẽ, vừa may, trong quan nha này cũng có chó săn của Tạ gia. Mặt khác, trong lúc chuẩn bị, lúc phóng hỏa, chúng ta cũng có thể cung cấp nhân lực. Dù sao Tình thành cũng là một địa phương khác, đối với người dân phải giám sát hành động cẩn thận, người bên Lý đại gia lại không đủ dùng, có thêm chúng ta nữa cũng không thành vấn đề.

Tổng Dương gật gật đầu, trong lời nói dài dòng này của đối phương có một ý: không có bọn họ thì ngọn lửa này không thấp được.

Thấy Tổng Dương gật đầu, Bạch tiên sinh bộ dạng khá vui vẻ:

- Lại là tiểu thư nhà ta, nàng nghe nói cô gia còn sống, nằm mơ cũng cười được vài lần, à, đây là ta nghe nói, nhưng không phải là giả đâu, nhất định là cười tỉnh, cười tỉnh đó.

Tổng Dương thật sự không kiên nhẫn nghe lời vô nghĩa nữa, xua tay cười khổ:

- Nói nàng làm sao mà bị bắt đi.

- Tiểu thư ẩn cư ở Trường Lâm, cô gia mới đến nước Yên, sợ là không quen, Trường Lâm là tòa thành ở phía Tây Nam Đại Yên, cách Tình Thành khá xa. Vốn an toàn bình yên, nàng nghe nói cô gia đã trở lại, nên thế nào cũng phải tới Tình thành gặp ngài, ai cũng không ngăn được. Nhưng không ngờ, mới rời khỏi Trường Lâm không lâu, không biết tại sao lại bị lộ thân phận, bị người theo dõi, một đường trốn, một đường đánh, cuối cùng vẫn là bị thủ hạ của Quốc sư bắt đi.

Nửa câu đầu hoàn toàn là nói dối, Tổng Dương đương nhiên hiểu được, không đáng bắt bẻ lại, làm hiệu tay để Bạch tiên sinh tiếp tục.

Bạch tiên sinh lại lộ ra vẻ mặt hoài nghi:

- Điều này... ta cũng không rõ, vì sao là thủ hạ của Quốc sư đi bắt người?

- Tạ tiểu thư trước kia từ trong lao trốn thoát, bọn họ sợ là các người còn có nội tuyến hỗ trợ cho nên đổi thành người do Quốc sư bố trí chuyện này.

Tổng Dương giải thích cho ông ta, lập tức cười nói:

- Bạch tiên sinh kỳ thật cũng không cần phải vội vàng thử ta như vậy đâu.

Bạch tiên sinh đầu tiên là bưng tỉnh, liên tục gật đầu:

- Thì ra là thế, thì ra là thế.

Tiếp theo lại cười ngây ngô, không ngừng lắc đầu:

- Không phải là thử, là thật tâm thỉnh giáo, ta thực sự không nghĩ ra.

Nói xong, còn sợ Tổng Dương không tin, quay đầu lại nhìn phía vợ ông ta:

- Đúng là ta không hiểu, đúng không?

Bạch phu nhân dùng sức gật đầu, trả lời như đinh đóng cột:

- Đúng vậy!

Còn Bạch tiên sinh lại đem đề tài vòng vo

- Bọn họ muốn áp giải tiểu thư đến Đại lôi âm đài, con đường ngàn dặm xa xôi này, dọc đường chúng ta đã vài lần ra tay nhưng chưa thể giải cứu được nàng, đến sau lại hoàn toàn mất tung tích của họ. tuy nhiên vẫn có được tin tức, chỗ này là nơi mà bọn họ chắc chắn phải đi qua để vào kinh, gần thì mười ngày, lâu thì nửa tháng, đội áp giải sẽ đến Thập đỉnh, ở tạm trong thiền viện tu di trong thành, nơi này đã gần đến Tình thành rồi, là cơ hội duy nhất của chúng ta.

- Tiểu như nhất định phải cứu, ta hiểu, nhân sự Lý đại gia cũng không nhiều, nhưng ta không có cách nào khác, chỉ có mặt dày mày dạn tìm viện binh thôi, đồng thời biết cô gia sẽ đến đây, Lý đại gia nói cô gia tâm tư linh hoạt, thủ đoạn lợi hại, chuyện này đừng ngại cứ đến thỉnh giáo ngài, xem ngài có thể chỉ cho đám cho sẵn ngu xuẩn này một con đường tốt để đi hay không?

Tổng Dương nhìn về Diệp Phi Phi, tiểu nha đầu gật đầu, ra hiệu lời Bạch Bàn Tử nói không sai, Tổng Dương lại hướng ánh mắt về phía Bạch tiên sinh:

- Vậy hiện tại các người tính toán tới đâu rồi? Có nghĩ ra biện pháp gì hay chưa?

Bạch Bàn Tử mỉm cười:

- Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một con đường, hết sức tập hợp nhân lực, đến lúc đó cùng xông lên thiên viện tu di trong Thập Đỉnh cướp người.

Trong Đại Yến tất cả có hai mươi một tòa tu di thiên viện, trực tiếp thuộc quản lý của Đại lôi âm đài, mỗi một tòa tu di viện đều là Quốc sư khổ công tạo ra, bản thân là rồng hổ, hướng chỉ Thập đĩnh lại là trọng trấn của nước Yến, binh nhiều tướng mạnh, cảnh vệ nghiêm ngặt, một khi tu di viện bị tập kích, không quá một khắc sẽ có đại quân ập đến giết. Áp lực Bạch tiên sinh nói không phải là một biện pháp, rõ ràng chính là lấy tử vì đạo.

- Cứu không được tiểu thư thì uống cho danh xưng môn hạ chó săn của Tạ Đắc Cửu, làm không xong chó săn của Tạ đại nhân cũng không thiết sống nữa.

Bạch tiên sinh vẫn là cười đến mức như thể không còn cách nào khác nữa, mặc dù điều ông ta nói là tận trung vì chủ, cam tâm chịu chết. môn hạ chó săn của Tạ Đắc Cửu Tạ đại nhân, bọn họ tự xưng như vậy, sau khiếm tốn chính là cất giấu niềm tự hào mạnh mẽ.

139. Chương 50: Sợi Râu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 50: Sợi râu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Chuyện này tới rất đột ngột, Tống Dương nhất thời không nói được câu gì, Bạch tiên sinh cũng thức thời, đứng dậy cười nói:

- Cô gia ngài trước tiên suy nghĩ một chút, không vội, không vội, chúng ta trước tiên cáo lui, đợi tới lại tới thỉnh an ngài.

Nói xong muốn đi, miệng nói một hồi lại vô cùng khách sáo, cuối cùng cáo từ mà đi.

Chờ hẵn đi rồi, Tống Dương nhìn Diệp Phi Phi:

- Chuyện này Lý đại gia nói như thế nào?

Diệp Phi Phi ngồi đối diện Tống Dương nói:

- Tỷ tỷ nói Phó gia, Tạ gia đều tới rồi, có thể nói giúp vài lời sẽ giúp một phen. Tỷ ấy dẫn theo hai mươi người tới Thập Quan Đỉnh, đều là những người tài giỏi.

Nói tới đây, ngữ điệu của nàng nhấn mạnh:

- Chúng ta đều nghe theo công tử phân phó.

Lý Minh Ky xinh đẹp quả thật cũng phải người tới đây, nhưng những người này cũng không phải cấp cho Bạch tiên sinh, mà tới hỗ trợ Tống Dương, ý tứ của nàng ấy cũng rõ ràng, chuyện tạ ơn cứu mạng này, hoàn toàn giao cho Tống Dương quyết định. Giúp hoặc không giúp, đều do hần.

Lời nói của tức phụ Tống Dương không để trong lòng, tuy nhiên thái độ của Bạch tiên sinh rõ ràng, không cứu được người, trận đại hỏa ở Tinh thành đó cũng không có cơ hội bùng lên ...vừa nghĩ tới Yến Cung bốc lên khói đen cuộn cuộn, tứ chi Tống Dương đã cảm thấy thoải mái, ngọn lửa này quả thực đã nhanh chóng trở thành mục tiêu của hần, không thể bỏ cuộc.

Nhưng nếu nói đến cứu người, bọn họ dựa vào cái gì?

Tống Dương lắc đầu, tạm thời việc này đặt sang một bên, lại hỏi Diệp Phi Phi:

- Môn hạ của Tạ đại nhân ... Những người này hiện tình trạng thế nào?
- Bọn họ và chúng ta không đi cùng một đường.

Diệp Phi Phi suy nghĩ một lát, chậm rãi nói:

- Phó đại nhân là “văn”, khi ngài còn, thực lực ở trên quan trường chủ yếu đến từ môn sinh, đệ tử, tất cả đều bày rõ ra trên bàn không thể gạt được người, sớm cũng bị thanh trừ vài vòng, có thể tồn tại được tới giờ đã không còn nhiều rồi. Nhưng sau lưng Phó đại nhân, còn có một vị Cố Chiêu Quân, khi đó còn bỏ ra một lượng lớn tiền bạc, khi Thừa tướng toàn thịnh rót vào không ít sản nghiệp, cũng giấu mình trong một nhánh khác, thật cũng giống chúng ta, ẩn thân nơi giang hồ, cuối cùng phần lớn đều có thể sống sót. Chỉ tiếc...

Tiểu nha đầu nhún vai:

- Kinh doanh làm không tốt, tiền càng lúc càng khó kiếm, không có lão Cố và Phó đại nhân chiếu cố, “bạc này” cũng dần eo hẹp đi nhiều, không lớn được như trước. Hai nhánh của Phó đảng, một trong quan trường, một ở dân gian, đến hiện tại những người trên quan trường gần như hoàn toàn không còn, người trong dân gian cũng dần thui chột, tuy nhiên vẫn còn tồn tại.

Nói qua việc nhà mình, Diệp Phi Phi vừa nói chuyện vừa đổi đề tài:

- Về phần lão Tạ... Lão là con răn của Hoàng đế, căn bản không có căn cơ, có kẻ thể nói lão chính là Hoàng đế, cho nên Cảnh Thái vừa ra tay đối phó với lão, lão liền không có đường lui, chỉ có một con đường chết.

Sự việc quả thực là như thế, văn, võ, xà ba người trước sau rút dài, trong đó gây ra sóng gió nhỏ nhất, dễ dàng bị bắt nhất, chính là lão Xà Tạ mập mạp....

- Nhưng chó quen Tạ Bàn tử là làm gì, xét cho cùng Thường Đình Vệ hẳn, cuối cùng chủ yếu làm hai việc xấu: Dò hỏi dân chúng, giám sát đủ loại quan lại. Hai việc này đều rất quan trọng, tuy nhiên việc điều phối nhân thủ cũng rất khác biệt. Người trước cần nhân lực lớn, nhưng không cần kẻ tinh nhuệ, trên cơ bản chỉ cần không phải kẻ điếc là được; nhưng dò la quan lại thì không như vậy, đương nhiên không thể nói phái cao thủ mỗi ngày đi theo dõi nghe lén.

Tống Dương cười nói:

- Nội ứng.
- Không sai, Thường Đình Vệ thật sự khiến đủ loại quan lại sợ hãi chính là nội ứng, từ tiểu thiếp đến sư gia, từ đầu bếp đến phó tướng, Phụ lại, thân phận không chỗ nào không có, mỗi người đều biết bên cạnh mình đều có Thường Đình Vệ nằm vùng, nhưng họ đều không biết người nào là nội ứng. Mà càng là quan lớn, nội ứng lại càng cao cấp, tâm tư thủ đoạn không có gì ngoài khả năng ứng biến, còn có cái quan trọng không kém: bọn họ đều là thủ hạ thân tín của lão Tạ. Giống như vậy, bọn họ tin tưởng chủ quan của mình...

Tống Dương gật đầu, được phái tới làm nội ứng bên quan lớn cũng được coi là tin tưởng. Tạ Bàn tử là người vô cùng khôn khéo, người lão có thể tin tưởng đương nhiên phải xứng với hai chữ: trung thành.

- Tình hình cụ thể không thể hiểu rõ được, tuy nhiên nghe nói Tạ Bàn Tử gặp chuyện không may, kho hồ sơ bí mật về Thường Đình Vệ bị cháy, thiêu hủy không ít hồ sơ, bởi vậy, thân phận vài người cũng không thể tìm ra tung tích.

Diệp Phi Phi tiếp tục nói:

- Không cần hỏi, những kẻ cuối cùng lão phải bảo vệ này nhất định là những kẻ nội ứng tinh nhuệ nhất đang nằm vùng, ẩn thân nơi quan trường, chính là chó săn cho Tạ đại nhân.
- Từ khi Tạ Bàn Tử chết bất đắc kỳ tử đến nay, đã hơn mười năm, những người bị phái đi, có thất bại trong đầu đá quan trường, nhưng khẳng định cũng có người còn lại...đến bây giờ, chắc cũng làm quan không nhỏ.

Nói xong, Diệp Phi Phi còn sợ Tống Dương không hiểu rõ:

- Ví như loạn Hồ, giả dụ như mười năm về trước Viên Ngoại Lang một người thân tín bên cạnh Lễ bộ Thượng thư, là chó săn của lão Tạ, mười năm trở lại đây, ngộ ra được vài việc, lại được Thượng thư đề bạt, làm tới chức thị lang cũng không chút ngạc nhiên.

- Tạ Bàn Tử quả thực không có căn cơ, nhưng hắn có chân rết... Chân rết lão giấu trong quan trường lằng lằng lớn lên, lén lút sinh sôi nảy nở, và đợi thời cơ. Không ai biết bọn họ cụ thể là người nào, tuy nhiên không cần lo lắng, chỉ cần chính bọn họ biết, biết bọn họ chính là “chó săn” là đủ rồi.

Trước đây Diệp Phi Phi ít nói, không nghĩ tới có cơ hội nàng có thể nói không ngừng, sau khi nói về “chân rết”, lại nhắc tới Bạch tiên sinh:

- Bạch tiên sinh người này, trong lòng khôn khéo không cần phải nói, mặt khác còn có chỗ tốt: lấy đại cục làm trọng. Thường Đình Vệ không giống với chúng ta, năm đó quả thật cướp đoạt không ít, nhưng không có sản nghiệp, Tạ Bàn Tử sau khi chết ở trong nhà lập tức thì tiêu tan, Bạch tiên sinh mang theo vợ rời đi, mấy năm gần đây sinh sống quả thực chật vật.

Nói xong, Diệp Phi Phi cũng hiểu được những lời này không được tự nhiên, quay về phía Tống Dương vui vẻ.

Tống Dương cũng cười phát tay nói:

- Tiếp tục.

- Phải nói, Bạch tiên sinh cho dù không biết tất cả chân rết, ít nhất cũng hiểu biết những bộ phận trong đó, nhưng lão nghèo như thế nào cũng không liên lạc lại với bè đảng cũ, mà hạ mình vác mặt tới mượn chỗ chúng ta. Còn lần này, vợ gặp chuyện không may, lão gần như điều động tất cả thủ hạ có được...Ngoài những nhân thủ có được, những chân rết thực sự gã cũng không động tới một ai.

Chân rết đều nằm trong quan trường, mà bất người là thuộc hạ Quốc sư...Nhưng chó quên, lần này để cứu Bạch tiên sinh hết thấy đều đã chuẩn bị sẵn sàng chịu chết. Vì huyết mạch cuối cùng của Tạ gia, đến tính mạng của mình cũng từ bỏ; nhưng thà rằng mình chết, cũng không gây phiền hà tới hy vọng cuối cùng báo thù cho lão gia.

Diệp Phi Phi cuối cùng cũng nói xong, chạy tới rót cho mình một chén trà nóng, không quan tâm Tống Dương có khát hay không.

Tống Dương không lo lắng việc trở về, cười nói với nàng:

- Trước kia thật sự đã coi nhẹ người, mọi việc đều bị người nhìn thấu, thật sự rất giỏi.

Diệp Phi Phi không cảm kích, hạ khước miệng:

- Người cứ tiếp tục xem thường ta đi, tất thấy đều do tỷ tỷ nói lại cho ta, người cảm thấy nàng rất giỏi là được rồi.

Nói xong, tiểu nha đầu ngấm nghĩ một chút, cất bước tới trước mặt Tống Dương:

- Người nên nói một chút, lần này trở về Nam Lý, chuyện của người nên làm như thế nào?

Tống Dương sơ lược qua quá trình cụ thể, nói sơ qua về kết quả cho Diệp Phi Phi, chẳng hề không ngờ, tiểu nha đầu ngồi vừa lắng nghe, vừa mở to hai mắt nhìn, hiếm thấy được sự hưng phấn lộ ra tươi cười:

- Thật sự có thể thành công? Người thực sự có thể làm được?

Nói xong, nàng nhảy tới rót cho Tống Dương một chén trà.

Tống Dương được ưu ái mà kinh hãi, Diệp Phi Phi cũng không tỏ thái độ khác thường, cười hì hì nói:

- Công tử làm được đại sự, Tiểu Diệp Tử đối với nam nhân vẫn xem thường, nhưng xem trọng nhất anh hùng! Đúng rồi, người đi đường mệt nhọc có muốn rửa chân không, muốn tắm rửa không, hay muốn....

Tống Dương sớm phát tay, không thể đợi nghe được “có muốn ...không” cuối cùng là gì, lắc đầu nói:

- Hiện tại gì cũng không muốn, chỉ muốn yên tĩnh một chút.

Nói xong, hắn lại cảm thấy như vậy có chút không đúng, cười nói:

- Bỗng nhiên ta nhớ ra một việc, giống như có chút ý tứ, nhưng lại rất mơ hồ, muốn được suy nghĩ lại cẩn thận một chút.

Nhắc tới ác chiến ở Yến Tử Bình, Tống Dương cũng nhớ chính mình trên người còn mang theo một thứ đồ...

Diệp Phi Phi không để ý cái gì, gật đầu đáp ứng một tiếng, quay người ra phòng ngoài, không quấy rầy Tống Dương.

Lúc này là buổi chiều, qua không được một hai canh giờ, trời hoàn toàn tối đen, Tống Dương đang lúc ăn cơm, vợ chồng Bạch tiên sinh lại tới chơi lần nữa.

Lần này Tống Dương trước tiên đánh đòn phủ đầu không để cho đối phương nói lời vô nghĩa, trực tiếp đem pháp chỉ của cô thi thể tới cho Bạch tiên sinh, còn không đợi ông ta giải thích điều gì, Bạch tiên sinh đầu tiên sửng sốt, thốt lên:

- Pháp chỉ của Quốc sư?

Khi nói chuyện, nương theo ánh đèn, đem trương đoản tiên lẫn qua lẫn lại thận trọng tỉ mỉ, cuối cùng nhú mày nhìn Tống Dương:

- Đây ...thực là pháp chỉ? Người như thể nào có được?

Vẫn không đợi Tống Dương mở miệng, Diệp Phi Phi ở bên lạnh lùng nói:

- Dương nhiên là thật, Thiếu chủ nhà ta ngày trước ở Nam Lý đã chiến một trận với Yến Quốc sư, hai đại tông sư hộ vệ của Quốc sư, tùy tùng hộ vệ hơn ba mươi người đều đền tội, Quốc sư chịu cụt tay, mổ bụng, đâm thủng ngực trọng thương, trốn vào núi sâu Nam Lý, có thể còn sống trở về hay không còn không biết.

Mấy câu nói xong, Bạch tiên sinh thật sự ngây dại, Quốc sư ở nước Đại Yến cơ hồ là nửa thần tiên, thế lực bình thường đừng nói là đi ám sát y, ngay cả bóng dáng của y cũng không có cơ hội sờ tới, y sẽ đánh cho toàn quân bị diệt vong trọng thương mà bỏ chạy... Tin tức như vậy, nhất là đối với Bạch tiên sinh loại người biết rõ sự đáng sợ của Quốc sư, thậm chí so với hỏa thiêu hoàng cung Yến còn muốn đáng sợ hơn.

Một lúc lâu sau, Bạch tiên sinh mới hồi phục tinh thần, muốn khen thao thao bất tuyệt một trận, nhưng cuối cùng vứt bỏ những từ ngữ chau chuốt hư ảo, chỉ gật đầu nói:

- Bạch Bàn Tử thật sự khâm phục.

Nói xong, kéo dài ngữ khí đầy hàm ý.

Tống Dương cũng không ngờ, hắn không nghĩ Bạch tiên sinh không ngờ là người biết phân biệt tốt xấu như vậy, giờ tay chỉ trương pháp chỉ đó:

- Người nhận ra nó?

Bạch tiên sinh lại khôi phục một bộ dạng như cũ, ôn hòa cười nói:

- Cô gia có điều không biết, khi lão gia còn, hơn nữa trong hai năm cuối cùng, bắt đầu đặc biệt lưu ý tới Quốc sư, đáng tiếc thời gian quá ngắn, Quốc sư làm việc lại mơ hồ khác thường, không thể tra ra những tin tức hữu dụng. Tuy nhiên pháp chỉ đoản tiên như vậy, chúng ta đã từng chặn vài lần, cũng từng cẩn thận nghiên cứu một hồi, bởi vậy vừa nhìn thấy, đại khái có thể nhận ra được.

Tống Dương háng hái hơn nhiều:

- Nghiên cứu pháp chỉ? Có thu hoạch được điều gì.

Nói đến việc nghiêm chỉnh, Bạch tiên sinh không dài dòng, trả lời đơn giản rõ ràng:

- Giấy bình thường, mực bình thường, trong bút tích không lưu giữ huyền cơ, dấu gốc của ấn triện không có ám hoa.

- Ta biết mô phỏng bút tích, nhân vật lợi hại phỏng theo dấu gốc bảo lưu của ấn triện, chiếu theo cách nói của người, ta liền tìm hắn tới, pháp chỉ của Quốc sư chỉ có thể viết như thế nào liền viết như thế?

Nói thoải mái, nhưng trên mặt Tống Dương cũng lộ ra nụ cười khổ.

Đứa trẻ cũng hiểu được sự việc không đơn giản như vậy, nếu không pháp chỉ của Quốc sư sớm đã bay đầy trời, còn cần tới Tống Dương giả tạo sao?

Quả nhiên, Bạch tiên sinh lắc đầu:

- Chỉ có một điểm, mời cô gia xem.

Nói xong, gã đem pháp chỉ đặt ở trên bàn, lại cố ý đặt trên chỗ nhiều ánh đèn nhất, giữ cho pháp chỉ cân bằng, đồng thời lấy tay chỉ vào nơi đề tặng:

- Có phát hiện ra chỗ không giống nhau không?

Cả tám pháp chỉ đều bị máu nhuộm đỏ dần, biến thành màu máu đỏ, trước đây Tống Dương không chú ý tới, giờ phút này biến hóa theo ánh sáng, rất nhanh liền phát hiện, ở chỗ Bạch tiên sinh chỉ, có một “Dấu ấn” màu sắc nhạt một chút.

Tống Dương xuất thân từ khám nghiệm tử thi, hiểu được đạo lý trong đó: pháp chỉ nơi lạc khoản trước đó bị một đường máu tươi phun lên, sau một lúc sẫm sang tờ giấy lại bị màu máu nhuộm dần, cả mặt trước lẫn mặt sau, vết máu hai mặt màu sắc cũng không giống nhau, cho nên có thể phân biệt được.

Thấy Tống Dương gật đầu, Bạch tiên sinh tiếp tục nói:

- Chúng ta trước kia đã nhìn thấy, toàn bộ pháp chỉ Quốc sư truyền xuống, chỗ lạc khoản đều lưu lại một đường máu, môn hạ của lão nhận được pháp chỉ, muốn phân biệt lời nói thật giả, cũng chỉ theo vết máu...Nhưng cụ thể phân biệt như thế nào, việc này không thể biết được.

Tìm không ra biện pháp “phân biệt thật giả”: liền không thể giả bộ, muốn nhờ mô phỏng một phần “pháp chỉ phóng nhân” để không đánh mà thắng đem tức phụ từ trong Tu Di thiền viện bình an trở ra, chỉ có thể xem như việc không tưởng, Diệp Phi Phi nhún mày, bộ dạng có chút nhụt chí.

Tuy nhiên Tống Dương lại không có vẻ nản lòng, đối với việc “giả tạo” bản thân hẳn vốn không ôm nhiều hy vọng, mà pháp chỉ hiện tại ở trên tay, cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

- Cái này tặng cho Bạch tiên sinh.

Tống Dương chỉ lên pháp chỉ ở trên bàn:

- Dựa vào nó, ít nhất có thể có chút thân phận.

Bạch tiên sinh ba hoa tán dục, nhưng phản ứng cực nhanh, gần như ngay ở lúc Tống Dương đang nói chứng thực, mặt gã đã lộ vẻ giật mình, nghĩ thông suốt được điểm mấu chốt trong đó.

Tuy rằng bị máu tươi nhuộm dần, nhìn qua vừa bẩn vừa nát, nhưng đạo pháp chỉ là đồ thật, hoàn toàn không sợ Tu Di Thiền viện kiểm tra thực hư.

Bất luận là ai, trong suy nghĩ đều đã có thói quen, nếu tin là thật, người truyền tin kia tự nhiên cũng tin là sự thật. Thử nghĩ, hơn mười ngày sau, Tạ Tư Trắc bị áp giải tới Thập Định quan, đêm đó vào ở Tu Di Thiền viện, lập tức người của Quốc sư mang tin tức tới, truyền cho thủ tọa Tu Di Thiền viện một đạo pháp chỉ...Ít nhất, dựa vào phần tin này có thể đi vào thiền viện, có lẽ còn có thể nhìn thấy người chủ quản thiền viện, mặc dù động thủ chém giết cưỡng ép cướp người, cũng là nội ứng ngoại hợp, cuối cùng dễ dàng tấn công mạnh mẽ đánh vào.

Nói trắng ra, pháp chỉ là cho Bạch tiên sinh một cơ hội đi vào, đến lúc đó còn cần ứng biến cụ thể ra sao...Cơ hội tuy rằng không lớn, nhưng ít ra còn có một cơ hội.

Bạch tiên sinh cẩn thận thu lại pháp chỉ, cười vô cùng khách khí;

- Cảm ơn cô gia, mặc kệ lần này có thể thành công hay không, tặng phẩm ngài ban cho chúng ta ghi nhớ, đến ngày đó nếu ta có thể còn sống đưa tiểu thư ra đương nhiên không thể tốt hơn; nếu chẳng may lỡ tay, lão cầu ta đẩy đi xuống gặp chủ nhân, cũng đem chỗ tốt của cô gia kể cho lão gia nghe, xin ông ấy trên trời có linh thiêng phù hộ cho ngài.

Tổng Dương nghe xong, con mắt chuyển về nhìn Bạch tiên sinh:

- Những lời người nói đây là...thật?
- Nói thật, nói thật, mười phần từ trong tâm thật lòng nói ra!

Bạch tiên sinh cười ha hả, lại lắc đầu nói:

- Vẫn là trước kia đi theo lão gia khi chưa ngã bệnh, lời thật lòng chung quy sẽ không bao giờ nói, khó trách cô gia hiểu lầm, ta vả miệng.

Xuất hiện một tấm pháp chỉ, cơ hội “người truyền tin” nhiều hơn, rất nhiều việc được tính toán cẩn thận, Bạch tiên sinh trong lòng có việc, cũng không để tâm suy nghĩ đang lái nhai những điều vô nghĩa, đưa phu nhân đứng dậy cáo từ.

Tổng Dương tiếp tục ăn cơm, vừa ăn vừa suy nghĩ việc cứu người, nhưng khả năng có hạn, gần như không thể tính ra con đường sống, nghĩ tới một hồi rồi cũng gác lại, ăn cơm xong Diệp Phi Phi cũng chuẩn bị xong nước tắm.

Tới thế giới này, ngồi trong chậu gỗ lớn ngâm mình trong dòng nước ấm đã trở thành lạc thú, Tổng Dương cởi áo bước vào, Diệp Phi Phi làm đúng bổn phận, giúp hần xoa bóp bả vai. Vì thói quen được Tiểu Cửu hầu hạ, Tổng Dương cũng không biết xấu hổ, tuy nhiên tiếp tục so sánh, thủ pháp của “Tiểu Diệp Tử” vẫn còn kém một chút.

Nước hơi nóng, khí nóng bốc lên mặt, lỗ chân lông khắp người đều giãn nở, thông thoáng... Sau khi ở Yến Tử Bình đánh với Quốc sư, Tổng Dương liền khởi hành đi tới Yến quốc, một đường phong trần mệt mỏi, nhiều nhất là được dùng nước để lau người, không có một nơi nào để tắm. Đang hưởng thụ, Diệp Phi Phi phía sau đột nhiên thu tay lại, tiếp đó tiếng quần áo sột soạt vang lên, không cần quay đầu lại nhìn cũng biết nàng đang cởi

Rất nhanh, một cánh tay trần từ phía sau Tổng Dương lách lại, chậm chậm thả vào nước thử độ nóng, giọng Diệp Phi Phi nhẹ nhàng:

- Tiến ra phía trước tỷ tỷ chỉ cho, nếu người ở Nam Lý đánh thắng trận, muốn ta khao gì trước tiên...

Tổng Dương mỉm cười:

- Nếu ta lại đốt hoàng cung, có phải nên “ủy lạo” Lý Minh Kỳ cho ta không?

Nói xong cả thân mình co rụt lại, ngay cả bả vai và đầu, toàn bộ đều chìm trong nước, một lát sau mới nhô đầu lên, lau hết nước trên mặt, tiếp tục cười nói:

- Thực không cần, coi như hết. Ta cũng không phải vì các người mà đi đánh với Quốc sư.

Đối với Tiểu Bộ là yêu thích thật lòng; Tô Hàng là người còn lại đi vào thế giới này, phần ớn lạnh vẫn giấu trong xương tủy kia một khi tràn về liền khó có thể tự chế ngự.

Người trước phát ra từ nội tâm, người sau đến từ linh hồn, chỉ thế mà thôi.

Mà trước mắt cái kiểu “ủy lạo” chẳng ra cái gì, Tổng Dương thật không quá để ý, thậm chí cả cái loại tiết dục trực tiếp, đều khiến hần cảm thấy so với hiện tại Diệp Phi Phi càng thuần túy hơn.

Diệp Phi Phi còn ở phía sau Tổng Dương, nhúu mày nói:

- Người chó hiểu lầm, ta tuy rằng xuất thân ở câu lan, nhưng chưa bao giờ...

Tổng Dương không có ý định giải thích điều gì, chỉ lắc đầu cười nói:

- Không phải chuyện như vậy, người cũng đừng nghĩ nhiều.

Phía sau trầm mặc một hồi, rốt cuộc không vọng lại tiếng quần áo, tuy nhiên cặp đào tiên mềm mại kia lại kề sát bên bả vai Tổng Dương, Diệp Phi Phi cũng không nói thêm điều gì, Tổng Dương tiếp tục thụ hưởng.

Phòng lớn ở buồng ngoài, Tổng Dương ngủ ở bên trong, Diệp Phi Phi ngủ ở gian ngoài.

Giấc ngủ chưa sâu, Tống Dương bỗng nhiên xoay người bật dậy, cất bước ra nhà ngoài, đưa tay đẩy Diệp Phi Phi. Nàng ta còn chưa ngủ, nghe tiếng bước chân liền mở mắt, cười với Tống Dương:

- Bây giờ? Muộn rồi!

Vừa nói, liền đem chăn mỏng bên người quăn nhanh một chút.

Tống Dương không để ý nàng nói gì, thẳng thắn:

- Ta nghĩ ra một việc, muốn phiền nàng, có thể giúp chuyển thư về Tĩnh thành hay không, nhờ A Y Quả nghĩ biện pháp, hãm hại cũng được lừa đảo cũng được, nhất định phải làm cho Thi Tiêu Hiểu mau chóng tới Thập Đình Quan, ta có chuyện cần hấn hỗ trợ.

Diệp Phi Phi nháy mắt suy nghĩ:

- Tìm hòa thượng xinh đẹp đó? Để làm gì?

- Tăng thêm một lần bảo hiểm an toàn.

Tống Dương không giải thích nhiều, lại hỏi:

- Người vừa rồi nói muộn... Cái gì muộn?

- Không có việc gì!

Diệp Phi Phi tức giận trả lời, chặn lại bị xốc lên, đứng lên mặc quần áo, khiến Tống Dương chấn động chính là, tiểu nha đầu này không ngờ đang lỏa thể, không một thứ che thân.

Về mặt Diệp Phi Phi bất cần, rất nhanh mặc quần áo vào đi sắp xếp đưa tin, khi đi tới cửa bỗng nhiên dừng bước, quay đầu hỏi Tống Dương:

- Người đã nhìn ta! Trở về Tĩnh thành nhớ tìm tỷ tỷ trả tiền, phải trả tiền!

140. Chương 51: Bút Tích

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 51: Bút tích

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sáng sớm ngày thứ sáu A Y Quả đưa hòa thượng xinh đẹp tới Thập Đình Quan, cùng Tống Dương tụ hợp, lộ trình mười ngày thì năm ngày đã tới nơi, không cần hỏi cũng biết ngày đêm kiên trì, vừa thấy mặt A Y Quả liền không ngừng kêu khổ, liền thoáng không thôi.

Tống Dương không ngờ, hấn là muốn A Y Quả mời Thi Tiêu Hiểu lại đây, không nói nàng cũng cùng tới, cười hỏi nàng:

- Sao người cũng tới đây? Không ở Tĩnh thành trấn thủ, canh chừng Hỏa Đạo Nhân và người mù Quỷ cốc tạo phản chạy trốn.

A Y Quả khoát tay áo, vẻ mặt không cần quan tâm:

- Có Tiểu Nam chủ trì, dốc toàn sức lo lắng. Nàng ấy so với ta còn có thể đáng sợ hơn, hai lão đàn ông đó bị nàng dọa nát cả lá gan, không dám có một chút gian dối.

Nói xong, nàng giơ tay nắm lấy bả vai Tống Dương, khẽ giọng nói:

- Tiểu Nam hung dữ mạnh mẽ, nói và làm so với Lão Tử còn độc hơn, ta trước đây không hiểu được tính cách của nàng ấy thế nào...Ta không thích nàng ấy, con gái còn trẻ mà không dịu dàng nữ tính.

- Còn nữa, người cảm thấy hòa thượng thế nào, bộ dạng xinh đẹp sao, đàn ông cũng không sao, Lão Tử thích hẳn.

Dáng người nàng thấp, khi kéo Tống Dương mũi chân hơi kiễng, tư thế cổ quái khó có thể diễn tả nổi.

Tống Dương thật sự không muốn đàm đạo đề tài này cùng nàng, không có chút phản ứng gì, đón Thi Tiêu Hiểu vừa xuống xe:

- Tạm thời có việc, thế nào cũng cần tới tài năng của người mới có thể hỗ trợ được, ta gọi người từ xa tới, thật vất vả.

Khi A Y Quả ở Tình thành nhận được thư của Diệp Phi Phi, không uy hiếp đe dọa, càng không hề xuống giọng, liền trực tiếp tìm tới Thi Tiêu Hiểu nói:

- Tống Dương ở Thập Đình Quan, có việc muốn nhờ người hỗ trợ. Hắn không hỏi việc gì, sau khi tìm Hồ đại nhân xin nghỉ lập tức lên đường.

Việc phóng hỏa hiện tại có Nam Vinh “đốc thúc”, A Y Quả cả ngày không có việc gì, sớm đã phiền nhiễu, dứt khoát đi cùng hắn tới giải khuây.

Thi Tiêu Hiểu tinh thần cực tốt, cười nói với Tống Dương:

- Không cần khách khí, ân tình người cứu người Hồng thành ta còn chưa có dịp báo đáp, giúp người làm việc gì cũng không thành vấn đề.

Bên này hàn huyên cười nói, Diệp Phi Phi chạy tới chỗ Bạch tiên sinh, mượn tám pháp chỉ tạm thời “mượn” được về, Tống Dương đưa ra trước mặt Thi Tiêu Hiểu:

- Chữ viết, ..., có thể bắt chước không?

Thi Tiêu Hiểu tiếp nhận pháp chỉ, mới thoáng nhìn liền hơi sững sốt, lập tức thu tám da lại liếc mắt nhìn Tống Dương một cái.

Thấy vẻ mặt hắn khác thường, Tống Dương hỏi:

- Thế nào, người biết nó?

Thi Tiêu Hiểu không trả lời, tĩnh tâm cẩn thận xếp lại pháp chỉ, lát sau ngẩng đầu nói:

- Triệu ấn cần mất hai ngày, văn phong chữ viết, xem bắt chước như thế nào... Nếu chỉ cần chiếu theo chữ viết ban đầu thì rất đơn giản, chỉ cần nửa ngày là đủ; nhưng nếu muốn viết thoải mái, thì chiếu theo chữ viết trên tám pháp chỉ thật này cần nhắc lối đưa bút của đối phương, điền ngày, lực dùng viết chữ thông dong, nhanh nhất cũng phải nửa năm mới có hy vọng có được bản lĩnh ấy.

Ý tứ viết tùy ý, là nắm giữ hoàn toàn một bút tích, cần thời gian luyện tập không ngừng, nhưng chớ quên trên tay bọn họ tuy rằng chỉ có một tám pháp chỉ mà thôi, Thi Tiêu Hiểu có thể thông qua vài chục chữ này, dùng công phu nửa năm liền luyện thành một kiểu bút pháp, thật sự được cho là thần kỳ.

Nhưng Tống Dương không đợi được nửa năm, nghe vậy nhú mày do dự. Thi Tiêu Hiểu lại mỉm cười:

- Hoặc là, người trước tiên nghĩ xem nên viết cái gì, số lượng từ hạn chế càng ít càng tốt, như vậy ta chỉ nghĩ những chữ người muốn dùng là được, thời gian sẽ rút ngắn đi rất nhiều... Như vậy đi, ta nghiên cứu hai ngày, xem xét bảng chữ mẫu này hai ngày, sau đó mỗi một chữ mới, ta viết mất khoảng hai đến ba canh giờ, nét chữ sẽ được như thế, tự người tính toán lấy thời gian cho tốt.

Tống Dương không nói lời thừa, nhắc nhở Thi Tiêu Hiểu hiện tại nên bắt đầu học theo dấu ấn triện của bản gốc, lập tức đưa Diệp Phi Phi đi tìm Bạch tiên sinh.

- Lại giả tạo một phần pháp chỉ? Cũng không thể gạt được những kẻ ngốc, dùng ở đâu, ở chỗ nào?

Sau khi nghe Tống Dương trình bày ý đồ, Bạch tiên sinh nhú mày, hỏi.

- Ta sẽ hạ độc.

Tống Dương trực tiếp trả lời;

- Trên tấm pháp chỉ giả thứ hai, ta sẽ bôi chất kịch độc, không màu không mùi, sau khi tiếp xúc lập tức chất kịch độc phát tác, không cách nào cứu chữa.

Khi nói chuyện lặp lại mảnh khỏe cũ, lại đi tới bên cửa sổ thả chất độc vào trong một chậu hoa, chớp mắt hoa khô lá tàn, cùng lúc đó đặc biệt tỏa ra mùi tanh tươi, khiến người ta buồn nôn.

Nhìn thấy thủ đoạn của hắn, Bạch tiên sinh đầu tiên cả kinh, lập tức nheo mắt suy tư một hồi, trên mặt dần lộ ra ý cười, nói với Tống Dương:

- Cô gia chịu vất vả, giúp ta sắp xếp lại một việc cho thuận nhất?

- Không vội, ta ở đây còn có một vật, có lẽ sẽ có chút tác dụng.

Nói xong, hắn từ trong túi khóa lấy ra một găng tay bằng da:

- Đây là găng tay từ chỗ Quốc sư, có thể cho đây là tín vật.

Ở Yên Tử Bình chém cụt tay Quốc sư rồi chạy, Tống Dương giữ lại chiếc găng tay trên cánh tay cụt đó, hắn từng cẩn thận so sánh, cùng với chiếc găng tay do Vũu Thái Y đưa cho mình giống nhau như đúc. Đáng tiếc Tống Dương không biết, trên pháp chỉ Quốc sư dùng chính máu của mình làm niêm phong, nếu không lúc ấy vẫn không được dùng cánh tay cụt

Đưa găng tay qua, Tống Dương bắt đầu giúp Bạch tiên sinh , thông thả nói:

- Tiểu thư nhà ngươi bị ép đến Tu Di Viện cùng ngày, Bạch tiên sinh sẽ lấy thân phận người đưa tin tới nhà, dựa vào miệng lưỡi, chưa chắc thấy được người chủ quản đích thực, lúc này túm tay ném ra, hắn là không thành vấn đề. Đợi nhìn thấy đối phương, ngươi liền nói:

- Phụng mệnh Quốc sư, người tới hỗ trợ, làm ổn thỏa hai việc...

Nói tới đây, Bạch tiên sinh bỗng nhiên lắc đầu, cười nói:

- Là ba việc. Ta lấy tấm pháp chỉ thật đó, chỉ là dẫn dò kẻ ngốc: chuyện thứ nhất, đem nó truyền tới Đại lôi âm đài, lập tức đi làm.

Pháp chỉ thật nội dung có liên quan đến phân phối tiền bạc, là viết cho đại lôi âm đài.

Trên pháp chỉ thực dính máu đen, tuy nhiên tìm lý do hợp lý giải thích không khó, tỷ như mấy hôm trước Quốc sư bị tập kích ngay gần đó đã bị thương, thư trên người bị mất đi, cho nên mới phải vào Tu Di Viện truyền tin, mặc kệ nói cụ thể như thế nào. Chỉ cần pháp chỉ là thật thì không thành vấn đề.

Tống Dương tiếp lời:

- Có trọng phạm áp giải đến đây, đột nhiên có người lạ tới nhà, tự xưng là người mang thư của Quốc sư, tuy rằng đưa ra vật tín, nhưng sự tình không khỏi có chút trùng hợp, hòa thượng trong miếu nhất định sẽ nghi ngờ, cũng nhất định sẽ kín đáo theo dõi Bạch tiên sinh, người vẫn khó làm được. Mặt khác, hòa thượng cũng sẽ xử lý cẩn thận bức pháp chỉ người đưa ra, sợ cũng không lấy tay mà đón.

- Không sao, lúc này bọn họ cẩn thận như thế nào cũng không việc gì.

Bạch tiên sinh cười ha hả, tiếp tục nói:

- Kẻ ngốc sẽ cầm pháp chỉ đi xuống kiểm tra đối chiếu thật giả, đợi tới khi xác định nó là thật... Vừa có tín vật, lại có pháp chỉ chân chính, bất kể là ai đều thả lỏng, chớ sấn của lão Tà đã trở thành thân tín của Quốc sư. Đợi sau khi người chủ quản trở lại, ta sẽ tiếp tục dẫn dò:

- Chuyện thứ hai, người xem cẩn thận!

Tống Dương tiếp lời:

- Lúc này, Bạch tiên sinh lấy ra tấm pháp chỉ đã tẩm chất kịch độc không có thuốc giải kia, chính bản thân ta cũng không thể đựng vào, cho nên khi hạ độc ta sẽ giữ lại một phần trắng, người ngân vạn lần phải chú ý, pháp chỉ giả chỉ nửa phần trên không có độc, người sẽ cầm nửa phần trên.

Bạch tiên sinh gật đầu, cẩn thận nhớ lấy việc tốt này:

- Lúc này, ta sẽ trực tiếp đưa tấm pháp chỉ độc vào tay chủ quản ngục, giờ phút này hẳn là gã đã tin ta, sẽ không cẩn thận nữa, hơn nữa sẽ trực tiếp giơ tay đón lấy...Sau khi nhận lấy, kẻ ngục trúng độc chết ngay, Lão Tử lập tức đại khai sát giới, đồng thời thả tín hiệu, huynh đệ bên ngoài cùng nhau động thủ, nội ứng ngoại hợp, cứu người!

Nói chuyện cùng người thông minh đúng là bớt lo, Tống Dương mỉm cười:

- Chủ trì chết bất đắc kỳ tử, người mang tin đột nhiên làm loạn, Tu Di Viện khó tránh khỏi trận loạn này, tấm pháp chỉ giả này có tác dụng cũng gần như thế, tác dụng không quá lớn, nhưng cuối cùng không dễ sống.

Bất cứ làm tấm pháp chỉ giả để hạ độc, tuy nhiên từ lúc hạ độc tới lúc bỏ mình còn có chút thời gian, cho nên tấm pháp chỉ này vẫn cần giống như thật, ít nhất không làm cho người ta vừa thấy liền nhận ra sơ hở, nếu không phương trượng Tu Di Viện có thể trước khi bị hạ độc chết sẽ kịp hô một tiếng nhỏ:

- Bắt kẻ gian.

Chủ trì nếu đột nhiên chết, khả năng cứu người không nghi ngờ lại tăng thêm vài phần.

Lúc đầu Bạch tiên sinh định bên ngoài đánh mạnh vào là chịu chết, hoàn toàn không có cơ hội; sau lại giả mạo người đưa tin nội ứng ngoại hợp, là thêm một phần thắng; hiện tại thêm phần “đầu độc”, có thêm hai thành thắng lợi...Tuy rằng nhìn qua vẫn là đáng thương, nhưng cũng chỉ có thể như thế, có thể nhiều hơn một phần hy vọng, liền chuẩn bị tiến hành.

Chuẩn bị suôn sẻ cả quá trình, Tống Dương lại hỏi:

- Hai đạo pháp chỉ, hai chuyện, người nói ba chuyện, vậy chuyện cuối cùng thế nào?

Bạch tiên sinh cười to;

- Khi kẻ ngục chết, ta sẽ nói với y: Chuyện thứ ba, đi xuống dưới nhớ thỉnh an lão gia nhà ta!

Tống Dương bật cười, lúc này mới hiểu được, chuyện thứ ba của Bạch tiên sinh thuần túy là “hành động theo cảm tính”, tuy nhiên lúc vào sinh ra tử còn có phần hứng khởi này, lại khiến người ta phải liếc nhìn lão một cái.

Sau khi Tống Dương cười tiếp tục nói:

- Trên pháp chỉ giả rốt cuộc phải viết gì, còn muốn cùng người thương lượng, ta vì thế mà tới đây.

Kỳ thực viết cái gì cũng không sao, tuy nhiên tốt nhất là “mệnh lệnh bất ngờ”, có thể khiến cho chủ trì tâm tư bấn loạn cũng có lợi cho việc trúng độc mà tra không ra.

Bạch tiên sinh không cần suy nghĩ:

- Sai kẻ ngục đó thả người, giao tiểu thư cho ta mang đi.

Bất kể thành bại, sau tổng hội có môn đồ Quốc sư nhìn thấy tấm pháp chỉ giả kia...trên pháp chỉ giả đề rõ thả người, buồn cười đó chính là sự thông dong, kiêu ngạo, ngông cuồng của đám chó săn của lão Tạ.

Tống Dương cười ha hả:

- Được, người tìm từ đi, số lượng từ càng ít càng tốt.

Cuối cùng Bạch tiên sinh cân nhắc đề ra pháp chỉ tổng cộng có hai mươi chữ, tuy nhiên trong đó có sáu chữ trùng với pháp chỉ thực, không cần hòa thượng xinh đẹp tiêu phí quá nhiều tâm tư, chỉ gắng sức nghiên cứu mặt chữ của mười bốn chữ khác là tốt rồi. Thi Tiêu Hiểu lập tức hành động, hết ngày dài lại đêm thâu luyện tập bút pháp, mỗi ngày ngủ nhiều nhất chỉ một canh giờ.

Không lâu sau, Bạch tiên sinh cũng nghĩ phương án khi màn đêm buông xuống là lúc thích hợp thực hiện chiến lược tấn công nội ứng ngoại hợp, đến tìm Tống Dương thảo luận, đây là việc của mọi người, Tống Dương không thể nói nhiều, chỉ chú ý nhiệm vụ của Phó đảng.

Việc Phó đảng cần làm đặc biệt thoải mái, chỉ là ở ngoài thành tiếp ứng, toàn bộ không tham gia vào việc công kích, chém giết, nếu như xảy ra chuyện không may, bọn họ ở ngoài thành, cũng không bị liên lụy, an bài như vậy, khiến Tống Dương đối với hần hảo cảm càng tăng.

Bạch tiên sinh cười ha hả, thái độ khác thường không dài dòng, chỉ nói một câu:

- Một chiếc găng tay, hai đạo pháp chỉ, cô gia đã dốc toàn lực, lần này nếu có thể sống sót trở về, cô gia có gì phân phó, lão cầu dù nước sôi lửa bỏng cũng không từ.

Hợp tác chưa lâu, hơn nữa trước đó còn nghe phong phanh, tâm tư của Tống Dương, thủ đoạn Bạch tiên sinh đều thấy trong mắt, đối với lão mà nói, Tống Dương không thể là kẻ có thù không báo. Lần này cứu người nhiều nhất hai thành thắng lợi, lão không định kéo đối phương vào hố lửa này... nói lại, lão có kéo Tống Dương cũng không chịu nhảy.

Tống Dương không có gì để nói, chỉ vỗ vai Bạch tiên sinh:

- Nhất định có thể thành công, yên tâm.

141. Chương 52: Loạn Rồi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 52: Loạn rồi

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Bảy ngày sau, Thi Tiêu Hiểu cuối cùng đã mô phỏng được tám pháp chỉ mới, Tống Dương nhận lấy xem, cắn ngón tay mình, ở trên câu đề tặng để lại một giọt máu, cười nói:

- Đây đã hoàn thành!

Sau đó bôi ra chất kịch độc, bố trí xong xuôi, tự mình đưa cho Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh khách khí cười nói:

- Đâu có đạo lý khiến cô gia bỏ ra chút máu, ta đây đã chuẩn bị một con dao sắc, ngài chỉ việc xem nào nhiệt thôi.

Khắc dấu, mô phỏng nét chữ, hạ độc, hết thấy mọi việc liên quan đến pháp chỉ giả đều do Tống Dương chuẩn bị, cần gì phải lưu lại chút vết máu vào ấn triện gốc đưa cho đối phương, ngược lại còn có vẻ keo kiệt.

Đội Bạch tiên sinh cẩn thận cuộn pháp chỉ lại, Tống Dương từ trong túi khóa lấy ra một hộp thuốc, vừa mở ra hương thơm xộc vào trong mũi, một hộp tràn đầy màu son đỏ thắm, hoàn được hoàn. Tống Dương thu lại vẻ tươi cười:

- Mấy ngày nay cố ý phối ra, ngửi mùi rất thơm, thực tế là độc dược, nuốt vào sau mười hai canh giờ sẽ không có thuốc nào cứu được, không chịu đựng chút thống khổ, độc này phát tác vào tối muộn nên gọi là “Tam xan” (Ba cơm)

Một ngày ba bữa cơm, nuốt độc dược này vào, cũng chỉ có thể ăn được ba bữa cơm.

Nói xong, dừng một lát, Tống Dương tiếp tục nói:

- Thuốc giải ở trong tay ta, hòa trong rượu ngon, chỉ cần trước khi thuốc độc phát tác uống vào, không chỉ không tổn hại, còn có thể bồi dưỡng thân thể.

Nói xong, hần đem một hộp đầy thuốc độc tới:

- Bạch tiên sinh nếu cảm thấy lời nói hữu dụng, trước đó có thể chia cho các huynh đệ ăn trước, tấm lòng có thể gắng sức chỉ có bấy nhiêu.

Cứu người phần thắng thấp, một khi lỡ tay không thể làm chủ sinh tử của chính mình, có thể tưởng tượng, sau khi bị kẻ thù bắt làm tù binh sẽ nhận lấy hết thủy dày vò, trước đó uống thuốc độc, có thể cam đoan nhiều nhất chỉ phải chịu một ngày tra tấn, tuy rằng thuốc độc, nhưng là đầy thiện ý.

Tống Dương cho bọn họ khoảng trống một ngày, thời gian cũng đủ dùng rồi.

Bạch tiên sinh đón lấy hộp thuốc, với tay đưa cho phu nhân của mình, đồng thời bảo nàng:

- Bắt đầu chia cho đám tiểu cầu, đừng quên giữ lại cho chúng ta.

Có lẽ mọi việc đã ổn định, ngay khi bọn họ đang chuẩn bị, có tin tức truyền đến đội ngũ áp giải rốt cục đã vào Tình thành, vào ở trong Tu Di Thiền viện.

Lúc chia tay, Bạch tiên sinh chấp tay với Tống Dương, nghiêm túc nói một câu:

- Tạ ơn công tử!

Lần này không hề xưng hô “cô gia”, mà là “công tử”, Tống Dương cười ha hả:

- Tiểu tử đã chuẩn bị rượu ngon, đợi Bạch tiên sinh, Bạch phu nhân chiến thắng trở về!

Đôi bên như vậy chia tay, Bạch tiên sinh đi qua các địa điểm mai phục đốc quân lần cuối, Tống Dương thì dẫn đám người Diệp Phi Phi rút ra ngoài thành, đi vào nơi giao hẹn tiếp ứng ...

Chờ đợi buồn chán, A Y Quả không nói không rằng, hỏi Tống Dương:

- Bọn họ thực sự sẽ ăn thuốc độc ?

Không cần Tống Dương trả lời, Diệp Phi Phi liền gật đầu nói:

- Nếu ta ta cũng uống, đã nắm chắc phải chết, trước tiên uống thuốc độc giải ưu tư phiền muộn sau này, sao lại không làm. Nếu may mắn cứu được người, thoát ra khỏi thành, tìm công tử lấy thuốc giải là được.

A Y Quả còn có chút nghi hoặc:

- Bọn họ tin tưởng Tống Oa Tử như vậy? Nếu chẳng may lúc đó không cho bọn họ thuốc giải, muốn uy hiếp bọn họ làm việc cho chúng ta thế nào?

Tống Dương lắc đầu cười nói:

- Không nói đến tin hay không, mọi người đều là người hiểu chuyện. Bọn họ vốn không tính toán phải chết người, thẳng góc mới dùng tính mạng đi uy hiếp bọn họ, đó không phải ép bọn họ cùng ta liều mạng sao, không có lợi. Bạch tiên sinh biết ta có thể nhìn rõ việc quan trọng nhất.

Nói tới đây, Tống Dương đổi đề tài câu chuyện:

- Tuy nhiên, đưa bọn họ “Tam xan”, ta còn có một ý tưởng quan trọng khác, khóa miệng.

Phó đảng cùng chó săn Tạ Môn, hai đội phản tặc giao du nhiều, chó săn Tạ Môn sau khi bị bắt, nói không chừng có ai sẽ bị đệ tử Quốc sư khiêu khích mở miệng, nếu chẳng may nói ra Lộ Sương các, Lý Minh Kỳ không nghi ngờ là mối phiền toái lớn. Nhưng trước đó đã uống thuốc độc, sau khi bị bắt hoàn toàn không còn hy vọng sống, chỉ còn lại tính mạng trong vài canh giờ, chịu tra tấn khổ sở như thế nào, nhẫn nhịn một chút có thể nhanh chóng trôi qua... Khả năng mở miệng sẽ cực kỳ thấp.

Tới chính Ngọ, Tạ Tư Trắc bị áp giải tới Thập Đình Quan Tu Di Thiền viện, sau một lúc Bạch tiên sinh một mình vào cửa, biểu lộ rõ thân phận, gửi lên chiếc găng tay da, như ý nguyện nhìn thấy chủ trì thiền viện, nói rõ ba việc phải phân phó, tiếp đó lấy ra pháp chỉ thật giao cho đối phương, giải thích vì sao pháp chỉ dính máu... Chỉ ít đến lúc này, hết thủy đều giống như Tống Dương và Bạch tiên sinh đã dự đoán trước đó.

Chủ trì Tu Di Thiền viện đã rất già, dường như lục phủ ngũ tạng của lão đều bắt đầu hư hỏng, bất kể hô hấp hay nói chuyện, đều phả ra một luồng khí nồng đậm mùi tanh tươi, khoát tay cổ sức chặn lại, tiểu Sa Di bên cạnh nâng khay đón lấy pháp chỉ, lão chủ trì gật đầu với Bạch tiên sinh:

- Người chờ một chút.

Răng lợi của lão ta sớm đã rụng hết, khi nói chuyện hơi thở thều thào, mơ hồ không rõ ràng. Tiếp đó đưa mắt làm dấu với tăng lữ thuộc hạ, ra hiệu bọn họ cẩn thận giám sát đám “sứ giả”, chính mình thì đi theo tiểu Sa Di trong tay cầm khay, run rẩy rời khỏi phòng khách, trở về căn phòng bí mật của mình.

Đem tấm pháp chỉ nhiễm máu đặt trên bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra một bình sứ màu đen, sau khi mở ra, dùng bông chấm một chút dung dịch kỳ lạ, nheo hai mắt, cuối cùng cũng thấy được “vết máu nhớ”, thật cẩn thận, đem bông chấm thuốc nước vẽ loạn trên dấu ấn ở đoạn trên... Tấm pháp chỉ này là phải chuyển đến đại lôi âm đài, đợi nó đến nơi, sư huynh Lôi Âm Đài còn cần một lần nữa phân biệt thật giả, sau đó “vết máu nhớ” nửa phần máu nhớ giữ lại cho bọn họ.

Thuốc nước kỳ lạ quét lên trên vết máu...Vết máu liền đổi màu.

Tầng tầng ánh huỳnh quang lộ ra, sau đó trong nháy mắt, vết máu khô cằn đen thui biến thành màu vàng tía, hào quang quỷ dị, màu sắc quỷ dị. Lão chủ trì cố hết sức xoay người, vẫn đưa chóp mũi tiến đến bên tấm pháp chỉ, hít lấy một hơi thật dài... Mùi hương hoa cỏ thơm ngát.

Pháp chỉ là thật.

Lão chủ trì tự mình cất nó vào ống trúc, cột vào trên chân tin tước, thả cho bay, chính mình lại trở lại gặp khách ở thiện phòng, cung kính nói với Bạch tiên sinh:

- Đã làm thỏa đáng, mời dạo chuyện thứ hai.

Trong phòng mấy vị cao tăng ngồi tiếp chuyện, tất cả đều thả lỏng, lại nhìn về mặt Bạch tiên sinh, mờ ảo lộ ra một chút vẻ thân thiết của người nhà.

Bạch tiên sinh không chút biểu tình, lấy ra tấm pháp chỉ thứ hai, vượt qua Tiểu Sa Di cầm khay, trực tiếp nhét vào trong tay lão chủ trì, khẽ giọng nói:

- Việc thứ hai, người tự mình xem đi.

Quả nhiên, lúc này lão chủ trì không cảnh giác như trước, trực tiếp đem vật độc đón lấy trong tay, nhưng khiến Bạch tiên sinh tuyệt đối không nghĩ tới chính là, ngón tay chủ trì vừa mới đụng vào “pháp chỉ”, lập tức lớn giọng quát:

- Bắt người này!

Thở mười nhịp mới có thể phát độc, Bạch tiên sinh vốn nghĩ nói vài câu vu vớ, giữ đối phương ở trong phòng, chờ y ngã xuống chết bất đắc kỳ tử, khi người bên ngoài kinh ngạc lại bất ngờ gây khó dễ, không ngờ đối phương không biết cách nào biết được phá hủ, sau khi quát mắng một tiếng, các võ tăng lợi hại trong phòng đồng loạt ra tay, đánh Bạch tiên sinh trở tay không kịp, hoàn toàn không kịp phản kháng, đã bị lưỡi dao sắc bén đánh vào chỗ hiểm.

Mà lão chủ trì tưởng như chậm chạp kia bỗng chốc trở nên cực kỳ linh hoạt, xoay mình tay sáng loáng một con dao găm, ra sức vung lên không chút do dự chặt đứt ngón tay nhiễm độc của mình, lập tức ném con dao nhỏ xuống, tự lấy thuốc trong túi ra bôi lên, bao hết miệng vết thương, xoa cổ tay, động tác liền mạch lưu loát, từ đầu tới cuối chỉ trong công phu ba nhịp thở.

Có chuyện, bất kể Tổng Dương hay Bạch tiên sinh cũng chưa tính đến: Chủ trì Thập Đình quan Tu Di viện, cũng là đệ tử thân truyền của Quốc sư, đứng hàng thứ mười ba, y võ công bình thường, không có chút thiên phú đặc biệt, nhưng đối với độc được lại có chút tư chất.

Quốc sư dùng độc so với Vưu Thái Y lại cao hơn một bậc, độc thuật của Thập Tam so với Tổng Dương còn cao minh hơn nhiều, lão mới sờ vào pháp chỉ một cái đã phát hiện trong đó có độc, nhanh chóng tự cứu, đã bảo vệ được mạng già của mình.

Kế sách của Tổng Dương và Bạch tiên sinh thất bại.

Một người ép Bạch tiên sinh hung ác nhìn lão, thấp giọng quát mắng:

- Gian tế, nhận sự sai khiến của người nào!

Nói xong, khẽ dùng sức, dao nhỏ trên tay chậm rãi đâm vào bụng Bạch tiên sinh, sâu vào từng thớ thịt.

Đánh bại thì đánh bại, nếu đã dám đến sẽ hiểu được có những kết cục gì, Bạch tiên sinh cười ha hả, hung hăng nhìn:

- Ta nói, ngươi có thể chậm một chút không?

Hung tăng nghe rằng cười độc ác, đang muốn nói gì nữa, không ngờ lão chủ trì bỗng nhiên mở miệng:

- Chậm đã.

Nói xong, xoay người nhặt lấy tay bị chặt đứt rơi trên mặt đất...Pháp chỉ giả vẫn nằm trong cái tay bị chặt đứt đó.

Lúc này, lão chủ trì đã trở lại bộ dạng già nua, vẫn gật đầu với Bạch tiên sinh:

- Ngươi mời theo sau!

Xoay người đi về phía căn phòng bí mật.

Gắng tay là tin vật không sai, tám pháp chỉ thứ nhất là thật, tám pháp chỉ thứ hai có độc, là âm mưu của kẻ thù sao? Nhưng phần kịch độc này Thập Tam nhận thấy rõ ràng...Không cần vào máu, không cần ăn, không cần hít, chỉ cần chạm nhẹ vào làn da chất độc sẽ vô tình đoạt đi tính mạng, đây là thủ đoạn của sư môn độc hữu. Kẻ thù dạng nào cũng không có khả năng có độc môn kịch độc của sư phụ... Độc được cũng là thực.

Thập Tam hồ đồ. Có chuyện gì đều đợi kiểm chứng qua tám pháp chỉ này rồi nói sau, nếu pháp chỉ là giả, đó tất là âm mưu của kẻ thù không cần phải nghi ngờ.

Khoảng một nén nhang, Thập Tam về tới thiện phòng, không chỉ một mình lão, ở sau người còn một thiếu nữ mảnh khảnh đi sau, Tạ Tư Trạc.

Vào phòng, Thập Tam liền quát mắng đệ tử:

- Buông tôn sứ ra!

Lập tức, đem xích sắt trói chặt Tạ Tư Trạc đưa tới trước mặt Bạch tiên sinh, cung kính nói:

- Chuyện thứ hai đã làm thỏa đáng, xin chỉ bảo chuyện thứ ba.

Bạch tiên sinh nhận xiềng xích, kéo Thiếu chủ nhân tới bên cạnh, trên mặt cười lạnh, trong lòng lại cất giấu kinh ngạc, ngạc nhiên, cẩn thận, không rõ vì sao... Hoàn toàn rối loạn cảm lấy.

Trên tám pháp chỉ thứ hai lệnh cho chủ trì đem nữ phạm nhân giao cho sứ giả mang đi, Thập Tam thật sự làm theo.

Nói vậy, pháp chỉ giả thật sự giấu được đối phương? Nhưng đây làm sao có khả năng như thế.

Chuyện tuyệt đối không thể xảy ra, thật sự lại đã xảy ra.

Lúc này, Thập Tam bỗng nhiên ho khan, đúng lúc chất độc giải được, tính mạng có thể được bảo toàn, nhưng chất độc vẫn còn làm tổn thương cơ thể, trong thời gian ngắn cần nghỉ ngơi điều dưỡng cho khỏe. Mà trong cơn ho, Thập Tam miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn về phía Bạch tiên sinh:

- Xin, xin hỏi tôn sứ...Sư, sư phụ có dặn dò gì nữa hay không, vì sao muốn giết ta.

Học trò Tạ đại nhân, bị ủy cho lão cầu đó trách nhiệm nặng nề nhất, lão cầu đó cực kỳ khôn khéo, ứng biến cực nhanh, chuyện tới nước này, tuy rằng không thể tưởng tượng, nhưng cũng không khó để lý giải toàn bộ, Bạch tiên sinh rất nhanh nghĩ tới điểm mấu chốt chính, đó là việc vốn không có khả năng.

Tám pháp chỉ thứ hai được đối phương coi là pháp chỉ thật.

Mà thông suốt cái quan trọng nhất, những việc khác đều giải quyết dễ dàng.

142. Chương 53: Giết Người Diệt Khẩu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 53: Giết người diệt khẩu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Từ tín vật đến pháp chỉ, tất cả đều là thật, sứ giả đưa thư đương nhiên cũng là thật... mặc dù Bạch tiên sinh không biết kịch độc của pháp chỉ là bí kíp bí mật gia truyền của Quốc Sư, nhưng chí ít ông ta cũng có thể nghĩ đến, mình bây giờ không phải là gian tế mà đường đường chính chính là người mang tin tức, lúc này Tổng Dương đang chữa trị Kịch độc của pháp chỉ, từ trong ba mươi mắt cũng từ ám hiệu của “gian tế” biến thành sự trừng phạt của sư phụ.

Điều kì diệu nhất là, lão chủ trì vẫn chưa chết.

- Lão già đó muốn giết người?

Bạch tiên sinh khẽ giọng:

- Chính người nói, nếu lão già đó thật sự muốn giết người, bây giờ người có còn sống không?

Trong lời nói của Bạch tiên sinh, cho mình một khoảng trống. Quả nhiên, câu nói ẩn ý này đã nói ra hết tâm can, thầy trò đều biết, đệ tử đều biết rõ bản lĩnh của Quốc Sư có bao nhiêu, nếu hắn thật sự muốn hạ độc giết mình thì sẽ không dùng kịch độc này, trái lại Quốc Sư chưa muốn giết mình, thì chỉ cần dùng một tay.... đây là cảnh báo đối với sư phụ.

Giọng của Bạch tiên sinh càng nhẹ, giọng dịu dàng như người đang dạy bảo đứa cháu yêu quý của mình:

- Cụ thể, lão già đó không nói nhiều, chỉ muốn nói với ta hai từ: dừng lại.

Nói xong, ông ta đưa tay, dùng sức nắm chặt cổ tay của lão chủ trì.

Bạch tiên sinh không biết thủ hạ của quốc sư, nhưng ông ta từng theo Tạ Bàn Tử, đối với quan viên lớn nhỏ vẫn không rõ lắm, nhìn khắp Đại Yến, không có lấy một quan viên trong sạch, nhất là quan lớn, chức quan càng lớn, càng làm nhiều chuyện xấu xa. Quốc Sư có thể coi là một nửa hoàng đế, có thể thay ngài chủ trì trụ trì một tòa Tu Di Thiền viện, sao có thể coi là vị “quan to” được.

Quốc sư quyền khuyh đảo một phương, thủ hạ tâm phúc được che chở, ai cũng được ở ngôi vị cao, ngay cả quan các châu nhìn thấy cũng đều phải hàn huyên thi lễ, mấy năm nay lại nuôi dưỡng tăng binh, khuếch trương thực lực, hai mươi một tòa Tu Di Viện rõ ràng là hai mươi một nhà của đại nha môn treo cờ hiệu phạt tử, Bạch tiên sinh không tin lão thực sự trong sạch, kỳ thực cũng chính xác như vậy.

Không biết là vì vết thương đau nhức hay là căng thẳng, trên trán lão Thập Tam đều đã toát mồ hôi lạnh, trong lòng tính toán trước sau mười mấy tội trạng của mình, nhưng lại không dám hỏi lại câu: Tại sao? Im lặng một lúc sau, y run rẩy thối lui nửa bước, thành kính nói:

- Đệ tử lĩnh nhận lời dạy bảo của sư tôn.

Lập tức chuyển đề tài:

- Chuyện thứ ba, xin người chỉ bảo.

Bạch tiên sinh cười:

- Chuyện thứ ba? Đã làm xong chưa?

Lão thập tam đầu tiên là hơi kinh ngạc, lập tức bình tĩnh ngộ, điều thứ nhất là đại truyền pháp chỉ, chuyện thứ hai là đem trọng phạm giao cho mật sứ, chuyện thứ ba là trách phạt sư phụ sao....hai chuyện sau là làm thông qua một tờ pháp chỉ .

Bạch tiên sinh cũng không nói lời vô nghĩa, nhận chiếc găng tay “tín vật”, dẫn theo Tạ Tư Trạc đi ra ngoài, trên đường đi mà tim đập chân run, đi thẳng rời khỏi Sơn môn, cũng không nhìn thấy có người ngăn trở, Bạch tiên sinh không dám ngần ngại, liên tục truyền lệnh thông báo cho thủ hạ, hủy bỏ kế hoạch ban đầu, toàn bộ rút khỏi Thập Đình.

Giải thích câu “ cơm ba bữa thuốc ba thang” phải lấy rượu làm dẫn chứng, Tống Dương sớm đã “thuốc giải” cho vào trong rượu, Bạch tiên sinh đem người trở về, tạm thời chưa nói được gì, trước tiên uống mấy hớp rượu để giải kịch độc, sau đó vỗ vào vai Tống Dương, cười sáng khoái:

- Hảo tiểu tử, may mà có có ngài ! Cả đời Bạch Bàn Tử ngoài lão gia nhà ta, chưa bao giờ bái phục người khác, hôm nay lại bái phục ngài.

Tống Dương còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, rất khiêm tốn, cười nói:

- Bạch tiên sinh khách khí rồi, ta vẫn chưa làm được gì.

Cứu được tiểu thư, không đánh mà thắng, toàn mạng mà ra, có nằm mơ cũng không nghĩ được kết quả tốt như vậy, mặc dù lúc này đã an toàn, Bạch tiên sinh vẫn còn hoảng hốt, không dám tin đây là sự thật, mắt ông ta vẫn giật liên hồi, trợn mắt nhìn Tống Dương cười nói:

- Ngài có thể viết ra tờ pháp chỉ đó, đúng là thủ đoạn cao siêu rồi ! Tại sao người không giao trước cho ta, là ngài muốn dạy ta biết ứng biến với lão cẩu chằng, có đủ tư cách giúp ngài sau này, thêm trợ thủ?

Lập tức không đợi Tống Dương tiếp tục truy vấn, ông ta liền đem những chuyện xảy ra trước đây nói hết ra, cuối cùng Bạch tiên sinh lùi về phía sau một bước, nét mặt ra vẻ trịnh trọng nói:

- Bạch Bàn Tử là tay sai của Tạ đại nhân, đã theo lão gia thì sẽ không theo người khác, không thể quỳ xuống dập đầu người khác, khấu đầu tạ ơn, chớ nên trách móc.

Nói xong, ông ta đưa phu nhân và đám thuộc hạ vái chào Tống Dương... tấm thân chân chính bây giờ phải khom lưng cúi đầu, buồn cười nhất chính là hắn mang một cái bụng lớn, lúc hành lễ hai cái đùi chen nhau giống như muốn bung ra.

Nhưng bây giờ Tống Dương hoàn toàn sững sốt, dường như là lúc hắn như nằm mơ.. ngỡ người một lúc lâu, bỗng nhiên đưa tay nắm chặt lấy bả vai của Bạch tiên sinh:

- Thật sao? Tu Di Viện thực sự đem pháp chỉ của chúng ta làm thành chính phẩm?

- Dương nhiên, nếu không ta dựa vào cái gì có thể sống mà trở về?

Bạch tiên sinh gật đầu, tiếp tục cười:

- Ta còn muốn hỏi người, làm sao người biết cách hóa giải “giám mật” của Quốc Sư? Vết máu của pháp chỉ giả từ đâu ra?

Tống Dương thuận miệng trả lời:

- Từ đâu ra? Đó là máu của ta.

Bạch tiên sinh ngạc nhiên, đầu Tống Dương quay cuồng, tạm thời không thể để ý tới người xung quanh, đôi lông mày chau lại cân nhắc tỉ mỉ...một lát sau, bất chợt, Tống Dương rơi lệ.

Máu của mình có thể làm cho mệnh lệnh giả biến thành pháp chỉ thật, chợt nghe dường như không thể tin nổi, nhưng nghĩ tới sự sâu xa của Vưu Ly và Thái Sư, thì phải nghiền ngẫm thêm, quả thực là có manh mối để tìm ra chân tướng.

Máu của mình có đặc thù gì? Thuật luyện huyết của Vưu Thái Y.

Từ nhỏ bị bí pháp tẩy luyện máu tươi, kinh mạch, võ công, xuất “ sắc” ngũ cảm tinh anh tất cả những điều này đều có “tác dụng phụ”, có liên quan đến mục đích thật sự của luyện huyết, Vưu Thái y chưa bao giờ

nhắc đến, ngoài màn đêm bao trùm, trong lúc trên xe chạy trốn khỏi Đại Yến đã từng nói hai câu: mười tám năm sau, người có được sức mạnh đệ nhất, ta chỉ cần lấy một ít máu tươi trên đầu ngón tay người là được rồi. mọi người không ai nợ ai, từ nay về sau mỗi người một ngã....

Vưu Thái y tại sao muốn mấy giọt máu tươi của mình? Máu của mình có thể làm gì? Tới giờ khắc này cuối cùng đã rõ chân tướng: máu của ta, có thể thông qua được giám chân pháp chỉ của Quốc Sư, có được máu của ta thì sẽ có pháp chỉ của Quốc Sư.

Vưu Thái y dùng cả cuộc đời, đào tạo Tống Dương, chính là vì làm giả pháp chỉ của Quốc Sư. Phải làm giả nội dung gì của pháp chỉ, Vưu Ly muốn dùng pháp chỉ này làm gì, bây giờ không thể nào biết được.

Mười tám năm mới có thể hoàn thành bí pháp luyện huyết chân chính, rõ ràng còn thiếu nửa năm, nhưng máu của ta đã “có hiệu lực” Vưu Thái y có biết không? Nếu như cậu biết, cần gì phải đợi nửa năm nữa, sống chờ đợi cái chết của chính mình. Tống Dương rất đau lòng, vô cùng đau lòng.

Mà so với việc Vưu Ly truyền võ công cho mình, y thuật, độc pháp so với Vưu Ly đã cho mình sức mạnh, ngũ quan xuất sắc, trong cơ thể này có thể tạo nên huyết “dịch” của “pháp chỉ” bất cứ lúc nào, đó là món quà chân chính của Vưu Ly, có được cả một cơ thể nhiệt huyết, thì có vô số đạo pháp chỉ!

Trong lúc rơi lệ bỗng nhiên Tống Dương nhảy dựng lên, đi đến trước mặt Bạch tiên sinh, chấp hành đại lễ:

- Có chuyện muốn nhờ ngài giúp đỡ.

Bạch tiên sinh giơ tay đỡ hấn, vui vẻ nói:

- Nói đi !

- Ta sẽ viết một tờ pháp chỉ, lệnh cho người quan trọng trong Di Thiên Viện đến đây gặp Quốc sư, còn muốn nhờ người đi đưa tin, rồi dẫn họ về.

Bạch tiên sinh suy nghĩ cực nhanh:

- Người định....

- Diệt khẩu.

Tống Dương bỗng trở nên nóng nảy:

- Nhất định phải diệt khẩu, nhất định phải diệt khẩu! Hôm nay tất cả môn đồ của Quốc Sư một người cũng không thể sống sót !

Quốc sư là người bí hiểm, hành động mơ hồ, chuyện trụ trì Tu Di Viện quan trọng như vậy ngay cả thuộc hạ cũng không biết y đang ở đâu ... nhưng cuối cùng sẽ có “tâm phúc thực sự” biết y đi Nam Lý.

Một khám phạm quan trọng bị Pháp Sư dùng pháp chỉ đưa đi, chuyện này sẽ được báo lên cấp trên, sớm muộn gì cũng xuất hiện trên bàn của “tâm phúc thực sự”, mà Quốc Sư người vẫn ở Nam Lý, nói không chừng, ngay cả Tạ Tư Trắc bị bắt cũng không biết, càng không thể tính chính xác thời gian, nơi xa xôi ngàn dặm phải mật sứ mang pháp chỉ giao cho người cần nó... cuối cùng tấm “giả pháp chỉ” sẽ được đưa ra. Một khi đối phương biết có phản tặc có thể làm giả pháp chỉ, “nhiệt huyết” trên người Tống Dương sẽ không có một chút tác dụng nữa.

Tiêu hủy tờ pháp chỉ đó, giết hết hòa thượng và những người trong Tu Di Viện biết về việc pháp chỉ, sau này Đại Lôi Âm Đài làm sao có thể truy ra, không có cơ hội điều tra biết được trong đó có một tờ giả pháp chỉ, có chăng chỉ biết “phạm nhân mất rồi”, lại không hiểu được “phạm nhân biến mất như thế nào”

May mà chuyện pháp chỉ, sứ giả, chỉ có những nhân vật cấp cao của Tu Di Viện mới hiểu được, những tăng nhân bình thường không biết Bạch Tiên sinh từng tới thăm.

Đợi Bạch tiên sinh gật đầu đồng ý, Tống Dương lại đi tìm Thi Tiêu Hiểu, nhờ gã viết lại pháp chỉ, nhưng có một vấn đề nan giải :

- Không phải muốn viết thì có thể viết được, nét chữ vẫn chưa nghiên cứu kỹ, không thể không mất thời gian .

Trong lòng Tống Dương nổi sóng, nhưng chuyện này đã được quên lãng, Bạch tiên sinh từ bên cạnh xen vào:

- Vô phương, đường pháp chỉ này không thể mô phỏng bút tích, kẻ ngốc của Thập Đình cũng biết người chấp bút viết pháp chỉ đã bị trọng thương, hẳn vận công chữa thương không thể lại viết như bình thường, nếu không ai cũng có thể viết được.

Rất nhanh, pháp chỉ mới viết rất đẹp, Bạch tiên sinh lại chạy tới Tu Di Viện, Bạch phu nhân ở lại bố trí mai phục.

Có thể nghĩ rằng, mặc dù mai phục trước, cũng sẽ diễn ra một trận ác tượng, nhưng không đánh không được, chỉ nhìn những cao thủ của đối phương không quá nhiều.. trong lúc chờ đợi, tâm trạng của Tống Dương cũng dần ổn định, Bạch phu nhân bên cạnh gật gật đầu, hơi đột ngột nói mấy câu:

- Tôn phu đại tài, ta rất khâm phục.

Câu khen ngợi này, là trước lúc Bạch tiên sinh ứng biến trong Tu Di Viện. Tống Dương tự nhủ nếu lúc đó là mình, e là không làm được hoàn hảo như vậy, phần nhiều sẽ lộ ra chút sơ hở.

- Bản lĩnh lợi hại nhất của ông ấy, chính là hai chữ “ ứng biến”.

Bạch phu nhân cười, nụ cười vốn bình thường lại toát lên vẻ quyến rũ:

- Ông ấy háo sắc, thường vụng trộm, ta đã giữ được ông ấy hai mươi năm, sơ sẩy một lần là không giữ được.

A Y Quả đứng bên cạnh chớp chớp mắt nói vài câu:

- Thật là bản lĩnh!

Sau một canh giờ, tiếng tay áo xé gió truyền đến, Bạch tiên sinh dẫn theo hơn ba mươi hòa thượng vội vàng chạy tới, Thập Tam bị chặt đứt một bàn tay đang dẫn đầu, đi cùng với Bạch tiên sinh.

Bạch phu nhân nhẹ nhàng vung tay lên, Tống Dương xung phong đầu tiên liều chết xông ra, sống chết một phen.

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, không quá một tuần nhang, nhưng thương vong vượt xa tưởng tượng.

Hơn hai trăm thủ hạ của Bạch tiên sinh, ước chừng tổn thất sáu phần, hai mươi cao thủ Diệp Phi Phi dẫn theo cũng chết mất bảy người, Bạch tiên sinh bị trúng một chưởng vào bụng, thổ huyết trọng thương; bả vai Diệp Phi Phi bị trúng một nhát đao, da thịt cũng bị thương, tiểu cô nương vốn lạnh lùng không nhịn được đau, đau đến trào nước mắt dậm chân, làm A Y Quả tan nát cõi lòng...

Phản tác thương vong thê thảm, nhưng hòa thượng của Tu Di Thiền viện đều phải đền tội, trên thi thể của Thập Tam Tống Dương tìm được tấm pháp chỉ giả kia, bởi vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cầm Bạch tiên sinh dính đầy máu tươi, lại cười phá lên giống như bộ dạng vừa ăn thịt người:

- Cuối cùng cũng đại công cáo thành.

Tống Dương ngồi dưới đất, cũng cười theo, còn dữ tợn hơn Bạch tiên sinh...sự việc đã được bưng kín, sau này có thể tiếp tục viết pháp chỉ.

Lúc đang cười, vang lên tiếng bước chân, một thiếu nữ gầy gò, nhỏ nhắn đi đến trước mặt Tống Dương, âm thanh rất nhẹ, giọng bình tĩnh:

- Bây giờ rảnh rồi, có thể tán gẫu vài câu không?

Tạ Tư Trạc.

143. Chương 54: Búp Bê

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 54: Búp bê

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tạ Tư Trạc có khuôn mặt búp bê, hơn nữa dáng người nhỏ nhắn, nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, còn nhỏ hơn cả Tiểu Cửu một chút, nhưng thực ra nàng còn lớn hơn Tống Dương một tuổi, đã mười chín rồi.

Nhưng không giống với diện mạo, nàng rất trầm mặc, kể cả khi nói chuyện cũng khiến cho người ta cảm thấy nàng rất trầm mặc, đây là trầm mặc từ trong nội tâm nàng phát ra, ánh mắt nàng nhàn nhạt, giọng nói của nàng cũng nhàn nhạt, không chút cảm tình cũng không có bất kỳ một thái độ gì, không giống như Diệp Phi Phi lãnh đạm, Diệp Phi Phi là “lạnh”, nhưng nàng thì ngay cả lạnh cũng không có.

A Y Quả nhưn mày nhìn theo, Tống Dương rời khỏi chiến trường máu tanh đi đến bên cạnh rừng cây.

- Khi Bạch thúc thúc đưa ta tới đây, đại khái cũng đã nói chuyện của người cho ta nghe. Ông ta nói người thông minh, có khả năng, có thể lực của mình, diện mạo cũng không tồi.

Tạ Tư Trạc dừng bước, nhìn Tống Dương, một lát sau nàng cười:

- Diện mạo của người cũng không tồi.

Nàng đang cười, nhưng hoàn toàn không có chút hương vị gì, chỉ là nói tới đây, hẳn là nên cười một chút.

Xinh đẹp như búp bê, mặc kệ có sinh động đến thế nào, mặc kệ cười ngọt đến thế nào, nhưng búp bê sứ vẫn là búp bê sứ, không có sự sống, chỉ cần nhìn lâu lâu một chút sẽ nhận ra nụ cười đó vênh vênh chỉ là một nụ cười, không có chút cảm xúc ý nghĩa gì.

Tống Dương cũng cười:

- Nàng cũng không tệ, giống như một con búp bê.

Chẳng để tâm tới lời hắn nói, Tạ Tư Trạc hạ ánh mắt, lẳng lặng suy tư:

- Mau thành hôn đi.

Khi nói chuyện, nàng nhìn Tống Dương, nhưng trong ánh mắt không có chút ý muốn hỏi, cũng chẳng quan tâm Tống Dương phản ứng ra sao, tiếp tục nói:

- Bên ngoài người có bao nhiêu nữ nhân, trước kia hoặc sau này người cưới bao nhiêu nữ nhân đi nữa ta cũng sẽ không quản. Những gì cha ta để lại, những gì ta có thể làm chủ sẽ đều thuộc về người. Tuy nhiên sau khi thành hôn có ba chuyện người phải đáp ứng ta. Chuyện thứ nhất, người phải báo thù. Chuyện thứ hai, trong số những đứa con ta sinh cho người chọn ra một đứa theo họ của ta, Côi gia huyết mạch không thể đoạn tuyệt như vậy. Chuyện thứ ba, dạy ta giết người!

- Học giết người?

Hai chuyện trước đều không có gì ngạc nhiên, nhưng chuyện thứ ba Tống Dương hơi tò mò.

Tạ Tư Trạc gật gật đầu:

- Đúng, là học giết người. Nếu có cơ hội, ta muốn tự tay giết Cảnh Thái

Nói xong, đột nhiên nàng ho khan, Tống Dương biết y thuật, vừa nhìn đã biết thể chất của nàng không tốt, tuy không có tác hại trí mạng nhưng đối với thân thể của búp bê xinh đẹp này cũng yếu hơn người bình thường nhiều lắm.

Ho khan một hồi, Tư Trạc có vẻ hơi mệt, ngồi xuống:

- Khi ta còn chưa biết gì đã bị phụ thân đưa tới nhà người. Phó đại nhân và phu nhân đối với ta rất tốt, thậm chí đối với ta còn tốt hơn huynh đệ tỷ muội các người; còn có cha mẹ ruột của ta nữa, cũng không phải là không cần ta, bọn họ vẫn thường đến phủ Thừa tướng thăm ta, cũng thường đưa ta về nhà một thời

gian, có lẽ là vì không ở bên cạnh ta, có lẽ là vì thân thể ta yếu đuối, bọn họ đối với ta cũng tốt hơn cả các huynh đệ tỷ muội khác của ta...

Đôi mày Tạ Tư Trạc buông xuống, nhìn bụi cỏ nhỏ trước mắt, nói chuyện rất nhẹ:

- Người không biết, trước kia ta rất cảm kích người, chính là vì người nên ta mới có được hai nhà cha mẹ, bọn họ đều yêu ta chiều ta, thật sự rất tốt. Ta tình nguyện không sống lâu, tình nguyện cả đời bệnh tật... Nhưng sau đó, cả hai nhà cha mẹ đều đã chết. Đều bị một người giết.

- Ta không có sức mạnh, không thể dùng đao giết lão, không học được võ công, tuy nhiên ta biết giết người không nhất thiết sẽ phải dùng võ công. Những người Bạch thúc thúc rất tinh thông chuyện này, nhưng bọn họ không chịu dạy ta. Bạch thúc thúc vẫn luôn khen người, ta nghe ra được người cũng sẽ giết người, người cũng rất giỏi giết người...

Tạ Tư Quán vươn cánh tay nhẹ nhàng đùa nghịch cọng cỏ trước mắt, ánh mắt lại lần nữa ngược lên nhìn Tống Dương:

- Ta muốn người dạy ta. Ngoài ra, chỉ cần người đồng ý dạy, muốn ta làm cái gì cũng được.

Tống Dương lắc lắc đầu:

- Học cũng vô dụng, người không giết được Cảnh Thái đâu, không có cơ hội.

Một tia lo lắng hiếm thấy khẽ lướt qua ánh mắt nàng:

- Nếu chẳng may, nếu chẳng may có cơ hội thì sao.

Tống Dương lại lắc đầu:

- Đừng nghĩ ngợi lung tung, thù đã ở trên người ta, ta đáp ứng người, khi giết hắn sẽ chém hắn thêm ba đao hộ người.

Sự lo lắng rất nhanh đã tiêu tan, Tạ Tư Trạc lại trở lại thành búp bê sứ, thản nhiên nói:

- Ồ.

Trầm ngâm một lát lại hỏi:

- Thế hôn sự kia thì sao?

- Đừng coi ta như Phó lão Tứ, ta chết đi sống lại một lần đã là một người khác, tuy nhiên người yên tâm, kẻ thù không thay đổi. Thực khéo léo!

Tống Dương mỉm cười.

Câu trả lời cũng vẫn đều đều nhàn nhạt, bởi vì không có hy vọng nên cũng chẳng có thất vọng, Tư Trạc đứng dậy đi ra ngoài, vì thân thể quá yếu, bước chân hơi lảo đảo, Tống Dương đưa tay đỡ lấy nàng, búp bê sứ thực sự rất nhẹ.

- Trước kia nếu nằm ngủ không được, ta vẫn nghĩ nếu người còn sống sẽ trông như thế nào? Có đẹp hay không, có thông minh không, có thể không e ngại thân thể ta quá yếu đuối không..., ta còn mơ mộng, người cười một con ngựa cao to, khoác áo choàng hồng tới đón rước ta về. Đáng tiếc, trong giấc mộng không thấy rõ mặt, thực sự mơ hồ, hôm nay rốt cuộc đã thấy rõ.

Tư Trạc vừa tiến tới gần Tống Dương vừa nói, bất giác vươn tay sờ sờ mặt Tống Dương, động tác của nàng rất nhẹ nhàng cẩn thận, dường như nam tử này chỉ là bọt khí, hơi mạnh tay một chút sẽ biến mất. Còn nữa, tay nàng rất lạnh.

Chuyện ở Thập Đình Quan đã kết thúc, dọn sạch chiến trường, Bạch phu nhân hộ tống Tạ Tư Trạc cáo từ mà đi, Bạch tiên sinh bị trọng thương, ở lại Tình thành, mua nhà ở bố trí mọi thứ sau đó đốt hết sản nghiệp của mình. Chuyện phá sản này không thể không có sự giúp đỡ của Bạch tiên sinh. Quan hệ cha chồng con rể cái gì không tính, nhưng lần này cứu tiểu thư ra, xem như đã nợ Phó đẳng một phần tình cảm, hai nhóm phản tặc, quan hệ từ nay tiến thêm một bước, việc Tống Dương làm sau này nhất định họ Tạ sẽ giúp đỡ.

Trong đội ngũ đi Phó Tình thành, chỉ có một người không phải phản tặc: Thi Tiêu Hiểu. Tuy nhiên, đối với những việc Tống Dương làm hòa thượng xinh đẹp chỉ mỉm cười bàng quan, nếu Tống Dương có gì nhờ gã cũng sẽ thoải mái đáp ứng, có lẽ đúng như những lời gã nói, Tống Dương đã bảo vệ một thứ gì đó quý báu của gã, gã nợ hẳn ân tình này.

Nhưng ngày sau hôm khởi hành, Thi Tiêu Hiểu tới trước mặt Tống Dương:

- Có chuyện này vốn không định hỏi, nhưng thật sự không cam lòng... Ở Yến Tử Bình người dựa vào cái gì đánh nhau với quốc sư?

Tống Dương có vẻ khá bất ngờ:

- Sao người biết?

Phục kích ở Yến Tử Bình chỉ có các đầu mục phản tặc biết, Thi Tiêu Hiểu dù sao cũng là người ngoài, theo lý thì hẳn không ai nói cho gã. Hỏi xong, Tống Dương liền bưng tỉnh đại ngộ:

- A Y Quả?

Thi Tiêu Hiểu cười cười:

- Nãy khi nói chuyện phiếm nàg có lỡ miệng kể. Nhưng hỏi thế nào nàg cũng không chịu nói, nên mới tới hỏi người. Những cái khác ta mặc kệ, ta chỉ muốn biết một điều, có một hòa thượng hơn bốn mươi tuổi diện mạo thanh tú, bất kể thế nào cũng ở sát bên cạnh quốc sư, người này đã chết chưa?

- Ngoại trừ quốc sư, tất cả những người đi theo không ai còn sống. Tuy nhiên... - Tống Dương nhớ lại tình hình đêm đó, giọng nói chắc nịch – Trong loạn chiến, cũng chỉ có hai lão tăng theo bên cạnh quốc sư, không có tăng lữ trung niên như người nói.

Thi Tiêu Hiểu nhú mày, ngẩng đầu lên một lát, lại mỉm cười:

- Đã hiểu. Cám ơn người. – Nói xong quay người chạy đi.

Hòa thượng thì hiểu, nhưng Tống Dương thì không, tóm lấy cổ tay gã:

- Không được, nhất định phải nói rõ.

Thi Tiêu Hiểu vốn vẫn luôn hiền hòa lần này đột nhiên sa sầm nét mặt, giọng nói trầm xuống:

- Nhất định? Ta không nói thì sao?

- Ta sẽ cầu xin người.

Tống Dương cột nhả.

Thi Tiêu Hiểu lặng lẽ nhìn Tống Dương, một hồi lâu sau, cuối cùng lắc lắc đầu, thở dài:

- Hôm nay không muốn nói gì cả, bỏ qua một lần đi, sau này sẽ giải thích cho người.

Nói xong, giật mạnh dây cương chạy tới cuối đội ngũ, cúi gằm mặt một người một ngựa lầm lũi tiến lên...

Suốt hành trình không có trở ngại gì, chỉ có điều trong đội ngũ có người bị thương, tốc độ chậm hơn một chút, bảy ngày xe chạy bon bon, mọi người đã đến Tình thành. Tống Dương không vội vàng tới dịch quán đưa tin, mà hộ tống đám người Diệp Phi Phi tới Căn Phó Lậu Sương các, khi tới đó trùng hợp Cổ Chiêu Quân đã ở đó, vừa thấy mặt lão Cổ đã cười lớn một tiếng:

- Đại địa chủ Tình thành đã quay lại!

Tống Dương vui vẻ ra mặt:

- Đại địa chủ? Nói vậy người đã bắt đầu mua đất? Lão đạo và người mù đã an bài cẩn thận chưa?

Cổ Chiêu Quân cười gật đầu:

- Đại thể đã hoàn thành, nghe nói còn có chút chi tiết phải nghiên cứu, tuy nhiên chúng ta đã có thể bắt đầu rồi. Thời gian cũng không nhiều, phải nhanh lên mới được.

Mặc dù Lý Minh Kỳ mặc quần áo thế nào nhan sắc vẫn luôn diễm lệ xinh đẹp, cũng nói theo:

- Việc mua bán cũng dính chút phiền toái thủ tục quan gia.

Lại nhìn Bạch tiên sinh:

- Các hạ tới vừa lúc, lần này toàn bộ phải dựa các người.

Bạch tiên sinh đã sớm khôi phục lại thái độ bình thường, khách khí một hồi, cong người cúi xuống, chỉ vào Tống Dương:

- Đây là cô gia của Tạ gia, tất cả đều là bạn tốt của chúng ta. Ồ, là thân gia, thân gia mới đúng. Cô gia có nói với thân gia, đám chó săn của Tạ gia nhất định sẽ tận tâm hết sức, ngàn vạn lần đừng nói “Cám ơn” khách khí này nọ, Bạch bàn tử không đảm đương nổi.

Lúc này thị nữ sau lưng Cố Chiêu Quân đã đem sổ sách tới, cười với Tống Dương:

- Chủ nhân, điều khoản trong này xin mời xem qua...

Tống Dương nào có tâm tư xem với xét, mời đám người Cố Chiêu Quân ngồi xuống, đuổi đám người hầu trong phòng đi, lập tức nói chuyện máu của mình có thể giả làm pháp chỉ của quốc sư, cẩn thận giảng giải.

Chuyện này thực sự trọng đại, nếu không gặp trực tiếp thì không thể nói, trước khi hấn về thì phản tặc ở Tình thành chỉ biết bọn họ ở Thập Đình đã cứu được Tạ Tư Trạc, nhưng cụ thể ra sao thì cũng không biết. Nghe Tống Dương nói xong, Lý Minh Cơ và Cố Chiêu Quân đều ngây dại, một lúc lâu sau, Cố Chiêu Quân mới ho khan hai tiếng, tỉnh lại trước tiên, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, muốn gọi người mang nước đến, nhưng thị nữ đã bị đuổi, lão nhìn Lý Minh Cơ:

- Miệng khô quá không nói được, phiền người một lần được không?

Lý Minh Kỳ vẫn còn đang ngơ ngẩn chưa tỉnh lại, không ngờ lão Cố đã uống luôn chén trà của mình.

144. Chương 55: Thần Y

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 55: Thần y

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nhờ vào Vưu Thái y, Tống Dương có thể giả được pháp chỉ Thiên số. Nhưng đệ tử môn hạ của quốc sư cũng không phải kẻ ngốc, mặc dù quốc sư chưa thể lập tức quay về Đại Yến, pháp chỉ giả cũng không thể dùng được hai lần, sẽ có môn đồ nhận thấy sự kỳ lạ. Lần này ở Thập Đình Quan có thể thành công diệt khẩu, nhưng sao có thể chỉ dùng pháp chỉ một lần?

Tác dụng của pháp chỉ không cần nhiều lời, chỉ có điều cơ hội sử dụng nó thì có hạn.

Biện pháp ổn thỏa nhất trước mắt là mặc kệ sau này thế nào, đã dùng pháp chỉ giả làm ra một chuyện trời long đất lở, chỉ cần thành công, sau này cho dù quốc sư có quay về, hòa thượng phát hiện ra, sửa lại Giám Chân, thì cũng đã trở thành phế thải, một thân quái huyết kia của Tống Dương cũng đáng.

Vài người ở đây đều là những người khôn khéo sừng sỏ, đạo lý này ai cũng hiểu được, Cố Chiêu Quân uống xong nước trà, chậm rãi thở ra một hơi, nói với Bạch tiên sinh:

- Tiên sinh đại tài, ứng biến trong Tu Di Viện rất giỏi.

Nói xong, lại nhìn Tống Dương:

- Người cũng thật tốt, chuyện diệt khẩu này nhất định phải làm.

Chuyện đã qua Tống Dương cũng không để ý đến, trực tiếp vào vấn đề chính:

- Tiếp theo trương pháp viết gì, hoặc viết như thế nào cho hữu dụng, ta cũng chưa nghĩ đến, cũng mong các vị bỏ chút tâm tư.

Cơ hội có hạn lại muốn làm thành đại sự, ít nhất Tống Dương tạm thời chưa nghĩ ra ý gì cho hay, may mà bên người còn có ba lão hồ ly một già, một béo, một hồng.

Cổ, Bạch, Lý ba người nhìn nhau không hện mà cùng gật đầu, Lý Minh Ky lên tiếng:

- Chuyện này phải cân nhắc cẩn thận, khi nào có ý tưởng đại khái sẽ đến tìm người thương lượng.

Tống Dương cũng không trông cậy bọn họ có thể lập tức nghĩ ra cái gì, chuyển hướng đề tài:

- Vị bằng hữu thần y kia của ta... - Còn chưa dứt lời, Lý Minh Ky liền cười:

- Quả nhiên là thần y, vừa ra tay đã cứu tỉnh Đàm Quy Đức, mấy hôm trước người của Trần Quốc Công lên vào Tĩnh thành, đưa ông ta đi rồi, lúc gần đi lão nhân đã bị hạ độc, Đại Yển ít ngày nữa sẽ đại loạn, chúng ta cứ chờ tin tốt đi.

Tống Dương cười một tiếng, hỏi theo:

- Vị thần y tiền bối kia ở đâu?

- Ở ngay Lậu Sương Các. Ta đưa người đi.

Lý Minh Ky đứng dậy đi ra ngoài, Tống Dương bỗng nhiên mừng rỡ, vội vàng bước theo sau, cuối cùng cũng tìm được người tri kỷ...

Lý Minh Ky đi trước dẫn đường, đi vài bước quay lại, nói khẽ:

- Làm phiền người giúp ta hỏi thăm một chuyện được không? Giúp ta hỏi vị bằng hữu thần y kia nàng dùng thủ đoạn gì.

Vừa nói đến đoạn quan trọng nhất, phía trước bỗng nhiên có người ho khan một tiếng, La Quan đệ tử Trần Phản lặng yên không một tiếng động đi ra từ chỗ rẽ hành lang.

Lý Minh Ky có chút phẫn nộ, im bật, nói với Tống Dương:

- La tiền bối sẽ đưa người đi, ta đi về phía trước.

Nói xong, chào La Quan, quay đầu đi.

Tống Dương hơi bất ngờ, không nghĩ tới Đại tông sư không cần làm việc cho Hoàng đế cũng ở đây.

La Quan mỉm cười:

- Tính tình Thần y tiền bối hơi đặc biệt. Chỉ cần ra khỏi sơn trang nàng ẩn cư sẽ bị đuổi giết, là ta mời bà ta ra, tình nguyện bảo vệ cho an nguy của bà. Chúng ta hành tung bí ẩn, hẳn không ai biết bà ta ở đây, tuy nhiên cẩn thận vẫn tốt hơn. Còn nữa, bà ta chữa bệnh cho Đàm Quy Đức hao tâm tổn trí, gần đây luôn phải tu dưỡng, người chú ý đừng nói quá nhiều. Thời gian có hạn, hỏi một lần không xong ngày khác lại đến.

Tống Dương gật đầu ghi nhớ rồi, La Quan lại hỏi:

- Người bỏ đi ba tháng là về Nam Lý sao? Sư phụ....

- Trần Phản tiền bối thì không ngại, lão đã được Hồng Ba Phủ chiếu cố, đưa ra khỏi dịch quán, ở một trang viên trong Phụng Hoàng thành, có người chăm sóc.

Nói tới đây Tống Dương có hơi áy náy, lần này quay về tất cả tâm tư đều dồn vào việc đối phó với quốc sư, không đi thăm Trần Phản, chuyện liên quan tới đại tông sư đều là nghe Nhâm Sơ Dung và Nhâm Tiểu Bộ nói.

La Quan có vẻ thoải mái hơn một chút, tạm thời không hỏi nhiều.

Đằng sau hành lang lâu hai đã được dọn trống, chuyên để cho thần y bằng hữu nghỉ ngơi, rất nhanh La Quan đưa Tống Dương tới trước cửa:

- Vào đi. Bà biết người đến rồi. Ta ở bên ngoài chờ người ra còn có việc cần nói.

Gian phòng rất lớn.

Chiếc giường trước kia buồng hồng trưởng đã dọn trống, chỉ còn một tấm phản dài và một chậu than cháy rất lớn, có vẻ trống trải. Một bà lão tóc trắng nằm trên giường, quay lưng ra ngoài, trên người đắp một tấm da cừu thật dày...

Bây giờ tuy rằng đã qua trời hè nóng bức, nhưng Trung thu còn chưa tới, thời tiết vẫn thực sự nóng, chưa cần đốt than trong phòng, lại còn đắp cả da cừu?

Mà lão bà trên giường giống như rất lạnh, rõ ràng có thể thấy được bà ta còn đang khẽ run lên. Nghe thấy tiếng cửa phong mở ra bà quay người lại, nhìn Tống Dương:

- Người là truyền nhân của Tống Dương?

Tống Dương đang muốn đáp lời thì nhìn thấy được bộ dáng đối phương, chỉ thấy hơi hoảng hốt, ngừng thần nhìn kỹ mới nhận ra, không phải là một lão bà bà, nhìn lướt qua có vẻ như cũng không lớn hơn Nhâm Sơ Dong là mấy.

Quen biết Trần Phán, Vưu Ly, đều là nhân vật La Quan gọi là tiền bối, sao có thể trẻ như thế được, huống chi còn có mái tóc bạc trắng nữa. Hiện giờ Tống Dương coi như cũng đã hiểu, chuyện Lý Minh Ki nhờ mình hỏi hơn phân nửa là hỏi thần y một chút về cách giữ gìn nhan sắc.

Nhìn ra được sự kinh ngạc của hần, bà cười chỉ chỉ lông mi đen thẫm của mình, giọng nói rất trẻ trung:

- Đã già lắm rồi, lông mi cũng trắng, đây là nhuộm đó. – Động tác đưa tay quạt không khí khiến cho bà cảm thấy rất lạnh, vừa dứt lời, liền rùng mình, lại cố kéo cuộn chặt tấm da cừu trên mình.

Thần y bằng hữu là khoảng chừng hơn bốn mươi, làn da mịn màng căng nòn, miễn cưỡng cũng có thể cho là đẹp, nhưng không đến mức kinh diễm, nhưng một nụ cười này rõ ràng tràn đầy một cỗ xuân tình

Lão nhân, tóc trắng, da mặt trẻ trung, xuân tình, còn có Giang Nam, hạ mật, than hỏa và rừng ình, quá nhiều quá tượng dồn vào một căn phòng nhỏ đầy áp một cái nhìn khiến cho Tống Dương cảm thấy cổ quái dị thường.

Tống Dương hành lễ văn bối, miệng gọi tiền bối, thần y bằng hữu lại lắc đầu không nhận làm tiền bối:

- Không cần đa lễ, ta tên Tổ Hồ Phách, gọi thẳng tên là được. – Bà ta cười – Trước kia Vưu Ly có nói với ta, lão ta phải luyện chế một phương thuốc không cần ăn cơm, gọi tên là Bất Ngạ (không đói). Lúc ấy ta còn cười lão, không ngờ thật sự lão đã luyện thành, Bất Ngạ người bảo La Quan đưa cho ta ăn, hương vị cũng không tệ lắm, còn không?

Tống Dương còn, nhưng chỉ vài viên, không tặng người ta ăn lung tung như kẹo được, lắc đầu như đinh đóng cột:

- Không có.

Hồ Phách cũng không thất vọng, lại hỏi:

- Vưu Ly đâu? Còn sống sao?

Tống Dương lắc đầu, Hồ Phách cũng không biết có mấy phần bất ngờ, chỉ khẽ thở dài một tiếng:

- Chết thì cũng chết rồi, ai cũng có tạo hóa của mình. Nhưng thật ra với tính tình của Vưu Ly, sao lại thu nhận truyền nhân, người là con lão ta à?

Tống Dương hoảng hồn, nhưng còn không đợi hần lắc đầu, Hồ Phách đã tự phủ định:

- Cũng không đúng, chỉ với tính tình Vưu Ly, thật muốn có ai sinh con cho lão, lão còn chạy xa không kịp, không thể mang theo được.

Thì thăm lắm lắm, bà ta mỉm cười:

- Mặc kệ, người có thể lấy ra Bát Nga, tức là không sai, muốn biết gì thì hỏi đi, chuyện Vưu Ly trước kia phần lớn ta đều biết.

Tuy đã âm dương vĩnh cách, nhưng chuyện liên quan đến Vưu Ly Tống Dương vẫn còn rất nhiều điều muốn tìm hiểu, nhưng vô số nghi vấn tới lúc có cơ hội giải đáp, hẳn lại có chút bối rối không biết nên hỏi thế nào, nên hỏi từ đâu, nghĩ một hồi hẳn quyết tâm:

- Xin hỏi tiền bối và cậu...

- Hổ Phách! – Bà ta sửa lập tức, nhú mày – Quan hệ của ta và lão có hơi phức tạp, trước tiên nói về vấn đề quan trọng nhất.

Hổ Phách khi ba tuổi cha mẹ ốm chết, nhờ vào bát cơm của láng giềng trăm nhà mà miễn cưỡng sống qua ngày, năm năm tuổi, một nam tử trắng niên bỗng nhiên đi vào trong thôn, tự xưng là ca ca của Hổ Phách. Cho tới tận lúc đó bà ta mới biết thì ra mình còn một đại ca.

- Đại ca từ khi còn nhỏ đã bị người ta chọn, vào thâm sơn học nghệ kế thừa sư môn, mỗi ba năm mới có thể về thăm nhà một lần, lần trước khi trở về Hổ Phách còn đang quần tã. Thân nhân duy nhất, đương nhiên sẽ không bỏ mặc, Hổ Phách được ca ca đưa tới môn tông, từ đó về sau xem như cũng có chỗ trông cậy.

- Môn tông của đại ca ngay cả cái tên cũng không có, môn hạ cũng chỉ có hai thầy trò, sư phụ đã già sắp quy tiên, Hổ Phách tới không được một năm, lão nhân gia đã tận thọ và chết tại nhà.

Bởi vì lão nhân gia có bệnh nên không thu xếp được chuyện của đệ tử, Hổ Phách thủy chung vẫn không thể vào cửa, sau đó lão nhân gia qua đời rồi, đại ca kế thừa y bát, nhưng không thể thu chính muối muối của mình làm đồ đệ, nên y và Hổ Phách là thân huynh muội nhưng không phải sư huynh muội.

Lại qua hai năm, đại ca rời xuất sơn quay về mang theo một tiểu nam hài bảy tuổi.

Tiểu nam hài gầy như que củi, mắt nhỏ mũi nhỏ, trời sinh có vết đao trên mặt, từ mi mắt đến khóe miệng tất cả đều trĩu xuống, đại ca chỉ vào xú tiểu tử cười với Hổ Phách:

- Đồ đệ mới thu. Tên là Vưu Ly. – Lập tức giới thiệu với trên dưới một lượt, vỗ vỗ vai Vưu Ly – Muội Muội, Hổ Phách, không được ức hiếp nó. – Nói xong, tạm thời không để ý đến hai đứa trẻ, về hậu đường sửa soạn lại chỗ được liệu mới mua.

Tiểu Vưu ly nhìn Hổ Phách từ trên xuống dưới, đầy vẻ khinh thường:

- Sư phụ nói trong nhà có cây táo, dẫn ta tới ăn. – Hổ Phách bước lên không nói hai lời, ném một túi tiền xuống.

Vưu Ly giận tím mặt, kêu văng lên:

- Liều mạng với người. – Rồi vọt mạnh tới. Tiểu hài tử còn kém hai tuổi, sức còn yếu, hướng chỉ đứa bé gái này mấy năm nay được đại ca cẩn thận chăm sóc thân thể khỏe mạnh, xú tiểu tử âm ỉ xông lên, không ngờ được đến cái thứ hai đã bị quăng sấp xuống đất như cái bao.

Lưng đập đất, mặt đập đất, miệng Vưu Ly cũng hơi run run, lại khó khăn chống tay chống chân đứng dậy:

- Nói, cây táo ở đâu, ta đến lấy cho người ăn!

Chợt nghe giọng điệu của hắn, Tiểu Hổ Phách thật không nghe ra chút ý tứ xin tha nào...

Hổ Phách cười với Tống Dương:

- Hiểu chưa? Ta và Vưu Ly sống chung trong núi, nhưng không tính là đồng môn, tuổi xấp xỉ nhau nhưng cũng không tính là sư huynh muội, nhiều nhất chỉ có chút liên quan về bối phận: lão ta phải gọi ta là tiểu cô. Tuy nhiên cho tới giờ lão cũng không thêm gọi lần nào, ta cũng không cho lão gọi thế, tiểu cô.

Tiểu cô.... Nghe già quá đi!

Tống Dương giật thót một cái trong bụng: Tiểu cô của Vưu Ly, thì là bà cô của mình rồi.

145. Chương 56: Hóa Ra Họ Cùng Sư Môn.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 56: Hóa ra họ cùng sư môn.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trong sơn môn có ba người, sư phụ, đồ đệ, và một bậc cô cô.

Mà sư môn của Vũ Ly tuy lánh đời nhân số mỏng manh nhưng người thực sự kế thừa được tài nghệ lại thực sự rất giỏi, độc, đánh, khí ba nghệ đều tuyệt.

Trong ba nghệ đó, ví dụ dụng độc, trong đó có thể tách ra y thuật và dược lý, đánh là võ thuật quyền thuật, khí chia làm hai tầng, thứ nhất là bản lĩnh luyện ký, thứ hai là thiết kế máy móc và bày.

Sư phụ của Vũ Ly thiên phú dị bẩm, lại được sư tổ chân truyền, Vũ Ly thiên phú cũng không tồi, lại thêm bản thân cũng rất si mê độc môn, trời sinh có năng khiếu về lĩnh vực này, còn “một bậc cô cô” tuy không phải người trong môn, nhưng khi sư phụ dạy đệ tử nàng cũng ở một bên nghe, học, tích lũy tháng ngày cũng học được không ít bản lĩnh.

Ngày ngày bình lặng trôi qua, nhaoáng cái đã trải qua hết mười mùa đông, cho tới một ngày Vũ Ly lén lút tìm đến Hồ Phách, từ trong lòng moi ra một cuốn cổ tịch bí điển, Hồ Phách dừng lại, hỏi Tống Dương:

- Người đoán, hắn tìm được gì từ trong kho của sư tổ?

Tống Dương chưa đoán được, lẳng lặng lắc đầu.

- Thứ tên khốn kiếp kia tìm tới là một quyển sách song tu.

Hồ Phách mỉm cười:

- Việc này thật đáng ghét, hai ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, quan hệ đương nhiên không cần phải nói, thật sự nếu gặp nguy nan cũng có thể chết vì đối phương cũng không hối hận, tuy nhiên ta không thích hắn, hắn cũng không định cưới ta, huống chi còn kém bồi phận. Nhưng khi đó là cái tuổi rất tò mò, lại thêm trong cuốn sách đó ghi lại thực sự là kỹ thuật... Kết quả không thể kiểm chế.

Nói tới việc này, Hồ Phách không hề có chút ngưng ngừng, ngược lại còn cảm thấy có chút thú vị, cười đến là vui:

- Cho nên, ta và Vũ Ly còn một quan hệ khác: hắn là nam nhân đầu tiên của ta, ta là nữ nhân đầu tiên của hắn.

Nói xong, lấy một cái đệm trên tháp ném tới trước mặt Tống Dương:

- Người ngồi xuống đi nói chuyện cho dễ, không cần chú ý như thế.

Tống Dương không nói nhiều, ngồi xuống, trong lòng hắn cũng buồn cười, chuyện này khác nào cậu xách bản bí tịch đi gạt cô nương nhà người ta.

Thấy hắn lộ ra chút ý cười, Hồ Phách cũng hiểu được suy nghĩ của hắn, cũng cười:

- Ta phỏng chừng lúc ấy trong lòng Vũ Ly khẳng định cũng có suy nghĩ đó, tuy nhiên thực sự bí tịch song tu đó có kỳ hiệu, ta hỏi người, có phải Vũ Ly già rồi vẫn không chịu ngủ, mỗi ngày nhiều nhất chỉ một canh giờ?

Đợi Tống Dương gật đầu, bà ta nói tiếp:

- Nếu cứ như lão, người thường sẽ không thể sống quá một năm.

Võ công lão bị phế, tuổi tác cũng lớn, cho dù có tinh thông được lý, dựa vào được vật cũng không cách nào chống đỡ được quá dài. Lão dựa vào cái gì mà có thể mỗi ngày chỉ ngủ một canh giờ?

Tổng Dương vừa kinh ngạc vừa hồi tưởng lại khi ẩn cư tại Yến Tử Bình khi xưa, Vũ Thái Y thường đi ra ngoài tìm kỹ nữ ở ngoài trấn.

Hổ Phách tiếp tục cười nói:

- Người nhìn ta mà xem, ta dựa vào cái gì mà không sợ năm tháng, có thể giữ được dung mạo như xưa? Tuy nhiên, người đừng hiểu lầm, song tu đối với cả hai đều có lợi, cho nên bí tịch lão ta đem tới kia là tiền nhân lưu lại, thực sự là một kỳ thuật.

Cho dù trước kia cậu có tự hại mình Tổng Dương cũng không nghĩ gì, thực sự hân buồn cười là, Vũ Thái y thân nhân của mình, Hổ Phách cũng có thể miễn cưỡng cho là bề trên của mình, thì ra người thân của mình là một đôi yêu nhân thực sự.

Cái này không tồi đâu, có lão yêu làm cậu khó trách sẽ có một đứa cháu trai tiểu yêu tinh.

Trong mấy năm đó, ngày nào Vũ Ly cũng thật thoải mái, ban ngày luyện võ tu độc, buổi tối tìm cô cô nghiên cứu song tu, kết quả vui quá hóa buồn, cuối cùng có một ngày gian tình bại lộ, sư phụ giận tím mặt, tự mình phế võ công của Vũ Ly, trục xuất khỏi sư môn, trọn đời không được bước vào núi này nửa bước, nếu không giết bất luận tội.

Nói xong, sắc mặt Hổ Phách rất buồn bực:

- Vì việc này ta và đại ca đã cãi nhau ầm ỹ, nhưng vô dụng, đại ca là người rất cứng nhắc.

Có lẽ do lớn lên trong núi, ít tiếp xúc với bên ngoài, căn bản Hổ Phách cũng không quan tâm đến chuyện trình tiết, cũng không biết nam nữ phải có tình yêu mới có thể song tu, tiếp tục nói với Tổng Dương:

- Song tu là ta nguyện ý, không thể tính cả lên Vũ Ly, ta xem lão là bằng hữu, đương nhiên sẽ có nghĩa khí với lão, bèn thu thập hành trang chuẩn bị cùng lão xuống núi, dù sao ta cũng không phải đệ tử trong môn, muốn đi đâu thì đi ai cũng không xen vào được !

Nhưng tới khi ta rời núi đuổi theo Vũ Ly, lão vốn đối với ta rất tốt lại thao thao bất tuyệt một tràng, lão nói:

- Người không yêu ta, ta cũng không định cưới người, cứ như vậy kết bạn đi, cảm thấy có hơi cổ quái. Sau này người gặp nam nhân tốt, tới luyện công với người ta, ta có nên buồn không? Ngược lại, ta cũng muốn luyện công với nữ tử khác, đến lúc đó người có giết người không? Nhưng hai ta thực sự cũng không thể kết làm vợ chồng.

Lão ta nói:

- Thực ra sư phụ cũng rất đau lòng, không phải là vô tình, chỉ phế võ công của ta, lại không cho ta quay về núi, nhưng không cấm ta dùng độc thuật, không chỉ như vậy, trong bọc hành lý của ta không hiểu sao lại có vài bản độc kinh y điển, không cần hỏi khẳng định là sư phụ đưa cho ta.

Lão ta lại nói:

- Người có thể nghĩ tới nghĩa khí giữa hai ta, nhưng cũng phải nghĩ tới sư phụ yêu thương người thế nào, ta vẫn còn nhớ rõ, lúc trước khi mới theo ngài vào núi, ngài chỉ dặn ta không được ức hiếp người, nhưng không có yêu cầu gì với người, rõ ràng người bị bắt nạt chỉ có thể là ta!

Rồi lại bảo:

- Người cũng đừng vờ ngớ ngẩn, trong môn cất giấu nhiều điển tịch như thế, nhiều đến cả đời xem cũng không xong, học cũng không nổi, ta ước gì có thể chết trong đó, người còn ngu ngốc hồ đồ chạy ra ngoài sao.

Cuối cùng, hắn nói một tràng dài dòng, so với những gì ta vừa nói còn nhiều chỗ dài hơn, ta ngẫm nghĩ một chút, quả thật cũng hiểu được đạo lý, liền ôm lấy lão, đợi cho lão đi rồi ta cũng không dám quay đầu lại nhìn theo, ta biết lão cũng không muốn để cho ta thấy lão rơi nước mắt.

Lão nhân vẫn thường nhớ lại phong thái khi đi, Hồ Phách cũng không ngoại lệ, càng nói chuyện nụ cười càng tươi như nắng, vô tình tinh thần lên cao không còn lạnh run lên nữa, chỉ có thi thoảng ngẫu nhiên rung mình một cái...

Hai mươi mấy tuổi Vưu Ly bị đuổi khỏi sư môn, Hồ Phách lớn hơn lão hai tuổi, cũng đã qua cái tuổi lập gia đình, mà bản thân bà ta cũng không muốn gả cho người ta. Hồ Phách võ công bình thường, tuy nhiên để tự bảo vệ mình thì có thừa, độc thuật y thuật có kém hơn Vưu Ly một chút, nhưng cũng đủ để tiến vào cảnh giới độc môn.

Tuy bà không theo Vưu Ly đi nữa nhưng quan hệ với đại ca cũng lạnh lẽo đi nhiều, từ đó về sau thường xuyên rời núi, đi khắp thiên hạ tiêu diêu tự tại, bà ta vẫn thường liên lạc thăm nom Vưu Ly, ca ca quản không nổi, cũng chính trong vài năm đó Hồ Phách kết bạn với Trần Phán.

Nói tới đây, Hồ Phách còn cố tình nhấn mạnh với Tống Dương:

- Đừng hiểu lầm, ta và Trần Phán cũng chưa từng song tu đâu, lão ta vài lần ra mặt cho ta, ta coi lão là bằng hữu tốt.

Chuyện giang hồ, tình nghĩa giang hồ khi những tiền bối còn trẻ, hiện giờ chỉ kể lại mấy câu sơ lược nhưng phần kinh điển khi ấy cũng chỉ bọn họ mới có thể nhớ được, hiểu được.

Lại qua ba năm, Hồ Phách đang quyến luyến ngoài giang hồ bỗng nhiên nhận được tin của đại ca, nói có chuyện gấp cần bà ta về hỗ trợ.

Nhưng khi Hồ Phách về đến môn tông thì đại ca không còn ở đó, chỉ để lại tờ giấy, dặn bà ta chuẩn bị một số thứ thuốc.

Hơn nửa tháng sau đại ca mới về, lần này mang về tới hai người, đều là thiếu niên, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi.

- Một trong số đó đã hấp hối, toàn thân đều thối rữa, chỉ có ánh mắt màu xanh sâu lổm xuống, thiếu niên kia xem ra là tội tử của người bị trọng thương.

Ta vừa thấy người bị trọng thương liền chấn động, đây là bệnh trạng một loại kịch độc Tây Vực, theo lý đã sớm thất truyền, không biết vì sao tái hiện nhân gian, hơn nữa, thân phận của thiếu niên này có thể mời được đại ca ta ra tay cứu giúp nhất định sẽ không đơn giản. Lúc ấy, đại ca ta đã bước đầu điều trị y, tạm thời bảo trì sinh mạng, quay về lại tận mọi khả năng, ta cũng toàn lực hỗ trợ.

Thiếu niên trúng độc đã sâu, sau khi cứu trị vẫn còn dư độc không thể thanh trừ hoàn toàn, da toàn thân sẽ vẫn bị thối rữa không ngừng, bất luận biện pháp thông thường nào cũng không có tác dụng, mà sự phụ của Vưu Ly lại nghĩ ra một cách là mãnh dược tẩy, đề cao thể chất thiếu niên đó, tốc độ khép da của y đã nhanh hơn một chút. Cuối cùng, một phen vất vả đã không uổng phí, sức phá hoại và sức trùng kiến ngang nhau, mệnh của thiếu niên xem như được bảo vệ, nhưng lúc nào làn da cũng thối rữa, khép lại, thối rữa, khép lại, sự hành hạ dày vò ai cũng có thể hình dung.

- Chủ tử bị thương là một người họ Yến, tên một chữ Đỉnh, người hầu bên cạnh Yến Đỉnh họ Phó, tên Tiểu Phi, sau đó nói chuyện phiếm, y kể với ta: nhà của chủ tử họ Yến, Yến nhi sắp liểu xuyên không, Tiểu Phi ta muốn sau này cùng chủ thân bay lên.

Cứu người quá sức vất vả, nhưng sự phụ của Vưu Ly cũng không phải không thu hoạch được gì, khi cứu người không ngờ ông ta nhận ra thiếu niên trúng độc Yến Đỉnh tư chất kinh người, còn cao hơn cả đệ nhất đệ tử Vưu Ly, ngay cả so với ông ta, sợ còn có thể hơn.

Yến Đỉnh giật lại được mạng sống cũng không lập tức quay về nhà, thuận lý thành chương ở lại bái làm môn hạ của ân nhân, làm truyền nhân của đại ca, còn Phó Tiểu Phi tuy tư chất có hơi kém chút, nhưng trời sinh cũng là đứa nhỏ thông minh, được đại ca thu làm ký danh đệ tử, không chính thức xếp và môn tường, nhưng khi Yến Đỉnh học nghệ nó cũng ngồi nghe, không khác Hồ Phách năm đó bao nhiêu.

Khi Hồ Phách nói tới đây, Tống Dương vẫn không biết đứa trẻ thối rữa kia là ai:

- Yến Đỉnh chính là quốc sư?

Hổ Phách mỉm cười gật gật đầu.

Vưu Ly và Quốc sư quả nhiên là sư huynh đệ đồng môn. Biết chuyện rồi, Tống Dương hỏi:

- Hẳn Quốc sư không biết mình còn có một sư huynh?

- Dương nhiên không biết, ta và Vưu Ly song tu, bị đại ca ta cho là một chuyện vô cùng nhục nhã, cái tên Vưu Ly chưa từng được nhắc đến, sao có thể kể với tiểu đồ đệ này được. Ta cũng không cần phải kể với nó.

Tống Dương thở dài nặng nề... Sau này, Hổ Phách vẫn xuất sơn, sẽ tới thăm Vưu Ly, đương nhiên cũng sẽ kể chuyện trong sư môn, cho nên trong một khoảng thời gian rất dài Vưu Ly biết Quốc sư chính là sư đệ của mình, nhưng Quốc sư lại không biết mình còn một sư huynh tên Vưu Ly.

Yến Đỉnh thiên phú kinh người học nghệ khắc khổ, tuy nhập môn có hơi chậm nhưng tam nghệ tiến cảnh rất mau.

Hổ Phách vẫn như trước kia, ra ngoài chơi ba tháng, về nhà đợi hai tháng lại đi, bạn tốt Trần Phán cuối cùng đã đột phá cảnh giới Đại Tông sư, lập tức sức khỏe liền suy sụp. Bệnh của Trần Phán Hổ Phách cũng không chữa được, quay về núi cầu đại ca hỗ trợ, nhưng trong lòng đại ca đã sớm có thành kiến, cảm thấy nam nhân bên người muội muội không có ai là tốt, chết hết càng sạch sẽ, không chịu ra tay cứu người, Hổ Phách cũng không còn cách nào, chỉ đành chạy tới Vưu Ly, mới có phương thuốc “Hồ Diệp lam” mà Tống Dương đã nhắc đến.

Lại nhắc đến Trần Phán, Hổ Phách bỗng nhớ đến cái gì, nói thêm:

- Đợi La Quan hẳn sẽ nói với người về chuyện kia, ta nghĩ người có thể đáp ứng hẳn.

Nhắc đến con người này, hai mắt Hổ Phách sáng ngời, ánh mắt đầy hưng phấn, nụ cười trên khuôn mặt này không phải bộ dáng một lão nhân nên có, càng giống một đứa trẻ đang chơi đùa.

146. Chương 57: Bát Tự

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 57: Bát tự

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Dù sao sau một lúc La Quan tự nhủ, bây giờ không cần vội đi hỏi Hổ Phách rốt cuộc có chuyện gì, Tống Dương đáp:

- Chỉ cần đủ khả năng, nhất định ta sẽ đồng ý.

Hổ Phách lại đột ngột hỏi hẳn:

- Vưu Ly trước kia đã từng nói tới chứng bệnh “tâm tử nhiệt” là sao?

Tống Dương không rõ câu chuyện tại sao lại đột nhiên lại chuyển sang chứng bệnh đó, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Cậu từng nói với ta, chứng bệnh này...

Vẫn không chờ hẳn tìm ra chứng bệnh, Hổ Phách đã ngắt lời hẳn, giọng điệu hung ác:

- Gã nói không đúng, Vưu Ly học được chút bên ngoài, bản lĩnh rất ít, có chút bản lĩnh dạy đồ đệ cũng không đúng, hơn nữa người không đủ tư chất, học được lại càng không giống nhau, dù sao người cũng nên nhớ kĩ, người học được chứng bệnh tâm tử nhiệt, mười phần là sai.

Chủ đề nào cũng không đúng, Tống Dương hoàn toàn mơ hồ, Hồ Phách cũng không buông tha, trợn mắt hung dữ:

- Nhớ kĩ cái gì?

Tống Dương lẳng lẳng gật đầu:

- Nhớ kĩ, tâm tử nhiệt mà cậu đã dạy không đúng.

Nhưng Hồ Phách lại đổi ý, lắc đầu quây quây:

- Chỉ không đúng chưa đủ ! Lão chưa bao giờ dạy người tâm tử nhiệt!

Tống Dương tức giận, đứng cười khở:

- Bà cô ơi, rốt cuộc là chuyện gì, người nói rõ hơn không được sao?

- Vậy trước tiên ta hỏi người, Vưu Ly có dạy tâm tử nhiệt cho người không?

Tống Dương lắc đầu, trả lời chắc như đinh đóng cột:

- Tâm tử nhiệt là gì, có bao nhiêu nhiệt? Có dùng để nhóm lửa được không?

Hồ Phách cười ha hả, vẻ mặt hài lòng, cũng không giải thích gì, chỉ gật đầu cười nói:

- Cậu bé ngoan, nghe lời thì tốt, có thưởng, đem ngày sinh tháng đẻ của người lại đây, ta đi hỏi diêm hung cát bình an cho người !

- Thưởng cho ta bát tự?

Tống Dương cười:

- Người biết xem bói?

- Hồ Phách Tiên Tử cả đời này việc đặc ý nhất, không phải là độc thuật y đạo, không phải là song tu thái bổ mà là mệnh lý bát tự!

Hồ Phách cười mãn nguyện.

Khi Vưu Ly bị trục xuất khỏi sơn môn, lời nói đối với Hồ Phách rất đúng, không kho của sư môn có vô số điển tịch, không có gì mà không có, trong đó có cả thuật mệnh lý kinh dịch, Hồ Phách xem qua một ít, lúc ban đầu là vì giết thời gian, nhưng sau này dần dần nghiện, liên tục nghiên cứu mấy chục năm, muốn ra ngoài mở một quầy hàng, định kiếm một món tiền lớn.

Tống Dương tò mò truy vấn:

- Vậy người xem có đúng không?

Hồ Phách khoát tay, giọng bất cần:

- Không biết, trước đây nghiên cứu rất nhiều, nhưng hầu như chưa bói qua. Người không tin thì không xem, người mơ hồ lại không dám đi xem, sợ sẽ hỏi ra tin dữ. Đúng lúc gặp người thế này! Báo cho ta ngày sinh tháng đẻ.

Không cần hỏi bà cô có thật là biết xem, nghĩ cái gì thì nó là cái đó, Tống Dương không muốn làm cụt hứng của bà, dặn trước:

- Ngày sinh tháng đẻ của ta có chút đặc biệt, ngài biết là được rồi, đừng để lộ ra ngoài, nếu không sẽ hại đến cái mạng nhỏ của ta.

Hồ Phách vui vẻ khác thường:

- Ta xin thề có đại ca trên trời, sẽ không nói ra!

Ngày sinh liên quan đến bí mật yêu tinh, không thể cho người ngoài biết được, nhưng Hồ Phách thì trong ổ phản tặc, lại ra tay đối nghịch với Quốc sư, chưa trị tốt tương lai có lẽ sẽ trở thành Đàm Quy Đức phản

tặc đứng đầu Yến quốc. Không thể nghi ngờ nàng đã xem truyền nhân của Vũ Ly làm người của mình, có lẽ sẽ không hại Tống Dương.

Huống hồ nàng cũng đã biết chuyện ngày mồng 7 tháng 5 yêu tinh giáng thế, chỉ là bảo vệ bí mật “sinh thần bất tự” cũng không coi có chuyện lớn gì, nhưng không ngờ sau khi Tống Dương nói ngày sinh tháng đẻ, Hồ Phách sưng sốt, tính không tính liền mở miệng ngay:

- Người vốn là người chết, sau khi chết lại sống lại, thiên mệnh sớm thay đổi, không cần xem nữa, xem cũng vô dụng.

Nói xong, ngưng một lát, nàng lại cười:

- Thì ra truyền nhân của Vũ Ly, không ngờ là yêu tinh...thật là khéo!

Tống Dương hỏi:

- Người cũng biết chuyện yêu tinh ?

- Đâu chỉ biết, nếu không có ta thì cũng không có quả bói “ yêu tinh giáng thế”. Vào đêm ngày mồng 7 tháng 5 năm thứ tư Cảnh Thái, Đại Yến có rất nhiều trẻ ra đời, đều vì ta mà chết.

Giọng Hồ Phách bình tĩnh, không chút áy náy, buồn bã.

.....

Yến Đỉnh đệ tử mới theo đại ca học nghệ, nhưng người này thân phận đặc biệt, thường xuất núi đi làm vài chuyện, đại ca cũng không ngăn cản. Với bối cảnh thân phận của Yến Đỉnh, Hồ Phách không biết cũng không quan tâm, những tháng ngày mà bà trải qua, lấy thú tiêu dao hồng trần làm niềm vui.

Cho đến tận ba mươi năm sau ngày Yến Đỉnh bái nhập sư môn, một lần Hồ Phách về núi, không ngờ phát hiện đại ca bị bệnh....với bản lĩnh của họ, cái chết là khó tránh khỏi, bệnh tật dường như không phải là chuyện không có khả năng. Đại ca mình lúc này còn chưa để ý, chỉ nói không sao, sẽ mau chóng bình phục. Sức khỏe không tốt, tính tình ngược lại lại khá hơn, đối với muội muội lúc nào cũng vui vẻ, khi chỉ có hai người với nhau thường nhắc đến Vũ Ly.

Theo lời Hồ Phách được biết Vũ Ly bây giờ sống cũng rất tốt, đại ca cũng tỏ ra vui mừng, Hồ Phách nhân cơ hội xin tha thứ, muốn hắt một lần nữa nhập vào Môn Tường, nhưng bị cương quyết từ chối, song đại ca lại lấy ra mấy bản điển tịch, để Hồ Phách lần sau khi xuống núi đem đưa cho học trò cưng ngày xưa.

Mấy cuốn sách đó Hồ Phách từng xem qua, trong đó ba cuốn là bút kí của đại ca khi hành nghề y, toàn bộ đều là khi điều trị Yến Đỉnh viết ra, ngoài ra là tác phẩm, tinh tàng được điển của tiên nhân. Hồ Phách không nghi ngờ có hấn, chỉ biết là đại ca đang nhớ lại kỷ niệm cũ, sau đó không lâu kích động rồi núi đi tìm Vũ Ly, lúc đó Vũ Ly quá đổi vui mừng, hay tay run rẩy nhận quà tặng của sư phụ.

Nhưng đợi Hồ Phách trở lại núi, hoảng sợ phát hiện bệnh tình đại ca đã nguy kịch, sắp hấp hối rồi, Yến Đỉnh, Hoa Tiểu Phi đều canh trước giường bệnh.

Dường như cố gắng chống đỡ, đợi sau khi muội muội quay đi, Hồ Phách trở về núi, ngày thứ hai, bệnh tình của đại ca lại xấu đi, trước lúc lâm chung ngay trước mặt ba người, nói với Yến Đỉnh:

- Chăm sóc tốt muội muội, cho dù muội ấy làm gì, các người đều phải bảo vệ muội ấy, cho dù muội ấy đánh các người, các người cũng không được làm muội ấy bị thương.

Trước khi sắp khuất núi, đại ca chỉ dặn dò đồ đệ không được ức hiếp muội muội mình.

Yến Đỉnh gật gật đầu, nhưng đại ca lại lắc đầu:

- Chỉ đồng ý không đủ.

Yến Đỉnh toàn thân lở loét, thanh quản dường như bị phế bỏ, bình thường đều dùng tiếng bụng nói chuyện, nhưng lần này vô cùng đau đớn, dùng yết hầu để nói:

- Lấy thể diện của tổ tiên ra thề, Yến Đỉnh tuyệt đối không dám làm bị thương một cọng tóc của Hồ Phách.

Đại ca vẫn lắc đầu:

- Chỉ tổ tiên thôi cũng chưa đủ.

Yến Đỉnh không chút do dự:

- Vậy lấy con cháu đời sau nhà đệ ra thế, nếu đệ phản bội lời thề, con cháu đời sau chết không toàn thân, đoạn tuyệt huyết mạch ba đời.

Đại ca lúc này mới mỉm cười:

- Được rồi, ghé tai lại gần đây, ta nói với người.

Thì thầm một lát, Hồ Phách không nghe được họ nói gì, không lâu sau đó, đại ca nhắm mắt xuôi tay.

Mãn tang, Hồ Phách xuất núi, việc đầu tiên là đi tìm Vưu Ly, thông báo về cái chết của Sư Phụ, không ngờ, Vưu Ly chẳng biết đã đi đâu, ngay cả một tin nhắn cũng không lưu lại, biến mất không chút tin tức.

Từ đó về sau, Hồ Phách không nhìn thấy Vưu Ly nữa.

Trước đây khi ca ca còn sống, tuy không quản được Hồ Phách, nhưng chí ít còn có người quản nòng, khi Đại ca mất đi, Hồ Phách càng phóng túng, liên hệ với Yến Đỉnh cũng không nhiều, thoáng đã hơn mười năm, bỗng nhiên một ngày, Yến Đỉnh tìm được nòng, đi thẳng vào vấn đề:

- Cô cô muốn hại ta, tốt nhất hãy đem hết bản lĩnh của mình ra.

Khi đó Yến Đỉnh đã trở thành quốc sư của Đại Yến.

Hồ Phách nghe không hiểu gì cả, trách mắng:

- Người bị tẩu hỏa nhập ma à?

Giọng Yến Đỉnh trầm lắng:

- Thời gian ba năm, ta liên tiếp gặp mười ba bảy kịch độc, tuy rằng nguy trạng khéo léo, nhưng ta sao không nhận ra, tất cả là thủ pháp của bản môn, Hoa Tiểu Phi cũng không luyện được kịch độc, có thể luyện đến trình độ này, ngoài ta ra, thì chỉ có một mình cô cô.

Yến Đỉnh không hiểu tại sao đến khởi binh vấn tội, Hồ Phách không có biểu lộ gì, tâm tư lại có chút lảng đãng... có năng lực làm ra kịch độc như lời Quốc Sư nói, còn có một người khác mà hắn không biết: Vưu Ly.

Tại sao Vưu Ly lại phải đối phó với sự đệ của mình? Hồ Phách không thể biết được, nhưng nòng che giấu, về phần Vưu Ly, đương nhiên sẽ không giải thích gì với Quốc Sư, chỉ cười lạnh nói:

- Người chưa chết cứ coi như là gặp may, không cần dài dòng với ta, đi về mà tạ ơn Phật tổ nhà người đi !

- Ta từng thề độc, không thể làm tổn thương cô cô. Nhưng...cứ chờ xem.

Nói xong, Yến Đỉnh cười lớn buồn bã xoay người bước đi, từ đầu tới cuối thậm chí y chưa hỏi qua một câu: “ Tại sao người hại ta ” dường như Hồ Phách đầu độc y là chuyện đương nhiên vậy.

Hồ Phách hoài nghi không chắc chắn, nhưng bà tìm không thấy Vưu Ly, cũng không làm được gì, sau đó bắt đầu theo dõi Quốc Sư, nhưng nòng chưa từng dừng qua Thái Bổ, bỗng nhiên đến một ngày, nòng kinh ngạc phát hiện, mình đã mang thai.

- Song tu kỳ thuật, là tuyệt đối không thể, trước mỗi lần như vậy ta đều phải dùng thuốc để hồi phục..

Cụ thể là... Hồ Phách không giải thích nhiều lắm, chỉ lắc đầu cười khổ nói:

- Chuyện này không cần nghĩ, nhất định là Yến Đỉnh đã lén đổi thuốc của ta, hắn thật có bản lĩnh, ta hoàn toàn không phát hiện được, ôi, không ngờ, lão yêu bà hơn năm mươi tuổi vẫn mang thai, chuyện này phải cho đại ca ta biết, nếu không hắn không tiếp tục sống được .

Sau khi Tống Dương nghe được song lưng toát mồ hôi lạnh, hoàn toàn không biết nên nói điều gì, đành im lặng không nói gì.

Trước đây, Hồ Phách không yêu thích trẻ con, nhưng phụ nữ dù sao cũng là phụ nữ, một khi phát hiện mình mang thai, trong bụng mang vị tạp trần, bất luận thế nào cũng không thể vứt bỏ sinh linh bé nhỏ trong

bụng, mà bụng ngày càng lớn, đứa bé bắt đầu có động tĩnh, bên này bên nọ không ngừng nổi trống trên bụng, không biết là cánh tay hay khuỷu tay, cái chân nhỏ xinh hay là...cái mông? Trên đời này con cái vứt bỏ cha mẹ thì nhiều, nhưng người mẹ vứt bỏ con mình, chung quy không có mấy người. Một đứa bé vẫn chưa chào đời, khiến cho Hồ Phách hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Khi mang thai đến tháng thứ sáu, Quốc sư lại tìm tới Hồ Phách, còn mang đến rất nhiều quà cho đứa bé, cười nói:

- Ta hứa với Sư phụ sẽ không làm cô bị thương, nhưng không từng hứa không động đến con của cô...Kỳ thực phá bỏ lời thề rất dễ dàng, bất cứ lúc nào ta cũng có thể phái người giết người, không phải ta ra tay là được rồi, nhưng lời thề đó có hơi độc, có thể không phá hay là không phá thì tốt.

Nói xong, Quốc Sư lắc lắc đầu:

- Không đề cập đến nàng nữa, hay là nói về đứa bé, người đã đặt tên cho nó chưa?

Hồ Phách gật đầu:

- Tên rất dài, gọi là ai dọa mẹ ta thì ta chính là cha của người đó.

Phì một tiếng, Tống Dương không nhịn được cười.

- Ta chuẩn bị cho nàng một tòa sơn trang, khí hậu tốt phong cảnh đẹp, có người chuyên hầu hạ, nàng yên tâm chờ sinh con, sau khi sinh đứa bé, nàng cũng đừng lại chạy lung tung nữa, hãy ở lại trong núi chăm sóc đứa bé, nàng cũng hiểu rõ, trên đời này không có thứ gì đáng yêu hơn đứa bé.

Lúc ấy Quốc Sư cũng cười, không thêm để ý khách khí của phụ nữ, chỉ vào bụng nàng:

- Không cần cự tuyệt vội, người cũng rõ, ta muốn giết nó thì không ai bảo vệ được, cũng đừng hy vọng có thể chạy trốn, ta làm ảo thuật cho nàng xem, cũng coi như là món quà gặp mặt cho tiểu sư đệ, ta muốn người trả lời.. ba ngày sau, ngày mồng 7 tháng 5, nhớ ngày này.

Ba ngày sau, ngày mồng 7 tháng 5, Quốc sư xem hiện tượng thiên văn, nêu ý kiến hoàng đế yêu tinh giáng thế, Cảnh Thái truyền chỉ Thường Đình vệ, trong một trăm ngày tất cả đứa bé ra đời đều bị tàn sát trong đêm...

Khi Tống Dương trăm ngày tuổi, Hồ Phách đã sắp lâm bồn, đêm đó Quốc Sư không đi phủ thừa tướng mà đi thăm “ tiểu sư cô”, lần này y mang theo một cái rương đầy danh sách tên, tất cả đều được ghi tên là “ yêu tinh”, không có một ngoại lệ, mỗi một tên đều bị bút chu sa đánh dấu, giống như sổ thiên tào của Diêm Vương

Danh sách mãi không hết, nhưng cũng đủ để nói rõ vấn đề.

Chỉ vì hù dọa một nữ nhân, mà cướp đi sinh mệnh của vô số đứa trẻ, bút tích của Quốc Sư, chỉ có thể lấy chữ “ kinh thiên động địa” để hình dung.

Không phải kế hoạch này có bao nhiêu chu đáo, bao nhiêu nghiêm mật, thậm chí không ảnh hưởng gì lớn tới Hồ Phách, nhưng Quốc Sư chỉ là muốn nàng hiểu, thực lực và thể lực của Yến Đỉnh rất cục là như thế nào...đánh là đánh không lại, chạy trốn cũng không có cơ hội rời khỏi Yến quốc, mà suy bụng ta ra bụng người, tính mạng của đứa bé nhà khác, đánh động tới sự lo lắng về đứa bé của mình với Hồ Phách.

Hồ Phách vô cùng vô cùng kinh sợ, hứa với Quốc Sư ba điều, đưa đứa bé vào sơn trang không bao giờ xuất thế, sẽ không bao giờ đối đầu với Quốc Sư, chỉ cần nàng ở trong núi, Quốc sư sẽ hứa mẹ con nàng sẽ bình an.

Nói cũng kì lạ, từ đó về sau, Quốc sư không từng gặp qua chạm bấy độ thuật của đồng môn. Nhưng Tống Dương biết, lúc đó Vuơ Thái y đã tìm được “người có tim bên phải”, đêm đó đào mộ, chạy trốn, trong mười tám năm chưa từng về Đại Yến nữa bước.

Vuơ Ly dẫn Tống Dương đi Yến Tử Bình, đương nhiên không có cơ hội cho Quốc Sư ra tay...

147. Chương 58: Trò Chơi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 58: Trò chơi

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trốn trong kinh thành, nhiều lần bố trí cạm bẫy đối phó với người của Quốc Sư, đương nhiên Vũ Ly dẫn tới quốc sư hiểu lầm, lúc đó y vốn không biết mình còn có sư huynh, nghĩ lầm người ra tay chính là Hồ Phách.

Hồ Phách bị Vũ Ly đổ tiếng oan, đi vào sơn trang sẽ không xuất thế nữa, nhưng nàng không thêm để ý, vì Vũ Ly chịu tội nàng không một câu oán trách, mặt khác vì đứa con, nàng thật tâm yêu thương đứa bé trong bụng, bởi vậy cũng rất sợ Quốc Sư, không nghĩ cũng không dám đối nghịch với y.

Tổng Dương thở dài, đang muốn hỏi Hồ Phách tại sao rời núi lần này, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, kịp thời không nói ra. Hồ Phách yêu thương đứa bé của mình hơn hết thảy mọi thứ, chỉ bằng lời thỉnh cầu của Vũ Ly, bà sẽ không rời núi.

Ánh mắt của Hồ Phách rất sắc bén, tuy Tổng Dương không hỏi, bà vẫn hiểu được ý của hắn, khẽ lắc đầu với Tổng Dương:

- Rất đơn giản, nó không còn, ta không còn vương bận nữa, cũng không cố thủ ở trong núi nữa.

Người luyện qua song tu không phải không thể sinh con, nhưng trong lúc tu luyện song đồ, quyết không thể sinh con, nếu không sẽ bị phản tác dụng ghê gớm, Hồ Phách bởi vậy cơ thể bị tổn hại nhiều, rất sợ lạnh, ngày mùa hè vẫn phải sưởi ấm bằng than, mà sức khỏe của đứa bé càng kém, ngay cả trí lực đều chịu ảnh hưởng, mấy năm nay Hồ Phách dùng mọi cách, nhưng cũng chỉ bảo vệ được tính mệnh của đứa bé mười tám năm, lúc La Quan đi tìm Hồ Phách, đứa bé vừa qua đời không lâu.

Nói đến đứa bé, Hồ Phách không có chút hào hứng, giọng cũng lạnh nhạt:

- Mấy ngày nữa người hăng đến, có chuyện gì để sau hãy hỏi.

Câu chuyện vì thế đứt đoạn, còn có mấy điểm nghi ngờ lớn không kịp truy hỏi, nhưng giờ là lúc người mẹ đang đau lòng, Tổng Dương không nhẫn tâm truy hỏi tới cùng, muốn an ủi vài câu nhưng lại sợ sẽ càng làm đau lòng, không biết nói thêm điều gì, cung kính thi lễ với Hồ Phách rồi cáo từ đi khỏi.

La Quán đợi ở bên ngoài, thấy hắn đi ra liền mỉm cười nghênh đón:

- Sao rồi? những điều muốn hiểu đều đã rõ rồi chứ?

Tổng Dương cười cười:

- Đã rõ rất nhiều, còn có vài chuyện vài ngày sau sẽ hỏi lại, Hồ Phách tiền bối mệt rồi cần phải nghỉ ngơi một lúc. Trước đó tiền bối nói có chuyện muốn tìm ta, bây giờ nói đi.

La Quan dẫn Tổng Dương đi ra ngoài mấy bước, để tránh tiếng hai người nói chuyện sẽ quấy rầy Hồ Phách, đợi đi cách xa một chút, mới bắt đầu nói:

- Sau nhất phẩm lô Yến quốc, ta muốn nhờ người dẫn ta đi thăm lão già đó.

Về mặt Tổng Dương giãn ra, cười nói:

- Thì ra là chuyện này...ồ, chớ hiểu lầm. Không phải ta nói người đi thăm Trần Phán tiền bối, ý ta nói là đưa người đi Nam Lý, không thu được điều gì sao.

Thời gian sống với Bạch tiên sinh, Tổng Dương vô tình học được chữ “ồ” đó.

La Quan lắc lắc đầu nói:

- Không chỉ nhờ người dẫn đường, sư phụ mất trí nhớ rồi, chẳng nhận ra ai nữa, nhưng ông ấy vẫn cho rằng người là văn bối đó sao?

Sau khi đợi Tống Dương gật đầu, La Quan tiếp tục nói:

- Ta nghĩ như thế này, lão nhân gia, cơm áo không lo, có một niềm vui lớn, nhưng trong lòng ông ấy vẫn hy vọng có một hậu bối quen thuộc làm bạn, ta muốn nhờ người đảm nhiệm chuyện này. Ta có thể nhờ người đến nhà ông ấy không...ta biết nhờ người việc này là quá đáng, nhưng người yên tâm, đại ân này nhất định sẽ báo đáp.

Nói xong, La Quán hít vào một hơi thật dài:

- Bắt đầu trong sáu tháng, người có gì sai khiến chỉ bảo, ta sẽ đáp ứng hết. Ta biết việc người làm không đơn giản, nếu có nhân vật gì không xử lý được, cứ giao cho ta, ngoài ra, ta có dành dụm được chút ít, cung giao hết cho người, tuy không nhiều, nhưng cũng đủ cho người mua một trang viên ở Nam Lý.

- Trần Phần tiền bối có ân với ta, ta chăm sóc ông ấy cũng là điều nên làm, cũng không cần người làm việc gì khác, càng không thể nói đến tiền, nhưng..Ta biết người sợ ông ấy sẽ lại nhận ra người, nhưng ông ấy không nhận ra đâu, bây giờ ai cũng nói không thể.

Tống Dương buồn bực cau mày:

- Lần này không phải người muốn cùng ta về thăm ông ấy sao? Có chuyện gì lúc đó hãy nói, nếu ông ấy nhận ra người, nhớ lại thù hận, người hãy mau chóng chạy đi, nếu như ông ấy đã quên hận thù, thì người hãy chăm sóc ông ấy không tốt sao? Ta nhận ra người rất lo lắng cho ông ấy.

Nói xong, Tống Dương lại nghĩ ra điều gì:

- Hay là... hay là người còn có chuyện gì khó có thể chấm dứt? nói đi, xem thử ta có thể giúp gì không.

Trong tay Tống Dương có hơn ba trăm Sơn Khê Tú, còn có sự tương trợ của phó đẳng và lũ chó săn Tạ môn. Nói giúp đại tông sư giải quyết phiền toái, hẳn quả thật có chút lo lắng.

La Quan mỉm cười:

- Người hiểu lầm rồi, ta không có chuyện gì chưa làm xong cả, lần này cùng với người trở về thăm ông ấy...Nếu quả thật ông ấy nhớ ra ta, ta cũng sẽ không chạy, ta sẽ để ông ấy một chưởng đánh chết ta, giải quyết được tâm nguyện bao năm của lão nhân gia, nhưng nếu ông ấy không nhận ra ta, ta cũng không có cách gì lại chăm sóc ông ấy, ta chỉ còn sống có sáu tháng nữa thôi.

Tống Dương “ồ” một tiếng, đầy vẻ kinh ngạc:

- Bệnh vẫn còn độc? đừng lo lắng, chưa chắc không chữa được, cho dù ta không chữa được nhưng còn có Hồ Phách...

Nhắc tới Hồ Phách, Tống Dương bỗng nghĩ tới điều gì, không nói gì thêm.

Quả nhiên, La Quan cười lắc đầu:

- Vô dụng thôi, bệnh của ta chính là Hồ Phách tiền bối nhìn ra, bệnh không tiện nói ra, tâm tử nhiệt. Trước khi người đến tiền bối đã cẩn thận xem xét, bệnh đã nguy kịch rồi, châm thạch không có hiệu quả. Điều buồn cười là chính mình còn không biết gì cả.

Tống Dương không nói gì, nói câu “đắc tội” nắm lấy cổ tay La Quan xem mạch cho lão, rồi lại lật mí mắt, xem tủy lưỡi...La Quan cũng không kháng cự, để hắn giúp xem bệnh.

Tâm tử nhiệt quả thật là căn bệnh nan y, danh y trên đời tuy nhiều, nhưng người biết đến chứng bệnh này thì lại không có mấy người, lại càng khó cứu, nhưng rõ ràng tình hình của La Quan và tình trạng bệnh tâm tử nhiệt mà Vưu thái y nói qua còn kém xa rất nhiều, sức khỏe của La Quan khỏe như bò, không có chút bệnh tật gì, bệnh nan y? Nửa năm? Với tình trạng của hắn hiện nay, có thể sống tiếp tới ba mươi năm mạnh khỏe.

Tổng Dương cuối cùng cũng đã rõ

La Quan rất lo lắng cho sư phụ, trong lòng lão sợ nhất một điều, chính là mới gặp Trần Phấn sẽ lập tức nhận ra lão, nhớ lại mối hận giết con gái.

“Tiểu cô cô” theo hần xuống núi, không quên hỏi đến cổ nhân, đương nhiên cũng biết được ân oán giữa thầy trò...Trần Phấn sống rất khổ, nhưng ông đã mất đi kí ức, lại có thể coi là một sự giải thoát? La Quan sống cũng khổ sở, muốn đi thăm sư phụ lại không dám đối diện, nhưng nếu như lão chỉ sống được nửa năm nữa?

Gần chết đến nơi, lại còn có gì không dám? Muốn đi khấu đầu trước sư phụ rồi đi.

Bệnh nan y tâm tử nhiệt là “bà cô” nói thẳng với La Quan, dọa cho vui ép gã đi gặp sư phụ, kỳ thực theo tình trạng của Trần Phấn, khả năng sẽ không nhớ tới đại thù là rất thấp, tình hình có khả năng lớn nhất là thầy trò gặp nhau, Trần Phấn cảm thấy La Quan có chút quen quen, cũng sẽ coi gã là văn bối thân thích, đến lúc đó “bà cô” lại nói với La Quan là chẩn bệnh sai, người không bị bệnh gì...đương nhiên đây sẽ là kết cục vui vẻ.

Đương nhiên, chỉ dựa vào sự tu luyện và kiến thức của La Quan, muốn giấu hần chuyện đã mắc bệnh nan y không phải là chuyện dễ dàng, chỉ ít Tổng Dương cũng không giấu được hần, nhưng Hồ Phách là tiền bối, ngay cả bệnh của Trần Phấn đều là do nạng điều trị.

Y thuật của Hồ Phách, độc thuật, La Quan từ nhỏ đã nghe sư phụ nhắc đến nhiều lần, trong lòng La Quan, nạng chính là bán thần tiên, Hồ Phách nói lão chỉ còn sống nửa năm, lão ngay cả đi tìm danh y để kiểm tra cũng lười đi, đương nhiên là tin trăm phần trăm rồi.

Đây là chuyện tốt, có gì phải vạch trần, Tổng Dương chớp chớp mắt, sợ mình sẽ cười một tràng không dám nói nhảm nhiều, liền gật gật đầu:

- Việc người nhờ ta sẽ chấp thuận, xin hãy yên tâm.

La Quan cười ha hả, không cho mình là trưởng bối, giơ tay vỗ vỗ vào bả vai Tổng Dương:

- Hảo huynh đệ, muốn ta làm điều gì cứ chỉ bảo.

Không chỉ bảo gì, bây giờ sai khiến người ta làm cái nọ cái kia, đến lúc đợi La Quan biết mình bị lừa, còn không chắc sẽ toàn thân tìm về. Tổng Dương lắc đầu đi ra, nhưng rất nhanh lại dừng bước, quay đầu hỏi Trần Phấn:

- Yến quốc tuyển chọn phó lồi cao thủ, người biết có bao nhiêu người không?

- Tính ta trong đó, ta chỉ biết sáu người, ngoài ra bốn người nữa là ai không rõ lắm, chủ tướng là ai cũng không biết.

Tổng Dương không biết còn có A Thái, trong lòng suy nghĩ vẫn còn thiếu một người, không biết là cao thủ phương nào, hỏi:

- Trong sáu người này, huynh là người lợi hại nhất à?

Không có gì tự hào, nhưng cũng không giả vờ khiêm tốn, La Quan cười cười:

- Ngoài năm người đó thì cũng không sai, nếu đấu một mình, không ai có thể thắng được ta.

Tổng Dương cười nói:

- Tiền bối, huynh nếu là chủ tướng của Yến quốc, phải mời ta ăn một bữa mới được.

Trần Phấn nghe mơ hồ, Tổng Dương cũng không giải thích gì, lập tức đi tìm Lý Minh Kỳ chào từ biệt.

.....

Lúc đi khỏi Lậu Sương các trời đã tối hẳn, trong Phong Nguyệt phường người đông như mắc cửi, thời tiết đầu tháng tám mát mẻ, là thời gian tốt để du ngoạn vui chơi, Tổng Dương không vội trở về dịch quán, liền đi một chuyến tới Lan Nhược Tự. Bản thân đã về đến Tỉnh Thành, muốn nói với Tô Hàng, ý hần vốn định tìm bà mẹ chào một tiếng, không ngờ bà mẹ vừa nhìn thấy hần, trên khuôn mặt đầy phấn lập tức dâng lên niềm vui không tả, đưa tay túm chặt lấy tay áo hần:

- Công tử cuối cùng đã trở về rồi, Hàng tỷ nhà ta vẫn nhắc nhiều tới cháu, đi theo ta, đi gặp cô ấy.

Chuyện xảy ra liên tiếp gần đây, phản ứng của Tống Dương có chút chút nhạy cảm:

- Tô Hàng đã xảy ra chuyện gì rồi?

Bà mẹ lắc đầu cười:

- Hàng tỷ rất tốt, không có chuyện gì.

Vừa nói, dặn người lấy ra hai chiếc áo choàng, may rất tinh xảo, áo dài mũ lớn, mặc lên người dường như nói tướng mạo, dường như ngay cả nam nữ đều không nhận ra, Tống Dương vừa nhìn thấy kiểu dáng chiếc áo choàng không nhận được cười, hỏi bà mẹ:

- Chiếc áo choàng này giống như của Tô Hàng sao?

Bà mẹ còn rất buồn bực:

- Đúng vậy, người sao biết được?

Trong “Cấp Lợi Ba Đặc” vẫn thấy. Câu nói này của Tống Dương trên đời chỉ có hai người hiểu được, theo bà mẹ lên xe rời khỏi thành.

Lần thứ hai lại đến Minh Nguyệt Sơn Trang, lúc Tống Dương nhận ra Đại tướng Kính Đình, lúc này đã gần đêm khuya, nhưng cả tòa nhà Sơn trang đèn sáng như ban ngày, hơn trăm người thợ thủ công bận rộn suốt ngày đêm, thợ phụ chạy tới chạy lui, thợ chính đập gỗ gõ, một cảnh tượng rất náo nhiệt.

Xe ngựa đi thẳng tới trước tiểu lâu nơi Tô Hàng sống một mình, hai người xuống xe, do bà mẹ dẫn trực tiếp vào tiểu lâu...

Tô Hàng không biết niềm vui gì đến, hôm nay không mặc quần áo phong mà mặc một chiếc váy hoa tuyệt đẹp, cười hắc hắc quên cả trời đất đang xoay vòng trong phòng.

Chiếc váy dài lớn xoay vòng tròn giống như đóa hoa nở rộ.

Tuy người mặc Hán phục nhưng lại không có một chút hứng thú với “cổ nhân”, nàng đã cắt tóc, không còn mái tóc dài tới thắt lưng nữa, thay vào đó là mái tóc so le dài ngắn không bằng nhau, chắc là vừa tắm xong tóc ẹp vào ướt sũng.

Tống Dương nhớ mang máng, kiểu tóc ngắn này là kiểu dáng trước kia của Vương Phỉ, Victoria cũng đã từng cắt, nhưng người ta gọi đó là thiết kế chuyên nghiệp...bây giờ Tô Hàng....Đoán chừng là nàng tự mình dùng dao cắt, nhìn qua hơi giống A Đồng Mộc.

A Đồng Mộc, cười quên trời đất, váy quần gấm vóc, yêu tinh Tô Hàng.

148. Chương 59: Dấu Vết Để Lại

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 59: Dấu vết để lại

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Vừa thấy bà mẹ đưa Tống Dương tiến vào, mắt Tô Hàng sáng rực lên, dừng xoay vòng tròn, nhảy hai bước đến trước người Tống Dương, chỉ vào chính tóc mình hỏi:

- Đẹp không ?

Cúi đầu, đồng thời nắm lên tay Tống Dương vuốt nhẹ mái tóc ngắn của chính mình vẫn cười:

- Cảm giác có được không , đẹp không?

Hỏi xong, cũng không chờ Tống Dương trả lời, Tô Hàng lại lôi kéo hắn đến trước cửa sổ, chỉ hướng ra phía mặt ngoài công trường đang hết sức bận rộn

- Đoán xem, bọn họ ở đó làm gì?

Tống Dương trầm ngâm nhìn ra ngoài một hồi, giọng điệu chần chừ:

- Có phải đang làm khinh khí cầu ?

Thợ mộc đang đóng một cái hộp thật lớn, thợ may giày, may nổi tấm da trâu, còn có nhóm người ở đó kết võng, chà xát sợi dây.

Tô hàng ‘A’ một tiếng, rất niềm vui bất ngờ bộ dáng :

- Lần này sao thông minh vậy ?

Tuy rằng đoán trúng, Tống Dương còn là có chút bất ngờ, lắc đầu cười nói:

- Cho dù có mẫu cũng không bay lên được , không có khả năng .

Tô Hàng hai tay thò vào trong một túi tiền, tung nổi lên cả vai... Tống Dương lúc này mới chú ý tới, trên xiêm y của nàng không ngờ còn ẩn kẻ hở hai túi tiền, xiêm y đẹp lập tức trở nên ngốc nghếch.

Ôm lấy cả vai, bước chân thư thả xoay quanh Tống Dương , giọng điệu dào dạt đắc ý:

- Ta cũng không nghĩ tới nó sẽ bay, việc này người không cần phải xen vào , dù sao tỷ tỷ đều có an bài.

Một câu nói xong, Tô Hàng vừa vặn dạo qua một vòng, trở lại trước mặt hắn, mắt long lanh đánh giá từ trên xuống dưới Tống Dương, càng xem trên mặt ý cười càng dày đặc, đột ngột hỏi:

- Người chuẩn bị tốt ?

Tống Dương không rõ cho nên:

- Chuẩn bị gì ?

Mà Tô Hàng liền như vậy không hề ra hiệu , dùng tới tất cả khí lực toàn thân nhảy dựng lên, khi nhảy đến chỗ cao nhất trên lưng dùng sức đem chính mình toàn bộ thân thể đều duỗi ra ngã xuống. . . Nếu tư thế này quảng trên mặt đất, không thể không đem chính mình biến thành tàn phế.

Tống Dương hoảng sợ, cuối cùng phản ứng không chậm, hai tay đem nàng vững vàng đón lấy, Tô Hàng đã sớm dự đoán được chính là như thế, hoan hô một tiếng hai tay ôm chặt cổ hắn, môi hồng tiếp cận tiến lên, giống như gà con mổ thóc ở trên gương mặt Tống Dương liên tiếp hôn hơn mười cái :

- Bạn Tống Dương thân ái, tỷ tỷ muốn chết người nữa.

Tống Dương bật cười: - Không được học người đó!

Tô Hàng dường như không biết nên cao hứng như thế nào mới tốt, trở lại mặt đất chạy đến trước mặt bà mẹ ôm cổ đối phương, nhảy chân mà cười:

- Vừa thấy tiểu tử này ta liền cao hứng, vui vẻ từ tận trong lòng, không kìm nổi, chịu không nổi chịu không nổi!

Bà mẹ giơ tay vỗ nhẹ phía sau lưng Tô Hàng :

- Hảo hài tử, vui vẻ là được rồi. Người cũng chỉ cần cao hứng, các sự tình khác đều giao cho ta đi làm. . . Toàn bộ sự tình trên thuyền không cần lo lắng, bà mẹ sẽ an bài thỏa đáng.

Tô Hàng hì hì cười, bà mẹ chân chính là tâm phúc của nàng , hoàn toàn không cần kiêng dè cái gì, buông tay sau lại nhảy trở lại trong lòng ngực Tống Dương:

- Tiểu Tống Dương, muốn uống rượu hay không? Đây chính là chính người đưa lên cửa , đêm nay đi không được nữa!

Bên cạnh Tống Dương xinh đẹp nữ tử không ít, hẳn có thể không chạm Tiểu Cửu, có thể chối từ Diệp Phi Phi, có thể cự tuyệt búp bê Tạ Tư Trạc, ngoại trừ Nhâm Tiểu Bộ ở ngoài, hẳn cần rằng có thể đem nữ nhân khác từ trên giường đẩy ra, duy chỉ có Tô Hàng trước mặt.

Là đồng loại duy nhất trên đời, ấn tượng sâu sắc ở trong bản chất thực thân thiết. Hai người đều giống nhau, mỗi lần gặp mặt đều cực kỳ giống một giấc mộng, không thể quay về thời điểm, có thể gặp được một giấc mộng, làm sao không phải cực lạc.

Giữa trưa ngày hôm sau Tống Dương cuối cùng về tới dịch quán, nhìn thấy Hồ đại nhân và các vị kỳ sĩ khác tự nhiên không thể thiếu một phen khách sáo, hàn huyên, tất cả đều là không có ý tứ gì vô nghĩa, nhưng chính là lúc này, một tin tức trọng yếu được các kỳ sĩ đợi lâu theo yển cung truyền đến: dân tộc Hồi Hột, Thổ Phiên, Khuyển Nhung tam quốc đều đáp ứng với tiền đặt cược của Cảnh Thái, bởi vậy ngày nhất phẩm lộc cũng chân chính có thể xác định:trước Trùng Dương, mừng chín tháng tám.

Tống Dương một chuyến đi tới đi lui diễn ra trong ba tháng, hiện tại tính thời gian, còn cách nhất phẩm lộc chưa đầy một tháng

Sứ giả Nam Lý, có người đối với việc ba cường quốc đều đáp ứng tiền đặt cược cảm thấy không ngờ, Cảnh Thái một người điên còn chưa tính, lại thêm mấy vị Hoàng đế khác không ngờ bởi theo điên cùng y, không khỏi làm cho người ta có chút ngạc nhiên.

Đối với chuyện này, Tả thừa tướng Hồ đại nhân nhìn xem thông suốt thật sự, cấp cho thuộc hạ lời giải thích nói:

- Bài bạc, đánh cuộc giang sơn, đánh cuộc đứa con. . . Xét đến cùng bọn họ đánh cuộc được là cái gì? Là mặt mũi! Nhất phẩm lộc đánh đến sống đến chết, chính là vì thể diện quốc gia, thể diện của Hoàng đế.

- Số tiền đặt cược nặng như vậy, nghe một chút đều làm cho lỗ tai người ta cái phát đau, nhưng chư vị suy nghĩ một chút, tiền đặt cược như vậy có khả năng thực hiện sao? Thổ Phiên nếu bị thua, Hoàng tử, tiền bạc đều đâu có, nhưng nó như thế nào khả năng đem hai tòa hùng quan Thiên Quan, Đoạn Giác Nhai chấp tay dâng cho người ta.

- Kết quả không cần suy nghĩ, đánh thua Hoàng đế nhất định sẽ quyết nợ, tuyệt đối sẽ quyết nợ. Có khi lấy cớ, tỷ như người thắng trước tiên hạ độc, đánh lên đánh lên từ từ, đến lúc đó Hoàng gia ra bằng cáo thị công báo cả nước, nghiêm khắc khiển trách người thắng đề tiện gian dối. . . Nói trắng ra chính là làm ngu dân ..., chẳng những không thể mất mặt trước bá tính, còn có thể kích khởi trong nước cùng hòa chung mối thù, dù sao mặt sẽ không mất, tiền cũng không có thể bồi.

- Đánh cuộc thắng đều cực vui mừng; đánh cuộc, nếu thua, chiếu theo đó mượn cớ. Nếu đúng là không dám đánh cuộc, không dám đánh, kia liền cũng không nói lời từ chối, không đánh cuộc, nhất định sẽ mất mặt, khiến dân chúng thất vọng, làm cho quần thần dân chúng coi thường. Cho nên ba vị Hoàng đế đều đã đáp ứng, chư vị liền thức tỉnh tinh thần, chờ tới ngày mồng tám tháng chín, xem trận đánh đẹp nhất phẩm lộc thượng!"

Hồ đại nhân cười tủm tỉm, chính mình không cần đánh lời, trước tiên lên đài hiến nghệ càng thêm âm áp', trong lòng lão hoàn toàn không gánh nặng.

Sau đó trong bản tám ngày, Tống Dương ngạc nhiên phát hiện, chính mình không ngờ không có chuyện tình để làm

Hồ Phách còn tại tu dưỡng, Tống Dương hỏi qua vài lần, nàng cũng chưa có tinh thần gặp người; giữa dịch quán Chu Nho, người mù một bên cãi nhau một bên thăm dò hiện trường, đối chiếu trừ tính lại, Nam Vinh một bước cũng không rời đám tùy tùng, Phó đẳng, đám chó săn Tạ Môn cũng đều bận rộn, không ai phản ứng Tống Dương.

Tống Dương trở thành người rảnh rỗi, nhưng bất ngờ, chính thời điểm chán muốn chết, tiếng gõ cửa vang lên, hòa thượng xinh đẹp Thi Tiêu Hiểu rốt cục tìm đến hắn.

Tống Dương tinh thần rung động, nhường chỗ ngồi cho hòa thượng, lập tức cười nói:

- Hiện tại có thể nói ? Vừa mới từ từ Thập Định trên đường trở về Tỉnh thành, Thi Tiêu Hiểu tự dừng hỏi đệ tử bên người QQuốc sư , lập tức lại không hiểu ra sao cả mà tính tình bộc phát sau đó cũng thủy chung không có lời giải thích.

Thời điểm phá hủy Phá sơn doanh hai người từng đồng sinh cộng tử, cũng không dùng lời lẽ khách sáo, Thi Tiêu Hiểu ngồi xuống, mở miệng có chút đột ngột:

- Người cảm thấy, ta giống chi sĩ ái quốc sao ?

Tổng Dương gãi gáy:

- Cũng giống, người chắc chắn yêu nước hơn ta..

- Ân, chính là chỉ Hầu Tử của Hồng thành, cũng sẽ so với người càng để ý Nam Lý.

Thi Tiêu Hiểu mỉm cười tiếp tục nói:

- Ở bên trong phật đồ , ta khá nổi tiếng, thời điểm khi ta hơn mười tuổi từng du lịch bốn phương, trú đàn giảng kinh. Nam Lý chọn lựa kỳ sĩ phó lời nhất phẩm, đặc biệt vì ‘Vô Diễm đại sư’ để lại nhất ghế, đương nhiên không phải bởi vì lão sẽ viết thư giả lập tức, mà là nhìn trúng hần tinh tu Phật gia, thông suốt được thiện lý (hoặc: để ý).

- Kinh giảng được tốt, không nhất định có thể tu cho ra thực vị, ta từ đầu tới cuối phá không được màu rõ ràng vẫn là hoàn tục đi, tránh Phật tổ không được tự nhiên ta cũng đỡ phải quay tay. Nhưng “sắc” trong lòng ta cùng và Nam Lý không có nửa điểm quan hệ, không nghĩ lại làm hòa thượng, cũng không đáng trợn lăn vào sự việc nhất phẩm lời này. Thời điểm triều đình Nam Lý phái người đến mời ta , ta vốn là cự tuyệt. .

Kỳ thật một đội kỳ sĩ này, từ Tiêu Kỳ đến Nhị ngọc, người mù Chu Nho Hắc Khẩu Dao. . . Tuy rằng đều là nhân sĩ Nam Lý, có thể có ai là vì lộ rõ oai danh của quốc gia, thay ngô hoàng làm vẻ vang’ mới đến phó lời ? Đại bộ phận mọi người là vì tránh một phần ban cho, tìm lấy con đường công danh thôi.

Tổng Dương gật gật đầu, hỏi:

- Sau lại như thế nào thay đổi chủ ý ? Người vì sao lại làm phó lời nhất phẩm ?

- Nguyên nhân sư phụ sai ta gia nhập kỳ sĩ Nam Lý, người muốn chăm sóc người, phiên toái nhỏ ta ra tay giúp người hủy diệt, lời của Đại Lâu Tử, ta sẽ báo với sư phụ, cứu người chạy trốn.

Thi Tiêu Hiểu dường như sớm chỉ biết Tổng Dương là cái tai họa.

Tổng Dương có chút kinh ngạc:

- Sư phụ người là ai?

- Thủ tọa vườn bồ đề Đại lôi âm đài, đệ tử thứ ban của Quốc sư, pháp danh Thiên Chuyết.

Thi Tiêu Hiểu thanh âm thông thả:

- Ngày thường Lý Quốc sư đối với ông ấy không lấy pháp danh, đứng hàng thứ tương xứng, gọi ông ấy là ‘A Thái’ .

A Thái không phải nằm vùng.

Ông ta không phải người của Vưu Thái Y cũng chưa bao giờ giúp Vưu Thái Y đối phó qua sư phụ. Chỉ có điều ở trước khi ông ta bá sư, Vưu Ly từng có đại ân đối với hần .

Từng có một chuyện nhỏ. . . trong đêm Vưu Ly bắt đầu chạy trốn đi nơi khác , chỉ lo đào được Tổng Dương trong quan tài mang đi, quên chôn lại hố cho nguyên dạng, là A Thái thay hần lấp hố. Tại thời điểm đó A Thái căn bản cũng không biết Vưu Ly chính sư bá của mình, càng không hiểu được hần muốn đối phó Quốc sư .

Chớ nói A Thái, ngay cả Quốc sư cũng không biết, đại danh đỉnh đỉnh tính tình thối Vưu Thái Y trong Tỉnh Thành và chính mình đã cùng bá lạy một vị sư phụ.

Tiếp qua mười lăm năm, đợi đến sau khi vụ án của Yến Tử Bình lui lại, A Thái không ngờ phát hiện Vưu Thái Y ẩn thân trần nhỏ, mà giờ phút này Quốc sư đã biết được thân phận của Vưu Ly, sớm đem lão liệt vào danh sách kẻ phải giết đầu tiên trong thiên hạ. A Thái không bảo vệ được Vưu Ly, nhưng ông ta đáp ứng yêu cầu cuối cùng của ân nhân, bảo vệ Tổng Dương.

Tổng Dương có thể có cơ hội sống sót, sự sống của hắn có thể không bị Quốc sư điều tra, đều là bởi vì A Thái.

Mà A Thái cũng không phải giúp Tổng Dương che giấu một lần về sau sẽ thấy mặc kệ, có liên quan hành động của Tổng Dương, ông ấy đại khái đều có hiểu biết.

Nói qua sơ qua chuyện tình sâu xa trước kia, Thi Tiêu Hiểu đem đề tài kéo lại:

- Sự phụ không nghĩ tới việc đối phó Quốc sư, nhưng cũng sẽ không xóa đi tấm lòng báo ân, chủ yếu hoàn thành tâm nguyện lớn nhất của ân nhân trước khi chết, ông ấy phải che chở người, cho nên ta cũng thành Nam Lý kỳ sĩ.

Tổng Dương thanh âm có chút tối nghĩa:

- A Thái tiền bối. . . Đã tiền rồi sao..

Hòa thượng là 'Viên tịch', lão đạo mới có thể 'Tiên đi', nhưng Tổng Dương chưa phân biệt được như vậy rõ ràng

Thi Tiêu Hiểu so với nữ tử dung mạo còn muốn đẹp hơn một chút, giữa nét tươi cười mang theo buồn bã làm cho người ta đau lòng:

- Gần đây vừa mất đi liên lạc. Còn có người ở trên gặp được Yến Tử Bình hắn theo sát Quốc sư bên cạnh.

Hai người trẻ tuổi đều có phần tâm tư tinh tế, đều có thể nghĩ đến 'Phá giải lạo dịch' sẽ làm A Thái bí mật khổ tâm giấu diếm bạo lộ

Tổng Dương trầm mặc một trận, mới mở miệng nói:

- Thật sự xin lỗi, lúc này còn muốn hỏi người. . . Có một việc, không biết A Thái tiền bối có hay không đề cập qua với người Quốc sư là như thế nào phát hiện thân phận chân chính của Vưu Ly

Giữa đại lôi âm đài có một tòa kinh các, chỉ có Quốc sư có thể đi vào. Sự phụ nghe Quốc sư nói qua một lần, mỗi một tờ giấy, mỗi một sách thư trong sự môn hắn đều bị đưa đến nơi này... Mười năm trước, có một hôm đang ở giữa kinh các tìm đọc điển tịch Quốc sư đột ngột nổi trận lôi đình, triệu tập tất cả thân tín đệ tử, truyền xuống một đạo pháp chỉ: truy tra một người tên là Vưu Ly.

Tổng Dương chậm rãi thở ra một hơi, sự tình không khó đoán. Một người chỉ cần đã từng tồn tại liền nhất định sẽ lưu lại dấu vết, có lẽ là một phần học tập đọc thuật khi tâm đắc bút ký, có lẽ là một quyển sách chính mình nghiên cứu phương thuốc, cũng có thể là vì biểu đạt thiếu niên ôm ấp tình cảm viết quá mấy áng thơ chưa xốt ... Quốc sư trong lúc vô ý lật xem đến đó, tự nhiên cũng sẽ biết, chính mình còn có quá một sư huynh tên là Vưu Ly.

Không biết Vưu Thái Y chịu chết trước trận đại hỏa hoạn, phải chăng cũng tránh làm cho Tổng Dương lại giẫm lên vết xe đổ.

- Mặt khác, còn có một việc phải nói rõ cùng với người Thi Tiêu Hiểu thanh âm không ngừng:

- Ta là đệ tử A Thái, nhưng cũng không phải là hòa thượng đại lôi âm đài. Cho nên... Về sau người lại đối phó Quốc sư, không ngại gọi ta một tiếng.

149. Chương 60: Náo Nhiệt

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 60: Náo nhiệt

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Thi Tiêu Hiền trời cho ngộ tính tốt , thiên phú cao, không ngờ được A Thái trong khi đi du lịch Nam Lý thu nhận làm đệ tử nhưng không đưa vào môn tường

Đại lôi âm đài không phải Phật gia Niết bàn, chỉ có điều Quốc sư dùng công cụ để chiếm lấy thiên hạ, A Thái hàng năm đi theo Quốc sư, làm sao nhìn không thấu nội tình. Cho nên không đem hấn mang về Tình thành, an bài tốt hết thấy sai khiến cho hấn ở lại Nam Lý tu hành. ,

Cũng là bởi vì vì không muốn đệ tử xinh đẹp bị Đại Lôi Âm Đài ô nhiễm , A Thái căn bản là không đem sự tình ở Nam Lý thu nhận đồ đệ lộ ra ngoài.

Thầy trò hai người gặp mặt không nhiều lắm nhưng tình cảm rất sâu đậm, Đối với đồ đệ đặc ý này A Thái bỏ ra rất nhiều tâm huyết, Thi Tiêu Hiền có thể thiếu niên nổi danh, thành tựu rất cao, toàn bộ dựa vào ân sư tài bồi. A Thái vì bảo vệ truyền nhân của ân công mà chết, đây là chính ông lựa chọn, không oán không hối hận, Thi Tiêu Hiền sẽ không so đo, nhưng ông chết ở trong tay ai, Thi Tiêu Hiền rất xem trọng...

Thi Tiêu Hiền cũng không nói lời vô nghĩa, đứng dậy rời khỏi. Chân trước hấn vừa mới đi, Nhị ngốc lại chạy tới thò đầu ra nhìn:

- Tổng đại nhân, vừa rồi ta đi bộ ở cửa , gặp được muội tử tên là Diệp Phi Phi , nàng muốn ta truyền nói cho người biết : càng nhanh càng tốt!

Tổng Dương khí mỉm cười:

- Chuyện gì càng nhanh càng tốt ?

Nhị ngốc ngẩn người, cũng cười ha hả :

- Đi tìm tỷ tỷ nàng

Tổng Dương tinh thần rung lên, vỗ vỗ bả vai Nhị ngốc, lúc này đi thẳng đến Lậu Sương các, Lý Minh Kỳ, Cổ Chiêu Quân và Bạch tiên sinh ba người đều ở đây , sau khi Tổng Dương ngồi xuống liền đi thẳng vào vấn đề:

- Sao ?

Lý Minh Kỳ vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng ánh mắt chớp động, nồng đậm mà hưng phấn:

- Buổi sáng hôm nay Đàm Quy Đức truyền tin lại đây, lão muốn động thủ.

Tổng Dương ngạc nhiên:

- Nhanh như vậy ?

- Không phải chính thức khởi binh tạo phản, chỉ có điều trước tiên lập tức đánh lên, đẩy binh thẳng tiến kinh thành, có thể giết được hôn quân là tốt nhất, giết không được y cũng sẽ hung hăng giáng cho y một cái tát.

Lão Cổ tiếp lời cười nói:

- Lão Soái đã xúi giục một cấm quân kinh thành làm phản.

Lão cáo già này, sau khi dám nhờ thân tín tiếp ứng cũng không rời khỏi Tình thành. Cây đại thụ rễ ăn sâu khô mà không chết , đạo lý này quả nhiên không sai, Trần Quốc công chết lâu như vậy, còn nói hấn chết trung ít nhất cũng sẽ dọn sạch được Tình thành, không nghĩ tới mới ‘Sống’ trở về, có thể điều động cấm quân.

Bạch tiên sinh cười ha hả quay sang Tổng Dương cúi đầu khom lưng:

- Bái kiến cô gia, xin được thỉnh an cô gia.

Sau khi cấp bậc lễ nghĩa chu toàn lão mới quay lại chính đề:

- Vốn ta nghĩ đến lần này đã được hấn phải bố trí trước ba năm 5 năm, mới có cơ hội phát động, vừa rồi chợt nghe Lý đại gia nói hấn phải lập tức động thủ, cũng hoảng sợ. Nhưng vừa nghĩ lại, kỳ thật cũng là chuyện bình thường.

Bạch tiên sinh dài dòng trước sau như một, thanh âm không nhanh không chậm:

- Cô gia ngài ngẫm lại xem, Đàm Quy Đức bao tuổi rồi? Có thể sống thêm mấy năm? Còn có lão Đàm gia hấn, tất cả con cháu có chút cốt khí đều bị diệt trừ, còn lại ngoại trừ giao cho kẻ bất lực không đứng dậy nổi, chính là kẻ nghịch tử bán phụ cầu vinh, được cho là tuyệt hậu. Người sau khi nhắm mắt được chôn trong nắm đất vàng, sau khi qua đời lại không có đứa con, thời gian cũng không chờ đợi, không còn có nhiều năm để tìm kiếm, nói không chừng chưa bố trí hết thì đã chết, nếu đổi lại ta là y, ta cũng có thể đánh từng chút từng chút một, cùng lắm thì vừa đánh vừa sắp xếp..

Tống Dương cười gật đầu:

- Y nói khi nào thì động thủ không?

Bạch tiên sinh đáp:

- Vừa mới Cổ lão gia không phải nói sao, Đàm Về Đức lần này tính toán: cho dù không giết được hôn quân, ít nhất cũng muốn đánh vào mặt Cảnh Thái. Cô gia ngài ngẫm lại, khi nào thì khởi binh sẽ khiến người ta nhớ đến cái tát vang dội này nhất?

Tống Dương ngay lập tức phản ứng lại:

- Mừng tám tháng chín khi diễn ra nhất phẩm lôi?

- Cô gia đại tài. . .

Bạch tiên sinh lập tức dua nịnh hót. Tuy nhiên thời gian Đàm Quy Đức khởi binh là buổi tối, một là bởi vì đêm tối càng dễ dàng tạo thành hỗn loạn, quan trọng hơn là đội binh mã kia của hấn theo cách thức bố trí, ban ngày khó làm ra được hành động quá lớn.

Tống Dương cười ha hả, đương nhiên không phải bởi vì giả vờ giả vịt nịnh bợ, miệng đối đề tài, hỏi sang ba tên kẻ trộm:

- Đồng lửa kia của chúng ta đâu? Trong hai mươi ngày có thể chuẩn bị tốt hay không?

Lúc này đã gần đến Trung thu, khoảng cách đến mừng tám tháng chín nhất phẩm lôi, chỉ kém hơn hai mươi ngày

Cổ Chiêu Quân cười một tiếng ha ha:

Người cũng là nghĩ được như vậy?

Hai người bọn không hẹn mà trên mặt cùng lộ ý cười, hiển nhiên mọi người nghĩ đến 1 điểm

Tống Dương cười gật đầu:

- Có người đánh lôi, có người tạo phản, nếu có thể lại có người phóng hỏa, như vậy thiệt lắm náo nhiệt a.

Lý Minh Ky cũng không nghiêm mặt, cười trầm ngâm nói:

- Hiện tại mọi việc chuẩn bị nhìn như đều thuận lợi chỉ cần không có quá nhiều bất ngờ, ngày mừng tám tháng chín sẽ rất náo nhiệt. Ngoài ra, người tới phía trước ba người chúng ta còn thương lượng một sự việc.

Lý Minh Ky kiềm chế vẻ tươi cười, thanh âm cũng không kim lòng nổi mà dè dặt chút:

- Ta nghe nói, trong đại lôi âm đài có một đám tăng bình tĩnh như đóng quân... Người không phải giúp chúng ta suy nghĩ, dùng cách nào mới thích hợp sao?

Tống Dương vừa mừng vừa sợ, nếu có thể dựa vào một támm pháp chỉ, sai khiến tăng bình đại lôi âm đài đến lúc đó loạn mừng chín tháng tám liên viên mãn.

Cổ Chiêu Quân đứng lúc ấy tạt cho hấn chút nước lạnh:

- Việc này chỉ đơn thuần là ý tưởng, muốn hoàn thành không dễ. Đại lôi âm đài so với Tu Di Thiền viện khó lừa gạt hơn nhiều; xuất binh tạo phản so với mang theo một đám tù phạm càng nghiêm trọng hơn; hướng chỉ giữa lôi âm đài , còn có thể có tâm phúc của Quốc sư trấn thủ; mặt khác còn có một chút phiền toái dị thường , người đánh xe thủ hạ của Quốc sư,, những kẻ tâm phúc có chức trách, quyền lực ngồi bên chúng ta hoàn toàn không biết, muốn viết ra một phần pháp chỉ có thể lừa dối quá khó khăn .

Sự việc bị họ Cố phân tích một chút , gần như sẽ không có chút hy vọng khả thi, Tổng Dương cũng không quá thất vọng, cúi đầu suy nghĩ một lát, nhìn phía Cố Chiêu Quân:

- Điều cuối cùng.... Ta nhận biết một người, hẳn khá hiểu biết về đại lôi âm đài , có lẽ có thể giúp chúng ta. Người hẳn nói đây chính là Thi Tiêu Hiểu.

- Ồ

Cố Chiêu Quân có hứng thú:

- Nói như vậy, việc này mới có thể thương lượng, ngày nào đó hẹn bằng hữu của người, mọi người tâm sự một chút, ít nhất. . . đối với đại lôi âm đài không có chỗ bị phá hỏng. Lão thậm chí cũng chưa hỏi một câu ‘Người này có đáng tin’, Tổng Dương nếu nhắc tới người này, cũng liền đủ thấy tin cậy .

Mà đối với lời Tổng Dương nói Biết người hiểu biết lôi âm đài ‘, trong lòng phản ứng lớn nhất chính là Bạch tiên sinh , khi lão làm thường đình vệ liên phụ trách điều tra qua Quốc sư, gần như không có gì thu hoạch, bởi vậy cũng rõ ràng thủ hạ Quốc sư chính là tổ chức, kín không kẽ hở,mang một hương vị cẩn thận’ , Tổng Dương có thể tìm được người hiểu rõ sự tình , khiến hẳn cảm thấy không ngờ, tiếp lời cười nói:

- Cô gia mảnh khoé thông thiên, người quen quả thật không ít...

Đang nói đến đó , trong phòng bỗng nhiên vang lên một tiếng chuông trong trẻo, người bên ngoài không biết là cái gì, duy có Lý Minh Ki vẻ mặt đột biến, trầm giọng nói:

- Cảnh báo, có biến cố.

Vừa dứt lời, Diệp Phi Phi liền lác mình vào nhà:

- Mười mấy người âm thầm vây quanh lầu tử, lai lịch không rõ, tuy nhiên xem hành tung điệu bộ, có vẻ là hình bộ.

Hình bộ không đáng bận tâm nhưng ‘Có tật giật mình’ nên ai cũng không dám phớt lờ, Lý Minh Ki vẻ mặt ngưng trọng, trong kinh có liên quan đến quan viên Hình Bộ nàng sớm đều chuẩn bị tốt, thật muốn có cái gì hành động nhất định sẽ trước tiên nghe được tin tức, đối phương tới đột ngột liền chỉ có hai khả năng, một là quan tỉnh ngoài truy bắt tội phạm ; nếu là tình huống khác , sẽ nghiêm trọng hơn nhiều ...

Mà giờ phút này tiếng chuông lại nổi lên , đối phương đã lặng yên xâm nhập Lậu Sương các, Diệp Phi Phi hỏi quần gia:

- Cần bắt hay không ?

Lý Minh Kỳ lắc đầu:

- Dù sao cũng phải gặp mặt, biết rõ ràng bọn họ tấn công ai mà tới. .

Nói xong, đôi mắt sáng chuyển tới ba nam nhân trong phòng quyền rũ cười:

- Nếu thật đánh tới, các người ba nam nhân phải nhớ rõ che chở nữ tử như ta.

Đối phương nếu thật sự là có chuẩn bị mà tới, truy bắt phản tặc, hiện tại bọn họ cũng đã đi không được , ba người đều khá thông dong, Cố Chiêu Quân trước hết cười, tự mình chấp tay đặt ở trong tay áo :

- Tay của ta không lấy ra ngoài được, không có cách nào đánh nhau.

Bạch tiên sinh nhún vai , lão vốn sẽ không có cổ, đoạn bả vai lên đồng thời cảm gần như sắp chạm tới ngực :

- Trước đó không lâu ta vừa mới bị thương, hiện tại thở cũng phải cố hết sức.

Tổng Dương cười:

- Ta không sao, ta tranh thủ chạy trước , về sau sẽ báo thù cho các người

Lúc này tiếng bước chân vang lên, ngay cả cửa cũng không gõ mà trực tiếp đá thẳng vào cửa, một lão tuổi trung niên cường tráng sau khi vào nhà dương tay rút ra sáng ra lệnh bài hình bộ ở thắt lưng sáng loáng trầm giọng quát:

Quan sai nha làm việc công, chỉ bắt một người, những người khác không được vọng động!

Nói xong, chuyển mắt tới Cổ Chiêu Quân:

- Gian đồ, nhận án tử .

Lý Minh Kỳ và Bạch mập mập liếc mắt nhìn nhau, hai người đều dường như khá cao hứng , đều ngồi nguyên tại chỗ , cười ha hả mà xem Cổ Chiêu Quân từ chối như thế nào.

Cổ Chiêu Quân đánh giá lão sai dịch, lắc đầu nói:

- Người bắt ta, cũng phải nói rõ vì sao, nếu không cho dù ta muốn đi theo người, bằng hữu của ta cũng không đáp ứng.

Lão sai dịch quay đầu lại trừng hướng tới vài người khác trong phòng , Lý Minh Kỳ cười khúc khích:

- Ta cũng muốn biết gã phạm vào cái án tử gì , xin nhờ quan gia thành toàn.

Lão sai nha sờ tay vào ngực, khi bàn tay xòe ra một chiếc nhẫn nằm trong lòng bàn tay, bắt mắt nhất là ở giữa đồ hồng lên, hai viên bảo thạch tối sẫm, hoà lẫn sáng rọi tươi sáng:

- Cái vật này là ở tay người rơi ra sao..

Tổng Dương có ấn tượng đây là một trong những di vật của Vụ Thái Y

Cổ Chiêu Quân vẻ mặt không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt lập tức ảm đạm, không phải sợ hãi hoặc là kinh hoàng, mà là thất vọng. . .Thất vọng đối với chính mình. Nhà thất bại, con đường của lão cũng hẹp hơn, nếu trước kia lão ra tay lấy báu vật lai lịch bất chính này , tuyệt sẽ không bị quan gia truy đuổi theo dấu vết đến cùng.

Lão sai nha trở mình thu nhẫn về , mắt sáng ngời chăm chú nhìn ánh mắt Cổ Chiêu Quân:

- Đây là tang vật, người từ đâu có được ?

Cổ Chiêu Quân môi vừa động, không ngờ đối phương lại giơ tay lên , ngắt lời của gã , lão sai nha lời nói còn chưa nói hoàn toàn, có chút không hiểu ra sao cả:

- Nhớ kỹ cho ta, người chỉ có một lần cơ hội , đem tang vật ra cẩn thận nói rõ ràng. . . Nếu nói đúng, ta sẽ không bắt người quy án. Giải Cửu gia nói chuyện giữ lời.

Nói xong, dường như còn ngại không đủ, lại dơ ngón tay ra trước mặt Cổ Chiêu Quân, tăng thêm giọng điệu:

- Chỉ có một lần cơ hội.

Lão sai nha nói xong, Bạch tiên sinh ở bên ngăn người:

- Người chính là Giải Cửu ?

Giải Cửu gia ghé mắt, liếc mắt nhìn Bạch Bàn Tử như một con cóc:

- Người có biết ta? Như vậy rất tốt, khuyên nhủ bằng hữu của người, nhất định phải nói thật.

Giải Cửu gia ở bên trong bộ hình Yến Quốc rất có chút tiếng tăm, phá được vô số đại án , từ mười mấy năm trước tại kim điện được đặc biệt khen ngợi mở mày mở mặt, ngự ban thân bộ kim bài, nhưng người này không có lòng dạ ở quan trường, chỉ thích phá án, làm sao tra ra huyết án, đại án, hần thì vui vẻ từ trong lòng.

Bạch tiên sinh ha hả cười:

- Nhưng ta khuyên không được lão . Cổ lão gia nếu chịu nghe lời ta nói, ta trước tiên bảo lão cho ta một trăm ngàn lượng bạc hoa.

Cổ Chiêu Quân cũng cười , nhìn về phía Giải Cửu ánh mắt đặc biệt hiền lành, nhưng thanh âm lại lạnh lùng như bị ngâm trong nước hoàng tuyền quá chín mươi chín năm:

- Người đem cái ngón tay của mình dùng để chỉ chính cái đầu mình, ta ban thưởng người một chết tử tế, và lại sẽ không động đến người nhà của người.

Họ Cổ có phong thái bản thân, cho dù gia thất bại, cũng không ai đều có thể chỉ vào mặt hắn mà nói chuyện. biglove

150. Chương 61: Người Quen

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 61: Người quen

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Không hề bất ngờ, Giải Cửu trở mặt, hai tay lật ra chiếc khóa bạc sáng quắc, nhưng trong khoảnh khắc đang chuẩn bị bắt người, một áp lực đột nhiên ập vào từ ngoài cửa, mắt thường không thể thấy, trong tai chỉ có một khoảng yên tĩnh, nhưng cái áp lực này, dường như trước mặt đang có một làn sóng kinh hãi ngút trời đột ngột nổi lên, khi khó khăn lắm mới bỏ nhào được tới trước mặt, lại ngưng trệ trong chốc lát, sóng to như núi, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, trong khoảnh khắc chôn vùi mọi thứ.

Chỉ có những người tập võ mới có thể lĩnh hội được sự uy áp dày đặc này, uy phong của Đại tông sư. Không biết bao giờ, La Quan đã đến cửa.

La Quan chấp hai tay sau lưng, chưa chấp cung, nhưng đã tràn đầy khí thế.

Giải Cửu không manh động nữa, dừng việc bắt người lại, quay đầu liếc nhìn La Quan, nhú mày:

- Là người?

La Quan rất khách khí, gật đầu:

- Cửu gia, lâu rồi không gặp.

La Quan là cao thủ Yến đế mời tới, chuyên làm việc cho hoàng gia, mấy năm trước từng vâng mệnh Cảnh Thái, trợ giúp Bộ Hình đi điều tra một vụ trọng án, lần đó là hợp tác với Giải Cửu, thực tế đã trải qua không ít nguy hiểm, cuối cùng công đức viên mãn, bởi vậy, giữa hai người cũng coi như có chút giao tình.

Giải Cửu lạnh lùng nói:

- Người muốn cản ta?

La Quan lắc đầu:

- Ta và vị Cổ tiên sinh này không hề quen biết, sẽ không ra tay vì hắn.

Giải Cửu hơi chậm rãi, những không đợi hắn mở miệng, La Quan lại tiếp tục nói:

- Nhưng...người vẫn không thể ra tay ở đây, đánh nhau sẽ rất loạn, sẽ ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của một vị tiền bối.

Giải Cửu lạnh lùng, không hề để ý tới La Quan, quay sang nhìn Cổ Chiêu Quân:

- Biết điều, đi theo ta, sẽ bớt được ít nhiều khổ đau.

Cố Chiêu Quân lắc đầu:

- Ta không đi. Không chỉ ta sẽ không đi mà người và những kẻ người mang đến cũng đừng mong sẽ đi được.

Trong phòng của chủ nhà đang giương cung bạt kiếm, có thể ác đấu bất cứ lúc nào, nhưng mấy vị khách ở Lậu Sương Các lại hoàn toàn không biết, mỗi căn phòng tinh xảo tỏa hương kiều diễm, trong đó có mấy phòng nhỏ, trong năm phòng Thân tam, thân ngũ, diễn tứ., khách đang đắm chìm vào trong hương hoa mềm mại, những âm thanh thúc giục, mờ hôi túa như mưa, nhưng ánh mắt của bọn họ không biết từ khi nào đều mở ra, ánh mắt trong suốt và lạnh lùng, chỉ đợi một tiếng hiệu lệnh sẽ lập tức quay người mà đứng lên, tập hợp gia chủ giết hết cường địch.

Ở trong Tỉnh Thành, Cố Chiêu Quân sẽ không đi lại một mình, cho dù đến Lậu Sương Các của Lý Minh Ky.

Cố Chiêu Quân và Giải Cửu cứng lại, nụ cười của người phía trước càng ngày càng mạnh, thần sắc của người phía sau lại càng ngày càng lạnh lùng, hiển nhiên ai cũng hết kiên nhẫn rồi, lúc này Tống Dương đứng dậy, đi tới giữa hai người, đối mặt với Giải Cửu:

- Ông chủ là ta, muốn bắt người tìm ta trước.

Nói xong, nghiêng đầu cười với lão Cố nói:

- Giá của ta, ta tới đánh.

Những người trong phòng, ngoài Tạ môn chó săn ra còn thêm lão Cố, toàn bộ đều là người cùng hội cùng thuyền, một khi đánh, tự nhiên sẽ cùng ra tay, nhưng giống như Tống Dương, trực tiếp giúp Cố Chiêu Quân đỡ trận đầu, vẫn là có chút đường đột. Trước đây lão Cố từng nói mình không biết xấu hổ, kỳ thực hẳn chú ý nhất đến thể diện, rất giữ thể diện. Quả nhiên, Cố Chiêu Quân khinh thường nói:

- Sợ ta chịu thiệt sao? Tâm linh rồi, tránh ra đi.

Tống Dương lại thở dài, trả lời rất cổ quái:

- Việc này cho dù trách thế nào, cũng phải trách bản thân ta, không can hệ gì tới người. Tính khí của người cũng là ta có lỗi, đâu có thể để người đánh nhau được.

“Việc này” chính là chỉ “chuyện đổi châu báu giờ bị quan sai phát giác, rồi đuổi tới đây bắt người”, vẫn là vì Cố Chiêu Quân nể mặt, lúc trước đảm nhiệm nhiều việc, nói chỉ có mình quản lý mới không để xảy ra vấn đề gì, bởi vậy đã tặng tiền thuê, bây giờ lại bị Giải Cửu đuổi tới tận nhà, lão Cố lần này mất mặt quá rồi.

Vả lại trong lời nói của Giải Cửu cũng để lại một nút thắt, chỉ cần giải thích hợp lý, thì sẽ không bắt người nữa, đây đâu có thể là lời nói ra từ miệng của một sai dịch được.

Với tâm tư của lão Cố, làm sao có thể không phát hiện ra những việc kỳ quái, nhưng y cảm thấy mất mặt, xấu hổ quá thành giận, không quan tâm nữa liền muốn giết người.

Lý Minh Ky, Bạch tiên sinh đều nhìn hiểu, lúc này càng khuyên lão Cố càng cảm thấy mất mặt, chắc chắn là đổ thêm dầu vào lửa, hai người rõ ràng cũng không lời thôi dài dòng nữa, cùng lắm là giết sạch đám Giải Cửu, sau đó nghĩ cách giải quyết.

Tống Dương cũng không muốn khuyên, hẳn suy nghĩ rất đơn giản, mình mới là người khởi xướng, Cố Chiêu Quân mất mặt cũng là vì mình mà thôi, hoặc là có lẽ mọi người cứ coi như không xem là bằng hữu, nhưng một thời gian tiếp xúc, ít nhất cũng coi như là vui vẻ ăn ý, không có chuyện lúc này còn để Cố Chiêu Quân đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió.

Nói thật, nếu phải đánh, Tống Dương không cảm thấy căng thẳng, phía mình người đông thế mạnh, còn có đại tông sư La Quan, hẳn chỉ cảm thấy buồn cười, Cố Chiêu Quân cũng hành động theo cảm tính sao?

Tuy nhiên sự tham gia của Tống Dương, vẫn khiến trong lòng Cố Chiêu Quân có chút thay đổi. Không phải là không khó chịu, không giận nữa, nhưng lại thêm vào một vài câu an ủi “nói chuyện nghĩa khí của Phó lão tứ”, chỉ là có hơi dụi xuống sơ sơ, dụi xuống rồi lại có cái cảm giác muốn giết người cho hả giận, hẳn nghiêng mình về Tống Dương một lát, ánh mắt lại xoay sang nhìn Giải Cửu:

- Vừa rồi người nói, nếu có thể nói rõ nguồn gốc của tang vật, người sẽ không bắt người nữa?

Giải Cửu lắc đầu, chữa lại:

- Nói đúng ta mới không bắt người, nói sai vẫn phải bắt.

Tổng Dương tiếp lời:

- Đúng, sai, khác biệt chỗ nào? Người muốn nghe lời nói thật, thì phải nói rõ lời của mình trước.

- Nói đúng, chính là bằng hữu của Cửu Giải; nói sai là phạm nhân của Đại yển.

Câu trả lời của Giải Cửu vẫn không rõ ràng minh bạch, khiến người ta không nghĩ được gì.

- Ta nếu nói đúng, là bằng hữu của người ?

Tổng Dương nói xong, lắc đầu:

- Chỉ người coi ta là bằng hữu thì không đủ, ta cũng phải coi người là bằng hữu, Giải Cửu gia mới có thể còn sống đi ra khỏi căn phòng này.

Quả thật chính là đang đánh đố, Tổng Dương đầu óc kỳ quái, Giải Cửu làm sao không cảm thấy khó chịu, hẳn cũng có chỗ khó nói, việc lần này phải xử lý là loại quyết không thể làm ầm lên, những người mình mang đến cũng đều là lão huynh đệ mình tuyệt đối tin tưởng. Chuyện vốn dĩ rất dễ dàng, nếu đối phương không nói rõ sự tình thì đem người đi, quay về sẽ từ từ hỏi rõ, nhưng thực lực của đối phương hoàn toàn bất ngờ.

Những lời nhẩn nhủ trước thì đều đã nói rồi, Tổng Dương thực sự chẳng muốn dông dài nữa, nói thẳng ra nguyên nhân thật sự:

- Báu vật đến từ thái y Vưu Ly, đây ắp một thùng lớn.

Sự việc xem ra có chút phức tạp, nhưng xét đến cùng, là vì hai bên đều có lời không muốn nói, Tổng Dương đứng ra phá vỡ cục diện bế tắc trước, dù sao Giải Cửu không thể chứng minh được là bằng hữu, sẽ chết.

Về mặt của Giải Cửu thay đổi, có dáng vẻ như trút được gánh nặng, nhưng vẫn cảnh giác:

- Châu báu của Vưu thái y, sao lại nằm trong tay người?

Tổng Dương trả lời đúng sự thật nói:

- Vưu thái y mất, đã để lại thùng cho ta.

- Lão đã chết?

Giải Cửu vô cùng kinh ngạc, lập tức truy hỏi:

- Người làm sao chứng minh được cái thùng này là do hắn để lại cho người, mà không phải người giết người cướp của?

Chứng minh thế nào? Không có cách nào chứng minh. Tổng Dương bất đắc dĩ cười, dường như chơi xấu hỏi lại một câu:

- Người bảo chứng minh thế nào?

- Chỉ dựa vào miệng vô ích, Vưu Ly thực sự truyền lại gì, chỉ có thể đưa cho một em bé có tim bên phải mà lão mang theo từ Nam Lý, bảo người tìm phải đến nói chuyện với ta, ta tự nhiên sẽ tin.

Giải Cửu không kìm lòng nổi nắm chặt sợi xích trong tay, ngay sau đó không phải bằng hữu gặp lại, mà là một cuộc chiến sinh tử.

Biết là Vưu Ly có mang theo một đứa bé đi Nam Lý, tất cả đều chạy vào căn phòng đó. Tổng Dương liếc nhìn La Quan trước, người kia hiểu ý, liền chạy ngay đến bên cạnh Giải Cửu, miệng thần nhiên nói:

- Cửu gia, đắc tội.

Duỗi hai tay bấm huyệt đạo của Giải Cửu

Cùng lúc đó, Tống Dương cũng bước lên một bước, cầm tay của Giải Cửu đặt lên ngực phải của chính mình, nếu Giải Cửu đánh lên Tống Dương chắc chắn không có đường sống, nhưng La Quan lại đang nắm mạch của Giải Cửu, khiến hần căn bản không vận nổi lực, tự nhiên cũng không thể đánh lên được.

Rất nhanh, ba người cùng lùi lại, Giải Cửu đã dò xét rõ ràng Tống Dương là người tim phải, hoàn toàn thả lỏng ra, lại không còn chút nào là địch ý, tay run lên lấy lại xích khóa, nói với Tống Dương:

- Tiểu tử, đã lớn thế này rồi. Lúc đầu, khi Vũ Ly đào mộ, ta đã đứng bên cạnh xem.

Tống Dương kinh ngạc:

- Người là một trong số những người đã đưa Vũ thái y rời khỏi Nam Lý?

Những việc xảy ra lúc đào mộ, tiệc rượu trăm ngày tuổi, ngoài mấy câu lầm bầm quan trọng nhất của Vũ Ly ra, những thứ khác Tống Dương đã sớm quên sạch, nhưng có mấy phu xe, thì hần vẫn còn nhớ rõ.

- Không cần thăm dò.

Giải Cửu lắc đầu cười:

- Không có một trong, cũng không phải một đám người, chỉ mình ta, chạy xe ngựa đưa hai người rời khỏi.

Nói xong, hần lấy ra từ trong ngực một cái bình sứ đưa cho Tống Dương:

- Đây là thứ năm đó Vũ Ly tặng cho ta, nếu người còn không tin, ta không có cách nào.

Không cần cẩn thận phân tích, Tống Dương mở nắp bình ra, vừa nhìn đã biết, quả nhiên là sản phẩm độc nhất của cậu: Phần độc. Lập tức chuyển bình sứ lại cho Giải Cửu, gật đầu với Giải Cửu, lộ ra nụ cười:

- Chào tiền bối, lúc trước là hiểu lầm.

Giải Cửu hạ tay:

- Trước đây Vũ Ly không nói gì với người sao, thùng báu vật này, chính là ta tặng cho lão?

Còn không đợi Tống Dương nói, Bạch tiên sinh đứng một bên cũng cười nói:

- Sai dịch của Yến quốc chúng ta đúng là có tiền, tặng người bảo bối cũng tính bằng rương.

Giải Cửu không thêm để ý những lời nói nhảm này, tiếp tục nói:

- Cũng không phải tiền của ta. Năm đó những người giàu ở Trung Nguyên bị cướp sạch, cả nhà bị giết, vô số báu vật bị mất trộm, bởi vì mấy tên ác tặc liên kết gây án, cho nên việc truy kích và tiêu diệt kéo dài, báu vật cũng lấy lại được về, vừa may lúc ta đang truy tìm thùng báu vật này, nhận được truyền thư của Vũ Ly, nói lão muốn trốn khỏi Đại Yến.. Lúc đó, tang vật còn chưa nộp lên trên, còn không có khổ chủ để trả lại, dứt khoát tặng cho bạn cũ. Nhưng ta dặn hần, ít nhất phải để chìm lại hai mươi năm, mới có thể động đến nó.

Hôm nay chưa đầy 20 năm, nhưng cũng gần đến, châu báu này chảy vào chợ cũng không có hoài nghi gì, nhưng vì một vụ án khác, liên lụy tới miếng bảo thạch kia, vốn dĩ cũng không có gì, đã trở thành vật để sung công lên trên, chỉ là trải qua thời điểm của Giải Cửu này, bị Giải Cửu để ý, bây giờ, mới truy tìm xuống.

Đương nhiên, sự điều tra của Giải Cửu là âm thầm, chủ yếu vẫn là quan tâm tới Vũ Ly, hần luôn làm rõ là Vũ thái y ra tay thực hiện, hay là gặp kẻ cấp giết người.

Giải Cửu nói chuyện cũ, ít nhiều cũng có chút xúc động, mà hần cũng không phải là bằng hữu của Vũ thái y. Cả đời này của Vũ Ly gần như không có bằng hữu nào, Hồ Phách miễn cưỡng có thể tính là một, nhưng may mắn chính là, trong số những người đã nhận được sự chữa trị của hần, có mấy người là hảo hán biết báo ân đáp oán.

Nói chuyện phiếm một lát Tống Dương đột nhiên hỏi:

- Giải Cửu gia biết việc của yêu tinh không?

Giải Cửu nhún mày:

- Yêu tinh gì?

Tổng Dương không giải thích gì. Hắn nhớ rõ, trước khi Vũu thái y chết đã từng nói với hắn “dùng cơ sở ngầm của Yến quốc, bắt ngờ điều tra ra người lại là yêu tinh”, Giải Cửu không biết việc của “yêu tinh”, hiển nhiên cơ sở ngầm của Vũu Ly có người khác.

Đối với kiểu nói không đầu không đuôi này, Giải Cửu không truy cứu, mà chuyển sang chủ đề khác:

- Tổng Dương, người phải cẩn thận.

Tổng Dương hơi sửng sốt, sau khi hai bên “nhận nhau”, đều tìm nói những chuyện quan trọng, cũng không hàn huyên khách sáo nhiều, đến bây giờ Tổng Dương cũng chưa hỏi lai lịch danh tính của Giải Cửu, nhưng đối phương lại trực tiếp hô lên tên của hắn.

- Ta biết người, là vì ta đang điều tra người. Từ trong hoàng cung trực tiếp truyền đến tay ta một mật thư.
biglove

151. Chương 62: Con Trai

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 62: Con trai

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương nào có thể không động dung, nhúu mày truy hỏi:

- Cảnh Thái muốn điều tra ta? Có biết là tại sao không?

Giải Cửu lắc đầu:

- Không phải chuyên môn điều tra người, mà là điều tra trang chủ của sơn trang Minh Nhật, Tô Hàng. Mật chỉ không nói rõ gì, muốn ta thăm dò xem gần đây Tô trang chủ tiếp xúc với ai, có gì khác so với trước kia không?

Lần này trở về từ biển, trạng thái của Tô Hàng có một số khác so với trước, hình như luôn rất vui vẻ. Từ khi Tô Hàng 14 tuổi cự tuyệt tiến cung, Cảnh Thái đang chờ cái ngày nàng tìm được ý trung nhân, gần đây cuối cùng cũng có manh mối, Cảnh Thái vô cùng vui vẻ, truyền mật chỉ xuống nha dịch tốt nhất của Đại Yến, đi điều tra người đàn ông trong lòng Tô Hàng.

Giải Cửu sơ dĩ lưu ý tới Tổng Dương, là vì Tổng Dương lần đầu đi Lan Nhược Tự, nhận được sự khoản đãi long trọng, sau đó được bà ngoại một mình mang đi theo cách nghĩ thật sự điên khùng của hoàng đế, Giải Cửu cũng không phải quá hiểu, chỉ là nhắc nhở nói:

- Chỉ cần việc này vẫn là ta điều tra, Cảnh Thái sẽ không biết người. Nhưng người con gái Tô Hàng này, không phải loại người khác có thể động tới, người phải biết bảo trọng.

Tổng Dương cười, trong miệng nói hai chữ “đa tạ” với Giải Cửu, trong lòng lại là hai câu khác: Không thể động tới thì cũng động rồi. Cảnh Thái điều tra Tô Hàng, đợi xem mệnh có thể sống qua ngày tám tháng chín rồi hãy tính.

Giải Cửu không đợi lâu, sau khi để lại cho Tổng Dương cách liên lạc rồi từ biệt, trước khi đi còn cố ý chiếu cố nói:

- Cấp trên có vụ án phải áp chế, ngày mai ta sẽ dẫn người đến Bồng Lai châu, người có việc gấp gì, có thể tới Bồng Lai tìm ta.

Nói xong, lộ ra nụ cười, thoáng như gây họa rồi muốn chạy trốn, liền chạy tới Bồng Lai. Hơn nửa ngày mai sau khi rời khỏi Tình Thành, không biết trăm năm sẽ đợi ta về, hay là giao việc của Tô Hàng cho người khác điều tra, tóm lại hành tung của người nhất định phải thận trọng. Tống Dương nghiêm nghị gật đầu, cảnh cáo của Giải Cửu tuyệt đối không phải là trò đùa, nếu có người khôn khéo tới tra khảo hắn, chưa chắc sẽ không phát hiện đại sự đang mưu đồ ở trong Lậu Sương các. Giai đoạn gần đây là thời khắc then chốt, hắn cũng phải cẩn thận hành tung, cố gắng hạn chế gặp mặt với đồng bọn.

Sau một hồi sợ bóng sợ gió, vốn tưởng rằng đã bị tóm, hóa ra lại là bạn bè gặp mặt.

Sau khi Giải Cửu rời khỏi, người bên ngoài đều thoải mái, duy chỉ có Cố Chiêu Quân sắc mặt vẫn thanh tịnh như trước, cho dù Giải Cửu có phải là bạn không, báu vật do y quản lý vẫn có sơ hở, Cố Chiêu Quân cảm thấy mất mặt, lạnh lùng ném cho Tống Dương một câu:

- Tiền thuê không cần nữa, hoàn trả lại nguyên xi.

Tống Dương lắc đầu cười:

- Chút việc cón con, coi như người thật lòng. Con người người không mạnh mẽ gì cả.

Nói xong nghĩ một chút lại nói:

- Trả lại tiền thuê thì thôi đi, nhưng đợi xong việc này rồi, người có phải mời ta ba mươi ba gian phòng Hồng Lâu ở Nguyệt phường hết, được không?

- Nhắc đến quê hương còn âm áp, lưu luyến.

Lý Minh Ky đột nhiên ngắt lời, ngữ khí rất lạnh lùng:

- Xin công tử thanh toán hết nợ cũ trước đây của Lậu Sương các.

Tống Dương ngạc nhiên, quay lại nhìn về phía nàng:

- Nợ cũ gì? Đây lại là cái nào với cái nào?

- Nhìn Phi Phi của ta rồi, không cần đưa tiền sao?

Lý Minh Ky nhắc nhở một câu, rồi lại cười lạnh:

- Nhớ kỹ tình cảm của mọi người. Vốn tưởng không cần tiền, nhưng bây giờ mới biết, công tử còn từng đi tới Lan Nhược tự. Cho dù có tiền tới đó, chúng ta cũng làm sao có thể tự ức hiếp mình, giúp người tiết kiệm tiền.

Tống Dương mỉm cười, liền nói:

- Ta không có tiền.

Rồi lập tức đứng lên khỏi ghế, chỉ vào Cố Chiêu Quân rồi lại chỉ Lý Minh Ki, rồi lại hung hăng nói:

- Kẻ này keo kiệt hơn kẻ kia.

Rồi lập tức rời khỏi phòng, đi tìm La Quan đang canh giữ ngoài hành lang:

- Tiền bồi Hổ phách đỡ chút nào chưa? Bây giờ có thể đến tìm tiền bồi không?

La Quan cũng không biết, lập tức dẫn hắn tới chỗ ở của Hổ Phách:

- Chỉ có thể tới hỏi chính tiền bồi thôi, ờ, còn một chuyện nữa.

Nói xong, sắc mặt hiện ra sự tỏ mò:

- Sáng nay trong cung truyền xuống một thánh chỉ, lệnh cho ta làm Chủ tướng của Nhất phẩm lộc, sao người lại biết trước rồi? Chủ tướng trước đây đâu?

- Nguyên Chủ tướng chỉ là hư danh, đừng nói so với người, ngay cả ta cũng không bằng. Bị ta đánh cho tàn phế rồi.

Tống Dương khoe khoang, vô cùng đắc ý.

Cẩn thận gõ cửa, lẳng lặng quan sát, Hồ Phách cũng không nghỉ ngơi, so với chuyến thăm lần trước, trong phòng có thêm một cái bàn học, Hồ Phách khoác một cái áo lông cừu rất dày đang ngồi trước bàn, cầm bút viết cái gì đó, trên bàn xếp chồng mấy bản thảo, xem dáng vẻ hình như bà đã viết khá lâu rồi.

Xem ra tâm trạng của Hồ Phách rất tốt. Vừa thấy Tống Dương tới, liền đặt bút xuống cười nói:

- Con trai ngốc, đến thăm mẫu thân.

Bà vừa mở miệng đã nói Tống Dương ngốc, phản ứng đầu tiên chính là: “Lại một Trần Phán?”

Còn Hồ Phách khanh khách cười:

- Yên tâm, đầu ta không sao, ta biết mình đang nói gì, cũng biết con là ai.

Tống Dương vừa thở ra nhẹ nhõm, không ngờ bà lại nói tiếp:

- Con chính là con trai ta.

Tống Dương cười khở, trong lòng cảm thấy có chút may mắn:

- Đừng đùa ta chứ, bà là bà cô, không phải cùng lứa tuổi.

Kinh mạch của Hồ Phách vẫn rất tinh tường:

- Vai vế của ta và con là do Vũ Ly mang lại, nhưng ta không chỉ là nước cờ của lão.

Bà lại bật cười khi khi:

- Ta thật không ngốc, đừng coi ta là Trần Phán, ta là nghĩ như vậy...

- Cái đứa trẻ đêm hôm sinh ngày 7 tháng 5 năm thứ tư Cảnh Thái đã vì ta mà chết, con còn sống, hơn nữa bị Vũ Ly đưa đi, đây chính là duyên phận của chúng ta.

- Chuyện ta sẽ có con trai này, đơn giản là chịu tiếng xấu thay cho Vũ Ly, ta không trách hần, mười lần nữa cũng sẽ không trách hần, nhưng con trai ta chết rồi, hần có phải là nên trả cho ta một người khác?

- Con người Vũ Ly đần độn, đối với ai cũng đều là khuôn mặt đần thối đó, không ngờ lại truyền võ công, độc thuật cho con, đủ thấy hần để ý tới tiểu tử con, trong lòng hần phần lớn đã coi con là con trai.

- Vũ Ly có con trai, Hồ Phách có con trai, đôi ta lớn lên cùng nhau, giống như một người, bây giờ hần mất rồi, con trai ta cũng chết rồi, đem con hần làm con trai ta, một việc rất tốt.

- Còn nữa, có một đứa con trai với Vũ Ly, bản thân ta cảm thấy rất tốt.

Nói xong, Hồ Phách dọn sạch mặt bàn, chống tay, dựa cằm lên hai tay:

- Có lúc ta nghĩ, lần đó khi hần bị trục xuất khỏi sư môn, ta đuổi theo hần, nếu hần nói với ta: “nàng muốn đi cùng ta, tuyệt không được phép với người đàn ông khác”. Ta sẽ đồng ý với hần sao?

Nói đến đây, Hồ Phách nhíu mày:

- Nhưng tên khốn kiếp đó không nói, ta có thể vì hần mà không cùng người khác, nhưng phần lớn hần không muốn vì ta không đi với người đàn bà khác, nghĩ rồi lại thôi.

Hồ Phách tự nói lầm bầm, Tống Dương ngoài việc chớp mắt ra thì không biết làm gì khác.

Vì quan hệ của Vũ Ly, Tống Dương cũng có chút thân thiết với vị bà cô này, nhưng cũng chỉ là “thân thiết” mà thôi, coi bà là trưởng bối, hơn nữa là người quen, nhưng nếu nói nhận làm mẹ nuôi thì thật sự quá xa vời, đến nay chẳng qua mới gặp hai lần, vừa không có điểm gì chung lại cũng không có việc cùng nhau, hai lần gặp mặt đều là nói chuyện cũ, hiện nay cho dù Tống Dương toàn thân nổi da gà, cũng không thể phát ra một tiếng “mẹ”.

Tống Dương ho khan một tiếng:

- Tiền bối.

Vừa nói hai chữ này, Hồ Phách liền mỉm cười, lắc đầu ngắt lời:

- Ta biết con muốn nói gì, vô ích thôi, con không coi ta là mẹ cũng không sao cả. Ta coi con là con trai ta là chuyện của ta, không cần coi ta là mẹ, con là con, ta là ta, mỗi người một cách nghĩ, không cần có tương quan gì.

Đợi bà nói xong Tống Dương càng kinh ngạc. Bà cô Hồ Phách cũng hoàn toàn không nghĩ tới chuyện “nhận nhau”, bà coi Tống Dương là con trai là được, đến mức Tống Dương có coi bà là mẹ không bà không xen vào.

Trên đời này những nhân vật mà Tống Dương gặp rất nhiều, mỗi người một đặc điểm, nhưng ngoài tình hình đặc thù của Tô Hàng ra, người cậu Vưu Ly cổ quái nhất so với bà cô trước mắt này, quả thật liền trở nên hết sức bình thường.

Nhận con trai rồi, Hồ Phách vô cùng hưng phấn, giơ tay chỉ vào khoảng không:

- Cởi giày, rồi ngồi xuống nói chuyện, lần trước đến chưa kịp hỏi, hãy nói hết cho ta biết tình hình của Vưu Ly mấy năm nay còn cho ta biết những gì con đã trải qua, việc lớn việc nhỏ đều phải nói.

Thật nếu muốn nói hết “tất cả mọi chuyện”, Nhất phẩm lời nên kết thúc rồi, Tống Dương không lên, mà vẫn lấy một cái đệm ngồi dưới đất giống như lần trước, chọn những điểm quan trọng nhất để kể, trước sau ước chừng nói hơn hai giờ, Hồ Phách trong suốt thời gian đó gần như không ngắt lời, chỉ chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng cười rồi đôi khi lại rơi lệ.. đợi khi Tống Dương thu nhỏ miệng lại không nói nữa, Hồ Phách mới thở ra một hơi nói:

- Nói về lạo dịch trước, Vưu Ly này luôn kế thừa tu độc luyện võ, cả đời đều phải ăn được vật, thể chất khác xa với người thường. Lạo dịch chính là các tiền bối trong sư môn khi xử lý thi thể của trường bối không ngờ đã sáng chế ra. Những dự đoán trước đây của người không sai, muốn chế thành dịch độc, thể nào cũng phải có tế bào của người mới chết ở trong sư môn.

Tống Dương gật đầu, có vài việc muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy có chút bất kính, nói không lên lời.

- Muốn hỏi gì cũng được, ta coi con là con trai, cho dù con ngộ nghịch ta cũng không tức giận, sao lại để ý mấy câu nói chứ?

Hồ Phách mỉm cười, bà biết Tống Dương muốn hỏi bà điều gì, liền trực tiếp đưa ra đáp án:

- Ta nếu đã chết, thi thể là vô dụng, ta chưa được nhập môn, những loại thuốc bổ của bọn họ cũng không cho ta, đến cuối cùng độc thuật cũng không khác biệt nhiều, nhưng võ công thì mãi mãi không bằng, khi ta thịnh vượng nhất cũng chẳng qua chỉ là Can Kỷ Phẩm hôm nay thôi. Nói tóm lại, nếu ta có thể chế thành lạo dịch, Yến Đỉnh cũng sẽ không để ta sống tới bây giờ.

Hồ Phách lắc đầu, đổi chủ đề:

- Nói đến lạo dịch, nói chuyện này sau đi, ta sớm đã nghĩ, tại sao Vưu Ly sao lại không đối phó với Yến Đỉnh.

Bà giương mắt như đột nhiên nghĩ ra điều gì, ngừng mạnh đầu nhìn Tống Dương:

- Những việc vừa rồi con nói, sao lại không thấy có người phụ nữ nào?

Tống Dương tuyệt đối không ngu ngốc, nhưng gặp “mẹ” Hồ Phách như vậy, hẳn vẫn còn là có chút lơ mơ:

- Người phụ nữ nào?

- Người phụ nữ của con đó. Con trai ta khôi ngô, tuấn tú, bản lĩnh, thủ đoạn, tâm tư, mặt nào cũng là tốt nhất, sao lại chưa có nữ nhân?

Hồ Phách cười vui vẻ:

- Những việc khác không cần phải vội nghĩ, nói xem con lấy vợ chưa? Bên cạnh có mấy nữ nhân?

Tống Dương “khụ” một tiếng, lúc này mới rõ vấn đề Hồ Phách muốn nói từ trên núi trong chốc lát rơi xuống nước, bất đắc dĩ đáp:

- Thật sự thì có một người, chắc chắn sẽ cưới.

Hổ Phách thất vọng:

- Sao lại mới có một?

Nói xong, liền nheo mắt:

- Hay là con không thích phụ nữ?

Tổng Dương toát mồ hôi trán, nói lắp bắp:

- Bà đừng đoán mò, con thích phụ nữ, nhưng không thích người khác.

Hổ Phách yên tâm rất nhiều, lại bưng bưng hưng phấn bắt đầu một trận truy hỏi về “tình hình con dâu tương lai”, lúc đó khó tránh khỏi khiến Tổng Dương khơi lại chuyện cũ, Tổng Dương có nói qua về thân phận và quan hệ với Tiểu Bộ và Sơ Dung.

biglove

152. Chương 63: Giả Trang

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 63: Giả trang

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hổ Phách, sở trường dùng độc, giỏi về song tu, từng là thiên hạ vô song, trẻ mãi không già, hơn nữa lại thích nghiên cứu tướng số và tâm linh cổ quái, được coi là lão yêu bà số một.

Ngay khi lão yêu bà đề cập đến Thừa Hợp quận chúa, cách Tổng Dương ngàn dặm, Nhâm Sơ Dung đang ngủ ở khuê phòng, thật sự sợ run hết người.

Nhâm Sơ Dung nằm mơ, trong mơ mình đang ngủ.

Thời tiết nóng bức, trong núi vô cùng mờ ảo, rừng trúc xanh biếc. Mình mặc quần áo mỏng manh, cuộn tròn mà ngủ, đột nhiên một trận gió thổi qua, thổi những chiếc lá rơi xào xạc, bên tai lại như nghe thấy trời đất yên tĩnh, nàng cảm thấy mát, gờ tay muốn kéo tấm chăn mỏng, nhưng trong rừng trúc đâu thể có chăn. Rất nhanh, cảm giác mát biến thành rét lạnh, mà trong chốc lát, không có dấu hiệu gì, nàng đột nhiên đặt mình trong một vòng tay ấm áp.

Quay đầu lại nhìn, nàng nhận ra người đàn ông đang ôm mình, nhưng lại không nhớ ra chàng tên là gì: được chàng ôm Nhâm Sơ Dung cảm thấy rất vui vẻ, nhưng lại mơ hồ cảm thấy vòng tay của người đàn ông này không thật, cơ thể cũng không thật, Nhâm Sơ Dung vui thích muốn cười, nhưng trong lòng không yên lại càng ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng, nàng nhớ ra tên của người đàn ông này, do đó cũng hiểu tại sao mình lại không yên, sợ hãi kêu lên một tiếng: Tổng Dương!

Giống như bọt biển, Tổng Dương mở tung ra, rồi biến mất, Nhâm Sơ Dung sợ run người, sợ hãi tỉnh giấc.

Trước đây, nhiều nhất chỉ là một phần hiếu kì. Ba năm trước là một người: một tên ngổ tác (người khám nghiệm tử thi) nhỏ bé kỳ lạ.

Nhâm Sơ Dung khinh thường, một đứa nhỏ thôi, nhưng nghe đến nhiều, nghe đã lâu, trong lòng Nhâm Sơ Dung cũng có vài phần hiếu kì với tên ngổ tác này.

Từ sau khi gặp Thanh Dương hấn ở trên đài cao, vừa giống một tài năng tuần kiệt lại vừa giống một tên vô lại: hấn ở trong dịch quán, nói “chết đến nơi rồi”, liều mạng cùng đại tông sư; hấn đang nói chuyện phiếm, nghiêng răng nghiêng lợi phá hòa thân của Tiểu Phát; hấn ở trong cung vàng điện ngọc, ngay cả hoàng đế và trọng thần hết thấy trở độc; khi hấn ở biên cương, đã cứu được một tòa thành, hủy diệt một tòa đại doanh,

còn đánh một trận hoành tráng trong một thị trấn nhỏ, đối phương quyền nghiêng Đại Yến, một quốc sư thần bí khó lường nhất, từ tò mò dần dần trở thành kinh ngạc còn kinh ngạc sẽ trở thành điều gì?

Tình yêu tới giản đơn như vậy, bản thân Nhâm Sơ Dung cũng không hề biết.

Tim nhảy lên thành thạch, không ngờ lại mơ thấy Tống Dương, hơn nữa đây còn là mộng xuân tình, điều này khiến Nhâm Sơ Dung thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ, hận một nỗi mình không thể tự tát cho mình một cái, nhưng đợi khi tinh thần ổn định lại, mở to mắt nhìn, lại trở thành như muốn tự đâm mình một nhát. Nhâm Tiểu Bộ không biết khi nào mới đến bên cạnh nàng, hai tay vuốt má tươi cười nhìn nàng.

Thấy Tam tỷ tỉnh lại, Nhâm Tiểu Bộ giọng nói trong trẻo:

- Ai gia thấy người hai má ửng hồng, người vừa nằm mơ à.

Nói được nửa câu thì Tiểu Bộ khanh khách cười.

Nhâm Sơ Dung quần bách vô cùng, tùy tiện nói mấy câu:

- Ai gia sao có thể dùng linh tinh, đặc tội chém đầu, với lại ai gia cũng không phải từ gì hay ho, nhớ từ sau đừng nói nữa.

Trong mơ đã thấy rõ diện mạo như thế.

Con có may mắn này, có thể chạy vào trong giấc mơ của Tam tỷ ta, trời sáng ta sẽ mang sính lễ tới. Vừa cười, vừa luồn tay vào trong chăn.

Hai tỷ muội được cười một trận, Nhâm Tiểu Bộ cũng chạy vào trong giấc mộng của tỉ tỉ, Sơ Dung nắm bả vai nàng, hỏi:

- Tiểu thất, nếu, tỷ nói là nếu, tương lai Tống Dương bỏ muội, hoặc là còn có một người phụ nữ khác.

Thanh âm rất nhẹ nhàng không hiểu ra sao cả.

Nhâm Tiểu Bộ lắc đầu. Nhâm Sơ Dung nhẹ nhàng nói:

- Tỷ biết muội không dễ gì.

Không ngờ, nàng bỗng nhiên chuyển chủ đề:

- Mấy hôm trước, ngựa của ta bị một phen hãi hồn.

Ba ngày trước, Tiểu Bộ theo lời nhắc nhở của Tống Dương đi ra ngoại ô sơn trang thăm Trần Phản, trên đường ngựa đột nhiên hoảng loạn, lúc đó nàng đang trên đường núi, hai bên là vách núi, may mà có Tần Trùy kịp thời cứu mạng.

Thân thủ của Tiểu Bộ cũng rất giỏi, thế nào cũng sẽ không bị cả người lẫn ngựa ngã xuống núi nhưng tình hình lúc đó cực kỳ nguy hiểm.

Sau việc này Nhâm Tiểu Bộ liền im bất, không cho phép bất cứ ai để lộ chuyện này ra ngoài.

Đến giờ muội muội lại nhắc tới, Nhâm Sơ Dung mới biết nàng suýt nữa gặp chuyện không may, nhú mày nói:

- Đang bình thường, ngựa sao lại hoảng sợ?

Lời vừa hỏi xong Nhâm Sơ Dung cũng phản ứng bằng vẻ mặt giận dữ:

- Muội lại vận dụng bản lĩnh kia à? Không phải sớm đã đồng ý với tỷ, sẽ không đoán chuyện sau này nữa rồi sao?

- Muội không chịu được.

Tiểu Bộ thở dài:

- Hắn đánh xong quốc sư nước Yến, lại chạy đi tham gia nhất phẩm lôi này của hoàng đế Yến quốc, đây chẳng phải điên sao, muội sợ hắn gặp chuyện, không kìm nổi muốn đoán xem nhất phẩm lôi sẽ thế nào.

Nhâm Sơ Dung không trách cứ nữa:

- Nhìn thấy gì vậy?

- Xung quanh rất loạn, hình như có mấy ngàn mấy vạn người vây quanh, Tống Dương cầm một con dao kẹp, chém. Giết, nhưng Nhất phẩm lôi chỉ là lên sân trình diễn tài nghệ, làm sao có thể chém. Giết:

Nhận ra, đã thành tự an ủi mình:

- Hoặc chỉ là đánh nhau, hẳn vốn thích đánh nhau mà, con dao đó chắc là long tước của hẳn, có long tước trong tay, hẳn chắc thắng rồi.

Nhâm Sơ Dung kéo muối muối sát lại chút, gật đầu:

- Đúng vậy, chắc thắng, không cần lo lắng.

Tiểu Bộ ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ, nước mắt lưng tròng:

- Cái gì mà người phụ nữ khác, chấp nhận hay không là chuyện sau này muối căn bản không hề nghĩ tới, bây giờ muối chỉ mong chàng sớm đánh thắng mau mau trở về... mau trở về, không bị thương.

Tống Dương không biết Tiểu Bộ đang khóc, trong lòng hẳn đều đang nghĩ đến chuyện cũ. Hồ Phách đã không truy cứu “con dâu” nữa, đã sớm quay lại vấn đề chính.

Hơn ba mươi năm trước, đại ca của Hồ Phách nhờ em gái đưa cho Vưu Ly mấy quyển sách, sau khi đại ca mất, Vưu Ly cũng mất tích từ đó, hiện giờ lại nghĩ lại, Vưu Ly lúc đó là đã lên vào Tỉnh Thành làm thái y.

Thái y chẳng qua chỉ là cái thân phận để che chắn, mục đích thực sự của Vưu Ly chính là muốn tiếp cận quốc sư, để hạ độc thủ.

Vưu Ly vì sao lại phải nghĩ trăm phương ngàn kế, ra tay đối phó “sư đệ”, cuối cùng vẫn là vì mấy quyển sách mà sư phụ đã để lại cho lão, có lẽ là có mật tin, hoặc có lẽ là ẩn giấu một ẩn ngữ gì đó, tóm lại sẽ có một thông tin quan trọng nào đó về Vưu Ly: giết Yến đỉnh.

Bởi vậy, đáp án rõ ràng, sư phụ không hiểu sao chết bất đắc kỳ tử, mà vẫn không thoát khỏi quan hệ với yến đỉnh. Đây cũng là việc mà Hồ Phách hối hận nhất tại sao lúc đầu khi quản lý, không cẩn thận lật lại xem, chỉ cho rằng đại ca hồi tâm chuyển ý, muốn trở về sư môn.

Về Yến đỉnh sao lại ngộ nghịch giết thầy, Tống Dương có một cách nghĩ, nhưng không dám nhắc ra trước mặt Hồ Phách, mà vị cô cô này tuy hơi quái đản, nhưng suy nghĩ lại không tồi, Tống Dương nghĩ đến bà cũng nghĩ đến.

- Cũng có thể là lạc dịch. Yến đỉnh là quốc sư, chỉ ở giang sơn Trung thổ, có lạc dịch trong tay, thiên hạ sẽ không còn địch thủ.

Khi còn sống sư phụ là người thân. Chết đi rồi sư phụ lại là giang sơn ngàn dặm, quốc sư lựa chọn cái thứ hai. Nhưng có thể khẳng định, lần đó quốc sư không thể thành công.

Bí kíp lạc dịch đã sớm thất truyền, cho dù quốc sư từ trong ghi chép của đời trước có tìm thấy vài manh mối, muốn hoàn toàn nắm bắt cũng không phải là việc đơn giản, ba mươi năm trước lão cảm thấy mình có thể, nhưng cuối cùng vẫn vô ích, nếu không Trung thổ sớm nên thay đổi bộ dạng, đâu còn có thể có cục diện bây giờ.

Nhưng sau ba mươi năm, hẳn hoàn thành xong bí kíp, biến Vưu Ly thành độc nguyên thành công là chuyện đã rồi, thù oán vẫn còn, chưa thể chấm dứt.

Hồ Phách không phải rất hiểu biết đối với huyết thuật, còn Vưu Ly muốn tạo ra pháp chỉ để làm gì, bà cũng nghĩ không thông. Mà nhắc tới pháp chỉ, tự nhiên cũng nghĩ đến đám phản tặc này của Tống Dương cũng muốn “xúi giục Lôi Âm Đài” tính toán, Hồ Phách như cười như không liếc nhìn Tống Dương:

- Dựa vào một người mang tin tức giả.

Một tám pháp chỉ giả để điều động binh mã, chẳng phải bảo người khác là kẻ ngốc sao?

Tống Dương cười khổ lắc đầu:

- Cũng chính là một cách, khi vừa nghe họ nói thì rất hưng phấn, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không có hi vọng.

Hổ Phách lại hỏi:

- Lúc trước con nhắc tới Thi Tiêu Hiểu, hẳn thật sự biết sự tình bên trong Lôi Âm Đài sao?

Mưu sự này Tổng tổ cũng không nói được:

- Trước đây chưa từng hỏi, chỉ là có khả năng.

Hổ Phách không nói gì nữa, một tay chống cằm, tay kia đập nhẹ lên mặt bàn, không biết đang nghĩ những gì, một lúc sau mới nói tiếp:

- Giả mặt chỉ chắc chắn là không được, trừ phi...

Nói xong, ngẩng đầu nhìn Tổng Dương, đột ngột hỏi:

- Con biết thợ rèn giỏi nào không? Một thợ rèn giỏi thật sự.

Tổng Dương thật sự quen biết, trong kỳ sĩ của Nam Lý có một người, thợ rèn Tiêu Dịch.

Đợi Tổng Dương gật đầu:

- Thi Tiêu Hiểu, Tiêu Dịch, mau tìm tới cho ta, ta có chỗ trọng dụng.

Tìm Thi Tiêu Hiểu chắc chắn có liên quan tới việc đối phó với Lôi Âm Đài, nhưng tìm thợ rèn để làm gì? Tổng Dương nghĩ không ra, còn không đợi hẳn hỏi, Hổ Phách liền nói luôn:

- Quốc sư luôn mang theo mặt nạ, hai mặt âm dương, trắng đen phân rõ mặt nạ này, khi hắn vừa gia nhập sư môn của đại ca, đích thân ta đã làm cho hắn.

Tổng Dương ngẩn người, không phải vì mặt nạ, mà là những lời Hổ Phách nói, nhưng bà hiểu rõ, miệng khít lại, thanh âm cũng không bình thường, căn bản không phân biệt nam nữ, hình như từ trong lớp da truyền ra, rất dị thường, bị đè nén đến mức người nghe đều không thể thở được.

- Yết hầu Yến đỉnh bị thương, nhấn rõ từng chữ như thể nuốt dao, bình thường đều nói chuyện bằng phúc ngữ. Phúc ngữ chẳng qua là tiếng dùng trong môn hạ.

Lại là phúc ngữ, Hổ Phách càng rạng rỡ tươi cười:

- Làm giả pháp chỉ không có hi vọng đâu, nếu không sợ thì giả giọng quốc sư thử một lần xem sao. Ta và Yến đỉnh mười mấy năm tiếp xúc, bắt chước hẳn không phải là việc khó. Tìm thợ rèn và hòa thượng tới đây, những việc khác không cần con liên lụy. Có thể đánh cuộc không? Đi rồi có thể không đánh cuộc hay không? Đi đi. Ta mệt rồi.

Hổ Phách ngáp một cái, sự bướng bỉnh vừa rồi, vẻ mặt hưng phấn đã tan biến, chỉ còn lại một khuôn mặt đầy mệt mỏi.

Nhưng đợi sau khi Tổng Dương cáo lui, bà lại tỉnh táo viết nhanh như bay, ước chừng viết ra bốn tờ giấy mới viết xong đơn thuốc, gọi La Quan chuyển phương thuốc đi:

- Người hãy chuẩn bị những loại thuốc này, thời gian rất gấp, nhanh lên.

Mặt nạ, trường bào, phúc ngữ, hiểu biết Yến Đỉnh, dựa vào nguy trạng để thay đổi nguyên hình, ngoài những điều này, phải giả mạo quốc sư, còn một một điểm dị thường quan trọng, Tổng Dương không ngờ, La Quan không biết, nhưng Hổ Phách cũng không quên, viết đầy bốn trang giấy tên được liệu.

Đồng thời còn muốn cầu nguyện, lúc quốc sư không ở đây, những người canh giữ Lôi Âm Đài không phải tiểu Phi cho dù là Hổ Phách, cũng không giấu nổi hắn.

biglove

153. Chương 64: Mãnh Được.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 64: Mãnh được.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Mồng bảy tháng chín.

Mùa thu năm nay, lạnh hơn so với năm ngoái. Từ khi trung thu bắt đầu đến nay đã hơn hai mươi ngày gần ngủi, Tỉnh Thành tổng cộng đã có bảy trận mưa rào. Một trận mưa làm mát mẻ, tầng tầng tích lũy, khiến gió thu sớm đã có chút hương vị buồn bã, cho nên thổi qua cỏ cây lạnh run lên, cũng thổi vào lòng người.

Ăn trưa xong, Tống Dương ngồi trong dịch quán, cùng với Nhị Sảo, Tiêu Kỳ nói chuyện phiếm câu được câu chẳng, Giải Cửu gia đến Bồng Lai có việc công, không biết trong triều liệu có cử mật thám tới điều tra mình nữa không, cẩn thận vẫn hơn, Tống Dương gần đây cũng không có liên hệ gì với Lậu Sương các, những ngày gần ngủi này lại thấy thoải mái lạ thường.

Sự chuẩn bị có liên quan tới trận hỏa hoạn này hẳn hoàn toàn không rõ, nửa tháng trước, Chu Nho và người mù hoàn thành mọi sự chuẩn bị, những việc còn lại cũng không có liên hệ gì tới bọn họ, tất cả đều là do Cố, Lý, Bạch đi chủ trì, từ đó không có người đến đưa tin, nhưng Tống Dương hiểu, không có tin tức là chuyện bình thường, tất cả đều thuận lợi.

Đang tán gẫu, ngoài cửa chợt có một bóng người, Thi Tiêu Hiểu đã trở lại.

Tình hình của Đại Lô Âm tự, trước đây Thi Tiêu Hiểu từng nghe a Thái nói đến khi nói chuyện phiếm, những chuyện mà hắn biết rất quan trọng đối với Hồ Phách, mấy ngày này sắc mặt của Thi Tiêu Hiểu không được tốt, thấy tâm trạng hắn có vẻ khác thường, Tống Dương nhíu mày hỏi:

- Sao vậy?

- Vừa từ chỗ Hồ Phách tiền bối về.

Thi Tiêu Hiểu đang dùng khăn thấm chỗ ướt, lau sạch mặt:

- Việc của bà ấy chuẩn bị cũng tương đối rồi, nhưng còn thiếu hai thứ, một là máu của người, hai là gừng tay da, người nhanh chuẩn bị tốt các thứ đó, ta đưa đi, hoặc là...

Nói tới đây, gã có chút chần chừ:

- Không biết có ai nhìn người chăm chú, nếu người có thể cắt đuôi được, ta nghĩ chuyện này người có thể tự đi.

Tống Dương không hỏi nhiều, thoáng suy nghĩ một lát rồi đứng dậy đi ra, đi tới dịch quán Hồi Hột. Không lâu sau, A Hạ võ sĩ Hồi Hột dẫn theo một đám người nghênh ngang tới dịch quán, vượt qua ngõ nhỏ, bộ dạng nhăm chán đi dạo, đi một lúc, lại vào một cửa hàng chuyên doanh đồ chơi dân tộc, mọi người lách qua tủ hàng tiến thẳng vào hậu đường rồi lát sau, vứt bỏ bộ trang phục Hồi Hột, thay bằng trang phục của người Hán, Tống Dương lặng lẽ theo con đường ngầm của cửa hàng đi ra, nhanh chóng nhập vào dòng người, biến mất không thấy nữa.

Mấy lượt rẽ, Tống Dương ra khỏi thành, càng đi càng hẻo lánh. Cũng là nửa tháng trước, Hồ Phách dọn ra Lậu Sương Các, bà nói phải tự mình chuyên tâm chuẩn bị việc của Đại Lô âm đài, ở trong Lậu Sương Các thì không tiện, nhưng cụ thể là cái gì không tiện thì bà không nhắc tới.

Bà dọn ra ngoại thành, ngoài thành hoang dã, chọn giữ một bãi tha ma.

Đại tông sư La Quan không ở đây, nhất phẩm lôi đã gần tới, y phải quay lại Hoàng cung bất cứ lúc nào để chờ đám người bảo vệ quanh Lý Minh Ki, Diệp Phi Phi đang trấn thủ lúc này, lão hán xuất hiện lúc trộm Đàm Quy Đức cũng có mặt, hiển nhiên tên này là thuộc hạ tinh nhuệ nhất của Lý Minh Ki.

Vừa bước vào cửa mùi tanh tươi hôi thối bốc lên, mùi thuốc và hương liệu lẫn vào nhau, đập vào mặt. Những thứ mùi này có chút quen thuộc, sau khi Tống Dương bình tĩnh nhớ lại chợt bừng tỉnh, đây chính là thứ mùi trên người quốc sư.

Khi quốc sư đánh về phía xe ngựa ở Yến Tử Bình, hắn đã nghĩ thấy, nhưng không để ý lắm.

Tâm tư của Hồ Phách rất sâu sắc, muốn đóng giả quốc sư không thể thiếu cái mùi này.

Lúc này bà cũng đã “cải trang, sửa lại thân hình” giống hệt quốc sư, trên mặt đeo mặt nạ trắng bệch, trên người mặc áo bào trắng, không thể để lộ ra bất cứ khe hở nào bởi chưa lấy được bao tay, tay của bà cũng bình thường như Cố Chiêu Quân, đựng đưa trong tay áo rộng thùng thình, bây giờ nhìn lại ít nhất Tống Dương cũng không phân biệt được thật giả.

Mặt nạ được thợ rèn căn cứ theo dặn dò của Hồ Phách mà rèn ra, trong đó không hề tồn tại sự uy hiếp nào vì thợ rèn hoàn toàn không hay biết nội tình, từ khi hắn bắt đầu làm việc, ra khỏi cửa đã có người của Bạch tiên sinh theo dõi, sau khi về tới trạm nghỉ có giám thị của Nam Vinh bảo đảm hắn chưa từng lộ bí mật.

Hiển nhiên, Hồ Phách không ngờ Tống Dương sẽ tự mình đến, phúc ngữ nói:

- Sao lại tự đến đây, để hòa thượng đi được rồi, ngày mai Nhất phẩm lôi, con nên an tâm tĩnh dưỡng.

Nhất phẩm lôi Nam Lý không cần đánh, lại đâu cần dùng dưỡng khí ngưng thần, hơn nữa cho dù phải chuẩn bị, Thi Tiêu Hiểu cũng giống Tống Dương đều là kỳ sĩ phó lôi. Quả nhiên là tấm lòng của người làm mẹ so với đứa con, người khác đều không thể so bì, có thể coi như gia súc.

Tống Dương lắc đầu, cười, miệng chặc chặc khen ngợi:

- Sự hóa trang này của bà, may mắn ta đã biết trước, nếu gặp ở ngoài, ta thế nào cũng cầm dao xông lên.

Hồ Phách vui vẻ, được Tống Dương nịnh bợ một chút lại thầm cười, lúc trước là tiếng cười truyền ra từ bụng, có lẽ là bà còn chưa luyện thành được cách khống chế giọng điệu phúc ngữ, hoặc là bà cơ thể còn yếu, vừa mới cười hai tiếng, đã ho lên khù khụ.

Tống Dương chạy lên phía trước muốn vỗ lưng giúp bà hết ho, nhưng mới bước hai bước đột nhiên ngăn người. Tiếng ho của Hồ Phách không phải là tiếng của bà, hoặc nói tiếng ho này hoàn toàn không phải từ cuống họng, từ miệng phát ra, mà là từ yết hầu, từ trong cổ đi ra.

Tống Dương cũng là người độc, thầy thuốc, sao lại nghe không ra thế nào, Hồ Phách ho khan có thể là nguyên nhân thực sự như sau: không chỉ tự hạ độc chính mình, còn xuyên qua cổ họng giống như quốc sư, giống y hệt. Mà ho khan làm cho toàn thân run rẩy, áo bào cũng rung lên, cổ tay áo lộ ra một đường khe hở, nhìn mà ghê, nùng sang, ghê lở, làn da đang hư thối.

Trong sự hoảng hốt, Tống Dương thậm chí không có cách nào để phân rõ, con người trước mắt này rút cuộc là quốc sư hay là Hồ Phách, đến khi tiếng ho của bà chấm dứt, dùng phúc ngữ cười nói:

- Không có mấy phần công phu, không đến được Đại Lôi âm đài, ta không muốn chết ở đó.

Phúc ngữ rất buồn, ý cười thoải mái. Hồ Phách dùng thuốc làm thối làn da toàn thân, chính là mãnh dược.

Dựa vào áo bào, mặt nạ, gang tay sẽ không làm lộ ra da thịt, nhưng nếu “trong lúc vô ý”, để hòa thượng của Lôi Đài nhìn thấy làn da hư thối của mình, không thể không tin. Hoặc khàn khàn ho khan một trận, chịu đựng đau nhức chỉ có quốc sư mới có thể có tiếng nói mãnh liệt như vậy mà thôi, trên người quốc sư có mùi vị đó, dựa vào thủ đoạn khác không thể có chút kém nào, nhất định người bắt chước cũng phải có làn da hư thối mới được.

Còn có ánh mắt của Hồ Phách, cũng có chút thuốc đặc biệt, vốn là con người linh động, trong trẻo, trở thành huyết đặc, âm u lạnh lẽo.

Tổng Dương hiểu, tại sao Thi Tiêu Hiểu muốn hấn tự mình đến xem, Hồ Phách để cải trang thành quốc sư phải hao tâm tổn sức nhiều, vượt xa so với sức tưởng tượng của mọi người.

Nguyên nhân Hồ Phách rời khỏi Lâu Tương Các, để đến một nơi vô cùng hẻo lánh rất đơn giản, bà muốn dùng mãnh dược để làm hư thối hai cánh tay, cổ, mồm, mắt cá chân thậm chí là gương mặt và nhiều chỗ da thịt khác, rất đau, bà không định cắn răng chịu đựng, khi đau phải hét lên.

Nơi phồn hoa ở Lâu Tương Các, tiếng kêu thê thảm có chút ghê người.

Tổng Dương sợ ngây người, hoàn toàn không biết nên nói gì, mà ngay cả tại nơi sâu thẳm nhất cũng không thể khiến hấn nói ra được cái gì dù là một chữ. Hồ Phách tiếp tục cười:

- Đừng không có hy vọng như vậy, chẳng đáng gì, nghĩ thử xem, Đại Lô âm đài là sảo huyết của Yến đỉnh, nếu thật sự có thể hủy, ta phải mười lần mực nát thế này cũng không đáng. Huống hồ ta làm cho thối rửa vẫn có thể chữa trị được, đợi ngày mai mọi thứ đều được định đoạt, con trai sẽ trị cho ta.

Tổng Dương gật đầu, muốn khóc, lại muốn nói gì đó, Hồ Phách cũng không muốn hấn nói nhiều, cho dù đã lộ ra, bà cũng không giấu được hai cánh tay thối rửa, rút ra một thứ rất mỏng từ trong ngực, chẳng qua nhỏ như hạt đậu nành ném lại đây:

- Dùng cái ruột không để dẫn máu, rót vào trong đó, có thể bảo quản hai mươi bốn giờ.

Tổng Dương tâm trạng vô cùng vững vàng, đổ máu của mình vào trong đó, lập tức làm theo sự chỉ dẫn của Hồ Phách, châm vào đầu ngón tay, cuộn lại, rất cẩn thận đem máu dính vào “ngón trở tay phải, đâm một cái, không cần hỏi, nếu cần thiết. Hồ Phách sẽ làm trò trước mặt tâm phúc, truyền ra một pháp chỉ bằng dòng máu, đủ để xóa tan tất cả mọi hoài nghi.

Tất cả mọi sự hiểu biết có liên quan tới cơ cấu của Đại Lô âm đài đều từ Thi Tiêu Hiểu, đại khái là đủ dùng; mà ngày mai các bước giả mạo quốc sư có Cố Chiêu Quân, Bạch tiên sinh, Lý Minh Ki cùng nhau bàn bạc lại.

Đối với tình tiết này, Tổng Dương lại không hề biết, Hồ Phách không nói nhiều, nhận được cái gang tay, dùng lực thử một chút, xác định bề ngoài không nhìn ra cái gì, nhưng chỉ cần bản thân cần là có thể chen chúc phá huyết của Tổng Dương. Hồ Phách cười tươi, lập tức hiểu ra con trai không thấy mình đang cười qua lớp mặt nạ, lại dùng “phúc ngữ” cười vài tiếng:

- Rất tốt, thế này coi như là đủ.

Tổng Dương thử thăm dò hỏi:

- Ngày mai..., ai đưa bà đi?

Không ngoài ý muốn, Hồ Phách lắc đầu:

- Ta có thể đóng giả là quốc sư, nhưng không ai có thể đóng giả làm a Nhất, a Nhị, và thêm một người khác, cũng là thêm một sự sơ hở, còn phải quan tâm, rất là phiền phức, một mình ta là đủ.

Nói tới đây “bà đột nhiên cười, rút lại hơi thở, cười bằng cổ họng:

- Đừng lo, Yến Đỉnh không có ở đó, chỉ dựa vào lũ lừa ngốc kia, cho dù vạch trần được ta thì đã sao? Một người cũng không thừa, toàn bộ đều bỏ độc chết hết rồi đi.

Một mình vào Đại Lô âm đài, nguy hiểm không cần nói cũng biết, Tổng Dương lo, lại không có cách nào ngăn chặn. Nếu khuyên nên trước đây hơn hai mươi ngày, khi Hồ Phách quyết chí giả mạo quốc sư nên cần chỗ Hồ Phách làm việc này, không liên quan tới Tổng Dương, bà là vì đại ca, vì Vưu Ly, vì đứa con trai đã có mặt ở thế giới này mười tám năm, lại chưa từng một lần được nhìn thấy mặt cha của mình, mới phải giả mạo quốc sư, tới Đại Lô âm đài.

Tổng Dương nhìn vào mắt, trên mặt, tất cả những cảm xúc trong lòng, cười với Hồ Phách:

- Những hòa thượng có mặt ở Đại Lô âm đài ngày mai đen đủi chắc rồi.

Hồ Phách lại không hồi đáp gì, mà lại nhìn chăm chú Tổng Dương, một lúc lâu sau mới hít sâu, nói:

- Con trai của ta, cười lên trông rất đẹp trai.

Tuy ngũ khí của phúc ngũ rất mơ hồ, nhưng cũng có thể nghe thấy sự đặc ý và tự hào trong đó.

Khi Tống Dương trở về dịch quán, trời còn chưa tối, lúc này Cảnh Thái đang trong Ngự thư phòng, đang ngồi, mặt không chút thay đổi.

Trước án thư có vài vị trọng thần, đang lần lượt báo cáo những chuyện xảy ra gần nhất trong triều, mỗi người nói đều là chuyện gấp, liên quan đến quốc gia, quân tình, dân sinh, nhưng bọn họ cụ thể nói cái gì, Cảnh Thái hoàn toàn không để vào lỗ tai, hẩn thất thần.

Đại thần càng nói giọng điệu càng nhỏ, ai cũng có thể thấy Hoàng đế đang không yên lòng, do đó mà mấy vị đại thần cũng có chút không yên, khi tâm trạng của Cảnh Thái không tốt, việc thích làm nhất chính là giết người, lúc này đây đứng trước mặt hẩn, thực sự không phải là chuyện hay.

Điều ngoài ý, sau khi Cảnh Thái lấy lại tinh thần, lại không hề tức giận, nói với Thần tử:

- Những việc này các người xem giải quyết là được rồi, lui xuống đi.

Nói xong, hẩn còn xin lỗi và cười với mấy đại thần đang cáo lui, tránh không được ánh mắt nhìn nhau, tuy không nói ra, nhưng tâm trạng đều giống nhau: Vạn tuế gia thay đổi tính tình?

Tính cách không thay đổi, nhưng cách nghĩ thay đổi, Cảnh Thái hiểu hơn ai hết một đạo lý: quốc sư không còn, hẩn không thể yên nữa.

Sau khi năm vị quan đi, Cảnh Thái tiếp tục ngây người.

Ngày mai chính là nhất phẩm lô, nhưng quốc sư vẫn chưa về, ngay cả tin tức cũng không có. Trong một đoàn người, có bốn người đều phải lên đài, bốn đại tông sư, trong đó còn có một người bản lĩnh thật sự: Tông sư, quốc sư hư danh.

Đã kéo dài quá hai lần, lại bỏ xuống, không thể kéo nữa, nếu không sẽ bị thần dân hiểu lầm, cho là Hoàng đế sợ, nhưng bọn họ không thể đến, Đại Yến còn mấy phần có thể thắng? May mắn, trong tay còn có La Quan trấn thủ, chín người khác tu vi không đồng nhất, nhưng đều là rất giỏi, còn có bản lĩnh liều mạng.

Nhưng quan trọng nhất cũng là điều Cảnh Thái lo lắng nhất, không phải là Lô đài ngày mai, mà là sự sinh tử của quốc sư, quốc sư tuyệt đối không thể chết.

Nửa tháng trước, hẩn ta đã gửi một phong thư cho Tước tử đó, người mà Quốc sư đã dặn dò “ không vạn bất đắc dĩ không thể vận dụng”.

Tước tử bên kia là một người, từ nhỏ đã đi theo quốc sư, tuyệt đối có thể tín nhiệm, cũng là người có bản lĩnh gần với quốc sư nhất. Tiểu Phi.

Tiểu Phi không ở Đại lô âm đài, gã có nhiệm vụ của mình, tuyệt đối không được phép quấy rầy. Nhưng sự việc lại thành ra như bây giờ, Cảnh Thái không thể đợi thêm, lại càng không chịu được, liên lạc với đối phương, không phải để hẩn tới chủ trì lô chiến mà là báo sự mất tích của quốc sư, xin hẩn mau tới Nam Lý tìm người.

Quốc sư mất tích, việc này cơ mật, cũng chỉ có những người đáng tin biết, hẩn giờ đây chắc đã đến Nam Lý rồi chứ, đang suy nghĩ lung tung, thái giám truyền đột nhiên chạy vào, quỳ bẩm:

- Vạn tuế trà....

Có tin tức liên quan tới quốc sư à? Cảnh Thái giật mình, nhưng lại nhanh chóng thất vọng, là tin tức truyền tới từ sơn trang Minh Nhật: Tô Hàng trình bẩm, nhiệt khí cầu đêm nay có thể đại công cáo thành, nếu Hoàng đế muốn “ bay” thì ngày mai có thể.

Cảnh Thái khoát tay áo, không còn cách nào khác, ngày mai không được, ngày tám tháng chín, Nhất phẩm lô.

Ngày kia, ngày kia trước khi Quốc sư trở về đều không được, quốc sư không ở đây, Hoàng đế không thể yên.

154. Chương 65: Phó Lôi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 65: Phó lôi

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngày tám tháng chín.

Giống như tình hình lần trước, trời còn chưa sáng quan viên Yến cung, Thái giám dẫn tạp dịch vào dịch quán, để tắm rửa cho những người hôm nay diện kiến Thánh thượng, thay quần áo, sau một hồi bận rộn, mọi người khởi hành vào hoàng cung.

Vào lúc sáng sớm, thời tiết khoan khoái, người mù quỷ cốc theo đội vệ sĩ, vừa đi tới đường lớn, đã dùng mũi hít thật mạnh. Trên đường đi Chu Nho đem cây gậy dò đường cất vào trong lòng, hai tay giang ra, sắc mặt đầy hướng thụ, hẳn vốn là kỳ môn tiêu giáp, Thiên uy như thể đang lải nhải gì đó, dáng vẻ này cũng coi như là bình thường, người bên ngoài không tránh khỏi nhìn vào hai mắt hắn, nhưng lại không hề cảm thấy kì lạ.

Tiến lên một trận, người mù Quỷ cốc hồi phục lại bình thường, bước nhanh vài bước đến Nam Vinh, A Y Quả hai người đằng sau, vui mừng nói:

- Hai vị cô nương, hôm nay thời tiết thật đẹp, không khí mát mẻ, thật tốt.

Chu Nho không để cho người mù đoạt công, cũng vội cướp lời:

- Sớm đã có trong dự kiến của lão Đạo.

Hai cô gái xinh đẹp đương nhiên có thể hiểu được ý tứ trong câu nói của hắn, nhìn nhau cười, rồi lại quay sang nhìn Tổng Dương.

Tổng Dương tâm trạng thoải mái, đang cười nói với Nhị Sỏa, từ tâm trạng của hắn hoàn toàn không thể nhìn ra cái gì, nhưng đang nói chuyện, Nhị Sỏa nhứ mày nói:

- Người hôm nay sao vậy? Hình như rất là vui.

- Sao người biết?

Tổng Dương có chút không ngờ, tuy không cố che đi sự hưng phấn trong lòng mình, nhưng bản thân cũng cảm thấy cử chỉ lời nói của mình không có gì quá khác thường, không biết sao Nhị Sỏa có thể nhìn ra được.

Nhị Sỏa hất miệng nói:

- Ta lớn lên cùng người từ nhỏ, người có gì khác, sao mà giấu được ta chứ.

Nhị Sỏa lớn hơn Tổng Dương mấy tuổi,

- Nhìn người lớn lên, câu này thật không khoác lác tẹo nào.

Khi đội Nam Lý đi ra đường lớn, Hồi Hột, Thổ Phiên, Khuyển Nhung ba đoàn đó cũng lần lượt khởi hành, trên lưng a Hạ của Hồi Hột đeo đao, sau khi đi theo Sứ quán của nước này, từ xa đã thấy Tổng Dương, gạt đầu cười.

Lúc đó Tát Mặc Nhĩ Hán có việc, đã về nước, trong mười vị dũng sĩ Hồi Hột có ba người ở Nam Lý khi cướp con một chết một bị thương, bây giờ đã thêm thuộc hạ, nhưng vị trí chủ tướng cũng từ khi người đó chết đi, rơi vào A Hạ.

Chào hỏi qua loa, a Hạ lại quay sang nhìn đội quân đối địch Thổ Phiên, trong đó một thanh niên trai tráng có một vết sẹo rất bắt mắt, chủ tướng võ sĩ Thổ Phiên, Trát Tây Bình Thổ.

Nhận sự nhờ vả của Thừa Hợp quận chúa, giết chết Trát Tây Bình Thổ, Tống Dương vốn nghĩ tự mình ra tay, nhưng mưu đồ của hắn trong Tình Thành rất nặng, đối phương là “danh nhân” Tống Dương cần thận cân nhắc qua lại, không nắm chắc phần thắng có thể diệt trừ người này, cuối cùng vẫn phải nhờ tới a Hạ, người kia vui vẻ đồng ý.

Cho dù Vương giá huynh đệ không yêu cầu nàng cũng không định để Trát Tây Bình Thổ còn sống sót.

Đặc phái viên của bốn nước mệnh mệnh, theo quan viên Yến quốc đến trước cung, hôm nay phải chém giết vì đất nước, từ chủ quân đến võ sĩ đều có vẻ mặt trang trọng đặc biệt là người lên đài, vẻ mặt bình tĩnh như nước hồ, mọi người đều đang điều chỉnh thái độ, bình tĩnh, vì sắp sửa phải đối mặt với một trận ác chiến. Con đường chỉ có duy nhất Nam Lý, từ Hồ đại nhân đến Nhị Sỏa thủ hạ đều rất vui vẻ, không cần đánh nhau chính là thoải mái.

Có lẽ là vì những người đến đây hôm nay ước chừng nhiều hơn lần trước vài phần, bách tính Tình thành, chỉ cần là còn có thể đi lại, gần như tất cả đều chạy đến gần hoàng cung, quan gia cũng không thể không mở thêm mấy tấm lớn vốn dùng để chắn khu vực không cho người dân dựa vào để chưa được thêm nhiều người hơn, nhưng cho dù như vậy, vẫn là không chịu được sự mãnh liệt của đám đông, mọi người đều muốn tiến gần đến một chút, nào sợ không xem được cuộc chiến, ít nhất có thể tường thuật diễn biến trên lôi đài cho người ở ngoài.

Thấy bốn đặc phái viên và sau võ sĩ tiến lại gần càng làm cho đám đông thêm huyền ảo, chỉ chỉ trở trở, bàn bạc, nghị luận xem võ sĩ bên nào mạnh hơn, cao thủ bên nào hung mãnh hơn, tuy nhiên kì sĩ của Nam Lý vừa tiến vào đã phun ra một tràng cười vang, người Yến đều coi bọn họ như là một gánh hát, còn có một vài tên lưu manh xen lẫn trong đám người đó, đối với hai cô gái A Y Quả, Nam Vinh nói đùa cợt nhả.

Hồ đại nhân thân làm chủ quân, có chức trách bảo vệ thuộc hạ, nghe thấy một vài lời nói nhảm, hơi nhíu mày, quay đầu nhìn các quan lại nước Yến:

- Để cho bọn lưu manh vô lại đó nói xằng nói bậy, không sợ làm tổn thất khí khái của nước Yến hay sao?

Quan lại nước Yến cười cung kính, giọng điệu rất cung kính:

- Đại Yến có luật của Đại Yến, nếu có người phạm pháp, tuyệt đối không nương tay, Hồ đại nhân bớt giận, bớt giận.

Nói xong, không có ý muốn can thiệp, lại tiếp tục dẫn đội đi, ý của người này được hiểu rằng, ở Đại Yến mắng người ngoại quốc không phạm pháp, bớt giận đi, chịu đựng đi.

Hồ đại nhân mỉm cười, không để ý quan lại nước Yến, chậm rãi bước sóng vai cùng Tống Dương, nhẹ nhàng nói một câu:

- Thật chờ đợi có một trận đại hỏa, đốt sạch tất cả lũ ngông cuồng này.

Tống Dương trong lòng đánh thót một cái, nhưng còn không đợi hắn giả ngốc, Hồ đại nhân lại cười lớn, lại bước nhanh về đội, tiếp tục dẫn dắt đội ngũ, không để ý tới hắn nữa.

Đoàn sứ giả của bốn nước tới, thu hút không ít ánh mắt của bách tính, nhưng lúc này trước khi vào cung, sự chú ý nhiều nhất không phải giành cho bọn họ, mà là tòa lôi đài kia, Cảnh Thái truyền xuống thánh dụ, nói ban đầu tòa đài này vẫn chưa đủ khí thế, lệnh cho thợ thủ công sửa lại Lôi đài, thi công vẫn luôn bị hàng rào vây quanh.

Nghe nói tới tận đêm qua mới chính thức làm xong, nhưng bây giờ, hình dáng của Lôi đài vẫn chưa thấy đâu, dải hồng lụa lớn giống như một áng mây, che kín cả tòa lôi đài, pháp phòng lên xuống theo những cơn gió, xa xa nhìn lại.

Cực giống với một cái đầm huyết chiểu.

Tuy nhiên bên cạnh Lôi Đài, còn có một cái đài nhỏ không hề bị che đậy, bốn phía đều có trọng binh gác, tiểu đài trưng bày, là “phần thưởng” của Nhất phẩm lôi lúc đầu định ra, đánh cuộc đấu nhất phẩm, sau này

Cảnh Thái tăng tiền đặt cược, nhưng phần thưởng lúc đầu chưa xây dựng đã rút lại tiền đặt. Phần thưởng còn lại là ban cho võ sĩ, điểm này Cảnh Thái phân được rõ ràng.

Trên Tiểu Đài, từ thứ nhất đến thứ năm, phân làm năm bậc, trưng bày đều là binh khí, các loại áo giáp của võ sĩ ầu dả, mỗi cái đều không phải là vật bình thường, chiến đao Long Tước đặt ở bậc thứ năm, ánh sáng mặt trời chiếu rực rỡ, thân đao thượng huyết! Cách xa nhiều ngày, Tống Dương cuối cùng lại nhìn thấy thanh đao của mình, chỉ khoảnh khắc đó, máu toàn thân đều dâng lên sôi trào.

Long Tước ở đây

Mà ở cấp cao, trưng bày ra là một cái giáo đỏ sẫm. Chỉ cần là người Yến là đều có thể nhận ra, đây là binh khí của đại nguyên soái khai quốc sử dụng, mãnh tướng bậc nhất trong lịch sử nước Yến, La Lập Đường, công cao đức trọng.

Có thể bị Cảnh Thái lấy cái vũ khí này làm tặng phẩm phần lớn là như vậy, không chỉ bản thân chính là lưỡi dao thần binh sắc bén, vả lại lai lịch làm kinh người, tích lũy lâu dài. Long tước bảo đao tuy bất phàm, nhưng so về chi tiết còn có chút ít ỏi, vả lại các binh sĩ có thể nâng được binh khí này thật quá nặng, không phù hợp với việc chém giết chân chính, cho nên để nó vào nhóm thứ 5.

Long tước không cam, Tống Dương không cam, Vưu Thái ý cũng không cam, nhưng giờ phút này chỉ có thể nhẫn nại.

Không chỉ Tống Dương nhẫn nại, từ đặc phái bốn nước cho đến bách tính Tình thành tất cả mọi người đều phải nhẫn nại nhắm chặt mắt hướng về phía Hoàng cung, thậm chí thoát mặt trời đã lên cao, Yến đế Cảnh Thái vẫn chưa có ý triệu kiến đặc phái viên.

Hoàn toàn không có bất cứ tin tức gì, Hoàng đế không triệu kiến, lời đài này đánh như thế nào?

Càng đợi càng nóng, đặc phái viên cũng dễ nói, trong lòng lại thấy vội vã thế nào cũng không thể tiến lên gõ cửa, chỉ có thể nhẫn nại, nhưng tính nhẫn nại của người dân có hạn, tuy không dám cao giọng quát hỏi, nhưng cũng không kìm nổi sự nóng vội, khó tránh khỏi xì xào to nhỏ khắp nơi.

Cho nên hẳn ta đợi các đại thần cẩn thận thúc giục vài lần, Cảnh Thái chính là không muốn nhúc nhích, dường như hẳn hễ “mở đài” quốc sư thực sự sẽ không quay lại nữa vậy.

Mãi đến giờ Ngọ canh ba buổi trưa, không thể đợi thêm được nữa, Cảnh Thái thở dài, ngẩng đầu nhìn La Quan đang ngồi đợi mệnh lệnh từ sáng:

- Người dẫn đội đánh thắng không?

La Quan cười, trình bày chi tiết:

- Còn chưa đánh, khó có thể nói.

Cảnh Thái ngẫm nghĩ, đột nhiên cười:

- Vậy để đánh rồi hãy nói.

Sau một câu nói đùa, anh mắt đầy sự do dự, trong ánh mắt ấy có sự không cam tâm, vẻ mặt bất an cũng không còn, thần thái thay đổi, cả người phấn khởi lên, hẳn ta lại trở lại là người nắm giữ sự sống chết kia, Hoàng đế Yến quốc trong mắt thiên hạ, quốc sư không quay về, còn phải sống qua ngày, chờ xem đi, Cảnh Thái vẫn còn đây.

Đúng giờ Mùi, một trận trống ù ù truyền ra từ trong cung, lập tức cửa cung mở ra, La Quan giương cung, dẫn đầu chín vị hảo thủ nối đuôi nhau mà ra, võ sĩ Yến quốc rút cuộc cũng hiện thân, bách tính Tình Thành mừng rỡ vô cùng, hoan hô rung trời.

Cảnh Thái cũng không giống như trong tưởng tượng, triệu kiến đặc phái viên vào cung yến kiến, mà là dẫn đầu các trọng thần trong triều, trực tiếp đi thẳng tới cổng thành, từ chỗ cao nhìn xuống cung trước, hẳn ta vừa hiện thân, lúc đó có một thái giám cao giọng truyền vào tuyên lễ, vạn dân khom người cúi lạy, miệng hô to “vạn tuế”, vô số âm thanh tập trung lại, tiếng vang chấn động cả một bầu trời.

Cảnh Thái không còn nửa phần buồn bực, cười ha ha phát tay:

- Lôi đài của hoàng kim, lễ nghi phiền phức thì miễn đi, La Quan, hiện lôi.

Phía sau hần sớm đã có tám vị cao thủ Cẩm Vệ, thay hoàng đế truyền dụ xuống.

Trước cung La Quan cao giọng:

- Lĩnh chỉ, hiện lôi.

Khi tiếng vang vừa cất lên, lật tay gương cung, liên tiếp bắn bảy cây cung vào tấm lụa đỏ bao phủ khắp lôi đài.

Trần Phấn luôn nhìn theo mấy cây tên, La Quan được ân sư chân truyền, so với Trần Phấn thời mạnh nhất chỉ kém một bậc, trong bảy cây tên hoặc triệu dương, hoặc là khi mặt trời mới mọc, hoặc là khi hoàng hôn, mỗi một đường đều ôm ấp, lắng đọng huyền quang, nhưng mỗi một cây tên hàm ý lại không giống nhau, để lại một tia rực rỡ lóa mắt. Bắn cung cũng có trước có sau, tên bắn trúng hồng lụa trong nháy mắt, lập tức chỉ nghe “thình thịch” một tiếng, đong đưa theo gió, dải lụa không chịu nổi lực, phía bên bị bảy tên của Trần Phấn hoàn toàn bị chấn động, ngàn vạn mảnh nhỏ bay như khói.

Võ sĩ của ba nước Hồi Hột, Thổ Phiên, Khuyển Nhung đều nhú mày, bảy cây tên của La Quan phải nói là thần kỳ, đủ để làm kinh sợ khắp mọi người. Cảnh Thái lại cười lớn, người đại Yến lại tuôn ra một tràng hoan hô rung trời.

Làm dải lụa vỡ tan, Nhất phẩm lôi cuối cùng cũng hiện ra “chân thân” đợi thấy rõ bộ dạng của nó, bao gồm tất cả những người trong Tống Dương đều giật mình kinh hãi trong lòng. Làm gì có cái đài cao nào, trong ánh mắt chỉ có một cái lồng sắt cực lớn: thiết lung.

Bởi vậy, phương thức so tài lần này chẳng khác nào trận đấu của thú bị nhốt, Nhất phẩm quyết tử.

biglove

155. Chương 66: Đường Cùng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 66: Đường cùng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nhất phẩm lôi do Đại Yến đảm nhận, quy tắc đấu cũng do nước Yến quy định, đương nhiên, trước đây các nước khác có thể đề xuất yêu cầu, còn yêu cầu của Hồi Hột, Khuyển Nhung đơn giản dị thường: đánh như thế nào cũng được, chỉ cần công bằng là tốt rồi.

Nước Yến định ra quy tắc thi đấu rất công bằng: không phân biệt trận chiến, không rút thăm thẻ đối thủ, không tồn tại chuyện thắng cấp, càng không nói đến chuyện quyết chiến vòng bán kết, tất cả võ sĩ tiến vào thiết lung, người đánh còn sống tới cuối cùng, chính là người thắng cuộc.

Người đề ra quy tắc này là Cảnh Thái.

Nhưng quy tắc có liên quan đến việc “đầu hàng” trong thi đấu có chút cổ quái, từ lúc bắt đầu khai chiến chỉ có thể tử chiến chứ không được đầu hàng, chỉ khi còn lại ba đội mới cho phép đầu hàng, nhưng lúc này có nhà nào muốn quăng kiếm chịu thua, phải được tất cả võ sĩ của hai nhà khác đồng ý mới có thể rời khỏi thiết lung.

Tâm tư Hồ đại nhân xoay chuyển rất nhanh, phản ứng cũng rất nhanh, thấp giọng mỉm cười giải thích với thuộc hạ:

- Trong ba nước ở Man Di, có một nước sẽ bị Đại Yến khai trừ rất nhanh, cho nên mới định ra quy tắc như vậy, chắc sẽ là Khuyển Nhung rồi, đợi khi khai màn, nước Yến sẽ nghiêng toàn lực chém giết võ sĩ Khuyển Nhung trước.

Cảm xúc của người Yến đi xem lời chiến tăng cao, ai cũng hiểu lời chiến lát nữa đây, bất kể là “kịch liệt” hay là “phấn khích” hoặc là “hỗn loạn” đều sẽ vượt xa tưởng tượng ban đầu. Liên quan đến thể diện quốc gia, lại thêm cái quy tắc như “đổ dầu vào lửa” này, trận chiến này sao có thể yên ổn mà kết thúc được?

Thái giám cao giọng đọc quy tắc xong, theo cánh tay Cảnh Thái vung lên, pháo nổ vang trời khắp bốn bề Tình thành, mười lực sĩ chuyển động bàn kéo, trong tiếng vang chói tai ầm ầm, cửa chính của thiết lung được mở ra. Quan sứ Nam Lý Hồ đại nhân hơi có chút chần chừ, dựa theo quy trình, kỳ sĩ của nhà mình sẽ tiến lên đài trước, đem tài nghệ độc môn biểu diễn trước toàn bộ người Yến ở Tình thành, nhưng bây giờ làm gì có đài cao nào mà lên, tiến vào trong lồng sắt biểu diễn hay sao? Thật là mất thể diện hết chỗ nói.

Mà điều ngoài dự đoán, đó là thái giám gọi tên vẫn chưa gọi tới kỳ sĩ Nam Lý, mà là mời võ sĩ Đại Yến tiến vào thiết lung, La Quan giờ hiệu tay, dẫn các cao thủ phía sau hướng về Cảnh Thái ở xa xa hành lễ, tiếp theo dẫn đầu thủ hạ cất bước đi vào lồng sắt, chiếm cứ góc phía Đông. Kế tiếp thái giám lại gọi tên lần lượt, dân tộc Hồi Hột, Khuyển Nhung, Thổ Phiên theo thứ tự vào trận, chiếm lấy một góc.

Hồ đại nhân và phụ tá bên cạnh nhìn nhau, phụ tá thấp giọng nói:

- Xem tình hình, lập tức sẽ đóng cửa khai đấu, không định để chúng ta trình diễn tài nghệ rồi.

Nói xong, lại cười lạnh bổ sung:

- Cảnh Thái đối nhân xử thế hẹp hòi, chuyện như vậy hẳn ta cũng làm ra được, muốn đem chúng ta bỏ qua một bên không quan tâm đến là đã đoạt được thể diện của chúng ta, lại chẳng biết rằng người thật sự bị người ta chê cười chính là hẳn ta.

Hồ đại nhân cười gật gật đầu, lúc này thái giám gọi tên hướng mắt nhìn về phía đội ngũ Nam Lý, mỉm cười nói:

- Mời hào kiệt Nam Lý nhập lôi, năm nước có thể bắt đầu rồi.

Tên phụ tá a lên một tiếng nhỏ, Hồ đại nhân cũng mặt nhăn mày nhí, trong tích tắc còn nói là chính mình nghe lầm, đến khi thái giám nước Yến gọi thêm lần nữa, ông ta mới cả kinh bừng tỉnh. Không chỉ có tất cả người Nam Lý giật mình, mà ngay cả Trần Phẫn, A Hạ cũng với võ sĩ dân tộc Hồi Hột đã tiến vào thiết lung cũng đều nhú mày.

Hồ đại nhân quay về Cảnh Thái ở xa xa tranh cãi:

- Ngày mừng năm tháng năm, ngay trước mặt văn võ trong triều và các sứ thần của các nước, bệ hạ miệng vàng lời ngọc, đã nói là Nam Lý không cần đánh trận này, Hồi Hột, Khuyển Nhung và Thổ Phiên cũng không hề dị nghị.

Lão muốn sai tên thuộc hạ lớn giọng ở phía sau chuyển lời, nói xong nửa câu đầu, hơi tạm dừng rồi đang định tiếp tục nói, Cảnh Thái liền cười ha ha, xua tay cắt ngang:

- Hồ đại nhân suy nghĩ lại cho cẩn thận, ngày đó trên điện, trẫm nói là Nam Lý chưa phái võ sĩ, thì không cần bỏ tiền đặt cược vào. Nếu sai một chữ, trẫm sẽ bưng trà xin lỗi ngài. Trẫm chỉ nói các người không cần bỏ tiền cược vào, có khi nào thừa nhận là các người không phải đánh trận này đâu?

Chỉ với mười kỳ sĩ này của Nam Lý, vào thiết lung thì đừng mong sống sót đi ra, còn Hồ đại nhân trở về thành Phượng Hoàng, Phong Long sao có thể tha cho lão, lúc này quảng động tay áo cãi lại:

- Chính bệ hạ cũng nói là người Nam Lý phái tới không phải là võ sĩ.

Cảnh Thái lắc đầu cười nói:

- Không phải võ sĩ, ít nhất đều là người sống đúng không, sao lại không thể nhập lôi? Hơn nữa trẫm đã chiếu cố các người rồi, Hồ đại nhân phải hiểu được thế nào là đủ, thấy nên cảm tạ mới phải.

Hồ đại nhân giận, khiển trách:

- Hồ mõ già cả mắt mờ, nhìn không thấy bệ hạ chiếu cố chỗ nào, làm sao nói cảm ơn? Muốn ta thỏa mãn, trừ phi Hồ mõ không biết phân biệt thế nào là cười chê, thế nào là thỏa mãn.

Tả thừa tướng quả thật trở mặt rồi, lời nói ra đều không hề khách khí.

Lời lẽ sắc bén chói tai, lập tức làm cho vô số người Yến mắng chửi, sắc mặt Hồ đại nhân xanh mét, căn bản không thèm nhìn tới vô số người Yến ở xung quanh, liền nhìn thẳng vào Cảnh Thái đang ở trên cao kia.

Cảnh Thái lại không chút nổi nóng, khoát tay áp chế người dân đang ầm ĩ, tiếp tục cười nói:

- Nam Lý không cần bỏ ra một đồng tiền cược nào, đã có thể tham gia vào trận đánh cuộc đáng giá vạn đồng, giang sơn, hoàng tử này, các người thua rồi thì cái gì cũng không cần phải bỏ ra, nếu như thắng thì có thể lấy được một đồng tiền rất lớn, đây không phải là chiếu cố thì là gì? Rất là chiếu cố rồi. Các nước khác, kể cả Đại Yến của ta, không ai có được ưu đãi như vậy. Còn nữa, trẫm vẫn luôn muốn hỏi Nam Lý các người, nếu Nam Lý các người không dám đến lời thì các người phải sứ giả đến đây để làm gì? Hồ Trình Hiếu, mắt người hoa rồi, nhưng vẫn chưa mù đấy chứ? Người hãy nhìn kỹ mà xem, Hồi Hột, Thổ Phiên, Khuyển Nhung, có nước nào không phải là phái người hào kiệt võ sĩ đến Nhất phẩm lời hay không? Quốc thư như vậy, lời nói như vậy, tại sao Nam Lý các người lại phải đến những người kỳ quái không biết tí gì vậy? Trẫm biết là người có tài ăn nói, các người luyện tập trên mặt chữ của quốc thư, người nhận rồi ở Nam Lý các người quả là không ít đấy nhỉ. Nhưng các người sao lại không xem kỹ quốc thư lại lần nữa xem, cứ cho là “kỳ sĩ” thì cũng phải nhập lời.

Trên quốc thư lo chuyện nhất phẩm lời quả thật có viết phải nhập lời, nhưng theo tưởng tượng trước đó của triều đình Nam Lý, người nhà mình phải đi không phải là võ sĩ, đối phương nếu muốn nói về phong độ, sẽ không để kỳ sĩ lên đài cùng với võ sĩ nước khác chém giết.

Lui thêm một bước, thật sự phải lên đài cũng không sao, người bên ta không phải võ sĩ, lên đài nhận thua không mất mặt, đối phương nếu truy đánh đến cùng cũng chỉ lưu lại cái danh bản là thắng người không biết võ công, ai cũng sẽ không chủ động giành lấy cái ác danh này. Nhưng trong quy tắc “đầu hàng” trong thiết lung có ghi rõ, chỉ khi còn lại ba nước mới được nói đầu hàng.

Tới bây giờ, Tả thừa tướng rốt cục cũng tỉnh ngộ, ban đầu Cảnh Thái định ra quy tắc này, một nửa cố nhiên giống như Hồ đại nhân dự liệu trước đó, muốn đem võ sĩ của kẻ thù muốn thuở Khuyển Nhung giết sạch, còn một nửa nguyên nhân khác, rõ ràng chính là vì mười kỳ sĩ Nam Lý.

Kỳ sĩ Nam Lý so với người bình thường cũng không mạnh hơn là bao, rơi vào trong thiết lung thì làm gì còn đường sống.

Cảnh Thái chưa bao giờ nghĩ tới, để cho mười kỳ sĩ Nam Lý còn sống trở về.

Việc nước, không phải là không thể chơi xấu, Nam Lý phái những người tài ba kỳ quái đến tham dự nhất phẩm lời chính là chơi xấu rồi, nhưng nhất định phải có đạo lý làm nền tảng mới được, Cảnh Thái đã đứng trên đạo lý rồi, mặc kệ phái tới là gì, đều phải nhập lời, Hồ đại nhân nếu như lại biện hộ, bị bắt giam tại chỗ đối phương cũng không phải là không làm được.

Hồ đại nhân cắn răng một lát, quay đầu nhìn về phía tướng lĩnh đội ngũ Cẩm quân hộ tổng sứ giả từ Nam Lý đến nước Yến, người ở sau hiểu ý của lão, sau khi ung dung cười, quay đầu nói với thủ hạ:

- Bản tướng vì Nam Lý đánh một trận, giành lấy nhất phẩm, còn có vị huynh đệ nào...

Nói còn chưa dứt lời, Cảnh Thái ở trên cổng thành liền chỉ tay phẫn nộ nói, nói câu gì đó, một lát sau thị vệ tức giận truyền lại:

- Người tham dự nhất phẩm lời đã đăng ký tên lập sổ từ lâu rồi, đến trường thi lại đổi người, xem nhất phẩm lời đài này là vườn rau nhà các người hay sao, còn có thể lựa lựa chọn chọn sao? Muốn đổi người cũng dễ thôi, đem mười tên kỳ sĩ kia giết hết đi, trẫm sẽ cho các người thay người.

Con đường cuối cùng cũng bị Cảnh Thái chặn lại.

Việc đã đến nước này, kết cục phải chết rồi, kỳ sĩ Nam Lý cũng thực sự không để ý gì nữa, A Y Quả là người đầu tiên giở giọng:

- Đánh thì đánh, sợ cái con rùa nhà ngươi sao?

Tay trái kéo Nam Vinh, tay phải kéo Tống Dương, cất bước tiến vào thiết lung, tiểu Nam là phải kéo rồi, còn nàng vốn định kéo tay Thi Tiêu Hiểu hoặc là Tiêu Kỳ, nhưng hai người này đứng hơi xa. Tống Dương lại lù lù bất động, ngược lại túm lấy A Y Quả, mép lông mày đen nhánh nhăn lại, hỏi:

- Cô bé không có vẻ sợ chết nhỉ.

Tống Dương lắc đầu, ra hiệu nàng an tâm đừng nóng vội, ngẩng đầu nhìn Cảnh Thái:

- Chưa mang binh đao, sao có thể nhập lôi, chém giết?

Cảnh Thái giơ tay chỉ về cây trượng trong tay người mù đứng ở xa xa:

- Cây gậy trong tay gã không phải là binh khí sao?

biglove

156. Chương 67: Lung Đấu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 67: Lung đấu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tất cả người Yên cùng nhau hòa theo Hoàng đế cười vang, chính người mù lại không biết gì, đợi Chu Nho nói rõ sự tình cho người này rõ, người mù giận tím mặt, đã chết đến nơi rồi, lại còn phải chịu chế nhạo, ai có thể nhẫn nhịn được, hay tay bẻ gãy cây trượng dẫn đường của chính mình đầy giận dữ, giọng nói quát mắng:

- Mang đao lại đây, Quỷ cốc tiên ông nhà ngươi muốn cùng đao thép.

Chu Nho cũng thái độ khác thường, chẳng những không ngăn lời người mù lại, mà ngược lại còn phụ theo:

- Mang kiếm đến đây, Hỏa chân nhân hỏi kiếm xưng tên.

Hồ đại nhân lúc trước có chút quá dè dặt, lão đoán được có khả năng Cảnh Thái sẽ gây phiền toái, vì không để cho đối phương mượn cớ, trước lúc xuất hành đem những thứ có thể miễn đều không mang theo, hộ vệ Nam Lý đi theo cũng không mang binh đao, không có cách nào chuyển vũ khí cho đồng bọn.

Kỳ sĩ Nam Lý quyết chí nhập lôi, Cảnh Thái đã thỏa mãn tâm nguyện rồi, nếu không cho phép bọn họ dùng đao thì có vẻ quá nhỏ mọn, lúc này mới cười truyền chỉ, lệnh cho quân lính dưới thành cung cấp vũ khí cho đám kỳ sĩ, người mù, lão đạo, bao gồm cả Nhị Sỏa và Tiêu Kỳ, bất kể có biết võ công hay không đều chọn lấy một món binh khí, trong đó Nhị Sỏa là lớn tuổi nhất, chọn một tấm khiên thật lớn, nói nhỏ với Tiêu Kỳ:

- Đừng lo lắng, ta che chở cho mọi người.

Duy nhất mình Tống Dương không chọn binh khí, giơ tay chỉ về hướng Long Tước ở trên tiểu đài, hỏi Cảnh Thái:

- Chọn thanh đao này được không?

Đầu tiên Cảnh Thái nhíu mày, nhưng lập tức phá lên cười:

- Đó là phần thưởng thứ năm, các người cũng chỉ có thể là thứ năm thôi, nếu tính ra, cái chuôi bảo đao này thật đúng là của các người, cũng được, nếu có thể lấy được dùng thì cứ lấy đi, trước khi chết sờ một cái, cũng không uổng công một chuyến đi.

Không cần người khác xử lý, Tống Dương phi thân lên tiểu đài, nắm Long Tước gọn trong bàn tay, trong một nháy mắt đó, dường như Tống Dương nghe thấy, một tiếng kêu thánh thót trong u minh vang lên.

Chiến đao mà Vương thái y để lại, rốt cục đã trở lại trong tay, tuy rằng Tống Dương sớm có chuẩn bị, nhưng trong lòng vẫn kích động, thời điểm mới nhìn thấy nó không lâu máu huyết trong người đã sục sôi, giờ phút này nắm lấy nó trong tay, da thịt, huyết mạch thật sự muốn vỡ tung ra, vừa muốn khóc vừa muốn cười, cảm xúc mãnh liệt tuyệt không thể kiềm chế mà cũng không muốn kiềm chế, khiến hắn không tự chủ được, toàn thân run lên.

Cảnh Thái và vô số người Yến lại nghĩ là thanh đao này quá to và nặng, Tống Dương run rẩy là vì không thể dịch chuyển được nó, cười vang lần nữa, nhưng một lát sau, Tống Dương đột nhiên rống to lên, thân hình còn run rẩy trước đó giờ phút này lại vững như bàn thạch vậy, một tay giơ đao vung lên cao, chỉ lên trời. Dương đao, đao sáng.

Sáng cho người ở trên trời kia thấy.

.....

Tống Dương dẫn đầu, dẫn đội hướng về thiết lung, sắc mặt Hồ đại nhân đen sẫm, hai tay chấp lại khom người bái mười kỳ sĩ thật lâu, lúc ngẩng đầu lên hai mắt đã mờ hồ ngấn nước:

- Là lão phu đã đem chư vị đến nước Yến, không ngờ lại hại đến tính mạng của mọi người, Hồ mỗ bất tài...

Nói còn chưa dứt lời, Tống Dương bỗng nhiên mỉm cười, giơ tay vỗ vỗ bả vai của lão, hạ giọng nói:

- Không cần phải khó chịu, đánh xem sao đã, có chuyện gì đợi sau khi chúng tôi ra rồi hãy nói.

Hồ đại nhân ngây ngẩn cả người, đi ra rồi nói ư? Ta thì còn có thể nói, nhưng lúc đó các người còn có thể nghe thấy hay không?

Tống Dương tươi cười thoải mái, mười vị kỳ sĩ Nam Lý đi vào trạm ở giữa thiết lung. Lực sĩ bên ngoài buông lỏng bàn kéo, cửa sắt từ từ khép kín, ngăn cách thiết lung và bên ngoài, mà trong chỗ trống này, đã xảy ra chuyện làm cho người khác bất ngờ.

Chủ tướng dân tộc Hồi Hột A Hạ dẫn đội tiến lên, trước tiên thi lễ với Tống Dương, mặc dù không phải là hoàn toàn lễ phép nhưng về cung kính thì hiện rõ, Tống Dương đồng thời đáp lễ rồi nói với A Hạ câu gì đó, sau đó vô số Hồi Hột liền đem tất cả người Nam Lý chặn ở phía sau.

Người Yến thảo luận sôi nổi, ngay cả những võ sĩ các nước ở trong lồng sắt cũng lộ vẻ nghi hoặc, người Hồi Hột phải che chở cho Nam Lý ư? Hai quốc gia cách xa nhau nhất trên trung thổ, từ khi nào lại biến thành đồng minh?

A Hạ của dân tộc Hồi Hột đã biểu lộ thái độ, ở trong thiết lung còn có một phần không thể hiện ra, chỉ có đôi bên hiểu được thái độ trong lòng. Chủ tướng La Quan của nước Yến và Tống Dương ánh nhìn chạm nhau, trong ánh mắt đều lộ ra chút ý cười.

Tống Dương quay đầu lại, đối với Thi Tiêu Hiểu thấp giọng nói:

- Đợi lát nữa đánh rồi, ngươi và ta chú ý bảo vệ cho mọi người, không được để ai trực tiếp đến gây phiền toái cho chúng ta, chú ý đừng để trận ác chiến làm hại tới mình.

Thi Tiêu Hiểu gật gật đầu, còn chưa kịp nói, chủ tướng Thổ Phiên ở một góc khác Trát Tây Bình Thố bỗng nhiên cất tiếng cười lạnh, tiếng Hân lơ lơ không quen:

- Nam Lý muốn dựa vào Hồi Hột che chở sao? Cách nhau xa quá đấy, chi bằng nhập vào Thổ Phiên chúng ta, Vương Thượng Trạch nhà ta tấm lòng nhân hậu, phần nữa sẽ ban thưởng cho Phong Long một vị trí phiên chủ, con cháu Nam Lý đời đời vĩnh viễn được Thổ Phiên bảo hộ, chẳng phải là tốt sao?

Tống Dương chẳng thèm nhìn y, cũng không ngẩng đầu lên đáp:

- Không cần đâu. Lúc ăn cơm chiều ngày hôm qua đã thương lượng xong rồi, giờ cơm trưa ngày mai Nam Lý và Hồi Hột sẽ nam bắc xuất binh, chia cắt Thổ Phiên, lấy Sài Thổ Đáp Cung làm ranh giới, phía Nam thuộc về Phong Long để ta, phía bắc thuộc về Hồi Hột của Đại Khả Hãn.

Sài Thổ Đáp Tháp cung là cung vàng điện ngọc của Đại Lạt Ma Thổ Phiên, là thần miếu chí cao trên cao nguyên.

A Hạ nghe vậy, lộ ra nụ cười mê hoặc, hỏi Tổng Dương:

- Vậy Sài Thổ Đáp Tháp cung nên phân chia thế nào đây?

Tổng Dương không cần suy nghĩ:

- Lần một của ta, lần hai cho người... Nó tổng cộng có mấy lần?

Trát Tây Bình Thổ giận tím mặt, thánh địa trong lòng bị kẻ thù tùy tiện khinh nhờn, đâu có thể nhẫn nhịn được lửa giận mà chờ mệnh lệnh khai chiến nữa, nổi giận gầm lên một tiếng, dẫn thủ hạ cùng phát lực xông lên, A Hạ cười to một tiếng, hai tay loan đao múa may như gió, kêu gọi thuộc hạ nghênh đón kẻ địch.

Cùng lúc đó, Cảnh Thái ở trên cổng thành liền vung tay lên, lại là một tiếng pháo nổ điếc tai, Nhất phẩm lôi bắt đầu, La Quan giương cung một mũi tên thẳng đến lấy đầu thủ lĩnh của Khuyển Nhung, thuộc hạ cũng cùng lúc phát đao kiếm xông vào kẻ thù.

Nam Lý bên này không chút do dự, Tổng Dương cầm ngang Long Tước, tay áo Thi Tiêu Hiếu lay động, bảo vệ nhà mình ở phía sau.

...

Ngoại trừ Nam Lý, bốn nước mạnh khác ở trung thổ thù hận phức tạp, người Yên hận nhất Khuyển Nhung, tiếp đó là căm thù Thổ Phiên; Khuyển Nhung xem người Yên là kẻ thù sinh tử, nhưng bọn họ đối với tộc Hồi Hột cũng hận thấu xương; Thổ Phiên và Hồi Hột thù không đội trời chung, đối với Đại Yên thì kém một chút ít, nhưng vẫn là kẻ thù trăm năm.

Mà Đại Yên và Hồi Hột cũng không giáp ranh giới, không tồn tại tranh giành lãnh thổ, cũng không có mâu thuẫn trực tiếp; tình huống giữa Thổ Phiên và Khuyển Nhung cũng không khác là mấy. Nhưng bất kể là Trung Nguyên và sa mạc, hay là cao nguyên và thảo nguyên, mặc dù không có thảm họa chiến tranh kéo dài nhiều năm, giữa bọn họ cũng hoàn toàn không có sự tin tưởng nào đáng nói. Tranh giành thắng lợi trong lòng, căn bản là không có đồng minh, cho dù là tạm thời liên minh, cũng không có khả năng tồn tại, ngoại trừ võ sĩ nhà mình, ai cũng là kẻ địch, ngoại trừ loạn đấu, hỗn chiến, tuyệt không có con đường thứ hai.

Nhưng Cảnh Thái không biết dưới cổ Tổng Dương lộ ra miếng hỏa tâm ngọc của Tát Mặc Nhĩ Hãn, càng không biết được bởi vì Trần Phẫn, Tổng Dương và La Quan đã kết duyên.

Đối với A Hạ mà nói, Tổng Dương chính là vương giá; trong mắt La Quan, chính mình chỉ có nửa năm cuộc sống, Tổng Dương là chỗ dựa duy nhất của sự phụ lúc về già. Hai người không những sẽ không làm hại lẫn, mà còn có thể hợp sức bảo vệ cho lẫn và tính mạng của thủ hạ. Chuyện này Cảnh Thái bất kể thế nào cũng không thể dự đoán được, vốn sẽ là một Nhất phẩm lôi ác chiến hỗn loạn, bởi vì sự gia nhập của Nam Lý mà đột nhiên trở thành có trật tự.

Lúc vừa mới tiến vào thiết lung, Tổng Dương hạ giọng nói với A Hạ là câu: yên tâm về Đại Yên, có thể chuyên tâm đối phó Thổ Phiên.

Mà La Quan tu vi kinh người, lại đi lại trên giang hồ đã lâu, tâm tư sao có thể kém được, tuy rằng trước đó không biết quan hệ giữa Tổng Dương và dân tộc Hồi Hột, nhưng vừa thấy thái độ của A Hạ và võ sĩ thủ hạ, lão đã biết nên làm thế nào rồi: chuyên tâm đối phó với Khuyển Nhung, đem bọn lang sói trên thảo nguyên giết sạch. Chỉ giết hết bọn KHuyển Nhung là chưa đủ, thủ hạ của chính mình là những con “tốt” cũng phải chết sạch sẽ. Một khi như vậy, chỉ cần Hồi Hột giết hết Thổ Phiên, trong lòng sắt còn lại tất cả đều là người một nhà rồi.

Cho dù Hồi Hột không địch lại Thổ Phiên cũng không sao, đại tông sư mất sáng như đuốc, đại khái có thể nhìn ra, thực lực hai đội ở mức sần sần như nhau, cho dù là Thổ Phiên thắng, cũng chỉ có thể còn lại hai ba tên trọng thương tàn phế, không ngăn được ba mũi tên của lão.

Sự ẩn ý giữa những người thông minh, không cần phải tự lại một chỗ thương lượng, trước khi khai chiến Tổng Dương và La Quan đã liếc mắt nhìn nhau một cái, chỉ như vậy là đủ để hiểu rõ tâm ý của nhau rồi.

Thiết lung to lớn khác thường, trong đó Đại Yến đấu với Khuyển Nhung, Hồi Hột đấu với Thổ Phiên, một hàng Nam Lý chạy đến một góc thiết lung, căn bản không ai chú ý đến bọn họ. Tình hình hiện tại của kỳ sĩ Nam Lý và bách tính Tình thành ở bên ngoài xem cuộc chiến không khác nhau gì nhiều, chẳng qua là nhóm kỳ sĩ đứng gần hơn một chút, đối với hai nhóm chiến đấu nhìn được rõ hơn một chút.

Sắc mặt Cảnh Thái xanh mét, hoàn toàn không hiểu sự tình tại sao lại biến thành như vậy.

Tuy rằng không có hỗn chiến như trong dự đoán, không khỏi làm người khác có chút thất vọng, nhưng ác chiến trong thiết lung rất kịch liệt, vẫn là vượt xa tưởng tượng của người Yến, võ sĩ tới tham dự có thể được quốc gia tuyển chọn, sao có thể là hạng người bình thường, hoặc là danh chấn một phương, hoặc là tướng dũng mãnh ba quân, mỗi người đều mang trên mình tuyệt kỹ công phu, bốn đội cao thủ phân thành hai trận chiến, thân hình lên xuống như đồ vật sống chết.

Tiếng nổ vang không ngớt rơi xuống đáy lòng, hào quang đao kiếm chớp lóe làm chói mắt, tất cả mọi người đang xem đều thần trí lạng lạng, âm thanh hò reo ngày càng cao hơn, hơn nửa tòa Tình thành đều dần dần sôi sục lên.

Song đao của A Hạ tung bay kết hợp cả cương nhu, trường kiếm trong tay trái mỗi một đường đều tích tụ lực rất lớn, loan đao trong tay phải lại nhẹ nhàng quỹ dị qua lại như không, đối thủ của nàng chính là chủ tướng Thổ Phiên, Trát Tây Bình Thổ tay trái là khiên nặng, tay phải là chiến chùy, hoàn toàn là đấu pháp lấy mạng trên chiến trường, không phân biệt sống chết thì tuyệt đối không bỏ qua, chủ tướng hai đội tiến đến cùng nhau liều mạng, hoàn toàn không quan tâm đến người ngoài, thủ hạ của bọn họ cũng đều tự mình đánh chứ không phối hợp, cách đánh đơn sơ, nguyên thủy nhưng cũng đủ hung mãnh.

Cùng với đó, một trận chiến khác cũng có kết cấu, Khuyển Nhung mười người có cùng cách đánh chiến trận, theo mệnh lệnh của chủ tướng xếp thứ tự tiến công, đánh nhau sống chết một hồi lâu sau nhưng thế trận vẫn không loạn, những con “tốt” nước Yến cũng hai ba người phối hợp, lần lượt tấn công kẻ thù, La Quan thì từ đầu đến cuối chỉ ở ngoài tới lui tuần tra, cũng không gần người đánh nhau, tuy nhiên trong trận địa địch mỗi khi có sơ hở, hoặc có đồng bọn bị hại, tất sẽ có một đường kim quang vu vu từ trên cung của y bắn ra. Áp lực của mình y đối với chiến trận của Khuyển Nhung, so với chín người còn lại cũng không nhàn hạ hơn bao nhiêu.

...

Trong nháy mắt một buổi chiều khó khăn đã qua đi, ngoài dự kiến của mọi người, đánh đến bây giờ, trong thiết lung lại không có một người bị giết, thế lực ngang nhau ác chiến, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không phân thắng bại. Trời đang tối dần, binh lính nước Yến phụng mệnh đã sớm thiết lập ở gần thiết lung những chảo dầu, trong tích tắc ánh lửa mãnh liệt, chiếu rọi khổ chiến trong lồng sắt, càng lộ vẻ hung hiểm.

Thi Tiêu Hiểu mỉm cười thông dong, nhưng ở trong tay áo, vẫn vận chuyển nội công qua lại không ngừng, trong lòng luôn luôn đề phòng, đề phòng ngừa bất cứ lúc nào có ám khí bay tới, hay tên bắn lên, tuy nhiên người bên ngoài cũng không có phần kiên nhẫn này, thợ rèn Tiêu Dịch phạm vào bệnh nghề nghiệp, đối với tính chất của thiết lung sinh ra chút hứng thú, vừa gõ gõ đánh đánh, vừa kéo Chu Nho lão đạo qua thấp giọng thảo luận. Chu Nho thiện hảo, Tiêu Dịch thiện luyện, hai người bọn họ đúng là có thể xem là bạn hợp tác tốt.

A Y Quả, Nhị Sỏa không biết từ khi nào đều ngồi dưới đất, há miệng, ngáp một cái thật lớn. Ngáp dễ lây, Nhị Sỏa đem cái khiên lớn lót dưới mông ngồi, cũng cùng nàng ta há miệng ngáp một cái, giọng lơ mơ hỏi Tổng Dương:

- Chúng ta không đánh sao? Vậy bọn họ khi nào mới đánh xong?

Long Tước đao cuối cùng cũng chống trên mặt đất rồi, thanh đao này không nhẹ, cứ giơ lên cũng không phải là chuyện nhỏ, Tổng Dương cười đáp:

- Tạm thời vẫn chưa đánh xong, tuy nhiên đợi lát nữa ta sẽ động thủ.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của hắn đã nhìn chăm chú vào cặp chiến của A Hạ và Trát Tây Bình Thổ.

Nhị Sỏa ồ một tiếng, than thở:

- Ta có hơi đói bụng.

Vừa nói, vừa hướng về bên ngoài lồng sắt, nhìn xung quanh, tiếp tục lải nhải:

- Hồ đại nhân uống nước trà kìa.

Lại đợi thêm một hồi, người Yến đang xem cuộc chiến ở bên ngoài cũng không còn phấn khích kích động như trước, không thấy máu me, cũng không nghe tiếng kêu thảm thiết, đánh có kịch liệt thêm nữa thì xem lâu cũng làm cho người ta cảm thấy nhàm chán, lúc này rốt cục có người nhớ tới kỳ sĩ Nam Lý ở trong thiết lung, không biết có người nào lớn giọng hô lên:

- Người Nam Lý, xem thấy thế nào? Chó mèo nhà ta còn hoạt bát hơn các người nữa đó.

Lập tức tiếng cười vang nổi lên từ bốn phía, các loại tiếng chửi rửa vang lên, từ bốn phương tám hướng truyền đến, hư thanh càng ngày càng âm ỉ, huyên não một hồi lâu, tiếng cười nhạo không những không hạ xuống, ngược lại càng ngày càng hội tụ lại, cuối cùng mọi người hoàn toàn thống nhất, biến thành bốn chữ:

- Nam Lý hèn nhất.

Sự ủng hộ đối với ác chiến kịch liệt, đâu có tới nhanh bằng tiếng chửi rửa kẻ hèn nhất, bốn chữ được lặp lại không ngừng, tiếng hô vang lên rộng khắp, nghe vạn dân cùng nhau mắng to, Cảnh Thái ngồi trên cổng thành cuối cùng sắc mặt cũng dịu đi, lộ ra chút ý cười.

Tổng Dương bất động, vẫn nhìn chăm chăm vào trận chiến mà mình để ý, trong miệng cười nói với Thi Tiêu Hiểu đứng bên cạnh:

- Những người ở bên ngoài đó, thật là đáng chết hết.

Thi Tiêu Hiểu biết Tổng Dương không chịu nổi những lời thô lỗ, nhưng không nghĩ tới hắn có thể nói ra lời khó nghe như vậy, đầu tiên là hơi sững sốt, lập tức lắc đầu cười nói:

- Người miệng hạ lưu tình, người không ăn chay, nhưng mà ta còn phải để lỗ tai trong sạch đây.

Tổng Dương cười nói:

- Giả hòa thượng, đợi ra khỏi thiết lung, ta dẫn người đi Phong nguyệt phường, giúp người tuyển một ni cô xinh đẹp.

Nói xong, ngẫm nghĩ một chút lại hỏi:

- Có mang cây sáo của người theo không?

Thi Tiêu Hiểu gật gật đầu, cây sáo nhỏ không rời khỏi người, lúc trước người Yến phụ trách soát người kiểm tra đi kiểm tra lại, thấy chỉ là một cây sáo bình thường, lại biết bọn họ không có cơ hội vào cung gặp Thánh thượng, liền để cho y mang theo. Tổng Dương bước lên một bước, đem tất cả đồng bọn chắn phía sau, tiếp tục nói:

- Ngồi đợi nhàm chán, thổi một khúc nghe chơi nhỉ? Yên tâm, bây giờ ta trông cho.

Thi Tiêu Hiểu cười:

- Đúng là một ý hay.

Nói xong từ trong lồng ngực lấy ra một cây sáo nhỏ thổi lên.

Tu vi của y không tầm thường, trong khi thổi dần hết nội kinh, tiếng sáo du dương, cũng chưa nói tới vang như thế nào, nhưng phiêu tán toàn chiến trường, mặc dù xung quanh ồn ào, nhưng tất cả mọi người trong phạm vi hơn trăm trượng có thể nghe rõ.

Tiếng sáo uyển chuyển, không nghĩ ngờ gì là trực tiếp khiêu khích, người Yến ở Tĩnh thành quát mắng đột nhiên tăng vọt, Tổng Dương và A Y Quả, người mù, Chu Nho thì cười ha ha...

Thổi một khúc xong, Thi Tiêu Hiểu tạm dừng, tiếng sáo bỗng nhiên uyển chuyển, biến thành giai điệu quê hương của người Hồi Hột, ý ủng hộ trong đó không cần nói cũng biết. A Hạ trong lúc đầu cười to một tiếng:

- Đa tạ!

Tiếng reo hò đánh trống ở bên ngoài thiết lung long trời lở đất, Thi Tiêu Hiểu lại thổi tới mê đắm, hoàn toàn đắm chìm trong tiếng sáo của chính mình, khúc sáo của dân tộc Hồi Hột gần kết thúc, thời điểm y đang chuẩn bị lại đổi sang khúc mới, đột nhiên bên người vang lên một tiếng rống to, bước chân nặng nề đập vỡ miếng gạch xanh, chỉ là thanh thế một người một đao lẫm lẫm lại giống như một con cự thú đầu đang bốc hỏa, Tống Dương dừng mảnh xông ra.

Long Tước xung động, Tống Dương giương đao mà không hề báo trước, ra tay, Long Tước bảo đao run rẩy nhẹ phát, bao hàm cả ý vui mừng, huyết quang trên thân đao lưu chuyển, mùi huyết tanh nồng đậm cùng với chủ nhân xung phong bỗng nhiên bao phủ bầu không khí.

Sấm đánh một kích, thẳng đến Trát Tây Bình Thổ.

Đã có cơ hội, chuyện Nhâm Sơ Dung phó thác, vẫn là tự tay hoàn thành thì tốt hơn, từ lúc bắt đầu tiến vào thiết lung, Tống Dương đã chuẩn bị giết người rồi. Long Tước ở trong chính tay của mình, chưa bao giờ chém sót đầu người, máu của dũng sĩ đệ nhất Thổ Phiên, kể cũng không uống công cho màn “khai trương” của nó.

Mỗi một nhát chém đều là được ăn cả, ngã về không, đánh lén cũng không ngoại lệ, đều dồn hết lực.

Lúc tay không, tu vi của Tống Dương kém tông sư một chút, nhưng tất cả tu vi của Tống Dương đều là vì thanh bảo đao này, lúc có nó trong tay, cho dù là tông sư chân chính cũng muốn tạm thời tránh mũi đao này. Trát Tây Bình Thổ nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, trong người Nam Lý còn có một tông sư. Toàn bộ tinh lực của y đang đối phó với A Hạ, đợi tới lúc nhận thấy được nguy hiểm thì trước mắt huyết tanh đã rơi, Long Tước một đao lấy đầu.

Phá khiên, nhập vào thịt, chém xương, thành hai đoạn.

Tiếng kêu thảm thiết lúc sắp chết của Trát Tây Bình Thổ đâm thủng hàng vạn màng nhĩ.

Nếu Tiểu Bộ ở đây, lúc đó sẽ giật mình mà hét chói tai. Một nhát chém này của Tống Dương cùng với tình hình mà nàng có thể “nhìn thấy” giống nhau như đúc. Xung quanh rất loạn, giống như có mấy ngàn mấy vạn người vây quanh, hấn đang cầm một thanh đao rất lớn, chém giết, chỉ là Tiểu Bộ không nhìn thấy đầy đủ, nhìn không rõ, nàng không nhìn thấy thiết lung cực lớn kia.

Chém giết sạch sẽ gọn gàng, đột ngột nổi lên, trong nháy mắt lại mất đi, không hề có dấu hiệu báo trước lại giống như rất hợp lẽ.

Người Yến ồn ào rồi đột ngột im lặng, người người đều há mồm tròn mắt, trong nháy thời ai cũng không dám tin vào chuyện đang diễn ra trước mắt. Tiểu tử Nam Lý ra tay rồi, chỉ một đao đã chém Trát Tây Bình Thổ tiếng tăm lẫy lừng thành hai đoạn.

Mãi đến khi Tống Dương mang đao trở về bên cạnh đồng bọn, tiếng kinh hô reo hò của người Yến mới đồng thời vang lên, kinh hô thì không cần phải nói, còn reo hò thì cũng không phải dành cho Tống Dương, mà là vì cuối cùng cũng nhìn thấy máu rồi.

Bất kể là âm thanh dạng gì, từ ngàn vạn người đồng thời phát ra đều biến thành tiếng nổ rầm rầm, Tống Dương quăng vết máu dính trên Long Tước, đối với Thi Tiêu Hiểu cười nói:

- Thấy chưa? Ta nói bọn họ đều đáng chết, không sai chứ.

Cây sáo của Thi Tiêu Hiểu không thổi nữa, trong ánh mắt lại hiện ra ý đề phòng, thế cân bằng của loạn chiến bị phá vỡ, hung hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể giáng xuống.

Mà thợ rèn Tiêu Dịch nhìn thấy uy phong phá tằm khiên Thổ Phiên của Long Tước, rõ ràng bị chấn động, gần như quên mất thế cục hiện tại, bước nhanh đến trước mặt Tống Dương, lắp bắp hỏi han:

- Tống huynh đệ, đao của ngươi có thể...có thể cho ta xem một lát được không?

Tống Dương cười cười, hơi có vẻ áy náy:

- Ta còn luyến tiếc chưa muốn buông nó, cầm nó trong tay ta ngươi xem được không?

Long Tước vừa mới giành được trong tay, Tống Dương không nỡ để nó rời khỏi bàn tay, sợ gì một lát. Tiêu Dịch gạt đầu một cái thật mạnh, trong miệng liên tục đáp:

- Được, được, như vậy là được rồi...

Cúi đầu xuống, cẩn thận xem xét chất liệu, cách luyện của thanh Long Tước, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Giống như ma chú “không chết người” bị phá vỡ vậy, ở trong thiết lung, tiếp theo cái chết bất ngờ của Trát Tây Bình Thổ, một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Không chỉ ác chiến của Hồi Hột và Thổ Phiên, mà trận chiến giữa Yển và Khuyển Nhung cũng bắt đầu có thương vong, La Quan quát mắng liên tục, thân hình biến thành một đạo kinh phong, vây quanh chiến đoàn, kim quang run rẩy không ngừng bắn tên, huyết tương văng tung tóe, mạng người điêu tàn.

Trong ngoài thiết lung, trong ngàn vạn người, xưng hiệu La Quan đơn đả độc đấu này, không ai có thể nhìn ra lão chưa xuất toàn lực, mặc dù Tống Dương cũng không phát hiện ra sự khéo léo tài tình của lão, tuy nhiên Tống Dương có thể nhìn thấy, số hào kiệt nước Yển chết không hề ít hơn dũng sĩ thảo nguyên một chút nào.

Chủ tướng Thổ Phiên chết thảm, sĩ khí dân tộc Hồi Hột tăng cao, mãnh lực thực sự áp đảo so với cường địch một bậc, nhưng sống chết trước mắt, những chiến sĩ còn lại của Thổ Phiên không hề lùi bước, ý niệm cuối cùng trong đầu chỉ có bốn chữ: đồng quy vu tận. Khóc liệ hơn lúc đầu rất nhiều, trận quyết chiến cuối cùng không quá công phu của ha nén hương, dũng sĩ đến từ cao nguyên bị tàn sát, thậm chí ngay cả một người toàn thân cũng không có. Nhưng dân tộc Hồi Hột cũng bị kẻ thù hung hãn đáp trả, sáu người bỏ mạng, bốn người may mắn sống sót ai cũng bị trọng thương, A Hạ cũng không ngoại lệ, trên bụng trúng một đao, máu tươi trào ra ngoài, nhuộm đỏ chiến bào.

Cùng lúc đó chiến đoàn kia cũng đi đến hồi quyết chiến cuối cùng, Khuyển Nhung thương vong quá nửa, chiến trận hoàn toàn bị loạn, Yển tốt bốn chết, ba bị thương không thể phối hợp được, cùng thi triển thủ đoạn giáp lá cà, đánh tay không, La Quan cũng thu cung lại, rút đao nhập vào loạn chiến, đối đầu với chủ tướng Khuyển Nhung.

Tất cả mọi người chú mục vào chiến đoàn, duy chỉ có một mình thờ rên vẫn đang bị Long Tước hớp hồn, mãi đến khi bị Tống Dương hỏi:

- Nhìn thấy gì rồi?

Tiêu Dịch mới giật mình tỉnh lại, nhìn trái nhìn phải, hạ giọng:

- Thanh đao rất tuyệt vời, dựa vào nó có thể chặt đứt thiết lung.

Chất liệu thiết lung không giống bình thường, dựa theo phỏng đoán của Tiêu Dịch, trong lúc chế luyện thợ thủ công cho vào “thép nguyên chất”, bảo đao thần kiếm bình thường khó có thể làm nó tổn hại dù chỉ một chút, nếu không sao có thể dựa vào nó mà khóa các cao thủ đích thực ở trong lồng sắt này được, còn những lần nhỏ trên Long Tước, rõ ràng hoàn toàn là do “thép tinh chất” luyện thành, nếu tăng lực đánh vào, đủ để chặt đứt trụ thiết lung.

Tống Dương cực kỳ có hứng thú:

- Thật sự có thể à?

Phần lớn thợ thủ công lành nghề đều có tính khí xấu xa, không chịu được người ngoài, đặc biệt là người ngoài nghề nghi ngờ chính mình, Tiêu Dịch cũng không ngoại lệ, tuy nhiên đối với Tống Dương vẫn còn nể chút thể diện, chỉ thần nhiên nói:

- Chém thử một cái là biết ngay thôi mà.

Không ngờ vừa dứt lời, Tống Dương lại đột nhiên hét lớn, thật sự vậy Long Tước cấp bách xông lên. Nhưng hấn vẫn chưa nhằm vào thiết lung, đao phong thẳng chỉ chính là chiến đoàn giữa Yển và Khuyển Nhung. Đây chính là thời điểm!

biglove

157. Chương 68: Người Chiến Thắng Cuối Cùng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 68: Người chiến thắng cuối cùng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Chỉ còn lại năm người, La Quan và chủ tướng Khuyển Nhung bắt phân thắng bại, nhưng dư chiến thì cơ bản đã chấm dứt, hai tên Yến tốt người bị trọng thương đang liên thủ giết chết một dũng sĩ thảo nguyên cuối cùng bị thương còn nặng hơn.

Đã đến mức đèn cạn dầu rồi, đều không là ngoại lệ, hoàn toàn không có cơ hội tránh né, Long Tước lướt qua, Yến tốt ngã gục.

Long Tước run lên, máu tươi vung vẩy tung tóe, Tổng Dương lại giương đao, lúc này, đao phong trong tay hấn chậm rãi chuyển động, đích chỉ chính là vô số người Yến đang xem cuộc chiến ở phía ngoài.

Ngàn vạn người sau khi kinh hô, đồng thời hét tiếng chửi rủa, Tổng Dương cười ha hả, không tự tay giết chết hai tên Yến tốt kia, chẳng phải đã làm phụ lòng phần “nhiệt tình” trước đó của người Yến hay sao?

Chính vào lúc này, La Quan cũng gào to một tiếng, một quyền đánh nát đầu chủ tướng Khuyển Nhung, đồng thời trường đao trong tay phản xạ, đem dũng sĩ thảo nguyên may mắn còn lại cuối cùng đóng đinh trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc, người Yến ở bên ngoài từ tiếng mắng giận biến thành hoan hô vang dội, đến cả Cảnh Thái ngồi trên cổng thành cũng gật đầu cười to. Thắng chắc rồi!

Dân tộc Hồi Hột chỉ còn bốn thương binh tàn tướng, Nam Lý tuy đội hình chỉnh tề, nhưng khả năng đánh chẳng qua chỉ có một Tổng Dương. Mà chủ tướng nước Yến khi định thần lại thì vẻ mặt ung dung, hiển nhiên còn có sức lực dồi dào, tuy rằng chỉ còn một người, nhưng lão lại là tông sư chân chính, thu dọn cái tàn cục này chẳng qua chỉ là một cái hẩy tay mà thôi.

Đến cuối cùng, người chiến thắng chỉ có thể là La Quan, chỉ có thể là Đại Yến.

Tới lúc bấy giờ, sự lo lắng liên quan đến đoạt lời cuối cùng cũng biến thành hư không, Cảnh Thái giơ tay lên chụp lấy chông tên ở trước mặt, cười to gào lên:

- Giết!

Đế vương lời vàng miệng ngọc, tất cả người Yến cùng kêu lên phụ họa: giết!

La Quan khoanh tay đứng, lẳng lặng nhìn phía Tổng Dương. A Hạ lấy tay che miệng vết thương, thở hồng hộc, dẫn theo những thủ hạ còn sót lại sóng vai với Tổng Dương, Thi Tiêu Hiểu, Nam Vinh nhẹ nhàng tiến lên, người mù, Chu Nho rút đao ra khỏi vỏ, ngay cả Nhị Sỏa cũng có chút khấn trương, đem tám khiên lớn nâng lên, thò đầu ra nhìn.

Một lát sau, La Quan bỗng nhiên mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Ta đầu hàng!

...

Nếu là một tháng trước, La Quan nhất định sẽ không hàng, lão nhất định phải thắng. Sẽ không thương tiếc cho tính mệnh của Tổng Dương, nhưng nhất định phải bức bách cho Nam Lý phải quăng kiếm, Tổng Dương nếu không đồng ý, liền đánh tới khi hắn đồng ý mới thôi. Về phần dân tộc Hồi Hột lại càng không coi ra gì, A Hạ đồng ý đầu hàng thì là tốt nhất, không hàng sẽ giết. La Quan là đại tông sư, danh tiếng có một không hai thiên hạ, không thể, không muốn, càng không cam lòng cúi đầu trước người ngoài.

Nhưng một tháng trước, lão biết chính mình chỉ còn có nửa năm để sống, đến hiện tại thì càng ngắn, chỉ còn chưa đến năm tháng, mạng không bao lâu sau là mất, thì còn có hư danh gì mà không bỏ qua được?

Thiếu niên trước mặt đã đồng ý sẽ chăm sóc cho sư phụ thay mình, nhận được đại ân, đối phương lại chưa từng đề cập tới nửa chữ báo đáp, lại nhìn lại tình trạng hiện tại của chính mình...đem tặng hần phần vinh quang này thì có sao?

Hướng hồ, ánh mắt La Quan sáng như tuyết, từng trải qua chuyện ở Luyện Sư các, sao lại không hiểu được Tống Dương là phản tặc lớn nhất của chính tông, tự mình đầu hàng, chính là để cho hắn đập một cước lên mặt Đại Yến, đối với Tống Dương mà nói quà tặng như vậy, so với bất cứ phần thưởng vinh quang gì đều thực tế hơn nhiều.

Tống Dương cũng được, Hồ Phách cũng tốt, trước đó chưa từng lường trước cho tới hôm nay Nam Lý còn phải nhập lôi, cũng càng không thể tưởng được một trò đùa này của cô cô, sẽ làm cho tâm tình của La Quan phát sinh biến hóa lớn, bỏ đi uy danh cả đời, bỏ cả vinh quang đủ để chiếu rọi cả trung thổ.

Tống Dương thu đao, hướng về La Quan cúi người vái dài, nghiêm túc nói:

- Tạ ơn tiền bối ban thưởng.

A Hạ cực kỳ không ngờ, nhưng đối phương nhượng bộ, phía mình coi như bảo vệ được tính mệnh rồi, vui mừng không kịp, cũng vội vàng cùng Tống Dương hướng về La Quan hành lễ.

Chúng nhân đang xem ở ngoài lung không nghe được bọn họ nói cái gì, chỉ thấy võ sĩ nước ngoài hướng về chủ tướng nhà mình cúi đầu, còn nói là A Hạ, Tống Dương đầu hàng rồi, trong nháy mắt tiếng hoan hô sầm dậy, mà càng nhiều người lại không muốn người Man Di còn có thể sống mà rời đi, tiếp tục cùng gào thét thánh chỉ lúc này: giết, giết, giết!

Nhưng ngay sau đó, chỉ thấy La Quan cỡi bình tên sau lưng đưa cho Tống Dương, cho dù là một đứa bé cũng có thể hiểu được, đây là lễ hiến hàng của trung thổ, ai dâng lên vũ khí thì là người đó nhận thua.

Tiếng huyền não như sét đánh đột nhiên trở thành yên tĩnh như cõi chết vậy.

Cảnh Thái tình nguyện chịu một đao cũng không dám tin vào chuyện chính mắt đang nhìn thấy, ngồi trên cổng thành hoàn toàn đần ra.

Phải mất ba nhịp thở, người Yến rốt cục đã hiểu được đã xảy ra chuyện gì, không biết là ai bộc phát ra một tiếng kêu trách trước, tiếng trách đơn thuần, không có bất luận ý nghĩa gì, chỉ là phát tiết ra sự nóng giận trực tiếp nhất trong lòng, chợt lại nổi lên tranh cãi âm ỉ, có người mắng chửi là bị bệnh thần kinh, có người đầm ngực dậm chân gào khóc, vì sao lại thua? Sao có thể đầu hàng?

Làn sóng âm thanh đậm nát bầu trời đêm, Nhị Sảo càng hoảng sợ, trề môi nhỏ giọng nói:

- Đáng chết.

Cảnh Thái ở trên thành cũng bị tiếng hét của vạn dân làm bừng tỉnh, sau khi phục hồi lại tinh thần chỉ cảm thấy yết hầu có vị ngòn ngọt, ngực khó chịu, rồi từng đợt từng đợt khí huyết cuộn cuộn chực ói máu ra, thực là tức chết mất, đúng là tức điên lên rồi.

Ở trong thiết lung, sau khi La Quan rút lui rồi, trên mặt A Hạ lại hiện ra một phần do dự, nói với Tống Dương:

- A Hạ không dám tranh chấp với vương gia, nhưng giờ phút này ngài là xuất chiến thay Nam Lý...

La Quan hàng, ngoại trừ "cái chết đến gần" ra, còn có một nguyên nhân rất quan trọng khác, lão không phải là người Yến, hoặc là nói lão là người nước nào cũng không đúng, chẳng qua chỉ là một con chim nhạn cô đơn, được Cảnh Thái mượn về để đánh thời. Đối với người chí cao của Đại Yến hoàn toàn không có lòng trung thành, càng chưa từng xem mình là người Yến, nếu không lúc đầu cũng sẽ không để cho Tống Dương bắt cóc Đàm Quy Đức.

Nhưng A Hạ thân là thuộc về dân tộc Hồi Hột, sinh trưởng ở sa mạc, tính từ Thái lão gia gia xuống dưới, liệt tổ liệt tông đều là dũng sĩ nổi danh của dân tộc Hồi Hột, thuở nhỏ nghe đã quen tai, vinh dự của quốc

gia còn quan trọng hơn tính mệnh của mình, nàng có thể quỳ với Tống Dương, nhưng không thể cúi đầu trước Nam Lý.

Tống Dương hiểu được nỗi khó xử của nàng, gật đầu nói:

- Cũng không nhất định phải không đầu hàng thì mới có thể không đánh, ta nhớ rõ trong quy tắc không đề cập đến chuyện đánh hay hòa đúng không?

A Hạ lắc đầu, Tống Dương cười:

- Không nhắc tới chính là ngầm thừa nhận, cuối cùng hai nhà ta không đánh, muốn làm hòa, ai còn có thể ép chúng ta đánh nữa?

A Hạ cũng cười, sánh vai xưng hùng, chủ ý này hóa ra lại đúng là vẹn toàn đôi bên, tiếp theo lại hỏi:

- Vậy tiền đặt cược kia thì phân chia thế nào?

Tiền đặt cược đều là lời nói suông, muốn thực hiện phải khai chiến trước, Tống Dương không cần, lắc đầu cười nói:

- Không cần chia, toàn bộ thuộc về dân tộc Hồi Hột người. Nhưng các phần thưởng trên cái bàn nhỏ kia là của ta.

A Hạ mừng rỡ, lập tức gật đầu đáp ứng, đương nhiên cũng không quên nói lời cảm tạ, hai nhà Nam Lý, dân tộc Hồi Hột thắng, ngay trong tiếng kêu giận dữ của người Yển, giống như nhà nào cũng uống rượu vậy, chiến lợi phẩm đã được phân chia. Tống Dương biết mình chiếm tiện nghi, có phần ngượng ngùng, lại chỉ vào các phần thưởng trên bàn nhỏ:

- Hay là...người chọn một cái đi. Thấy cái nào thuận mắt thì cầm lấy.

A Hạ lại nói chính mình mới là người chiếm tiện nghi, vội vàng lắc đầu không ngừng:

- Không cần, không cần, đều là của ngài.

Nói xong nàng ngẫm nghĩ một chút, lại bổ sung nói:

- Tiền đặt cược nhà ta cũng không thể lấy hết được. Tình thành cho ngài nhé?

A Hạ không có nhãn quang như Hồ đại nhân, tuy nhiên cũng có thể đại khái hiểu được, trong số tiền đặt cược cho người thắng cuộc này, “Tình thành” là nghe hay nhất, quý giá nhất, nhưng gần như không thể đổi hoàn toàn, rõ ràng là đem món này đem tặng cho Tống Dương, chính mình không mất lợi ích thực tế, lại có vẻ rất hào phóng.

Lòng dạ hẹp hòi của người phụ nữ này, Tống Dương đương nhiên sẽ không vạch trần, cũng không nhún nhường, cười ha hả nói:

- “Nhật Xuất Đông Phương” nếu thật có thể lấy người, là phúc khí của anh ta đó.

Nhắc tới người trong lòng, khuôn mặt A Hạ đỏ lên, Tống Dương cười ha hả, hắn cũng không biết biểu thị ý “làm hòa” như thế nào, rõ ràng dùng biện pháp của kiếp trước, nắm lấy tay của A Hạ, cùng giờ lên cao, hướng về mọi người ra hiệu, hai nhà giảng hòa cùng thắng lợi.

Một võ sĩ ở phía sau A Hạ, không màng đến vết thương nghiêm trọng, ra sức dùng giọng mình hét lớn, tuyên bố với người bên ngoài:

- Dân tộc Hồi Hột và Nam Lý giảng hòa rồi! Cả hai đều là số một. Tất cả phần thưởng cho võ sĩ của nhất phẩm lồi đều thuộc về Nam Lý, trong tiền đặt cược của Nhất phẩm lồi, Tình thành thuộc về Nam Lý, còn lại toàn bộ đều là của Hồi Hột.

Tiếng Hán của người Hồi Hột không lưu loát, phát âm cổ quái, càng không thể chọn từ hay để nói, đều là những lời nói lòng ngay dạ thẳng, nhưng tiếng hô của người này quả thực kinh người, ngay cả Cảnh Thái ngồi trên cổng thành cũng nghe được rõ ràng rành mạch.

Tống Dương thích thú, cũng hòa theo hét lớn, chỉ có hai chữ:

- Chuyển nhà!

Tình thành không phải của các người nữa, nhanh chóng chuyển nhà. Tiếng mắng chửi của người Yến bỗng nhiên tăng vọt, Tống Dương hoàn toàn không để ý đến, quay đầu nhìn Tiêu thợ rèn:

- Long Tước quả thật có thể công phá được thiết lung ư? Ta không đợi được bọn chúng mở cửa.

Thợ rèn gập đầu chắc chắn, Tống Dương lầm bầm vài tiếng “ là thật thì tốt quá, nếu không thì sẽ mất mặt lắm”, vừa nói, Long Tước vung lên oanh oanh liệt liệt, chiến đao màu đỏ mãnh liệt chém tới. Chỉ nghe liên tiếp những tiếng vang chói tai, thiết lung không gì phá nổi đã bị bảo đao chém vỡ một lỗ lớn. Tống Dương thoát thân đi ra, vẫn chưa dừng lại tại đó, mà là tiếp tục vội vàng bước bay lên tiểu đài trưng bày phần thưởng.

Hắn là người thắng, phần thưởng vốn là của hắn, Yến binh không ngăn cản, chỉ có điều hướng ánh mắt lên trên, tướng lĩnh thì lại ngửa đầu nhìn về phía Cảnh Thái Hoàng đế trên cổng thành. Hai mắt Cảnh Thái đỏ bừng, ngực phập phồng kịch liệt, căn bản không nhìn người khác, mà chỉ nhìn chăm chăm gay gắt vào La Quan, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tống Dương lên đài, đi vào các loại phần thưởng là binh khí trước, huyết sắc Long Tước tăng vọt, hung hăng chém xuống.

Tiếng của kim loại va vào nhau đâm thủng màn đêm, Tống Dương như phát tâm điên, từng đao một nghiêm trọng chém vào chiến lợi phẩm của hắn, chỉ trong một lát gào thét mãnh liệt, tất cả phần thưởng trên đài cao đều bị Long Tước chém gãy, chém vỡ tan tành.

Nào là hồng mâu khai quốc, binh khí công huân cũng không ngoại lệ, gãy thành ba bốn đoạn. Nhìn khắp thiên hạ, không có một thứ binh khí nào, cũng không thể có loại binh khí nào có tư cách trưng bày ở trên Long Tước.

Long Tước trong tay.

Long Tước trong tim.

Long Tước bảo đao đệ nhất thiên hạ, là của Vưu thái y tặng. Tống Dương cười to, liền giống như lúc trước khi nhập lôi, tay giơ Long Tước lên trời. Lóe sáng!

Con biết, người có thể nhìn thấy.

Nhưng ngày mừng tám tháng chín, đêm vẫn còn dài.

biglove

158. Chương 69: Thù Lại Thêm Hận

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 69: Thù lại thêm hận

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lồng sắt bị phá rồi, không cần đợi mở cửa nữa, người trong thiết lung lần lượt đi ra.

Hồ đại nhân luôn ở bên ngoài xem trận chiến, giờ phút này kích động cả người run lên, ngay cả râu cũng run rẩy. Đây là chuyện có nằm mơ cũng không thể xảy ra được, Nam Lý mà lại thắng ư? Đợi đến lúc trở về thành Phượng Hoàng, chuyến đi này sẽ biến thành công trạng cực lớn, Tả thừa tướng vì là chủ quản dẫn đội đi, đương nhiên là công trạng đứng đầu. Lão hận là bây giờ không thể lên trên cổng thành, túm lấy tay áo của Cảnh Thái nói một câu:

- Cảm ơn người đã cho chúng ta vào trong lòng.

Vốn tin tưởng gấp trăm lần, người dân nước Yến vốn đã chuẩn bị chúc mừng từ bốn phía từ lúc mới đến, giờ phút này tình cảm quần chúng mãnh liệt, phía sau đẩy phía trước, sóng người xao động lần lượt về phía trước, quan binh phụ trách duy trì trật tự đã có chút dần áp không được.

Hai mắt của Cảnh Thái trên cổng thành tràn đầy huyết sắc, tức giận khiển trách:

- La Quan, La Quan! Lòng lang dạ sói, sao người có thể đầu hàng?

La Quan lớn tiếng đáp:

- Trước khi chiến đấu thần đã nói với vạn tuế gia rồi, khó giữ được chiến thắng, đánh rồi hãy xem mà.

Nói xong, lão liếc nhìn Tổng Dương một cái, lại tiếp tục trả lời Cảnh Thái:

- Vốn có hy vọng thắng rồi, nếu như vạn tuế gia không để người Nam Lý tiến vào thiết lung.

Lão chỉ trả lời thành thật, lại căn bản không nghĩ, lời của lão đối với Cảnh Thái mà nói, chẳng khác gì một cái bạt tai hung hăng quất thẳng vào mặt. Cảnh Thái tức giận rống to:

- Cầu tặc, thời điểm người cúi đầu nhận thua, liền quên mất trăm sẽ đem người chém thành trăm mảnh sao?

Sau khi nhận thua, La Quan đã mất hứng rồi, nhưng lão còn có một tâm nguyện cuối cùng, được gặp mặt ân sư lần cuối, nói không chừng lão nhân gia có thể tỉnh táo một lát, một chưởng lấy đi tính mạng của chính mình. Lão nhân gia báo được thù lớn trong lòng thích thú, chính mình chết cũng không hối tiếc. cái mạng này là phải trả cho sư phụ, chính vì nguyên nhân này, hiện tại tuyệt đối không thể chết được, ông ta hướng về Cảnh Thái lắc đầu nói:

- Trước Nhất phẩm lôi, hội nghị giữa đông chủ của ta và ngài đã kết thúc, là chính miệng ngài nói giữ ta lại, ta đánh thêm trận này nữa, cũng đã từng nói là bất luận thắng thua.

Cảnh Thái đâu có nghe La Quan nói cái gì mà giao hẹn trước đó, không để ý bàn tay đau nhức, chụp lấy đồng tên ở trước mặt loạn lên, hoàn toàn không có phong độ của một đế vương, chỉ có tiếng gào của một bệnh nhân mắc chứng cuồng loạn:

- Cầu tặc, trăm không giết người thì không phải là Yến đế.

Hoàng đế muốn giết mình, thì còn có cái gì có thể phản bác, La Quan cười giận dữ:

- Cảnh Thái, cái mặt người đừng có trốn đó.

Giọng vang như sấm, toàn trường đều có thể nghe thấy rõ ràng, Đại tông sư còn không đợi binh lính xung quanh nhảy lên, đã lấy cung trong tay, nhắm Cảnh Thái ở phía đầu thành xa xa.

Phía sau Cảnh Thái có thị vệ cao thủ, phản ứng cực kỳ nhanh, la hét hai tiếng “hộ giá”, một đám người liền bổ nhào lên trước đem Hoàng đế ẩn xuống mặt đất. Kỹ thuật bắn tên của La Quan ai dám khinh thường.

Còn Tổng Dương lại cười ha ha, mở lời nói với La Quan:

- Tiền bối, người quên rồi, bình tên của người đang ở chỗ ta này.

La Quan gương giọng cười đáp:

- Ta không quên, là vạn tuế gia quên rằng ta có cung mà không có tên.

Có cung không tên, La Quan chẳng qua chỉ là hư thế mà thôi.

Bị mất mặt quá sức chịu đựng, Cảnh Thái khí bùng lên não, xoay lại tát một bạt tai vào chính thị vệ của mình, trong miệng gào thét tiếng trách mắng, cầm quân trong quảng trường rút đao, La Quan đã thủ thế, Tổng Dương cũng nhanh chóng tới gần chuẩn bị hỗ trợ.

Trước mắt thấy ẩu đả nổi lên, bỗng nhiên một chuỗi âm thanh tù và vang lên, bình thần, diêm đạm, chắc chắn lại không mất đi sự vang dội, mặc dù trong sự huyền ảo ồn ào của hàng vạn người nhưng vẫn có thể nghe rõ. Cùng với tiếng tù và truyền đến, còn có từng đợt tiếng niệm phật hiệu trang nghiêm “Nam mô A

Di Đà Phật” trầm thấp, rồi lại có thêm một phần phóng khoáng, cổ quái không diễn tả được, đi thẳng đến tâm can, làm cho người khác trong lòng thanh tịnh, tai cũng sạch sẽ.

Đang nổi trận lôi đình Cảnh Thái nghe thấy thanh âm đó, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ vui mừng như điên, nhìn quanh Đại Yến, có thể lấy tù và dọn đường, có thể trong lúc đi niệm Phật hiệu, chỉ có một người. Lão đến rồi! Vào lúc mình bất lực nhất, tui thân nhất, không biết phải làm sao nhất, lão đã đến rồi, Quốc sư cuối cùng đã đến rồi.

Đẩy mọi người ở bên cạnh ra, Cảnh Thái ra sức nhảy dựng lên, truyền chỉ muốn tất cả mọi người im lặng, ngay cả việc truy bắt La Quan cũng tạm hoãn đã. Phật hiệu từ bi, Quốc sư trình diện không nên thấy máu. Kẻ đáng chết nhất định phải chết, bọn chúng đã bị trọng binh vây khốn, không ai có thể trốn thoát được, chờ một chút cũng không sao.

Cảnh Thái ra sức nhìn quanh xuống phía dưới, quả nhiên, cuối đường lớn, một tòa bàn kiệu lớn màu đỏ đang được ba mươi mấy tầng lữ phục sức vây quanh vội vã đi tới.

Bốn tám màn của bàn kiệu lớn, trong đó có một người, mặt nạ lạnh lẽo, trường bào màu trắng, găng tay màu đen.

Lôi âm đài ở Đại Yến được tổ chức hơn mười năm, Quốc sư uy vọng sớm đã nhập vào lòng người, khi pháp giá của y xuất hiện, đám người ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh, ra sức thối lui về hai bên để nhường đường cho bàn kiệu lớn đi ra, ước chừng có ba phần người Yến là quỳ xuống đất, vái lạy với bàn thờ lớn, trong miệng cùng niệm xướng Phật hiệu với các hộ pháp đệ tử. Những người còn lại không xem là quá ngoan đạo, nhưng cũng đều khom người cúi đầu, về mặt thành kính.

Tu vi của những đệ tử khiêng bàn kiệu tinh thông, chuyển động mau lẹ, rất nhanh xuyên qua con phố dài, Yến binh phụ trách cảnh vệ nào dám ngăn cản Quốc sư pháp giá, đều nhường đường, bàn kiệu lớn xuyên qua nửa tòa quảng trường, cách đám người Tổng Dương, La Quan đang đứng không xa, dừng lại.

Mà một hồi công phu này, cũng đủ để Cảnh Thái trở nên lãnh đạm đôi chút. Bảo kiệu màu đỏ là pháp giá chuyên dụng của Quốc sư, ngày thường bố trí đại lôi âm đài, đệ tử đi theo hộ tống pháp giá cũng đều là người đóng giữ lôi âm đài. Quốc sư đã trở lại, nhưng không nói trước với mình, thậm chí đến một phong thư cũng không có, liền trực tiếp quay về trong tự. Làm gì có đạo lý này.

Nếu thật sự là y, không thể không báo.

Giờ phút này Quốc sư đã xuống khỏi bàn kiệu lớn, dẫn chúng tăng hướng về Cảnh Thái xa xa tập thành hình chữ thập hành lễ. Cảnh Thái đáp lễ qua loa, trong đầu nhay chóng xoay chuyển các suy nghĩ, nói khẽ với thị vệ truyền lệnh bên mình:

- Mai phục trong cung, chuẩn bị tập kích quốc sư, quốc sư vừa vào cung liền bắt lại cho ta. Nhớ là không được làm hại tính mạng của y.

Tuy rằng đáng nghi, nhưng vẫn chưa dám chắc chắn người này là giả, tuy nhiên Cảnh Thái có thể khẳng định hai chuyện: thứ nhất, cho dù là giả thì cũng không thể bắt tên này trước mặt mọi người, người Yến không biết Quốc sư là giả mạo, chỉ với uy vọng của Quốc sư, quân Yến bên dưới vừa động, thế nào cũng kích động dân tình phản đối, chỉ có thể để cho y nhập cung rồi mới ra tay; thứ hai, chẳng may Quốc sư là thật, chính mình động thủ bắt y, y cũng tuyệt đối sẽ không tính toán với mình.

Y vĩnh viễn sẽ không thực sự trách móc ta.

Thái giám cao giọng tuyên chỉ, truyền Quốc sư vào cung yết kiến, đồng thời thủ lĩnh nội thị vệ bước chân vội vàng, đi tới trước pháp giá ở ngoài cung, nghênh đón Quốc sư cung kính thành khẩn, Cảnh Thái đứng ở cổng thành, cẩn thận quan sát hành động của Quốc sư.

Quả nhiên, Quốc sư không chịu vào cung, y nhẹ nhàng nói với thủ lĩnh nội thị vệ vài câu gì đó, lại đưa cho gã một món đồ vật, lập tức khoát tay áo, ra hiệu đối phương mau trở về nói với Hoàng đế.

Cảnh Thái nóng lòng muốn biết, “Quốc sư” này rốt cuộc đã nói cái gì, thật hận là không thể phái người đi xuống dùng roi da đánh tên nội thị, bắt gã chạy nhanh lên. Nhưng đang trong lúc chờ đợi mất hết kiên nhẫn, về mặt Cảnh Thái đột nhiên biến đổi, y thấy được một quái nhân, một nữ nhân ăn mặc cổ quái.

Cũng giống như Quốc sư, nữ tử này quan binh cũng không dám ngăn trở: Tô Hàng.

Xuyên qua đám người, Tô Hàng bước chân vội vàng, vẫn chạy hướng tới Tổng Dương, trong lúc đó vẫn không quên vẫy tay với Cảnh Thái ở trên cổng thành.

Quốc sư và Cảnh Thái, chỉ có người trong cuộc mới có thể cảm giác được giằng co hồi hộp, Tổng Dương chính mà người trong cuộc, lúc trước trong tiếng mắng chửi của hàng ngàn vạn người Yến hấn vẫn có thể ung dung cười lớn được, nhưng bây giờ yên tĩnh, lại khiến bàn tay nắm chặt Long Tước đổ mồ hôi. Tuy nhiên, cho dù khấn trương, thì Tổng Dương vừa thấy Tô Hàng vẫn là sững sốt, vẻ mặt cổ quái:

- Sao lại ăn mặc giống như vườn xuân vậy?

- Không phải muốn đánh nhau sao, giống như chuyện này vậy, nếu biết trước thì đã không nên chải tóc rồi.

Đúng là, Tô Hàng lần này chỉ làm bầm một câu, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc:

- Ai cũng nhìn ra, là người thông đồng với La Quan, đoạt được nhất phẩm lộc, với tính tình của Cảnh Thái, nhất định nhất định sẽ không để người sống qua đêm nay đâu. Bây giờ ngay cả Quốc sư cũng tới rồi, chúng ta còn không mau chạy trốn đi?

Tổng Dương nhíu mày:

- Chúng ta? Nàng cũng muốn trốn ư?

- Vốn dĩ ta không cần phải trốn, nhưng phải cứu người, ta phải cùng chạy trốn với người.

Nói xong, Tô Hàng kiễng đầu ngón chân, ghé sát bên tai Tổng Dương nói mấy câu, vẻ mặt Tổng Dương đầu tiên là lộ vẻ kinh ngạc, tiếp theo là gật đầu cười:

- Cảm ơn!

Tô Hàng cười khúc khích, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của người khác, nâng hai tay ôm vào hai má của Tổng Dương:

- Cảm ơn cái gì, đừng ngốc ngếch nữa.

Số người nhận ra Tô Hàng trong đám người Yến không nhiều, nhìn thấy nàng người ăn mặc quái dị, dưới ánh mắt soi mói của nhiều người cùng với một nam nhân vừa sát người thì thầm, lại vừa vuốt mặt trêu đùa, đặc biệt đáng ghét chính là nữ tử này xinh đẹp như vậy, mà lại đi liếc mắt đưa tình với một tên cầu tử Nam Lý. Tất cả mọi người đều thầm mắng trong lòng.

Tô Hàng và Tổng Dương vô cùng thân thiết, tất cả đều lọt vào mắt Cảnh Thái, Hoàng đế rốt cục biết được người trong lòng nàng là ai, không nhận được cười khắc khắc, nhưng Tô Hàng lại giống như quên hết tất cả, ôm cánh tay Tổng Dương, giờ tay hướng về Cảnh Thái đang cười nói:

- Ta thích hẳn.

Vừa dứt lời, cách đó không xa vang lên một tiếng cười quái dị, Quốc sư quay đầu nhìn về phía bọn họ, ánh mắt lộ ra vài phần tò mò.

Mà Tổng Dương vẫn chưa đủ ngại, lại cố tình nói lớn, đối với tất cả người Yến đang cười nói:

- Nàng là trang chủ tương lai của Minh Nhật sơn trang, Tô Hàng, ta là Tổng Dương, người Nam Lý.

Trong số một trăm người Yến ở Tĩnh thành, có chín mươi chín người chưa từng thấy Tô Hàng, nhưng không có một ai chưa từng nghe nói tới Minh Nhật sơn trang, mọi người đều biết, Tô Hàng là kỳ nữ tử, là người Cảnh Thái hết mực yêu thương, nhưng Thánh thượng không ép cưới, dành cho nàng hàng nghìn hàng vạn sự sủng ái, chờ đợi Tô Hàng thay đổi tâm ý. Vốn là một đoạn giai thoại, cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng được, tên tiểu tử Nam Lý này không chỉ đoạt lấy thanh danh đứng đầu Nhất phẩm lộc, mà còn đoạt lấy nữ nhân của vạn tuế gia.

Ầm một tiếng, dân chúng lại nổi lên ồn ào, A Y Quả nhỏ giọng cười nói với Nam Vinh:

- Tên nhóc Tổng Dương giỏi thật, đoạt được nữ nhân của Hoàng đế. Vậy chẳng khác nào đoạt quốc mẫu của người nước Yến rồi phải không?

Tiếng cười mặc dù thấp, tuy nhiên Nhị Sảo ở bên cạnh hai nàng vẫn nghe thấy, vô ý thức nâng tầm khiên trong tay cao hơn một chút, trong lòng suy nghĩ, mối hận cướp mẹ này, mới đúng là mối hận lớn nhất.

Cảnh Thái ở trên cổng thành, nghe được tất cả mọi chuyện phát sinh ở dưới, lửa giận khó khăn lắm mới lắng xuống được lại một lần nữa bốc lên, một hồi công phu ngẩn ngui của buổi tối hôm nay, bị La Quan và Tống Dương thay nhau đánh vào, hơn hai mươi năm lên ngôi, chưa bao giờ chịu mối nhục lớn như thế.

Chính vào lúc này, thủ lĩnh nội thị vừa mới đi mời Quốc sư chạy về cổng thành, đang định tới gần Hoàng đế nói, Cảnh Thái bỗng nhiên ngộ ra điều gì đó, tạm thời bất chấp chuyện xảy ra dưới thành, lớn tiếng chỉ vào tên nội thị:

- Dừng lại! Lui về phía sau!

Quốc sư giỏi về độc, kẻ giả mạo lão có thể cũng giỏi về độc hay không? Có thể thông qua tên thái giám này mà truyền độc tới hay không? Nếu không phải bởi vì tính tình quá nóng nảy, Cảnh Thái nên chọn người thật cẩn thận mới phải, nội thị lùi về sau, nhưng lại không muốn hấn ta lại lớn tiếng nói ra mặt ngữ của đối phương, chỉ có thể lệnh cho nội thị bên cạnh tiến lên. Trước sau năm người theo thứ tự chuyển lời, dẫn dò của “Quốc sư” cuối cùng cũng lọt tới tai Cảnh Thái.

“Quốc sư” nói: chúc mừng vạn tuế gia, lần này Nam Lý đại công cáo thành, Yến Đỉnh bị bầm thây vạn đoạn.

Còn có một tín vật, nội thị cầm ở trong tay, găng tay da vân màu đen, vật bên người của Quốc sư.

Giọng nói thị vệ rất nhẹ, nhưng lọt vào tai Cảnh Thái, giống như thần lôi chín tầng mây. Trong khoảnh khắc lửa giận phá vỡ tâm can, ngực bị đè nén muốn nổ ra, nhưng dù vậy, y vẫn cố nén lại, không thể truyền chỉ bắt “Quốc sư”.

Hàng ngàn vạn bách tính trước cung, một nửa xem Quốc sư là tiên phạt, địa vị cao quý vô cùng, cấm quân một khi động thủ, lập tức sẽ kích động dân biến.

Mà “Quốc sư” có thể đến đây, chứng tỏ rằng lão đã lừa gạt được chúng tăng tại lôi âm đài, nếu bây giờ đi bắt người này, đại lôi âm đài sẽ xuất toàn tinh nhuệ, lao thẳng tới hoàng cung, như vậy thì quả thực là loạn rồi.

Việc cấp bách không phải là trực tiếp đuổi Quốc sư giả mạo, như vậy sẽ chỉ gây loạn mà thôi. Bất kể như thế nào, đều phải di tán dân chúng trước rồi mới tính. Yến Đỉnh không còn nữa thì ta càng không thể nổi điên. Cảnh Thái hít một hơi sâu, thân thể vẫn còn đang vô pháp khống chế mà run rẩy:

- Truyền chỉ...

Mới vừa nói được hai chữ, một đội cấm quân vốn dĩ ở trên quảng trường phụ trách duy trì trật tự cho bách tính, bỗng nhiên quay đầu đánh về phía quốc sư, quan quân dẫn đội hết lớn:

- Phụng chỉ, truy bắt nghịch tặc Thịnh Cảnh hòa thượng, tội bao che đồng bọn phản nghịch, ai phản kháng tru di cửu tộc.

Thịnh Cảnh, chính là pháp danh của Quốc sư.

Bên người Quốc sư còn có hơn ba mươi tên đệ tử cao thủ, một đội cấm quân trăm người căn bản không giết được chính chủ, nhưng bọn họ đánh cờ hiệu Hoàng đế, làm chuyện mà Hoàng đế sợ nhất, không dám làm nhất.

Cảnh Thái lập tức phẫn nộ công tâm, không thể nhẫn nhịn được nữa, “phụt” một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra.

Việc đã đến nước này, đại loạn không thể cứu vãn được nữa. Sắc mặt Cảnh Thái tái nhợt như tờ giấy, môi dưới, cằm, vạt áo trước nhuộm dần máu tươi, giọng nói khàn khàn khó nghe:

- Giết hết. Một tên cũng không tha.

Nói xong, thân thể lung lay mấy cái, rồi ngã quỵ xuống thật mạnh, cứ như vậy mà ngất đi.

Giờ phút này, vô số người Yến đánh trống reo hò, sóng người bắt đầu khởi động hướng thẳng đến quảng trường, dân biến bắt đầu.

159. Chương 70: Nước Sôi Lửa Bồng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 70: Nước sôi lửa bồng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ở Yến quốc, truyền thuyết về Quốc sư rất nhiều.

Ví dụ như, con dân nước Đại Yến tin vào phật Thủy đà, duy chỉ có phương bắc gần với phủ Thiên Bảo trên thảo nguyên, trăm họ trong thành không bái Phật tổ Bồ Tát, lại tin vào tà ma ngoại đạo trên thảo nguyên, bái Lang thân thị tát mãn, cuối cùng vào năm thứ bảy Cảnh Thái xảy ra chuyện, trong thành đột nhiên có các dịch bệnh, người mắc bệnh đầu tiên là nổi mụn đỏ ngứa ngáy khó chịu, sau đó, làn da thối rữa không thể khép lại, chịu đau nhức như tra tấn rồi chết dần chết mòn, châm cứu cũng vô ích, thân dược của Tát Mãn điều chế lại không thấy có tác dụng.

Sau đó ngay cả Đại Tát Mãn cũng nhiễm bệnh mà chết.

Dân nước Yến ở nơi khác đều nói bọn họ phụng dưỡng tà thần, khiến cho Phật Tổ bất mãn, bây giờ mới phải bị trời phạt, rất xứng đáng. Duy chỉ có Quốc sư trách trời thương dân, nói bách tính phủ Thiên Bảo tuy đi sai con đường, nhưng chung quy vẫn là con dân Đại Yến, phật hiệu từ bi, từ độ chúng sinh, dẫn dắt đệ tử chạy suốt đêm, từ Tỉnh thành tới phủ Thiên Bảo, sau đó liên tục mười ba ngày mười hai đêm không ngừng không nghỉ, làm một buổi cúng bái hành lễ, để cầu phúc cho trăm họ trong thành, khẩn cầu Thần Phật tha thứ. Cuối cùng Quốc sư cầu đến thánh Thủy Thủy, giải thoát cho những con bệnh trong thành.

Nói cũng lạ, Thánh Thủy Thủy vừa đến bệnh lạ không trị mà lành, lập tức khiếp trừ. Từ đó về sau những người trong Phủ Thiên Bảo rất cảm động và nhớ nhung ân đức của Quốc sư, Tát Mãn quay sang tin vào Phật tổ. Hoặc là nói chuyển sang tin vào Đại Lôi Âm Đài.

Lại ví dụ, Cảnh Thái năm thứ 9 Châu Bạch Nghị bị hại, Cảnh Thái năm thứ 11 nước sông thành Bạch Hà nhiễm độc, trên phố đồn là Thủy yêu tác quái, cùng năm đó, thị trấn Hồng Lương bị yêu đạo quấy phá, cả nước Đại Yến đầu đầu cũng có chuyện, Quốc sư đều xuất hiện, mang dân cầu Phật Tổ ra tay cứu giúp, chỉ cần lão đồng ý cầu nguyện Phật, tai họa lập tức sẽ biến mất.

Một nửa số dân nước Đại Yến đều coi Quốc sư như Bồ Tát sống cũng không phải không có lý, ai có thể cứu dân thoát khỏi tình cảnh nước lửa, bách tính tất nhiên coi người đó là Quan thế âm.

Mà đối với Quốc sư mà nói “Cứu dân khỏi nước lửa” thật ra là việc dễ dàng. Trước tiên phải “dẫn một lần nước, phóng một lần hỏa”, chính là đem “dân đặt vào trong đó rồi lại kéo bọn họ ra”. Tất cả đều trong lòng bàn tay.

Nhưng mấy lần thả này, mấy lần kéo này, vô tình uy danh của Quốc sư truyền khắp cả Yến quốc, khắc sâu vào lòng người.

Hoàng đế thực sự học máu ngất xỉu, một đội cấm quân cao giọng “Tuyên chỉ” còn có Lý Minh Cơ, Bạch tiên sinh, trước đó Cố Chiêu Quân phái một đám thủ hạ trà trộn vào đám người, giận dữ hét lớn:

- Quốc sư tội gì?

Trước cung dân Đại Yến vô số, những kẻ nhát gan sợ phiền phức lại không có đường thoát, những kẻ liều mạng xúi giục mưu đồ gây loạn, những người thật tâm hướng Phật, ra sức vọt lên trước để bảo vệ pháp giá, hơn nữa nhiều người lại mù quáng không tin.

Nhất phẩm lôi mất mặt, trong lòng người Yến đều tích góp từng tí một sự tức giận, thứ nhất hận phản đồ La Quan, thứ hai hận dân tộc Hồi Hột Nam Lý, nhưng vẫn không đủ, còn có một ngọn hừng hực lửa giận, chỉ thẳng vào hoàng đế Cảnh Thái của mình: Nếu không phải lão ta ngắt xỉu không thể xác định gian tặc, không thì làm sao có thể thất bại.

Còn nữa, bị người ta dùng cung không có tên khua tay múa chân một chút, liền vội vàng không ngừng tránh né, để vương như vậy, uy nghiêm ở đâu, thể diện ở đâu.

Hiện giờ hoàng đế này ngay cả tội danh cũng không tuyên bố, đã muốn giết hại Quốc sư cầu Phật cho vạn nhà, được người Yến kính trọng.

Tuyển đầu ở quảng trường trước Hoàng cung, đều đang đại loạn.

Từ trăm đội cấm quân kia đột nhiên ra tay muốn chém giết Quốc sư đầu tiên, vạn dân rộ lên, vạn dân làm phản, đại loạn này không thể vãn hồi được nữa. Trong chuyện dân nóng vội làm loạn, ba phần là vì thật tâm kính yêu Quốc sư; ba phần là vì nhất phẩm lôi giận cá chém thớt Hoàng đế; phần còn lại rõ ràng cũng không vì điều gì, có người làm loạn bọn họ cũng nháo nhác, bọn họ càng chém giết, trốn dưới áo quan, dưới lớp da thịt, là tâm thú trong xương cốt.

Mà rõ ràng là đổ thêm dầu vào lửa, khiến dân nổi bạo loạn nhanh chóng, chính là “thánh chỉ trấn áp” của Cảnh Thái.

Cảnh Thái không làm sai, trước khi ngắt đi lão ta đã nhìn thấy: lòng dân tràn đầy kích động, có người giả mạo Quốc sư, có cấm quân giả truyền thánh chỉ, đêm nay đại loạn đã thành. Dân biến là không thể tránh, không còn để ý tới nữa chỉ sẽ làm cho tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, ngoại trừ tiêu diệt tất cả những người có gan dám làm loạn ra, không có cách nào khác để giải quyết.

Dân biến đổi tạo thành bạo loạn chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng một khi đã động tới binh đao là nhất định phải có thêm cả một quá trình. Không có lựa chọn khác.

Hôm nay, dân Yến ở Tình thành, khẩu hiệu, thay đổi liên tục, lúc trước là: “Nam Lý, giết, giết, giết”, bây giờ đã trở thành “quốc ngỗ tội gì”.

Dân Yến bạo loạn, hung hăng xông vào đội ngũ cảnh vệ binh, các đội ngũ khác trong quảng trường đều bắt chập vây quanh để bắt La Quan hoặc Quốc ngỗ, hội hợp với đội quân bằng hữu ở ngoài, giữ chắc phòng tuyến, tướng lĩnh lớn tiếng truyền lệnh, quân thuộc hạ mang đao lập tức cùng khua, lựa hồng nhuốm máu, tiếng giết và gào thét hòa vào nhau, xé nát màn đêm.

Cửa lớn Hoàng cung vừa đóng, cấm quân của cung vua lên đầu thành, cầm nỏ, cung tên lạnh lùng bắn xuống dưới thành. Cùng lúc đó trong cung tiếng kèn vang lên bốn phía, triệu tập cấm quân bốn phương về để trấn áp loạn dân.

“Tiếng kèn gọi người” không chỉ một nhà Hoàng đế, các đệ tử ngồi dưới bàn tọa của Quốc sư cũng ra tín hiệu, “truyền lệnh tăng binh của Lôi âm đài xuất hiện” thật sự không phải là mệnh lệnh của Hồ Phách, bà hôm nay giả mạo Quốc sư, từ đầu đến cuối, chỉ truyền ra một mệnh lệnh: bày pháp giá trước cung, đi xem nhất phẩm lôi tiến triển thế nào.

Đợi đến khi Yến Thảm truyền đọc tin, sau khi đưa tín vật ra, cô cô liền thành ra là người không có việc gì, sớm đã chuyển rời sự chú ý, bà chỉ chú ý Tô Hàng đến, xinh đẹp, bà thích cách ăn mặc của nàng.

Trước khi Quốc sư rời khỏi có để lại một mệnh lệnh: khi ta không ở đây, mọi hoạt động của Đại Lôi âm đài đều phải nhập cung xin chỉ thị của Hoàng đế. Cho dù là pháp chỉ ta đích thân ấn pháp, cũng phải đưa vào cung, được Hoàng đế đồng ý thì mới được chấp hành.

“Tâm phúc chân chính” của quốc sư lưu lại chính là Cảnh Thái.

Ý niệm muốn dựa vào pháp chỉ giả để điều động tăng binh, căn bản không có chút cơ hội thành công nào. May mà vì sự tham gia của Hồ Phách, đám người Tống Dương đã từ bỏ ý định này.

Hồ Phách đã tốn công phu chuẩn bị đầy đủ, thực ra có thể giấu được các hòa thượng, thành công giả mạo quốc sư, nhưng hai từ thành công này phải chịu giới hạn với điều kiện: nói chuyện hoặc hóa trang đều không có chút vấn đề gì; nếu lo việc Phật, Tự vụ hoặc là tăng binh đều là những việc nghiêm túc, cho dù có Thi

Tiểu Hiệu hỗ trợ, nhưng tin tức trong tay Hồ Phách còn quá ít, làm không cẩn thận, sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Đạo lý này Cổ Chiêu Quân, Lý Minh Cơ, Bạch tiên sinh và Hồ Phách đều có thể nghĩ đến.

Không biết những tình tiết liên quan tới tăng binh, giả mạo Quốc sư không có cách nào làm được, thủ tục bình thường, điều vận tăng binh cho tới cách xuất hiện. Mấy cái đầu tinh xảo thay nhau suy nghĩ: có thể nào có một cách, trực tiếp lược giản bớt những thủ tục bình thường hay không?

Ví như, quốc sư đột nhiên bị Hoàng đế tuyên bố là phản tặc, phải lăng trì hỏi tội?

Việc này thật sự xảy ra, tăng binh của Đại lôi âm đài vì không có mệnh lệnh cho nên đã án binh bất động, trở mặt nhìn Quốc sư bị Cảnh Thái sát hại trước, sau đó đợi cấm quân tới giết mình; hay là khởi nghĩa vũ trang đánh thẳng vào Yến cung, cứu Quốc sư, cứu mình?

Tất cả đều trong kế hoạch. Hồ Phách vào Đại Lôi âm đài chỉ có gắng tay da, duy một mặt nạ tinh xảo và tiếng phúc ngữ; vô tình, lộ ra cơ thể thối rữa; đã truyền một pháp chỉ, dùng con dấu bằng máu tươi đã chuẩn bị từ trước đóng dấu vào, thêm nữa là trong câu nói không hề đề cập đến việc chính kinh, căn bản không thể chê được đã hoàn toàn lấy được sự tín nhiệm của hòa thượng. Không lâu sau, Quốc sư truyền lệnh đi pháp giá tới trước cung, đi xem nhất phẩm lôi.

Thật ra, hành động của Hồ Phách từ đầu đến cuối chỉ có hai bước.

Vừa bước vào Đại lôi âm đài, lấy uy tín cho môn hạ đệ tử, lúc này cũng không cần làm gì cả, chỉ cần không lộ ra sơ hở là có thể đại công cáo thành; hai là trước cung Yến, yết kiến Hoàng đế để Cảnh Thái phát hiện Quốc sư là giả, truyền chỉ giết người.

Về phần Cảnh Thái có thể tuyên bố Quốc sư là giả ngay trước mặt mọi người hay không, nhóm phản tặc cũng không coi trọng lắm, Hoàng đế nói Quốc sư là giả; Quốc sư lại nói mình là thật, trên đời này không có nha môn nào để xử vụ án này, như vậy sẽ chỉ khiến việc đã loạn lại càng thêm phiền phức.

Mà bước thứ hai đám người Cổ Chiêu Quân làm một cái phương án dự phòng “ngộ nhờ Cảnh Thái có thái độ khác thường hẳn nhiên được nóng nảy, không truyền chỉ bắt Quốc sư trước dân chúng, bọn họ liền thay Hoàng đế tuyên bố quốc sư là phản tặc. Lý Minh Cơ, Bạch tiên sinh cùng nhau, tự mình liên lạc với Đàm Quy Đức, trước mặt đem sự tình nói rõ với lão, người kia vui mừng, lúc này liền thay đổi kế hoạch trước đó biến cấm quân Tinh thành thành phản tặc.

Lúc này phòng tuyến Yến binh ở quảng trường mới phá vỡ, đặc phái viên các nước tạm thời an toàn nhưng phía trước là bạo loạn phía sau là tường cung tên, không có đường lui, đợi dân bạo loạn xông tới đây, đâu có thể bỏ qua những người ngoại quốc này? Mấy nhà đặc phái viên bất chấp thù oán chất chứa trước đây, cùng nhau thương lượng, tập hợp tất cả các đội quân chuẩn bị ứng chiến.

Quốc Sư cũng ở phòng tuyến sau, còn chưa truyền lệnh đệ tử phá vỡ vòng vây bây giờ đã cùng ngồi lên bàn tọa lớn, sau khi đám đệ tử đã đánh tan đội cấm quân dám đến mạo phạm pháp giá kia, vây quanh Quốc sư tạo thành trận địa bảo vệ, trận địa đã sẵn sàng.

Còn Tổng Dương rất bận, sau lưng đeo Long Tước, tay cầm đoản mâu “coi nó là tuyệt bút, tung bay trên mấy viên đá màu xanh trên mặt đất, khắc lại mấy chữ, sau đó kéo Chu Nho lão đạo qua, nhỏ giọng hỏi:

- Đợi đại hỏa cháy tới đây, có thể tránh khỏi chữ này không?”

Nói ra có chút không rõ ràng, nhưng ý của hắn rất rõ, sau khi lửa cháy bùng lên khắp nơi cháy đen, chữ viết cũng sẽ biến đen, không hiện rõ, nếu lửa có thể thiêu cháy, gần đó không cháy, sẽ giữ lại một mảng trắng còn sót lại giữa một màu cháy đen, nét chữ trong đó tự nhiên sẽ nổi lên, mấy câu nói này hắn muốn để lại cho Cảnh Thái, nếu Cảnh Thái có thể sống sót.

Chu Nho lão đạo nghe xong phải tay nói:

- Ta là một nghệ nhân phóng hỏa, đốt cái gì cũng có thể tìm ta, nhưng muốn không đốt cái gì, việc đó phải bên thủy đạo quản .

Trung thổ không có thần tiên thủy đạo, hỏa lão đạo thuần túy nói, lúc này Tiêu thụ rên ngất lời:

- Nếu người muốn khiến mấy chữ này bắt mắt sau đại hỏa, ta có cách.

Nói xong, chạy tới tiểu đài trưng bày phần thưởng Nhất phẩm lôi, thu lại cái giáp trụ dát vàng vừa bị Tống Dương chém làm mấy đoạn, bẻ trở lại.

Cái giáp trụ này Tiêu thợ rèn đã nghiên cứu, chất liệu rèn của nó rất đặc biệt, vả lại, mỏng nhẹ dị thường, nhưng nó có một nhược điểm: sợ lửa. Dưới ngọn lửa bình thường thì có thể bị tan ra. Không đợi Tiêu thợ rèn nói xong, Tống Dương hiểu ngay ý của hắn, vui mừng nói:

- Đa tạ chỉ bảo.

Nói xong, lúc này múa may long tước, chém vào giáp trụ, vài người cùng động thủ, dọc theo kẽ nứt của chữ khắc lên mảnh vỡ của giáp vàng.

Không khó tưởng tượng, đại hỏa quét tới, mảnh vỡ ngân giáp tan ra, chảy dọc theo kẽ nứt, đợi ngọn lửa đi qua, làm lạnh, trên mặt đất cuối cùng lưu lại một mảnh bạc sáng loáng, lưu lại lời nhắn. Trong khi làm việc, Tống Dương còn không quên cười với Tô Hàng nói:

- Hay là ta cũng khắc tên hiệu của nàng lên nhé?

Tô Hàng nhìn máu thịt bay tứ tung cách đó không xa, thân thể nhẹ nhàng run lên:

- Đừng làm ồn, căng thẳng chết được, ta sợ.

Lúc này một tên quan Nam Lý vội chạy lại gọi đám người Tống Dương nhập đội, Yển binh lại có nguy cơ, trước mắt không thể chống đỡ được, về mặt quan Nam Lý đau khổ, không biết là đang oán giận hay là sợ hãi, cứ nói đi nói lại:

- Phen này không trốn thoát được, chết chắc rồi, chết chắc rồi.

Đúng vậy, chết chắc rồi, những người này nhìn việc vẫn rất rõ. Loạn dân thế lớn, không bao lâu sẽ phá tan phòng tuyến...

Đột nhiên, xa xa bỗng bùng lên một tiếng gào thảm rung trời.

Cảnh vệ kinh sư trọng địa sớm đã thành một khối liên kết, tiếng kèn cầu cứu của bên này Hoàng cung cùng vang xa, các đội lập tức điểm binh xuất trận, một chút công phu là đã giết tới trước mắt, bạo loạn có mãnh liệt như thế nào đi nữa, dù sao cũng là những người bình thường tay không tác sát sao chống chọi được đội quân tinh nhuệ của Đại Yển, căn bản ngay cả kiên trì cũng không làm được, trong khoảng cách đám đông đã tán loạn.

Nhưng trốn không thể trốn. Trong cung truyền ra tiếng kèn, truyền ra chính là hiệu lệnh “giết hết”.

Đám người dày đặc đã chiếm giữ tất cả các con đường, bạo động dễ dàng, nhưng các kị sĩ của Yển quốc cũng không xa trung tâm, cửa đi ra đã hoàn toàn bị khóa chặt. Châu Tài đại chiếm thượng phong không muốn rời khỏi, bây giờ hiện tượng thất bại đang hiện ra nên cân nhắc có nên chạy trốn không? Thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như vậy.

Lúc này, màn huyết tinh tối nay cuối cùng cũng từ từ kéo màn, khi cầm đèn trong lòng sắt đã bị đánh đã man, nhaoáng một cái mấy chục người đã ngã xuống, nhưng so với hiện giờ thì chẳng tính là gì? Đội cung tên vài lần định bắn, nhưng kỵ binh lại đánh một vòng bất ngờ, phút chốc biến thành huyết hà thi lộ (sông máu đường thầy).

Trong vòng một ngày dân Yển đã trải qua một trận cười lớn, cực vui, cực hận, cực phẫn nộ, đến bây giờ lại có cả bi phẫn, từ trên trời rơi xuống đất, tiếng khóc tiếng thét, lại nào có ai nhớ rõ, trước đó không lâu, bọn họ vùng tay hô to với thiết lung, giết, giết, giết, lúc đó vui sướng biết bao?

Giống như vậy, không đến một canh giờ, người dân Yển đã bị giết sạch, hoàn toàn là một mặt nghiêng về Thù giết không còn một ai sống sót, gần như tất cả đều đã hết hy vọng.

Sắc mặt của Hồ đại nhân rất âm trầm, nói nhỏ với Tống Dương:

- Tình thành phô diễn trọng binh, dân biến như vậy, chung quy không thành ra không khí gì, triều đình sẽ nhanh chóng nắm được đại cục. Cảnh Thái phải giết người, sau đó mới thừa dịp loạn chạy đi, nếu còn có thể sống sót, chúng ta sẽ gặp lại ở Nam Lý.

Tổng Dương không vội trả lời, mà hỏi lại:

- Vậy các người thì sao?

Hồ đại nhân lắc đầu:

- Luôn phải có người ở lại giao chiến với Cảnh Thái.

Tổng Dương nhíu mày:

- Ngài ở lại cũng không gặp được Cảnh Thái.

Một khi Túc Thùy Thanh bạo loạn, quân bình định của Yên quân sẽ thừa cơ xông tới, ngộ thương, khó tránh khỏi Nam Lý sẽ bị giết hết, từ đặc phái viên tới kỳ sĩ rồi cả ba trăm cấm vệ, đều sẽ chết, trong loạn dân bạo động.

Bốn đặc phái viên ở quảng trường đã liên quân, thêm vào đó hơn một nghìn người, nhưng liên quân yếu ớt như vậy? Hồi Hột cũng là một Khôi thủy nhất phẩm lỗi, nhưng nó lại hết sức quan trọng với Đại Yên, toàn bộ dựa vào nó mới gắn kết với Khuyển Nhung và Thổ Phiên, Cảnh Thái còn lại một hai thần trí, đều sẽ không giết sứ đoàn Hồi Hột.

Tình thành loạn lạc như vậy, lòng dân xao động, Cảnh Thái nhất định phải đàn áp việc này, có vội, vừa rồi tuyệt đối không phải là cơ hội tốt cho Thổ Phiên, Khuyển Nhung, do đó, hai đặc phái viên của hai cường quốc này cũng vô phương.

Tình hình như vậy, Cảnh Thái phải trấn an quốc nội, rất có thể sẽ thay đổi thủ đoạn, đánh một hai nhà. Đánh ai? Cùng đánh Thổ Phiên và Khuyển Nhung, không chừng sẽ phải khổ chiến vài năm, chỉ có mỗi Nam Lý dễ bắt nạt, muốn đánh thì đánh, muốn ngừng thì ngừng, hơn nữa đánh nhất định sẽ thắng.

Mặc dù không đánh nhau, đối với Hồ đại nhân, Cảnh Thái muốn giết thì giết, đến binh còn có thể cho hả giận, dù sao Nam Lý cũng không đủ năng lực, cũng không dám phản công, nước yếu không ngoại giao, vẫn là đạo lý như vậy.

Tai nghe mới biết, chỉ cần Yên binh không chế thế cục, liên minh bốn nước lập tức sẽ đánh vào, hoàn toàn không thể trông cậy.

Hồ đại nhân thấu đáo sự tình, làm sao không nhìn ra kết cục này, nhưng hắn vẫn lắc đầu:

- Bản thân của ta chính là đại diện công đạo, tóm lại, ta là chủ quản, ta không thể đi, nếu không Cảnh Thái vu ta là tình báo của Nam Lý kích động bạo động ở Tình thành, ...

- Ngài ngay cả thi thể cũng không còn, thật đấy.

Tổng Dương ăn nói vô lễ, nhưng giọng điệu thành khẩn.

Hồ đại nhân nghe vậy, nhảy dựng lên:

- Sao người nắm chắc vậy?

- Tình trạng hỗn loạn còn sớm, hơn nữa, còn có thể có một trận đại hỏa, bắt đầu cháy từ phía trước, cuối cùng sẽ quét qua hoàng cung, nơi chúng ta bây giờ có thể nhìn thấy, đều sẽ biến thành một đồng cháy trụi, lưu lại là rất hồ đồ, e là không nhận ra được.

Tổng Dương nói chuyện nhỏ giọng xuống, lại hỏi lại :

- Ngài không phải biết ta muốn phóng hỏa sao?

Phó Lô sáng nay, từng thăm dò hỏi một câu, tuy không nói rõ, nhưng đủ để Tổng Dương hiểu, lão biết kế hoạch phóng hỏa của hắn.

Hồ đại nhân hừ một tiếng:

- Ta chính là muốn nói với người vài chuyện, ngày ngày không rời khỏi Chu Nho và người mù, tìm tới bọn họ ngoại trừ phóng hỏa ra, còn có thể làm việc khác sao, nhưng nhưng ta không biết, là phóng hỏa lớn như vậy.

Tổng Dương cười:

- Hồ đại nhân khinh thường kỳ sĩ Nam Lý chúng ta rồi, người phóng hỏa và Quỷ Cốc Tử, đều là những người tài ba. Không cần phí lời, hoặc có thể sống sót, nhưng không thể cam đoan, tóm lại là có cơ hội, ngài có đi theo ta không?

Hồ đại nhân lập tức trả lời:

- Vô nghĩa, có thể sống ngốc mới lưu lại.

Tổng Dương bật cười, thế mới biết, lão đầu trước đó là trước khi chết mới có thể nói vài câu khẳng khái

Hồ đại nhân lại hỏi:

- Rút cuộc trốn thế nào?

Tổng Dương chỉ vào Quốc sư ở cách đó không xa, nói với Hồ đại nhân:

- Chúng ta ra khỏi thành với ông ta, sau đó “ xem vận may”.

Hồ đại nhân sửng sốt:

- Ông ta sẽ bảo vệ chúng ta sao?

Nói xong, lại cười khổ:

- Cho dù có thể ra khỏi thành thì sao chứ, Tình thành cách Nam Lý ngàn dặm xa xôi, dựa vào mấy người chúng ta có thể trốn khỏi đây sao?

Tổng Dương cười ha hả:

- Con người ngài, sao lại luôn nói những câu ử rữ thế, trốn rồi xem sao, chắc là không thể chạy xa được. Nhưng...

Nói xong, sắc mặt của Tổng Dương trầm xuống:

- Mười, hai mươi người, có cơ hội trốn thoát, tất cả thì không thể.

Cả đoàn Nam Lý là hơn bốn mươi người, ngoài ra còn có ba trăm cấm vệ, trừ phi Tổng Dương hóa thân Phật tổ ra, nếu không đâu thể mang nhiều người vậy.

Cấm quân ở bên cạnh Hồ đại nhân, lúc trước Tổng Dương nói chuyện vẫn rất kiên nhẫn, tướng quân quay đầu cười với Tổng Dương:

- Vô phương, tính mệnh của Hồ đại nhân và mười kỳ sĩ là chức trách của mặt tướng.

Tổng Dương thở dài, không biết nên nói gì với gã, lúc này, không biết nơi nào truyền đến bốn cấp, tiếng pháo hiệu sáu nhịp vang hòa hoãn, , dân loạn tới..... lại đã xuất hiện một đội Yến binh, bao gồm cả cấm vệ quân tinh nhuệ trong cung tất cả đều lộ ra vẻ mặt mơ hồ chưa từng nghe, không hiểu.

Pháo lệnh, hiệu lệnh, tiếng trống đều có tiết tấu, tiết tấu không giống nhau biểu thị chỉ lệnh bất đồng, kinh sư tinh nhuệ tất cả đều vỗ ngực, nhưng tiếng pháo vừa rồi, trước đây thật sự chưa từng nghe qua. Một lát sau, vó ngựa ù ù, một đội hùng binh tiến vào Tình thành.

Nhìn trang phục, giáp trụ cùng vũ khí, rõ ràng là cấm thảo không thể nghi ngờ, nhưng bọn họ đều thoát khỏi tướng mạo của người Thùy, lấy một cây cỏ màu bạc lụa. Giơ lá cờ hiệu càng không phải là cờ Yến, Hoàng kỳ, long kỳ.

To như vậy, chữ ở giữa, đúng là chiến kỳ trấn quốc năm đó.

Cũng là Đàm quân “quân mã tinh nhuệ” huấn luyện có tổ chức, đến mà không chút dấu hiệu, đánh thẳng vào điểm yếu của quân Yến, lập tức chiếm thế thượng phong, vốn đã nghiêm mật bao vây quân Thù, lại bị phá vỡ vòng vây. Mà tướng sĩ Đàm quân đang chém giết cũng đồng thời hô lớn:

- “Trung thành dưới trướng Trần quốc công, thề sống chết bảo vệ Tĩnh thành.

Phản quân nổi dậy.

Trước tiên đem vạn dân Thù rơi vào nước lửa, rồi lại cứu bọn họ ra khỏi nước lửa, việc làm này không chừng quốc ngỗ sẽ làm, Trần quốc công cũng làm đúng như vậy.

Trần quốc công tối nay tạo phản, có ba mục đích: Giết Cảnh Thái, đánh số chữ, chiếm lòng dân.

Trong ba việc này chỉ cần làm thành, ông ta sẽ ổn định không thiết.

Trần quốc công? Trần quốc công ở đường Tứ Bình sao? Ông ta chẳng phải mắc bệnh mười mấy năm nay, mùa xuân năm nay chẳng phải đã bị chết cháy trong nhà rồi sao? Đột nhiên lại đến cứu loạn dân thù thế này, dường như mọi việc đều có chút mơ hồ.

Rất nhanh phản loạn cấm quân hội hợp với dân Thù phản loạn nói rõ chân tướng: Cảnh Thái làm hại trung lương, Trần Quốc Công bệnh nặng vì bị hạ độc, may mà Tiên hoàng đánh giá khiến gian kế của Cảnh Thái thất bại, lão Soái đã bình phục, vốn đã nản lòng định ở ẩn, không ngờ hôm nay hôn quân làm loạn, không chỉ muốn giết riêng Quốc sư còn muốn tiêu diệt toàn thành, Trần Quốc Công giận dữ truyền lệnh, các tướng sĩ dưới trướng phải rút gươm.

Trần Quốc Công phát cờ khởi nghĩa không phải muốn đẩy lật Đại Yến, mà là phản đối bằng vũ trang, Cảnh Thái thoái vị mời Tân Quân nhân từ đăng cơ.

Tình hình nguy cấp, mệnh ở sớm tối, bỗng nhiên có một đội cường binh tiến tới, họ bức bách, một nhóm dân chúng phản loạn vô cùng cảm kích về trí đức của Đàm, đâu có thể chỉ cảm kích, so đo, phản ứng của Trần Quốc Công đủ nhanh, lúc này Chủ tướng của phản quân truyền lệnh, phân ra làm hai đội nhỏ đi ngăn chặn Yến quân tập trận, đội quân vội giăng cơ, từ trong đội ngũ mang ra hơn mười xe ngựa, phía trên chở đầy ắp đều là binh khí.

Phản quân truyền lệnh hô to:

- Bây giờ chỉ có bấy nhiêu, cũng chỉ như muối bỏ biển, mãi không thể đủ được. Nhưng ta biết, đi mười dặm về hướng đông, trên đất Thù có bí ngạn Hoàng thành, quân giới vô số, còn có vô ngàn tiền bạc và lương thực, có dám xông vào theo ta không? Cầm đao lên nào.

Một mệnh lệnh khác được truyền xuống:

- Cảnh Thái tàn sát quân Thù, nếu không thể buộc lão thoái vị, ngày sau đời lão lại nắm quyền, tất sẽ giáng tội lớn cho Chu Thù. Tối nay, nhất định phải là người chết ta sống.

Lời nói vừa buông ra, trong sân, đàm quân, cùng kêu lên, một câu lặp lại:

- Yến Nhi lang, cứu lấy non sông của tổ tiên ta, cứu lấy Đại Yến của ta.

Đích thực là tiếng rền vang, làm chấn động cả một khoảng không.

Lại thêm một tiếng, dân Thù loạn lại đánh trống reo hò, sớm đã đỏ mắt, lúc này chính là lúc nhiệt huyết sôi trào, tất cả ồ lên cướp sạch tất cả quân giới, cùng đánh phản quân, bắt đầu vọt về hướng đông, chém giết không ngừng, thi hoành vô giáo. Một bước phổ dài, một bước máu.

Khẩu hiệu của Thù ân loạn lại thay đổi lần nữa, từ Quốc Ngỗ tội gì trở thành Cảnh Thái thoái vị.

Vốn là năm bè bảy mảng dường như đều là Loạn Thù Dân, sự xuất hiện đột ngột của Loạn Thù Dân, trở nên có mục đích, có tổ chức Thù, tuy toàn bộ những việc vô kỷ luật đáng nói, nhưng ngàn vạn dân Thù có mục tiêu giống nhau, lực lượng của họ cũng nâng lên trên diện rộng, hơn phân nửa tòa Tĩnh thành lâm vào sự điên cuồng, mà lúc này, một kinh sư khác trước sau vẫn chưa hề lộ ra thực lực, cũng rất cuộc là nhất nhất tăng binh.

Phản quân còn đây, loạn dân chưa lui, hộ thù pháp lại chấn triệt toàn thành, Đại Lôi âm thầm xuất binh.

160. Chương 71: Hộ Pháp (1 2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 71: Hộ pháp (1 2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trong đại Lôi âm đài chỉ có ba ngàn tăng binh, nhân số không nhiều, nhưng không có chỗ nào không phải là tinh nhuệ. Nghiêm khắc mà nói, mỗi người trong số họ đều là tâm huyết của Quốc sư.

Công pháp nội công luyện tập của mỗi người này, ba ngày một lần lại uống thuốc, mỗi quý một lần lại ngâm rượu thuốc, đều là do Quốc sư sắp xếp, nhưng những thứ này không quan trọng, thật sự phải lo lắng là: chỉ cần Quốc sư ở Đại Lôi âm đài, bất luận bận rộn thế nào cũng phải bớt ra chút thời gian, tự mình hướng dẫn tăng binh học, kiên trì. Vì bọn họ giảng Phật pháp, và đàm luận cái thiện với bọn họ, mỗi một buổi học đều phải chuẩn bị chu đáo, ngày qua ngày, thoát cái đã vài năm, vô tình ba ngàn tăng binh đã coi Quốc sư như phụ thân, trở thành thánh nhân, trở thành Tiên Phật có thể đi lại trên đời.

Kiếp trước của Tổng Dương, đối với những việc làm của Quốc sư, có một danh từ chuyên dụng là: Tẩy não.

Thậm chí ngay cả ba ngàn tăng binh này bản thân cũng đã từng phát hiện, bọn họ tưởng rằng mình tin vào Phật tổ, nhưng thật ra thứ bọn họ sùng bái chính là Yên đình.

Thứ mà Tăng binh thờ phụng là Kinh của Phật, tín ngưỡng kiên định đến mức không có gì so sánh được, bọn họ có thể cắt thịt này để xả thân tự hổ, nhưng chỉ cần một mệnh lệnh của Quốc sư, bọn họ tình nguyện bỏ qua luân hồi, rơi vào địa ngục A Tỳ... Chỉ cần một mệnh lệnh của Quốc sư.

Sinh tử đối với bọn họ chẳng qua chỉ là một khoảng không, mà một hai chữ tùy tiện của Quốc sư có thể trở thành toàn bộ giá trị của da thịt và linh hồn.

Không hiểu sinh tử, tâm trí kiên định, võ công cao cường, huấn luyện có tố chất, tinh nhuệ trong tinh nhuệ, Trấn Tự Trọng Khí của Quốc sư.

Ba ngàn tăng binh, phân thành hai viện Tu La và Ma La, Tu La ngoài ánh sáng Ma La trong bóng tối, Hộ Pháp làm rung động Tỉnh Thành, Hai ngàn võ tăng của Tu La xông ra Đại Lôi âm đài, tràn ra, kim phấn tràn lan, tay trái cầm tràng hạt, tay phải cầm trường côn, đang ngồi hướng ra cửa bắc của Tỉnh thành.

Tu La, trong kinh Phật có ý là “Đoan chính”, làm những việc công chính sẽ không che giấu được hành tung, hành động của bọn họ như gió thổi lửa cháy rực càng khiến mọi người chú ý, mỗi một đệ tử Tu La đều lành nghề tuyên xưng pháp chú trên đường, hai ngàn âm thành cường tráng hội tụ cùng nhau, cường tráng mà huy hoàng.

Người phụ trách mang tăng binh trong Đại Lôi âm đài là đệ tử thứ chín của Quốc sư. Võ công của A Cửu lơ lửng bình thường, Phật pháp càng không đáng nhắc tới, hắn chỉ có một bản lĩnh: sở trường về chiến sự.

Tăng binh tuy tinh nhuệ, nhưng số lượng Yên quân trong Thành thực sự còn kém xa, theo lẽ thường giống trống khua chiêng như vậy chỉ đoạt được cái cửa thành nặng nề, không thể nghĩ ngờ giành con đường chết nhưng A Cửu hiểu rõ “tăng binh, ngoài thực lực của bản thân, còn có một chỗ hung mãnh: lòng người, trái tim của bách tính trong thành.

Phản quân, loạn dân, trong thành đã loạn lên, nhưng vẫn không đủ, còn có vô số người trốn trong nhà, trong đó có bao nhiêu người là tín đồ thành kính? A Cửu phải kêu gọi bọn họ ra kêu gọi được bao nhiêu thì gọi.

Hồng Chung, Kim Thân, khi hành quân pháp chú cao tuyên , tất cả đều là vì bách tính Tình thành, nghe được, nó là tín hiệu.

Đại lôi âm đài triệu tập tín đồ hộ pháp bốn phương.

Ngoài Tu La, trên dưới Hạp tự tất cả những tăng lữ bình thường không biết võ công cũng đều mặc áo cà sa đi ra đại tự, đi khắp các phố lớn ngõ nhỏ, từng trận từng trận tràn ngập cơn giận giữ của Phật tổ.

Đại lôi âm đài triệu tập tín đồ hộ pháp bốn phương.

Mà một đường tinh binh khác trong chùa, trước đó “ hai ngàn Tu La, dưới sự dẫn dắt của A Cửu, lặng lẽ ẩn vào bóng đêm tiến vào Hoàng Cung tiếp ứng cho Quốc sư.

Gần như cùng lúc Tổng Dương nghe thấy tiếng vang của Đại Lôi âm đài, tuyền cấm quân đứng đầu bỗng nhiên đại loạn, loạn dân mãnh liệt không thể xông vào tuyền phòng thủ, trong vòng nửa khắc đã bị đột phá.

Tinh binh từ trên trời rơi xuống, tay phải cầm trường đao, tay trái là nhuyễn thần sắc bén quét lên kịch độc, khi giết hành động rất nhanh mà tiến lui cũng có mức độ, mỗi một người đều có võ công rất cao. Nhuyễn giáp màu đen, chiếc khăn đen vấn trên đầu, gần như khiến bọn họ lẫn vào đêm đen, hài của bọn họ cũng đã được đặc chế, khi chạy trốn cũng không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Ma quỷ tàn ác trong kinh Ma La.

Nếu phải bảo vệ trừ ma, thì trước hết phải hóa thân thành ma quỷ.

Yến quân đóng giữ tuyền đầu, gần như xông lên trước mặt bọn họ, khi lưỡi dao kịch độc sắc bén đâm vào cơ thể mới phát hiện địch tập kích, Quốc sư từ xa ra hiệu cho Tổng Dương chỉ thị bọn họ đi tới.

Tổng Dương kêu gọi mọi người cùng tiến lên, Nhị Ngốc đột nhiên hỏi hần:

- Chúng ta phải đi đúng không?

Sau khi đợi Tổng Dương gật đầu, Nhị Ngốc lại hỏi:

- Có thể mang theo Lưu Ngũ không?

Đại điều cũng được mang tới trước cung, nhưng từ đầu đến cuối đều bị nhốt trong lồng, cho đến tận bây giờ.

Tổng Dương lắc đầu:

- Không mang về nước, nhưng có thể đưa nó ra khỏi thành.

Nói xong, đang muốn an ủi gã mấy câu, Nhị Ngốc liền “ừ” một tiếng:

- Ta biết rồi.

Nói xong, quay người chạy tới lồng sắt, thả Lưu Ngũ ra, giơ tay ôm lấy cổ của con vật, vô cùng lưu luyến, đồng thời khi đám người Tổng Dương và Quốc Sư hội hợp, a Cửu cũng mang tinh binh chạy tới. Một ngàn Ma La tăng sát không có mặt tất thấy trong Yến quân, nhưng bọn họ đủ sức để khống chế một khu vực, khiến quân địch không thể tiến công.

A Cửu rất mập, chạy nhanh tới trước mặt Quốc sư, quỳ lạy:

- Đệ tử hộ pháp tới chậm, xin ân sư giáng tội.

Quốc Sư thăm thì cười vài tiếng, từ kim trung đi ra, giơ tay vỗ vai A Cửu:

- Người rất giỏi. Thật sự giỏi lắm.

Lời khen ngợi rất bình thường, thậm chí có thể coi như một câu khách khí, song A Cửu thấy vui tự đáy lòng. Nhưng bây giờ là thời khắc quan trọng, hần cũng không phải là trung tâm, đứng lên, giọng điệu dồn dập nói, nguyệt nói hai câu, Quốc sư lắc đầu cắt ngang:

- Người phải nhớ, việc gấp người không gấp, từ từ mà nói, mới có thể nói rõ được. Khát không, có cần uống chút nước không?

A Cửu gạt đầu rồi lắc đầu, hít sâu, khi mở miệng quả nhiên bình tĩnh hơn nhiều, đơn giản rõ ràng nói tóm tắt:

- Tình thành vốn đã trừ trọng binh, bây giờ loạn không nói được, toàn bộ binh lính bị đánh đột ngột, trở tay không kịp.

- Cảnh vệ chân chính của Kinh sư, chia làm hai tầng trong ngoài, lực lượng hùng hậu thực sự đến từ bốn tòa đại bản doanh binh mã bên ngoài ngoài ô, lúc này đã trên đường đi cứu viện, nhanh nhất chưa đầy một canh giờ nữa có thể đuổi tới.

- Về phần trong thành, vĩnh viễn không trở thành vùng đất của cảnh vệ trọng binh: Bốn cửa và Hoàng cung. Sau khi hoàng thành khai quốc bắt đầu kinh doanh, tường cao dày, dễ phòng thủ khó tấn công. Trong tay loạn dân không có vũ khí công thành, mười ngày nửa tháng cũng đừng mơ tưởng đánh được vào trong cung.

- Khoảng cách bốn cửa khá xa, khi dân biến bọn họ cũng chưa công kích, đợi khi loạn dân nghĩ đến phải đi công chiếm cửa thành, theo ta thấy bọn họ sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, đánh không được, hướng hồ đánh một hai tòa cũng vô dụng, thế nào cũng phải chiếm giữ được bốn cửa, mới có thể đem quân cứu viện ngăn cản. Ngoài ra, theo đệ tử nghĩ hiện tại những quân mã khác trong thành không thể ra ngoài. đàn áp phản loạn, mà phân thành hai tầng, một là trợ giúp, bảo vệ bốn cửa, một lại nhanh chóng xông vào hộ giá Hoàng cung, e là rất nhanh sẽ tới. Về những loạn dân này, cứ để cho bọn họ càn quấy. Đợi đại quân ngoại thành đánh đến, náo động tức thì sẽ bị trấn áp.

- Chỉ còn một canh giờ, loạn dân không đánh vào được hoàng cung, cũng không chiếm được bốn cửa, chung quy không thể ngăn cản được cơn sóng gió đang nổi lên, chết chắc rồi.

A Cửu một hơi nói về cách nghĩ của mình, Tống Chân nghe xong mặt nhăn nhó, chán ngán thất vọng. Trong thành loạn lạc như thế này, đối với Cảnh Thái cũng không phải là hoạn nạn nhất thời, Yển đế vẫn nắm chắc phần thắng?

Thật ra sự tình là như vậy, nếu là thành trì bình thường, sớm cứu không thể cứu được trái tim Tình Thành của Đại Yển, biết bao nhiêu Đại vương hầu đã cùng khổ tâm xây dựng lên, sao lại một lần bạo động có thể phá hủy được chứ.

Nhân số loạn dân đông đúc gây ra hỗn loạn, nhưng nói đến đánh nhau bọn họ lại thấy thật sự quá xa vời. Về phần đội phản quân kia, thật ra là tinh nhuệ, nhưng cũng giống tăng binh, người ít. Đàm Quy Đức bệnh đã nhiều năm, thực lực không như trước, trong phút chốc điều động được một đội cấm quân là quá tốt rồi.

Mà điều thật sự khiến Tống Dương buồn bực là, A Cửu nói tới nói lui vẫn chỉ là tình thế của phản quân, loạn dân và quân mã Đại Yển, trái lại, không hề tính đến đội tăng binh trong tay hãn, cũng không có liên lạc phản quân.

Dự định cùng bọn họ hợp binh mưu đại sự, dường như Đại Lô âm đài sẽ không tham chiến, nhiều nhất chỉ là bảo vệ Quốc Sư chạy trốn.

Quả nhiên A Cửu hơi ngừng lại, cuối cùng nói:

- Chạy tới Yển doanh ở Phương bắc thì đường xa hơn một chút, khả năng sẽ chậm hơn viện quân của ba hướng kia, ta đã phái tăng nhân Tu La đi tấn công cửa Bắc, ở đó sẽ có tín đồ Phật tử tương trợ, hơn nữa một ngàn đệ tử Ma La của chúng ta có hi vọng đuổi tới phương Bắc để đánh vào cửa lớn rồi khỏi Tình thành, cơ hội cũng đạt được bảy thành.

Quốc sư vẫn chưa phản bác, phúc ngữ nặng nề nhưng giọng điệu nhẹ nhàng:

- Việc binh gia, tất cả đều do người làm chủ, ta theo người, cho dù chỉ có đường đi vào địa ngục A Tỳ, ta người vẫn là thầy trò.

A Cửu cắn môi, ra sức gạt đầu, khi đang muốn truyền lệnh, Tống Dương bỗng nhiên nói:

- Khoan đã.

Sắc mặt của hòa thượng hơi biến đổi, lạnh lùng nhìn về Tống Dương.

“Mẹ” của Tống Dương, sư phụ của A Cửu, cười hòa giải giúp hai tiểu bối, nói với A Cửu:

- Nghe hần nói đã, không ngại.

Quốc Sư vừa nói, ánh mắt của A Cửu khiêm tốn nhìn xuống, mỉm cười với Tổng Dương:

- Thí chủ, xin cứ nói.

- Nếu bức Cảnh Thái ra khỏi hoàng cung thì sao? Ta và người hợp sức, chỉ cần mai phục trước để bắt lão, đánh một trận nhất định là thắng chắc rồi.

Tổng Dương còn có một trận đại hỏa, quy xác của Cảnh Thái cứng rắn, đến khi đại hỏa, lão cũng phải ra ngoài trốn, lúc đó ta tận dụng cơ hội giết chết lão.

Đợi hần nói xong, không chỉ A Cửu, tất cả hòa thượng trong sân, sắc mặt đều tỏ ra rất cổ quái, sắc mặt khiến người khác không thể nào lý giải nổi.

A Cửu nhìn Tổng Dương, rồi lại quay sang nhìn Quốc sư, dường như đang trưng cầu ý của Quốc sư, nhưng thái độ trước mắt của các hòa thượng đã lọt vào mắt của Hồ Phách, Quốc sư mỉm cười.

Đầu óc chuyển biến không ngừng, khi không biết nên nói thế nào thì cười, đây là một đạo lý mãi mãi không thay đổi khi làm chuyện xấu.

Sau khi cười, Hồ Phách nói với A Cửu:

- Người nói đi.

Không hỏi “ người thấy sao”, mà lại nói “ người nói xem”. Hồ Phách làm việc không để ý nhân quả không nhìn rõ lợi hại, chỉ hỏi theo tâm tính của mình, giả mạo Quốc sư quả nhiên là về báo thù, nhưng cũng trộn lẫn hai chữ: Vui chơi. Không ngờ vui chơi chính là ham chơi, toàn bộ tâm tư đều đắm chìm trong đó, trước khi nói gì đều rất cẩn thận cân nhắc.

Mười năm trước ngày Phật cát tường”, ân sư chủ trì cúng bái cầu phúc vì Đại Yến, lúc ấy lập giới, phạm là đệ tử Đại Lô âm đài, đều không được đối địch với Yến đế Cảnh Thái, không được có tâm phản nghịch, không được gây tổn thương. Sau khi lập giới, ân sư lại truyền chỉ: một ngày kia, nếu những pháp chỉ ta truyền xuống, có thương tích nào làm hại đến Cảnh Thái, tức là ta đang bị tẩu hỏa nhập ma, thất tâm điên cuồng, phạm là đệ tử môn hạ của ta, lập tức giết ta.

Khi nói, A Cửu vẻ mặt rất trang nghiêm.

- Từ nay về sau, mỗi lần ngày Phật cát tường, ân sư đều muốn chúng ta lặp lại giới này, thề nghiêm lệnh ân sư, đệ tử mãi không dám quên.

Nói xong, tất cả hòa thượng xung quanh, hợp lại thành chữ thập xung quanh Hồ Phách.

Tổng Dương nghe xong vẻ mặt kích thích. Quốc sư và Cảnh Thái rút cuộc có quan hệ gì, mới có thể khiến y vì Hoàng đế, ban bố một pháp chỉ không có đường sống này.

A Cửu không muốn trì hoãn thêm nữa, không thể nhịn nổi liền thúc giục quốc sư:

- Mời ân sư điều khiển, đệ tử hộ tống người ra khỏi thành.

Quốc sư giơ tay vẫy Tổng Dương và nhóm người đi sau:

- Bọn họ đi cùng ta.

Phía sau Tổng Dương, không chỉ La Quan, Tô Hàng, Hồ đại nhân, Tôn Sĩ, ngay cả Cẩm vệ và đoàn đặc phái viên của Nam Lý cùng với đội ngũ dân tộc Hồi Hột cũng đi cùng họ, A Hạ đã nhận được ám hiệu của Tổng Dương, nếu ở lại cũng sẽ bị đốt thành than.

Quốc sư muốn dẫn đặc phái viên đi, tự nhiên có sự suy tính của y, đối với các đệ tử vẫn chưa hết hoài nghi, A Cửu liền trầm giọng truyền lệnh, Ma La tăng theo lệnh mà làm, hộ tống Quốc sư, cùng xuất phát với Cẩm vệ hai nước.

Phía trước Yến binh trong sân đều ngăn không nổi sự đột nhập của Ma La, lúc này cũng không ngăn được bọn họ rời đi, Quốc sư, đội ngũ suất lĩnh, vội vàng ra khỏi Tỉnh thành qua cửa Bắc.

Gần hai ngàn người, Ma La không cần phải nói, hộ vệ của Nam Lý, Hồi Hột cũng đều là tinh binh được tuyển chọn trong nước, huống hồ trong đó còn có La Quan, Tổng Dương, Quốc sư đích thân truyền Hộ Pháp đệ tử có thân thủ phi phàm, các đội Yến binh nhỏ gặp trên đường cũng không ngăn nổi sự liều chết của bọn họ, mà đại đội cấm quân cũng đứng như dự kiến của A Cửu, chia ra bảo vệ hoàng cung và bốn cửa, không hề nằm xen kẽ trong thành. Về loạn dân, càng không thể quấy nhiễu đội ngũ của Quốc sư.

Tiến lên rất thuận lợi, nhưng khi vừa rời khỏi hoàng cung được một dặm, không biết từ đâu đột nhiên tuôn ra những tiếng trầm đục, vang như sấm làm nứt cả một vùng trời đêm, cả tòa Tĩnh thành đều run sợ vì tiếng áp chế đó. Tiếng động đáng sợ thình lình xuất hiện, đảo mắt nhìn lướt qua sự ồn ào của cả thành, trong chốc lát đã sáng rực vô cớ, bất kể phản quân, loạn dân hay là cấm quân Đại Yến đều ngừng tay ngược mắt nhìn trời, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

A Cửu cũng giật mình sợ hãi, phát tay ra hiệu đội ngũ phía trước tạm ngừng, ánh mắt cảnh giác đề phòng, bốn phía cũng chỉ có Tổng Dương, Chu Nho, Nam Vinh, sắc mặt tỏ ra vui mừng vô bờ, đợi lát sau, chính là đợi một lát nữa, sẽ có trận đại hỏa.

Để đảm bảo đại hỏa có thể nổi lên, phản tặc đã dự trữ rất nhiều dầu hỏa trong nhà, lúc này cùng đồng thời châm, một tiếng nổ lớn, chính là điềm báo trước chuẩn bị thiêu cháy hoàng cung.

Tiếng nổ chưa phát, một ngọn lửa đã vọt lên, tựa như một con rắn lớn tham lam mà dữ tợn, muốn nuốt gọn cả trăng sao vào trong bụng.

Cơ thể Chu Nho run rẩy cùng với ngọn lửa, híp mắt nhìn trận hỏa hoạn phía xa xa, một lát sau chiếc chân của Quỷ Cốc tử chặn ngang:

- Người mù, gió thổi thế nào?

Không cần gã hỏi, ngay từ khi tiếng rung vang lên, người mù đã để Nhị Ngốc khiêng mình lên, hai tay giang ra cảm nhận người mù bây giờ cao quá. Chu Nho phải nhảy lên mới có thể với tới gã.

Rất nhanh người mù nhảy lên khỏi mặt đất, sắc mặt vui mừng:

- Ổn rồi!

Chu Nho cười một tiếng:

- Vậy không thành vấn đề.

Tổng Dương muốn cười muốn nhảy, từ đáy lòng dâng lên sự vui sướng vô cùng, từ miệng thốt ra một chữ:

- Đốt.

- Phải cháy sạch, hẳn đang xem.

A Cửu không chú ý sự khác thường này của phản tặc, chỉ là thấy ngọn lửa trong thành, còn nói do loạn dân gây nên, cũng không nghĩ nhiều, truyền lệnh cho đội ngũ tiếp tục đột tiến. Lúc này tướng hộ vệ Nam Lý đến trước mặt Tổng Dương, thấp giọng nói:

- Tổng Dương, Người nói thật với ta, ba trăm huynh đệ của chúng ta, thật không trở về được sao?

Tổng Dương hơi trầm xuống, trả lời rất thật:

- Có một biện pháp rất tiện, nhưng không mang được nhiều người, tướng quân cùng huynh đệ dưới trướng, phải chia thành từng tốp nhỏ, may ra có hi vọng lẫn trốn về Nam Lý.

Tướng quân mỉm cười.

Bọn họ là tinh binh, thân thể cường tráng dũng mãnh, nhưng bản lĩnh của bọn họ đều ở trong chiến tranh, không thể đi tới đi lui, thủ đoạn tiềm ẩn trong giang hồ, con đường về nhà ngàn dặm xa xôi, không có trang bị không có tiếp ứng ngay cả bản đồ cũng không có, chỉ có người Yến toàn lực đuổi bắt về, Tổng Dương chẳng qua chỉ là nói hàm súc một chút.

Thoáng suy nghĩ, Tập tướng quân mới hỏi:

- Ba trăm huynh đệ, ngoài đánh thông cửa Bắc thật ra còn đánh xuyên qua cửa Bắc, dựa vào Tăng binh và loạn dân, còn có sự yểm hộ của đại tông sư, căn bản cũng đủ, chúng ta đã không có tác dụng gì rồi.

Tổng Dương không biết nên nói gì.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của Tập tướng quân lại sáng lên:

- Ba trăm người này của chúng ta, không có đường lui rồi, lưu lại cũng không có tác dụng gì. Kết cục của chúng ta, hoặc là chết trên đường trốn thoát, hoặc là chết trong loạn binh trong thành. Cho nên ta nghĩ thế này, vừa rồi người chẳng phải nói với hòa thượng, có thể bức hoàng đế Yến quốc ra khỏi cung, mai phục trước thì có cơ hội giết chết hôn quân sao?

Nói xong, Tập tướng quân giơ tay vỗ vai Tổng Dương:

- Tổng huynh đệ, việc này người làm không?

Ánh mắt Tập tướng quân sáng ngời, trong mắt mang theo nụ cười, nhưng khi gã nói, lại cắn răng:

- Vốn dĩ chúng ta đã chết trong Hồng thành rồi, Độc nguyên là độc sát hiện nay của Cảnh Thái, coi như báo thù cho mình.

Không sống được, vậy thì trước khi chết có thể kéo theo một tấm đệm.

Mọi ánh mắt đều dồn vào:

- Được.

Bỗng nhiên, một tiếng nói nhẹ nhàng cắt ngang:

- Tốt thì tốt thật, nhưng người biết mai phục ở đâu không?

Nam Vinh đứng bên cạnh Tổng Dương, khi nói không hề có thái độ gì.

Không đợi Tổng Dương mở miệng, nàng lại tiếp tục nói:

- Ta biết nên mai phục ở đâu, nhưng có một điều kiện, cho dù việc thành hay bại, khi người trốn thoát, phải đưa người nhà của ta đi cùng.

Tổng Dương phản ứng rất nhanh, cân nhắc một chút liền hiểu ngay:

- Cổ Chiêu Quân đã đi mai phục rồi sao?

Tất cả những thứ liên quan tới việc tối nay đều là nhóm phản tặc tử mị bày ra, dựa vào tâm tư của mấy con hồ ly, thế nào lại nghĩ không thông, khi đốt từ hoàng cung của Cảnh Thái đốt ra là một cơ hội giết lão tốt nhất.

Nam Vinh mỉm cười:

- Khả năng thành công rất nhỏ, Lý Minh Cơ và Bạch tiên sinh đều thấy không thể được, tôn chủ nhà ta lại cảm thấy, vừa bạo loạn, vừa đại hỏa, vừa phản quân, đều muốn đâm Cảnh Thái như vậy, giống như là ném một xiên thịt dê lại không uống chén canh thịt cuối cùng, thì sẽ luôn cảm thấy thiếu gì đó.

- Các người muốn đi thì đi theo ta.

Tổng Dương bật cười:

- Lão Cổ hiểu được.

Tổng Dương và Quốc sư thì thào vài câu, người kia gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Ta sẽ bảo vệ cửa Bắc, con trai không trở về, mẹ sẽ không đi.

Tiếng nói, từng chữ như nuốt dao, đau đớn vô cùng.

Người Hồi Hột chưa đồng hành, Cảnh Thái nếu chết thì tình thế đại loạn, người được lợi nhất chính là Thổ Phiên và Khuyển Nhung, Yến đế thật ra là thương dân tộc Hồi Hột, Tổng Dương hiểu đạo lý này, rõ ràng

cũng chưa nói chuyện này với A Hạ: Thi Tiêu Hiểu chưa đi cùng, hẳn chịu sự nhờ vả của Tống Dương, tận lực bảo vệ những người bạn khác.

La Quan đi theo, nhưng đã nói trước, lão không thể chủ động ra tay, đi theo chỉ là để bảo vệ Tống Dương Mệnh.

Tống Dương, La Quan, ba trăm tử sĩ rời khỏi đơn vị, dưới mệnh lệnh của Nam Vinh nhóm phản tặc đã sớm mai phục

Đại đại hỏa cháy tới, Cảnh Thái nhất định sẽ trốn đi, cơ hội ám sát tới, nhưng thật là “cơ hội” ra sao? Cảnh Thái có thể một mình chạy ra sao? Cẩm quân trong cung, cao thủ đại nội, hộ vệ bên cạnh, sẽ bảo vệ lão trốn ra, cả một đội quân tinh nhuệ, nhưng Tống Dương căn bản không nghĩ tới những điều này, hẳn chỉ cảm thấy, mừng 8 tháng 9, đêm nay thật sự sẽ rất thú vị.

Nếu ngày nào cũng là mừng 8 tháng 9, thì tốt biết bao.

calvinchen

161. Chương 72: Cháy Trời (p1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 72: Cháy trời (P1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tức giận đến nổi thổ huyết hôn mê bất tỉnh, dường như rất nghiêm trọng, chứng bệnh này ngự y trong cung hoàn toàn có thể ứng phó được.

Khi Cảnh Thái được hộ tống về tẩm cung thì tỉnh lại, chỉ có điều lão không muốn mở mắt, nhắm chặt mắt lại không nhìn, thì không có “việc trước mắt”, chuyện gì cũng không có liên can gì tới lão.

Lão không lo lắng gì, chẳng qua chỉ là dân biển mà thôi, cùng lắm thì giết sạch hết, đầu rơi xuống đất, nhẹ tựa lông hồng.... chỉ có điều trong lòng Cảnh Thái không yên: trước đây Quốc Sư còn sống, mình có nỗi niềm thế nào cũng không việc gì, Đại Yên vẫn càng ngày càng thịnh vượng; Quốc Sư mới thiếu một ngày, cứ coi như mình nhần nhện không tức giận, cần quấy, vẫn xảy ra chuyện lớn như vậy.

Tuy đã uống thuốc an thần, nhưng vừa nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay, Cảnh Thái vẫn giận run người. Đặc biệt là câu :

- Chúc mừng vạn tuế, chuyến đi Nam Lý lần này đại công cáo thành, Yến Đỉnh bị phanh thây làm trăm mảnh... Cảnh Thái xoay mình rống lên một tiếng, từ trên tháp nhảy dựng lên, chân quay vòng hỏi ngự y bên cạnh:

- Bên ngoài sao rồi?

Lập tức có đại thần tiến lên, đem tình hình trong thành trình lên Hoàng đế, Cảnh Thái bước về phía ngoài điện, quay đầu trừng mắt hướng về phía đại thần, ánh mắt tóe lửa:

- Phán quân? Cờ hiệu của Trần Quốc Công?

Đại thần cẩn thận trả lời:

- Đúng vậy, vì có phản quân gây chuyện giúp đỡ loạn dân, mới làm cho cục diện trong thành nhất thời khó có thể chinh đốn được, ngoài ra yêu tăng của Đại Lôi Âm Tự cũng nhân cơ hội này mê hoặc lòng dân.

Đàm Quy Đức chẳng phải bị thiêu chết rồi sao? Tại sao còn có cờ hiệu của hắn?

Không đợi đại thần nói xong, Cảnh Thái đã ngắt lời, sau đó ngừng một lát, đột nhiên khàn giọng hét:

- La Quan, La Quan!

Không biết tiền nhân hậu quả, nhưng La Quan do đích thân lão sắp xếp, cao thủ tới “bảo vệ” Đàm Quy Đức, đương nhiên việc này và tên họ La không tránh khỏi liên can.

Đàm Quy Đức còn sống, lão phản rồi... Tin này so với tình hình trong thành còn nghiêm trọng hơn nhiều, Cảnh Thái cảm thấy mùi máu tanh trong cổ họng lại trào ra.

Đại thần không dám lại nhắc đến chuyện xấu này, nói không chừng nếu nhắc đến sẽ bị rơi đầu, liền hướng sang chuyện khác:

- Vạn tuế bớt giận, Hoàng cung vô cùng kiên cố, loạn dân, phản quân không thể vào được, vạn sự không cần lo, bốn cổng Tình Thành đã nắm chắc trong tay, bốn doanh Kinh Giao đang trên đường đến, đợi bọn họ đến, loạn dân tặc tử từng người không thể chết toàn thây.

Đây là dự liệu sớm, Cảnh Thái không chút hào hứng, lại hỏi:

- Vậy Tô Hàng đâu? Người ở đâu?

Đại thần thấp giọng nói:

- Nàng theo Quốc Sư, cùng đi Nam Lý, đã đi rồi, đi về hướng bắc...

Đang nói dở câu, Cảnh Thái đột nhiên nhớ tới điều gì, dậm mạnh chân:

- Truyền thư! mau truyền thư “thiên quyền”, viện trợ trong kinh không vội, lập tức chuyển hướng tới Minh Nguyệt sơn trang.

Binh mã đại doanh bốn tòa Kinh Giao đều lấy chữ “thiên” làm đầu, hướng về phương bắc.

Đại thần kinh ngạc, còn có việc gì có thể nghiêm trọng hơn so với loạn dân trong kinh, tại sao phải chuyển hướng tấn công ngày mai sang Minh Nguyệt sơn trang? Còn chưa đợi gã tuân lệnh hoặc hỏi, Cảnh Thái liền tát gã một cái:

- Đồ ngu ! Minh Nguyệt sơn trang có vũ khí phi thiên, đầu não của phản tặc loạn đảng đều đã lên khinh khí cầu bỏ chạy rồi!

Đại thần không phải nội thị, có thể giết không thể làm nhục, lúc này còn có thể tấu lên Cảnh Thái chuyện cơ yếu đương nhiên là trọng thần, bị một cái tát mặt liền biến sắc.

Nhưng không ngờ, Cảnh Thái lập tức xoay tay lại đánh vào chính mình, sắc mặt điên cuồng như trước:

- Không nên đánh người, người không biết chuyện hỏa khí cầu, trẫm đánh mình vì đã đánh người.

Khuôn mặt đại thần đỏ bừng, đôi mắt rưng rưng lập tức quỳ xuống đất, giọng run rẩy:

- Vạn tuế bảo trọng long thể, Vạn tuế như vậy, làm lão thần làm sao....

Cảnh Thái không muốn nghe lời vô nghĩa, nâng gã dậy, vừa đi ra bên ngoài vừa dặn dò:

- Phản loạn trong thành, bốn đại doanh có thể quay về một hai doanh cũng đủ dùng rồi, người không thiếu thiên quyền. truyền lệnh xuống, bảo bọn họ không cần phải tới gấp rút, ngày mai tấn công Minh Nguyệt sơn trang, đóng quân, mai phục.

Nói tới đây, trên mặt Cảnh Thái cuối cùng cũng lộ ra ý cười.... bọn chúng ra khỏi thành liền chạy loạn, bắt lấy đúng là có chút phiền phức, bây giờ tốt rồi, đầu phản tặc, gian Nam Lý còn có tên nào giả mạo Quốc Sư đều sẽ đi Minh Nguyệt sơn trang, chạy không thoát.

- Nói với thiên quyền chủ quan, nếu ôm cây đợi thỏ không bắt được người, thì tự mình tạ tội!

Nói xong, nụ cười trên khuôn mặt Cảnh Thái càng rạng rỡ, tâm trạng cũng thoải mái hơn, cuối cùng cũng có dấu hiệu tốt. Nhưng chờ lão lại đi lên thành lầu Hoàng thành, từ Tình Thành nhìn bao quát, nụ cười trên khuôn mặt đột nhiên ngưng lại!

.....

Sau khi Ma La Tăng hộ tống Quốc Sư đi khỏi Yến quân của vòng ngoài quảng trường vừa nặng về đội hình lại thêm tổ chức phòng tuyến. Nhiệm vụ của bọn họ là ngăn cản phản quân, tuy hoàng thành kiên cố, hoàn toàn không sợ loạn dân tấn công, nhưng nơi này là nhà của Hoàng đế, tường thành chính là bộ mặt của tất cả Cẩm quân, chỉ cần có thể ngăn chặn trước, thì tuyệt đối không thể lơ là.

Rất nhanh lại có quân trong thành nhanh chóng chi viện, phòng tuyến hiện tại kiên cố như thành đồng, các cấm quân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không lâu, Tỉnh Thành bốc cháy.

Cháy không coi là gì, toàn thành đều loạn hết, bách tính bình thường hiền lành đều điên hết rồi, không để mấy đồng lửa lại lấy làm lạ, nhưng trước mắt, ngọn lửa này... trong lòng tất cả cấm quân trong phòng tuyến đều dấy lên một ý nghĩ: có ma !

Sau tiếng nổ, ngọn lửa bốc cao, cháy ngùn ngụt, nhưng phía đông phía tây thiêu cháy toàn bộ cửa hàng dân cư, khoảng cách hoàng thành khá xa, toàn toàn không thể uy hiếp được

Nhưng không cần nhiều thời gian, dường như chỉ nhìn thấy một bàn tay to lớn quét sạch tất cả, ngọn lửa hỗn tạp không biết tại sao dần dần liền lại từng tầng từng tầng ào tới, khí thể ngút trời, đang cuộn cuộn hướng về phía hoàng cung.

Nếu không phải có ma, tại sao lại như vậy?

Phòng tuyến cấm quân đã có thể cảm nhận được sức nóng của ngọn lửa, người nào cũng đều bị nóng đến nổi miệng họng khô rát...bọn họ là tinh binh, cho dù phía trước xông lên một ngàn con hổ, họ cũng sẽ rút đao chiến đấu không lùi nửa bước, nhưng trước mặt đang xông đến là một ngọn lửa lớn.

Cứu hỏa thì sao? Mấy ngày liền đều nhanh chóng bị thiêu đốt trong đám cháy, cứu cũng không thể cứu được, hoặc là giữ vững vị trí, đứng đó, chờ bị thiêu cháy sao?

Binh sĩ nhìn quan trên, quan trên cũng không biết nên làm thế nào, cổ sức nuốt nước miếng, khàn giọng truyền lệnh, chỉ huy chiến tuyến từng bước lui về phía sau.

.....

Đầu thành Cảnh Thái làm sao không nhìn thấy tình thế hỏa hoạn trước mắt, trừ phi Long Vương giá đáo phun một trận mưa lớn, nếu không hoàng cung khó mà giữ được.

Trung thổ không có Long Vương, chỉ có một con yêu tinh.

Toàn thân Cảnh Thái run bắn lên, con mắt vốn đỏ bừng, dưới ánh lửa, hoàn toàn biến thành màu máu, quay đầu nhìn thẳng vào đại thần bên cạnh nói:

- Trẫm nhớ, người vừa nói, Hoàng thành kiên cố như thành đồng, trẫm không cần phải lo lắng?

Lão thần hoàn toàn bị hỏa thế trước mắt sợ ngây người, môi run rẩy, nói một cách vô thức:

- Vạn tuế... trốn, trốn....

Đang nói, Cảnh Thái bỗng nhiên rống lên một tiếng, hung hãn túm chặt lấy lẫn ném xuống đầu thành !

Trong tiếng kêu gào thảm thiết, đại thần ngã mạnh trên mặt đất, máu tung tóe tường thành, nhìn thấy mà ghê người.

Nhưng Cảnh Thái cười ha hả, đưa tay chỉ vào ánh lửa hùng hực, giọng mê muội điên cuồng:

- Thiêu hết, đốt hết, thua rồi Tỉnh Thành vốn không phải là của ta, người không thiêu trẫm cũng sẽ đốt, đốt, đốt, đốt !

Điệu cười cuồng dại chưa dứt, lại bỗng chuyển thành tiếng gào khóc, giống như giọng của một kẻ tâm thần:

- Cảnh Thái xin lỗi tổ tông, tổ tông !

Ngay cả hoàng đế cũng không bảo vệ được hoàng cung, đương nhiên là phải xin lỗi tổ tông... Mà cũng chỉ khóc rống vền vền một câu, lại biến thành tiếng ho khan dữ dội, Cảnh Thái ngã trên đất, khụ một tiếng nôn ra máu tươi, tim phổi đau nhức, đau đến nỗi làm lão phải lăn lộn trên đất.

Nhất phẩm lỗi mất bại, Quốc Sư bị người khác giả mạo, con dân toàn thành hỗn loạn, Đại Lôi âm bỏ đi, Đàm Quy Đức chết đi sống lại...còn bây giờ, bây giờ lửa cháy ngập trời, nuốt chửng cả hoàng cung, ho khan, thổ huyết, Cảnh Thái không rõ, Cảnh Thái nghĩ không thông, tất cả những việc này rút cục từ đâu mà ra, tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy!

Chỉ muốn chết, quả thực muốn chết quá cho xong!

Trọng thần, thị vệ, thái giám, ngự y đồng loạt chạy lại, có người chân tay luống cuống, có người khóc rống thất thanh, có người lớn tiếng khuyên giải an ủi, hoàng cung không thể đợi được, việc có thể làm là chỉ có trốn, mà Tiểu Trùng Tử thái giám bên cạnh Hoàng thượng thái độ lại khác thường, đứng xa xa một bên, nhìn vạn tuế gia lăn lộn khóc lóc một cách thờ ơ, nghiêng đầu cau mày, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vật quý đành phải vậy, tạp dịch tôi tớ không quản được, nhưng bài vị của liệt tổ liệt tông, văn án cơ yếu không đếm hết, tất cả tín vật tượng trưng cho sự uy nghi của hoàng gia, những vật này nhất định phải mang đi, còn có các quý nhân trong cung cũng không thể bỏ lại, lúc này nhất định không thể loạn, nhất định không thể nổi điên!

Tiếng gào thét, tiếng truyền lệnh huyền ảo, tiếng va vào bàn tiếng bình vỡ, sự kinh hoàng của nữ nhân trong cung, tiếng bước chân thình thịch của binh sĩ chạy trốn, chiến mã hí vang... ngàn lần không thể loạn, nhưng đại loạn hoàn toàn, hoàng cung nước Yên vốn tượng trưng của sự uy nghiêm của Đông phương, lúc này giống như ong vỡ tổ, không trật tự, hỗn loạn, đau lòng mà tuyệt vọng.

...

Thời điểm trong cung loạn thành một đồng, cửa bắc Tĩnh thành rất yên tĩnh.

Quân thủ thành đã được do thám báo trước, đại lôi âm đài triệu tập tín đồ, phái hai ngàn “Kim thân tu la”, thực sự giết tới.

Trong nước Yên, không ai muốn đối địch cùng đại lôi âm đài, quân Yên cảnh vệ cửa bắc cũng không ngoại lệ. Không phải bởi hòa thượng lợi hại, trên thực tế không ai biết tăng binh đến tột cùng là lực lượng gì, nhưng bọn họ tin tưởng, quân Yên cũng là người, tín đồ Phật pháp số lượng chắc chắn không ít.

Có ai nguyện ý cùng khai chiến cùng tín ngưỡng của mình?

Không có cách nào. Quân lệnh khắp nơi chớ nói chỉ là hòa thượng, cho dù là Phật tử thật sự muốn đi qua cửa bắc, cũng phải đem nước sơn vàng trên người của hắc cào sạch đi, lính chính là lính, chiến tranh là chiến tranh, chiến đao của tướng quân chỉ hướng, đó là chỗ uy phong của quân ta!

calvinchen

162. Chương 72: Cháy Trời (p2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 72: Cháy trời (P2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trên đầu thành nổ căng mạnh hình trăng lưỡi liềm, dưới thành dây kéo theo tay, còn có một đội thiết kỵ giữ sức chờ đợi. Thủ vệ tường quân ở tiền tuyến Khuyển Nhung đánh mười lăm năm, địa vị của hắn ngày hôm nay, công lao chỉ dùng đầu người của đám mọi rợ tích lũy lên, từng trải qua trăm trận chiến, đợi phát

sinh ra cái gì hẳn thật sự rất rõ ràng: tăng binh sẽ dùng tín đồ trước tiên đi tìm cái chết, lại thừa dịp rối loạn để chiếm cửa.

Quân Yến thì trước tiên phải phát động kỵ binh, thoải mái tách ra khỏi đám tín đồ cuồng tín, nói không chừng còn có thể đánh một tiếng trống làm dậy lên tinh thần hăng hái đập tiến lên thế trận của tăng binh, khoảng cách kỵ binh cần tấn công nước rút, xa cho cung nỏ bắn lên; cho nên cần trước tiên phát động, kế tiếp, tăng binh rối loạn tấn công gần, sẽ gắng sức đuổi theo mưa tên, chính là cơ hội hòa thượng vọt tới trước cửa thành, còn có thể sót lại bao nhiêu?

Cho dù bọn họ thực sự được Phật tổ phù hộ, toàn bộ xông lên cũng không sợ điều gì, quân thủ thành nhân số vượt xa số tăng binh!

Tuy nhiên đi được hai ba bước, dừng lại. Chẳng qua....hòa thượng không tới, hoặc nói là tới chậm, dựa theo thăm dò của tình báo, từ hai nén hương trước bọn họ nên đánh tới rồi.

Cũng từ hai nén hương trước, tất cả thám tử phái đi cũng không thấy chút hồi âm gì lại.

Ánh lửa xa xa trong thành, ồn ào, lại lộ rõ sự yên tĩnh phía cửa bắc...Ngay tại thời điểm nghi ngờ, một thân ảnh chậm rãi hiện ra ở cuối phố dài, toàn thân vàng, làn tròng hạt, trường côn, thủ tọa Tu La viện.

Tăng nhân trung niên đi rất ổn định, trong ánh mắt không tồn tại một tia sát khí, vẻ mặt bình thản mà an tường, trong miệng niệm đọc nam mô rõ ràng từng tiếng, từng bước từng bước, nói một chữ:

- Tín ngưỡng của ta, trong bầu trời này; phụng sự của ta, ngọn núi phẳng lặng, tâm nguyện của ta, đem lại công bằng bốn phương.

Bước chân của tăng nhân thật lớn, ba câu hai tư bước, đi được hơn nửa phố dài, tiếp đó, liền không hề có dấu hiệu gì, vẻ mặt tăng nhân đột nhiên dữ tợn ác hiểm vô cùng, thân pháp triển khai nhảy vọt truy phong!

Đi đầu không chút do dự, lớn tiếng quát mắng:

- Bắn, giết.

Tên bay vù vù xé rách trời, trận mưa tên vang dội cả không trung, âm thanh của Tu La thủ tọa cũng đột ngột nâng cao, rống to như sấm ầm ầm vỡ ra:

- Chỗ ta, Tu La ở chỗ ta!

Chỗ Tu La, chỗ pháp luật, nơi ...Tu La một thân vàng, lộ rõ là người bảo vệ Phật pháp!

Trong cơn mưa tên, giao chiến rối loạn không ngừng, tăng nhân đem trường côn đánh thành một cơn gió mạnh, đánh lụi mưa tên. Tu La viện tu luyện, đây là lấy luyện tập từ nhỏ làm căn cơ, công phu luyện tập ngoài nhà thuần khiết nhất, thủ tọa lại tập trung toàn bộ nhân tài kiệt xuất trong viện, trung phẩm võ sĩ tay cầm lưỡi dao sắc bén chém vào trên người hắn, tuy nhiên chỉ để lại một đường máu.

Thủ tọa người bị trúng mấy mũi tên, nhưng chỉ trúng không sâu, duy có một mũi tên cắm ở trên mắt, tuy đúng lúc quay đầu lực đã giảm bớt, tránh được vận đen đầu tên đâm vào não, cũng khiến lão bị thương khá sâu, khi lão ngã lún xuống đất căn bản mặc kệ thương thế của mình, trường côn phá gió hung hăng nện xuống, đơn thương độc mã tiến thẳng vào trận địa của địch. Mà nơi cuối phố dài, bước chân nặng nề nổ nát sự yên tĩnh, hai ngàn kim thân Tu la đều xuất hiện, chạy gấp tới!

Tăng binh vẫn chưa sử dụng tín đồ xung phong, lực lượng đoàn chính sẽ không đi con đường sai lệch, hai ngàn tăng binh tự mình xông lên, tiếng hô chấn động bốn phương, cách đánh giết của Phật, đáng vẻ kiêu ngạo ngút trời.

Thủ lĩnh dùng sức vùng mạnh cờ chiến, sớm sửa thế đợi hơn ngàn quân thiết kỵ trong miệng gào thét, vó ngựa nện như sấm, rầm rộ nghiền nát tăng binh!

Kim thân Tu la bước chân chính tề, toàn bộ không có ý lùi bước, dường như trong mắt chỉ có thẳng tiến mà tới, thiết kỵ trọng giáp ngay cả núi lớn cũng có thể đạp đổ như ảo ảnh, khiến người đôi bên ở hàng đầu đứng cách nhau không chỉ mấy trượng, Tu La tăng bỗng nhiên bật tiếng, mỗi hòa thượng cạnh nhau, đều đưa tay cùng nắm... Cùng đồng bạn lần tròng hạt, trong nháy mắt hòa thượng bên phải xoay tròn, phát lực, đem người bên trái tựa như xích chùy, hung hăng ném về phía đối phương.

Liên tục một ngàn kim thân Tu La, thật sự bay tới. Từ trên trời giáng xuống, thẳng vào trước cửa trận địa của địch.

Tiền thủ đầu thành vừa mới đem đợt tên thứ nhất đưa đến cho thủ tọa Tu La viện, giờ phút này một lần nữa tên lại vun vút lao đi... Dựa theo trình tự bình thường, thời gian hoàn toàn có thể đuổi kịp, nhưng ai vừa muốn bắt được hòa thượng có thể bay nha, và nhóm tiền thủ hiểu được đã xảy ra việc gì, dưới thành tiếng giết đã dựng lên rung trời.

Một ngàn Tu La khác ở trên đường dài, sau khi ném đồng môn bay lên, thân hình mấy tầng binh phía trước liền đảo quanh, chuyển thành một vòng trường côn trong tay dựa thế vung lên! Trong khoảnh khắc đó, hơn mười đường bắn lên lên cùng lúc tấn công, tựa như tiếng nước chắt đầy trong chai bị đánh bật nắp...Đầu ngựa.

Đến tận lúc này một cơn đánh ra, quân Yến mới chính thức hiểu được, cái gì là kim thân Tu La!

Trọng giáp kỵ binh, ngựa cũng có giáp phòng vệ, đỉnh đầu ngựa có tấm sắt che đao kiếm khó đâm thương được, vả lại đầu ngựa cứng hơn xa nhân lô, nhưng cái gì cũng vô dụng, một cơn Tu La, tuần mã đến cơ hội gào thét cũng không có, đầu đã bị đánh đập nát.

Ngựa đã chết, nhưng xu thế vọt lên phía trước vẫn còn, xông vào hai trăm tầng binh của đội đầu sau khi xét lực đánh một kích không rảnh lại tránh né, bị tấn công mạnh mẽ, chỗ lực đạo này quả là mãnh liệt, cho dù công phu khổ luyện cũng chần không được, đoạn xương cốt cơ bắp trong miệng phun trào máu tươi, chỉ cần bị chạm vào sẽ thấy không còn cơ hội sống.

Bọn họ không chết.

Đội thiết kỵ trọng giáp công kênh, một khi chạy lên căn bản không thể dừng lại, mà trong thành chiến đấu trên đường phố, vốn sẽ không có lợi cho kỵ binh, phố dài rộng là đối với người đi đường mà thôi, đối với kỵ binh mà nói thực quá nhỏ hẹp đi, vì tìm lực lượng kỵ binh chật chội vọt tới phía trước, tránh nhau cần giữ chút khoảng cách. Làm đội kỵ binh thứ nhất cùng lúc ngã sấp xuống, lập tức kéo theo đội phía sau đổ theo, thời gian vài nhịp thở, liền vọt tới trước rối loạn hoàn toàn.

Giờ phút này tiếng giết đột ngột chấn động, theo kim thân Tu La cùng đến với tín đồ, tay cầm côn bổng, sài đao, búa rìu chen chúc mà tới... Voi một khi té ngã, sẽ thấy cũng không đứng dậy nổi, đám trọng kỵ này làm sao không phải giống như vậy, mặc dù không ngã cũng không làm được chuyện gì, trọng giáp trên thân khiến bọn họ thật ngốc, thời điểm xung phong không đứng lên chiến đấu được còn không bằng lính đao thuấn bình thường.

Trên đường dài còn hơn tám trăm Tu La tăng, từ trong đám kỵ binh trọng giáp xuyên qua, nếu thuận tay liền vung trường côn đánh mạnh mấy đầu, nếu không tiện cũng chẳng sao, chưa từng khể dừng lại, phía sau đều có tín đồ và kỵ binh liều mạng, bọn họ còn muốn cấp tốc vọt tới phía trước, gần thêm chút nữa mới được.

Mệnh lệnh đầu thành truyền lại, thúc giục tiền thủ nhanh chóng chuẩn bị, ở trên phố dài hỏa địch nhân tấn công lên phía trước, nhất định vẫn muốn có thêm một đợt mưa tên làm lễ rửa tội! Còn không đợt tiền thủ đầu thành giờ cao kinh nổ, chính bọn họ lại tự mình gắng sức đuổi theo trận mưa tên...

Đúng là tám trăm kim thân Tu La rất bắt mắt, vẫn là bọn hắc ám ma la ở phía sau rất bí ẩn? Tiền thủ đầu thành nhận không rõ ràng, bọn họ chỉ nhìn thấy, từ phía hòa thượng màu vàng đáng vẻ khá bề vệ, bỗng nhiên thoáng chốc biến thành bóng ảnh, tay cầm kinh nổ hướng về phía đầu thành quát lớn.

Một nổ ba kích. Tên nổ màu đen, phá không không một tiếng động, trình độ bắn tên so với tiền thủ quân Yến vẫn xa hơn, tính sát thương càng muốn mạnh hơn nhiều!

Tăng binh Tu La viện trong hai nén hương, vì bọn họ ước định địa điểm chờ đợi cùng Quốc sư hội hợp. Vốn là địch đông ta ít, lại có thể nào luân phiên liều chết xung phong? A Cửu sẽ không phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy. Hai quân sau khi hợp lại, Ma La liền thành ảnh tử, quân thủ cũng không biết đến sự tồn tại.

Tinh võ đỉnh cao nước Yến, thiện độc, trường luyện, sư môn ba hạng bản lĩnh đều nằm trên người hắn.

Luyện tập một đường, không phải là nắm giữ công nghệ, học được cách có thể chế tạo được không chế khí tốt, cần nguồn gốc tài liệu quan trọng giống nhau, nếu không đủ tinh thiết, hai mươi Quốc sư cộng thêm sáu mươi thợ rèn, cũng không đoán ra được một long tước. Chính là đạo lý này, thảng nhần nại cơ bản hẳn chỉ có thể tạo ra hai sự kiện, nỗ đem trong tay Ma La tuy chỉ không quá bốn trăm nỗ, tiền chỉ hai nghìn cái, ngay cả tăng binh cũng không tới hai nghìn, làm sao chống đỡ được quân Yến trang bị sẵn sàng.

Xóa sạch kỳ binh và tên nỗ trên thành, còn lại là mùi máu tanh chém giết, mấy ngàn tín đồ sau khi trọng kỳ xé nát, lại mãnh liệt lao tới, như cuồng điên, đồng thời hát vang bài Phật từ bi, gươm đao giết người.

Tán sa tựa như nhóm thí chủ, cũng chỉ có đánh giáp lá cà mới có sức chiến đấu đáng kể, A Cửu không cho bọn họ xưng phong, chính là vì hiện tại.

A Cửu canh giữ ở phía trước sư phụ, híp mắt nhanh chóng nhìn cuộc chiến trước mắt... Giống như dự đoán, hơn nữa còn kém hơn dự đoán một chút, công chiếm cửa thành ít khả năng, nhưng đánh xuyên qua nó, đưa sư tôn ra khỏi thành vẫn thừa sức, một lúc lâu sau khi đi ra, A Cửu hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn nhiều hộ pháp phía sau tạo thành hình chữ thập nói;

- Chư vị sư huynh xin hãy chuẩn bị tốt.

Nhưng những người ở xung quanh Quốc sư đều là người tài giỏi.

Tiếp đó A Cửu nói với Quốc sư:

- Sư tôn, không có gì, có thể đi rồi.

Hổ Phách gật đầu, nói:

- Ta nghe theo mệnh lệnh của người.

Nói xong, nàng đưa Tô Hàng ở cách đó không xa gọi đến trước mặt:

- Đứa nhỏ, người đi theo ta.

Tô Hàng lộ ra vẻ tươi cười, đi lên phía trước.

A Cửu không cần nhiều lời, tiếp tục nhìn thẳng vào cảnh ác chiến nơi cửa thành, một lát sau đột nhiên cất tiếng:

- Chính lúc này, nhanh nhanh!

Lời còn chưa dứt, rất nhiều cao tăng vây quanh Quốc sư, nhanh chóng đi về phía trước, sứ đoàn đi sát ngay sau đó.

Xuyên qua chiến trường, tất cả mọi người đều sử dụng võ công, hỗn chiến lộn xộn, đám lính hai viện đồng thời rống lớn, hợp tất cả thành một lực lượng, cứng rắn đem chiến trường dọn lấy một con đường! Đám người Hổ Phách chạy qua từ trong ánh đao mưa máu, dưới chân giẫm lên là những sinh mệnh sớm đã lụi tàn!

Nhưng mặc cho ai cũng không thể tưởng tượng được, Quốc sư cuối cùng đi đến dưới cửa, mắt sẽ thấy thời điểm thành công ra khỏi thành, lão bỗng nhiên dừng bước... Không chỉ dừng bước, thậm chí còn ngồi xuống, lại không đi về phía trước.

A Cửu giật mình hoảng sợ:

- Sư tôn... Ngài, ngài vì sao dừng bước?

- Đợi người.

Trong tiếng búng, dẫn theo một chút ý cười. Nói xong, Hổ Phách chuyển mắt nhìn về phía sứ đoàn phía sau, Tả thừa tướng vẫy tay với đám người:

- Không được đánh, đều là người bên ta.

163. Chương 73: Còn Nhiều Thời Gian

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 73: Còn nhiều thời gian

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nói về độc thuật, ngoại trừ Yến Đỉnh không biết tung tích nơi nào, còn có ai mạnh hơn Hồ Phách? Hoa Tiểu Phi cũng không bằng, Tống Dương càng kém xa.

Tiếng Hồ Phách trầm thấp:

- Ta bị thương, võ công không đánh được, nhưng bản lĩnh hạ độc nói chung vẫn còn.

Nói xong, bà đưa mắt liếc nhìn A Cửu một cái, thần nhiên nói:

- Cứ như vậy đi.

A Cửu không dám nói thêm điều gì, quay người lại đi chỉ huy trận chiến...

Gần phía cửa bắc huyết chiến không ngừng, Hồ Phách lại ngồi rất yên ổn, xung quanh đánh ác liệt thế nào cũng không chạm tới bà, việc bà muốn làm vô cùng đơn giản: đợi.

Tăng binh, hộ pháp, chiến sĩ dân tộc Hồi Hột tất cả đều gia nhập chiến đoàn, số người liều mạng đi ngăn cản quân Yến điên cuồng phản công; Hồ đại nhân, nhị ngốc, Tiêu Kỳ ...những người này không thể không đánh, tập trung cả bên cạnh Quốc sư, sắc mặt tái nhợt ánh mắt kinh hoàng. Tô Hàng cũng không ngoại lệ, nàng sợ hãi. Xét cho cùng cũng là nữ nhân bình thường, đặt mình giữa chiến trường, mắt nhìn máu thịt bay tứ tung, bên tai tiếng kêu thảm thiết, ai có thể không biến sắc.

Tuy nhiên sợ hãi cũng không làm giảm bớt sự hiếu kỳ của Tô Hàng, bà ngồi xổm trước mặt Hồ Phách:

- Ngài đang đợi Tống Dương?

Hồ Phách gật đầu, hỏi:

- Người thích Tống Dương?

Tô Hàng không chút do dự:

- Trên đời này ta chỉ thích hắn.

Hồ Phách mỉm cười:

- Ta cũng thích người.

Con mắt Tô Hàng long lanh, nhìn Quốc sư từ trên xuống dưới, một lát sau lộ ra nụ cười tươi, chói sáng mà quyến rũ:

- Ngài có thể giúp hắn, ta sẽ thích ngài.

Hồ Phách, Tô Hàng, một thân lay động ở phía dưới lộ ra một vẻ thần bí khủng bố, một bộ quần áo kỳ dị nhẹ nhàng run lên, nhưng giọng điệu mang theo tiếng cười nhỏ không ngớt, hai yêu tinh tán gẫu khá hòa hợp.

A Cửu một bên chỉ huy tăng binh, trên trán sớm đổ mồ hôi lạnh. Cửa bắc đấu vô động tĩnh náo loạn không nhỏ, vùng phụ cận quân Yến phân tán nghe được tiếng động, đang lục tục tiến lại tiếp viện, nhưng khiến gã lo lắng nhất vẫn là ngoài thành, Thiên quyền.

Đại doanh Thiên quyền rất nhanh đã tới sao? Đến lúc đó tất cả mọi người sẽ chết... Đợi người? Đợi ai? Đợi Diêm vương gia sao? A Cửu gấp đến độ hồ đồ, quên mất chính mình là người tu hành, thực muốn chết cũng không về cho Diêm vương quản.

Thời gian như ngừng lại, mỗi giây mỗi phút đều hết sức dài, nhưng hết lần này tới lần khác, chớp mắt lại một mạng người lại tàn, một nhịp thở thì mấy cái đầu đã rơi xuống đất, tốc độ tương phản, làm cho người ta không gọi tên được cảm giác kỳ lạ đang trào dâng ...Vốn nghĩ thời gian không đáng tiền, chính giờ phút này mới hiểu được, nó vốn là tính mạng.

Huyết chiến rất lâu, tin đồn bị tàn sát hầu như không còn, tăng binh thương vong thê thảm và nghiêm trọng, cao thủ hộ pháp đi theo Quốc sư cũng bị thương khá nhiều, nhưng nơi cửa thành đang mở, Hổ Phách vẫn ngồi ngay ngắn! Tổng Dương bên kia tiến triển như thế nào bà cũng không biết, bà chỉ biết, tòa thành này là sinh mệnh của đứa con, chỉ cần mình còn một hơi thở, sẽ không thể để nó đóng!

“Sư tôn” chưa hề tỏ ý muốn đứng dậy, A Cửu lòng nóng như lửa đốt, tạm thời bất chấp chỉ huy đệ tử hai viện, chạy đến trước mặt lão tăng bị trọng thương ôm khỏi đám hỗn chiến:

- Lục sư huynh, tu vi của người tốt, giúp đệ nghe một chút, tiếng vó ngựa ngoài thành cách còn xa lắm không?

A Lục lắng nghe, tuy bị thương không nhẹ nhưng ngũ cảm còn tốt, nghe vậy quỳ rạp trên mặt đất cẩn thận lắng nghe một lát, ngẩng đầu đáp:

- Nào có tiếng vó ngựa? Ngoài thành không có chút động tĩnh.

A Cửu “a” một tiếng, trong giọng nói tràn đầy buồn bực, gã yên lặng tính thời gian, lúc này doanh trại Thiên Quyền thành bắc hướng định tới rồi, như thế nào toàn bộ lại không có động tĩnh, không cam lòng nói:

- Sư huynh nghe lại cẩn thận một chút xem?

- Nghe cái...A di đà Phật.

Miệng vết thương của A Lục đau muốn chết, chẳng có lòng suy nghĩ cùng sư đệ nói lời thừa, xua tay bảo:

- Tuyệt đối không nghe lầm, bên ngoài thật sự rất yên tĩnh!

A Cửu mặt đầy vẻ nghi hoặc, suy nghĩ tốt một trận rồi cuộc bình tĩnh ngộ: nhất định là sư tôn. Trách không được ngài dám ngồi xuống, chờ đợi, hóa ra đã sớm hóa giải viện quân Thiên Quyền phía cửa bắc. Về phần hóa giải như thế nào, thủ đoạn thần tiên của sư phụ, không phải đệ tử nào cũng có thể đoán được.

Hổ Phách hóa giải cái rắm, chính nàng đang hỏi Tô Hàng bộ trang phục xuân lệ là may ở cửa hàng nào ra được đáng về như vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thét xuyên thấu trời đêm! Vù vù mà leng keng, đầy ắp ý chí quyết chiến, thanh âm một người, gần như đem cả tòa thành huyền não đập vỡ vụn. Theo tiếng thét dài, vài người từ trong thành lao về cửa bắc.

Tuy chỉ vài người, nhưng bọn họ cất tiếng, giống như đám đại lang sói trình diện!

Người thét dài tóc mai nhiễm sương, trường cung trong tay chấn động không ngớt, mỗi một động tác căng dây, tất có một chùm kim quang nổ rộ, đại tông sư La Quan, trong nháy mắt bảy mũi tên lao ra như sấm sét.

Lão già áo xanh, trên mặt cười hiền lành, hai tay vừa đứng vạt ống tay áo, bước tiến cực ổn, mỗi một bước đặt trên mặt đất, mọi người xung quanh có thể cảm nhận mặt đất hơi chấn động. Cố Chiêu Quân... Bình thường lão đi lại nhẹ không thể nhẹ hơn, giống như bóng dáng gió phiêu diêu, nhưng trong thời gian chiến tranh, lại thực sự trở nên nặng nề, tất cả có gan tới gần, giết tới hướng quân Yển của lão, dường như đều bị chân lão phản kháng nứt đất, đá tới!

Bất kể là đao thương hay người sống, đều thành hai đoạn, Tô Hàng nhìn xa xa, tận mắt nhìn thấy một tướng lĩnh quân Yển hướng về Cố Chiêu Quân đánh tới, chợt bị một cước đá trúng ngực, một thanh niên trai tráng như vậy thoáng chốc khom lưng, thân trên bay ra, hai đùi vẫn còn lưu trên mặt đất.

Nam Vinh theo sát bên người chủ nhân, nàng đang nhảy múa, cùng quá khứ không giống nhau, giờ phút này trong tay nàng nhiều trang sức, dài hơn trượng, truyện ngân lừng ngày mừng một tháng mười, theo nàng dựng lên điệu múa, đến đoạn hoa sen máu phun trào, áo lót hồng điểm vung theo điệu múa của nàng.

Còn có Bạch tiên sinh, Bàn Tử tay trần, khi giết người tất cả vô cùng xinh đẹp, chỉ là giả dối, tóm vào thực chạm tới xương, nhưng thủ pháp cực mau lẹ, ông ta chỉ nắm vào cổ, một tiếng “cách” nhỏ vang lên, chính là âm thanh tính mệnh cường tráng, không có tiếng kêu thảm thiết, cứ yên lặng mà chết...

Trong đoàn người, người kinh ngạc nhất, khiến người ta sợ hãi nhất, cũng là cái khí thế huy hoàng nhất đó, Tống Dương, Long tước! Như vậy oanh oanh liệt liệt vọt tới, chỉ có mùi máu còn thừa lại tanh nồng, đám chắn trước mặt hắn bị phá nát vụn, lưu lại phía sau lưng hắn một đường máu!

Tô Hàng nhìn thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể loạng choạng gần như ngồi không yên, Hồ Phách trong nháy mắt đưa chớp mũi nàng lên, đưa lên một chút phần được an thần, cười hỏi:

- Thế nào rồi?

Tô Hàng lấy lại bình tĩnh, cười gõ vào đầu mình:

- Ta vẫn cho rằng hắn rất ngốc... Không ngờ hắn lại hung mãnh như vậy, còn có nhiều bằng hữu lợi hại như vậy.

Khi nói chuyện, từ đầu tới cuối nàng chăm chú nhìn Tống Dương, thanh âm rất nhẹ:

- Ta thích hắn.

Nghe nữ tử xinh đẹp khen đứa con mình, Hồ Phách vui vẻ:

- Hắn còn lợi hại hơn mẹ.

Nói xong, truyền lệnh xuống:

- Chi viện!

A Cửu vui mừng quá đỗi, người đang đợi rốt cuộc đã tới rồi, lớn tiếng la lên thúc giục đám thủ hạ lại lần nữa thay đổi trận hình, đem một đội Tống Dương chi viện tiến vào. Tô Hàng đứng đầu nghênh đón, nhưng không hề nói gì, chỉ có điều kéo tay Tống Dương, đặt lên gương mặt mình.

Hồ Phách cười:

- Đã trở về rồi sao? Tốt lắm.

Hai nữ nhân cũng chưa hỏi Tống Dương kết quả chuyến này ra sao, chỉ cần hắn trở về...là tốt rồi.

Người khác không hỏi, Tống Dương tự mình nói, vẻ mặt vui vẻ:

- Không thành, đánh tới tận cùng mới biết lão không đi theo đến.

Trước cửa bắc đánh cho khí thế hùng hục, trong cung cũng thu thập qua loa xong, do hai vệ binh Thanh Ngưu, Vũ Lâm hộ tống, cửa cung mở ra bắt đầu chạy nạn... Ở Tây Giao Tình thành, ba mươi năm trước xây dựng một hoàng gia biệt uyển, tuy rằng không bằng được với tình hình Yến cung, nhưng cơ bản có thể dùng làm “hoàng cung trừ bị” được, đại đội nhân mã sau khi xuất cung hướng về phía tây mà đi, kết quả trúng mai phục, đại đội gắng sức đuổi theo phản quân và loạn dân, lẫn lộn chém giết phản loạn; Cổ, Bạch, Lý suất lĩnh quân tinh nhuệ đánh thẳng vào nơi trọng yếu, chỉ bằng sức lực của bọn họ vẫn không đủ; may mà còn có Tống Dương suất lĩnh ba trăm tử sĩ... Bọn họ cùng nhau không riêng gì Tống Dương, mỗi người đều là chó điên!

Cái khiến cho người ta thất vọng, chỉ là một tòa không liên, Cảnh Thái không theo đội quân ra khỏi cung, đám phản tặc dùng người lệnh trạm dịch trên đường đánh vào, nhưng chủ không còn...

Hành động ám sát, phản tặc chỉ là nhất thời đắc thế, dù sao hai đội quân tinh nhuệ thế lớn, sau một hồi lẫn lộn ổn định trận tuyến, vài kẻ cầm đầu nhận thấy tình thế không ổn, vả lại không có Cảnh Thái ở đó, đánh giết một trận liền cùng nhau bỏ chạy, tới cửa bắc, Lý Minh Cơ sẽ trở về Lậu Thương các, tất cả các

hành động từ đầu tới cuối, nàng đều che kín khuôn mặt, thay hình đổi dạng, chưa hề lộ diện, nàng tính tiếp tục ẩn nấp ở Tình thành.

Nhị gốc không biết Tống Dương làm gì, tuy nhiên cũng ngăn không được hấn buồn bực:

- Không thành người còn cao hứng thế sao???

Không ngờ, Tống Dương bỗng nhiên mỉm cười, vẻ mặt hấn đầy người máu tươi, cười cực kỳ dữ tợn, không chỉ hấn, Cố Chiêu Quân, Bạch tiên sinh hai người cũng cùng nhau cười.

Nhị gốc cũng vội muốn chết, một đội kinh địa truy vấn cười cái gì, Tống Dương cuối cùng cũng chỉ nói một câu:

- Đừng hỏi, không phải chuyện thú vị.

Nhưng hấn vừa nói xong, không ngờ không kìm nổi lại mỉm cười.

Bên ngoài chém giết đẫm máu, phản tặc nhìn nhau cười lớn, Hồ Phách không buồn đợi, một tiếng lệnh xuống, sĩ tốt võ công tốt không thể đầu võ, bắt đầu rút lui. Người mù chỉ cảm thấy bả vai căng thẳng, bị lưng người đeo đứng lên, vội vàng không ngớt nói cảm ơn:

- Đa tạ đại hiệp cứu mạng.

Nam Vinh tay trái kéo Chu Nho, tay phải giúp Tiêu Kỳ, trong miệng thần nhiên trả lời:

- Không cần cảm ơn, người giúp ta phóng hỏa, ta cứu người là việc nên làm.

Trên người nữ tử vốn có hương thơm, nhưng Nam Vinh vừa mới liều chết xông về, toàn thân mùi máu tươi tanh nồng gay mũi, cho nên người mù không nhận ra nàng là ai. Vừa nghe tiếng nàng người mù sợ run người không thể khống chế, cuộc sống trong Tình thành thực sự bị nàng dọa thảm, lấp bắp nói:

- Nam, Nam đại gia, thả ta xuống ta tự đi thôi...

A Cửu lại lần nữa truyền lệnh, tăng binh hai viện còn sót cùng hộ pháp Quốc sư, hợp lại xuất toàn lực yểm hộ “Sư tôn” trốn đi, theo sau kết thành một tấm giáp thịt ngăn cản truy binh trong thành. Bọn họ trung thành với Quốc sư, sự trung thành đó không phải chỉ dùng tính mạng để nhận định.

Sau khi ra khỏi thành, bên người Hồ Phách còn vài hòa thượng, tâm tình bà rất tốt không lấy tính mạng của bọn họ, chỉ có điều lệnh cho bọn họ dừng lại, lặn qua đám rối loạn trở lại Đại lôi âm đài.

Võ sĩ thuộc hạ A Hạ gần như đánh hết, nhưng chạy trốn tới chỗ yên lặng thì cáo biệt Tống Dương, cùng quân Yến Bắc Môn khai chiến có thể hiểu nhầm là làm loạn trong thành, nhưng như vậy thoát khỏi Đại Yến, khiến cho hiểu lầm không cách nào giải thích, A Hạ và chủ quân dân tộc Hồi Hột cần lưu lại.

Đứng nơi khoảng trống cáo biệt, Nhị gốc quan sát cửa trạm gác, đem Lưu ngũ bỏ vào vùng đồng nội, đại điều là mục tiêu quá lớn, căn bản không có cách nào chạy nạn cùng bọn họ. Cuối cùng một nhóm Tống Dương, chỉ còn lại vài kỳ sĩ, phản tặc, Tô Hàng, Hồ Phách, Hồ đại nhân và vài đặc phái viên quan lại thuộc hạ may mắn... Tô Hàng bị Tống Dương ôm chặt nơi thắt lưng, gần như chân không chạm đất, do hấn ôm theo bay về phía trước, ngửa đầu nhìn cảm hấn:

- Người đang cười gì?

Đội Tống Dương gạt đầu, nàng thở dài:

- Cảnh Thái vẫn sống, người không nên vui.

Nụ cười của Tống Dương càng thêm tươi:

- Ta đã gắng sức, nhưng có một số việc ngay cả mình làm không được, tính kế, năng lực hoàn toàn không liên quan, ai cũng không thể trách... Không sao cả, còn nhiều thời gian, lần sau lại tới là được rồi.

Hồ Phách nằm trên lưng Tống Dương cười khàn giọng;

- Con ta!

Lúc này, La Quan phụ trách đội bảo vệ bỗng nhiên kêu lên:

- Người nào!

Cùng tiếng quát trường cung đã giương lên, chỉ về phía trước, tất cả mọi người dừng chân như thấy đại địch.

Cây cỏ um tùm lay động, trên một mặt phẳng đầy phấn trắng, nam nhân toàn thân trang phục lộng lẫy từ trong bụi cỏ đứng lên, bà ngoại.

Bà ngoại không để ý tới người bên cạnh, ánh mắt chuyển động sau một lúc cuối cùng tìm được chủ nhân, trên mặt lộ vẻ vui mừng:

- Hàng tỷ không việc gì, đây có thể là được Phật tổ phù hộ.

Tô Hàng cười hì hì, từ trong lòng Tống Dương đứng xuống mặt đất, nói với bạn ở phía sau:

- Người của ta, chúng ta đều đi cùng hân.

Cảnh Thái vốn phải theo đại đội nhân mã ra khỏi cung, trận đại hỏa cháy tới hoàng cung sẽ biến nó thành tro bụi, ở lại chỉ có con đường chết, khóc lóc nao động tạm thời thức tỉnh tinh thần, chuẩn bị đưa người đi trốn, lúc này không thể nói cứu đế vương tôn quý, càng là Hoàng đế, lại càng bị ép trụ tới cùng, không ngờ lão vừa mới xuống lầu thành, thái giám Tiểu Trùng Tử bỗng nhiên chạy tới bên người :

- Bệ hạ.

Thanh Ngưu hộ vệ chủ quản bên cạnh Hoàng đế lúc ấy liền nóng nảy, trước mặt hân một chữ nghe cũng không hiểu, nhưng tiếng cuối cùng rõ ràng là vạn tuế thôi, lúc này quát lớn:

- Lên cơn điên sao, cút ngay!

Nói xong, giơ bàn tay to muốn đánh, nếu không phải thái giám ở bên cạnh Hoàng đế, y đã rút đao rồi.

Nhưng ngoài dự kiến, Cảnh Thái nghe được câu nói , vẻ mặt rõ kinh ngạc, giơ tay ngăn thị vệ, cúi đầu dằn dò Tiểu Trùng:

- Người lặp lại lần nữa.

- Từng chữ từng chữ, Tiểu Trùng nhắc lại.

Từ đầu tới cuối tất cả đều là từ ngữ khí, từng chữ đều không có ý tứ cụ thể, chín chữ xâu lại ở một chỗ càng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Nhưng chính bởi không có ý nghĩa, một chút cũng không liên quan, tuyệt không thể đánh lăm nói lăm được, trừ phi cố ý ghi nhớ.

Thần chú cũng thế, Cảnh Thái cũng sẽ nhớ, từ nhỏ thì đã vậy, dường như khi bắt đầu biết ghi nhớ mọi việc, lão trái lại càng nhớ sâu sắc ...Quốc sư nói:

- Sẽ có một ngày gặp cảnh vây khốn, đối với người nói ra chín chữ này hoàn toàn có thể tin cậy, hân sẽ cứu mạng người.

Cảnh Thái ngây ngẩn cả người, coi như không không thấy sống chết trước mắt, lão cũng không ngờ “người kia” sẽ đến, càng không nghĩ người kia là Tiểu Trùng.

Tiểu Trùng liếc nhìn bọn thị vệ một cái có chút rụt rè, nhỏ giọng nói với Cảnh Thái:

- Vạn Tuế, người đi theo ta.

Sau khi chủ quản cấm vệ quân, mấy vị trọng thần trong triều, thủ quản nội cung hô đánh, đại đội nhân mã như cũ mang theo cờ hiệu của Hoàng đế xuất cung, Cảnh Thái tự mình đi theo Tiểu Trùng, thậm chí cả một tên thị vệ cũng không mang. Tiểu Trùng nói được tin được, mang theo nhiều người cũng có thể, nhưng ngoại trừ một mình vạn tuế, nhưng người khác theo bao nhiêu, chết bấy nhiêu.

Đại hỏa từ phía nam mà tới, đã cháy qua tường vây...Tiểu Trùng đứng ở ao Thanh Liên bên ngự hoa viên, nói với Cảnh Thái ở bên cạnh:

- Vạn tuế gia, chờ ta một lát.

Nói xong, nhảy bùm xuống ao.

Vườn của Hoàng đế, cái ao quyết không thể quá sâu, ngày thường lui tới nơi này đều là quý nhân, nếu chẳng may người nào trượt chân rơi xuống nước, chết đuối quá nguy hiểm, Tiểu Trùng tuy là đứa nhỏ, đáng người thấp bé, nhưng ở trong nước còn có thể hở ra bề vai. Một bàn tay nắm cái mũi, lặn xuống làn nước đi ở đáy ao tìm một lát, dường như tìm được cơ quan gì, dùng sức kéo một chút, chỉ nghe tiếng kẹt trầm đục, mực nước nhanh chóng giảm xuống, chỉ trong chốc lát nước trong hồ đã rút không còn giọt nào, đáy ao lầy lội, ở giữa lộ ra một cái động lớn, dựa theo ánh lửa, mơ hồ có thể nhận thấy một bậc thang dài đầy rêu xanh, quanh co khúc khuỷu không biết thông đến nơi nào.

Tiểu Trùng vẫy vẫy bàn tay bé nhỏ:

- Mời vạn tuế đi hướng này...

Cảnh Thái mỉm cười:

- Chạy nạn mà, ít vẻ nhỏ nhả!

Nói xong, cũng không cố cầm long bào tạo vẻ uy nghiêm, nhảy vào vũng bùn, dọc theo bậc thang ẩm thấp mà đi xuống dưới, Tiểu Trùng cản phía sau, đi sau Hoàng đế mấy bậc, lại từ trên vách đá tìm được vòng sắt dùng sức uốn éo, tiếng kẹt kẹt lại dấy lên, khép cánh cửa lại, đồng thời nước ao mở ra, rất nhanh ao sen nhanh chóng được đổ đầy, khôi phục lại nguyên trạng.

Tiểu Trùng hai ba bước đã chạy tới trước mặt Hoàng đế đi đốt đèn, nhưng vóc dáng hần thấp rất tổn sức, tình cảnh này Cảnh Thái còn gì để kiêng kỵ thân phận chủ tớ, hướng chỉ tiểu thái giám trước mắt đã nói ra chín chữ đó, đối với Cảnh Thái mà nói chính là người thân rồi!

Cảnh Thái tiến đến giúp đỡ, ở chỗ Tiểu Trùng chỉ, vừa đi, vừa châm ngọn đèn bên vách tường, đèn dầu tràn đầy, hiển nhiên thường có chuyên gia sửa chữa, bảo dưỡng. Cùng lúc đánh giá xung quanh, mật đạo không tính là hẹp, có thể ba người mập mập sóng vai cùng đi, một đường này đều uốn lượn xuống dưới, xâm nhập ngầm, sóng nước ẩm ướt lạnh lẽo.

Tiểu Trùng Từ ở phía trước dẫn đường, cười hì hì nói:

- Sư phụ nói qua cho ta, mật đạo này...

Vừa mới nói vài chữ, Cảnh Thái liền ngắt lời hỏi:

- Sư phụ?

- Sư phụ, chính là Quốc sư đương triều, Thịnh Cảnh đại pháp sư!

Tiểu Trùng giọng đầy tự hào mà thành kính, lập tức tiếp tục đề tài mới nói:

- Đây là vườn chơi đùa thời nhất thời không có ai phát hiện ra, nối thẳng tới Tây Giao, hẳn là từ tiền triều lưu lại, triều đại không ai biết được, ba mươi năm trước sư phụ muốn tiên đề xây dựng cải tạo biệt uyển ở Tây Giao, chính là vì mật đạo này.

- Sư phụ cẩn thận kiểm tra qua, mật đạo này xây dựng sửa chữa khéo léo, thông gió rất tốt, lại có nước ẩm, cơ bản không sợ lửa, Vạn Tuế cứ yên tâm đi, vào cũng rất an toàn. Còn nữa, chạy dọc theo đường đi sư phụ đều sớm đã bố trí kịch độc, trừ phi từ nhỏ được ăn thuốc giải, nếu không chỉ cần đi vào tới giữa, chết là không cần nghi ngờ.

Mật đạo là lưu lại để Hoàng đế chạy nạn, quốc sư không phải thần tiên đoán trước, lão tính không ra tình hình hôm nay, chỉ có điều dựa theo lẽ thường suy đoán, một khi muốn dùng tới nơi này, phía sau Cảnh Thái hơn phân nửa sẽ có truy binh... Độc, chỉ dùng độc để bóp chết truy binh. Về Cảnh Thái, Tiểu Trùng, từ nhỏ đã được Quốc sư cho uống qua thuốc đặc biệt, có thể nói là thuốc giải loại kịch độc trong mật đạo này.

Đi tới, Cảnh Thái nhíu mày:

- Lão... Vì sao không nói cho ta biết?

Tiểu Trùng thanh âm trong trẻo đáp:

- Sư phụ nói, chút việc nhỏ này không cần Vạn Tuế phải lo lắng, tự chúng ta ghi nhớ là được rồi.

Toàn bộ lời giải đáp không vấn đề, tuy nhiên hẳn hiểu lầm ý tứ của Cảnh Thái, Hoàng đế thở dài:

- Ta không phải nói mật đạo, ta là nói người... Còn nữa, Tiểu Đậu Tử có phải cũng giống người không?

Tiểu Trùng gật gật đầu, trả lời vẫn một kiểu “sư phụ nói”:

- Sư phụ nói, dùng người như thế nào, dùng người nào trong lòng người đều biết, thì sẽ an bài, sẽ làm theo ý Hoàng đế là tốt rồi, nếu trước tiên biết được thân phận của chúng ta, bất luận thế nào sẽ khiến người khác nghi ngờ vô căn cứ, Tiểu Đậu Tử và ta giống nhau, hẳn là sư huynh của ta...

Nói xong, Tiểu Trùng Tử tát vào miệng, giọng điệu khổ sở:

- Hẳn chết cũng thật oan uổng.

Tiểu Đậu Tử chết quả thực oan uổng, Cảnh Thái giết hẳn là bởi vì không thể để hẳn “nghe được việc không nên nghe”, lại căn bản không biết Tiểu Đậu Tử là tâm phúc của Quốc sư.

Cảnh Thái cũng không để ý tới chút ngõ ngách nhỏ nhỏ này, lắc đầu cười khổ:

- Đúng vậy! Giết lầm rồi, tại ta.

Mật đạo uốn lượn quanh co, tuy nhiên không có lối rẽ, đi đứng toàn bộ không cần lo lắng, Cảnh Thái không có võ công, tối nay trước sau hai lần học máu, nhưng thân thể của lão vô cùng tốt, hàng năm khi giữa hè, cách ba đến năm ngày đều đến hồ lớn Đông Giao bơi lội, bơi một buổi chiều không thấy mệt mỏi. Hiện tại khí huyết dần thông, bước chân cũng càng chạy càng nhanh, Trùng Tử gần như phải chạy mới có thể theo được, trong mật đạo đi được một lúc lâu, rốt cục bắt đầu chậm rãi hướng về phía trước, cuối cùng xuất hiện ở cửa không phải biệt uyển, mà là khu vườn rau diều đặc biệt hơn mười dặm của gia đình nông dân vùng ngoại ô...

Khi đi ra, Cảnh Thái tùy tay xé một lá cây dưa chua ném thử, ném xuống... Tới đây đối với lão, người trong hộ nông hoàn toàn không nhận ra, dường như đột nhiên xuất hiện hai người căn bản không tồn tại, Tiểu Trùng quen thuộc, dẫn Cảnh Thái đến một căn phòng yên tĩnh nghỉ ngơi.

Mới đi vào giữa, Cảnh Thái liền đứng lại.

Căn phòng yên tĩnh thiết kế đơn giản, có một chiếc giường, một bàn án, bởi vậy trên tường treo một bộ chữ khá tốt cũng rất bắt mắt.

Không có câu đề tặng, lực bút lơ là, thậm chí có chút cong vẹo, Cảnh Thái nhận được đây là chữ Quốc sư viết. Tay Quốc sư thói rửa, viết chữ không được, viết rất ít, bình thường pháp chỉ đều dùng một kiểu bút.

Sáu chữ cái trên tường:

- Không sao, còn nhiều thời gian.

Nhìn ra được, tờ giấy hơi ố vàng, đã treo ở nơi này khá lâu...Giờ phút này, cao giọng hát vang, chân trời tờ mờ sáng.

164. Chương 74: Nhục Nhã

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 74: Nhục nhã

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nghỉ ngơi, Tiểu Trùng Tử lại đưa Cảnh Thái vừa thay y phục thường ngày ra ngoài cách đó ba dặm, sau đó nói:

- Tiểu Trùng tử đi mời các vị đại thần tới nghênh giá, Vạn Tuế an tâm tĩnh dưỡng, ở đây đều là người mình, rất an toàn.

Đợi một lát các đại thần sẽ tới, cho nên mới cần đổi chỗ cho Hoàng đế, cửa ra của mật đạo người ngoài không thể biết được.

Nói xong, Tiểu Trùng Tử đi ra cửa, nhưng lại dừng bước, do dự một lát, lại quay đầu quỳ rạp xuống đất:

- Vạn tuế, có mấy câu thần không nên nói, nhưng không chịu được, người đừng trách thần.

Cảnh Thái đứng dậy:

- Sau này khi ở cùng một chỗ, không cần quỳ, không cần cảm tạ, không cần thật cẩn thận, có gì thì cứ nói ra, coi như Trẫm....cho dù trẫm nghe xong tức giận, chỉ có thể giết người khác cho hả giận, cũng sẽ không trách người.

Thân tín của Quốc sư, trong mắt Cảnh Thái cũng là người một nhà.

Nói xong, Cảnh Thái đỡ Tiểu Trùng Tử đứng dậy:

- Nói xem, có gì vậy.

- Sư phụ rời khỏi lâu như vậy, đêm qua có người mạo danh ông ấy. Nô tài biết, Hoàng thượng lo lắng cho ông ấy, sợ ông ấy sẽ không trở về. Nô tài cũng lo, nhưng nô tài không sợ! Sư phụ là ai?

Đường đường là Quốc sư Đại Yên, đệ nhất Trung Thổ. Có lẽ ông ấy không cẩn thận nên bị đạo chích đánh lên, bên cạnh có phiên toái nhất thời không thoát ra được, sư phụ nhất định sẽ không gặp chuyện gì, người có thể gây thương tích cho ông ấy, căn bản còn chưa sinh ra, Sư phụ nhất định sẽ trở về, Tiểu Trùng Tử đợi. Vạn tuế, người cũng đừng sợ.

Khi nói chuyện, nước mắt cũng rơi xuống má, Tiểu Trùng Tử lấy tay áo lau, xoay người chạy ra nhà lớn, dắt ngựa từ trong nông trang ra, chạy tới Biệt uyển gọi người.

Một trận vó ngựa ừ ừ truyền đến, các đại thần trong triều đã tới, mà bất ngờ là, Cảnh Thái không hề tức giận hay nản lòng như trong tưởng tượng của mọi người. Quốc Sư chỉ là không rõ tung tích, ngay đến thái giám hay tiểu hòa thượng đều nhận định Quốc sư sẽ trở về, bản thân sao lại có thể uể oải như vậy? Hoa Tiểu Phi vẫn chưa trở về, bây giờ lại tuyệt vọng, không tránh khỏi có chút nóng vội.

Cảnh Thái quả thật đã tỉnh lại nhiều, Quần thần nhìn thấy dáng vẻ của Hoàng đế như vậy, tất nhiên cũng cảm thấy vui mừng, nhất loạt quỳ lạy ho to vạn tuế, Cảnh Thái khoát tay áo, bảo mọi người bình thần, các đại thần thì nhau báo lên các tin tốt, phản loạn ở kinh sư hoàn toàn bình định, đến nay hoàn toàn yên ổn, đại quân trấn thủ bốn phương, nhưng không có ai dám nhắc tới hỏa hoạn ở Hoàng cung vẫn chưa dập tắt, và đội ngũ hốt hoảng bị tập kích bất ngờ.

Cảnh Thái nghe qua, liền nói ngay đến tình hình mình đang quan tâm:

- Thiên quyền có tin tức gì không? Minh Nhật sơn trang thế nào?

Minh Nhật Sơn Trang đã công chiếm thuận lợi, sau đó không thấy có tin tức gì, đại doanh không có khả năng xảy ra chuyện, nghĩ là không có gì để trình báo lên. Cảnh Thái không thể kiên nhẫn hơn, liền ra mệnh lệnh:

- Lập tức truyền lệnh qua hỏi, rốt cuộc đánh tan phản tặc chưa?

Sau đó, Cảnh Thái cũng không hỏi gia quyến của mình chạy nạn có thuận lợi không, nhìn lướt một lượt đám người đang quỳ dưới kia, giơ tay chỉ một võ quan trong đó:

- Gia Cát Tiểu Ngọc, người đi theo ta.

Năm đó sau khi Tạ đại nhân qua đời không lâu, triều đình triệt bỏ hần, và lập một Võ Di Vệ thay vào đó, Gia Cát Tiểu Ngọc là chủ quản nhậm chức không lâu, tuổi còn trẻ, nhưng ngang đầu tuổi mới 30 mà đáng người gây yếu, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Hắn nơm nớp lo sợ đi theo Cảnh Thái vào gian nhà sau, còn không đợi Hoàng đế mở lời, Gia Cát Tiểu Ngạc liền quỳ rạp xuống đất:

- Thần không làm tròn bổn phận, tội không thể tha, xin Vạn Tuế trách phạt.

Tình thành dân biến, phản tặc khởi sự, Võ Di Vệ phụ trách dò hỏi trong dân gian, một chút tin tức cũng không biết, bất luận thế nào cũng không thoát được tội.

Không ngờ Cảnh Thái nghe xong sững sốt, liền cười nói:

- Người không nói, Trẫm thật không nghĩ tới, tội của người rất lớn.

Trong lòng Gia Cát Tiểu Ngạc thầm nghĩ “ Người sớm muộn gì cũng nghĩ tới. nhưng miệng lại trầm giọng nói:

- Thần có tội, không thể biện minh, xin Thánh Thượng giáng tội.

- Việc phạt lát nữa sẽ nói, người cứ đứng dậy:

Cảnh Thái khoát tay, đợi Gia Cát đứng dậy lại tiếp tục nói:

- Truy vấn bề đẳng như thế nào, không cần Trẫm chỉ bảo. Ngoài ra, còn có hai việc cần người đi làm, tất cả những loạn dân tham dự bạo loạn tối hôm qua, cả ba đời không ai được phép còn sống sót, ta không quan tâm ông nội ở trong núi gửi cháu ở nông thôn, hay là gì, dù sao tất cả đều phải chết.

Dân biến bây giờ đã hoàn toàn bị trấn áp, vô số người chết dưới gót sắt, nhưng cũng rất nhiều người trốn được về nhà, người đông, Hoàng đế nhất định phải truyền chỉ đại xá, nhưng Cảnh Thái hề nghĩ đến bọn họ còn có thể sống, trong lòng vô cùng không thoải mái.

Gia Cát Tiểu Ngạc cắn chặt răng, hơi cúi người xuống.

- Việc thứ hai, Trẫm không muốn thiên hạ này có có người thuộc dòng họ La, người hãy hủy diệt dòng họ này cho Trẫm.

Cảnh Thái giọng điệu lạnh lùng.

Gia Cát Tiểu Ngạc sững sốt nhưng sau đó lại kinh ngạc.

Nhất Phẩm Lôi thất bại, sinh ra oán hận, nếu không phải nguyên nhân này, quy mô của loạn dân ít nhất sẽ giảm đi một nửa, cái tên “La Quan” này, Cảnh Thái hận đến tận xương tủy, cay nghiệt muốn đánh Nam Lý, sau này lại không còn người Hán mang họ La, từ nay về sau sẽ chặt đứt dòng họ La.

Gia Cát Tiểu Ngạc tính cách âm trầm của, từ trong cổ họng cũng có chút khô:

- Vạn tuế..., Trong triều còn có ba vị đại nhân họ La. Không muốn còn có người họ La, rất khó hiểu sao?

Ánh mắt Cảnh Thái sáng ngời, nhìn thẳng vào Gia Cát Tiểu Ngạc,

- Thì sao? Không làm được à? Năm đó có những việc tương tự, Tà đại nhân đã làm cho sóng yên bể lặng, thật sự rất gọn gàng.

Gia Cát Tiểu Ngạc thở dài, trầm giọng tuân mệnh.

Cảnh thái cười ha hả, vỗ vai hắn:

- Tội kia, phạt người ba năm bổng lộc, ngoài ra giảm hai bậc quan, chức vụ không thay đổi cho nhà người lấy công chuộc tội. Cho người thời hạn hai năm. Cần cái gì cứ nói, Trẫm đều điều cho người, nhưng cần nhớ kĩ tám chữ: Hoàng đế Đại Yển, yêu dân như con.

Tám chữ như vậy, mười tám năm trước khi truyền chỉ tàn sát yêu tinh, hắn cũng từng nói với Tà đại nhân.

Gia Cát Tiểu Ngạc đương nhiên hiểu được hàm ý bên trong, lại cúi người, lĩnh chỉ.

Cảnh Thái hiểu rất rõ, hai chỉ dụ này là những việc ngay cả hôn quân cũng không làm được, nhưng cái đêm ngày 8 tháng 9 chính là một đêm kinh hoàng, cho dù là vì lời nói của Tiểu Trùng Tử, lão tinh lại rất nhiều, nhưng trong lòng lại thấy rất khó chịu, buộc lão phải điên, không điên không được.

Sau khi điên lên, trong lòng thấy dễ chịu hơn nhiều, Cảnh Thái quay lại nhà chính:

- Đứng dậy cả đi, quay vào Biệt uyển, còn phải giải quyết nhiều việc lớn, đừng ai nghĩ ở trong này nhàn hạ.

Lúc đại quân khởi hành, Cảnh thái mới chú ý đến, đến ngênh đón mình là quân mã của Tây Giao Thiên Ki, không phải hai vệ Vũ Lâm, Thanh Ngưu, hơn nữa Thái tử vẫn chưa tới ngênh giá. Hoàng đế hỏi người đứng bên cạnh, nhưng mấy đại nhân sắc mặt khó coi, trả lời ấp úng, là Tiểu Trùng Tử nắm chỗ trống, gật đầu đáp:

- Vạn tuế, chủ quản hai cung đều ở Biệt uyển, đợi đến đó người đích thân hỏi họ đi ạ.

Sắc mặt Cảnh Thái lại âm trầm, tạm thời không hỏi thêm gì nữa, ngừng một lúc lâu sau, đúng là đối với một số việc, hỏi trực tiếp chính chủ vẫn tốt hơn... Quy mô của biệt uyển so với Hoàng cung còn kém xa, nhưng cũng có thể coi là đầy đủ mọi thứ, từ thềm cung đến triều điện những thứ cần có đều có, Cảnh Thái vừa tiến vào đại điện đã thấy hai vị chủ quan bên trong, máu tươi đầm đìa, từ trán rỏ xuống cằm, da thịt lẫn lóc, thương tích nhìn thấy ghê người.

Cảnh Thái nhíu mày, lão cũng có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nói:

- Ta chịu nhục rồi? Phẫn tắc trăm phương ngàn kế, có, đã tính toán không quản việc gì, mai phục chẳng qua cũng chỉ là chuyện bình thường.

Nói chuyện bản lĩnh đi tới trước mặt hai người, hai tướng quân đứng mãnh đập đầu, dâng lên một tập sổ ghi chép:

- Mời Hoàng thượng xem.

Không cần truyền qua tay thái giám, Cảnh Thái nhận lấy, mở ra xem, là hai bản danh sách, trong đó có không ít tên lão biết, là hai vệ quan quân Thanh Ngưu và Vũ Lâm, từ Tướng quân, trung hãn tới Chúc Quan, Binh Tào tất cả đều có trong danh sách, mà tất cả tên quan quân đều có chức tước.

Cảnh Thái không hết ngạc nhiên:

- Tất cả quan tướng đều chết rồi sao? Đánh hết? thực lực của phẫn tắc mạnh vậy sao?

Nếu không như vậy, sao có thể có danh sách tất cả tên của các quan quân. Đã có thể tính sẽ mai phục, nếu phẫn tắc thật sự có năng lực có thể xóa sạch hai vệ quân, hiện tại Tình thành cũng sẽ tuyệt đối không yên tĩnh trở lại, nhất định còn đang huyết chiến.

Quả nhiên, Tướng quân lắc đầu, giọng điệu kịch liệt:

- Danh sách mà Vạn Tuế chứng kiến, đều không phải là những người bỏ mình trong chiến đấu, mà là tự vẫn thấy tội nặng, không có mặt mũi nào báo kiến Vạn tuế, chỉ lấy tự sát để tạ tội.

Hai vệ quả thật là xuất ra một cái sọt.

Quan quân trong danh sách đều không phải là cam tâm tình nguyện tự sát, nhưng ai cũng biết Cảnh Thái tàn bạo, tự sát có lẽ còn có thể miễn tội chu di. Mặt của chủ quản hai vệ cũng không phải là bị thương do tác chiến, mà là tự mình sát thương tổ thái độ không còn mặt mũi nào để gặp Hoàng đế.

Cảnh Thái hít một hơi thật sâu, đại loạn ở Kinh sư ban đầu ổn định, lòng người trong triều trong không yên, hai vị chủ quản cũng là tướng tài, Cảnh Thái trấn tĩnh lại một chút, chỉ cần Hoàng hậu, Thái tử không chết, lão cũng không định giết hai vị tướng quân này, tha cho họ lấy công chuộc tội, hẳn là có thể làm yên lòng các đại thần khác.

Cảnh Thái trở về Long Ý, ngồi ngay ngắn, tâm tình hơi loạn, cũng không suy nghĩ tìm tòi, liền hỏi :

- Thái tử Nghiên sao? Hoàng Hậu chết rồi sao?

Tướng quân lắc đầu, còn chưa kịp nói, Cảnh Thái thoải mái lại:

- Chưa chết thì tốt, vậy là bị thương à? Hay hoàng nhi bị thương rồi?

Vũ Lâm tướng quân cắn răng, lấy lại dũng khí, mới nói:

- Chư vị Điện hạ tính mạng không sao, chư vị Quý phi nương nương cũng, cũng vẫn tốt.

Cảnh Thái nhẹ nhõm hơn, thậm chí còn cười:

- Nói như vậy, bọn họ cũng bị thương và bị kinh động một chút? Trẫm phải nắm giữ Đại Yến này, còn phải đánh thiên hạ này, bọn họ là thân thích, lúc này thấy được sự lợi hại của binh đao, cũng không phải là việc tốt. Nói đi, bọn họ bị thương thế nào? Tình hình cụ thể đêm qua thế nào?

- Chân phải của Thái Tử Điện hạ bị nghịch tặc gây thương tích, Các vị điện hạ đều như thế, chỉ có ba vị tứ, thất, cửu, Điện hạ may mắn thoát khỏi.

Cảnh Thái đang tươi cười đột nhiên cứng đờ.

Một lúc lâu sau, Cảnh Thái lại tiếp tục nói, giọng nói trở nên vô cùng hiểm độc:

- Người nói “đều như vậy” là có ý gì?

Đây là chủ ý của Tống Dương, tay nghề của Bạch tiên sinh, cắt đứt một gân chân đối với Bạch mập mà nói còn dễ dàng hơn nhiều so với ăn một bát mỳ, đáng tiếc là lúc đó rất hỗn loạn, cuối cùng bị sót lại ba người.

Ngoài ba người đó, những người khác đều bị cắt đứt một gân chân sao?

Cảnh Thái kêu lên một tiếng “A” rất kỳ quái, cả người gần như là đều bắn lên từ Long ỷ.

Hoàng gia phú quý, đói nghèo cũng không phải là việc đại sự gì, dù sao cũng không cần bọn họ làm việc, cũng có thể nuôi dưỡng bọn họ sống những tháng ngày còn lại.

Nhưng cách làm nhục lớn thế này à. Yến Quốc hiển tế, mừng lễ, hội triều..., tất cả đều cần các Hoàng tử tham dự, sau này Cảnh Thái hề đến phía sau lại chỉ có hai hàng các con trai què, chẳng phải đều khiến người trong thiên hạ cười chê sao.

Nổi trận lôi đình, đây đúng là một trận lôi đình, nhưng sự sỉ nhục hơn nữa vẫn còn ở phía sau: đêm qua khi hỗn chiến, mấy vị quý phi, quý nhân bị lột hết quần áo, trần truồng ném lên giá liễn.

Đây là chủ ý của Cố Chiêu Quân, tay nghề của Lý Minh Kỳ, lão Cố muốn nhìn thấy đàn bà của Hoàng đế liệu có tốt hơn so với Lột Sương lâu hay không, kết quả thất vọng, Lý Minh Kỳ xuống tay nhanh nhạy và rõ ràng, chỉ lột quần áo không động đến mũ phượng, bị ném vào trong loạn quân, thân phận vừa nhìn đã biết ngay.

Cắt gân chân, lột quần áo, nếu Nhị ngọc ở trên điện, sẽ hiểu được trong căn nhà ấm ở cửa thành, Tống Dương, lão Cố, Bạch mập tám người đến ám sát, tại sao lại cười ha hả.

Đâm vua giết giá, một việc nghiêm trọng như thế này, lại bị những con chó điên này coi là một trận đánh nhau của lưu manh không biết xấu hổ, quả nhiên là chủ ý của các kỹ nữ trong lầu xanh.

Cảnh Thái nổi điên rồi, thật sự phát điên, nào còn tâm trí nhớ đến việc “trấn an lòng dân”, chỉ nghĩ trấn an người khác, ai đến trấn an trẫm chứ! Liền rút gươm:

- Kim Qua, đánh trước điện, giết chết trước mặt trẫm.

Những người khác nào ai dám khuyên can? Võ sĩ hộ điện giải Kim Qua tới, da mặt Cảnh Thái căng lên rất dữ tợn, chỉ là nhìn bất kể thế nào cũng không thể hạ giận, chạy tới đoạt lấy thanh kiếm, điên cuồng đâm vào hai vị tướng quân.

Hắn vừa động thủ, thái y đang đi bên cạnh hắn liền quỳ xuống, miệng run lên :

- Vạn Tuế bớt giận.. Tuyệt đối không được để bị kích động, long thể quan trọng hơn.

Lời còn chưa nói xong, Cảnh Thái đang điên cuồng chỉ vào người hắn, quát mắng các võ sĩ:

- Đem hắn ra ngoài giết.

Kim khí nặng trĩu đập nát da thịt, gãy hết xương cốt; những tiếng kêu gào thê thảm, một lúc lâu sau mới ngừng lại... Thanh gươm Cảnh Thái cầm dính đầy máu, đứng giữa đại điện thở hổn hển, lồng ngực bị đè nén khác thường, khí huyết trong ngực cuộn cuộn, lão biết, mình lại muốn học máu, khàn khàn truyền lệnh:

- Lấy rượu, mang rượu tới cho Trầm.

Trên điện máu tươi tràn lan, ba người bị đánh mơ hồ máu thịt tả tơi, gần như không nhìn ra bộ dạng gì, Thái y và chủ quản Thanh Ngưu bị chết thảm trên điện, Vũ Lâm Vệ Cổ tướng quân còn miễn cưỡng hơi thở cuối cùng, hô hấp, miệng mũi tràn ra máu, giọng nói suy kiệt, nói đứt đoạn:

- Thần tội nặng khó thoát, chết trăm lần không oán, nhưng còn không dám chết, để lại một giọng nói, chỉ cầu xin Vạn Tuế xem xét sự tận trung của Cổ gia, khai ân bỏ qua cho vợ con thần, kiếp sau thần xin làm trâu ngựa bên người, phụng dưỡng chủ, mãi mãi phụng chủ thần. Còn có nhóm huynh đệ trong danh sách.

Nói xong, Cổ tướng quân thân thể run rẩy đứng lên, nhìn đáng vẻ là đang cố hết sức lực còn lại, muốn quỳ dập đầu.

- Kiếp sau? Không cần, Kiếp sau Trầm cho người làm trâu làm ngựa.

Cảnh Thái bỗng nhiên mỉm cười, một ngày dữ dội, giọng nói rất thấp, chỉ có Cổ tướng quân có thể nghe thấy:

- Phụ tứ, Mẫu Tam, Thê Nhị, gia tộc họ Cổ, trong bảy ngày đều có nam đinh, từ Tổ gia gia đến Liệt tử tất cả đều bị xử lăng trì, tất cả nữ đảng mặc kệ là tám mươi hay là bao nhiêu tuổi, đều bị sung làm danh kỹ, không chỉ người, tất cả những người trong danh sách đều như vậy, người xuống mà tìm Diêm vương cáo trạng Trầm đi, cáo Trầm hung ác, để xem Diêm vương có dám quản cửa này hay không.

Cổ tướng quân muốn khóc, muốn mắng cũng muốn dập đầu cầu xin, nhưng sức lực nào còn, mà Cảnh Thái nói xong, lại lần nữa lấy Kim quả, sau khi phạt gió phăng một tiếng, đầu rơi khỏi cổ. Mang óc tướng quân bắn tóe khắp nơi, nằm sấp xuống đất.

Trên điện không còn bất cứ tiếng động nào, tất cả các đại thần đều ngừng thở, lúc này có nội thần lấy rượu, vội vã đưa cho Cảnh Thái, đến rất đúng lúc, Cảnh Thái chỉ cảm thấy máu đã vọt lên tận đầu, Cảnh Thái không muốn có lần thứ ba nữa, trên đời này làm gì có việc gì đáng để Trầm phải học máu ba lần. Liền đoạt lấy rượu mồm to quất tháo, vẩy vào vũng máu và nuốt một hớp rượu thật mạnh vào trong bụng.

Trầm, không thể bị người làm cho tức giận đến học máu.

Một vị thái y khác thấy thế, vẻ mặt kinh hãi, miệng hơi động đập nhưng lại không dám nói ra tiếng, người đồng nghiệp kia nằm cách đó không xa, thân thể đều bị mục nát.

Thi thể đem đi, nước rửa trôi hết thấy, đợi đại diện xử lý sạch sẽ, tin tức từ đại doanh Thiên quyền ở Bắc thành cũng truyền đến Biệt uyển, đêm qua họ đã thuận lợi chiếm được Minh Nhật sơn trang, không gặp bất cứ sự chống cự nào, Thiên quyền mai phục, bố trí thiên la địa võng, nhưng đến bây giờ vẫn không thấy có một ai trở về.

Sau khi Cảnh Thái uống hớp rượu mạnh, trong lòng quả nhiên vui sướng lên, không còn cảm giác nôn ra máu, nghe vậy liền nhú mày nói:

- Cữu khí cầu kia thì sao? Có phải ở trong sơn trang không?

Người trình báo của Thiên Quyền kể lại tỉ mỉ, các công việc mấu chốt có liên quan tới sơn trang đều ghi chép lại, người phụ trách gật đầu nói:

- Đã triệu thợ thủ công của sơn trang đến tra khảo, mấy tháng gần đây bọn họ bận rộn làm cái bình khí kia, khí cầu ở trong sân sau, nhưng ...những người ở đó đều cảm thấy, nó không giống với bộ dạng có thể bay, theo thợ thủ công đảm nhiệm, không phải còn cần dùng một tiên pháp gì mới có thể bay lên sao?

Trở lại hơn một nghìn năm trước, nữ pháp tử học chuyên ngành thương mại Anh ngữ phải có sự ủng hộ của Hoàng đế, cầu sao?

Không biết.

Có thể xác nhận chỉ là...

Không ra ngoài

Tạo ra được một nhiệt khí Tô Hàng thật sự không có bản lĩnh này, sau khi nàng lần đầu vút bỏ, nàng đã hiểu, tuy đạo lý là như vậy, nhưng sự khác biệt giữa Nhiệt khí cầu và Khổng Minh Đăng không lớn, vậy là sau này không thể có ý niệm trong đầu dựa vào khí cầu để bay lên trời.

Tạo phản, phản loạn, đại hỏa có liên quan, Tổng Dương đều phải làm những việc này, Tô Hàng không rõ, nhưng đầu tháng năm khi đặc phái viên Nam Lý vào cung Yến kiến, những việc có liên quan tới “con đường vong quốc” Tô Hàng đều nghe nói, lại liên tưởng tới cách đối nhân xử thế của Cảnh Thái, lấy sự hiểu biết của nàng với một hoàng đế điên cuồng, rất nhanh có thể hiểu được; Nam Lý không phải võ sĩ mà cử kỳ sĩ Phó loi, nếu là Hoàng đế nước khác có lẽ sẽ cười vào mặt, nhưng Cảnh Thái không vậy, các kỳ sĩ Nam Lý có thể chết ở Tình Thành, Tổng Dương cũng không ngoại lệ.

Nếu có năng lực, để cứu Tổng Dương, Tô Hàng sẽ giết sạch thiên hạ này. Nhưng thực tế nàng không làm được nhiều, phía trước đều phải dựa vào Tổng Dương, chỉ có con đường chạy trốn cuối cùng, nàng có thể giúp đỡ một chút, hẩn ngốc như vậy, mình nào có thể không giúp hẩn chứ.

Đám người Tổng Dương xông vào Tình Thành, sau khi hội hợp, còn chưa tiến vào Minh Nhật sơn trang, mà chuyển hướng chạy về phía đông.

P phía đông có biển, trên biển có thuyền, thuyền của Tô Hàng, con đường duy nhất của Đại Yến có thể đủ xa.

Tô Hàng tính kế.

Nhiệt khí cầu chỉ là một thủ thuật che mắt thôi. Tô Hàng nghĩ rất tốt, nếu Tổng Dương có thể sống sót, mình nhất định phải tiến lên với hẩn, trước mặt Cảnh Thái nhận rõ, sau đó cùng chạy, Cảnh Thái sẽ lại nổi trận lôi đình phái binh đuổi theo, Hoàng đế biết “nhiệt khí cầu có thể bay, sẽ đoán là nàng phải nhờ việc bay lên trời để trốn thoát, sẽ cử người đuổi tới Nhật Minh sơn trang. Bản thân mình mang theo Tổng Dương chạy theo phía đông, lên thuyền rời bến.

Tô Hàng vắt óc suy nghĩ, nghĩ đến đau đầu, chấy xém như vậy cũng phải làm. Thật ra nếu không có phản quân, bạo loạn, kế sách của nàng căn bản là không thể thực hiện được, Cảnh Thái không phải chỉ có một mình, đừng nói là một thủ thuật che mắt, cho dù là một trăm mục tiêu giả, người của Hoàng đế cũng đủ để phân phối.

Nhưng đêm mùng 8 tháng 9 đó, nhóm phản tặc lại có nhiều mưu, hết tốp này đến tốp khác cộng lại, sẽ đem trăm ngàn chỗ hở trong kế sách của Tô Hàng chạy vào, trong tức khắc sẽ trở lên hoàn mỹ. Chính là nhiệt khí cầu bay lên, đem hết cả bình loạn từ phương bắc đưa tới Minh Nhật sơn trang, cũng chính vì tài năng tấn công từ phương bắc của Hồ Phách mới có thể kiên trì đưa Tổng Dương trở về.

Nếu không như vậy, trước khi Tổng Dương trở lại, Thiên Quyền sẽ giết cửa, mà Cảnh Thái biết nhiệt khí cầu có thể bay, đơn giản là do quán tính, Tô Hàng cũng không thể lừa người, luôn là như vậy.

Người trên thế gian này không có ai đáng để cho Tô Hàng lừa, nhưng trước Cảnh Thái không phân rõ, coi thường lừa gạt và không lừa là hai chuyện khác nhau.

Tô Hàng tìm thấy một đồng loại duy nhất, nàng thích hẩn. Vì hẩn, nàng bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành kẻ gạt người.

165. Chương 75: Lời Nói Mê Hoặc Lòng Người

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạ Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 75: Lời nói mê hoặc lòng người

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Từ Tỉnh Thành tới Nam Lý ngàn dặm xa xôi, bình thường phải mất một tháng trời, ven theo các trạm kiểm soát, Tống Dương một đường có hơn phân nửa không biết võ công, thật muốn trốn về hướng nam, cho dù có sự tiếp ứng của thuộc hạ lão Cổ và đám chó săn Tạ Môn, bọn họ có thể thoát khỏi truy nã, cơ hội trốn về nước cũng có hai ba phần thành công.

Nhưng từ Tỉnh Thành chạy về hướng đông, đến bờ biển lần trước Tô Hàng rời bến trở về, khi lên bờ là mùng 1 tháng 5, đêm đó khi Tống Dương tới Minh Nhật sơn trang giết nàng, nàng đã đến nhà.

Nhiều nhất, lộ trình ba đến năm ngày, chỉ cần lên thuyền, Cảnh Thái chỉ là lực bất tòng tâm.

Lộ trình lập tức ngắn lại năm sáu lần, cơ hội bỏ chạy đã thành công hơn.

Theo sự sắp xếp của Tô Hàng, ngay cả Tống Dương khi nhìn thấy nàng dưới Tỉnh Thành mới biết, những người khác thì càng không cần phải nói, đến giờ phút này mới biết phải ngồi thuyền trốn thoát, nhưng vài ngày ngắn ngủi, mọi người đều phần chần hẩn lên. Bạch tiên sinh hỏi:

- Cảnh Thái biết chúng ta và Tô tiểu thư cùng đường, sau khi vỗ huyệt Minh Nhật sơn trang, nhất định có thể nghĩ tới chúng ta phải dùng thuyền.

Bà ngoại vẻ mặt kiêu ngạo, trả lời thay Tô Hàng:

- Hàng tỷ đã sớm thay ta chuẩn bị thuyền rồi, giờ ngoi hôm qua, thuyền đã rời bến, hôn quân bây giờ mới tới khổng chế bến tàu, giám sát các con thuyền lớn,

Tuy đưa ra vấn đề này, nhưng đáp áp cũng không nằm ngoài dự đoán của Bạch tiên sinh, cho dù Nhị ngốc đến tìm cách.

Việc này, cũng không thể sắp xếp người tới bến tàu lên thuyền, tên mập cũng thuận miệng hỏi, nghe vậy liền gật đầu và cười, liên tiếp khen tặng, Tô Hàng không khách khí, rất cao hứng nhận lấy những lời khen tặng. Đường bộ là sớm đã thiết kế xong, do bà ngoại dẫn đầu, một đoàn người đi xuyên qua vùng hoang dã, con đường ghập ghềnh khó đi, nhưng Yến binh truy đuổi cũng ít hơn nhiều, vẫn chưa gặp phải nguy hiểm chân chính, Tống Dương bắt đầu bận rộn, vừa chạy, vừa chữa trị bệnh hư thối làn da cho Hồ Phách, những vết thương này không phải là chí mạng, theo như ý của bản thân Hồ Phách không cần trị liệu, đợi lên thuyền rồi nói.

Thực ra không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng phải chịu khổ sở nhiều. Trải qua đêm mùng 8 tháng 9 hôm đó, có lẽ Hồ Phách còn chưa đủ, nhưng bất luận thế nào cũng không nỡ để bà chịu tra tấn.

Khi đi lại, nhìn “sự hiếu kỳ trong ánh mắt” của Tô Hàng, Tống Dương cũng không cần giấu diếm gì, liền đem tất cả những việc lớn nhỏ, từ đầu tới cuối kể hoạch trong vụ bạo loạn ở Tỉnh Thành nói thẳng ra, Tô Hàng nghe xong mắt to tròn, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ ngạc nhiên:

- Tất cả đều là chàng tính kế sao?

Tống Dương lắc đầu cười:

- Mình ta làm sao làm được. Rất nhiều người tài ba cũng nhau thương lượng, đến cuối cùng vẫn là dựa vào thủ đoạn của Hàng tỷ, bọn ta mới có thể sống sót.

Đề cập tới vấn đề này, bỗng cũng nghĩ tới cuộc chiến ở Cửa Bắc, Tống Dương lại quay đầu nhìn Hồ Phách, nói:

- Không nên đợi nữa, suýt nữa hại chết bà rồi.

Cơ hội ám sát Cảnh Thái, Tống Dương nhất định không thể bỏ qua, nhưng hắn cũng thực sự không ngờ, Hồ Phách có thể dừng lại đợi mình, cuộc nói chuyện giữa mẫu tử hắn cũng không thật quan tâm, mà mẫu thân thực sự lúc đó có thể làm không những chỉ có hai việc: hoặc là giữ chặt đứa con trai không để nó rời khỏi, hoặc đợi nó quay lại nếu không sẽ không đi.

- Có nên đợi người hay không không cần tính.

Hồ Phách không sao, hơn nữa cũng không có hứng thú với chủ đề này, quay đầu hỏi Tô Hàng:

- Con trai ta thế nào?

Tô Hàng nhẹ nhàng, kéo tay Tống Dương lại:

- Ta không ngờ tỷ tỷ luôn cho rằng người là một tên gốc à. Người luôn hung mãnh như vậy, nói không chừng thật sự đã yêu người rồi, vậy thì thật phiền phức.

Nói xong, lắc đầu, tỏ rõ nỗi lòng, nhẹ nhàng tới bên Tống Dương:

- Những việc này nghe ra ta muốn cần người.

Cơ thể mềm mại, nửa người tựa vào người Tống Dương, nhưng nàng vẫn chưa điên, nhìn phải nhìn trái, thở dài:

- Vẫn phải đợi lên thuyền hãy nói đi.

Về mặt thất vọng, Tô Hàng hít sâu, đi theo vừa cười vừa nói:

- Còn có chuyện khác không, nói ra nghe xem. Cô cô sao có thể giả mạo quốc sư giống vậy nhỉ?

Nửa câu sau là nói với Hồ Phách,

Cô, đây không luận cách xưng hô, Hồ Phách không cảm thấy gì, chỉ là chỉ vào cổ họng mình nói:

- Nói cổ hết sức, để con trai nói cho người nghe.

Những chuyện cũ mấy mươi năm trước cũng không coi là gì, cho dù là cơ mật cũng là Quốc sư, không có quan hệ gì với đám người Tống Dương, Tống Dương biến nó thành câu chuyện để nói, nhưng lại bỏ đi đoạn của mình và Vưu thái ý.

Danh nhân bí ẩn, không ai không thấy hứng thú, theo Tống Dương giảng thuật, luôn sẽ có người lấy làm lạ, không chịu nổi dị nghị hai câu, đợi đến khi hắn nói xong hết, mọi người mới thở dài, nhưng lúc này, lão lão nhú mày, như thoáng chút suy tư.

Tô Hàng thấy vẻ mặt hắn có chút khác thường, còn nói những việc chết chóc có bại lộ gì đó, quan tâm liền hỏi:

- Sao vậy?

Lão lão vừa cân nhắc, vừa nói:

- Hàng tỷ biết, trước đây ta ở trong cung làm người hầu, hơn nữa làm rất cao.

Cũng không phải tùy tiện theo thái giám là có cơ hội đắc tội với Hoàng đế, lão lão trong cung thân phận cũng không phải thấp kém:

- Trong cung có một số việc bí mật, bên ngoài không thể biết được, chúng ta cũng không thể tùy tiện nói, phải luôn giữ mồm giữ miệng, nhưng không cần thận nói lọt ra ngoài. Ái dà, cũng khó trách, làm thái giám, từ trước tới nay đều không có gì để trông cậy vào, nói láo không được, cũng có chút việc thú vị như vậy, chỉ cần không lảm lời.

Cổ Chiêu Quân đứng một bên nghe, đột nhiên cười, nói với Bạch tiên sinh đứng bên cạnh:

- Người muốn không có chuyện gì, không nên nói chuyện với lão lão.

Lão lão này hay lải nhải, cũng e là không tương xứng với Bạch mập, hai người bọn họ nếu đi cùng nhau tới cùng, mọi người chắc không ai chịu nổi.

- Khụ, cái miệng lưỡi này của ta, bị Cổ tiên sinh chê cười rồi.

Lão lão cũng cười, có thể nói vẫn dài dòng như trước:

- Khi ta còn làm người hầu, trong cung có lão thái giám chết nhanh, cũng không ai để ý, nhưng hắn có bộ dạng hơi giống ta, ta có nên đến thăm hắn một chút không, lúc trước chính từ miệng hắn nói ra, nghe nói một việc, hơn bốn mươi năm trước, khi Hoàng đế Khang Bình vẫn còn, hậu cung đã xảy ra một việc .

Khanh Bình là ông nội của Cảnh Thái.

Bốn mươi mấy năm trước, Khang Bình tại vị, tranh đấu trong hậu cung mãi mãi đều không thể thoát khỏi hai chữ “chiếm đoạt”, trong đó người có hi vọng kế thừa ngôi báu nhất, một là “một đại hoàng tử có kinh nghiệm nhiều nhất”, một người khác là người mà Khang Bình yêu quý nhất, còn là thất hoàng tử trẻ tuổi, kết quả một ngày thất hoàng tử đột nhiên mắc bệnh lạ, Tô Hàng bĩu môi, nói với Tống Dương:

- Giống như trong kịch.

Bệnh lạ có liên quan tới Thất hoàng tử, vị thái giám đó cũng nghe tin đồn, bệnh tình cụ thể chỉ có thể nói ra là “thối rửa”, nhưng mục nát thối rửa thể nào hẳn cũng không hiểu, lão lão tự dưng cũng không biết gì nữa. Bệnh của Thất hoàng tử không lâu, Hoàng gia thông báo bệnh hoàng tử của họ không trị được đã chết, phong tỏa làm lễ tang. Còn về hoàng tử tại sao lại mắc bệnh hiểm nghèo, không ai dám nói, nhưng mỗi người đều có một cách nghĩ riêng.

Lại trải qua vài năm lão hoàng qua đời, Tân Hoàng đăng cơ lấy hiệu Duyên Quang, vốn mọi sự đều tốt, nhưng sau đó trong ba năm năm, không biết hoàng đế Duyên Quang mệnh phạm phải tội sát thân, dưới gối vài đứa nhỏ, ngoài lão Cửu năm đó mới tám tuổi ra, đều lần lượt nhiễm bệnh, qua đời, trong lòng những người dưới đều thầm nghĩ, Vạn Tuế gia nếu phải tuyệt hậu, chẳng phải là Thất điện hạ trở về trả thù sao?

Chỉ còn lại một người, Hoàng đế Duyên Quang không dám không cẩn thận, tự mình đi đến bái Phật, còn đem lão Cửu đưa vào chùa, “ăn chay niệm Phật, hai năm, cầu xin Phật tổ. hai năm sau, trước khi Cửu điện hạ trở về, những người hầu vốn thân cận đều bị trục xuất khỏi cung, không ai biết rút cuộc là vì sao. Sau đó, Duyên Quang hoàng đế từ đó không về sau không sinh con, may mà Cửu điện hạ lớn lên bình thường, đến lúc tiên đế băng hà, Cửu điện hạ là con nối dõi duy nhất, đương nhiên được kế thừa ngôi vị, niên hiệu Cảnh Thái.

Lão lão thở dài:

- Vị lão thái giám đó nói với ta, trước khi Cửu điện hạ bị đưa đi, tuy hẳn không có cơ hội gặp mặt, nhưng nghe nói điện hạ lớn lên khỏe mạnh, khẩu khí, xinh đẹp đáng yêu. Nhưng Cảnh Thái đế của chúng ta, diện mạo của ông ấy...

Chu Nho nghe vậy, liền ngắt lời:

- Khi lão Cửu sống trong chùa đã bị người ta đổi? Nhưng khi hẳn quay lại, cha mẹ sao lại không nhận ra?

Bạch tiên sinh nghe vậy, thuận miệng hỏi:

- Nhất định có thể nhận ra, nhưng là có thỏa hiệp, nếu không hà tất phải đổi tất cả người hầu của lão Cửu.

Lão lão nói rõ mọi chuyện xong, cuối cùng vẫn không quên lái nhai nói:

- Những chuyện năm đó, Tạp gia, ta không thể giữ được, trong đó không ít lão thái giám có thái độ nghi ngờ lung tung, không cân nhắc, mọi người coi như chê cười.

Người bên ngoài từng nghe đến lai lịch của Yến Đình, lại biết được bí mật trong cung ngày đó, có chút suy nghĩ, cũng có nhiều nghị luận, nhưng Tống Dương, thái độ lại rất nhẹ nhàng, rõ ràng nghe xong thì thôi, căn bản không suy nghĩ gì, càng không nghĩ nhiều, Tô Hàng hơi buồn bực, kéo tay áo hẳn nói:

- Nhìn bộ dạng không quan tâm của người, bọn họ chẳng phải là kẻ thù lớn của người sao?

Tống Dương cười:

- Ta biết bọn họ là kẻ thù đã thành, hai bọn họ có thân phận gì, có quan hệ gì, còn thật không quan tâm, yêu là ai, là ai.

Con đường chạy nạn, không thiếu đường lách, hành trình gian khổ mình không cần nói nữa, nhưng tóm lại cũng không nguy hiểm, vào thời khắc sáng sớm sau bảy ngày, mọi người dưới sự dẫn dắt của lão lão, trèo lên một ngọn núi cao, sau khi lên đến đỉnh, tầm mắt rộng mở nhiều, dưới vách đá Đông Sơn, chính là biển rộng xanh biếc.

Giữa bầu trời mênh mông không một áng mây, lão lão đứng trên vách đá, hướng tầm mắt về phía xa xa, nhìn qua một lượt, rồi đưa tay chỉ về phía trước, cười nói:

- Hàng tỷ, thuyền của chúng ta ở đó.

Nhìn theo ngón tay nàng chỉ, một chiếc thuyền lớn mơ hồ hiện ra, đang đỗ ở bờ biển Thiên Hải.

Có liên quan đến việc chạy trốn, sớm đã được an bài tốt, vách núi hoang vu không một bóng người, một tảng đá lớn được thắt một sợi dây thô rất chặt, buông thẳng xuống dưới vách đá, rồi lại nhìn kỹ phía dưới, bãi đá phía dưới vách đá, còn có mấy chiếc thuyền nhỏ.

Cuối cùng cũng đến được bờ biển, đến đây, có thể nói là tính mạng đã được bảo đảm, mọi người đều vui mừng nhảy nhót, duy chỉ có Tô Hàng, một mình đứng bên vách đá, ánh mắt đầy sự phức tạp, vẻ mặt chăm chú nhìn Tống Dương, nàng cầm tay chàng:

- Còn chưa tới rằm trung thu, bay đi cũng vô dụng.

Tô Hàng lúc này mới chợt tỉnh, quay người ôm Tống Dương, nhẹ nhàng nói:

- Luôn là không đợi được.

Đồng thời, khi đám người Tống Dương vừa nhìn thấy biển, thì Cảnh Thái cuối cùng cũng nhìn thấy “hoàng cung Yến” của lão, hoàng cung mất rồi, chỉ còn lại một khung cảnh đổ nát. Trận đại hỏa chừng sáu ngày bảy đêm, đến giờ này mới vừa được dập tắt, đến gần một chút vẫn còn có thể cảm thấy sức nóng đập vào mặt.

Sắc mặt Cảnh Thái tối sầm, thuận tay lấy bình rượu uống một ngụm.

Trong mấy ngày này, bầu rượu không rời khỏi Hoàng đế. Cảnh Thái bề bộn công việc, lấy lại tinh thần gắng sức xử lý mọi việc, trong đó lấy việc chinh đồn quần thần, chấn an lòng dân là nhiệm vụ đặc biệt quan trọng, nhưng bất luận lão bản thể nào, trong lòng vẫn không ngừng nghĩ tới sự thảm bại kia, mỗi lần nghĩ tới đây, trong ngực lại như sôi máu, với tính cách của lão, căn bản không thể chấp nhận được những việc đã xảy ra, nhưng Cảnh Thái quật cường, tuyệt đối không thổ huyết lần nào nữa, khi bị đè nén lại lấy rượu để trấn an.

Rượu mạnh, có thể ngăn chặn được công tâm nghịch huyết.

Không ai dám khuyên can lão, việc Thái y có thể làm là cố gắng tìm ra phương thuốc bổ, tận lực bù lại những thứ đã mất.

Hoàng cung Yến nguồn gốc từ tiền triều, mà Hoàng cung tiền triều cũng là của tiền triều trước nữa, lịch sử đã gần sáu trăm năm, thời gian đó đã từng mấy lần chiến loạn, nhưng mỗi một vị Đế vương đánh hạ Giang sơn, không một ai là không luyến tiếc vẻ đẹp của Tình thành, càng luyến tiếc cái cung điện to lớn ấy, ba triều đều định đô như vậy, trải qua những lần tu sửa, mở rộng của Đại đế vương, khí thế của hoàng cung lại càng rộng rãi, quy mô càng kinh ngạc mọi người, so với Lăng Tiêu Điện trong thiên cung e là cũng tương đương, kết quả bị Tống Dương một phen thiêu rụi.

Đại hỏa là từ ngoài vào, tầng tầng tiến dần lên, hại đến một nửa non kinh sư: mà trận bạo loạn đêm ngày 8 tháng 9 đó, có đến 6 phần người của Tình Thành can thiệp vào, đến nay đại loạn đã bị khống chế, ngày xưa Tình thành vẻ rồng điểm mắt của thiên hạ Trung thổ, nay đã đầy rẫy. Đi lại trên đường, trong mắt chỉ toàn là bi thương, không hề còn thấy một phần tươi đẹp nào nữa.

Còn có Đại lôi âm đài, thánh địa Phật gia, cảnh tượng trang nghiêm, nay chỉ còn sót lại một cái vỏ bọc, ba ngàn tầng bình mà quốc sư khổ tâm dạy dỗ, dốc lòng đề bạt cao thủ hộ pháp, gần như đều đã chết trong trận ở cửa Bắc, trong chùa những người không phải cao tăng võ công, cũng đã thê thảm trong trận bạo loạn.

Cảnh Thái không truy cứu Đại Lôi âm đài, chỉ truyền dụ xuống, lệnh cho các châu phủ khống chế hai mươi một chùa chiền, không để các hòa thượng tạo phản, nhưng cũng không cho phép các quan binh tùy tiện ra tay.

May mà, Tu Di Thiền viện không hề phản kháng.

Cảnh Thái vào thành, là vì muốn trấn an lòng dân Tình thành, cả đoạn đường trên mặt đều lộ ra vẻ thân thiết tươi cười, thậm chí còn tự mình tới chỗ tập chung của những nạn dân chịu hỏa hoạn, uống cháo, ăn

bánh, đi sau chỉ bảo cho các quan lại phải kẹp thịt nhưng khi lão vào cung lại cười không nổi.

Khắp nơi đều là một mùi khét lẹt, Cảnh Thái hít một hơi thật sâu, quay đầu gọi trọng thần Nghi Phúc:

- Cẩm Thiên, người thấy thế nào?

Lời nói của Hoàng đế không đầu không đuôi, Ôn Cẩm Thiên chỉ có nhìn lướt qua tình cảnh trước mắt rồi đáp:

- Hồi bẩm hoàng thượng, Kinh sư bị thương tổn không nhẹ, nhưng Đại Yến chúng ta căn bản không quá nghiêm trọng, sau này bốn phương giúp đỡ xây dựng, nhiều nhất cũng chỉ cần vài năm, Tình thành nhất định có thể tái hiện lại sự phồn hoa ngày trước.

- Thời gian vài năm, có thể xây dựng lại Hoàng cung?

Cảnh Thái giọng điệu lạnh lùng.

Ôn Cẩm Thiên trả lời như vậy:

- Việc xây dựng Thánh cung điện này, hoàn toàn không phải thời gian sớm chiều, phải từ từ mới được.

Cảnh Thái lắc đầu:

- Cho dù hoàng cung được trùng tu lại trong nháy mắt cũng vô dụng. Mặt mũi đã mất rồi, mặt Trẫm, bộ mặt của Đại Yến, bị người ta thiêu như ròi.

Ôn Cẩm Thiên không dám trả lời, cúi đầu trang nghiêm không lên tiếng.

Cảnh Thái tiếp tục nói:

- Xưng nguyệt vừa nói căn cơ của Đại Yến không tổn hại, thực lực vẫn còn nguyên.

- Vâng, Đại Yến vẫn là một cường quốc trên đời, thực ra nếu lấy tổn hại của vụ đại hỏa này ra mà xét thì vẫn không bằng nạn châu chấu Trung Nguyên năm thứ bảy.

Cảnh thái không có tâm trạng để so đo chuyện này, lạnh lùng nói:

- Trẫm có ngân lượng đầy quốc khố, có trăm vạn hùng binh, mất mặt cũng không sao, có nắm đấm có thể tìm nó trở lại. Buổi triều sớm ngày mai, Trẫm muốn người kiến nghị đầu tiên, trong vòng hai năm trên bản đồ Đại Yến, phải có thêm một Châu Nam Lý.

Không phải đánh một trận là xong, không phải giết mấy vạn người rồi quay về, lần này Cảnh Thái muốn chém đầu Phong Long.

Dựa vào sự hiểu biết đối với Hoàng Đế, những lời Vạn Tuế nói ra, Ôn Cẩm Thiên không thấy bất ngờ, nhưng chức trách là vậy, ông ta vẫn muốn lắc đầu khuyên nhủ, không sợ lời nói không dễ nghe:

- Tình thành loạn lạc mọi người đều biết, hơn nữa, hai mươi mốt tòa tu di thiền viện đều không dám ngoe, khiến người ta lo lắng không phải là tăng binh, mà là vô số tín đồ bốn phương trong nước, hướng chỉ bên ngoài còn có Thổ Phiên, Khuyển Nhung, thần xin Vạn Tuế suy xét, lúc này, đánh mấy trận với Nam Lý, có lợi vô hại: nhưng nếu thật sự làm một trận chiến lớn, thì mối họa là vô cùng.

Bất ngờ, Cảnh Thái không hề nổi giận, trái lại còn cười:

- Cho nên mới cần nghị triều, Trẫm phải ổn định lòng dân, phải cự hổ lang, nhưng cũng phải diệt Nam Lý, ba sự kiện phải có cách, các người suy tính, nếu không Trẫm nuôi một đám đại thần làm cái gì? Đâu sợ tạm thời để mọi rợ tây bắc tạm thời chiếm chút lợi, tóm lại Trùng Dương năm kia, Trẫm phải nấu chín đầu Phong Long, ném xem rút cuộc là thơm hay là thối.

Ôn Cẩm Thiên giật mình, vẫn muốn khuyên thêm, lúc này, quân binh phụ trách tổ chức chuẩn bị vào cung tìm hài cốt của chủ tướng vội vàng tiến lên, về mặt do dự, hình như có chuyện gì, muốn nói nhưng lại không dám nói.

Cảnh Thái mở miệng:

- Có việc cứ nói, không cần nhần mặt như vậy, Trẫm không muốn nhìn.

- Trên sân phát hiện ra vài chữ viết, hẳn là phản tặc lưu lại.

Phản tặc lưu chữ, hình như ẩn dấu chút “huyền cơ”, nhìn qua hẳn là có bí mật gì, nếu Hoàng đế không ở sân, tướng quân không chừng truyền lệnh cho thuộc hạ im miệng, hủy chữ viết không trình báo, để tránh bị giận chó đánh mèo, hoặc là bị giết, nhưng Cảnh Thái lúc này lại ở cách đó không xa, Tướng quân lại nào dám giấu diếm.

Cảnh Thái nhướng mày ngài, cười lạnh nói:

- Dẫn đường, Trẫm muốn xem.

Sau khi đại hỏa qua đi, trên mặt đất chỉ là một mảnh cháy sém, do đó, mấy hàng chữ lớn cũng bắt mắt dị thường, vết chữ cong vẹo khó coi, tìm từ gang không có kết cấu gì đáng nói:

- Cứu Đàm Quy Đức, đoạt Nhất phẩm lộc, Phẫn Lôi âm đài, loạn dân chúng Tình Thành, đốt Yến hoàng cung.

Tháng bảy năm thứ năm Cảnh Thái, trời giáng yêu tinh xuống làm loạn Đại Yến.

Vạn Tuế gia, ngài giết thiếu một người.h

Vạn binh Vạn Tuế vạn tuế, chúc thọ lâu thể kiện kang.

Đáng tiếc, Tống Dương viết “ thời điểm lời ghi chép, vẫn chưa bắt đầu ám sát, nếu không thế nào cũng thêm một câu vào. Con trai của người, nhìn con dâu của người, tám chữ này bất luận là lời nhắn gì, câu trước là “ tranh công”, câu sau là “ uy hiếp, nhưng ba câu ở giữa, người ngoài nhìn vào đều thấy hơi hồ đồ, nhưng Cảnh Thái nhìn cái hiểu liền, như vậy là đủ rồi.

Tuyệt đối không thể tưởng được, tên đầu sỏ gây nên tai nạn và rắc rối ở Tình Thành mùng 8 tháng 9, chính là yêu tinh đến trái đất 18 năm trước. Hẳn sau này không nói rõ chân tướng với ta, lời nói của yêu tinh chỉ là những lời vô căn cứ thôi sao? Không phải không cần nhớ lại, sợ hãi sao?

Bói toán của hẳn, những ngôn ngữ đó chính là một trò đùa làm sao có thể trở thành hiện thực.

Lo ngại, Cảnh Thái không kìm nổi ho khan một tiếng, nhưng bất ngờ, theo tiếng ho khan ấy, là một ngụm máu tươi, rồi ho không ngừng, cũng không ngừng nôn ra máu, Cảnh Thái chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, mọi thứ trước mắt đều nhạt nhòa rồi tối om, cũng không đứng được thẳng, đột ngột ngã vào các quần thần.v

Không phải hạ độc. những chữ lưu lại khiến ai nhìn sẽ trúng độc, đó là tiên thuật, Tống Dương không có bốn sự này.

Là bệnh của Cảnh Thái. Sức khỏe của lão tốt, ngày 8 tháng 9 hai lần thổ huyết, đều không có trở ngại gì, thật ra khí huyết cuộn cuộn, nhổ hết tụ huyết ra ngoài, là tự mình bảo vệ cơ thể, chỉ cần không thổ ra thì không sao, sau này an tâm tĩnh dưỡng, không nổi giận, điều dưỡng một thời gian sẽ khỏe lại.

Nhưng Cảnh Thái vốn nóng tính, tính cách lại quật cường, liều chết khuyển can, từ lần thổ huyết thứ ba thì lại uống rượu nhiều hơn, liên tiếp vài ngày như thế, mỗi lần áp lực, là một lần đả kích đến lục phủ ngũ tạng, cho dù là cao thủ cũng không chịu nổi. Lúc này thấy những chữ của Tống Dương lưu lại, khí huyết lại bắt đầu tăng, tâm phế yếu ớt không chịu nổi cú sốc, bệnh nặng đột nhiên phát tác...

Tiểu Trùng Tử là đệ tử của Quốc sư, nhưng nhiệm vụ lớn nhất của hẳn chính là “ mật đạo”, bình thường không ở bên cạnh sư phụ, độc thuật, y thuật hay võ công đều biết qua, cũng không biết Cảnh Thái uống rượu sẽ hủy diệt thân thể.

Những người hộ giá đều rất kinh hãi, vội truyền thái y tới chữa bệnh, chân tay luống cuống dìu Cảnh Thái, mà tin này lại lan truyền nhanh chóng, truyền khắp toàn thành.

Dân chúng không biện nguyên do, và lại tin vào quỷ phụng thần, nghe nói trong lời nhắn có “yêu tinh, chữ, càng truyền càng thái quá, đến chiều, “chân tướng” có liên quan tới việc Cảnh Thái ngất biến thành: trong phản tặc có yêu nhân hung mãnh, thông qua chữ để lại tà môn phát thuật, người ngoài nhìn đều không sao, duy chỉ có Vạn Tuế gia vừa nhìn lập tức trúng độc, hộc máu.

Lời thì nói vậy, nhưng trong lòng rất nhiều người lại nghĩ khác: Những chữ để lại không phải yêu nhân mà là thần phật, thi triển không phải yêu pháp mà là tiên pháp, Cảnh Thái giết Quốc sư từ bi, bị tiên nhân trừng phạt.

Đồng Lam Phương

166. Chương 76: Trên Đường Chạy Trốn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 2: Bách hoa sát

Chương 76: Trên đường chạy trốn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngày mồng bảy tháng mười, lập đông, và lập xuân, hạ, thu, hợp xưng bốn mùa, đại lễ nhà Hán.

Nam Lý không có mùa đông, nhưng đại lễ “lập đông” vẫn long trọng như cũ, Phong Long tự mình dẫn theo đại thần, tới đàn tế phía bắc Phụng Hoàng thành, chủ trì lễ đón đông, ngoại trừ nghênh đón mùa đông, mỗi khi vào ngày này, hoàng gia còn có thể xử trí một lễ hiến tế khác, tạ ơn những linh hồn liêng thiêng trên trời đã hy sinh thân mình vì nước, xin vong hồn phù hộ cho sinh linh, sau đó Hoàng đế ban bố ân chỉ, trợ cấp vợ con liệt sĩ, để cổ vũ tinh thần dân chúng chống giặc ngoại xâm.

Tuổi như thế, năm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ, Nhâm Tiểu Phát không chỉ là người thuộc hoàng thất, các nàng cũng có danh hiệu cao quý trong người, lễ tế đại sự quốc gia như vậy nhất định phải tham gia.

Tế điển trang nghiêm, nhất cử nhất động đều đại biểu cho uy nghi của hoàng gia, theo lễ quan xướng số, từ Phong Long trở xuống tất cả mọi người thi lễ cẩn thận tỉ mỉ, bái tế, duy chỉ có Nhâm Tiểu Bộ, từ đầu tới cuối về mặt thất thần... Ngày mồng tám tháng chín, nhất phẩm lỗi, Tình thành loạn, Yến cung cháy thiên hạ khiếp sợ, Hồng Ba phủ sớm đã nhận được tin tức, nhưng nàng hoàn toàn không quan tâm những việc này, nàng chỉ muốn biết tung tích của Tống Dương.

Tình hình của muội muội, tất cả đều rơi vào trong tầm mắt của Nhâm Sơ Dung, nhận thấy Thừa Hợp quận chúa đau lòng, hơn nữa... Nàng cũng lo lắng, huy động cơ sở ngầm hữu dụng ở Đại Yến, dốc toàn lực, cuối cùng tin tức tìm được liên quan đến Tống Dương cũng chỉ có: tung tích không rõ ràng.

Xảy ra chuyện không may hiện tại cũng đã một tháng rồi, dựa theo lộ trình tính toán, nếu còn sống, phải chăng chạy trốn tới Chiết Kiều? Nhưng không có tin tức.

Nhâm Sơ Dung thở dài, gơ tay vỗ về muội muội.

Tiểu Bộ quay đầu lại, ánh nắng lóe sáng không chiếu sáng nổi con mắt ảm đạm của nàng. Mùa đông tới rồi, chàng vẫn chưa chịu về.

Nghi thức rườm rà mà nhàm chán, đến tận lúc sắc trời dần tối, lễ quan hát vang tuyên bố lễ “nghênh đông” chính thức chấm dứt, nhưng mọi người vẫn chưa thể đi, còn một trình tự cuối cùng, Hoàng đế muốn cùng mọi người chia thịt dê hiến tế để dùng.

Trong tập tục của Nam Lý, khi lập đông, mỗi nhà đều muốn ăn một chút thịt dê... cho nên trong mấy ngày này, Nhị ngọc ở trên thuyền vẫn nhắc tới: vẫn chưa quay về, sẽ chậm trễ việc buôn bán.

Thời điểm này mỗi năm, đều là lúc Lư đại nhân kinh doanh tốt nhất.

Tống Dương ở ngay bên cạnh Nhị ngọc, ở ngay bên mép thuyền nhìn mặt trời lặn, trong miệng bất đắc dĩ an ủi:

- Năm nay thì không nên nghĩ ngợi, đông chí sang năm có thể về nhà không sai đâu.

Nhị ngọc mất hững:

- Người đây là an ủi người sao?

Mùa đông trốn ra biển, khiến cho lộ trình chạy trốn giảm đi, vừa lên thuyền quả thực đã an toàn, nhưng cũng bởi vì đường biển, khiến cho thời gian trở về của bọn họ kéo dài, Nhất là đi thuyền không có động cơ nào khác, chỉ có thể dựa vào sức gió, tốc độ thật sự rất thông thả; mặt khác phía Đông nam Nam Lý cũng không tiếp giáp với biển đông, mà tiếp giáp với sơn thôn hoang dã, mưa rừng nhiệt đới, bọn họ sau khi cập bờ còn đoạn đường dài gian khổ, trước sau tổn mất một năm thật sự không phải là việc lạ.

Biển lớn bình lặng lạ thường, trời chiều chiếu rọi bóng sóng, trên thuyền tiếng sáo du dương...

Trong một tháng, Tô Hàng và những người khác sớm đã quen với những lần lộn vắt vả, ngoại trừ Tống Dương, Hồ Phách, nàng và Thi Tiêu Hiểu tán gẫu vui vẻ, không phải bởi hòa thượng biết nhiều điều, diện mạo đẹp, mà bởi anh ta tinh thông âm luật. Cơ bản, chỉ cần Tô Hàng khẽ ngâm nga điều gì, Thi Tiêu Hiểu đều có thể dùng sáo thổi lên.

Giờ phút này tiếng sáo tung bay trên thuyền luân hồi đến từ thế giới khác.

- Trước kia trong cuộc sống luân hồi, ai cũng bồi hồi, cười ta là người phạm tục si tình, trước sau quan tâm mà khó khăn...

Theo tiếng sáo, Tô Hàng nhẹ nhàng cất tiếng ngân nga, ngẫu nhiên sẽ liếc mắt nhìn về phía Tống Dương, đưa tới hân một nụ cười mà chỉ hân mới hiểu được.

Biển giống nhau trời không giống nhau, nàng có thể đem một bài hát tới đây, tuy rằng mang tới từ một thế giới khác.

Tiếng sáo lặp lại, du dương mờ ảo, Tô Hàng lại ca đến phiên nào, lắc đầu không thể tiếp tục ngân nga, hỏi Thi Tiêu Hiểu:

- Hòa thượng, cây sáo, người trong lòng?

Hòa thượng không có việc đều đem cây sáo ra chơi, ai cũng có thể nhìn ra được. Thi Tiêu Hiểu mỉm cười, không phủ nhận.

- Nói một chút đi, chưa từng nghe người nói qua.

Tống Dương đã đi tới, Tô Hàng cầm tay của hân, kéo hân cùng ngồi xuống.

Thi Tiêu Hiểu không vội trả lời, hỏi lại:

- Đây là điệu gì, từ là cái gì?

- Bài hát gọi là Tìm người trong mộng!

Tô Hàng mau chóng trả lời, nói xong, từ trong túi mình lấy ra giấy bút, rất nhanh viết ra ca từ, đáng nhắc tới chính là nàng có “bút máy”, tay nghề thợ mộc Yên quốc, đem mảnh than cào thành ruột chì đẹp đẽ, lại dính thêm lớp vỏ gỗ ra ngoài, khi sơn Tô Hàng cũng không quên vẽ lên cán bút mấy con nai.

Tô Hàng đem ca từ đưa qua, cười nói:

- Người rất thích, chúng ta dạy người hát.

Hòa thượng nhìn tờ giấy trên tay Tô Hàng, lắc đầu. Ca từ đẹp đẽ, nhưng trong mắt của Thi Tiêu Hiểu đã dừng ở ngàn năm trước, vẫn thấy có chút cổ quái, hân không muốn học.

Tuy nhiên, Thi Tiêu Hiểu vẫn đem bản nhạc gấp lại, gọn gàng, cúi đầu suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên mở miệng:

- Lãng Nôn Đường.

Nói xong, chỉ tay vào chữ “đường” trên cây sáo nhỏ.

Nói ra tên này, Thi Tiêu Hiểu dường như lập tức thả lỏng, còn có ...chút dịu dàng, từ ánh mắt đến vẻ mặt, đều trở nên nhẹ nhàng:

- Lãng Vận, sáo đường.

- Ta biết.

Nam Vinh Hữu Thuyền ở cách đó không xa, vốn nghe thấy hòa thượng ngừng thổi sáo, giờ phút này Thi Tiêu Hiểu nói chuyện giọng tuy nhẹ, nhưng vẫn chưa có ý dè dặt, bốn chữ kia nàng nghe thấy rất rõ ràng, như vậy nói tiếp:

- Lãng gia nhiều thế hệ kế thừa, tinh thông ba món khí nghệ là đàn, tiêu, sáo.

Tô Hàng nghe được cái hiểu cái không, thử thăm dò hỏi:

- Gia đình làm nhạc cụ chẳng?

Nam Vinh gật đầu, nàng múa giỏi, đối với âm luật cũng hiểu biết rất nhiều, Lãng Vận xuất thân từ Nam Lý, tiếng tăm truyền bá khắp cảnh nội Hán, vốn là biển chữ vàng, nàng sớm đã nghe qua, tiến lên gần hơn để nói chuyện:

- Trong thế hệ tuổi trẻ Lãng gia, làm sáo dựa vào Noãn Đường làm chủ, cây sáo do nàng làm ra đều khắc tên lên trên, gọi là “Đường địch”, ta nghe nói... Tuổi của nàng với Thi tiên sinh cũng tương đồng.

Khi nói chuyện, trên mặt nàng tràn đầy ý cười. Nam Vinh cũng tốt, Tô Hàng cũng thế, mặc kệ bản tính có chút cổ quái, trong xương cốt giống như Tiểu Cửu, chiếm lấy bát quái thì niềm vui ánh ra từ trong đáy mắt.

Bốn năm trước, Hồng thành đó đường lớn phồn hoa, “Lãng vận” khai trương cửa hàng mới, cách ngôi miếu đồ nát Thi Tiêu Hiểu tu hành vài bước chân, mà Lãng gia phái người tới làm chủ chương quây mới này, chính là Lãng Noãn Đường.

Chỗ có mặt Nam Vinh, đương nhiên không thể thiếu Hắc Khẩu Dao A Y Quả. Nàng nắm chặt tay, cắn răng, không phân rõ là khẩn trương hay hưng phấn:

- Lãng Noãn Đường, đứa nhỏ người ngủ với nàng chưa?

Loại lời này nàng cũng có thể hỏi ra, tuy nhiên tùy cho nàng hỏi, hai nữ nhân ánh mắt đều sáng lên, hiển nhiên vô cùng tò mò về đáp án.

Thi Tiêu Hiểu là cao nhân, lơ đãng, chỉ có điều lắc đầu:

- Không giống các người nghĩ đâu, ta và nàng chỉ nói với nhau sáu từ. Tóm lại...gặp rồi, tâm liền loạn, quả không có đạo lý.

Có chi tiết liên quan Thi Tiêu Hiểu không hề nói nhiều, có thể chắc chắn là, trong lòng hòa thượng không nhìn ra sắc mặt cùng họ Lãng.

A Y Quả chau mày, đối với loại chuyện này thật không minh bạch mặc dù cực kỳ bất đắc dĩ; trong lòng Nam Vinh dâng lên niềm tò mò, chỉ vì vài lần xem chăm chú, khiến cho người từ nhỏ tu thiện, tuệ căn sớm đã phát triển, đại sư khai mở tâm tính, nữ tử như vậy tốt cùng sẽ thành ra bộ dạng gì; Tô Hàng lại có chút thất thần, ngửi khí nhẹ nhàng:

- Làm hòa thượng không tốt sao? Bốn phương đều không vương bận, so với người hiện giờ càng phải sống nhanh một chút.

Thi Tiêu Hiểu mỉm cười, lại không vui:

- Làm hòa thượng tốt lắm, ta thích làm hòa thượng. Nếu không có nàng, ta hiện tại vẫn là Vô Diễm, có thể có nàng, ta thì cái gì cũng không đúng rồi. Ta không biết.

Lúc này, trên thuyền vang lên tiếng chiêng, đây là tín hiệu báo giờ ăn cơm, khiến cả đám người chạy trốn vui mừng chính là, cơm chiều hôm nay không phải cá, mà là thịt dê. Tô Hàng mang về mặt đắc ý, từ lúc sắp xếp thuyền rồi bên nàng đã chuẩn bị hết, tuy rằng đang ở trên biển, nhưng đông chí là đông chí, đương nhiên ăn uống phải hợp với thời điểm rồi.

Cơm chiều trên thuyền cơ bản giống nhau, mỗi nhà Nam Lý, cũng đều cùng ngồi vây quanh một chỗ, mỗi lần gặp ngày hội đều là thời gian nấu nướng ăn uống với nhau, bình thường vất vả thế nào, khi lập đông đều phải vui vẻ, ăn chút thịt dê...Mùi vị của thịt dê, nhằm thẳng mũi Quốc sư chui vào, khiến lão không kìm lòng nổi nuốt nước miếng đánh “ực” một cái.

Không biết tên cái thôn nhỏ, nơi Quốc sư ẩn nấu suốt ba ngày.

Chặt đứt một cánh tay, bụng bị đâm thủng một miếng, còn bị xuyên qua ngực trái, ở trên Yến Tử Bình, Quốc sư đã bị thương rất nặng...

Tu vi làm cho người ta sợ hãi, độc thuật kinh thế, nhưng xét đến cùng Yến Đình vẫn là người, lão không phải thần tiên. Bị thương nặng như vậy, lão cũng không đi nổi, chỉ có thể ẩn thân nơi núi lớn, kiên trì, chờ đợi, cho tới mùa thu, lão mới có thể cử động được đôi chút.

Chỉ là khê “di chuyển” thôi, một thân tu vi hiện tại chỉ có thể dùng không tới nửa thành công lực, ngay cả mấy anh nông dân, cũng có thể dùng đòn gánh đánh chết lão.

Cho nên Yến Đình rất cẩn thận, từ trên núi lớn đi ra chỉ một mực trốn tránh man nhân đuổi giết, lão không biết ở Nam Lý, còn có bao nhiêu người đang lùng bắt mình, mấy ngày trước, sau khi vào thôn nhỏ này, lão tiếp tục ẩn nấp, trộm chút đồ ăn, kiên nhẫn chờ đợi. Sở dĩ lão không thể đi tiếp, có hai lý do, thứ nhất ngực trái bị thương không chỉ là chưa khỏi hẳn, ngược lại còn có xu thế xấu hơn, trông theo bộ dạng này, lão cũng không chịu đựng được bao lâu nữa; mặt khác, thôn bên cạnh có một tòa miếu nhỏ.

Ba ngày cẩn thận quan sát, xác định toàn miếu hoang trong thôn cũng không nhiều người lui tới, trong miếu có hai hòa thượng cũng là những người thật thà, mỗi ngày chỉ bái Phật tụng kinh, Yến Đình cuối cùng hạ quyết tâm, gắng sức đi những bước chân bình thường, gõ cửa... Trời sáng, một hòa thượng trong miếu, trong ngực mang một phong thư, chân vội vàng bước ra cửa, chạy tới miếu lớn ở trấn Thanh Quả ngoài trăm dặm.

Quốc sư tinh thông Phật hiệu, muốn lừa gạt hai hòa thượng thành thật này rất dễ dàng, đối phương tin tưởng lão hoàn toàn, chỉ nói lão là tăng lữ khổ hạnh, ở thâm sơn nhĩ cốc căn bệnh lạ. Phật tử từ bi, đối với người qua đường thất vọng cũng muốn lấy tay cứu giúp, huống chi ta là cao tăng đệ tử Phật pháp, tăng lữ miếu nhỏ lúc này đồng ý vì lão mà truyền tin, đi mời đồng môn cao tăng của lão tới đây.

Đêm cùng ngày, Quốc sư được người cứu trở về trấn Thanh Quả, miếu nhỏ thôn vắng không hiểu sao lại cháy, hai tăng lữ chết thảm trong đám cháy... Thân ở trong vùng địch, hành tung của Quốc sư quyết không thể để lộ ra ngoài.

Sau bảy ngày, Hoa Tiểu Phi đuổi tới trấn Thanh Quả.

Ba mươi tháng chạp, đêm giao thừa. Cướp Nhất phẩm lộc đã trải qua ba tháng, Tình thành khôi phục không ít sinh khí, tiếng pháo đi đùng, mỗi nhà đều xóa đi ưu phiền, đem toàn bộ tâm ý đắm chìm trong niềm vui năm mới.

Biệt uyển ngoài thành cũng giăng đèn kết hoa, cung nữ thái giám một thân trang phục đẹp đẽ bận rộn đi lại... Nhưng đèn đỏ cung điện không hợp với nơi đây, trên mặt bọn họ khó thấy được dáng vẻ vui mừng. Từ khi tuần tra Tình thành, sau khi Trung Chú té xỉu, Cảnh Thái liên bệnh nặng không dậy nổi, mặc cho thái y vất óc nghĩ ra mọi loại thuốc cũng đều vô ích.

Bệnh tình càng lúc càng nặng, mặc cho ai cũng cảm thấy, vạn tuế gia muốn kiên nhẫn không được, Hoàng đế sắp chết, ai dám mang vẻ mặt tươi cười.

Mỗi ngày, Cảnh Thái nhiều nhất chỉ tỉnh táo được một lát, ánh mắt chỉ ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa, giống như đang chờ đợi ai, lão không để ý tới người bên cạnh, càng không đề cập tới “hậu thế”, nhiều nhất cũng cùng Tiểu Trùng Tử thì thảo vài câu gì đó.

Các đại thần bắt đầu thảo luận ứng cử viên mới cho vị trí “Tân đế”, Thái tử đầu tiên Cảnh Thái lập, hiện tại đã biến thành người què, lẳng lơ bị bên ngoài bài trừ. Trên Đại Yến, nếu tuyển người què làm Hoàng đế, đem đặt uy nghi của Hoàng gia ở chỗ nào? Đối ngoại sẽ nhận được vô số lời nhạo báng, đối nội cũng e khó nhận được sự ủng hộ của dân chúng.

Xét qua, chỉ còn lại ba vị tứ, thất, cửu diện hạ, nhưng lão Tứ từ nhỏ điên cuồng, phần sức khỏe so với Cảnh Thái còn kém hơn; Lão Thất lại quá thật thà, tính tình dường như có vấn đề, mặc dù là Hoàng tử cao quý, khi cùng người ngoài nói chuyện, ánh mắt đều phân tán, tránh né, sao có thể gánh vác được việc giang sơn xã tắc; về phần lão Cửu, thật ra rất thông minh, đáng tiếc tuổi còn hơi nhỏ...

Ngày hội xuân mới khắp chốn mừng vui, nơi có người Hán đều là một cảnh tượng vui mừng, chỉ riêng biệt uyển trong hoàng cung, không khí trầm lắng.

Đột nhiên, trên đường thẳng tới biệt uyển bùng lên một đám bụi đất, chẳng qua một lát sau có tiếng vó ngựa truyền đến, một chiếc xe ngựa lao tới với tốc độ nhanh chóng, sáu con tuấn mã kéo xe chạy như bay. Đánh xe là một lão già năm sáu mươi tuổi, tuy rằng lớn tuổi, nhưng nhìn vào bộ dạng của lão, trong lòng đều hiện lên hai chữ: sư tử!

Thân hình hùng khoáng, dáng vẻ to lớn, râu tóc theo gió bay bay, ngũ quan toát ra vẻ uy nghiêm.

Chủ quản cấm quân mới được đề bạt, nhậm chức không lâu đã tới tiếp báo, lúc này nhieu mây, biệt uyển so với hoàng cung có phần đơn sơ, nhưng cảnh vệ càng thêm phần nghiêm ngặt, mấy chục dặm trong ngoài có đóng quân, tầng tầng kiểm tra người không phận sự đừng mơ tưởng tới gần, xe ngựa này thế nào lại ung dung đi qua được?

Đợi chủ quan đuổi tới cửa cung xe ngựa cũng đã tới nơi rồi, còn không đợi chủ quan cất tiếng hỏi, lão già liền từ trong ngực một tấm biển ánh vàng rực rỡ, ném vào ngực y, nói:

- Nhìn cẩn thận!

Uy phong diện mạo giống nhau, giọng nói của lão tựa sấm rền, chấn động bên tai khiến người nghe run lên.

Chủ quan cầm tấm kim bài, mới xem một mặt liền giật mình kinh hãi.

Duyên Quang tiên đế, từng ban thưởng miếng “kim bài Như ý”, người khắp nơi nhìn thấy như thấy trăm giá lâm, thần dân quỳ lạy, lấy nghi lễ nghênh giá chào đón; triều đại Cảnh Thái cũng ban hành một miếng kim bài như vậy, trong tay lão già chính là một trong số kim bài đó. Tướng lĩnh cấm quân kiểm tra qua đúng là kim bài thật, lập tức quỳ rạp xuống đất, hai tay dâng lên hoàn trả kim bài lại cho chủ.

Lão già nói lời giản dị:

- Mở cửa, dẫn đường, kiến giá!

Cửa cung rộng mở cho xe ngựa vào, do chủ qua đích thân dẫn đầu, vào tới tấm cung Cảnh Thái lão già trước mặt mới ghì dây cương, nhảy xuống khỏi xe bước nhanh đến thùng xe phía sau, tùy tiện xé toạc màn xe. Không ngờ trong thùng xe là một cỗ kiệu, lão cũng không cần người khác giúp đỡ, một mình thoải mái vác theo tiểu kiệu, đi nhanh về phía tấm cung.

Chủ quan cấm quân phụ trách ở đó, bước tới ngăn lại, hỏi:

- Bên trong kiệu...

Còn không chờ gã nói xong, kiệu liền nhoáng lên một cái, lại một tấm kim bài bay ra, rơi vào trong tay gã... Tấm kim bài như ý thứ hai!

Hai tấm kim bài, chia nhau nằm trong tay lão già và trong tay của người trong kiệu, không nói nửa lời vô nghĩa, lập tức tránh đường, đợi tiến vào tấm cung, lão già giơ cao kim bài, hít hơi mở lời:

- Mọi người lui ra ngoài!

Nói xong, lại đưa mắt nhìn về phía Tiểu Trùng Tử, giọng nói nhẹ nhàng;

- Người ở lại.

Mọi người rời khỏi, chớp mắt trong tấm cung chỉ còn lại lão già, người trong kiệu, Tiểu Trùng Tử và Hoàng đế Cảnh Thái đang hôn mê trên giường không biết gì, một lát sau, bỗng nhiên truyền tới tiếng Tiểu Trùng Tử khóc lớn, tuy nhiên trong tiếng khóc này, ngập tràn là niềm vui sướng.

Đêm ba mươi, đêm giao thừa, Cảnh Thái hấp hối, Quốc sư trọng thương đã trở về!

Không biết lai lịch lão già cường tráng, tấm kim bài mất tích lâu như vậy, rất nhanh quần thần Đại Yến nghe được tin tức, đều tập trung tới biệt uyển, tề tụ trước tẩm cung, nhưng cánh cửa lớn đóng chặt, thái giám Tiểu Trùng tử bên cạnh Hoàng đế quỳ gối trước cửa, hai tay giơ quá đỉnh đầu, đem hai khối kim bài nắm ở trong tay, ngăn tất cả mọi người ở bên ngoài.

Trong phòng lớn, hai nhân vật tuyệt đỉnh liên thủ cứu chữa cho Cảnh Thái.

Quốc sư thương thế vẫn còn, vả lại chỉ còn lại một bàn tay, khi cứu người phải có người hỗ trợ, trên đời này người giúp đỡ lão tốt nhất, chính là Hoa Tiểu Phi mặc chúc.

Theo mệnh lệnh, Hoa Tiểu Phi thủ pháp cực nhanh, châm cứu, dùng thuốc, hoặc dùng lực khai thông yếu huyệt, dẫn thông máu bầm... Nhìn qua hết thấy đều đầu vào đấy, bộ dạng hoàn toàn nắm chắc thắng lợi, tuy nhiên, trán hai lão nhân chảy mồ hôi lạnh, đủ để nói lên tình trạng bệnh cực kỳ nguy hiểm.

Thẳng đến tận canh sáu, khi mặt trời lên cao, thân thể Cảnh Thái bỗng nhiên run rẩy của mình, rồi cứ như vậy nằm trên giường, liên tục phun mấy ngụm máu đen tanh tưởi, lại lần nữa chìm vào giấc ngủ say. Mà ánh mắt của Quốc sư, rốt cuộc cũng trở nên thoải mái một chút.

Hoa Tiểu Phi thở phào một cái, ngồi bên giường, nhìn Quốc sư lộ ra dáng vẻ tươi cười:

- Cuối cùng vẫn kịp, nếu về muộn ba ngày thì không cứu được rồi.

Nói xong, lão lại thoáng đề thấp giọng:

- Chỉ có điều...

Trình độ y thuật của Quốc sư so với Hoa Tiểu Phi cao hơn rất nhiều, đương nhiên hiểu được lão muốn nói gì, lúc này gật đầu:

- Ta biết.

Cảnh Thái thân thể vốn cường tráng, nhưng trải qua mấy lần bị thương nặng nề thể chất tổn thương trầm trọng, hiện tại có thể cứu sống, nhưng không thể tránh khỏi, sống không được bao lâu. Hoa Tiểu Phi không nói gì thêm, mang nước tới, rửa sạch chỗ máu đen do Cảnh Thái phun ra.

Trải qua bốn canh giờ, trời chuyển về chiều, các đại thần vẫn ở tại chỗ, lo lắng chờ đợi, rốt cục, một chuỗi cọt kẹt của trục cửa vang lên, cửa chính tẩm cung bật mở. Khiến cho tất cả mọi người rơi vào kinh hoàng chính là, người đi ra mở cửa, chính là đương kim vạn tuế gia, giờ này hôm qua còn là hoàng đế Cảnh Thái đang chờ chết.

Sắc mặt tuy vẫn còn yếu, ánh mắt có phần âm đạm, nhưng trên mặt đã trở nên sống động hơn, ánh mắt tràn đầy nguồn sinh khí, Cảnh Thái bộ dạng vui vẻ, vừa ra khỏi tẩm cung, còn không để tâm các đại thần vẫn an, lão liền dành lấy vấn an trước:

- Mấy ngày nay, các vị vất vả rồi!

Cấp bậc lễ nghĩa này sao dám đảm đương, các đại thần vội vàng không ngừng quỳ lạy, mặc kệ thật giả mỗi người đều khóc rống lên nước mắt tuôn trào, tổ tiên phù hộ, long thể vạn tuế không việc gì. Cảnh Thái ngày thường ương ngạnh, bất kể thân thể suy nhược, vẫn tự mình đi lên phía trước nâng từng người một, trên mặt dạt dào vẻ tươi cười, niềm vui đến từ đáy lòng, khiến thần thái của lão bay lên! Trong khi lão đỡ Gia Cát Tiểu Ngọc, nói nhỏ với hắn:

- Trẫm lúc trước lệnh người làm hai việc, trước tiên không cần làm nữa, bỏ đi.

Tiếp theo, Cảnh Thái đem Ôn Cẩm Thiên kéo lên, cười nói:

- Nghị triều ngày mai cũng tạm hoãn, không cần nhắc tới!

Gia Cát Tiểu Ngọc và Ôn Cẩm Thiên ngơ ngác nhìn nhau, hai người không hiểu đối với mật chỉ của đối phương thế nào, nhưng rõ ràng cảm nhận được, vị Hoàng đế này của mình, sau một trận bệnh nặng, giống như thay đổi tâm tính...

Mà lúc này, ở sâu trong tẩm cung, trong bóng tối người ngoài nhìn không ra, Hoa Tiểu Phi khẽ giọng nói với Quốc sư:

- Đứa nhỏ này coi trời bằng vung, nghe lời người nói.

Tính cách có chút điên cuồng, tuy nhiên rất cuộc vẫn không ngốc, thiên hạ và báo thù, nên theo thứ tự, chính lão hơn ai hết cũng hiểu được, ngay cả phát cuồng càng không được quan tâm. Quốc sư cũng cười, lập tức chuyển đề tài, giọng khàn khàn lại cất lên;

- Lần này vất vả cho người rồi.

Hoa Tiểu Phi cười ha hả, nghe vậy bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, đáp lại:

- Điện hạ nói quá lời.

Về mặt Quốc sư từ đầu tới cuối hỗn loạn, nhìn không ra biểu cảm trên mặt, nhưng tận sâu trong con mắt đục ngầu, hiện ra một phần nghiêm túc:

- Nhất định phải cảm ơn...Tiểu Phi, người cũng biết, ta sợ nhất chuyện gì?

Nói xong, cũng không chờ Hoa Tiểu Phi trả lời, Yến Đỉnh liền trầm giọng tự đáp:

- Đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Trên đời này điều ta sợ nhất chính là: ta còn sống, hắn lại không còn.

Đồng Lam Phương

167. Chương 1: Một Năm Sau

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 1: Một năm sau

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Phía đông nam ngoài biên giới Nam Lý được gọi là một trăm ngàn Hồng hoang.

Đồi núi nhấp nhô giáp biển kéo tới tận trời xanh, nơi này khí hậu nóng ẩm, thảm thực vật dị thường tươi tốt. Rừng rậm che trời dây leo chằng chịt, vô tình dẹt một gò đất thành 'Nhà giam', gió không xuyên được mưa khó thấm, lá rụng tàn rơi vào mặt đất, thành tầng tầng hư thối, ngàn vạn năm hóa thành đầm lầy tanh tưởi .. Trong núi rậm rết nảy sinh, độc thú hoành hành, thường xuyên còn có khí độc tàn sát bừa bãi, hoàn cảnh ác liệt như vậy ngay cả Sơn Khê Tú cũng không nguyện đi , tình nguyện ở lại Nam Lý, ở cùng với người Hán mà bọn họ căm thù đến tận xương tủy..

Bên trong nơi hoang dã trăm nghìn dặm , còn có quái vật đáng sợ hung tàn khát máu.đi lại như gió kết thành đàn. Việc này không phải lời đồn bầy quỷ quái thần thoại, mà xác thực.

Ba trăm năm trước ở sâu trong hoang man núi lửa phun trào, bọn quái vật đã bị kinh hãi, như ong vỡ tổ chạy khỏi nơi hoang dã xâm nhập nhân cảnh, giết chóc vô số. Tiên triều chịu đủ thiệt hại , rút kinh nghiệm xương máu, noi theo đế vương thời cổ Trúc LốiTrường Tường, muốn làm một lần ngăn tai họa vĩnh viễn, an ổn suốt đời , nhưng công trình quá lớn, không đợi trúc làm được một nửa thì tiên triều liền bị lật đổ diệt vong, công trình cũng liền chết non .

Ba trăm năm gió táp mưa sa, bức tường ngày xưa phần lớn đã lún xuống, nhưng có mấy chỗ chắc chắn bảo lâu có thể giữ lại, hàng năm tu sửa, ngày thường cũng có đóng quân, cũng không trông cậy vào bọn họ có thể ngăn trụ đột kích quái vật, chỉ cần lưu tâm quan sát, khi có hướng đi lập tức đăng báo như vậy đủ rồi.

Bạch lầu canh là một trong số đó.

Bị phái đến trấn thủ nơi đó, nghe tới làm cho người ta da đầu run lên, nhưng trên thực tế ... Quái vật đích xác đáng sợ, nhưng chúng nó cũng chỉ là ba trăm năm trước sát đã từng đi ra một lần, sau đó liền không có động tĩnh . Nơi đây không chiến sự, thêm chi tiếp tế tiếp viện dư thừa, bỗng lộc hậu đãi, núi cao Hoàng

để xa quân kỷ rời rạc. . . Ngoại trừ thoáng hơi tịch tịch, có thể đến bạch lầu canh trấn thủ biên cương , tuyệt đối là chuyện tốt

Trấn thủ Bạch lầu canh không khiến Hoa Nghiêm tịch tịch, hai năm trước y liền vụng trộm đem vợ con đến đây, bởi vậy cũng thực sự hoàn mỹ , Hoa tướng quân mong muốn vĩnh viễn không lên chức, cả đời trấn thủ tại chỗ này cũng được

Hoa Nghiêm không phải loại người chỉ lo chính mình mà không nghĩ đến huynh đệ , vài lần dâng thư lên triều đình y tự tay viết 1 bài văn tốt thành khẩn đền nợ nước với một trái tim nóng hổi, dường như chỉ cần Ngô Hoàng hướng ánh mắt về núi nhìn lại, y liền lập tức sát nhập thập vạn man hoang vì Nam Lý mở mang bờ cõi . Mà cùng với đại nghĩa ngời ngời, nỗi khổ của những quân nhân trấn thủ biên cương cũng ẩn hiện trong hàng chữ, trong lời cảm thán nhẹ nhàng loang màu huyết lệ, bi thương trong đó thực sự không biết nói cùng ai... . Rốt cuộc một năm trước triều đình ban ân xuống, cùng với đồ tiếp tế tiếp viện, vài cái doanh kỷ được đưa đến cho bọn họ Về diện mạo thật sự không dám khen tặng nhưng dù sao vẫn là nữ nhân trẻ tuổi, đến nơi này liền trở thành việc vui lớn, sĩ khí của các binh sĩ trấn thủ Bạch lầu canh bừng bừng, hàng đêm xếp hàng hàng

Hoàng hôn hôm nay doanh trại sẽ nổi lên lửa trại, nướng các món ăn thôn quê . Cứ cách mười ngày nửa tháng bọn họ đều xuất quan săn thú rừng, trong núi sâu thăm thẳm âm trầm khủng bố nhưng đều ở xa xa, chỉ săn thú bên rìa rừng thì không có gì nguy hiểm

Mắt thấy món ăn quê bị nướng trên ngọn lửa dầu mỡ nhỏ xuống phát ra âm vang nhỏ, chúng binh Bạch lầu canh mỗi người đều tươi cười rạng rỡ, lúc này trên bảo lầu đột nhiên vang lên một loạt tiếng kèn inh ỏi..Theo bản năng binh lính hoan hô rộ lên, lao về hướng lửa trại, nhưng vừa bước được nửa bước bọn họ liền phản ứng lại, triệu tập ăn cơm hẳn là tiếng chuông như thế nào đổi thành kèn?

Tại sao lại dùng tiếng kèn? Sau đó ngay lập tức mọi người rút cuộc bừng tỉnh tiếp theo mỗi người liền biến sắc

Kèn chủ chiến - đây là tiếng động cảnh giới

Ầm một tiếng, cả doanh trại đại loạn, Giáo úy lớn tiếng hô quát mệnh lệnh cho binh lính dưới quyền phụ đao cầm cung , Hoa Nghiêm tướng quân mặt mày xanh mét bước nhanh chạy lên trạm canh gác, gấp giọng truy vấn :

- Vì sao thổi kèn?

Tuy rằng quân kỷ rời rạc , nhưng ít ra vẫn còn phải làm , bất kể trời trong hay mưa gió trạm canh gác trên đài Bạch lầu canh vĩnh viễn đều có người giám sát. Quan quân thủ hộ giờ tay chỉ về phía trước , cổ họng khô khốc :

- Mời đại nhân xem, là ... là dã nhân ?

Theo hướng tay chỉ , chỉ thấy một hàng hơn hai mươi người , quần áo tả tơi , người đầy bùn , tóc râu ôm đồm , bắn hết toàn bộ nhìn không ra tướng mạo

Hơn nữa làm cho người ta trong lòng hết hoảng là những người này xa xa trông thấy tòa nhà hình tháp mà bộc phát ra một trận hoan hô, ôm nhau vừa cười vừa nhảy không biết là cái nghi thức gì, không phải là nơi này có thịt người mới mẻ nên mới vui vẻ như thế ?

Hoa tướng quân trong lòng vô cùng hối hận, ngàn vạn lần không nên ngay tại doanh trại quân đội mà nướng thịt rừng, nhất định do mùi thịt chín đã đưa bọn chúng tới đây, truyền thuyết dã nhân có cái mũi thính hơn cầu trước kia còn không tin hiện tại gặp phải báo ứng

Hoa tướng quân lớn tiếng truyền lệnh, tòa nhà hình tháp vang lên tiếng trống trận ù ù ,tất cả binh lính phòng ngự, gia tăng phòng bị.

Dã nhân phía trước chỉ là một tiểu đội nhưng nói không chừng trong rừng ẩn dấu ngàn vạn đại quân, Hoa tướng quân không dám chậm trễ , trở tay rút ra chiến đao , chỉ về dã nhân ở phía xa lớn tiếng quát mắng :

- Nam lý trang nghiêm chi cảnh, đến đây dừng lại, nếu tiến thêm vạn tiễn xuyên thân

Tuy rằng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đánh giặc , nhưng nếu thật muốn đánh Hoa tướng quân thà chết không lùi

Theo tướng quân rống to chúng binh Bạch lầu canh cùng kêu lên hưởng ứng lặp lại hai chữ: lui tán, lui tán, lui tán.

Chỉ có sĩ quan phụ tá đi theo Hoa nghiêm tướng quân thấp giọng thì thầm :

- Sợ là bọn họ nghe không hiểu tiếng Hán.

Thật không ngờ giữa hàng dã nhân đột ngột bùng nổ một âm thanh vang dội đè hết tất cả tiếng kêu của binh sĩ rõ ràng là giọng nói của người Hán :

- Nam Lý quốc Phong Long Hoàng đế cầm quyền , tả thừa tướng Hồ đại nhân nhân đang ở đây , các người không được vô lễ

Người đang nói bước ra, che đồng bạn sau lưng, trong tay hắn cũng giương lên một thanh trường cung , ánh mắt thâm nghiêm mà lạnh lùng. Còn có một người khác cùng hắn sóng vai tiến lên , không thấy rõ bộ dáng tuy nhiên dựa theo thân hình hắn là người trẻ tuổi, cổ quái hơn,, sau lưng hắn không ngờ có một cái hòm lớn như cái quan tài

Cho đến khi người thanh niên đem cưỡi xuống, nắm trong tay, Hoa tướng quân mới nhìn ra cái hòm đó cán dài màu vàng , đỏ thẫm thân đao. Rõ ràng là một thanh chiến đao thật lớn lăm lăm đầy sát khí

Lúc này, giữa đám dã nhân một lão già nói câu gì được thanh niên cầm đại đao truyền lại :

- Bạch tháp lâu Hoa Nghiêm tướng quân có ở phía trước? Vài năm trước khi lão phụ tuần tra phía Nam đã từng cùng hắn gặp mặt

Sau khi truyền lời thanh niên vừa cười vừa bổ thêm một câu :

- Chỉ là sự hiểu lầm , chúng ta không phải dã nhân, tất cả đều là nhân sĩ Nam Lý

Lúc này Trung thu đã qua, lại sắp đến cửu cửu Trùng Dương

Nhóm người Tống Dương phiêu lưu trên biển rộng suốt ba tháng , Tô Hàng chỉ đưa bọn họ đến lục thượng nhưng không cùng bọn họ đồng hành, Tống Dương muốn nói cái gì , nàng chỉ chỉ nhẹ nhàng ôm ấp, ghé vào tai hắn thấp giọng nói

- Theo người đi, nhìn những chuyện ta không muốn nhìn?

Tô Hàng lắc đầu , ôm rất nhanh , thân thể lại dùng sức ngửa ra sau ,cho đến khi nàng có thể nhìn thẳng ánh mắt Tống Dương :

- Hiện ta đã biết người tuyệt đối không ngu, ta yên tâm

Thanh âm nhẹ nhàng, tươi cười nhẹ nhàng, vừa hôn nhẹ nhàng, Tô Hàng buông Tống Dương ra, lại đi ôm Hổ Phách, cuối cùng cười với bọn họ:

- Lần này ta đi, tìm không thấy Châu Phi ta sẽ không trở lại. . . Nếu chẳng may có thể trở về, mời các người ăn đường!

Nhìn theo thuyền lớn lại lần nữa giương buồm đi xa, đám người Tống Dương phân biệt phương hướng, quay đầu tiến vào rậm rạp Hồng hoang.

Sự đáng sợ của Hồng hoang một là dã thú hung mãnh ngoài tầm kiểm soát , hai là ở độc vật tàn sát bờ bãi, nhưng trong đoàn người , vừa có La Quan đại tông sư, cũng có Hổ Phách độc thuật, y thuật thánh thủ, mà Bạch tiên sinh, Cổ Chiêu Quân, Thi Tiêu Hiểu, Nam Vinh đều là hạng người có thân thủ dũng mãnh , mặt khác còn có Tống Dương am hiểu nhiều mặt độc, võ ..., an toàn trên căn bản không có gì lo lắng.

Hành trình gian khổ lại yên bình , cũng tới lúc La Quan nên Thọ chung chính tẩm, thật xấu hổ, nửa năm qua, việc mình vẫn còn sống La Quan khá buồn bực, cau mày đến hỏi Hổ Phách, Hổ Phách ngay cả mạch cũng không bắt, trực tiếp đáp:

- Không chết đâu. . . Tâm tử nhiệt loại bệnh này trong ngàn vạn người bị bệnh nói không chừng có một hai người có thể không cần được mà khỏi bệnh, không có đạo lý để giảng, người là vạn người có một, không tệ.

La Quan tín nhiệm Hồ Phách, nhưng y cũng không phải đồ ngốc, nghe vậy ánh mắt lại nheo lại, chuyển mắt nhìn phía Tống Dương. Tống Dương làm bộ không phát hiện, liên tiếp vài ngày cũng không chạm tới ánh mắt đại tông sư, lẽ y đi. .

Bên trong Mãng lâm thực sự có ‘Quái vật’, đám người Tống Dương một đường đi tới, gặp không ít tao ngộ, kỳ thật cũng đều là dã nhân chưa được khai hóa thôi, thân thể thấp nhỏ hơn người Hán, giống vượn nhiều hơn giống người, bởi vì điều kiện sinh tồn bất đồng, thủ thảo và răng nanh tiến hóa được dị thường sắc bén, động tác linh mẫn, sức mạnh cũng không tệ.

Tình hình bình thường, chúng nó cũng không sẽ chủ động công kích, dù sao ở trong mắt bọn chúng hình thể Tống Dương khổng lồ, tràn đầy nguy hiểm, có thể không đánh sẽ không đánh, chỉ giám thị, theo dõi, đợi cho nhóm người Tống Dương rời khỏi lãnh địa của mình.

Một đường đi tới, mất bảy tám tháng, nhưng, khó khăn đi tới được bên rìa Hồng hoang, khi sắp quay về được nhân gian, Hồ Phách không đồng ý đi tiếp, gọi Tống Dương gọi đến bên người, tươi cười thân thiết:

- Các người đi tiếp, ta sẽ ở lại.

Tống Dương chấn động, cũng không chờ hần nói chuyện, Hồ Phách liền nói tiếp:

- Đi mấy tháng, bỗng nhiên cảm thấy. . . Nơi này cảnh sắc có chút hương vị khác lạ, nghĩ muốn ở đây lâu lâu đi dạo xem sao, yên tâm, ta không phải vĩnh viễn không ra đi, khi nào chơi được chán, tự nhiên sẽ trở về tìm người, Yên Tử Bình, ta nhớ rõ.

Tính tình Hồ Phách so với Tô Hàng càng bướng bỉnh hơn, bà lại là bề trên, chuyện đã quyết hoàn toàn không để cho người khác khuyên can, nói xong, bà lấy từ trong túi ra một tập sách, ý cười càng đậm: -

- Vốn định tự tay giao cho Công chúa con dâu, hiện tại. . . Từ người chuyển giao đi. Người cũng có thể xem, vợ chồng son cùng nhau luyện là tốt nhất, tính đúng ra cái này cũng là bản lĩnh của tên Vưu Ly khôn khiếp

Song tu bí tịch, bảo bối trong bảo bối

Tu tập song tu và mang thai cũng không có xung đột nhưng mấu chốt là muốn có em bé sẽ không thể dựa theo bí tịch vận công Hai sự kiện không thể đồng thời tiến hành, chỉ cần sai sẽ bị cản trở

Hồ phách đột nhiên trở nên nghiêm túc:

- Lúc trước phương thuốc cho người, có nhớ không? Chờ người trở lại Nam Lý, nhất định phải nhớ rõ, án theo phương thảo được, đúng hạn ăn, không thể có chút lệch lạc.

Tống Dương từng bệnh nặng qua một lần, vừa mới trúng cử kỳ sĩ, khi trở về Yên Tử Bình thăm viếng, tam quan phát ra hàn khí toàn thân cứng ngắc không thể hơi động. Sau khi gặp được Hồ Phách tất cả tâm tư Tống Dương đều dùng trên việc tạo phản, khi lên thuyền xuất phát, mới đem chứng bệnh này thỉnh giáo Hồ Phách.

Thân nhi tử bị bệnh, Hồ Phách vô cùng coi trọng, tuy nhiên sau khi kiểm tra cẩn thận lại liền trầm tĩnh, hẳn bị bệnh là do mệnh mẽ vượt tam quan, tu vi tăng vọt sau bị cản trở, cũng không tính là nghiêm trọng Hồ Phách viết một phương thuốc chỉ cần ăn theo phương thuốc dùng được sẽ không xảy ra sự cố.

Tiếp theo, Hồ Phách cang goik La Quan, Thi Tiêu Hiếu hai người một mình vào chỗ yên lặng, thấp giọng dặn sau một lúc lâu, không biết phó thác cái gì.

Dặn dò xong xuôi, Hồ Phách không để cho giữ lại, cũng không cho người bên ngoài đi theo, liền một mình xoay người đi đi sâu vào trong hoang man, bước chân thoải mái tươi cười khoái hoạt, Thập vạn hoang, thể nhân nghe thấy thì biến sắc, là nơi cùng hung cực ác trong mắt Hồ Phách chỉ là một trò chơi

Bốn năm trước, Hồ đại nhân từng phụng chỉ tuần tra nam giới, Tả thừa tướng có đặc điểm đã gặp ai là không quên được, mặc kệ chức vị, thân phận sang hèn, lại khi xa cách đã lâu, lão nhân vừa thấy thấy chiêu bài Bạch Tháp Lâu, lập tức nhớ tới Hoa Nghiêm.

Rất nhanh xác minh thân phận của ‘Dã nhân’, Bạch lầu canh lại lần nữa đại loạn, Nghiêm tướng quân nhưc đầu được gần như muốn nứt ra, bất kể như thế nào cũng không nghĩ ra Hồ đại nhân sao đột nhiên lại xuất hiện. Cái trang vi hành, điều tra biên quan sao? Cho dù thật sự là như thế, cũng phải từ bên trong mà tới, sao lại từ bên ngoài mà vào? Hơn nữa không khéo , trong doanh địa còn cái vô số món ăn thôn quê...

Hai mươi mấy người ‘Dã nhân’ vào doanh địa, trước tiên bất chấp nói lời vô nghĩa , lấy nước lau sạch thâm thể mặt mũi lúc này mới trở lại lều lớn, sau khi ngồi xuống còn chưa kịp nói chuyện, bỗng nhiên tiếng bước chân vang, một đứa trẻ 8 tuổi giơ lên một cái đao gỗ miệng hô to “Dã nhân ở nơi nào?” mạnh vọt vào phòng ở.

Hoa tướng quân hận không thể đánh chính mình một quyền, xông vào là đứa con.bảo bối của hãn Kỳ thật ngày thường đứa bé và mẫu thân đều ở tại nơi cách binh doanh một dặm ngoại địa phương, Hoa Nghiêm lá gan lớn, đem lão bà và đứa nhỏ đến biên quan, nhưng chung quy không dám cho bọn họ ở tại trong doanh.

Nhưng hôm nay vừa mới sẵn thú trở về, có chuyện tốt cấp dưới cố ý đi đem mẫu tử đến trong doanh , vừa rồi quý nhân nhập quan, Bạch lầu canh loạn thành một đoàn, ai cũng không chú ý nhóc con.

Không đợi Hoa tướng quân nói chuyện, Hồ đại nhân liền đem đưac trẻ kéo đến, tươi cười từ ái:

- Nếu thực sự dã nhân, ngươi làm sao bây giờ ?

Đứa nhỏ không hiểu chuyện, nhưng dù sao cũng là sau khi con nhà lính, trả lời vang dội:

- Cầm đao nâng tiễn , tới một giết một.

Hồ đại nhân cười gật gật đầu, chuyển mắt nhìn phía Hoa tướng quân:

- Biên quan trọng địa, giới vệ trong quân doanh, như thế nào lại có đứa trẻ ?

Hoa tướng quân nuốt nước miếng một cái:

- Hãn, hãn là đứa con của doanh kỹ.

Còn chưa dứt lời, rèm cửa lại là nhoáng lên một cái, một phụ nhân có vài phần tư sắc hoang mang rối loạn te tái mà chạy vào ... Hoa tướng quân thực sự muốn chết, lần này vào là tức phụ của mình. Hoa thị biết sự tình nghiêm trọng, nói không chừng quý nhân cười lạnh một tiếng, chồng con đều đã bị chém đầu, mà người mẹ không thể mặc kệ đứa con, chạy theo vào, chuẩn bị một nhà chết chung.

Hồ đại nhân chỉ chỉ Hoa thị lại hỏi Hoa tướng quân :

- Nàng là ai ?

Mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng Hoa tướng quân , dù sao cũng là một nam nhân, có thể nói đứa con là con trai của doanh kỹ nhưng bất kể như thế nào cũng không chịu nói vợ mình là doanh kỹ, tình thế cấp bách hồ ngôn loạn ngữ trả lời:

- Nàng là tú bà.

Chưa từng nghe nói qua doanh kỹ còn phối tú bà , Hồ đại nhân đầu tiên là ngạc nhiên, chợt cười ha ha, đem đứa nhỏ đưa đến trước mặt Hoa thị, phất tay cười nói: - Chạy nhanh đi xuống đi!

Tiếp theo đối với Hoa tướng quân chỉ bảo nói:

- Đưa tin trạm kế tiếp chuẩn bị tiếp ứng, chuẩn bị xe ngựa , sau khi ăn xong trực tiếp lên đường, chúng ta sẽ hồi kinh

Không lâu sau, khi nhóm người Tống Dương đạp trên xe ngựa sắp chia tay, Hồ đại nhân dường như nói chuyện phiếm cười nói với Hoa tướng quân đang có chút lo sợ:

- Con của ngươi giống cha hơn mẹ.

Rầm một tiếng, Hoa tướng quân trực tiếp quỳ rạp xuống đất, nét tươi cười của Hồ đại nhân tiêu tan không thấy, thanh âm lạnh như băng:

- Quân lệnh như núi, thân là tướng lĩnh đi đầu lại làm trái, thực sự nghĩ rằng triều đình dễ bị lừa như vậy sao? Tự mình đi Binh bộ lĩnh tội đi.

Lập tức, Hồ đại nhân giọng điệu lại thoáng dịu đi chút:

-“Cầm đao nâng tiễn, tới một giết một...” Chính những lời này của đứa nhỏ nhà người cứu tính mệnh các người, ta sẽ chiếu cố một câu, lưu lại tính mệnh các người, lập công chuộc tội, ngóng trông Hoa tướng quân sẽ không phụ bản quan.

Nói xong, Tả thừa tướng ra lệnh một tiếng, đoàn xe suốt đêm khởi hành, chạy tới Phụng Hoàng thành, từ đầu đến cuối, hẳn cũng chưa liếc mắt một cái nhìn lại Hoa Nghiêm

Đi được nửa hành trình, Bạch tiên sinh và Cố Chiêu Quân liền ly khai đội ngũ, hai người đều là thủ lĩnh một phương, một năm không trở về, thủ hạ không chừng giấu diếm nhiều ít sự tình, phải nhanh một chút liên lạc cấp dưới để nắm được tình hình,. La Quan cũng theo bọn họ cùng nhau cáo từ mà đi, tuy nhiên y vẫn chưa rời xa, chỉ có điều từ ánh sáng chuyển vào bóng tối, vẫn đi theo đám người Tống Dương. La Quan ‘Phản loạn’ nhất phẩm lỗi, thân phận của hắn rất miễn cưỡng, nếu chẳng may có ngày Cảnh Thái bức Phong Long giao người, tất cả mọi người đều khó xử, vẫn là để cho y nửa đường ‘Trốn thoát’ là tốt hơn.

Sau hai mươi ngày từ Bạch lầu canh xuất phát ,có thể nhìn thấy Phụng Hoàng thành ở xa xa, khiến tất cả mọi người trong đoàn thật sự hưng phấn, trên đường Hồ đại nhân sớm tìm hiểu rõ ràng, Đại Yến vẫn chưa chỉ huy Nam hạ, thậm chí ngay một quốc thư chất vấn đều không có, thật giống như sự tình nhất phẩm lỗi dường như chưa bao giờ phát sinh . Nhưng thật ra Nam Lý cũng đã vài lần tăng binh tới Chiết Kiều Quan, Hồng Thành, khẩn trương tới mức không thể khẩn trương hơn.

Nếu Đại Yến không có làm khó dễ, triều đình Nam Lý cũng chỉ phái sứ đoàn, ghi công kỳ sĩ, các kỳ sĩ lập công quay về, tự nhiên vui vẻ khoái hoạt

Lúc này, phía trước cửa thành bỗng nhiên lao ra hơn mười kỵ binh, xích giáp hồng anh rực rỡ bắt mắt, trang phục độc đáo của thế gia Nam Lý không cần xem cờ hiệu cũng biết, bọn họ là Hồng Ba gia tướng.

Một đám Hồng Ba vệ , vây quanh một nữ tử trẻ tuổi, nghiêm trang đón nhận sứ đoàn, nữ tử trẻ tuổi xuống ngựa, thi lễ với Tả thừa tướng:

- Sơ Dong bái kiến Hồ thúc thúc, Hồ thúc thúc chương diệu oai danh của quốc gia, lao động vất vả suốt hành trình, Hồng Ba quý phủ đều kính ngưỡng, gia phụ cố ý từ Tây quan truyền thư trở về, lệnh Sơ Dong nhất định phải nghênh đón tại cửa thành, thay mặt tới kính hậu.

Tả thừa tướng đi xa trở về, trong kinh quyền quý nghênh đón đi ra cũng không phải là chuyện không ngờ, bắt đầu từ buổi sáng ngày hôm qua , sứ đoàn đã liên tục được từng nhóm lại từng nhóm kinh quan tới ân cần thăm hỏi, Nhâm Sơ Dong đại biểu Hồng Ba phủ tới cũng coi như bình thường, tuy nhiên xem Hồng Ba vệ bên người nàng mỗi người đều là cao lớn vạm vỡ trai tráng, ánh mắt tìm tới tìm lui trong đám kỳ sĩ, thấy thế nào như thế nào như là đến đánh nhau .

Hồ đại nhân bật cười ha hả:

- Vương gia chu đáo như vậy quả thực khiến lão phu xấu hổ , Trần Tây Vương đốc chiến tây tuyến, suất lĩnh tướng sĩ dầm máu chiến đấu hăng hái, khiến phiên tử khó nhập Nam Lý nửa bước, đây mới là vì nước vì dân đích thực chính công huân, lão phu còn kém xa

Quận chúa và Hồ đại nhân thuận miệng hỏi han , lui tới không ngoài thói phong lẫn nhau, nói đùa vài câu, Nhâm Sơ Dong đổi đề tài:

- Hồ thúc thúc thứ tội, Sơ Dong còn có một việc nhỏ muốn nhờ...

Hồ đại nhân ánh mắt khôn khéo, sớm nhìn ra Hồng Ba phủ không phải vì chính mình mà tới, cười ha hả xua tay nói :

- Muốn tìm ai quận chúa xin cứ tự nhiên, tuy nhiên thời gian đừng quá dài quá, vạn tuế sớm có ý chỉ, sau khi mọi người nhập kinh ngay lập tức vào trong cung kiến giá.

Lão nhân không nghĩ tới Thận Cáp quận chúa muốn tìm ai, nhưng xem điệu bộ của Hồng Ba vệ sợ là muốn đánh chết một hai người mới chịu bỏ qua cho nên mới giờ ra cái chiêu bài “Thánh chỉ”. Mặc kệ nói như thế nào hiện tại lão vẫn là sứ đoàn chủ quản, một vãn bối nhỏ nhỏ của Hồng Ba phủ muốn náo loạn một chút cũng không sao, nhưng nếu muốn đem ai đi, Hồ đại nhân tuyệt đối sẽ không chịu.

Nhâm Sơ Dong cười tủm tỉm, ánh mắt nheo lại như trăng khuyết:

- Cảm ơn Hồ thúc thúc thành toàn, Sơ Dong biết chừng mực, xin ngài chờ trong chốc lát

Nói xong vừa thi lễ lại tươi cười nhìn vào trong đội ngũ:

- Tổng Dương tiên sinh xin mời nói chuyện một lát

Hồ đại nhân lại dùng tay ra hiệu dẫn theo những người khác tiếp tục đi tới, đến cửa thành thì dừng lại chờ Tổng Dương trở về đội ngũ

Chờ cho đội ngũ đi được xa hơn một chút, Nhâm Sơ Dong giơ tay chỉ về Tổng Dương đang đứng lẻ loi mà cất tiếng giòn thét ra lệnh:

- Đánh hấn!

Một đám Hồng Ba vệ giống như lang như hổ mà đập ra tới, nhưng thật ra cũng chưa lấy binh khí, Tổng Dương thấy thế mỉm cười một tiếng, mặt không sợ hãi nhanh chân bỏ chạy.

Đồng Lam Phương

168. Chương 2: Thần Thoại

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 2: Thần thoại

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nếu Tổng Dương không muốn đánh, một trận này cũng đánh không được... Lại nói Hồng Ba vệ Thừa Cáp Quận chúa mang đến đều là tâm phúc thân tín, cũng biết ít nhiều về mối quan hệ của Tổng Dương và hai tỷ muội Sơ Dong, Tiểu Bộ, cũng có nghe Tần Trùy nói qua, cái người chạy trốn không chút khí thế này chính là Tổng công tử, đã cứu mạng dân chúng Hồng thành, còn phản kích Yến binh mãnh liệt, bởi vậy ai cũng không thực tâm thực dạ đi đánh, đuổi theo được hai bước liền dừng lại, quay đầu nhìn Nhâm Sơ Dong chờ đợi.

Tổng Dương chơi xấu, nhưng lúc này Nhâm Sơ Dong không cười, cắn răng phát tay lệnh cho thuộc hạ:

- Các người quay về!

Sau đó nghiêng đầu nói với Tần Trùy ở bên cạnh:

- Người lên! Đánh cho ta!

Tần Trùy ngạc nhiên, nhưng Quận chúa đã mở miệng, gã cũng chỉ có cách tuân lệnh.

Quả nhiên, vừa thấy Tần Trùy đi lên Tổng Dương liền không chạy.

Có thể nhìn ra lần này Nhâm Sơ Dong thực sự tức giận, ân tình Tổng Dương nợ nàng không nhiều, nhưng mỗi lần mỗi lớn hơn, lại thêm có chạy cũng không chạy ra khỏi được Phượng Hoàng thành, thật sự muốn để cho nàng xả giận cũng không sao. Nhưng không thể để cho đám vệ sĩ này đánh, bị một đám chó điên đánh sao cam lòng, tuy nhiên nếu người ra tay là Tần Trùy thì trong lòng cũng thoải mái hơn.

Thừa Cáp Quận chúa thần cơ diệu toán, nếu không tính đến trường hợp này, cần gì phải đem thiếp thân hộ vệ của Tiểu Bộ đến đây làm gì.

Tần Trùy bước nhanh tới, cúi đầu nói nhanh:

- Đắc tội huynh đệ.

Dứt lời, một chiêu hắc hổ đào tâm, trực tiếp xông thẳng tới cánh tay Tổng Dương. Cuộc đời của Tần Trùy hơn trăm trận chiến, bản lĩnh của gã cũng thuộc loại cứng rắn, lực đạo thực không nhỏ, Tổng Dương bị đánh tới mức cánh tay run lên.

Sau đó Tần Trùy lật tay lùi chân, đồng thời tiếp tục nói:

- Công chúa bị bệnh, Quận chúa đau lòng...

Quay đầu lại, một chiêu Khôi tinh thích đầu, vốn là tấn công vào tim, nhưng vẫn nhắm tới cánh tay Tổng Dương.

Quyền trọng lực mạnh, Tần Trùy di quyền xé gió, không chiêu nào rời khỏi cánh tay Tổng Dương, đánh xong một hồi, Nhâm Sơ Dong không thèm nhìn nữa, cũng không e dè thân phận, cũng không cần quan tâm mình chỉ là một nữ tử yếu ớt, cất bước đi về phía hai người.

Quyền cước không có mắt, Tần Trùy sợ ngộ thương Quận chúa, lập tức thu tay lại không đánh. Nhâm Sơ Dong lập tức đi tát Tổng Dương một cái, là một cái tát, nhưng với sức của nàng, đối với Tổng Dương cũng chỉ là một cơn gió.

Tổng Dương hỏi thẳng:

- Bệnh tình Tiểu Bộ thế nào?

- Ba tháng trước bị bệnh, tính mạng không đáng ngại nhưng thân thể hư nhược quá độ.

Nhâm Sơ Dong vừa trả lời vừa dồn sức nắm chặt tay đánh thêm một cái, lại tiếp tục nói:

- Nó lo cho người, vụng trộm dùng bản lĩnh kia, kết quả nhìn thấy một đám hầu tử như một lũ quỷ vây quanh một yêu tinh tóc trắng thì liều mạng đập đầu, tới hôm sau thì nó gặp chuyện: trên đường tới Hồn Nghi Giám, khi nó đi qua một gian phòng bỗng nhiên sập xuống, rơi trúng Tiểu Bộ!

Nói tới đây, hai mắt nàng đỏ lên, ánh lệ lấp lánh, quyền thứ ba lại càng dồn sức đánh mạnh:

- Nguy hiểm muốn chết, may sao kịp thời cứu chữa, nhưng ngoại thương dù đã ổn nó vẫn không hết bệnh, tâm bệnh! Muội muội luôn khỏe mạnh, chính là vì lo lắng cho người mà thân hình tiều tụy.

Nhâm Sơ Dong ngoài mềm trong cứng, cắn chặt răng, cố gắng kìm lại giọt nước mắt chực trào ra, bắt ngờ đánh quyền thứ tư:

- Tổng Dương, khốn kiếp! Chỉ biết báo thù cho mình, chưa từng quan tâm đến Tiểu Phát nhà ta!

- Thầy thuốc còn nói, thất hi đại bi đều là những cảm xúc dữ dội, không chừng sẽ sinh ra sự cố.

- Chuyện người quay về Tiểu Bộ vẫn còn chưa biết.

Quyền thứ năm của nàng không còn sức nữa, nhưng bỗng nhiên Tổng Dương cảm thấy đau, thật sự rất đau.

Sau khi đánh năm cái, Nhâm Sơ Dong thu nắm tay đã đỏ hồng vào trong tay áo, không đánh nữa, một lần nữa lại trở về làm Quận chúa điềm đạm:

- Chờ Tiểu Phát khỏe lại, tính dưỡng thêm hai ngày cho thân thể nó khá hơn sẽ nói với nó người đã về, hơn phân nửa sẽ không có chuyện gì. Còn một việc gấp khác, năm tháng trước, sứ đoàn hòa thân đã xuất phát tới tộc Hồi Hột, hiện giờ người chưa về nhưng việc hòa thân đã có kết quả, đang trên đường vào kinh thành, sẽ đến nhanh thôi.

Nói xong, khoe mắt Quận chúa lại giật giật, đôi bàn tay trắng như phấn rất nhanh gơ lên, nhưng cuối cùng lại thở dài không đánh nữa...

Tổng Dương gật gật đầu:

- Sau khi gặp Phong Long Hoàng đế, ta sẽ đi thăm bệnh cho Tiểu Bộ.

Nhâm Sơ Dong nhúh mày, Tống Dương biết nàng đang lo lắng cái gì:

- Trước khi ta sẽ hóa trang chút , sẽ không để cho muội ấy nhận ra, cũng sẽ không ảnh hưởng đến nàng.

Dừng một lát nói thêm

- Tiểu Bộ sẽ khỏe lại rất nhanh thôi, nàh có biết, tay nghề chữa bệnh của ta cao hơn thầy thuốc của quý phủ rất nhiều.

Khi nói chuyện, bỗng nhiên mũi Tống Dương hơi cay cay.

Cả một đời này, chỉ có một nữ tử như thế này, khi ta đi nàng chưa từng giữ không cho đi, nếu như ta không quay lại, nàng thật sự sẽ chết.... Nhâm Tiểu Bộ.

Tống Dương một hơi hít sâu, nén cảm xúc, gật gật đầu:

- Còn nàng nữa, gầy đi nhiều lắm, sắc mặt không tốt, ta xin lỗi.

Hắn xin lỗi chỉ bởi Tiểu Bộ vì mình mà sinh bệnh, lại khiến Tam tỷ lo lắng sốt ruột. Vốn chỉ là một suy nghĩ bình thường, Nhâm Sơ Dong lại khẽ run lên, nước mắt vừa mới nuốt vào trong lập tức lại trào lên, Tống Dương không dám nói thêm lời nào, cũng không biết nên làm sao, đảo mắt nhìn Tần Trùy, kẻ phía sau nói không ra tiếng nhẹ nhàng khoa tay múa chân, mấp máy miệng đại ý: đi mau.

Tống Dương nhẹ nhàng lưu lại một câu:

- Nàng đừng giận

Rồi quay đầu chạy, thực sự chạy trốn chết.

Về tới đơn vị, Hồ đại nhân không vội vã khởi hành mà cười tủm tỉm nhìn Tống Dương đánh giá một hồi, sau mới hỏi:

- Ta vài câu thôi chứ?

Lập tức kéo hắn sang một bên, hỏi thẳng vào vấn đề chính, cũng không quan tâm đến cách diễn đạt:

- Người và Thừa Cáp, có vẻ có tình có nghĩa.

Hồ đại nhân rất rõ ràng, người trẻ tuổi da mặt mỏng, hơn phân nửa sẽ lắc đầu phủ nhận, nên căn bản không để cho Tống Dương có cơ hội lắc đầu, nói nhanh hơn:

- Thật ra nếu xét về danh hiệu, Thường Xuân Uyển cường cũng có thể xứng đôi với Quận chúa, nhưng nếu nói đến gia thế thì lại là phiền toái, địa vị của Hồng Ba phủ ta nghĩ không phải người không biết, người không chê, lão phu thực tâm muốn nhận người làm nghĩa tử, thành toàn cho đoạn nhân duyên tốt đẹp này.

Trước đó Nhâm Tiểu Bộ bị thương rồi lại bị bệnh nặng, lòng Tống Dương ghen ngào đầy áy náy, Nhâm Sơ Dong đột nhiên rơi lệ, Tống Dương hoàn toàn không hiểu ra sao, hiện giờ Hồ đại nhân lại loạn điểm uyên ương, càng khiến cho hắn hết hồn, mỉm cười:

- Hồ đại nhân đã quên, ta còn có một mẹ nuôi đó, bà mà biết ta không hỏi một tiếng đã tìm bạn cho bà, thế nào cũng giận dữ, không chừng sẽ hạ độc chết ta.

Hồ đại nhân thật sự đã quên biến Hồ Phách, nhất thời ngây ra, không biết nên nói gì, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại:

- Thế thì đành thôi vậy, cũng không phải chuyện có thể vội vàng.

Cười đầy tiếc nuối, tạm thời không nói thêm nữa, phát phát tay, ra hiệu cho đội quân tiếp tục vào thành.

Ngoài dự kiến của mọi người, sự chào đón của dân chúng Phượng Hoàng thành dành cho đội quân này náo nhiệt chưa từng thấy!

Chuyện có liên quan đến nhất phẩm lộc Đại Yến đã sớm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, kỳ sĩ Nam Lý đại triển thần uy, Tống Dương đem theo Trung Lung khổ chiến, , khiến cho chủ tướng Đại Yến hạ tiền đầu

hàng, cuối cùng bắt tay giảng hòa với võ sĩ Hồi Hột, cùng chung vinh quang xưng nhất phẩm. Sau đó vạn dân Tĩnh thành bất ngờ làm phản, ngay cả Yến cung cũng bị một trận đại hỏa thiêu rụi, sứ đoàn Nam Lý cứ như vậy mất tích.

Thần dân Nam Lý đều nói sứ đoàn, kỳ sĩ đã gặp bất trắc. Dân chúng nắm cổ tay thở dài. Ai cũng không thể ngờ được, sứ đoàn đã lâu lắm không nghe thấy tin tức kia một ngày lại trở về từ vạn dặm Hồng hoang...

Tin tức truyền ra, trên dưới toàn Phụng Hoàng thành chấn động.

Tả thừa tướng và các kỳ sĩ đều còn sống? Đội quân đi về phương bắc sau một năm không ngờ đã quay về từ phương nam? Thiên hạ nghe chuyện lạ! Ai nấy đều vừa mừng vừa sợ, đây là chuyện hoàn toàn không có cách nào lý giải... Có vài vị thuyết thư tiên sinh phản ứng rất nhanh, vừa nghe thấy tin tức, trong vòng ba ngày đã soạn ra một bộ sách mới: Mồng tám tháng chín mây đen bao phủ, Tĩnh thành lửa cháy ngút trời. Vạn dân bạo động, Hồ đại nhân dẫn đầu nhóm kỳ sĩ tả xung hữu đột, thi thể bị giết lẫn lộn khắp nơi, máu chảy không ngừng, nhưng cuối cùng, mãnh hổ bắt lại quần lang, bị nhốt vào đại lôi âm đài, Hồ đại nhân trường bào đầm máu, trước mắt một mẻ, buồng trường kiếm trong tay mảy may:

- “Thần cô phụ sự phò thác của vạn tuế, không thể...”

Chợt nghe một tiếng gào

– Hồ lão thừa tướng xin chó bị thương, mau rời khỏi đây!

Vừa nói, mười vị kỳ sĩ sóng vai bước tới trước mặt Hồ đại nhân, mỗi người đều bắt thủ ấn, đọc pháp chú vang khắp Tĩnh Thành, nơi thi pháp kim hoa nở rộ, Minh Vương pháp hiện thân tại Tĩnh Thành dẫn đường cho mọi người...

Chuyện mơ hồ huyền hoặc này rất sống động, là một bộ sách có đầu có đuôi hắc hoi, có bạo quân có mãnh tướng, có thần tiên có yêu quái, thân thế ly kỳ của tất cả kỳ sĩ, ngay cả việc một năm nay bọn họ đi đâu, vì sao lại xuất hiện ở vạn dặm Hồng Hoang cũng được kể lại đầy đủ, ngay sau hôm được kể, tới bây giờ sức nóng đã lan tỏa khắp toàn thành.

Ai cũng thích nghe kể chuyện thần quỷ, lại càng yêu quý các kỳ sĩ đã làm vẻ vang đất nước, câu chuyện này gộp cả hai lại, kể ra không muốn nóng cũng khó, ngay cả Phong Long Hoàng đế cũng nghe.

Trên đường ngàn vạn dân chúng đổ ra hoan hô chỉ trở, Tổng Dương người được Minh Vương chỉ điểm, được ban cho kim thân bất bại là người nào; Tam đệ tử Bồ tát chuyển thế là người nào; Quỷ Cốc tử mang đôi mắt xanh xuyên thấu U Minh, năm ngón tay trái Quỷ cốc tử tính hết thiên hạ là người nào; người nào là Hỏa chân nhân tam muội chân tử, đã đọc lên pháp chú gọi lửa; người nào là Lưu Nhị thường ngày vẫn cười ha hả ngây ngô giúp tất cả mọi người, khi tức giận thoát ẩn thoát hiện giữa vạn quân, có sức của ngàn người..

Một năm trước, khi nhất phẩm lôi ở Tĩnh Thành Yến dân hô mắng như sóng trào, một năm sau, trở về quê hương con dân Nam Lý hoan hô long trời lở đất.

Ngay cả Hồ đại nhân cũng có chút thất thần.

Bước đi trong vinh quang vô tận, Hồ đại nhân tiến vào trong cung kiến giá. Ném hết lễ nghi phiền phức, Phong Long Hoàng đế vui vẻ khác thường, ca ngợi tất cả mọi người có thể sống mà quay về một phen, sau đó thượng triều, luận công ban thưởng.

Khen ngợi một hồi, Phong Long lại ban cho mọi người được ngồi xuống trước điện, Hoàng đế còn trẻ, tâm tư rất hoạt bát, cười nói:

- Gần đây trong thành có ra một bộ sách mới, rất hay, các ngươi cũng thử nghe một chút!

Nói rồi, vung tay lên, một vị tiên sinh đứng bên cạnh chư vị kỳ sĩ tiến lên đọc, do thời gian có hạn, thuyết thư tiên sinh cũng chỉ chọn một hồi gay cấn nhất, sau khoảng non nửa canh giờ, chờ ông ta nói xong, ngay cả Nhị đế cũng đỏ cả mặt.

Phong Long Hoàng đế nghe chưa hết, nhưng có lẽ không thể khiến cho Hoàng đế nói đến tận lúc lâm triều ngày mai, sau khi ban trà, khen ngợi các kỳ sĩ và sứ đoàn vài câu, phất tay ra hiệu cho mọi người đi xuống

ngủ ngơi:

- Tả thừa tướng ở lại, theo trẫm tới đây.

Hồ đại nhân theo Hoàng đế vào Ngự thư phòng, sau khi đuổi lui tất cả nội thần, bèn kể hết tất cả chuyện ở biên qua, chuyện có liên quan đến đêm hôm đó ở Tĩnh thành, tất cả đều kể lại cẩn thận một lượt.

Nghe kể, Phong Long nhú mày, vài lần cười lên tiếng, như nghe kể chuyện cổ tích.

Nghe xong, sắc mặt y cũng bình tĩnh lại:

- Theo như cách nói của người, Tống Dương là họa tinh?

- Trận bạo loạn ở Tĩnh Thành không thoát khỏi quan hệ với Tống Dương. Người giả trang Yến Quốc sư kia là nghĩa mẫu thân của hắn, đã đủ thấy rồi.

Hồ đại nhân không giấu diếm Hoàng đế cái gì, cho dù muốn cũng không giấu được, cũng không phải chỉ có mỗi lão và Tống Dương may mắn còn sống mà quay về. Hồ đại nhân lại nói:

- Vạn tuế gọi là họa tinh hoàn toàn xứng đáng, tuy nhiên... họa Tống Dương gây ra là họa của Đại Yến.

Phong Long lại hỏi:

- Sau lưng Tống Dương, có liên quan đến thực lực phản tặc của Yến Quốc, người xem, thực lực của phản tặc này thế nào?

Hồ đại nhân lắc đầu:

- Cụ thể thì không hiểu hết, nhưng có thể trong một đêm náo loạn cả Tĩnh Thành, làm cho Cảnh Thái phải trốn khỏi Hoàng cung, mặc dù có vẻ giống như trùng hợp, nhưng cũng nhìn ra có liên quan đến thực lực phản tặc Yến Quốc...

Trên đường về, thần từng đồng hành với Cố Chiêu Quân, chó săn họ Tạ, Hồ Phách, những người này thực sự đều là người lợi hại, vả lại ai nấy đều hận Cảnh Thái tới tận xương tủy. Tuy nhiên bọn họ lại vô hại với Nam Lý ta.

Phong Long trầm ngâm một lát mới lại hỏi:

- Theo người thấy, nếu có ngày Cảnh Thái đòi người của trẫm, muốn Tống Dương, trẫm có nên đồng ý không?

Những lời này y đã muốn hỏi lâu rồi, căn bản chưa cần suy nghĩ, nhưng gần đây, Phong Long lại thêm một tật xấu, trầm ngâm.. Vạn tuế cảm thấy làm thế sẽ có vẻ mình khôn khéo, là đã suy nghĩ cặn kẽ.

Rầm một tiếng, Hồ đại nhân đột nhiên quỳ rạp xuống:

- Lời của lão thần, nếu Thánh thượng nghe có nghịch ý...

Không đợi lão nói xong, Phong Long xua tay:

- Đứng lên, ngồi xuống. Cứ nói, không sao.

- Nếu vài năm trước Tống Dương chỉ là một vô danh tiểu tốt, Cảnh Thái đòi người của Vạn Tuế, giao cho lão là phải, không có gì quan trọng. Nhưng hiện tại, trong lòng trọng thần đều biết Tống Dương cứu Hồng thành, đốt lửa thiêu Yến cung, đoạt lại độc nguyên, con dân đều biết Tống Dương dương oai ở Tĩnh Thành, vì nước mà đoạt được vinh quang nhất phẩm lộc. Trong thâm tâm thần, dân, hần đều là người có công, công lớn! Bất kể nguyên nhân gì, giao hắn cho Đại Yến sẽ đều khiến cho thần tử tâm lạnh, vạn dân ý lạnh, việc này tuyệt đối không thể làm được !

Phong Long không tính là quân chủ anh minh, nhưng đạo lý cơ bản đó thì vẫn hiểu được, mà lời của Hồ đại nhân cũng là điều y muốn nghe, cười gật đầu:

- Nếu chẳng may Cảnh Thái thực sự phát điên, phát binh tấn công Nam Lý ta thì sao?

Nói xong, Hoàng đế cũng cảm thấy mình có vẻ hơi yếu thế, lại vội cười lạnh bổ sung:

- Trẫm không sợ Đại Yến của lão, có điều động đến việc binh đao, sinh linh đồ thần dân chúng lưu lạc, trẫm không đành lòng.

- Vạn tuế từ bi, thuận lòng trời yêu dân thần phật đều chứng giám!

Hồ đại nhân cao giọng tán tụng:

- Chuyện này... Lão thần nghĩ không giao Tổng Dương cho Yến quốc chỉ là một lý do để Cảnh Thái khai chiến, nếu giao Tổng Dương cho Đại Yến sẽ cho Cảnh Thái một ngàn lý do tấn công Nam Lý ta.

Lời Hồ đại nhân nói có hơi khó hiểu, Phong Long chớp chớp mắt, không muốn thừa nhận mình nghe không hiểu, cũng không muốn cứ như thế mà gật đầu đại. may sao Tả thừa tướng hạ giọng, lại nói tiếp:

- Nghịch tặc Tổng Dương công khai đại loạn mồng tám tháng chín là nghe Hoàng đế Nam Lý sai khiến, nghịch tặc Tổng Dương cung khai, Hoàng đế Nam Lý phái rất nhiều gian tế nhập cảnh, xúi giục dân chúng làm loạn; nghịch tặc Tổng Dương cung khai, phản tặc trong Yến Quốc là được triều đình Nam Lý giúp đỡ. Một khi Tổng Dương rơi vào tay Cảnh Thái, vô số lý do cũng đều là do hôn quân kia nghĩ ra.

Phong Long bừng tỉnh ngộ, vỗ lên án thư, có vẻ tức giận, tuy nhiên rất nhanh đã hiểu ra, những lời vừa rồi là Hồ đại nhân nói, chứ không phải Cảnh Thái lão nói.

Mà Hồ đại nhân còn chưa nói xong:

- Cảnh Thái ngu ngốc tàn bạo, nhưng trong triều cũng có mấy người thông minh, bọn họ sao không rõ, kỳ sĩ sứ đoàn ta là người có công của Nam Lý, chuyện thể hiện oai danh quốc thể có thể nào không duyên cớ bởi vì cái tội “có lễ có” mà chuyển bọn họ cho bốn quốc xử lý? Nếu thực sự có một ngày bọn họ dám mở miệng đến đòi Tổng Dương, chứng tỏ bọn chúng lòng lang dạ sói, đã chuẩn bị xâm lược Nam Lý ta. Có đưa Tổng Dương ra hay không bọn chúng đều sẽ đánh, nhưng đối với Nam Lý ta, Tổng Dương có ở hay không lại khác nhau rất lớn.

Phong Long hiểu, cười:

- Không sai, Tổng Dương có quan hệ rất sâu với phản tặc Yến Quốc. Nếu thật sự Yến Quốc đánh tới, tác dụng của hãn không nhỏ đâu.

Tả thừa tướng nói rõ ràng rành mạch, Phong Long nghe được hiểu ngay, nhưng Hoàng đế còn chưa nghĩ đến một điều quan trọng khác. Nếu Yến Quốc muốn đòi người, Hồ đại nhân nhất định sẽ bảo vệ Tổng Dương.

Ngay như nhất phẩm lộc làm ví dụ, Tổng Dương xem như chủ tướng Nam Lý, mà Hồ đại nhân mới thật sự là chủ quan sứ đoàn, trong mắt Cảnh Thái, họ Tổng và lão Hồ rõ ràng ngang nhau. Nếu lão muốn giết Tổng Dương, nhất định sẽ không bỏ qua Hồ đại nhân.

Nếu Hồ đại nhân đồng ý Phong Long giao Tổng Dương, cũng có nghĩa ám chỉ: người trối lão già ta lại đưa nốt cho Cảnh Thái cho rồi.

Phong Long nâng chung trà lên uống một ngụm:

- Chuyện phong thưởng Tổng Dương thì sao?

- Thần nghĩ nên luận công ban thưởng. Tổng Dương lập nhiều công huân, nên phong thưởng cao một chút, không nên quá sơ sài. Đương nhiên cũng không nên quá giống trống khua chiêng, tránh kinh động đến bạo quân phương Bắc kia. Tóm lại

Hồ đại nhân nói chậm lại:

- Vạn tuế phải ra sứ đoàn là vì ước hẹn của năm nước, bạo loạn mồng tám tháng chín ở Tĩnh thành là chuyện của Yến Quốc bọn họ, không chút quan hệ tới chúng ta.

Đương nhiên sứ đoàn về tới nên được thưởng.

Tuy nhiên...:

Lão dừng lại một lát nói xong, dừng một lát, câu chuyện vừa chuyển, lại kéo trở về:

- Trọng thần trong triều còn có vài người không nhìn thấu tâm tư điên cuồng của Cảnh Thái, chỉ vì đều là huyết thống Hán, vẫn luôn muốn thân cận Đại Yến. Nếu có ngày, Yến Quốc có thư truyền đến, chỉ trích Tống Dương đã phạm tội, ép Vạn tuế giao người, sợ là bọn họ đều đồng ý...

Phong Long khinh thường cười lạnh:

- Trẫm không chịu, bọn họ còn muốn cái sao?

Hồ đại nhân mỉm cười:

- Dương nhiên bọn họ không dám nói gì nữa, nhưng Vạn tuế cần gì phải làm cho chuyện này phức tạp hơn đâu. Thần đã ở chung với hắn một năm, không đếm được bao nhiêu lần nghe Tống Dương khi nói chuyện với người ngoài nhắc đến Hồng Ba Phủ, mới rồi ở cổng Nam, còn tận mắt nhìn thấy một chuyện lạ.

Lập tức Hồ đại nhân nhủ mảy, kể hết chuyện Nhâm Sơ Dong trước đánh sau khóc với Tống Dương:

- Theo như thần thấy, Thừa Cáp quận chúa và Tống Dương đã sớm có tình ý. Nếu hắn làm con rể Hồng Ba Phủ, đến lúc đó ai còn muốn giao người, trước hết hãy nghĩ qua tính tình Trần Tây Vương đã.

Huống chi Thường Xuân Úy, Quận chúa đều là thanh niên tài năng tuấn kiệt, vốn là một chuyện tốt. Có điều so sánh đôi vợ chồng son, gia thế thua kém xa, chỉ bằng Tống Dương tự mình đi cầu hôn hơn nữa sẽ bị Vương gia đánh ra khỏi phủ.

- Trần Tây vương trung thành và tận tâm, nếu có thể kết thành lương duyên, Tống Dương cũng sẽ tận tâm vì nước. Quả nhiên là một chuyện tốt.

Hồ đại nhân quyết tâm nhất định phải trối Tống Dương lại với Nam Lý, nếu mối nhân duyên này thành sự thật, Cảnh Thái tuyệt đối không thể đem Tống Dương đi.

Thực ra nếu nói công bằng ra, bình tâm mà xem xét, Tả thừa tướng cũng biết Tống Dương không tệ, mặt khác, bất luận cái gì, ít nhất ở Hồng thành hắn đã cứu mạng mình, thành toàn được cho hắn lão cũng vui.

Phong Long nheo mắt cười:

- Ý của ngươi là trẫm làm bà mối?

Đồng Lam Phương

169. Chương 3: Cốt Dững

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 3: Cốt dững

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Khi Hoàng đế và Hồ đại nhân đang thương thảo quốc gia đại sự trong Ngự thư phòng, tất cả các kỳ sĩ đều đã quay về dịch quán, Tống Dương không nhàn rỗi, đi tìm Nam Vinh nhờ nàng giúp mình hóa trang.

Không biết có phải do khí hậu ở Phượng Hoàng thành có chút không thích hợp hay do miễn cảm với thuốc hóa trang của Nam Vinh, Tống Dương hắt hơi không dứt.

- Có người nhắc người đó! – Hình như tâm tình Nam Vinh không tốt, chẳng mấy khi cười.

Bản lĩnh hóa trang của Nam Vinh Hữu Thuyền thực sự rất cao, lần này Tống Dương muốn hóa trang thành thầy thuốc, dưới bàn tay kỳ diệu của nàng, thật giống hệt một danh y, chừng hơn năm chục tuổi, không biết nói làm sao nhưng mặc cho ai nhìn qua cũng sẽ cảm thấy ngay: ồ, thầy lang.

Không chỉ thay đổi tướng mạo ban đầu, ngay cả thân hình cũng thay đổi, sau khi hóa trang Tống Dương vội vàng đi thẳng đến Hồng Ba Phủ, Nhâm Sơ Dong đã sớm chờ ở đó, nhưng khi nhìn thấy hắn vẫn hơi chần chừ, đóng giả tốt quá, ngay cả Thừa Cáp quận chúa cũng hoàn toàn không dám chắc, người đến có phải là Tống Dương theo Thừa Lân vào trong Hồng Ba Phủ không, đi vào đằng sau tòa nhà, vào phòng Nhâm Tiểu Bộ, vừa gõ cửa đã nghe thấy mùi thuốc đông y nồng đậm, Tiểu Bộ đang ngủ, trên người chỉ có chút quần áo mỏng manh, thực sự đã gầy đi, mỹ nữ đáng yêu lần trước gặp lúc này trốn trong chăn hoàn toàn nhợt nhạt. Tống Dương thả nhẹ bước chân, lặng lẽ tiến đến, nhẹ nhàng đặt tay bắt mạch chẩn bệnh, cũng không mất nhiều công phu lắm, nghĩ nhiều thành bệnh là chứng bệnh đơn giản nhất cũng là khó trị nhất, căn nguyên gây bệnh cuối cùng là ở trên mình Tống Dương.

Hiện giờ Tống Dương đã quay về, vấn đề nan giải kia được giải quyết một cách dễ dàng, chỉ cần giúp nàng tăng thêm chút huyết khí, sức khỏe tăng thêm một chút, sẽ nói tin tốt cho nàng, sau đó tình duyên thêm, Tiểu Bộ có thể khôi phục rất nhanh.

Chung quy cũng không có việc gì, nguy cơ chưa thể giảm bớt nhưng nỗi lòng thoải mái hơn rất nhiều, Tống Dương gật gật đầu với Nhâm Sơ Dong, ra hiệu hai người đi ra ngoài nói chuyện, tránh quấy rầy người bệnh, có thể lúc này Tiểu Bộ đã tỉnh. Không có dấu hiệu gì, giống như cảm giác được cái gì đó nàng mở to mắt, lật tay giữ chặt lấy tay Tống Dương đang đặt trên cổ tay mình.

Nhâm Sơ Dong tiến lên một bước mỉm cười với nàng:

- Vị này là thầy thuốc mới mời đến xem bệnh cho muội. Ngoan, không sao đâu, ngủ tiếp đi.

Lại giờ tay vuốt vuốt tóc muội muội.

Tiểu Bộ có vẻ hơi thất vọng, buông lỏng tay, cười với Tống Dương:

- Vừa mới nằm mơ đã làm cho tiên sinh bất ngờ, đã thất lễ rồi xin tha thứ. – Nàng nhìn theo ánh mắt Tống Dương, cả người ngây ra, đột nhiên không nói gì nữa.

Chỉ một nháy mắt, sắc mặt Tiểu Bộ thay đổi, hoảng hốt, giật mình, không dám tin, còn có sự ủy khuất nồng đậm, thân thể nhỏ nhỏ cũng run rẩy, tay kia cẩn thận giờ lên, với tới trước mặt Tống Dương, như muốn sờ vào mặt hắn.

Ngay sau đó Tiểu Bộ bỗng nhiên mỉm cười:

- Là chàng.

Tống Dương cải trang, không ai có thể nhận ra. Nhưng nàng nhận ra được, không vì lý do gì cả, chỉ là nàng nhận được, chỉ là nàng biết, thậm chí nàng có thể cảm nhận được mình đã chạm được vào ánh mắt của chàng. Hạnh phúc trước mắt, đêm đen nháy mắt vỡ tan như tảng băng, tất cả đều sáng ngời, ánh sáng đã chiếu rọi cả thế gian.

Nụ cười của Tiểu Bộ không kịp tan hẳn, còn đọng lại dưới đáy lòng, sự lo lắng trầm trọng đang đè nặng lòng nàng hoàn toàn nổ tung mang theo ánh sáng chói lòa, Tiểu Bộ run run gượng dậy, hai tay níu chặt lấy cổ Tống Dương, không chịu thả lỏng, muốn ghét sát vào tai hắn thăm thì gì đó, chỉ có điều nỗi nhớ òa ra, tất cả biến thành tiếng khóc.

Liều mạng áp vào hắn mà khóc lớn sẽ khiến hắn đau đầu, nhưng không thể kiềm chế được.

Tiểu Bộ gào lên khóc, không chút lo sợ mình bộc phát cảm xúc mãnh liệt thế thì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của mình.

Tay hơi dùng sức, ngăn Tiểu Bộ khỏi ngã vào lòng, nhưng hai tay nàng vẫn ôm chặt lấy Tống Dương không chút lơ lửng.

Ôm một hồi, Tống Dương đỡ Tiểu Bộ nằm xuống giường, tiện tay lau nước mắt của mình, quay lại nhìn Sơ Dong:

- Ta ghi thuốc nàng đi lấy thuốc, lập tức sẽ trị bệnh.

Nói xong, tạm dừng một lát, nhẹ nhàng khuyên:

– Nàng cũng đừng khóc, không sao đâu.

Thừa Cáp quận chúa luôn luôn điềm điềm lúc này cũng thành một con búp bê rơi lệ.

Khi Tống Dương và Tiểu Bộ gặp lại nhau ở Hồng Ba phủ, người đứng đầu hai lộ phản tặc Yến quốc Cổ Chiêu Quân và Bạch Bàn tử đã đến bắc giới Nam Lý, thủ hạ của cả hai đều đã đuổi tới, tiếp ứng thủ lĩnh.

Hai người có chuyện vội vàng, tới Đại Yến sẽ chia làm hai đường, khi từ biệt, Bạch tiên sinh cười khách khí:

– Cổ lão gia, ngài vào Nam ra Bắc, kiến thức uyên bác, mắt nhìn người nhất định không tồi.

Đối với Cổ Chiêu Quân, cho tới bây giờ và thủ hạ tập hợp, tới lúc này mới thực sự chấm dứt hơn một năm lưu vong, tâm tình thực sự không tồi, cười đáp:

– Nói về nhìn người, Bạch tiên sinh còn muốn cao hơn ta, không cần khách khí, có chuyện gì cứ nói thẳng đi.

– Đám chó săn này của ta xem chừng cái mũi cũng còn, không đến nỗi kém, nhưng ánh mắt còn kém xa.

Bạch tiên sinh vẫn muốn khách khí:

– Cổ lão gia đã biết Tống Dương một thời gian dài, cũng biết nhiều về hắn, ta muốn hỏi một chút, ngài thấy cô gia của ta thế nào?

Cổ Chiêu Quân dứt hai tay vào ống tay áo, thoáng suy nghĩ:

– Cốt dưng.

Tiên hiền xưa kia chia dưng sĩ thiên hạ làm bốn cấp, thấp nhất là Huyết Dưng, khi trong lòng phần uất, giận dữ sẽ rút dao lấy mạng kẻ thù, nhưng khi lửa giận xung lên óc sẽ hoàn toàn mất trí, hữu dưng vô mưu, khắp phố phường đầy những kẻ như vậy, cái dưng của thất phu cũng chỉ có thể địch lại một người, không được coi trọng.

Khí Dưng: cao hơn một bậc, có thể trong khi tức giận vẫn duy trì được tỉnh táo, đưa ra phán đoán hữu hiệu, tuy nhiên “Khí” mất đi “Dưng” cũng sẽ tiêu tan, được ủng hộ cũng tốt, nhưng chung quy dưng khí có hạn khó có thể lãnh đạo, cái dưng của Giáo úy là có thể nắm một trận chiến, xem như trung phẩm.

Cốt Dưng lại cao hơn một bậc, trong thường nhân cực kỳ đáng quý, nghĩa như tên, dưng khí này là từ trong xương cốt từ trong thịt mà toát ra, không vì khí huyết cảm xúc mà biến, không vì tình thế mà biến, bất kể chuyện gì, chỉ cần không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, thực sự thượng phẩm, nhưng cũng chỉ có thể trọng dụng làm tướng soái.

Thần dưng ,cảnh giới cao nhất, không phải chỉ đại biểu cho thần khí, mà là cảnh giới ”gặp việc bất ngờ không kinh sợ, gặp việc vô cớ không giận dữ, thậm chí có thể đạt tới cảnh giới xuất quỷ nhập thần.

Tống Dương chỉ là một phạm phu tục tử, đương nhiên bất ngờ gặp việc phi thường hẳn phải kinh, vô cớ gặp điều ngang trái hẳn phải giận, Cổ Chiêu Quân nói hắn là Cốt Dưng, đã là sự thừa nhận cực cao.

Ngày thường Cổ Chiêu Quân ít trích dẫn kinh điển, như thế không có nghĩa là trong bụng lão không có chữ, câu chuyện đã khơi mào, lão cũng hưng phấn:

– Tống Dương có hai kẻ thù, Quốc sư nước Yến và Hoàng đế nước Yến, cả hai đều là người có vị trí cao nhất trên Trung thổ, so với bọn họ Tống Dương là cái gì? Chỉ là một con kiến!

– Thừa kém nhiều như thế căn bản không có cách nào để báo thù, nhưng ngươi xem Tống Dương hắn có nản lòng không? Chỉ cần có cơ hội hắn liền gâyxích mích, chỉ cần có khả năng hắn sẽ truy đuổi mãnh liệt không tha, chấp nổi đầu mối, sắp đặt âm mưu... Tất cả những ai có thể sử dụng đều bị hắn sai khiến, tất cả thủ đoạn có thể đùa giỡn cũng sẽ không bỏ sót, kết quả là Quốc sư nước Yến bị hắn phục kích ở Yến Tử Bình, ở Tỉnh thành ra sức đánh Cảnh Thái. Không nói đến Yến Tử Bình, Bạch tiên sinh cẩn thận ngẫm lại xem, đại loạn ở Tỉnh thành ngươi ta đều xuất lực không ít, nhưng dựa vào ba người ngươi, ta, Lý đại gia, chuyện này căn bản là ngay cả cái bóng cũng không chạm tới.

– Yến Tử Bình, một trận máu tanh, kết quả toàn bộ thất bại trong gang tấc, Quốc sư một hơi chạy thoát; Cảnh Thái không theo đội quân ra khỏi cung vẫn tránh thoát được một kiếp, hai cơ hội lớn trời cho, đều vượt mất trong tay. Ta muốn dặm chân chỉ trời mà mắng, nhưng ngươi xem Tống Dương hắn có một tia

oán giận, thất vọng nào không? Đây mới là điểm mấu chốt nhất, cũng là thú vị nhất, vì sao không ôm oán, không thất vọng?

- Bởi vì hắn sẽ không quan tâm đến thân phận của hai kẻ kia! Kẻ thù là kẻ thù, không hơn! Hắn không cần biết Hoàng đế có cái gì không thể giết, giết mà không được. Bởi vì vẫn còn nhiều thời gian, lần này không được còn có lần sau, lần sau không được còn có lần sau nữa, còn sống là còn chiến đấu, còn sống là còn dững cảm, cái này không tính là Cốt Dững thì cái gì mới được gọi là Cốt Dững đây?

- Có một Cốt Dững làm kẻ thù của người, tư vị thực sự không tốt lắm, tuy nhiên có một chiến hữu như vậy...

Hai mắt Cố Chiêu Quân rất sáng, như cười như không:

- Coi như là phúc khí.

Bạch tiên sinh mỉm cười, đây không phải là cười đáp lễ, mà là ánh mắt cong lại, từ mắt đến tim đều mang ý cười chân thật.

- Chỉ cần Cảnh Thái không chết, cô gia sẽ không dừng? Điều này thực sự khiến ta có chút lo lắng, sợ hắc thiếu niên khí thịnh, cho dù là kiên cường thì đã tính là gì. Hơn nữa, ta còn có một suy nghĩ nữa muốn nhờ ông chỉ bảo thêm cho.

- Đám chó săn của nhà họ Tạ đều là những con chó mất đầu, mấy con cún con đó không cần quan tâm, tuy nhiên, trên đó còn có vị Ngũ tiểu thư. An nguy của nàng Bạch Bàn Tử không dám có chút sơ sẩy. Nhưng cho dù cẩn thận thế nào đi nữa, chỉ cần nàng còn ở lại Đại Yến vĩnh viễn không thoát khỏi nguy hiểm, không phải trước đó không lâu đã xảy ra chuyện sao? May mắn cô gia xuất hiện đúng lúc. Bởi vậy, ta nghĩ, nếu đưa tiểu thư tới bên cạnh cô gia, thứ nhất là ở Nam Lý an toàn hơn ở Đại Yến rất nhiều, thứ hai, dựa vào bản lĩnh, thủ đoạn của cô gia, và thế lực của hắc ở Nam Lý, chăm sóc cho tiểu thư hoàn toàn không cần lo lắng.

Thực ra hiện giờ ở Nam Lý, Tống Dương còn chẳng nói đến được hai tiếng thế lực, nhưng Bạch Bàn Tử không biết, lão chỉ biết là mùa hè năm ngoái, Tống Dương ở Yến Tử Bình đánh Quốc sư cùng với một nhóm kỵ binh Nam Lý, đương nhiên cảm thấy cô gia nhà mình ở Nam Lý là một cánh chim to lớn, sức nghiêngg đất trời.

Lời nói của Bạch tiên sinh ôn tồn nhỏ nhẹ, đều đều, chẳng có chút ý tứ chủ quan nào:

- Thứ ba, trước tiên không nói đến hôn ước mười tám năm trước bây giờ có làm theo không, theo như đôi mắt ta nhìn thấy, cảm thấy hai đứa trẻ này rất xứng đôi, để cho hai đứa đứng cạnh nhau mà xem, nếu có thể thành đôi, có thể thấy tâm nguyện của Tạ đại nhân, Phó đại nhân khi còn sống không tệ.

Dài dòng một hồi, lão đã khôi phục lại bình thường, cúi đầu cười với Cố Chiêu Quân:

- Chủ ý của ta, ông xem có gì không ổn chứ?

Bạch tiên sinh muốn đưa Tạ Tư Trạc đến Nam Lý tìm nơi yên ổn để sống, đây là chuyện của chủ tớ họ Tạ, việc gì phải hỏi ý Cố Chiêu Quân? Tâm tư của lão Cố xoay chuyển cực mau, cân nhắc một chút liền hiểu ý tứ của đối phương, Bạch Bàn Tử không phải cầu ý kiến từ mình, mà là đưa ra một tín hiệu, trải qua chuyện ngày tám tháng chín, lại thêm một năm cùng trốn chết, Bạch Bàn Tử đã tiếp nhận Tống Dương, Tạ môn cố ý liên kết với Phó đảng.

Cố Chiêu Quân không tính là Phó đảng, nhưng lão có quan hệ thực sự thân thiết với Phó đảng, nghe vậy nhướn đuôi lông mày, gật đầu cười:

- Không có gì không ổn, quả thực đây là một chuyện tốt ông trời tác hợp cho!

Bốn tiếng cuối cùng lão nhấn thật mạnh.

Hai người nhìn nhau cười to.

Tống Dương gần như không nhớ trên đời còn người tên Tạ Tư Trạc, tất cả tâm tư của hắc đều dồn cả vào bệnh tình của Tiểu Bộ. Đột nhiên thức tỉnh, nhận ra người trong lòng khiến Tiểu Bộ tràn đầy xúc động, Tống Dương đứng lúc ra tay để cho nàng ngắt đi, vẫn chưa để lại hậu quả xấu gì.

Suốt khoảng thời gian sau đó, Tống Dương bỏ hết mọi chuyện đằng sau, không rời Hồng Ba Phủ một bước, chuyên tâm chữa bệnh cho Tiểu Bộ. May mà bệnh nàng dù nặng, nhưng cởi bỏ được khúc mắc trong lòng, thêm nữa trong một năm nay Tống Dương được Hồ Phách chỉ bảo, bản lĩnh dùng độc và dùng dược lại mạnh hơn trước kia, sau ba ngày, ánh mắt của Tiểu Bộ đã khôi phục thần thái, nằm trên giường tằm tím nhìn Tống Dương:

- Bỏ đi, bỏ đi, nhìn không được tự nhiên.

Nàng đang nói đến lớp hóa trang của Tống Dương.

Gần đây trong triều trong phủ đều không có chuyện gì, Nhâm Sơ Dong cũng luôn luôn ở bên muội muội, nghe vậy lập tức lắc đầu:

- Không thể bỏ đi, nếu không còn thể thống gì.

Một lão lang trung vì người bệnh một tắc không đi một ly không rời, ở Nam Lý còn có thể bao biện được, nếu là một thanh niên tài năng tuần kiệt cả ngày ở lý trong phòng Công chúa, đừng nói đến bên ngoài sẽ nói gì, ngay cả Vương phi, các trưởng bối trong Hồng Ba phủ thể nào cũng không chấp nhận.

- Ta sẽ chỉ nhìn ánh mắt của chàng, không nhìn khuôn mặt của chàng.

Tâm nguyên chưa toại nhưng Tiểu Bộ vẫn vui vẻ.

Bảy ngày sau không cần châm cứu dùng thuốc nữa, Tiểu Bộ đã khỏi bệnh hoàn toàn, chỉ có thân thể hơi yếu, mừng hơn nữa, Huyền Cơ Công chúa đã cảm thấy đói bụng, nằm trên giường kêu đói âm ỹ:

- Bụng đói như thiêu như đốt.

Cảm giác đói mười phần khó chịu nhưng có Tống Dương ở bên cạnh sao nàng lại vui thế, đến kêu đói cũng vui.

Nhâm Sơ Dong cười:

- Ta đi nấu cháo cho muội.

- Muốn ăn thịt.

Tiểu Bộ tội nghiệp, khi nói chuyện ủy khuất đáng thương vô cùng, bệnh nặng mới khỏi phải ăn nhẹ, mấy ngày này ngày nào nàng cũng uống cháo. Nói xong, còn không đủ ngại, vẫn không chịu thôi:

- Muốn ăn thịt mà...

Nhâm Sơ Dong nhìn Tống Dương hỏi ý, hần gật đầu:

- Vậy thì ăn thịt gà nhé.

Còn không đợi Quận chúa gật đầu, Tiểu Bộ vội vàng ngắt lời:

- Muốn ăn thịt thỏ, đặc biệt thèm thịt thỏ.

Tống Dương mỉm cười:

- Vậy thì thịt thỏ.

Tiểu Bộ mừng lắm, con thỏ to hơn con gà không ít, không cần hỏi, thịt thỏ cũng nhiều hơn thịt gà không ít.

Không đợi Nhâm Sơ Dong xoay người ra ngoài phân phó, bên ngoài bỗng có tiếng ồn ào, rất nhanh đã có tới tở truyền báo Trấn Tây Vương đã trở về. Nhâm Sơ Dong có chút không ngờ, trước đó nàng đã nhận được thư, biết chuyện của Vương Đốc quân từ Tây Quan về Kinh, tuy nhiên tính toán thời gian, có vẻ như nhanh hơn ba ngày so với tốc độ bình thường.

Ngày thường Tiểu Bộ vô tâm căn bản không phát hiện ra có gì không ổn, hoan hô một tiếng, bất chấp thân thể còn yếu, càng bất chấp con thỏ, nhờ Tam tỷ giúp đỡ cùng đi đón phụ vương.

Ngoài dự kiến của Tống Dương, Trấn Tây vương chỉ huy binh mã phía Tây, hàng năm thân ở tiền tuyến quân công trác tuyệt.

Ở Nam Lý là một người vũ dũng có một không hai, nhưng không hề có to lớn. Thân hình bé nhỏ, ngũ quan hòa hợp nhưng ánh mắt đục ngầu, hoàn toàn không có uy phong, vả lại do chân bị thương nặng trên chiến trường, đi lại khập khiễng, có chút buồn cười. Nếu không gặp ở Vương phủ, mặc cho ai cũng không thể tưởng được đây chính là đường đường Tây tuyền Đại nguyên soái Tây tuyền, Nam Lý Trấn Tây Vương.

Thấy bệnh tình của con gái yêu chuyển biến tốt lên, Trấn Tây Vương mừng ra mặt, chờ tới khi ông ta mở miệng, Tổng Dương lại giật mình kinh hãi, bất kể thế nào cũng không thể tưởng nổi, lão nhân thân thể gầy gò này không ngờ giọng nói lại lớn như vậy, nói chuyện bình thường nghe như pháo nổ, rõ ràng rất có lực, vang vọng vô cùng.

Chờ Nhâm Sơ Dong giới thiệu lão đại phu, Trấn Tây Vương khen ngợi vài câu, lệnh cho thủ hạ ban thưởng rất nhiều, lập tức đuổi mọi người đi, chỉ giữ lại Sơ Dong.

Mới đi xa về gió bụi mệt mỏi, nhưng Trấn Tây Vương không có ý thay đồ rửa mặt, hỏi luôn Quận chúa:

- Gần đây trong Kinh, trong triều có chuyện gì không?

Lập tức nàng lắc đầu:

- Không có gì đáng chú ý, chỉ có chút việc đáng nhắc tới là chuyện Hồ đại nhân dẫn đội quân trở về.

Tin này Trấn Tây Vương cũng đã sớm biết, nghe vậy nhún mày:

- Trên đường ta hồi kinh, bỗng nhiên nhận được tước thư từ trong cung, Hoàng đế lệnh cho ta hỏa tốc về kinh, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Nhâm Sơ Dong nheo hai mắt, cẩn thận suy nghĩ một hồi, nhưng thật sự nghĩ không ra gần đây đã xảy ra chuyện quan trọng gì, đáng để phụ vương “hỏa tốc hồi kinh”.

Trấn Tây Vương không nghe được gì, cũng không hỏi nữa, lập tức rời phủ vào Hoàng cung, mà chân trước của ông ta vừa bước qua cửa liền có một tin tức quan trọng rơi vào tay Nhâm Sơ Dung: sứ đoàn hòa thân Viễn phó dân tộc Hồi Hột, gửi thư báo đã sắp đến Phượng Hoàng thành, khoảng đêm nay sẽ tới ra mắt Hoàng đế.

Tiểu Bộ có thể bị tuyển đi hòa thân hay không, đêm nay sẽ có kết quả.

Nhâm Sơ Dong tìm đến Tổng Dương, chuyển tin cho hắn. Tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng nghe chuyện đó Tổng Dương vẫn cảm thấy không thoải mái, đảo tròng mắt, trong lòng cân nhắc chờ đợi cơ hội, muốn cho Phong Long dám đưa vợ mình đi hòa thân. Tính toán tốt rồi.

Nhâm Sơ Dong biết tính tình Tổng Dương lắc đầu cười khổ:

- Đừng có làm càn, nếu chẳng may gặp phải tai họa, ta không thể giúp người thu dọn được đâu, tin tức có liên quan đến chuyện hòa thân ta đã sai người mua ở chỗ Lý công công, chỉ cần có một chút định luận nhất định sẽ lập tức báo cho ta. Nếu tộc Hồi đồng ý cuộc hôn nhân này, không cần nói, chỉ có thể dùng đến Tân lương.

Trong mấy ngày nay Tổng Dương đã sớm giao Tân lương cho Quận chúa:

- Nhưng nếu tộc Hồi không đáp ứng là tốt nhất, người đã lập công lớn cho triều đình, chờ phong thưởng rồi, thân phận sẽ lên như điều gặp gió, muốn cưới hỏi hoàng tử nhà ta cũng không phải không thể, chuyện này ta sẽ nghĩ cách.

Chỉ có điều, nếu chẳng may tộc Hồi đáp ứng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tối nay Tiểu Bộ sẽ bắt ngờ qua đời, vừa vặn nó mới bị một trận bệnh nặng không dậy nổi, giờ có qua đời cũng không bất ngờ, cũng sẽ không chộc cho người ta nghi ngờ.

Nhưng Tổng Dương không thể tiếp tục ở lại Hồng Ba Phủ, nếu không có hãn chữa bệnh cho Công chúa mười ngày qua đột nhiên nàng lại chết, thế nào Trấn Tây Vương cũng sẽ chém hắn làm trăm ngàn mảnh.

Tổng Dương tĩnh tâm lại, cùng với Nhâm Sơ Dong cẩn thận xem xét lại Tiểu Bộ sau khi chết sẽ rời đi như thế nào, xác định không có sơ hở rồi bèn cáo từ, quay về dịch quán chờ tin tức.

Khi Nhâm Sơ Dong đưa hấn ra tới cửa, bỗng nhiên mỉm cười, lẳng lặng nhìn Tống Dương, ôn tồn nhẹ nhàng, ánh mắt ấm áp:

- Tân lương cũng được, đón dâu cũng được, người đều phải nhớ rõ, nếu không thể cứ như bây giờ, khiến nó phải lo lắng sợ hãi, người không hiểu, rất ủy khuất.

Đồng Lam Phương

170. Chương 4: Hòa Thân Bất Ngờ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 4: Hòa thân bất ngờ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Liên tiếp mười ngày không thấy mặt Tống Dương, khi hấn trở lại dịch quán, mấy vị kỳ sĩ đều muốn hỏi xem hấn đã đi đâu, Tống Dương tùy tiện lấy một lý do qua chuyện, trở lại phòng mình bắt đầu đợi tin của Quận chúa.

Không ngờ, buổi tối bên Hồng Ba phủ chưa có tin tức, trong cung đã có thái giám tới dịch quán rồi, Hoàng đế truyền chỉ triệu Tống Dương tới gặp.

Thái giám rất khách khí, nhưng cũng hỏi vì sao Hoàng đế triệu kiến hấn, hấn lắc đầu không trả lời, tuy nhiên dọc trên đường đi, thái giám vẫn luôn giữ vẻ tươi cười với Tống Dương, giống như có việc đại hỷ vậy, khiến Tống Dương cười mà trong lòng sợ hãi.

Không lâu sau khi đến hoàng cung Nam Lý, Tống Dương được đưa đi, xuyên qua tầng tầng đại điện vào Ngự thư phòng, mà bất ngờ, trong thư phòng cũng không có Hoàng đế, chỉ có một dáng hình nhỏ gầy của Trần Tây Vương, đang đứng giữa phòng, tay chấp sau lưng nhìn một bức tranh chữ trên tường.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trần Tây Vương quay đầu lại, con mắt đục ngầu nhìn Tống Dương đánh giá một lượt, thái giám dẫn đường dường như sớm biết sẽ như vậy, cũng không có chút kinh ngạc, đưa hai người gặp nhau rồi lui ra ngoài.

Trần Tây Vương cũng không cần Tống Dương thi lễ, nói thẳng, tiếng vang dội:

- Người là Tống Dương? Dáng vẻ cũng không tệ lắm, võ công thế nào?

Tống Dương thành thực trả lời:

- Thượng phẩm binh tự, nếu có đao trong tay, còn có thể mạnh hơn một chút.

Trần Tây Vương không tỏ thái độ, lại hỏi tiếp:

- Muốn đánh giặc sao?

Tống Dương lắc đầu, hành quân bày trận, việc này hấn hoàn toàn không biết, kiếp trước từ nhỏ tới lớn cũng không đọc qua một cuốn binh thư chiến sách, hấn đánh nhau còn được, chứ đánh giặc còn lâu.

Trần Tây Vương vẫn giữ nguyên một bộ dạng cũ, hỏi câu thứ ba:

- Người đã giết qua bao nhiêu người?

Đối với một tiểu tử hậu sinh, Vương gia không cần chú ý nhiều tới lễ nghĩa, Tống Dương cũng không so đo việc đó, không chỉ bởi ông ấy là trưởng bối của Tiểu Bộ, Sơ Dong, còn một nguyên nhân khác, Tàn Trùy.

Trên dưới Hồng Ba vệ đều là nam tử hảo hán, có thể khiến bọn họ cam tâm cống hiến, chịu chết, đủ thấy đối nhân xử thế của Trần Tây Vương, cho tới nay, ấn tượng của Tống Dương đối với vị Vương gia này rất tốt, giờ phút này thực sự trả lời:

- Người tại hạ tự tay giết không nhiều lắm, nhưng cũng chưa từng đếm qua: cho nên cũng có thể nói người ta giết rất nhiều, không thể đếm hết.

Trận chiến Đoạt sơn doanh ở biên ải, phục kích Quốc sư ở Yến Tử Bình, bạo động Tình thành ngày mồng tám tháng chín... ba trận loạn chiến vong linh tính ra mấy vạn, tính mạng con người trong mỗi một trận đều không tránh khỏi có liên quan tới Tống Dương.

Chưa từng đếm qua, không thể đếm được? Đối với đáp án này, Vương gia dường như khá hài lòng, về mặt cuối cùng cũng buông lỏng, khẽ gật đầu, lập tức lại xoay người nhìn lên bức tranh chữ trên tường.

Lần đầu gặp mặt, Trần Tây Vương hỏi qua:

- Võ công như thế nào, muốn đánh giặc sao, giết được bao nhiêu người?

Ba vấn đề này, sau khi hắn trả lời thì không hỏi gì nữa, Tống Dương bị hỏi đầu óc mờ mịt, trong lòng cân nhắc, Vương gia đây đang tính thu nạp mình vào dưới trướng sao?

Trầm mặc một hồi, Trần Tây Vương lại nói:

- Bốn vương cả đời trên lưng ngựa, chịu không quá năm lần trọng thương. Bốn lần trước, bốn vương đều đích thân hạ đao với kẻ thù, chỉ có lần cuối cùng, bốn vương từng lập lời thề, ắt là đích thân lão không giết được Trát Tây Bình Thổ

Wương gia quay người lại:

- Kẻ thù của bốn vương, người ta muốn giết mà đành chịu, lại chết dưới tay người...

Về mặt lão không được tốt, ánh mắt trầm đục, vững vàng nhìn thẳng vào Tống Dương, nhưng một lát sau, lão bỗng mỉm cười, thanh âm vang dội như trước, giọng điệu thoải mái hơn rất nhiều:

- Tình hình nhất phẩm lôi bốn vương sớm được truyền báo, trong đó hơn mười võ sĩ chết trận, chỉ có ba người bị người chém chết, Trát Tây Bình Thổ chính là một trong số đó, vốn ta tưởng rằng chỉ là trùng hợp, trong lòng lão đại vốn không thoải mái vừa rồi mới nghĩ thông suốt, hóa ra không phải trùng hợp! Cái tên Phiên Tử Thổ Phồn đó là Sơ Dong sai người giết chăng?

Phong Long Hoàng đế việc lớn không chú ý việc nhỏ lại rất nhiệt tình, vội vả cho thư truyền Trần Tây Vương, lệnh lão chạy nhanh về kinh có chuyện quan trọng thương lượng, đây chính là chuyện quan trọng, việc quan trọng đó chính là: làm mai.

Vạn tuế gia chưa từng làm mai, trước kia cũng không biết như thế nào. Không nghĩ tới làm việc này lại vui vẻ đến như vậy, người khác đều không vội vàng thì hắn lại đợi không được, hận không thể khẩn trương tác hợp cho đôi uyên ương. Nếu không trong lòng ngứa ngáy khó chịu. Trần Tây Vương so với Tống Dương vào cung từ lúc sáng sớm, chợt nghe nói việc này, trong đầu cũng có chút mơ hồ, trong lúc nhất thời phản ứng quá mức, nhưng Hồ đại nhân ăn không nói có, cặp vợ chồng son có thanh có sắc, thế mới xảy ra cảnh tượng ở cổng thành.

Trần Tây Vương lại liên tưởng tới những thông tin lão đã biết, chuyện gì cũng có ấn tượng ban đầu sau đó lại hồ đồ suy nghĩ loạn lên, càng nghĩ càng loạn: khi tuyển hiền từ Thanh Dương đến Đại tông sư Trần Phấn, sau đó tới Phượng Hoàng thành Trần Phấn gặp họa mất trí nhớ, Sơ Dong một mình gánh vác, tự mình an bài, bố trí ổn thỏa chăm sóc tốt cho lão, Sơ Dong không có việc tìm việc này làm sao? Vương gia dường như đã từng nghe hộ vệ nhắc qua, Trần Phấn là trưởng bối của Tống Dương.

Nha đầu Nhâm Tiểu Bộ, ngày thường chỉ biết chơi đùa càn quấy, chưa bao giờ thấy nàng để tâm đến những nghi lễ gò bó, cuối xuân năm trước bỗng nhiên trở nên nhiệt thành, tự mình magn đội chạy tới Hồng thành chủ trì lễ tế hạ Nam Lý. Ngày thường nàng đối với tam tỷ tốt nhất, mà Sơ Dong lúc thường cũng không rời khỏi Tình thành, có phải chăng là thay tỷ đi tìm Tống Dương.

Còn có Trát Bình Tây Thố! Tống Dương đây không giết kia không đánh, ở trong lồng nhàn hạ một hồi, vốn xuất ra một đao liền chém ngay Phiên tử đó, làm sao lại khéo như vậy! Ai chỉ điểm cho hắn? Vì sao muốn chỉ điểm cho hắn giết Trát Tây Bình Thố? Chắc chắn là hiểu tâm của Sơ Dong khẳng định không sai, nhưng dường như ngoài phần hiểu tâm còn ẩn dấu một phần suy nghĩ thận trọng hơn, để người lấy lòng cha vợ tương lai chăng?

Vương gia càng nghĩ càng cảm thấy sự việc giống như vậy, đối với Tống Dương này, lão cũng sớm có nghe nói.

Trong hai năm nay, người trong nước Nam Lý làm náo động, hơn mười người được tuyển chọn từ trong dân gian, mười vị kỳ sĩ phó Đại Yến đường hoàng của quốc gia, trong mười kỳ sĩ, xuất sắc nhất, không hề nghi ngờ chính là Tống Dương, làm một thanh niên tài năng tuần kiệt, giá trị của bốn chữ này, đơn cử lấy nhân tài mà nói, lại chẳng phải bồi nhọ Thừa Cáp quận chúa.

Mà quan trọng nhất, người này và Sơ Dong thích nhau. Nhà con gái Vương hầu nghèo khó, đạo lý là không sai, nhưng Vương hầu cũng là người, cũng sẽ yêu thương con gái, Trần Tây Vương càng không ngoại lệ, đối với hai người con gái càng yêu thương hết mực, một là Sơ Dong điềm đạm, một là Tiểu Bộ hồ nháo, người sau trước tiên không nói rồi, người trước Nhâm Sơ Dong từng thề không lấy chồng, ở lại Hồng Ba phủ thay phụ vương quản lý việc trong nhà, nhìn trong mắt của người làm cha, vui mừng rất nhiều như thế nào lại không có chút đau lòng, nếu nàng thực đối với ai nảy sinh tình ý, và lại "ai đó, lại có thể giống như hôn sự này, Vương gia thực sự vui mừng cho nữ nhi đó.

Nếu ở kiếp trước, khẳng định người làm cha mẹ nhất định trước tiên hỏi con gái chuyện hôn nhân: mặc dù cả đời này, hôn sự của con gái do cha mẹ làm chủ, nhưng phần lớn làm cha mẹ sẽ không vô đoán, cuối cùng vẫn thăm dò ý tứ của con gái trước.

Nhưng Trần Tây vương liên tục phân tích từ các việc nhỏ một cách cẩn thận rõ ràng, hơn nữa theo Tả thừa tướng kể lại, Vương gia chắc chắn hai trẻ đã tâm đầu hợp ý. Hơn nữa lão biết rằng nữ nhi nhà mình, biết Nhâm Sơ Dong ngoài mềm trong cứng, trước kia đã từng lập ra lời thề, thật khó hỏi tới. Nàng nhất định lắc đầu phủ nhận, một khi đã như vậy còn hỏi làm gì, do cha làm chủ, cũng không thấy được nhiều chuyện lớn, dù sao trong lòng con gái cũng sẽ vui mừng.

Đối phương là nhân tài, hai đứa nhỏ có tình ý, thì chính là "Tôn phân rồi, con rể của Vương gia, phu quân của quận chúa, đương nhiên sức mạnh không thể quá kém, mặc cho đám người bàn tán khẳng định không còn cách nào, Hoàng đế còn phong thưởng.

Tống Dương đến phía trước, Trần Tây vương luôn luôn cùng Phong Long cò kè mặc cả, giúp con rể tương lai tranh thủ phong hào, chuyện phong thưởng này không ngờ thuận lợi, Hoàng đế lần này : vua không vội thái giám vội

Từ trong mắt muốn đem cái cọc bà mai ra bảo vệ, ban thưởng cho Tống Dương thật hậu hĩnh.

Tống Dương có thêm một cái đầu cũng không thể tưởng tượng sự việc sẽ như thế này, nghe Vương gia bỗng nhiên nhắc đến việc Sơ Dong sai giết Trát Tây Bình Thố, người, không tự dừng sững sốt, nhưng về mặt hắn động lại trong mắt của Trần Tây Vương, trong lòng lão càng khẳng định, nét mặt già nua tỏa ra ý cười.

Đúng lúc này, một trận cười truyền đến, Phong Long Hoàng đế, Tả thừa tướng Hồ đại nhân và thái giám Công Tôn bên cạnh hoàng đế đi vào Ngự thư phòng. Dựa theo quy củ, Tống Dương thi lễ với Phong Long.

Tâm tình Hoàng đế rất tốt, cũng không phải lúc chính thức, phất tay cười nói:

- Miễn lễ đi.

Lập tức lại dẫn dò thái giám:

- Ban cho ngồi, Trần Tây Vương, Hồ đại nhân, Thường Xuân hầu đều ngồi xuống. Chúng ta nói chuyện.

Tống Dương đưa mắt nhìn Hồ đại nhân, lão hiểu được nghi vấn của hắn, cười giai thích:

- Trên Nhất phẩm lộc Tống tiên sinh vì nước lập công lớn, Vạn tuế lại muốn ân chỉ, chúc mừng Hầu gia.

Trước kia Nam Lý chỉ có Thường Xuân úy, Mâu Bát không bằng Thường xuân hầu, hôn sự này, là danh hiệu Phong Long Hoàng đế tân phong, hiện tại mới ra chưa tới một canh giờ, ra lò còn đang nóng hổi. Kỳ thực giữa hai bên cũng không có gì khác biệt, tuy nhiên phong ấp lại mở rộng hơn một chút, từ ba mươi dặm lên năm mươi dặm, vẫn là một chức vụ nhân rồi, không nhận nhiệm vụ chính thức, nhưng tên trở nên dễ nghe hơn. Lại nói như thế nào cũng là “hầu” vừa vặn xứng đôi với thân phận của Quận chúa.

Phong Long không cần Tống Dương tạ ơn, chỉ tùm tùm nhìn hần cười hỏi:

- Trong nhà Thường Xuân hầu còn trưởng bối không?

Tống Dương hồ đồ, lắc đầu, Hoàng đế gơ tay đập bàn, hai hàng lông mày nhăn lại trầm mặc:

- Chung quy cần có bậc trưởng bối.

Tả thừa tướng ở một bên góp lời:

- Lão thần có ý tưởng này, hay là, mời Trương đại nhân Đông các đại học sĩ...

Lời chưa dứt, Phong Long liền gật đầu:

- Không tồi! Mời lão sư lại nhận tên học trò này!

Đông các đại học sĩ năm trước từng đảm nhiệm đề sự, Phong Long chính là học trò của Trương đại nhân, ý tứ của Hoàng đế, Thừa tướng lại không hiểu sao, bảo Trương đại nhân thu nhận Tống Dương làm đệ tử, Tống Dương đương nhiên trở thành bạn học với Hoàng đế, chỉ với thân phận này, đến trưởng bối cũng không cần rồi.

Hoàng đế long nhan vui vẻ nói:

- Mọi việc quyết định tới đây thôi! Truyền chỉ Hồn Nghi giám, chọn lựa ngày lành tháng tốt, trẫm phải lo liệu việc mừng này!

Lý Công Tôn tươi cười vui vẻ, Hồ đại nhân vẻ mặt đắc ý, Trần Tây Vương vẻ mặt tán thưởng, chỉ có Thường Xuân hầu không hiểu ra sao, nhìn bên này, trông sang bên kia, thực muốn làm rõ tình hình mơ hồ ở đây.

Vẫn là Hồ đại nhân nhìn không được, cười nói:

- Là việc vui của người và Thừa Cáp quận chúa! Vạn tuế làm mai tác thành cho người, Trần Tây Vương càng yêu quý tài năng của người, đã đồng ý rồi. Chúc mừng Thường Xuân hầu, không chỉ mừng rõ, còn có vinh quang lớn lao, tỏa khắp thiên hạ, có thể mời Vạn Tuế làm mai mối, cũng chỉ có một Hầu gia thôi, lão phu chỉ là nghe được việc này, cũng cảm thấy vinh hiển!

Lỗ tai của Tống Dương nổ ầm một tiếng, hần một thân tu vi hồng hách, vậy mà nộ kinh theo tâm mà động, tự nhiên đột phát, bật tiếng cười vang, Tống Dương đem ghế đôn đập nát, đặt mông ngồi xuống thấp giọng, mắt tròn tròn, trong đầu loạn một mớ, giờ phút này ngoại trừ đánh Hồ đại nhân tấu thối, không còn ý tưởng nào khác nữa.

Phong Long tâm tình vô cùng tốt, thấy thế cười ha hả:

- Thường Xuân Hầu quả nhiên vô công tốt! Mau mau đứng lên, đem một lòng thu lại, việc này trẫm tự mình chủ trì, sẽ không thay đổi, quyết định rồi!

Người bên ngoài đều nói hần phát điên bởi vì việc vui từ trên trời rơi xuống, hết thấy mỉm cười, Trần Tây Vương cười tươi hơn cả: tiểu tử này cao hứng đến như vậy, cũng có thể thấy tình ý của hần đối với Sơ Dung không giả.

Lý Công Tôn bước chân nhẹ nhàng, gần như bay tới, một bên nâng Tống Dương, một bên thu xếp lại chỗ ngồi mới, Tống Dương vẻ mặt vẫn cứng nhắc, nhưng trong miệng bắt đầu nuốt mật đắng, chính là cân nhắc việc này nên làm thế nào bây giờ, bỗng nhiên có nội thần bấm báo, sứ giả hòa thân dân tộc Hồi Hột thông báo đã tới nơi rồi.

Việc hòa thân của Tiểu Bộ xem như việc trọng đại của quốc gia, gần đây Phong Long luôn ở Điểm Kính trưa, nghe thấy tin tức tạm không để ý tới Tống Dương, nói:

- Truyền lên!

Sau một lát, báo cáo đặt lên án thư, Hoàng đế tự tay xé rơi niêm phong, một tờ sớ dài, bên trên chữ viết chỉ chút, Phong Long mới nhìn mở đầu, liền cười nói:

- Việc hòa thân, dân tộc Hồi Hột đồng ý rồi!

Nói xong, đang muốn xem chút nữa, lại có thái giám bẩm báo, Tây quan có quân tình quan trọng cần vào cung bẩm báo gấp.

So với hòa thân, quân tình không hề nghi ngờ càng khẩn cấp hơn, Phong Long trong lòng cả kinh bấp chập bản tấu hòa thân, trước tiên tìm hiểu quân tình. Lúc này, Lý Công Tôn khom người lui ra. Trong cung Nam Lý có luật, nội thần không được tham dự vào chính sự, mà quân tình mật báo, bọn thái giám ngay cả nghe cũng không thể nghe, để phòng ngừa tiết lộ bí mật.

Ba người khác trong phòng Trần Tây Vương không cần phải nói, Hồ đại nhân cũng không cần rời khỏi, Tống Dương vốn định cáo lui, nhưng Vương gia ra hiệu hắt là người nhà nên ở lại, hiểu biết chút quân vụ Tây tuyền cũng là tất yếu.

Tuy nói "quân vụ khẩn cấp, nhưng không quá mức nghiêm trọng, trong mấy năm nay, mùa đông trên cao nguyên càng lúc càng lạnh tuyết lớn thành hoa, hiện tại lại gần đông chí, Thổ Phồn điều động quân mã thường xuyên, xem ra có tính toán xâm lược, tướng lĩnh biên quan không dám chậm trễ đối với lệnh truyền báo hồi kinh.

Tuy nhiên Trần Tây Vương vừa mới từ biên quan đốc quân trở về, từ dưới Khổ Thủy Tây quan, tướng sĩ Nam Lý cũng chuẩn bị chiến tranh chu đáo, thời khắc cảnh giác. Cơ bản có thể kết luận, nếu năm nay lại lạnh tới Thổ Phồn khả năng sẽ cướp lương đoạt tiền, nhưng cũng không phải xâm lược thực sự, nếu muốn đánh, quy mô cũng sẽ không quá khoa trương, với sự chuẩn bị của Tây tuyền, hoàn toàn có thể ứng phó được.

Xem qua quân tình lại nghe Vương gia phân tích, Phong Long yên tâm, đối với Phiên Tử Thổ Phồn nghiêng rằng mắng mỏ một phen lần nữa lại đổi thành tình thân, lại cầm lấy sớ trình báo hòa thân xem cẩn thận.

Nhưng lúc này chờ hẩn xem hết toàn bộ bản tấu, xem xong, sắc mặt cũng trở nên cổ quái ước chừng một lúc sau, Phong Long lộ ra vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười, trước tiên nhìn Vương gia, sau đó nhìn Tống Dương, hỏi:

- Vương gia của người là người tộc Hồi Hột?

Hòa thân của Tiểu Bộ đã định, hôn sự của mình và Sơ Dong cũng định rồi. Tống Dương hiện tại hoàn toàn ảo não, không yên lòng, nhất thời không chú tâm lễ nghi, nghe vậy lắc đầu không lên tiếng.

Phong Long cũng có chút thất thần, không để ý vô lễ nhỏ nhỏ của Tống Dương, nhú mày nói:

- Người không phải?

Trên bản tấu đã viết rõ ràng, nói Nam Lý gọi kỳ sĩ Tống Dương, cùng Tát của Hồi Hột,

Tát...

Phong Long đưa ngón tay đặt trên tấu chương, đọc từng chữ một:

- Tát Mặc Nhĩ Liệt kỳ nặc nhưng Khách Hãn thân phận cùng cấp, tuy rằng người là nhân sĩ Nam Lý, nhưng với dân tộc Hồi Hột mà nói, cũng như Tát Mặc Nhĩ Hãn Vương gia tôn quý như nhau.

Tâm tư rối loạn, phản ứng cũng chậm theo, được Phong Long nhắc nhở, Tống Dương mới nhớ ra, trên tay mình còn có một khối "Mặt trời phương đông, Hòa Tâm Ngọc tặng, hai người xem như theo phong tục của người Hồi Hột đã bái lạy kết nghĩa, trên tấu chương nói như vậy cũng cho là bình thường, tuy nhiên Tống Dương có chút mơ hồ, không rõ trong tấu chương hòa thân, như thế nào lại xuất hiện tên của mình.

Tống Dương không đề cập tới việc gặp nhau với Tát Mặc Nhĩ Hãn ở Phượng Hoàng thành, chỉ nói khi ở Tình thành hai người có chút giao tình, nhất thời hứng khởi nên đôi bên trao đổi tín vật.

Hồ đại nhân nhú mày lắc đầu:

- Việc lớn như vậy, người không nói với lão phu một tiếng sao.

Tổng Dương nắm lấy bả vai:

- Chính là phần giao tình cá nhân, không biết sẽ như thế nào.

Vừa dứt lời, Phong Long liền nói tiếp:

- Người cảm thấy là giao tình cá nhân, Vương gia dân tộc Hồi Hột người ta lại rất coi trọng! Hầy.

Giọng điệu cổ quái, không rõ Vạn tuế gia đang cười hay đang cảm thán, đồng thời đưa tấu chương trong tay cho Hồ đại nhân:

- Người xem đi.

Hồ đại nhân đọc nhanh như gió, rất nhanh, sắc mặt lão cũng thay đổi, kinh ngạc, còn có buồn cười, phản ứng giống hệt phản ứng của Vạn tuế gia lúc vừa rồi, buông mặt nhăn mày, ngẩng đầu nhìn Vương gia, lại nhìn Tổng Dương, bộ dạng muốn cười lại không dám cười.

Sự tình không hợp lý, Trấn Tây Vương liền phát hiện ra, lão không kiên nhẫn đi pha trò, thanh âm vang dội, hỏi Hồ đại nhân:

- Làm sao vậy? Trên tấu chương nói cái gì?

Hồ đại nhân lúc này mới không đi nên làm cái đầu lớn này, lắc đầu không nói lời nào, đưa mắt nhìn Phong Long. Người sau khi ho khan một tiếng, mở miệng nói:

- Việc hòa thân của Huyền Cơ Công Tôn, dân tộc Hồi Hột đồng ý, ngày gần đây sẽ phái ra sứ đoàn, chuẩn bị sinh lễ trọng hậu cùng hộ vệ, nô lệ, thị nữ vàng bạc đầy đủ mọi thứ, theo sứ đoàn nước ta cùng đến Nam Lý.

Sắc mặt Trấn Tây Vương rõ ràng đã dịu đi, đối phương càng nhìn kỹ, Công Tôn nữ nhân của lão thì gả đi càng được mở mày mở mặt.

Nhưng lời Phong Long còn chưa hết:

- Tuy nhiên đúng là hòa thân không sai, nhưng không cần đưa Huyền Cơ Công Tôn tới dân tộc Hồi Hột... Tất Mặc Nhĩ Hãn nói, họ muốn ở Nam Lý có một vị vương, vương gia... Tiểu Bộ gả cho Tổng Dương.

Ánh mắt Phong Long phức tạp, lại nhìn Tổng Dương Tổng Dương mời vừa trở về nhân gian, việc gì cũng không biết, càng không bàn về chuyện thế cục dân tộc Hồi Hột ở ngàn dặm xa xôi.

Lần này sau khi cướp độc nguyên thất bại, Tất Mặc Nhĩ Hãn lại không đi quản Nhất phẩm lộc, mà trực tiếp về nước, không ngờ Đại Khả Hãn của dân tộc Hồi Hột bệnh tình chuyển biến xấu, thời khắc mấu chốt nhất tranh quyền, lão còn chưa thể dẫn ra bên ngoài. Qua một năm, đến giờ Đại Khả Hãn tuy rằng còn một hơi thở, nhưng đã mất đi quyền quản lý quốc chính, quyền hành dân tộc Hồi Hột đều rơi vào tay Tất Mặc Nhĩ Hãn.

Việc hòa thân này đoàn người đều biết, Công Tôn Nam Lý không phải gả đi, Vương Công Tôn của Hồi Hột không thiếu, ý nghĩa thực chính là ở thái độ, quan hệ của hai quốc gia. Chỉ cần dân tộc Hồi Hột đồng ý hòa thân, hai nước chính là thông gia.

Mà tính cách người Hồi Hột nóng nảy, tâm tư thẳng thắn, hơn nữa coi trọng bằng hữu nghĩa khí “mặt trời phương Đông”, cũng không ngoại lệ, Trấn Tây Vương lão đương nhiên không biết về quan hệ của Tiểu Bộ và Tổng Dương, nhưng với lão mà nói, hòa thân thành là được, Công Tôn Nam Lý có đi hay không cũng không sao. Gả tới nơi ngàn dặm xa xôi còn phải cử hành đại lễ trang trọng, lãng phí thêm phiền toái, cũng như thế, không bằng đem gả cho huynh đệ tốt của Nam Lý... Hai nước liên minh thành công, dân tộc Hồi Hột tính được nhiều sự tình, lại tặng cho Tổng Dương một phần đại lễ.

Ấy là báo đáp hần hai lần ơn cứu mạng.

Ý tứ của dân tộc Hồi Hột: đem Huyền Cơ công Tôn gả cho Vương gia Tổng Dương!

Nam Lý không gả đi còn được Tống Dương giống như Tát Mặc Nhĩ Hãn, hẳn chính là Vương gia dân tộc Hồi Hột, gả hòa thân thành công: không lấy chồng thì hòa thân thất bại, cầu hôn trước mặt, đi sứ cũng trở thành trò đùa với dân tộc Hồi Hột.

Đồng Lam Phương

171. Chương 5: Náo Loạn Nơi Linh Đường

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 5: Náo loạn nơi linh đường

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ai cũng không ngờ sự tình sẽ như vậy, tin tức này quá bất ngờ và cũng quá đột ngột.

Đối với Phong Long mà nói, muối muối thúc bá của y gả như thế nào, gả cho ai y cũng không sao cả, mấu chốt là trước mắt Tống Dương này, không ngờ là người anh em kết nghĩa của người cầm quyền dân tộc Hồi Hột, thoáng cái thanh niên tài năng, tuần kiệt trở thành vũ khí hạng nặng của quốc gia, khiến y vui mừng còn không hết.

Hồ đại nhân âm thầm cười khỏ, sớm biết dân tộc Hồi Hột mọi rợ sẽ xử lý như thế, lão sẽ không tác hợp Tống Dương với Nhâm Sơ Dong, cái này xem như đặc tội với Trần Tây Vương, quả nhiên, trên mặt Vương gia, là bộ dạng muốn ăn thịt người, ánh mắt vốn đục ngầu, không biết từ khi nào đã trở nên sắc bén, gay gắt, gắt gao nhìn thẳng vào Tống Dương không tha.

Tam nhi gả cho Tống Dương, Vương gia đã nhận rồi: Thất cô nương hòa thân với dân tộc Hồi Hột, đây cũng là việc đính ước sớm. Nhưng hiện tại không liên quan tới lý trí, không liên quan tới tâm tình, hoàn toàn là bản năng của kẻ làm cha, hai viên ngọc quý trên tay, không ngờ phải gả cho một người, người làm cha nào đứng ở vị trí này đều tràn đầy địch ý với đứa con rể.

Mà Tống Dương bên này đầu tiên là “Hoàng đế mai mối cưới hỏi Quận chúa” tiện đà ” Tát Mặc Nhĩ Hãn làm chủ hòa thân với Huyền Cơ Công chúa” trước sau hai cú đâm mạnh, hẳn bị đánh cho đầu óc choáng váng. Hai việc vui này, cái sau là việc quốc gia, không thể thay đổi, cái trước có lẽ còn có thể “thương lượng” Tống Dương hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của Vương gia, trong lòng liền trông ngóng cha vợ có thể giận dữ quát mắng một tiếng:

- Chỉ cho phép cưới một người!

Tâm tư của Vương gia và Tống Dương không khác nhau lắm, hận không thể vỗ án dựng lên. Tuy nhiên, hòa thân không thể đổi, Nhâm Sơ Dong kia cũng là lời vàng ý ngọc của Phong Long làm mai. Lão nhân đứng trước đồng ý, hiện tại thay đổi, thì chính là “khí quân” Trần Tây Vương giờ chỉ hy vọng ở Hoàng đế, trông ngóng Phong Long có thể nói một câu:

- Tống Dương, nếu hòa thân với Huyền Cơ công chúa, vậy việc cưới hỏi với Thừa Cáp quận chúa, trước tiên hãy bỏ sang đã.

Nhưng Phong Long hoàn toàn không có ý tứ mở miệng, Vạn tuế gia tuổi trẻ, con cái cũng chưa lớn, hoàn toàn không hiểu được tâm tình của Trần Tây Vương, y lại cảm thấy hai con gái yêu của Trần Tây Vương đều được, hiện giờ tuy cùng gả cho một người, cũng không có gì đáng ngại lắm.

Làm mai là việc vui, hòa thân cũng là việc vui, nước Nam Lý có thêm một Vương gia của dân tộc Hồi Hột lại càng là việc vui, tam hỷ lâm môn, cả đời có thể có được mấy lần? Vạn tuế gia vui mừng nghĩ.

Lòng Hoàng đế ngập tràn phấn khởi, Vương gia nghiêng răng nghiêng lợi, Thường Xuân Hầu mặt nhăn mày nhí, Tả thừa tướng ánh mắt ủ rũ, muốn từ trên mặt đất Ngự thư phòng tìm con kiến vắn số trong ngự thư

phòng phá tan bầu không khí cổ quái này, chính tại thời điểm áp lực, đột nhiên có thái giám vội vàng chạy tới, quỳ gối nơi cả:

- Vạn tuế, Vương gia, việc lớn không tốt, vừa rồi ở Hồng Ba phủ truyền đến tin tức, Huyền Cơ công chúa điện hạ bệnh tình đột nhiên chuyển biến xấu, hiện tại...

Con gái trong lòng, Trần Tây Vương nhảy dựng lên, gấp giọng truy vấn:

- Hiện tại thế nào, nói!

Thái giám khóc lóc vờ vệt:

- Điện hạ, nàng đã không còn.

Vương gia “a” lên một tiếng, thân mình lão đảo, nếu không có Tống Dương đứng ở đó đỡ kịp thời, lão đã ngã quỵ. Trần Tây Vương một lần nữa đứng vững, gắng sức gạt Tống Dương ra, cáo từ Vạn tuế gia, vội vã hồi phủ.

Tống Dương nhìn chung có thể đoán được nguyên do vì sao lại thế, lại muốn mặc kệ mọi sự, việc hôm nay, xem ra hoàn toàn lộn xộn.

Nhâm Sơ Dong mua chuộc Lý công công, muốn đầu tiên biết được tin tức hòa thân.

Trong ngự thư phòng, Hoàng đế vừa mới cất lời “Việc hòa thân, dân tộc Hồi Hột đã đồng ý rồi” khi quân tình Tây tuyền rơi vào tay, tất cả nội thần rời khỏi. Lý công công nhận tiền giúp làm việc, Hoàng đế phía trước vừa nói “dân tộc Hồi Hột đồng ý” liền tỏ vẻ đã có kết quả việc hòa thân, Lý công công lập tức rời khỏi ngự thư phòng, phái tiểu thái giám tâm phúc, đi báo tin cho Thừa Cáp quận chúa.

Lý công công nào biết sự tình còn ở phần sau, Thừa Cáp chỉ nói muội muội Tiểu Bộ yêu quý sắp phải tới dân tộc Hồi Hột xa xôi, hai mắt Tiểu Bộ đầm lệ, vụng trộm đi dâng hương cho tổ tiên, lại ở phòng phụ thân, mẫu thân nói vài câu, cuối cùng ghen ngào dạn dò tỷ tỷ, thay nàng tận hiếu với bề trên, hai tỷ muội ôm đầu khóc ròng, sau đó Nhâm Tiểu Bộ nhận lấy tân lương nuốt, chết rồi.

Huyền Cơ công chúa trường thương, ngự thư phòng dạ nghị đến lúc này phân tán, Tống Dương trở lại dịch quán, càng nghĩ càng giậm chân

Tân lương không phải chết thật, tính mạng của Tiểu Bộ không lo, nhưng chết rồi sống lại Tiểu Bộ lại không có thân phận, cả đời không thể gặp người thân, lúc trước bởi vì phải tới dân tộc Hồi Hột xa xôi, cho nên mới nghĩ ra hạ sách này, vừa mới nhận “mặt trời phương Đông” Tống Dương và Tiểu Bộ vừa có thể cưới hỏi đàng hoàng, cảnh tượng náo nhiệt đó, cần gì phải vụng trộm.

Trước kia không có cách gì, hiện tại tình hình biến đổi, Tống Dương không ngờ không muốn cũng không thể nhìn Tiểu Bộ từ nay về sau đánh mất tất cả người thân.

Trước tiên phải trừ bỏ tác dụng của tân lương, nhưng thế nào cũng không thể do Tống Dương đích thân ra tay.

Hắn bình tĩnh cẩn thận tính toán biện pháp, suy nghĩ một hồi, khi hắn đứng dậy chạy tới Hồng Ba phủ, Tiểu Bộ chết đi đã được hơn một canh giờ, linh đường đã bày biện qua loa, hơn mười vị cao tăng được mời tới vội vàng. Trần Tây Vương địa vị rất cao, Nhâm Tiểu Bộ lại có danh hiệu Công chúa, giờ phút này triều thần kinh sư nhận được tin tức, bất chấp đêm khuya đều tới an ủi, phúng viếng, trong phủ đã thành một đám rối loạn rồi.

Chức quan của Tống Dương tuy nhỏ nhưng ngặt cái cũng có thân phận, sau khi báo lên danh tính cho vệ sĩ, có tới tổ trực tiếp đưa hắn đến linh đường.

Trần Tây Vương ban đầu nghe tin dữ, đầu bạc đưa tiền đầu xanh, cả người đều trở nên ngây ngốc, chờ dẫn ngồi ở linh đường ánh mắt trở nên ngây dại, căn bản không thấy được Tống Dương đã tới, bên ngoài tiếng xướng tên không ngừng truyền đến, Vương gia cũng không để tâm nghe, bao vây xung quanh lão là Thừa tướng, Thượng thư và các trọng thần, đang thấp giọng an ủi Vương gia.

Những người thân phận bình thường một chút tới viếng, tất cả đều do Sơ Dong ra mặt đón tiếp, hiện tại Thừa Cáp quận chúa đối với sự việc xảy ra ở ngự thư phòng vẫn chưa biết chút gì, vừa không biết Hoàng đế

làm mai đem mình gả cho Tống Dương, càng không ngờ rằng hòa thân của Tiểu Bộ chính là người ở trong lòng của nàng. Thấy Tống Dương đến đây, Nhâm Sơ Dong cảm thấy bất ngờ, vốn hai người đã thỏa thuận vào đêm ngày kia sẽ đào xung quanh phần mộ của Tiểu Bộ một con đường sống bí mật, Tống Dương không có cách nào để giải thích, mang bộ mặt bi thương, hỏi:

- Công chúa hiện ở nơi nào, ta muốn nhìn mặt nàng một chút.

Nam Lý không có phong tục cáo biệt với thi thể, Nhâm Sơ Dong chau mày, nhẹ giọng trả lời:

- Quy củ bất hòa, hiện tại không thể chết được.

Tống Dương kiên trì, vẻ mặt càng thêm đau đớn:

- Nhìn mặt lần cuối, xin Quận chúa nhất định toàn thành.

Thừa Cáp không biết hẳn muốn làm gì, nhưng hiểu được hẳn tất có thâm ý, một bên ở trước mặt mọi người lắc đầu, nhưng ánh mắt lại liếc về gian nhà phía sau linh đường, làm ám hiệu.

Tống Dương gật đầu, theo mấy quan viên bên cạnh cùng nhau hướng về lễ quan đi tiếp, xem ra chuẩn bị thi lễ đối với linh vị, nhưng khi thoáng đi qua chỗ Nhâm Sơ Dong, cúi đầu khẽ nói bốn chữ:

- Tranh thủ thời gian.

Thừa Cáp quận chúa sắc mặt biến đổi, trước hỏi thi thể đặt nơi nào, lại xin mình hỗ trợ tranh thủ thời gian, hẳn đây là muốn đại náo linh đường? Quận chúa xoay người nhìn về phía Tống Dương, vừa hay Tống Dương cũng quay đầu nhìn nàng, ánh mắt kiên định chân thành đáng tin.

Nhâm Sơ Dong cắn răng lại cắn răng nghe hay không nghe hẳn, ngoắc Tần Trùy và vài vệ sĩ tâm phúc của mình, thấp giọng dặn dò vài câu cùng lúc đó lễ quan cất tiếng, theo hẳn chỉ điểm, mới đó đã đầy người phúng viếng lễ bái đối với linh vị Công chúa, hướng về người đã mất thi lễ.

Sau khi hoàn tất, đột nhiên một tiếng khóc lớn vang dội, Tống Dương dậm chân, hoàn toàn là dùng thế tử long tước tấn công, một đầu liên chui vào sau nhà để linh cữu Công chúa vừa mới ồn ào lạ thường linh đường đột nhiên lại yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều ngồi tại chỗ không biết có chuyện vừa xảy ra.

Mà Tống Dương đã đánh hai nữ hộ vệ linh cữu bất tỉnh, ghé lên người Nhâm Tiểu Bộ òa khóc long trời lở đất, ngân châm trên tay vận chuyển như gió, giải độc tâm lương.

- Đàn cầm vô cơ năm mươi chuỗi một chuỗi một trụ nghĩ hoa năm nay tình có thể đợi đã thành hồi ức chỉ có điều lúc ấy đã ngơ ngẩn, ngẩn ngơ! Công chúa tỉnh lại đi!

Tiếng kêu khóc bi ai, thấu đến trời xanh, khóc từ khi trên đường tới hiện giờ hẳn cân nhắc kế hoạch trước mặt vô số người đem Nhâm Tiểu Bộ khóc sống cho nên thể nào cũng phải có vài từ không phải.

Muốn cho Tiểu Bộ quang minh chính đại trở về, ắt cần nàng chết, không quá lâu, một hai canh giờ còn miễn cưỡng nói là được chứ qua một ngày, mọi người đều trở nên lạnh giá lại đem nàng khóc cho tỉnh, không khỏi rất khả nghi.

Công chúa tôn quý, nhà Hán lễ trọng, một người nam tử trẻ tuổi chạy tới ôm lấy xác Công chúa khóc lớn, chưa người mất nào như thế nào lại đồng ý, theo Thừa Cáp quận chúa lớn tiếng quát mắng, Tần Trùy và vệ sĩ trông giữ trong nhà ngày thường thân thủ mạnh mẽ, lực lượng vệ sĩ dùng mạnh tay chân đường như trở nên mềm nhũn, chật chội ở trước mặt Tống Dương, rống giận liên tục, chân ra quyền, nhưng cố tình không túm lấy hẳn.

Còn không chỉ kéo Tống Dương ra khỏi chỗ linh cữu, nơi này không gian nhỏ hẹp, đám vệ sĩ này xúm lên, lại có người muốn vào hỗ trợ căn bản cũng không lên được.

- Mười năm sinh tử hai mờ mịt, không nói nơi thê lương bóng chiều ngã về tây bao lâu rồi, đứt ruột xé gan người ở Thiên Nhai... Công chúa trở về từ xưa vẫn đa tình thương cảnh ly biệt, càng chịu sao nổi cảnh cô quạnh tiết thu gió đông ác hoạn tình bạc, Công chúa tỉnh lại đi, hỏi thể gian, tình là chi, vật... chẳng dạy người...

Thường Xuân Hầu trước trước văn kém không thích đọc thi từ ghét nhất phải sáng tác văn giờ phút này dưới tình thế cấp bách khóc gọi sinh tử có câu đúng câu sai, mất câu thêm chữ, chính hắn cũng đành chịu vậy, sử dụng tất cả những thế võ mình có, vận châm đi thuốc mau mau thêm chút nữa.

Mấy kẻ Hồng Ba vệ thân tín, gắt gao chen chúc bên cạnh Tống Dương, rõ ràng là ngăn cản âm thầm giúp hắn kéo dài thời gian, tuy nhiên bọn họ cũng không biết Tiểu Bộ ngắt, mắt thấy Tống Dương chữa bệnh cho người chết, ánh mắt mỗi người đều kinh ngạc.

Linh đường hoàn toàn náo loạn, lão Vương phi đầm ngực dậm chân, đám khách nhìn nhau thất sắc, lúc này đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ, sắc mặt Trần Tây Vương dữ tợn, bước nhanh chạy ra linh đường, một lát sau chờ lão trở về, trong tay xuất ra một chiến đao lạnh lẽo.

Chưa từng thấy qua Trần Tây Vương đánh nhau nơi chiến trận, vĩnh viễn cũng không nghĩ đến, một người bé nhỏ như vậy, lão nhân một chân bị tật, một khi nắm trường đao trong tay, lại hoàn toàn biến thành một bộ dáng khác.

Râu tóc đường hoàng, ánh mắt như máu, sát khí bùng bùng, tức giận và sát ý giằng co, nổ rộ, mặc không thể nhận ra nhưng lại như có thực, mặc cho ai cũng cảm thấy được, xung quanh lão đã cháy lên phật phật nồng đượm, ai dám tới gần một bước, đều sẽ hóa thành tro.

Không ngờ lão đầu nhân, rõ ràng vừa mới thoát khỏi mười tám tầng địa ngục, vọt tới nhân gian đã thành ma quỷ dữ tợn.

Linh đường càng loạn, đám gia nô tỳ nữ thân phận hèn mọn đến Vương công đại thần địa vị hiển hách, tất cả đều không ngoại lệ bật thốt kinh hô, lùi về phía sau không quan tâm, tất cả mọi người nhìn về phía Trần Tây Vương có một loại ảo giác đáng sợ: đao của Vương gia đập vào mặt mà đến như thể vì truy đuổi chém giết mình mà tới, theo bản năng sẽ lui, sẽ trốn.

Sát khí của Trần Tây Vương là dùng mạng người dệt lên, mấy chục năm sống trên yên ngựa, không biết bao nhiêu người bị hạ dưới quỷ đao của lão, trong tay lão mỗi khi tăng thêm một oan hồn, ác khí của lão liền tăng thêm một phần, giờ phút này Vương gia nổi giận thành cuồng, một người một đao, thực sự là thôi thúc trong tai mọi người, xuất hiện nhiều tiếng kêu óc hãi hùng.

Tuy rằng tuổi già, nhưng tốc độ đánh cực kỳ nhanh chóng bất ngờ, theo "đô cấp bản Vương cút ngay, rống giận, Trần Tây Vương đã vọt tới nơi nhà sau để linh cữu của Nhâm Tiểu Bộ.

Hồng Ba vệ vội kéo Tống Dương đều trung thành và tận tâm đối với Nhâm Sơ Dong, nhưng phần trung tâm này, dựa trên nền tảng lòng kính yêu đối với Trần Tây Vương, hiện tại cho dù Phong Long Cảnh Thái công thêm Đại Khả Hãn của dân tộc Hồi Hột cùng tới, bọn họ cũng sẽ không thoái lui, nhưng Vương gia lên tiếng, ra tay, bọn họ không thể không lui.

Mọi người tản ra, lộ ra Tống Dương, Trần Tây Vương lại lần nữa hét lớn, chiến đao trong tay vẽ một đường hình vòng cung, hướng về phía sau lưng hắn mà chém xuống.

Giờ phút này, Tống Dương chỉ còn một cây châm cuối cùng.

Không tránh đao sát, ngân châm ấn xuống, tân lương sẽ hoàn toàn được giải trừ, Tiểu Bộ sẽ tỉnh lại đoàn viên với người nhà: tránh né chiến đao, ngân châm không thể ra tay, Nhâm Tiểu Bộ lại tiếp tục ngắt, ba ngày sau đi đào mộ phần... Giống như bốn năm trước ở núi hoang dã, khi cứu man nữ ở khe suối, tay của hắn vững như bàn thạch. Ngân châm trong tay vững vàng đâm xuống.

Hai sự kiện đồng thời phát sinh: Nhâm Tiểu Bộ bắt đầu khôi phục tri giác, tác dụng của tân lương giảm xuống được hóa giải hoàn toàn: máu phun ra dữ dội, đao phong cắt vào lưng, Tống Dương thân chịu thương nặng, khóc thét ngã mạnh xuống.

Thi hài Công chúa bị quấy nhiễu, vong hồn ái nữ không được thanh tịnh khiến Trần Tây Vương nổi giận thành cuồng, còn chưa kịp suy nghĩ tới thân phận của Tống Dương, lại càng không định một đao liền xong việc, sau khi chém đao thứ nhất, rút đao, giơ lên cao, ánh đao lại hiện ra, lần này lão nhắm thẳng cổ Tống Dương, Vương gia muốn dùng cái đầu này để tế lễ ái nữ xinh đẹp.

Khoảng khắc điện quang hỏa thạch, đao thứ hai của Trấn Vương gia đang vươn ra, đột nhiên một đôi tay từ bên cạnh vươn ra không để ý đến chiến đao sắc bén, nắm chặt lấy lưỡi đao. Nhâm Sơ Dong động tác không nhanh bằng phụ thân, không thể ngăn đón đao thứ nhất, nhưng nàng đuổi theo, đón lưỡi đao thứ hai: mà người con gái trước mặt, người đó vốn tuyệt đối không thể khóc cười, lại chạy nhảy, lại hoạt bát tươi tắn như cô gái còn sống, liền như vậy không hề có dấu hiệu vừa mới từ trong linh cữu đi ra, vừa gục người trên thân thể của Tống Dương, muốn dùng thân thể mình, đỡ nhát đao thứ hai vì hắn.

Chỉ trong nháy mắt, đồng thời phát hiện hai việc, tay Nhâm Sơ Dong không cầm chiến đao: là Nhâm Tiểu Bộ.

Bắt người bảo vệ Tống Dương. Còn nữa, từ trong miệng hai nữ tử đồng thanh hô một câu:

- Cha, không thể.

Trấn Tây Vương lão tuyệt đối chưa từng dự đoán Thừa Cáp quận chúa sẽ giơ tay nắm lấy đao của mình, nhưng càng khiến lão hoảng sợ, thất nữ không ngờ đột nhiên sống lại. Là kẻ trải qua trăm trận chiến quen nhìn sống chết, đối mặt với biến cố lớn như vậy, Vương gia cũng ngây dại, trong đầu hoàn toàn vô thức. Hồng Ba vệ ở tại chỗ cũng ngã sấp xuống hơn một nửa, không hề chuẩn bị chính mắt nhìn thấy một người chết từ trong linh cữu đi ra, còn có thể đứng vững vàng hơn nhiều người khác.

Từ đầu tới cuối Tiểu Bộ hoàn toàn tỉnh táo mọi chuyện nàng đều nghe rõ ràng, giờ phút này thậm chí khóc hỏi Tống Dương một câu:

- Sao không tránh!

Tống Dương tuy bị thương nặng nhưng tính mạng hiện vẫn còn.

Linh tước chuyển nội kinh thâm hậu, khi gặp lưỡi đao sắc bén tự nhiên lưng trên cơ thể phản ứng, cố gắng hướng về thanh đao mở ra một chút, tránh khỏi bị thương trí mạng: bên trong linh đường không thể mang theo hung khí, nếu không không hiểu, trong ngày thường bảo đao không rời khỏi bên mình kể cả khi ngủ, khi vừa mới tức giận bất chấp chạy về phòng lấy lại, chỉ đoạt từ tay vệ sĩ trong phủ được một cương đao: mặt khác, mặc dù trong cơn thịnh nộ, trên tay Vương gia vẫn giữ lại chút sức, sợ hãi sẽ đã thương di thể của ái nữ trước sau vài nguyên nhân cộng lại một chỗ, để lại cho Tống Dương cái mạng này.

Nhưng hiện tại, Tống Dương bị trọng thương gục xuống, lại còn chống đỡ không nổi bất tỉnh đi, miễn cưỡng giơ tay nắm lấy tay Tiểu Bộ, Tiểu Bộ vốn cơ thể suy yếu, hắn phải xác nhận đã quá trình rút hết độc tân lương ra không có tổn hại gì tới nàng, rất nhanh, hắn nhẹ nhàng cười:

- Thành công, không có việc gì, ăn nhiều ngủ nhiều một chút...

Tiếp đó, lại cố sức ngẩng đầu nhìn về phía Nhâm Sơ Dong:

- Đưa vết thương ta xem.

Thừa Cáp tâm tư rối loạn, sau khi nghe vậy hoàn toàn theo bản năng, ngồi xổm xuống, đưa hai bàn tay máu đầm đìa ra trước mặt Tống Dương.

Tống Dương nhỏ tiếng nói:

- Không sao, ta sẽ chữa cho nàng, sẽ không để lại sẹo, cũng sẽ không đau.

Đến khi Tống Dương nhắc tới chữ “đau”, Nhâm Sơ Dong mới bỗng dưng cảm thấy, thật sự rất đau, từ tay đau rồi tới trong lòng, đau tới nỗi nàng muốn khóc, khóc lớn tiếng. Cố gắng đè nén nỗi lòng, nàng muốn nói gì đó, còn chưa mở miệng thì phát hiện, Tống Dương đã ngất đi rồi.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến âm thanh ”leng keng, chiến đao trong tay Trấn Tây Vương rớt trên mặt đất, run rung giơ tay chỉ về phía Tiểu Bộ:

- Con còn sống? Tốt, thật tốt, ha ha!

Cười to trong vui mừng, hai mắt Vương gia vừa đảo, cũng thẳng tưng ngất xỉu ngã lộn trên mặt đất.

Sầu thương giận dữ vui mừng, các cảm xúc mãnh liệt thay đổi, thân thể Vương gia cường tráng nhưng không phải làm bằng sắt, hôn mê bất tỉnh là chuyện bình thường.

Nhâm Sơ Dong rút cuộc cũng bình tĩnh, liên tục truyền lệnh, lệnh mọi người mời thầy thuốc, cứu hộ Vương gia Tống Dương, trấn an tân khách, vết thương của mình thì băng bó qua loa, đồng thời bày ra một dáng vẻ mừng vui bất ngờ, đem Tiểu Bộ kéo đến chỗ đèn đuốc sáng trưng, chứng minh nàng không phải xác chết vùng dậy, mà là “thầy thuốc chẩn đoán nhầm” nhưng cho tới hiện tại, nàng vẫn không hiểu Tống Dương vì sao muốn chạy tới cứu Tiểu Bộ sống lại.

Đường như còn ngại không đủ loạn, lúc này bên ngoài bỗng nhiên có âm thanh truyền đến:

- Thánh chỉ đến.

Công chúa đã chết, Hoàng đế đương nhiên cũng tỏ vẻ, suốt đêm viết điều văn lệnh thái giám đưa tới, đồng thời truyền lời lại đây, sáng sớm ngày mai Vạn tuế gia đích thân tới Hồng Ba phủ phúng viếng, Thừa Cáp vội vàng ra ngoài đón.

Đến truyền chỉ chính là Lý công công, loại việc này vốn không cần y phải chạy, nhưng hòa thân “có biến” và y lúc đầu đưa ra tin tình báo không giống nhau, sự tình phức tạp dựa vào người khác chuyển lời chưa chắc có thể nói được rõ ràng, y liền xung phong nhận việc này, tự mình chạy tới Hồng Ba phủ, muốn đem sự tình trình báo lại trước mặt quận chúa.

Vừa gặp mặt, còn chưa đợi Lý công công mở miệng, quận chúa liền đem chuyện mới xảy ra trong phủ nói ra, Công chúa chưa chết, là sợ bóng sợ gió một hồi, tự nhiên cũng không cần tuyên đọc điều văn, Lý công công nghe được lấy làm kỳ lạ, cười nói:

- Công chúa hương hồn chưa ta, được Vương gia khóc ròng cảm động mà sống lại, đây chính là giai thoại thiên cổ, chúc mừng Vương gia, chúc mừng Quận chúa, nô tài đi vào khấu đầu Công chúa...

Nhâm Sơ Dong nhú mày:

- Vương gia?

Lý công công tươi cười ngượng ngùng:

- Đây, Quận chúa điện hạ, lão nô lúc trước chuyển tin tức cũng không ngờ tính sai, tuy nhiên việc hòa thân này, còn có vài câu sau.

Tiếp đó, y đem những việc liên quan đến hòa thân báo lại với Thừa Cáp, gọi hòa thân còn không tính hết, Lý công công mua một tặng một, đem chuyện vui Vạn tuế gia mai mối, nhận gả Thừa Cáp cho Thường Xuân Hầu kể hết...

Khi trở lại linh đường, Nhâm Sơ Dong thần sắc cổ quái đến tột cùng, cũng chỉ có thể nói:

- Quỷ dị, hình dáng, bề trên trong phủ thấy sắc mặt nàng khác thường, đi tới khê giọng hỏi:

- Con làm sao vậy?

Nhâm Sơ Dong ngẩng đầu, nhìn trưởng bối nhà mình, dường như cân nhắc một hồi mới nhận ra trước mặt là ai, lắc đầu thay một dáng tươi cười, miệng chun lại tựa như muốn nói gì, cũng không thành tiếng, thân mình đột nhiên mềm nhũn, cũng té xỉu đi.

Màn đêm buông xuống, Hồng Ba phủ, Huyền Cơ công chúa chết bất đắc kỳ tử, Tống Dương khóc thương đại não linh đường, Trấn Tây Vương giận dữ rút đao chém, Nhâm Sơ Dong tay giữ đao phong, Nhâm Tiểu Bộ chết rồi sống lại đích thực đã loạn thành một mớ.

Đến cuối cùng Tống Dương trọng thương, Vương gia ngắt, Thừa Cáp té xỉu: “xác chết vùng dậy, Tiểu Bộ trở về vội vàng lo lắng, hoàn toàn không rõ cho nên, không biết làm sao, hận không thể nuốt lại một ngụm tân lương để bỏ lại linh cữu.

Đồng Lam Phương

172. Chương 6: Hư Danh

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 6: Hư danh

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Huyền Cơ công chúa đã chết được hai canh giờ, lại được Tống kỳ sĩ khóc sống trên phố nghe được truyền tai chuyện kỳ lạ, hơn nữa càng lan truyền càng huyền hoặc, vài ngày sau đó đã trở thành "Tống tiên sinh thi triển pháp thuật, Nguyên thần xuất khiếu truy thẳng tới U minh, đoạt lại hồn phách Công chúa trở lại.

Cẩn thận kể ra từng chút một, từ tiếng cười to của khổ chủ cho đến khi đoạt giải nhất Nhất phẩm lộc lại đến khi cứu Công chúa sống lại, hai năm nay Nam Lý phát sinh vài việc kỳ lạ, mỗi việc đều xuất phát từ trong tay Tống Dương, khi Tống Dương tham gia tuyển hiền, làm ra đề mục "lĩnh ngộ tự nhiên, thấm nhuần huyền cơ của trời đất", cũng được truyền đi vô cùng kỳ diệu...

Nhâm Tiểu Bộ vui mừng, dùng sức bấm cửa sổ nhìn ra bên ngoài xem:

- Lại một người nữa tới, chừng mấy người, còn có một ông già!

Nàng sống lại được mười ngày, đã sớm biết rõ ràng chân tướng việc hòa thân, hiện tại đang ở dịch quán tiếp Tống Dương, mấy ngày nay ngoài dịch quán khách tới không ngớt, trong đó một nửa đều là bình dân trong Phụng Hoàng thành, muốn bái kỳ sĩ Tống Dương làm thầy, tu hành "Lĩnh ngộ đạo trời đất" trong lòng người danh tiếng đại chấn, tiểu Công chúa cũng có quang vinh.

Một phần khách khác, địa vị khác nhau rất lớn, tất cả đều là quyền quý trong triều Nam Lý.

So sánh với hai năm trước mới vào Phụng Hoàng thành, thân phận của Tống Dương khác biệt lắm, không phải không liên quan tới nguyên nhân hắn lập công ở Hồng thành, đoạt giải nhất Nhất phẩm lộc, thậm chí Tả thừa tướng và Hoàng đế cũng không phải là nguyên nhân chính, khiến cho thân phận của Tống Dương thay đổi chính là tấu chương trả lời của dân tộc Hồi Hột.

Tống Dương là Vương gia của dân tộc Hồi Hột là huynh đệ của Tát Mặc Nhĩ Hãn quyền thế của dân tộc Hồi Hột.

Thân phận này rốt cục có ý nghĩa gì, mọi người trong lòng đều hiểu rõ. Mặc dù phong thưởng của Hoàng đế còn chưa tới, Tống Dương vẫn là bát phẩm tiểu lại "Kê giả thai cấp sự lang" trong triều chức vị quan lớn bắt đầu xưng huynh đệ cùng hắn.

Về chuyện Tống Dương khóc thương đại náo linh đường, Trấn Tây Vương vẫn chưa truy cứu, dù sao hắn cứu khóc Công chúa sống lại, hướng chi Tống Dương chính là hôn phu tương lai của Tiểu Bộ, đêm đó náo nhiệt tuy rằng đường đột thất lễ, nhưng lại cẩn thận giấu lại ...Chồng khóc vợ, cũng miễn cưỡng nói được quá đi chứ.

Giờ phút này đúng thời điểm lâm triều, không có gì đại thần tới hỏi thăm Tiểu Bộ đôi mắt nhìn dịch quán trông mong vệ sĩ đem kẻ bái sư đều đến, trong lòng sốt ruột, quay đầu lại thương lượng cùng Tống Dương:

- Nếu không người bảo bọn họ lên nhìn xem? Biết đâu có người có tư chất, người thực không tính khai sơn lập phái, làm sư tổ gia gia!

Tiểu Bộ muốn làm sư tổ lão bà.

Tống Dương bị thương thảm, nhưng hắn từ nhỏ được Vưu Thái Y cẩn thận chăm sóc, thân thể tốt không phải bình thường, đã thoát khỏi nguy hiểm, tinh thần cũng khôi phục được rất tốt, nhưng trọng thương còn cần điều trị trong thời gian dài, mấy tháng này đều chỉ có thể nằm sấp.

Hiện giờ Tống Dương vẫn đang nằm sấp, nghe vậy đáp:

- Ta cũng không có bản lĩnh dạy đồ đệ, cũng không có bản lĩnh có thể dạy cho họ.

Nhâm Tiểu Bộ rất không phục, nàng không thể nghe người khác nói Tống Dương không tốt, mặc dù người khác đó, là Tống Dương nói chính mình:

- Ai nói người không có bản lĩnh? Cái khác không nói, đã nói buổi tối đó thời điểm người khóc nức nở gọi lên từ này, bên ngoài sớm đã truyền ra, ngay cả phu tử trong phủ đều nói người khóc để nghe, muốn ta hỏi người một chút có thể hay không nói cho bọn họ vài câu tiếp theo.

Lúc ấy nếu không phải Vương gia giơ đao chém tới, hẳn cũng nhanh chóng ca hoa mai tam lộ, Tống Dương cười, nói như không nói.

Tiểu Bộ cũng cùng nhau cười, xoay người bắt đầu cởi giày.

Tống Dương buồn bực:

- Cởi giày làm gì?

Lên tiếng rồi, giày cũng đã cởi, Nhâm Tiểu Bộ bắt đầu thật cẩn thận ghé vào bên người Tống Dương, đáp:

- Cùng người nằm sắp.

Khi nói chuyện, nghiêng đầu nhìn Tống Dương, ánh mắt sáng người cười quyến rũ, khuôn mặt đỏ bừng.

Tống Dương bật cười:

- Huyền Cơ công chúa nghĩa khí sâu nặng là mẫu mực cho vô lâm.

Giường không nhỏ, ngay cả bốn người nằm úp song song cũng có thể được, hai người tư thế giống nhau, chợt vừa thấy đúng là không phân biệt được ai bị thương, duy nhất khác nhau cũng ở một bên đầu hướng bên trái, một bên mặt hướng bên phải, dịu dàng đối diện.

Nhìn đôi mắt Tiểu Bộ đỏ hoe:

- Vì sao không tránh?

Né tránh, nàng sẽ không có nhà rồi.

Tiểu Bộ đương nhiên biết đáp án, đây vốn không phải câu hỏi mà nàng đau lòng, nói xong chớp mắt, rơi xuống một giọt nước mắt. Tống Dương sẽ không đi giằng co với nàng về chuyện này, lắc đầu cười chuyển đề tài, nói chuyện vui vẻ:

- Thực không nghĩ tới, Mặt trời phương đông sẽ sắp xếp hòa thân như vậy, ta nhớ rõ nàng ở trong nhà trọ thấy gã, thời điểm biết gã là người dân tộc Hồi Hột, nàng còn đi theo ta thương lượng muốn ta đánh gã...

Tiểu Bộ là nữ tử dụ dỗ giỏi nhất trong thiên hạ, chớp mắt nín khóc mỉm cười, đang muốn nói cái gì, không ngờ bỗng nhiên cửa phòng bật mở, Thừa Cáp quận chúa đi vào.

-Khóc nức nở, màn đêm buông xuống, sau khi Thừa Cáp tỉnh lại, ngay lập tức bận rộn.

Không có việc vội tìm việc, trước kia việc vặt không cần nàng hỏi tới, toàn bộ được nàng nhắc tới trên bàn xử lý dần. Thừa Cáp vội đến không có thời gian đi thăm Tống Dương, không có cả thời gian nói chuyện cùng Tiểu Bộ, thậm chí cùng phụ vương nói chuyện một lần thật giả ra sao, nàng thực sự không biết nên như thế nào.

Công việc Hồng Ba phủ, cũng đủ khiến nàng bận rộn cả đời không ngừng đầu, nhưng ” việc vui mừng đó, chung quy cần nàng thực sự đối mặt, cho nên Nhâm Sơ Dong đến đây.

Trong hành lang dịch quán vốn có Tần Truy bảo vệ, mặc ai đến đều bị gã ngăn cản lại, chờ thông báo, nhưng Nhâm Sơ Dong là ngoại lệ, Tần Truy không dám ngăn cũng không kịp thông báo.

Nhâm Sơ Dong vào cửa càng thất kinh.

Tuy rằng trang phục chỉnh tề, chỉ có điều thực sự đang nằm sắp, Công chúa điện hạ dù sao cũng là người chạy lên giường của người ta, hoàn toàn không còn ra thể thống gì. Nhâm Tiểu Bộ cũng thét “ôi”, một tiếng kinh hãi, mặc dù thấy đi vào chính là tỷ tỷ, Tiểu Bộ vẫn rối loạn mặt đỏ bừng, hóa ra nàng cũng biết

mình đang hồ đồ, tay chân luống cuống nhảy dựng lên, không cẩn thận còn đụng phải Tống Dương một chút, chạm phải vết thương phía sau lưng, đau tới nhe răng nhếch miệng.

Tiểu Bộ đi giầy, ồm ồm chạy tới ôm lấy cánh tay của tỷ tỷ.

Hồ đại nhân và Phong Long gây chuyện thị phi mai mối uyên ương, chuyện này vốn không thể trách Tống Dương, tuy nhiên vừa thấy Nhâm Sơ Dong, hắn vẫn hơi chột dạ, tươi cười ngượng ngùng:

- Vết thương trên tay đã tốt hơn nhiều chưa? Vốn ta nói giúp nàng trị thương ...

Nhâm Sơ Dong không để ý tới Tống Dương, trên mặt cũng không cười, thật sự nhìn muối muối:

- Tiểu Bộ, có việc chính, muốn nói rõ ràng với muội chuyện đứng đắn.

Bị chỉ hôn lung tung đích thị là chuyện đứng đắn, nhưng nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chuyện này không đứng đắn.

Không ngờ vừa dứt lời, Nhâm Tiểu Bộ liền cười nói:

- Muội biết, tỷ và Tống Dương phải kết hôn!

Nhâm Sơ Dong cực kỳ bất ngờ:

- Muội sao biết được?

Ngay cả Trần Tây Vương và quận chúa cũng chưa từng đề cập qua chuyện này, càng không hề trực tiếp nói cho Tiểu Bộ. Nói xong, Nhâm Sơ Dong trừng mắt liếc Tống Dương một cái.

Không đợi Tống Dương lên tiếng, Tiểu Bộ lắc đầu cười nói:

- Không phải chàng nói cho ta biết. Tỷ quên rồi sao?

Muội ở Hồn Thiên Nghi, Hoàng thượng sớm đã truyền xuống ý chỉ, muốn Ti quan trong giám chọn lựa ngày lành tháng tốt, ban đầu là muội trước tỷ sau chuyện hai tỷ muội ta ở trong Hồn Nghi giám sớm đã truyền ra rồi, bên ngoài đoán chừng số người biết cũng không ít, đúng là không người nào nói với tỷ.

Tiểu Bộ còn ngại dường như chưa đủ, lại còn bổ sung, trong giọng nói còn hơi ngượng ngùng, giống như chiếm tiện nghi của Tam tỷ:

- Tin muội, ba người chúng ta phải cùng nhau hành lễ, nhưng ta và hắn là hòa thân, là việc của hai nước, được tới một mình..., hơn nữa được tới trước.

Sơ Dong và Tống Dương liếc mắt nhìn nhau, hai người thông minh đều hơi ngây ngốc, không phải bởi vì “chọn ngày” mà bởi bộ dạng vui vẻ của Tiểu Bộ, dường như nơi này hoàn toàn muội ấy không chuyện gì không biết.

Nhâm Tiểu Bộ cũng thật sự một dáng vẻ vô tâm, hoàn toàn không nhìn ra không khí không được tự nhiên, thậm chí còn cười hì hì quay sang gọi Tống Dương:

- Tỷ phu!

Nhâm Sơ Dong trừng hai mắt, kinh ngạc, cười trừ:

- Muội, đứa nhỏ này thấy ngốc chưa?

Lắc đầu, đưa mắt nhìn về phía Tống Dương:

- Ta đã nghĩ cẩn thận, vẫn có cách, dùng thân phận hiện tại của người

Phong Long hoàng đế mở lời vàng ngọc làm mai cho hai người, Trần Tây Vương quyền cao chức trọng, nếu nói lời từ chối cũng không phải không có khả năng, nhưng chuyện này phiền toái ở chỗ, thời điểm ban đầu Vương gia chẳng những không từ chối, ngược lại còn đồng ý, tiếp đó lại cao hứng phẫn chấn thay con rể tranh danh hiệu được Hoàng thượng ban cho. Mặc kệ sau đó lại xảy ra biến cố gì, từ chỗ Trần Tây Vương, đối ý là không còn con đường sống.

Tình hình Tả thừa tướng cũng không khác lắm, lão là kẻ đầu tiên khởi xướng, chính lão vui vẻ đề xướng lên để Hoàng đế lựa chọn, hiện tại đi khuyên giải Phong Long, chỉ là đi tìm xui xẻo, Hồ đại nhân khẳng định sẽ không tranh lao vào vũng nước đục này, không thể trông cậy vào lão.

Muốn tháo bỏ bế tắc này, từ “quê hương Nam Lý, ắt là không thể. Nhưng nếu đổi lại phương hướng, từ phía dân tộc Hồi Hột cấp cho Phong Long vài lời áp lực, Tống Dương trực tiếp đi gặp Phong Long làm sáng tỏ hiểu lầm, không đồng ý cưới Sơ Dong chỉ đồng ý hòa thân cùng Tiểu Bộ. Tam tỷ lời nói uyển chuyển, cũng có thể tùy tiện lấy lý do “tỷ muội cùng cha mẹ không thể cùng một chồng, đó là tập tục của dân tộc Hồi Hột”.

Nhâm Sơ Dong nghĩ được, Tống Dương cũng sớm đã nghĩ tới, không cần chờ nàng nói xong tiếp lời:

- Ép được Phong Long nhưng không che được miệng thiên hạ.

Tống Dương trực tiếp đi nói phần nhiều có thể khiến Hoàng đế lui bước, nhưng không cần nghĩ cũng biết, Phượng Hoàng thành thậm chí cả Nam Lý, ngay sau đó sẽ nổi lên vô số tin đồn.

Thừa Cáp hận gả không thành, trở thành nữ nhân hận chồng: hoặc là hai chị em tranh chồng Thừa Cáp bị thua mặc kệ nói thế nào, Thừa Cáp vô tội đều trở thành trò cười cho thiên hạ, tuy rằng không có chút liên lụy nào tới danh tiết, nhưng phần áp lực này cũng không ai có thể chịu được, lại có người con gái nào nguyện ý biến mình thành kẻ cho thiên hạ khắp nơi chê cười.

Thừa Cáp từ chối cho ý kiến, lại hỏi ngược Tống Dương:

- Người có chủ ý tốt hơn sao?

Tống Dương lắc đầu, hẳn đã suy nghĩ liên tục, nhưng không muốn tổn thương Quận chúa lại muốn hóa giải việc này, thật sự bó tay.

- Vốn thì không có giải pháp nào thập toàn thập mỹ.

Thừa Cáp bỗng nhiên mỉm cười, không thấy vui mừng, bởi vì trong đôi mắt tươi cười lộ ra một tia ngốc nghếch:

- Xem tới lúc đó, ai sẽ nói lung tung?

Tiểu Bộ ở bên cạnh nghe được không hiểu ra sao, lôi kéo tỷ tỷ và Tống Dương, muốn bọn họ giải thích rõ ràng không được, đợi nghe được rõ ràng, Công chúa điện hạ không ngờ mỉm cười khanh khách:

- Hai người thông minh, chết vào chỗ bế tắc!

Tiểu Bộ hai tay ôm lấy bả vai Nhâm Sơ Dong, đặt nàng ngồi trên ghế:

- Tiểu Dong nhi, bản quan hỏi người, người ở Hồng Ba phủ giúp phụ vương, phải chăng vốn cũng không nghĩ về sau sẽ gả cho ai?

- Chưa từng nghĩ, nói chuyện này làm gì.

Nhâm Sơ Dong dở khóc dở cười, việc không có gì, cũng không phải bí mật, nhưng đang ở ngay trước mặt Tống Dương nói không.

Nhâm Tiểu Bộ lại quay đầu lại, thay bộ dạng hung tợn, hỏi Tống Dương:

- Người đối với Tam tỷ nhà ta, có phải chẳng từng có ý nghĩ không an phận?

Tống Dương khấn trương lắc đầu.

Tiểu Bộ bật cười một tiếng, nói với hai người:

- Vậy là được rồi!

Nhưng làm hai “kẻ thông minh lanh lợi, chọc tức, cái gì và cái gì, vậy là được rồi?” Nhâm Sơ Dong mắt lại nhìn Tống Dương, cũng thêm chút nghi ngờ, người thứ hai phản ứng không chậm, lập tức trả lời nàng:

- Tân lương tuyệt không ảnh hưởng đến đầu óc.

Nhâm Tiểu Bộ cũng không thể nào thì vui vẻ như vậy, vừa cười, vừa đem ý nghĩ của mình nói ra:

- Tam tỷ không thể lại gả cho người khác; Tống Dương cũng sẽ không ức hiếp tỷ, vậy các người kết hôn và không kết hôn, ngoại trừ cái danh phận, so với trước kia có gì khác nhau? Ai cũng không thể nói gì, trước kia nên như thế nào, về sau liền cứ như không thể nói gì, trước kia nên như thế nào, về sau liền cứ như thế: Trước kia hai người là bằng hữu, về sau tiếp tục làm bằng hữu.

- Nhưng nếu không kết hôn, hoặc đắc tội với Hoàng đế, hoặc khiến người khác chê cười, không chừng còn có thể gặp không ít phiền toái, ngay cả Hồng Ba phủ cũng sẽ chịu liên lụy; nếu thuận theo, đều là đại hỷ không phải sao, lại nói hai người xử lý việc vui, đó cũng thu được không ít lễ vật.

- Còn phụ vương nơi đó, hai con gái gả cho một tiểu hầu, ông ấy khó tránh khỏi miễn cưỡng, tuy nhiên về sau chúng ta đều sống thật vui vẻ, ông ấy sẽ chỉ giận một hồi rồi thôi; nhưng Tam tỷ không lấy chồng, Tống Dương không cưới, áp lực cho ông ấy mới thật sự tới, Hoàng đế sẽ nghĩ ông ấy ở giữa gây khó dễ, còn người trong thiên hạ lại nói Tam tỷ những lời khó nghe, lấy tính khí của phụ vương, sẽ tức giận biến thành như thế nào?

Tiểu Bộ rất ít khi thao thao bất tuyệt, nhưng ngẫu nhiên vừa nói, đạo lý cũng rõ ràng nên làm thế nào không nên làm thế nào, suy nghĩ vắt óc tìm đối sách, việc này nói ra, không phải chỉ là “phu thê hư danh” thôi sao, không ảnh hưởng tới việc gì, có gì mà nhìn không ra.

Thuận theo thì tất cả đều vui mừng; ngược lại chỉ khiến mọi việc thêm phức tạp, nói không chừng sau hậu quả nghiêm trọng.

Nói xong, Nhâm Tiểu Bộ vung tay lên, chém xuống như đinh đóng cột:

- Liền quyết định như vậy đi, ai cũng không nói lại nữa!

Miệng tuyên bố người khác không nói thêm lời vô nghĩa, Nhâm Tiểu Bộ chính mình nhảy tới bên cạnh Nhâm Sơ Dong, nắm lấy bả vai nàng, cười hi hi:

- Về sau hai tỷ muội chúng ta biến thành hai chị em dâu...

Nhâm Sơ Dong một chút khách khí cũng không, phì một tiếng, cười mắng:

- Cái gì chị em dâu, ngu ngốc mà!

Kỳ thật ý tưởng của Nhâm Tiểu Bộ, chính là đạo lý chân chính của việc này, đem tâm tư thả lỏng, không coi chuyện “hư danh” cũng sẽ sáng tỏ thông suốt, Tống Dương Nhâm Sơ Dong lúc trước “nhìn không ra” ngoại trừ “người ở trong núi, ngoài núi, còn những nguyên nhân quan trọng khác: sợ làm người khác tổn thương. Tống Dương sợ hai tỷ muội tổn thương, Nhâm Sơ Dong sợ Nhâm Tiểu Bộ tổn thương.

Tiểu Bộ ngang ngược quyết định việc này, nàng rất nhanh chuyển hướng đề tài, hi ha nói tới những việc không liên qua, Thừa Cáp ngồi một lúc liền đứng dậy cáo từ, Tiểu Bộ cũng không đợi nhiều, đứng lên theo tỷ tỷ, cùng nhau đi ra ngoài.

Nhâm Sơ Dong nhìn nàng, ánh mắt cười cười:

- Muội theo ta trở về sao? Quá khách khí rồi, hay là tiếp tục ra nằm sấp cùng hấn đi.

Tiểu Bộ a một tiếng, giơ tay nheo Tam tỷ:

- Tiểu Dong nhi, tỷ không đứng đắn!

Công chúa điện hạ vô tâm, thực khiến cho Nhâm Sơ Dong thoải mái nhiều, nỗi lòng vẫn ngổn ngang, nhưng cảm giác nhẹ nhàng hơn, thậm chí còn có chút vui mừng, về phần vì sao quyết định “Ta không cần để ý hư danh đó, sau này lý do thực sự có thể vui vẻ, Nhâm Sơ Dong không muốn nghĩ tới.

Hai tỷ muội náo loạn một trận, Tiểu Bộ mới dừng tay cười nói:

- Muội không phải cùng tỷ về phủ, muội hẹn cùng tiểu Uyển, đi chơi cùng nàng.

Nói xong, phất tay với Tống Dương, kéo Tam tỷ rời khỏi dịch quán.

Khi hai tỷ muội đi ra, Tống Dương mới nhớ tới một việc, vội không ngừng hô lên:

- Nhâm Sơ Dong, cảm ơn nàng!

Hắn cảm ơn chính là Thừa Cáp đã đỡ nhất đao thứ hai của Vương gia.

Không ngờ, khi chưa cảm ơn Nhâm Sơ Dong còn cảm thấy thoải mái, cảm ơn nàng ngược lại nàng trở mặt, đôi lông mày nhướng lên một chút, quay đầu vào nói với Tống Dương:

- Tống tiên sinh, về sau người lại dám nổi điên lên không ai dám quản người, nhưng liên lụy tới Hồng Ba phủ, khi đó ta xin người, có thể thông báo trước cho ta một tiếng hay không?

Tống Dương có chỗ tốt, khi đối với người một nhà, đối phương nếu thực sự cáu giận, hắn có lẽ sẽ không nhượng bộ, nhưng cũng không lật mặt tranh cãi âm ỉ, lần này cũng không ngoại lệ, cười dù:

- Lúc ấy là không kịp, không có cơ hội nói, mặt khác trước khi đi, ta đã cân nhắc cẩn thận, không có cách nào khác. Lần này tình hình đặc biệt, trước tiên thông báo với nàng cũng vô dụng, chỉ có thể đại náo linh đường...

Nhâm Tiểu Bộ lúc này cũng lắc đầu, tuy rằng phản bác, nhưng giọng điệu nhẹ nhàng dễ nghe:

- Như thế nào sẽ không có biện pháp khác, người có thể chờ sau nửa đêm vụng trộm tới, Tam tỷ tiếp ứng cho người, còn sợ không tìm thấy ta sao.

Không ngờ, vừa dứt lời, Tống Dương, Thừa Cáp liền đồng thanh:

- Như vậy không được.

Nhâm Tiểu Bộ ngẩn người, nhẹ rằng:

- Hai người còn chưa kết hôn đâu!

Nàng là nói giỡn, Thừa Cáp lập tức đỏ bừng mặt, không dám lên tiếng, Tống Dương cũng liên tiếp khụ khụ vài tiếng, đem đạo lý ra giải thích rõ ràng với nàng:

- Thứ nhất, Công chúa, nhà nàng là Hồng Ba phủ, thân thích, bằng hữu, quan viên lớn nhỏ trong kinh thành, mỗi người đều đến trước linh cửu của nàng dập đầu, đừng nói sau nửa đêm, cho tới trước khi an táng nàng, người cũng không thể ít tới hai ba người, chết mà sống lại, không thể trì hoãn lâu được, hai canh giờ là cực hạn rồi; mặt khác, cho dù trước hai canh giờ thì cũng không quản, ta có thể tìm được người trông giữ giúp nàng giải trừ độc tính, cũng không thể khóc sống nàng như vậy, thế nào cũng phải ở trước linh đường, ngay trước mặt mọi người và Trấn Tây Vương.

Tiểu Bộ không rõ điều cuối cùng, chớp mắt nhìn Tam tỷ. Nhâm Sơ Dong tiếp lời:

- Nếu muội vụng trộm sống lại trở về, sau đó tuyên bố thầy thuốc chẩn đoán sau, Công chúa không chết, mặc cho ai nghe được việc này, phản ứng đầu tiên chính là “Kinh ngạc” lại cho đó là “kỳ lạ” vì nghe nói dân tộc Hồi Hột đồng ý hòa thân thì muội chết; biết nguyên nhân muội vẫn được gả cho người Nam Lý, nên muội lại sống lại, không ai để ý muội diễn trò hay không, mọi người chỉ cảm thấy phụ vương ở sau lưng phá rối, mặt dù không nắm được nhược điểm, Hoàng đế, đại thần cũng cho rằng phụ vương đã “khi quân”.

- Cho nên, thời điểm cứu sống muội, thế nào cũng phải có Trấn Tây Vương, nhưng xuất hiện, không thể khiến ông đeo lấy tiếng xấu này, nếu không về sau này Hồng Ba phủ cũng sống không yên ổn.

Tống Dương cười ha hả, nói tiếp:

- Vậy chỉ có thể đại náo linh đường, Trấn Tây Vương chỉ nói ta quấy nhiễu vong nhân, nổi trận lôi đình, đối với ta vừa đánh vừa giết, việc này hết thấy mọi người bên ngoài đều nhìn thấy tận mắt, lão nhân gia tự nhiên cũng bỏ qua những việc có liên quan.

Nhất định muốn làm người sống lại, phải được Vương gia tức giận thật sự, hai điểm mấu chốt này trước khi tới than khóc Tống Dương đều đã tính toán qua.

Tiểu Bộ đã hiểu, gật gật đầu, quay về phía Tống Dương nói:

- Chuyện đó, thật cũng không có cách nào.

Tống Dương cười nói:

- Công chúa anh minh sáng suốt.

Nói xong, lại cố sức ngẩng đầu nhìn Thừa Cáp, tiếp đó cười nói với nàng:

- Xem, Công chúa cũng nói như vậy, không có cách nào, trước tiên nói với nàng cũng như vậy.

Thừa Cáp xì một tiếng;

- Là không có cách khác, cho dù người nói trước với ta một tiếng, ta có thể làm, ít nhất cũng đem đội vệ sĩ hoàng vô điều tới bảo vệ xung quanh linh đường.

Tổng Dương khó hiểu, Tiểu Bộ suy xét, rất nhanh bình tĩnh:

-Hoàng đại ca có một đội côn vệ, không mang theo đao.

Nhâm Sơ Dong như cười như không, nói với Tổng Dương:

- Xem, ta làm cái gì cũng vô dụng sao?

Đồng Lam Phương

173. Chương 7: Bảo Bối

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 7: Bảo bối

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương không nói, Màn đêm buông xuống Trấn Tây Vương là từ ngoài linh đường đoạt vũ khí trong tay vệ sĩ, nếu lão mang theo gậy gộc đánh tới lại nói, khả năng Tổng Dương sẽ bị thương không nhẹ, nhưng ít ra không mất mạng.

Cười khổ bao nhiêu, Tổng Dương lắc đầu thở dài:

-Thật ra không ngờ động tác của Trấn Tây Vương lại nhanh như vậy...

- Khóe thảm thiết xem như ý tưởng tạm thời, nhưng trước khi hành động Tổng Dương cũng đã suy nghĩ một phen.

Trong linh đường không có hung khí, Tổng Dương giải trừ tâm lương chỉ cần chút công phu là được, thủ đoạn của hắn đương nhiên là như thế. Vương gia nổi giận nhiều nhất cũng chỉ lặn ra đập hắn, lão muốn chạy đi lấy đao càng tốt, không chờ khi lão trở về Tiểu Bộ liền sống lại rồi.

Hắn tính tới tính lui. Mà thực không tính ra, lão đoạt lấy đao của người ở gần nhất để giết người, Trấn Tây Vương giống như cơn gió, dựa vào bản lĩnh của lão, cũng có tư cách vào trong lồng sắt ở Yến cung đánh lòi rồi.

Xem thường lão nhân gia, chịu một đao này thực không oan.

Tuy nhiên lần này nguy hiểm thì nguy hiểm rồi, cũng không phải tất cả không tốt, chí ít cũng đem đến sự trong sạch cho Trấn Tây Vương gia. Người người đều nhìn thấy, lúc đó lão thực muốn lấy mạng của Tổng Dương, cũng thực đã làm như vậy.

Cải thắng Tổng Dương, trên mặt Thừa Cáp cũng không chút vui mừng, ngược lại, nhìn lưng hắn bị băng bó quanh miệng vết thương, trong ánh mắt không dấu nổi chút đau lòng.

Tiểu Bộ không nhìn thấy ánh mắt của nàng, chẳng biết hay sợ Tam tỷ có thể thừa thắng xông lên nàng liền ôm lấy tay của Thừa Cáp lôi ra ngoài, trong miệng còn gọi nhỏ:

- Quá thời gian, Tiểu Uyển còn chờ muối kìa, tính nết ấy nóng nảy, chờ sốt ruột còn có thể gây nạn chết người.

- Tiểu Uyển, Phục Mộ Dung, Mộ Dung Tiểu Uyển.

Trong Phượng Hoàng thành, có ba người con gái nổi tiếng.

Nhâm Sơ Dong chỉ xếp thứ ba, kiến thức tuyệt vời tâm tư tinh tế, thay phụ vương quản lý một tòa Hồng Ba phủ lớn như vậy, quyền hành nắm ở trong tay, tài năng có một không hai trong kinh thành; xếp thứ hai chính là một vị Bĩ Khâu ni, pháp danh Vô Ngự, tên gọi của người xuất gia, đều bởi vì tu hành mà đặt, Vô Ngự sư thái từng dùng thời gian hai mươi năm, đi bộ đường xa tới Thổ Phiên, Đại Yến, tinh tu cầu học, có điều sau khi ngộ đạo lại lẻ loi một mình trong đất Khuyển Nhung hoang dã nhận nghiệp giảng đạo, lấy cầu làm phép cho dân chăn nuôi trừ khử thảm họa chiến tranh, tuy rằng vô công mà ngược lại, nhưng hành động này vẫn được thiên hạ kính trọng, ngay cả Thiên Vu Khuyển Nhung đều lấy lễ đối đãi cung kính dị thường, sau khi năm mươi tuổi nàng trở lại Phượng Hoàng thành, bế quan thanh tịnh. Sư thái danh là “Phật Danh: lan xa bốn phương. Nhâm Sơ Dong, Vô Ngự sư thái cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, nếu không cũng sẽ không được liệt vào “Tam đại danh nữ” nhưng ở Phượng Hoàng thành, danh tiếng của hai người bọn họ tăng lên, xa xa so ra còn kém vị thứ nhất: Mộ Dung Tiểu Uyển.

Mộ Dung Tiểu Uyển, hai mươi tuổi, ái nữ độc nhất của Mộ Dung gia, trong nhà làm nghề “đánh bạc”.

Từ nhỏ chơi đánh cờ ven đường, chơi chơi gà có chút bộ dạng đánh cuộc; lớn lên giao du tới những nơi phú quý có quy mô lớn kinh người, sơn trang, Phượng Hoàng thành đến những vùng xung quanh, chỉ cần là nghề đánh bạc, thì tất cả đều là sản nghiệp của Mộ Dung. Nghề đánh bạc đương nhiên là nhân vật hắc đạo, có thể ở kinh thành này một chữ “đổ” tự xấm lên đầu mình, nhất định có quan hệ với quyền quý trong triều, Mộ Dung cha của Tiểu Uyển giàu có đập đổ hai giới hắc bạch, vốn là mảnh khố của nhân vật phi thường.

Tiểu Uyển con gái của Mộ Dung theo phụ nghề, tuy rằng không kế thừa được tinh anh đồ bác của cha, khéo đưa đẩy và tâm cơ, nhưng là một đại gia hắc đạo thích học tàn nhẫn mười phần, nàng trời sinh chính là có khiếu đánh nhau, thân hình to lớn, so với đại hán Tần Trùy còn muốn cường tráng hơn hai vòng, khí lực rất cao, thể trọng ba trăm cân, tùy tiện dậm chân cũng có thể khiến mặt đất run rẩy, về phần diện mạo, cũng có khí phách binh đao bất chiến mà khuất phục người.

Ngân bôn dường như khuôn mặt lớn, cằm chiếm một nửa, miệng lớn mũi sư tử, mắt to mi cong, bởi vì cằm quá lớn cho nên trán không được hai phần chiều rộng, phối hợp với một mái tóc cũng phất phơ theo gió dường như tưởng đến che lấp được khuôn mặt mỗi khi phần nộ, có thể đem đầu trâu mặt ngựa dọa tới mức chạy trốn chết, kẻ xấu Tần Trùy so với nàng, còn đạt được bốn chữ “tuyệt đại phong hoa”.

Mộ Dung Tiểu Uyển, tiếu là “Mộ Dung Tiểu Uyển”, cái tên nghe rất êm tai.

Tự thích thương bồng, trời phú cực giỏi, sinh ra tính tình vốn rất nhiệt tình với mọi người, từ nhỏ đã vậy.

Khi lớn lên hai cái thân cận bên nàng là: đánh nhau và ăn cơm. Ngày thường ở trên phố đấu đá lung tung, nhưng sẽ không cố ý ức hiếp người, chỉ cần có người đánh nhau nàng tất sẽ nhúng một chân vào. Năm năm trước một vị giáo đầu cầm quân ở nhà nàng đánh cuộc thua tức giận, động thủ gây rối, mười kẻ trông coi đều bị đánh cho nằm ra đất, Tiểu Uyển nghe thấy tin tức cười ha hả lao tới, không tới thời gian một chén trà, vị giáo đầu liền bị nàng đánh cho đầu rơi máu chảy bỏ chạy.

Việc này náo động không nhỏ, giáo đầu cầm quân là người trên quan trường, nhưng Mộ Dung gia cũng không phải ai cũng có thể trêu chọc, đôi bên ai cũng không chịu bỏ qua, giằng co một hồi cuối cùng định ra quy ước dứt bỏ thân phận, dựa theo quy củ trên phố, đánh một trận định ra đúng sai trong thời gian một nén nhang, Mộ Dung Tiểu Uyển lấy một địch ba, lại chiếm được toàn thắng, từ đó về sau một trận chiến thành danh.

Mộ Dung Tiểu Uyển, dung danh uy chấn Nam Lý!

Có lẽ bởi vì giống nhau cùng thích ăn cơm, thích đánh nhau, Tiểu Bộ và Tiểu Uyển mới quen đã thân, từ nhỏ tới lớn giao tình mười mấy năm, là tỷ muội tốt nhất, đối với Mộ Dung gia câu còn không được, Trần Tây Vương cũng không làm lớn chuyện, việc nữ tử giao du bằng hữu...

Tiểu Bộ nói dối, nàng và Tiểu Uyển không có việc gì trước tiên giao hẹn, chỉ là khi gặp nảy ra ý tưởng làm bạn tốt của nhau.

Thấy Tiểu Bộ tới, Tiểu Uyển vui vẻ, nhếch miệng cười hết cỡ:

- Tân nương tử đến đây, trước tiên nói được, người kết hôn ta cho người làm chị dâu chu đáo!

Mộ Dung Tiểu Uyển cười, răng nhấp nhô đồng thời lộ ra hết, đặc biệt kinh người!

Vừa mới dứt lời, Tiểu Bộ đột nhiên rơi xuống hai hàng nước mắt, đáng vẻ thương tâm, Mộ Dung Tiểu Uyển trước kinh hãi sau giận dữ:

- Làm sao vậy? Người nào dám bắt nạt người, người nói với ta!

Vừa nói, nắm tay lập tức nắm chặt thành nắm đấm, tiếng khớp xương rắc rắc.

- Đừng nói vậy, không ai ức hiếp ta.

Tiểu Bộ lắc đầu, giơ tay quạt nước mắt, kéo Tiểu Uyển cùng ngồi xuống:

- Tiểu Uyển, trước tiên ta nói cho nghe bí mật này.

“Đổi bí mật” là mảnh khoe của nàng, có chuyện bí mật muốn nói cho người, nhưng nói ra ta chịu thiệt thòi, muốn người trước tiên nói về sự kiện mới nhất mới được. Hai người đã mười năm chưa từng đổi bí mật qua.

Tiểu Uyển đánh nhau, thực trong mắt, nhưng không phải thẳng ngực, biết bạn tốt trong lòng có điều uất ức, muốn chính mình trước tiên nói về cái gì hấp dẫn kêu nàng tới, lập tức vắt óc nghĩ ra bí mật của mình, lát sau nói:

- Ta muốn đổi tên.

Nhâm Tiểu Bộ lắc đầu:

- Cái này không tính, lại nói lại.

Tiểu Uyển nhăn mày, ngẫm nghĩ một chút, nắm lấy bàn tay của Tiểu Bộ đặt ở miệng mình, giọng cực khê:

- Ta chăm sóc tâm mao, đang do dự xem cào hay không.

Quả nhiên là bí mật, nhưng ứng phó với Tiểu Bộ không được rồi, vội rút tay về, muốn cười, nước mắt không kìm được lại chảy xuống.

Nhiệm Tiểu Bộ ghen ngào, không uất ức, chỉ là không vui.

- Tam tỷ và Tống Dương.

Tiểu Uyển giật mình kinh hãi, hai người bạn tốt nói đương nhiên nàng biết, con mắt loạn đảo tính toán... Tam tỷ của Tiểu Phát chính là tam tỷ của Mộ Dung Tiểu Uyển, người này làm sao đánh được? Về phần gã Tống Dương đều truyền cho hắn biết pháp thuật, thiên thần rút được thành binh, nhất định đánh không lại hắn.

Dù vậy, Mộ Dung Tiểu Uyển vẫn lấy nghĩa khí làm trọng, trầm giọng hỏi:

- Tam tỷ và Tống Dương, người muốn ta đánh người nào?

- Người nào cũng không được đánh. Không phải đến tìm người giúp ta đánh nhau, chính bởi trong lòng tabối rồi, cùng người nói chuyện phiếm, không được lại nói đến chuyện đánh nhau, cũng không cần nói nhiều làm gì, nghe ta nói là được rồi.

Mộ Dung Tiểu Uyển gật gật đầu, đứng dậy lấy một bình sữa đậu nành, rót đầy một chén:

- Uống từ từ, nói từ từ.

Nàng không uống trà, không uống rượu, thích nhất là uống sữa đậu nành, Kẻ thù đến đã có nắm đấm.

Bằng hữu đến chơi uống sữa đậu nành.

Sữa đậu nành hơi ngọt, vị ngon, Tiểu Bộ hết sức hít một hơi, làm cho hương vị ngọt ngào của đậu nành đọng vào thành giọt như nước mắt:

- Ngày ta chết, chuyện đầu tiên mà ta muốn mở to mắt nhìn thấy đó là: Tam tỷ đang dùng tay lấy đi con dao nhỏ của ta. Ta chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng tỷ ấy lúc đó, vẻ mặt đó, ánh mắt đó làm ta lập tức hiểu ra, Tam tỷ thích Tổng Dương.

Mộ Dung Tiểu Uyển trừng mắt nhìn, nhưng mắt nàng quá nhỏ, không tỏ rõ được ý trong đó, rất khó nhận ra nàng đang trừng mắt, nàng có chút hồ đồ, không hiểu Tiểu Bộ tại sao chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể nhận ra một người thích một người khác.

Quả thực không có nguyên tắc cụ thể, nhưng Tiểu Bộ lại nhìn ra được, lúc này nàng cũng không có cách giải thích, cũng không giải thích, tiếp tục nói:

- Vạn tuế hứa hôn Tam tỷ với Tổng Dương, hôm nay Tam tỷ đi tìm chúng tôi bàn bạc, tỷ ấy nói ra điều làm tổn hại thanh danh, muốn hủy bỏ hứa hôn, cuối cùng bị ta làm cho từ bỏ ý định, tỷ ấy sẽ lấy Tổng Dương, sau đó ở với ta.

Mộ Dung Tiểu Uyển bĩu môi, cất giọng khàn khàn:

- Người thật ngốc !

Tiểu Bộ lại lắc đầu, không để ý tới lời oán trách của bạn, chuyển đề tài sang Tổng Dương:

- Ai có thể nghĩ tới cuối cùng hòa thân với dân tộc Hồi Hột , không ngờ lại cùng nhập vào một, nhưng lúc đó ta đã chết rồi, ngoại trừ hấn cái gì cũng không còn.

- Quả thật là đã loan truyền ra, không thể văn hồi, kỳ thực cho dù không thể cứu văn cũng không khác biệt gì nhiều so với dự tính ban đầu, ta sẽ sống trở về, ta sẽ cùng với hấn, về mặt khác ta cũng đã nhận ra rằng... nhưng hấn không chịu nhận.

- Hấn khóc âm ỉ ở trong linh đường, cũng không biết hấn lấy đâu ra nhiều từ kỳ lạ như vậy, khóc nghe còn hay hơn hát, ban đầu ta còn cảm thấy buồn cười, nhưng lập tức linh đường loạn lên, ta mới chợt nhận ra đây không phải là trò đùa, hấn không biết bản lĩnh tính nết của cha ta, hấn làm những chuyện này, quả thật là sẽ hại chết mình. Quả nhiên ta nghe thấy phụ vương hét giận, còn có tiếng đao trong không khí. Ta muốn khóc muốn hét gọi Tổng Dương chạy trốn, nhưng ta, ta không thể cử động được...

Nước mắt lại tuôn ra, ướt đầm hai má, chảy lã chã trên bàn, giọng run rẩy:

- Từ đầu tới cuối, có một âm thanh ta nghe thấy được...

Tổng Dương khóc giả vờ, giống như khóc không thành tiếng, kì thực trong mười phần ngũ khí, chắc chắn có thể tránh được lại không tránh cứ đợi đao phong thẳng lưng nhắm xuống, hấn vẫn khóc rất yên ổn.

- Nếu hấn muốn tránh, đao của cha ta rất khó có thể làm hấn bị thương, hấn vì mũi kim châm cuối cùng, không chịu tránh, hấn biết sau lưng một đao đang chém tới, tự mình khi đó có thể sẽ chết, tiếng khóc của hấn cũng không thay đổi, ngay cả một tia run rẩy, một chút sợ hãi cũng không có.

- Tổng Dương người này rất thông minh, nhưng khi làm việc cực kỳ điên cuồng. Một nhát đao kề cận hấn, phía trước không thể tính đến, sau khi nhớ lại có lẽ sẽ phải hối hận tuy nhiên đao bổ tới, thời điểm chém trúng sức mạnh điên cuồng của hấn dâng lên..., hấn không muốn sống là vì, vì..., không đáng mà...

Nước mắt trào như đê vỡ, thân thể Tiểu Bộ không thể khống chế không ngừng run rẩy, nói tới đây lại không thể cầm lòng, khóc lớn thành tiếng, nhưng nàng muốn nói còn nói không xong:

- Mặc kệ trước kia thế nào, dù sao những việc ngăn ngủi trong chớp mắt, hấn thực sự đã liều mạng làm một việc không đáng giá nhưng rất hợp tình, vì muốn đưa ta về nhà.

Mộ Dung Tiểu Uyển cũng khóc lớn, nam nhân thuộc hạ nàng đều không để trong mắt, đương nhiên cũng không có người trong lòng, Tiểu Bộ nói những điều này nàng cái hiểu cái không, nhưng bạn tốt khóc như mưa, Tiểu Uyển cảm động lây, tiếng khóc của nàng so với Tiểu Bộ càng có phần vang dội.

Tỷ muội tốt ôm nhau nức nở, một hồi sau, Tiểu Bộ mới bắt đầu thu lại bị thương, lau nước mắt, tự mình đưa khăn cho Tiểu Uyển, nàng biết, Tiểu Uyển chưa bao giờ mang khăn tay.

Cảm xúc dịu đi một chút, giọng nói của Tiểu Bộ cũng bình tĩnh đi nhiều:

- Vì trở về ngoài ý muốn, có người nói, vì ta muốn tranh đoạt chút hoàn cảnh tốt, hấn liền dám nổi điên, thì dám chết. Gả cho kẻ như vậy, ta làm gì hấn có thể nói ta sao ta cũng muốn đi tới cùng, nhưng, nhưng việc hấn muốn làm, ta giúp cũng không được.

Mộ Dung Tiểu Uyển chợt nghe không lọt ử rử này, chớp mắt nhần mảy, dùng sức vỗ ngực mình nói:

- Còn có ta, cần giúp gì cứ gọi ta.

Tiểu Bộ lắc đầu:

- Người cũng không giúp được, việc hấn làm, đánh nhau chỉ là việc nhỏ không đáng lo, mấu chốt là tìm được cách..., khắp nơi suy tính, âm mưu đấu với kẻ thù.

Tiểu Uyển càng không phục, không phục thay cho bạn:

- Tính toán cái mất, vừa vặn là bản lĩnh của người, thế nào lại không giúp được hấn?

Tiểu Bộ không để trong mắt, Tiểu Uyển rõ ràng chính là không nhìn ra, hai người ở bên nhau, từ nhỏ tới lớn Nhâm Tiểu Bộ quyết định đều nắm ở trong tay, trong mắt của tiểu thư hắc đạo, Công chúa điện hạ tính toán không hề lộ chút sơ hở, là thiên hạ đệ nhất thông minh sắc sảo.

Tiểu Bộ mỉm cười:

- So với bọn họ, ta chỉ là một con lừa nhỏ.

Tiểu Uyển ngạc nhiên:

- Vậy ta đây là cái gì?

Có bằng hữu như vậy, muốn không cười cũng khó, Tiểu Bộ càng lúc cười càng tươi:

- Người là bằng hữu của con lừa nhỏ!

Nói xong quay về chủ đề chính:

- Nhưng Tam tỷ thì không như vậy, tỷ ấy có thể giúp đỡ Tống Dương. Người không biết, Tam tỷ của ta thực là báu vật trấn trạch, chỉ cần có tỷ ấy ở nhà, mọi việc cũng không cần quan tâm, Tống Dương và tỷ ấy đều là những người thông minh, một lớn gan, một thận trọng, hai người ở chung một chỗ, ai cũng không thể thắng họ.

Tiểu Uyển bình tĩnh ngẫm:

- Cho nên người tác hợp cho hai người bọn họ?

Sáng nay Nhâm Tiểu Bộ ở trong dịch quán, đã nói hết tất cả những lời này.

- Không phải tất cả vì Tống Dương, còn vì Tam tỷ. Ta cũng vừa nói, tỷ ấy thích Tống Dương, còn một lòng một dạ giúp chúng ta tính kế trốn tránh hòa thân.

Nói xong, Tiểu Bộ thở dài:

- Khi an bài việc này, hấn trong lòng tỷ ấy cũng không vui vẻ gì. Ta trước đó cũng đâu biết, tỷ ấy chịu ủy khuất như vậy, đối lại là ta, chưa chắc làm được như thế, tỷ ấy chắc bị dày vò nhiều lắm.

Nói tới đây, Tiểu Bộ đột nhiên “a” lên một tiếng, giống như nghĩ ra điều gì hai tay ôm lấy đôi mi thanh tú, càng lúc ánh mắt càng sáng lên, sau một lúc lâu mới cười to một tiếng:

- Đứa nhỏ xui xẻo này!

Tiểu Uyển thực không hiểu gì, hiện tại càng bị Tiểu Bộ làm cho hồ đồ:

- Người có ý gì?

Tiểu Bộ mơ mơ màng màng, nhưng nói xong nhìn lại, không ngờ trong lúc vô ý ”khám phá, mấu chốt của sự kiện chết giả bởi tân lương, có phải quá nhanh hay không?

Hoàng cung bên kia tin tức vừa mới lộ ra, trong Hồng Ba phủ Tiểu Bộ liền uống thuốc chết bất đắc kỳ tử hòa thân cũng không phải cướp dâu, sứ đoàn dân tộc Hồi Hột còn đang ở trên sa mạc đã xuất phát dâu, cho dù Tiểu Bộ thật sự phải đến dân tộc Hồi Hột xa xôi đó nhanh nhất cũng phải nửa năm sau mới khởi hành, căn bản cũng không cần chết sớm như vậy.

Truy cứu nguyên nhân, theo như lời của Tiểu Bộ vừa rồi: thực đau đớn. Trợ giúp người đàn ông mình thích và muội muội bảo bối nên đôi, Thừa Cáp trong lòng như thế nào có thể nghĩ được. Tâm tư của Quận chúa kín đáo như thế nào, dù sao nàng vẫn là người, là nữ tử trẻ tuổi, và nàng nhận thấy mình cũng thích Tổng Dương, nhưng quá trình trợ giúp muội muội trốn tránh hòa thân cũng thực khiến nàng đau đớn.

Nếu đã đau vậy thì chấm dứt càng sớm càng tốt, Thừa Cáp vẫn chưa nhận thức được, khi nàng xử lý việc này, đích thực có chút rất “nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán”

Nếu Hồi Hột không đồng ý hòa thân Thừa Cáp khẳng định sẽ giống như lời nàng nói lúc trước, muốn nghĩ mọi cách giúp Tổng Dương cưới hỏi Công chúa đảng hoàng; nhưng Hồi Hột đồng ý hòa thân, nàng cũng sẽ không đợi nhiều, quyết định sớm một khắc, nàng cũng được giải thoát sớm một chút.

Về phần Tiểu Bộ, nhất nhất nghe theo chủ ý của Tam tỷ, Thừa Cáp nói uống thuốc nàng liền uống không cần nghĩ ngợi gì nhiều...

Sự tình dưới ánh mặt trời, Thừa Cáp làm sao nghĩ đến trong cung truyền ra tin tức hòa thân không đầy đủ hoàn toàn, cuối cùng biến thành cảnh tượng khóc than rầm rộ thế này, Tổng Dương tại chỗ đổ máu, thật không trách được Thừa Cáp nhưng đích xác nàng không thoát khỏi liên can, Thừa Cáp sau đó vẫn không dám nhìn Tổng Dương, chưa chắc sẽ chỉ là một nguyên nhân ban hôn đó.

Tiểu Bộ không trách tỷ tỷ, chỉ có điều cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, nhưng đồng thời đau lòng, làm sao ném không được đau lòng của Tam tỷ. Nàng vừa mới nghĩ thông suốt điểm “mẫu chốt”, nói cho Tiểu Uyển, tiếp tục bàn về vấn đề trước mắt:

- Tam tỷ vì phá bỏ hôn ước thà rằng đem bản thân mình làm trò cười cho thiên hạ, ta há lại luyến tiếc... Hai người đó, Tổng Dương liều mạng vì ta cũng không phải không có giá trị; Tam tỷ trong lòng nén chịu giày vò giúp ta an bài hết mọi tình huống cho dù rõ ràng tỷ cũng thích Tổng Dương, còn việc ban hôn nữ cũng không tổn hại bao nhiêu so với hòa thân, sao có thể đẩy tới chỗ mất đầu!

Một câu cuối cùng, Tiểu Bộ căn rằng nói rất chắc chắn.

Mặc dù nàng cảm thấy tự mình đã nghĩ thông suốt, vẫn muốn lấy cớ này.

- Ban hôn, Không thể thoái, nói như vậy sẽ khiến mình sống vui vẻ hơn.

Mộ Dung Tiểu Uyển nghe được vẻ bi ai, ngữ khí than thở liền hỏi:

- Vậy trong lòng người không được thoải mái đi?

Tiểu Bộ cũng thở dài:

- Cho nên mới tới tìm người, nhưng lời này chỉ có thể nói cùng người... Sau khi nói ra ta sẽ không buồn nữa!

Vừa nói, liền hít một hơi thật sâu, thở mạnh ra, dường như đem tất cả những bức bối trong lòng thổi bay đi xa...

Thời điểm Tiểu Bộ gạt bỏ buồn bã, không dặn Tiểu Uyển giữ bí mật.

Đổi bí mật chính là bí mật của mình, tâm sự của Nhâm Tiểu Bộ, chính là tâm sự của Mộ Dung Tiểu Uyển, nhất định sẽ không nói với người khác,

Mong một tháng chap.

- Khóc nức nở, qua hai mươi, Tổng Dương đã có thể vận động nội khí lưu chuyển, vận công chữa thương. Tuy nhiên hần còn chưa ngồi dậy được, càng không nói tới “ngồi khoanh chân, ngũ tâm hướng thiên, chỉ có thể nằm sấp vận công”.

Bỗng nhiên nghe tiếng cửa phòng mở, khi người bên ngoài tiến vào, mang theo một mùi hương thơm ngát, Tống Dương nhận ra, Nhâm Sơ Dong.

Vận công không thể gián đoạn, chẳng qua phải trọn đủ một ngày mới được viên mãn, nếu không sẽ khiến kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên Tống Dương không nhúc nhích, giống như bộ dạng đang ngủ vậy.

Nhâm Sơ Dong bước nhẹ nhàng, thở thật khẽ, thậm chí đến cả nhịp tim đập dường như cũng nhẹ đi một chút, lặng yên tiến tới gần, khi có thể nhìn thấy góc mặt sau của Tống Dương, nàng lặng lẽ mỉm cười.

...Hơn nửa canh giờ trôi qua.

Trọn một ngày trước đêm kết thúc, thần sắc Tống Dương có thể thay đổi không tự chủ được, công lực viên mãn, kinh mạch giãn ra thể hiện rõ trên mặt sự sung sướng, Nhâm Sơ Dong căn bản không biết Tống Dương có thể phát hiện vật lạ, chỉ nói hần sắp ngủ say tỉnh lại. Không biết có phải hơi hoảng hốt, vẻ mặt nàng đem theo chút bối rối, hỗn loạn trốn ra khỏi phòng.

Qua thời gian một nén nhang, Thừa Cáp lại trở lại, làm bộ như vừa mới tới, mỉm cười:

- Tốt hơn nhiều không?

Tống Dương sẽ không vạch trần nàng, trước tiên chào hỏi, lập tức nói:

- Hiếm khi nàng tới thăm ta, muốn uống nước tự mình rót, không có cách nào để tiếp nàng chu đáo được.

- Ta không khát, người không cần quan tâm...

Nói xong Quận chúa lại do dự hỏi:

- Người có khát không? Ta rót cho người, rót cho người chén trà?

Câu nói tuy đơn giản, cũng rất bình thường nhưng có chút quan tâm, chỉ có điều ngữ khí của nàng có chút nhạt nhẽo.

Tống Dương mỉm cười quả có hơi khát, tuy nhiên vẫn còn chịu đựng được, liền lắc đầu.

Nhâm Sơ Dong nhẹ nhàng thở ra, cũng không rõ là thoải mái hay thất vọng, tự mình lấy ghế ngồi trước mặt Tống Dương:

- Lần này tìm người có một số việc, tuy rằng việc trước đó, ta vẫn muốn trước tiên nghe câu nói thực của người: Kẻ thù của người rốt cuộc là ai?

- Quốc sư nước Yến, Cảnh Thái nước Yến.

Tống Dương không giấu diếm, cũng không cần giấu diếm, sớm đã cho Thừa Cáp một đáp án.

Nhâm Sơ Dong gật đầu, không do dự, không khuyên can, cũng miễn bàn luận nàng có hiểu được mối thù của hần đến tốt cùng là như thế nào cũng đủ rồi, cứ như vậy chuyển vào vấn đề chính:

- Việc thứ nhất, phong thưởng của người cũng sắp được công bố, nghị triều ngày mùng tám tháng chạp sẽ công bố, mặt khác vàng bạc ban cho cũng không có gì để nói, nhưng phong ấp cho người ở chỗ nào cũng chưa định ra. Hồ đại nhân đang chú ý tới việc đóng góp, bảo người chọn ra chút của cải trong đám gia sản đó bất quá cũng không được tốt.

Tống Dương không vội tiếp lời Quận chúa mà lại hỏi:

- Phong ấp, ta muốn chọn ở chỗ nào thì chọn sao?

- Chỉ cần không phải là Phụng Hoàng thành, nơi khác cũng không quá khó khăn.

Dựa vào thế lực của Hồng Ba phủ vì con rể của mình chọn lấy một phong ấp, vốn không phải việc khó, huống chi Hồ đại nhân và Trần Tây Vương luôn âm thầm tranh cao thấp, đối với việc của Tống Dương sẽ không khó xử.

Tống Dương vui vẻ:

- Ta trước tiên nghe xem, người chọn cho ta, nơi đó có cái gì tốt?

Nhâm Sơ Dong đáp:

- Thâm sơn cùng cốc một khối, trấn nhỏ Yến Tử Bình.

Tổng Dương bật cười:

- Ý ta đã bị người nhìn thấu rồi.

Một đời này nơi duy nhất khiến Tổng Dương ghi nhớ, cho rằng là quê hương, lấy tính cách của Tổng Dương, áp phong hấn muốn có nhất, chính là Yến Tử Bình.

Nhâm Sơ Dong lại lắc đầu:

- Ta chọn Yến Tử Bình, vì nơi đó là quê hương của người, là nơi người thân của người nằm xuống không có quan hệ chút nào tới trấn nhỏ có chút nghèo khó, nhưng ưu điểm của nó cũng là có.

- Thứ nhất, Yến Tử Bình nghiêng gần Tây tuyến, xem như nằm trong phạm vi quản hạt của phụ vương, thật nếu có chuyện gì...người muốn báo thù, kẻ thù muốn giết người thế nào cũng phải ở cùng một nơi với người mới được, mặt khác, trên địa bàn của người người gặp người nào, liên hệ với thế lực nào, việc bảo mật cũng không thành vấn đề; thứ hai người có giao tình với Sơn Khê Man, nếu chẳng may xảy ra đại sự, ngay cả Hồng Ba phủ cũng không giúp được người, người có thể trốn sâu trong núi tìm bọn họ che chở, hơn nữa trấn nhỏ tiếp giáp núi, người man điều binh xuống núi cứu viện cùng thuận tiện.

Hai nguyên nhân trước tiên, đều là suy xét theo góc độ an toàn, quý tộc lớn trước tiên cũng cần tính toán đến mạng sống đầu tiên. Mà Thừa Cáp lo lắng nhất, không phải là thiết kỵ Yến quốc nam hạ, chạy tới Yến Tử Bình giết Tổng Dương, nằng sợ hãi một ngày Phong Long không chịu được áp lực từ Đại Yến, một đạo thánh chỉ truyền xuống, phải người đem Tổng Dương trở lại giao cho Đại Yến. Mà Tổng Dương ở trong địa bàn của Trấn Tây Vương, chạy trốn lại càng dễ dàng hơn

- Nguyên nhân thứ ba quan trọng nhất.

Nhâm Sơ Dong nói:

- Không biết người có từng nghe qua chưa.

Trong vùng núi của Yến Tử Bình xuôi nam không tới trăm dặm, cất giấu một mỏ quặng sắt, đáng tiếc chính là, khai thác quặng sắt cần phải đi qua địa bàn Sơn Khê Man, nếu không mấy vị tiên đế tổ tiên của Nam Lý, cần gì phải gây chiến với Sơn Khê Man. Tuy nhiên sau đó lại tìm được ở những nơi khác vài mỏ lớn, liền để lại mỏ quặng đó lại.

Đối với việc này Tổng Dương không biết, cũng không có ý hỏi, chỉ có điều buồn bực nói:

- Có quặng sắt sao, người muốn khai thác mỏ kiếm tiền?

Nhâm Sơ Dong tròn tròn đôi mắt:

- Dương nhiên phải kiếm tiền. Quặng nhất định phải mở, tuy nhiên dựa vào việc khai thác mỏ kiếm tiền quá chậm đây là việc sau đó, đợi sẽ nói sau, trước tiên nói về việc phong ấp, người có đồng ý, chọn Yến Tử Bình không?

Tổng Dương cười nios:

- Đồng ý, đồng ý, người cũng biết rõ ta sẽ chọn Yến Tử Bình, cũng không cần thương lượng với ta, trực tiếp quyết định, ta chỉ có thể cảm ơn người.

Nhâm Sơ Dong cũng cười:

- Lần trước gặp mặt khi vừa mới gọi tên, người lại có ý nghĩ điên cuồng trong đầu, nhất định phải thương lượng cùng ta, sau ta hiểu ra, người trời sinh không biết đến “thương lượng”.

Là cái gì vậy, mượn cơ hội này để giáo huấn mình. Tổng Dương cười ha hả:

- Lần này đứng đắn tiếp thu, tiếp tục nói về việc quặng sắt.

Thực lực Nam Lý yếu, thế quân cũng thế, người có biết, chúng ta có bao nhiêu trọng kỵ, truy cứu nguyên nhân này, các triều đại Nam Lý, ở trên quân sách đều chủ yếu dựa vào "phòng thủ, chủ yếu lấy chữ này làm chủ đạo, vũ khí quân đội và trang bị cũng như thế. Mấy chục năm gần đây, triều đình cùng người Man dừng giao chiến, tuy rằng can qua bên ngoài chưa dứt, nhưng cơ bản cũng chưa có nội loạn, hai năm trước nghỉ ngơi tĩnh dưỡng tích góp của cải từng chút một cũng không sai, phụ vương gửi tấu chương xin Phong Long, tính toán xây dựng một đội kỵ binh trọng giáp và một đội trọng bát trường giáo trận chiến, đây đều là lính chiến, trước kia chưa từng có.

Nhâm Sơ Dong không vội nói về quặng sắt, mà nói về vấn đề khác:

- Vạn tuế là Hoàng đế có hỏa khí, thêm nữa là Nam Lý chúng ta ngang trời xuất hiện một vị Vương gia dân tộc Hồi Hột, khiến y lo lắng không thôi, mấy ngày hôm trước liên tục hội triều, chắc có vấn đề muốn bàn bạc cũng phụ vương.

Con mắt Nhâm Sơ Dong dần sáng, ánh mắt nàng vừa cười mê đắm liền biến thành vàng trắng non:

- Xây dựng đội quân mới, phải chế tạo vũ mới, một miếng thịt béo tươi ngon, không thể nào không cắn lấy một miếng...

Tổng Dương nghe được mở to hai con mắt nhìn, thời cổ đại cũng có thể tạo ra vỏ binh khí, vỏ ngoài?

Nhâm Sơ Dong nhìn vẻ mặt hần hiểu được:

- "Cụ thể nói người cũng không hiểu được, tóm lại người không cần xen vào" Quận chúa điện hạ từ đâu lấy ra một túi đường, bỏ một viên vào miệng, nhai tộp tộp:

- Chuyện này ta cũng không làm được, chỉ có thể xin Công chúa điện hạ xuất mã, Tiểu Bộ từng năn nỉ, cuối cùng nhờ phụ vương ra mặt, tốt cùng có thể cắn được vài miếng, bây giờ vẫn khó nói được, tuy nhiên có thể chia được một bát canh.

Tổng Dương sơ sơ đã hiểu, trong việc phong ấp cho Thường Xuân Hầu sau này, hơn phân nửa sẽ là xây dựng một tòa Công nghiệp quốc phòng khó tránh Thừa Cáp nhấn mạnh ở Yến Tử Bình có một quặng sắt lớn.

- Đúng rồi, còn chuyện khác cũng liên quan tới vấn đề này, thợ rèn Tiêu Dịch Tĩnh hướng về phía triều đình xin nghỉ, nói trong nhà có việc gấp, sáng sớm hôm nay đã rời khỏi Phượng Hoàng thành, phong thưởng sau này gã cũng sẽ không quay về lĩnh, từ nay về sau gã sẽ hoàn toàn biến mất, gã sẽ ở Yến Tử Bình đợi người.

Chế tạo ra vũ khí quân sự không phải việc nhỏ, kiếm tiền là kiếm tiền, chất lượng ắt phải vượt qua thử thách, vạn nhất chẳng may bại lộ chính là tội lớn mất đầu, Thường Xuân Hầu một đi trên con đường này, bên người nhất định phải có một người thạo nghề thực thụ, Nhâm Sơ Dong đã giúp hần lo chu đáo việc này.

Hết thấy đều có liên quan tới kiếm tiền, cần Tổng Dương làm chỉ có một việc: đội thương lượng được với Mộc Ân và Sơn Khê Man, tạo ra một con đường, cho phép vận chuyển khoáng sản. Về những vấn đề khác, do bộ binh quản lý từ đơn đặt hàng đến khai thác mỏ, tuyển thợ thủ công, xây dựng công trường tất cả mọi việc do Thừa Cáp một mình từ từ lo liệu.

Chính như Tiểu Bộ nói, Nhâm Sơ Dong đối với Trần Tây Vương, Hồng Ba phủ mà nói chính là bảo bối, có nàng trấn thủ trong nhà, mọi việc không có gì cần phải lo lắng về sau, vậy mà nay Hoàng đế lại đưa bảo bối này đến tay Thường Xuân Hầu.

Việc chế tạo binh khí của Nam Lý chia ra làm hai phần, triều đình làm chính, dân gian làm phụ. Dưới bộ Binh thiết lập giám sát binh khí, chuyên chịu trách nhiệm để sản xuất binh khí, trong nước tổng cộng xây dựng bảy công trường quân khí có quy mô khả quan. Bộ phận công trường nhà nước sản xuất chưa đủ, sẽ do công xưởng dân gian bổ sung.

Dân chúng trung thổ tinh thần thượng võ dũng mãnh, các nước đối với dân chúng cũng chỉ cấm các hung khí sát thương như giáp trụ, nỏ, thương, các loại như đao, kiếm, côn, cung đều rất cởi mở, về cơ bản, chỉ cần có tiền là có thể mua được.

Triều đình Nam Lý cho phép các xưởng trong dân chế tạo binh khí, một là để bổ sung cho lượng sản phẩm thiếu hụt từ công trường của nhà nước, hai là đáp ứng nhu cầu của dân gian, ngoài ra còn có nguyên nhân đặc biệt: năm ngoái Nam lý không ngừng chiến loạn, bên ngoài thường xuyên nhục nhã, bên trong không

ngừng nhiễu loạn, thường thì có các châu phủ lâm vào cảnh bị kẻ thù bao vây, các công xưởng được dân phân tán khắp nơi, thời kỳ đặc biệt muốn tồn tại phải dựa vào nó mới có thể thực hiện được “tự cung tự cấp” ở các nơi này, tình hình như vậy trong mấy năm gần đây dần dần ít đi, đến nay gần như không tồn tại, nhưng các xưởng trong dân gian vẫn giữ lại được một chút, do người quản lý quân khí đăng kí vào sách, thường sẽ có giao dịch.

Tạo ra những vũ khí có liên quan, tuy cũng là thống nhất quản lý, nhưng đã đề cập tới “giao dịch dân gian” thì chung quy sẽ có chỗ trống để đứng, Công chúa, Quận chúa lần này thuyết phục Trần Tây Vương ra tay, muốn được chia một bát canh cũng không phải việc khó.

Đồng Lam Phương

174. Chương 8: Nàng Thực Có Hương Vị Quân Gia

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 8: Nàng thực có hương vị quân gia

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hơn nữa, hai nhánh quân mới, đều muốn mở rộng đến quân đội Trần Tây Vương đến tây tuyến muốn thảo luận quân giới làm kinh doanh, giám sát binh khí không có cách nào đáp ứng, bây giờ không giữ thể diện cho Vương gia, tương lai quân khí tạo ra hoàn tất, gửi tới cho tuyến tây trang thiết bị mới, không chừng nhất định sẽ bị Trần Tây Vương lôi ra nhiều yếu điểm, trọng giáp quá nhẹ, trọng lượng không đúng, giáo rất giòn tấu chương vừa dâng lên triều, quân khí giám liên chịu thiệt thòi lớn..

Về tình tiết Thừa Cáp cũng không nói gì nhiều, chỉ nói tình hình sơ qua về giá cả một chút, liền sau đó nói:

- Muốn kiếm tiền, trước tiên phải tiêu tiền, khai thác mỏ, xây dựng nhà xưởng, chiêu mộ binh sĩ, thợ thủ công không nhắc tới, chỉ đơn thuần tạo ra binh khí, cho dù phụ vương ra mặt, ngân lượng cần chuẩn bị cũng tuyệt đối không phải là số nhỏ, người có tiền không?

Tổng Dương ngượng ngùng:

- Vốn có rất nhiều tiền, kết quả ta tự tay đốt cháy nó rồi.

Thừa Cáp biết hẳn đang nói tới trận đại hỏa ở Tĩnh thành, nhưng tình hình cụ thể nàng không rõ, tạm thời đem việc chính của mình đặt xuống, nàng có hứng thú tìm hiểu với sự kiện ngày 8 tháng 9 rút cuộc đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sau khi tìm hiểu sự kiện ngày 8 tháng 9, Nhâm Sơ Dong tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn Tổng Dương một hồi không nói gì, nhưng đang nhìn, Nhâm Sơ Dong hình như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, liền cười:

- Theo người nói, đánh thắng nhất Phẩm Lôi, A Hạ người Hồi Hột đem tiền đặt cược ở Tĩnh Thành cho người?

Tổng Dương gật đầu.

- Tĩnh thành là của người rồi.

Nhâm Sơ Dong cười đến mức nói không ra lời:

- Nói như vậy tức là người dùng tiền của người mua nhà của người, sau đó lại tạo ra một ngọn lửa, dùng nhà của mình đốt hoàng cung của mình.

Nói xong, Nhâm Sơ Dong hoàn toàn mất đi phong thái của một Quận chúa, ôm bụng cười:

- Tổng tiên sinh, thất bại cực lớn đó nha!.

Tuy tiền đặt cược của Tình thành không thể nào nói rõ nhưng về đạo lý những trận hỏa hoạn biểu hiện ra mặt, cũng giống như Nhâm Sơ Dong nói, tiền là của mình, nhà là của mình, Hoàng cung cũng là của mình, Tống Dương mừng một tiếng rồi cũng bật cười.

Sau khi cười vui vẻ một trận, lại quay lại đề tài cũ:

- Người không có tiền cũng không sao, phụ vương có tiền, đã bàn xong rồi.

Coi như là cho người vay, chiếu theo đó đến ngày tính lãi, không có kỳ hạn, đến lúc nào có thì trả. Nhưng còn có việc muốn thương lượng với người, đóng góp cái gì cũng không nhắc tới tương lai quân khí này buồn bán có lãi ròng trong tay, ta muốn phân ra hai thành cho Hồng phủ.

Hồng phủ đưa đến cũng không thể coi là kinh doanh, rõ ràng chính là đại phú quý, từ đầu đến cuối mình không cần làm gì cả, đợi đếm tiền xong là xong, cuối cùng mới chia cho Trần Tây Vương hai thành Tống Dương cũng cảm thấy đỏ mặt:

- Có phải là quá ít không...

Nhâm Sơ Dong lắc đầu:

- Hai thành không ít, số hàng tiêu thụ của người rất lớn.

Nói xong, nàng bỗng nhiên chuyển chủ đề:

- Hắc Khẩu Dao trong kỳ sĩ, có giao tình thế nào với người? Ý của ta là, người liệu có thể thu nạp được nàng ta không, khiến nàng ta làm việc cho người?

Tống Dương cười, trả lời:

- Nàng ấy và ta có chút giao tình, thế nhưng con người này..., nếu thực sự nói chính xác, nàng ta có thể coi là thuộc hạ của ta.

Hắc Khẩu Dao là môn hạ tinh nhuệ trong phó đẳng, nghe mệnh lệnh của Lý Hồng Y đã ở chung mấy tháng trong Tình Thành, Lý Minh Ki đã thay đổi cách nhìn của mình với Tống Dương, A Y Quả theo đội quân cùng quay lại Nam Lý, chính là lưu lại giúp đỡ cho Tống Dương.

- Thật tốt quá.

Nhâm Sơ Dong tỏ ra rất vui vẻ, lại nhắc tới những chuyện không liên quan:

- Hai năm trước vào lúc giao thừa có xảy ra một trận động đất, người còn nhớ không? So với Kinh thành, chấn động ở bốn phương thực rất hung mãnh, đặc biệt là trong núi sâu.

Tống Dương còn nhớ, sau đó khi hắn quay lại Yến Tử Bình, từng nghe người thân nhắc tới, chấn động của một thôn nhỏ còn mãnh liệt hơn nhiều so với Kinh thành.

Phạm vi địa chấn rất lớn, càng về phía tây càng mạnh, nhưng uy lực không lớn lắm, lúc ấy vẫn chưa xảy ra nạn lớn.

Nhưng ở nơi nào đó trong núi Tây Thù, nó còn tạo ra một sự nguy hại.

Địa chấn dẫn đến nứt núi, thay đổi dòng chảy, bình thường không lộ ra, nhưng vào mùa thu năm đó một trận mưa trong núi Tây Thù đã thành lụt, lũ lụt trong núi bùng phát, sau khi thay đổi dòng chảy đột ngột hủy diệt một gia viên của người trong núi.

Nhâm Sơ Dong hỏi:

- Người từng nghe nói Thạch lão đầu chưa.

Tống Dương lại lắc đầu, Nhâm Sơ Dong bắt đầu dĩ cười khổ:

- Còn tưởng rằng Tống tiên sinh học thức uyên bác, hóa ra cái gì cũng không hiểu.

Tống Dương cười ha ha:

- Ta không hiểu cũng không sao, người hiểu là được rồi.

Lời vừa nói ra, hắn mới cảm thấy câu nói này có chút không đúng thi vị, quả nhiên, Thừa Cáp mặt đỏ, Thạch lão đầu, tộc như kỳ tên, xương cốt cứng rắn, thân thể cường tráng, nhưng phản ứng so với người thường nhân có vẻ hơi chậm chạp. Tuy sống cuộc sống giống như một dã nhân, nhưng không giống với Sơn Khê Man, bọn họ cũng coi như người Dao. Địa vị người Dao trong núi là một bộ tộc thấp kém nhất.

Ở thời xa xưa bọn họ chỉ phụ thuộc vào Vu Chung Dao, sau đó dần dần thoát ra tự mình lập thành một tộc, vì quan hệ tổ tiên, nên họ cũng thờ Vu Thần nương nương, hơn nữa còn giữ sự tôn trọng cao nhất với Vu Chung Dao. Hắc Khẩu Dao là người tài kiệt xuất trong Vu Chung Dao, có địa vị cao trong mắt Thạch lão đầu..

Mà hạ tộc trong mắt Vu Chung Dao, trong mắt người ngoài núi lại vô cùng hung ác.

Lũ bất ngờ thay đổi dòng chảy, hang ổ của Thạch đầu bị phá hủy trong chốc lát, kế sinh nhai không còn nơi trèo chống, cho nên bọn họ phải xuất núi..., trong mấy năm nay, triều đình Nam Lý luôn ra sức trấn an người Man, tộc Thạch đầu này nếu là nạn dân, giơ tay tìm Quan châu hỏi lương, phần lớn sẽ được thỏa mãn.

Nhưng không biết là cái đầu không tốt hay là mặt quá mỏng, Thạch đầu lão không làm nạn dân, bọn họ lại làm loạn dân. Cũng là trúng mục tiêu, bọn họ vừa xuất núi liền gặp ngay một đội quân áp giải lương thực.

Lương thực bị bọn họ cướp vào tay, còn chưa kịp chạy trốn liền bị đại quân vây quanh. Nhưng Tướng lĩnh dẫn quân cũng có cái khó, muốn giết tên Thạch đầu lão này, khó bảo đảm không xảy ra sự báo thù của tộc Sơn Khê Man, đánh nhau thì không sợ, nhưng chính sách chiêu an của triều đình là rõ ràng, tùy tiện ra tay nói không chừng trên lưng sẽ gánh thêm tội danh trấn an không tận sức.

Biện pháp tốt nhất là thu phục bọn họ, lại do triều đình vạch ra một địa phương, an trí những tên Thạch Đầu lão này. Nhưng tính cách của Thạch Đầu lão rất quật cường, căn bản không chịu đầu hàng quân đội người Hán. Mặt khác, cho dù bọn họ đầu hàng, cũng không có châu phủ thu nhận bọn họ, ai mà biết được đám Diêm Vương này có chăm chỉ trồng trọt làm nông hay không, tóm lại là rất phiền phức.

Hiện giờ, hai bên vẫn còn đang giằng co, quan quân triều đình vây nhưng không đánh, Thạch đầu lão mấy lần phá vòng vây nhưng đều không có kết quả, may mà bọn họ có lương thực, nhất thời việc đói không chết được truyền ra, trước đó không lâu đã đặt trên bàn của Trấn Tây Vương, dựa vào tính khí của vương gia, không cần quan tâm người là Man hay là Phiên, dám đoạt quân lương là phải bị loạn đao phanh thây, nhưng Nhâm Sơ Dong tạm thời ngăn ông lại .

- Thạch lão đầu không thể thể đánh. Có thể bất ngờ từ trong lũ chạy ra phần lớn là những thanh niên cường tráng, người này không đến hai ngàn, trong đó bảy thành chính là thanh niên.

Sau khi Nhâm Sơ Dong phân tích sự việc rõ ràng xong, nói ra ý của mình.

- Nếu Hắc Khẩu Dao đồng ý ra mặt có lẽ có thể thu phục bọn họ, không có nơi nào muốn thu nhận bọn họ, nhưng cha có năm mươi dặm phong ấp, sắp xếp hơn ngàn người không thành vấn đề, Thường Xuân Hầu không thể nuôi dưỡng quân sĩ, nhưng thu phục nạn dân cũng không phải là vấn đề, đây là giải quyết nỗi lo cho Vạn Tuế, nên tìm ông ấy nhận phần thưởng.

Tổng Dương tinh thần tỉnh táo:

- Có thể đánh?

- Phụ vương nói với ta bình thường một đám Thạch Đầu có thể đánh thắng được hai lão binh có vũ trang: Năm trăm Thạch Lão đầu chống lại hàng trăm bộ binh có huấn luyện đánh thắng là không còn gì nghi ngờ: Một ngàn chọi với một ngàn là kết quả sẽ là lưỡng bại câu thương, nếu ba ngàn đánh ba ngàn, Thạch đầu lão chắc chắn lành ít dữ nhiều. . Đám người Thạch lão đầu chỉ dùng đao búa, nếu có thể được trang bị vũ khí, lại tăng cường huấn luyện, sức chiến đấu có thể không kém gì dũng sĩ tốp đầu, không cần nói tới trong công xưởng trong nhà của Thường Xuân Hầu.

Nhâm Sơ Dong cười:

- Những việc huấn luyện cũng không cần người hao tâm, việc tuyển người hướng dẫn luyện tập ta đã nghĩ xong rồi.

Tổng Dương cười, gật đầu:

- Dương nhiên được!, tính tình của A Y Quả, người đại khái đã hiểu, có chút không theo thói thường, dựa vào nàng ta có thể thu phục Thạch Lão đầu đó sao?

- Cái này phải thử xem.

Thừa Cáp Cáp sớm đã nghĩ tới điều này.

- Thạch đầu lão rất cố chấp và bướng bỉnh, điều này là không sai, nhưng bọn họ cũng không phải toàn là những kẻ ngốc, ai mà không muốn sống một cuộc sống vui vẻ, chỉ là không muốn cúi đầu trước người Hán thôi. Hắc Khẩu Dao có địa vị có trọng lượng trong mắt bọn họ, để A Y Quả ra mặt thuyết phục, Thạch đầu đối với chính mình có thể phần nhiều phải rút dài, cơ hội không tính là nhỏ.

- Nếu thực sự xử lý được việc này rất viên mãn.

Thừa Cáp gơ tay trái ra, chỉ vào Tổng Dương nói:

- Phải nuôi sống gần hai ngàn người, cung cấp nhà cho họ, giúp bọn họ trồng trọt, nuôi gia súc, còn phải làm áo giáp, quân khí cho họ, đến vụ thì trồng trọt, nhàn rồi lại huấn luyện. Ngoài ra, ta còn nghĩ, nếu có thể, tặng cho người Sơn Khê Man một lô quân khí, tương lai có lẽ có thể có tác dụng, những cái này đều cần tiền, tính đi tính lại chi tiêu càng ngày càng lớn, “tám phần” mà người để lại đều không đủ dùng rồi, không thể cho phụ vương ta nhiều hơn được.

Tạo ra những vũ khí có liên quan, tuy cũng là thống nhất quản lý, nhưng đã đề cập tới “giao dịch dân gian” thì chung quy sẽ có chỗ trống để đứng, Công chúa, Quận chúa lần này thuyết phục Trần Tây Vương ra tay, muốn được chia một bát canh cũng không phải việc khó.

Nàng giúp Tổng Dương kinh doanh binh khí, cũng không đơn thuần là vì kiếm tiền, còn muốn vì Tổng Dương tạo dựng thêm những người thân tín.

Thôi đi, thôi đi, Thừa Cáp nhú mày:

- Tiền không đủ, vẫn cần phải nghĩ thêm, có con đường nào kiếm tiền nhanh nhất.

Cần nhắc một lát, nàng lắc đầu, tạm thời nghĩ không được thì không nên nghĩ ngợi:

- Còn có một việc, người giờ có thể cử động được không? Không cần người đứng dậy đi ra đường, nhưng có người, tốt nhất người có thể nhanh gặp mặt một chút, Trần Phấn.

Tổng Dương quay lại Phượng Hoàng thành được một tháng rồi, mười một ngày trước chui vào Hồng phủ, chuyên tâm đến đi trị “bệnh tương tư” cho Tiểu Bộ, đêm thứ mười bị cha vợ chém, sau đó vẫn nằm úp xuống, cuối cùng không thể đi ra ngoại ô thăm Đại Tông Sư.

Trần Phấn tu vit giảm sút, trí nhớ suy giảm, trong mắt Nhâm Sơ Dong, lão nhân gia gần như không có “giá trị”, nhưng vị Đại tông sư này trực tiếp liên quan tới một đại Tông Sư khác. La Quan.

Việc này khi Tổng Dương mới đến Phượng Hoàng thành đã tới thăm hỏi Nhâm Sơ Dong, khi hấn ở Hồng phủ giúp Tiểu Bộ trị bệnh, La Quan liền được thuộc hạ của Quận chúa đón tới sơn trang, nhưng đến nay, La Quan đối với ân sư cũng chỉ quan tâm từ xa, không dám trực tiếp gặp mặt.

Nhâm Sơ Dong vốn không quan tâm tới những việc này, nhưng được Tiểu Bộ tháo gỡ khúc mắc, quyết định “không cần quan tâm vợ chồng hư danh kia, sau này, đột nhiên trở lên nhiệt tâm hơn, trong mười ngày hai lần liền tới thăm Trần Phấn.

- Tiền bồi Trần Phấn còn nhờ ta hỏi thăm người, hỏi người tại sao lâu vậy rồi không ghé thăm.

Tổng Dương có vẻ kinh ngạc:

- Lão còn nhớ ta sao ?

- Vẫn nhớ, nếu có thể cử động thì đến thăm ông ấy đi, đợi sau khi phong thưởng, nếu có thể tạm thời chuyển tới sơn trang, đưa lão nhân gia cùng tới đây đón năm mới thì tốt nhất, đợi sau khi xong việc hôn sự, thì

đưa tiền bồi Trần Phấn đến Yên Tử Bình yên tĩnh của người, thích hợp cho lão nhân tu dưỡng, người chăm sóc cũng tiện.

Tuy không nói rõ, nhưng trong lòng Thừa Cáp đều hiểu, Trần Phấn tới nơi đó, La Quan cũng sẽ đi theo, nàng ở bên cạnh Tống Dương, lại có thêm một vị Đại Tông Sư.

Chọn Phong ấp, buôn bán kiếm tiền, thu phục Thạch lão đầu, trang bị Sơn Khê Man mời Đại tông sư, một loạt các việc, không chỉ dừng ở nói mà thôi, có lẽ nhất định phải để Tống dương ra mặt, Nhâm Sơ Dong đều đã sắp xếp xong xuôi.

Trải qua giải độc “ loạn hoa, cướp đoạt”, độc nguyên, “lạo dịch” trong thôn nhỏ, mọi việc, Tống Dương lại càng thấy được sự lợi hại của Thừa Cáp. Nhưng không giống như trước, lần này Nhâm Sơ Dong rất có hương vị của “quản gia”.

Trên mặt Tống Dương tỏ ý “ nịnh bợ”, Nhâm Sơ Dong vừa nhìn đã cười:

- Đừng nói gì, thật giả đối.

Rất nhanh sau, Thừa Cáp lại cười, ngữ điệu bình tĩnh, và nhẹ nhàng:

- Những việc người cần làm quá lớn, không phải một sớm một chiều bỏ ra chút công sức là làm được, chỉ cần một chút, ta ở bên ngoài không quản được.

Phải dựa vào bản thân, trong phong ấp ta cố gắng mà người không cần đa tạ ta, người, ta rất hiểu, nên đa tạ nhất, chính là đứa nhỏ đó.

Cái đứa nhỏ đáng thương nhất là ai. Vừa nói xong, Nhâm Sơ Dong lại lấy lại tinh thần:

- Còn một việc cuối cùng nữa.

Tống Dương giật mình:

- Vẫn còn nữa?

Thừa Cáp gật đầu:

- Hiện nay ở Nam Lý, thanh danh của người như mặt trời giữa trưa, dân chúng đều truyền tai nhau người có thần quỹ hộ thân, pháp lực rất lớn. Danh tiếng lớn như vậy, dần phai nhạt đi thì rất đáng tiếc, , mấy ngày gần đây, không chỉ các châu phủ xung quang Phượng Hoàng thành đều có người tới, muốn bái người làm sư phụ. Thu nhận môn đồ, danh tiếng lan xa... Việc này quá lớn, không dễ nắm chắc, ta muốn hỏi người trước, người làm được “tiên sư” không?

Mấy việc trước mắt gần như đều đã có định đoạt, có lợi mà không cần Tống Dương làm gì, Thừa Cáp lại nói cái khác là “thương lượng”, chẳng qua là “ thông báo một tiếng” nhưng dựa theo thời điểm hiện tại để tạo ra, “ Tống dương tiên sư”, Nhâm Sơ Dong thật sự không dám chắc.

Phật học Nam Lý hưng thịnh, miếu thờ cảnh nội san sát, Thiền Trung là đại giáo đầu tiên trong nước, tuy Nam Lý có nhiều dân tộc, các loại tín ngưỡng nhiều không đếm xuể, phần lớn dân chúng đều tin vào Phật tử từ bi, cũng cung kính các bậc tiên sư, dân phu dân phụ có tiên lại càng không có gì là lạ.

Thanh danh của Tống Dương ở bên ngoài, được truyền trên phố tuyến huyền hồ kỳ ảo, nhưng tiên tử, nào đâu có dễ làm vậy, thật muốn mở đàn, lại sợ còn chưa đợi tới khi biểu diễn kết thúc thì đã bị người ta vạch trần gốc gác rồi, háo danh không được lại bị lưu truyền tiếng xấu đi khắp nơi, làm trò cười cho người khác. Lùi đi một bước, cứ coi như Tống Dương có thể làm thầy, thứ nhất sẽ gây ra xung đột với các môn phái thiên tông trong nước, thứ hai triều đình lại làm sao có thể ngồi nhìn “tà giáo, mê hoặc lòng người.

Tống Dương lắc đầu cười:

- Những việc thần thần lẫn nhãi ta không làm được, sau này sợ cũng không có thời gian đi các nơi “ mở đàn thụ pháp”, việc này không cần suy nghĩ nữa.

Thừa Cáp cũng không nói thêm gì, liền quay lại vấn đề chính:

- Khi nào có thể tới thăm Trần Phấn tiền bối?

Tổng Dương không chút do dự:

- Người chuẩn bị xe đi, đi luôn bây giờ, còn phải tìm người đánh xe.
- Không biết tại sao, thấy người không dậy được, lòng ta thấy rất kiên định.

Nói xong, vẫy tay với Tổng Dương, ngồi dậy đi sắp xếp xe ngựa.

Thừa Cáp vừa rời khỏi, tiếng gõ cửa lại vang lên, Nam Vinh Hữu Thuyền tới thăm, ngay cả cửa cũng không vào, chỉ đứng ngoài nhòm thán nhiên nói:

- Ý tứ của gia chủ, người mù và Chu Nho hai người này biết phóng hỏa, tương lai không chừng còn có tác dụng lớn, tốt nhất nên giữ họ bên cạnh, đợi họ sẽ tới tìm người.

Nói xong quay người bước đi luôn.

Quả nhiên, một lúc sau, hai người thò đầu ra nhìn, trong đó có người mù, rõ ràng không nhìn thấy, còn cố tình bày ra một dáng vẻ nhìn ngó xung quanh, Quỷ cốc và hỏa đạo nhân tới rồi.

Lần này hai người họ tạm thời không tranh cãi, đều mang bộ mặt tươi cười, ngồi bên cạnh giường Tổng Dương, ân cần hỏi han vô cùng khách khí. Tổng Dương ứng đối xã giao vài câu, liền hỏi:

- Hai vị có việc gì nói luôn đi, dựa vào giao tình của chúng ta, không cần lòng vòng quanh co.
- Người mù lớn hơn người vài tuổi, phải gọi người là huynh đệ, lão ca muốn nói một câu, có việc người làm cũng không tốt.

Quỷ cốc có thói quen, hề cười là thích liếc mắt, cổ quái khiến người ta luôn nổi da gà.

Quái nhân nhăm nhăm nói điều kỳ lạ, Tổng Dương nhìn đã quen, cười , hỏi:

- Việc gì, người nói đi.

Người mù cười vẫn đảo mắt, , giọng điệu ử rử, Cho Nho tiếp lời,

- Nam đại gia đều nói với hai người chúng ta rồi, Người vừa cứu chúng ta thêm một lần nữa, phải cảm tạ huynh đệ trước, việc người làm còn chưa nói, chúng ta chỉ thấy cảm kích vô cùng, nhưng xin người nói với chúng ta một tiếng, nếu không chúng ta không biết nên cảm tạ đại ân của người thế nào. Cả đời người mù mới nói được câu đúng đắn như vừa rồi, việc người làm không đẹp, rất không đẹp.

Tổng Dương tò mò truy hỏi:

- Nàng ấy nói gì với các người?

Người mù chỉ khua tay:

- Huynh đệ, người cần gì phải biết rõ.

Nói thì nói vậy, nhưng vẫn đem câu nói của Nam Vinh thuật lại một lần, Cảnh Thái đã điều tra ra vụ đại hỏa ở Tĩnh thành có liên quan mật thiết tới hai bọn họ, cử ra một vài cao thủ hung mãnh vào Nam Lý lấy đầu hai người, nhưng không cần lo lắng, Tổng Dương đã có được tin này trước, ngăn cản sát thủ.

Nam Vinh chỉ là nhắc nhở bọn họ, sau này phải cẩn thận, có ý tốt đương nhiên là không phải những lời ma quỷ. Người mù và Chu Nho vốn vẫn vì trận đại hỏa kia mà chột dạ, lại lo lắng cho tính mệnh của người nhà mình.

Việc này thà tin là có còn hơn không.

Thật ra Nam Vinh cũng không nghĩ là bọn họ hoàn toàn tin việc này, nàng biết mục đích của việc cũ, chính là muốn nhắc nhở người mù và Chu Nho một chút,: phóng hỏa trận đó, hai người bọn họ đều đã bị vùi lấp trong đó, lại không đếm xỉa đến, đâu có dễ như vậy chứ.

Yến Đế muốn lấy mạng bọn họ, bọn họ lại không dám xuất đầu lộ diện ở Nam Lý, cùng thương lượng chuẩn bị trốn chạy, nhưng khi nói chuyện, Chu Nho lại nghĩ tới Tiêu thợ rèn.

Thợ rèn và lão đạo một người thiện luyện một người thiện hỏa, về chế binh khí là cực kỳ hoàn mỹ, hai người trên đường chạy trốn đã tâm đầu ý hợp, trước khi đi thợ rèn cũng không nói với ai nơi mình sẽ tới, chỉ nói chân tướng với hỏa đạo nhân.

Do đó, người mù và Chu Nho cũng biết, Tống Dương sắp có địa bàn của mình. Trải qua nhiều việc trước mắt, hai người nhìn đã hiểu, nghe cũng rõ, thực lực đằng sau Tống Dương “bí hiểm”, đối với kẻ địch hung ác với người mình có thể che chở, hai bọn họ lại có kế sách, lại không biết cũng giống thợ rèn đầu quân vào Thường Xuân hầu, tóm lại sống khá giả cả đời còn hơn cả ngày sống trong lo sợ.

Dù sao đã lên được thuyền, rõ ràng chạy theo kẻ trộm thuyền, đầu quân cho kẻ trộm thuyền. Tính cách xem ra cũng không tệ.

Đồng Lam Phương

175. Chương 9: Lễ Gặp Mặt

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 9: Lễ gặp mặt

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Có lời giới thiệu của Nam Vinh, hiểu được đại khái những việc đã trải qua, Tống Dương đương nhiên có thể đoán được ý đồ đến đây của hai người bọn họ.

Cũng không cần pha trò nữa, càng không đợi hai người chủ động “quy hàng”, liền nói:

- Hai vị không chê, thì đến chỗ ta đi, còn nhiều việc cần hai vị giúp đỡ, ta sẽ không bạc đãi các vị, hơn nữa, có ta ở đây, không ai có thể tổn hại đến hai người các người.

Mười vị kỳ sĩ Nam Lý, có quan hệ hơi lung tung với Tống Dương, trong đó Nhị Ngốc và Tiêu Kỳ là bạn thực tình quan tâm tới hắn. Nam Vinh, A Y Quả và Thi Tiêu Hiểu xem như đồng lõa, đều tự traten doanh không giống nhau, nhưng đều là phản tặc Đại Yên: thợ rèn và thợ mộc, quan hệ xa hơn chút, đối với hai người này Tống Dương hoàn toàn không có gánh vác; Còn hỏa đạo nhân và Quỷ cốc, Tống Dương có chút áy náy, dù sao cũng là do hắn ép buộc hai anh em họ phải đi phóng hỏa.

Thật ra Tống Dương cũng hiểu, mình không cần phải áy náy gì, trước sau hắn cũng đã từng cứu mạng đại hỏa hai lần, một ở lao dịch biên giới, hai ở thiết lung Tỉnh Thành, đặc biệt lần thứ hai, từ khi Cảnh Thái biết Nam Lý “khôn vặt”, cử kỳ sĩ Phó Lôi, không dự định để mười người bọn họ sống quay trở về, Tống Dương ở trong Tỉnh thành cùng phản loạn trừ tính không có chút quan hệ gì.

Nhưng tính cách Tống Dương là như vậy, khi hắn tự mình làm việc gì, thì chỉ thấy mình ở biên giới cướp lấy độc nguyên, sau khi được Nhất phẩm lồi cứu sống, đoạt khôi, hai việc này không có kỳ sĩ nào khác hắn cũng có thể làm, do đó, hắn thật không muốn đem “ơn cứu mạng để ở trong lòng, cho dù thật sự hắn cứu tính mạng của bạn.

Nếu Chu Nho hoặc người mù thực sự bị Yên Đế truy sát, Tống Dương thật không thể ngồi yên không quản. Hiện nay hai người đó được Nam Vinh che chở, nghĩ muốn dựa vào mình, Tống Dương không đi làm rõ chân tướng, nhưng sau đó cũng thật không thể bạc đãi bọn họ. Hỏa đạo nhân, quỷ cốc vô cùng hoan hỉ đi ra, học cách rèn, thuận tiện mượn cơ xin nghỉ với triều đình, cùng nhau tới Yên Tử Bình.

Hai người rời khỏi không lâu, Thừa Cáp quay lại, đưa người lên lầu, tháo cửa đập tường, đổi Tống Dương sang một cái giường khác nhỏ hơn, nâng lên đi ra, trong trạm nghỉ chân đã sớm chuẩn bị xe ngựa, Tống Dương ở trong phòng có trạng thái gì, bây giờ ở trên xe cũng vẫn bộ dạng ấy.

Không chỉ xe ngựa, trong chỗ trống Thừa Cáp đi ra, còn chuẩn bị rất nhiều lễ vật. Từ lần chia tay trước, Tống Dương và Trần Phần đã hai năm không gặp, lần này tới thăm lão nhân, không lý nào lại đi tay không. Những việc nhỏ này, trong lòng Thừa Cáp đều hiểu rõ.

Tống Dương khen không ngớt lời, còn nhớ tới điều gì đó, lại muốn Thừa Cáp chuẩn bị thêm một phần lễ vật, cũng không giải thích nhiều, trước tiên nói về việc hai người Quý cốc và lão đạo muốn dựa vào mình, sau đó mới hỏi:

- Các kỳ sĩ khác, triều đình sắp xếp thế nào?

- Phong thường và quan chức thì không nói, Hoắc Kỳ và Cao thợ mộc về Hồng Phủ của chúng ta, Tiêu Kỳ thì người biết rồi, phụ vương muốn trọng dụng bản lĩnh của nàng ta, về phần Cao thợ mộc.

Thừa Cáp cười lạnh nói:

- Lúc đầu chúng ta không nghĩ cần gã, nhưng gã khiến Tần Trùy mang mấy món đồ máy móc khó hiểu tới, càng không nói tới tu sửa, cần cao thủ tinh thông việc này, nói ra, Cao thợ mộc còn phải đa tạ người, làm việc cho Hồng Ba phủ, so với đi làm tiểu quan, có thể thoải mái hơn nhiều.

- Lưu Nhị trí lực không tốt lắm, con ác diệu kia lại để tại Đại yến, triều đình không coi trọng, ta xin Phụ vương cho hẳn một chức quan nhàn nhã, bổng lộc hằng năm đủ để nuôi sống ba đời, đợi ân chỉ truyền xuống, hẳn có thể về Yên Tử Bình; sắp xếp cho Thi Tiêu và A Y Quả thì cũng giống như với Lưu Nhị, hai người bọn họ người trước phóng khoáng, người sau bướng bỉnh, triều đình không bắt được, rõ ràng là buông tay rồi; Nam Vinh ta không hỏi, tài nghệ của nàng tuy xuất sắc, nhưng không có nhiều chỗ để dùng, hẳn cũng giống với Lưu Nhị.

Lời vừa nói xong, liền vọng tới tiếng ngựa thở cất lên: phì ..., mồ hôi lấm tấm trên trán, thúc ngựa chạy đến.

Sau khi Tiểu Bộ xuống ngựa, liền lao thẳng lên xe, cười với Tam tỷ và Tống Dương nói:

- Huyền Cơ công chúa thần cơ diệu toán, chỉ tính cho tới hôm nay muốn đi ngoại ô du ngoạn, chạy mau mau thì cũng đuổi kịp rồi.

Dương nhiên không phải nàng tính vậy, là Thừa Cáp sai người gọi nàng tới.

Sơ Dong bật cười, rất nhanh sau những món lễ vật thứ hai mà Tống Dương yêu cầu đã thu mua rất thỏa đáng, đoàn xe như vậy khởi hành, Nhâm Sơ Dong tùy ý tìm chỗ để lên ra ngoài, Nhâm Tiểu Bộ và Tống Dương hai người ở cùng một chỗ. Mà Tống Dương nghe Tiểu Bộ trêu đùa, vẫn thoáng chút suy nghĩ, đợi sau khi lên đường, cười nói với Tiểu Bộ:

- Những ngày này ngày nào ta cũng nằm úp, thực sự rất vô vị, đêm hôm qua nhìn mặt đất nảy ra một nguyện vọng..

Tiểu Bộ có hứng thú:

- Nguyện vọng gì, nói ra ta nghe.

Nói xong, vui vẻ đến bên cạnh Tống Dương, lại cùng hẳn nằm sóng vai.

- Công chúa nhà ta sau này lại vận dụng hết bản lĩnh tiên đoán của cô ấy, tai họa thần sẽ phạt trên người ta:

Tiểu Bộ hề bói toán là lại bị trời giáng, bình thường sẽ không dùng tới, nhưng khi có những việc đáng quan tâm nàng đều nguyện ý làm, lần trước bị thương cũng vì vậy. Tống Dương từng nghĩ, nếu muốn khiến nàng không vận dụng bản năng của mình, biện pháp tốt nhất là dùng chính bản thân mình đi áp chế nàng.

Quả nhiên, sắc mặt Tiểu Bộ thay đổi, hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói, nhẹ nhàng tiến gần hôn Tống Dương, sau đó cười, đáng vẻ rất dễ thương.

Tống kỳ sĩ xuất hành, tin tức không biết truyền ra thế nào, mang đến một chút chấn động không lớn cũng không nhỏ, trong mấy ngày này khắp nơi đều có người muốn bái hẳn làm thầy, học trò tu học đạo tự nhiên, , nghe được tin tức đều chạy tới, , tùm năm tùm ba hoặc ngăn trước xe, hoặc đi theo xe, miệng cứ hô gì gì đó, đơn giản là chỉ muốn gặp mặt Tống Dương một lần, nghe chút về sở trường của bọn họ, xem bọn họ liệu

có “ tuệ căn, báii nhập sư môn” hay không, Hồng Ba vệ đều nhận được dặn dò của Thừa Cáp, cũng không động thủ, chỉ là mỉm cười, đẩy mọi người ra mở ra con đường. Sau khi xuất thành, Tống Dương mới bình tĩnh trở lại. Lúc lên núi, La Quan trong Sơn trang đã được truyền báo, đón từ rất xa.

Khi gặp mặt, La Quan hơi áy náy:

- Không tới thăm được người, một là thân phận của ta ở dịch quán người đông phức tạp, ngộ nhờ bị người tanhận ra, e là sẽ đem phiền phức cho các người; vả lại biết người y võ đều rất tinh thông, bị thương một chút cũng không thành vấn đề.

Tống Dương lại càng ngưỡng chừng hơn so với đối phương, lúc đầu khi ở Tình thành miệng vẫn luôn nói mình sẽ chăm sóc Trần Phản, kết quả vừa đi cái là đã bận việc riêng, nếu không phải Nhâm Sơ Dong nhắc nhở, mình sợ là nhất thời còn không nhớ nổi người này.

La Quan thấy sự ngưỡng chừng của hắn, cười ha ha:

- Ai cũng có việc phải làm, tình hình của người, ta đã nghe Quận chúa nhắc tới rồi, cũng không có cách nào.

Vẫn là Nhâm Sơ Dong. Nàng sợ Tống Dương trở về một tháng cũng chưa tới thăm Trần Phản, sẽ khiến La Quan có cách nghĩ khác, nếu bởi vậy mà mất đi cơ hội lung lạc Đại tông sư sẽ không khỏi rất đáng tiếc, nên sớm đã nói rõ sự tình với La Quan.

May mà La Quan tuy là chân truyền bản lĩnh của sư phụ, nhưng không kế thừa tính cách cổ quái của Trần Phản, tu vi tuy cao nhưng đối với văn bối vẫn rất khoan dung, hơn nữa lời nói thực lòng, Trần Phản đối đãi trong sơn trang thực sự rất tốt, La Quan này làm đệ tử đối với sư phụ đã trốn tránh mấy mươi năm rồi, người ngoài có thể làm đến như thế này, còn có cái gì có thể nói nữa.

Tống Dương gác chuyện này lại, nói ngay đến việc chính:

- Đợi gặp tiền bối Trần Phản, ta muốn tiến cử người, người cảm thấy như vậy cũng không phải không được đi.

Nhắc tới những việc này, Nhâm Sơ Dong đứng bên cạnh nhú mày, quay sang nhìn hắn.

Về mặt của La Quan bỗng trở lên phức tạp, có chút chờ đợi, có chút sợ hãi, có chút do dự, thời gian hội Tống Dương trốn chạy trên đường nhiều hơn dự tính, nửa năm không chết, sau này, sự khúc mắc ban đầu của La quan lại xuất hiện.

Mỗi người đều có những thứ không dám hoặc không muốn đối diện, Đại Tông Sư cũng không ngoại lệ, Tống Dương nhẫn lại khuyên nhủ:

- Trước đây từng nói với người, lúc đầu Tiền bối Trần Phản đã hiểu lầm ta là người, lại không nhắc tới chuyện cũ, chỉ là bức ta về mặt trời.

La Quan nhú mày, gật đầu, về mặt do dự, sau một lúc lâu vẫn không nói gì, chỉ thở dài một tiếng:

- Đi lên đi, sư phụ biết người muốn đến, rất vui mừng, đang đợi người đó.

Lão không từ chối, hắn là đã đồng ý với đề nghị của Tống Dương.

Đoàn xe lại tiếp tục khởi hành, Nhâm Sơ Dong đi tới cạnh Tống Dương, nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ vẫn chưa phải lúc?

Nàng chính là đang nói tới La Quan và Trần Phản.

Tâm tư của Quận chúa rất đơn thuần, nàng muốn giúp Tống Dương lôi kéo Đại tông sư.

La Quan để ý tới ân sư, mà Trần Phản thích Tống Dương, chỉ cần duy trì cục diện này, La Quan sẽ che chở cho Tống Dương.

Nhưng Tống Dương phải giúp thầy trò bọn họ nhận nhau, đối với quan hệ hiện giờ mà nói, không thể nghi ngờ là một biến số, ngộ nhờ Trần Phản nhận ra đệ tử, nhớ lại nỗi hận trước kia, thậm trí trong một thời gian ngắn khôi phục lại trí nhớ, nhận ra Tống Dương chẳng qua là một tiểu tử râu ria lùm xùm chỉ là muốn lôi kéo Đại tông sư, Thừa Cáp cảm thấy Tống Dương làm không được ổn.

Tổng Dương hiểu ý của ThừaCáp, cười:

- Ta không đành lòng, không đành lòng thay La Quan.

Thừa Cáp nhú mày, bộ dạng như còn muốn nói điều gì đó, nhưng trong phút chốc nhìn Tổng Dương, nàng lại cười, gật đầu:

- Ta nghe người.

Lời vừa dứt, Nhâm Tiểu Bộ đứng cạnh hai người, hừ một tiếng, học dáng điệu, ngữ khí của Tam tỷ:

- Ta nghe người.

Tiểu Bộ bắt chước Sơ Dong, ước chừng giống đến chín phần, nhưng còn một phần giả bộ, phá tan bầu không khí lúc đó.

Tổng Dương không kìm nổi bật cười, Nhâm Sơ Dong trong nháy mắt không nói gì, Tiểu Bộ đắc ý dào dạt, không lâu sau đã lên tới núi, từ xa đã nhìn thấy Trần Phản, hai tay vắt sau lưng đứng ở cửa sơn trang, vẻ mặt rạng ngời, chỉ nhìn dáng vẻ của lão nhân, tinh thần quắc phong, sống lưng thẳng tắp, đứng trong gió mơ hồ còn lộ ra khí phách của một đại tông sư, nào có thể đoán được sự nghiêm trọng trong đầu lão, kí ức sớm đã hỗn loạn, tàn phế.

Không đợi đoàn xe vào cửa, Trần Phản đã cười chào đón, ông ta không biết việc Tổng Dương bị thương, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Tổng Dương, lão nhân trước tiên sững sốt, liền sau đó tỏ ra tức giận, nhú mày hỏi:

- Đánh nhau với người ta à?

Khi nói chuyện, nắm cổ tay tổng Dương xem mạch tượng của hắn, mạch đập bình thường, có lực, Trần Phản mới yên tâm.

Lão không nhớ ra Tổng Dương là ai.

Nhưng lão nhớ rõ con người Tổng Dương đã không thể làm lẫn lộn hắn là đệ tử của mình, rất lâu rồi, Trần Phản đã coi hắn là văn bối quen thuộc của mình, tuy không nhớ ra giữa hai người rút cuộc có mối quan hệ sâu xa gì, nhưng cảm giác thân thuộc, khiến đại tông sư thấy rất thoải mái.

Sau đó không đợi Tổng Dương trả lời, Trần Phản liền khiển trách:

- Ta biết người võ công không tồi, nhưng khắp nơi trên giang hồ tàng long ngọa hổ, người trẻ tuổi luôn có trái tim kính sợ, nếu chỉ muốn nhất thời anh dũng, người sẽ không sống được lâu; thiên hạ rộng lớn, cao nhân có ở khắp nơi, cho dù ta đã tung hoành giang hồ, cũng vẫn phải cẩn thận, huống hồ là người! Lần này được giáo huấn, không phải việc xấu

”

Vừa gặp đã mắng một trận, mà sau khi mắng, vẻ mặt Trần Phản còn rất đau lòng, trở lên lạnh lùng mà trầm ngâm, giống như một con sư tử bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy vồ lên, thản nhiên hỏi:

- Người đánh thương người là ai, có thể biết hắn đang ở đâu không?

La Quan đứng phía sau nghe thấy vậy, đau xót như rơi lệ. Đây chính là tính cách của ân sư, trong cánh cửa, ông ta luôn giáo huấn mọi người; nhưng bên ngoài cánh cửa, không ai có thể ức hiếp hậu bối của ông ta.

Tổng Dương thấy ảm áp trong lòng, lắc đầu cười:

- Bị thương không sao, đã có thể vận động rồi, qua mấy ngày nữa có thể hồi phục như lúc đầu, ngài đừng lo lắng.

Thần thái của Trần Phản không thay đổi, lắc đầu cắt ngang:

- Không hỏi người bị thương thế nào.

Nói xong, thấy Tổng Dương chớp mắt có vẻ xấu hổ, ngữ khí của Trần Phản càng nhẹ nhàng:

- Người không nói, là muốn tự ta đi điều tra sao?

Không nói hoặc là không nói thật, ta thật có thể tự mình đi điều tra, Tống Dương dẫn đo, cuối cùng vẫn phải nói rõ sự tình:

- Thù này thực không thể báo, vết thương của ta là do cha vợ gây nên, từ đầu đến cuối đều là hiểu lầm.

Sau khi mất trí nhớ, Trần Phấn khôi phục bản tính, không lẫn lộn như Tô Hàng hay Hồ Phách, sau khi nghe chuyện lúc đầu là ngạc nhiên, sau đó lắc đầu, và cuối cùng bỏ đi ý niệm trả thù trong đầu, lại hỏi tiếp

- Nhạc phụ, người kết hôn rồi?

Khi hỏi, Trần Phấn cười ha ha, nhưng nhìn kỹ có thể thấy. Trong ánh mắt có chút thất vọng, muốn vẫn bồi kết hôn, nhưng lại không thông báo cho mình một tiếng.

Tống Dương lập tức lắc đầu cười:

- Là nhạc phụ tương lai. Ngài luôn là trưởng bối của ta, ta có hỉ sự sao có thể không mời ngài.

Trần Phấn cười rất chân tình:

- Lấy con gái nhà nào?

Lão vừa hỏi, Tống Dương trong nháy mắt, không thể giới thiệu Tiểu Bộ, chẳng qua hai vị “con dâu” đều trong đội, không có đạo lý chỉ giới thiệu một người; nhưng nếu giới thiệu Nhâm Sơ Dung, hình như có chút xấu hổ..., mà lúc này, Nhâm Tiểu Bộ đã kéo Thừa Cáp lên trước:

- Nhâm Sơ Dung, Nhâm Tiểu Phát ra mắt tiền bối.

Nói xong liền kéo tỷ tỷ lên, cùng chỉnh đốn trang phục thi lễ.

Trần Phấn có vẻ hơi bất ngờ, quay sang nhìn Tống Dương:

- Hai người?

Sau khi đợi Tống Dương gật đầu, lão nhân cười lớn không ngừng nâng hai cô nương dậy, Tiểu Bộ cười hi hi, dáng vẻ vui vẻ, hai má Nhâm Sơ Dung đỏ bừng, nhỏ giọng nói:

- Trần lão tiên sinh là trưởng bối thân thiết của Tống Dương ở Phụng Hoàng thành, gia phụ một gần đây sẽ đến nhà bái tiền bối.

Không tính là “có thân gia” nhưng trưởng bối hai bên gặp mặt cũng là lễ nghi cần thiết, Sơ Dung nói như vậy, chỉ là đem thân phận của Trần Phấn đặt lên quan trọng hơn chút khiến lão nhân càng thêm vui vẻ, về việc mời phụ vương lên núi, đối với Công chúa, Quận chúa mà nói, không phải việc khó, hơn nữa đối phương tốt xấu gì cũng là Đại tông sư, sẽ không tôn lên thân phận của vương gia.

Quả nhiên Trần Phấn như được an ủi cười lớn, liên tục gật đầu, rồi lại dặn dò Tống Dương, dẫn theo “con dâu” lên núi mà không thông báo trước, hại ông ta không chuẩn bị được lễ gặp mặt. Đại Tông sư trước đây từng quen Tiểu Bộ, Thừa Cáp, nhưng thân phận lần này thay đổi nên phải có lễ gặp mặt.

Tất cả mọi người đều thốn thức, La Quan sực sực, Tống Dương hai năm trước ở Thanh Dương từng cười mình mà nói:

- Có thù phải báo, có ân phải trả, Đại tông sư đến nay vẻ mặt vui mừng, đối với mình không thể chuẩn bị trước tiền lì xì, lão nhân hỏi hận không ngừng.

Tống Dương cười ha ha, chuyển sang đề tài khác, hình hình là lo việc nhà:

- Trần lão gia, ngài còn nhớ một người không, tên là La Quan.

Lời vừa nói ra, tìm La Quan trong chốc lát bật lên lời muốn nói, muốn đi ra cúi đầu với sư phụ, nhưng hai chân hình như nặng trĩu, mặc cho trong lòng dùng sức thế nào, bất kể thế nào cũng không có cách gì bước lên được nửa bước.

Vừa nghe tới hai chữ “La Quan”, vẻ mặt Trần Phấn lại hiện ra vẻ thân thiết, nhưng rất nhanh, vẻ mặt thân thiết ấy lại trở lên mơ hồ, biến thành hoảng hốt, trở lên mờ mịt, trong ánh mắt như đang giằng co giữa sư

đau khổ, cái tên này rất quen thuộc, nhất định là người thân, nhưng nghĩ cẩn thận, Trần Phấn không tìm ra ký ức nào liên quan tới “La Quan”.

Cảm giác này khiến lão nhân rất buồn rầu, đau khổ, thậm chí dần vật.

Tổng Dương vội vàng nói ra những chuyện tốt:

- La Quan, cũng là người của lão gia chúng ta, trước đây ngài còn dẫn hần theo, sau này, hần xuất môn lưu lạc giang hồ, thoáng cái đã mấy mươi năm không gặp người.

Trần Phấn bình thường trở lại, Tổng Dương tiếp tục cười:

- La Quan bây giờ rất giỏi, kiếm rất nhiều tiền, bây giờ không cần làm gì cả, vung tay tiêu tiền, ngao du sơn thủy khắp nơi.

Nghe hần nói xong, sắc mặt Trần Phấn lại hiện ra nụ cười quen thuộc, không nhớ hậu sinh kia là ai, chỉ thấy sự thân thiết tận đáy lòng, khiến lão nhân biết được sự tiêu điều tự tại của người này, sau khi sống những ngày vui vẻ, từ thấy vui vẻ vô cùng.

- Khi hai chúng tôi nói chuyện lão có nhắc tới ngài.

Mắt Tổng Dương lúc để ý sắc mặt Trần Phấn, quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của người này:

- Lão nói muốn cùng tôi lên núi, vái đầu lạy ngài, theo ngài.

Tổng Dương bảo Thừa Cáp chuẩn bị thêm một lễ vật khác, là chuẩn bị cho La Quan.

Trần Phấn cười ha ha gật đầu:

- Thật là tốt, y cũng đến rồi sao? Người ở đâu?

Đến bây giờ, La Quan không có cách nào trốn tránh nữa, nghiêng răng nén chặt những cảm xúc lộn xộn, đổi lại bằng một vẻ mặt vui vẻ, mang theo nụ cười xuất hiện trước mặt Trần Phấn, liên tục ân cần hỏi thăm, hàn huyên, nhiệt tình cũng không thất lễ, khách sáo mà thân thiết, đắn đo vừa đúng lúc, chỉ là đáng vẻ của một văn bối đồng hương khi gặp trưởng bối.

Khi bắt đầu, Trần Phấn lộ ra chút do dự, hiển nhiên trong lòng lão nhân cảm thấy có chỗ không hợp lẽ, qua không lâu cũng không so đo nữa, cười thoải mái vui vẻ, kéo tay La Quan hỏi một chút về những ký ức còn lưu lại, nhưng sớm đã không có liên quan.

Dần dần, La Quan cũng thoải mái một chút, đoàn người cười nói vào sơn trang, vừa đến phòng khách, Tổng Dương không ngồi được, được ai đó nâng lên, ngồi trên giường của mình.

Lúc này, La Quan gơ tay vỗ trán, cười với Trần Phấn nói:

- Mãi nói chuyện, quên không đưa ngài lễ gặp mặt.

Nói xong, sửa sang y phục, quỳ xuống trước lão nhân.

Trần Phấn vội vàng đứng dậy đỡ, luôn miệng nói:

- Không cần đa lễ, không cần đa lễ.

La Quan kiên trì, hai người con dâu của Tổng gia một trái một phải, cùng tới khuyên bảo Trần Phấn, giúp lão nhân ngồi vững vàng tại vị trí của mình, La Quan cung kính, văn bối đại lễ bái ân sư.

Liên đó chậm chậm ba lần, hoàn chỉnh, dập đầu lạy, bao nhiêu chua ngọt đắng cay trong lòng La Quan, vô số cảm xúc đều bùng phát, tu vi của đại tông sư, có thể đè đầu một con tê giác khiến nó không thể nhúc nhích, nay lại không khống chế được thân thể không ngừng run rẩy, sau đó không có cách nào đứng dậy, La Quan vội vàng tổ cáo lỗi, bước nhanh ra ngoài nhà.

Một lát sau lại khóc lớn một trận, La Quan không cầm lòng nổi, lại không dám rơi lệ trước mặt ân sư.

Đám người Tổng Dương giúp y giấu giếm, nói cười chuyển sang chủ đề khác, sau một lúc La Quan trở về chỗ ngồi, trong lòng vẫn loạn, nhưng vẻ mặt đã khôi phục lại bình thường, Thừa Cáp và Tiểu Bộ thu xếp, đem hai món lễ vật đến trước mặt lão nhân, lúc này, lão đang cực kỳ vui vẻ.

176. Chương 10: Kinh Doanh

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 10: Kinh doanh

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Vài kỳ sĩ khác, thực sự nhận chức, như Tiêu Kỳ, Cao thợ mộc (Cao Mộc Tượng), lúc đó báo lại đi nhận chức, mấy vị còn lại toàn bộ đều là hư chức, không cần thưởng giá, vẫn người nhàn hạ, Nhị gốc đương nhiên đi theo Tống Dương, A Y Quả và Nam Vinh cũng không đi, hai nữ tử đó đều có nhiệm vụ ở lại bên cạnh hỗ trợ Thường Xuân Hầu.

Chỉ có Thi Tiêu Hiểu nói lời chào từ biệt, nói phải về Hồng thành một chuyến, qua một hồi sẽ trở lại Yên Tử Bình tìm Tống Dương.

Hòa thượng không ngờ cũng phải đi, nhưng gã vẫn sẽ trở về, khiến Tống Dương cảm thấy có chút kỳ lạ, buồn bực hỏi:

- Người còn có thể trở về Yên Tử Bình tìm ta chăng?

Nói xong, lại cười giải thích:

- Chớ hiểu lầm, ta đương nhiên ngóng người sẽ về tìm ta...

Thi Tiêu Hiểu hiểu được hẩn nghi ngờ, giải thích:

- Khi ở man hoang, ta đồng ý với Hồ Phách tiền bối một việc, ở lại giúp người ba năm..., chờ ta trở về khi đó bắt đầu tính đi.

Không biết Hồ Phách dùng cách gì, có thể khiến Thi Tiêu Hiểu này xuất thế thoát tục, đáp ứng ở lại giúp đỡ hẩn, duy nhất có thể khẳng định là, khi ở trong nơi hoang dã đó đã chấp nhận đứa con chung của nàng và Vu Ly, quả nhiên chỉ có ý đó.

Sau khi nói xong, Thi Tiêu Hiểu xoay người mà đi, khi tới cửa, Tống Dương bỗng nhớ ra một việc, cười nói với Thi Tiêu Hiểu:

- Khi trở về, có thể đem Lăng Noãn về cùng không?

Thi Tiêu Hiểu mỉm cười, lắc đầu rồi đi.

Tối buổi chiều, Tống Dương lại đón một việc vui khác, vẫn là Tiểu Cửu canh giữ nơi cửa Yên Tử Bình.

Người cầm, tới Phượng Hoàng thành và gặp chủ nhân. Hai nàng cùng tới, còn có Tú Mộc Ân ở Sơn Khê .

Hai năm không gặp, người cầm béo lên không ít, bước một bước lại nhìn trái ngó phải hết sức cảnh giác, uy phong gấp bội, trên đường đi người người vòng quanh hẩn, lão thái bà Mộc Ân trên mặt cũng thêm vài nếp nhăn, trên mặt lão Trương cả ngày vẫn trầm tĩnh, không nở nụ cười, sau khi vào dịch quán liền chào hỏi Tống Dương. Cũng không để ý tới người xung quanh, tự tìm lấy một cây lớn treo lên. Tiểu Cửu thì có vẻ cao hơn chút, yêu kiều duyên dáng, nhìn Tống Dương vừa khóc vừa cười...

Trong ba người, Mộc Ân vất vả nhất, tới Phượng Hoàng thành chỉ đợi một ngày, lại lên đường trở về, nàng được Tống Dương dặn dò, muốn cùng đi Sơn Khê Man thương lượng cho đội ngũ khai thác mỏ có con đường vào. Dựa vào giao tình của Tống Dương và Sơn Khê Man, dành ra một con đường là việc nhỏ, không có gì phải lo lắng.

Tổng Dương trong người có thương tích, không nên lặn lội đường xa, tạm thời ở lại trong kinh sư, hẳn nghe được đề nghị của Nhâm Sơ Dong, tạm thời vào sơn trang biệt uyển ở ngoại ô của Vương gia, song song với việc dưỡng thương, cũng tranh thủ chuẩn bị lễ mừng năm mới vô cùng náo nhiệt.

Trong sơn trang, hai thầy trò vị Đại tông sư này gần bó vui vẻ, Trần Phấn không nhớ ra La Quan, nhưng trong lòng vẫn còn lại cảm giác đối với người này, còn với La Quan mà nói, tình hình hiện tại đúng là những gì mà lão chờ mong nhất, tuy rằng không có cơ hội nhận nhau, ít nhất cũng có thể ở bên cạnh sư phụ, hàng ngày có thể tùy ý nói cười, thỉnh thoảng lại được sư phụ giáo huấn vài câu, tất cả những cái đó đều khiến lão vui mừng nói không nên lời.

Nhâm Sơ Dong thì công việc lu bù, sau khi an bài tốt công việc ở Hồng Ba phủ, đưa A Y Quả lên Tây Thù, đi thu phục Thạch Lão Đầu. Một chuyến đường xa xôi, bất kể thế nào nàng cũng không thể kịp trở về đón năm mới, đối với Nhâm Sơ Dong việc này cũng không ngại, dù sao lễ đón năm mới, sau khi xong việc ở Thạch Lão Đầu, nàng sẽ chạy tới Yến Tử Bình, ở trong ấp phong của Thường Xuân Hầu, còn có việc lớn đợi nàng xử trí.

Nhắc tới cũng có chút e ngại, nên khi Nhâm Sơ Dong làm việc này, nàng cố ý gọi Tiểu Bộ cùng làm.

Tuy rằng Tiểu Bộ việc vội cũng không thể giúp, nhưng ấp phong dù sao cũng là của Tổng Dương, Thừa Cáp có suy nghĩ đặc biệt, nàng sợ tự mình đảm nhiệm quá nhiều việc, sẽ khiến Tiểu Bộ có cảm giác bị gạt bỏ, sẽ không vui.

Kỳ thật Thừa Cáp đã quá lo nghĩ, Tiểu Bộ không để trong lòng những chuyện nhỏ nhặt, những ủy khuất nho nhỏ lúc trước, trong lúc vô ý nói ra không biết đã bay tới nơi nào, nàng thuần túy chỉ là đi theo tỷ tỷ ra ngoài chơi đùa.

Sang năm mới, phía Yến quốc vẫn không có chút động tĩnh, Tổng Dương thả lỏng tâm tư, an tâm dưỡng thương, tạm thời không lo nghĩ tới những việc khác.

Trần Tây Vương nổi giận chém xuống một đao kia rất độc, tổn thương cả vào nội tạng, quá trình lành lại vết thương quả thực chậm chạp, trong hai tháng, Tổng Dương mới có thể đi lại, nhưng không thể chạy nhảy thoải mái, đừng nói tới đánh nhau.

Nhâm Sơ Dong ở giữa không ngừng truyền tin tức lại, đúng như nàng đã lường trước, A Y Quả sau khi ra mặt Thạch Lão Đầu rất nhanh liền đồng ý, hiện tại đã tiến vào phong ấp, mà việc khai thác mỏ, xây dựng công trường đều được tiến hành hết sức thuận lợi, khắp nơi trong Yến Tử Bình là một khung cảnh náo nhiệt, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng tới an ninh của trấn nhỏ.

Hôm nay, Tổng Dương đang cùng Tiểu Cửu, Nhị gốc khoác lác, nói chuyện phiếm giết thời gian, bỗng nhiên tới sơn trang truyền báo, Tả thừa tướng Hồ đại nhân tới thăm.

Trải qua lần đi sứ vừa rồi, Tổng Dương và Hồ đại nhân xem như cũng có chút giao tình. Lão nhân tâm tư tinh tế, hiểu được giao tình cần có qua có lại, mới có thể trở thành bạn hữu, tuy rằng ngay cả Hồ đại nhân cũng không nghĩ tới, tương lai sẽ cần Tổng Dương giúp việc gì, nhưng giữ gìn mối quan hệ bằng hữu này, chắc chắn cũng không phải không tốt.

Người từng chung hoạn nạn, gặp mặt không cần khách khí, nói nói cười cười hòa hợp, hàn huyên một hồi, Hồ đại nhân mới chuyển đề tài khác, nói đến Thiên tông Phật giáo trong nước, từ năm trước tới hiện giờ, không tới hai tháng, trong nước có nhiều đại tự mở đàn giảng kinh, liên tiếp xuất hiện hơn mười khóa kinh có quy mô lớn, rất nhiều cao tăng từ lâu cách biệt rõ ràng lại tới giảng giải đạo pháp, xuất hiện trên kinh đàn, dẫn tới những chấn động không nhỏ.

Vừa nói, Hồ đại nhân vừa quan sát thần sắc của Tổng Dương, sau khi xác nhận hẳn đối với việc này không chút quan tâm, lão hơi nhú mày:

- Người nên lưu tâm một chút.

Thừa Cáp đang ở Yến Tử Bình, trong tay vô số việc, cùng lúc lại muốn quan tâm cả chuyện của Hồng Ba phủ, gần đây đều không gặp Tổng Dương, mà Tổng Dương ở trong Nam Lý không có căn cơ, muốn thu thập tình báo lại có lòng không có sức, đây đích thực là điểm yếu, nhưng thời gian chiến tranh cũng không có cách bổ sung, đối với việc này rốt cuộc chỉ lắc đầu:

- Sao lại thế?

Phật môn cao thâm mở đàn giảng bài, vì tín đồ giảng giải bài kinh khó hiểu, vốn không có gì kỳ lạ, chỉ có điều gần đây có vài Phật đàn, cuối cùng đều có một bài học chuyên môn hạng nhất: chính giác chính thị thính (đang cảm nhận đang nghe nhìn), lấy giới định tuệ tam không thiếu sót học bài trừ tà ma.

Đối với đạo lý nhà Phật Tống Dương hoàn toàn không hiểu, Hồ đại nhân biết hẳn học cũng không biết nên phần nhiều tự nói, sau khi nói sơ qua, trực tiếp cho đáp áp:

- Chính là mấy lão hòa thượng khi dạy tín đồ, đừng tin những chuyện ma quỷ thiên thần phụ thể, vãi đậu thành binh, càng không thể cùng đường với những yêu nhân kia.

Khi nói lời này, Tiểu Cửu vừa đúng lúc tới dâng trà, nghe vậy hơi sững sốt, lập tức lộ vẻ mặt cổ quái, ngẩng đầu liếc mắt nhìn chủ nhân một cái... Ngay tiểu nha đầu cũng biết, gần đây trong nước Nam Lý, náo động nhất, nóng hổi nhất, chính là “pháp thuật lợi hại, người đó là ai.”

Tống Dương cũng a một tiếng:

- Bọn họ..., nói chính là ta sao?

- Thỉnh thoảng cũng có một đàn kinh nói như vậy, không có gì kỳ quái, trong nước hơn mười đàn học kinh đều nhắc tới việc này, liền thật sự khả nghi. Các hòa thượng cũng chỉ nói rằng “vừa cảm nhận vừa nghe nhìn” chứ lời nói không rõ nhằm vào chuyện gì, càng chưa từng nói yêu nhân là người nào, tuy nhiên...

Hồ đại nhân mỉm cười:

- Hẳn là đang nói tới người.

Chuyện này vốn dĩ Hồ đại nhân cũng không biết, nhưng phu nhân lão là một tín đồ nhà Phật, không có cách nào phân thân đi nơi khác nghe giảng bài, liền sai người đi nghe, chép thành sách trở về chính mình tự đọc, phu nhân có thể cùng Tả thừa tướng gian khổ cả đời, đương nhiên cũng có chỗ khôn khéo, sau khi đem các cuốn sách thu thập lại một chỗ, rất nhanh liền tìm ra manh mối.

Tống Dương hỏi:

- Phải chăng là Hoàng đế?

Trên phố rất nhiều phiên bản đồn đại về Tống Dương chủ tướng kỳ sĩ, có pháp thuật chỉ có điều phiên bản thông thường nhất, thậm chí có người nói hẳn là kim tiên trên trời, để vương đương nhiên không thích cách nói này.

Hồ đại nhân lắc đầu:

- Vạn tuế hẳn là cũng rất lưu tâm. Thật muốn hoàng gia an bài xuống, ta không thể không biết. Hơn nữa ta không nghĩ ra, các hòa thượng làm như vậy rốt cuộc có ý đồ gì.

- Như vậy có tác dụng giẫm chết người không?

Đích xác không thể, bởi vì Tống Dương không lợi dụng phần thanh danh này, trên phố đem hẳn truyền bá hàm hồ thể nào, chính hẳn im lặng không nói, nhiều ngày qua tháng lại, lời đồn dần sẽ lắng xuống, căn bản không cần phải giẫm lên.

Tống Dương cân nhắc một hồi, cũng hiểu được không ít. Đối với loại này đề tài này đoán cũng chưa chắc đoán trúng, người thông minh cũng gặp qua không ít rắc rối, Hồ đại nhân cũng chỉ là đem sự việc báo lại cho hẳn, nhắc nhở hẳn lưu ý đôi chút, cuối cùng nói:

- Ta sẽ thử điều tra một chút, nếu có bất kỳ phát hiện gì sẽ nói với người.

Tống Dương gật đầu, sau khi nói như vậy liền chuyển đề tài, nói chuyện phiếm, đợi khi Hồ đại nhân đi rồi, Tống Dương truyền mời Thừa Cáp, nhờ nàng lưu ý đối với các hòa thượng cổ quái một chút.

Nhâm Sơ Dong bên kia vội đến tối mày tối mặt, vốn không đành lòng còn phiên nàng thêm, nhưng Tống Dương lo lắng nhất chính là, đám hòa thượng này cùng với đại lôi âm đài ở Yên quốc có liên quan, không

thể không khiến hắn dễ tâm. Vài ngày sau, nhận được thư hồi âm của Thừa Cáp chỉ có tám chữ ngắn ngủi: ta sẽ lưu tâm, an tâm dưỡng thương.

Nét chữ thanh tú, rơi vào trong mắt khiến người ta cảm thấy ấm áp thoải mái.

Lại một tháng trôi qua, vết thương của Tống Dương đã có dấu hiệu khỏi hẳn, vết thương sau lưng tính cả lục phủ ngũ tạng thì nhau ngứa ngáy, Tiểu Cửu làm thế nào cho hắn cũng vô dụng, ngứa khiến Tống Dương hận không thể biến thành hổ, tìm một cây đại thụ dụi vào. Lúc này đối với hắn mà nói bốn phương, nhưng hiện tại lại không thể rời khỏi Phượng Hoàng thành...sứ đoàn dân tộc Hồi Hột đã khởi hành, đang ở trên đường, không lâu sau sẽ tới thăm.

Rất nhanh Tiểu Bộ cũng đã trở lại, nàng là công chúa muốn gả cho vương gia.

Hòa thân lần này, là quốc sự long trọng nhất của Nam Lý từ khi Phong Long đăng cơ tới nay, Hoàng đế vô cùng coi trọng, bộ Lễ từ dưới lên trên, phải lộ rõ khí phách của Nam Lý. Vùng đất trọng yếu của kinh sư phải bố trí khắp nơi, dấu hiệu rất nhiều thợ thủ công tô vẽ sửa sang lại khu tường ngoài của những ngôi nhà cũ, tu bổ lại mặt đường hồng, trong thành một khung cảnh nhộn nhịp. Tống Dương nhìn chỉ cảm thấy buồn cười "sau một ngàn năm. Thành thị chỗ hắn đang trải qua một việc lớn quan trọng, sẽ có thể như vậy rất nhiều sức ép biểu hiện lên trên, hóa ra đều là cùng Phong Long học khiến Tống Dương không ngờ, đặc phái viên dân tộc Hồi Hột còn chưa tới, Cố Chiêu Quân trước tiên tới thăm hắn. Nói câu thực tâm, nhìn thấy lão Cố so với nhìn thấy đứa con của dân tộc Hồi Hột, cảm giác vẫn thân thiết hơn.

Bởi vì nguyên do của Nam Vinh, Tống Dương bên người xảy ra chuyện gì Cố Chiêu Quân đều biết rõ, vừa thấy mặt liền cười lớn chúc mừng, lần này lão không tới tay không, vì Thường Xuân Hầu trước sau sẽ hai lần đại hôn, cũng chuẩn bị lễ trọng.

Tống Dương gật đầu nói:

- Xem ra lão vẫn là người có tiền.

Hiểu biết ở đời trước, Cố Chiêu Quân là di lão di thiếu (tuổi trẻ hay lúc về già vẫn trung thành với triều đại trước) điển hình của nước Đại Thanh, kết thúc, nhà bại, mỗi ngày cũng chỉ có thể uống một bát cháo, nhưng ra cửa, thấy người, vẫn phải bước đi vững vàng, mặt ngẩng cao trầm tĩnh, tay cũng không mang lấy chút run rẩy; trên người một thể nào, trong lòng lão tự vui..., phò lão Tứ kết hôn, người đến được, lễ càng đến được.

Cố Chiêu Quân cười ha hả:

- Nhờ phúc của ông chủ, ta buôn bán lời nhất thành, về sau lại có loại buôn bán tốt này, đừng quên chiếu cố tới ta.

Nói xong, chỉ bảo thuộc hạ đem sổ sách twois, lần trước sau khi phóng hỏa liền chạy trốn chết, những khoản có liên quan chưa kịp công bố. Cố Chiêu Quân đối với tiền bạc hành sự rất cẩn thận, mỗi khoản mỗi khoản đều ghi lại hết sức rõ ràng.

Vưu Thái Y để lại một thùng báu vật lớn đều hô biến, ngoại trừ số tiền "thieu hủy, và tiền thuê nhà, chỉ còn lại không đến nửa thành, thủ hạ của Cố Chiêu Quân dâng lên một hộp gỗ, Tống Dương mở ra thấy, ngoại trừ ngân phiếu, còn có giấy tờ khế đất quyền sở hữu nhà.

Cố Chiêu Quân nói:

- Chuyện này còn muốn hỏi người, hỏa thieu Tình thành một phen, thieu hủy phòng ở nhưng không đốt được đất, những khế đất này đều có thể bán lại, người muốn tính toán bán nó, thì giao ta làm đi, quy củ cũ, vẫn là một thành tiền thuê, tuy nhiên ta cảm thấy được, tốt nhất đừng nên bán.

Nói xong, trên mặt lão Cố lộ ra phần ý cười, có vẻ có chút tổn hại, Tống Dương nhìn lão thoàng cân nhắc, bỗng nhiên cười thành tiếng:

- Cảnh Thái tu sửa Yến cung có phải chẳng vẫn ở chỗ cũ?

Cố Chiêu Quân bật cười đáp:

- Đúng vậy!

- Cái đó không bán! Không chỉ không bán, còn phải xây lên vài phòng ở.

Tổng Dương cũng vui vẻ cười lớn, Nhâm Tiểu Bộ cùng hẳn tiếp khách, nhìn hai người cười, trên khuôn mặt xinh đẹp không hiểu ra sao, vẫn là Tổng Dương nói với nàng:

- Chờ Cảnh Thái tu sửa cung điện xong, ta còn có thể đốt lại thêm lần nữa.

Hỏa đạo nhân là thiên hạ đệ nhất phóng hỏa, người Yến căn bản không phát hiện ra đại hỏa đêm ngày mừng tám tháng chín là có người cố ý làm, chỉ nói là do bạo loạn mà gây nên.

Cười lớn, khách và chủ ngồi xuống, Tổng Dương trước tiên hỏi động tĩnh Đại Yến. Cố Chiêu Quân đem những hiểu biết cùng phỏng đoán của mình về tình hình bên đó nói thẳng ra, Yến Đỉnh Quốc sư sau khi chạy trốn khỏi Tĩnh thành, trước tiên dừng chân ổn định tại hai mươi một tòa Tu Di Viện dần dần, đồng thời chinh đồn lại Đại lôi âm đài, cũng giúp đỡ Cảnh Thái ổn định lòng dân Yến quốc. Nhưng nếu không biết nội tình, đơn cử nhìn ở phía ngoài, bạo loạn Nhất phẩm lôi qua đi, quan hệ Quốc sư và Cảnh Thái đã bước thêm một bước chuyển biến xấu.

Tổng Dương chớp mi, vừa phải giúp Hoàng đế trấn an dân tâm ổn định đại cục, vừa muốn thể hiện rõ được hình mẫu đối lập của thần quyền và hoàng quyền, hai cái căn bản xung đột lẫn nhau, không biết Quốc sư làm như thế nào.

Đối với việc này Cố Chiêu Quân vẫn chưa giải thích. Tổng Dương cũng không có ý truy vấn lão, hẳn mới không quản chuyện nhỏ, nhíu mày suy tư một hồi, đột nhiên hỏi:

- Ta nhớ rõ ở Lậu Sương các, người từng hỏi qua bọn họ tính toán hãm hại ai?

Cho tới nay, Quốc sư và Cảnh Thái đều ở hai phía đối lập tranh giành gay gắt không ngớt, lúc nào cũng sẽ hy sinh đại tướng bên người, ngay cả trọng thần Yến triều cũng tin là thật. Mà ở đêm Nhất phẩm lôi, chuỗi mưu kế của nhóm phản tặc, rõ ràng khiến Quốc sư và Hoàng đế đánh giết đao thật thương thật. Từ góc độ này suy nghĩ, trận bạo loạn đó, ngược lại càng tỏ rõ Quốc sư và Cảnh Thái vốn “không đội trời chung”.

Sau khi bạo loạn, Yến Đỉnh và Cảnh Thái còn muốn tiếp tục lừa dối, bọn họ tính toán muốn hãm hại ai?

Cố Chiêu Quân lắc đầu:

- Còn đang tra cứu chuyện này, ta và Bạch Bàn Tử, Lý Hồng Y, Đàm lão gia đều xem qua, tạm thời chưa tìm ra cơ hội đổ thêm dầu vào lửa, từ từ xem đi. Kỳ thực như vậy cũng tốt, bọn họ cũng không lòng dạ nào suy nghĩ đối phó với Nam Lý, mượn cơ hội này nghỉ ngơi bồi dưỡng cơ thể không một chỗ nào yếu hại.

Tổng Dương nhíu mày, lời lão Cố nói không sai, tuy nhiên thái độ không thích hợp, trước kia lão không nói gì, nhưng thái độ rất rõ ràng, khuyến khích mình đi nước Yến, đối phó với Cảnh Thái; lúc này không ngờ lão có chút ý tứ “dàn xếp ổn thỏa”, khuyên Tổng Dương yên tâm tĩnh dưỡng.

Cố Chiêu Quân có thể hiểu được tâm tư của Tổng Dương, giọng điệu chân thành:

- Người an tâm một chút chớ nóng vội, đối với kẻ thù ta sẽ không nương tay, lại càng không buông tha cho như vậy, đường còn dài, không cần sốt ruột cũng không nên sốt ruột.

Tổng Dương mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Cố Chiêu Quân trên mặt lại khôi phục vẻ tươi cười, chuyện vừa chuyển, có chút đột ngột hỏi:

- Còn nhớ rõ trước kia người từng nói, ta từ nhỏ từng có hai giấc mơ lớn...

- Kỹ quán và sông bạc.

Tổng Dương nghe lão nói qua vài lần:

- Không liên quan tới Phong Nguyệt phường người đã buôn bán trước đó.

- Hai cửa hàng, có nghiên cứu gì.

Cố Chiêu Quân bộ dạng vui vẻ:

- Muốn chú ý tới màu sắc và nghệ thuật chữ, nên ta muốn mở cạnh Phong Nguyệt phường ở Tỉnh thành, đất ở Tỉnh thành trong thế giới Trung thổ, nơi nào trong thiên hạ có thể so sánh về độ thanh tú chứ.

- Mà chữ đồ, giảng ra chính là khí khẩu khí thế, khí phải, hào hoa xa xỉ, xa xa nhìn thấy phải cảm thấy nó đập vào mặt.

Cổ Chiêu Quân nói về kinh nghiệm buôn bán của mình, Tống Dương ngắt lời nói:

- Hoàng cung Yến?

Lão Cổ cười ha hả:

- Cái đó thì không cần nghĩ, cho dù nó vẫn hoàn hảo, Cảnh Thái đồng ý dọn sạch đi ta cũng không dám cần, nói không chừng ngày nào đó người ở trong đó thua cuộc, lại buộc Cho Nho đem lửa đốt ta một phen!

Vừa tiếp tục nói, khí thế từ đâu tới? Toàn bộ dựa vào chính mình xây dựng thật sự quá gắng sức, tốt nhất là có thể dựa thế. Thế này mượn như thế nào...

Cổ Chiêu Quân thao thao bất tuyệt, được nói một phen, càng nói càng hưng phấn, vài lần suýt nữa lấy tay từ trong tay áo ra chém xuống, cuối cùng kết luận:

- Kỳ phong mãng lân, sơn xuyên vô tận, nhìn quanh mình lộ ra dáng vẻ nguyên thủy, cô đơn giữa một thành phố huy hoàng vững chãi, hoang dã đáng sợ mà nhân gian giàu có, bợ đỡ nhau lên; đồi núi cao vút, thành nhỏ mình diệu, xu thế xuất hiện quần tiên Bảo Nguyệt, ta muốn, chính là như thế đó!

Tiểu Bộ nghe lão nói không hiểu ra sao, nhưng Tống Dương không khỏi bật cười:

- Cầm lấy, bản đồ vùng núi Lạp Tư Duy Gia Tư (Las Vegas)!

Một câu, Cổ Chiêu Quân nghe một chữ đầu chợt hiểu, nháy mắt nhìn về phía Tống Dương:

- Gì?

Tống Dương xua tay nói:

- Không quản là gì, người hãy tính toán cần xây Đại đồ phường như thế nào?

- Đâu chỉ Đại đồ phường. Khi mười tuổi ta đã nghĩ tốt lắm rồi, đánh bạc chỉ là đề tài, dưới nói, thanh sắc khuyến mã, rượu sắc tài vận giống nhau cũng không ít! Ban đầu khi xây dựng, cần có "thành, đợi ...ta muốn làm, là một nơi thực sự phồn hoa.

Nhâm Tiểu Bộ mê mê tỉnh tỉnh, lại một lần nữa trong lúc vô ý vạch trần bản chất:

- La Vegas?

Tô Hàng không ở đây, đơn giản không ai có thể hiểu được vì sao Tống Dương cười vui vẻ đến như thế.

Cổ Chiêu Quân lơ đãng, cũng không thấy mây mù dày đặc, nói ra ý tứ của mình:

- Phong ấp của người, chính là nơi như vậy, nơi này có thể kinh doanh, người có hứng thú hay không?

Tiểu Bộ tâm tính tốt, vừa sợ lão Cổ bồi tiền, lại sợ hứng trí của lão sụp đổ, cẩn thận nhắc nhở:

- Yến Tử Bình là nơi hẻo lánh, sợ là không ai có ý muốn vào đó đánh bạc.

Lão Cổ đối với Tiểu Bộ thật sự khách khí, trước gật đầu ra hiệu cảm tạ, sau đó lại lắc đầu nói:

- Chỉ cần đúng cách, sẽ không sợ xa xôi mà không tới. Đúng kiểu cách, thì xa cũng nhất định tới, nếu không khí thế ở đâu ra? Xa, không sợ. Ta chịu trách nhiệm đường đi, có xe ngựa đưa đón, có võ sĩ hộ tống, lại có tỷ nữ bồi tiếp, chỉ cần đồng ý bồi tiền, một đường du sơn ngoạn thủy, bảo đảm người tiêu dao khoái hoạt...

Nói xong, Cổ Chiêu Quân tinh thần tỉnh táo, lão ngay cả ý định phát triệu khách du lịch, cũng nghĩ tốt rồi. Tống Dương ho khan một tiếng, ngắt lời lão Cổ, hỏi:

- Lão có tiền sao?

tinhlh2

177. Chương 11: Thân Binh

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 11: Thân binh

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cố Chiêu Quân không còn tâm trí nào nữa, tiền là một vấn đề, nhưng muốn làm được việc này, chỉ có tiền thôi thì không được. Tổng Dương dùng tay ra hiệu tiếp tục:

- Lão nói tiếp đi.
- Một chữ : đất.

Cố Chiêu Quân đưa ra đề tài trước.

Tổng Dương là một người thông minh, lại là đồng mưu đồng đảng của lão, cho nên Cố Chiêu Quân không có gì phải giấu diếm, nói thẳng luôn:

- Đánh cuộc là thiên môn, số lượng vàng bạc qua tay rất lớn, không thể tránh gặp phiền phức, ta muốn làm việc này, thế nào cũng phải làm trên địa bàn của người mình, chẳng phải chính là người. Ta chọn phong ấp của người đến xây dựng khu kinh doanh này, không đơn giản bởi nhà người có sơn có thế, cũng là muốn nhờ người bảo hộ.

Phong ấp của Thường Xuân Hầu phía trước có Trấn Tây Vương bảo hộ, phía sau lại dựa vào núi, bên trong có khe suối, tương lai còn có thể có Thạch Lão Đầu và Đại Tông Sư trấn thủ, cho dù dẫn một đoàn binh mã tới, cũng không sợ bất cứ sóng gió gì.

Tổng Dương cười:

- Lão thật sự tin nhiệm ta.
 - Người không phải hạng người vì tiền mà trở mặt. Nếu nhìn lầm người ta tự nhận lấy đen đủi.
- Lão Cố trả lời , nhẹ nhàng băng quơ, nhưng câu nói này đã tìm đúng điểm then chốt nhất để hợp tác với Tổng Dương: Lão cảm thấy, đối tác này có thể tin cậy.

Cố Chiêu Quân lại đổi chủ đề:

- Chính là việc mua đất, ta nghĩ, “đất” này cần người ra mặt mua, hiện nay phạm vi năm dặm cũng là tạm đủ rồi.

Lúc này Tiểu Bộ đứng một bên hỏi:

- “Đất” Cố Tiên Sinh cần là hoang sơn dã lĩnh nhỉ?

Lão Cố gật đầu:

- Đúng, Không chiếm đồng ruộng càng không vào được thôn, ta cần một mảnh đất hoang nơi biên giới.

Tiểu Bộ rất hiểu về địa thế nơi này, lúc này khụ một tiếng, xua tay cười nói:

- Những cái đó vốn chỉ là một mảnh đất hoang không có chủ, người trực tiếp sử dụng cũng được, đừng nói năm dặm, chứ năm trăm dặm trong khe núi cũng sẽ không có ai tìm người đòi tiền, ngay cả Sơn Khê Man nghe chuông cũng ngoảnh mặt..

Không cần Cố Chiêu Quân mở miệng, Tổng Dương lắc đầu nói:

- Trong thiên hạ không có vương công thổ địa, hoang sơn cũng là đất do “Nam Lý” làm chủ.

Tiểu Bộ vẫn không hiểu, cười tủm tỉm nháy mắt với Tống Dương, người kia tiếp tục giải thích:

- Hoang sơn không có ai quản, đợi xây dựng lên chút quy mô, sau khi thay hình đổi dạng, chắc chắn sẽ có người tới quản. Đá bên đường cũng không có ai nhặt, nhưng nếu có người nhặt, đá sẽ thành bảo bối, sẽ có người tới tranh đoạt....quy luật là vậy.

Cổ Chiêu Quân tiếp lời:

- Trước khi khởi công, cần mua được đất. Bây giờ mua sẽ rất rẻ, nhưng sau này sẽ rất đáng tiền. Cho nên ta mua cũng là vô dụng, trước sau khác biệt rất lớn, chữ quan mở miệng, thật sự sẽ gặp phiền, thiệt thòi là ta. Nhưng người mua đất nếu là Tống Dương, ý nghĩa lại không giống vậy, cho dù Phong ấp, cũng sẽ giữ thể diện cho Vương gia.

Thường Xuân hầu chỉ là một hư chức, cái gọi là phong ấp cũng là đám đất nơi biên giới, tuy nhiên đó chỉ là cách nói bên ngoài thôi, những việc trên mặt đất vẫn là quan phủ quản hạt, mảnh đất này xét đến cùng vẫn là của triều đình, không phải tất cả của Tống Dương, trước tiên cần phải mua đã.

- Tiền mua đất do ta bỏ ra, mảnh đất này coi như ta tặng cho người.

Khi bàn việc mua bán, Cổ Chiêu Quân giọng điệu rất trịnh trọng:

- Chỉ cần để ta làm việc trên mảnh đất này chính là đã thành được một số việc bên ngoài, trước hết không cần nói nhiều, ta sẽ liệt kê chi tiết ra cho người xem, tóm lại, bề ngoài cần người chiếu cố, cụ thể như việc khai hoang, xây dựng đều do ta làm, sản nghiệp này là của hai chúng ta, người ta mỗi người một nửa.

Tống Dương cười:

- Đây thật quá có lợi cho ta rồi, tác phong không giống người.

- Đây mới là tác phong của ta, họ Cổ này từ trước tới giờ chưa từng bạc đãi những người hợp tác với mình, hơn nữa, việc này không có người giúp, sẽ không thể thành.

- Tính toán ngân lượng với người, không cần người tính, ta tính, còn không bằng hào phóng chút, kéo người lên cùng thuyền, đây là thuyền của ta, cũng là thuyền của người.

Nói xong, Cổ Chiêu Quân ngẫm nghĩ một chút, lại cười nói:

- Ngoài ra, ta cũng biết, sản nghiệp trong phong ấp, phần lớn đều do Quận Chúa Thừa Cáp thay người lo liệu. Vị diện hạ này là một nhân vật rất giỏi giang, ta muốn cho một ít. Dùng thể diện để đưa cho người không khó, nhưng đây là cho nàng ta, làm như vậy vẫn không ổn, rõ ràng sáng khoái một chút, mọi người đều vui vẻ, cũng đỡ phải bàn đi bàn lại, phiền phức.

Tống Dương cũng cười, nhắc lại chuyện cũ:

- Tiền đâu? Việc người nói, ngẫm nghĩ thì biết tiêu phí nhiều, trong tay người có tiền?

- Ta có tiền, nhưng không đủ.

Cổ Chiêu Quân trả lời.

Thuyền mục cũng có ba cân đình, Lão Cố vẫn còn một phần của cải cuối cùng, dùng khoản tiền này muốn bắt đầu kinh doanh không khó, nhưng với tính cách và phong thái của lão Cố, muốn lão thực thà kinh doanh tơ lụa trang sức, cửa hàng, tửu lâu sao? Lão thà rằng ăn chơi bài bạc xả láng cũng không xài tiền như vậy.

Nhưng chỉ dựa vào khoản tiền này, muốn thực hiện “quần tiên ôm nguyệt, khí thể hơn người, là mỏ vàng để đào” được như lão nói thì còn rất xa vời.

- Người biết sự phiền não của những người có tiền là gì không?

Cổ Chiêu Quân đột nhiên thay đổi chủ đề, cười lạnh nói:

- Là sản nghiệp của mình có thể mở rộng không, trong tay rõ ràng có một món ngân lượng lớn, nhưng lại không tìm được con đường thích hợp đầu tư vào. Người như vậy, ta quen không ít. Tiền trong tay ta không đủ cũng không sao, kỳ thực trước tiên đủ dùng là được, chỉ cần trả ra một cái giá, tỏ rõ ý tứ, sau đó tự nhiên sẽ có người đầu tư vào.

Nói xong, Cổ Chiêu Quân lại lắc đầu, cười nói:

- Những việc này nói các người cũng chưa chắc hiểu hết, dù sao cũng tự tay ta làm là được.

Tổng Dương nghe hiểu, phần sau Cổ Chiêu Quân dự tính tay không bắt giặc, nhưng Tổng Dương vẫn rất khâm phục nhân vật Cổ Chiêu Quân của “hơn một nghìn năm trước”, không chỉ có thể nghĩ tới “vòng xoay thương trường” còn có thể nghĩ tới “thu hút đầu tư”, chẳng trách người ta là môn phiệt. Đặc biệt khó tránh, Cổ Chiêu quân cũng giống Nhâm Sơ Dong, không phải chỉ ngồi không một chỗ suy nghĩ, nếu sự việc nói ra từ miệng lão, thì chứng tỏ trong lòng đã có kế sách, tất cả những tình tiết liên quan không biết trong đầu đã nghĩ bao nhiêu lần, kế hoạch, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu tiến hành, biến thành sự thật.

Việc chính đại khái đã nói xong, Cổ Chiêu Quân dựa vào ghế ngồi, cả người nhẹ nhõm, các vấn đề đông tây đều nói thoải mái, sau ba ngày, Cổ Chiêu Quân và Tổng Dương từ biệt nhau, khởi hành tới Yến Tử Bình.

Thừa Cáp đang ở trần nhỏ, Tổng Dương đã gửi thư tới, nói rõ ý của Cổ Chiêu Quân, việc cụ thể vẫn phải đợi hai người họ gặp nhau bàn kỹ, Tổng Dương và Tiểu Bộ, hai vị không quản đại chương quỹ của Yến Tử Bình, tiếp tục lưu lại Phụng Hoàng thành, đợi đặc phái viên Hồi Hột.

Lại qua hơn một tháng nữa, dân tộc Hồi Hột cuối cùng đã tới, sứ thần chủ quản dân tộc Hồi là một vị không có thực quyền gì, nhưng đức cao vọng trọng, phó quan lại là người quen của Tổng Dương, tâm phúc Nhật Xuất Đông Phương, võ sĩ dũng mãnh A Hạ.

Nghi thức hoan nghênh của Nam Lý long trọng chưa từng có, tiếp theo là những lễ nghi cung đình phức tạp rườm rà, chủ mệ, khách cũng mệ, quá trình không cần nói nhiều. Nhưng sứ giả lại mang tới “một tin xấu”: Tạm thời vẫn chưa thể đại hôn, một ngày trước khi sứ đoàn vào Phụng Hoàng thành, sứ giả nhận được tin tức từ trong nước, Đại Khả Hãn băng hà, lập tức phải quay về.

Đại Khả Hãn là cha của Nhật Xuất Đông Phương, hết thấy người thân ngoại trừ vợ còn có Tát Mặc Nhĩ Hãn và Tổng Dương, cho nên người chết mất rồi cũng là cha của Tổng Dương, tập tục của Hồi Hột, người để tang cha trong vòng mười tám tháng không thể cưới xin.

Nếu là hòa thân hai nước, phải dựa theo quy củ của dân tộc Hồi Hột, điều này không có gì để nói.

Hòa thân đã đính hôn không thể thay đổi, chỉ là ngày cưới phải kéo dài thêm năm rưỡi nữa, Tổng Dương nhịu mảy, Tiểu Bộ bĩu môi, ngay cả Hoàng đế Phong Long cũng rất thất vọng, nhưng sau đó sứ giả Hồi Hột tuyên đọc quốc thư, điều thứ nhất là Hồi Hột, Nam Lý kết làm huynh đệ chi bang, trọn đời đồng tâm, đồng thù, lại khiến trên dưới Nam Lý đều rất phấn chấn.

Nói thật, Tổng Dương đối với Tát Mặc Nhĩ Hãn thì hôn sự như vậy, nhưng người ta đối với hắn thực sự rất nể tình.

Khi sứ đoàn rời khỏi nước Đại Nhĩ Hãn của Hồi Hột vẫn đang sống, còn sắc phong cho Tổng Dương một “vương vị “Bảo vệ Thánh hóa vương”, này, trước đây Tổng Dương từng nghe tới, trong nước Hồi Hột tính ra có hơn ba trăm là thần chức, không cần hỏi cũng giống như Thường Xuân Hầu, chỉ là một cách gọi, không có thực quyền chân chính. Nhưng sắc phong này cũng khiến “vương gia” Tổng Dương, nói danh dần trở thành thực.

Lập tức trong cung Nam Lý lại sắp xếp quốc yến khoản đãi khách quý, náo nhiệt một hồi, đến tận đêm khuya mới tan..

Đêm đó không quản đêm dài, A Hạ vẫn đến nhà bá kiến Tổng Dương, mang theo lời hỏi thăm của “Nhật Xuất Đông Phương”, nói cười vài câu, lại vỗ tay gọi một võ sĩ bên ngoài vào, cười hỏi Tổng Dương:

- Vương gia còn nhận ra y không?

Tổng Dương cười một tiếng:

- Dương nhiên nhận ra.

Nói xong, đứng dậy thi lễ với võ sĩ kia. Khi ở trong lòng Nhất Phẩm Lôi, đến cuối cùng Hồi Hột ngoài A Hạ ra, chỉ còn sót lại ba vị võ sĩ, vị võ sĩ đứng trước mặt đây chính là một trong số đó, thông thạo tiếng Hán, tên là “A Lý Hãn”.

Nói chung, võ sĩ Hồi Hột thân thể đều rất cường tráng, A Lý Hán cũng không ngoại lệ, ước chừng cao hơn Tống Dương hơn nửa đầu, đôi vai cường tráng lạ thường. Nhưng không giống với người tộc, A Lý Hán không có râu, mặt mũi hiền lành, vẻ mặt phúc hậu vô cùng, hầu như không có võ sĩ nào như vậy, nếu thay y phục cho hắn, sẽ cực kỳ giống một lão thái thái có thân thể cao lớn.

Nhưng diện mạo là diện mạo, khi đánh nhau A Lý Hán khí thế bừng bừng như hùm như hổ, để lại ấn tượng rất sâu đậm cho Tống Dương.

A Hạ tiếp tục nói:

- Sứ đoàn mang lễ vật tới, khi khởi hành đã chọn ra ba trăm võ sĩ đi theo hộ vệ, đám người này ở lại Nam Lý, đi theo người làm việc, A Lý Hán mang đội. Tát Mặc Nhĩ Hãn dẫn dò, Vương gia Tống Dương là vương gia của Hồi Hột chúng ta, bên người không thể không có người Hồi Hột bảo vệ.

Hồi Hột xem như lần này là nhà trai của Hòa thân, sứ đoàn mang theo hai bộ đại lễ, một là sính lễ cưới Công chúa, cái kia là ân thưởng của Đại Khả Hãn cho Vương gia Tống Dương, ban thưởng vốn đã trọng hậu, không ngờ còn tặng cho Tống Dương một tiểu đội tinh binh.

Đây chính là niềm vui không ngờ, lúc trước khi ở phủ Trấn Quốc Công của Tĩnh thành, dân tộc Hồi Hột và Thổ Phiên đánh nhau trên phố bằng binh khí, tổ chức của võ sĩ Hồi Hột Tống Dương đều rất rõ, huống hồ lần này còn đáp lại A Lý Hán, có thể được võ sĩ phò lôi quốc gia khởi đồng hưởng ứng, nếu Tống Dương tay không đeo găng tay, chắc chắn không phải đối thủ của A Lý Hán.

A Hạ thực sự, không đợi Tống Dương nói nàng đã lắc đầu nói:

- Lưu lại thân binh này, liên quan tới oai danh của quốc gia quốc thể Hồi Hột, Vương gia không thể chối từ.

Tống Dương mới không chối từ, nhưng có chút nghi ngờ, tặng một đội vệ sĩ nói thì dễ, nhưng A Lý Hán là dũng sĩ nổi tiếng của Hồi Hột, mãnh tướng trên chiến trường, loại này cũng tặng người, không khỏi có chút khoa trương.

A Hạ cười giải thích:

- Lần trước sau khi chia tay, A Hạ về nước, đem toàn bộ việc Tống Dương vương gia đã làm đêm đó bẩm báo với Tát Mặc Nhĩ Hãn, Khả Hãn nhà tôi lúc đó liền nói, việc Tống Dương vương gia đã làm là đại sự.

Sau đó lại tới thăm hỏi sứ đoàn hòa thân, nhưng Khả Hãn biết công chúa Nam Lý là ái nữ của Trấn Tây Vương, mà Trấn Tây Vương là kẻ thù của Thổ Phiên, cho nên bên cạnh Tống Dương vương gia nên có một vị tướng quân tốt của Hồi Hột tương trợ. Lời của A Hạ còn chưa nói rõ, đã dừng lại, Tống Dương cười ha ha gật đầu, chuyển sang đề tài khác:

- Tiền đặt cược của Nhất Phẩm Lôi, mấy nước khác đã thực hiện chưa?

Vừa nhắc tới A Hạ này liền tức giận không đánh một chỗ:

- Toàn là ý lại.

Hòa Thân bị chậm lại, Tống Dương cũng không cần canh giữ ở kinh sư, qua hơn nửa tháng, đợi sau khi Hồi Hột trở về, Thường Xuân Hầu hướng về Hoàng Đế, Trấn Tây Vương, Tả thừa tướng cáo từ, dẫn hơn ba trăm vệ sĩ Hồi Hột của hắn chạy về Phong ấp Yến Tử Bình. Theo luật lệ của Nam Lý, Thường Xuân Hầu không thể nuôi binh, nhưng vệ sĩ là Khả Hãn của Hồi hột tặng cho Tống Dương, bất cứ ai cũng không thể nói gì, dù sao số người cũng không phải là nhiều, Vạn tuế cũng giả bộ không thấy gì.

Trần Phần, La Quan và Tống Dương đồng hành, về Nhị Ngốc, Nam Vinh, Tiểu Cử tự nhiên cũng cùng hắn trở về trấn nhỏ.

Giống như Tống Dương, vì hòa thân chậm lại, Công chúa điện hạ cũng trở thành người không có việc gì, trước đây khi quan hệ hai người còn bí mật, Tiểu Bộ e dè hơn, không thể giữ được người trong lòng, hiện giờ, quan hệ đã bán công khai, nàng hận không thể ở cùng một chỗ với Tống Dương, liền chạy tới Hoàng cung tìm đường huynh Hoàng đế của nàng, từ đi chúc vụ Hồn thiên nghi giám, lại mặt dày đi tìm phụ vương thương lượng, muốn cùng Tống Dương đi phong ấp.

Ngay cả khuê nữ biết điều đó cũng chạy đi giúp đỡ phu quân tương lai thu xếp phong ấp, hưởng hồ Tiểu Bộ này, Trần Tây Vương sớm đã muốn mở lời...

Lúc khởi hành đã tới giữa mùa hè, vết thương sau lưng của Tống Dương đã hoàn toàn khỏi hẳn, bắt đầu dựa theo đơn thuốc của Hồ Phách, điều dưỡng thân thể, phòng trừ tẩu hỏa nhập ma đột ngột hại vào vào tam quan

Trên đường phong cảnh tươi đẹp, các châu huyện đi qua đều thịnh tình khoản đãi, dân chúng cũng tụ tập hai bên đường phố, giống như xem quái vật, chỉ chỉ trỏ trỏ vào các võ sĩ Hồi Hột, tỏ ra hưng phấn vô cùng, tóc vàng mắt xanh loan đao thiết vệ, ở Nam Lý coi như là trò lừa bịp.

Khi gần tới trấn, vẫn luôn không biết Mộc Ân vì sao, lần này không ngờ chu đáo như vậy, mang theo thuộc hạ Sơn Khê Tú, nghênh đón từ xa, kết quả “hai quân”, vừa gặp mặt Tiểu Cửu đã hừ một tiếng cười lớn. Vệ nhân Hồi Hột cao to, giáp trụ đẹp đẽ, Sơn Khê Tú thì thấp bé.

Trang bị đơn sơ, liếc mắt nhìn so sánh một chút quả thực khác biệt quá rõ ràng.

Tuy nhiên, cùng với vệ sĩ Hồi Hột, Sơn Khê Tú tuy hơi nhỏ bé, nhưng khí thế hai đạo nhân mã cũng không thua kém, người trước uy phong lẫm lẫm, người sau lại là đàn rắn giữa rừng, ở cùng nhau lâu, vệ sĩ Hồi Hột quan sát đám người này, liền phát hiện nguy hiểm là bọn họ đi lại không phát ra tiếng động, dường như là biến mất ngay sau đó: bọn họ thân thể phát lực cực dễ dàng, chỉ cần muốn động thủ, trong chớp mắt có thể dùng gươm đao nhanh như điện.

Nhưng Sơn Khê Tú thật ra không có chút kỷ luật có thể khi nói cũng có người rời khỏi đội đi “tiểu tiện”, càng khiến người ta buồn cười là rõ ràng đều là đàn ông, khi đi tiểu lại dựa lưng vào cây lớn, ngồi xổm trên mặt đất, người Hồi Hột cười, nhưng A Lý Hán không cười, đây là “tư thế” dã thú, không thể phân tâm.

Không thể “tới không kịp”, chỉ cần có nguy hiểm, cho dù đang đi tiểu, cũng có thể bay ra tránh.

Sơn Khê Man, không có lúc nào chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Nhưng thời gian uống một cốc trà, A Lý Hán lại bỏ qua sự khinh miệt lúc đầu, tiếng Hán cổ quái, nói với Tống Dương về nho nhã:

- Chiến sĩ dưới tay Vương gia, có sức mạnh dã man.

Nói xong, liền gật đầu với Mộc Ân.

Mộc Ân lại mở miệng nói:

- Người của ngươi cũng không tồi.

Sơn Khê Tú không tiến một đoạn, trước khi vào thôn lại tán vào núi lâm, không thấy dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện, chỉ có Mộc Ân ở lại tiếp tục đi theo.

Mà lúc này Nhâm Sơ Dong đã ra đón, Quận chúa gần đây vào núi không ít, khuôn mặt bị phơi nắng đen đi nhiều. Xa xa thấy Tống Dương, nàng liền nở nụ cười, ánh mắt vui vẻ như trăng non.

Đi theo Quận chúa, ngoài hộ vệ bên cạnh, còn có A Y Quả, Thợ rèn, người mù.

Chu Nho và vài kỳ sĩ, ở bên cạnh phía sau nàng là hương thân trấn trên,

Năm rưỡi trước, trong trấn “bùng nổ ôn dịch” mọi người từ trên xuống đều chết hết, tất cả đều mất hộ tịch, bây giờ những người này đều là “dân sống mới ở các nơi tụ tập lại nơi này”, tất cả hộ tịch, thủ tục đều do Thừa Cáp một tay làm hết, dù sao Hoàng đế cũng không thể tự mình chạy tới thẩm tra đối chiếu hộ tịch ở Yến Tử Bình, về quan lại xung quanh, ai cũng sẽ không ăn no rừng mỡ đi gây khó dễ cho Hồng Ba Vệ.

Bình dân dễ làm, lãnh đạo trong danh sách này cũng không có gì khó khăn, có chút phiền phức chính là hóa ra huyện lệnh Chu đại nhân và thuộc hạ của ông ta, bọn họ đều là mệnh quan triều đình “chết rồi, thì thì là chết rồi, không thể quay lại. Cũng may nhiệm kỳ của Chu đại nhân đã hết, ông ta cũng tự biết mình, hiểu được năng lực của mình, lẫn lộn trên quan trường cũng không có tiền đồ gì, liền để Quận chúa an bài

thân phận mới cho mình, từ Hồng phủ đi ra, đi tới Thanh Dương thành thoải mái làm giàu, thủ hạ của ông ta cũng như vậy.

Huyện lệnh hiện nay họ tên Mộ Dung, nghe nói là môn hạ của Hình bộ thượng thư Đỗ đại nhân, trấn nhỏ vẫn là trấn nhỏ, hương thân vẫn là hương thân, cơ bản không có thay đổi gì, nhưng thật ra Tống Dương bỏ quê đã hơn hai năm, khi quay lại trở thành Thường Xuân Hầu của Nam Lý, bảo hộ Thánh Hỏa Vương của Hồi Hột, ngoài ra còn là tam nữ tể và thất cô gia tương lai của Hồng Ba phủ, sự thay đổi lớn như vậy, khiến từ trên xuống dưới, tất cả mọi người trong trấn đều có chút sợ hãi, trở nên cẩn trọng.

Lúc này Tống Dương cũng không quay lại, thân phận thay đổi thế nào, Dương Nha Tử vẫn là Dương Nha tử, trở về gặp nhau, đoàn người sẽ dần trầm tĩnh lại.

Hầu gia áo gấm về quê, nhà nhà đều có quà tặng, rất nhanh Lão Cố cũng từ “công trường” của mình chạy lại, mọi người gặp mặt rất náo nhiệt, hàn huyên một lúc, hương thân tạm thời tản ra, khi Thừa Cáp dẫn đường đưa Tống Dương ra ngoài trấn, Tiểu Bộ chạy tới bên cạnh tỷ tỷ, mấy ngày này trong lòng nàng luôn tính toán một chuyện, sau khi gặp tỷ tỷ lập tức thương lượng, nhẹ nhàng nói với Thừa Cáp:

- Tiểu Dong, tỷ trước đi.

Thừa Cáp một lát sau mới hiểu ý của muội muội, cái tin Hòa Thân phải lùi lại mười tám tháng, nàng đã nhận được, nhưng nàng không biết nên nói thế nào, chỉ lắc đầu:

- Không được, không chỉ việc này,,,muội phải nhớ, mãi mãi không được nhường nữa.

Khi nói chuyện, Nhâm Sơ Dong nhấn mạnh chữ “lại”, sau đó nàng kéo tay Tiểu Bộ, trong lòng khẽ nói hai từ: cảm ơn mà không nói được ra lời. y như trước vậy.

tinhlinh2

178. Chương 12: Thạch Lão Đầu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 12: Thạch Lão Đầu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sang năm mới chưa lâu, còn chưa quá rằm tháng giêng, Nhâm Sơ Dung liền chạy tới trấn nhỏ, đến bây giờ là đã hơn nửa năm, nàng tự mình điều vận, lo liệu, mọi việc tiến triển nhanh chóng.

Quặng sắt trong núi vốn dĩ đã từng khai thác, sau đó bởi vì xung đột với Sơn Khê Man mới trở nên hoang phế, hầm mỏ đều là có sẵn, chỉ cần gia cố lại những chỗ gỗ mục, khai thông chỗ sụp lún, bây giờ đã có sản lượng rồi: quân khí ban đầu cũng đủ quy mô, thợ thủ công đáp ứng được bảy phần, một tháng trước đã cúng trời đất, hỏa thần, đang khai lò, những người còn lại tiếp tục chiêu mộ, tập trung nhân lực.

Nơi luyện quân giới và “Tiêu kim oa” của Cố Chiêu Quân đều ở bên rìa vùng núi, nhưng khoảng cách khá xa, Tống Dương không đi “tiêu kim oa” của lão Cố vừa mới khởi công, đến khi tạo ra được hình dáng vẫn còn quá sớm.

Thạch Lão Đầu được bố trí một mục tiêu khác, chịu trách nhiệm dẫn đường, lúc đi đường hai người Chu Nho, người mù tiến đến trước mặt Tống Dương, cúi đầu khom lưng rất khách sáo, các anh em đều hiểu, trước kia đoàn người đều là kỳ sĩ, là bạn đồng liêu, nhưng bây giờ đã khác rồi, Thường Xuân Hầu biến thành ông chủ, anh em bọn họ cùng lắm cũng chỉ có thể xem là môn khách. Vừa rồi ở trấn nhỏ quá đông người, hai người bọn họ vẫn chưa thể chen tới trước, liền nhân lúc này đến chào hỏi.

Hỏa đạo nhân cười rất khách khí:

- Hai chúng tôi ăn ở không trả tiền cũng được mấy ngày rồi, vài lần xin lệnh của Quận chúa, muốn tìm một công việc nho nhỏ để làm, Quận chúa đều cười rồi đuổi hai anh em chúng tôi. Ta hiểu, là lão nhân gia thương cảm cho chúng tôi, bây giờ tiểu ca ngươi trở lại rồi, chúng ta là bạn vào sinh ra tử với nhau, người đừng có khách khí nữa, có chuyện gì cứ việc chỉ bảo.

Lão nói xong, người mù cũng phụ họa theo.

Kỳ thật hiện tại đúng là không có gì cho bọn họ làm, người mù và Chu Nho ở phong ấp rõ ràng là ăn không ngồi rồi.

Tổng Dương vốn đang cười lắc đầu, nhưng nhất thời nảy sinh lòng tham, nghĩ tới một chuyện nhỏ:

- Đạo trưởng, ông xem phong ấp của ta, có thể bố trí một trận lửa hay không?

Nói vừa xong, người bên cạnh đều ngăn người, không ngờ người mù gật đầu:

- Không nói gạt người, nửa năm nay, lúc rảnh rỗi hai chúng ta đã chạy khắp mấy chục dặm của phong ấp này rồi, bố trí như thế nào đại khái trong lòng cũng có một...

Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Bộ liền tức giận, tuy rằng thân phận nàng cao quý, nhưng đối với bạn của Tổng Dương, thật đúng là không quát mắng được, nắm chặt bàn tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng, không xác định rõ là muốn đánh nhau hay muốn khóc. Tổng Dương chụp bả vai nàng:

- Không phải là muốn đốt thật, nhiều nhất chỉ là bố trí trước, phòng trước thì vô hại.

Phong ấp địa điểm tuyệt hảo, trước sau trong ngoài đều có võ trang bảo vệ, nhưng chuyện Tổng Dương phải làm quá lớn, kẻ thù quá mạnh, ai dám nói phong ấp có thể tuyệt đối không có sơ hở? Nói không chừng lúc nào đó, cường địch sẽ có cơ hội đánh thẳng tới đảo Hoàng Long. Ba năm cao thủ lên vào thì không sao, nếu là một đại quân đánh tới thì...nếu thật có ngày này, thì bố trí một trận lửa lớn trước, sẽ không có gì sai.

Tiểu Bộ thoáng thả lỏng, lại chỉ chỉ người mù:

- Vậy gã, gã sao lại muốn nghĩ cách bố trí đám cháy trước? Muốn phóng hỏa đốt chúng ta hay sao?

Người mù hoảng sợ, vừa khấn trương lắc đầu khua tay, càng căng thẳng càng ra sức trợn trắng mắt:

- Không nghĩ, cũng không dám nghĩ, chúng ta chỉ, chỉ là nhàn rỗi không có chuyện làm, tùy tiện đi dạo rồi nghĩ ngợi lung tung, Tổng lão đệ đã cứu chúng tôi không chỉ một lần, hần có sai khiến người mù đi vào nước vào lửa thì tuyệt không hai lời, làm sao dám có ý đồ phóng hỏa đốt phong ấp.

Chu Nho lão đạo cũng tiếp lời thổ lộ, vẻ mặt đầy oan uổng.

Một trận đại hỏa Tĩnh thành, Yến Hoàng tự cho một mối lửa, vô số người Yến chết thảm, khiến Chu Nho và người mù nửa đời còn lại đều hoang mang, nhưng xét theo góc độ học thuật, đối với người mà nói không hề nghi ngờ rằng đó là một thành tựu lớn, đêm ngày mừng tám tháng chín đó, bọn họ ở cổng vòm phía Bắc ngắm nhìn trận đại hỏa trong thành, mấy phần đắc ý kìm nén trong bụng đều vụt hiện ra.

Từ sau lúc đó, hai người liền nhanh chóng bị bệnh, gần như là đi đến đâu, đều sẽ suy nghĩ, nếu ở chỗ này phóng hỏa thì nên bố trí thế nào, không phải thật sự muốn đốt, chẳng qua là tạm an ủi bản thân, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy cao hứng. Lúc ở Phượng Hoàng thành, hai người bọn họ làm như thật, đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, thường nghỉ chân ở một nơi nào đó, lén lút cân nhắc: nếu đốt cung Nam Lý, nơi này có thể làm một điểm lửa được.

Tới Yến Tử Bình cũng không ngoại lệ, một trấn nhỏ thì đốt như thế nào, xướng quân khí đốt như thế nào, Tiêu Kim Oa đốt như thế nào, doanh địa của Thạch đầu lão đốt như thế nào, thậm chí phong ấp đốt như thế nào, hai người đều đã định sẵn rồi.

Trong kỳ huấn luyện chuyên nghiệp ở kiếp trước, Tổng Dương đã học qua “tâm lý học tội phạm”, đối với tâm tính của Chu Nho và người mù có thể hiểu đôi chút, trước tiên cười ha hả lắc đầu, xua đi băn khoăn của hai người, ra hiệu mình có thể hiểu được tại sao lại như thế này, tiếp theo nói:

- Vất vả cho hai vị rồi, trong phong ấp thiết kế một trận hỏa, thiết kế, bố trí trước, đề phòng ngừa chẳng may phải tiến hành, chuẩn bị trước sẽ không có chỗ nào sai sót.

Nói xong, cân nhắc lại, lại bổ sung:

- Tuy nhiên trận hỏa này có thể sẽ phiền toái một điểm, ta nghĩ như vậy, đại hỏa phải nuốt trọn phong ấp, nhưng vẫn phải lưu lại một con đường nhập vào thâm sơn, đủ cho người của mình có thể thông dong rời khỏi. Hơn nữa con đường này còn phải bí mật, chỉ có người mình biết, còn kẻ thù bên ngoài xâm nhập không thể phát hiện.

Hỏa đại nhân sớm đã nghiên cứu được bảy tám phần rồi, khoát tay ra hiệu không vấn đề gì:

- Thông lộ thì dễ làm, nếu thật sự không được thì đào một địa đạo, nhưng nếu châm lửa cho phong ấp thì còn có một chỗ phiền toái khác nữa, đó là phong ấp của Tổng huynh đệ không giống với Tình thành của nước Yên.

Tình Thành phát triển nhiều năm, nhân khẩu trong thành phần đông phần thịnh vô cùng, trên cơ bản chỉ có thể che đậy ở chỗ phòng là có kiến trúc: phong ấp của Thường Xuân Hầu trồng trọt, thiết lập ngay cả một điểm lửa nhỏ cũng không phải chuyện khó, nhưng chung quy không thể châm dầu hỏa, đem củi chất đồng chinh ỉnh trên mặt đất được, như vậy vừa nhìn là hiểu ngay, làm sao nói đến chuyện hãm hại cường địch xâm nhập.

Người mù tiếp lời:

- Không chỉ lửa không hại được kẻ địch, mà cũng khó kiểm soát, xảy ra ở bên ngoài, vừa dễ dàng cháy bất ngờ, cũng rất nhanh tàn, thời tiết Nam Lý chúng ta, ẩm ướt nhiều mưa, nếu không có cái che đậy, không quá hai ba ngày phải đổi mới nguyên liệu một lần.

Hỏa đạo nhân gật đầu, lại tiếp lời:

- Chờ hai huynh đệ ta tìm được chỗ tốt, tốt nhất là ngay tại chỗ đó xây dựng lên một công trình, vừa là vật che chắn vừa bảo hộ được.

Thừa Lân ngắt lời hỏi:

- Sơ sơ cần bao nhiêu điểm hỏa?

Hỏa đạo nhân đáp:

- Vẫn chưa tính toán tỉ mỉ, phỏng chừng đại khái, nếu muốn bao trùm cả tòa phong ấp, cháy sạch lại nhanh lại tốt thì ít nhất cũng cần một trăm điểm.

Thừa Lân không nói gì, nhưng trên mặt hiện ra nét cười khổ. Tổng Dương thấy vẻ mặt nàng khác thường, hỏi:

- Sao vậy?

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã tới gần doanh địa của Thạch Lão Đầu, Nhâm Sơ Dung không vội vã trả lời Tổng Dương, gơ tay chỉ chỉ về phía trước:

- Đây chính là Thạch Lão Đầu.

Xa xa nhìn lại, một ngôi nhà đá giữa vùng hoang dã, nhìn sơ qua sắp xếp rất lộn xộn, Tổng Dương cười nói:

- Loạn vậy?

Tiểu Bộ cũng buồn bực nhìn Tam tỷ, kiến trúc do Nhâm Sơ Dung giữ gìn, đáng ra phải sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề mới đúng, không chờ Thừa Lân lên tiếng, A Y Quả đã lên tiếng giải thích thay nàng:

- Tiểu muội không hiểu, Vu Chung nương nương phụ trách thiên văn, người Dao trên núi xây dựng doanh địa, đều phải đối ứng với một bản đồ chiêm tinh để thể hiện sự tôn kính, người Hán các người nhìn thì loạn, lại không biết đây mới là trật tự đích thực. Lấy lời của tiểu muội mà nói, trong cái lộn xộn chân chính có sự tinh tế, đúng là học vấn cao thâm rồi!

Tất cả vật liệu xây dựng doanh địa đều do phong ấp cung cấp, nhưng cụ thể xây như thế nào, Thạch Lão Đầu có tập tục của riêng bọn họ, không nhất thiết phải can dự vào.

Nói xong, A Y Quả về mặt đắc ý, lại nói với đám người Tổng Dương:

- Cho tiểu muội nhà ngươi mở mang kiến thức với uy phong của tộc người Dao trong núi chúng ta.

Nói xong, hai ngón tay nhét vào miệng, huyết một tiếng vang dội, sau đó dùng tiếng địa phương hét lớn.

Không ngờ mới hô hai tiếng, đột nhiên một đạo âm thanh xé gió đâm vào màng nhĩ, một cây tên dài từ trên đầu A Y Quả khoảng nửa thước vụt qua, “phập” một tiếng cắm vào thân cây cách đó không xa, thể tên uy mãnh, đâm vào thân cây gần một nửa.

Nhưng bình tĩnh mà xét, tên này tuy rằng lực bắn mãnh liệt, bao hàm sát phạt, vẫn còn cách bản lĩnh của La Quan khá xa, ở đây cao thủ không ít, không ít người có thể cắt cây tên từ giữa không trung thành mấy phần, tuy nhiên bọn người Tống Dương có thể nhìn ra được, người giương cung chỉ là cảnh thị, không có ý đả thương người, nên đám người đều không ra tay.

A Y Quả sợ đến co cổ lại, lập tức giận dữ, hình như nàng biết là ai đang hù dọa nàng, hướng về phía trước xa xa hô to:

- Kim Mã, Lão Quy ra đây, nói rõ vì có gì mà dám hù dọa bà cô nhà ngươi, nếu không có lý do, đừng trách Hắc Khẩu Dao không chiếu cố tình cảm của người trong núi với nhau.

Rất nhanh, truyền đến tiếng “kéo kẹt kéo kẹt”, một lão hán hai chân đứt đoạn, đầu quấn khăn xanh, tay nắm trường cung, nằm trên cành tre, do hai Hồng Ba thị vệ nâng, từ từ đi ra.

Vừa thấy bộ dạng của lão, Trần Phấn và La Quan không hẹn mà cùng khẽ gật đầu, cung bắn phải lấy thất lưng phát lực, lão hán này ngay cả đứng dậy cũng không, có thể bắn ra được cung tên vừa rồi, có thể xem là xuất sắc rồi.

Lão hán tới gần hơn một chút, trước tiên gật đầu thi lễ với hai người là Sơ Dung và Tiểu Bộ, sao đó mới hướng về A Y Quả, không chút khách khí:

- Đạo tinh binh, một lệnh, một thi hành! Lão tử ban đầu khách khí đùa giỡn với tiểu tử ngươi, Thạch Lão Đầu này đầu óc vốn dĩ thẳng đuột đuột, trước khi luyện xong, cũng chỉ có thể là một chủ quan, hoàn toàn không được hai người sai khiến, tránh để bị đánh loạn lên. Lúc đó ngươi đồng ý vui vẻ, bây giờ tiểu tử nhà ngươi chạy đến trước doanh địa hô to gọi nhỏ, ta không đánh vào miệng ngươi là xem như đã có tình nghĩa rồi.

Bởi vì đang ở trước mặt của Quận chúa và Công chúa, lão hán không dùng thổ ngữ để cãi nhau, tiếng Hán của lão cũng trác trác không được tự nhiên, giọng điệu vừa vội vừa nhanh, khẩu âm cùng với A Y Quả quả thật có bảy tám phần tương tự.

Lão hán vừa nói, cùng lúc đó Tiểu Bộ nhẹ giọng giải thích cho Tống Dương:

- Kim Mã đại bá vốn dĩ cũng là người trong núi, tuy nhiên lão không phải người Man cũng không phải người Dao, tộc của lão bá gọi là A Nan, Kim Mã đại bá là một chiến sĩ giỏi trong tộc, sau chịu đại ân của phụ vương, một mình rời khỏi núi vì phụ vương mà cống hiến, ba mươi năm tung hoành ở vùng Tây Cương. Chiến công chói lọi, mãi đến sau khi hai chân bị thương mới lui về ở ẩn. Cho đến bây giờ, ở Tây quan nhắc tới chuyện của Kim Mã, không ai là không giơ ngón tay cái lên. Lần này Tam tử vì huấn luyện Thạch Lão Đầu mà cố ý mời lão nhân gia tới chỗ này.

Kim Mã không phải là người Vu Chung Dao, dựa vào lão không thu phục được Thạch Lão Đầu, nhưng mà lão cũng là người trong núi, lời lão nói Thạch Lão Đầu đều nghe, làm huấn luyện viên không thành vấn đề.

A Y Quả có chút ngang tàng nhưng à ừ qua loa, Kim Mã vừa trách mắng một trận, nói đến mức làm nàng á khẩu không đáp, lại hóa ra cười đùa cợt nhả:

- Đây không phải là con dâu của vương phủ nhà lão đâu. Lão gọi Thạch Lão Đầu ra trình diện đi!

Nàng nói xong, Nhâm Sơ Dung cất bước tiến lên trước, đích thân giới thiệu Kim Mã với Tống Dương. Bởi vì quan hệ của Trần Tây Vương, Kim Mã đối với Tống Dương rất thân mật, gật đầu hỏi han vài câu, lại nhìn về A Y Quả:

- Gọi người cũng không tới lượt một đứa con nít như ngươi, lỗ mãng, còn không biết giơ móng vuốt gì đây.

Nói xong, xoay tay lại từ chỗ dựa lưng trên cang tre tháo một cây kèn xuống, hít một hơi thối lên u u. trong chốc lát, vang lên tiếng bước chân nặng nề, Thạch Lão Đầu giống như ong vỡ tổ chạy ra khỏi nhà đá, tập hợp lộn xộn trước mặt Kim Mã.

Kim Mã quay đầu lại nói với Tống Dương:

- Thạch Lão Đầu tổng cộng có một ngàn bảy trăm sáu mươi ba người, ngoại trừ người già trẻ em bị bệnh, tàn phế, có thể huấn luyện đều có mặt trong đây, một ngàn hai trăm bốn mươi người, ngoài ra còn có mười mấy người trong lúc huấn luyện hoặc đã chết hoặc tàn phế, chuyện không có cách nào tránh khỏi.

Thạch Lão Đầu có thể xem là tộc Dao, nhưng dáng người cao lớn hơn nhiều so với người trong núi, nhưng tất cả mọi người đều khom khom người, phía sau lưng có một khối u, hẳn là bẩm sinh có được. làn da bọn họ lộ ra màu xám trắng, thực có chút giống màu của đá, trong con mắt thì nổi lên một màu xanh tử khí trầm trầm, đặc biệt điều đáng nhắc tới nhất là, cánh tay của Thạch Lão Đầu dài hiem thấy, gần như đều có thể với đến đầu gối của chính mình.

Ngoài ra, đám Thạch Lão Đầu này mặt mũi bầm dập, xem ra Kim Mã huấn luyện khắc nghiệt dị thường.

- Thạch Lão Đầu khí lực lớn, thân cốt rất cứng rắn, hơn nữa khối u mềm mại ở sau lưng, người bình thường một đao chém lên cũng không sao.

Nói xong, Kim Mã quay đầu, dùng thổ ngữ hét vài câu gì đó, mười người tuân lệnh cùng nhau chạy lên phía trước.

Mười tên Thạch Lão Đầu này càng chạy càng nhanh, trong miệng kêu tiếng quái dị, giữa bọn họ cũng dần dần rút ngắn khoảng cách, những điều khiến người khác kinh ngạc, chính là mục tiêu xung phong của bọn họ là một gốc cây đại thụ do nhiều người trưởng thành mới ôm trọn được.

Trong tiếng hét gào, Thạch Lão Đầu đang chạy ở trước, vào lúc tới gần đại thụ đột ngột quay người lại, dùng khối u trên chính lưng mình hung hăng đụng qua, quả thực là dùng sức lực tới mức tự sát được, chỉ nghe một tiếng thình thịch trầm đục vang lên, cây đại thụ bị va chạm.

Mà âm thanh thình thịch vang lên bên tai không dứt, những tên Thạch Lão Đầu ở phía sau tất cả đều giống như những tên đứng đầu hàng, lần lượt xông lên mạnh mẽ đụng vào đại thụ, không đợi dùng hết một tiểu đội, vừa mới đụng tới người thứ sáu thôi, đại thụ cuối cùng đã chịu không nổi, trong tiếng ầm ầm quái dị, cong cong vẹo vẹo đổ ầm xuống mặt đất.

Bốn tên Thạch Lão Đầu ở phía sau vẫn chưa đụng đến đại thụ sống người, dừng bước, liếc mắt nhìn nhau một cái rồi lại cùng nhau chạy tới, hai trước hai sau khiêng cây đại thụ lên, chạy về trước mặt Kim Mã. Tuy không lên tiếng, nhưng ý tứ của bọn họ rất rõ ràng: bó củi tốt như vậy, khiêng đi đâu?

Kim Mã chỉ tay về hướng Tiêu Kim Oa của lão Cố, bốn Thạch Lão Đầu được lệnh, vui rạo rức khiêng gốc cây đi trợ giúp xây dựng Tiêu Kim Oa.

Tiểu Bộ nhìn xem mừng rỡ, Cố Chiêu Quân cũng cười nói với Kim Mã:

- Nhờ ơn ngài, đa tạ, phương pháp luyện binh này của ngài không thể tốt hơn.

Kim Mã không để ý tới lão Cố, tiếp tục giới thiệu thủ hạ với Tống Dương:

- Điểm lợi hại của Thạch Lão Đầu là vừa nhìn là hiểu ngay, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, bọn họ đầu óc ngu dốt, phản ứng chậm, lúc đánh nhau hoàn toàn dựa vào da dày và lực mạnh. Trước trận ta đã thử dạy hần quyền thuật trong quân đội, kết quả là học chiêu thứ hai đã quên mất chiêu thứ nhất, cứ tiếp tục luyện vậy, thật ra cũng có thể học được, nhưng muốn bọn họ học được dùng được, thì không có cái gì làm được. Tuy nhiên...

Đang nói, Kim Mã chuyển chủ đề:

- Trước đó không lâu lão tử đã nghĩ thông rồi, học cái quyền thuật làm gì, còn hai điều đặc biệt có ích nhất, một là sức chịu đựng của bọn họ tốt, hai là bản vai rất linh hoạt, mềm mại khỏe khoắn.

Nói xong, lại truyền xuống một đạo quân lệnh bằng thổ ngữ.

Vẫn là tiểu đội vừa rồi, thiếu bốn còn sáu người, nghe được mệnh lệnh của chủ quan, miệng hô ứng hét lên một tiếng, sau đó xoay mở song cửa.

Hai cánh tay uy vũ tạo ra luồng gió, càng xoay càng nhanh, tất cả mọi người đều cười ra tiếng. bất kể là kiếp trước hay kiếp này, quyền pháp mà Thạch Lão Đầu mới học tới, đều có nền tảng dân gian thâm hậu, giữa phố phường, thị trấn, người nông phu không học cũng biết, vừa đùa giỡn là dường như say mê, đối với kẻ địch không thể ngăn cản được, từ khi xuất ra quyền pháp tương tự, nếu không thì cũng chỉ có thể chạy trốn chết. Nhưng mà trên đời này loại quyền pháp này không tiếng tăm, ở kiếp trước thì gọi là vang dội.

Tổng Dương cũng bình tĩnh ngó ra, nhóm Thạch Lão Đầu đa số trên mặt có thương tích, phỏng đoán là do Kim Mã lệnh bọn họ đối luyện Vương Bát quyền mà ra.

Kim Mã dường như vẫn ngại chưa đủ mất mặt, lại thét to hai câu gì đó, Thạch Lão Đầu đang diễn luyện nghe vậy, Vương Bát quyền không thay đổi, nhưng không ở tại chỗ mà là vọt tới trước nhảy về sau, chạy đi chạy lại, tuy rằng buồn cười, tuy rằng không thể tưởng tượng nổi, nhưng đám người trong núi này thân người chắc chắn, lực lớn, cánh tay dài, sự chịu đựng tốt, đem những đặc điểm này nhào nặn cùng nhau, chọn Vương Bát thì không nghi ngờ gì là lúc từng binh sĩ hoặc là loạn chiến, sẽ là đấu pháp tốt nhất có thể phát huy ưu thế của Thạch Lão Đầu.

Kim mã cười ha hả nói với đám người thường xuân hầu, quân chúa:

- Hiện tại Thạch Lão Đầu chọn một quyền, người thường kẻ bên phần lớn sẽ bị vỡ xương cốt. Sau này nếu có thể cho mỗi một Thạch Lão Đầu có thể phối hợp trên hai thanh thủ chùy, ý nghĩa lại không giống nhau. Một chùy đi xuống, thuận gỗ có thể bị đập bể, đầu ngựa cũng phải đập bể.

Hình dạng của thủ chùy có chút giống thiết khôi, nhưng là mang trên tay, bọc nắm tay lại, tất cả kim loại được đúc vừa dày vừa nặng khác thường, tròn trĩnh một khối không đúc cạnh ngón tay, hoàn toàn là vì trừ tính ra sức được mạnh mẽ.

Hiện tại thân vệ dân tộc Hồi Hột vẫn còn đi theo sau Tổng Dương, binh lính thông hiểu tiếng Hán khẽ trở mình thấp giọng dịch qua lời nói của Kim Mã cho đồng tộc, nhìn sáu tên Thạch Lão Đầu giở quyền, lại nghĩ tới hình dạng thủ chùy, mọi người đều nhìn không được mà thở ra hơi lạnh, thân pháp có linh hoạt hơn nữa, trong lúc đánh nhau loạn xạ nhưng xé gió, cũng khó tránh được ở gần bị trúng hai đòn, không cần hai, chỉ một cũng đủ rồi...

- Còn quân trận, Thạch Lão Đầu ngu dốt, tạm thời vẫn luyện không tốt, phải đợi, sẽ không diễn, cũng không có gì có thể diễn được.

Kim mã nói đến việc này, có chút nhụt chí:

- Ai cũng không thể trông chờ bọn họ có thể giống như quân nhà Hán, hiểu được phân đội giao thoa lẫn nhau phối hợp tác chiến, chỉ mong bọn họ có thể học được không chạy loạn lên là đã là thành tựu lớn rồi.

Huấn luyện viên có thể được Nhậm Sơ Dung tín nhiệm, năng lực tự nhiên sẽ không kém. Sự thật quả thực như vậy, Kim Mã sát phạt cả đời, không biết vì Trần Tây Vương mang ra bao nhiêu binh mã tinh nhuệ, nhưng gặp được Thạch Lão Đầu không hiểu biết, cũng chỉ có lắc đầu cười khổ.

Có thể làm được tình trạng như hiện tại, đã là đáng quý rồi, ít nhất tất cả mệnh lệnh của lão Kim Mã, Thạch Lão Đầu sẽ xung phong liều chết, Tổng Dương cảm kích cũng không kịp, làm sao thất vọng cho được. Kim Mã không cần Thường Xuân Hầu khách sáo gì hết, đối với mấy vị khách quý gật gật đầu, phát tay lệnh cho Thạch Lão Đầu tản đi, trước khi Tổng Dương đến bọn họ luôn luôn tập luyện, hiện tại đang là thời điểm nghỉ ngơi.

Nhậm Sơ Dung thay đổi phương hướng, dẫn Tổng Dương tiếp tục đi, trong miệng vẫn nhắc tới Thạch Lão Đầu:

- Lúc trước ta không hiểu trần nhỏ, cứ nói cho thỏa mãn, tới rồi mới biết, nơi phụ cận có thể làm nơi trồng trọt, đều đã bị khai thác từ lâu rồi. Còn lại đều là đất hoang không thể canh tác, mở đường cũng không được, lúc trước để bọn họ tự trồng tự dưỡng, lúc bận rộn lúc nông nhàn, ý tưởng này không thể thực hiện được. Không có cách nào khác, chỉ có thể giúp họ dưỡng lại, như vậy cũng tốt, làm cho bọn họ đối với người cũng có nhiều phần cảm kích hơn một chút. Như vậy thì chi phí lớn hơn, nói gì chuyện hai ngàn, cũng phải

ăn ngon hơn, cũng được không ít tiền. Thời điểm bắt đầu ta đã cân nhắc, hay là tìm triều đình đòi tiền nuôi dưỡng người, nhưng sau đó nghĩ lại, lại thôi, nhờ đâu Hoàng đế không cho tiền, lại còn điều Thạch Lão Đầu đến vùng mỏ thì phiền phức. Còn nữa, phòng ở cho đám Thạch Lão Đầu này, vốn dĩ là dựa theo phòng của người thường để xây, không ngờ được không phải phòng đá thì bọn họ không ở, làm tốn thêm không ít tiền. Ba trăm thân vệ của tộc Hồi Hột, trước hết chưa tính đến, cho bọn họ xây dựng doanh trại mới, liền làm ngày đêm không nghỉ cuối cùng cũng làm xong vào ngày hôm trước, bọn họ cũng là người của người, chỗ sống cũng đương nhiên không thể tùy tiện vô lễ. Ngoài dự tính, lại thêm một khoản tiền. Thêm nữa, vừa nãy người và Hỏa đạo nhân bọn họ thương lượng, để che giấu hỏa điểm, lại phải bỏ ra xây thêm hơn một trăm kiến trúc, có thể phóng một phát cũng được, nhưng dù sao cũng phải xây.

Nhâm Sơ Dung vừa nói vừa nhíu mày:

- Tiền càng tính càng không đủ dùng.

Tống Dương bỗng nhiên muốn cười, cảm thấy Nhâm Sơ Dung nhận thức bây giờ nghiêm túc, tính toán với chính mình, vẻ rất thú vị.

tinhlinh2

179. Chương 13: Bí Kíp Võ Công Huyền Diệu (p1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 13: Bí kíp võ công huyền diệu (P1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trong phong ấp của Thường Xuân Hầu, giữa trấn nhỏ.

Công trường sản xuất vũ khí tọa lạc phía đông nam của phong ấp, Tiêu Kim ở ở phía tây nam, Thạch Lão Đầu đóng quân ở góc tây bắc, tất cả đều cách xa trấn nhỏ, tuy rằng "phu quân, không dặn qua điều gì, nhưng Thừa Lân nhận hiểu rõ, Yến Tử Bình là nơi thanh tịnh trong lòng Tống Dương, không dễ dàng quấy rầy, giữ nguyên như ban đầu là tốt nhất.

Nhưng Nhâm Sơ Dung đưa Tống Dương tới chỗ công trình, lại tới gần giữa phong ấp, công trình tọa lạc ở phía bắc trấn nhỏ đã được triển khai vài tháng, tuy vẫn chưa xong, nhưng nhìn chung dáng vẻ đã hình thành rõ ràng, một trang viên với đủ mọi kích cỡ.

Nhâm Sơ Dung trên mặt muốn cười:

- Đây là phủ hầu của người.

Tống Dương chưa hề nghĩ sẽ xây dựng phủ Hầu, nghe vậy hơi ngạc nhiên, lập tức mỉm cười, đang muốn nói, Nhâm Sơ Dung liền lắc đầu, nàng có thể đoán hần muốn nói gì;

- Ta biết, người muốn giữ nguyên trấn nhỏ. Tuy nhiên, tòa phủ Thường Xuân Hầu này, người có thể không cần, nhưng cái này không phải chỉ là thể diện của riêng người, còn là thể diện của Hồng Ba phủ, của huynh đệ kết nghĩa người Hồi Hột của người.

Nhâm Sơ Dung dừng lại, rồi tiếp tục nói:

- Huống chi chỗ ở của người trên trấn, cũng không giữ được quá nhiều người, người có từng tính qua không, tương lai trong phong ấp, bên cạnh người sẽ có bao nhiêu người? Cũng không tính những người khác của người, chỉ hiện tại, trong phong ấp này thay người xử lý các khoản thu chi, các vị tiên sinh quản lý các khoản qua lại, cũng có tới mười một vị.

Hiện tại trong phong ấp điều kiện sơ sài, mọi người chỉ có thể xem trọng, nhưng tương lai tất cả kỳ sĩ khắp nơi có được nơi dừng chân, việc công trình quan trọng, đám phụ tá, nô bộc, tỳ nữ, Hồng Ba vệ... tâm phúc của Thừa Lân vẫn theo Công chúa Quận chúa gả qua đây, giờ trở thành người một nhà.

Thường Xuân Hầu là người quan trọng của triều đình, Vương gia của dân tộc Hồi Hột, phản tặc của Yên quốc, với ba thân phận này, về sau khách nhân tới nhà hẳn không ít...

Mà đúng như Thừa Lân nói, mặc kệ tương lai Tống Dương có thể ở Hầu phủ hay không, tòa trang viên này vẫn là của Tống Dương, điểm này không sai. Cho nên Nhâm Sơ Dung biến nó thành nhà mới sau đám cưới, lúc này Quận chúa khôn khéo cũng giống tất cả những nữ tử bình thường, tuy rằng không đến mức phô trương lãng phí, nhưng tuyệt không thể qua loa, vài công trình trong phong ấp, thì tòa trang viên này nàng dụng tâm nhất, kết quả thực vừa ý.

Hầu phủ có ngân sách của triều đình, nhưng Hoàng đế Nam Lý keo kiệt lập ra dự toán tiêu chuẩn, thật sự không đủ dùng.

Hồng Ba phủ có tiền, Thừa Lân không sợ thiếu hụt trong nhà, tuy nhiên cũng có chỗ băn khoăn, mình vì "người mới, mượn tiền càng nhiều càng có vẻ bất công, trong lòng phụ vương đối với Tống Dương càng thêm giận, việc này cần có chừng mực. Nhâm Sơ Dung hiện tại buồn rầu nhất, chính là một chữ: tiền.

Ba trăm vệ sĩ Hồi Hột trên danh nghĩa là vệ sĩ của Tống Dương, mà Thạch Lão Đầu, Sơn Khê Man đóng quân tương đối xa nhau, bên người Tống Dương có một đội quân tinh binh lúc nào cũng có thể tập kết xuất thủ, bởi vậy Thừa Lân đem doanh trại của người Hồi Hột, thiết lập bên sườn đông Hầu phủ, cách xa không tới một dặm.

Khi xem phong ấp tất cả mọi người thúc ngựa đi vội, dù như vậy, đi hết một vòng lớn xong, sắc trời cũng đã chuyển màu tối, Nhị nguyệt hô đỏ, Tiểu Bộ không hô, nhưng sắc mặt đã lộ rõ là đỏ, đoàn người cũng không nhìn, liền trở lại trên trấn.

So với lần trước trúng cử kỳ sĩ, áo gấm về làng thật giống nhau, trên trấn a mỗ a tẩu bận rộn hơn nửa buổi chiều, vẫn ở trên khoảng đất trống trước nha môn, mang lên cái bàn xếp hàng loạt, đồ ăn bình thường nhưng rất nhiều, rượu sắp khẩu nhưng có thể uống say khiến đoàn người có chút lo ngại, Dương Nha Tử hiện tại đã là Hầu gia, còn có thể đến ăn bữa cơm này sao.

Cho dù Dương Nha Tử (Tống Dương) đồng ý ăn, Công chúa, Quận chúa bên cạnh hẳn thân phận không phải quý tộc bình thường, nhất định sẽ không đến ăn kiểu tiệc rượu bàn lớn này. Trên thực tế, Mộ Dung đại lão gia huyện lệnh mới nhậm chức, ở trong nha môn bảo đảm quý nhân chuẩn bị hai bàn tiệc rượu tình tế khác.

Nhưng không ngờ tới, Tống Dương một đường trở về trấn nhỏ, nhìn thấy bàn lớn bày trên bãi đất trống, trên bàn bày thịt nướng, rau xanh, Tống Dương mỉm cười, Công chúa điện hạ theo sau hẳn còn hoan hô một tiếng...

Cổ Chiêu Quân đã dẫn người trở lại công trường của mình, hộ vệ hồi Hột trực tiếp vào doanh trại không trở lại trấn nhỏ.

Trấn, đi cùng Tống Dương chính là bằng hữu, hoặc là người Hồng Ba phủ, đều là người một nhà, tiệc rượu trong trấn nhỏ hoàn toàn có thể đủ các sắc mặt.

Yến tiệc bắt đầu vô cùng náo nhiệt, toàn bộ già trẻ trong trấn đều ngồi, ý nghĩ cẩn thận dần được thả lỏng khi mọi người phát hiện, Dương Nha Tử vẫn là Dương Nha Tử, mà Công chúa trước mặt, dường như không kiêu căng như trong tưởng tượng của họ, đối với lão nhân khách khí đúng lễ, đối với trẻ nhỏ cười đùa, với bạn bè đồng lứa trêu ghẹo, thích ăn thịt không ăn rau so với thân phận của nàng, giờ phút này hoàn toàn đảo lộn giống như Tiểu Bộ nhập gia tùy tục vậy.

Ông xã, Tiểu Bộ đỏ mặt bừng bừng.

Khi ăn cơm, con mắt Nhị nguyệt đảo tới đảo lui, chung quy không tìm được hướng về xung quanh tìm kiếm, Tống Dương biết gã đang tìm đại diện, đường nhiên không ngăn cản gã, chỉ có điều đưa người cầm và Mộc Ân tới cạnh gã:

- Người muốn vào núi, cần có hai người bọn họ đi cùng.

Không biết ác quỷ trong núi đã đổi hướng về nơi nào, bao nhiêu nguy hiểm còn đó, Mộc Ân quen thuộc với tình hình trong núi, người cầm có thể đánh nhau, có bọn họ đi cùng Nhị ngọc, ít nhất an toàn vô hại.

Cho tới đêm khuya, tiệc rượu mới tan, Tống Dương đem theo Tiểu Cửu trở về nhà cũ, Công chúa và Quận chúa cùng những người khác đều tạm ở nha môn, cũng chỉ có hai vị đại tông sư đãi ngộ đặc thù, Thừa Lân đã chuẩn bị sẵn sàng, ở trên trần xây dựng một tiểu viện thanh lịch tao nhã, để Trần Phản tu dưỡng.

Nơi ở.

Hai năm trước, khi trở lại tiểu viện của mình, Tống Dương việc đầu tiên là dâng hương cho Vũ thái y. Linh cữu của Vũ Ly cũng được an táng ở bên cạnh, nhưng Tống Dương không đi tảo mộ, viếng mộ, ít nhất trước khi báo thù sẽ không đi, xác chết cũng là độc nguyên, hấn sợ chính mình trước mộ phần, sẽ làm bí mật bị che dấu hoàn toàn lại lần nữa bị tiết lộ, sẽ khiến thi thể an nghỉ dưới mồ của cậu bị ác tặc quấy nhiễu.

Tiểu Cửu sau khi vào cửa, thu xếp quét tước phòng, lại đun nước ấm, quả thực bận rộn một hồi, hai tay bê tới trước mặt Tống Dương, vẻ mặt cổ quái:

- Công tử sớm nghỉ ngơi, ta trở về nha môn, sáng mai sẽ trở lại.

Hai năm nay tiểu nha đầu lớn lên không ít, khi hai tay chấp sau lưng. Càng lộ rõ dáng vẻ trong sáng. Nói xong, cuối cùng không thể nhịn nữa, Tiểu Cửu trộm cười:

- Ta đoán chừng, tối nay sợ là có người mò tới cửa, ta lưu lại sẽ chướng mắt.

Lập tức cũng không quản Tống Dương nói gì, liền vui vẻ đi ra, cũng không hiểu sao nàng lại cao hứng như vậy.

Quả nhiên, Tiểu Cửu đi không tới một canh giờ, ngoài sân liền truyền đến tiếng gõ cửa, lập tức kinh động đến đám chó mèo trong sân, chớp mắt đại loạn âm âm, như sáu năm trước, bộ dạng Tiểu Bộ Khoái nhận nhiệm vụ đến tìm Vũ ngọc tác đi khám nghiệm tử thi.

Nhâm Tiểu Bộ đến, mái tóc thơm ngát, vẫn còn ướt sũng, hiển nhiên vừa tắm ở nha môn xong, mặc dù chủ nhân ra mở cửa, nàng vẫn giống như kẻ trộm, rón rén đến gần sân, tạm thời không nói thêm gì, trước linh cữu của Vũ Ly tiên sinh, ba nén hương thơm ngát, miệng thì thảo cầu nguyện. Sau đó mới quay đầu lại nhìn người thương, con mắt rạng ngời, tươi cười quyến rũ, nàng không nói mình nhớ hấn, mà lại hỏi:

- Người nhớ ta, đúng không?

Tống Dương nghiêm túc gật đầu:

- Tối vừa lúc, có việc gấp rút, vẫn chưa thể nói cùng nàng.

Nói xong, kéo nàng ngồi xuống:

- Còn nhớ Hồ Phách không?

Có liên quan đến hành trình nước Yến, nhân vật quan trọng, sự tình quan trọng, phần lớn Tống Dương đều nói với hai “tân nương tử”, Tiểu Bộ nghe vậy gật đầu:

- Bà nhận chàng làm nghĩa tử, không đúng, là vị tiên bối này là mẹ nuôi của chàng, có việc gì sao?

Tống Dương vẻ mặt nghiêm túc như cũ:

- Bà biết nàng, nói thích nàng.

Khi nghe người khác khen, thần sắc Công chúa lộ rõ, dạt dào đắc ý, nhưng lần này được “lão lão” tán thành, Tiểu Bộ không ngờ còn hơi ngượng ngùng, gương mặt đỏ bừng, liền đó lại nghĩ tới một việc:

- Lão lão khi nào từ nơi hoang dã trở về? Khi đó đoán chừng hòa thân xong ta nên xưng hô với người thế nào..

Càng nói, giọng càng nhỏ lại.

Tống Dương không để ý tới vấn đề nhỏ của nàng, tiếp tục nói:

- Hồ Phách có chút lễ vật, nhờ ta chuyển tới vợ tương lai.

Tiểu Bộ biết Hồ Phách là người hoàng thất, đến lễ vật của nàng, nhất định phân lượng không nhỏ, lập tức bất chấp mặt đỏ, hưng phấn dạt dào:

- Như thế nào trước kia chưa từng nghe người nói qua? Tiền bối ban thưởng là bảo bối gì?

- Trước kia ta thương thế không tốt.

Tống Dương trả lời câu thứ nhất, trong miệng lập tức trả lời câu thứ hai:

- Là một quyển công pháp, xuất xứ từ tay của cao nhân thời xưa, từng giấu ở trong kho ở sư môn của cậu, sau đó cậu lấy trộm nó, đưa cho Hồ Phách...Cậu bị phế bỏ võ công trục xuất khỏi sư môn, truy cứu nguyên nhân này, còn là một bí ẩn.

Lúc trước Tống Dương kể cho nàng nghe chuyện cũ của Vưu Ly, chỉ có điều đoạn này bỏ qua, không đề cập tới khoảng thời gian cậu và tiểu bà bà này nghịch phá, việc này Tiểu Bộ tuyệt không cảm kích, tuy nhiên sau khi nàng nghe xong, cả người đều lộ rõ sự hưng phấn yêu thích đối với hai tiền bối kỳ nhân là Hồ Phách, Vưu Ly, có thể được họ nhìn trúng, có thể khiến Vưu Ly bị trục xuất khỏi sư môn, có thể có được công pháp cả đời của Hồ Phách sẽ huyền diệu biết bao?

tinhlinh2

180. Chương 13: Bí Kíp Võ Công Huyền Diệu (p2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 13: Bí kíp võ công huyền diệu (P2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tiền bối có thể đem công pháp truyền cho mình, lại nói rõ bản lĩnh của mình hợp với việc tập luyện, trong lòng bàn tay của Công chúa điện hạ đỏ hồng, ba đến năm năm sau, huyền côn đại thành, đi bên cạnh Tống Dương bình thường còn muốn giả trang tu vi cực thấp, thời khắc mấu chốt kinh tiên, trong chiến trường khoảng khắc im lặng, vô số dự tính trong đầu cho đến khi Tống Dương vỗ trán nàng một chút, Tiểu Bộ mới tỉnh táo trở lại, hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén cảm xúc:

- Là công pháp gì? Ở nơi nào? Cho ta xem.

- Đừng vội hỏi, nàng trước tiên trả lời ta, nàng sẽ luyện tập tốt sao?

Tống Dương vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt sớm đều bị ý cười bao vây, nhưng sau khi thấy Tiểu Bộ rõ ràng muốn “một kiếm kinh tiên” không chút để tâm đến ánh mắt của hắn, gần như chỉ dùng toàn bộ khí lực gạt đầu:

- Ta đối với linh hồn thiêng liêng của cậu trên trời xin thề, nhất định sẽ luyện tập tốt...

Tống Dương hoảng sợ, không đợi nàng nói xong, liền khẩn trương lắc đầu chặn lại:

- Việc này không liên can tới cậu, không cần nói với ông ấy.

Tiểu Bộ cũng không muốn buông tha, lắc đầu nói:

- Tiền bối nhờ bóng mát của tiền bối, đây vốn là bản công pháp của cậu, hiện nay để lại cho ta, không chỉ phải tạ ơn Hồ Phách tiền bối, càng cần phải dập đầu tạ ơn cậu, ta đây liền hướng cậu dập đầu.

Đạo lý đúng là như thế, nhưng công pháp thật có chỗ khốn kiếp, Tống Dương thật không có mặt mũi thoải mái để cho vợ dễ dàng đến nơi Vũ Ly liền nói: chúng ta muốn luyện, hiện cảm ơn lão ngài, Tống Dương khụ một tiếng, rõ ràng không hề cùng nàng xé loạn, nói thẳng:

- Bản công pháp này, là song tu. (Hai người cùng tu luyện).

- Song tu?

Nhâm Tiểu Bộ cảm thấy tên của bí tịch này có chút cổ quái, trong miệng lẩm nhẩm hai lần, ánh mắt nghi hoặc nhìn Tống Dương, hắn không giải thích, trực tiếp đem bí tịch của Hồ Phách đưa vào tay nàng.

Trên bìa có ba chữ:

- Đạo phi thường.

Đề mục mê hoặc, Tiểu Bộ sau khi xem càng vui mừng, liền dưới ngọn đèn dầu mở thư pháp ra nghiên cứu, vừa mới nhìn qua mấy quy tắc chung, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Song tu?!

Nàng cuối cùng đã hiểu đây là bản thư pháp gì, luyện môn võ thuật này, sợ là không có cơ hội “nhất kiếm kinh thiên”

Sau khi hô, tự mình cũng nhận thấy âm thanh có hơi lớn, bèn nén nhỏ giọng, lẩm bẩm:

- Song, song tu?

Tống Dương vừa cười, vừa dùng hai người Hồ Phách, Vũ Ly làm ví dụ, dè dặt chỗ chỗ tốt đã rõ ràng của “đạo phi thường” nói cho Tiểu Bộ, Tiểu Bộ càng nghe càng kinh ngạc, thời điểm quần bách nhỏ nhỏ dần chuyển thành khò khét vui mừng, vừa rồi mới kinh hãi ném bản công pháp lên bàn, nay lại trở tay, nắm lấy chặt chẽ.

Đợi Tống Dương nói xong, Tiểu Bộ giống như kẻ trộm:

- Ta luyện công đi.

Khi Tống Dương dưỡng thương sớm đã đem “Đạo phi thường” đọc hiểu, giải thông, hiện tại luyện công cũng không cần nương tử đọc lại sách, chỉ cần hắn chỉ điểm liền không thành vấn đề, hơn nữa Tiểu Bộ vốn học võ công, trong cơ thể còn hàm dưỡng một đạo chân khí, cơ bản là một chút liền thấu nhập.

Tống Dương cẩn thận, thứ nhất hắn giảng giải qua những điểm quan trọng của đạo phi thường, sợ Tiểu Bộ sẽ xảy ra sai sót, gây ra bất lợi phản tác dụng, lại dùng tay lướt trên cơ thể nàng chỉ những điểm tâm khí sẽ đi qua, kết quả Tiểu Bộ ngốc nghếch thân mình rất nhanh liền trở nên mềm mại”. Trong hai lần luyện song tu Tống Dương không thể không dừng lại, cười nói với Tiểu Bộ:

- Nói nhỏ chút.

Trên trán Tiểu Bộ, mồ hôi vã ra đầm đìa, miệng chum chim, cười:

- Không dễ nhin như vậy.

Quả thực là bí kíp thần kỳ, nếu không Vũ Ly cũng sẽ không chọn nó trên đũa Hồ Phách, tuy rằng mới học, nhưng cả hai thể xác và tinh thần đều vui vẻ, Tiểu Bộ gối lên ngực Tống Dương, chum chim cười mắt nhắm lại, một lát sau bỗng nhiên cười nói:

- Đúng là linh thật.

Tống Dương buồn bực:

- Cái gì?

- Công pháp linh, tinh thần sảng khoái, ta ngủ không được.

Tiểu Bộ mắt mở to, trong lòng tính đi tính lại, đoán chừng không kịp luyện thêm một lần nữa, kêu lên giọng có chút luyến tiếc, nhưng trong chớp mắt dường như nàng phát hiện ra điều gì đó, nói như thật:

- Cuốn “đạo phi thường” này không phải công pháp bình thường, bên trong còn ẩn dấu đạo lý huyền diệu cổ quái!

Tống Dương vỗ nhẹ lưng của nàng, chạm tay vào cảm giác ấm áp, mềm mại trắng mịn:

- Đạo lý huyền diệu gì?

Vừa mới luyện một lần, trong lòng hình như càng thích chàng hơn.

Tiểu Bộ ngẩng đầu, ghé miệng mềm mại về phía Tống Dương, ngẫm nghĩ một chút, nhũu mày nói:

- Hình như người chiếm tiện nghi rồi!

Nói xong, đột nhiên há miệng, cùng một vị trí cắn một miếng, không đau, không ngứa, cắn Tống Dương xong cười cười.

Tiểu Bộ thoáng suy nghĩ, tiếp tục nói:

- Hồ Phách và cậu cùng luyện qua “đạo phi thường”, nhất định cậu thích bà rồi, đây là cậu không tốt.

Sau khi thở dài một tiếng, chính nàng lại chuyển hướng đề tài đi xa vạn dặm:

- Hồ Phách tiên bối trông thế nào, tuổi thất tuần, dung nhan như thiếu nữ sao?

Tống Dương gật đầu:

- Chờ khi nàng gặp bà sẽ hiểu được thôi, hoặc là, đến hỏi sứ đoàn, kỳ sĩ, Cố chiêu Quân bọn họ, bọn họ đều đã từng gặp Hồ Phách, không sai đâu.

Tiểu Bộ mừng rỡ, cười nói:

- Cuốn sách bảo bối này, để Tam tỷ luyện là thích hợp nhất!

Nhâm Sơ Dung bình thường cũng chú trọng bảo dưỡng nhan sắc, hiện tại nhìn qua không hề gì, tuy nhiên nàng ngày ngày quá vất vả, ngoại trừ nghỉ ngơi, không có lúc nào không bận rộn tính toán, lúc tuổi trẻ có lẽ không nhìn ra, nhưng có thể thấy được, sau vài năm nữa, cái già nhất định sẽ vô tâm kéo tới so với Tiểu Bộ rõ rệt hơn nhiều..., huống chi, nàng vốn lớn hơn Tiểu Bộ bốn tuổi.

Tống Dương không để ý tới Tiểu Bộ, về đề tài này không cách nào quản được nàng.

Khi Tiểu Bộ nói cũng không cảm thấy gì khác, thuần túy nàng nghĩ cho tỷ tỷ, nhưng khi nói xong nàng cũng nhận ra lời mình vừa thốt ra có chút không thích hợp, chỉ âm ừ cho qua cũng không hiểu nàng định nói gì, nhưng rất nhanh, nàng vẫn mỉm cười vô tâm, cố ý thì thảo tự nói để Tống Dương có thể nghe được;

- Chuyện cũng chỉ sớm muộn thôi.

Nói xong, đứng lên mặc quần áo, tranh thủ trời còn chưa sáng, tính phải trốn về. Tống Dương cũng đứng dậy, Tiểu Bộ khách khí:

- Chàng ngủ đi, không cần tiễn.

Tống Dương lắc đầu:

- Ta ngủ không được, ban đêm thanh tĩnh mát mẻ, ta cùng nàng đi bộ trong trấn một chút.

Hóa ra là tản bộ, Tiểu Bộ vui vẻ gật đầu. Phía trước trời tờ mờ sáng, sương đêm ướt đầm cả trấn, không khí tươi mát ngọt ngào, khiến người ta không kìm nổi hít sâu một hơi. Đêm qua vừa mới mưa một trận không lớn không nhỏ, phiến đá trên đường gồ ghề, còn đọng lại vũng nước bên trong, Tiểu Bộ đi lại rón rén, vừa khẽ giọng nói cười với hắn, vừa nhảy qua những ao nước nhỏ dưới chân, như thế nào có thể nói, thật muốn nhảy như vậy cả đời, nhảy cả đời thôi.

Nhâm Tiểu Bộ ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nàng cười, bởi vậy ánh trăng cũng cười.

Công chúa, Quận chúa đều ở tạm như thế, Hồng Ba vệ đi theo không dám có chút sơ suất, phân tán khắp nơi trực đêm, vẫn một mực cảnh giới, khi Tiểu Bộ cho rằng mình được tự do không ai phát hiện, kỳ thực vẫn có vài người thấy nàng, tuy nhiên mọi người chỉ đang cười, không ai lộ thân thôi.

Tổng Dương ngũ cảm mạnh hơn Tiểu Bộ gấp trăm lần, những người đi theo bên cạnh đều bị hấn phát hiện, khi đi qua cái bóng đang ẩn mình sau bóng đêm còn ngẫu nhiên gật đầu mỉm cười, chum môi, nói không lên tiếng:

- Vất vả rồi.

Vệ sĩ cũng không lên tiếng, không lộ thân, cung kính chấp tay thi lễ.

Bản thân lại không biết bao nhiêu con mắt đang tập trung trên người mình, đương nhiên không thể cùng Tiểu Bộ có bất kỳ hành động gì thân mật, kỳ thật cũng không cần thiết, chỉ cần đi cùng nhau là tốt rồi, cảnh sắc thanh tịnh như vậy, yên ắng, không cần quá gần gũi, càng dễ nháo người.

Cho tới khi mặt trời hiện lên ở phía đông, hai người mới về tới trước nha môn, nhìn nhau cười, Tiểu Bộ phất phất tay với Tổng Dương, hành động chấp tay vào chân chuẩn bị trèo lên tường, không ngờ chính lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào nho nhỏ, ba tên Hồng Ba vệ giúp đỡ một lão Hán tập tễnh đi về phía nha môn.

Hồng Ba vệ khác đều án binh bất động, cũng không tham dự vào việc này.

Lão Hán người nơi khác, nhưng Tổng Dương nhìn lão sao thấy có chút quen quen, trong lúc nhất thời chưa nhớ ra ông là ai.

Trên người lão Hán có nhiều thương tích, máu nhuộm vạt áo, ánh mắt Tổng Dương sắc bén, vừa nhìn biết ngay là máu do vết thương từ hai ngày trước, cũng không phải do Hồng Ba vệ đã thương.

Vết thương không nhẹ, tinh thần lão Hán có chút mơ hồ, miến cưỡng mở to mắt, ánh mắt thật sự hoảng loạn, Nhâm Tiểu Bộ “a” một tiếng, không leo tường, cũng Tổng Dương đón trước hỏi:

- Sao thế này?

Hồng Ba vệ dừng lại, cố ý duy trì một khoảng cách với Công chúa, đồng thời một tên vệ sĩ giơ tay dè vào ngực lão Hán, vệ sĩ ấn dẫu tay áo nỏ trong tay áo, chỉ cần đối phương có chút manh động, sẽ bị mũi tên nhọn xuyên thủng tim. Lão Hán thân phận không rõ ràng, Hồng Ba vệ làm đều vì phòng ngừa lão xông lên đã thương người.

Sau khi xác định ổn thỏa, vệ sĩ mới hành lễ, trả lời:

- Còn chưa rõ ràng lai lịch, ông ấy thất tha thất thểu chạy vào trấn, giống như có người đuổi giết, còn nhắc tới Hưu gia.

Lúc này lão Hán đã nương theo ánh sáng nhìn rõ diện mạo của Tổng Dương, không biết tinh thần ở đâu ra, trong giọng nói pha lẫn chút mệt mỏi cùng vui sướng, còn chút run rẩy:

- Ngài là Thường Xuân Hưu?

Lão Hán trời phú giọng nói sang sảng, mặc dù sức yếu nhưng khi nói chuyện thanh âm rõ ràng, cũng có chút quen tai, đúng tiêu chuẩn của Phụng Hoàng thành, giọng của Phụng Hoàng thành.

Tổng Dương gật đầu:

- Lão là...

Lão Hán cố gắng hít một hơi, giọng nói run rẩy:

- Tiểu lão là Đàm Đồ Tử xin dập đầu trước Thường Xuân Hưu..., cầu xin Hưu gia cứu lão..., ...

Vừa nói danh tính, Tổng Dương liền bưng tỉnh:

- Người là vị tiên sinh giảng Bình thư?

tinhlinh2

181. Chương 14: Hòa Thượng Vào Trấn (p1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 14: Hòa thượng vào trấn (P1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cuối năm ngoái, tôi thăm sứ đoàn Nam Lý Nhất phẩm lỗi, trải qua bao gian nguy cuối cùng cùng trở về nước. Đêm trước khi trở lại Phụng Hoàng thành ở Kinh sư, trong Phụng xuất hiện một bộ Binh thư, đem các kỳ sĩ viết thành linh đồng chuyển thể, chiếm được kim tiên, chuyện cũ khoa trường lên, lại nói hợp với tâm tư của dân chúng, chớp mắt sôi động toàn thành, tiếp tục lưu truyền bốn phương, trong mấy tháng, đã trở thành một bộ sách nóng nhất trong dân gian Nam Lý, gần như chỉ cần bước vào quán trà, là có thể nghe thấy người hầu trà nói đến chuyện xưa.

Đàm Đồ Tử chính là vị tiên sinh viết ra bộ sách này.

Sau khi đám người Tống Dương trở về triều lần đầu tiên đối mặt với Thánh thượng, Phong Long còn đặc biệt truyền Đàm Đồ Tử đến, trước mặt mọi người giảng giải. Hoàng đế là người trẻ tuổi, có tính cách rất ưa náo nhiệt, và ham chơi, làm như vậy chỉ vì vui vẻ, tuy để tiên sinh kể chuyện trên điện không đúng theo quy củ, nhưng cũng không ảnh hưởng tới đại cục, chẳng qua là vì náo nhiệt.

Cũng là vì từng ở cùng trong đại điện, cho nên Tống Dương nhìn Đàm Đồ Tử cũng thấy quen quen. Lại nghe đối phương nói danh, cũng nghĩ luôn tới người này.

Thân phận Đàm Đồ Tử thấp hèn, được vào cung vàng điện ngọc, người từng cho Hoàng đế sách, có vinh hạnh như vậy, những nhân vật bình thường trên đường đều đã khách khí với lão vài phần, trừ phi phạm phải trọng án, nếu không sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Tống Dương nhíu mày hỏi:

- Sao ông lại bị thương, là ai truy sát ông?

Khi hỏi, đồng thời hần còn khoát tay, Hồng vệ cũng xác nhận những người không uy hiếp, liền thả ông lão ra.

Đàm Đồ Tử đang nhớ Đồng Cự, phải cúi người hành lễ, không ngờ sức khỏe quá yếu, khom người rồi thì lại không đứng thẳng lên được, vừa hướng về Tống Dương vừa ngã xuống. Hần vội giơ tay ra đỡ, rồi xé vạt áo của ông lão ra để xem vết thương, một nhát dao dài đâm xuyên qua ngực, vào thịt không sâu, lúc đó sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng xử lý vết thương phải cẩn thận nếu không sẽ bị nhiễm trùng, sẽ chết chắc.

Đàm Đồ Tử hần là hiểu được vài biện pháp sơ cứu khẩn cấp, tự mình đã che ở vết thương một lớp tro rất dày, miễn cưỡng xem như cầm máu, lúc này cơ thể yếu ớt vô cùng, lại không có cách nào để nói chuyện liên mạch chỉ có thể thở hổn hển, nói đứt đoạn:

- Tiểu nhân chưa từng phạm pháp, người muốn giết tiểu nhân không hiểu tại sao, xin Hầu gia cứu mạng.

Tống Dương và Tiểu Bộ nhìn nhau, trong ánh mắt hai người đều có sự nghi hoặc, Tống Dương tạm thời không nói gì, đặt lão Hán trên mặt đất, lấy ra túi châm mang theo bên người, trước tiên cầm máu mấy chỗ cho Đàm Đồ Tử, giúp lão bảo vệ nguyên khí.

Lúc này Thừa Lân cũng nhận được tin tức, mang vệ sĩ từ trong nha môn đi ra, Tiểu Bộ sợ tỷ tỷ sẽ hỏi mình sao lại vội vàng chạy từ ngoài vào, liền nói luôn tình trạng của Đàm Đồ Tử, Nhâm Sơ Dung nghe xong, liền quay sang nhìn Mộ Dung lão gia.

Mộ Dung huyện lệnh là một nhân vật khôn khéo, mạnh hơn nhiều so với Chu lão gia trước đây, vừa thấy Quận chúa nhìn sang là hiểu ngay ý của nàng, lập tức lắc đầu nói:

- Mỗi lần Hình Bộ đưa bảng cáo thị tới, hạ quan đều xem qua xem vị Lão Hán này có trong vòng truy nã không.

Đàm Đồ Tử không phải nhân vật quan trọng gì, nhưng nhân vật quan trọng nhất trong bộ sách của hắn chính là Tổng Dương, lão biến Tổng Dương thành nhân vật uy phong khắp nơi, Nhâm Sơ Dung vẫn muốn giúp lão không bị quan gia truy nã, sự việc cũng đơn giản, đúng lúc vừa mở miệng nói gì đó, đột nhiên một chuỗi thiết trạm ở phía xa xa vang lên, đây là tín hiệu phía trước của các vệ sĩ truyền ra, tín hiệu có địch xâm phạm, hơn nữa số lượng còn không hề nhỏ.

Hồng B vệ vây quanh đều nhú mào, trong mắt Tần Truy lộ ra vẻ tức giận, không cần dặn dò gì, liền cử ngay một hồng vệ nhanh nhất đi theo hướng đó tìm hiểu tin tức.

Tin tức nhanh chóng được truyền về, khiến mọi người cảm thấy bất ngờ, giặc đến không phải là sơn tặc thổ phỉ, càng không phải nhân sĩ giang hồ mà là một đám hòa thượng, đều là võ tăng, tổng cộng có hơn năm mươi người, bây giờ người đã bị ngăn cản, nhưng đám hòa thượng nói năng ôn ào, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ ra tay, đội quân đi đầu đã trợ giúp đúng lúc, là đuổi là giết, chỉ chờ hiệu lệnh phía sau.

Nhâm Sơ Dung nhìn Đàm Đồ Tử:

- Người truy sát người là hòa thượng?

Sau khi đợi lão xác nhận xong, Quận chúa hình như đã nghĩ đến gì đó, lại hỏi:

- Vì người viết ra bộ sách đó?

Đàm Đồ Tử cười khổ gật đầu, Nhâm Sơ Dung cười lạnh một tiếng, khoe miệng hơi giật, đang muốn truyền lệnh xuống, đột nhiên tỉnh ra, gục đầu xuống lén lút cười, rồi sau đó đi tới bên cạnh Tổng Dương:

- Người truyền lệnh đi.

Tiểu Trần quả thật đã bị Hồng Vệ khống chế, nhưng trong vòng 50 dặm đều là phong ấp của Thường Xuân Hầu, Tổng Dương lại không để ý, nếu Quận chúa truyền lệnh, hắn cũng không sao cả, bây giờ mình truyền lệnh cũng không khách khí gì:

- Thả cho vào đi, ta muốn nghe xem bọn họ nói thế nào.

Vệ sĩ lĩnh mệnh truyền lệnh xuống, Tần Truy thì quát khê một tiếng, Hồng Ba vệ trong trấn lập tức chia làm hai, hơn ba mươi người ở tại chỗ bảo vệ Công chúa, những người còn lại tản ra, đứng vào chỗ trên cao để yểm hộ, cung nỏ đều lên, nhưng không ẩn thân, bọn họ không phải muốn phục kích, mà là muốn tạo uy phong.

Tạo khí thế.

Tổng Dương lại cúi đầu nhìn Đàm Đồ tử trên mặt đất, Tiểu Cửu vội chạy tới xem sự náo nhiệt.

Nàng nói nói:

- Nâng lão nhân gia lên trước.

Lợi dụng lúc này, Thừa Lân nói với Tổng Dương:

- Tăng nhân ở chùa miếu gần đây hoặc có tập võ, nhưng không có chùa nào cũng nhiều võ tăng như vậy, hẳn là mấy chùa tập trung lại.

Ngay tại chỗ Đàm Đồ Tử được nâng lên, khi bước vào nha môn, tiếng ồn ào truyền tới, phần đông hòa thượng bị vệ sĩ dẫn dắt, đến gặp Thường Xuân Hầu.

Hòa thượng phần lớn đều rất khô ngô, bước chân có lực, hoặc mang giới đao, hoặc cầm tăng côn, đặc biệt người cầm đầu, tuổi mới ngoài ba mươi, vẻ mặt dữ tợn cao lớn vạm vỡ, trong tay cầm cây trượng thô, rất có uy lực.

Khi hai bên cách nhau chỉ hơn mười trượng, Hồng Ba vệ liền quát đối phương dừng lại. Tổng Dương không chú ý tới thân phận, liền mở miệng hỏi:

- Đến trấn này làm gì?

Người cầm đầu đám tăng nhân, mắt sáng như đuốc, nhìn Tổng Dương:

- Đàm Đồ Tử truyền bá ma đạo tà thuyết mê hoặc dân chúng, bổn tọa chỉ truy tìm người này, những người không liên quan tránh ra.

Mộ Dung huyện lệnh ánh mắt khôn khéo, thấy Quận chúa có ý bảo vệ Đàm Đồ tử, cười lạnh một cái rồi mở miệng nói:

- Hòa thượng bắt người, lại bắt quan viên triều đình lảng tránh sao?

Hắn đột nhiên cao giọng, giọng điệu rất uy nghiêm:

- Ngôn từ của người và mưu phản có gì khác nhau đâu!

Đại lão gia mở miệng liền gờ cái mũi mào trên đầu lên, khí thế của hòa thượng quả nhiên kiềm chế một chút, nhưng trong ngữ khí không có gì sợ hãi:

- Yêu nhân hoành hành nhân gian, tuyên xưng tà ma quấy nhiễu thanh tịnh, ta là đệ tử nhà Phật đương nhiên phải tập trung diệt trừ, pháp chỉ khắp nơi, huệ lực bùng làm dạ chịu, Phật gia tự có phép tắc của Phật gia, không có liên quan tới triều đình, đại nhân xin cho mở đi.

Hòa thượng có pháp danh Huệ Lực một hơi một pháp chỉ, Tổng Dương nghe tiếng chói tai lạ thường, nhú mày nói chen vào:

- Pháp chỉ của ai? Pháp chỉ gì?

Huệ Lực lại nhìn Tổng Dương, hỏi lại:

- Người lại là cái nào?

Không cần Tổng Dương mở miệng, Tần Trù liền trả lời thay, báo lên “tên hiệu” của Thường Xuân Hầu”, sắc mặt của Huệ Lực khinh thường, lạnh lùng.

Tổng Dương cũng không ngạc nhiên, Đàm Đồ Tử nói sách là lời đồn mê hoặc dân chúng, “ nhân vật chính của “ yêu ngôn”, Tổng kỳ sĩ khẳng định cũng là yêu nhân.

Hòa thượng Huệ Lực không dám đối xử với hắn như thế , nhưng tuyệt không hề có ý hòa nhã, vẻ mặt không kiên nhẫn, cũng không để ý tới vấn đề trước đó của Tổng Dương, hỏi thẳng:

- Đàm Đồ Tử hiện đang ở đâu?

Tổng Dương cười, gờ tay chỉ huyện nha:

- Chính là ở đó, các người muốn bắt người, thì xông lên đi.

Vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng vù vù xuất hiện, một Hồng Ba vệ trên nóc phòng ra tay, mũi tên nhọn công bằng, bắn vào trước chân hòa thượng cầm đầu, hòa thượng bất ngờ đồng thời ngẩng mặt nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện, một thanh nỏ đã sớm nhắm vào phía bọn họ, đặt bản thân trước mũi tên sắc bén như vậy mũi vị không dễ chịu chút nào., sắc mặt các hòa thượng khẽ thay đổi.

Tần Trù lạnh lùng nói:

- Chỉ cần vượt qua cây nỏ trên mặt đất kia, chính là ý đồ ám sát, tấn công huyện nha.

Lời nói của Tần Trù có thể hiểu được, hai tội danh đều là mưu phản, chết là cái chắc. Tổng Dương cả người đều có phong độ của một hầu gia, chỉ vào nha môn, cười với bọn họ, nói:

- Đàm Đồ tử ở bên trong.

Huệ Lực tay cầm thiền trượng, cắn răng và dùng sức mình, một lát sau hòa thượng gầy một chút kéo Huệ Lực trở lại.

Hòa thượng gầy mắt nhỏ, miệng mỏng, xem đáng vẻ là nhân vật khôn khéo, giống Huệ Lực, không để ý tới đám người Tống Dương, chỉ nói với Mộ Dung huyện lệnh:

- Bần tăng Huệ Ngôn, bái kiến đại nhân. Đại nhân nhận yêu tà hoặc chỉ là nhất thời, ta trước tiên lui lại đợi, đợi ngày mai lại tới, mong rằng lúc đó đại nhân có thể tỉnh ngộ, cùng ta niệm phật từ bi:

Nói xong, gật đầu với huyện lệnh, quay người đi về đám tăng nhân rời đi.

Không ngờ lại là một tiếng động nhỏ. Cây tên thứ hai xuất ra từ trên cao bắn xuống, nhưng cây tên này chỉ nhằm vào hàng cuối cùng của đám hòa thượng, lại khiến bọn họ một phen kinh hồn, Tần Trùy lại lần nữa mở miệng:

- Vừa rồi mới nhận báo án của người họ Đàm, có ác tặc hành hung vô cớ làm đả thương người, chư vị lưu lại trước, đợi quan gia điều tra rõ sự tình, làm rõ mới có thể đi.

Vị Hòa hòa thượng này không hiểu ra sao, từ Thường Xuân Hầu cho tới Quận chúa đều không coi ra gì, nếu không hỏi rõ cứ để bọn họ đi như vậy, Tần Trùy này Hồng Ba vệ cũng không cần làm nữa đi.

Hòa thượng rút cuộc vẫn là hòa thượng, làm sao có thể đấu lại với lão binh Tần Trùy, bây giờ tiến thoái lưỡng nan, đứng tại chỗ nhũn mày, mà lúc này, đột nhiên mặt đất rung lên, tiếng vó ngựa ù ù từ xa vọng tới, quân Hồi Hột biết có chuyện, A Lý Hán ra lệnh một tiếng, ba trăm kỵ sĩ truy phong đuổi tới. Bọn họ biết tin quá muộn, nhưng tốc độ xuất binh tuyệt không hề trễ, từ ngựa tới người, nhanh chóng tới, trước sau chỉ mất một chút thời gian.

tinhlh2

182. Chương 14: Hòa Thượng Vào Trấn (p2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 14: Hòa thượng vào trấn (P2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ba trăm kỵ sĩ trên chiến trường bình nguyên không nhìn thấy rõ, nhưng khi tề tụ ở thị trấn nhỏ thì uy danh rất lớn.

Mà đoàn ngựa người này là “thể diện” của nước Hồi Hột cũng là tinh nhuệ, sau khi vào Yến Tử Bình, đường tuy hẹp nhưng trận thế bất loạn, đội lớn chia thành nhiều đội nhỏ, lấy tiếng kèn làm lệnh phối hợp tác chiến, nhanh như chớp liền vọt tới, tuần mã hí lên, võ sĩ hô quát, loạn đao đều đã rút ra sáng loáng bao phủ ánh mặt trời, ánh đao chiếu rọi bốn phương, hoàn toàn không có ý dừng bước.

Thẳng tới chỗ bọn họ ba mươi bước, Tống Dương mới xua tay về phía kỵ binh, A Lý Hán vẫn luôn nhìn Vương gia, đợi hắt ra hiệu, trên ngựa giơ tay, ba trăm kỵ sĩ tinh nhuệ ngừng lại, trong nháy mắt tiếng vó ngựa không còn, Hồi Hột thu thế.

Các hòa thượng có lẽ võ công không tồi, nhưng sinh trưởng trong miếu chùa thanh tịnh, nào biết được sự xung phong nơi chiến trường, lúc đó có vài người đã ngồi phịch xuống đất, nhiều người mặt tái đi. A Lý Hán hù dọa đoàn người xuất gia, bản thân cũng cảm thấy rất vô nghĩa, gãi gãi đầu rồi mỉm cười, diện mạo giống như lão béo, nụ cười vô cùng hiền lành.

Mấy chục võ tăng đều chịu kích động không nhỏ, duy chỉ có “Huệ Ngôn” khôn khéo kia “keng” một tiếng ném đao xuống, nói:

-Thấy loạn không sợ hãi, gặp khốn vẫn ung dung, phật ở trong lòng tự thấy trong suốt, chư vị sư huynh, mời ngồi.

Nói xong, hai tay đặt lên mặt đất, bắt đầu lớn tiếng niệm kinh Phật.

Các vị hòa thượng khác đều học theo dáng vẻ của y, ném vũ khí ngồi trên mặt đất tụng kinh.

Thừa Lân cười, Huệ Ngôn có vài phần tâm tư, khi tiến thoái lưỡng nan, còn có thể nghĩ ra cách xấu xa này. Xong lên phía trước cũng được, khinh miệt cũng thế, hai bên cuối cùng đều không động thủ, các hòa thượng cũng không làm gì, bây giờ đều “buông dao lập địa thành Phật”, quan sai cũng không thể đánh, nếu không truyền ra ngoài, thì sẽ đối mặt với các Phật đồ thể nào.

Thừa Lân truyền mệnh lệnh thứ nhất:

- Đoạt lại tất cả binh khí, đưa tới “Nam Uy” đi, xem thép này có nấu lại được không.

- Nam Uy là tên công trường sản xuất vũ khí trong Phong ấp, Hồng Ba vệ lĩnh mệnh tiến lên, các hòa thượng thờ ơ tiếp tục tụng kinh, Quận chúa càng không vội vàng, nhìn bầu trời, kéo Tiểu Bộ cười nói:

- Đến giờ điểm tâm rồi.

Nói xong, phát tay với đoàn người. Quý nhân, quan viên, nha dịch, quân Hồi Hột tất cả đều tản ra hết, quay về ăn cơm.

Các Hồng Ba vệ trên cao không động đậy, sắc mặt lạnh lùng, trước khi Tàn Trùy rời đi còn đặc biệt nói thêm một câu:

- Tụng kinh là việc tốt, việc thiện, các pháp sư cầu nhiều phúc, ai cũng không thể can thiệp, nhưng nếu làm bậy, phần lớn vẫn là muốn tấn công nha môn.

Không phải mệnh lệnh, nhưng các Hồng vệ ở lại giám sát đám hòa thượng vẫn gào to:

- Tuân lệnh.

Các hòa thượng thực sự không dám làm càn, ngồi xuống dễ dàng, nhưng ai biết nếu đứng lên, có thể theo “yêu tăng phản” không, theo tiếng quát là một tên nổ phóng đến, Huệ Ngôn tạm dừng niệm kinh, giọng điệu thoải mái nói:

- Chư vị sư huynh yên tâm, chớ nóng nảy, phương trượng đã sớm có an bài.

Đám người Tổng Dương trở về nha môn, trước tiên tới thăm Đàm Đồ tử, có Thường Xuân Hầu tự mình chẩn thương, lão Hán tự nhiên không có việc gì, miệng vết thương có thể rửa sạch, uống thuốc, thuốc bôi ngoài da cũng phải dùng tới, Đàm Đồ Tử tinh thần cũng khôi phục được một chút, nói ra những việc mình đã trải qua.

Thật ra việc này, Lão Hán tự mình cũng vẫn hơi hồ đồ, thuyết thư tiên sinh coi như là nghề dễ tiện, nhưng bên trong cửa cũng có kẻ thừa, phân biệt đối xử, bái tổ sư gia, lần trước lão có nghe đồ đệ đề cập tới, bắt đầu từ năm sau, lục tục có Phật gia đem giới tăng lữ tìm lão, tự cảnh cáo nói quyển sách mình viết ra có Phật gia thanh tịnh, về sau không được phép nói nữa.

Hòa thượng Nam Lý không có thể lực giống hòa thượng Đại Yến, nhất quán ôn hòa làm điều tốt với mọi người, Thuyết thư tiên sinh mới không để ý tới lời cảnh cáo của bọn họ, nhưng không ngờ, rất nhanh có người bị Phật đồ khiển trách. Lúc đó, Đàm Đồ Tử chưa xem lại xem có chuyện gì, bản thân hắn cũng là tín Phật, bản thân cân nhắc, có thể phạm phải kiêng kị của tăng lữ gì đó trong sách, nếu bất kính sẽ không thể nói nữa, cũng là vì việc này, lão còn đặc biệt đi tới chùa Thanh Lăng.

Thanh Lăng tự là một ngôi chùa nhỏ không được xếp hạng, hương khói ảm đạm, nhưng Đàm Đồ Tử cảm thấy Phật tổ nơi này linh nghiệm hơn so với chùa khác, cho nên trong mấy chục năm luôn tới đây lễ Phật, khi nghèo đói không có tiền bố thí, đến nay dựa vào một bộ kỳ thư mà Phật tài, còn luôn cúng một khoản tiền cho Phật tổ trong chùa.

Lão tới chùa Thanh Lăng, vốn là muốn hỏi phương trượng, sách của mình rút cuộc sai ở đâu, ý là biết sai để sửa, nhưng lão hòa thượng chỉ lắc đầu cười khổ, nhẹ giọng nói với hắn ba chữ:

- Chạy trốn đi.

Sau đó mặc cho lão truy hỏi thế nào, phương trượng cũng không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Đàm Đồ Tử mới lơ mơ cảm thấy, sự tình e là phiền phức, đừng thấy lão chỉ là một người hầu trà, nhưng cả đời trà trộn phố phường, cũng có vài phần trí tuệ, ra khỏi cửa chùa liền tĩnh tâm, cẩn thận ngẫm nghĩ việc này.

Hòa thượng muốn đối phó với mình, liên quan tới tôn giáo, bình thường quan phủ hẳn sẽ không can thiệp, nếu chẳng may khiêu khích phật đồ không hài lòng, quan phủ sẽ bị triều đình trách phạt, mặc kệ chạy tới đâu, Đại lão gia địa phương sẽ nhắm một mắt, mở một mắt, giả bộ như không nhìn thấy.

Nguyên nhân của việc này vẫn là vì bộ “Thuyết kỳ sĩ” kia, vậy là trốn đến phong ấp của nhân vật chính Tổng thần tiên, ý nghĩ này của Đàm Đồ tử chính xác vô cùng, hòa thượng nói Yêu ngôn mê hoặc dân chúng, yêu ngôn của lão đều là khen Tổng Dương, nếu Tổng Dương không bảo vệ cho lão, thì khác nào tự thừa nhận mình là yêu nhân.

Khi Đàm Đồ Tử trốn đi, Tổng Dương đã khởi hành rời khỏi kinh sư. Người trước là vội vàng thoát thân, sợ mình chạy không đủ nhanh; người sau hành trình thông thả, ven đường các châu phủ đều nhiệt tình đón chào, muốn không ăn cơm cũng không được. Do đó, Đàm Đồ tử đến Yến Tử Bình muộn hơn Tổng Dương mất một ngày.

Nhưng khi trốn chạy, không biết sao làm để lọt tin tức, các chùa miếu ven đường đều truy sát lão, may mà Đàm Đồ Tử khi còn trẻ thích vũ đạo xách côn, cũng từng xông pha nơi giang hồ, thời gian mấy năm nay cũng không buông tay, có được thân thể tốt, lúc này mới kiên trì chạy tới Yến Tử Bình, chỉ là hai ngày trước, khi phá vây bị chém trúng một đao.

Quả nhiên là nổi tiếng kinh sư, cho dù bản thân lão cũng không hiểu rõ sao hòa thượng lại bảo lão là Yêu ngôn lừa người, cho dù lão Hán bị trọng thương trong người, nói những việc mình đã trải qua, vẫn là rất mực hào khí. Nề hà gì thời gian quá dài, đoàn người không nỡ không nghe, bụng đói kêu lên thẳm thì, đành phải đem cái bàn lại, vừa ăn điểm tâm vừa nghe chuyện cũ.

Kể đến đoạn này, Đàm tiên sinh nặng nề đi ngủ, Nhâm Sơ Dung nhìn Tổng Dương, tỏ vẻ xin lỗi:

- Đầu năm, người nhờ ta điều tra động tĩnh của hòa thượng, lúc đó chú ý một hồi, nhưng nhìn thấy họ không thấy có quá nhiều động tĩnh, việc trong phong ấp lại nhiều, tạm thời bỏ đấy, không nghĩ đến.

Tổng dương cười:

- Người muốn nói xin lỗi, ta chỉ có thể dập đầu đáp lễ.

Thừa Lân cũng cười, quay lại chủ đề:

- Việc này chưa xong, ai cũng hiểu, mấy chục võ tăng kia tiến vào là tự tìm rắc rối, phía sau chắc có người điều khiển, nhanh thì hai ba ngày, chậm thì năm bảy ngày nữa sẽ tới.

Tiểu Bộ “a” một tiếng, cảm giận buông bát cháo xuống:

- Chả trách bọn họ dám bao vây phong ấp, thật sự muốn tạo phản sao?

Nhâm Sơ Dung cười tủm tỉm, gấp miếng rau bỏ vào bát cho Tiểu Bộ:

- Bao vây là không thể, bọn họ dám đánh Thường Xuân Hầu thì dám giết, nói đến trời còn không sợ, theo tử thấy, vẫn là giống với đám hòa thượng bên ngoài, tiến vào chơi xấu thôi.

Tiểu Bộ khó hiểu:

- Chơi xấu?

- Mấy chùa lớn, mấy chục lão hòa thượng, tăng lữ trong miếu, tập kết tín đồ xung quanh cùng nhau vào trong phong ấp ngồi niệm Phật, muốn chúng ta giao ra Đàm đồ đệ, cũng không có chiêu gì mới mẻ hơn.

Tổng Dương giải thích tiếp.

Đôi mi thanh tú của Tiểu Bộ chớp chớp, gấp rau rầu rĩ nói:

- Thật muốn lên tới vài nghìn người, lại đem theo cờ hiệu Phật tổ, không đánh không náo động yên tĩnh ngôi thị uy đánh chết đồi chằng khiến dân biến hay không, theo đuổi không để ý tới nhưng biện pháp nào thật sự muốn làm ra việc náo loạn lớn như vậy, Hoàng đế cũng khiến người giao người, nên làm gì bây giờ?

Từ chỗ của Phong Long, khẳng định sẽ lựa chọn trấn an lòng người, đây là việc ngay cả Công chúa điện hạ cũng có thể nghĩ được.

Đúng lúc này Tống Dương thoải mái thật sự, lắc đầu nói:

- Không cần lo lắng, đến bao nhiêu, náo động lớn hơn còn không sợ, mấy vị hòa thượng vì sao mang ta ra làm bia ngắm bắn, giết ta oai phong lắm sao, bọn họ định cái gì đây.

Nhâm Sơ Dung nhún vai:

- Điều tra qua rồi nói sau, đoán cũng vô dụng, lần này điều tra cẩn thận một chút.

Nói xong, buông đuũa đứng dậy, nói với Tống Dương:

- Ta phải ra công trường và sơn trang, người không cần theo đi, vừa mới trở lại thị trấn, nên đi xem xét một chút, thăm hỏi bà con ở trong trấn.

Phong áp mới nhìn, không biết được có bao nhiêu việc cần Thừa Lân giải quyết, không biết là cảm thấy hòa thượng gây rối không đủ sợ, hay tin tưởng đối với Thường Xuân Hầu, Nhâm Sơ Dung căn bản không để tâm đến mấy chục vị hòa thượng còn đang ngồi tụng kinh ở ngoài kia.

Nàng không đề cập tới, Tống Dương cũng không đề cập tới, Nhâm Tiểu Bộ cũng không đề cập tới, vừa cùng với tỷ tỷ đi ra ngoài, vừa hỏi:

- Đám hòa thượng bên ngoài làm sao bây giờ?

Nhâm Sơ Dung cười:

- Không phải chuyện tốt, chờ bọn chúng niệm cho khô lưỡi khô miệng, quả đắng sẽ đến, tính của Tống Dương muội còn không biết hay sao?

Tiếp đó Nhâm Sơ Dung chuyển đề tài:

- Đúng rồi, có chuyện gần đây rất gấp, buổi tối ngủ không được, muội lại ngủ không ngon, phiền thật nha, tỷ đã trả tiền, xin Tề lão hán tạm thời đưa con của hắn đi, đem nhà của lão thuê lại, vừa sai người đi thu dọn, đêm nay muội qua đó ngủ đi.

Tiểu Bộ gương mặt đỏ bừng, Tề lão hán là hàng xóm của Tống Dương, hai nhà liền một bức tường...Kỳ thật so với việc tối qua không liên quan, Nhâm Sơ Dung ở trước mặt Tống Dương chứng thực việc này, nhưng Tề lão hán hành động chậm chạp, ngày hôm qua còn chưa kịp đi.

Lúc này Nhâm Sơ Dung quay đầu, giơ tay nắm hai má của Tiểu Bộ, cười cười:

- Vừa rồi muốn hỏi muội, sáng nay khí sắc muội thế nào tốt vậy, có phải trong mộng ăn vụng trái thần tiên không?

Tiểu Bộ cười hi hi một hồi:

- Không phải trái thần tiên, là pháp thuật thần tiên, trở về cũng cho tỷ học.

tinhlh2

183. Chương 15: Trượng Nghĩa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 15: Trượng nghĩa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hai tỷ muội cười nói cùng đi ra ngoài.. Tới cửa Thừa Lân mới bưng tỉnh, dừng bước dưới lan can hỏi Tiểu Bộ:

- Đi theo tỷ làm gì? Muội không cần theo tỷ, việc này muội cũng không thích, ở lại trên trấn cùng Tống Dương nói chuyện phiếm đi.

Tiểu Bộ vờ lộ vẻ bất cần, một dáng vẻ không hy vọng bởi tiếp Tống Dương, chính là nói cái gì, Sơ Dung liền nhẹ giọng cười nói:

- Muội đi theo sau hần, hần hôm nay phải diễn trò, ta vẫn muốn xem thế nào. Đáng tiếc không xem được. Muội đi xem bữa cơm chiều kể cho tỷ nghe.

Nói xong cũng không giải thích gì, nhảy lên ngựa, rời khỏi trấn nhỏ tới công trường.

Thừa Lân đi không lâu, Nhị gốc lại tới, Lưu đại nhân nhìn hòa thượng chán, hiện giờ muốn vào trong núi xem đại diễn, Tống Dương gọi người cầm và Mộc Ân, trước tiên dặn dò hai người vài câu, lại nói nhỏ với Mộc Ân.

Nói vài lời, liền để bọn họ bảo hộ Nhị gốc vào núi.

Tống Dương vừa tìm Nam Vinh và A Y Quả tới, nhờ hai nàng vất vả một chuyến, chạy quanh phong ấp một vòng, đi truyền tin cho đám người lão Cổ, Kim Mã, A Lý Hán, sắp xếp vài việc. Tiếp đó, quả nhiên như Thừa Lân nói, Tống Dương thật sẽ không đi hòa thượng ngoài nha môn Tháp Lý, đem Tiểu Bộ trước tiên cùng đi thăm thầy trò Trần Phấn, lão nhân rất thích trấn nhỏ sạch sẽ yên tĩnh này, ngày đầu tiên thì đã vui vẻ, chỉ là buồn chán mấy vị hòa thượng tụng kinh, La Quan thì nhìn Tống Dương:

- Người chẳng lẽ không có cách nào, ta đi đối phó bọn họ, xử lý tới đâu người cứ nói một câu là được.

Tống Dương cười từ chối ý tốt, sau khi rời khỏi chỗ Trần Phấn, hần đi khắp hang cùng ngõ hẻm hỏi thăm bà con cùng quê.

Dân chúng Yến Tử Bình hiền lành chất phác, Tống Dương ở đây tới năm mười tám tuổi, theo hần nói, nơi đây mỗi một nơi trong viện đều có người thân, có trưởng bối, vào cửa hậu tổng hội nói về chuyện trước kia, cảm giác này khiến Tống Dương rất thoải mái.

Tiểu Bộ không nói nhiều, chỉ ngồi một bên nhìn hần, mỗi khi Tống Dương cười, nàng cũng cười theo.

Trấn tuy rằng nhỏ, nhưng thời gian Tống Dương dừng ở mỗi nhà cũng không ngắn, mới đi được nửa vòng trời đã chuyển bóng hoàng hôn, Tống Dương cuối cùng quay về nhóm võ tăng. Tiểu Bộ tinh thần phấn chấn, vội vàng đuổi theo, trong con mắt lộ rõ vẻ hưng phấn, còn không kìm nổi xoa hai lòng bàn tay với nhau.

Giám thị Hồng Ba vệ của bọn họ đều đồng ý vài phiên, các hòa thượng vẫn ngồi tại chỗ không dám động dậy, tuy nhiên bên người bọn họ cũng đem theo lương khô và nước uống, không biết vì trường kỳ đuổi bắt tội phạm bỏ trốn, hay trước tiên chuẩn bị làm cho trấn nhỏ tổn hao dần. Đang ăn uống, thấy Tống Dương đi tới, lộ ra có chút nhát gan, Huệ Ngôn trên mặt lộ vẻ từng trải khinh thường nhìn thẳng Tống Dương mỉm cười cất lời:

- Người muốn ta ư, có đáng lắm.

Tống Dương không có ý cười nói cùng bọn chúng, dường như chỉ phải đi qua nơi này, ngay cả nhìn cũng không nhìn, đem Tiểu Bộ đi qua bên cạnh bọn chúng. Không ngờ khi muốn đi qua cũng có chút khó khăn, Tống Dương đột nhiên hét thảm một tiếng, lôi Tiểu Bộ cùng ngã nhào ra ngoài, mình ngã sấp trên mặt đất, đúng lúc đó, Trần Tùy không biết từ đâu lao tới tức giận quát mắng:

- Yêu tăng hành thích, phản, phản rồi!

Việc gì cũng không sợ xấu hổ.

Các hòa thượng chơi xấu đã đủ vô sỉ, không ngờ tới cả Thường Xuân Hầu cũng dám quá trớn, bất kể thân phận cứng rắn lộn nhào trên mặt đất đánh ngã cái cột trụ, hơn nữa khiến Huệ Ngôn nghiêng rằng nghiêng lợi, đã muốn hãm hại người khác, cần gì chúng ta phải phơi khô trọn cả ngày.

Tuy nhiên Tống Dương diễn quả thật quá tốt, trong nháy mắt Tiểu Bộ đều nghĩ hẳn thực sự trúng ám khí, không cần suy nghĩ, toàn bộ cảm xúc trào dâng òa khóc thành tiếng, ngay sát nòng Tống Dương cũng vừa lộn lộn kêu gào vừa đưa mắt nhìn xung quanh nháy mắt mà cười.

Tiểu Bộ không ngừng, đám hòa thượng đầu óc chậm chạp đều tưởng bạn mình bắn ra ám khí, thật sự ám sát Thường Xuân Hầu... Còn không chờ bọn hắn làm rõ chân tướng, một loạt mưa tên liền trút xuống.

Xạ thủ trên nóc nhà không nhắm vào đầu bọn họ, mục tiêu chỉ là tay, chân, ngay sau đó, Tần Trùy dẫn theo đám vệ sĩ như lang như hổ liều chết xông lên. Tuy nhiên đây cũng chỉ là võ tăng bình thường, sao có thể so sánh với đám người Hán hung mãnh đi theo Tần Trùy, hướng chỉ người phía trước tay không tác sát người phía sau nắm chặt hung khí, trước trận đánh bị thương bọn họ kẻ trước người sau sớm đã thủ thế.

Đánh vừa thăm vừa nhanh đợi Mộ Dung đại nhân nghe được tin tức, mang theo đám nha dịch trong nha môn chạy tới Tần Trùy đã thu quân về, từ Huệ Lực, Huệ Ngôn trở xuống tất cả đám võ tăng đều quay cuồng trên đất, không một ai còn có thể đứng lên.

May mà Hồng Ba vệ muốn giữ lại mạng sống của bọn chúng, động thủ hầu hết đao còn chưa rút khỏi vỏ, mà ngay cả mạng đao cũng dùng gậy gộc mà đánh, nếu không các hòa thượng cho dù có ba mạng cũng không đủ cho bọn họ giết. Mộ Dung huyện lệnh chạy ra cửa, cố không để ý tới đám hòa thượng, hoảng hốt chạy về phía Thường Xuân Hầu, gã còn đang buồn bực, Hồng Ba vệ như thế nào lại ra sức đánh thích khách, sẽ không có người nào muốn truy cứu thương thế của Hầu gia..., đợi gã chạy tới mới biết, Hầu gia không sao, lão nhân gia hẳn đang cười rất vui vẻ.

Mộ Dung huyện lệnh thông minh, lúc này dừng bước, chỉ vào đám hòa thượng chửi mắng:

- Yêu tăng lòng muông dạ thú, dám ra tay ám sát Vương Hầu do Vạn tuế đích thân khâm điểm...

Đợi mắng đủ oai phong mới thét ra lệnh cho bàn đầu đem đám yêu tăng nhốt vào trong ngục. Sắc mặt Bàn Đầu khó coi, lần này phạm nhân so với nha dịch muốn nhiều hơn, tiểu nha môn thật sự không có nhiều chỗ như vậy, Tần Trùy cười ha hả đưa ra chủ ý:

- Liều tử không đủ hay dùng dây thừng đi, nếu dây thừng không đủ thì không có biện pháp nào rồi, chỉ có thể trước tiên đánh gãy chân các hòa thượng thôi.

Bàn Đầu hoảng sợ, so với lòng lang dạ sói, sai dịch một trấn nhỏ so với Hồng Ba vệ còn kém quá xa, vội vàng gật đầu đồng ý:

- Dây thừng khẳng định đủ rồi..., đủ rồi.

Đem hòa thượng áp giải xuống, tiếp sau do Hồng Ba vệ đi nghiêm hình bức cung, toàn bộ không cần người ngoài quan tâm, nhưng Tống Dương cũng không ôm hy vọng, đám võ tăng này chưa chắc đã biết được điều gì. Bàn Đầu đợi người lại đánh tới nước rửa đường phố, Tống Dương cũng vén tay áo đứng lên cùng làm việc, vết máu còn chưa kịp rửa, Thừa Lân đã trở về trấn nhỏ.

Tiểu Bộ tiến lên nói liên tục khoa chân múa tay... đem việc pháp thân vừa rồi kể ra, Nhâm Sơ Dung sớm đoán được sự việc sẽ như vậy, nói với muội muội:

- Vô lại trên đường dám ở trên công đường liều mạng, sẽ bị chết dưới loạn côn, nhưng lão quan lão gia nếu không biết xấu hổ, phần dân chúng cả châu phủ cũng chỉ giương mắt nhìn.

Kiểu chơi xấu này, cũng cần nhìn thân phận, địa vị, quyền uy, các hòa thượng ngay điểm này cũng không rõ, bị đánh là xứng đáng.

Tiểu Bộ đã có chút rầu rĩ không vui:

- Lúc bắt đầu hận đám hòa thượng đến chết, nhưng sau nhìn bọn họ hãm hại như vậy, lại cảm thấy đáng thương...

Nhâm Sơ Dung lắc đầu:

- Không thể thương, ắt phải đánh thật mạnh, đó là thái độ. Đối phương ý đồ không rõ lại khí thế dạt dào, lúc này Tổng Dương không thể mềm lòng.

Đạo lý này Tiểu Bộ cũng hiểu, chính mắt nhìn qua, thấy các hòa thượng bị đánh tới tởm trong lòng không thoải mái, lập tức hít một hơi thật sâu, rồi thở mạnh ra, đem những chuyện không thoải mái ném ra ngoài, ánh mắt dần sáng long lanh, nụ cười lần nữa lại trở về trên khuôn mặt:

- Hậu Văn kia, đó, lão hòa thượng sẽ đem tin đồ xấu tới, đến lúc đó còn dùng chiêu này sao?

- Khó mà làm được.

Lúc này Tổng Dương cũng tiến lên phía trước, thuận miệng nói tiếp:

- Một đám võ tăng đâm ta, là bọn họ mang lòng phản nghịch trong mắt không có vương pháp, nếu vài cái miếu lớn ở gần đây, mấy trăm hòa thượng và mấy ngàn tín đồ tới đâm ta, đó là Thường Xuân Hầu ngu ngốc vô năng, còn dám kêu ca oán thán điều gì.

Nói xong, Tổng Dương đổi đề tài, nói với Thừa Lân:

- Nàng ở Hồng thành có tai mắt sao?

Nhâm Sơ Dung phản ứng rất nhanh:

- Đại sư Vô Diễm?

Tổng Dương gật đầu:

- Năm trước Thi Tiêu Hiểu và ta chào từ biệt đi Hồng thành, nói qua một trận tới Yến Tử Bình cùng ta hội hợp. Nay đã hơn nửa năm trôi qua nhờ muốn nhờ nàng tìm giúp xem hắn còn ở Hồng thành hay không. Thứ nhất, việc này cả Phật môn có liên quan, hắn ở trong Phật gia có địa vị không thấp, có thể giúp ta không ít; Thứ hai, các hòa thượng tìm ta nháo sự, Thi Tiêu Hiểu rốt cuộc không có tin tức, ta sợ hắn xảy ra việc gì.

Thừa Lân không chút chậm trễ, liền an bài xuống, tin tức khởi hành đi Phượng Hoàng thành trước, lại do tâm phúc hoàng thành xuất phát đi Hồng thành điều tra. Bất ngờ, Quận chúa còn chưa thả tước tử đi, bên ngoài liền có tin tức bay vào trấn, hơn nữa không chỉ một, mà từ ba hướng bay lại, tổng cộng có tới năm phong thư.

Đều là các châu huyện lân cận, thư quân của quan phủ có quan hệ thân cận với Hồng Ba phủ, đúng như Thừa Lân đoán, các chùa lớn xung quanh đang liên kết, đồng thời kêu gọi tín đồ, bây giờ người còn chưa động thủ, nhưng mục đích đã thăm dò rõ ràng, bọn họ muốn tới Yến Tử Bình.

Tập hợp với quy mô lớn như vậy, nói chung triều đình sẽ không cho phép, tuy nhiên Nam Lý kính Phật, đối phương là hòa thượng xuất đầu, Phật gia pháp danh nổi tiếng giảng giải kinh kệ, quan gia sẽ không can thiệp. Bất quá dòng chính xung quanh Trấn Tây vương không ít, nếu Quận chúa lên tiếng, bọn họ vẫn sẽ ra mặt, bị xua tan.

Sơ Dung nhìn Tổng Dương, sau đó mỉm cười:

- Là phiền toái của ta, đừng làm cho người khó xử, buông ra để chúng ta xử lý.

Trong vài ngày sau đó, tước thư đi lại không ngớt, đều có liên quan tới chiêu hướng của hòa thượng, mà trong phong ấp lại yên tĩnh lạ thường, nên giám sát vẫn giám sát, nên tu hành vẫn tu hành, nên lê la vẫn lê la, về mặt Thường Xuân Hầu thả lỏng, bình thường có thể ở trên đường nhìn thấy hắn, có khi cùng các lão nhân chuyện phiếm vài câu, có khi chơi đùa cùng con trẻ một trận; Công chúa điện hạ thì thật sự giống như thần tiên trái cây, sắc mặt trắng hồng, khuôn mặt xinh đẹp tỏa sáng, tính khí thần thái từ trong xương cốt phát tiết ra ngoài.

Nhâm Sơ Dung vài lần nhìn ngắm khuôn mặt của muội muội tám tấc lấy làm kỳ lạ.

Thậm chí đám võ tăng này sớm đã có kết quả, những người này gần như không biết gì, bọn họ đến từ Hoa pháp, Hồng Loa và mấy đại tự xung quanh, vâng theo pháp chỉ của Phương trượng bản tự, đến tập nã yêu nhân Đàm Đồ Tử, vả lại Phương trượng cũng đã nói trước, mặc dù tiến vào lãnh địa của Thường Xuân Hầu,

đề từ Phật gia cũng không cần khiêm tốn, Thường Xuân Hầu cũng chỉ là một ngón tay bé nhỏ của Phật tổ, không hơn.

Cho đến ngày thứ bảy, rốt cuộc, cuối cùng một đạo thăm dò báo tới, năm tòa đại tự, hơn ba mươi gian miếu nhỏ, hơn bốn trăm danh tăng tụ tập rất nhiều tín đồ, tổng cộng gần sáu ngàn người, ở cách phong ấp hai mươi dặm tụ hợp, đang nhằm hướng phong ấp đi tới.

Tham báo là do một đội binh mã đại tị ngoài phong ấp truyền đến, chủ quan không chỉ có thủ hạ của Trần Tây Vương, còn có Tần Trùy sóng vai giết địch, trên thư viết rõ ràng, đại doanh binh mã nghiêm trang dàn trận đón đợi, nếu cần chỉ phân phó xuống một tiếng.

Tổng Dương nhờ Tần Trùy giúp đỡ hồi âm, cảm ơn ý tốt của đối phương, lập tức truyền lệnh xuống, sau một lát, trong phong ấp công việc tất bật hẳn lên, Bàn Đầu dẫn một đám nha dịch đi lên trấn nhỏ, bên đường đánh la, ai gia thông tri khẩn cấp đóng chặt cửa nhà, trừ phi được quan gia báo nếu không nghe được động tĩnh gì cũng không được ra ngoài; công xưởng quân khí và trong Tiêu Kim ổ tiếng la điếc tai, thợ thủ công trong lò làm việc cực nhọc trở về phòng, cũng không cần nói, nhưng quyết không hứa tùy tiện đi lại; trong doanh trại của Thạch Lão Đầu và vệ sĩ Hồi Hột, kèn vang vọng mấy ngày, kẻ trước ở Kim mã chỉ huy xuống, miễn cưỡng tập kết thành đội hình, chạy tới kêu loạn, kẻ sau rút đao lên ngựa, dàn trận chạy hình, cuốn theo vô số cát bụi tung bay; Hồng Ba vệ cũng tập kết một chỗ, ngoại trừ Sơn Khê Man nỗ thượng huyền đao, trong phong ấp có bao nhiêu võ trang đều điều động toàn bộ, vội mà không loạn, một lòng trút giận lên trận đại chiến ở phía trước.

Người mù và Chu Nho sớm đã về tới, trốn vào trong nha môn, Hỏa đạo nhân nghe nói động tĩnh bên ngoài, có chút khẩn trương cũng có chút hưng phấn:

- Tổng Dương đây là tính đón đánh cái gì? Trực tiếp điều binh tấn công giải tán Phật đồ sao?

Quỷ Cốc tử lại trợn mắt:

- Hẳn làm như vậy cũng không thỏa đáng, tuy nhiên với tính cách của Tổng Dương, việc này hẳn cũng làm được đi.

Hỏa đạo nhân gật đầu, hơi có vẻ tiếc nuối:

- Đáng tiếc, lửa còn chưa bố trí tốt.

Không lâu sau, đội quân tiên tiêu Hồng Ba phủ đưa tin, mấy ngàn Phật đồ đã đến bên cạnh phong ấp.

Tuy rằng không phải đánh giặc, nhưng dẫn mấy nghìn người, một đường phía trước hành quân rầm rộ, cảm giác cũng thật sự kỳ diệu.

Khổ Triệt là phương trưởng Hoa Pháp tự Thanh Dương, lần này năm đại tự liên kết, ngay cả lão đứng lên, rõ ràng bị chúng tăng đề cử làm thủ lĩnh cầm đầu, tuy rằng vì đức Phật thuyết pháp, thủ lĩnh này đương nhiên làm chỉ vất vả chứ không có thưởng, nhưng Khổ Triệt vẫn cảm thấy vui vẻ.

Chẳng qua khi đi vào sát phong ấp, Khổ Triệt sửng sốt, trong tai tiếng kèn âm vang, nương theo bóng trời chiều mơ hồ thấy được cát bụi bay ngập trời, không ngờ là một phái muốn ỷ vào thế trận. Chỉ sửng sốt trong chớp mắt, Khổ Triệt liền quay đầu, nhìn sang các vị cao tăng, phương trưởng bên cạnh mỉm cười:

- Đây là biến chúng ta thành quân đội rồi.

Bên cạnh Khổ Triệt, phương trưởng Hồng Loa tự pháp danh Giác Hiểu là hòa thượng trung niên mập mạp, nghe vậy cũng cười nói:

- Thường Xuân Hầu không khỏi nhỏ mọn, bày ra thế trận này, có thể sợ hòa thượng muốn thoát tục sao?

Đại đệ tử bên cạnh Khổ Triệt nhú mày, thấp giọng nhắc nhở sư phụ:

- Tin đồn Tổng Dương lòng lang dạ sói, là kẻ dùng mảnh lại hung ác, nói không chừng thật muốn mời sư phụ dừng bước để đệ tử đi trước thăm dò...

Không đợi y nói xong, Khổ Triệt liền mỉm cười lắc đầu, nói khẽ với đệ tử:

- Hẳn không dám, ta không tin.

Chớ nói Thường Xuân hầu chưa có thực quyền cho dù Phong Long hoàng đế, cũng không dám truyền lệnh cho thủ hạ sát hại, xua đuổi mấy ngàn đệ tử.

Hòa thượng khẳng định Tống Dương không dám giết người, hiện tại Tống Dương đang có hôn sự náo nhiệt như vậy, đợi hần làm xong việc thì mặt xám mày tro, Khổ Triệt lại muốn cười, lập tức thanh âm nổi lên, cất cao giọng nói với tín đồ phía sau:

- Gặp nhiều loạn không sợ hãi gặp nguy vẫn thông dong, Phật sáng tỏ ở trong lòng mình.

Nói xong hai tay tạo thành hình chữ thập, dẫn đầu cất bước, hướng về phong ấp của Thường Xuân Hầu đi tới.

Y vừa động, đội quân hơn ngàn người, mỗi người một vẻ mặt thành kính hai tay tạo thành hình chữ thập xướng tụng kinh văn, hành động hết sức đều đặn và khí thế, chẳng qua Khổ Triệt không hiểu được, y mới xướng lên vài câu kinh kệ, cũng là câu kinh mà vài ngày trước Huệ Ngôn vừa niệm xong.

Quả nhiên sau khi tiến vào phong ấp, cách đó không xa ánh lửa lập lòe, nhưng không có người nào thật sự hiện thân đánh tới. Nó khiến phong ấp giống như sân khấu diễn hí khúc dọa người, đi qua rồi tinh thần mọi người thoải mái hơn, Trong khi niệm Phật từ bi, trong lòng Thường Xuân Hầu cười hát đoạn kịch Tôn Ngộ Không, không chút khí phách.

Nhưng cũng có chút không ngờ, sau khi tiến vào phong ấp nhóm Phật đồ đi chậm lại, khoảng hơn nửa canh giờ, giờ lúc hoàng hôn tới khi trời tối, ngay cả quan viên nghênh đón cũng không có, không thấy người thì đòi hỏi thế nào?

Khổ Triệt nói:

- Thường Xuân Hầu không gặp chúng ta, chúng ta đi gặp hần cũng được, dẫn đường tới Yên Tử Bình đi.

Nếu tới trấn nhỏ còn nói không gặp người, Khổ Triệt liền cho đám người ngồi xuống đợi, mấy nghìn người yên tĩnh ngồi thị uy, y không sợ Tống Dương trốn không tìm được.

Ngay khi bọn chúng đang phân biệt phương hướng, không lâu sau khi chọn đường đi Yên Tử Bình, bỗng nhiên một hồi vó ngựa vang lên, hơn mười kỵ mã nghiêng mình lao ngựa tới, mỗi một người áo hồng giáp hồng trông thật bắt mắt, chỉ cần là người Nam Lý sẽ nhận ra đó là Hồng Ba vệ.

Xem chừng bọn họ chỉ đi ngang chỗ này, tuy nhiên chợt tỉnh ra một đám người như vậy, Hồng Ba vệ cũng cả kinh, quan tướng cầm đầu quát mắng một tiếng, đội quân dừng lại, cây đuốc trong tay hướng thẳng trước mặt Khổ Triệt thoáng qua, quát hỏi:

- Người nào?

- Chùa Hoa Pháp, chùa Hồng Loa, Thanh Minh thiền viện...

Đại đệ tử của Khổ Triệt bước lên một bước, thông báo thay, tuy nhiên mới nói được vài chữ, lập tức tướng quân mở miệng chặn lại, giọng nói không ngờ còn mang theo chút vui mừng:

- Phật đồ? Chư vị đều là tín đồ Phật gia?

Nói xong, xoay người xuống ngựa, đưa tay mở khôi giáp, mấy vị pháp sư trong lòng có Phật, vừa thấy bộ dạng của hần cũng giật nảy mình, các cơ trên mặt tướng quân bị vận vận, lại bị ánh lửa lập lòe chiếu vào, trông không khác gì bộ dạng của quỷ.

Không đợi các hòa thượng kinh hồn bình tĩnh lại, tướng quân liền chấp tay thi lễ với đám người Khổ Triệt, giọng trịnh trọng:

- Mặt tướng Tần Trùy, thay mặt Hồng Ba phủ, Thường Xuân Hầu, bái tạ chư vị cao tăng đại đức tượng nghĩa viện thủ chi ân, nếu có thể thoát được qua chỗ khó khăn này, Hầu gia nhà ta nhất định hết sức cố gắng trong các ngày trọng sóc của đại tự, đại ân tạc dạ ghi lòng!

Nói xong, dường như còn ngại chưa đủ, Tần Trùy lại đưa ngón tay cái ra với Khổ Triệt, cao giọng nói:

- Trượng nghĩa!

Liền sau đó đội lại mũ giáp, xoay người lên ngựa, cao giọng quát:

- Truyền lệnh xuống, viện binh đang đến, pháp sư các chùa dẫn người đi trước...

Khổ Triệt hoàn toàn chết điếng người, chỉ sợ biết tượng người như vậy chạy trốn, bắt chấp thân phận vội vàng đi lên trước, giữ chặt dây cương của Tần Trù:

- Tướng quân đi thông thả, cái, cái gì đại nạn, đây là đánh giặc sao?

Cho tới lúc này, Khổ Triệt mới hoảng sợ phát giác, trên áo giáp của tướng quân, điểm rất nhiều huyết tương, Tần Trù a một tiếng, dường như buồn bực:

- Viện binh, thế nào lại không biết đánh giặc, nhưng không cần nói thêm gì, lúc này liền gật đầu:

- Đám mọi rợ trong núi xuống núi cướp phá, Thường Xuân Hầu dẫn chúng ta liều mạng, thề sống chết bảo vệ dân chúng trong ấp!

Tần Trù thanh âm vang dội, các tín đồ nghe được liền rối loạn, Khổ Triệt cười lạnh một tiếng:

- Tướng quân nói đùa, Thường Xuân Hầu cũng coi như hao tổn tâm huyết.

Tần Trù nào có kiên nhẫn cùng hắn nói lời vô nghĩa:

- Nói cái gì cổ quá? Chính ngươi mở to mắt ra nhìn, nếu không có địch nhân tiến vào, phong ấp sẽ loạn thành tình trạng như thế này sao?

Vừa dứt lời, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng hí thê lương, một đám người thân hình to lớn, sắc mặt dữ tợn từ Sơn Khê Man xuất hiện hắc ám, từ bốn phương tám hướng hiện thân đánh tới, hiển nhiên đội quân của Thường Xuân Hầu đi trước hoàn toàn tan tác, ngăn không được đám mọi rợ.

Ai cũng chưa từng thấy qua Sơn Khê Man, nhưng không ai không biết bọn họ là Sơn Khê Man, dáng người, hình dạng, số lượng cũng không thể là người Hán nguy trang, người thật việc thật, mọi rợ ẩn nấp trong thâm sơn giết người không chớp mắt.

Khổ Triệt cảm thấy mồm miệng đắng ngắt, kinh hãi đổ rầm trên mặt đất, mà đám phật đồ chớp mắt đã tan rã, hô khóc chạy trốn chết lung tung.

Thường Xuân Hầu quả thật không thể đánh phật đồ, nhưng hắn có thể mời người Man xuất núi, đám mọi rợ này muốn đánh ai thì đánh, hơn nữa đã đánh ai thì đánh rất hết sức...

Tổng Dương, Y Nặc của Sơn Khê Man gặp mặt, ngồi trong nha môn hỏi Thừa Lân:

- Ta và mọi rợ đánh giặc, bảo vệ dân chúng phong ấp, triều đình có khen thưởng không?

Nhâm Sơ Dung lắc đầu:

- Thường Xuân hầu chỉ là hư chức, công lao bảo vệ địa phương, cuối cùng sẽ ghi cho Mộ Dung đại nhân.

Mộ Dung huyện lệnh ở bên cạnh, nghe vậy vội vàng đứng lên khom lưng mà nói:

- Ân đức Hầu gia, Công chúa, Quận chúa đề bạt hạ quan tới chết cũng không dám quên.

tinhlinh2

184. Chương 16: Nhị Ngốc Mời Khách

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 16: Nhị ngốc mời khách

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Phật đồ khóc lóc chạy toán loạn, chỉ hận cha mẹ sinh mình có hai chân, liều mạng chạy vào phong ấp, vài tên thủ lĩnh đại tự trong lúc chạy loạn đã bị bắt lại, không ai biết tung tích bọn họ, chỉ thấy nói bọn họ đều chết trong chiến loạn, công trường quân khí, Tiêu Kim ố, Yên Tử Bình và Hầu phủ đều bình an vô sự, huyện lệnh gửi thư cho triều đình, trên tàu biểu ghi rõ Sơn Khê Man xuống núi cướp bóc, mọi người trong trấn già trẻ đồng tâm hiệp lực, kết thành khối sức mạnh cùng bảo hộ gia viên, Sơn Khê Man đang rút khỏi phong ấp, các đại thủ lĩnh toàn bộ đã bị bắt lại, Hồng Ba vệ dẫn đường cho Tổng Dương lên hỏi thăm: Tiểu Bộ và thủ lĩnh Man tử cũng xem như có chút giao tình, đem theo vệ sĩ thay Tổng Dương đi đưa tiễn một đoạn, đợi vào lúc canh ba, trong phong ấp lại yên bình trở lại.

Tất cả hòa thượng nắm giữ các vị trí quan trọng của mấy ngôi chùa đều đã bị bắt giam vào ngục, đám Phật đồ gần đó không có thủ lĩnh, trong khoảng thời gian gần nhất cũng sẽ không gây rối nhưng Sơn Khê Man tấn công đánh tan đám Phật đồ, cách này chỉ trị được ngọn mà ko đánh được vào gốc, nếu muốn sau này hòa thượng không đến gây sóng gió, trước tiên vẫn nên tìm ra gốc rễ của bệnh. Đến tột cùng là vì cái gì.

Tổng Dương không về nhà, đi vào trong nha huyện, chờ Hồng Ba vệ thăm vấn lấy khẩu cung của đám thủ lĩnh Phật đồ kia, trong lúc yên lặng ngồi bỗng nhiên đột ngột mở miệng:

- Lúc trước có thể nghĩ phức tạp vậy, nên không phải là Yên Đình.

Hòa thượng tìm đến Thường Xuân Hầu quấy rối, chỉ có thể nói “không hiểu ra sao cả” hoặc là “không có việc gì kiếm việc gây sự” để hình dung, không chỉ Tổng Dương, gần như tất cả những người biết nội tình đều hoài nghi mọi việc do Quốc sư Đại Yên sai khiến, nhưng sắp xếp lại các sự kiện lại khiến Tổng Dương nghĩ không ra chính là, hòa thượng náo loạn như vậy, mình không tổn hao chút gì, Quốc sư làm như vậy căn bản thù không báo được. Đơn giản nhất, chỉ cần Tổng Dương đem Đàm Đồ Tử giao cho hòa thượng, ngay lập tức sẽ trời yên biển lặng rồi.

Bút tích của Quốc sư, hẳn sẽ không nhỏ mọn như vậy mà Tổng Dương lại mời Sơn Khê Man rời núi, vốn chính là vì muốn chứng thực việc này rốt cuộc có quan hệ với Quốc sư hay không.

Yên Đình tự mình ở Yên Tử Bình ném qua thất bại lớn, mặc dù lão không biết lần trước cũng là Tổng Dương tự mình trù tính, lần này vừa nghe nói Thường Xuân Hầu được phong ấp ở Yên Tử Bình, khẳng định cũng sẽ tăng cường đề phòng. Yên Đình là ai, sao có thể cùng một chỗ thảm bại hai lần.

Đám Phật đồ vào phong ấp, bị Sơn Khê Man xông ra đánh cho tơi bời, đại bại mà về, ngay cả phương trượng của chùa cũng bị bắt sống nếu sau lưng lộ ra việc này thực sự là do Quốc sư sắp đặt, trừ phi sau đó nghĩ được cách đối phó với đám Sơn Khê Man, nếu không tuyệt đối sẽ không sao đám tín đồ tiến vào phong ấp.

Vừa nghĩ tới chuyện này và Quốc sư không có liên can, Tổng Dương cũng không tính toán để tâm tới, ngồi trước ánh nến, một dáng vẻ vô tình. Mà trong lúc vô tình, Nhâm Sơ Dung ngồi đối diện với hắn, đã gối đầu lên ghế dựa lưng vào thiu thiu ngủ...

Tổng Dương cười cười, khoát tay cho đám thị nữ của Quận chúa, ra hiệu tự mình vào trong lao xem thăm vấn phạm nhân, không cần đánh thức Sơ Dung, nhưng không ngờ tới, hắn vừa đứng dậy, đột nhiên một Hồng Ba vệ xông vào:

- Khói lửa ở Tiêu Kim ố cảnh báo, ba đài châm lửa, đại nạn đến rồi!

Tiêu Kim ố truyền tới tin cảnh báo ” đại nạn đang tới”, Nhâm Sơ Dung cả kinh bừng tỉnh, Tổng Dương cũng bị kinh hãi không ít, người Man đến tập kích là diễn trò, như thế nào lại có kẻ thù thực sự? Giờ phút này không rõ tình hình, lại chưa kịp thăm dò, Tổng Dương trước hết nhờ Hồng Ba vệ đi thông báo cho La Quan thay mình trông nom trấn nhỏ, tiện đà triệu tập vệ sĩ Hồi Hột chạy tới Tiêu Kim ố, Quận chúa cũng truyền lệnh cho Hồng Ba vệ đóng giữ trấn nhỏ, phòng ngừa kẻ địch dùng kế điệu hổ ly sơn, đồng thời lệnh cho Thạch Lão Đầu lần nữa chạy ra doanh trại chạy tới các điểm gặp nạn, chính nàng và Tổng Dương đồng hành cùng kỵ binh một đường khẩn trương, vừa mới chạy được nửa đường, Cổ Chiêu Quân từ phía đối diện đi tới đón đầu, ở phía sau lão còn rất nhiều thợ thủ công, sắc mặt mỗi người đều hốt hoảng, hiển nhiên là kinh sợ không ít, lão Cổ vừa thấy Tổng Dương liền hỗn hển hô lớn:

- Thường Xuân Hầu, người phải bồi thường cho ta.

Tổng Dương thấy lão Cố không việc gì, lập tức yên tâm phân nửa, truy hỏi:

- Kẻ thù lai lịch thế nào? Còn có... bồi thường tiền gì?

- Tự người đi xem!

Cố Chiêu Quân vốn muốn tìm Tổng Dương, sau khi gặp mặt chuyển hướng như vậy, cả bọn cùng nhau trở lại Tiêu Kim ố.

Cố Chiêu Quân sắc mặt không vui vẻ chút nào, tuy nhiên nhìn bộ dạng của lão ít nhất không phải “đại nạn đến nơi” không biết như thế nào tín hiệu khói lửa lại truyền đến như thế, Tổng Dương cùng lúc yên tâm, trước mắt dâng lên một dấu hỏi, lập tức không hỏi nhiều ra roi thúc ngựa chạy tới Tiêu Kim ố.

Khi tới gần Tiêu Kim ố, không ngờ rờn rã một đội kỵ binh, tất cả chiến mã đều phát ra tiếng hí kinh hãi, dường như nhận ra có cái gì nguy hiểm, mặc cho kỵ sĩ ra roi như thế nào, tuyệt nhiên không đồng ý tiến lên phía trước.

Mà lúc này, mọi người đã có thể nghe được tiếng chim hót lạnh lốt, trong gió đêm cũng hòa lẫn từng trận hô tanh, Tổng Dương thoáng suy nghĩ, quay đầu nhìn lão Cố:

- Chim?

Lão Cố cắn răng”

- Còn có thằng ngốc nữa!

Tổng Dương ngạc nhiên buồn bực:

- Đến đây làm gì?

- Ăn cơm!

Tổng Dương hoảng sợ:

- Bị thương bao nhiêu người?

May mà, Cố Chiêu Quân lắc đầu:

- Chưa ăn người nào. Nhị ngốc quản rất tốt.

Hỏi đáp súc tích, Tổng Dương xoay người xuống ngựa, vẻ mặt không biết nên khóc hay cười:

- Người có thể nói rõ một chút không?

- Trên công trường có nuôi lợn và dê thành đàn, vốn là thức ăn của thợ thủ công. Bị Nhị ngốc đem ra mời khách.

Chạy một trận, Cố Chiêu Quân rốt cuộc cũng khôi phục được chút, không hề buồn bực đau lòng cho đám lợn dê của mình còn đang tiếp tục ở phía sau, chủ yếu vừa rồi lão bị dọa khiếp thôi.

Phong ấp trong đêm đại loạn, kêu to khiến người Man xông tới, Cố Chiêu Quân sớm đã được thông báo, trước tiên quản lý thuộc hạ đóng cửa công trường, miễn cho rước lấy tai bay vạ gió, vốn hết thấy mọi việc đều tốt, toàn bộ không ngờ, trong phong ấp bấy lâu yên tĩnh, đột nhiên truyền tới từng trận run rẩy, một đoàn quái đản nghìn nghịt vọt vào công trường. Lúc ấy không riêng gì thợ thủ công, ngay cả Cố Chiêu Quân cũng bị dọa cho hồn bay phách tán, ai cũng chưa từng thấy qua cục diện như vậy.

Đoàn người như ong vỡ tổ vọt ra ngoài, có người hoảng loạn ở bên trong chầm khổi tín hiệu “đại nạn đến nơi”.

Là Nhị ngốc mời khách, không phải quân địch tập kích, Tổng Dương vừa tức vừa buồn cười, xem như hoàn toàn yên tâm, nhưng đợi hần chạy tới Tiêu Kim ố, khi nhìn cục diện trước mặt, lại chấn động thêm lần nữa.

Nhâm Sơ Dung từ đầu tới cuối đi bên cạnh hần cũng trợn tròn hai mắt, hoàn toàn quên mất khoảng cách nam nữ, hai tay ôm chặt lấy cánh tay Tổng Dương:

- Như thế nào lại nhiều chim như vậy?

Đúng vậy, như thế nào lại nhiều như thế, sơ lược nhìn qua, chim Thái Thần ở trước mặt ít nhất cũng hơn trăm con. Tuy nhiên quân Lưu gia ở trước mắt nhân số tuy rằng nhiều, nhưng phần lớn đều gầy trơ xương, xem ra chúng bị đói không có cái gì ăn.

Vài ngày trước, ba người Nhị ngọc, người cầm và Mộc Ân vào núi, bọn họ không trực tiếp đi tìm đại điều, Mộc Ân chịu sự nhờ vả của Tổng Dương, phải đi trước tới nơi ở của người Man nhờ Đại thủ lĩnh xuất binh, tuy nhiên tách ra một đám người Hán bình thường, hoàn toàn không có nguy hiểm và không khó khăn, đại thủ lĩnh vui vẻ đồng ý, tất cả giống như ra ngoài chơi một chuyến, sau đó đám người Nhị ngọc mới đi tìm quân Lưu gia

Gần như không gặp phải trắc trở gì, Nhị ngọc liền tìm được Lưu gia quân của mình, quy mô so với trước đã mở rộng hơn nhiều, hẳn là tự mình sinh sản cộng thêm hợp nhất các đàn nhỏ mới. thủ lĩnh Lưu gia quân chưa thay đổi, Lưu Tứ năm xưa đối với Nhị ngọc thân mật như trước. Đại điều cũng trưởng thành, mới gặp chủ nhân cũ, Lưu Tứ không nhận ra, cho tới khi nghe được trạm gác báo, mới chạy tới chào hỏi Nhị ngọc.

Nhị ngọc tìm được đội ngũ của mình, vui vẻ vô cùng cũng nhìn ra đoàn người đều “đang đói” nhưng khiến gã đau lòng, cân nhắc chính mình được mời khách, đem đám người mời ăn trong cách nhìn ngốc nghếch của chính gã, phân biệt được họ hàng xa gần, công trường quân khí là chỗ mua bán của Tổng đại nhân, không tốt đi ăn, chỉ còn Tiêu Kim ổ của Cổ lão đầu và với chính mình dường như rất quen thuộc.

Bởi thế lúc này mới có cảnh tượng quân Lưu gia đại náo Tiêu Kim ổ, cũng may Nhị ngọc bản lĩnh thuần điều kinh người, chim Thái Thần hung hãn máu lạnh nhưng vẫn một mực nghe theo sự ước thúc của gã, sau khi nhảy vào Tiêu Kim ổ, nghe lời gã không dả thương người. Dù sao súc vật trước mắt cũng đủ cho bọn chúng ăn no nê, hơn nữa mọi người chung quanh chạy loạn, muốn ăn còn phải đuổi, gia súc đều bị nhốt trong chuồng không có chỗ trốn.

Tổng Dương hít một hơi khí lạnh. Trước tiên lớn tiếng hét lên:

-Nhị ngọc , ta vào đây, chớ để cho đại điều mổ ta.

Liền đó đang muốn đi vào, Thừa Lân kéo tay áo hắn lại, giọng kiên quyết:

- Ta vào cùng người.

Tổng Dương không khuyên can, hắn chắc chắn rằng, cho dù quái điều có phát cuồng, hắn ôm Quận chúa vẫn có thể thoát khỏi đó, hai người cùng nhau đi vào Tiêu Kim ổ, Nhị ngọc ước thúc đội quân, giao cho Mộc Ân và người cầm, chạy ra vui mừng hơn hửng, bộ dạng vui vẻ.

Kỳ thật lần này Nhị ngọc gây ra tai họa không nhỏ, quái điều phá công trường Tiêu Kim ổ tan nát, ăn một lượng lớn gia súc, đây cũng không có cách nào, duy có một điều: Ai có thể cam đoan, hơn một trăm con chim lần này thấy thức ăn dễ kiếm, nhớ đường, lần sau khi không có Nhị ngọc dẫn đường sẽ lại không tới?

Lần sau lại tới, nói không chừng chính là thảm họa đẫm máu. Tổng Dương vốn định mắng Nhị ngọc vài câu, nhưng vừa thấy bộ dạng cao hứng của gã, lòng chợt mềm ra, cười khổ thở dài.

Nhị ngọc thấy vậy lo lắng cho hắn, nhíu mày hỏi:

- Sao vậy, có phiền toái? Ta giúp người.

Tổng Dương càng không nói ra được.

Nhâm Sơ Dung tâm tư so với Tổng Dương không hề thua kém, những băn khoăn trong lòng hắn, Quận chúa hoàn toàn có thể nghĩ được, hạ giọng nói:

- Nếu không,...nuôi dưỡng chúng đi!

Chim Thái Thần về sau đói bụng, khả năng sẽ lại tới phong ấp kiếm ăn, vậy cung cấp cho nó trâu dê, không để chúng đói, mỗi ngày được ăn no, tự nhiên sẽ không việc gì.

Càng quan trọng hơn, hơn một trăm con chim hung hãn này đến tột cùng là dạng lực lượng gì, cho dù Nhị ngọc cũng có thể dự đoán được. Lưu gia quân nghe Nhị ngọc, Nhị ngọc nghe Tổng Dương, nếu quả thực

huấn luyện thích hợp, đây là "đội quân chiến lực, cũng chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung, thực nếu có thể giữ bọn chúng trong tay, thực lực của Thường Xuân Hầu quá bành trướng rồi.

Chỉ có điều Nhâm Sơ Dung lại càng buồn rầu, đám ác điều đó tiêu thụ lượng thức ăn lớn, sợ là trên đời này nuôi chim tốn nhất, là tiền.

Nhị gốc nào biết Thừa Lân đang buồn rầu, nghe nàng nói có ý nuôi nấng Lưu gia quân của mình, cảm động nước mắt rơi xuống, tay trái bắt tay của Tống Dương, tay phải bắt tay của Thừa Lân, muốn nói gì, nhưng nói không nên lời, ghen ngào một lúc lâu, chỉ nói được vài chữ:

- Ngọn núi hoang tàn chim đều bị chết đói...

Lập tức miệng mím lại run run, không nói được lời nào nữa

Tống Dương hơi bất ngờ, hẳn không biết nguyên nhân hậu quả, chỉ là thấy Nhị gốc nhất thời cao hứng lấy gia súc của Cổ Chiêu Quân ra mời "khách", truy hỏi:

- Ngọn núi hoang? Nói vậy là có ý gì?

Mộc Ân đi lên trước nói:

- Trong hai năm nay mấy mạch nước trong núi xuất hiện chút thay đổi, nước có độc, độc tính không mạnh, người thường uống vào không hề gì, nhưng ảnh hưởng tới muông thú và cây cỏ, nhìn bề ngoài không có nhiều thay đổi lắm, nhưng trên thực tế núi hoang đi rất nhiều.

Nói xong, dừng một chút, Mộc Ân lại giải thích:

- Hẳn là do động đất ba năm trước, có lẽ mạch nước thay đổi dòng chảy, chảy qua nơi có độc, hoặc có lẽ dòng nước độc ngấm giờ mới xuất hiện, hợp với mạch nước cùng một chỗ, tóm lại không tránh được liên quan đến trận động đất đó.

Tống Dương phản ứng rất nhanh:

- Sơn Khê Man đó đâu?

Mộc Ân lắc đầu:

- Núi hoang rồi, bọn họ đương nhiên cuộc sống cũng không dễ chịu, thực vật ngày càng ít, hiện tại đang thương lượng kế hoạch di dời.

Tống Dương nhíu mày:

- Chuyện như vậy, ngươi hẳn nên nói với ta sớm một chút để ta biết, ta dù nghèo vẫn có thể tiếp tế cho bọn họ.

Hiếm có, trên gương mặt Mộc Ân ngoại trừ vẻ u ám cũng không có biểu hiện gì khác, hiện ra một nụ cười khổ:

- Ta cũng lần này vào núi mới biết, từ khi theo ngươi làm việc, ta ít khi về thăm đồng tộc.

Tống Dương là sắc mặt không khỏi nhăn nhó, nguyên rửa trong người. Ngươi, Mộc Ân dẫn ba trăm Sơn Khê Man cùng hẳn thì không tính toán có thể sống bao lâu, Mộc Ân dễ dàng không trở về trong núi, cũng là bởi cô ta hiện giờ cùng lời nguyên có mối liên kết, sợ hãi sẽ thông qua mình đem vận hạn cho đồng tộc.

Tống Dương lắc đầu cười khổ, bà cố tin tưởng không có cách nói khác, nhưng bảo vệ đối với đồng tộc cũng giống nhau không có cách nói khác.

Thừa Lân lại cắn răng:

- Giúp! Trời sáng ta sẽ kiểm tra lại việc này, thu mua lương thực đưa vào trong núi.

Không có thực phẩm, người Man sớm hay muộn cũng rời đi, Nhâm Sơ Dung phải giữ các nàng lại, huống chi cũng không riêng là "giúp đỡ, quan hệ, Tống Dương và Sơn Khê Man đã hỗ trợ lẫn nhau, đã sớm được cho là bằng hữu".

Tống Dương đưa mắt nhìn Nhâm Sơ Dung, nàng hiểu được ý hẳn, đáp lại bằng một nụ cười:

- Không có cách nào, chỉ có thể tìm phụ vương vay tiền.

Mấy ngàn người Sơn Khê Man, hơn trăm con chim Thái Thần, Thường Xuân Hầu ở tình hình hiện tại thật không nuôi nổi.

Cho tới lúc trời sáng, quân Lưu gia mới ăn uống no nê, quân do Nhị ngốc mang tới, ăn xong trở về tổ trong núi nhanh như chớp giết. Đám người Tống Dương cũng trở lại nhà môn, Tiểu Bộ tiến Sơn Khê Man trở về, Thừa Lân bận rộn không ngớt, trở về nhà vay tiền, sắp xếp kế hoạch chọn mua lương thực mấy việc này chung quy không bằng những thay đổi nhanh tới Sơn Khê Man, Thạch Lão Đầu cùng với quân Lưu gia, vốn tưởng rằng bọn họ đều có thể tự cung tự cấp, không ngờ hết thấy đều cần nuôi dưỡng rồi.

Còn lần ăn cơm này của quân Lưu gia, đã đem tới cho Tiêu Kim ổ tồn thất không nhỏ, lão Cố hiện tại chưa nói gì, nhưng Tống Dương sao có thể không bồi thường cho lão.

Tống Dương biết tiền là thứ tốt, nhưng từ trước tới giờ chưa từng rơi vào cảnh thiếu tiền, A Hạ theo quà tặng hậu hĩnh từ Hồi Hột tới, tuy rằng "sinh lễ, một phần là cho người Hồng Ba phủ, mà ban thường châu ngọc quý giá cho vị Vương gia này, mà những châu báu này còn đều có một giá trị khác ví như trên hoàng kim đao, có tiền bối hộ vệ Thánh Hỏa vương khắc dấu chú văn, ví như Hỏa Tâm Ngọc Thụ, từng là đại Khả Hãn khai quốc của dân tộc Hồi Hột lúc tuổi già nhàn tản tự tay làm nên...

Mấy thứ này quả thực đáng giá, nhưng lại không thể biến thành của cải tiền mặt, con mắt của Tống Dương đảo qua đảo lại, cân nhắc biện pháp kiếm tiền, Nhâm Sơ Dung trong lúc vô tình liếc thấy vẻ mặt của hắn, xì một tiếng bật cười, lắc đầu nói:

- Người chớ nghĩ ngợi nữa cho dù nghĩ ra cũng e lệch mất phương pháp, có lẽ lại gây họa, tốt nhất cứ yên ổn chút đi.

Quả thực Tống Dương nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ là phương pháp cướp của người giàu chia cho người nghèo. Lúc này vốn là thanh toán tồn thất ở công trường của lão Cố, bước chân phiêu phiêu từ ngoài đi đến, Tống Dương nghi hoặc:

- Nhanh như vậy đã tính được rồi sao?

Trải qua một lúc lâu, Cố Chiêu Quân đã khôi phục lại thần khí thường ngày, cười nói:

- Ta cũng không sốt ruột, người gấp gáp cái gì. Vừa mới nhận được truyền thư, có bằng hữu tới cửa, khẩn trương dọn dẹp một chút, cùng ta đi đón khách.

Còn không hiểu Tống Dương đặt câu hỏi, thì Hồng Ba Vệ đến đưa tin, có một đội quân đi vào gần phong ấp, xin gặp Thường Xuân Hầu, đối phương rất khách khí, mà tên hiệu báo lên cũng cực kỳ cổ quái:

- Chó săn họ Tạ.

Tống Dương bất ngờ nhiều, cũng thực vui vẻ, cười nói:

- Bạch tiên sinh đến đây?

- Không chỉ vậy, còn có vợ người!

Trên đường đi đón chó săn họ Tạ, Cố Chiêu Quân sơ lược nói qua, lần này Bạch tiên sinh đưa Tạ Tư Trạc tới đây, một là xuất phát từ suy nghĩ an toàn, Tạ Tư Trạc ở Nam Lý, so với ở Đại Yên an toàn gấp ba lần, mặt khác còn biểu lộ rõ thái độ kết minh, Có lẽ lo lắng Tiểu Bộ, Thừa Lân sẽ không vui, lão Cố âm lượng tăng lên, còn cố ý thêm một câu:

- Đứa trẻ đó, nói trắng ra, chính năm đó Tạ Bàn Tử dùng cách này để đền đáp ân tình của người, hiện tại hai nhà đều đảo lộn, không ai có thể để trong lòng.

Tống Dương cười ha hả, không nói thêm điều gì, kỳ thật cũng không cần nhiều lời.

Sơ Dung, Tiểu Bộ đã biết thân thế của Tống Dương, đương nhiên cũng hiểu được Tạ Tư Trạc là vợ của hắn, nghe xong những lời của lão Cố, hai tỷ muội nhìn nhau cười, trong lòng cũng không có chút cảm giác không tự nhiên, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Mặc dù hợp tác cũng phản tác nước Yên, Tống Dương vẫn là chính mình, không phải là Phó lão Tứ.

Tổng Dương căn bản không phải họ Phó, người sai vật phía trước giống như đang trong lễ ngân hôn (lễ kỷ niệm hai năm ngày cưới), lúc thành hôn, hấn cũng không để ý, một việc này Tiểu Bộ và Thừa Lân vốn cũng hiểu được.

Sau đó không lâu, cả bọn Tổng Dương nửa đường nghênh đón đội ngũ chó săn họ Tạ, nhân số đối phương không tính là nhiều, tổng cộng hơn hai mươi kỵ binh, Bạch tiên sinh từ xa liền xoay người xuống ngựa, dọc đường nhỏ chạy tới, trước sau cười vờ vịt, cúi đầu khom lưng:

- Khiến Thường Xuân Hầu đích thân ra nghênh đón, Bạch Bàn Tử kính sợ, không dám nhận, không dám nhận.

Lão và Cố Chiêu Quân vẫn có liên hệ, Tổng Dương sau khi chuyện xảy ra liền trở về nước cùng với tình hình trong phong ấp phần lớn nắm rõ, dựa vào tâm tư của lão, đương nhiên trước mặt Công chúa, Quận chúa sẽ không gọi Tổng Dương một tiếng:

- Cô gia!

Bạch Bàn Tử gọi phu nhân của mình, khách khí một trận, ngăn đón không được, thế nào cũng phải thỉnh an Công chúa và Quận chúa, lại cùng với Cố Chiêu Quân, một vài kỳ sĩ quen biết gọi một tiếng, thi lễ chu toàn, sau đó mới nói rõ ý đồ đến của mình, cùng với những điều lão Cố nói lúc trước không sai biệt lắm, chẳng qua đổi lại cách nói uyển chuyển hơn, về phần vợ hấn căn bản không đề cập tới.

Đi theo Tạ Tư Trạc xuống xe đi vào, vốn khi danh môn, thế nhưng gia tộc không nề hà, nàng muốn chào hỏi đúng cấp bậc lễ nghĩa, Tổng Dương sao có thể nhận lấy của nàng, hấn không làm được điều gì, Nhâm Sơ Dung từ bên cạnh ngăn cản Tạ Tư Trạc, lập tức cả kinh:

- Tay nàng lạnh vậy.

Nói xong, đem hai tay của đối phương ủ trong lòng bàn tay mình, trao cho nàng chút hơi ấm.

- Thân thể của ta vốn không khỏe, từ nhỏ đã như vậy. Tạ Tư Trạc nhẹ nhàng rút tay ra cũng không phải cự tuyệt sự quan tâm của quận chúa, đơn giản nàng trước giờ chưa từng gặp cha mẹ, cũng không có thân nhân, không có thói quen thân mật như vậy.

Thừa Lân cũng không để ý, chỉ cười cười:

- Trấn rất thanh tịnh, Tổng Dương là đại phu tốt, tu dưỡng một trận là không ngại nữa, đến lúc đó sẽ bảo Tiểu Bộ đưa nàng vào núi săn thú.

Tạ Tư Trạc lộ ra nụ cười nhạt, cũng không có gì vui mừng, nàng chỉ cười có điều bởi vì nghe được thiện ý của Quận chúa, hấn là hướng về đối phương mỉm cười đáp lại.

Tiểu Bộ sớm đã mang bộ mặt kinh ngạc, nhìn Tạ Tư Trạc từ trên xuống, trong miệng không ngừng tấm tắc:

- Không ngờ có người đẹp như vậy, trông thật rạng rỡ.

Tạ Tư Trạc vẫn gật đầu, mỉm cười, trong ánh mắt không thấy niềm vui, trên nét mặt cũng không lộ ra tia phiền não, nàng dùng tay trái nắm lấy tay phải của mình, hai tay đều lạnh nên cũng không nhận ra tay mình lạnh.

tinhlh2

185. Chương 17: Khách Từ Đại Yến

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Dịch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 17: Khách từ Đại Yến

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngang tiên sinh đưa Tạ Tư Trạc đến phong ấp, đại biểu cho sự gia tăng tình bằng hữu của một thế lực, bất kể Tống Dương, Thừa Lân hay Cố Chiêu Quân đều thật sự rất vui vẻ, về phần “búp bê sứ” (Tạ Tư Trạc), hờ hững, cũng không ai để ý nàng, vốn tính cách của nàng như vậy, sau khi cả cha mẹ mất đi, tính cách của nàng càng trở nên khép kín.

Đối với việc này, Tiểu Bộ thậm chí còn có chút đau lòng. Cũng không phải bởi nàng và Tạ Tư Trạc có giao tình gì, chỉ có điều, nhìn thấy người con gái đẹp như “búp bê” mà dường như quên mất vui vẻ là cái gì, khiến cho đau nhói trong lòng.

Đội quân hợp nhất một chỗ rồi trở lại trấn, dọc đường đi Bạch tiên sinh khách sáo thêm khách sáo, cung kính càng thêm cung kính, sau khi chủ khách ngồi xuống, cuối cùng lão cũng đi vào chủ đề chính, nói với Tống Dương:

- Ngũ tiểu thư ở lại phong ấp, ngoài ra còn có vài tôi tớ của tiểu thư, cũng theo nhau ở lại, mong người chiếu cố hơn một chút, sẽ gắng hết sức để không đem thêm phiền toái đến cho người.

Thừa Lân đứng bên cạnh mỉm cười tiếp lời:

- Bạch tiên sinh quá khách khí rồi, Tạ tiểu thư đáng yêu như vậy có thể lưu lại, chúng tôi vui mừng không kịp, sao dám nói tới hai chữ phiền toái, vốn đang lo lắng chỗ chúng ta thuộc hạ ngu dốt, sẽ chậm trễ việc hầu hạ tiểu thư, hiện tại biết được có thuộc hạ đi cùng, thật sự thở phào nhẹ nhõm, không còn lo lắng, liền xem thân thuộc đi cùng có bao nhiêu người, ngài báo với ta một tiếng, ta liền sắp xếp chỗ ở cho họ.

- Ngoại trừ ta.

Bạch tiên sinh chỉ vào mình, cười khiêm tốn:

- Những người khác đều ở lại.

- Ô, Hầu gia đồng ý chăm sóc tiểu thư, chúng ta cũng đã cảm động vô cùng, quyết không thể lại ăn không ngồi rồi, những người này cũng có vài phần bản lĩnh, Hầu gia có thể coi họ như thủ hạ của mình, tùy nghi sai bảo, mọi người là người một nhà, ngàn vạn lần không cần khách khí.

Cố Chiêu Quân bật cười:

- Bạch Bàn Tử, người cũng không phải không biết, Thường Xuân Hầu bên người có Tông sư có kỳ nhân, dưới trướng có hùng binh mãnh tướng, làm sao có thể dùng tới người của người, nếu muốn không ăn không ngồi rồi phải trả tiền sòng phẳng, tốt nhất bớt việc ...Đem bạc tới.

- Hiện giờ Thường Xuân Hầu không thiếu người, chỉ là thiếu tiền.

Cùng mưu đồ bạo loạn Tình thành, lại cùng trốn trên biển cùng đồng hoang, quan hệ của hai người bọn họ thực không tồi, nói chuyện cũng không cần quá giữ ý.

Bạch tiên sinh cười thật thiếu tự tin:

- Cái này...tiền này...

Tống Dương phát tay mà cười, hẳn biết mấy lộ phản tặc Đại Yến, ngay cả nhà lão Tạ cũng nghèo nhất, lại nói sao có thể thật muốn tiền, Bạch tiên sinh thuận tình mượn thang mà xuống, lại không đề cập tới chuyện “tiền cơm”:

- Thường Xuân Hầu bên người nhân tài đông đúc, khẳng định sẽ không thiếu nhân sự, điểm ấy tuyệt sẽ không sai, tuy nhiên Hầu gia là thần diệu trên trời, hiện tại muốn ở dưới đất đi lại, khó tránh thỉnh thoảng tới những nơi không quen khí hậu thổ nhưỡng, đúng lúc, bên người ta còn có người như vậy, có thể giúp được việc nhỏ này một chút.

Nói xong, gơ tay chỉ vợ mình, đồng thời đưa mắt nhìn Cố Chiêu Quân:

- Cổ lão gia là người Yến, hơn nữa kiến thức uyên bác. Ngài đã nghe nói qua một người nào không có họ, tên chỉ có một chữ “Thác” hay chăng.

Cổ Chiêu Quân kinh hãi:

- Bạch phu nhân là Ảnh Tử Thác?

Nói xong, chính lão lại lắc đầu nói:

- Không đúng không đúng, tuổi không đúng, xin hỏi Bạch phu nhân và Thác, Thác tiên sinh xưng hô như thế nào?

Bạch phu nhân đáp:

- Thác là phụ thân ta.

Người Yến Thác có nhiều tên bí danh, tỷ như Hành Thổ Thác, Đăng Hạ Thác, Sóc Nguyệt Thác ..., Ảnh Tử Thác cũng là một trong số đó, hình bộ thể hệ trước của Đại Yến, quan sai tùy tiện mở miệng, nghĩ cũng không cần nghĩ liền có thể nói ra vài bí danh này.

Người này cả đời gây án buồn rầu lại chưa từng thương tổn đến mạng người; trộm đồ vô số cũng không mấy may động vào họ, hơn nữa mỗi lần ra tay, y chỉ giữ lại bên mình một lượng bạc ăn nhậu, còn tất cả đều đem phân phát xuống, phần lớn là đưa cho dân cùng khổ, ngẫu nhiên nhiệt tình tiếp tế cho huynh đệ trên đường. Đặc biệt hiếm thấy được, Ảnh Tử Thác tuy rằng là kẻ trộm, nhưng ánh mắt đặc biệt tinh tường, gần như tất cả những tiểu huynh đệ được y tiếp tế, sau này trưởng thành đều là đại hào hoặc giả thuyết trên hắc đạo, y chỉ chọn người có cùng lý tưởng đi giúp.

Ngắn thì hai ba năm, lâu thì hơn mười năm, trên hắc đạo nổi lên một đám người hô mưa gọi gió, mười người thì sáu bảy người đều được Ảnh Tử Thác giúp những ngày hoạn nạn. Uy vọng của Ảnh Tử Thác trên đạo có thể hiểu được.

Ảnh Tử Thác lấy trộm thành danh, nhưng không riêng gì trộm của người giàu, của quan lại, cũng trộm mộ, trộm quặng, thậm chí trộm cả kho trong cung.

Có truyền thuyết ngay cả chuỗi ngọc trên mũ miện của Hoàng đế Cửu Long nước Yến y cũng từng trộm qua, nhưng bán không được tiền. Sau khi giữ lại ngắm nghía vài ngày liền lên vào cung để lại một tờ giấy, trên đó viết:

- Hai lượng bạc, đổi lại chuỗi ngọc trên mũ miện.

- Yến đế ngay tại chỗ y để tờ giấy lại đặt bạc, sắp xếp vô số cao thủ ẩn nấp, ai cũng không nghĩ y có thể trở về, kết quả không ngờ, lại chuyển sang ngày khác, bạc không thấy, chuỗi ngọc trên mũ miện đã trở lại.

Cổ Chiêu Quân nói hào hứng bưng bưng, Tống Dương nghe được hít từng ngụm khí lạnh, không kìm nổi nhìn về phía Bạch phu nhân:

- Đây là sự thật sao?

Bạch phu nhân mỉm cười:

- Thế nào có thể thần kỳ vậy, là lời đồn bậy thôi, hoàn toàn không tin được. Gia phụ thật có ra vào hoàng cung vài lần, nhưng những thứ trộm ra chỉ vài món đồ nhỏ, về phần mũ miện, ông ấy ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua, càng không thể đánh cắp, trả lại.

Nói xong, người bên ngoài nhìn nhau mỉm cười, chỉ có Cổ Chiêu Quân lắc đầu:

- Không thú vị không thú vị, bộ mặt thật không thú vị, truyền thuyết đẹp đẽ đã bị hủy hoại, khiến cho trong lòng thực sự trống rỗng.

Lời đồn trên phố quả thực có chút huyền hoặc, tuy rằng Ảnh Tử Thác có thể ra vào hoàng cung vài lần, cũng đủ nói lên sự lợi hại của lão.

Tiểu Bộ thích nghe chuyện cổ càng muốn học theo nguyên mẫu, truy hỏi:

- Bản lĩnh của Thác tiên bối, truyền lại cho Bạch phu nhân?

Chỉ cần đối phương gạt đầu, Tiểu Bộ liền tính toán đi tới bái sư.

- Bản lĩnh của phụ thân, đương nhiên có liên quan tới sự khổ luyện của ông, nhưng hơn nữa phần nhiều là do thiên phú. Ông trời sinh chính là có tính kiêu ngạo, không có tư chất, như thế nào cũng không học được bản lĩnh của ông ấy, ta cũng không ngoại lệ. Ông ấy không thể tìm được truyền nhân, một thân bản lĩnh đó đã theo ông ấy đi rồi.

Nói xong, Bạch phu nhân lắc đầu, khẽ thở dài.

Bạch tiên sinh cười ha hả tiếp lời, đưa ra lời giải đáp:

- Năm đó danh tiếng của Thác tiên bối vang vọng thiên hạ, tất cả sai nha Đại Yến đều liệt ông vào trọng phạm của triều đình, nằm mơ cũng muốn đem ông tập nã quy án. Sau này đại nhân nhà ta ra tay, điều vận Thường Đình vệ, lại bố trí trận hình mai phục đầu mất mười mấy năm, Tạ đại nhân vẫn không bắt được Ảnh Tử Thác, nhưng Ảnh Tử Thác cũng bị Tạ đại nhân làm cho hoảng sợ một ngày không yên. Đến cuối cùng, Ảnh Tử Thác lâm trọng bệnh không thể cứu, ai cũng không ngờ, ông dẫn theo con gái, đích thân tới nhà đại nhân nhà ta.

Tạ đại nhân và Thác Ảnh Tử một quan một cưỡi, người trước phong tước lục sắc nói nhỏ, tuy nhiên Tạ Bàn Tử cũng chỉ có thể bỏ qua một nửa cho ông, hai người đều không ai có thể làm gì được ai. Tuy rằng lập trường bất đồng, nhưng trong lòng mỗi người đều thâm khâm phục đối phương không tòi, cho nên trước khi Ảnh Tử Thác chết, làm một chuyện khiến mọi người hết sức bất ngờ, tự mình quy án, đồng thời đem con gái phó thác cho Tạ Bàn Tử.

Tạ đại nhân thật có chút khí phách, thấy Ảnh Tử Thác mắc bệnh mù lòa, cùng lúc thu nhận con gái đối phương, chẳng những không có bắt ông, ngược lại còn sử dụng quyền hạn, liều mạng chịu trách nhiệm bị Thánh thượng truy hỏi, đánh tan tất cả vụ án của Ảnh Tử Thác chìm xuống đáy, suốt đời y đích thực giữ một thân phận nguy hiểm.

- Không lâu sau khi Ảnh Tử Thác tạ thế, Tạ đại nhân lấy danh nghĩa huynh trưởng tổ chức đại tang, trông nom thật chu đáo con gái của ông, yêu thương nhiều hơn, chăm sóc nhiều hơn, sau đó lại đem con gái của đạo tặc gả cho một tâm phúc trẻ tuổi tâm đầu hợp ý của mình.

Chuyện cũ mấy chục năm, Bạch tiên sinh kể lại bình thản, vừa không có cảnh tàn sát khốc liệt, càng chưa nói kinh động lòng người, nhưng người nghe qua chuyện cũ, đều cảm thấy trong lòng khác thường, Cố Chiếu Quân gạt đầu cười nói:

- Giai thoại, Chuyện này, so với Ảnh Tử Thác trộm ở hoàng cung càng muốn chấn động lòng người hơn, trước kia đều coi thường Tạ Bàn Tử, chỉ xem lão là một kẻ có tính cách bỉ ổi, không ngờ còn rất có khí phách.

- Tạ đại nhân nhà ta nếu không có chút nhân từ, khó có thể làm được những việc như vậy, chưa nói còn có thể khiến đám chó săn họ Tạ chúng ta cam lòng bán mạng.

Bạch tiên sinh thái độ khác thường. Tươi cười trở nên nhẹ nhàng:

- Gia chủ mất, nhưng lão cậu còn sống, còn phải tiếp tục cần người.

Rất nhanh liền tan đi, trên mặt Bạch tiên sinh cười rung lên từng lớp mỡ, nói với Tống Dương:

- Lão Thái Sơn qua đời sớm, cũng không lưu lại cái gì, nhưng Ảnh Tử Thác tên tuổi vang vọng, ở trên hắc đạo uy phong vẫn còn. Nếu phụ nhân nhà ta có lời chỉ cần không quá phận, đám bạn tốt cũng sẽ cấp cho chút thể diện. Hầu gia nếu có gì không tiện ra mặt, không ngại nói với tiện nội, nàng có lẽ có thể hỗ trợ sắp xếp nhân sự thích hợp. Tuy nhiên...

Bạch tiên sinh nói chuyện uyển chuyển, tươi cười như trước:

- Dù sao lão Thái Sơn cũng là nhân vật của mấy chục năm trước, những thủ lĩnh này đều không biết qua những vụ trao đổi này, việc này, ý tứ này, Hầu gia nhất định hiểu được.

Công dụng của Bạch phu nhân, chỉ ở hai chữ “liên lạc”. Những người năm đó chịu ân huệ của Ảnh Tử Thác phần lớn đã qua đời, nếu Thường Xuân Hầu thực sự muốn làm việc này, nàng dựa vào uy danh của phụ

thân để lại, vẫn có thể tìm được người thích hợp. Nhưng cũng chỉ như vậy thôi, không ai vì nàng bán mạng không công, điều kiện vẫn là cần Tống Dương đích thân đi đàm phán.

Bạch tiên sinh còn e Tống Dương xem nhẹ công dụng của vợ y, không sợ chê nhiều lời lại tiếp tục nói:

- Bàn Tử nhiều lời, đơn cử một ví dụ, Hầu gia mở ra "nam uy, quý tiệm, tương lai kinh doanh thịnh vượng, càng làm càng lớn, ngay cả Đàm Quy Đức cũng muốn cùng ngài làm kinh doanh, việc kinh doanh này đàm phán tốt, nhưng hàng hóa thế nào mới có thể đưa tới trong tay Đàm lão sư? Con đường này, tiện nội có thể sắp xếp được, chỉ có điều phí chuyên chở vẫn là giá thực rõ ràng, đó là ví dụ, là ví dụ, có thể đúng hoặc sai, có kinh doanh hay không, Hầu gia cũng không cần tích cực, ta chính là mượn việc để nói rõ ý tứ này.

Tống Dương gật đầu, hiểu được rõ ràng, cũng cười.

Bạch Bàn Tử đưa Tạ Tư Trạc tới đây, là vì "kết minh", cho phu nhân ở lại chăm sóc tiểu thư, còn để lại cho Thường Xuân Hầu rất nhiều con đường mất thường không nhìn ra được.

Nói một cách chính xác, Quận chúa lo liệu thu xếp cho Tạ Tư Trạc một chỗ ở, hiện tại phủ Hầu chưa hoàn công, mọi việc chỉ có thể giản lược hết sức, chớ lẫn họ Tạ đối với việc này đương nhiên sẽ không để ý, một hồi sắp xếp bận rộn. mang bọn họ đi theo Tống Dương đi dạo xung quanh, khi đi đến doanh trại của người Hồi Hột, đúng vào thời điểm A Lý Hán đang luyện binh.

Bạch Bàn Tử nhất thời hứng khởi, nói với Tống Dương:

- Hầu gia thần công cái thế, đương nhiên không nói, nhưng nếu bàn về đánh người, Bàn Tử có một bí quyết nhỏ nhỏ, không biết ngài ...

Tống Dương cười nói:

- Có thể cùng Bạch tiên sinh học được nửa chiêu thức, ta cầu còn không được, người chớ khách khí, cứ truyền xuống đi.

Nói xong, hai chân bày ra tư thế sẵn sàng, không ngờ Bạch Bàn Tử liều mạng lắc đầu:

- Ta đây y vào sức mạnh bất nạt yếu, ức hiếp tiểu nhân, đối với người không có tác dụng, nên đối người khác tới.

Người Hồi Hột sinh ra tính vốn hiếu chiến, nghe được những lời của Bạch Bàn tử, A Lý Hán quay đầu vọng lại:

- Ta tới.

Khi Nhất phẩm lồi Bạch tiên sinh cũng đứng xen lẫn trong đám người xem cuộc chiến, giờ phút này cảm thấy "Bàn lão thái thái" nhìn có chút quen mắt, cẩn thận bình tĩnh một lát liền nhận ra đối phương, lúc này hoảng sợ:

- Người càng không được, Hầu gia cũng không phải là đối thủ của người, ta và người động thủ, người còn không xé xác ta, đối lại thủ hạ của người đến còn được.

A Lý Hán gọi một tên lính khỏe mạnh dưới trướng, bởi là thử luyện phá bỏ chiêu thức, tất cả mọi người thật sự thoải mái, Bạch tiên sinh lại làm như thật, thế nào cũng phải bày ra một "vị trí". Không thể để binh lính Hồi Hột và Bạch tiên sinh đứng đối diện, A Lý Hán thì đứng phía sau Bạch Bàn Tử, ba người cùng đứng trên một đường thẳng.

Tất cả mọi người sau khi đứng tốt rồi, Bạch tiên sinh làm động tác "Xin chỉ giáo" rồi thủ thế, đối phương cười hì hì cũng không thèm để ý, hiển nhiên không để người Hán mập mạp này vào mắt, coi lão thấp hơn mình nửa cái đầu.

Tống Dương đã từng thấy Bạch tiên sinh xoay cổ, bản lĩnh hoạt động cơ bắp, trong lòng đoán chừng đứa trẻ Hồi Hột muốn ăn thật, quả nhiên, đợi chiến sĩ Hồi Hột mới gật đầu một cái, Bạch tiên sinh quát lớn nhún mình lên, hai người đối lại tức khắc tách ra khiến người ta vừa cười vừa kinh hãi, võ sĩ Hồi Hột lại rầm một tiếng, quỳ gối trên mặt đất.

Ngay đối diện với địch, đứa trẻ Hồi Hột bị đánh quỵ gối, người Yến có chút bất ngờ, mà Bạch tiên sinh cũng không đợi đối phương quỵ xuống liền lắc mình nhẹ nhàng, phía sau lão là A Lý Hán, lúc này chủ quan giống như chiến sĩ Hồi đang quỵ trên mặt đất, tất cả mọi người đều không để lại mặt mũi.

Chiến sĩ Hồi Hột sau khi quỵ gối thân thể cứng ngắc, ngồi không ngã càng không thể đứng lên được, Bạch tiên sinh cười ha hả nói:

- Được khoảng một canh giờ, huyết mạch thông sẽ không hề gì, cũng sẽ không bị thương.

Còn có những chiến sĩ Hồi Hột không phục, lại liên tiếp đi lên ba người, kết quả cũng không ngoại lệ, tất cả đều bị Bạch tiên sinh đánh cho quỵ xuống, Tổng Dương đứng một bên thấy rõ, động tác của Bạch tiên sinh cực kỳ mau lẹ nhưng nói trắng ra, bản lĩnh không ngoài cách đánh gọn gàng vào phần cân thác cốt lại thêm công phu thủ đoạn dả lặc.

Một cước đá vào đầu gối trong sườn, đồng thời tay đánh bả vai, dưới sườn cuối cùng lại muốn dùng chân đánh vào háng, liên tục đánh năm sáu lần, động tác liên mạch lưu loát.

Chính như Bạch tiên sinh tự nói, đây là bản lĩnh ức hiếp người, thế nào cũng phải hai bên tu vi kém hơn nhiều mới tốt, không tính là thực dụng nhưng cũng coi như thú vị, hoặc là đủ động thủ ức hiếp người, đánh lại dả thương thậm chí chết người đều không thể tính đến cái gì, nhưng đánh cho đối thủ quỵ gối Tổng Dương thật đúng là thích những chiêu thức như vậy.

Bạch tiên sinh thực đứng ở hiện trường liền dạy, Tổng Dương học cẩn thận, Cổ Chiêu Quân ở một bên cười nói;

- Hai người các người đích thực cũng không biết xấu hổ đi.

Đá gối, điểm háng đều dễ làm, chỉ cần nắm giữ quá trình và dùng sức khổ luyện, vận dụng thuần thực là được, Nhưng bản lĩnh học đánh và nội công long tước Tổng Dương đang tập hoàn toàn bất đồng, tuy nhiên hần tinh thông châm thạch, bản lĩnh vận châm nếu vận công thích hợp, hiệu quả cũng giống nhau.

Giả sử theo lời Tổng Dương lấy thời gian luyện tập thuần thực muốn được như Bạch tiên sinh lúc thường ngày, đêm người đánh quỵ gối không phải việc khó, ngay cả khi đánh tay kép ngân châm tư thế này khiến hần trực tiếp nghĩ tới Đông Phương Bất Bại, kể đó cười không ra tiếng Tát Mặc Nhĩ Hãn của Hồi Hột là “Nhật Xuất Đông Dương” hần đây là Thường Xuân Hầu của Nam Lý cầm châm ra trận, quả nhiên là ông trời chủ định cho kết nghĩa huynh đệ.

Tới giờ cơm chiều, đối với đám Phật đồ gây rối thắm vấn còn chưa có kết quả, không thể không nói, mặc dù mấy lão tăng trong lòng cũng có lòng tham, có sân, nhưng bọn họ dù sao cũng thiện tu hơn mười năm, đối với thống khổ ngoài thân rất xem nhẹ, đối với tâm tình giữ rất bình ổn, muốn từ miệng bọn họ moi được tin tức, so với phạm nhân bình thường khó khăn hơn rất nhiều.

Tổng Dương không sốt ruột, một ngày tra không ra thì hỏi tiếp hai ngày, hai ngày không ra thì ba ngày, người còn trong tay mình, có thời gian tìm cách cho họ mở miệng, chỉ là sớm hay muộn thôi.

Bạch tiên sinh còn có chuyện ở Đại Yến, ăn cơm chiều xong liền từ biệt mọi người, chuẩn bị suốt đêm khởi hành trở lại Yến quốc, hơn nữa lại ngăn cản, không cho bất cứ kẻ nào ra tiễn, tuy nhiên lão không thể ngăn Tổng Dương.

Đêm trong lành, người sóng vai mà đi, trong miệng tán ngẫu vài câu, thoáng đã tới ven phong ấp, Tổng Dương cuối cùng làm rõ chủ đề chính:

- Bạch tiên sinh, các người có điều gì giấu ta.

Bạch tiên sinh ngẩng đầu sững sốt, lập tức cười ha hả:

- Hầu gia tâm cơ như biển, quả nhiên việc gì cũng không qua được mắt ngài, là, khi bắt đầu ta còn cân nhắc, nếu tình đầu ý hợp, liền đem tiểu thư gả cho ngài, quả thực là có chỗ nương tựa tốt, nhưng nhìn thấy Công chúa, Quận chúa, Bàn Tử liền hiểu rõ, việc hôn nhân trước đó vốn không nên nói tới nữa...

Lão đi vào đề tài chính “việc hứa hôn của hai trẻ”. Đi tới, Tổng Dương chặn lão lại:

- Ta hỏi là sự tình Yến quốc.

Bạch tiên sinh trừng mắt nhìn hắn:

- Ngài nói thế là thế nào?

- Sau khi nhất phẩm lồi, Cảnh Thái chuyên tâm cùng Quốc sư phối hợp diễn kịch, không tìm Nam lý phiên hà, đối với ta cũng chẳng quan tâm, Quốc sư hoàn toàn buông thả ý định tìm kiếm độc nguyên, bằng không tranh giành quyền lợi trần nhố; Đàm Quy Đức chạy trốn hơn hai năm thu nạp bộ hạ cũ, ta nghe nói, năm thứ nhất còn nao loạn mấy trận, nhưng từ năm trước trở lại đột nhiên hành quân lặng lẽ, lại không có chút động tĩnh gì. Cổ Chiêu Quân hận Cảnh Thái tận xương tủy, gần đây lại không đề cập tới tính toán báo thù, chạy tới nói hoang dã bắt đầu xây giấc mộng thời thuở nhỏ; Bởi vì quan hệ với A Y Quả, ta và Lý Minh Kỳ từ đầu tới cuối có liên hệ, nhưng mỗi lần liên lạc, không ngoài mấy câu ” Hết thấy mạnh khỏe, công tử chớ lo lắng”. Tổng Dương lắc đầu:

- Ta cũng không biết nên nói thế nào, nhìn qua hết thấy đều bình thường, nhưng cẩn thận nghĩ lại, thấy tất cả đều không thích hợp.

Bạch Bàn Tử cười ha hả:

- Hầu gia sẽ không thể làm, chúng là đây là phản tặc cũng không muốn làm.

- Tính toán thu hồi lòng dân?

- Đó lại không thể, Cảnh Thái là tính tình thế nào, mọi người trong lòng đều biết, chỉ với thân phận của các người, đều bị y đuổi cùng giết tận, ngoại trừ phản y không còn con đường thứ hai.

Tổng Dương cười, quay lại chủ đề vừa nói:

- Lại như Bạch tiên sinh người, người cũng không xem nhẹ, đem mọi người bên mình đưa tới nơi này của ta, lại ngay cả một ngày cũng không đợi, vội vã trở về, Cổ Chiêu Quân không ngờ ngay cả hỏi cũng không hỏi nhiều.

Nói tới đây, Tổng Dương ghim dây cương, không dừng ở phía trước, lẳng lặng nhìn đối phương.

Bạch tiên sinh lặng im một hồi, cuối cùng lắc đầu, không hề cười, không cùng Hầu gia xưng hô cô gia lung tung, nhưng không trả lời trực tiếp vào vấn đề, mà chuyển đề tài khác:

- Tổng Dương, người cũng biết, người cùng chúng ta khác nhau ở chỗ nào?

Tuy rằng hỏi, nhưng không cần Tổng Dương trả lời, lão liền trực tiếp đưa ra đáp án:

- Người so với chúng ta cũng điên, KHông chỉ ta, Cổ Chiêu Quân, Lý Hồng Y đều có cảm giác như vậy ngoại trừ mấy người ở bên cạnh, cái gì người cũng không để mắt tới.

Bạch tiên sinh lần này nói chuyện rất chậm, vừa nghĩ, vừa nói:

- Nói đến tính của người, lại khiến ta nghĩ tới một người, Tô Hàng. Ta và nàng tiếp xúc không nhiều, chỉ có điều ở trên biển chung sống vài tháng, tuy nhiên Bạch Bàn Tử có thể phát hiện được. Vị Tô trang chủ này rất coi trọng người, mặt khác ai cũng khinh thường, từ thần Phật đến Hoàng đế, trong miệng nàng khi nhắc tới, đều lộ ra vẻ khinh miệt. Điểm này người và nàng rất giống nhau.

Trong mắt Tô Hàng, thế giới này không phải của ta, thần của thế giới này, thậm chí bầu trời nhật nguyệt này, ngôi sao hay biển lớn, hết thấy những thứ hiện ra trước mắt ở bên người, lại có quan hệ gì với ta?

tinhlinh2

186. Chương 18: Tiền Ở Đâu?

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 18: Tiền ở đâu?

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương bỗng nhiên thở dài. Tô Hàng như thế, hẳn làm sao không biết. Lại dùng trí nhớ của người kiếp trước, từ sâu tận đáy lòng, ý thức được nơi sâu thẳm phủ nhận thế giới này, bọn họ khác biệt ở chỗ: Tô Hàng kiên quyết phủ nhận, cái gì cũng không phải, Tổng Dương có lòng tham, cho nên có thể phân thân, bằng hữu và người yêu nhưng cũng chỉ dừng là những người ở quanh mình.

Cái “điên” của Tổng Dương. Liên quan tới tính cách, nhưng là “ý thức”. Cho phép: vì chính mình tán thành, người quý trọng, mình phủ nhận, không cần quan tâm thế giới xung quanh chỉ hướng thẳng phía trước.

Thế giới này không đáng một đồng.

Ta chỉ muốn người ta yêu cười vui vẻ khỏe mạnh, còn những linh hồn trên trời yên tâm nhắm mắt.

- Người có tính cách điên cuồng, đây không phải chuyện xấu, ngược lại, chính vì nguyên nhân này chúng ta rất trân trọng người.

Bạch tiên sinh không hiểu vì sao Tổng Dương im lặng, chỉ có điều tiếp tục nói:

- Quả thực có vài việc giấu người, nguyên nhân rất đơn giản, chuyện này, chúng ta không điên, nhưng người nhất định sẽ điên lên?

Tổng Dương mỉm cười:

- Hồ đồ rồi.

- Hồ đồ thật cũng tốt, giả cũng thế, tóm lại chuyện này chớ hỏi, qua một hồi người tự nhiên sẽ biết. Đợi chuyện này qua đi, Bạch Bàn Tử lại điên cùng người.

Bạch tiên sinh cũng cười.

Lời nói của lão rất rõ ràng, Bạch tiên sinh nếu không muốn nói, Tổng Dương cũng liền không truy cứu.

Không truy hỏi, Bạch tiên sinh vỗ vai Tổng Dương:

- Có đôi khi hận người không gốc đi một chút, đỡ lo.

- Ta đi rồi, tiểu thư nhà ta còn làm phiền người tốn nhiều tâm sức.

Nói xong, khẽ quát một tiếng, phi ngựa đi, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm mịt mù.

Trăng lên cao, Tiểu Bộ nghe rõ ràng, vừa rồi then cổng nhà bên có động, Tổng Dương đã về, hiện đang ở trong sân chơi đùa với mèo con chó con, nàng tính toán thời gian, đúng thời điểm tốt để luyện song tu, lòng vui rạo rực trào dâng, hai nhà cách nhau không đến mười bước, nhưng Công chúa điện hạ cảm thấy, trào dâng tìm Tổng Dương dường như có cảm giác hơn.

Nhưng không ngờ tới, nàng vừa nhảy lên trên tường, ngoài sân nhà Tổng Dương truyền đến một hồi gõ cửa, Tổng Dương đứng ở đầu tường khoát tay ra hiệu Tiểu Bộ, bảo nàng đừng vội nhảy xuống, Tiểu Bộ hiểu được, nằm phục người xuống không nhúc nhích, làm cho mình ẩn náu càng kỹ hơn một chút.

Tổng Dương tiến lên mở cửa, dưới ánh trăng, Tiểu Bộ thấy rõ ràng, người tới là Tạ Tư Trạc, trong lòng nàng còn ôm theo một cái hộp.

Tạ Tư Trạc tới một mình, cũng không vào sân, cũng không giống Bạch tiên sinh lễ nghi chu đáo, đứng ở cửa, trước tiên do dự, tiếp đó nhẹ giọng hỏi:

- Người thực thiếu tiền sao?

Tổng Dương ho khụ một tiếng, nói:

- “Chi phí cơm” lúc trước. Đều là lão Cố nói đùa thôi, nàng không cần để bụng.

Tạ Tư Trạc lắc đầu:

- Không phải bởi vì nói đùa, sau khi vui đùa, vẻ mặt các người thật sự giống như đang thiếu tiền.

Con gái của Tạ Bàn Tử, trời sinh kế thừa được vài phần bản lĩnh quan sát lời nói của phụ thân.

Tạ Tư Trạc cũng không cần Tống Dương nói gì, đưa tay mở chiếc hộp trong lòng, động tác hết sức đơn giản, nàng lại có vẻ găng sức:

- Ta cũng không có tiền, chỉ có cái này.

Trong hộp có mấy tấm ngân phiếu, cộng thêm trong đó hơn ba nghìn lượng bạc, ở nhà bình thường đây không phải con số nhỏ, nhưng đối với phong ấp mà nói, chỉ như “muối bỏ biển” cũng không tính là gì. Mặt khác còn có chút trang sức bằng vàng bạc, chế tác đặc biệt tinh xảo nhưng màu sắc cũng bình thường, vẫn chưa được khảm minh châu ngọc quý, chớ lẫn họ Tạ vẫn rất nghèo, mặc dù đem “búp bê sứ” bảo vệ như bảo bối, nhưng trang sức cho nàng cũng chỉ thế thôi.

Lúc này Tống Dương mới chú ý, trên tai, cổ của Tạ Tư Trạc đều trống trơn, trâm cài tóc cũng là cây trâm gỗ rất đối bình thường, không cần hỏi, đến trước mặt nàng đem tất cả những vật trang sức này cho vào hộp.

- Ta biết không đủ dùng, chỉ có điều dốc chút tâm sức, người cần tiền suy cho cùng cũng vì báo thù.

Khi nói, Tạ Tư Trạc có chút lưỡng lự, dường như sợ đối phương sẽ lắc đầu.

Tống Dương cười cười:

- Ý tốt của nàng ta hiểu, nhưng những thứ này ta thật không thể cầm, cũng không thể nhận. Cảm ơn nàng.

Tạ Tư Trạc đứng lặng ở cửa, ánh mắt rũ xuống, một lát sau đóng hộp lại, nhẹ nhàng đáp:

- Ủ!

Nếu kiếp trước, Tống Dương chắc là sẽ vỗ vai của nàng xoa đầu nàng, nhưng kiếp này không giống vậy, hẳn không dám lộn xộn, chỉ cười nói:

- Tâm tư chớ nặng nề như vậy, việc này đều sẽ có người làm thỏa đáng, nàng không cần suy nghĩ lung tung, yên tâm sống vui vẻ một chút.

Trả lời như thế, Tạ Tư Trạc ôm hộp xoay người đi, nhưng sau vài bước nàng đứng lại:

- Ta không thể không vui. Ánh mắt Quận chúa rất sáng, tay rất ấm áp, còn có Công chúa, nàng nói ta giống búp bê, kỳ thật khí sắc của nàng mới thật giống búp bê.

Trong giọng nói của Tạ Tư Trạc lộ ra một phần hâm mộ từ đáy lòng, lại tiếp tục bước chân, rời đi.

Tiểu Bộ không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay nên thở dài, đợi Tạ Tư Trạc đi xa, đang muốn nhảy vào sân, không ngờ Tống Dương lại khoát tay áo về phía nàng, ra hiệu nàng dừng xuống.

Trên đường, nhiều nhất chỉ một bóng ảnh, thân thể còm cõi không một tiếng động, đang hướng về phía nhà Tống Dương, lão bà Mộc Ân.

Đi tới trước mặt, Mộc Ân đi thẳng vào vấn đề:

- Người rất thiếu tiền sao?

Tống Dương ngạc nhiên cười lắc đầu:

- Người và Tạ Tư Trạc nói chuyện với nhau sao?

- Ta không nói chuyện với nàng.

Mộc Ân không để ý Tống Dương đang đùa, tiếp tục nói:

- Trong mấy ngày nay rốt cuộc chỉ nghe các người nhắc đến tiền,, liền tới hỏi một chút.

Tống Dương lại hỏi:

- Lão bà có tiền?

Mộc Ân lắc đầu, trả lời rõ ràng:

- Ta không có tiền.

Trong khi bất đắc dĩ, Tống Dương bỗng nhiên cảm thấy, đoạn hội thoại của hắn và lão bà có chút quen thuộc, cũng giống như trước cũng từng nhắc tới đề tài này, cẩn thận cân nhắc một hồi, rốt cuộc nhớ ra.

Cũng là hơn hai năm trước, Mộc Ân nói muốn tặng Tống Dương đại lễ, Tống Dương không ngờ lễ vật của nàng là Sơn Khê Tú, còn nói Man nhân sẽ đưa tặng một ...của cải tình hình khi đó và bây giờ giống nhau, đều là Mộc Ân đầu tiên hỏi:

- Người thiếu tiền sao?

Tiếp đó lại tự trả lời:

- Ta không có tiền.

Đường như cố ý tới trêu đùa Tống Dương vậy.

Tuy nhiên lúc này, Mộc Ân nghiêm túc nhiều lắm:

- Khả năng có một nơi, sẽ có thể kiếm tiền.

Lời nói của Mộc Ân mơ hồ, tinh thần Tống Dương lại rung lên, tay hắn đỡ lấy lão bà tiến vào, đưa bà vào phòng:

- Bước vào từ từ nói.

Mộc Ân có bản năng của người man, cảm giác nhạy bén, vào sân đầu tiên nhú mày, cũng không theo Tống Dương vào nhà chính, mà nửa đường chuyển hướng về phía Tiểu Bộ đang nằm úp sấp trên tường, ngẩng đầu nhìn Công chúa điện hạ, giọng điệu tò mò:

- Nàng đang làm gì vậy?

Tiểu Bộ chớp mắt, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào, thuận miệng đáp:

- Trèo tường.

Mộc Ân tò mò như cũ:

- Từ bên nào trèo sang bên nào?

Tống Dương ho khan một tiếng đến bên túm Mộc Ân vào trong phòng, Tiểu Bộ mặt mày xám xịt nhảy xuống khỏi tường, lại gần cùng nghe chuyện xưa. Tuy nhiên, Mộc Ân không vào nhà, bà không thích vào phòng, nếu Tống Dương mời bà lên cây nói chuyện, có lẽ bà sẽ vui vẻ gật đầu nhận lời.

- Đã từng nghe nói qua Thổ Hưu Tử chưa?

Mộc Ân ở trong sân tùy tiện ngồi xuống, hỏi trước. Tống Dương và Tiểu Bộ nhìn nhau, cùng lắc đầu hỏi:

- Khỉ?

- Không phải khỉ, là dã nhân trong núi, thích ở dưới đất, hoàn thiện một động đất đào thành hầm, vì nhiều năm chạy dưới mặt đất, giỏi nhất đào hầm, bởi vì năm dài chạy dưới đất, thị lực kém đi rất nhiều, nhưng lỗ tai và cái mũi đều nhạy bén một cách lạ thường, lại xấu xí vô cùng, cho nên được kêu là Thổ Hưu Tử. Thời cổ được người Hán thu phục, rồi núi.

Mộc Ân giải thích, sau đó bắt đầu chính thức kể chuyện xưa;

- Trong tộc Linh Khẩu tương truyền, sự tình xảy ra rất sớm, không biết là thật hay giả.

Tính cách của tất cả dã nhân, mọi rợ cũng không phải dịu dàng, nhưng cũng không chắc đều căm thù người Hán giống như Sơn Khê Man, Thổ Hưu Tử là như thế, cùng người Hán không ngừng tiếp xúc dần dần cảm thấy ở trong núi vất vả, càng ngày càng nhiều tộc nhân rời khỏi thâm sơn, tiến vào cảnh nội của người Hán kiếm ăn. Từ chín năm trước trong núi đã không còn thấy dấu vết của bọn họ.

Trải qua hơn một năm sau, ở phía đông, từ ngoài núi bỗng có một đội Thổ Hưu Tử tới đây, nhân số rất đông, chừng hơn ngàn người, còn mang theo rất nhiều đồ quân nhu. Đám Thổ Hưu Tử mặc trang phục

người Hán, nói tiếng Hán, hiển nhiên sớm đã bị đồng hóa, nếu không phải trên thân thể họ bảo lưu lại đặc trưng của tổ tiên, nhìn bề ngoài họ đúng như người Hán vậy.

- Hơn bảy năm trước, tôn thi mười hai trong tộc vẫn còn là trẻ con. Vì tránh né khí độc ở một con suối trong núi, họ thường xuyên phải di chuyển, vài thập niên trước khi chiếm được địa bàn tốt của Thổ Hầu Tử khi bọn họ rời núi đã được vài năm, ai biết có thể lại trở về.

- Người trong núi ngang ngược như vậy, xảy ra việc như thế, Thổ Hầu tử không nói hai lời, ngay cả quá trình giao thiệp cũng lược bỏ, trực tiếp động thủ tấn công, Sơn Khê Man lập tức bị thiệt hại nặng.

Nói tới đây Tiểu Bộ kinh ngạc mắt mở to:

- Bọn họ còn có thể khiến cho Sơn Khê Man thiệt thòi lớn sao? Thực có khả năng sao?

Mộc Ân hừ lạnh:

- Lúc ấy là đêm tối, bọn họ đều là cá chạch trong đất...

Tổng Dương ho khan một tiếng:

- Người muốn nói chính là “con giun”?

Tổ tiên Thổ Hầu Tử hàng năm thường xuyên ở dưới lòng đất, thị lực bị thoái hóa nghiêm trọng, nhưng thính giác và khứu giác lại nhạy bén dị thường, bọn họ đánh giấc vào ban đêm quả thực chiếm ưu thế thật lớn. Tuy nhiên Sơn Khê Man có thể trở thành một Man tộc cường chiến cũng không phải không có nguyên nhân, chín tộc của Sơn Khê Man ai cũng có sở trường riêng và lại độ dẻo dai rất lớn, vừa tập kết đồng tộc lẫn cận vừa cần rằng khổ chiến, thực đánh vài ngày cuối cùng giành toàn thắng, Thổ Hầu Tử thương vong hơn nửa, còn lại đều bị bắt.

Vốn tàn quân Thổ Hầu Tử còn lại chắc chắn chết không thể nghi ngờ, nhưng khi sắp đem đám mọi rợ đi xử tử, bọn họ khóc rống nước mắt vòng quanh, cầu xin man nhân tha cho một con đường sống, nguyên nhân ở chỗ: Bọn họ đã là chi tộc cuối cùng, nếu bị giết thì xem như toàn tộc bị diệt chủng.

Sau khi truy hỏi, Thổ Hầu Tử nói ra nguyên do, người Hán ngoài núi cảm thấy bọn họ không còn chỗ dùng, đối với bọn họ nảy sinh ác tâm tiêu diệt, cũng chỉ có một đội quân này trốn về núi thành công.

Tiểu Bộ nghe được buồn bực:

- Bọn họ tiến vào cảnh nội người Hán sống sao có thể nói “hữu dụng hay vô dụng”, đâu ra cách nói kiểu này?

Đối với việc này Mộc Ân lắc đầu, nói một câu:

- Ta không biết

- Trừ phi

Dù sao cũng là vợ ngọc của mình, Tổng Dương đối với Tiểu Bộ kiên nhẫn cực tốt:

- Thổ Hầu Tử rời núi, không phải tự mình làm, mà đi làm việc thay cho người Hán, trước đó người Hán dùng đến bọn họ, không hề nghĩ lại không cần nữa.

Tiểu Bộ tức giận bất bình:

- Đó cũng không cần phải giết chết.

Lần này Tổng Dương cũng không có cách, chỉ lắc đầu:

- Ta không biết.

Nói xong, đưa tay ra hiệu cho Mộc Ân tiếp tục nói tiếp.

Một đám Thổ Hầu Tử đó thỉnh cầu rất đơn giản, bọn họ lại không thể rời núi, cũng sẽ không thể trả thù Sơn Khê Man, qua một trận trần ai hiện tại nhớ về tổ tông, chỉ cần Sơn Khê Man tha cho tính mạng của bọn họ, bọn họ nguyện ý làm nô bộc một năm.

Sơn Khê Man hận nhất người Hán, nhưng đối với người trong núi thân mật hơn nhiều, mặc dù Hỏa dã nhân từng hiến sức cho chủ nhân người Hán, lại mới tấn công bọn họ, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý với thỉnh cầu đó, cũng không cần bọn họ tới làm nô lệ. Thổ Hầu Tử lui về chỗ ở cũ của tổ tiên, hai tộc xem như cùng chung sống trên một địa bàn.

Tuy rằng cùng chung sống, nhưng người Man sống trên mặt đất, Thổ Hầu Tử phần lớn ở dưới lòng đất, rất hiếm khi lên, hầu như không gian không tranh giành phiên nhiều nhau điều gì.

Tuy nhiên sau mười năm, Sơn Khê Man vì mấy con “giun đất” này, ăn đủ đau khổ, người Hán không ngừng vào núi, xem ra chính là tìm đám người Thổ Hầu Tử. Mộc Ân về mặt thâm trầm:

- Thổ Hầu Tử không phải thứ tốt, học đủ mười phần thói giả dối của người Hán, khi cầu xin tha thứ cũng không nói qua, phía sau họ còn vô số người Hán đang đuổi giết, vì bọn họ, tổ tiên Sơn Khê Man và người Hán đánh không biết bao nhiêu trận, chết không biết bao nhiêu người.

- Mãi đến khi tôn sư mười hai vì chúng ta lựa chọn doanh địa mới, có thể trốn tránh được khí độc, đồng thời tránh được sự quấy rầy của người Hán. Tổ tiên không sợ quân đội và võ sĩ người Hán, nhưng những oán hận xôn của người Hán và Thổ Hầu Tử không quan hệ với chúng ta, không đáng tham dự vào, những thiệt thòi đám Thổ Hầu Tử đó đem lại cho chúng ta lúc trước, tổ tiên ta cũng không buồn so đo.

- Từ nay về sau chúng ta và Thổ Hầu Tử sẽ không còn liên can.

Lại nghe nói trải qua bốn năm, một đội quân Hán tiến vào thâm sơn, thẳng vào sào huyệt của Thổ Hầu Tử. Tình hình cụ thể thế nào không thể biết hết, chỉ là quân nhà Hán lại không đi ra, tuy rằng đội quân ấy người đông, lại tinh nhuệ phi thường, Thổ Hầu Tử ở dưới lòng đất cho dù thắng trận cũng thương vong thê thảm và nghiêm trọng. Sự tình kết thúc như vậy, không có người Hán đến nữa, nhưng chưa thấy qua trong núi còn bóng dáng Thổ Hầu Tử, phỏng chừng đã hoàn toàn bị diệt vong.

Mộc Ân nói xong, liền ngậm miệng lại.

Tổng Dương lại đợi một hồi, xác định lão bà không còn nói nữa,, mới thăm dò hỏi tiếp:

- Tiền đâu? Tiền ở chỗ nào?

Mộc Ân lúc này mới nhớ ra, chỗ quan trọng nhất bà lại quên không nói:

- Khi tổ tiên truyền lại chuyện này có đề cập qua, lúc Thổ Hầu Tử cầu xin tha mạng từng nói, bọn họ có của cải của người Hán, hỏi chúng ta có muốn hay không?

Sơn Khê Man sống tự cung tự cấp, ít liên hệ với thế giới bên ngoài, toàn bộ không hiếm vàng bạc châu báu, huống chi những đồ của người Hán bọn họ lại càng không cần

Tiểu Bộ mắt sáng rực:

- Nói như vậy , Thổ Hầu Tử lúc trước là đem theo vàng bạc châu báu giấu vào lòng đất, người Hán mới không ngừng đuổi giết bọn họ, cuối cùng lưỡng bại câu thương, nhưng tiền vẫn còn để lại?

Mộc Ân không cho ý kiến lại trở lại đề tài lúc đầu nói;

- Truyền thuyết của những năm trước, là thật là giả không ai biết, các người nếu thực thiếu tiền, có thể đi tìm thử xem.

Tổng Dương truy hỏi:

- Như thế nào trước kia không nghe có lão thái bà đề cập qua chuyện này?

- Trước kia người thiếu tiền không liên quan đến ta.

Mộc Ân trả lời rất thành thực:

- Hiện tại ta hy vọng người có tiền.

Tổng Dương gật đầu, hiểu được ý tứ của bà. Nuôi sống bộ tộc người Man chỉ tiêu tốn kém kinh người...

Kỳ thật còn một nguyên nhân quan trọng khác, Sơn Khê Man trọng lời hứa, bọn họ đồng ý với Thổ Hầu Tử, đôi bên không xâm phạm lẫn nhau, sau khi bái phụng Tống Dương, Mộc Ân và Tam Tú để quên thân phận Sơn Khê Man nên không bị lời hứa hạn chế, tuy rằng nếu không có gì bất đắc dĩ, bà vẫn không muốn phá bỏ lời hứa của tổ tiên.

Đây cũng là lý do vì sao trước kia chưa từng đề cập tới vấn đề này.

Nhưng hiện tại, để những người trong núi có thể no bụng, lão thái bà bắt chấp tất cả.

Mộc Ân đứng dậy:

- Người tự mình suy xét nếu muốn đi thì gọi ta, nếu không các người không thể tìm ra nơi nào.

Nói xong, cũng không cáo từ liền bước ra sân.

Đợi lão bà đi rồi, Tiểu Bộ tươi cười ngọt ngào:

- Ta hiểu rõ, mỗi ngày khiến tỷ tỷ của ta nghĩ cách kiếm tiền, trong lòng Thường Xuân Hầu cũng không có cảm nhận như vậy, hiện tại có cách kiếm tiền Hầu gia không nên bỏ lỡ.

Không biết có phải bởi luyện tập song tu, Tiểu Bộ trở nên thông minh hiếm thấy, tiếp đó cười nói:

- Nhưng việc này nếu người nói cho tỷ ta biết, nhất định tỷ sẽ không cho người đi.

Núi lớn ở nơi thâm sâu, hang ổ của dã nhân, tình hình lại rất mơ hồ, Nhâm Sơ Dung không phải không có tiền, chỉ là không muốn về nhà mượn tiền, phần lớn sẽ không đồng ý cho Tống Dương đi mạo hiểm, ít nhất sẽ tranh giành để nàng phái người đi trước

Công chúa cười hích hích, gật gù đắc ý đang muốn nói tiếp, Tống Dương liền nói thẳng:

- Ta cho nàng đi cùng, nàng sẽ không nói với Thừa Lân, được không?

- Được!

Tiểu Bộ lập tức trả lời, lại kéo tay áo Tống Dương nũng nịu:

- Ta muốn đi...

Tống Dương cười nói:

- Ta cũng muốn đi, tuy nhiên dựa vào truyền thuyết tội phạm bỏ trốn của Sơn Khê Man đi có chút nguy hiểm, nghĩ thế nào cũng thấy không được sáng suốt, trước tiên đi hỏi lão Cố, lão kiến thức sâu rộng ta không thể so được, nghe xem lão nói thế nào.

Chủ ý của Tống Dương tới giờ Tiểu Bộ đều đồng ý, lúc này liền nhảy dựng lên:

- Để ta đi tìm lão!

Nói xong liền hướng ra ngoài mà đi, vừa đó thấy Tống Dương không nhúc nhích, lại nhíu mày hỏi:

- sao vậy?

Tống Dương ngẩng đầu nhìn ánh trăng, cười nói:

- Giờ hơn nửa đêm, nàng không nghỉ ngơi nhưng người khác muốn ngủ.

Tiểu Bộ cười “hì hì” một tiếng:

- Vậy thì luyện công trước đi?

- Có ý tứ, thật có ý tứ.

Sáng hôm sau, Tống Dương, Tiểu Bộ đi Tiêu Kim ở tìm Cố Chiêu Quân, đem truyền thuyết Mộc Ân nói tới qua báo lại, lão Cố sau khi suy nghĩ liền nói:

- Có ý tứ!

Tống Dương tinh thần tỉnh táo:

- Nói thế là như thế nào?

Cổ Chiêu Quân hứng thú bưng bưng:

- Thời gina, chính là thời gian có ý nghĩa. Hơn bảy năm trước, Thổ Hưu Tử trở về núi, nói người Hán “được chìm quên nà, được cá quên nơm”. Người cso biết hơn bảy năm trước, trên đời xảy ra việc gì không? Đại Hồng vương triều thống nhất thiên hạ! Thế giới trung thổ chỉ duy nhất một lần thống nhất đất nước.

Vừa mới nghe, Tiểu Bộ chợt thấy nhưc đầu, nghĩ không ra việc này có liên hệ gì với nhau.

- Nghe ta nói từ từ.

Cổ Chiêu Quân nhìn Tiểu Bộ “thống khổ” cười nói:

- Bởi vì thời gian có thể ứng với khoảng thời gian đó; Khi xưa Thổ Hưu Tử rời núi, là vì tổ tiên làm việc cho Đại Hồng triều, trước đó không cần phải nói, cho đến hơn bảy năm trước, Hồng Thái Tổ thống nhất Trung Thổ. Mà Thổ Hưu Tử lúc trước giúp y làm những việc đó, sau khi kế hoạch Đại Hồng hoàn thành đại nghiệp thống trị, liền không cần dùng bọn họ nữa.

Tổng Dương tiếp lời:

- Hơn nữa việc này không thể tiết lộ, cho nên lúc này, Hồng Thái Tổ sẽ giết người diệt khẩu.

Cổ Chiêu Quân gật đầu nói:

- Theo ta được biết, Hồng Thái Tổ tại vị chừng hai mươi năm theo cách nói của lão thái bà, cuối cùng sau khi Thổ Hưu Tử trở về núi không ngừng có người Hán tới tấn công, từ đầu tới cuối khoảng chừng hai mươi năm, sau đó không thấy động tĩnh gì nữa.

Tổng Dương suy nghĩ:

- Ý của người muốn giết Thổ Hưu Tử chính là chủ ý của một mình Hồng Thái Tổ, đợi khi y chết rồi, kế hoạch đuổi giết cũng liền gác lại, không làm nữa.

Cổ Chiêu Quân gật đầu:

- Ta dựa vào thời gian của câu chuyện, hoàn toàn là suy đoán, không được chuẩn xác. Tuy nhiên còn có truyền thuyết, nhưng thật ra cũng hứng thú xác minh.

Nói xong, lão tạm dừng lại.

Đưa mắt nhìn Công chúa điện hạ.

Tiểu Bộ đang suy nghĩ khổ sở, vừa thấy tiếng lão Cổ vọng lại, lập tức đưa ra nghi vấn trong lòng mình:

- Thổ Hưu Tử rốt cuộc giúp Hán chủ làm việc gì?

Cổ Chiêu Quân đoán trước nàng sẽ hỏi điều này, mỉm cười thú vị nói:

- Huyền Cơ công chúa quả danh bất hư truyền, điều nàng vừa hỏi, chính là truyền thuyết ta đang nói.

Thổ Hưu Tử sở trường lớn nhất không phải là động thổ sao? Tương truyền, khi Hồng Thái Tổ lập nghiệp, tất cả các khoản chi tiêu lớn nhỏ đều đến từ người chết. Tương truyền, dưới trướng của Hồng Thái Tổ có một đội quỷ binh, ban ngày không thấy bóng dáng, ban đêm vội vã trốn đi, thì chỉ làm một việc: trộm mộ!

tinhlh2

187. Chương 19: Giữa Rừng Mong Mưa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Dịch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 19: Giữa rừng mong mưa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Truyền thuyết của Sơn Khê Man hay người Hán bắt kể thời nào, động cơ Hán chủ đuổi giết Thổ Hưu Tử bắt kể là người Hán hay mọi rợ, trộm mộ đều là chuyện độc ác đáng bị chém làm trăm mảnh, nếu dân chúng biết Hoàng đế của mình là dựa vào quật mộ người ta lên mà tăng thêm quân phí, đại sự sẽ không ổn. Mà sau khi bình ổn thiên hạ, không có chiến tranh, chi tiêu cũng bớt đi được một khoản thật lớn, nên không cần dùng đến khoản tiền của người chết kia, đoàn quỹ binh dưới trướng kia đương nhiên không còn tác dụng.

Nói không chừng Hồng Thái Tổ vẫn còn chuyện khác cần lo lắng, nếu để lại tộc Thổ Hưu Tử này, có lẽ trăm năm sau bọn họ sẽ đào mộ của chính mình lên...

Cổ Chiêu Quân cũng thiếu tiền, tình trạng của ông ta bây giờ còn quần bách hơn cả Tống Dương, giờ biết được một chiêu kiếm tiền như thế sao có thể không hưng phấn, đôi mắt cáo già sáng lấp lánh dọa người, gật đầu với Tống Dương:

- Tốt quá! Ta với người cùng nhau đi gọi La Quan, ngoài ra ta còn muốn nói chuyện với Bạch phu nhân.

La Quan là đại tông sư, có lão bảo vệ cho mọi người an toàn, đây là chuyện quan trọng không cần nói, nhưng tìm Bạch phu nhân thì có tác dụng gì? Tống Dương có chút không hiểu, Cổ Chiêu Quân giải thích:

- Chuyện có liên quan đến Thổ Hưu Tử, có một đoạn cuối không biết người có chú ý không: một đội quân Hán tình nguyện vào trong không thể quay ra... Binh lính tình nguyện tới mức có thể bị Sơn Khê Tú nhìn trúng nhất định không như bình thường, khi đó Thổ Hưu Tử kia có bao nhiêu người? Mấy trăm người khó lắm rồi, mặc dù Thổ Hưu Tử chiếm lợi thế về địa hình, chỉ có chút người đó dựa vào cái gì có thể hủy diệt tinh binh của Hồng Thái Tổ?

Nói tới đây, Cổ Chiêu Quân chép chép miệng, tì nữ bên cạnh hiểu ý chuẩn bị dâng trà, không ngờ Tiểu Bộ nghe chuyện có hứng, sốt ruột không chịu nổi, tiện tay đưa luôn chén trà của mình:

- Chén nước này ta chưa uống, cho người uống.

Cổ Chiêu Quân bị dọa cho nhảy dựng, chén nước này bất kể thế nào cũng không dám uống, vội vàng lắc đầu tạ ơn, tiếp tục nói:

- Theo ta đoán, trong sào huyệt của đám Thổ Hưu Tử, sợ là có cơ quan gì lợi hại, hãm hại được cả đội quân tình nguyện. Vốn dĩ nhân không được giáo hóa, thiết lập cấm bẫy cũng không giống ai, nhưng chớ quên, Thổ Hưu Tử không như bọn chúng, họ rời núi làm việc giúp Hồng Thái tiên đế, trong vòng một hai trăm năm đều sống dưới mặt đất, trong các mộ cổ.

- Mộ cổ là nơi như thế nào? Là mộ của đế vương công hầu cơ quan cấm bẫy không thể tưởng tượng, Thổ Hưu Tử có một cơ hội lớn học được nguyên lý, vận hành của các cơ quan đó. Cho nên trước hết ta phải đi tìm Bạch phu nhân nhờ một chút, lão tử Ảnh Tử Thác của bà ta không chỗ nào không biết, thân là một người trộm mộ lành nghề không biết có nói chuyện gì với Bạch phu nhân không, có thể bà ta sẽ biết một chút, chuyển đi này tốt nhất nên nói với bà ta, không chừng có thể có ích.

Sáng sớm hai ngày hôm sau, một tiểu đội tám người khởi hành từ Yên Tử Bình, Tống Dương, Tiểu Bộ, La Quan, Cổ Chiêu Quân, Nam Vinh, Bạch phu nhân và hai thủ hạ của bà ta.

Tống Dương mượn cớ, chỉ nói Mộc Ân nghĩ cách phá giải Cửu sắc bắt triêm (cái trò ném chín màu không dính màu nào), cần phải đi tới chỗ Sơn Khê Man, Thừa Lân cho dù thông minh cũng không phải thần tiên, lại thêm bản thân mình cũng bận tới ngày tối mệt, không thể nhìn thấu trò nói dối nho nhỏ của Tống Dương, chỉ dặn hẩn chăm sóc Tiểu Bộ cho tốt. Việc chăm sóc Tiểu Bộ Tống Dương hoàn toàn tin chắc, cho dù trên đường có gì hung hiểm, dựa vào hẩn và La Quan, che chở cho nàng chạy trốn sẽ không có vấn đề, huống chi bản lĩnh của Cổ Chiêu Quân, Bạch phu nhân cũng không kém hẩn, trận thế như vậy cũng đủ khai sơn lập phái hành tẩu giang hồ.

Về Bạch phu nhân, rõ ràng đã được nghe phụ thân kể chuyện tự truyện trộm đồ hành hiệp mà lớn lên, trong đó có đề cập đến chuyện dưới lòng đất, chuyện xưa nhiều không kể xiết, có nhiều kiến giải về cơ quan trong

cổ mộ. Mà thủ hạ bà ta mang theo vốn cũng từng là hắc đạo, cũng đã từng có chút danh tiếng trong cái nghề sống dưới lòng đất này, bởi vì ngưỡng mộ, sau khi tiền bối qua đời đã tới bên cạnh Bạch phu nhân.

Hai gã thủ hạ đều hơn ba mươi tuổi, một người xuất thân Yên Kinh giao, dáng hình thon thả tướng mạo anh tuấn, mũi đỏ miệng nhỏ, hay nói hay cười hoạt bát, họ Tề, tên có một chữ Thượng; người còn lại là trong vùng núi Tây Bắc Yên quốc, đen thấp, dung mạo không có gì xuất sắc, giống như một tảng đá nặng nề, họ Ba sinh ra giữa tiết hè, người không có gì đặc biệt, liền lấy mùa sinh làm tên.

Tiểu Bộ nháy mắt cười:

- Tề Thượng, Ba Hạ? Hai người các ngươi quả thật là một cặp hảo huynh đệ trời sinh.

Tề Thượng tiếp lời:

- Ngài nói đến chuyện này, trước kia ta là một người buôn bán, mỗi khi cảm thấy trong lòng bất an lại mong gặp lại Ba Hạ. Ngài đoán xem? Ha ha Tề Thượng Ba Hạ hai người hợp lại, trong lòng không còn bất ổn, chỉ còn lại sự kiên định từ trong xương.

Ba Hạ không phản ứng, cũng không ngẩng đầu lên, vững vàng đi bên cạnh Bạch phu nhân. Khi rời khỏi thôn trấn, đội ngũ rất ít người, lại đơn bạc khác thường, nhưng vừa vào thâm sơn, sau khi hợp nhất với Mộc Ân lập tức trở thành một đại đội nhân mã, Mộc Ân dẫn theo ba trăm Sơn Khê Tú đều tới, Tiểu Bộ cảm thấy có chút hơi long trọng, nói với Tống Dương:

- Không cần mang theo nhiều người hộ tống như vậy chứ?

Tống Dương lắc đầu:

- Không phải trong núi có cái miếu, trong miếu có Bồ Tát vàng, chúng ta tới lấy là xong. Thổ Hưu Tử nhiều năm như vậy không thấy tung tích, sào huyệt trước đó của họ, hoặc là đã sụp, hoặc đã bị san bằng rồi...

Chỉ cần có người nói chuyện, Tề Thượng sẽ nói theo, đi bên cạnh cười ha hả ngắt lời:

- Nói không chừng vừa sụp vừa san bằng ấy chứ. Thật muốn làm việc này, ba trăm người ta còn thấy ít. Sau đó còn đem vàng rồi núi không phải cũng cần đến người sao.

Tiểu Bộ cười:

- Câu cuối này rất hay.

Đi trong thâm sơn Nam Lý có hai chuyện phiền toái, một là răn rết cắn bừa bãi, độc trùng bay khắp nơi, nhưng có Tống Dương ở đây sớm đã đưa cho đồng đội thuốc đuổi trùng; cái thứ hai là rừng rậm che cả mặt trời, rất khó phân biệt phương hướng, đồng thời bùn dưới chân cũng là cái bẫy chết người, không cẩn thận sẽ sa vào đó, có Mộc Ân và Sơn Khê Tú đi theo, đều có người man cầm theo cây mận gai mở đường, nguy cơ này gần như có thể không cần nghĩ tới.

Dọc đường đi vẫn bình an vô sự, khi đi qua doanh địa của Sơn Khê Tú, Mộc Ân còn cố ý bảo đội ngũ tạm dừng, một mình quay lại hồi tiền bối trong tộc, xác nhận phương hướng, chỗ ở của Thổ Hưu Tử, sau mười ngày bốn ba, Mộc Ân đưa mọi người tới bên cạnh một vách núi, chỉ xuống dưới vách đá:

- Chính là nơi đó.

Từ trên cao nhìn xuống, trong tầm mắt chỉ có rừng rậm miên man, cái gì cũng không nhìn thấy, Mộc Ân ra lệnh một tiếng, ba trăm Sơn Khê Tú hành động cực kỳ nhanh, vách núi không tính là cao, ánh chừng chỉ hơn mười trượng, bất kể thế nào cũng không làm khó được mọi người, đám người Tống Dương cũng triển khai thân thủ hoàn toàn không mất sức, nhờ vào rừng cây từng bảy trăm năm tuổi dưới vách núi che dấu, biết rõ nơi này là chỗ trước kia hai tộc sống ở đây, nhưng vẫn không ai nhìn ra cái gì.

Tất cả mọi người đều nhìn Mộc Ân, mong chờ bà có thể chỉ cửa vào sào huyệt của Thổ Hưu Tử, nhưng bà có vẻ không kiên nhẫn, lắc đầu:

- Ta cũng không phải yêu quái sống trăm năm sao có thể biết cửa vào ở đâu. Tìm đi!

Nói xong, hét to vài tiếng bằng tiếng man, ba trăm Sơn Khê Tú cũng lập tức làm việc, toán thì chạy ra xa, toán thì bới đất tìm dấu vết lưu lại từ thời xưa.

Cánh rừng này rộng mênh mông, ba trăm Sơn Khê Tú đi vào đó rất nhanh không thấy tung tích, tìm như vậy không khác gì mò kim đáy bể, cho dù bận rộn cả một năm cũng chưa chắc đã tìm được cửa vào.

Cứ như thế có may mắn cũng chẳng có tác dụng, Tống Dương và đám người lão Cổ tìm Bạch phu nhân thương lượng:

- Nếu đào thẳng xuống thì sao? Dù sao cũng biết chỗ của Thổ Hầu Tử là ở dưới đất, không nhất thiết phải tìm cửa vào, cứ đào thẳng xuống là được.

Tề Thượng lắc đầu:

- Thổ Hầu Tử trước kia đúng là có đào xuống lòng đất, nhưng không thể khắp nơi đều bị bọn họ đào rỗng, nếu không trên mặt thế nào cũng phải sụp xuống một cái hố thật to, hiện giờ đây không còn là rừng nữa mà là một cái hồ hoặc đầm lầy thật to mới đúng.

Tống Dương nghe rồi cũng không hiểu lắm, Tề Thượng giải thích thêm:

- Trên đường đi hai anh em chúng ta đã bàn bạc, năm đó hai tộc chung sống ở đây, Sơn Khê Tú sống được ở trên mặt đất, chứng tỏ mặt đất cũng đủ cứng, nên trong lòng đất không thể có cung lớn. Đừng nói đến địa cung, ngay cả một căn phòng lớn cũng không có, nhiều nhất chỉ là một vài đường hầm, địa đạo nho nhỏ. Chúng ta từ trên mặt không tìm ra được đường hầm, đào xuống cũng uống công, đào rồi cũng chưa chắc đào trúng hầm. Đào mãi cũng không phải không thể nhưng phải thật may mắn lắm mới làm được, còn không bằng dẫn thủ hạ kéo vào, lật từng khối đất lên còn chắc ăn hơn.

Đào động làm đường là một chuyện, xây một đại cung chắc chắn trong lòng đất lại là chuyện khác, nơi nào có đế vương của đại địa cung tồn tại ắt không phải chuyện đơn giản một hai ngày, công trình to lớn được xây dựng nhất thiết dựa vào một bộ tộc dã nhân của ngàn năm trước, tuyệt không có năng lực như vậy.

Cổ Chiêu Quân nhíu mày:

- Dưới đó chỉ có vài đường qua lại thôi sao? Ngay cả phòng cũng không có? Thế Thổ Hầu Tử đó nghỉ ngơi ở đâu? Bất kể là thần tiên phương nào cũng không có khả năng ở dưới mặt đất cả đời, Thổ Hầu Tử có thể thích mát mẻ, nhưng cũng không thể ở luôn dưới đó không lên chứ. Ở đó không có ánh sáng và cũng không có gió, ẩm ướt lắm.

Tề Thượng ngẩng đầu liếc Mộc Ân một cái, xác nhận lão thái bà ở xa xa mới dám nhỏ giọng nói tiếp:

- Đám Thổ Hầu Tử đó không phải là kẻ tầm thường, Sơn Khê Man đó cũng không vừa, chuyện ác bọn họ làm trước đó, rõ ràng đã bị Thổ Hầu Tử nắm được lỗi ra làm chó trông nhà, làm lá chắn.

Cổ Chiêu Quân đã nhìn thấu:

- Ý của ngươi là, Thổ Hầu Tử mới thực sự là thổ địa ở đây?

Tề Thượng gật đầu liên tục:

- Cổ lão gia anh minh, như vừa này đã nói, nơi này mặt đất rắn chắc, nếu bảy trăm năm trước không thể chiếm được doanh địa, bảy trăm năm sau cũng không thể có được cánh rừng dày đặc như thế này. Thực không phải ta coi thường đám Thổ Hầu Tử đó, ít nhất lúc ấy, chỉ bằng tay nghề của bọn họ tuyệt đối không thể đào ra một chút gì gây kinh ngạc cả. Đầu mối đích thực ở đâu?

Nói xong, cảm thấy vấn đề này không thể có người biết, lại lắc đầu cười khỏ:

- Chuyển đi này không phải vô ích chứ?

Ba Hạ rót cuộc mở miệng nói một tiếng:

- Sẽ không vô ích.

Bốn chữ nói xong, gã lại ngậm miệng không nói nữa, Tề Thượng tiếp lời cười nói:

- Việc này không khó nghĩ, dẫu đất không có địa cung lớn, nhưng bảy trăm năm trước lão tổ tiên Sơn Khê Man cũng nói, trong này là sào huyệt trước tiên của Thổ Hầu Tử, theo phỏng đoán của ta, lão tổ tông Man nhân cũng đã thấy được cửa vào đường hầm, bọn họ đợi tới khi Thổ Hầu Tử đều rời núi hơn một trăm năm

đường hầm sớm đã sụp xuống, Sơn Khê Man tự nhiên không đi đào lại đường hầm, cũng không biết tình ở phía dưới không kỳ lạ.

- Nhưng sau khi Thổ Hưu Tử trở về, được Sơn Khê Man tha thứ, lại đào thông địa đạo, mấy trăm người đều đi xuống, ...bọn họ đi đâu? Bọn họ có thể đi đâu? Đáp án rất rõ ràng như ban ngày, ngay cả Tiểu Bộ nghe cũng hiểu được, gật đầu nói:

- Không phải bọn họ trở về sào huyệt đích thực của Thổ Hưu Tử chứ, nhưng phía dưới có đường hầm đi thông về sào huyệt của bọn họ sao? Chỉ cần chúng ta có thể tìm ra đường hầm năm đó, vẫn có thể tìm được hang ổ của bọn họ.

Tề Thượng mỉm cười, lộ ra một chiếc răng khểnh trong hàm răng đều đặn:

- Cho nên nói đám Thổ Hưu Tử khôn kiếp đáng giận, chỉ là lão tổ tông Man nhân của ta nhận thấy cửa ra vào sào huyệt của bọn chúng, Thổ Hưu Tử thích đào động, hang ổ cũng không thể chỉ có một cửa ra vào này, chỗ này bị chiếm, bọn họ lại tìm đường khác... Cho dù đây là cửa vào duy nhất, dựa vào nhân số Thổ Hưu Tử hơn ngàn người, đổi một nơi khác, lại đào một đường hầm mới thông về nơi ở cũ cũng không có việc gì khó.

Đường thông về nơi ở cũ của Thổ Hưu Tử quả thực là một điều bí mật, nhưng những con đường khác, sao có thể so với một con đường này? Lối vào hang ổ chính là Sơn Khê Man đối với người Hán căm ghét vô cùng, quả thực chính là sơn thần ông nội đưa tới bảo vệ cho Thổ Hưu Tử.

Thổ Hưu Tử tiến vào được khoảng hơn trăm năm, quả thực cũng học tập được không ít thứ, ít nhất họ học được một “khổ nhục kế”, Sơn Khê Man tính tình như vậy, nếu Thổ Hưu Tử trực tiếp đến cầu xin, đối với dã nhân trong núi bọn họ cam lòng chịu làm nô bộc, Sơn Khê Man sẽ đồng ý mà không để ý, trực tiếp đuổi đi, mà đánh một trận, khiến Sơn Khê Man cảm thấy Thổ Hưu Tử vẫn còn có chút huyết tính của người trong núi lại dễ nói.

Thổ Hưu Tử buông tha cho nửa bộ tộc, thay Sơn Khê Man vì bọn họ trông cửa suốt mười mấy năm, may mà còn có mười hai tôn thi. Sáng suốt.

Không nghĩ Man nhân bình thường bướng bỉnh như vậy, dẫn dắt tộc nhân rời khỏi nơi này, nếu muộn vài năm, chống lại đội quân tinh nhuệ của Hồng Thái Tổ, chính là ra kết cục gì cũng khó nói.

Tổng Dương một đám tới tìm vàng, đối với sự tình bảy trăm năm trước không cảm thấy hứng thú, đại khái biết rõ ngọn nguồn cũng tốt, Tổng Dương chuyển đề tài:

- Đường hầm đó, có cách nào tìm được hay không?

- Đến lúc này dọc theo đường đi, hai anh em chúng ta đã nghĩ tới việc này, thương lương qua không ít, cân nhắc vài ngày, kết quả vẫn là huynh đệ ta nhớ trước đây ở cá trong sông suối...

Tề Thượng dài dòng không ngờ là tâm phúc dưới tay của Bạch phu nhân, lại dường như là đệ tử thân truyền của Bạch tiên sinh, Bạch phu nhân khiển trách:

- Có thì có, không thì không, nói thẳng ra đi!

- Cách thì có, nhưng có thể được hay không thì không dám cam đoan, hơn nữa cũng tuyệt không ít việc, được một hồi bận rộn.

Tề Thượng biết phu nhân mạnh miệng nhẹ dạ, cười hì hì lơ đãng một chút:

- Trước hết cần làm, mấy cánh rừng này rất kín kẽ, được tán cây bao bọc, ít nhất cũng phải phát bớt cành lá, cho ánh sáng mặt trời chiếu vào; lại chính là những rào ngăn, không phải rào cản quá lớn, cụ thể cũng không muốn nói quá nhiều cùng Hưu gia, xin ngài chia cho chúng ta hai trăm người tới đây làm, ngắn thì mười ngày, dài thì nửa tháng, cam đoan sẽ cho ngài một đáp áp thỏa đáng.

Sau cùng chính là đợi...đợi một trận mưa lớn!

Ba Hạ bổ sung một câu:

- Còn nữa, thời điểm làm việc tốt nhất trời chớ mưa.

Tổng Dương cũng không hỏi nhiều, tìm Mộc Ân nhờ bà điều phối nhân sự, ba trăm tú binh Sơn Khê Man chia làm hai đội, hai trăm người lên cây phạt bớt cành lá, một trăm người còn lại tiếp đó bận rộn lần tìm trên mặt đất.

Thà nói thành tám ngăn chằng bằng nói là ở trên mặt đất lần tìm bức tường bí mật, ở trên mặt đất trong rừng đắp lên những ngọn núi đất cao. Những bức tường ngăn bị những cánh tay thẳng tắp xẻ ngang, giăng khắp nơi, đem một mảnh rừng lớn lộ giữa trời, phân chia bốn phương thành những mảnh lớn nhỏ khác nhau, nếu có thể có vinh dự đứng từ trên cao nhìn xuống, vùng đất cổ của Sơn Khê Man thời trước, dường như biến thành một bàn cờ vậy.

Tề Thượng miệng không ngừng, nhưng khi làm việc không nói một câu, đối với Sơn Khê tú yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, đất dưới tay thuộc hạ của hắn thực sự rắn chắc, Ba Hạ lại càng không nhiều lời. Đám người Tổng Dương, Tiểu Bộ cũng không nỡ đứng nhìn, tất cả mọi người đều xắn tay áo cùng nhau làm việc gấp gáp.

Sau khi bắt đầu đào hai anh em không còn nhàn rỗi, nhân tiện dùng đám cành lá cây bị chặt xuống tận dụng triệt để che lên đám đất phòng ngừa trời mưa dễ gây xói lở, lúc này Tổng Dương cũng có thể mơ hồ nhìn ra chút manh mối, doanh địa cổ được ngăn thành vô số ao giữ nước trong lòng đất từng có đường hầm, cấu tạo và tính chất của đất đai chung quy sẽ tới xấp một chút, giọt nước sau khi thấm xuống sẽ lọt xuống rất nhanh, đợi mưa to cẩn thận quan sát, tìm kiếm mấy khối đất có nước thấm nhanh tạo thành ô vuông, lại tiếp tục đào xuống phía dưới, hy vọng sẽ tìm được đường hầm thời cổ.

Quả thật là biện pháp ngu ngốc, nhưng ít nhất so với việc cứ đào bới cả tòa mặt đất lên thì vẫn có còn có chút “căn cứ”.

Nam Lý vốn nhiều mưa, trong mười ngày mưa tí tách mấy trận, nhưng mưa không đủ lớn, đối với công việc của bọn họ không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Khi bắt đầu làm sợ nhất trời mưa to, nhưng đợi sau mười ngày “bàn cờ vậy” đã hoàn thành, đoàn người lại ngóng trời mau mưa lớn.

Lại qua ba ngày, mây trên trời ngưng tụ rất dày, không khí đậm nước không gian ẩm ẩm, nếu không xuất hiện điều gì ngoài ý, không bao lâu nữa sẽ có một trận mưa lớn đổ xuống. Mà mây đen rất lớn, không biết trong lòng khẩn trương gấp gáp điều gì, còn e sợ biện pháp của mình không có hiệu quả lại bị quý nhân trách cứ, Tề Thượng tiến đến bên cạnh đám người Tổng Dương lải nhải:

- Hầu gia, chuyện này chúng ta liều mạng dốc sức xử lý giúp ngài, nhưng trong lòng lão ngài cũng hiểu trong lòng đất rộng lớn có tìm được đường hầm này không phải dễ dàng, vả lại bỏ đã hơn bảy trăm năm, có lẽ sớm đã sụp đổ rồi, biện pháp chờ nước thấm thấu này chưa hẳn đã tốt như vậy.

Không đợi gã nói xong, Tổng Dương liền gạt đầu:

- Yên tâm, chỉ ghi công cho các người.

Tề Thượng vui vẻ, nhưng những điều muốn nói còn chưa hết:

- Ngay cả khi chúng ta có thể tìm được đường hầm của Thổ Hầu Tử, cũng có thể bọn họ sớm đã đào ra những đường mê cung dành cho kẻ thù, nếu chẳng may ông trời đòi phải tìm ra con đường chính, cũng đừng hy vọng có thể thông suốt một hơi chạy xuống, hơn nữa phân nửa vẫn phải vừa đi vừa đào, không phải tạm thời có thể...

Lúc này ngay cả hợp tác Ba Hạ đều ngại hắn nhiều lời vô nghĩa, nhíu mày ngắt lời:

- Có phiền hay không?

Tề Thượng “hắc” một tiếng, một chút cũng không có ý ngậm miệng, quay đầu nhìn Ba Hạ già mồm cãi cổ:

- Phiền? Người một năm nói không được ba câu, ca ca người một người phải nói cho hai người, rõ là bận việc thay người, người còn...

Nói được một nửa, đột nhiên một tia chớp lóe lên xé rách phía chân trời, tiếng sấm trải dài trong không trung, mưa lớn đổ xuống xối xả!

Tề Thượng lập tức ngậm miệng lại, trong mắt còn có chút khản trương cũng có chút hưng phấn, và mọi người cùng nhau, gắt gao nhìn lên mặt đất, tuy nhiên một lát sau, gã giật mình kinh hãi.

Đất vốn rắn chắc, mưa lớn hung dữ, măng tán cây bị chém loang lổ... Một mảng bàn cờ lớn như vậy, phần lớn mắt thường có thể nhìn thấy được, nhanh chóng đã được mưa to đổ đầy, nhưng có “ô vuông” nước thấm nhanh kinh người, mưa rơi xuống nước liền lọt mất, căn bản không hề giữ được nước.

Nếu chỉ có một hai ô vuông như thế, có lẽ là do cấu trúc đất hơi xốp, nhưng ô vuông số lượng không ít nước chỉ tập trung rơi thấm liên tiếp trên một ô, Tống Dương đưa mắt nhìn lại, giờ phút này tình hình trước mắt có chút hùng tráng, xung quanh bàn cờ nước ngập menh mông, một mảng bạc trắng, mà nơi không tồn tại chút nước nào trên mặt đất lộ màu đen thẫm, liên tiếp cùng một chỗ, giống như một con rồng đen cực lớn, càng giống như có thần Phật thi triển tiên pháp, rót nước lộ đường, hướng về phía thâm sơn một đường uốn lượn mà đi.

Tề Thượng hít một ngụm khí lạnh kêu lên:

- Đây,.. đây cũng quá thuận lợi chứ?

Biện pháp nước thấm thấu quá tốt, nhưng Tề Thượng lúc trước phán đoán gần như sai toàn bộ, hiện tại trên mặt đất có thể nhìn thấy, phía dưới rõ ràng lộ ra một con đường rộng rãi.

tinhlinh2

188. Chương 20: Ngõ Cụt

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 20: Ngõ cụt

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Mưa lớn trong núi đến rất nhanh đi cũng rất nhanh, chờ mưa tạnh, Ba Hạ cũng vội bước đến Hắc Long.

Trung ương huy động Thiết Sạn bắt đầu đánh vào động, phía dưới đáy có đường hay không, đánh vào động tự nhiên sẽ biết.

Tề Thượng tạm thời cũng bất chấp kinh ngạc, chạy lên phía trước hỗ trợ, hai người hành động rất nhanh, chẳng bao lâu trên mặt đất đã không còn dấu vết của họ, đám người Tống Dương xúm lại, sự chuyên nghiệp này người bên ngoài không làm được, nhưng ít nhất cũng vẫn có thể giúp hai người họ vận chuyển đất ra ngoài.

Động là dốc núi nghiêng, bằng phẳng, Tiểu Bộ lại buồn bực, nàng có ưu điểm, khi không hiểu thường sẽ không giả bộ là hiểu, phần lớn là phải hỏi cho rõ:

- Tại sao không phải đào thẳng xuống dưới?

Đào nghiêng sẽ phải đào nhiều.

Tống Dương tuy là người ngoài nghề, nhưng đạo lý này cũng hiểu, cười đáp:

- Đây không phải đào giếng. Nếu đào thẳng xuống, đào đến đáy cuối cùng người không phải sẽ ngã xuống à.

- Trộm động. Trúng, giọng của Tề Thượng truyền ra ngoài:

- Hầu Gia minh anh, đào nghiêng sẽ vững chắc, đợi đào thông có thể thò đầu ra nhìn.

Làm việc cũng không chậm trễ lời của hắn, Bạch phu nhân bắt đầu nói xen vào:

- Câm miệng, làm việc đi.

Động càng đào càng sâu, từ sáng tới tận tối mịt, Ba Hạ người dính đầy bùn, tuyệt vẫn không nói gì, lấy con dao, dây thừng, hỏa chiết mang vào trong động... lại đợi đủ một canh giờ, Ba Hạ mới đi ra, gật đầu với đám người Tống Dương:

- Đào đến đáy rồi, đi theo tôi.

Dơ bản ẩm ướt, từ trong động từ từ trèo xuống, Ba Hạ đi phía trước, Tống Dương theo sau, tạm thời động đào mới ra rất hẹp, phía thân trước phải cúi xuống chống đỡ, Tống Dương hoàn toàn không nhìn thấy phía trước, chỉ có thể cúi đầu trèo vào chỗ sâu, sau khoảng mười dặm, Ba Hạ dừng lại, quay đầu nói một tiếng:

- Đến rồi, tôi xuống trước.

Lập tức hai tay giang ra, cả người thoát ra ngoài.

Trước mắt Tống Dương cũng mở ra khoảng sáng, cảnh tượng hiện ra giống như ở trên mặt đất, trong lòng đất, có một đường hầm lớn, không bằng phẳng cũng đủ ánh sáng, độ rộng cũng tương đương với hai chiếc xe ngựa, có thể thông dong cùng đi qua..

Tống Dương học dáng vẻ của Ba Hạ, quay đầu chiếu cố người phía sau, thả người nhảy vào đường hầm. Những người khác cũng lục tục vào như vậy.

Tề Thượng đã sớm xuống dưới, cẩn thận giữ cây đuốc nhìn bốn phía, sắc mặt hồng hào, thấy Tống Dương xuống, gã nhíu mày mở miệng:

- Hầu gia, không hợp lý. Con đường này thực sự rất quy củ.

Nói xong, chà chà chân, ra hiệu Tống Dương chú ý dưới chân:

- Bên ngoài vừa mưa lớn, theo lý trên đường phải rất nhiều nước chảy, nhưng ngài xem, dưới chân chính là hơi lầy lội, căn bản không thấy nước.

Nói xong, gã lại chỉ về phía trước:

- Chỗ này cách mặt đất khoảng hơn bảy trượng, không đến tám trượng, xem ra rất sâu, nhưng ngài thử hít thở xem, không khí thật sự mát mẻ, một chút ngột ngạt cũng không có.

Tống Dương gật đầu, hoàn toàn có thể hiểu ý của gã, con đường này bất luận là thông gió hay thoát nước cũng vô cùng tốt, kỹ thuật xây dựng công trình tỉ mỉ và chặt chẽ.

- Đây chính là một đường hầm kiên cố.

Tề Thượng còn chưa nói xong:

- Ta vừa xem qua, có thẳng có nghiêng, còn có hầm thờ tự, làm được sẽ mất nhiều thời gian, vừa nhìn là biết, là công nghệ học theo của người Hán, đây mới có thể chống đỡ được bảy năm không bị sụp xuống.

Lúc trước Tề Thượng phán đoán dưới lòng đất nhiều nhất chỉ có vài con đường nhỏ hẹp, căn cứ theo trình độ công nghệ cơ bản của Thổ Hưu Tử

Kết quả, cũng không phải nói dưới đất chắc chắn không thể có đường lớn hoặc có, nhưng then chốt là, Thổ Hưu Tử chưa chắc có năng lực như vậy.

- Ta chính là nói đường hầm này, nó được xây dựng khi nào?

Tề Thượng tiện tay vỗ vỗ vào vách tường nói:

- Trước khi tổ tiên của Thổ Hưu Tử rời núi? Không thể nào, lúc đó bọn họ đều là dã nhân, quơ được con chuột chắc cũng không biết nướng lên mà ăn, từ đâu mà học được tay nghề của nhà Hán.

- Hoặc là hậu nhân của Thổ Hưu Tử sau khi quay lại núi đã xây dựng? Lúc đó bọn họ đã học được tài nghệ của nhà Hán rồi, vẫn không thể nào.

Tề Thượng tự hỏi tự đáp, nói rất hay.

- Bà nội Mộc Ân nói rất rõ ràng, sau khi họ trở về bị Sơn Khê Tú đánh cho tơi bời, chỉ còn sót lại vài người, trừ người già yếu ra, còn có được mấy thanh niên cường tráng? Dựa vào số lượng người ít ỏi như vậy, đào

được đường hầm như vậy, mười năm cũng chưa chắc đào được hai dặm. Hơn nữa, từ vết tích trước mắt này có thể thấy rõ, phương hướng của đường hầm là từ chỗ chúng ta đây đào sâu vào trong. Cho dù Thổ Hưu Tử đều chịu khổ nhọc, quyết tâm đào một con đường tốt, nhưng công trình bày ra kia, bọn họ phải kiếm sống, đốn củi, đào đất, dẫn nước v.v, không thể để lộn xộn trên mặt đất, phải biết rằng trên mặt đất kia còn có doanh địa của Sơn Khê Man, người Man có thể để yên cho bọn họ hoành hành như vậy sao?

Tiếp đó, Tề Thượng lại bổ sung nói:

- Hơn nữa, cũng chưa từng nghe lão tổ tông của Sơn Khê Man nhắc tới, Thổ Hưu Tử sau khi quay lại từng có môn thủ công rầm rộ như vậy.

Lại một phen thao thao bất tuyệt, Tống Dương cười, quay đầu nhìn Bạch phu nhân, lo lắng là người của chó săn họ Tạ, lại tận tâm tận lực cố gắng làm việc, Tống Dương thực sự rất ngại ngùng nói gã điều gì đó, mà Bạch phu nhân cười khổ lắc đầu, nói với Tề Thượng:

- Có đường người cứ đi, nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ?

Tề Thượng ngẫm nghĩ, cũng cười:

- Là để ý vậy, đi xem thôi, ta không phải người nghiên cứu học vấn. Chỉ cần đem vàng mang về, cả đời ta nghĩ không ra con đường hầm này đào ra từ đâu cũng vẫn ăn ngon ngủ tốt như vậy.

Mọi người thương lượng một lúc, tiểu đội tám người đến từ Yến Tử Bình tiếp tục tiến lên phía trước. Mộc Ân và Sơn Khê Tú tạm thời ở lại, một là ở đường lui kịp thời tiếp ứng, cái nữa là Tống Dương lo phía trước có cạm bẫy, chẳng may xảy ra chuyện gì khó có thể chiếu cố, ngược lại lại thêm phiền.

Tiểu đội kiểm tra vật dụng tùy thân, mọi người đều mang theo binh đao, ngay cả Tiểu Bộ cũng đeo nỏ trên lưng.

Bạch phu nhân lo lắng đi đầu, thăm dò khả năng liệu có thể bị đánh lên sau lưng: La Quan đi sau, cách mọi người mấy trượng, trong số mọi người, lão là cao nhất, phản ứng nhanh, ba người phía trước một khi gặp nạn, lão có thể lập tức ra tay cứu viện: Tống Dương và Tiểu Bộ theo sát bên cạnh La Quan: cuối cùng Cổ Chiêu Quân và Nam Vinh, một đoàn người cầm đuốc đi như vậy.

Con đường rộng, dễ đi hơn so với trong tưởng tượng không ít, nhưng hành trình không tính quá nhanh, phía trước mặt ba cái cột trụ ngăn chặn, vừa đi vừa thăm dò không dám có chút sơ hở, ngay cả Tề Thượng cũng ngậm miệng lại không dám nói câu nào.

Con đường hầm này được xây dựng rất quy củ, hai bên mặt sườn trên vách đá đều thiết kế song sắt đặt đuốc sớm đã bị mục, giờ tay động vào cái là rơi.

Đi chưa được bao xa, không khí trong đường hầm rõ ràng trở lên ẩm ướt, hơn nữa trong hơi thở, người sẽ thấy có một thứ mùi ẩm mốc, khi mọi người đang lên phía trước, từng bước thăm dò địa hình xung quanh. Biết rằng doanh địa của Sơn Khê Man nằm giáp với một đầm lầy có phạm vi lớn đáng kinh ngạc, phỏng chừng thời xưa là một hồ nước lớn, không biết tại sao lại khô cạn dần, trở thành một vùng bùn lầy lội như hiện tại, hiện giờ con đường hầm này hẳn đang thông qua phía dưới đầm lầy.

Trên đường đi đều bình an vô sự, Ba Hạ vừa đi, vừa đếm bước chân, mỗi lần đi được hai dặm, liền quay đầu lại báo một tiếng, cứ như vậy, đổi lại hai lần đuốc, mấy người men theo con đường lớn đi thẳng về phía trước hơn sáu dặm, tình hình hiện nay rút cuộc đã có thay đổi: trong đường hầm xuất hiện hai bức tường, vắt ngang qua đường.

Đều là tường thấp, cao hơn nửa người, rất nặng và rắn chắc, hai bức tường lần lượt thay đổi, cách nhau khoảng ba trượng.

Mặt tường bên này từ vách tường bên trái, nhưng vẫn chưa hoàn toàn phong tỏa cả đường hầm, nhưng kéo dài sang tận bên trái khoảng sáu thước thì dừng, còn lại một khe hở có thể vừa hai ba người chui qua; Mặt tường kia hơi xa một chút cũng như vậy, chỉ là phương hướng của bức tường hoàn toàn tương phản nhau, là xây từ bên phải tường lên... Tường không phải có tác dụng ngăn đường, chỉ là khi mọi người đi qua nơi này, phải vòng qua tường để đi thành một chữ “chi”.

Hướng chi tường thấp như vậy, đứa trẻ cũng có thể trèo qua.

Tề Thượng lại trở lên tò mò, nhúm mày nói:

- Đây là ý gì? Sợ mình chỉ đi thẳng thấy phiền sao?

Tiền đà lại bắt đầu lải nhải, miệng mấp máy liên tục thảo luận tác dụng của hai bức tường..., đi về phía trước một dặm, lại có hai bức tường thấp cứng giống y hệt như vậy.

Tình hình kỳ lạ, mọi người đi càng cẩn thận hơn, Tiểu Bộ nóng vội nhất, một tay giơ cây đuốc, tay kia không biết từ khi nào đã rút đao ra, nhưng sau khi đi không lâu, liền cảm thấy cầm đao không ngờ còn không bằng nắm lấy tay áo Tổng Dương khiến mình cảm thấy kiên định hơn, lại lén lút cho đao vào bao, đi tới nắm lấy tay áo người, kết quả lại được bàn tay ấm áp của Tổng Dương nắm chặt, khiến nàng trong lòng vui vẻ.

Lại là một dặm, mơ hồ nhìn thấy hai bức tường như lúc trước lần thứ ba, Tiểu Bộ thậm chí cảm thấy, chính mình giống như đi thành một vòng tròn. Một đường thẳng tắp không thay đổi, lặp đi lặp lại những bức tường thấp, thật sự hoảng hốt, Tổng Dương đột nhiên hạ giọng nhắc nhở:

- Phía trước có thi hài, đừng hoảng sợ.

Thị lực của Tổng Dương mạnh hơn Tiểu Bộ nhiều, nhìn cũng xa hơn, lần này, hai bức tường xung quanh, có rơi xuống rất nhiều hài cốt, thịt sớm đã bị thối rữa, ngay cả xương cũng đã bị mục nát, đông một miếng, tây một mảnh rải khắp mặt đất.

Đám người phía trước cũng dừng bước, ngồi xổm dưới bức tường, dọn đồng hài cốt lại.

Tổng Dương vỗ vai Tiểu Bộ, mình đi lên phía trước, cùng kiểm tra hài cốt, những người chết ở nơi này gần như không có ngoại lệ, hốc mắt hãm sâu, xương cốt thấp bé mà xương tay thì thô to, đừng nói là khám nghiệm tử thi, chính là người thường nhìn qua một cái cũng biết, người chết không phải người Hán, chắc là Thổ Hưu Tử.

Đứng ở cạnh bức tường thấp nhìn vào chỗ sâu bên trong, trên mặt đất có thể thấy vẫn còn hài cốt, đám người Tổng Dương kiểm tra qua, giống như với hài cốt nhìn thấy cạnh bức tường, người chết sớm hóa thành xương khô đều là Thổ Hưu Tử, tư thế vắn vẹo, duệ khí trên người bị thương vẫn còn rõ, hiển nhiên đều không phải chết tử tế, là bị chết trong khi chiến đấu.

Đường hầm vốn nằm sâu trong đất bảy trượng, cả đường bằng phẳng, cuối cùng một đoạn lại chuyển gấp, đồng thời Tổng Dương tính toán lại ngày tháng, cũng phát hiện đoàn người mình, đang ở đáy hồ, cách mặt đất khoảng chừng hơn hai mươi chượng, bốn vách tường hố sâu vuông góc, phẳng phất đao rìu, gần như không có góc nào leo lên được.

La Quan ngẩng đầu nhìn xung quanh một lúc, nói với Tổng Dương:

- Sự tình tà môn, mọi người cứ đợi ở đây, ta lên trước.

Vách tường quanh hố thẳng đứng, bốn mặt đều như vậy, đương nhiên không thể là hình thành tự nhiên, cái hố này là có người cố ý đào ra, độ sâu như vậy, bản lĩnh của La Quan cao hơn gấp đôi cũng có mơ mới nhảy được qua, nghĩ ra thì chỉ có một cách: dựa vào độ cao, vừa dùng đao móc tạo nơi đặt chân, vừa cẩn thận leo lên.

Có lẽ quá bình an, đi ra như vậy, khiến một đám cao thủ hung mãnh đều cảm thấy có chút không yên, nếu va phải một cơ quan ám nỏ nào đó, thậm chí gặp phải một đám hầu tử vừa thoát ra, trái lại sẽ khiến bọn họ kiên định hơn.

Thời khắc đặc biệt, Tổng Dương không đi tranh đoạt, chỉ là nhẹ nhàng dẫn dò:

- Tiền bối cẩn thận chút...

Âm thanh vừa truyền ra, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một trận kèn vang dội! Mọi người cùng giật mình, La Quan phản ứng rất nhanh, lật tay lấy được cung, trong nháy mắt đã giương được cung, trong tư thế chờ đợi, ánh mắt Đại Tông Sư lắng đọng, nhìn chằm chằm vào hố sâu, chỉ cần có người hiện thân lão sẽ lập tức một kích đoạt mạng.

Nhưng rất nhanh, La Quan thu cung lại, theo tiếng kèn triệu tập, một đội người ngựa tới, bao vây xung quanh hố.

Nơi này không ngờ còn có người, rất nhiều người. Xúm lại trên chỗ cao kia lại không phải là Thổ Hầu Tử, khi chính Ngọ, ánh mặt trời chiếu rực rỡ, thị lực của Tổng Dương có thể nhìn xa hơn hai mươi trượng gần như không ảnh hưởng gì, bộ dạng của đối phương lộ rõ: Năm vị quan thân thể cường tráng, mọi người mặc y phục màu đen, toàn bộ đều là người Hán.

Với tư thế của bọn họ, tuy không có áo giáp, cũng có thể thấy đều là binh sĩ đã qua huấn luyện.

Mà thật sự khiến Tổng Dương kinh hãi vô cùng là trong đội hắc y quân rút ra một ngọn cờ lớn, đón gió núi tung bay phần phật, một chữ to rất bắt mắt:

- Hồng!

Mấy người bạn của Tổng Dương cũng đều thấy tình hình bên trên, Tiểu Bộ hít một hơi:

- Hán quân Hồng gia, bảy, bảy năm rồi, bọn họ vẫn chưa chết sao?

Tất cả mọi người bao gồm cả Tổng Dương chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, cho dù ánh mặt trời chiếu xuống đầu, vẫn cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Những người mặc hắc y bên trên xếp thành hàng chỉnh tề, cũng không ai châu đầu ghé tai, hiển nhiên đang huấn luyện.

Trong tay đội quân hắc y không hề có binh khí, nhưng mơ hồ có thể thấy những hòn đá chồng chất bên cạnh hố không cần hỏi cũng biết, chỉ cần chủ quản lệnh một tiếng, đá sẽ lập tức ném tới, những người bên dưới chỉ có thịt nát xương tan.

Tình hình hoàn toàn bất ngờ, rất khẩn cấp, nếu không tận mắt nhìn thấy, bất cứ ai cũng không chắc chắn tin rằng bọn họ lặn lội xuyên qua con đường đất lo lắt để phòng đi đến cuối đường, lại lâm vào khốn cảnh không nói được, không ngờ vẫn gặp phải đại quân bảy năm trước.

Tề Thượng nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía trên cơ thể đang buộc chặt, trong miệng nhẹ nhàng nói với Bạch phu nhân:

- Phu nhân, đợi tôi hô một tiếng, bà liền xoay người chuyển hướng rút lui, những việc khác bà không cần quản, cũng đừng quay đầu lại:

Lúc then chốt gã chỉ trung thành với Bạch phu nhân, bọn họ ngay cả sự sống chết của mình cũng không quan tâm, lại đâu có thể nghĩ sẽ liên lụy tới đám người Tổng Dương hay không, đương nhiên, không thể suy nghĩ nhiều hơn rằng một đại quân của Hồng Thái Tổ cuối cùng là âm hồn không tan hay là trường sinh bất lão.

Không đợi Bạch phu nhân lên tiếng trả lời, Cố Chiêu Quân nhẹ giọng nói:

- Không thể vọng động, các người cẩn thận xem thái độ của những người bên trên.

Tề Thượng không ngờ vẫn còn cười được:

- Cố lão gia anh em chúng ta thị lực không tốt, nhìn không rõ lắm,

Tổng Dương kéo Tiểu Bộ ra phía sau lưng, Cố Chiêu Quân có thể nhìn thấy, ông ta cũng nhìn rõ mồn một, Tổng Thư kiếp trước ngành nghề đặc biệt, sát ngôn quan sắc là bản lĩnh cơ bản mà Cố Chiêu Quân cũng là một cao thủ trong giới này, đám hắc y bên trên tuy bày ra tư thế công kích, nhưng trên mặt mỗi người bọn họ đều không hề khống chế được sự hưng phấn nồng đậm lộ ra trên mặt. Ánh mắt người áo đen nhìn đám người Tổng Dương có chút đề phòng, có sự bất ngờ, mà nhiều hơn là sự chờ đợi và hướng tới.

Tổng Dương lời nói rất nhanh:

- Bọn họ không sợ có người ngoài đến tương phản, bọn họ đang đợi có người đến,

Tiểu Bộ run rẩy, giọng nói rất nhỏ:

- Ban ngày, có thái độ, chính là người sống, có thể thấy bóng của họ.

Cố Chiêu Quân không để ý tới Tiểu Bộ, theo lời nói của Tống Dương gật đầu:

- Người nói đúng, chính là vì đợi người đến, cho nên đường hầm, một con ngựa bình, toàn bộ không có cạm bẫy và mai phục, bất cứ kẻ nào có thể thuận lợi đi qua, sau khi người được thả ra, áo bào đen bên trên sẽ phân rõ có phải là người họ đang đợi không.

Tống Dương cười nói:

- Nếu đúng thì đáng vui mừng, nếu không phải thì đừng có mơ mà sống sót ra khỏi đây,

Cố Chiêu Quân không dám cử động, chỉ có thể đảo mắt nhìn, rồi nhìn lên Tề Thượng:

- Tiểu tử, hiểu chưa?

Cơ quan trên nóc đường hầm, không phải ngăn cản người vào, mà là chặn người chạy trốn.

Chớ nói Tề Thượng, ngay cả Tiểu Bộ bây giờ cũng nghĩ ra, liền bưng tỉnh nói:

- Cái cơ quát trút bùn lầy xuống đóng mở không phải trong đường hầm, mà là bên ngoài, do những người mặc áo đen kia điều khiển?

Cũng có lẽ việc này mới có thể nói rõ.

Không quan tâm cơ quan thiết kế thế nào, nếu muốn ngăn cản, đạo lý cơ bản nhất chắc chắn sẽ là: chỉ cần thông qua cạm bẫy, lập tức sẽ rơi vào cạm bẫy. Đạo tặc thân thể cao cường, có thể dựa vào bản lĩnh của mình phá vỡ hoặc tránh được cơ quan đó, nhưng không quân nói thế nào, ít nhất trước tiên cũng phải phát hiện ra cơ quát ở nơi nào mới được.

Đoàn Tống Dương đứng trong khe hở nghiêng, chỉ hiện ra cái ngọn, lại cũng không hề tìm thấy “sự tiếp xúc” nào ở đó, bình an vô sự đi như vậy không phải bọn họ phá hoại hay là tránh được, mà là không tìm được.

Bởi vì không tìm được, cho nên không xảy ra chuyện? Cơ quan như vậy lại có lợi ích gì?

Đó chỉ có một lời giải thích, nóc của đường hầm không phải muốn cản người đi qua, mà là vì ngăn cản người rời khỏi.

Nhìn tình hình trước mắt, nếu tùy tiện chạy vào khe hở, bên dưới có thể nghĩ mà biết: người mặc áo đen bên trên khởi động cơ quan, nóc của đường hầm mở ra, bùn lầy sẽ trút xuống, cho dù là Yến Đỉnh bạc nhất thiên hạ, cho dù khi sung sức nhất cũng khó mà xông lên đoạn đường nghiêng bên sườn núi, cuối cùng tất cả mọi người sẽ bị rơi vào hố sâu bên ngoài, sự sống sẽ bị nhấn chìm.

Tiến vào cửa không có đường lui, đi qua con đường hầm dài, tự chui vào đường chết, bây giờ không có ai còn muốn lấy vàng nữa, trong lòng điên cuồng nghĩ lại, muốn tìm cách chạy trốn. Rất nhanh, trên mặt Tề Thượng lại nở nụ cười, người bên cạnh vẫn biết gã nghĩ ra biện pháp hay gì, ánh mắt nhìn quanh, không ngờ gã cười nói:

- Trách không được muốn làm đường vòng chết rõ ràng là hai nơi thờ tự, bùn lầy đổ xuống như vậy, nhiều nhất cũng phá được đoạn đường tà đạo phía sau, không phá con đường trước mặt, sửa chữa sẽ dễ hơn nhiều,

Ai cũng không thể ngờ, người thông minh như vậy, trong lúc mấu chốt, không ngờ vẫn còn nghĩ về con đường “chuyên nghiệp” của mình, Bạch phu nhân muốn mắng gã nhưng thực sự tìm không ra từ thích hợp, chỉ lắc đầu cười, lúc này La Quan hạ giọng nói:

- Có động.

Mọi người đưa mắt nhìn, chỉ thấy lắc lắc bên cạnh hố, thả xuống một cái rổ.

Trong số đám hắc y không ai nói gì, mọi người bên dưới tạm thời không nhìn thấy gì, Tống Dương xoay người rất nhanh, nói nhỏ với các bạn:

- Rổ không.

Cố Chiêu Quân cười khổ một tiếng:

- Bọn họ không phải cho chúng ta cái gì, mà là muốn chúng ta đưa tín vật chứng minh thân phận.

Nếu đã đoán ra đối phương đang đợi người, hắc y nhân lùi một bước tự nhiên là “kiểm chứng thân phận, việc không khó nghĩ, nhưng lại khó làm, Tề Thượng nói thầm:

- Người nói, chúng ta nếu viết một cái thư xin hàng đặt vào rổ đưa lên, bọn họ xem xong có thể tha cho tính mệnh chúng ta không?

Năng lực nói chuyện, chiếc rổ đã đặt xuống đấy, lần nữa khiến mọi người kinh ngạc, bên trong chiếc rổ không phải rỗng mà đặt vào hai vật giống nhau, một là một ly bạch ngọc đựng rượu, và một cây châm có ánh vàng rực rỡ.

Chắc là cảm thấy mình chết đến nơi, Tề Thượng “ nắm chặt thời gian cuối cùng, không chỉ không cầm miệng, mà nói nhiều hơn, thấy một ly một châm trong rổ, buồn bực nói:

- Ý gì vậy? Muốn chúng ta uống rượu suông sao? Có phải đợi sẽ còn có rổ nữa, đưa thức ăn xuống ? Tốt nhất là có cá chua ngọt.

Không ai để ý gã, Tống Dương đi lên trước, giơ tay cầm châm vàng, cho dù trên mặt hiện ra sự cổ quái, chiếc châm này hẳn biết, hoặc nói, hẳn biết cách sử dụng của cây châm này: các thầy thuốc nhà Hán dùng để “lấy máu”. Trong túi châm của hắn, còn có một cây giống hệt cây châm của Tống Dương.

Giải thích đơn giản một câu về cách sử dụng của cây châm, sắc mặt của Cố Chiêu Quân thay đổi, hạ giọng nói:

- Quốc sư?

Một ly, một châm, ý của Hồng Quân rất rõ ràng, muốn người bên dưới dâng máu tươi cho bọn họ để chứng minh thân phận, cũng là giám huyết.

tinghlinh2

189. Chương 21: Phía Trước Luôn Có Bất Ngờ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 21: Phía trước luôn có bất ngờ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

- Quốc sư, sau khi thốt lên hai chữ, Cố Chiêu Quân lại lắc đầu, Hồng quân hắc y không thể nào có liên hệ với quốc sư của Yến Quốc, nếu bọn họ thực sự là “quỷ quân” của quốc sư, phải giờ cờ hiệu của Yến quốc mới đúng, nghĩ đi nghĩ lại, nhưng là phương pháp giám định thực sự. Lúc này, Tống Dương đã vận kim châm, đâm vào đầu ngón tay của chính mình, dẫn máu tươi vào chiếc ly bạch ngọc.

Cố Chiêu Quân thở dài:

- Bên trên không thể là người của Quốc sư, khó không thành người còn cảm thấy, có thể sử dụng máu của Vưu thái y cho người luyện thành lừa dối một lần nữa sao?

- Nếu không người đến đi?

Tống Dương tức giận:

- Lão Cố, vừa rồi ta đột nhiên nghĩ tới những gì người đã nói, hai mươi một năm trước, Vưu thái y đặt chân lên Yến Tử Bình, liệu có phải là ngẫu nhiên?

Cố Chiêu Quân sửng sốt:

- Là ý gì?

Tổng Dương động tác rất nhanh, lúc này đã lấy ra non nửa ly máu, rồi rút kim châm ra, kéo dây thừng, ra hiệu đối phương có thể kéo lên, cho dù lùi lại hai bước, đi tới bên cạnh cổ Chiêu Quân:

- Cậu luyện máu cho ta, khiến máu của ta có nhiều tác dụng, việc này không sai.

Đợi sau khi Cổ Chiêu Quân gật đầu, Tổng Dương tiếp tục nói:

- Vậy máu của ta có lợi ở chỗ nào? Có thể giả mạo Yến Đình ban hạ Pháp chỉ, chỉ huy thuộc hạ của lão, lúc đầu nghĩ, cảm thấy mục đích luyện huyết của Vũ thái y là như thế. Nhưng khi ở Tĩnh thành, Đại lôi âm đài và hệ thống hai mươi một tòa tu di thiền viện, tất cả đều có thể tiếp xúc được với người của Pháp chỉ, đều là đệ tử tâm phúc của Quốc sư, tâm tư những người đó không kém. Chỉ dựa vào một tấm pháp chỉ giả, việc nhỏ có thể thành, nhưng muốn làm việc lớn gần như là không thể. Khi ở Lậu Thương các trong Tĩnh thành, một đám phản tặc vì như vậy mới có thể phát huy tác dụng của “bảo huyết”, đề mục này nghĩ đến vỡ đầu, nhưng không ai có thể tìm ra biện pháp thực dụng.

- Bảo huyết,

Trong tưởng tượng cảm thấy là một hung khí tuyệt thế, nhưng tinh tâm suy nghĩ, hóa ra nó thật sự yếu, ngay cả các tín đồ cũng khó có thể làm được, càng không thể dựa vào pháp chỉ giả của Quốc sư.

Vũ Ly khổ tâm mười tám năm, chính là vì một “việc làm vô bổ” sao?

- Chính là việc này, ta luôn nghĩ không thông, cho dù có thể thành công làm giả pháp chỉ sao lại có thể như vậy?

Có lẽ trong lòng cậu hẳn là có một mưu kế thần kỳ mà chúng ta nghĩ mãi không ra, có thể dựa vào pháp chỉ giả dẫn động vạn quân lôi đình, vừa nghĩ đến, có lẽ còn có một khả năng: ông ta luyện huyết cho ta, căn bản không phải vì tạo pháp chỉ giả, mà là có một mưu đồ khác.

Nói xong, Tổng Dương ngẩng đầu. nhìn về phía chiếc rổ trúc đang từ từ được kéo lên, lại chuyển đề tài:

- Hơn nữa, với việc ẩn cư mà nói Yến Tử Bình thật ra không phải là lựa chọn tốt nhất. Tất nhiên thanh tĩnh, nhưng cũng rất hoang vắng, ông ấy mua thuốc rất phiền phức, huống hồ ông ấy còn phải song tu.

Tổng Dương cười, nói tiếp:

- Ngoại ô Thanh Dương có thôn xóm thanh tĩnh như vậy, lại tùy ý có thể vào thành, thuận tiện hơn nhiều so với Yến Tử Bình, thật ra, lựa chọn tốt nhất của ông ấy không nên là đến Nam Lý, nên đi Hồi Hột mới đúng, Hồi Hột không kỳ thị người Hán, ông ấy đi vào trong đó có thể tiêu điều tự tại, cả đời Yến Đình có mơ cũng không tìm được ông ấy.

Tất cả đều là dự đoán, không có chứng cứ xác thực, cho nên lời của Tổng Dương nghe ra có chút mơ hồ, nhưng ý của hắn Cổ Chiêu Quân đại khái có thể hiểu:

- Người chính là cảm thấy, có lẽ trong mắt Vũ thái y, nơi tốt nhất của Yến Tử Bình chính là ở gần thâm sơn hoang dã? Tiềm lợi cho mưu đồ trọng đại của ông ấy?

Tổng Dương cười:

- Thật ra chính là thấy Hồng quân hắc y phải nhờ vào việc thử máu để phân biệt thân phận, máu mà họ cần chắc chắn phải đặc biệt mới được: Vũ thái y luyện chế huyết của ta rất đặc biệt. hơn nữa, trên thế giới này phương pháp lấy huyết xác định thân phận, hẳn là độc môn bí pháp, không thể có nhiều. Ngoài ra, Vũ thái y không chọn ở đâu, lại chọn ngụ cư ở Yến Tử Bình, những việc này xâu chuỗi lại, càng nghĩ càng cảm thấy không chừng thật sự là gặp may rồi.

Cổ Chiêu Quân hừ một tiếng:

- Nghe ra cũng có lý, nhưng xét đến cùng vẫn phải đợi kết quả; nếu may, chắc không cần phải đợi lâu nữa.

Lúc này cái giỏ đã lên mặt đất, Giáo úy hắc y lấy tay trúng vào hố, yên lặng, toàn bộ tâm tư của đoàn Tổng Dương tất cả đều treo trên rổ ấy, sống chết chỉ trong tích tắc, tám người không có ngoại lệ đều nhìn lên miệng hố, không chừng ngay sau đó bùn lầy tanh tưởi sẽ lũ lượt rơi xuống, mà thổ binh hắc y vì “đợi người”

mà đề bẹp kỳ vọng của bảy năm, sự căng thẳng trong ngực của bọn họ, cũng chẳng khác gì so với đám người Tống Dương.

Trời đất yên tĩnh có thể đếm được nhịp tim: thời gian chậm chạp trôi, nhiều nhất cũng chỉ đủ thời gian để uống một tách trà, rồi lại qua một vòng luân hồi, cuối cùng, một tiếng kèn dài vang lên, nhưng người trong hồ nghe không hiểu hàm ý bên trong, do đó càng thấy bị dày vò, nhưng tiếp đó, trong nháy mắt, những tiếng hoan hô cao vút rất lớn thổi quét thiên hạ, Tống Dương nhìn rõ mồn một, đám người hắc y bên hồ thái độ vui mừng như điên, thậm chí có người khóc rống lên nước mắt trào dâng.

Tiếng hoan hô âm âm bên cạnh, Tề Thượng đặt móng ngồi dưới đất, da mặt cứng ngắc, sự căng thẳng lúc trước vẫn còn lưu lại, nhìn Ba Hạ, nhìn Bạch phu nhân, cuối cùng nhìn Tống Dương, run lên:

- Qua, qua rồi? Sống rồi?

Trong mắt Cố Chiêu Quân cũng lộ ra sự kích động, nhưng vẫn kiềm chế sự hưng phấn, trầm giọng nói:

- Chúng ta không thể quá vui, nhịn chút đi, tránh lộ ra sơ hở.

Vừa dứt lời, một âm thanh vang dội hô lên từ một trung niên:

- Thiên Dạ Xoa bộ hạ Đại Hồng Thái tổ Hoàng đế cung nghênh.

Tống Dương ánh mắt nghi hoặc, quay đầu hỏi bạn:

- Thiên Dạ Xoa? Danh hiệu gì vậy?

Những người khác vừa lắc đầu, những người mặc hắc y trên hồ lại rống lên, tất cả đồng thanh lặp lại câu như vậy: Thiên Dạ Xoa bộ hạ Đại Hồng Thái tổ Hoàng đế cung nghênh.

Liên tiếp ba lần hô lên như vậy, sắc mặt đám người Tống Dương lại tái đi cùng những tiếng hô bất đồng hỗn loạn, tiếng gầm vang trời, núi hô biển gọi, cho dù cách xa nhau một tòa hồ sâu, vẫn làm màng nhĩ người dưới tê dại, không có vạn người hô căn bản không có động tĩnh như vậy.

Đội tiếng hô tan đi, dưới hồ lại buông xuống một cái rỏ, nhưng lần này cái rỏ rất lớn, đủ để mang đám người Tống Dương lên mặt đất, lão Cố lập tức đi tới cạnh Tống Dương, thảo luận gì đó. Còn rất nhiều việc vẫn chưa hiểu rõ, hiện ra chẳng qua cũng là dựa vào huyết mà Vương thái y để lại cho Tống Dương mới qua được cửa thứ nhất, sau khi lên đó, chẳng may bị vạch trần thân phận, đến khi đó vẫn là đi vào đường chết, phải nhanh chóng nghĩ ra cách thỏa đáng.

Theo cái giỏ, đoàn người Tống Dương cuối cùng đi lên mặt đất, địa hình trước mắt có chút kỳ lạ, nơi xa ba hướng Đông, Nam, Tây, núi lớn vây quanh, phía bắc là một cái đầm lầy rất lớn. Mà trong hồ sâu không cảm thấy nhiều, đến đến khi lên mặt đất, Tống Dương mới cảm thấy, vào giờ chính Ngọ mặt trời chói chang chiếu rọi, tia sáng bên mình lại lộ ra nhan sắc quái dị, giống như đang trong ảo cảnh.

Tống Dương ngẩng đầu quan sát bầu trời, chợt bừng tỉnh ngộ, giữa không trung, trên sườn núi lơ lửng một chướng khí màu hồng nhạt, khiến cho ánh mặt trời thay đổi màu sắc.

Ba mặt núi vây quanh, một mặt là lân chiểu, trong không khí còn có độc chướng treo lơ lửng giữa trưa cũng không tan, nơi này hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Đám người Tống Dương vừa xuất hiện, đại đội Hồng quân lập tức khom người thi lễ, phóng mắt nhìn về một mảng đông nghịt người, Tiểu Bộ vội vàng nhìn xung quanh, dưới chân mỗi người đều có bóng, trong lòng lập tức mừng vô cùng. Không phải ma, đó chính là trường sinh bất lão? Quả thực việc tốt trên đời nhưng đợi nằng ngẩng đầu cẩn thận xem chừng, thì lại lập tức thất vọng, nằng nhìn thấy phụ nữ.

Nam giới y phục màu đen, nữ giới y phục màu trắng, phân biệt rất rõ ràng, lại nhìn về phía trước, những gian nhà gỗ bên sườn núi xếp thẳng hàng, vừa có dân cư cũng có công xưởng: phía nam cày ruộng, phía tây có trường học nằm một mình, nơi nào cũng có thể thấy cờ của hồng quân bay phấp phới, qua nơi này là đến “bộ tộc” bán quân bán canh, không hề có chuyện trường sinh bất lão gì.

Sau khi hồng dân thi lễ xong, một vị trung niên cường tráng cùng mấy chục người nhanh bước tới nghênh đón, xem ra họ đều là thủ lĩnh, đến trước mặt Tống Dương muốn nói, không ngờ Tống Dương miễn cưỡng nở ra nụ cười, lập tức hai mắt đảo lên, lập tức ngã lăn ra bất tỉnh.

Bạch phu nhân, Tiểu Bộ, cùng mọi người lo lắng đỡ lấy hấn, Cố Chiêu Quân liền giải thích:

- Chủ nhân có thương tích trên người, thêm nữa đường dài gian khổ, cần nhanh chóng nghỉ ngơi, nhanh chóng nghỉ ngơi.

Tám người, Tống Dương là tôn sứ, những người khác tạm thời đều là hộ vệ, người dẫn đường, tỳ nữ tôi tớ. Tống Dương giả bệnh, trừ phi Quốc Sư, Hồ Phách hoặc Hoa Tiểu Phi tới, nếu không thiên hạ không có người thứ tư có thể nhìn thấu, tướng lĩnh hắc y xem mạch, liền đưa hấn vào phòng thoải mái hơn, sắp xếp cho thầy thuốc hội chẩn.

Tôn sứ hôn mê rồi, không thể nói gì được, toàn bộ tôi tớ đi theo đều không biết việc này, không nói được gì, mà trong ba ngày sau đó, Tống Dương vẫn hôn mê bất tỉnh, đám người Tề Thượng chạy đông chạy tây, tỏ ra rất tò mò, “ hỏi này nói nọ ” với người bản địa, cố gắng thăm dò khẩu âm của đối phương, tìm hiểu lai lịch của Hồng dân, biện pháp này là Tống Dương nghĩ ra, giả chết còn được, giả bộ bất tỉnh là chuyện nhỏ.

tinhlinh2

190. Chương 22: Sứ Mệnh Trong Bảy Trăm Năm

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 22: Sứ mệnh trong bảy trăm năm

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hồng trường trên khe núi quanh năm không tan, ban ngày vẫn rất rõ ràng, nhưng khi đêm xuống nhìn lên bầu trời, một dải ngân hà nhiễm huyết, ánh nguyệt nhuộm hồng, khiến sự yên tĩnh trong khe núi mang thêm mùi vị ác khí.

Mấy người vây xung quanh giường Tống Dương, ánh mắt Tống Dương vén lên một đường, nhẹ nhàng hỏi:

- Thế nào?

Đang cố tìm kiếm nụ cười hiềm hoi trên khuôn mặt mọi người, ba ngày, đám người Cố Chiêu Quân đã hiểu được rất nhiều việc. Tin tức mà mọi người nghe ngóng được tán loạn phức tạp vô cùng, giờ đã qua quá trình sàng lọc, đã có sự mạch lạc sơ bộ, Cố Chiêu Quân mở miệng:

- Truyền thuyết và những gì nghe được lúc đầu chúng ta đoán phần lớn không sai, Thổ Hồn Tử rời sơn là làm việc cho Hồng Thái Tổ, chuyên trộm mộ cổ, đánh cắp vàng bạc xung công, đợi Hồng triều nhất thống thiên hạ, Thổ Hồn Tử chịu cảnh tàn sát, cuối cùng một tộc người quay lại sơn cốc trốn tránh tai họa, Hồng Thái mấy lần phái người vào núi đuổi giết, cho tới khi Mộc Ân nói đám quân mã tinh nhuệ kia vào núi Thiên Dạ Xoa.

- Thiên Dạ Xoa không phải tên hiệu, giống với Hồ Bộ doanh, Bạch Nhĩ kỳ, nó là quân danh, bảy trăm năm trước Hồng thái tổ cử người đuổi giết bộ tộc Thổ Hồn Tử cuối cùng, liền đặt tên này.

Sau khi giới thiệu, Cố Chiêu Quân đi thẳng vào vấn đề:

- Khi Hồng Thái Tổ đăng cơ được mười bốn năm, đã truyền tướng quân tâm phúc Trịnh Hiển đến xây dựng quân đội mới, từ hai mươi vệ trong Cửu phủ đã chọn ra những người tinh nhuệ nhất, cũng là ba nghìn binh sĩ trung thành nhất, lại điều động một ngàn năm trăm thợ thủ công, hai ngàn thiện nữ, sát nhập lại thành một đội quân, Thái Tổ ban thưởng lấy tên là “Thiên Dạ Xoa”.

Tống Dương không hiểu, nhíu mày hỏi:

- Thiện nữ? Là ý gì?

- Cách gọi ngày xưa chính là những phụ nữ khỏe mạnh có thể sinh đẻ.

Cổ Chiêu Quân giải thích, tiếp tục nói:

- Trịnh Hiến được phong đại tướng quân nhị phẩm, còn phụ trách chuyên quyền, phong quân đảm nhiệm quyền lớn, quản hạt Thiên Dạ Xoa. Hai năm sau Thiên Dạ Xoa nhổ trại, đi vào thâm sơn. Nhưng Trịnh Hiến nhận lệnh của Thái Tổ, nhưng không chỉ đơn giản là truy sát Thổ hầu tử, nếu không cần gì phải điều động thiện nữ theo quân.

Các bạn đã hiểu được chân tướng, Tống Dương không cần động não phán đoán, cười haha làm thủ thế, ra hiệu lão Cổ nói tiếp.

- Mật chỉ có liên quan tới Hồng thái tử, quân sĩ bình thường ở đây, nữ binh sĩ cũng không biết, nhưng sự tình gần như là đã rõ ràng, cũng không cần đoán, mệnh lệnh Trịnh Hiến đã nhận, hẳn là hai việc: Thứ nhất là xâm nhập vào sào huyệt của Thổ Hầu Tử, đuổi giết dã nhân; ngoài ra, sau khi hoàn thành không cần ra nữa, từ nay về sau đóng quân ở đó, tu dưỡng sinh sản đời sau, đồng thời vất vả luyện binh, đợi đến một ngày, mật sử Hồng triều vào núi nhận trọng trách. Cho nên trong quân Thiên Dạ Xoa, có thợ thủ công, có cả nữ binh sĩ, khi khởi hành còn mang theo các loại như công cụ, hạt giống rau vv.

- Về phần Thiên Dạ Xoa làm sao để phân biệt được thân phận mật của họ, cách của họ người đã lĩnh giáo rồi. Nếu là như vậy, Thiên Dạ Xoa ngăn cách với thế giới bên ngoài, bọn họ đích xác là không xuất sơn, nhưng chưa chết, mà ở lại trong khe núi theo như tương truyền, suốt bảy trăm năm ròng rã. Manh mối đại khái là như vậy, ngoài ra còn có một vài tình tiết, để người khác nói với người, không được nói lời nào gần sắp chết rồi.

Nói tới đây, Cổ Chiêu Quân cười, quay đầu nhìn Tề Thượng, người kia vui vẻ, nói câu cảm tạ không ngớt.

Tề Thượng mang ghế dựa cho mình, ngồi xuống trước giường Tống Dương:

- Chúng ta nói trước tới truyền thuyết Sơn Khê Man, năm đó Lão tổ tông của Sơn Khê Man nhìn thấy đại quân, nhưng khi Thiên Dạ Xoa hành quân thiện nữ cũng đội mũ giáp sắt, thoáng nhìn thấy nam nữ không có khác biệt gì, hoảng hồ trong mắt Sơn Khê Man, người Hán cũng trưởng thành như vậy, cho nên bọn họ chỉ biết là quân đội, mà không hề biết còn có nữ quyền, chính là việc này chưa làm rõ, mới khiến chúng ta lâm vào nguy hiểm. Hầu gia ngài đừng hiểu lầm, tôi không có ý chỉ trách ý của lão bà Mộc Ân, chính là nói tới việc này.

Sau khi đại quân Hồng Hoàng xuống đất không hề ra khỏi, mà Thổ Hầu Tử cũng không có tung tích, bất luận là ai nghĩ tới, hai đám người cũng đã sớm chết hết, Tống Dương tới nhặt vàng của người chết, trong lòng gần như không có chút gánh nặng nào, sự chú ý cũng đặt hết vào khả năng có thể tồn tại các cơ quan mai phục, ai có thể ngờ tới, Hồng quân không ngờ tự hình thành bộ tộc, trong hang ổ cũ của dã nhân sinh sản sinh lợi, nếu sớm biết như vậy, đám người Tống Dương căn bản không thể chọc tới bọn họ.

Sau khi đợi Tống Dương gạt đầu, Tề Thượng lại đổi đề tài:

- Lại nói Thổ Hầu Tử, nơi này ngài cũng thấy, gần như là cái ổ chết, trên đầu có độc chướng, không có cách nào xoay chuyển núi mà qua; ba mặt núi kiên cố vô cùng, Thổ Hầu Tử cũng không dễ dàng được nền núi; lối ra chỉ có một hướng đầm lầy, nhưng đào đường dưới đầm lầy không dễ dàng như vậy, tổ tiên của dã nhân hàng nghìn năm cũng chỉ tìm ra ba con đường, Thiên Dạ Xoa vào núi đã phá hỏng mất hai con đường, sau đó theo cổ doanh lập ra con đường hầm kia, không vội vàng, không chậm chạp đào một con đường rộng, khi chúng ta tới đoán có chút không sai, dã nhân bị Thiên Dạ Xoa dồn vào trong ổ, lên trời không có đường, xuống đất không có cửa.

- Nghe nói, lúc ấy trong tình thế cấp bách Thổ Hầu Tử cũng đã theo bản đồ đào được một con đường trốn chạy, nhưng có thể đào được thì chỉ có mấy chỗ, những chỗ khác đều không thể đào, Thổ Hầu Tử đào ba bốn lần, mỗi lần đều dẫn tới bùn lầy chảy ngược, cuối cùng hết cách, chỉ có thể mở to mắt nhìn cường địch tiến vào sào huyệt. Nhưng, Thổ Hầu Tử chưa bị giết sạch, cuối cùng còn sót lại ba trăm người, bị người Hán khống chế, trong nhiều năm như vậy, số lượng bọn họ vẫn luôn bị khống chế ở ba trăm.

- Lại phải nói, chính là Thiên Dạ Xoa, đội ngũ này không đơn giản.

Tề Thượng hạ thấp giọng nói, tỏ ra rất thần bí:

- Từ Trịnh Hiến trở xuống, lúc đầu chọn lựa chạy ra, đám Thiên Dạ Xoa đều trung thành và tận tâm, không phải là sự trung thành bình thường, mà là....điều này rất khó tả, Hầu gia biết vài tôn giáo khổ tu không? Đều không phải trung thành, mà là thành kính; Theo tôi nói, khi đại quân đang xây dựng thành lập tổ chức, chưa từng bị cao nhân trong tây hoang lý khuất phục.

- Sự thành kính của bậc cha chú, sau khi những đứa trẻ sinh ra đã bị ngăn cách với nhân thế, bị ý niệm dung nhập trong đầu chính là khổ luyện, đợi sứ giả vào núi cống mệnh vì Ngô hoàng. Đời đời kế thừa, tuy đã qua bảy trăm năm, nhưng vẫn lấy trung thành làm đầu, không những không có chút thoái hóa, trái lại còn càng coi trọng chuyện xưa, chỉ nói như vậy Hầu gia sợ không hiểu rõ, tôi nói chuyện nay ngài sẽ hiểu rõ hơn.

- Lúc trước đội ngũ bảy nghìn người, ngoại trừ trên đường, xây dựng công trình, đánh giặc đều chết hết, cuối cùng tiến vào chiếm giữ nơi này, chỉ còn sót lại không đến năm nghìn người, nhưng đồ quân nhu của bọn họ vẫn còn đây, rất nhanh sau lại phát triển lên. Nhưng khe núi tuy lớn, chung quy khu vực vẫn có hạn, không thể vô cùng vô tận dưỡng được, ở đây có thể đủ dung nạp nhiều nhất cũng không đến hai nghìn người, cho nên nơi này đối với “nhân mệnh” không chế rất nghiêm ngặt, quan trọng nhất chính là tỷ lệ nam nữ mới sinh, cách một năm mới được một lần, “cá thể” vượt ra ngoài, cho dù nam hay nữ đều vị vút đi vô tình.

- Thứ hai là coi trọng thiếu niên, tám tuổi, mười hai tuổi, mười sáu tuổi, mỗi lần “kiểm tra cơ thể”, người sức khỏe yếu, người cơ thể nhẹ, phạm là không đạt tiêu chuẩn, nhất định bị xóa bỏ.

- Phụ nữ mười bốn tuổi kết hôn, đến mười bảy tuổi vẫn chưa đẻ, xóa bỏ. Nữ binh tuổi cao, khi tới tháng đình trệ, bỏ đi. Đàn ông cũng giống như vậy; bất kể nam nữ, ở đây không có người già trên năm năm tuổi, tóm lại, cho dù là phụ nữ binh sĩ bình thường, hay là hậu nhân của đại tướng quân Trịnh, không có ai ngoại lệ, không đạt tiêu chuẩn đều sẽ bị loại bỏ, nhường vị trí cho thế hệ mới sinh.

- Mấu chốt là, “nền chính trị hà khắc như vậy” trong mắt những Hồng dân này lại rất bình thường. Đứa nhỏ nhà mình không đủ điều kiện, người lớn cũng sẽ tan nát cõi lòng, khóc rống lên, nhưng tuyệt sẽ không bao che, càng không cản trở “việc hành hình”; Thật ra không cần cản trở, cũng sớm đã không cần “hành hình” rồi, những người cơ thể không thể đạt yêu cầu, bản thân cũng sẽ nhẹ nhàng tự kết thúc. Hầu gia, xuất thân của tôi ngài cũng biết, lẫn lộn nơi hắc ám, một mình, ai cũng dám hận người khác, nhưng trong mười người chưa chắc có ai dám hận tôi; cho dù thật có người ngoài, đối với bản thân tôi, đối với người thân cũng hận, cũng không thể giống như Thiên Dạ Xoa cảm thấy “thiên kinh địa nghĩa” như vậy. Ngài nói, đây không phải cúi đầu thì là gì?

Cúi đầu đương nhiên là lời nói vô căn cứ, nhưng kiếp trước có một từ, có lẽ rất phù hợp: Tẩy não.

Đời thứ nhất Thiên Dạ Xoa là được chọn lựa ra từ trong các hùng binh của Hồng Hoàng, trung thành mà cường tráng. Sứ mệnh của đội quân này lại không bình thường, trước khi xuất chinh là thật sự đã trải qua sự giảng giải về sự “tẩy não”. Đến khi bọn họ hoàn thành mệnh lệnh đầu tiên, bắt đầu đội nhiệm vụ mới, từ đó đóng kín đường vào thâm sơn, không có bất cứ liên hệ nào với thế giới bên ngoài, đời đời kế thừa hình thành lên một vận mệnh chế độ “biến thái”.

Việc này người ngoài không thể tưởng tượng được, nhưng người bên trong từ khi sinh ra, thế giới chính là những gì trước mắt, cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, trong sự trưởng thành, bọn họ nhìn thấy, nghe thấy, học được, tất cả đều bị bủa vây bởi hai chữ “sứ mệnh”, tin tưởng cơ sở chính là” sống là vì Thiên Dạ Xoa có thể hùng mạnh”, đợi khi xuất sơn cống hiến cho Ngô hoàng”, bọn họ cảm thấy đây chính là tất cả ý nghĩa của cuộc sống, đơn giản chỉ có thể dùng hai từ “tàn khốc” để hình dung.

- Tổng số người ở đây là mười bảy nghìn người, mấy trăm năm nay chưa từng thay đổi, phụ nữ, trẻ em và thợ thủ công không nhắc tới, nhưng các chiến sĩ cường tráng chỉ ở con số tám nghìn người, ngoài ngày mùa ra, bình thường đều phải khổ luyện. Lớn lên trong hoàn cảnh luyện tập như vậy, ai sống, ai chết cũng không quan tâm, sẽ là sức chiến đấu như vậy.

Vừa nói xong, Tề Thượng lắc đầu.

Sau khi xúc cảm qua đi, gã lại quay lại chủ đề:

- Quân danh của đội ngũ này là Hồng Thái Tổ ban cho, ẩn thân dưới đất mười mấy năm, cuối cùng hát vang lên: Dạ Xoa, có tiếng ác quỷ hung hăng, vốn không thuộc về nhân gian... Danh như ý nghĩa, bọn họ có sự

ẩn nhẫn của Dạ Xoa, ngủ đông ngoài thế giới, chỉ đợi một tiếng triệu tập sẽ xông ra trở thành ác quỷ của nhân gian.

- Bất luận là quân danh hay là sứ mệnh, ý đồ của Hồng thái tổ đều không khó hiểu, ông ấy chính là cất giấu một đội tinh binh.

Cố Chiêu Quân tiếp theo trả lời:

- Bấy trăm năm trước Hồng thái tổ nhất thống Trung Thổ, thống trị vô song, nhưng trong lòng vị Hoàng đế này luôn là không nở, đại thế thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, thiên hạ của Đại Hồng sớm muộn gì cũng có ngày sụp đổ, cho nên ông ấy phải lưu lại một cơ hội cho đời sau. Đó là “Thiền Dạ Xoa”.

- Tinh binh liên quan tới nơi này, chắc chắn là cơ mật trong cơ mật, nhưng Đại hồng triều hơn ba trăm năm, trước sau cũng mấy chục thế hệ, sắp ba mươi vị hoàng đế rồi, không đếm được đã bao lần đấu đá nội bộ, nổi loạn, bí mật của “Thiền Dạ Xoa” không thể được kế thừa, cuối cùng con cháu Hồng thái tổ đã phụ tâm ý của Hồng thái tổ. Mà Thiền Dạ Xoa cách biệt với thế gian, căn bản không biết bên ngoài sớm đã thay đổi thời đại, còn đang hi vọng có ngày có thể đủ mạnh để trở về nước.

Cố Chiêu Quân một hơi nói ra mọi chuyện, cuối cùng tăng giọng điệu nói:

- Vừa rồi ta nói những điều này.. Tất cả đều là dự đoán. Căn cứ theo tìm hiểu trong dân gian, và kết hợp với tình thế bên ngoài, phỏng đoán ra, chưa chắc đã đúng, nhưng cũng không khác nhiều.

Thiền Dạ Xoa ngày đêm chờ mật sứ tới, trong lòng họ trọng lượng của mật sứ Hồng triều, e là không kém gì so với Bồ Tát, cuối cùng ở trong thế giới này, đợi đến khi có thể thông qua mật sứ “huyết giám” của Tống Dương, sự vui mừng điên cuồng có thể hiểu được, yêu ai yêu cả đường đi, đối với Lão Cố, Tề Thượng mấy người đi theo mật sứ cũng thân mật khác thường.

Liên quan tới lai lịch, cuộc sống, sứ mệnh của Thiền Dạ Xoa, ở thế giới bên ngoài xem ra là tuyệt đối bí mật, nhưng đối với mấy đương sự của họ mà nói, hoàn toàn không tính là gì cả, huống hồ tùy tùng mật sứ chính là người của mình, cho nên đám người Cố Chiêu Quân thăm dò được tin tức, gần như không uống công.

Nhưng những truyền thuyết liên quan tới bí mật của Hồng triều với Thiền Dạ Xoa, dân Hồng không thể hiểu hết được, Cố Chiêu Quân chỉ có thể phỏng đoán.

Tống Dương nghĩ:

- Nếu nói như vậy, bí thuật luyện huyết vốn từ hoàng thất Đại Hồng, sư môn của Vưu thái y, hẳn cũng có chút liên quan tới Đại Hồng hoàng thất.

Cố Chiêu Quân gật đầu:

- Cái này có chút phức tạp, không nên vội kết luận, nhưng Vưu thái y truyền luyện huyết cho người, chắc chắn chính là biện pháp Đại hồng hoàng thất luyện huyết, điều này tuyệt đối không thể nhầm, nếu không người không thể qua khỏi cửa huyết giám của Thiền Dạ Xoa. Ngoài ra, theo ta được biết, từ Hồng Thái Tổ đến con cháu đều u mê đan thuật, nắm bắt được các mật pháp luyện huyết này, không có gì kỳ lạ.

Một bên Tiểu Bộ vẫn kiên trì nhìn Tống Dương tủm tỉm cười, hình như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, ngắt lời hỏi:

- Thuật luyện huyết hẳn là có thể có công hiệu với người có tim bên phải? Theo cách nói của các người, Đại Hồng hoàng thất đời đời đều có người có tim bên phải? Điều này ...là di truyền sao?

Công chúa Điện hạ trực tiếp nghĩ tới mình, con trai tương lai sẽ giống cha, cũng là người hữu tâm”, điều này không có gì không tốt, nhưng không giống với người khác, cảm giác rất kỳ lạ, đây mới có câu hỏi này.

Cố Chiêu Quân lắc đầu;

- Trong này có một chỗ quan trọng, Công chúa chưa hiểu rõ: Giám huyết là phương pháp Thiền Dạ Xoa phân biệt thân phận mật sứ, nhưng “huyết” này chưa chắc là mật sứ..., nói trắng ra là, loại huyết đặc biệt này chính là tín vật mang bên người “bảo huyết”, chính là mật sứ.

Nói xong, Cổ Chiêu Quân cười:

- Thật ra, chúng ta ngay từ đầu đã không hiểu rõ việc này, nhưng vô phương. Mật sứ không nhất định có “bảo huyết” bên mình, nhưng bảo huyết cũng có thể là mật sứ, điểm này Hồng Thái Tổ có thể không có quy định cụ thể. Đối với Thiên Dạ Xoa mà nói, chỉ cần thông qua giám huyết là được, cụ thể đầu là mật sứ, chúng ta định đoạt.

Tiểu Bộ nghe tới như thế đầu, dù sao cũng hiểu đại khái, vội vàng gật đầu, lại đưa ra một nghi vấn khác:

- Cần gì phải dùng bảo huyết làm tín vật..., một đồng tiền hai mặt, Hoàng đế một nửa, Trịnh Hiến một nửa, đời đời tương truyền, có ngày mọi người gặp nhau, đem đôi đồng tiền hợp lại thành một.

Lão Cổ cười ha ha:

- Đội quỷ binh này là dao hai lưỡi, nếu bị người lợi dụng, Hồng thái tổ chẳng phải là gây ông đập lưng ông sao? Cho nên Thái tổ gia rất cẩn trọng, thuật luyện huyết là bí truyền độc môn của hoàng thất, Thiên Dạ Xoa trong khẩu dụ của Hoàng đế, ông ta nhào nặn hai bí mật với nhau, cũng bảo đảm hơn, đơn độc phá giải là vô dụng, trừ phi Hoàng đế có ý, nếu không bất cứ ai cũng đừng mơ điều động được đại quân.

Trên thực tế, đối với việc luyện huyết, Hồng thái tổ cũng để lại một mệnh lệnh nghiêm khắc với đời sau.

Bí pháp luyện huyết, mỗi giai đoạn đều không có cách phối hợp, sự phối hợp trước mắt không cần quá cẩn thận, thái giám tâm phúc, thái y đều có thể học, nhưng giai đoạn cuối cùng phối hợp rượu thuốc giống như bí mật của Thiên Dạ Xoa, chỉ có thái tử mới có tư cách học của Phụ vương.

Đại hồng nắm giữ thiên hạ, dựa vào thế lực của họ muốn tìm được trẻ con “hữu tâm” mới sinh dễ như trở bàn tay.

Từ sau khi Thiên Dạ Xoa trốn vào núi sâu, trong cung mỗi năm đều “thu thập” một hai đứa trẻ có tim bên phải, chuyên cung cấp luyện huyết, đợi đứa bé lớn lên tới mười bảy tuổi, lại sẽ vô tình bị xử tử, cho nên khi thái bình thịnh thế, mãi mãi sẽ không có “tín vật bảo huyết” xuất hiện; mà một khi gặp được loạn thế, Hoàng đế sẽ đích thân ra tay, nhiều nhất là hai năm, có thể bào chế ra tín vật, khởi động vương triều đại hồng cuối cùng trong núi sâu.

Tổng Dương thất thần, cuối cùng bí mật người kế thừa Hồng triều đã mất, đối với việc này vượt quá sự mong đợi, bối cảnh trong đó, Tổng Dương không hề quan tâm, hắn chỉ đang nghĩ, nếu Vưu thái y luyện huyết cho mình thật sự là vì đám Thiên Dạ Xoa này, vậy mưu đồ của ông ta ở đâu? Dựa vào tám nghìn người này để đánh Yến Quốc?

Cổ Chiêu Quân nhìn thấy hắn thất thần, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, khiến hắn tỉnh lại:

- Lại phải nói là tin xấu.

Tề Thượng vẽ mặt ảo não, tiếp lời nói:

- Sai là sai ở chỗ suy bụng ta ra bụng người.

Tổng Dương nghe nói sững sốt:

- Cái gì?

Tề Thượng đáp:

- Giả dụ tôi giúp Hồng thái tổ đào mộ, sau này ông ta muốn giết tôi để diệt khẩu, tôi nhất định sẽ đem theo vàng bạc, bảo bối để chạy trốn. Nhưng Thổ Hồn Tử không phải tôi, bọn họ dự định trốn vào núi sâu để nhận tổ tông, ở trong số vàng bạc này, ngoài sự trời buột ra, còn có tác dụng gì chứ?

Tổng Dương ngạc nhiên:

- Thổ Hồn Tử không có tiền?

- Cũng không phải không có, bọn họ mang theo một số châu báu, bảo vật mà họ thấy tốt theo, số lượng không nhiều, còn có không ít là đồ giả, theo Hồng dân nói, bảo bối của Thổ Hồn Tử gom lại cùng một chỗ cũng sẽ như vậy.

Tề Thượng gật đầu nói, sau đó cười:

- Hầu gia, ngài cũng lấy mình so với Thổ Hầu Tử sao?

Gần như mọi người đều nghĩ sai. Nếu có cơ hội mang tiền bỏ trốn, đương nhiên phải mang theo tiền, có thể mang bao nhiêu thì mang bấy nhiêu, đây là cách nghĩ của người Hán, thâm căn cố đế, là để chỉ Tống Dương, Cố Chiêu Quân, Bạch phu nhân khôn khéo, tất cả đều cho rằng Thổ Hầu Tử có rất nhiều tiền.

Tống Dương cười khở, Tiểu Bộ lần đầu tiên an ủi hắn:

- Thiên Dạ Xoa bình hùng tướng mạnh, thân phận mật sứ của chàng hoàn toàn bị bọn họ nhận ra, đội hùng binh này chạy không nổi.

Tề Thượng tiếp lời:

- Chính là bọn họ cũng rất nghèo, áo giáp còn sót lại của bảy trăm năm trước sớm đã bị mục nát, gần đó cũng không có quặng sắt, bọn họ bình thường thao luyện đều dùng thạch phủ, mộc cung, chẳng khác nào dã nhân, Hầu gia nếu thật sự muốn sai bọn họ ra trận, tốt nhất có thể cấp binh khí xứng đáng cho họ.

Miệng lưỡi của Tống Dương trở lên chua xót, nuốt trăm cay nghìn đắng để tới đây được một chuyến, toàn bộ đều dựa vào cậu phù hộ cho, kết quả một khối vàng cũng không tìm thấy, trái lại lại giúp Thừa Lân tìm thấy con đường tiêu tiền. Hiển nhiên, Tiểu Bộ cũng nghĩ tới Thừa Lân, nhỏ giọng hỏi Tống Dương:

- Chàng cảm thấy, sau khi chúng ta trở về, tỉ tỉ của thiếp sẽ khen hay là mắng?

tinhlinh2

191. Chương 23: Bản Đồ Kho Báu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 23: Bản đồ kho báu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lúc này Cố Chiêu Quân nói :

- Đừng quên người chẳng qua là mật sứ, muốn dùng bọn họ, người trước phải tìm được huyết mạch Hồng hoàng , việc này thật sự phiền toái , thế nào cũng phải cẩn thận tính kế . Trước tiên phải nói , đội quân này còn không thể mang đi ra bên ngoài.

Tống Dương nhe răng cười khở:

- Không mang đi, mang đi ra ngoài ta cũng nuôi không nổi.

Cố Chiêu Quân cười ha hả, gật đầu thông cảm:

- Một việc cuối cùng , bọn họ hiện tại đã biết cục diện bên ngoài rồi.

Trong khoảng thời gian ba ngày, đám người Cố Chiêu Quân nói chuyện phiếm hướng Thiên Dạ Xoa dò hỏi tin tức, đối phương đương nhiên cũng phải hỏi sự tình bên ngoài. Tùy tùng, có thể không biết thân phận, mục đích của mật sứ, nhưng bọn họ đều là từ bên ngoài tới, lại như thế nào không biết đường kim thiên hạ là cái bộ dáng gì nữa.

Với chuyện này bọn người Cố Chiêu Quân cho biết đúng sự thực, bởi vì một là tạm thời không kịp thông đồng bịa đặt lời khai khác , nếu Tống Dương muốn dẫn một đội tinh binh này, Thiên Dạ Xoa sớm hay muộn sẽ trở về nhân gian, đến lúc đó có thể nào lại giấu diếm.

- Việc đã rồi.

Cho tới bây giờ với Cổ Chiêu Quân, lời nói dối vô dụng lão đều sẽ không đem ra để nói.

Qua tới ngày hôm sau , đại phu trong quân chẩn bệnh bất ngờ phát hiện:

- Mật sứ , bệnh tình đại nhân chuyển biến tốt đẹp, đang nhanh chóng bình phục.

Tin tức tốt truyền ra, chủ tướng Thiền Dạ Xoa thứ bốn mươi ba chủ tướng Trịnh Chuyển bước nhanh tới , nhiều phó tướng đi theo, mặt khác còn đem theo ba cái rương.

Trịnh Chuyển bốn mươi dẫn đầu , căn nhà nhỏ bé khe núi hơn phân nửa sinh sống, mang nhiều quân đi cũng chỉ làm hai việc: khổ luyện võ nghệ, nghiên cứu binh thư. Chỉ trông mong một ngày kia có thể trở về nhân gian. Sau khi nhìn thấy Mật sứ , bắt đầu còn có thể thông dong mà chống đỡ, nhưng nói đi phải nói lại, những tích lũy của tổ tiên bao nhiêu năm ở trong lòng thật lớn thốn thức không kiềm chế được , mặc dù Tống Dương và hắn không có một chút quan hệ, cũng bùi ngùi xúc động .

Nói bọn họ ngốc, nói bọn họ ngu, thậm chí mắng họ có hành vi không phải của mình, đã có thể sống suốt bảy trăm năm cố chấp không thay đổi , đều là loại đầu đội trời chân đạp đất. Thấy bọn họ, cũng sẽ tin "Sông cạn đá mòn, .

Những chi tiết có liên quan trong buổi nói chuyện, tối qua Tống Dương và lão Cổ thương lượng trong suốt buổi tối, trọng yếu nhất là hai vấn đề mấu chốt, cái thứ nhất chính là như thế nào giải thích với Đại hồng chỉ kế thừa ba trăm năm, vì sao lại hơn bốn trăm năm mới đến "thức tỉnh" Thiền Dạ Xoa.

Đáp án, sớm xác định, giờ phút này cũng không chờ Trịnh Chuyển hỏi , Tống Dương trước hết nói ra nguyên do:

- Năm đó sự tình đột nhiên phát sinh , trong triều Đại Hồng kinh biến, Hoàng đế cuối cùng không thể đem phối phương luyện huyết nói rõ hoàn toàn cho đời sau liền rời xa dương gian.

Thuật luyện huyết thất truyền, cho nên không có biện pháp đến mời Thiền Dạ Xoa rời núi cứu chủ, sau đó trong mấy trăm năm , huyết mạch hồng hoàng tiêu nhập vào thể gian, căn cứ vào những phương thuốc lưu lại khổ tâm suy nghĩ, không ngừng nghiên cứu, tìm kiếm bổ toàn bộ biện pháp luyện huyết thuật , vẫn qua bốn trăm năm, mới có được thành công.

Tiếp theo Tống Dương đổi đề tài nói chuyện , giảng giải tình hình huyết mạch của hoàng thất, không ngoài việc khắc khổ ẩn nhẫn, luân phiên khổ cực chờ đợi, hắn nói được gần như đều là "văn xuôi trữ tình" không đề cập cụ thể người hoặc sự tình, để tránh tương lai sẽ làm lộ. Đến cuối cùng nói rõ :

- Hoàng đế, còn ở bên ngoài ẩn giấu, thân phận bí ẩn dị thường

Lời nói này chính là vấn đề mấu chốt thứ hai .Hoàng đế, mới là chủ nhân chân chính của Thiền Dạ Xoa , Tống Dương đã là Mật sứ , không có cách nào khác lại làm Hoàng đế, hắn nghĩ muốn nắm bắt được chỉ hùhng binh này , liền thế nào cũng phải có một Hoàng đế tin cậy

Hoàng đế, sẽ đối với thế lực Tống Dương tuyệt đối trung tâm, đồng thời có thể có một phần trăm ổn tâm tư, ít nhất tại thời điểm đối mặt Thiền Dạ Xoa không thể lộ ra sơ hở, đêm qua Tống Dương và lão Cổ vì ứng cử viên này quả thực suy nghĩ , miễn cưỡng xác định một người nhưng bất ngờ , đối với Hoàng đế, hiện tại tình hình, Trịnh Chuyển dường như không quan tâm, đang nghe đến "Hoàng đế thân phận bí ẩn, lúc đó tướng quân còn thật sự gặt đầu, vẫn chưa truy vấn cụ thể tình hình, Tống Dương tự nhiên cũng liền cảm mồm không đề cập tới.

Lúc này, Tống Dương dường như chú ý tới điều gì, hỏi Trịnh Chuyển :

- Về mặt tướng quân dường như có chút không ổn.

Đồng thời làm cái động tác, hỏi đối phương có thể đồng ý cho hắn xem mạch tượng một chút.

Trịnh Sảng không nói lời vô nghĩa, nhấc lên tay áo, đem cánh tay đưa tới, Tống Dương thuận miệng nói:

- Ta thuở nhỏ đi theo vạn tuế, mưa dầm thấm đất, cũng học được chút phương pháp châm cứu dùng thuốc, đều là chút bệnh bên ngoài, đường đột . . .

Nói xong bắt đầu hỏi mạch tra chẩn, rất nhanh Tống Dương liền nhúu mày, trong cơ thể Trịnh Sảng có dấu hiệu trúng độc độc tính phát tác chậm , tích lũy ở trong kinh mạch từng chút một, bình thường đều không có gì hại, nhưng sẽ tổn hại đến sinh mệnh, nếu không để ý tới, người sống không đến sáu mươi sẽ chết.

Sau đó Tống Dương đứng dậy đi theo Trịnh Chuyển đến chỗ vài vị phó tướng hội xem mạch, không chỉ Trịnh Chuyển về mặt khác thường, mà về mặt của Thiên Dạ Xoa đều không bình thường, đối phương tổng cộng đến đây mười hơn người, đều không ngoại lệ đều có bệnh trạng giống nhau, thậm chí mức độ trúng độc đều giống nhau.

Cần nhắc một chút Tống Dương liền nghĩ tới nguyên do, đều không phải là có người cố ý hạ độc, mà là nơi đây có cái độc nguyên thiên nhiên ... Phấn hồng chương.

Chương khí lơ lửng giữa không trung, nhìn qua sẽ không hại người , nhưng thực tế đóng quân ở đây vẫn có chút ảnh hưởng, theo trời mưa hoặc là hướng gió thổi, độc chương rơi xuống đất, tích lũy tháng ngày, sống như thế tất cả mọi người sẽ trúng độc.

Tống Dương thần sắc thoải mái, đem sự tình nói rõ , lại tiếp tục nói:

- Không cần lo lắng, độc không khó giải, sau khi ta rời núi sẽ bào chế được vật, lại sai người đưa trở lại, điều dưỡng thêm chút sẽ không có việc gì

Không ngờ Trịnh Chuyển thần nhiên cười:

- Không cần bận tâm , chớ nói sáu mươi tuổi, trong vòng bảy trăm năm , nơi này sẽ không có người sống quá năm mươi lăm. Bầu trời quả thật là có độc, tuy nhiên độc này đối với chúng ta không có tác dụng gì . Thiên Dạ Xoa tuổi vừa đến, khí lực không đủ, liền tự hành “Thoái vị” đem tài nguyên sống sót lưu lại cho người mạnh khỏe cường tráng .

Mà Tống Dương lắc lắc đầu, còn thật sự nói:

- Có liên quan tới quân chế đào thải kẻ yếu , tướng quân có thể phế bỏ , về sau người không hợp điều kiện bất kể ốm đau già yếu, đều mời rời núi, ngoài núi là phong ấp của ta , tới đó ta đến nuôi dưỡng.

Thiên Dạ Xoa ở đây đều sưng sốt, Tống Dương đem thân phận của mình tại Nam Lý đại khái nói ra , việc này không có gì phải giấu diếm .

Mặc dù cảm thấy “hoàn toàn chính đáng” nhưng nếu thân nhân có thể không chết ,sao không phải là ngày vui lớn!

Trịnh Chuyển hít sâu một hơi, không có thể nói ra nhiều lắm từ cảm ơn , tuy nhiên nhẹ nhàng hai chữ:

- Đa tạ.

Thanh âm rất nhẹ, giọng điệu lại nghiêm túc.

Cổ Chiêu Quân bên cạnh cúi đầu, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. Chính mình đều nghèo đói , còn muốn giúp Thiên Dạ Xoa thu dưỡng người già yếu, mấu chốt là khi bắt đầu số người kể ra có lẽ sẽ không nhiều lắm, nhưng tích lũy tháng ngày, tương lai tuyệt đối không phải con số nhỏ, đơn giản nhất , trực tiếp tính đến ba mươi năm sau, nơi đây Thiên Dạ Xoa hơn phân nửa già cả, Yên Tử Bình ít nhất sẽ tăng thêm hơn vạn lão nhân, vạn người là cái khái niệm gì ? Phong ấp hiện tại, đem thợ thủ công cụ li vệ binh cư dân tất cả đều tính , còn không đến bốn ngàn người , Thường Xuân hầu kia lấy cái gì nuôi sống người ta.

Cổ Chiêu Quân có chút không hiểu Tống Dương, ở biên quan, ở Tỉnh Thành, tiểu tử này giết người không để tâm, vừa điên cuồng vừa cay độc, căn bản không đem sinh mệnh đặt ở trong mắt: hiện tại lại tùy tiện hảo tâm, vô duyên vô cớ đeo trên lưng gánh nặng thật lớn .

Kỳ thật Tống Dương chính mình cũng không rõ ràng lắm, hắn chỉ cảm thấy, chính mình thu lượm suy nghĩ của Thiên Dạ Xoa , thì không nên để cho thân nhân bọn họ chết vì quân chế tàn khốc.

Trịnh Chuyển không nói thêm cái gì, đối với phó tướng bên cạnh làm cái thủ thế, người sau hiểu ý, đem mang ba cái thùng rượu đến nâng lên, trước tiên mở cái thùng lớn , trình lên trong đó một quyển sách, Tống Dương mở ra vừa thấy, là sách tường thuật của Thiên Dạ Xoa, do bộ đội thiết lập, danh sách tướng

lãnh phân phối đến binh lính , đều có cẩn thận ghi lại, không có gì ngạc nhiên , xem như thủ tục chuyển tiếp.

Tiếp theo rương thứ hai mở ra, trong đó chỉ có ba quyển sách, Tổng Dương cầm lấy nhìn qua, trên tay lật tức trề xuống, thiếu chút nữa không nắm vững sách đều rơi xuống, mặt trên bức tranh là bản vẽ giáp trụ, khôi giáp, dài ngắn binh khí, bên cạnh đánh dấu cẩn thận. Mặt khác còn phụ cái tường đơn, giải thích mỗi một dạng quân khí nhu cầu số lượng... .. , không cần hỏi, đây là trang bị vũ khí bọn hắn. .

Trịnh Chuyển đứng bên cạnh giải thích thêm:

- Trong núi không có sắt, binh lính thao luyện chỉ có thể lấy đá, đồ gỗ thay thế, tuy nhiên bất kể trọng lượng đồ đá trên người, cách thức chế tác, từ tổ tiên đến nay vẫn gắn liền với vũ khí trong sách, đợi Tôn sứ tặng cho quân khí thực thụ, Thiên Dạ Xoa nhất định có thể nhanh chóng bắt đầu..

Tổng Dương cười cực kỳ khó coi, cắn răng gật đầu, muốn đáp một câu:

- Ta sẽ mau chóng làm tốt.

Nhưng này vài chữ như thế nào dùng sức cũng nói không nên lời, trong lòng quả thực hiểu được, người nghèo, quả nhiên hụt hơi.

Trịnh Chuyển không chú ý về mặt Tôn sứ , tự tay mở ra thùng rương thứ ba, bên trong vẫn là sách, chỉ có một quyển, tuy nhiên rất dày, được bọc bằng da dê, niên đại hiển nhiên đã rất lâu rồi, tướng quân động tác cẩn thận , sợ khí lực hơi lớn làm tổn hại sách cổ, đem đưa đến trên tay Tổng Dương

Đối phương về mặt trịnh trọng, Tổng Dương cũng không dám chậm trễ, tiếp nhận cẩn thận mở ra, vừa mới lật xem vài trang, trong lòng Tổng Dương liền nổi lên sóng to gió lớn, cố tình lại không dám lộ ra chút bất ngờ, Trịnh Chuyển không nói hai lời sẽ đưa lên ba cái rương này, hiển nhiên là Hồng Thái Tổ và Trịnh Sảng đã sớm ước định việc này rồi, là Mật sử hắn là biết đến việc này.

Trong cuốn da dê , từng trang từng trang đều là bản đồ , mỗi một trang đều là chỉ mộ vị trí cổ mộ. Mỗi trang tranh vẽ nơi chỗ trống đều ghi lại chú thích, giải thích thân phận của chủ nhân ngôi mộ ,quy mô ngôi mộ, cùng với những bảo vật đoán chừng đã nằm trong đó.

Từ đầu đến cuối hơn bảy mươi trang, trong đó rất nhiều chủ nhân của các ngôi mộ Tổng Dương đã từng nghe nói qua , mỗi người đều có thân phận hiển hách, hoặc là một thế hệ quân vương, hoặc là đại quý tộc rất có sức ảnh hưởng, tài sản thực sự rất lớn, có sức ảnh hưởng nhất trên đời. Bản đồ cất giấu kho báu!Cuốn sách có thể đủ khiến cho các nước không tiếc khai chiến mà tranh đoạt từng trang từng trang giấy mỏng manh, mỗi tờ là vạn lượng hoàng kim.

Tổng Dương lại giả bộ bệnh , điều vận hơi thở dẫn tới một trận ho khan kịch liệt, hai mắt đỏ bừng, sắc mặt đỏ như máu, cố ý khiến cho khí huyết xung đột gây đau sốc và khổ sở, nhưng không làm như thế , Thường Xuân hầu thật sự không có cách nào khác phát tiết được nỗi xúc động trong lòng.

Vốn đã hoàn toàn thất vọng rồi, không nghĩ tới lại thật sự còn có thể sẽ tìm được một đồng tiền lớn .

Chín trăm năm trước tổ tiên Thổ hầu tử rời núi, vì tổ tiên Hồng Thái Tổ mà làm việc trong hai trăm năm, đi khắp thiên hạ, cổ mộ bị bọn họ đào qua vô số kể, nhưng bọn họ cũng không phải gặp một cái liền đào ngay

Có lẽ là lúc ấy điều kiện hạn chế, không thể lập tức khai quật: có lẽ là Hán chủ hồi đầu tạm thời dư dả: cũng có thể là tổ tiên Hồng Hoàng tính toán lưu lại cho con cháu đời sau chút tiền, có vài cổ mộ được thăm dò vị trí, tình trạng vẫn chưa lập tức mở ra, mà là đem bản ghi chép có trong hồ sơ, có thể lấy được trong bất cứ tình huống nào.

Về phần cuốn sách này , cuối cùng bị một chi Thổ Hầu Tử trộm đi, sau đó lại được Thiên Dạ Xoa đoạt lại : vẫn là Hồng thái tổ ban cho Trịnh Sảng để y cẩn thận bảo quản, hiện tại đã không thể không hiểu hết, tuy nhiên giờ phút này Tổng Dương đồng thời trong lòng cũng rất cực hiểu được đạo lý: nếu Hồng thái tổ chỉ giấu một đạo quân đơn độc ở trong núi, thật sự lực lượng quá mỏng manh rồi. , .

Bọn họ không có tiền không lương thực , ngay cả binh khí áo giáp đều không có, cho dù quay về thế gian, sợ là ngay đến nuôi sống chính mình cũng là cả một vấn đề, làm sao có thể sử dụng sức chiến đấu của Thiên

Dạ Xoa, nhất định là tại thời khắc nguy cấp của triều Hồng Hoàng , quốc thổ Đại Hồng nổ tung quốc khố thiếu hụt, muốn gỡ lại vốn, rõ ràng có người cũng vô dụng, còn phải có tiền. Đại Hồng Thái tổ đã nghĩ rất chu toàn, lão giữ lại cho con cháu đời sau, không chỉ một đạo tinh binh, còn có của cải vô tận chờ đợi khai quật .

Có được suy nghĩ như vậy, mới có hy vọng mưu đồ thống trị thiên hạ.

Về phần Thiên Dạ Xoa vì sao còn muốn lưu lại ba trăm cái Thổ Hồn Tử không giết, nguyên nhân không cần nói cũng biết.

Nhìn thấy Mật sứ , dâng lên ba hòm sách, cần tăng cường luyện tập chờ đợi quân khí, quân lệnh này là quy củ đã sớm định ra, Thiên Dạ Xoa mỗi người hiểu được, Mật sứ đã đến nghĩa là bọn họ sắp trở về nhân gian, nhưng không phải Mật sứ tới thì bọn họ lập tức nhổ trại.

Sự tình phía sau trở nên cực kỳ đơn giản, Tống Dương không hề phải đợi lâu cùng Trịnh Chuyển hẹn định thời gian gặp mặt lần sau , mang theo thùng bảo bối nặng trĩu , cùng ngày liền lên đường rời núi, về phần ba trăm Thổ hồn tử, Tống Dương do dự , vẫn chưa mang đi, chỉ nói bằng thực lực của chính mình có thể khai quật cổ mộ này , không cần dā nhân hỗ trợ.

Thổ Hồn Tử đã từng hãm hại Sơn Khê Man , Tống Dương đối với tộc dā nhân này không hề hảo cảm, dẫn bọn chúng rời núi càng thêm phiền toái, nói không chừng bọn chúng còn có thể chạy trốn để lộ bí mật, về phần đào động trộm mộ, bảy trăm năm trước Thổ Hồn Tử chính làm nghề này , sai bọn họ làm việc thuận buồm xuôi gió: nhưng hiện tại này ba trăm cái dā nhân là bị giam lỏng nuôi lớn lên cần thân thủ không có thân thủ, cần kinh nghiệm không có kinh nghiệm, Tống Dương cảm thấy là bọn họ đào động so với chính mình sẽ không nhanh hơn .

Đối với chuyện này Trịnh Chuyển không sao cả , Thiên Dạ Xoa thủy chung lưu lại một đàn Thổ hồn tử, cũng chỉ là là "chuẩn bị dùng, mà thôi.

Trước khi đi, Tống Dương với Tiểu Bộ đều sớm thương lượng mọi việc, Tiểu Bộ đi lên trước đem bội đao của mình đang đeo đưa cho Trịnh Chuyển, đồng thời Tống Dương cười nói:

- Tới thực tình vội vàng, phần tâm ý này còn xin tặng lại tướng quân ”

Bội đao của Công chúa , đương nhiên là thượng phẩm. Trịnh Chuyển lập tức vui mừng , luôn miệng nói lời cảm tạ.

Nam Lý nhiều mưa, trong núi ẩm ướt, tổ tiên hồng dân mang theo vũ khí, phẩm chất cho dù tốt cũng không chịu nổi bảy trăm năm hao mòn, sớm đều mục nát thành bột phấn, trong khe núi lớn như vậy không còn lại một lượng quân khí.

Thiên Dạ Xoa được xưng tinh binh, Trịnh Chuyển tự xưng là đại tướng, nhưng trên tay chưa bao giờ có được một cây đao thực sự, trong lòng buồn bực sâu nặng , đột nhiên được một thanh đao tốt, hẳn sao có thể không mừng. Mà Tiểu Bộ sau khi đưa đao, hỏi dò:

- Trịnh tướng quân, ta nghe nói lúc trước khi Thổ Hồn Tử trốn trở về trong núi , có mang theo một ít đồ vật xinh đẹp , ta... , có thể nhìn không ?

Trịnh Chuyển cười ha hả, truyền lệnh thủ hạ, lại mang tới một rương gỗ, lúc trước đoạt lại từ trên người Thổ Hồn Tử , bảo bối trong đó có thật xa xỉ, còn lại là hàng giả, phân loại cũng không phân loại liền như vậy lung tung lộn xộn để cùng một chỗ, nơi này không ai coi trọng đồ vật loại này . Tiểu Bộ từ giữa trở mình nhặt nhặt tìm ra một cây trân ngọc bích đầu hình phượng :

- Cái này tặng cho ta được không?

Người trong núi sẽ không khách sáo, Trịnh Chuyển cười nói:

- Các người nếu thích đều cầm đi không phải ngại.

Tiểu Bộ cười hì hì lắc đầu:

- Ta không có lòng tham, chỉ cần một cái này liền cảm thấy mỹ mãn, cảm ơn Đại tướng quân.

Tổng Dương vốn đang có chút trách cứ Tiểu Bộ như thế nào trở nên tham tiền , mãi đến khi cùng Thiền Dạ Xoa cáo từ,sau khi quay lại khe núi , Tiểu Bộ lấy ngọc trâm ra , nhét vào trong tay Tổng Dương

- Lần này chạy đi lâu như vậy , phỏng chừng khi chúng ta trở về, Tam tỷ sẽ ăn thịt ngươi.. , lấy cái này dụ dỗ tỷ ấy.

Chặng đường về gần như tất cả mọi người có loại cảm giác ngẩn ngơ , giống như một hồi đại mộng, trước đó ai có thể dự đoán được ,sau bốn trăm năm đại hồng vương triều bị lật đổ, trên đời này không ngờ còn có một đội Hồng quân luôn luôn chờ đợi vì nước cống hiến.

Bị thế gian vứt bỏ, Thiền Dạ Xoa lâm vào góc chết luân hồi , dường như sinh tồn cho thế giới khác, thời gian quay vòng, không ngày không đêm, không sinh không tử, chỉ có hai chữ: chờ đợi.

Thế giới của Thiền Dạ Xoa luôn trong trạng thái khép kín , nơi đây không có tranh đoạt ích lợi, chỉ có vô cùng vô tận mờ mịt. Chế độ của bọn họ tàn khốc lại đơn giản, tính chất “tự giác” mà người ngoài tuyệt không có cách nào lý giải nhưng vốn là bản năng bọn họ sinh ra đã có.

Sứ giả tối cao của chế độ cũng liền quyết định thông qua huyết giám không thể nghi ngờ, hoàn toàn tín nhiệm vô điều kiện

Kế thừa bảy trăm năm , khiến Hồng dân trong núi sớm đều đã quên đi tâm cơ, vì điều gì: sứ giả từ một thế giới khác tới, chính là ý nghĩa bọn họ tận lực bảo vệ nơi này

Cho nên, những việc trải qua ở sâu trong mãng sơn với Tổng Dương mà nói không thể tưởng tượng, nhưng quá trình lại thật sự thuận lợi , làm sứ giả đi vào, mọi chuyện đều thuận lý thành chương, thậm chí không cần Tổng Dương tận tâm làm cái gì Thiền Dạ Xoa chờ đợi rất lâu , dài đến nỗi bọn họ đều sớm chuẩn bị tốt hết thảy mọi việc, hội hợp cùng Mộc Ân và Sơn Khê Tú, mọi người tăng tốc, vội vã chạy về phong ấp, đi ngược lại lộ trình, rời khỏi vùng đất cổ, Thiền Dạ Xoa trong quân giả bộ bất tỉnh, trước sau thời gian đã chậm trễ hơn một tháng, trong nhà Thừa Lân quận chúa sợ là sớm đờ đẫn sốt ruột .

Quả nhiên,ngay sau đó bọn họ từ núi lớn đi ra vừa mới tiến vào phong ấp , được tin tức Nhâm Sơ Dung liền chào đón một mình một ngựa không mang theo một vệ sĩ thấy Tổng Dương, quận chúa điện hạ nhảy xuống ngựa, cắn răng, tung quyền, một chữ cũng không nói, gắt gao nhìn hấn.

Những người khác thấy thế, tất cả đều lặng lẽ chuẩn mắt , ai cũng mặc kệ Tổng Dương. Tiểu Bộ cũng muốn chạy, cẩn thận cân nhắc lại cảm thấy thật sự hơi không thích hợp, đợi những người khác rời đi , Tiểu Bộ đang muốn cọt nhả tiếp cận tiến lên, Sơ Dung liền trừng mắt nhìn nàng:

- Không cho ngươi nói chuyện.

Tiểu Bộ lời chưa kịp nói đành rút lại, lùi về một bên, vẫn không quên vờ vai Tổng Dương, ra hiệu: tự chàng nên cẩn thận.

Tổng Dương ho khan một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện, Nhâm Sơ Dung liền oán hận gờ tay, chỉ vào hấn khiển trách:

- Tổng Dương, ngươi rất ức hiếp người.

Hơn một tháng trước Tổng Dương chỉ nói đi vào núi thăm hỏi Sơn Khê Man, qua mười ngày còn không trở về, Thừa Lân càng ngày càng lo lắng , đứng ngồi không yên , cuối cùng cũng bắt chấp việc đám mọi rợ cầm hấn người Hán, liền dẫn theo vài hộ vệ tâm phúc vào núi , may mà Sơn Khê Man nể mặt Tổng Dương , đối với nàng coi như khách khí.

Bởi vậy Thừa Lân cũng biết, chính mình lại bị Tổng Dương lừa dối , kể tiếp gần một tháng vẫn không thấy Tổng Dương và muội muội trở về, trong lòng Thừa Lân tràn đầy sốt ruột, may mà Tổng Dương chạy về coi như đúng lúc, nếu chậm hơn hai ngày, Thừa Lân sẽ hưởng phụ vương mượn binh đi vào trong thâm sơn tìm người.

- Lúc trước đã nói rồi mà, nàng cũng đều nhận lời, lại có chuyện gì đều thông báo một tiếng .

Bình thường Thừa Lân ứng biến mau lẹ, lời lẽ sắc bén nhưng hiện tại lại không biết nên nói như thế nào , hô hấp nặng nề ngực phập phồng, nghẹn một lúc lâu vẫn không biết nên mắng như thế nào, cuối cùng gian

dữ dương tay, cầm roi ngựa trong tay hung hăng đập trên mặt đất, cả giận nói:

- Ta mặc kệ.

Nói xong, xoay người bước đi.

tinhlinh2

192. Chương 24: Phân Chia

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 24: Phân chia

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nhâm Sơ Dung muốn từ bỏ, Tống Dương vừa lo sợ vừa buồn cười vừa mắc cỡ, Tiểu Bộ càng gấp đến độ không đứng được, cúi đầu luôn miệng nhắc nhở Tống Dương:

- Cây trâm, cây trâm

Tống Dương vội vàng đuổi theo từ trong túi lấy ra cây trâm:

- Cái này tặng nàng.

- Đồ giả!

Thừa Lân cũng không cần nhìn kỹ, chỉ đảo mắt qua thì phân biệt được thật giả, Tống Dương và Tiểu Bộ đồng thời “A” một tiếng, trong lúc nhất thời đều không biết nên nói gì, Tống Dương đi theo bước chân Thừa Lân, lại báo tin tức tốt:

- Lần này tìm được tiền.

- Không cần nói với ta!

Nhâm Sơ Dung nhanh chóng đi tới

Tiểu Bộ thấy bên kia mở miệng, giọng điệu liền nịnh bợ:

- Còn có một đội quân hùng mạnh.

Nhâm Sơ Dung không muốn phải mắng muội muội, lần này miệng không lên tiếng trả lời nhưng dưới chân vẫn không ngừng.

- Tống Dương muốn làm Hoàng đế!

Tiểu Bộ không có cách nào, đem sự tình đã trải qua nói lại cho tỷ tỷ nghe. Quả nhiên có hiệu quả, Nhâm Sơ Dung chấn động, dưới chân một trận lão đảo, suýt nữa té ngã trên đất, đồng thời ngạc nhiên nhìn phía muội muội:

- Cái gì Hoàng đế?

Nói xong, lại nghĩ tới đến mình đang giận, khi không đi hỏi chuyện của hắn, quay đầu lại, trợn mắt nhìn. Tống Dương

Tống Dương lập tức thể hiện quyết tâm:

- Ta cam đoan không có lần sau!

Tiểu Bộ ra sức giữ chặt tỷ tỷ, cố làm ra vẻ, trừng mắt Tống Dương hỏi:

- Nếu có lần sau thì làm sao bây giờ?

Vừa nói ra, Công chúa điện hạ liền nhú mày, không thể buộc hấn thề độc , lại vội vàng sửa miệng:

- Dù sao không được lại có lần sau .

Nói xong, Tiểu Bộ bỗng nhiên phát hiện ánh mắt tỷ tỷ không biết khi nào lại chuyển hướng về phía chính mình, dị thường cổ quái, giống như ẩn dấu một phần ý cười, Nhâm Tiểu Bộ không dám nhìn vào mắt Tam tỷ, lập tức chuyển hướng đề tài, nói về cuộc gặp kỳ ngộ lần này ở trong thâm sơn.

Bọn họ bình an trở về, nỗi lo lắng trong lòng Nhâm Sơ Dung cũng vơi đi, lập tức thoải mái không ít: nhưng cũng thật sự tức giận, tức giận không tự chủ được bạo phát , tuy nhiên nghĩ đến việc nàng đem roi ngựa quật trên mặt đất hô lên "Ta mặc kệ ", nàng bỗng nhiên muốn cười. Đây là kiểu tiểu hài tử giận dỗi, nàng đều không nghĩ tới chính mình sẽ như vậy, trên đời này không ai có thể đem mình bức thành như vậy... .. . , Tổng Dương thêm Tiểu Bộ ở cùng một chỗ có lẽ được

Trong lòng có ý cười, tức giận bất giác liền tiêu tan rất nhiều, tiếp theo Tổng Dương còn lấy ra cái cây trầm kia, không ngờ còn mang lễ vật đã trở về?. Lại nhìn dáng vẻ của Tiểu Bộ gấp gáp hận không thể lên trời xuống đất , sao còn có thể tức giận:

- Có tiền, có binh, làm Hoàng đế, nghe có vẻ giống như vừa trải qua một chuyến đi rất thú vị .

Mà theo câu chuyện Tiểu Bộ kể lại ,cuối cùng về tức giận trên mặt Nhâm Sơ Dung rất nhanh đã bị sự kinh ngạc khóa lấp, chờ Tiểu Bộ nói xong, Nhâm Sơ Dung nheo mắt:

- Chuyện này làm sao bây giờ , trở về mời Cổ tiên sinh, Bạch phu nhân cùng nhau thương lượng một chút.

Hai người lộ rõ vẻ mặt vui mừng. Tiểu Bộ nói:

- Chàng đã nhận sao, Tỷ tỷ cũng không nên giận nữa.

Khi trở về ,Nhâm Sơ Dung bỗng nhiên nhớ tới một việc, quay đầu nhìn về phía Tiểu Bộ :

- Không có nghe thấy Tổng Dương làm như thế nào Hoàng đế?

- Hẳn sẽ tìm người tới đảm đương Đại Hồng Hoàng đế, mặc kệ tìm ai, đều phải nghe lời của hấn, việc này so với làm Hoàng đế giống nhau.

Tiểu bắt nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, tự bào chữa, tiếp theo từ trong tay Tổng Dương đoạt lấy trầm ngọc, soi dưới ánh mặt trời nhìn xung quanh::

- Giả ? Ta không thấy như vậy?

Nói xong, cười hì hì đem cây trầm nhét vào trong tay Tam tỷ , lần này Nhâm Sơ Dung không cự tuyệt.

Trở lại Yến Tử Bình , đám người Tổng Dương rửa mặt thay quần áo, tự mình thu dọn sạch sẽ, trong lúc đó Nhâm Sơ Dung mời tới thợ rèn Tiêu Dịch, đem theo mấy bản vẽ quân khí lấy ở chỗ Thiền Dạ Xoa cho hấn xem qua, khi Tiêu thợ rèn lật xem tranh vẽ , quận chúa hỏi:

- Nếu dựa theo mấy cuốn sách này tạo ra quân khí "Nam uy, hấn là không thành vấn đề?

Vừa dứt lời, Tiêu thợ rèn đột nhiên vẻ mặt biến đổi, cúi đầu kinh hô một tiếng, Quận chúa bị hấn làm cho sợ hãi nhảy dựng:

- Sao?

Tiêu thợ rèn vẻ mặt kinh ngạc, ngẩng đầu nói:

- Quyển sách này ở đâu ra ? Không ngờ còn có ghi chú phương pháp đúc mạch đao ?

Nhâm Sơ Dung khó hiểu, Tiêu thợ rèn cũng phục hồi lại tinh thần , lắc đầu cười nói:

- Là một phương pháp đúc chiến đao đã thất truyền , không thể tưởng lại được nhìn thấy trong cuốn sách này, thấy cái mình thích là thêm, bệnh cũ lại tái phát, quận chúa thứ tội.

Nói xong, lại nhanh chóng lật xem trang sau , lúc này mới trả lời trước hết vấn đề của Thừa Lân :

- Bản vẽ đều có chú thích, làm được không thành vấn đề.”

Nhâm Sơ Dung mỉm cười gật đầu, lúc này dặn bảo kẻ dưới đi sao chép thành bản sao, sau khi hoàn thành bản sao trước hết giao cho thợ rèn đi nghiên cứu.

Chờ cơm chiều qua đi, trong Yến Tử Bình vài nhân vật đầu não lại họp mặt, người trong phong ấp sớm đều thành đám thú đối, hiệngiờ rất cực chỉ hy vọng mang về một phần tài sản lớn, việc cấp bách chính là thương lượng như thế nào đi khai quật lấy số của cải kinh người này .

Tạm thời không ai mở miệng, Bạch phu nhân, Cố Chiêu Quân đều chờ, ghé vào trước bàn, cẩn thận lật xem phần “bản đồ kho báu” kia , khi trở về trên đường vội vàng, bọn họ đều còn chưa có xem qua. Hơn nửa canh giờ, cuối cùng nhìn qua một lần, Bạch phu nhân trước hết thở ra một hơi, quay trở lại chỗ ngồi :

- Đám mộ lớn này , gần như đều ở trong cảnh nội Yến quốc , Thổ Hưu Tử quả nhiên không có tác dụng gì, dù muốn đem bọn họ đi ra, cũng không có cách nào khác hành động trong cảnh nội Đại Yến.

Bạch phu nhân gục đầu xuống cẩn thận cân nhắc một trận, lại mở miệng nói :

- Ngôi mộ nơi này đều không phải nhỏ .

Có điểm bất ổn là làm không được , phải mời người chuyên nghiệp trong nghề ra tay

Cố Chiêu Quân lần này nói chuyện không quanh co lòng vòng:

- Mời người lão luyện trong nghề trả thù lao thì tính như thế nào ?

Việc này cũng là nỗi băn khoăn của Thừa Lân ,trong phong ấp người tài ba không ít, nhưng nói đến ”Trộm mộ “tất cả đám đều là người không chuyên , hướng chỉ lại là đi đến địch quốc hành động, chuyện này Thường Xuân hầu hoặc là Hồng Ba phủ làm không được nhiều lắm.

Mà trộm mộ vốn chính là nghề trong hắc đạo , đem việc này giao cho Bạch phu nhân làm không thể nghi ngờ là ổn thỏa nhất . Nhưng lại sợ Bạch phu nhân dẫn vào một đội nhân mã khác , lập tức sẽ phân ra thêm mấy thành đoàn người , thật sự không nỡ để miếng thịt béo này lại bị người ngoài tới chiếm.

Bạch phu nhân dựa theo quy củ ăn ngay nói thật:

- Nói chung, người đi đào bảo vật đều phải phân chia rõ ràng, cụ thể chia cho mấy thành các người trước tiên cần xem xét thương lượng kỹ càng. Nhưng này lần không quá giống nhau, ta không muốn đưa người , chỉ là thuê người , trước sau tất cả mọi việc đều do chúng ta bên này làm tốt, chỉ có điều mời một hai người giỏi cùng đi một chuyến, thời điểm mấu chốt có thể phối hợp là được. Vừa vào vừa ra, cuối cùng lấy ra bao nhiêu của báu đều không liên quan tới người làm, gã cũng chỉ lấy phân tiền thuê kia , đương nhiên, mức tiền thuê này sẽ không phải con số nhỏ , nhưng so với khu mộ lớn chúng ta mở ra sẽ không thấm vào đâu.

Cố Chiêu Quân hỏi:

- Đối phương vào ổ vàng, nhìn thấy tiền trong tay sau khi đi ra , có thể đổi ý hay không?

- Báu vật dưới đất cho dù tốt, không có cách nào đổi thành tiền cũng chỉ có thể bày cho chính mình xem: nhưng tiền thuê là bạc trắng thật, chuyện này khác nhau không nhỏ. Cùng với phân bảo bối, lo lắng dốc lòng dốc sức mình ẩn nấu, đồng thời còn muốn phiêu lưu tới già , còn không bằng bán ân tình cho ta. Hướng chỉ chuyện này không phải mua bán gây tre, sau cuộc hợp tác lớn , ta có thể bảo đảm cho gã tiền thuê cũng đủ ba đời sống sung sướng, hẳn là vấn đề không lớn.

Bạch phu nhân chuyển đề tài :

- Tuy nhiên lòng người hiểm độc, lòng tham lớn, người hiểu được rõ ràng, thấy của quý cũng không thể hồ đồ, ta là nghĩ như vậy. Bất kể là mộ nào, mỗi một chuyến ta đều sẽ tự mình đi , muốn người giảng đạo nghĩa đại gia vui vẻ, tránh nổi lòng tham, sau khi đi ra trở mặt thay đổi.

Nói xong, bà lộ ra một nụ cười tươi :

- Chúng ta ngay cả

Dừng lại một chút, Bạch phu nhân lại chuyển đề tài :

- Mọi người là người một nhà, không sợ các vị chê cười, thuộc hạ của Tà môn có thể dùng thật sự có hạn, ở trong phong ấp phần lớn phải lưu lại chăm sóc tiểu thư, có thể theo ta đi Yến Quốc làm việc đích xác cũng bất ổn, về phần lão phu nhà ta, cả ngày chạy rối ren , cũng không trông cậy vào hẳn điều người hỗ trợ cho ta. Bởi vậy, ta muốn hướng Hầu gia, Quận chúa mượn một đội nhân sự, phải là người Hán, tâm tư, thân thủ đều phải tốt.

Thừa Lân cười chân thành với Bạch phu nhân :

- Không thành vấn đề, lần này cần vất vả cho tỷ tỷ rồi.

Chớ sẵn họ Tà (Tà Môn Đồ) vốn là phản tặc nguy hiểm của Đại Yến, lần này là làm việc ở Yến quốc, trộm mộ cũng không phải công thành, không cần ra quân ồ ạt, bằng thực lực của bọn họ như thế nào ngay cả vài nhân sự đều tiếp cận không thể tập hợp được, lời nói của Bạch phu nhân rất khách khí, nhưng tâm tư lại rất sâu xa: ta làm việc, người giám sát.

Nhâm Sơ Dung đương nhiên hiểu được ý tứ của đối phương, một tiếng “Tỷ tỷ” đó của nàng đã đáp lại tấm lòng của Bạch phu nhân rồi.

Cố Chiêu Quân từ bên cạnh nói:

Việc đào bảo vật, có Bạch phu nhân tự mình chủ trì, lại có tinh binh Thường Xuân hầu tương trợ, tuyệt không có vấn đề. Theo đó mà đào ra vàng bạc liền không cần phải nói , về phần châu ngọc báu vật, đồ sứ tranh chữ linh tinh, vẫn là bộ dạng cũ, do ta đi hô biến đi.

Trước kia việc đổi báu vật thành tiền của Tống Dương cũng là hợp tác cùng Cố Chiêu Quân, tuy rằng ra Cửu gia, từng xuất hiện chút sơ xuất nhỏ, nhưng việc này cũng không trách được lão Cố, lão làm việc này thật sự rất thỏa đáng.

Tuy nhiên lần này lão không đề cập đến chuyện tiền thuê

Tống Dương gật đầu nói:

- Kiểm tiền như thế nào đã nói xong , hiện tại hãy tính xem tiền chia như thế nào . Cố Chiêu Quân mỉm cười ha hả

- Người là đại chủ quỹ, trước tiên báo cho chúng ta cái giá.

Thị nữ đi theo bên người dâng nước , lão không khát, tuy nhiên thời điểm cò kè mặc cả , lão thích thừa dịp cúi đầu uống nước để không cho người nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt của lão.

Bạch phu nhân lên tiếng :

- Đúng vậy, phân chia như thế nào Hầu gia trước tiên là nói nghe một chút, người một nhà, đều dễ bàn... .

Số của cải từ trên trời rơi xuống này , a máu chốt nằm trong bảo huyết của Tống Dương, nhưng cẩn thận giấu lại, nếu không có mọi người lo nghĩ tìm ra đường hầm, hẳn ngay cả cơ hội nhìn thấy Thiên Dạ Xoa đều không có: về phần sự tình phía sau, rõ ràng tất cả đều là Cố Chiêu Quân và Bạch phu nhân đi làm, Thường Xuân hầu thực trở thành đại chủ quỹ, ngồi ở nhà chờ, vàng bạc tiền của sẽ cuộn cuộn không ngừng mà chảy vào địa doanh.

Đám hồ ly không muốn mở miệng trước, muốn đợi Tống Dương nói đầu tiên, Tống Dương thoáng suy nghĩ , thoải mái vung tay nói lớn:

- Chia thành ba phần, bằng nhau!

Lời vừa dứt, Cố Chiêu Quân đang uống nước trong tay tỷ nữ không ngờ tới, thở phì ngậm nước đều phun trở lại trong chén

Những người khác không uống nước, ai cũng không muốn mất mặt như Cố Chiêu Quân , tuy nhiên bao gồm Thừa Lân , Tiểu Bộ ở trong đám người, tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc. . . Mặc dù hai nhà đó không phải không có công, nhưng Hầu gia phân chia thế này, không khỏi có chút hào phóng .

Cố Chiêu Quân lấy tay áo lau sạch miệng, đồng thời nhìn phía Tống Dương:

Việc này người nói giữ lời chứ?

Nói xong, đảo mắt liếc về phía Thừa Lân quận chúa

Nhâm Sơ Dung trông lòng không đồng ý với việc phân chia của Tống Dương , tuy nhiên lời Cố Chiêu Quân nói ra, nàng vẫn không thích nghe, thản nhiên cười nói:

- Trong phong ấp này, lời nói của Thường Xuân hầu luôn luôn chắc chắn.

Cố Chiêu Quân cười một tiếng :

- Tốt! Thiếu niên trưởng nghĩa, ta không có gì để nói , chỉ có điều giống nhau: trong ba thành của ta, ít nhất có một nửa sẽ rót vào Tiêu Kim ổ

Cố lão gia có thể diện, Tống Dương tặng quả đào hán liền trả quả lê, từ sớm đã nói rồi, Tiêu Kim ổ không cần Tống Dương đưa tiền nhưng sẽ để cho Tống Dương một nửa cổ phần, hiện tại lão Cố tỏ rõ nếu đem tiền đầu tư vào nơi này, không thể nghi ngờ là đưa cho Thường Xuân hầu tiện nghi.

- Cho dù...

Cố Chiêu Quân tiếp tục nói:

- Ta còn muốn mua đất, có tiền , tiêu kim ổ cần mở rộng hơn một chút nữa, ít nhất sẽ mua năm dặm, so với hiện tại sẽ rộng gấp đôi.

Thừa Lân cười:

- Không thành vấn đề, ngày mai ta sẽ mời Mộ Dung đại nhân xử lý việc này.

Cố Chiêu Quân thật sự vui vẻ , lại nhìn về phía Tống Dương:

- Dựa vào ngôi mộ này , ta xây dựng Tiêu Kim ổ vẫn dư dả, tuy nhiên ta không nghĩ tự mình xây dựng, vẫn giống như trước kia từng nói, ta chỉ là trước tiên đưa ra một cái khung, người nói xem sao?

Lời của lão thật mơ hồ, nhưng Tống Dương hoàn toàn có thể hiểu được, hỏi lại:

- Người hay là muốn đi thuyết phục những người giàu có này , đầu tư tiền vào?

Cố Chiêu Quân gật đầu, ánh mắt sáng dọa người:

- Không sai!

Tiểu Bộ khó hiểu:

- Có thể tự mình xây dựng, cần gì phải kéo người khác nhập bọn?

Không tính kéo người nhập bọn, Tiêu Kim ổ là của ta và Tống Dương nhưng sản xuất trên đất , có thể có người khác ...

- Chuyện này phải làm xong, người ném bạc vào liền đứng cũng một chiến tuyến với chúng ta .

Nói xong, Cố Chiêu Quân mỉm cười, toàn bộ mặc kệ Tiểu Bộ nghe có thể hiểu được hay không.

Bạch phu nhân cũng không nghĩ tới Tống Dương lại hào phóng như vậy, sau khi lão Cố tỏ thái độ bà ta liền mở miệng nói :

- Bảo bối dưới lòng đất, tiền mượn người không tính vào đó, tính vào đầu lão Bạch nhà ta, mặt khác ta có một chuyện, tính toán cùng Hầu gia thương lượng

Tống Dương hỏi :

- Xin mời Bạch phu nhân nói .

Nhưng Bạch phu nhân lại hơi do dự , rồi lại lắc lắc đầu, xin lỗi cười nói:

- Là ta nghĩ sai rồi, tuy nhiên chỉ là việc nhỏ, không cần phiền toái người

Vốn Bạch phu nhân tính toán về sau kiếm được tiền, xuất ra một chút trang bị quân khí cho Thạch Lão Đầu trong phong ấp, xem như đáp lại sự hào phóng của Tống Dương, nhưng vừa nghĩ làm như vậy dấu vết quá nặng, ngược lại có vẻ nhỏ mọn. Lại nói chỉ cần cố mở ra thuận lợi, trang bị cho Thạch Lão Đầu chỉ là khoản tiền nhỏ, Tống Dương cũng sẽ không để ý, lễ vật này đưa ra lúc này không thích hợp, còn chẳng bằng không tặng gì, tạm gác lại ngày sau sẽ tìm cơ hội.

Nàng ta thay đổi chủ ý, Tống Dương cũng không muốn theo hỏi, đổi qua đề tài mới:

- Nhân dịp mọi người đều ở đây, thương lượng xem "Hoàng đế, nên chọn người nào?"

Khi ở khe núi, chuyện này đám người Tống Dương đã thảo luận quá một lần, lúc ấy bước đầu định ra ứng cử viên là Thi Tiêu Hiểu

Chọn Thi Tiêu Hiểu đến giả mạo Hoàng đế, chỗ tốt rất nhiều, hẳn muốn báo thù cho sư phụ, nhất trí đối phó mục tiêu Yến Đỉnh cùng Tống Dương: trong lòng không tồn tại tham niệm, không nắm giữ được lực lượng liền biến đổi; đối nhân xử thế ngay thẳng, tri ân báo đáp, gần như có thể khẳng định tương lai bất kể nảy sinh cái gì, hẳn cũng sẽ không quay đầu lại đến đối phó Tống Dương; đối nhân xử thế trầm ổn tâm tư không tồi, chỉ cần trước tiên chuẩn bị một chút công phu hẳn là có thể đã lừa gạt Ttrình Chuyển: vả lại "hoàng tộc gặp rủi ro, xuất gia tránh họa, ẩn nhẫn mưu đồ, hòa thượng Thi Tiêu Hiểu thân phận cũng thật thích hợp...

Nhưng chọn hẳn cũng có cái chỗ không ổn, quả nhiên sau khi Nhâm Sơ Dung nghe đến đề nghị chọn người, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Thi tiên sinh không tồi, nhưng thuở nhỏ học phật, nhiệm cái tính "Ta không tổn hại tới người, quân đội giao cho hẳn, thủ có thừa nhưng công không đủ. Lúc bắt đầu có lẽ còn có thể ra lệnh Thiền Dạ Xoa bao vây giết địch, nhưng tới rồi về sau, nói không chừng thấy sát nghiệt quá nặng, hẳn liền mềm lòng.

Nói xong, nàng đột nhiên cười khỏ, nhìn về phía Tống Dương:

-Vả lại còn chưa kịp nói với chàng, Thi Tiêu Hiểu mất tích.

Tống Dương sửng sốt:

- Nói như thế nào?

Nhóm người Tống Dương rời khỏi trấn nhỏ không lâu, phía Hồng thành phương liền báo tin cho quận chúa, Thi Tiêu Hiểu cũng không ở hồng thành.

Có thể tra được tin tức có hạn, Thi Tiêu Hiểu đích thật trở lại hồng thành mừng năm mới, qua tháng giêng liền rời đi, đi nơi nào không ai biết.

Cùng nhau xông pha chiếm núi, đánh chiến biên ải, đại náo Tình Thành, Tống Dương và Thi Tiêu Hhiếu có rất nhiều tình cảm, nghe nói hòa thượng mất tích, Tống Dương lập tức nhíu mày, Nhâm Sơ Dung nhẹ giọng an ủi nói:

- Ta đã phái người đuổi theo tra xét, tạm thời còn không có tin tức, tuy nhiên không cần rất lo lắng, tâm tư, võ công của Thi tiên sinh đều không kém gì chàng, hẳn là không có việc gì. Hơn nữa có người nhìn thấy hẳn một mình rời khỏi Hồng thành, hướng về phía nam, hẳn không phải bị người ta ép đi, nói không chừng là hẳn có sự việc muốn làm, nên mới chậm trễ thời gian.

Không phải đi Yến quốc, một mình đơn độc mà đi, hai điểm này khiến Tống Dương yên tâm một chút, nói với Thừa Lân:

Nàng có thể hay không tăng số người điều tra không?Quận chúa gật đầu:

- Không thành vấn đề, ta sẽ nhờ Đỗ thúc thúc hỗ trợ.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thông báo của Tần Trù:

- Khởi bẩm Quận chúa, thư của Vương gia.

Nhâm Sơ Dung vội vàng đứng dậy, nhận thư xem qua, trên mặt vẻ mặt có chút cổ quái, nói với Tiểu Bộ:

- A Đại đi ngang qua, tiến vào binh mã tiến vào đóng quân cách phong ấp ba mươi dặm, chúng ta qua đó gặp chút.

Nói xong, nàng lại nhìn Tống Dương liếc mắt một cái:

- Còn có chàng nữa.

- Hoàng đế, tạm thời không có ai đảm đương, cũng may ứng cử viên này hiện tại cũng không cần chứng thực ngay.

Cổ Chiêu Quân, Bạch phu nhân đứng dậy cáo từ, Tống Dương cùng tỷ muội Nhâm gia cùng nhau chuẩn bị ngựa khởi hành, tiến đến gặp nhạc phụ .

Trên đường, Tống Dương trong đầu còn đang suy nghĩ việc phân chia vừa rồi, hỏi Sơ Dung và Tiểu Bộ:

- Việc phân chia đó có phải g quá nhiều hay không?

Nhâm Sơ Dung lắc đầu, cười:

- Nào có, mới chia ra sáu thành mà thôi, so với khi Hầu gia ở Tĩnh Thành lấy tiền của mình,, mua phòng ở, đốt hoàng cung, bạo tay hơn nhiều, chúng ta biết cũng đủ.

Tống Dương bật cười:

- Ta thì cảm thấy, khoản tiền kia cũng đủ nhiều, ba thành với chúng ta hoàn toàn đủ dùng, một khi đã như vậy cần gì phải...

Không đợi hắn nói xong, Nhâm Sơ Dung liền gật gật đầu:

- Ta hiểu được. Nói thật, ta không cho là đúng. Tuy nhiên phụ vương nếu biết việc này, hơn phân nửa sẽ khen người.

Tiểu Bộ có điểm nghe không hiểu, nhưng ít ra có thể biết tỷ tỷ nói được là lời hay, bởi vậy Công chúa điện hạ trong lòng càng cao hứng .

tinhlinh2

193. Chương 25: Tiểu Bò Đào

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 25: Tiểu Bò Đào

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hiện tại đã là cuối tháng bảy ,gần tới Trung thu , Trấn Tây Vương vừa muốn đi Tây quan đốc quân, vốn dĩ không đi ngang qua trấn nhỏ, lão cố ý thay đổi chút lộ trình tới thăm hai nữ nhi. Kỳ thật đều đã đi đường vòng.

Đi về phía trước một chút, đi thẳng tới Yến Tử Bình là được, nhưng lão Thái Sơn có mặt mũi của lão Thái Sơn dù sao còn chưa thực sự đại hôn, Vương gia mới không chịu chủ động đi phong ấp của Thường xuân hầu , gửi một phong thư gọi bọn họ đến gặp.

Đi mất nửa buổi, đuổi kịp binh mã thì doanh đi gặp Trấn Tây Vương, mà ngoài dự đoán của đám người Tống Dương , Trấn Tây Vương đi tới còn có bạn đồng hành : tả thừa tướng Hồ đại nhân.

Dựa theo lễ nghi văn bối, trước bái kiến Trấn Tây Vương, sau bái kiến Hồ đại nhân, tả thừa tướng trước cùng ba văn bối nói giỡn vài câu, sau đó nói:

- Các người người một nhà trò chuyện, ta đợi sẽ nói sau.

Sau khi Hồ đại nhân rời khỏi, Trần Tây Vương chỉ nói một câu::

- Tiểu Phát ở lại, hai người các người ở bên ngoài chờ. .

Đợi một hồi, Nhâm Tiểu Bộ cười tủm tủm đi ra.

- Không có việc gì đâu, phụ vương nhớ con gái quá mà, phải cẩn thận từng bước từng bước hỏi thăm xem xét, tam tử, phụ vương gọi tử vào.

Trần Tây Vương và Tiểu Bộ không nói chuyện chính sự, cha con đoàn tụ, chỉ hỏi tình hình gần đây ra sao, trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Nhâm Sơ Dung bước vào, lúc bắt đầu cũng không ngoại lệ, ân cần hỏi han, nhưng Trần Tây Vương đối với Thừa Lân vẫn có vài việc nghiêm túc cần nói, kéo con gái ngồi xuống bên cạnh mình, hỏi:

- Tam nhi, hai anh trai của con, con thấy thế nào?

Sơ Dung thông minh sắc sảo, nghe xong câu hỏi liền hiểu ngay ý của phụ vương, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng trả lời:

- Tính cách của đại ca, thừa hưởng sự quả cảm của phụ vương, chí huynh ấy ở trên sa trường, vui nhất là khi được đánh giặc, để huynh ấy quản lý công việc trong phủ sẽ làm khó huynh ấy, nhị ca thích hợp hơn, huynh ấy nhìn rất rõ đại cục, hơn nữa suy nghĩ cẩn thận, so với con chỉ mạnh hơn chứ không kém.

- Đáng tiếc nó lại là người tốt, làm việc thường không quả quyết, sau này con phải vất vả một chút, giúp đỡ nó.

Nhâm Sơ Dung đỏ mắt:

- Sơ Dung phụ lòng a mã rồi.

Bỗng nhiên, Trần Tây Vương cười:

- Lời nói đơn thuần, bộ dạng bây giờ bỗng vương rất vui.

Trong hơn nửa năm nay, Nhâm Sơ Dung vẫn luôn bận rộn ở phong ấp, nhưng việc của Hồng Ba phủ nàng cũng không bỏ qua, chẳng qua nàng dùng Tước Thư qua lại điều khiển mọi việc, hai bên đều được nàng xử lý gọn gàng, ngăn nắp, nhưng sự vất vả của Thừa Lân có thể nghĩ cũng biết được.

Đôi mắt già của Trần Tây Vương không hoa, mọi việc ông ta đều nhìn thấy được, thấy được Thừa Lân vì phong ấp mà tận tâm như vậy, lại đâu có thể không hiểu rõ tâm ý của con gái, người làm phụ thân vẫn có gì đáng nói, ông muốn gạt bỏ bớt những công việc trong phủ trên người Nhâm Sơ Dung xuống, đương nhiên là “nữ nhân hướng ngoại” sau khi xuất giá lại không phải người một nhà nữa, nhưng không phải vì đau lòng, chỉ e là trách nhiệm của nàng quá nặng.

Cả đời vương gia ghét nhất nhìn thấy cái bộ dạng phụ nữ rú ra, chuyển hướng đề tài như vậy, cười hahà nói chuyện gia đình, sau khi nói chuyện một hồi, Thừa Lân cần môi, lấy hết sức nói:

- Phụ vương, con gái muốn, muốn mượn thêm cha một khoản tiền.

Trần Tây Vương cười ha ha:

- Lại muốn vay? Nói đi, lần này vay bao nhiêu?

Thừa Lân cắn răng, nhẹ nhàng nói ra một con số. Trần Tây Vương nghe xong thực sự hoảng hốt, còn nghĩ mình nghe nhầm, lại đặc biệt hỏi lần nữa, sau khi đợi con gái gật đầu xác nhận, Vương gia kinh ngạc nói:

- Nhiều vậy sao?

Nhâm Sơ Dung vội vàng nói:

- Rất nhanh có thể lấy lại, nhất định có thể lấy lại! Lâu nhất không quá một năm.

Lần này Nhâm Sơ Dung nói ra một con số rất lớn, ngay cả Hồng Ba phủ cũng không có cách nào để lấy ra được món tiền lớn như vậy, nhưng nàng biết vương gia sẽ có cách, trong tay Trấn Tây Vương có quân phí, tạm thời mượn trước sau này lại lên bù vào, nhưng phải tốn vài phần tâm sức.

Việc đào trộm mộ đã được xác định, của cải giấu trong bảo đồ chạy không thoát được, chẳng qua đi tận Đại Yến đào bảo vật, lại hô biến bảo vật thành tiền, sau đó mới chuyển tiền về, nhanh nhất cũng phải nửa năm phong ấp mới có thể nhìn thấy tiền, Nhâm Sơ Dung không muốn đợi phía trước phía sau, quân đội trong ấp đều đang chờ trang bị, chỉ cần có tiền là có thể sắp xếp ngay.

Cho nên Nhâm Sơ Dung muốn Trấn Tây Vương giúp đỡ cùng vận chuyển chỗ ách tắc này.. Nhưng nói đi phải nói lại, việc tham ô tiền công, quân phí, nếu Thừa Lân không nắm chắc nhanh chóng thu về, cũng sẽ không nói với phụ vương, nếu không chẳng khác nào hại chết lão gia.

Trấn Tây Vương hít sâu một hơi, cẩn thận cân nhắc, trầm giọng hỏi:

- Thật sự có thể trả?

Nhâm Sơ Dung gật đầu, Trấn Tây Vương chậm rãi nói:

- Phải chia làm ba khoản, khoản thứ nhất trong vòng một tháng đưa con, một tháng sau nữa ta sẽ đưa con khoản thứ hai, khoản thứ ba phải hai tháng sau nữa mới có thể lấy được. Cũng không cần con một năm trả hết, trong vòng hai năm ta cũng có thể ứng phó, không được vượt quá hai năm là được rồi.

Thừa Lân mừng rỡ, liên mồm đồng ý, đôi mắt lại đỏ, Trấn Tây Vương hình như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu cười, mắng một câu:

- Nha đầu ngốc gọi tiểu tử kia vào đây cho tôi.

Quận chúa rời đi, Tổng Dương vào, hắn vẫn chưa biết Quận chúa lại muốn vay tiền vương gia, mà Trấn Tây Vương có khí thế của mình, căn bản cũng không nhắc tới việc này với Tổng Dương, sau khi gặp mặt liền đi thẳng vào vấn đề:

- Sơ Dung, Tiểu Phát đều là những viên ngọc quý trong tay bốn vương, nhìn thấy hai đứa nó, Sơ Dung gầy gò, tinh thần tiêu tụy: Tiểu Bộ trong trắng lộ hồng, khí sắc rất tốt. Người cảm thấy, bốn vương sẽ nghĩ thế nào?

Tổng Dương thật thà nói:

- Ngài muốn đánh tại hạ..

Một người con gái đẹp hơn lúc trước, một người không như lúc đầu, không phải “thêm phép trừ”, tinh thần Tiểu Bộ tỏa sáng nhưng tuyệt không thể tiêu tụy như Sơ Dung. Trong mắt phụ vương, giống như Tiểu Bộ hoàn toàn là đương nhiên, nên như vậy mới đúng, không đáng được “thêm điểm”, nhưng nhìn dáng vẻ của Sơ Dung, quả thực là con rể thật đáng giận, nhận bất cứ sự trách phạt gì cũng không đủ.

Đối với câu trả lời của Tổng Dương, Trấn Tây Vương hừ một tiếng:

- Lần sau gặp lại Sơ Dung, tốt nhất nên béo hơn một chút, tinh thần nên khá hơn chút.

Ông và Tổng Dương không nói nữa, sau đó lại nói với Tổng Dương:

- Hồ đại nhân tìm người có việc.

Lập tức cao giọng truyền lệnh võ quan đội ngoài cửa:

- Đi mời Hồ đại nhân đến.

Trong khoảng thời gian này, cha vợ và con rể nhìn nhau cùng đợi, Hồ đại nhân tới rất nhanh, còn dẫn theo một đứa nhỏ béo tròn bốn năm tuổi gì đó, Thừa Lân và Sơ Dung cũng cùng bước vào phòng.

Hồ đại nhân vẫn luôn tươi cười, chỉ vào đứa nhỏ đi bên cạnh cười nói:

Đây là con trai tôi Hồ Tĩnh, còn gọi là Bồ Đào, đều là cách gọi của những người phụ nữ đã có gia đình, rất khó nghe, để mọi người cười chê rồi.

Nói xong, cho đứa con bảo bối dẫn ba người Tống Dương vào.

Hồ Tĩnh gọi Tống Dương là ca ca, gọi Công chúa. Quận chúa là tỉ tỉ, sau đó quỳ xuống dập đầu. Nó còn quá nhỏ, không phân biệt được đâu là ngang hàng, đâu là trưởng bối, giương mắt lên nhìn, ba người trước mặt cũng cao tương đương với cha nó, người lớn chắc chắn là trưởng bối rồi, Thừa Lân khụ một tiếng, vội vàng đỡ tiểu mập mập dậy.

Giữ đứa bé nhìn kĩ, lập tức cười nói:

- Chả trách gọi là Bồ Đào, con người vừa tròn lại vừa sáng, thật ra giống quả bồ đào.

Hồ đại nhân coi đứa bé này như bảo bối, vô cùng yêu thương, trường hợp này cũng không cần tự kiêu, nghe thằng bé được khen, cười toe toét.

Hồ Tĩnh vừa trắng lại vừa béo, phương pháp dạy con của Hồ đại nhân, Hồ phu nhân đặc biệt khó, yêu thương cũng không cưng chiều, con trai của Tả thừa tướng, là bảo bối duy nhất, tiểu Bồ Đào có thể nằm trong top mười trong tất cả những đứa nhỏ ở Nam Lý, nhưng trên người nó không nhìn thấy giao khí, Tiểu Bộ gờ tay vượt khuôn mặt nó cũng không náo, cười khanh khách.

Tất cả mọi người ngồi xuống, Hồ đại nhân nói với Tống Dương:

- Lão phu muốn nhờ Thường Xuân Hầu giúp đỡ, vừa khéo Vương gia phải xuất kinh đi khảo sát tây tuyến, cùng đường nên tới.

Nói xong, đẩy đứa nhỏ về phía trước, tiếp tục nói:

- Thường Xuân Hầu thấy thằng bé này thế nào? Nếu có thể dạy bảo, tôi muốn để nó nhập môn báỉ sư .

Tống Dương giật mình, vội vàng từ chối:

- Ta nào có tư cách dạy bảo người khác, càng không có tư cách là thầy của tiểu Bồ Đào.

Hồ đại nhân lắc đầu cười:

- Mọi người đều là người một nhà, thực sự không cần khách khí nữa, bản lĩnh của người người ngoài không hiểu được, ta còn không biết sao, Bồ Đào nếu có thể nhận người làm thầy, thì đó là phúc khí từ kiếp trước của nó.

Tống Dương vẫn muốn từ chối, nhưng Hồ đại nhân không để hắn nói thêm, lại nói:

- Cũng không phải bây giờ muốn báỉ sư, thằng bé này vẫn còn nhỏ quá, cái gì cũng không hiểu. Ý của ta là, người dẫn nó đi trước xem thế nào, trong vòng một năm rưỡi, nếu cảm thấy tài năng của nó có thể bồi dưỡng, thì thu nạp nó vào môn hạ. Nếu thực sự không được, thì hãy đuổi nó về cũng chưa muộn.

Tống Dương càng nghe càng thấy hồ đồ, quay đầu nhìn Nhâm Sơ Dung, người kia cũng mơ hồ, không rõ chuyện gì đang xảy ra. Không chút khoa trương nói, Bồ Đào chính là bảo bối của Hồ đại nhân, sủng ái nâng niu còn sợ chưa đủ, làm sao có thể đưa đứa trẻ ra ngoài, đặc biệt lại đưa tới nơi hoang vắng như Yến Tử Bình.

Hồ đại nhân không chút lo lắng, lại tiếp tục nói:

- Ngoài ra còn có nguyên do, lúc trước có một vị sư phụ đi ngang qua kinh thành, phu nhân thích làm việc tốt, mời sư phụ về nhà, với chúng tôi thì mấy vị sư phụ như thế này cũng không coi là gì, không cần nhìn thêm, liền xin ông ấy giúp đỡ để ý tới Bồ Đào, sau khi sư phụ nhìn qua, nói nó thổ mộc song thân.

- Chỉ nghe một mình ông ta, khó tránh khỏi không đáng tin, nội tử lại hỏi thêm một vị sư phụ khác, đưa Bồ Đào tới mời người ta xem cho, vị sư phụ lần này, rõ ràng không biết thân phận của chúng tôi, nhưng sau khi nhìn Bồ Đào, nói gần như trước sau giống nhau y đúc, lần này, lão phu ít nhiều cũng có chút không nỡ.

Fu nhân của Hồ phủ tín phạt, khi Tiểu Bồ Đào chào đời, bà không xem bói, mà là thu xếp, mời một cao tăng tới xem cho con, tất cả mọi người đều nói những lời cát tường, may mắn, đứa trẻ này không có cách nào tốt hơn, nhưng sau này, đầu tiên là hai năm trước đứa trẻ bị bọn cướp cướp đi trên đường, sau đó không lâu mắc bệnh nặng, trước sau hai lần đều phải kiếp chết, các hòa thượng ai cũng không nhìn ra.

Bởi vậy Hồ phu nhân hơi chột dạ, không phải không tin phật tổ, mà là không quá tin hòa thượng. Thật ra, tử vi đẩu số, ngũ hành bát quái học vấn mê hoặc đều thuộc kinh dịch, phật đồ trung thổ căn bản không học những cái này, nói thật suy đoán số mệnh, xung cát tị hung, tất cả hòa thượng đều là người ngoại đạo.

Gần đây liên tiếp có hai vị sư phụ tìm tới đều là cao nhân nghiên cứu số mệnh, vả lại làm việc khiêm tốn, chỉ nổi tiếng trong một lĩnh vực nhỏ hẹp, người ngoài đều không biết, hai vị sư phụ nói cơ bản đều giống nhau, đưa ra con đường hóa giải cũng không có nhiều sai biệt, những cái khác đều không nhắc tới, một thứ quan trọng nhất trong đó chính là tìm nơi hành thổ dày, hành mộc thanh tú, để đứa trẻ sống thực sự ba tháng, cái gọi là thiên tiêu địa dưỡng, sinh thiếu mệnh bổ.

Phương pháp phá “thổ mộc song thê” không khó, chính là trong chốc lát đưa tiểu Bồ Đào vào nơi núi sâu, thực hiện được e là hơi phiền phức, Hồ đại nhân và sư phụ thương lượng, nơi có cả thổ mộc này có thể không nhất thiết dựa vào bên ngoài, sư phụ nghe thấy hay, nói muốn dựa vào bên trong cũng được, chính là sống một trận. Một năm đi.

Phong ấp của Thường Xuân Hầu chính là ở cạnh núi sâu, được cho là hành thổ dày, hành mộc tú, đồng thời cũng là “dựa ngoại” nhất, lại là nơi có bảo đảm nhất.

- Lão gia này, khó tránh sẽ cần nhần, để các người thấy cười rồi.

Hồ đại nhân nói đại khái nguyên do, vẫn cười haha, nói với Tống dương:

- Người yên tâm, đứa nhỏ không cần người quan tâm, người có thể phái người sắp xếp.

Lão nhân vừa nói như vậy, liền chân chính xin Tống Dương giúp đỡ, Tống Dương không thể từ chối nữa, nhưng việc này không phải là phiền phức bình thường, lúc trước không đề cập tới nếu chẳng may thăng nhóc này bị va vấp, hẳn đương nhiên sẽ phải chịu trách nhiệm, nói tình hình hiện tại trong phong ấp này, mời chào binh sĩ, lên tạo quân khí, không lâu nữa còn có thể trộm mộ lấy tiền, nói không chừng sau này còn có “Hoàng đế”, những việc này nhờ bị người ngoài biết đều là thiên đại phiền toái.

Hồ đại nhân hình như có thể đoán được Tống Dương đang băn khoăn, liền nói thêm:

- Cho Bồ Đào theo người tới phong ấp, từ nhỏ chỉ biết việc trong nhà, không hiểu gì chuyện bên ngoài, cũng sẽ không, không dám để ý tới chuyện khác, tuyệt đối không gây phiền cho người.

Nói đến nước này, Tống Dương rõ ràng nhanh chóng gật đầu, Hồ đại nhân vui mừng, cười một tiếng haha:

- Đa tạ lão đệ. Bây giờ bái sư vẫn sớm, nhưng lễ nghĩa không thể bỏ, trước hãy nhận học sinh ghi danh, nhận một lễ của Bồ Đào, nhất định phải nhận, lễ bái sư ta đều mang tới rồi.

Nói xong, liền đặt luôn thăng bé xuống đất, cúi đầu với Tống Dương.

Tống Dương lên một bậc, vai vế của mấy người trong phòng cũng lộn xộn rồi, cũng may mọi người đều hiểu, các cách gọi khác, cũng không liên quan gì.

Đêm đó, Tống Dương ở lại đại doanh, sáng sớm ngày thứ hai, Trần Tây Vương khởi hành, Hồ đại nhân mang theo con trai bảo bối, đi tới phong ấp cùng Tống Dương.

Đợi trở về trấn, lại có một trận náo nhiệt, A Y Quả, Nam Vinh, La Quan, Cố Chiêu Quân và Tả thừa tướng đều là người quen cũ, mọi người cùng ở trên biển, hoang dã lang bạc kỳ hồ, coi như cũng có giao tình hoạn nạn, sau khi gặp mặt nói chuyện với nhau về chuyện chạy nạn ngày trước, mấy lần cười vang, cảm giác rất thân thiết.

Bồ Đào còn quá nhỏ, đi xe mấy ngày liền, ngày ngày đều ngủ không đủ, khi đến trên đường ngồi trong xe lắc lên lắc xuống, lại đang ngủ rồi, đến khi tới Trấn mọi người không muốn đánh thức nó, liền bế thẳng tới hậu đường của nha môn.

Nhất thời không biết ngủ bao lâu, Tiểu Đào rớt cuộc cũng tỉnh rồi, còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong mộng, mơ hồ mở mắt nhìn, không thấy phụ thân, trước mặt chỉ thấy một người phụ nữ trẻ đang ngồi, miệng chu lại rằng thì đen đặc biệt dọa người.

Bồ Đào sợ hãi, nhỏ giọng hỏi:

- Cha tôi đâu?

- Cha ngươi không cần ngươi rồi, đưa ngươi tới đây.

Người phụ nữ mở miệng đen sì, cười ha hả, đáp lại:

- Da thịt của trẻ con mềm mại, luộc lên ăn thơm ngào ngạt.

- Ta liều mạng với ngươi.

Bồ Đào cũng không biết khí lực từ đâu mà có, nhảy dựng lên dùng tay kéo tóc của A Y Quả.

Hắc khẩu Dao và Tả thừa tướng nói chuyện một lúc liền chạy tới nhìn đứa trẻ, vừa lúc Bồ Đào hoảng hốt tỉnh lại, A Y Quả cũng không làm chuyện đứng đắn, nhe răng nhếch miệng hù dọa người ta, nào ngờ Bồ Đào tuy nhỏ tính cách lại rất quật cường, giật tóc nói thế nào cũng không bỏ ra.

Người phụ nữ trong tòa nhà phía sau khiến đứa bé khóc, mọi người đang nói chuyện gì đó, liền chạy tới, vội vàng tách kẻ “không đứng đắn” và “không hiểu chuyện” ra, sau khi hỏi rõ tình hình Tống Dương cười ha ha, chỉ vào A Y Quả nói:

- Ngươi đáng đời.

Hồ đại nhân thì lớn tiếng mắng Bồ Đào, nếu không phải Quận chúa và Công chúa che chở, cái tát của ông ta đã hạ xuống, sau khi mắng một trận thì thôi, Hồ đại nhân không hề nói thân phận chỉ bắt đứa cúi đầu nhận sai với A Y Quả.

Chỉ là A Y Quả mặt luôn dày, bây giờ da mặt cũng đỏ lên rồi, đưa tay vội bỏ ra, nâng Bồ Đào lên, đồng thời ngượng ngùng nói với Thừa tướng:

- Chớ có trách nó, đứa nhỏ dám đánh dám đá, lão hồ rất hung mãnh, rất tốt, rất tốt.

Nhưng nói thật, vừa thấy bộ dạng cục lốc của Tiểu Bồ Đào, A Y Quả đã thích nó luôn, nếu không cũng sẽ không nói linh tinh để trêu nó. Thấy vẻ mặt bị ăn hiếp của Bồ Đào, A Y Quả không ngờ lại đau lòng, nhẹ giọng thương lượng với nó:

- Cô cô ôm bé, bé không được giật tóc của cô cô.

Bồ Đào bị nàng “ cô cô” này nói đến mơ hồ, nhưng vẫn gật đầu, nói rất chí khí:

- Không ăn cháu là được rồi.

Tả thừa tướng đợi cả ngày trời, mà trong lúc này, ông ấy cuối cùng cũng ở lại nha môn, mà không đi tới phong ấp, lấy lý do mình không có ý rình rập. Đợi ăn xong bữa tối, ông ta sẽ chuẩn bị về kinh, trước khi đi còn cẩn thận, dặn dò Bồ Đào, không được ỷ vào được yêu chiều mà kiêu căng, không được phép vô lễ với trưởng tôn, trong lòng phải nhớ kĩ lời dặn ân sư như cha v.v.

Trước khi lên đường, Tống Dương cố ý tiễn Hồ đại nhân vài bước:

- Thi Tiêu Hiểu không rõ tung tích, mất tích ở Hồng thành, từ tháng giêng đến giờ, hơn nửa năm rồi không có tin tức.

Hồ đại nhân giật mình, trầm giọng hỏi lại:

- Có liên quan tới Đại Yến?

Sau Nhất phẩm lôi, Cảnh Thái, Đại Yến toàn bộ không có động tĩnh, nhưng với tính cách của Yến đế, y càng không có động tĩnh, Hồ đại nhân càng không yên, việc này cũng chính là nỗi lo lắng của lão nhân, nghe nói Thi Tiêu Hiểu mất tích, phản ứng đầu tiên chính là: Cảnh Thái ra tay.

- Không rõ.

Tống Dương không nhắc tới tình hình bên mình điều tra được, hẳn chỉ muốn nhờ thế lực của Hồ đại nhân để tìm người.

Hồ đại nhân gật đầu:

- Ta sẽ điều tra, có tin tức gì sẽ liên hệ.

Lập tức thay đổi lại khuôn mặt tươi cười, đi và nói lời từ biệt với những người quen. Khi ông ta khởi hành, đôi mắt Bồ Đào đỏ ngầu, mắt nhìn liên khóc lớn thành tiếng, Hồ đại nhân đột nhiên quay đầu nhìn nó:

- Có nhớ những gì ta từng nói với con không?

Nói xong, giọng nói trù mến hơn, nói:

- Nam nhi có lệ.

Bồ Đào khóc thút thít, gật đầu.

Tiếp lời:

- Nam nhi có lệ không dễ rơi.

Hồ đại nhân cười:

- Cho nên ? không được khóc.

Nói xong, ông ta gật đầu với đám người Tống Dương, và không nói các câu kiểu như “ xin nhờ”, “ phiền rồi”, cũng không nhìn con trai nữa, suốt đêm rời khỏi phong ấp trở lại kinh thành.

Tiến tả thừa tướng, bố trí ổn thỏa cho Bồ Đào, trời đã vào đêm.

Trong những ngày này Nhâm Sơ Dung bận rộn vô cùng, đồng thời lo lắng hãi hùng, từ phong ấp tới đại doanh đều gây sức ép cho nàng, ban ngày thì chống đỡ với những câu nói cười của quý khách, đến bây giờ cũng không ủng hộ nổi, vốn nàng còn có việc muốn nói với Tống Dương nhưng nàng ngồi xuống ghế, chưa nói được hai câu thì đã chìm vào giấc ngủ say.

Tống Dương không dám quấy rầy nàng, lặng yên rời khỏi nha môn.

Để hôm khác, khi Tống Dương ngủ dậy, Thừa Lân đã lại bắt đầu bận rộn, trước thì phải tuyển ra một đội quân Hồng Ba vệ tinh nhuệ để phối hợp với Bạch phu nhân phác họa mấy tấm bản đồ cổ mộ, dẫn theo Thất thượng bát hạ và Hồng Ba vệ, ăn sáng xong liền làm luôn, đi thu xếp việc trộm mộ: Thừa Lân chọn lựa cẩn thận ra bốn người trong nữ vệ bên cạnh, phân làm bốn nhóm, ban đêm không rời khỏi Bồ Đào. Hàng ngày thẳng nhóc này có a mỗ, tỳ nữ của tướng phủ chăm sóc, không cần phong ấp lo lắng, nữ vệ chỉ phụ trách an toàn. Lời nói của Hồ đại nhân rất hay, nhưng Thừa Lân lại không dám có sơ xuất gì với thẳng bé: Sau đó Nhâm Sơ Dung lại tìm mấy chủ quản công trường, chọn ra thợ thủ công cường tráng, hứa sẽ trả thù lao cao, tiến vào núi tới cổ doanh địa của Sơn Khê Tú. Tống Dương từng nhận lời, cung cấp nuôi dưỡng Thiên Dạ Xoa, sau này giữa phong ấp và khe núi sẽ thường xuyên qua lại. Nhâm Sơ Dung dự định đào ra cửa của đường hầm, không thể luôn dựa vào đám người Tề Thượng Ba Hạ mở cho cánh cửa đó được. Còn phải xây thêm mấy phòng, sau khi hoàn tất cử người tới thường trú, làm công việc liên lạc giữa hai bên.

tinhlinh2

194. Chương 26: Luân Hồi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 26: Luân hồi

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đội những việc này xử lý thỏa đáng, Thừa Lân đuổi cái thất lưng, để tinh thần thoải mái một chút, nói với Tống Dương đang đứng cạnh:

- Chàng ngồi trong nhà, việc từ trên trời xuống, luôn không hết bận.

Những việc chàng đem về vẫn chưa xong, Hồ đại nhân lại giao cho một bảo bối, chàng thấy thế nào. Tổng Dương biết nàng chỉ tới điều gì, liền đáp:

- Có một vài ý giống như Bạch tiên sinh gửi Tạ Tư Trạc, nhưng, tình hình cũng không hoàn toàn giống nhau.

Nhâm Sơ Dung xoa thái dương, lắc đầu cười khổ nói:

- Ta thực sự không muốn nghĩ nữa, chàng nói, ta nghe.

Tổng Dương đứng dậy đi tới phía sau Thừa Lân, Quận chúa không rõ, cho nên, đang muốn đứng lên, nhưng bờ vai lại bị hấn ấn xuống, ra hiệu ngồi xuống chỗ động dậy, đồng thời Tổng Dương nói:

- Nàng bóp như vậy cũng vô dụng.

Nói xong, mười ngón tay thăm dò, giúp nàng xoa bóp thái dương.

Tổng Dương tinh thông y đạo, cũng quen với máu lưu thông trên đầu, sức ở bàn tay điều khiển rất ổn, vốn cho rằng xoa bóp một lúc, Thừa Lân sẽ nhanh chóng thoải mái, không ngờ hấn càng xoa bóp, Thừa Lân càng cứng ngắt, ngồi bất động trên ghế, ngay cả cổ cũng cứng.

Tổng Dương không dễ nói “nàng thả lỏng”, rõ ràng làm bộ như không biết, ho khan một tiếng, lập tức chuyển vào vấn đề:

- Bạch tiên sinh đưa tiểu thư tới, là ra hiệu mình nguyện liên kết với phó đẳng; Hồ đại nhân đưa con trai, đương nhiên cũng là biểu thị thiện ý, nhưng hấn không phải nhằm vào ta, mà là nhằm vào Trần Tây vương gia, ông ta và vương gia đồng hành, lại bỏ qua điểm quan trọng này.

Nói một câu, Tổng Dương im tiếng, không phải không có gì nói, mà là lúc bình thường, Thừa Lân đều tự nhiên tiếp lời, nhưng lần này, Thừa Lân không nói gì. Nàng cũng không nghe thấy Tổng Dương nói gì, trong tai nàng toàn là tiếng lòng của mình, giống như vang lên như tiếng sét đánh bên tai.

Tổng Dương đợi một lúc, nhìn nàng không có ý muốn nói chuyện, chỉ có thể tự mình nói:

- Những việc triều chính, ta hoàn toàn không hiểu, Hồ lão nhân đối nhân xử thế hơi giáo hoạt một chút, nhưng con người thì không tồi, nếu thật có thể mở, từ nay hòa giải với Hồng Ba phủ, thì đây thật là chuyện tốt.

Hấn nói xong mục đích việc này, Thừa Lân đột nhiên đứng dậy, không nói câu nào đi thẳng vào nội đường, sắc mặt tái nhợt bước đi không vững, nhìn cũng không dám nhìn Tổng Dương, hoàn toàn là một bộ dạng như chết trôi. Một lúc sau, Thừa Lân mới quay lại, mặt không đỏ, sắc thái hồi phục lại bình thường, nếu nhìn kỹ, trên người còn lưu lại một vài dấu vết nước, Tổng Dương hiểu, Quận chúa là chạy trốn vào để dùng nước lạnh rửa mặt.

Thừa Lân chưa từng có bộ dạng như vậy, đưa tay với Tổng Dương:

- Nói tiếp đi.

Tổng Dương không cãi lại, tiếp tục chủ đề vừa nói:

- Cái khác đều dễ nói, điều không hiểu nhất chính là: Hồ đại nhân đạt được cái gì?

Thực sự đưa con trai duy nhất tới thôn nhỏ hoang vắng này sao? Chính là để truyền tới Trần Tây vương một tín hiệu “hòa hảo”?

- Có lẽ, Tả thừa tướng nói là thật?

Đầu óc của Quận chúa lại lung lay lần nữa.

- Thổ mộc song kê?

Những thứ Tổng Dương không tin nhất chính là đây, lắc đầu cười nói:

- Thật quá mê tín, ta không tin

Nhâm Sơ Dung ngẫm nghĩ, lắc đầu cười nói:

- Việc này thật sự không cần chúng ta khổ tâm ngồi đoán, trong phong ấp cũng có “sư phụ”, để ông ta xem cho thằng bé xem thể nào rồi nói.

Tổng Dương không phản ứng lại nói:

- Ai?

- Quỷ cốc. Lúc chàng chưa tới, lão nhìn mặt tất cả mọi người trong trấn, nghe nói cũng không kém.

Tổng Dương thật không biết việc này, Quỷ Cốc chuyên nghiên cứu kỳ môn tiêu giáp, nhưng ngũ hành bát quái, tướng số có chỗ nào tương quan, theo cách nói của kiếp trước chính là khi người mù học đá cầu, chỉ là tiện thể luyện vài đường chân. .

Sau khi người mù được tìm đến, nghe nói để hẳn xem mệnh cho thằng bé, còn có chút buồn bực:

- Người lớn trẻ con trong thôn này, ta đều xem hết rồi, còn xem cho ai nữa?

Hắn và Chu Nho, thợ rèn ba người vứt bỏ phong thưởng lên lút chạy tới Yến Tử Bình, đi theo Thường Xuân Hầu, bây giờ không có thân phận. Tả thừa tướng tới phong ấp, Tổng Dương không gọi họ. Tuy bọn họ trốn ở chỗ này bị Hồ đại nhân biết cũng không sao, nhưng chung quy vẫn có chút xấu hổ

Người mù, Chu Nho những ngày này luôn bận rộn chọn điểm hỏa, những việc ở phong ấp bố trí đại hỏa, người không ở thôn, Hồng Ba vệ phụng mệnh tới tìm bọn họ đến nha môn cũng không nói nhiều, là vì hắn không biết việc Tả thừa tướng gửi con tới.

Tổng Dương cũng không nói rõ thân phận của Bồ Đào, nói:

- Trước tiên đừng hỏi nhiều, người xem giúp vận mệnh của đứa nhỏ này đi, chủ yếu là ngũ hành gì gì đó.

Sau khi bị đưa tới tòa nhà sau, người mù hỏi ngày sinh tháng đẻ của Bồ Đào trước, sau đó nắm tay mập mạp của thằng bé, cẩn thận sờ lòng bàn tay, vân tay, trong miệng lẩm bẩm, không ai hiểu gã đang nhắc tới cái gì. Một lúc lâu sau, gật đầu với Tổng Dương nói:

- Đứa nhỏ này lúc trước từng có cao nhân xem rồi?

Tổng Dương thấy lạ:

- Điều này mà người cũng có thể đoán ra sao?

Người mù ai cũng dám bắt kính, chỉ là không dám bắt kính với ba người Tổng Dương, A Y Quả, và Nam Vinh, vừa lắc đầu vừa nói thật:

- Không phải đoán, là đoán được thằng bé này thổ mộc song thân, sống ở chỗ chúng ta quả là rất có lợi, chắc chắn là được người trong nghề chỉ điểm mới tới.

Tổng Dương ngạc nhiên, Hồ đại nhân nói là thật. Thừa Lân cười với hắn nói:

- Phong thủy này, cách nói mệnh lý, chàng không tin cũng không thể ngăn người khác không tin, nói qua lại nói lại, nếu ta nếu Tiểu Bộ liên tiếp bị mấy vị thầy bói nói có phiền phức, phải tới một nơi nào trốn tránh, chàng sẽ đưa muội ấy đi chứ? Cũng đạo lý đó mà, quan tâm thì sẽ rối, thà rằng tin là có còn hơn là không.

Lúc này, người mù đã xem tay, rồi lại sờ ngũ quan của thằng bé, gảy bàn tính một cái quẻ đầy đủ. Bồ Đào nhắm nghiền hai mắt, bộ dáng bất cứ giá nào, mặc gã hẳn đi sắp đặt.

Người ngoài cũng không chú ý tới họ, Tổng Dương gật đầu với lời nói của Thừa Lân, xem ra thật sự là nghĩ mọi việc phức tạp lên rồi, đang muốn nói gì đó, không ngờ người mù bên ngoài đột nhiên hô lên một tiếng, kiểu như động vào lò lửa, vội rút lại bàn tay đang đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé.

Tổng Dương bực bội:

- Sao vậy?

Sắc mặt người mù kinh hãi, vừa lắc đầu nói

- Không sao

Vừa kéo Tống Dương ra ngoài, đợi đi ra khỏi nội đường, người mù mới hỏi:

- Tống huynh đệ, thằng bé này là ai?

Tống Dương trả lời thật:

- Công tử đích tôn của Hồ đại nhân, tên mụ là Bồ Đào.

Người mù tròn tròn mắt, do dự một lát, mới nói, giọng nói rất thấp:

- Tống huynh đệ, trong lòng ngươi có chuẩn bị Hồ đại nhân sau này sợ là, e là muốn tạo phản.

Thừa Lân cũng đi ra với bọn họ, nghe vậy sắc mặt Quận chúa ngạc nhiên:

- Lời này từ đâu mà nói ra được?

- Đứa bé này thân mang số mệnh thiên tử à, tương lai sẽ làm hoàng đế.

Cụ thể tính thế nào, đạo lý gì, người mù không giải thích nhiều, nhưng ngữ khí rất nghiêm trọng, bộ dáng rất thật:

- Vạn tuế gia của Nam Lý chúng ta là Hoàng đế Phong long, đứa nhỏ này sao có thể làm lên Long ý được? trừ phi Hồ đại nhân tạo phản, đoạt thiên hạ Nam Lý, khai sáng tân nguyên.

Không đợi gã nói xong, Tống Dương lắc đầu cười, đương nhiên không quan tâm, Thừa Lân không quan tâm lắm, nhưng nghiêm cấm người mù không được phép nhắc tới, việc phạm húy, cho dù chỉ là trò đùa cũng không được tùy tiện nói.

Người mù cáo từ như vậy, đột nhiên chạy ra phía ngoài, vừa bước ra khỏi cửa, gã lại dừng chân, quay đầu nói:

- Tống huynh đệ, sau này ta thường tới xem đứa bé này được không?

Gã đương nhiên tin vào kết quả mình đoán ra, định lập mối quan hệ với Hoàng đế tương lai, Tống Dương biết gã nghĩ gì, cười nói:

- KHÔNG thành vấn đề, nhưng lời của Quận chúa vừa nói, Quý cốc tiên sinh nhất định phải nhớ kỹ.

Sắc mặt quý Cốc vui mừng, gật đầu đáp ứng, cười ha ha bước đi.

Nhâm Sơ Dung cũng không nhắc tới việc của Bồ Đào nữa, quay sang vấn đề khác:

- Có việc vẫn chưa kịp nói với chàng, lần trước khi phật đồ tới phong ấp gây rối, mấy hòa thượng chúng ta bắt được đã khai rồi, người sai khiến họ gây rối cũng là người xuất gia, pháp danh tên là Vô Ngự, chính là vị Sư Thái.

Vô Ngự rất nổi tiếng, Tống Dương cũng từng nghe nói bà ta là một kỳ nữ trong Phượng Hoàng thành, Sơ Dung, Vô Ngự, Mộ Dung tiểu Uyển

.

Không chỉ hòa thượng tới tấn công phong ấp của Thường Xuân Hầu, từ đầu năm nay, các chùa chiền lớn ở Nam Lý thường xuyên mời dự họp, song hành với việc giảng kinh luận đạo còn nhắc nhở tín đồ “yêu nhân hạ giới, phải thường nghe ngóng...”, tất cả mọi việc đều là Vô Ngự sai khiến.

Phật đồ của Nam Lý không giống Yến quốc, so ra các hòa thượng ở Nam Lý thuần túy hơn, cũng rất tấn mạn, rất nhiều chùa lớn làm theo ý mình, là một cục diện năm bè bảy phái. Nhưng sự tích về vị Vô Ngự sư thái này truyền khắp thiên hạ, là người có lòng tôn sùng Phật tổ, danh vọng và địa vị bày ở nơi đó, lời nói của bà ta, chỉ cần là việc của phật gia, những người xuất gia đều nguyện ý nghe theo.

Mấy hòa thượng bị Tống Dương bắt cũng như vậy, bọn họ rõ ràng việc gì cũng không biết, thậm chí ngay cả mặt mũi của Vô Ngự cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ là nhận được truyền thư của Vô Ngự, liền phái võ tăng bắt Đàm Đồ Tử, tụ tập tín đồ tấn công phong ấp

Tổng Dương hơi ngạc nhiên:

- Các hòa thượng này gốc như vậy sao?

Sơ Dung đáp:

- Chàng không tin phật, cho nên không biết, trong đó cố nhiên có nguyên nhân Lão hòa thượng ngu dốt, nhưng điều quan trọng hơn là thanh danh của Vô Ngự rất tốt, cả đời bà ta không tranh đấu với thế gian, luôn tu thân tu chí truyền bá từ bi, cho nên phật đồ đều tin tưởng, những việc bà ta muốn làm nhất định vì phát huy phật hiệu, có thể hiểu không?

Nàng lại lắc đầu:

- Không hiểu không được, vậy chàng định thế nào?

Tổng Dương nhún vai:

- Dễ làm, ta đi.

Vừa nói bốn chữ, Tổng Dương đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lập tức thay đổi khẩu khí:

- Ta không biết nên làm thế nào, tất cả nghe theo Quận chúa chỉ bảo.

Thừa Lân ngăn người, vui vẻ nói:

- Ta không dám chỉ bảo Hầu gia, liền chờ Thường Xuân Hầu có thể từ bi, trước khi làm việc có thể nhớ rõ thông báo một tiếng, Sơ Dung vô cùng cảm kích.

- Vô Ngự ở đâu nàng biết không? Nói với ta chỗ của bà ta. Bắt trước rồi nói.

Tổng Dương nói dứt khoát, nói xong liền bổ sung thêm:

- Ta dẫn hỏa đạo nhân tới Phượng Hoàng thành một chuyến, ta bắt người, lão đạo phóng hỏa.

Thật ra đây cũng là suy nghĩ của Thừa Lân, Thanh danh của Vô Ngự vừa tốt vừa vang, không thể giống trống kua chiêng đối phó, còn người này cũng không thể vô duyên vô cớ mất tích như vậy, cách khiến của miếu cháy, sư thái viên tịch, cách này chưa thể nói thật cao minh, nhưng quả rất thực dụng.

Việc này phải làm cho thoả đáng, bảo mật, tốt nhất là ngay cả Hồng Ba phủ cũng không được biết, tín đồ Phật giáo Nam Lý, lực lượng của Vương phủ không thể đủ sức chống đỡ, nhưng trong số thuộc hạ cũng có không ít tín đồ phật môn, khó có thể bảo toàn tin tức, nếu không như vậy, Thừa Lân cũng không cần đợi Tổng Dương quay lại, nàng sớm đã điều người ra tay.

Nhâm Sơ Dung nói:

- Biện pháp không tồi, nhưng chàng và hỏa đạo nhân, rất đơn bạc. Ta sợ bên cạnh Vô Ngự có người của Yến Đỉnh, nhất định phải gọi La Quan đi cùng, ngoài ra cái hòm kia, trước tiên mượn cho chàng dùng.

Tổng Dương cân nhắc một chút liền biết cái hòm kia là cái gì, không ngờ nói:

- Sửa xong rồi?

Nhâm Sơ Dung gật đầu:

- Tay nghề của Cao thợ mộc rất tốt, mấy ngày trước nhận được thông báo trong phủ, hắn đã làm xong hòm, khi chàng tới Phượng Hoàng thành ta sẽ cho người tới lấy cho chàng, để đề phòng, nhớ rõ, phải trả lại.

Tổng Dương cười ha ha:

- Ta thu dọn đã, hai ngày sẽ đi, dù sao trong phong ấp ta cũng không giúp được việc gì.

Quận chúa nhíu mày:

- Hay là đợi thêm một lát.

Nói xong, nàng hình như nghĩ tới việc gì, đột nhiên chuyển chủ đề, hỏi:

- Từ phong ấp tới khe núi của Thiên Dạ Xoa, đi một chuyến mất khoảng bao lâu?

Tổng Dương đáp:

- Khoảng 10 ngày.

Nhâm Sơ Dung vẽ mặt thoải mái:

- Vậy là vẫn kịp.

Nói xong, tạm thời không giải thích gì, sai người tìm chủ quán kho trong phong ấp tới, bảo y lập tức lấy ra thịt muối rượu ngon, chuẩn bị vận chuyển.

Đợi chủ quán lệnh xuống, nàng mới cười với Tổng Dương nói:

- Trung thu sắp tới, trong ngày tết đoàn viên, phong ấp dù sao cũng phải có chút lễ với Thiên Dạ Xoa, chính là thời gian hơi gấp, không kịp chuẩn bị nhiều, việc này ta muốn nhờ Sơn Khê Tú đi một chuyến, bọn họ là người trong núi, đi sẽ nhanh, lại muốn nhờ Nam Vinh làm sứ giả, nàng ấy từng gặp Thiên Dạ Xoa, khá thuận tiện. Còn nữa, việc chàng tới Phượng Hoàng thành, cũng đợi sau trung thu đã, ngày lễ vui đầu tiên trong phong ấp, chàng thấy thế nào?

Quận chúa nói hết một mạch, mới thấy Tổng Dương đứng đó, hai hàng lông mày chau lại nhìn trời, hoàn toàn thất thần. Trung thu sắp tới.

Một lúc lâu sau, Tổng Dương mới lắc đầu:

- Ta không sao. Ngày tết này có thể không đón không ?

Nhâm Sơ Dung nhún mày, nhìn Tổng Dương, nhưng cuối cùng vẫn không nói thêm gì, sự nghi hoặc trên mặt Quận chúa trở thành nụ cười:

- Chàng không muốn đón thì không đón, ngày lễ nhiều như vậy, không sai, ta đi giúp chàng chuẩn bị hành trình kinh sư.

Đêm đó Tổng Dương, La Quan, hỏa đạo nhân đều hóa trang, chuẩn bị khởi hành.

Thường Xuân Hầu Tổng Dương này rất kì lạ, bản thân hắn cũng không cần tước vị, hương thân trong phong ấp cũng được, thuộc hạ cũng được, đối với hắn đều rất thân thiết, nhưng lễ nghĩa là như vậy, nhưng tiểu Bồ Đào mới đến chú ý nhất không cần người ngoài dạy bảo, bản thân dựa vào đại lễ từ biệt sư phụ, quý xuống rất quý củ, dập đầu, sau đó ngẩng đầu hỏi Tổng Dương:

- Sư phụ, khi nào truyền bản lĩnh cho con?

Tổng Dương ôm nó:

- Con đường võ công của ta đặc thù không có cách nào truyền cho con, hướng hồ tương lai con hắn cũng không cần động thủ, ngoài ra thì y thuật và hạ độc, con muốn học cái nào?

Tiểu mập mập sắc mặt lộ ra ý trong lòng, hạ độc không phải là người tốt, Bồ Đào tự xưng là chính đạo, không thể học được, còn về y thuật, hình như rất nhàm chán, nhìn bộ dạng của mấy vị lang y thấy thuốc là biết.

Tổng Dương nhìn nó rất khó xử, liền nói:

- Không học theo ta cũng không sao, trong phong ấp của chúng ta có không ít người có bản lĩnh, con tự mình đi chọn, muốn học cái gì cũng được, đợi ta trở về rồi nói cho ta biết, ta sẽ bảo họ dạy con.

Về mặt Bồ Đào vui vẻ, liền vội vàng đồng ý, Tổng Dương trả lại nó cho nhũ mẫu, sau khi cười với Tiểu Bộ, liền lên đường rời khỏi thôn.

Hơn mười ngày sau, khi đám người Tổng Dương tới Phượng Hoàng thành, đúng vào ngày rằm tháng tám

Khi trời vừa tối thì vào tới thành, vẫn ở tại nhà trọ trước kia, nơi đây xây cao nhất trên phố. Đêm nay sẽ không động thủ, Tổng Dương và bạn đồng hành chào hỏi nhau, một mình rời khỏi, hắn vẫn chưa rời khỏi nhà trọ, chỉ là đến tiền đường mua vò rượu, rồi đi lên lầu ba, tìm một cái cửa sổ để trèo lên nóc nhà.

Có chút bất ngờ, Tống Dương trèo lên nóc nhà không lâu, trong lúc vô ý nhìn xuống, nhìn thấy người quen trên đường: một đoàn bảy tám người, trong đó có ba thanh niên hắn đều quen. Ba mươi ngẩng đầu phía trước.

Người kia da mặt trắng nõn, tươi cười nịnh nọt: ở giữa tướng mạo bình thường, thái độ hưng phấn: người cuối cùng dáng người gầy yếu, phía sau còn đeo một gánh nặng, trên mặt không tỏ rõ thái độ, ánh mắt cảnh giác, không ngừng quan sát xung quanh, người đó có thân phận quan trọng nhất trong Nam Lý quốc, trốn ra xem hội đèn lồng.

Tống Dương không để ý, lúc này trong lòng chỉ có hai chữ: đêm nay.

Trung thu đã tới, năm đó Tô Hàng đã từng nói, nàng đợi trung thu của hai năm sau.

Đó là đêm nay.

Tống Dương vẫn chưa suy nghĩ tới Tô Hàng liệu có thể đi, hắn hiểu rõ sự quyết tâm của nàng, hôm nay nàng nhất định rời khỏi nơi này.

Tống Dương chỉ đang nghĩ, nàng rút cuộc có thể trở về, nếu thật sự có thể, hi vọng nàng vẫn còn giữ được tất cả mọi kí ức, do đó, trong kiếp này cả đời chờ đợi, khi nàng lại mở mắt lần nữa, đều có thể hóa thành niềm vui sướng. Là sinh ra ra liền cười khanh khách xinh đẹp vô cùng.

Nếu không thể trở về, vậy là mất đi trí nhớ, lần sau nếu luân hồi, đừng giống với đồ ngọc bướng bỉnh, khinh miệt lại làm khó chính mình; nếu không thể trở về vậy thì quên đi, ít nhất sẽ không thất vọng.

Đồng loại duy nhất trên thế giới đã đi rồi, Tống Dương không thể làm gì, chỉ có thể ngồi trên nóc nhà, lấy rượu đưa tiễn.

Cái say phảng phất lúc đầu lại xuất hiện.

Sao trên bầu trời trong suốt, sắc đêm đều bị tinh nguyệt chiếm giữ, lại yên tĩnh như trước, những ngày vĩnh viễn thanh tịnh: trên đường lại náo nhiệt, khắp các ngõ nhỏ phố lớn trên đường đều giăng đèn hoa, khắp thế gian náo nhiệt.

Muốn cô độc một chỗ lại sợ thuật tịch tịch, như vậy rất tốt. Hắn ngồi trên nóc nhà, giữa trời và đất.

Tống Dương mở vò rượu ra, nhẹ nhàng uống một hớp, trong miệng lại nói một câu:

- Truy Mộng nhân

Ánh trăng nơi ngàn dặm, giống như vậy, Tô Hàng cũng đang uống không, nàng ở trên cột buồm.

Thuyền đang trên biển, có lẽ Long vương gia cũng đang đón trung thu, đêm nay gió yên sóng lặng. Nhưng cho dù như vậy, thuyền ngoài kia vẫn khó tránh khỏi lay động, cột buồm rất cao, từ trên đó ngã xuống, bất luận là rơi ở boong tàu hay rơi xuống biển rộng đều không có đường sống sót, ánh mắt Tô Hàng rất điềm tĩnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Một lúc lâu sau, thang dây bên người bỗng lay động, lão lão nơm nớp lo sợ lại đặt lên:

- Hàng tử, xuống dưới đi.

Tô Hàng nhìn bà:

- Gọi ta xuống, ở dưới kêu một tiếng là được rồi, hà tất phải trèo lên.

Lão lão cố gắng lấy cây thang:

- Ta sợ phía dưới gọi làm người sợ, ngộ nhỡ ...,vẫn là tự mình trèo lên là thỏa đáng hơn.

Tô Hàng nếu không đi xuống, dù sao hoạt động lên một chút, bên cạnh còn một chỗ trống:

- Nếu đã lên đây, để ta ngồi thêm một chút, mời người uống rượu.

Lão lão muốn từ chối, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt răng, nương tay chân đi tới bên cạnh Tô Hàng, ngồi xong vội bắt lấy cái dây thừng, nói gì cũng không buông tay.

Tô hàng cầm vò rượu trong tay đưa lại, lão lão lắc đầu, bà cảm thấy nơi đây không phải nơi thích hợp để uống rượu tốt. Tô Hàng không ép, lại hỏi:

- Lão Lão, người nói, thật sự có luân hồi sao?

Lão Lão lập tức gật đầu, hơi do dự:

- Đương nhiên có, luân hồi trả lại, có kiếp này thì sẽ có kiếp sau, kiếp này làm nhiều việc tốt, kiếp sau có thể đầu thai vào nhà tốt.

Những gì bà nói hoàn toàn khớp với những gì Tô Hàng nghĩ, Tô Hàng không nói thêm nữa, trong miệng lại nói lên Truy Mông nhân. Trong vòng luân hồi hồng thế kiếp trước, giọng ai dùng dằng gọi lại..., ngâm nga một lúc, lại qua như vậy, Lão Lão lại khuyên:

- Hàng tử, xuống đi, đêm đã khuya.

Nhóc con nên ngủ đi, mẫu thân không thể bảo nàng ta đi ngủ.

Đương nhiên, Tô Hàng cười.

tinhlinh2

195. Chương 27: Huyết Án Trong Đêm Trung Thu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 27: Huyết án trong đêm trung thu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Mọi người đều nói Hoàng đế tốt ...cũng chỉ có ngồi trên long ỷ, mới có thể hiểu được việc này không dễ làm.

Thiên hạ là của Trẫm. Cách nói này không sai, nhưng “ Trẫm cũng là của Thiên hạ”, Phong Long dù không đủ thông minh thế nào, nhưng ông ta đủ cần mẫn, hàng ngày khi trời còn chưa sáng đã thức dậy. Nam Lý không thái bình, bên ngoài có cường quốc hổ lang , bên trong có nhiều tộc chung sống, trong núi còn có man di ngu độn, hàng ngày đều có không ít việc chính sự chờ giải quyết, luôn làm không xong, phiền phức bất tận không thể giải quyết hết. cho nên đêm nay Phong Long rất vui, những việc quốc sự đau đầu kia tạm thời gác lại trong thư phòng, ông ta chuẩn khỏi hoàng cung, ra ngoài chơi.

Đầu tiên là đi dạo quanh kinh thành xem hội đèn lồng, sau đó xem “bản thân mình”, cuối cùng là đi khảo sát tình hình dân tình, chưa đến canh ba Trẫm không quay về.

Đi khắp các ngõ ngách trên đường không mục đích, một lúc lại dừng lại, ngắm hoa đăng trên đầu, hoặc là chọn lựa những món đồ trên sạp bán hàng rong, mặc cả, Phong Long càng đi dạo sự hưng thú càng lên cao, tiện tay chỉ xung quanh, cười nói:

- Cảnh phồn hoa trước mắt này chính

là so với Tình thành của Đại Yến, cũng không thua kém bao nhiêu.

Lý công công nhỏ giọng nói:

- Chủ thượng, lời này sai rồi.

Phong Long khẽ nhún mày, liếc mắt nhìn Lý công công, ý là bất mãn, không cần nói cũng biết.

Thần sắc Lý công công không thay đổi, tiếp tục nói:

- Tình thành của Yến quốc, được xưng là nơi Trung thổ là con mắt của rồng, đó là chuyện cũ trước đây, một ngọn lửa lớn ở Nhất Phẩm lôi, đã thiêu sạch mọi thứ, bây giờ chỉ e vẫn là mùi vị của vụ hỏa hoạn, Tình thành chỉ là huy hoàng của hôm qua. Phượng Hoàng thành mới là sự phồn vinh của hiện tại, càng lúc càng thêm rực rỡ, sao có thể so sánh với Tình thành Đại Yến đây? Giả như thời gian này, nơi Trung thổ rồng bay lên, chẳng phải nơi này sao.

Phong Long mặt rồng vui vẻ, cười ha ha nói:

- Cái miệng của người, nhưng cũng giống như Phượng Hoàng thành, càng ngày càng phồn hoa.

Lý công công lập tức quay sang vẻ nhin nọt, tươi cười:

- Nô tài nghĩ thế nào thì nói vậy.

Nói xong, y tính lùi một canh giờ, lại hạ giọng nói:

- Chủ thượng, thời gian sắp tới rồi, phải mau ra thôi. Có phải nên đi sớm, chiếm lấy vị trí tốt một chút?

Phong Long gật đầu, đoàn người chuyển hướng như vậy, hướng về phía cổng chính Hoàng cung.

Ngày hội trung thu, khắp chốn mừng vui, không chỉ có hội đèn lồng, đến giờ Thái Hậu, Thánh thượng, Hoàng Hậu còn muốn dẫn theo tất cả văn võ trong triều đi dạo trong thành, quả nhiên là sự náo nhiệt cực lớn. Phong Long cải trang chuồn ra khỏi cung không có cách nào để cùng tham gia đi dạo, nhưng cũng không sao, trong cung vẫn có “cái bóng”, sai hắc ở trên đỉnh là được..

Lễ đi dạo trung thu của Hoàng gia, cách hai ba năm lại tổ chức một lần, những người ở trên cao luôn muốn tận hưởng cái cảm giác được vạn dân hoan hô, thật tuyệt vời, nhưng sau khi trải qua mấy lần, cũng chỉ có như vậy. Lần này Phong Long muốn xem tự mình đi dạo, trà trộn giữa dân gian, đổi lại góc độ, đổi lại vị trí, lại thấy tiếng hoan hô hẳn là cũng có hương vị khác.

Chỉ nhắc tới diện mạo, “cái bóng” đó và Phong Long giống nhau tới bảy phần, đóng giả, lại rời xa mọi người, bất cứ ai cũng không nhìn ra sơ hở, đương nhiên, muốn giấu diếm quần thần cũng không khó, nhưng đừng có mơ mà giấu được Thái hậu, Hoàng hậu, cho nên khi mỗi lần Phong Long dùng tới “bóng” thì đều phải đến năn nỉ Thái hậu trước.

Dù sao cũng là cốt nhục thân sinh, Thái hậu của Nam Lý vốn không nghiêm khắc cũng chưa nói tới quá nặng, kh, tuy cảm thấy con trai có chút càn quấy, nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng mà thôi, lại thấy hàng ngày rất cực khổ, nên cũng đành đồng ý; phía Hoàng hậu càng dễ đối phó, ông ta muốn làm gì, Hoàng hậu không dám quản.

Công bằng mà nói, Phong Long vẫn là một Hoàng đế không tồi, bình thường thời gian không đủ dùng, không chơi bởi được, chính những ngày thế này mới có cơ hội “cải trang” ra ngoài, vốn chỉ định đi dạo, dù sao cũng không thể xử lý được chính sự.

Khi Phong Long vừa bước tới đường lớn trước cung, trên đường cấm quân đã đi làm nhiệm vụ, xử lý xong đường ra, trên nóc của các tòa nhà lớn, cũng đều có thị vệ canh phòng nghiêm ngặt. Hai bên đường chật ních dân chúng, mọi người đều ngẩn cổ lên nhìn, bàn tán xôn xao.

Lý công công ở trước, Lý Dật Phong ở phía sau, ngoài ra còn có đám thị vệ xung quanh, đoàn người một đường chen chúc vây quanh Hoàng đế, chiếm được vị trí tốt bên đường, lại đợi một lúc, ba tiếng pháo nổ rền ỉn tai, cổng chính Hoàng cung mở ra. Đầu tiên là cấm quân cưỡi ngựa mở đường, sau đó là bốn đoàn quân khoác dải lụa hồng, bước chân nặng nề khê run giẫm trên mặt đất, phía sau tượng thần là đại đội nghi lễ, theo hiệu lệnh của quan trên, hơn trăm ênđàn ông vạm vỡ đánh võ trường tiên, tiếng hô vang giòn nhịp điệu đều đặn, uy vũ vô cùng; sau nữa là đội nhạc, đội diễu hành, đội cờ, đội quạt tròn, cổ nhạc, kèn trống hòa quyện vào nhau, chiêng chóc đánh tỏa ra bốn phía, cờ bay phấp phật đón gió, nghi thức đi bộ của Hoàng đế, phong cảnh hoa lệ của ngày trung thu trong Phượng Hoàng thành.

Cuộc diễu hành khổng lồ từ từ mà đi, thần dân ở những nơi đi qua cũng hoan hô, Lý công công rất vui, nói với Phong Long:

- Chủ thượng sáng suốt uy phong, được vạn dân ủng hộ, từ xưa tới nay, chưa từng có vị quân vương nào như vậy, có thể được tận hưởng tiếng vỗ tay của vạn dân.

- Lại nói quá lời rồi.

Phong Long khua tay, dáng vẻ không cần nịnh bợ.

Lý công công làm như thật, lắc đầu:

- Ngài cũng tự mình nghe thấy đấy, tự mình nhìn thấy, những tiếng cười vui của người người trên đường thật kích động, đây chính là sự kính yêu dành cho ngài, không thể là giả được.

Cho tới nơi này, Phong Long đã nghe cả ngày rồi, chưa nghe thấy một lời mắng chửi nào, lại nghe những lời của Lý công công, trong lòng thực sự rất vui vẻ. Thật ra, ngoài Phong Long ra, mọi người đều hiểu, trong những đám người này không biết có lẫn vào rất nhiều mật thám, cho dù thực sự có oán giận, cũng không có ai dám nói hươu nói vượn.

Bọn họ hạ giọng bàn luận, đội nghi thức trong cung đã vượt ra khỏi quảng trường, khoảng cách giữa Phong Long và mọi người rất gần, bảo liên(xe chở Hoàng đế) của Hoàng đế trên cao, rèm bốn phía đều đã vén lên, “bóng” và Thái hậu, Hoàng hậu ngồi bên trong, thỉnh thoảng mỉm cười vẫy tay, chào hỏi bốn phía.

Phong Long tự nhìn mình, miệng nói:

- Phải nói, y đóng càng ngày càng giống.

Lý công công tiếp lời:

- Giống nhau mà thôi, Thánh thượng đích thực là con rồng có sự uy phong riêng, kẻ giả mạo đó không thể học được, đương nhiên, đặt y vào trường hợp này, cũng là đủ dùng rồi.

Hai người đang nói chuyện, “bóng” trong bảo liên bỗng đứng dậy, theo nghi thức đoàn xe lập tức dừng lại, việc này là rất bình thường, đi dạo trên đường, Hoàng đế thường sẽ nói vài câu nhân ái với dân chúng, nếu từ đầu đến cuối không nói gì, sẽ không thích hợp lắm.

Chỉ là Phong Long không ngờ, bọn họ dừng lại trước mặt mình.

Y đứng dậy, bách tính hai bên đường đều quỳ lạy trên mặt đất, Phong Long hoàng đế mặt mày nhăn nhó, thấp giọng nói:

- Ta dập đầu với mẫu hậu.

Nói xong, cũng quỳ xuống, nhưng vẫn là hai tay chống đỡ, chân không để đầu gối tiếp đất, tư thế rất cổ quái.

“Bóng” vung tay áo lên, thái giám trước kiệu hô “ bình thân”, Phong Long thở phào nhẹ nhõm, mặt lại khôi phục nụ cười, đợi mấy lời thăm hỏi truyền xuống, hẳn lại là những tiếng vỗ tay kinh thiên động địa.

Đường phố lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều ngừng thở, chờ lời vàng lời ngọc của Thánh Thượng, g”bóng” hít sâu một hơi, muốn nói gì đó nhưng lại không ra tiếng. Đột nhiên hắn cười lên, lộ ra một hàm răng trắng, rất đều, khoanh khắc kế tiếp, hắn xoay người, giơ tay kéo Thái hậu về phía sau, dùng hàm răng nanh trắng muốt kia, ngoạm một phát vào yết hầu của bà.

Khi Thái Hậu kinh hãi hô lên giọng khàn khàn, trong tay y xuất ra một cái trâm cài tóc, cái trâm cài của Thái Hậu, trong nháy mắt, đã đâm vào mắt trái của Thái hậu, xuyên qua đầu.

Trên mặt Hoàng hậu, gương mặt đẹp như phượng hoàng xuất hiện nhiều vết xanh vết vàng.

Cái “bóng” liên tiếp giết hai người, động tác gọn gàng thoăn thoắt, tiếp tục giơ mười ngón tay lên, cào xé mặt mình, đưa mắt nhìn về phía vũng máu tươi đầm đìa. Mười ngón tay cào dưới búi tóc, xuyên qua trán, tự móc hai mắt, cào nát gò má, xé nát khóe miệng, cuối cùng nhảy dựng lên: “wa” một tiếng, ngã nhào vào sườn của bảo liên.

Người bình thường tuyệt đối không thể nào có sức mạnh như vậy. Sự bùng nổ của Hoàng đế dữ dội vô cùng, dùng thiết chùy đập cũng bất động, riêng đầu “bóng” đập một cái đã khiến liên gãy làm đôi, đầu cũng vỡ toang, xác chết nửa người nằm sấp xuống, nửa người nằm lại trên liên.

Phong Long chỉ cảm thấy sấm sét nổ ầm ầm bên tai. Ông ta chính mắt mình nhìn thấy mình giết Thái hậu, Hoàng hậu và tự sát.

Bất ngờ xảy ra biến động lớn như vậy, từ khi bắt đầu tới khi kết thúc, chỉ hai ba phút ngắn ngủi, nhưng đã cướp đi ba sinh mạng.

Chỉ có thể dùng cụm từ “tà ma” để giải thích việc giết người quý dị này, nghìn vạn người nhìn thấy, sau khi sự chết lặng qua đi, không biết người nào kinh hãi hô ra tiếng đầu tiên, khiến cả phố lớn đại loạn.

Bên tai Phong Long ù ù, trong lòng hỗn loạn, đầu óc đau nhức giống như bị ngàn kim châm, hoảng loạn đứng yên tại chỗ, trong chớp mắt ngã vào lòng Lý công công, trước khi ngất đi ông ta miễn cưỡng nhìn thấy, thiết vệ Lý Dật Phong đột nhiên rút kiếm ra, xuống tay vô tình, xuống tay giết chết hai thị vệ bên cạnh không chút để phòng.

Trung thu trăng tròn, đêm kinh hoàng của Nam lý

Trời sáng.

Tổng Dương tỉnh lại trên nóc nhà, ánh mặt trời chiếu rọi vào mắt, sau cơn say tinh thần còn chút hoảng hốt, thế cho nên hắn vẫn chưa phát hiện ra, trên phố đường như rất thanh vắng, xoa một bên mi mắt, quay người trở về phòng mình.

Lập tức hắn nghe nói tới thảm kịch không thể tưởng tượng vừa xảy ra.

Đêm qua, Tổng Dương ngồi trên nóc nhà tưởng nhớ tới cố nhân, La Quan không để ý sự náo nhiệt phần hoa nên lưu lại trong phòng, Chu Nho lại không ngồi yên một chỗ được, chạy ra đường du ngoạn, khi xảy ra huyết án, gã còn đang chen chúc với mọi người xem nghi thức, tuy khoảng cách rất xa nhìn không rõ, nhưng cũng có thể biết chuyện gì đang xảy ra.

Nghe tới quá trình của sự việc, Tổng Dương trợn mắt há mồm, sau đó nói:

- Người chết kia không phải Phong Long, đêm qua ta còn nhìn thấy ông ta ở trên đường, đã thay thường phục ra ngoài dạo chơi.

Hỏa đạo nhân nói:

- Là thể thân nổi điên?

- Không phải phát điên, kẻ thể thân bị người ta mua chuộc.

Tổng Dương lạnh lùng nói:

- Dân chúng đều nhìn thấy, Hoàng đế giả chết rồi, Phong Long thật giờ trở thành Phong Long giả rồi.

- Đây là kế hoạch hoàn hảo?

Hỏa đạo nhân nghe hiểu ý tứ của Tổng Dương, cân nhắc một lát, nói:

- Thái hậu, Hoàng hậu và Hoàng đế cùng một kiếp, cho nên cùng phải chết?

Trong cung, người biết Hoàng đế cải trang ra ngoài không nhiều, nhưng cũng không phải chỉ có Thái hậu và Hoàng hậu, nhưng hai người bọn họ là quan trọng nhất, hơn nữa người sẽ thế sống chết giữ gìn hoàng quyền, kẻ chủ mưu đứng sau tấm màn nếu muốn sự việc này viên mãn, hai người này nhất định phải chết.

- Phong Long thật bây giờ, có lẽ đã chết rồi.

La Quan ngắt lời:

- Sau khi lừa dối, không thể không nhổ cỏ tận gốc.

Nếu có thể sử dụng màn thể thân, đương nhiên biết Hoàng đế cải trang xuất cung, hoặc là phái sát thủ theo dõi, hoặc là mua chuộc thị vệ bên người, tóm lại nhất định phải giết chết Phong Long, không thể để ông ta quay lại cung, việc này không thể nghi ngờ.

Tổng Dương đồng ý, gật đầu:

- Chết chắc rồi.

Hỏa đạo nhân nghe có chút mơ hồ, nhất thời không hiểu:

- Không phải, ta không hiểu, có người khống chế kẻ thể thân; lại có khả thể nhân cơ hội Hoàng đế xuất cung ra tay, nếu đã như vậy, sao không trực tiếp giết luôn Hoàng đế thật, sau đó đến ngồi trên long ý của người thể thân, làm con rối chẳng phải là tốt sao?

Nói xong, bản thân hỏa đạo nhân bỗng nhận ra giả thiết này thực sự quá ngốc, hừ một tiếng, lại lắc đầu nói:

- Ta đúng là hồ đồ rồi, Hoàng hậu, Thái hậu đều không thể đồng ý, trừ phi tìm cơ hội trừ khử hai người này.

Tổng Dương lắc đầu:

- Cho dù trừ khử hai bọn họ cũng vô dụng. Không có hai người nào hoàn toàn giống, kẻ thể thân nhìn tưởng như không có gì sơ hở, nhưng thể thân không thể giấu được người gần gũi với Phong Long, văn võ trong triều đều là những kẻ khôn khéo, không thể lừa được.

Nói xong, hắt thở một hơi dài:

- Có kẻ muốn mưu đồ cướp ngôi, kẻ thể thân này có thể phát huy tác dụng lớn nhất, cũng chính là nói với toàn thiên hạ, Phong Long hoàng đế đã chết, phải lập tân quân khác.

Phong Long còn trẻ, con trai lớn chưa đầy bốn tuổi, còn chưa hiểu chuyện. Mà Thái hậu, Hoàng hậu cũng đã bỏ mình, thế lực gia tộc thân hậu của các nàng có lẽ vẫn hùng hậu như trước, nhưng tạm thời không có “điểm phát lực”, thiếu hai nhân vật mấu chốt này, thằng bé kia không có cơ hội đăng cơ.

La Quan lắc đầu than thở:

- Việc này làm người ta nghe rợn người, nhưng cũng thật đáng kinh Phong Long rồi, cho dù ông ta không chết cũng vô dụng, không quay lại được.

- Việc này hẳn là nội bộ trong triều đấu đá?

Chu Nho lại hỏi.

La Quan gật đầu:

- Đây là điều đương nhiên, lại không phải khởi nghĩa trong dân gian hay ngoại cường xâm lấn, chắc chắn là có người muốn mưu đoạt Hoàng vị, nên mới lên kế hoạch loại bỏ Phong Long, chính là nội chiến.

Chu Nho lại gần Tổng Dương, thăm dò hỏi:

- Người có thể làm được việc này, thế lực trong triều nhất định không nhỏ, hẳn là dính dáng tới con cháu Hoàng tộc, nếu không cho dù giết Phong Long y cũng không đảm đương nổi ngôi vị Hoàng đế, Tổng lão đệ, người xem người này có thể là ai ?

- Trần Tây Vương?

Tổng Dương hỏi lại.

Hỏa đạo nhân thốt lên nói:

- Người cũng nghĩ vậy?

- Là người nghĩ như vậy.

Tổng Dương cười khổ một chút:

- Ta thật hi vọng là Vương gia làm, đáng tiếc, không thể là ông ta.

Nếu Vương gia thật sự có mưu đồ lớn như vậy, ông ta sao có thể không trấn thủ ở Phượng Hoàng thành. Phong Long là “trước tiên giết người, sau đó tự sát”, đều không phải là tội ám sát hành thích vua, không cần phải rời khỏi kinh sư; cho dù Vương gia không ở đây, Hồng phủ cũng không thể không có người trấn thủ, mà lần trước khi gặp mặt, Trần Tây Vương gạt bỏ gánh nặng trên người Thừa Lân xuống. Hoàn toàn

trái ngược, kẻ đứng sau màn này chính là muốn nhân cơ hội Trấn Tây Vương không có ở kinh thành để ra tay, mưu đồ đại sự.

La Quan thở dài một hơi, nói:

- Nam Lý gần đây không thể thái bình rồi.

Lập tức không nói chuyện này nữa, hỏi Tống Dương:

- Việc của chúng ta làm thế nào?

- Làm theo kế hoạch, phải nhanh lên mới được, càng nhanh càng tốt, sau khi bắt được lão ni cô, làm phiên tiền bối mang bà ta về phong ấp.

La Quan nhíu mày :

- Ta áp giải bà ta về phong ấp ? Còn người, ở lại sao ?

Tống Dương gật đầu:

- Mấy ngày nữa, Thừa Lân và Trấn Tây Vương sẽ lập tức trở về, ta ở lại xem có thể giúp được gì không.

Trời sáng.

Phong Long được tạt nước lạnh, tỉnh lại.

Tỉnh táo trở lại, ông ta thậm chí còn ngỡ là những việc xảy ra đêm qua chỉ là một cơn ác mộng, nhưng khi ông ta mở mắt ra, lập tức thấy thất vọng, nóc nhà bị giập nát, những lỗ thủng lớn nhỏ xuyên qua, có thể nhìn thẳng lên bầu trời; dưới thân rải một tấm chiếu cũ nát, hình như còn có một con côn trùng không biết tên gì đang bò qua. Không phải là tấm cung xa hoa, mà là ngôi nhà tranh rách nát..

Đột nhiên bên tai nghe thấy một tiếng kinh hãi:

- Vạn tuế, Ngài.. Tỉnh rồi.

Lý công công khuôn mặt vừa trắng lại vừa béo, nước mắt nước mũi vòng quanh.

Nhìn hoàn cảnh trước mắt, lại nhớ lại những chuyện đêm qua, Phong Long có thể hiểu được rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, đầu óc rối loạn, nhưng lúc này ngàn lần không thể loạn, Phong Long muốn hít sâu trấn tĩnh, nhưng không ngờ lại có một trận đau đớn kịch liệt, khiến ông ta không kìm nổi kêu lên một tiếng thảm thiết.

Đến lúc này, ông ta mới phát hiện mình bị thương, vết thương đã được băng bó, vết máu cũng đã loang lổ trên miếng vải. Lý công công vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, vội tiến lên phía trước, giọng nói nức nở:

- Vạn tuế cẩn thận long thể, ngài tỉnh dưỡng cho khỏe, có việc gì...

Lời còn chưa nói xong, chiếc cửa gỗ treo bên ngôi nhà tranh, động một tiếng bị phá vỡ, một thanh niên gầy yếu trên người đầy máu, bước vào không vững, trên mặt vẫn là không có chút biểu cảm.

Phong Long còn mơ hồ nhớ rõ cảnh tượng trước khi hôn mê, cắn răng khiển trách:

- Lý Dật Phong, kẻ vong bản.

Lý công công bên cạnh vội vàng quỳ rạp xuống đất, khóc nói:

- Vạn tuế, họa trời giáng đêm qua, toàn bộ dựa vào mình hắc liễu chết chém giết, mới bảo vệ được cho ngài trốn ở đây.

Phong Long sững sốt, bất chấp vết thương đau nhức, hỏi Lý Dật Phong:

- Trăm đêm qua rõ ràng nhìn thấy người tàn sát hộ vệ.

- Thảm họa đi tuần chợt hiện ra, thần nghị kẻ ngỗ nghịch nhất định sẽ phái người ám sát, hắc tuyệt không để bộ hạ hồi cung. Hắc có thể mua được mạng của kẻ thế thân, thì cũng có thể mua được toàn bộ thị vệ bên cạnh Vạn tuế, thần không phân biệt được là ai.. Chỉ có ra tay, giết hết toàn bộ để tránh hậu họa.

Nói xong, Lý Dật Phong từ trong ngực lôi ra chút thuốc, dặn dò Lý công công:

- Hòa với nước sạch, ta phải thay thuốc cho Vạn tuế.

Lý công công đứng dậy, nơm nớp lo sợ đi ra cửa. Lý Dật Phong tiếp tục nói với Phong Long:

- Thần không làm tròn bổn phận, không thể hộ tống Vạn tuế hồi cung.

Khi trên phố đại loạn, Lý Dật Phong giết chết các hộ vệ khác, cho dù muốn thừa dịp hộ tống Phong Long hồi cung, nhưng liền gặp thích khách đón đầu, trở về rõ ràng là chỉ có con đường chết, chỉ có vừa đánh vừa lui, may mà đám người hỗn loạn lại trở thành tấm lưới hộ vệ cực tốt, cuối cùng chạy trốn được tới đây.

Lý Dật Phong bị trọng thương, Phong Long cũng bị bắn trúng tên hôn mê, lúc đó ông ta kêu lên một tiếng thảm thiết, tỉnh lại rồi lại hôn mê.

Nghe những việc vừa trải qua, Phong Long hỏi:

- Tại sao ngươi không giết tiểu Lý.

- Thần biết mình không bị mua chuộc. Mà người thần ghét nhất, không tín nhiệm nhất chính là Lý công công, việc này trong cung đều biết. Bệ hạ mỗi lần cải trang du hành, thần đều canh chừng ông ta, ông ta không biết võ công, trước mặt thần căn bản không có cơ hội ra tay.. cho dù kẻ ngỗ nghịch đó thực sự đã bị hung thủ mua chuộc, cũng không thể chọn ông ta, vì mua chuộc cũng vô dụng.

Phong Long đột nhiên có chút tò mò:

- Ngươi tại sao không tín nhiệm hấn?

Sau khi hỏi, ông ta chính mình cũng không kìm nổi cười khổ, lúc này, không ngờ còn có thể nghĩ tới việc hỏi những câu hỏi nhàn rỗi này.

- Trước đây thần cảm thấy, ông ta là một tiểu nhân, chỉ biết nịnh nọt, không đáng tín nhiệm.

Lý Dật Phong trả lời thật lòng:

- Nhưng thần sai rồi, đêm qua khi thần ẩu đả với thích khách, đều dựa vào ông ta công ngài, mới có cơ hội thoát nạn.

Phong Long hiểu được tình cảnh của mình, bởi vậy cũng trở nên nghi thần nghi quỷ, hạ giọng nói:

- Vậy có phải là có người đoán chắc cá tính của ngươi...

Lý Dật Phong hiểu ý của Vạn Tuế, liền lắc đầu:

- Khi thích khách giết tới, thần đã không thể bận tâm tới bệ hạ, lúc đó, Lý công công có cơ hội ám sát lớn nhất. Ông ta là người trung thành.

Nói xong, Lý Dật Phong trầm mặc một lát, lại nói:

- Thật ra thần cũng không biết, trong số đám thị vệ mà thần giết đầu tiên, rút cuộc có nghịch tặc hay không.

Phong Long thở dài:

- Ngươi vô tội, có công, có công hộ giá.

Trước đó khi bị Hoàng đế nghi oan, nói mình là cùng phe với quân phản tặc, bây giờ lại được Phong Long khen có công, Lý Dật Phong vẫn không hề biểu lộ thái độ gì.

Trời sáng.

Tô Hàng mở mắt.

Lão lão dậy sớm hơn thường ngày, nghe thấy tiếng gõ cửa, tiến vào trong khoang thuyền, trong mắt tràn đầy từ ái, lẳng lặng nhìn về phía Tô Hàng, một lát sau bà bỗng nhiên khóc, nước mắt đã làm nhòa lớp phấn trắng, trên mặt còn lưu lại dấu vết.

Tô Hàng hơi bất ngờ:

- Người sao vậy?

- Trung thu qua rồi, Hàng tử vẫn còn, lão nô rất vui, thật sự rất vui.

Lão lão không biết thân thế, lai lịch của Tô Hàng, nhưng bà biết ý muốn chết của nàng, khi mới ra biển, Tô Hàng nói với bà, tết trung thu này nàng sẽ rời đi.

Nghe vậy, Tô Hàng gật đầu, nhìn nhóc con đang ngủ say bên cạnh mình, giơ tay nhẹ nhàng vuốt trán nó, động tác nhẹ nhàng mà đầy yêu thương, lão lão cũng tiến lên, cười nói:

- Lúc mở mắt to rất giống Hàng tử, nhưng khi nhắm mắt nhìn lại, lại giống Tống Dương nhiều hơn.

Tô Hàng không để ý lão lão nói gì, mà thì thào nói:

- Ta không còn lưu luyến hồng trần.. Hồng trần lại không buông tha cho ta, lão lão....

Nói xong, nàng đột nhiên cười, rất vui vẻ, giơ tay vuốt bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ.

Đứa trẻ trong lúc ngủ mơ, nhúu mày, bĩu môi, nhẹ nhàng buông tay, lại nắm chặt ngón tay mẹ, tiếp tục giấc mộng đẹp.

tinhlinh2

196. Chương 28: Ta Thất Thế, Người Phá Quan

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 28: Ta thất thế, người phá quan

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Khi Lý công công trở về, gã ở trần, tay ôm bộ y phục của mình trước ngực, bộ y phục hoàn toàn ướt sũng.

Bên ngoài gian nhà tranh có một cái giếng, trong giếng có nước, trên miệng giếng có ròng rọc, dây thừng đều có, nhưng gần mức nước có lẽ khi chủ nhà dời khỏi đã mang theo rồi. May mà Lý công công trong lúc nguy cấp đã nhanh trí cõi y phục cột vào dây thừng thả xuống giếng cho áo nhúng xuống nước.

Lý Giật Phong tháo dải băng của Phong Long, dùng nước sạch rửa miệng vết thương, sau khi đắp thuốc mới lại băng lần nữa rồi đứng lên. Sau đó Lý công công vắt nước từ y phục chủ nhân uống một chút. Chỉ mới hôm qua kim bôi quỳnh dịch (chén vàng rượu ngon), thượng phẩm hương trà, không ngờ hôm nay con người quyền thế như thế này lại phải uống nước lã. Sa sút đến như vậy, Lý công công không khỏi rơi lệ.

Phong Long ngữ khí yếu ớt, đưa mắt nhìn sang phía Lý Dật Phong:

- “Liệu có cơ hội quay trở lại hoàng cung không?”

Phong Long biết thế là ông ta xong rồi. Tự mình làm cái việc điên rồ trước văn võ bá quan, một nửa dân chúng trong thành, trước tiên phát điên giết người, sau đó tự sát. Tất cả mọi người coi như Phong Long đã chết, ông ta đã không còn thân phận gì nữa rồi.

Ngay cả có đem chân tướng sự việc công bố ra trước thiên hạ cũng vô dụng, trận đại họa này xét đến cùng là do chính ông ta ham vui mà gây ra. Hoàng đế không tham gia đi dạo, tìm người thế thân lừa gạt con dân trong thành. Đây không những đã tạo cơ hội cho kẻ ác mà còn gây phiền hà cho Thái hậu và Hoàng hậu. Hoàng đế mà như thế, là đệ nhất hôn quân ở Nam Lý. Sao còn đủ tư cách ngồi lại trên ngai vàng.

Vừa nghĩ đến đó, nhất là nghĩ đã làm liên lụy tới thân mẫu Thái hậu, Phong Long thấy trong lòng vô cùng đau đớn.

Hồi cung không phải vì để lại làm Hoàng đế, chỉ là Phong Long đang nghĩ, nếu như chính mình không trở về thì hung thủ kia thực sự được như ý, nếu có thể trở về bắt chấp sinh tử, chỉ ít còn có thể làm cho đối phương gặp chút phiền phức, còn có thể tái đấu một trận với đối phương.

Đáng tiếc là, Lý Dật Phong trả lời rất dứt khoát:

- “Không thể quay về, chỉ có thể đợi ở chỗ này, những nơi khác đều không thể đi được”.

Trong lòng đã dự đoán được câu trả lời, không cần nghĩ cũng biết, đã tự mình trốn đi, thì tất cả những nơi quan trọng trong kinh mình có thể đến, toàn bộ sẽ bị giám sát chặt chẽ. Trong thành còn có không biết bao nhiêu mật thám tới lui tuần tra tìm kiếm, chỉ cần mình vừa xuất hiện thì chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Sau đó, Lý Dật Phong lại hạ giọng nói:

- “Bệ hạ thứ cho thần tội bất kính”.

Nói xong thân mình mềm nhũn, cũng ngã vật xuống. Hắn tối qua chém giết tới nửa đêm, bị thương rất nặng, đến giờ cũng không thể trụ được nữa.

Phong Long thở dài:

- “Người không có tội... Đây là đâu?”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên một hồi tù và lớn truyền từ bên ngoài vào, liền theo đó là tiếng reo hò vang lên, Lý công công sợ hãi, run lấy bầy, gần như đứng không vững, Lý Dật Phong thì ngược lại, thân thể bất động muốn bật ngay dậy nhưng vì trọng thương kiệt sức, muốn hộ tống chủ nhân rút cuộc không có cách nào đứng lên nổi.

May mà, tiếng reo hò, tiếng tù và tuy cách đó không xa nhưng không hướng về phía bọn họ, những âm thanh sau một hồi không ngừng huyền ảo, dần hướng về phía hoàng cung mất hút.

Lý Dật Phong tập trung tinh thần nghe ngóng cho đến khi bên ngoài thực sự yên tĩnh, hắn mới cố hết sức mở miệng, trả lời câu hỏi lúc trước của Hoàng đế:

- Chúng ta ở bên cạnh Biệt lai Thiền viện.

Căn nhà tranh nằm sát ngôi miếu, cũng khó trách tiếng chuông làm ồn, Phong Long thoáng chút suy nghĩ:

- Biệt lai Thiền viện? Vậy âm thanh ồn ào vừa nãy là...

- Hẳn là Vô ngữ sư thái phá quan.

Lý Dật Phong lãnh đạm trả lời.

Ngày 16 tháng 8, Phượng Hoàng thành ngập một màu tiêu điều chết chóc trong thành đã giới nghiêm, mấy con đường lớn xung quanh hoàng cung và trong kinh, dân chúng không được phép tới gần, rất nhiều cấm quân cấm vệ quân rải rác toàn thành hoặc phong tỏa bảo vệ các con đường, hoặc tuần tra khắp nơi.

Lệnh giới nghiêm được chia thành ngày và đêm. Theo tình hình lúc ấy, giới nghiêm ban đêm, cấm toàn bộ việc đi lại, trừ phi quan lại có giấy thông hành đặc biệt, nếu không bất cứ là ai cũng không được phép qua. Ban ngày chỉ những nơi quan trọng bị phong tỏa, những nơi khác có thể đi lại bình thường nhưng người đi đường sẽ bị kiểm tra vào bất kỳ lúc nào.

Tổng Dương không đến Hồng Ba phủ lấy hung khí, với tình hình trong thành hiện giờ mà mang theo cái hòm gỗ to kia chỉ sợ không đi nổi mười bước sẽ bị vặn hỏi, đến lúc đó quan binh muốn mở hòm kiểm tra, Tổng Dương không thể không thể mở cái hòm ra được.

Ba người mặc thường phục, ra về khách hành hương, đi thẳng đến chỗ Vô ngữ sư thái phá quan. Binh khí của bọn họ đều để lại trong nhà trọ, tránh bị tra hỏi phiền phức. Chuyển đi này trước tiên tới địa phương dạo chút, thăm dò tình hình sau đó sẽ bàn tính tiếp.

Đi đến nửa đường, thành linh phía trước xuất hiện một nhóm binh mã, giáo úy chạy tới, quát lớn, người đi đường vội vàng dạt sang hai bên đường, trong nháy mắt con đường đã trở nên rộng thênh thang. Ngay

lập tức, tiếng thiện tướng truyền đến, cấm quân hộ vệ một nhóm người xuất gia đầu đội mũ hình hoa sen, chậm rãi đi trên đường. phía sau họ không xa có rất nhiều phật môn, tín đồ, sắc mặt mỗi người đều tỏ vẻ thành kính, trong mắt ánh lên niềm vui sướng.

Người đi đường xì xào bàn tán, một số người chặn tín đồ lại hỏi mới biết, Vô Ngự sư thái bệ quan đã lâu giờ phá quan mà ra. Đoàn người vừa đi qua chính là pháp giá của bà, đang về phía hoàng cung.

Trong chốc lát, tin tức được loan truyền, phần lớn người đi đường đều quay lại nhập vào đội ngũ tín đồ, dọc đường hát vang phật kệ. Vụ thảm sát tối hôm qua đối với người dân thường mà nói, cách giải thích duy nhất chính là do tà ma quấy phá. Hoàng thất đột nhiên gặp đại nạn, dân chúng trong thành đều hết hoảng. Đúng lúc này, một vị đại pháp sư nổi danh khắp thiên hạ xuất quan, ý nghĩa có thể nghĩ được.

Tổng Dương nhíu mày, liếc mắt về phía La Quan, La Quán khẽ lắc đầu. Bây giờ không có cách nào động thủ, chưa nói đến những cặp mắt thận trọng đầy dò xét của cấm quân hộ vệ, phía sau còn có hàng ngàn tín đồ. Trong tình thế đơn phương trợ trợ hiện tại, hai người bọn họ vừa động thủ, thì trong chớp mắt binh mã sẽ bao vây bốn phía, hoàn toàn không có khả năng tẩu thoát.

Tuy nhiên La Quan đã hiểu nhầm, Tổng Dương không ngờ đến nỗi muốn động thủ lúc này. Chỉ là hấn cảm thấy, tối hôm qua, Hoàng thất xảy ra chuyện, hôm nay Vô Ngự xuất quan... xem ra sự việc dường như rất thú vị.

Chính chủ đã tới Hoàng cung, Tổng Dương nhất định không thay đổi dự tính ban đầu, sau khi đợi đoàn người của Vô Ngự đi qua, họ lại tiếp tục đến Biệt lai Thiền viện. Đợi đến nơi rồi, hỏa đạo nhân vẫn không vào trong chùa mà chấp tay sau lưng đi đi lại lại bốn phía xung quanh tìm địa điểm thích hợp để phóng hỏa.

Biệt lai Thiền viện chia thành hai khu trước sau. Đi qua sân trước là đại điện, phật tổ ngồi ở chính giữa. Đi qua đại điện là một cái sân, thiện phòng được sắp xếp ở hai bên dành cho khách hành hương nghỉ ngơi, cư sĩ lưu trú, đây đều là khu trước, có thể tùy ý đi lại.

Khách văn cảnh không được đi tiếp vào trong, sau điện, hậu viện là nơi ở của nữ ni tu trong Thiền viện. Chỗ Vô Ngự bệ quan hấn cũng ở trong đó.

Có lẽ là Vô Ngự xuất quan, phần lớn các ni cô trong Thiền viện đều theo bà ta vào Hoàng cung, nên nơi này không còn lại mấy người, nhưng trên khuôn mặt ai cũng ánh lên vẻ hoan hỉ.

Vòng vo một hồi ở phía trước, không phát hiện thấy có gì khác thường, Tổng Dương giơ tay chỉ ra phía sau, gật đầu với La

Quan nói:

- Tìm cơ hội để vào...

Chưa nói hết câu, đột nhiên La Quan khoát tay chặn lại, khẽ nói:

- Chớ có lên tiếng, nghe đã.

Tổng Dương lập tức tập trung, thận trọng lắng nghe, một lát sau trên nét mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, hấn vừa nghe được một giai điệu hết sức quen thuộc, Truy mộng nhân (người trong mộng).

Tiếng hát trong veo, dễ nhận thấy âm thanh ấy là của một cô nương; không có lời bài hát, chỉ là một khúc nhạc, âm thanh rất nhẹ, giương như lúc ẩn lúc hiện, có vẻ mờ ảo, nhưng chính là từ trong Viện truyền ra...

Năm đó chạy nạn ra biển, Tô Hàng đem khúc nhạc này dạy cho Thi Tiêu Hiểu. Sau này người đó thường thổi sáo khúc nhạc này, khi đó, chỉ cần là người trên thuyền đều biết rõ giai điệu của khúc Truy mộng nhân.

La Quan cũng chăm chú lắng nghe một hồi, giơ tay chỉ về phía thiện phòng trong Viện, nhẹ nhàng ra dấu nơi xuất xứ của âm thanh phát ra.

Tổng Dương giả bộ lướt qua, nhẹ bước lại gần cánh cửa gỗ của thiện phòng, qua khe cửa khép hờ, hấn thấy trong phòng có vẻ lộn xộn, chắc là có cư sĩ vừa ở, một tiểu ni cô mười mấy tuổi vừa hát vừa dọn dẹp căn phòng. Tổng Dương khẽ đưa tay gõ cửa, tiểu ni cô lúc này mới kinh ngạc, bên ngoài có người, liền ngừng hát, dừng dọn dẹp, bước ra cửa, hai tay chấp trước ngực:

- Thí chủ gọi ta?

Tổng Dương hỏi:

- Vừa rồi vô tình nghe được tiểu sư thái hát giai điệu...

Tiểu ni cô liền đỏ mặt:

- Đã quấy rầy sự thanh tịnh của thí chủ, bản ni thất lễ, mong thí chủ lượng thứ... Còn bản ni pháp hiệu Thanh Âm, thí chủ gọi ta pháp hiệu sư thái thật không dám nhận.

Tổng Dương gật đầu:

- Vừa rồi giai điệu tiểu sư thái hát thật sự rất hay, đúng lúc ta có người bạn già bình sinh rất si mê âm luật, đã căn dặn ta, gặp được khúc nhạc hay tuyệt đối không thể bỏ qua

Nói xong nhìn tiểu ni cô cười.

Không ngờ bản vừa cười xong, tiểu Thanh Âm bỗng thay đổi nét mặt, nhìn Tổng Dương một lượt từ đầu đến chân, rồi nói:

- Nơi phật môn, mong thí chủ tự trọng.

Nhất thời Tổng Dương không biết phản ứng thế nào, La Quan cách đó không xa nghe được, liền đi lại, lắc đầu cười:

- Tiểu sư thái hiểu nhầm rồi, vị bằng hữu này của ta chính là nói thật, đó đích thị là lời của người bạn già ấy, ta cũng là người quen biết cũ, có thể xác nhận việc này.

Nói xong, La Quan lại nhìn sang Tổng Dương, cười nói:

- Chớ trách người khác hiểu nhầm, nhìn tướng mạo của lão đệ, thật khiến cho người ta không khỏi hiểu lầm.

Tổng Dương lúc này mới đột nhiên nhớ ra... diện mạo của bản đã thay đổi sau khi rời Phong ấp, tay nghề của Nhậm Tiểu Bộ, đoán chừng Công chúa điện hạ sợ bản sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, đặc biệt hóa trang cho dung mạo của bản có vẻ lấm la lấm lét, hơn nữa còn cười cười càng lộ vẻ thâm tà. Bản lại khi không đi tìm tiểu ni cô nói chuyện, không bị hiểu lầm mới lạ.

Ngược lại, tướng mạo của La Quan có vẻ chính trực, hình dáng thay đổi nhưng phong thái không thay đổi, Tiểu Bộ và Đại tông sư còn không quen lắm, không có tâm tư hạ thủ.

Quả nhiên, La Quán vừa lên tiếng, tiểu ni cô nhìn lão tỏ vẻ hoài nghi, tuy nhiên vẫn không có ý nói chuyện với Tổng Dương mà là nói với Đại Tông sư:

- Khúc ca này là sư thúc tôi vẫn thường hay hát, ta nghe nhiều nên học được, lai lịch cụ thể của khúc ca ta cũng không rõ, hai vị thí chủ muốn tìm hiểu, ta đi mời lão sư thúc ra gặp mặt.

Tổng Dương không dám lên tiếng để tránh bị tiểu ni cô hiểu lầm là bản đùa giỡn, lưu manh, La Quan cười mà gật đầu:

- Làm phiền tiểu sư thái, thật cảm kích vô cùng.

Tiểu Thanh Âm quay đi, không lâu sau trở lại cùng với một ni cô tuổi trung niên, da mặt trắng ngần.

Ni cô trung tuổi trước tiên thi lễ với Tổng Dương, La Quan, tự xưng pháp hiệu Minh Tuệ, La Quan không ngại phiền hà, lại giới thiệu thêm một lần nữa, Minh Tuệ trả lời:

Bản ni và Thanh Âm giống nhau, đều không phải là cố ý học, là được nghe nhiều thì nhớ kỹ, nhưng nói rõ ràng là nghe được từ đâu lại không nhớ gì cả, thật hổ thẹn.

Rất nhiều người đều có thể thuận miệng ngân nga giai điệu bài hát mà không rõ nguồn gốc, xuất xứ của nó, câu trả lời của Minh Tuệ vừa nghe không có gì sơ hở, nhưng thận trọng suy nghĩ thì có thể nhận ra là không hợp lý, Truy Mộng Nhân truyền đến Nam Lý còn chưa đến một năm, đây là bài hát mới, sao không thể nhớ ra xuất xứ.

Tổng Dương cười nói theo một câu:

- Nói như vậy, thời thơ ấu sư thái đã nghe qua, thời gian đã quá lâu, chỉ nhớ giai điệu nhưng lại không nhớ nổi xuất xứ của nó.

Minh Tuệ mỉm cười gật đầu... Tống Dương cười cười nhưng hẳn không thể cảm nhận được Minh Tuệ cũng xuyên quan tới

Để sự việc được như ý, Tống Dương không tiếp tục truy vấn xuất xứ của khúc ca nữa, chỉ nói vài ngày sẽ lại đến, lúc đó sẽ đưa người bạn già say mê âm luật đến chép lại khúc phổ, người xuất gia cùng người sẽ thấy thuận tiện hơn, Minh Tuệ cười tỏ ý ưng thuận. Lúc này, Tống Dương lại nảy sinh ý tưởng chuyển đề tài câu chuyện. Thuận miệng nói người thân của hồ biên đã quá cố, có ý muốn đến Biệt lai Thiền viện xin lập đàn pháp sự, mong là Vô Ngư sư thái sẽ đích thân chủ trì, nếu bà nhận lời, nguyện đem một nghìn hai trăm lượng bạc trắng làm công đức.

Minh Tuệ đáp:

- Vô Ngư sư bá phá quan là vì việc phật quan trọng, sợ là không có thời gian rồi làm lễ cúng bái, thí chủ nếu không chê, còn có những sư thúc, sư bá khác có thể chủ trì pháp sự."

Tống Dương âm ừ qua chuyện, chỉ nói phải hỏi qua trưởng bối trong gia đình rồi cùng La Quan cáo từ mà đi.

Sau khi hai người rời khỏi Thiền viện, Tống Dương hỏi trước:

- Người cho rằng sẽ là ai?

La Quan hiểu được ý tứ của ông , đáp:

- Lúc đầu chúng ta cho rằng người trên chiếc thuyền đó nghe quen ca khúc này nên ai cũng có thể hát, tuy nhiên người có cơ hội trở về Phượng Hoàng thành và tiếp xúc với mấy ni cô này, lại có thể biết cả tiết tấu âm luật của ca khúc thì chỉ có một người.

Tống Dương ho lên một tiếng:

- Nói thẳng ra Thi Tiêu Hiểu thì tốt rồi, còn vòng vo luẩn quẩn

- Người cũng không kém, trong lòng đã xác định Thi Tiêu Hiểu rồi còn hỏi ta là ai

La Quan cười hỏi vặn lại một câu, sau đó quay lại chủ đề chính:

- Nói như vậy, Thi Tiêu Hiểu trước đã từng ở tại đây, hơn nữa thời gian ở lại không phải là ngắn.

Tống Dương vừa định lên tiếng, chợt nhìn thấy hỏa đạo nhân vội vã chạy tới... Lão đạo bị Tiểu Bộ hóa trang thành một đứa trẻ, khỏe mạnh kháu khỉnh, nhìn qua cũng không tệ lắm, chẳng qua từ khi ở trên đường đi cho đến giờ, Tống Dương như thể nào nhìn hẳn ta xấu như thế. Ngược lại, không phải là có gì sơ hở, mà là từ trong mắt cảm thấy mâu thuẫn

Chu Nho đạo sĩ mấy chục tuổi đáng mặt tũn mủn hóa trang thành đứa trẻ, bất cứ người nào biết diện mạo thật của ông ta mà nhìn thấy bộ dạng bây giờ của ông ta đều giật mình.

Trong mắt lão đạo tràn đầy vẻ kinh ngạc, chạy thẳng đến trước mặt hai người bọn họ, thở hổn hển nói:

- Ta vừa nhìn thấy một người.

Tống Dương tâm tư còn lớn vờn trên người hòa thượng xinh đẹp, nghe vậy thuận miệng nói:

- Thi Tiêu Hiểu.

Lão đạo sững sờ, không rõ nhắc tới người này có phải là việc tốt, ra sức lắc đầu:

- Không phải...

nói xong, gãi kiễng mũi chân, xem chừng muốn kể tai nói nhỏ, nhưng cho dù bằng vóc dáng của hẳn.....đứng lên một cái ghé nữa mới gần bằng người bình thường, lão đạo có phần sốt ruột:

- Người ghé tai lại đây, ghé tai lại đây.

Thường ngày, dáng vẻ của gã bao giờ cũng làm như có chuyện hệ trọng, Tống Dương thật tâm không cho là vậy, cười nói:

- Nói đi, không sao.

Hỏa đạo nhân nhìn xung quanh, mở lớn miệng, không phát ra âm thanh. Chỉ là dùng hình dáng của miệng ra dấu hai chữ.

Chờ đến khi hắt ra dấu lần thứ ba, ánh mắt của Tống Dương và La Quan bỗng trở nên kinh hãi, hai người lập tức ngồi xổm xuống:

- Chuyện như thế nào?

Người khác nhìn qua, thật giống như hai người lớn đang chơi đùa với đứa trẻ... Lão đạo hạ thấp giọng, gần như ngay cả chính hắn cũng nghe không rõ.

Gã đi dò xét xung quanh, chuẩn bị đốt Biệt lai Thiền viện, vừa đến nơi xem sơ qua tình hình, gã lập tức thấy nhẹ nhõm, Thiền viện nằm ở Thành Nam, nằm trong khu dân cư. Thì ra, những người sinh sống ở đây đều là dân nghèo, gần đây, Thiền viện dự định xây dựng thêm, xuất tiền ra mua thêm đất xung quanh, các gia đình lần lần lượt dọn đi, phòng trống chiếm đa số, quả thực chính là để chuẩn bị phóng hỏa

Hỏa đạo nhân ở trong ngõ, lúc đi, lúc dừng, vừa quan sát vị trí của Thiền Viện, vừa xác định điểm cháy, một đứa trẻ cũng sẽ không thu hút sự nghi ngờ, di chuyển dần vào một cái sân nhỏ hoang tàn, tùy tiện nhìn qua khe cửa phát hiện trong phòng có ba người... tất cả đều nằm bất động trên mặt đất, nếu không có vết máu, lão đạo sẽ cho rằng bọn họ là những kẻ lang thang không nhà, gã cẩn thận nhìn lại, giật mình kinh hãi, hồn kinh phách lạc, vội vã chạy đi tìm Tống Dương.

- Sống hay chết?

Tống Dương vội hỏi.

Lão đạo lắc đầu:

- Không dám xem qua.

Tống Dương liền nói:

- Dẫn đường đi, đi đường vòng

Lão đạo hơi do dự, ngập ngừng hỏi:

- Chuyện này... chúng ta phải quản sao?

Phóng hỏa đốt am ni cô, thuận tay bắt lão sư thái, việc này không nói làm gì, nhưng chắc chắn việc phải làm bây giờ sẽ kéo mấy người bọn họ vào cuộc nổi loạn này.

Tống Dương cười:

- Không nhìn thấy không sao, nhìn thấy tất phải quản.

Chưa nói tới, Tống Dương và Phong Long có mối giao tình, thậm chí trước kia vị hoàng đế này còn ban cho thuốc độc, nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi. Có người âm mưu soán ngôi đoạt vị của ông ta, Thường Xuân Hầu này không trực tiếp liên quan, nhưng đối phương thừa dịp Trấn Tây Vương không ở Kinh thành để tạo phản. Nói rõ chính là cùng vương gia đứng ở phía đối lập. Mặc dù bây giờ chưa có động tĩnh gì, nhưng Hồng Ba phủ đã lâm vào trong đó, nghĩ tới tình cảnh của cha vợ, hai tí muội Sơ Dung, Tiểu Phát, Tống Dương không thể không quản.

Mặt khác, Vô Ngư nhắm vào Tống Dương, tạo phản hãm hại Phong Long, hiện tại Vô Ngư lại chạy đến Hoàng cung, hình như cuộc phản loạn có sự câu kết hành động giữa Chân Nhân và Vô Ngư, vậy Phong Long cũng biến thành đồng minh của Tống Dương, tuy nhiên đồng minh này có phần bi thảm.

Chẳng qua là một lộ trình rất ngắn, nhưng người cần gấp không thể coi thường, dựa theo chỉ bảo của “đứa trẻ”, đi lòng vòng trong ngõ hẻm, Tống Dương và La Quan không đi cạnh nhau mà tách ra mượn công trình

đang xây xung quanh ẩn dấu thân hình, thận trọng đi theo Lão đạo, đồng thời xem xét xung quanh, sau một hồi đi đường quanh co..... cuối cùng cũng đến được cái sân hoang vắng.

La Quan đứng phòng thủ ở bên ngoài, Tống Dương đẩy cửa bước vào.

Tiếng động mở cửa, Lý công công là người đầu tiên tỉnh lại, vội vã chộp lấy một con dao nhỏ dưới đất, giọng thất thanh:

- Ai?

Phong Long cũng muốn lên tiếng, nhưng trong cơn phần nộ, vết thương lại quá nặng, hắn mở miệng nhưng chỉ phát ra một tràng ho khan, Lý Dật Phong vừa rồi bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, giờ nhớ tới thân thủ cước thượng nhưng không còn nửa phần khí lực, chỉ có thể gắng gượng nói với Lý công công:

- Giết...

Bất kể người đến là ai, đều phải giết chết tại đây.

Dung mạo Tống Dương đã thay đổi, Lý công công không nhận ra hắn, nghiêng rặng toan cầm dao xông tới, kết quả bị Tống Dương đánh một quyền của ngã nhào xuống đất, con dao nhỏ trong tay bị văng ra xa, thân hình mập mạp nằm sóng soài ngay cạnh Phong Long, lập tức Lý công công dùng thân mình che trước Hoàng đế, miệng lắp bắp muốn nói gì đó với Tống Dương, nhưng đến nửa ngày cũng không nói được thành lời.

Lý Dật Phong mắt nhìn không rõ nhưng vẫn nhận ra thân thủ của Tống Dương, đương nhiên cho rằng Tống Dương là thích khách, liền thở dài nói với Phong Long:

- Bệ hạ, thần bất tài, tội đáng chết, xin đi trước người một bước.

Nói xong, tay cầm dao hướng vào cổ mình mà đâm.

Thiết Vệ trung thành, không muốn chết sau Hoàng đế, càng không muốn tận mắt chứng kiến cảnh Hoàng đế bị kẻ phản tặc bắt.

May mà gã bị trọng thương, động tác chậm chạp, yếu ớt, lúc này Tống Dương mới kịp đổi phó, nghiêng mình phóng tới đoạt binh khí của hắn, đồng thời lên tiếng:

- Đừng hoảng sợ, là ta tới cứu người.

Hắn vừa lên tiếng, Phong Long liền cảm thấy có chút quen tai, phản ứng của Lý công công thì nhanh hơn, ghen ngào nói:

- Thường Xuân Hầu.

tinhlinh2

197. Chương 29: Ai Là Kẻ Đứng Sau Bức Rèm?

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 29: Ai là kẻ đứng sau bức rèm?

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương vốn cũng không có ý định che dấu thân phận, bèn nói:

- Ta cải trang, vốn là vì có việc khác cần làm, bằng hữu của ta vô tình phát hiện ra các người ở đây, liền chạy đến.

Nói xong Tống Dương liền cầm tay Hoàng đế định xem tình trạng thương tích, không ngờ Phong Long lại lắc đầu:

- Xem cho Lý Dật Phong trước đi.

Câu nói này đã khiến cho Tống Dương có chút thiện cảm hơn với ông ta, Tống Dương gật đầu quay lại xem vết thương cho Lý Dật Phong... ngực, lưng đều bị thương nặng, ở bụng bị trúng một đao đâm sâu vào trong nội tạng, rất nghiêm trọng,

Người giống như Lý Dật Phong, bất cứ lúc nào cũng mang theo thuốc trị thương, nhưng miệng vết thương của gã chỉ đổ một chút thuốc cầm máu, cơ bản chưa hề đắp thuốc. Tống Dương sau hiểu rõ, gã đem thuốc trị thương dùng cho Hoàng đế, Tống Dương thở dài, bất luận nói thế nào, người có lòng trung thành cũng đều đáng được tôn trọng, lập tức bảo Lý công công đi lấy nước, còn mình thì tiếp tục kiểm tra tình trạng vết thương, đồng thời mở tay nải lấy kim châm cứu và các loại thuốc chuẩn bị trị thương cho gã.

Phong Long hỏi:

- Gã bị thương thế nào?

Tống Dương đáp:

- Cũng may là kịp thời, nếu muộn một chút thì vô phương cứu chữa.

Chưa nói hết câu, Tống Dương đột nhiên hỏi Lý Dật Phong:

Thế này là sao?

Nhưng lúc này, Lý Dật Phong lại ngắt đi, không thể trả lời. Phong Long nhíu mày hỏi dồn:

- Sao? Có gì không ổn?

Tống Dương thay đổi nét mặt, trầm giọng trả lời:

- Ngoài vết thương do đao kiếm, còn có triệu chứng trúng độc

Phong Long bất giác cảm thấy việc này có gì bất thường:

- Trên binh khí của thích khách có độc.

Tống Dương lắc đầu:

- Chất độc này không đi đường máu, không liên can tới binh khí.

Nói xong, hắn đột nhiên cúi rạp người xuống, vừa bò vừa ngửi quanh người Lý Dật Phong, cuối cùng hắn dừng lại ở hai tay gã, khẽ hừ lên một tiếng.

Giống lần trước Lý công công lại đem nhúng y phục xuống giếng lấy nước mang về, nhờ sự chỉ bảo của Tống Dương, bắt đầu giúp Lý Dật Phong rửa sạch vết thương.

Lý Dật Phong toàn thân nóng ran, thần trí mơ hồ. Sau khi thân thể bị trọng thương, dường như các bệnh trạng đều bắt đầu phát tác, mà điều kì lạ là nội lực của gã... Gã là thị vệ dũng mãnh nhất bên cạnh Hoàng đế, mặc dù không được như thầy trò Trần Phấn, nhưng cũng đạt đến cảnh giới tông sư, nội lực thâm hậu căn cơ vững chắc, thế nhưng lúc này toàn bộ nội lực của hắn đều biến mất, kinh mạch cũng không lưu chuyển, càng không thể trợ giúp cho thân thể đang trọng thương, hoàn toàn trong trạng thái “ngưng đọng”

Nội lực có thâm hậu như thế nào, muốn cử động cũng vô dụng, chính là vì nguyên nhân này khiến Lý Dật Phong gần như không có gì khác biệt với người thường, thân thể không có cách nào cử động, càng không thể vận công chữa thương, vết thương toàn thân cũng sẽ càng lúc càng nặng. Nếu không với bản lĩnh vốn có của gã, cho dù vết thương có nặng một chút, cũng không thể yếu đi như vậy được.

Mà càng quan trọng hơn, Vưu Thái Y khi còn sống đã truyền lại một bài thuốc chuyên dùng để đối phó với độc của cao thủ võ công, có thể đem nội công của người trúng độc nhập vào kinh mạch, chỉ có uống thuốc giải mới có thể giải được. Cao thủ giỏi như thế nào, sau khi trúng độc cũng sẽ bị mất hết võ công...Ngọc đẹp giá trị tuyệt thế của ở chỗ phải tìm kiếm, đào bới, phải mài giũa, nhưng trước khi mài chẳng qua cũng chỉ là một hòn đá bình thường cho nên phương thuốc này gọi là “Phác Ngọc”(ngọc thô).

Phác Ngọc, giống như hòn đá chưa được mài rũa không đáng giá.

Phác Ngọc thông qua tiếp xúc với làn da, lỗ chân lông hấp thụ chất độc. tình trạng sau khi trúng độc cũng giống như Lý Dật Phong bây giờ, độc môn cực độc của Vưu Thái Y cũng chính là tuyệt kỹ gia truyền của Quốc sư Yên Đình, có thể chấn áp được Phác Ngọc không ngoài hai người, một là bản thân Tổng Dương, người còn lại là môn đồ của Quốc sư.

Trong việc này lại có bóng dáng của Quốc sư, Tổng Dương lạnh người, không ngờ lại đối đầu, đúng là trời sinh ra để đối đầu.

Tổng Dương bận bịu với việc giải độc, đắp thuốc, trị thương, từng bước tiến hành gọn gàng không chút rối loạn. ẩn còn bỏ chút tâm sức, đem độc tính của Phác ngọc giải thích cho Hoàng thượng và Lý công công..

Lý công công nói:

- Lúc trước Lý Dật Phong và thích khách giao đầu, bảo vệ chúng ta chạy trốn giữa đêm khuya, cho đến khi tìm được nơi ẩn nấp này, đều dùng mảnh khác thường, sau đó anh ta nói muốn đi dò xét xung quanh, rồi trở về thì không được, anh ta đúng là trúng độc trong lúc đó ?”

Tổng Dương không nói gì, tiếp tục chữa thương.

Phong Long nằm nhìn Tổng Dương, vẻ mặt có chút phân vân, hồi lâu mới quyết định lên tiếng:

- Tổng Dương ta hỏi người một câu, người đứng sau chuyện này có phải là Trấn Tây Vương?

Tổng Dương không dừng tay, cũng không quay đầu, hỏi:

- Sao người lại nghi ngờ Vương gia?

- Nếu trăm mắt ngôi người có tư cách đăng cơ nhất không phải y thì còn ai, y quả thực đã rời kinh thành nhưng nếu trên đường đi muốn chuyển hướng, lén lút quay về phủ đệ đại cuộc cũng không phải là việc khó, lại còn người, người là rể hiền Vương Phủ, cải trang trở về Kinh vốn là muốn hỗ trợ nhạc phụ, không biết vì sao các người quay lưng, người lại đến giúp trăm...

- Lời nói của Phong Long rõ ràng mạch lạc, phân tích sâu sắc, nếu không phải đang trong hoàn cảnh gặp nạn, Lý công công nhất định sẽ quỳ xuống mà tán dương một tiếng:

- Vạn tuế anh minh

Tuy nhiên trong tình huống hiện tại, Lý công công không dám lên tiếng.

Tổng Dương mỉm cười:

- Vật mà ta quý trọng nhất chính là do Vương gia ban cho... Nói như thế, nếu ông ấy muốn ta giúp đỡ hành thích hoàng thượng, ta sẽ làm mà không chút suy tính.

Trong hoàn cảnh bình thường đây là lời đại nghịch bất đạo, nhưng bây giờ Phong Long nghe lại thấy vô cùng yên tâm, gương mặt hiện ra vẻ phấn khích:

- Nói như vậy, Vương thúc không phải là người chủ mưu, lão nhân gia hẳn đúng là người trung thành.

Thế lực của Trấn Tây Vương rất lớn, nếu bây giờ lão là người trung thành lại cùng với con rể Vương phủ đứng cùng một chiến tuyến, cơ hội trở về của Phong Long rất lớn.

Tổng Dương hiểu được ý tứ của ông ta, liền nhắc nhở:

- Cho dù Vương gia hết sức tương trợ, người cũng không thể trở lại ngay vàng.

Phong Long đã thông suốt việc này, trầm giọng đáp:

- Trăm không cầu lại có thể làm vua, chỉ mong tìm bắt được gian thần chém thành trăm ngàn mảnh báo thù cho mẫu hậu.

Tổng Dương ừ một tiếng:

- Thần giúp người

Sau đó không nói gì nữa, chuyên tâm chữa trị cho người bệnh.

Tình trạng thương tích của Lý Dật Phong quả thực rất phức tạp, Tổng Dương bận rộn vài canh giờ, cho tới khi sắc trời tối hẳn cuối cùng cũng thu tay, thở dài một hơi:

- Được rồi, không việc gì rồi.

Liên đó không nghỉ ngơi, quay đầu xem xét vết thương của Phong Long, lại bận rộn thêm nửa canh giờ nữa, mới xử lý ổn thỏa.

Lúc này, trong thành đã bắt đầu giới nghiêm ban đêm, binh mã tuần tra nghiêm ngặt, Tổng Dương không mạo hiểm vô ích, tiếp tục vững vàng ẩn nhẫn, tối nay gặp Hoàng đế lâm vào cảnh hoạn nạn, hẳn quyết định ở lại trong phòng này.

Phong Long trong lòng phiền loạn, không ngủ được, hết nói chuyện lại than vãn thở dài về những việc đã xảy ra, Lý công công nhẹ giọng khuyên giải an ủi:

- Vạn tuế chớ tự trách mình, trong chuyện này đều liên quan đến tà môn, không trách người được, phòng không phòng được, đã nói cái “bóng” kia vốn tay trời gà không chặt lại đột nhiên trở thành kẻ thân thù rất cao... ”

Tổng Dương nhíu mày:

- Thế thân không biết võ công?

Lý công công gật đầu trả lời:

- Dương nhiên không biết, hơn nữa thân thể y gầy yếu, ngay cả tiểu thái giám so với y khí lực còn nhiều hơn, nếu không nhận định y sức không thể tổn thương người khác, sao có thể an bài y đi cùng Thái hậu và Hoàng hậu. Ai có thể ngờ được... Ngay chỉ một cái va chạm sau cùng đó, ngay cả trụ của bảo liên cũng bị đụng gãy đôi.

Tổng Dương không lên tiếng, trong lòng cười nhạt, cũng là một vị kịch độc bí truyền của Vưu thái y, có thể khiến cho người ta trước khi chết khí lực tăng vọt, vả lại không sợ đau đớn.

Khi bình minh, Lý Dật Phong vốn hôn mê cuối cùng đã tỉnh. Gần chết gặp được quý nhân, đồng thời bảo vệ được tính mạng, cũng từ đường cùng tìm thấy ánh sáng, đổi lại là ai cũng đều cảm kích, hưng phấn, nhưng y vẫn một vẻ mặt như vậy, thậm chí tới một tiếng “cám ơn” cũng không có, chỉ gật đầu với Tổng Dương mà thôi.

Nhưng Lý công công lại hơi ngại ngùng, nhỏ giọng nói với Tổng Dương:

- Lý hộ vệ trời sinh tính như vậy, bên ngoài lãnh đạm nhưng rất nhiệt tình.

Tổng Dương không để tâm, điều hắn quan tâm hơn chính là Lý Dật Phong rốt cuộc đã trúng độc như thế nào.

Sự việc xảy ra đêm đó, Lý Dật phong hộ tống Hoàng đế đột phá vòng vây chạy trốn, nhưng ngay lúc đó tình hình khẩn cấp và rối loạn, quyền quý trong triều ai cũng có thể là chủ nhân đứng sau vụ bạo loạn này, Phong Long lâm vào hoàn cảnh khó khăn hết sức, một tòa Tỉnh thành lớn như vậy, nhưng tìm không ra một trọng thần đáng tin cậy, Lý Dật Phong quyết định thật nhanh, không cầu thần tử mà cầu Phật tổ, mang theo Hoàng đế hướng về phía thành nam đến Biệt Lai Thiền viện.

Lý Dật Phong muốn nhờ Vô Ngự che chở.

Nghe đến đó Tổng Dương âm thầm gật đầu, nếu hắn là Lý Dật Phong, lại không biết Vô Ngự là chỗ đáng nghi nhất, cũng sẽ chọn lựa như vậy.

Người bên ngoài đều biết rõ Vô Ngự sư thái nổi tiếng ở bên ngoài, cũng nghi nàng nhất định trợ giúp Phong Long, mà Biệt Lai Thiền viện là nơi Phật môn thanh tịnh vả lại địa vị rất lớn, được đồng đạo kính ngưỡng, được tín đồ cung phụng, mặc dù thích khách biết Phong Long ẩn thân nơi này, đủ can đảm muốn tới cưỡng ép hành hung cũng phải cân nhắc trước sau, huống chi khi đó Lý Dật Phong đã thoát khỏi sự theo dõi, không ai biết được bọn họ trốn ở nơi nào.

Lý Dật Phong giết người, nhưng tin Phật, cho nên cũng tin Vô Ngự, tuy nhiên việc liên quan đến an nguy của Phong Long, khiến y cũng không khỏi làm việc cẩn thận, vẫn chưa trực tiếp trốn vào thiền viện, mà đem Hoàng đế tạm thời ẩn náu ở trong phòng bên cạnh, tự mình lên tường đi vào phía sau thiền viện.

Theo chủ ý ban đầu của Lý Dật Phong, tự mình vào trước, tìm đến Vô Ngự sư thái nói rõ mọi chuyện, lại lặng lẽ đem Vạn tuế chuyển tới thiền viện, việc này phải làm lặng lẽ thần không biết quỷ không hay mới tốt, nhưng điều y không ngờ nhất chính là, khi hai tay y đặt lên bức tường, nội lực lúc này không thể vận chuyển, lúc phát hiện mình trúng độc, Lý Dật Phong đã xoay mình lại, lập tức y nhận ra điều không ngờ tới thứ hai, một tên thị vệ y biết ở trong cung, đang từ phía sau điện đi ra ngoài.

Biệt Lai thiền viện không nên có quan hệ cùng thị vệ trong cung.

Lý Dật Phong sao còn ý nghĩ đưa Hoàng đế vào trong, liệu chút sức lực còn lại miễn cưỡng quăng mình ra ngoài, trở lại nhà sau sức lực cũng không còn, lại thêm thương tích đầy mình...

Phác ngọc đến từ tường của thiền viện.

Biệt Lai thiền viện chỉ có một nhánh của Quốc sư mới thông hiểu phòng vệ kịch độc, thể thân trước khi đi dạo đã ăn qua độc dược do bọn họ bào chế, tới mười lăm tháng tám Hoàng đế trúng tà, sáng sớm mười sáu tháng tám Vô Ngự xuất quan tới hoàng cung.

Sự việc gần như rõ ràng nhìn có thể hiểu được.

- Cũng có cái lợi.

Lời Tổng Dương nói nghe có chút mơ hồ, liền giải thích:

- Vô Ngự hẳn cũng đứng sau màn bí mật điều khiển, bởi vậy xung quanh Biệt Lai thiền viện rất yên tĩnh, bầy bọ trốn tới đây, thật ra so với những chỗ khác càng an toàn hơn một chút.

Khi nói chuyện, ánh bình minh đã chiếu khắp trong thành, Tổng Dương đứng dậy:

- Lệnh giới nghiêm đã hết, ta đi trước, các người trước tiên phải ở lại đây, ta sẽ nhờ người tới hỗ trợ chăm sóc.

Nói xong, đi ra khỏi phòng kéo La Quan tiến vào.

Từ đầu tới cuối đám người Phong Long không biết bên ngoài còn một vị đại tông sư bảo vệ, thấy La Quan tiến vào trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Rất nhanh, Phong Long lại nhú mày:

- Trước tiên lưu lại chỗ này? Không thể đưa chúng ta về Hồng Ba phủ sao?

Tổng Dương lắc đầu:

- Hoàng thượng không biết khi chúng thần tới, dọc đường chịu qua bao nhiêu lần kiểm tra, hiện tại nếu đưa mọi người chuyển đi, ngay cả ba dặm cũng không thể ra, hoàng thượng yên tâm chờ sốt ruột, thần trước tiên sẽ nghĩ biện pháp.

Liền đó, gạt đầu với La Quan, giữa hai người không cần nói lời vô nghĩa, lại càng không cần nhắc nhở gì, Tổng Dương mang theo hỏa đạo nhân rời đi như vậy.

Một lớn một nhỏ giả dạng làm hai cha con, Tổng Dương nắm bàn tay nhỏ xíu của hỏa đạo nhân, từ trong mắt hai vị kỳ sĩ đều không được tự nhiên... Hai người trước tiên về nhà trọ, rửa mặt thay quần áo, nhằm hướng Hồng Ba phủ đi tới, nhưng đi đến nửa đường, Tổng Dương bỗng nhiên chuyển hướng, không tới gần Hồng Ba phủ nữa. Hỏa đạo nhân buồn bực, ngẩng đầu nhìn hắn:

- Có ý gì?

- Khắp đường đều là mật thám thăm dò, đi vào có lẽ không khó, nhưng khi đi ra khẳng định sẽ bị bắt.

Tổng Dương đáp, hắn ngũ cảm mình duệ, mật thám bí ẩn thế nào, chỉ cần thoáng nhìn qua hắn đều có thể nhận ra được.

Lão đạo Chu Nho mặt nhẵn mày nhỏ, Tống Dương lại thoải mái, cười nói:

- Đi thăm bằng hữu, xem nàng có thể giúp gì không.

Nói xong, chân bước nhanh hơn, chuyển từ đông sang tây, không lâu sau khi tới Phượng Hoàng thành, đồ phường Phú Quý đã nổi danh lừng lẫy.

Bây giờ còn là buổi sáng, hơn nữa trong thành lòng người hoảng sợ, đồ phường kinh doanh chịu ảnh hưởng lớn, bên trong vắng lạnh, gần như không có khách nhân, tiểu nhị thấy Tống Dương tiến vào, khách khí cười nói:

- Hiện tại không có người nào, tiến vào cũng không có gì hay, nếu quý khách hứng thú, có thể vào trong phường chia bài chơi cùng mấy vị.

Tống Dương lắc đầu:

- Không đánh bài, ta tới tìm Mộ Dung tiểu thư. Nhận lời nhờ vả bạn tốt của nàng, ta tới thăm nàng.

Tiểu nhị có chút khó xử, vẫn khách khí như trước;

- Khách quan, chỉ dựa vào mấy câu nói của ngài...Ngài dù sao cũng phải nói ra vị bằng hữu của ngài tên gì, ta mới vào thông báo được. Hoặc là, ngài đưa ra một tín vật gì cũng được.

Không phải tiểu nhị cố ý gây khó dễ, chủ yếu là tính tình của Mộ Dung Tiểu Uyển kia... Mà lúc bình thường, Tống Dương cũng không tính toán nói ra tên Tiểu Bộ, trực tiếp lấy ra một thỏi bạc nhét vào tay đối phương, cười nói:

- Thật sự là bằng hữu, Tiểu thư nhà người đến có thể tự nhận ra, ta không lừa dối để hại người đâu.

Tiểu nhị cân nhắc lại cân nhắc, cho dù Tống Dương cố ý trêu người mua vui, vì cái giá này mình bị tiểu thư đánh một cái cũng đáng, lúc này vui vẻ đáp lời, bảo bạn dâng trà lên cho khách nhân, chính mình nhanh như chớp đi tìm Tiểu Uyển.

Tống Dương sớm đã nghe Tiểu Bộ nói nhiều về vị bạn thân này, biết Mộ Dung Tiểu Uyển có thể tin cậy, nàng thân lại ở hắc đạo, nói không chừng lúc này có thể giúp được.

Mộ Dung Tiểu Uyển đang uống sữa đậu nành, nghe nói có người tìm, đặt chén xuống, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng đi ra, vừa nhìn thấy Tống Dương ở cửa đã mặt mày lấm lét, tay nàng nắm thành nắm đấm, may mà bên cạnh người đàn ông gian xảo kia còn dắt theo một đứa bé, Tiểu Uyển không động thủ, cất giọng hỏi:

- Người là người ở đâu? Tìm ta làm gì?

Tống Dương nhờ nàng đưa mình tới căn phòng bí mật nói chuyện, sau đó thật thà nói thân phận, cũng không khách khí:

- Ta có chuyện, muốn nhờ nàng giúp đỡ.

Chuyện của Tiểu Bộ chính là chuyện của Tiểu Uyển, tuy rằng người trước mặt xưng tên Tống Dương, nhìn qua không đáng tin, Tiểu Uyển chớp mắt:

- Người làm thế nào chứng minh người là Tống Dương?

Tống Dương đến Phượng Hoàng thành vốn là chuyện bí mật, trên người không mang theo tín vật gì chứng minh thân phận, đáp:

- Tiểu Bộ và nàng từng nói chuyện, chuyện có liên quan khi chúng ta ở cùng một chỗ, nàng cứ việc hỏi.

Tiểu Uyển ngẫm nghĩ một chút, hỏi:

- Tiểu Phát vẫn nhớ mãi không quên, người ở trong Thanh Dương dịch quán cho nàng nghe Phát như tuyết...

Nói đến đây, Mộ Dung Tiểu Uyển liền ngậm miệng, bắt đầu nháy mắt...Dần dần, trên mặt lộ rõ vẻ phiền muộn.

Tống Dương đợi một hồi, có thể hiểu được:

- Người là muốn hỏi ta đã hát bài gì?

Tiểu Uyển không cãi lão, cười ha hả:

- Nói lưu loát... Làn điệu này Tiểu Phát từng ngâm cho ta nghe, ta còn nhớ rõ, người có thể hát được, chứng tỏ người là Tổng Dương.

Mới ngân được một nửa, Tiểu Uyển mừng rỡ mà cười, rằng lợi lộ ra nhấp nhô, kêu Tổng Dương:

- Tỷ phu!

Lập tức lại quay ra ngoài lớn tiếng hét lên:

- Mang sữa đậu nành đến!

Cửu nhân nắm tay bằng hữu, Mộ Dung Tiểu Uyển làm người làm việc đều giống nhau rõ ràng gọn gàng. Uống sữa đậu nành, Tổng Dương nói ra ý mình:

- Có thể giúp ta đưa tin tới Tả thừa tướng Hồ đại nhân không, ta muốn gặp ông ấy.

Hỏa đạo nhân ở bên cạnh đang bưng bát sữa đậu nành nghe vậy sửng sốt, nhíu mày nhìn Tổng Dương, hẩn khoát tay áo ra hiệu ý không cần mở miệng, lại tiếp tục nói với Tiểu Uyển:

- Việc này phải làm kín đáo thần không biết quỷ không hay, tốt nhất... Mộ Dung nàng cũng đừng báo cho ai biết.

Nói xong, Tổng Dương lại nói lời xin lỗi:

- Yêu cầu quá đáng, vạn lần xin chớ trách móc.

Tiểu Uyển có thể tin tưởng được, nhưng nàng cả đời chà trộn trong hắc đạo, tâm tư láu lỉnh, khó có thể không chế.

Tiểu Uyển lại không để tâm, phát tay nói:

- Cha ta ở ngoại ô sơn trang, hiện tại không về được, việc trong thành ta làm chủ.

Trong kinh giới nghiêm, từ đêm Trung thu gặp chuyện không may bắt đầu bốn cửa thành cũng đóng kín, nội bất xuất, ngoại bất nhập. Trừ phi trên tay có lệnh quân của nha môn.

Tiểu Uyển cân nhắc một hồi, nói với Tổng Dương:

- Ta trước tiên phải hỏi tiểu nhị tính toán, mới có thể xác định có thể giúp hay không, tỷ phu ở đây chờ ta một chút.

Nói xong đứng lên rời khỏi phòng.

Hỏa đạo nhân lúc này mới hỏi:

- Không phải người muốn đến Hồng Ba phủ sao? Như thế nào giờ lại tìm Hồ đại nhân?

- Trần Tây Vương và Nhâm Sơ Dung đều không ở đây, lúc này ước chừng bọn họ ngay cả tin tức mọi chuyện ở kinh thành đều không nhận được, Hồng Ba phủ không có người có thể đưa tin, tìm họ cũng vô dụng.

Tổng Dương đáp:

- Việc của Phong Long quá lớn, thế nào cũng phải tìm cách giải quyết, người có thể làm việc lại có thể lực để thương lượng, chỉ có thể tìm Hồ đại nhân.

Hỏa đạo nhân đề thấp giọng:

- Nhưng... Hồ đại nhân có đáng tin không?

Rốt cuộc là ai tạo phản hiện vẫn chưa biết được, hỏa đạo nhân băn khoăn là chuyện bình thường, nói không chừng mưu phản trong kinh lần này có một phần đóng góp của lão. Nhưng giọng điệu của Tổng Dương chắc chắn:

- Hồ đại nhân tin được. Mưu phản lần này là quỷ trong cầu kết với trộm ngoài, kẻ trộm bên ngoài chính là Đại Yến.

Tổng Dương không biết ai cầu kết với Đại Yến, nhưng có thể xác định Tả thừa tướng nhất định không phải nội gian Yến quốc, đơn giản nhất, lúc trước ở Nhất phẩm lồi Hồ đại nhân đoán được Tổng Dương sẽ phát hỏa, nếu lão là nội gian sẽ thông báo với Yến để một tiếng, sao có thể xảy ra trận đại loạn sau đó. Cảnh Thái cầm giận Hồ đại nhân, chỉ e còn vượt qua cả nỗi hận mà y dành cho Tổng Dương. Mà sau ngày mồng tám tháng chín, Hồ đại nhân cũng nhìn Yến để như rắn rết.

Gần như có thể khẳng định, Hồ đại nhân nếu biết có Đại Yến ủng hộ sau lưng trận đại loạn này, nhất định sẽ toàn lực đánh tới.

Gần như lúc Tổng Dương giải thích rõ ràng mọi việc cho hỏa đạo nhân, Mộ Dung Tiểu Uyển lúc này cũng trở lại, vẻ mặt đặc ý:

- Vận khí của người không tồi, quả thực có cách, có thể đưa tin tới... Người yên tâm, người phó thác chuyện cho ta, ta sẽ tự mình chuyển lời cho Tả thừa tướng, lời từ miệng ta qua tai tả thừa tướng, tuyệt không có người thứ ba biết chuyện.

tinhlinh2

198. Chương 30: Tìm Kế

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 30: Tìm kế

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Mộ Tiểu Uyển đáp ứng hỗ trợ tìm người, nhưng nàng không nói rõ biện pháp cụ thể, Tổng Dương để lại địa chỉ hiện tại của mình, sau khi nói lời cảm tạ liền quay về nhà trọ.

Đến lúc hoàng hôn vẫn chưa thấy Hồ đại nhân tìm đến, nhà trọ bỗng nhiên náo nhiệt, trong đại sảnh đám tiểu nhị túm tụm lại nghị luận điều gì đó, không biết đang thảo luận cái gì mà nước miếng bay tứ tung.

Đúng lúc Tổng Dương cùng lão đạo đi xuống ăn cơm, nghe thấy bọn họ nói chuyện có mấy chữ “Vạn tuế, lão sư thái”, liền tìm một tiểu nhị hỏi rõ.

Tiểu nhị nghe vậy liền hỏi:

- Ngài vẫn chưa biết gì sao? Hoàng cung vừa ra thông báo, chiêu cáo toàn thành..

Tổng Dương có hứng thú lấy thêm một đôi đũa kéo tiểu nhị ngồi bên cạnh cười nói:

- Ngồi xuống vừa ăn vừa nói.

Người dân Nam Lý so với người dân Đại Yến chắc phác hơn rất nhiều, cấp bậc, quy củ trong dân gian cũng không tính là chặt chẽ, nói chung chỉ cần khách nhân nguyện ý mời, việc trong quán nếu không quá bận tiểu nhị có thể cùng khách uống một ly, tán gẫu mấy câu, chướng quầy đều không quản.

Tiểu nhị là người thích ba hoa, vừa ngồi xuống liền cố ý hạ thấp giọng:

- Sự kiện ngày mười lăm tháng tám ngài đã nghe qua chưa.

Đợi Tổng Dương gật đầu. tiểu nhị tiếp tục nói:

- Đã điều tra ra nguyên nhân rồi. thật sự là có yêu tà quấy phá, yêu nghiệt cũng thật lợi hại, ngay cả Vạn tuế cũng bị mê hoặc.

Nói xong, tiểu nhị nhìn ra trong mắt Tống Dương có ý cười, ngữ khí lại tăng thêm :

- Cái này cũng không phải do ta nói, là tin tức trong cung truyền ra, Vô Ngự sư thái cũng vì việc này mà xuất quan, đến hoàng cung điều tra chân tướng , cuối cùng cũng tìm ra, là ác quỷ Rama dưới địa ngục trốn vào nhân gian, vào ngày mười lăm tháng tám đã hại Vạn tuế gia... hiện nay bốn cửa thành đã dán thông báo, nếu không tin ngài có thể tự đi xem.

Tống Dương thu lại ý cười, thay vào đó là vẻ mặt kinh hãi, tiếp thêm cho tiểu nhị ca một chén rượu, biết rõ rồi vẫn cố hỏi:

- Vô Ngự sư thái?

Tiểu nhị cảm ơn liên tục , có rượu hứng thú nói chuyện càng tăng:

- Đương nhiên là Vô Ngự sư thái, lão nhân gia ngài phạt pháp thông thiên đạo hành thâm sâu, toàn bộ đệ tử phạt môn Trung Thổ người nào dám bất kính với ngài? Có loại yêu quái nào có thể thoát được pháp nhãn của ngài? Đêm mười lăm tháng tám vừa rồi, Vô Ngự sư thái chính đang lúc thanh tu, đột nhiên phát hiện nơi hoàng cung yêu khí ngút trời...

Tống Dương không kìm nổi mỉm cười:

- Cái này cũng là trên thông báo của Hoàng cung sao?

- Cái này không phải trên bảng thông báo nói, là ta nói có điều sự việc rõ ràng, ngài thử nghĩ xem, Vô Ngự sư thái bề quan lâu thế, làm sao có thể khéo vậy, mười lăm tháng tám sự việc xảy ra, , sáng sớm mười sáu tháng tám lão nhân gia ngài liền xuất quan? Đương nhiên là cảm thấy có yêu tà quấy phá nhân gian, lúc này mới bất chấp việc đang tu hành, quay về phạm trần trừ ma vệ đạo.

Tiểu nhị nói như là sự thật đương nhiên phải vậy, vỗ đùi rồi nói tiếp:

- Khụ, kì thật thời điểm đầu năm, Biệt Lai thiền viện đã truyền triệu đệ tử: phải chú ý cảnh giác yêu tà đến quấy phá, lão nhân gia đã sớm cảnh báo mọi người, nhưng không ai để ý, nay tốt rồi, đại họa giáng xuống náo loạn lên như vậy đây.

Lúc này một vị khách ở bàn bên ngắt lời hỏi:

- Thế bây giờ yêu nghiệt ra sao rồi?.

- Vạn tuế dù sao cũng có chân long hộ thể, cái yêu nghiệt tuy rằng có hại ngài nhưng cũng bị phong ấn trong long thể Vạn tuế gia, trong vòng ba ngày không thể nào chạy thoát được, Vô Ngự sư thái lưu lại trong cung suốt đêm chủ trì phạt môn pháp sự, đưa ác quỷ trở lại địa ngục. Khách quan yên tâm, có lão sư thái ở đây ác quỷ sao có thể quấy phá lần nữa được. Có điều long thể Vạn tuế gia bị yêu tà khinh nhờn quá, trở thành đường tối tiếp dẫn U minh, không thể theo thông lệ cũ mà đại táng được, phải được hỏa táng sau đó tro cốt nhập đàn, chôn sâu với phạt hiệu Trầm Hạ, thế mới có thể vĩnh viễn thái bình

. Tiếp đó tiểu nhị càng nói càng lưu loát nhưng nói đi nói lại cũng chỉ là mấy việc vô dụng, chỉ đơn giản là khen Vô Ngự sư thái lợi hại thế nào. Tống Dương cũng không còn hứng thú nghe tiếp, Sau khi ăn no liền trở về phòng tiếp tục chờ Tả thừa tướng.

Mãi đến chiều hôm sau khi Tống Dương sắp hết nhẫn nại chờ đợi, Hồ đại nhân mới đến.

Tả thừa tướng thay đổi trang phục, nhìn qua giống như lão bán dạo ngoài phố, chỉ đem theo hai hộ vệ bên người. Tống Dương lúc này mặt còn đang hóa trang, có điều Hồ đại nhân nói một câu đã xác thực thân phận hắn.

Lúc gặp được thừa tướng, Tống Dương rất cao hứng, trong lòng còn thầm khen Mộ Dung Tiểu Uyển làm việc không tồi, không ngờ Hồ đại nhân sau khi ngồi xuống câu nói đầu tiên đã bao hàm oán giận:

- Cái biện pháp ngươi tìm ta, sao lại đường đột thế

Từ lúc xảy ra việc, Hồ đại nhân cùng với các quan lớn trong triều đều lưu lại trong cung, mãi đến tận sáng hôm nay mới về phủ, may mà Tống Dương không tùy tiện đến tìm người, nếu không tìm không được người mà sợ rằng còn gây hoài nghi cho mật thám.

Hồ đại nhân về đến nhà còn chưa kịp thay quần áo, thất phu nhân liền tóc tai bù xù, ánh mắt sưng đỏ chạy đến bên cạnh lão thất thanh kêu khóc, cầu xin tả thừa tướng cứu cháu ruột của nàng, trong nhà nàng có duy nhất một mình hắc để nối dõi, nhưng vì thiếu nợ sông bạc Phú Quý một khoản mà bị Mộ Dung Tiểu Uyển dẫn người đến bắt.

Nàng ta còn âm hiểm nói:

Khoản nợ này đã kéo dài quá lâu, chỉ trả thôi chưa đủ, không phải đích thân tả thừa tướng đến trước cửa tạ tội thì không được, nội trong ba ngày nếu không đến, giết con tin.

Phù một tiếng, Chu Nho lão đạo vừa uống được ngụm nước lập tức phun trả ra ngoài.

- Đêm hôm mười năm ta từng chuyển lời cho người trong phủ, mặc kệ xảy ra sự tình gì, không có lệnh của ta không được phép vọng động, người trong phủ mới nhin mỗi hạn này, nếu như lúc đó không có lời dặn của ta, vệ sĩ trong phủ đã giết tới tận cửa rồi

Hồ đại nhân lại không hề giận, trái lại còn cảm thấy buồn cười.

Thời điểm hiện tại là lúc vô cùng nhạy cảm, Hồ đại nhân không có ý định khiêu khích sông bài, gọi thất phu nhân tới trách móc một hồi, rồi lệnh cho vệ sĩ vương phủ đem tiền đi chuộc người, lấy thân phận của tả thừa tướng thì tuyệt đối không tự mình đến sông bài được, làm như vậy kì thực đã xem như cấp thể diện cho Mộ Dung Tiểu Uyển rồi.

Không ngờ đại tiểu thư bất chấp tất cả, không gặp thừa tướng thì không thả người, vệ sĩ trong tướng phủ đâu phải là loại dễ bắt nạt, tại chỗ liền động thủ. Rất nhanh liền kinh động đến binh mã tuần thành, một Tiểu Uyển có giỏi đến mấy cũng không thể đối phó được với quân đội, bị bắt sống tại chỗ. Thủ lĩnh đội vệ sĩ phủ tướng quốc đem nàng về phủ đội tướng quốc xử lý.

Tả thừa tướng không cần xem xét trực tiếp mệnh lệnh thủ hạ giải nàng tới bộ hình, để quan bộ hình tùy theo luật mà xử lý, không ngờ không lâu sau thất phu nhân lại tới tìm, hóa ra cháu trưởng của nàng từ khi bị bắt vẫn chưa phải chịu một chút ủy khuất nào, Tiểu Uyển còn nói rõ với hắn:

- Ta có việc quan trọng hơn rất nhiều, đành phải làm khó người trước vậy, người cứ ở chỗ ta vài hôm, khoản nợ trước kia coi như xóa bỏ

Hồ đại nhân lúc này mới biết là có chuyện, vội vàng truyền lệnh đội ngũ áp giải trở lại, rồi tự mình đi đến gặp Mộ Dung Tiểu Uyển, cuối cùng cũng hiểu rõ những việc đã xảy ra, Mộ Dung tiểu thư cũng vì lời hẹn với Tống Dương mà hành động, việc Tống Dương hẹn gặp mặt tả thừa tướng do chính nàng nói ngoài nàng và tả thừa tướng ra không có người thứ ba biết

Hồ đại nhân lắc đầu cười nói:

- May mà tên thủ lĩnh ta phái đi cũng là người có chút giao tình với cha của Mộ Dung, nếu đổi là người khác sao lại phiền phức áp giải nàng về phủ, liền tại chỗ lập tức chém đầu rồi, Lần sau người phái người đi làm việc tốt nhất đầu tiên hãy suy nghĩ đến tính mạng của họ

Hồi tưởng lại quá trình Mộ Dung Tiểu Uyển giúp đỡ mình, Tống Dương cũng đại khái đoán ra, Mộ Dung lúc trước nói:

- Chắc chắn có cách để truyền tin.

Chính là là muốn nói: cháu ngoại của tả thừa tướng nợ chúng ta tiền

Nghe xong sự tình trải qua, Tống Dương chỉ cảm thấy sống lưng đổ mồ hôi lạnh, trong lúc nhất thời không thấy được Hồ đại nhân còn chưa tính, phải vì chuyện này liên lụy Mộ Dung Tiểu Uyển đã đánh mất mạng nhỏ, trong lòng vừa thật băn khoăn, trên mặt tràn đầy cười khổ:

- May mà không xảy ra chuyện gì, Tiểu Uyển hiện nay.....

Hồ đại nhân đáp:

- Diễn trò phải diễn trọn vẹn, nàng không nể mặt phủ thừa tướng, nếu như cứ như vậy mà để nàng đi sẽ gây cho người ngoài nghi ngờ, có điều người yên tâm, ta và nàng đã nói rõ rồi, nàng tạm thời làm khách ở phủ thừa tướng một thời gian, được rồi, nói vào chuyện chính đi.

Tổng Dương ngồi vào chỗ của mình, đem hết chuyện mình trải qua từ đầu đến cuối nói một lần, đến kinh tróc nã Vô Ngự sư thái cũng không giấu diếm.

Theo lời Tổng Dương kể, mà sắc mặt của Hồ đại nhân biến đổi, biết được Phong Long hoàng đế vẫn sống sắc mặt thể hiện thập phần bất ngờ, nghe nói lần phản loạn này sau lưng có Đại Yến quốc, lão đầu tử sắc mặt thâm trầm như nước, cuối cùng một lần nữa hiểu rõ mối quan hệ giữa Yến quốc và Vô Ngự sư thái, trong mắt Tả thừa tướng đã hiện ra sát khí.

Sự tình không ít, Tổng Dương nói đến khô cả miệng, uống một ngụm trà rồi hỏi Hồ đại nhân

- Tình hình trong triều thế nào?

Hồ đại nhân không vội vã trả lời, mà là hỏi lại Tổng Dương:

- Người có biết Tĩnh vương sao?

Thái hậu, Hoàng đế, Hoàng hậu đồng thời hi sinh vì nước, Trấn Tây Vương không ở kinh thành, hiện tại hoàng thất bên trong nói chuyện có trọng lượng nhất chính là Tĩnh vương Nhâm Đường

Theo gia phả tính, phụ thân của Tĩnh vương vùng với ông nội của Phong Long hoàng đế là anh em ruột, Tĩnh vương lại là đương huynh của Trấn Tây Vương, là thúc bá của Phong long, vẫn là huyết mạch trong ba đời của hoàng đế, xem như hoàng đế đích truyền, lúc còn trẻ cũng cầm quân đánh trận, ông ta chủ yếu ở phương bắc chống đỡ với Đại Yến, trước sau lập được không ít công huân, nhưng so với Trấn Tây Vương uy danh con xa lắm.

Mười mấy năm trước, Tĩnh vương khi đốc chiến bản thân bị trọng thương, từ đấy ông ta bắt đầu sinh thoái ý, đem binh quyền giao lại triều đình, trở về Phượng Hoàng thành làm Vương gia an hưởng thái bình

Ông ta là huyết mạch đích truyền, có quân công trên người, thân phận lại cao, ở trong dòng họ hoàng thất rất có uy vọng, tuy nhiên Tĩnh vương bình thường cũng không hỏi đến chính sự, cho nên cũng không bị chú ý nhiều.

Đại khái nói xong chuyện về Tĩnh vương, Hồ đại nhân nói tiếp:

- Hiện nay ở hoàng gia người có quyền quyết định chính là Tĩnh vương gia, chưa xảy chuyện thật không nhận ra, nhưng sau đêm trung thu, mọi người cũng rõ ràng rồi, mấy năm ẩn nhẫn của Tĩnh vương, chính là một phen chuẩn bị cẩn thận

Tổng Dương nhướn mày hỏi:

- Chuyện này là thế nào.

- Nha môn quân.

Ba chữ, hồ đại nhân nói thật sự dụng sức.

Cùng với Đại Yến Tĩnh thành quân chế tương tự, Nam Lý Phượng Hoàng thành cảnh vệ cũng chia làm hai bộ phận trong ngoài.

Bên trong thành là cấm quân, cũng gọi túc vệ binh, phụ trách hoàng cung, cửa thành, trong thành và các nơi chuyên trách: ngoài thành đóng quân thì gọi chung là Lang Nha Quân, phân làm trung quân, tả hữu vệ ba đại doanh, ngày thường cũng không đảm nhận nhiệm vụ hộ vệ, nhưng bất cứ lúc nào chuẩn bị nhận lệnh mà hành động.

Công phu hơn mười mấy năm của Tĩnh vương Nhâm Đường đều thể hiện ngay trên bốn vạn nha môn quân trú trong doanh trại Kinh Giaon..... tướng lĩnh cốt cán của Lang Nha Quân chủ yếu đến từ “hai hướng” một là con em trong hoàng thất nếu không cũng là những dũng sĩ chiến đấu dũng mãnh trung thành trên sa trường được điều về kinh, một phần tướng lĩnh này, nếu cẩn thận xem xét đến tận cùng, thì họ đều có

một điểm chung: từng ở phương bắc cầm quân giết giặc, hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp, đều từng là thủ hạ của Tĩnh vương gia..

Sự việc như thế cũng không có thể tính Binh bộ hồ đồ khốn khiếp, Nam Lý nếu có trận để đánh cũng phải là hướng tây

Bắc hai tuyến, Trấn Tây Vương bây giờ trong tay còn cầm binh quyền, đương nhiên không thể lại điều tướng lĩnh tây tuyến đến bổ sung cho Lang Nha Quân, nếu không Hồng Ba phủ thế lực chẳng phải là càng ngày càng lớn: mà Tĩnh vương sớm tháo giáp quy điền không hỏi đến chuyện triều đình tình, thuyền chuyển bộ hạ cũ của ông ta cũng là chuyện bình thường.

Trấn Tây Vương cũng để tránh hiềm khích, nên với việc bổ nhiệm, bãi nhiệm tướng lĩnh cũng chưa bao giờ từng có đôi câu vài lời, lại thêm Tĩnh vương mấy năm nay có ý điều phối, nên trong mười mấy năm cục diện của Lang Nha Quân biến thành như hiện tại.

Kỳ thực cầm quân cũng tốt, Lang Nha Quân cũng thế, đều là quân đội tình nguyện phụ thuộc trực tiếp vào sự lãnh đạo của hoàng gia, Hoàng đế ra lệnh một tiếng họ gấp núi qua núi gấp sông qua sông, nếu cho bọn họ chọn giữa hoàng đế và Tĩnh vương, Tĩnh vương chỉ có thể đứng dựa sang bên.

Nhưng hiện tại Hoàng đế hi sinh vì nước, Trấn Tây Vương lại ở tây bắc xa xôi, hiện tại có nhận được trình báo về thảm họa đêm Trung thu hay không còn chưa biết: trái lại Tĩnh vương, thân ở kinh thành và lại là đại biểu duy nhất của hoàng thất, Lang Nha Quân tự nhiên sẽ hướng về Tĩnh vương

Hồ đại nhân trong tay không có quân quyền, nhưng cứ theo sự tình binh gia mà nhìn cũng đủ rõ ràng, vừa mở miệng đã thao thao bất tuyệt, Tống Dương thực sự không đủ kiên nhẫn nghe lão nói hết, ngắt lời hỏi:

- Còn cầm quân trong cung thì sao ?

Nói xong mới vội bổ sung câu:

- Không cần giảng giải nguyên nhân phân tích đạo lý, ta biết bọn họ nghe ai như vậy đủ rồi.

Trong cầm quân không có nhiều tướng lĩnh thân cận Tĩnh vương như thế, có điều bọn họ đều là quân đội của hoàng thất, hiện tại sự tình trong hoàng thất đều do Tĩnh vương làm chủ, cầm quân đương nhiên cũng nghe lệnh của ông ta, hơn nữa một khi tân hoàng đăng cơ bọn họ có thể lập tức nguyện trung thành. Xem tình hình hiện nay, tân hoàng nhất định sẽ lên ngôi Hoàng đế trước khi Trấn Tây Vương trở về.

Tống Dương nghe được chau mày:

- Không đúng, ta không hiểu. Trấn Tây Vương ở trong kinh không có thế lực sao? Lẽ nào toàn bộ mọi việc đều do Tĩnh vương làm chủ?

- Trấn Tây Vương đương nhiên có thế lực, nhưng lão không ở đây, quần long vô thủ không cách nào phát huy được. Ở nơi này có hai điểm mấu chốt rất quan trọng, thứ nhất chính là Trấn Tây Vương hiện nay không có mặt tại kinh thành, hiện không có ai trong kinh thành có thể ngồi ngang hàng với Tĩnh vương.

Hồ đại nhân nói tiếp:

- Quân đội kinh thành và sự tình của hoàng gia đại khái giống như vừa nói, lại nói về triều đình, từ sau đêm trung thu, Ban đại nhân cũng đã đứng ra và tỏ ra rất thân cận với Tĩnh vương

Nếu việc phản loạn đã được ấp ủ từ lâu và có sự tham dự của trọng thần trong thì cũng không tính là bất ngờ, tuy nhiên nghe được “ Ban đại nhân,” ba cái chữ này, Tống Dương vẫn sửng sốt:

- Hữu thừa tướng

Nói xong dừng lại một chút rồi lại hỏi:

- Vậy còn các đại thần khác đâu.

Nói trắng ra chuyện này cuối cùng chính là Tĩnh vương và Bình Tây vương tranh đấu, những người khác trong hoàng tộc không liên quan, các đại thần hết thấy đều đứng ngoài xem náo nhiệt. Với ta mà nói, trước khi nghe người kể mọi chuyện ta cũng không có lập trường rõ ràng. Chỉ cần không ai động đến miếng cơm của ta, ai làm hoàng đế đều không thành vấn đề...

Nói đến đây giọng của Hồ đại nhân nhỏ lại, trầm lại ngữ khí trầm xuống:

- Trần Tây Vương hiện nay cực kỳ bị động. Rất đơn giản, lúc lão quay về theo người lão có muốn đem theo binh mã không ? Nếu đem theo binh mã, thì lý do là gì, thế chẳng phải lão muốn bố cáo thiên hạ đem binh về đoạt quyền sao, còn nếu không đem theo binh mã nói không chừng đến cửa Lang Nha Quân cũng không qua được, khác gì tặng người ta cái đầu của mình.

Tổng Dương đối với mấy chuyện chính sự đúng là dốt đặc cán mai, nói tiếp:

Đương nhiên phải đem quân về, Phong Long chết rồi, hoàng vị vốn dĩ là của ông ấy, đem quân của mình về đoạt ngôi vị của mình thì có gì không thỏa đáng?

Hồ đại nhân cười lạnh :

- Hoàng vị lại trước nay chưa từng có, nên là của ai thì là của người đó. Nói như vậy, cũng chính như vừa nãy đã nói, điều thứ hai trong hai điểm mấu chốt chính là gian tặc ni cô Vô Ngự.

Bây giờ nhớ lại, Vô Ngự hiệu triệu đệ tử:

- Nhìn thẳng nghe thẳng, không phải chuyên dùng để đối phó với Tổng Dương. Nếu thông minh hơn một chút sẽ nhận ra, bà ta dùng Tổng Dương làm bia ngắm nhằm tạo dựng thanh thế.

Nếu chỉ có một đám hòa thượng tụng niệm : “yêu tà tương chí” sức ảnh hưởng chung qui là có hạn, nhưng nếu nói: “yêu tà lẽ nào lại là Tổng kỳ sĩ?” lập tức sẽ biến thành đề tài nóng hổi bàn tán trên phố, cái gì gọi là cảnh cáo, dự ngôn đều không bằng: bát quái, lưu truyền càng rộng.

Làm cho dân chúng Nam Lý lại càng chú ý đến ”tranh đấu giữa Tổng kỳ sĩ và hòa thượng, đồng thời, cũng nhớ kỹ đến lời tiên đoán từ Phật môn

Tín đồ xung quanh Yến Tử Bình tấn công phong ấp, cũng là cái đạo ý này, Vô Ngự sư thái không cần biết Tổng Dương ra sao, bà ta chỉ cần mượn từng đợt từng đợt phong ba đem “ Lời tiên đoán yêu tà giáng thế truyền ra ngoài, đến thăm họa ngày mười lăm tháng tám, chúng nhân mới bình tĩnh ngộ, thật sự có chuyện yêu tà giáng thế, mà cao tăng Phật môn sớm đã nhắc nhở mọi người rồi, chỉ là mọi người đều hiểu sai ý, vẫn cho rằng Tổng kỳ sĩ có cái gì không ổn. Vài tòa đại tự trong ngoài Phượng Hoàng thành cùng lúc tuyên truyền ra ngoài, bọn họ lúc trước đã tổ chức pháp hội cảnh tỉnh tín đồ, chính là được Vô Ngự sư thái chỉ điểm

Lập tức, danh tiếng của Vô Ngự sư thái so với khi đưa ra cảnh báo với dân chúng tăng lên gấp bội, lại thêm Phật danh của nàng tại Nam lý có một không hai, đến đây chỉ có thể dùng nổi danh để hình dung về Vô Ngự sư thái, cùng với việc ngày càng nhiều cao tăng của các đại tự tuyên bố “ chân tướng”, uy vọng của Vô Ngự sư thái sẽ ngày một tốt

Về phần xung quanh Yến Tử Bình, tín đồ làm loạn phong ấp là do mấy đại tự chủ trì, chỉ là bọn họ Phật pháp không tinh, hiểu lầm ý Vô Ngự sư thái, dù sao Vô Ngự sư thái truyền cho bọn họ cũng toàn là mật ngữ, người ngoài không thể hiểu được.

Tổng Dương thật đúng là rất khâm phục Vô Ngự , thủ đoạn tính toán được như vậy thực huyền diệu, toàn bộ câu chuyện, các chi tiết tỉ mỉ không nói, từng bước từng bước cơ hồ có thể dự đoán trước được tất cả.

Hồ đại nhân uống trà, vẻ mặt cười có chút bất đắc dĩ.

Tổng Dương gật đầu, nói tiếp :

- Vô Ngự có cái danh thần Phật, bách tính đều tin lời bà ta, sẽ rất nhanh bà ta có thể có động tĩnh, Phật gia cũng bái hành lễ cũng tốt, mời Diêm vương lão gia hiện thân cũng được, xét cho cùng có thể nói một câu: Tĩnh vương lên ngôi, giúp con dân Nam Lý an khang giàu có đông đúc Dân chúng Nam Lý lập tức sẽ đi ủng hộ Tĩnh vương.”

Tả thừa tướng cười lạnh:

- Đại Yến gửi quốc thư tới chia buồn Phong Long sợ rằng sớm đã nghĩ tốt rồi, phong thư thứ nhất lấy dùng phi tước đưa đến, phỏng chừng không đến vài ngày sẽ đến Phượng Hoàng thành, trong đó hẳn sẽ lộ ra một tin tức: Tĩnh vương đăng cơ thiên hạ thái bình, Trần Tây Vương xưng đế việc binh đao sẽ lập lại”

Tổng Dương tiếp lời:

- Trong nước có dân chúng ủng hộ, bên ngoài có Đại Yến ép bức, hoàng gia, trừ con cháu đệ tử đích truyền của Trần Tây Vương đều sẽ ủng hộ Tĩnh vương, Ban đại nhân thì lấy cái danh nghĩa của quần thần mời Tĩnh vương đăng cơ nắm lấy thiên hạ, Tĩnh vương xưng đế thuận lý thành chương. Nếu đoán không sai, sau khi Tĩnh vương đăng cơ sẽ sắc phong cho Vô Ngự làm hộ quốc pháp sư, Nam Lý liền biến thành hậu viện của Yến quốc.

- Trần Tây Vương hoặc là thuận theo đại cục mà giao binh quyền, hoặc là thống lĩnh tây cương tự phong vương. Lựa chọn đầu tiên không cần nói rồi, nếu như lựa chọn thứ hai thì phần thắng của ông cũng xa vời, tướng sĩ phía tây đối với ông trung thành là không giả, nhưng số tín đồ thờ phụng Phật tổ lại càng nhiều, Tĩnh vương cầm chắc hai chữ “ thần Phật” trong tay gần như nắm chắc thắng lợi.

Nói xong tả thừa tướng suy tư một lúc lâu, sau đó vẫn là nặng nề thở dài :”

- Tĩnh vương có hoàng thất có địa vị, Ban đại nhân trong triều đình có kinh nghiệm, Vô Ngự tại nhân gian thì có danh vọng, bọn họ ba người liên thủ..., thế cục này thật khó phá

Tổng Dương nghe vậy lại mỉm cười

- Không sao, thực tế nếu ngăn không được, thì cho y lên ngôi trước, chúng ta lại một phen dùng lửa đốt sạch hoàng cung Nam Lý, không phải là chỉ mất thêm chút tiền thôi sao, ta có tiền!

tinhlinh2

199. Chương 31: Tiếng Sáo

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 31: Tiếng sáo

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cái Tổng Dương nói chính là châm biếm, cũng là sự thật. Đương nhiên việc không thể vì thời gian, hấn nhất định sẽ để hỏa đạo nhân thực hiện công việc yêu thích của mình, Thường Xuân Hầu đến nhà mình trong phong ấp còn bố trí các điểm hỏa, trên đời này có cái gì hấn không dám đốt.

Hồ đại nhân nghe vậy thuận miệng nói:

- Đốt hoàng cung nói sau, người hiện tại nếu có việc gì làm, nếu không ngại người đem phủ Tĩnh vương thiêu rụi đi, thân là Vương gia lại câu kết với ngoại địch thoán vị, thiếu y hấn mười lần cũng không đủ.

Từ sau trung thu, Tĩnh vương tạm thời ở trong hoàng cung, vương phủ không có chủ nhân, đốt sạch cũng chỉ cho hả giận, cũng không có hại gì cho đại cục, tuy nhiên Tổng Dương nghĩ một lúc, rồi trả lời rất thành thật:

- Cái này có thể đốt.

- Nói vào việc chính đi, việc cần làm không ít

Hồ đại nhân không cười, phất tay áo lộ chút không kiên nhẫn.

Trần Tây vương ở xa ngàn dặm, tay nắm chặt với tới trời, trong kinh thành từ lòng dân đến quân đội quan lại trong triều, cơ hồ đều bị nghịch tặc nắm chặt trong tay, thế cục trước hoàn toàn nghiêng về một bên, muốn lật ngược lại tuyệt đối không phải chuyện dễ, có điều cũng không hoàn toàn không có cơ hội, ít nhất trong tay Tổng Dương lúc này cũng còn một quân cờ cực kỳ quan trọng: Phong Long.... Tổng Dương cùng với Hồ đại nhân thảo luận đến tận hoàng hôn, Hồ đại nhân mới đứng dậy cáo từ.

Lúc Hồ đại nhân gần về Tống Dương đột nhiên hỏi:

- Nếu chuyện này không dính dáng gì đến Yên Quốc, người có quản không.

Hồ đại nhân cười cười:

- Nếu chỉ là vận tuế gia phát điên, hoặc giống như vẻ ngoài của chuyện này, ta sẽ không tham gia vào, nhưng nếu là nghịch thần soán vị, bất kể có Yên Quốc tham gia hay không, lão đại đều quyết không nhường một bước. Hồ Trình Hiếu thân là trọng thần, trách nhiệm hộ quốc quyết không dung tha loạn thần nghịch tử.

Nói xong Hồ đại nhân lại hỏi ngược lại:

- Nếu không có Yên quốc chủ trì, không có quan hệ của Trấn Tây Vương , người có quản không?

Câu hỏi gần như giống hệt nhau tuy nhiên chỉ khác là “Trấn Tây Vương”

Tống Dương thành thật:

- Nếu không biết coi như thôi, nhưng nếu gặp chắc chắn sẽ quản

Hồ đại nhân có hứng thú:

- Vì sao?

- Phong Long bị người khác ức hiếp quá đáng, có điểm nhìn không thuận mắt.

Câu trả lời của Tống Dương làm cho lão nhân bật cười, Hồ đại nhân vừa cười vừa lắc đầu:

- Người tính là cái gì, hứng thú làm hiệp nghĩa sao? Nhưng ta nhớ rõ ràng, vừa rồi Thường Xuân Hầu còn nhắc tới hỏa thiêu Phượng Hoàng thành”

- Hai chuyện khác nhau, không giống nhau lắm.

Tống Dương nhún vai, nhưng cụ thể có cái gì không giống nhau, hắn cũng không giải thích, cũng không biết giải thích thế nào, đáng tiếc không có Sơ Dung ở đây, nếu không nàng có thể một lời nói rõ: những suy tính của hắn rồi

Ở trong thời kỳ này không có lòng trung thành, “ làm theo cảm giác” sợ là cách sống nhẹ nhàng nhất rồi.

Hồ đại nhân vung tay lên, không truy cứu tiếp, lại chuyển đề tài:

Đúng rồi, có lần trước từ phong ấp trở về kinh thành có hai việc người nhờ vả, ta bắt đầu cho người đi điều tra tung tích của Thi Tiêu Hiếu. Hồi tháng hai có người ở trong Phượng Hoàng thành nhìn thấy lão ta, sau đó không rõ tung tích nữa, vẫn chưa kịp tiếp tục điều tra tiếp, đây không phải đã xảy ra chuyện sao, việc còn lại là bên Hồng Bá phủ, ta sẽ giúp người liên lạc”

Nói xong Hồ đại nhân vung tay lên, như vậy rời khỏi nhà trọ.

Tả thừa tướng đi rồi, Tống Dương cũng không ở thêm, cùng với Chu Nho hai người vội bước trên phố, tranh thủ vẫn chưa đến giờ giới nghiêm chạy tới nam thành. Vừa chạy trong lòng vừa tính toán, tháng hai năm nay mình còn chưa đi phong ấp, vẫn trong Phượng Hoàng thành, lúc này Thi Tiêu Hiếu đã từ Hồng thành trở về kinh sư, hòa thượng vẫn không đến tìm hắn, lão lại đi đâu làm gì rồi ?

Bầu trời tối đen phía trước, hắn trở lại chỗ Phong Long ẩn thân

Vừa thấy hắn đến đây, Phong Long tinh thần rung lên, hai tay chống đất ngồi dậy:

- Như thế nào?

Tống Dương đem tình hình trong kinh đại khái kể lại cho ông ta, Phong Long càng nghe sắc mặt càng xanh, không tự kìm hãm được nắm chặt tay, cắn răng thì thào tự nói:

- Trẫm thật không tin loạn thần tặc tử có thể thực hiện được, trẫm thật không tin ta có thể thắng chính, không tin....

Nói đi nói lại ,cũng chỉ là tự mình an ủi mình “ta không tin” đến nỗi bản thân nên làm thế nào, nên có chủ ý gì, ông ta hoàn toàn không nghĩ tới, có phần nộ nhưng lại có cảm giác bất lực, ghen ở trong lòng khiến ông ta vừa đau lại vừa buồn.

Tổng Dương nhìn biểu hiện của Phong Long mà nổi giận, chuyển mắt về phía Lý Dật Phong:

- Người làm sao rồi

Cùng lúc, Tổng Dương từ trong túi lấy ra thuốc đã được chuẩn bị sẵn từ trước. Lý Dật Phong được Tổng Dương trị liệu, La Quan chiếu cố, trọng thương của gã tuy rằng còn lâu mới khỏi hẳn nhưng nội lực đã khôi phục như lúc ban đầu, ít nhất cũng có sức đánh một trận, gã ngồi dựa vào tường, cúi đầu không biết đang nghĩ gì, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên , miệng chỉ nói một câu:

- Không sao.

Sau khi nhận thuốc trị thương, miệng Lý Dật Phong hơi khê động nhưng cái chữ “ cảm ơn” cuối cùng vẫn chưa buột ra khỏi miệng.

Tổng Dương không để ý, ngồi trên mặt đất nhìn Phong Long nói:

- Ngày mai....

Thấp giọng đem việc chính nói cho ông ta nghe, hoàng đế gật đầu không ngừng , Lý công công lộ ra vẻ mặt vui sướng, vẻ mặt Lý Dật Phong vẫn không chút thay đổi, cúi đầu không nói..

Giữa trưa ngày hôm sau, bên ngoài đột ngột loạn lên, tiếng vó ngựa, tiếng gọi nhau ầm ĩ, âm thanh ồn ào càng ngày càng gần, tiếng quát mắng đã có thể nghe rõ ràng, hiển nhiên có một số đông người đang tụ tập tại phố bên cạnh , lúc này La Quan từ bên ngoài chạy vào nói với Tổng Dương:

- Hình bộ, quan sai.

Tổng Dương vẻ mặt thoải mái, mỉm cười :

- Vậy là tốt rồi.

Chu Nho đứng dậy nói với Tổng Dương một câu:

- Ta đi làm việc.

Rồi chạy ra khỏi phòng.

Sau một lát, tiếng bước chân dồn dập truyền tới, đầu tiên là ba nam tử đồ đen phá cửa mà vào, lập tức một đám quan như hung thần ác sát vọt vào, nhưng vô luận là nam tử đồ đen hay quan sai, tiến vào trong phòng rồi đao vãn trên tay miệng vẫn chửi mắng, căn bản không để ý mấy người trong phòng, giống như đám người Phong Long, Tổng Dương không hề tồn tại

Chỉ có một bộ khoái, đi thẳng đến chỗ Phong Long , quỳ xuống, dập đầu:

- Thần cứu giá chậm trễ, tạ Hoàng thượng thứ tội.

Bộ khoái trung niên, người cao mặt như quả mướp đắng, nói chuyện vừa có khí vừa có lực.... là hình bộ thượng thư Đỗ đại nhân

Không để cho Phong Long nói gì, Đỗ đại nhân liền đứng dậy, quay mặt về phía mấy tên thủ hạ thủ thế, trong đó ba vị quan sai khác động tác cũng nhanh chóng cởi bộ quan phục lộ ra bên trong đã sớm mặc sắc phục bình dân

Những người khác đều vội vàng, cởi hết quan phục đưa ba người Phong Long, Lý công công, Lý Dật Phong mặc lên

Hóa trang xong, Đỗ đại nhân lại vung tay lên, trong phòng nổi lên tiếng binh đao giao tranh kịch liệt, nam tử hắc y và quan sai giả vờ đấu một lúc, liền vứt đao đầu hàng, Hồ đại nhân sau đó cùng Tổng Dương gặt đầu, rồi cùng bộ khoái áp giải phạm nhân đi

Sáng hôm nay, Phượng Hoàng thành rất loạn.

Mộ Dung Tiểu Uyển đang ở trong phủ Tả thừa tướng, thuộc hạ của Mộ Dung ở trong thành đều rất phần nộ, ngay sau khi giải trừ lệnh giới nghiêm liền bắt đầu ở các nơi loan tin, tuyên bố không thả tiểu thư quyết không bỏ qua, cấm quân bắt người khắp nơi, Hình bộ cũng theo vậy mà hành động, sớm cũng đã phải quan sai và bỏ khoái tỏa ra khắp phố, một đội trong đó đuổi theo ba tên côn đồ hắc y, một đường đuổi đến tận Biệt Lai thiền viện.....

Sau sự kiện phản nghịch, Ban thừa tướng trong triều đình đã xuất đầu lộ diện, nhưng không biết trong bóng tối có phải còn có phản nghịch hay không, cho dù khôn khéo như Tả thừa tướng cũng không đoán ra còn có ai tham gia vào cuộc phản loạn..... có điều Hồ đại nhân lại biết chắc có người tuyệt đối không tham dự phản loạn, đó là Hình bộ thượng thư

Đỗ đại nhân không hay đi kết giao bằng hữu nhưng cũng không có địch nhân nào, bắt đầu từ tổ tông mấy đời trước, Đỗ gia đều tuân thủ nghiêm ngặt hai chữ” trung lập” , không hề tham gia bất cứ thị phi nào, không ai có thể lôi kéo họ.

Hôm qua trong quán trọ tại khi bí mật thảo luận, Tống Dương từng hỏi qua Tả thừa tướng:

- Người tìm Đỗ đại nhân hỗ trợ, ông ta có đáng tin không ?”

- Người không biết lão Đỗ và nhạc phụ của người có giao tình ?

Hồ đại nhân cười dài rồi gia tăng thêm:

- Càng quan trọng hơn, Đỗ gia đứng trung lập mấy đời nay.. Người cho là bọn họ dựa vào cái gì để có thể trung lập? Nếu không có hoàng đế đứng sau lưng người thử bảo họ trung lập cho ta coi! Điện Kim Loan muốn sóng yên biển lặng, phải có tả, có hữu, có hung, có thiện, còn phải có một đám người vĩnh viễn đứng ở trung gian.

- Nếu không lòng trung thành từ trong xương cốt, bọn họ cũng sẽ không được hoàng đế chọn làm “ trung lập”.

Nói xong, ngữ khí của Hồ đại nhân lại buông lỏng :

Yên tâm đi , chuyện này lão phu có thể thấy rõ, có thể đi thử xem sao.

Quả nhiên Đỗ đại nhân vừa nghe Phong Long vẫn còn sống không chút do dự liền gật đầu đồng ý ra tay hỗ trợ,... Không thể đem hoàng đế vớt trong xóm nghèo bình dân được, nguy hiểm không nói , nhưng muốn cứu vãn thế cục, vai trò của Phong Long là rất lớn, nếu không có cách nào để Hoàng thượng thoát khỏi cảnh đen tối thì không có tác dụng gì nữa, so với đã chết có khác biệt gì đâu.

Về phần thuộc hạ của Mộ Dung, đương nhiên là Tiểu Uyển truyền lệnh, hôm nay trong thành hỗn loạn là vì yểm hộ Phong Long trở lại triều, nhưng sự tình vẫn chưa tính hết, Hình bộ hay phủ Đỗ đại nhân vẫn chưa coi là an toàn được, cuối cùng đám người Phong Long vẫn phải mặc lại quần áo bình dân, được Đỗ đại nhân áp giải vào đại lao..... trước mắt chỗ an toàn nhất có thể nghĩ tới chính là chỗ này

Phong Long được Hình bộ thượng thư hộ tống rời đi, có điều ba vị quan sai lúc trước đem quần áo của mình nhường cho ba người Phong Long thì lưu lại, thủ lĩnh đám người này nói :

- Đại nhân phân phó ba người bọn ta ở lại nghe ngài sai bảo.

Ba người diện mạo bình thường nhưng trong mắt có điểm huyền quang, huyết thái dương nhô cao, hiển nhiên đều có tu vi không tồi, không cần hỏi bọn họ đều là tâm phúc của Đỗ thượng thư, Đỗ đại nhân cố ý điều đến để hỗ trợ Tống Dương

Một vị quan sai khác cũng khom người nói:

- Không chỉ ba người chúng tôi, Đỗ đại nhân còn an bài một đội huynh đệ, người nào cũng là cao thủ, lấy danh nghĩa hình bộ , tuần tra quanh đây chỉ cần Hầu gia ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ lập tức tới tiếp ứng.

Tống Dương gật đầu tạ ơn, lấy trong túi ra một thuốc bột nói với La Quan :

- Đây là thuốc giải Phác ngọc hôm qua vừa bào chế được.

La Quan hiểu ý hẩn, gơ tay chỉ về hướng Biệt Lai thiền viện :

- Người tính vào đó?

Tổng Dương gật đầu, mục đích rất đơn giản, hắn muốn đi tìm bằng chứng Vô Ngự sư thái cùng với Đại Yến cầu kết, tuy rằng hi vọng không lớn nhưng cũng phải âm thầm thăm dò một lần.

Hai người cứ ngồi vậy đến lúc trời tối, lại có thêm ba nhóm từ bên ngoài âm thầm đi vào gặp Tổng Dương.

Đội thứ nhất hai mươi người đến từ phủ Tả thừa tướng là môn khách cao thủ của Hồ đại nhân; đội người thứ hai gồm sáu người, nhìn qua so với dân thường không có gì khác biệt, vũ khí tùy thân mang theo chính là nga mi thích, giải ngư dao loại ngắn nhỏ, bọn họ chính là nhân vật có tiếng trên giang hồ được Mộ Dung lão đại nuôi dưỡng. Phụng lệnh tiểu thư gấp rút đến tiếp viện.

Đội thứ ba nhân số đông nhất, tổng cộng bốn mươi người, mỗi người đều xốc vác nhanh nhẹn, nhắc tay nhắc chân đều tạo ra một cỗ sát khí, đám người này mỗi người đều giống hệt diêm vương không ngoại lệ, trong ánh mắt lộ ra một phần thân thiết, họ đến từ Hồng Ba phủ.

Hiện tại trong Hồng Ba phủ đứng đầu là Nhị ca của Sơ Dung, Tiểu Phát, trong kinh thành tình thế đột biến, Hồng Ba phủ hoàn toàn rơi vào thế bị động, áp lực của anh ta chỉ cần nghĩ là biết, có được tin tức từ Hồ đại nhân anh ta quá vui mừng, lập tức phái quân tinh nhuệ đi phối hợp với em rể.

Mấy đạo thể lực âm thầm cầu kết, tập hợp cho Tổng Dương một đội tinh binh.

Tuy nhiên Tổng Dương tạm thời cũng nghĩ không ra muốn bọn họ làm gì, nên trước tiên để mọi người phân tán ra xung quanh đợi lệnh, sau đó cùng với La Quan uống thuốc giải Phác ngọcra khỏi phòng, qua một hồi liền tới phía sau Biệt Lai thiền viện, thi triển thân pháp đứng trên bức tường bao, nhưng vừa nhìn thấy tình hình trong viện, hai người lập tức dừng lại, nằm sấp trên mỏm tường đồng thời lông mày nhăn tít: phóng nhãn nhìn lại, khắp nơi đều là người.

Tổng Dương ngũ quan nhạy bén, có thể nghe được từ nhịp thở của đám người trong viện, đối phương nhịp thở nặng nề, căn bản không có sức chiến đấu, nhưng phiền phức ở chỗ bọn họ quá đông..... sân vốn dĩ không rộng, có hơn một trăm người, khoảng cách giữa mỗi người không quá ba đến năm thước, hoàn toàn không có khe hở để lẫn vào

Muốn giết bọn họ có lẽ không khó, nhưng muốn né tránh tai mắt của bọn họ thần không biết quỷ không hay để đi qua chỗ này thì đúng là hy vọng hảo huyền.

Trong viện tất cả đều là người xuất gia, hòa thượng ni cô đều có, phần lớn tuổi không ít vả lại quần áo bẩn thỉu, ngồi đó một chút cũng không nhúc nhích giống hệt như tượng gỗ, trong đêm tối nhìn thấy cảnh tượng này thực tế cũng có chút thương cảm

Tổng Dương không biết, những người này trong viện đều là khổ hạnh tăng, sau khi được tin tức biết Vô Ngự sư thái xuất quan, tự phát tụ tập lại. hi vọng có thể gặp lão ni cô một lần để thể hiện kính ý. Khổ tu cần tự làm khổ cả thể xác và tinh thần, trừ khi mưa rền gió dữ nếu không bọn họ đều không vào nhà, đều ngồi trên mặt đất vững vững vàng vàng chặn đường đi của Tổng Dương.

Tổng Dương và La Quan vẫn không nhúc nhích, chờ đến đến tận canh ba, vẫn không thấy đám người trong viện tản đi. La Quan nhìn Tổng Dương lắc lắc đầu, ra hiệu sự tình không dễ hành động, rút lui trước rồi nghĩ biện pháp sau.

Không ngờ Tổng Dương lại cắn chặt răng, đưa túi tùy thân của mình cho La Quan, rồi thò ngón tay viết vào lưng La Quan mấy chữ, đúng lúc La Quan còn đang kinh ngạc nhúu mày, Tổng Dương đột nhiên thấp giọng phát ra một tiếng kinh hô, từ trên tường trượt ngã xuống sân viện.

Sau khi rơi xuống đất, Tổng Dương Lập tức xoay người nhảy lên, thân hình chật vật động tác tán loạn, xem ra giống như lại muốn nhảy qua tường chạy trốn, nhưng lực bất tòng tâm, mới nhảy lên một cái liền té phục xuống đất... Hắn gây ra động tĩnh không nhỏ, nhóm khổ tu đều bị kinh động, nhất loạt đứng dậy, hộ vệ của Biệt Lai thiền viện cũng đảo ánh mắt nãy lửa mãnh liệt hướng tới, vài vị ni cô cũng gấp rút chạy qua.

Ni cô dẫn đầu là người Tổng Dương biết, đó là vị sư thái biết ngấm “ Truy Mộng nhân”.

Vị sư thái này cũng nhận ra Tổng Dương ánh mắt lóe qua sự kinh ngạc, cười duyên đáng nói:

- Bàn ni mất vụng về. Lần trước nhìn không ra thí chủ hóa ra là hảo thân thủ, còn nói ngài chỉ là khách hành hương bình thường.

Tổng Dương thì vẻ mặt kinh hãi:

- Tường, trên tường có độc? !

Chỉ nói hẩn nửa đêm đến thăm dò thiền viện lúc leo tường, bị trúng độc được “Phác ngọc” trên tường nội lực bản thân mất hết mà rơi xuống đất. Ni cô nét mặt tươi cười không đổi đáp:

- Phật môn là nơi thanh tịnh, há dễ dàng để bọn đạo chích lén vào.

Nói xong, duỗi tay thành trảo tóm lấy sau cổ Tổng Dương giống như xách một con gà con, dẫn theo hẩn đi về phía sau điện, vài ni cô khác đứng tạo thành chữ thập hướng về các vị khổ tu có mặt giải thích vài câu.

Đám tăng nhân khổ hạnh đều nghĩ Tổng Dương là tiểu tặc, nửa đêm đến thăm dò thiền viện nếu không phải đâm tặc thì là đạo tặc, những việc thế này tự nhiên sẽ có người xử lý, đối với bọn họ không có quan hệ gì.

Kế hoạch của Tổng Dương rất đơn giản. . . cũng có thể nói là rất vô lại, cũng có thể nói thực tế hẩn không có kế hoạch gì cả, lúc ngã xuống từ đầu tường trong lòng cũng tính toán toàn bộ rồi chỉ bằng mấy chữ:

- Hãy đợi đấy.

Tình hình trong viện khiến hẩn kể vô khả thi, nhưng có thể giải được độc “phác ngọc”, chắc chắn người trong thiền viện không thể ngờ tới được, từ lúc Tổng Dương tự chui đầu vào lưới và bị áp giải đến sau hậu điện chính là lúc hẩn tiến hành kế sách “hãy đợi đấy”.

Mấy ni cô áp giải hẩn cũng không phải cao thủ, nhiều nhất cũng chỉ là trung phẩm hàng chữ kỷ, lại thêm bọn họ cho rằng Tổng Dương mất đi năng lực phản kháng, trên đường cũng không đề phòng gì cả, Tổng Dương ngược lại có thể nắm chắc trước khi bọn họ phát ra tiếng kinh hô có thể đánh bại tất cả.

Trước mặt hơn trăm vị khổ tu đương nhiên không thể động thủ, Tổng Dương cố sức lại phí công giãy dụa. Bị mấy ni cô mang ra hậu điện.

Đại điện trống trải mà âm u, chỉ có phật tổ phía trước, mấy ánh nến leo lét mỏng manh không đủ mang ánh sáng chiếu rọi khắp phòng, mà dưới ánh nến leo lét đó phật tổ từ bi hòa ái bị chiếu rọi thành âm lạnh khủng bố.

Trước bàn thờ Phật, một lão tăng trên tay nhẹ nhàng đánh mõ, đang lầm rầm tụng kinh.

Thả Tổng Dương xuống dưới chân, hai tay hợp thành chữ thập khom người nói:

- Khải bẩm sư bá, có gian tặc rình mò thiền viên.

Lão tăng không để ý, tiếp tục làm công việc của mình, nữ ni cũng không dám lên tiếng, yên lặng đứng bên cạnh, Tổng Dương ở giữa mấy lần muốn đứng dậy tháo chạy, đều bị một cước đạp trở lại trên mặt đất, bề mặt đại điện thật ra cũng sạch sẽ, bị quăng ngã mấy lần mà quần áo hẩn vẫn không bẩn.

Tổng Dương nhe răng nhếch miệng, trong lòng thì rất thanh tĩnh, căng tai căng mắt, cẩn thận thăm dò xung quanh, rất nhanh đã xác định trong đại điện không hề có bằng hữu, chỉ có trước mấy người trước mắt, chỉ có điều cái lão tăng kia..... tụng kinh hết sức lâu, rất đáng sợ, Tổng Dương cũng không có nắm chắc có thể đánh bại lão trong nháy mắt được không.

Nhưng thật sự khiến Tổng Dương đánh mất ý tưởng động thủ trong đầu, tịnh không phải tiếng ngân nga của lão hòa thượng, mà là từ phía dưới đại điện còn một âm thanh khác vọng lại: tiếng sáo.

Rất nhẹ, rất yếu, rất du dương, cũng rất quen thuộc, mặc dù Tổng Dương tâm tư trầm ổn, nhưng tại thời điểm hẩn nghe được tiếng sáo trên mặt cũng hiện lên vài phần ngạc nhiên: Truy mộng nhân, tiếng sáo trúc ở trên biển hẩn đã nghe được.

Đoan kinh văn khô khốc của lão hòa thượng rốt cục cũng dừng lại, chậm chậm quay lại nhìn Tổng Dương hỏi:

- Người là ai? Đến làm gì?”

Tổng Dương lắc đầu không đáp, dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt .

Lão hòa thượng thờ ơ, chuyển mắt nhìn phía ni cô, rất khách khí:

- Dẫn đi thăm vấn một chút đi, vất vả rồi.

Nữ ni tay tạo thành chữ thập đáp lễ, mang theo Tổng Dương lách đến phía sau bàn thờ Phật, cúi chân giẫm lên mấy khối hoa sen trên mặt đất vài cái, chọt cơ quan vang lên kety kety vài tiếng nhỏ, cửa ngàm mở ra, một con đường địa đạo hiện ra trước mắt, cùng lúc đó, tiếng sao nhè nhẹ cũng trở lên rõ ràng hơn rất nhiều.

Nhìn Tổng Dương cười cười nói :

- Người không phải hỏi ta lai lịch của điệu nhạc kia sao, chính là phía dưới.

Nói xong, dẫn theo Tổng Dương trực tiếp đi xuống bậc thang, địa cung không lớn cơ hồ vừa nhìn đã biết, tịnh không thấy người khác, tiếng sáo vẫn là từ dưới chân vọng đến, có lẽ là hai tầng địa cung.

tinhlinh2

200. Chương 32: Bí Mật Trong Biệt Lai Thiên Viện

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 32: Bí mật trong Biệt Lai thiên viện

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sau đó hơn nửa canh giờ,, Tổng Dương đều bị đánh. Nữ ni trong Biệt Lai thiên viện nhìn thoáng qua có vẻ mềm mỏng dịu dàng, hòa ái khách khí, thời điểm cần tra tấn lại như La Sát vậy, hạ thủ quả thực rất tàn độc. Tổng Dương vẫn không nghĩ tới việc phát nộ tại đây, hẳn muốn từ căn phòng đá hành hình này đi xuống địa lao, Thi Tiểu Hiểu vẫn ở chỗ đó thôi sao...

Làm bộ như nội lực không đủ, không thể vận công ngăn cản, Tổng Dương quả thật bị một đòn hiểm, thậm chí trên ngón tay bị sút mất ba móng đau như cắt, Tổng Dương cắn chặt răng một câu cũng không kêu. Hẳn sợ như vậy đối phương sẽ cho là người vô dụng, trực tiếp giết cho xong việc, hẳn khai báo cực kỳ , trong mơ hồ, trong lời nói, chung quy là nhằm vào bối cảnh của Vô Ngự, tất cả những việc phản nghịch đã xảy ra, nhưng những chi tiết liên quan tới thì hẳn tuyệt nhiên không đề động tới một chữ.

Quả nhiên sau đó, mấy nữ ni đều cảm thấy sự việc liên quan tới Tổng Dương quả thật trọng đại, vẫn còn nhiều ẩn tình chưa nói rõ, không thể giết ngay được. Đến cuối cùng Tổng Dương cảm thấy trận chiến này không khác biệt lắm, sưng sờ hít một hơi, vận ngược nội công học ra ngậm máu và ngắt đi, mọi người phần nộ dừng tay, bàn bạc vài câu, kết quả không ngoài dự đoán, trước tiên giam hãm vào ngục, sau đó sẽ thẩm vấn.

Vẫn là các thao tác điều khiển cơ quan mật, cánh cửa ngàm thông với tầng hầm thứ hai được mở ra, Tổng Dương bị ném thẳng xuống đất, những âm thanh bịch bịch vọng lên, độ cao không đến nỗi gây ra chết người. Nhưng cả người trực tiếp nằm trên sàn đá lạnh, mùi vị tuyệt không dễ chịu, cũng không cần biết Tổng Dương có nghe hay không? Họ cười nói với hắn một câu:

- Không phải muốn học cái giai điệu đó sao, người thỏa lòng rồi chứ.

Cửa ngàm chậm chậm khép kín, một màn đen kịt bao trùm lên khắp cả căn phòng.

Tối đen như mực, thị lực tốt cỡ nào cũng không có tác dụng, Tổng Dương cố mở to mắt nhưng vẫn không thấy gì, nhưng tai nghe tiếng bước chân truyền đến, có người đến đỡ hắn dậy

- Vẫn tốt chứ?

Giọng nói nghe quen thuộc lạ thường, không phải Thi Tiêu Hiểu thì ai chứ? Tống Dương cười nhạt hạ giọng nói:

- Tốt gì chứ, nếu không phải vì tìm người thì ta đâu phải chịu khổ sở thế này.

Thi Tiêu Hiểu lập tức nhận ra tiếng của hắn, thất thanh gọi:

- Phải Tống Dương không?

Tống Dương không vội lên tiếng, nín thở cẩn thận lắng nghe, xác định nữ ni ở lầu trên rồi khỏi rồi, hắn tiếp tục cười nói

- Ni cô đánh ta cũng đang ở phía trên đầu người, hòa thượng nhà ngươi vẫn còn nợ ta một trận đánh đó.

Vừa nói Tống Dương vừa trở mình đứng dậy, lại hỏi tiếp:

- Hòa thượng, còn một người nữa là ai vậy?

Trong địa lao không chỉ hắn và Thi Tiêu Hiểu, Tống Dương còn nghe rất rõ tiếng thở của kẻ thứ ba.

Vừa dứt lời, cách đó không xa 1 giọng già nua cất lên:

- Bần ni Vô Ngư.

- Ai?

Tống Dương hỏi, sợ chính mình nghe lầm.

- Vô Ngư sư thái.

Thi Tiêu Hiểu trả lời thay. Hai lần câu trả lời đều rõ ràng, Tống Dương giật mình.

Không khí trong địa lao hỗn tạp, bao gồm cả mùi tanh tươi, Tống Dương ngược lại bất chấp những điều đó, hít một hơi thật sâu, giơ tay chỉ về phía trên, lập tức nhớ ra động tác của hắn không ai nhìn thấy, thu tay lại hỏi:

- Vô Ngư sư thái trong địa lao, vậy cái kia bên ngoài...

- Giả!

Tiếng của Vô Ngư rất điềm tĩnh, không bất mãn cũng không ác ý.

Tống Dương động dậy chân tay,, bắt đầu mò mẫm hình dạng của địa lao, đồng thời nói:

-Nói đi, chuyện gì đã xảy ra.

Giọng điệu không khách sáo, lại không Tống Dương có ý, chủ yếu khi ở bên ngoài hắn luôn cho rằng Vô Ngư ở là kẻ thù, hiện vẫn có chỗ chưa thay đổi được. Vô Ngư cũng không để ý, từ đầu bắt đầu nói:

- Cao tăng Nam Lý vô số, nhưng không phải ai cũng thành tâm hướng Phật, lại có một số hòa thượng danh tiếng không quá vang dội, Phật pháp tinh thông, lòng giấu cảm tú, Thiên Hổ sư huynh của chùa Bạch Tháp ở Kinh Giao là một trong số đó, sự hiểu biết của huynh ấy đối với Phật pháp, ta vô cùng kính phục.

- Mười ba năm trước, ta theo Khuyển Nhung về Nam Lý, lúc chuẩn bị bế quan thanh tu, Thiên Hổ sư huynh đến viếng thăm, nói hắn có quen 1 vị nữ thí chủ, thân đủ tuệ căn thành tâm hướng Phật, mong có thể quy y. Nhưng Thiên Hổ là hòa thượng không thể thu nhận nữ đồ đệ được nên muốn tiến cử cho ta.

- Thiên Khư đã mở miệng, ta khó lòng từ chối. Ngoài ra, nữ tử có thể khiến Thiên Hổ luôn miệng khen không dứt, ta rất tò mò, bèn gặt đầu đồng ý, thật không ngờ, nữ tử đó đúng như lời Thiên Khư nói, trời sinh ra đã có khiếu học Phật rồi... Ta vốn không có ý thu nhận đồ đệ, nhưng sau khi gặp cô ấy, liền cảm thấy người này có thể truyền y bát của ta, há không phải là một chuyện tốt hay sao.

Còn phần nữ tử này làm sao có khiếu Phật học thì Vô Ngư sư thái chưa nói, Tống Dương cũng không có ý truy cứu ra lẽ.

- Lão ni cô bé quan không phải gấu mù ngủ đông và bình thường vẫn phải ăn uống.

Vô Ngự ăn nói ngay thẳng, phải thế nào thì nói thế ấy, không có nhiều cấm kỵ, cũng không chú ý mượn từ:

- Cái gọi là bé quan chỉ là không bước chân ra ngoài, không để ý đến chuyện bên ngoài, khóa cửa lại tự mình thanh tu, cũng không chậm trễ việc dạy bảo đệ tử, do đó ta đã thu nhận một nữ đệ tử, lấy pháp hiệu Thanh Mộc.

Thanh Mộc theo ta tu hành, sau sáu năm, nàng hạ độc, ta trúng độc, sau đó bị nàng giam vào địa lao, cho đến nay.

Vô Ngự kể xong, im lặng. Từ đầu đến giờ giọng kể của lão ni không có gì thay đổi, tựa như đang nói về chuyện của người khác vậy.

Tổng Dương động lòng trắc ẩn, hỏi Vô Ngự:

- Vị sư huynh Thiên Hồ ở chùa Bạch Tháp của sư thái ...

Nói xong liền đem chuyện lão tăng phía sau hậu điện ra kể sơ qua, Vô Ngự gật đầu :

- Không sai, chính là lão.

Không cần hỏi, Quốc sư bố trí hai quân cờ trọng yếu trong Phượng Hoàng thành, một là Thanh Mộc, và 1 nữa là Thiên Hồ. Lúc Thanh Mộc giả mạo Vô Ngự nhập cung, Biệt Lai thiền viện do Thiên Hồ trấn thủ.

Tổng Dương lại vỗ vỗ Thi Tiêu Hiểu:

- Người lại xảy ra chuyện gì nữa vậy?

Thi Tiêu Hiểu đáp:

- Vốn là muốn xem có thể giúp gì cho người không...

Gã vốn là cao tăng nổi danh, đối với tin tức trong Phật môn so với Tổng Dương thì Thi Tiêu Hiểu rành hơn nhiều, sau khi ăn Tết ở Hồng thành không lâu thì được biết, nhiều đại tự ở Nam Lý đều mở lớp kinh Phật khí thế hùng hậu, mũi nhọn trực tiếp nhắm thẳng vào Tổng Dương. Thi Tiêu Hiểu lại qua nhiều người nghe được, ngọn nguồn câu chuyện Vô Ngự sư thái bé quan nhiều năm.

- Khoảng mười lăm năm trước, ta và Vô Ngự từng có thời gian ngắn ở cùng nhau, cách đối nhân xử thế của sư thái ta rất bá phúc

- Thi Tiêu Hiểu nói.

Tổng Dương ngạc nhiên:

- Mười lăm năm trước? Người mới bao nhiêu tuổi? Vẫn chưa đến 10 tuổi có thể hiểu gì chứ?

Thi Tiêu Hiểu lắc đầu:

- Tuổi tác không quan hệ, bá phúc là bá phúc, nếu có người hỏi ta trong Nam lý ai mới là đệ tử chân chính của Phật, ta chỉ có thể trả lời hai chữ:

- Vô Ngự.

Vô Ngự cười nhạt, khách sáo nói :

- Không dám.

Thi Tiêu Hiểu và Tổng Dương cùng chung mối thù, cùng Vô Ngự miễn cưỡng xem như quen biết, trong lòng cảm thấy chuyện này có sự hiểu lầm, liền từ Hồng thành đến Biệt Lai thiền viện muốn hỏi Vô Ngự thực ra đã xảy ra chuyện gì, xem có thể hòa giải hai bên chăng.

Tổng Dương chen lời hỏi:

- Người về Phượng Hoàng thành đi thẳng đến thiền viện? Sao không đến tìm ta? Lúc đó ta vẫn ở trong thành.

- Tính khí đó của người? Ta muốn trước tiên báo việc này với người, người sẽ lập tức hô La Quan trực tiếp đánh vào cửa bất Vô Ngự sư thái? Hay là sai hỏa đạo nhân phóng hỏa Biệt Lai thiền viện? Thi Tiêu Hiểu cười nói:

- Lúc này ta nói rồi, sư thái là người ta rất kính trọng, cũng không dám cho người đến làm càn.

Tổng Dương nghe vậy cười nói:

- Ta cũng không lộn xộn vậy chứ. Nhưng người chớ nói, ta còn 2 câu đề để người nói đúng rồi”

Thi Tiêu Hiểu nhún vai: “

- Người nói và làm không đúng mực, ta nói không tốt người sẽ có phản ứng gì, tốt nhất đừng mạo hiểm, ta tra hỏi trước ổn thỏa đã.

Tổng Dương vui vẻ gật đầu

- Um. Quả nhiên ổn thỏa.

Thi Tiêu Hiểu không để ý đến vẻ hả hê của hắn, tiếp tục nói:

- Hồi tháng hai ta đến thiền viện, báo tên Vô Diễm, nếu như gặp Vô Ngự sư thái, nếu như lúc đó gặp bà ta. Khi đó ta không biết người đó là giả mạo, nhưng nói thật, lúc đó không thể nhìn ra bà ta có gì đó không ổn, từ tướng mạo, giọng nói và cử chỉ hoàn toàn chính là vị ni cô trong trí tưởng tượng của ta.

Tổng Dương gật gù đầu:

- Thanh mộc.

- Ngoại trừ nàng còn có ai.

Vô Ngự tiếp lời đáp:

- Thời gian sáu năm, đủ để nàng ta học được lời nói và việc làm của ta, hơn nữa thêm thuật hóa trang cực cao, Quan trọng hơn cả, chính là tất cả những ai quen biết ta trong thiền viện đều bị nàng trừ khử hết. Vả lại lúc nàng xuất quan, cách thời gian ta bế quan những mười ba năm, ấn tượng của quần chúng bên ngoài đối với ta đều mơ hồ cả rồi.

Thi Tiêu Hiểu quả nhiên đã bị Thanh Mộc giấu đi. Nhưng đối phương không dự tính thả hắn, thử thăm vắn vài câu xác định hòa thượng xinh đẹp đi không ai biết liền xuống tay hạ độc và đem gã giam lại, Thanh Mộc làm vậy không phải khó lý giải sao, mưu đồ của nàng ta quá lớn, trước khi việc thành tuyệt không để xảy ra một sai sót nhỏ. Không cho Thi Tiêu Hiểu rời khỏi chỉ là lo sợ mối họa mà thôi.

Vô Ngự, Thi Tiêu Hiểu và Lý Dật Phong trúng độc giống nhau, đều bị ‘Phác ngọc’ phong bế nội công, trở thành người thường. Bị nhốt vào ngục đá hoàn toàn không có cơ hội thoát thân. Trước khi vào thiền viện, phòng kẻ địch soát người, Tổng Dương đã đem túi thuốc giao cho Trần Phản, trên người không có thuốc giải, hắn tạm thời cũng không giúp mọi người giải độc được.

Sự việc đã đi đến nước này, Tổng Dương vẫn còn 1 điều chưa hiểu:

- Tại sao nàng ta phải giữ các người lại không giết quách cho xong?

Vô Ngự sư thái đáp: ”

- Thanh Mộc muốn ta trả lời nàng 1 chuyện, nhưng ta không nói, nàng ta không giết ta ngay là vậy.

Lão ni cô không đề cập tới việc gì một cách cụ thể, mà việc này đối với Tổng Dương cũng không quan hệ nên mới không đi truy cứu tới cùng, , lại quay qua hỏi Thi Tiêu Hiểu

- Còn người, sao nàng ta không giết?

Không ngờ Thi Tiêu Hiểu hai tay nhất quán:

- Ta không biết.

Bởi vì tìm được Thi Tiêu Hiểu, Tổng Dương tâm trạng vui vẻ, cười nói:

- Có chuyện không làm chung với ta, tự mình hồ đồ bị người ta bắt nhốt? Nửa năm nay ở đây thoải mái chứ? Ngày ngày được nghe lão sư dạy dỗ, tiến bộ chút nào không?

Nói xong, Tống Dương lại cảm thấy chính mình trên đũa hòa thượng, kéo cả Vô Ngư vào có điều thất lễ, lật đật nói với Vô Ngư:

- Người đừng để ý..

Vô Ngư thật đúng là cao nhân, làm sao đi để ý mấy lời này, không đợi hắn nói hết khoát tay nói:

- Không sao, cứ nói đi.

Thi Tiêu Hiểu thì khinh thường đáp:

- Người cũng bị bắt vào đây, về sau muốn nghe sư thái dạy dỗ, vẫn còn thời gian rồi đó.

Tống Dương chờ gã nói xong, nghe vậy cười ha ha:

- Thường Xuân Hầu nhà ngươi nội lực hùng hậu, chiến lực mười phần, đặc biệt tới cứu người. Tuy nhiên người cũng không phải không có công lao, cái đoạn “Truy mộng nhân” thối đúng rồi.

Lúc nói chuyện mặt mày rất đắc ý, chỉ hận lúc này không gian quá tối hòa thượng không nhìn thấy vẻ dương dương tự đắc của hắn.

Tuy nhiên lời của hắn đủ để cho hòa thượng biến đổi sắc mặt :

- Người không trúng độc?

Vừa hỏi xong, gã liền vỗ trán, lắc đầu cười nói:

- Quên mất người cũng là cao thủ dùng độc, bọn họ dùng độc không đối phó được người.

Tống Dương thật thà:

- Cũng không thể nói như vậy, nếu không sớm có sự chuẩn bị ta cũng sẽ như vậy...

Lập tức hắn tươi cười, đem những việc mà bản thân trải qua kể lại một lượt tỉ mỉ.

Tống Dương nhìn không ra vẻ mặt của sư thái, nhưng theo sự trầm lắng của họ, hoàn toàn có thể cảm nhận được sự khiếp sợ trong lòng họ.

Sau 1 lúc lâu, Thi Tiêu Hiểu thở dài, không hỏi tiếp âm mưu của kẻ thù, chỉ hỏi:

- Về sau dự tính làm thế nào?

- Cứ chờ từ từ đi, đợi lần sau thẩm vấn lại, ta sẽ cứu hai người ra ngoài, có chuyện gì đợi rời khỏi đây rồi hãy nói.

Nói đoạn Tống Dương đứng dậy đi qua đi lại trong thạch lao, hoạt động tay chân cho giãn gân cốt.

Hắn cắn răng chịu đau, bị ni cô đánh đòn hiểm, toàn bộ là vì muốn có cơ hội cứu hòa thượng, sự việc trước sau không nghĩ tới là trong địa lao còn giam một vị Vô Ngư thật nữa. Do vậy, sự việc cũng thay đổi có nhiều hứng thú.

Nhưng thoáng có chút ngoài ý muốn, sau một khoảng thời gian dài, bọn ni cô không quay lại, chỉ có điều cách một khoảng thời gian thì cửa đá trên đỉnh đầu lại hé mở chút xíu từ trên đó quăng xuống mấy cái bánh bao và một bình nước nhỏ, bánh bao không mùi vị, rơi xuống đất cũng không sao, cùng lắm thì lọt ra rồi mới ăn, nhưng nước thì phải cẩn thận đón lấy, ba người một ngày chỉ được một lon nước, nếu không cẩn thận làm bể thì chỉ còn đợi sang ngày mai mà thôi.

Cũng may mỗi ngày đều có một lần được đưa nước và thức ăn đến, để Tống Dương có thể tính toán thời gian. Mà hai người bạn tù xuất gia cắn răng mỗi ngày chỉ ăn nửa cái bánh bao và uống vài ngụm nước, thức ăn dư ra đều để dành cho Tống Dương.

Tống Dương cũng không khách khí gì, hiện không phải lúc nhún nhường, hắn chuẩn bị liều mạng với kẻ thù nên rất cần duy trì thể lực tốt

Như vậy qua được bốn ngày, Tống Dương càng lúc càng nôn nóng, cuối cùng trên đỉnh đầu truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Nữ ni hôm nay tâm tình cực tốt, tốt mà không có lý do. Sáng vừa thức dậy, hít thở cảm thấy không khí trong lành, bầu trời trong ánh mắt một màu xanh trong, tai nghe tiếng chim hót líu lo, thậm chí khi ăn điểm tâm sáng là cháo rau cũng cảm thấy cực kỳ dễ chịu. Tất cả đều rất kỳ diệu, chỉ có lúc này mới khiến người ta giật mình phát giác, hôm nay trời đẹp quá.

Bởi vui vẻ nên làm bất cứ chuyện gì cũng đều cảm thấy tinh thần sảng khoái, lúc nhận được lệnh đi thăm vấn Tống Dương, nàng vui vẻ gật đầu, sau lưng nàng còn có ba sư muội đi theo, không phải phòng bị là gì, chỉ là thói quen như thế, dưới chân phạm nhân trong thạch lao không cách nào dùng nội lực, căn bản là không có sức kháng cự.

Bởi tâm trạng vui vẻ, nên động tác cũng nhẹ nhàng lạ thường, lúc chân giẫm lên gạch hoa sen khởi động cơ quan, có chút hương vị của điệu múa nhẹ nhàng, các sư muội đi phía sau cười vì thân pháp của sư tỉ lại có tiến bộ nữa.

Không để ý tới sư muội, nàng đang cần suy nghĩ, lúc này đây không vội thăm vấn mà nghiêm hình tra tấn đi, trước tiên cho tên hán tử đó biết trên đời có rất nhiều thú vui, để hắn biết rằng chỉ có cung khai mới có cơ hội sống. Nếu hắn khai thật tất cả thì ta sẽ xin sư phụ cho hắn cái chết nhẹ nhàng, cửa cơ quan mở, tên hán tử đang ngồi trên mặt đất nhìn lên, hắn đang cười hình như rất nguyện ý thụ hình vậy.

Vẫn là ni cô tươi cười với Tống Dương, liền nhìn thấy trên tay hắn đang cầm cây sáo của hòa thượng, cười và hỏi:

- Đã học cái giai điệu này chưa?Đợi người thổi cho ta nghe, ta rất thích nghe đó

Nói đoạn đá sợi dây thừng xuống hỏi:

- Người tự leo lên đây hay để ta xuống bắt người lên?

Lời nói vừa rơi xuống, một hán tử phía dưới đột nhiên giương tay..

Nhìn không ra, cây sáo nhỏ màu hồng đang đâm vào ấn đường của mình. Không quá nửa đầu, không cảm thấy đau, tất thấy đều cứng rắn kết thúc như thế , thậm chí cũng không biết mình đã chết, trên mặt vẫn còn nụ cười thuần khiết, chỉ là trong khoảnh khắc mất đi trời đất, nàng hoảng hốt hiện lên trong đầu một ý niệm: khó trách hôm nay đẹp như vậy.

Tống Dương toàn lực phát động, đồng thời với lúc dùng sáo kích, hắn đã nhảy vọt ra khỏi thạch lao, với độ cao hơn một trượng làm sao nhốt được sức lực long tước chứ. Hơn nữa võ công của ba nữ ni chỉ tầm tạm lại không phòng bị, làm sao là đối thủ của Tống Dương , thậm chí còn chưa biết xảy ra chuyện gì, đã bị trúng quyền mạnh thấu tâm can, phơi thây ra đất.

Một đầu dây thừng buộc trên vách tường, có thể tựa để leo lên, Tống Dương hét xuống dưới:

- Mau mau lên đây đi

Bản thân nắm tay thì thể một ni cô, xoay tròn biến thành cơn gió lớn dũng mãnh đánh về phía trên.

Hai tầng địa cung, hắn phải thần tốc xông lên gác ở cửa ra vào của tầng trên, bằng không kẻ thù đóng chặt cửa đá, bọn họ lại phải làm chim thú trong lồng.

Lối đi bí mật đi thẳng đến sau điện của Biệt Lai thiền viện, Tống Dương nhanh, người trên điện cũng không kém cạnh.

Nghe được tiếng động bất thường từ dưới đất, Thiên Hồ hai tay một chưởng đón đỡ gió lớn, toàn thân nhảy lên lửng lơ không, nhanh như chim ưng bay vút đi. Lúc lão đến cửa vào lối đi bí mật trước mặt bất ngờ có một người bay ra.

Ni cô.

Cho dù từ lối đi bí mật xông ra là Bồ Tát Phật tổ, Thiên Hổ cũng phải ép nó trở lại. làm sao để ý đến thi thể của nữ đệ tử, không còn cử động, không tồn tại khoảnh khắc thất thần, để tranh thủ thời gian không kịp né tránh, TTiên Hổ cao giọng gào to, hai tay vận lực đẩy thi thể, tiếp tục vọt tới trước.

Tổng Dương vừa mới đem thi thể ném đi, chỉ thấy ‘Nữ ni’ lại ‘Rút lui’ trở về, muốn giành lấy lối ra lại hấn lại không có biện pháp khác, , duy nhất chỉ có đá chọi đá, long tước phát huy đến cực điểm song quyền như sấm vô cùng mãnh liệt!

ThiênHổ, Tổng Dương mỗi người đều có sức mạnh phân kim chẻ đá, trước sau giáp kích. Thi thể đó làm sao chịu đựng được, 1 tiếng bình nổ vang, máu văng tứ phía, cả hai đều bị máu văng dính đầy mặt và cổ, đánh tiếp 1 kích, Thiên Hổ rên đứt quãng, thân hình bay ra phía sau, Tổng Dương thì rống lên, hai chân dường như mọc rễ, dính chặt phía trước cửa ra vào.

Nhắc tới tu luyện nội kình, Thiên Hổ và Tổng Dương gần ngang nhau, nhưng người trước mượn thế lùi sau, mất nhiều sức lực. Tổng Dương ngược lại không thể lùi nữa bước, tất cả sức lực đều trực tiếp ném ra hết, chẳng mấy chốc mặt lả.

Thiên Hổ làm sao không rõ đạo lý này, trên mặt cười hiểm thân hình bay lên, chỉ là lão tuyệt đối không nghĩ tới, vẫn không đợi mình ra tay, vừa mới bị thương nhưng Tổng Dương như gió cháy bùng bùng xung phong liều chết lao về trước.

Long tước nhất mạch, không phải võ công mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là phương pháp giết quyết liệt nhất.

Lực mạnh dồn dập, mới trúng hai chiêu, mà lúc này, Tổng Dương lại làm một chuyện khiến lão giật mình la hét ầm ĩ.

Long tước chuyển lực hồi nhập thét dài, bay thẳng lên mây.

Cao thủ đánh nhau, la hét ầm ĩ, không nghĩ ngờ gì nó sẽ làm mất đi nửa phần sức lực, trừ phi chán sống, bằng không ai cũng biết không nên vừa đánh vừa la. Thiên Hổ trước ngạc nhiên sau tỉnh ra, hấn đang gọi người.

Tổng dương không phải một mình, bên ngoài còn 1 vị đại tôn sư, 1 đội tinh binh chứa nhiều thế lực, đương nhiên muốn hết .. hơn nữa còn phải dùng sức hết lớn!

tinhlinh2

201. Chương 33: Lễ Vật

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 33: Lễ vật

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Bước vào đại diện, một tên Hồng bộ vệ cường tráng hô to:

- Hầu gia tiếp đao!

Cùng với tiếng hô, hai tay dùng lực đem cây trường đao quảng về phía Tổng Dương, khiến người khác kinh ngạc.

Long tước.

Trong thành giới nghiêm, dựa vào Tổng Dương, La Quan không có cách nào giấu giếm tự mình mang được binh khí vào thành, nhưng sau khi Đỗ đại nhân ra tay, tình hình có vẻ chuyển biến tốt đẹp, quan sai Bộ Hình lấy lý do việc công đều đem vũ khí của bọn họ tới đây.

Viện binh đánh tới, Long tước trong tay, Tống Dương vui mừng khôn xiết, có điều chính hắn không nghĩ ra, khi đưa tay đỡ lấy long tước, chân không thể đứng thẳng mà lảo lảo, vai hắn bị một tên thị vệ thừa cơ chém phía trước, Thiên Hổ đánh thêm một cú vào mạng sườn, khiến hắn bị thương rất nặng, xung phong liều chết khi sức lực kiệt quệ, đến nỗi cảm không nổi long tước.

Nếu là phạm nhân trong địa lao bỏ trốn, sắc mặt Vô Ngự lại thấy ánh mặt trời, không nghi ngờ có ngày đại phiền toái, Thanh Mộc lớn tiếng quát mắng gọi thêm người vào chiến đoàn, đến giờ muốn không liều mạng cũng không được nữa.

Tống Dương cũng không muốn đánh nhau, múa may long tước giết chết hai tên thị vệ hoàng cung, hét to với Hồng bộ vệ:

- Bảo vệ cửa ra vào.

Nói xong, ném cây long tước xuống đất, ôm lấy La Quan bị trọng thương xông xuống lòng đất, Đại tông sư bị thương rất nặng, lúc nào cũng có thể mất mạng, không thể không cứu chữa ngay tức khắc.

.

La Quan trên người mang túi thuốc của Tống Dương, về tới địa cung, Tống Dương lập tức lấy từ túi thuốc một bình thuốc bằng sứ, ném cho Thi Tiêu Hiểu:

- Là thuốc giải, còn thừa một ít, mau uống đi, giúp ta châm cứu.

Sau đó lập tức lấy châm ra bắt đầu cứu La Quan.

Hồng Ba vệ nhảy vào Đại điện, cùng nhau lui vào đường hầm bí mật, kết thúc trận đấu hộ vệ quyết chiến không lùi, vừa rồi kiên trì một hồi, bên ngoài lại truyền đến một hồi kèn lệnh, Tĩnh Vương không chỉ phái một đám quân đến hỗ trợ Thanh Mộc, mà còn điều hai đội cấm quân hàng nghìn người, hạ trại ở đó không xa, cách đó mấy dặm phố. Thiên Viện đại loạn, cấm quân nhận được lời cầu cứu, lúc này xuất phát, không biết bao lâu có thể đến nơi.

Đại quân đã đến.

Vừa hay lúc đó một tiểu đội cấm quân tuần tra đã kịp đến trước ứng cứu. Tuy rằng số quân không đông, nhưng áp lực với Tống Dương càng lúc càng lớn.

Đám người thị vệ và Thanh Mộc nghe thấy hiệu lệnh đều lộ vẻ vui mừng, Hồng Ba vệ cố thủ trong điện mất lộ hung quang, đại quân vừa đến, tất cả mọi người đều sống không được.

Tống Dương đang ở trong địa cung, nhưng lối đi bí mật mở ra, âm thanh bên ngoài hắn nghe được một hai phân rõ ràng, chẳng may bắt động, cường chế nội thương của mình, hai tay duy trì sự ổn định, đi châm như gió bảo vệ tâm mạch của La Quan, lại dùng thuốc gom lại nguyên khí cho lão, không có thời gian, ban đầu chỉ có thể xử lý như vậy, ít nhất có thể khiến thương thế của lão không chuyển biến xấu, tiếp đó lại dùng châm đâm nhẹ lên đỉnh đầu của lão, Đại Tông sư tỉnh lại một lát, hắn vội hỏi:

- Hỏa đạo nhân chuẩn bị thế nào?

La Quan cố gắng đáp:

- Ổn thỏa!

Còn chưa dứt lời. Tống Dương đã lao ngoài địa cung, tập hợp toàn bộ lực lượng, hét to với bên ngoài:

- Hoả chân nhân, lửa!

Cảnh Thái bỗng nhiên rùng mình ớn lạnh, thò tay siết chặt áo lông cừu hơn chút nữa. Vừa qua Trung thu, khí hậu ở Giang Nam ẩm áp, tiết trời này chưa cần dùng áo khoác lông cừu.

Nhưng Cảnh Thái năm đó gặp bạo bệnh, Quốc sư và Hoa Tiểu Phi tận tình chữa chạy, mặc dù y khỏi bệnh nhưng cơ thể suy nhược, khi người khác còn đang nóng bức, thì Cảnh Thái đã cảm thấy lạnh không chịu nổi, trước mặt y lúc nào cũng phải có lò than để sưởi ấm. Nhìn bộ dạng đó của Cảnh Thái, bỗng nhiên Quốc sư nhớ tới Hổ Phách, Quốc sư thở dài nặng nề, trên đời này quả thật là có luân hồi quả báo, mình ra tay hại Hổ Phách, chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày kia tình cảnh này lại phát sinh trên người Cảnh Thái.

Tuy rằng chân tay lạnh lẽo, nhưng mắt Cảnh Thái lại sáng lên, cầm tước thư lại nhìn một lần nữa. Trên mặt càng lộ vẻ vui mừng, đem bức thư bỏ vào lò lửa với một vẻ vẫn còn luyến tiếc, đưa mắt nhìn về phía Quốc sư:

- Nam Lý đây đều là sự thật sao? Vì sao người chưa bao giờ nói tới.

Cho đến tận khi có tin mật báo từ Nam Lý. Cảnh Thái mới biết “thảm họa đi dạo” ngày rằm tháng tám. Quốc sư đến bên cạnh giải thích rõ sự tình. Y mới hiểu rõ chân tướng sự việc.

Quốc sư giọng điệu mơ hồ nhưng cũng lộ ra một phần thoải mái:

- Nếu nói trước, sự việc chẳng may không thành thì càng mất hứng, vẫn đợi có chút manh mối lại báo với hoàng thượng thì tốt hơn một chút,

Cảnh Thái hào hứng:

- Chẳng trách nào, người ngăn cản ta không cho ta đối phó với Nam Lý, hóa ra người đã sớm có kế sách.

Mồng tám tháng chín, Cảnh Thái muốn nổi binh chiếm Nam Lý, nhưng mỗi lần nói đến lại bị quốc sư khuyên can. Việc này sớm đã thành khúc mắc trong lòng y mỗi khi màn đêm buông xuống y đều chịu không nổi.

Cảnh Thái không nghĩ tới, Quốc sư không cho y có bất cứ động thái gì, chính là Quốc sư đã ngầm ngầm tính kế giải quyết tận gốc Nam Lý rồi.

Quốc sư lại lắc đầu:

- Không phải thần cố tình mưu kế trước ở Nam Lý, lúc đầu phái Thiên Hổ, Thiên Ảnh, cũng không tính toán đến lần này, Thiên Ảnh lấy tên Thanh Mộc giả mạo làm Vô ngư sư thái, Thiên Tự Bối, A Nhất, A Nhị, A Thái, bọn họ giống nhau, đều là đệ tử truyền nhân của Quốc sư.

Thiên Hổ nấu mình ở Bạch Tháp tự đã hơn hai mươi năm, Thiên Ảnh gia nhập vào làm môn đệ của Vô Ngư cũng đã mười ba năm trước, khi đó Phong Long còn chưa lên ngôi....., Quốc sư thần thông quảng đại thế nào ở thời điểm đấy cũng không thể mưu đồ đến “thảm họa đi dạo”.

Thiên Hổ được phái đến Nam Lý, không có nhiệm vụ cụ thể, chỉ với mục đích là nội ứng trợ giúp Quốc sư ở Nam Lý. Thiên Ảnh nằm vùng ở Biệt Lai Thiền viện, như sự sắp đặt của Quốc sư. Vô Ngư sư thái tiếng tăm vang xa, trong đám Phật đồ ở Nam Lý uy vọng rất cao, để Thiên Ảnh giả mạo sư thái, vốn ý ban đầu là xây dựng một vị pháp sư hộ quốc Nam Lý nghe theo lệnh từ Đại Lôi Âm đài ở Tĩnh thành. Nhưng Thanh Mộc giả làm Vô Ngư sư thái rất thành công, tuy nhiên có một điểm mấu chốt từ đầu tới cuối bà ta làm không tốt, làm cho mưu đồ này bị kéo dài, không cách nào thực hiện được thuận lợi:

Còn về phần Tĩnh Vương, do không chịu nổi sự o ép của Quốc sư, nên sớm đầu quân cho Đại Lôi Âm đài. Tuy nhiên hẳn ta được xếp vào mật thám trong Nam Lý hoàng thất. Nhiệm vụ chính là truyền cho Quốc sư những tin tức cơ mật. Việc Lang Nha quân với Quốc sư không có liên quan. Là mưu kế của Nhâm Đường.

Ba người đều là quân cờ trong tay Quốc sư, nhưng có điều mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, không có liên quan gì đến nhau. Cho đến một năm trước, Tĩnh Vương vô tình phát hiện trong hoàng cung còn có một mật thất, đằng sau tấm gương soi, liền đem sự việc này nói với Quốc sư. Cảnh Thái ngắt lời:

- Nói như vậy, một năm trước người đã ngầm ngầm tính kế đối phó với Phong Long rồi à?

Quốc sư gạt đầu:

- Khi thần biết Phong Long còn có một mật thất, thần biết Phong Long thế là hết đường thoát rồi, kể thế thân không thể dùng bữa bãi, một khi thế thân bị bại lộ trước công chúng. Đó là lý do thần kiên quyết không để hoàng thượng tìm một người thế thân.

Bởi vậy, Quốc sư bắt đầu mưu tính, lão ta ở Nam Lý ngầm ngầm hành động... Nói xong, Quốc sư lại chuyển:

- Hoàng thượng nên phân rõ ràng, thần làm chuyện này ở Nam Lý không phải để báo thù giúp người, mà là giúp người đoạt lấy thiên hạ. Nếu không phải là có thể thân tốt như vậy, ta vẫn chưa đi đánh Nam Lý.

Cảnh Thái tươi cười như trước:

- Mặc kệ nói như thế nào, lần này Nam Lý hết rồi, đúng không? Cũng không thể nói là thắng tuyệt đối, bởi Phong Long vẫn trốn thoát, nhưng việc này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới đại cục, chín phần thắng đã thuộc về ta, nếu không thần cũng không đến nói với người chuyện này. Lý Nam không thể “hết” mà nó vẫn tồn tại, chỉ có điều là thay đổi chủ nhân, nó là của người đó .

Quốc sư nói tiếp.

Từ kinh đô Nam Lý đến hoàng thành của Đại Yến, đường xá xa xôi, mặc dù tin tức truyền đi không đến được ngay tức khắc. Tin tức mà Quốc sư và Cảnh Thái nhận được mấy ngày trước là “thảm họa đi dạo” đã thành, đại cục của Phượng Hoàng các đã sơ bộ được định đoạt.

Cảnh Thái cười mãn nguyện. Nhìn bộ mặt vui mừng của y, Quốc sư trong bụng cũng cười thầm:

- Sau ba tháng, chính là lễ đăng cơ tam cử của người, trong Hán tộc Trung thổ, cử, là cát số, cũng là tôn số. Hoàng đế đăng cơ gặp cử đại thọ, còn kém 3 tháng Cảnh Thái đăng cơ tròn 27 năm, lúc đó Yến quốc sẽ có lễ mừng long trọng”.

Nghĩ xong, trong lời nói của Quốc sư cũng lộ ra vẻ đùa cợt:

- Nước Nam Lý cũng có thể coi là lễ vật tam cử cát khánh thần tặng cho người. Tuy nhiên việc này người không phải suy nghĩ nhiều, cứ ngồi chờ tin tốt lành đến là được rồi.

Giờ phải bình tĩnh suy nghĩ, giúp ta làm tốt việc trọng đại kia.

Cảnh Thái đã hơn 40 tuổi, đăng cơ tam cử, giết người đã vô số, thế mà trước mặt Quốc sư lại ngoan ngoãn nghe theo như một đứa trẻ, gật đầu đồng ý, vui mừng hơn cả lúc trước cười lớn. Bình tâm lại Cảnh Thái bỗng cảm thấy lạnh, quay đầu bảo Tiểu Trùng Tử:

- Mau thêm than, cho lửa lớn vào.

Tiểu Trùng Tử dạ ran, bưng một chậu than, mồ hôi nhễ nhại, chạy lên trước, bỏ than vào lò, lò sưởi được thêm than khô giòn, bùng lên ngọn lửa ấm áp.

Ngọn lửa ấm áp trước mặt Cảnh Thái nho nhỏ, nhưng ở xung quanh Biệt Lai Thiền viện lại rừng rực lửa cháy.

tinhlinh2

202. Chương 34: Cản Đường

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 34: Cản đường

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hỏa đạo nhân đối với mình yêu cầu rất cao, nếu không đốt thì thôi, nếu nói đốt...Bất kể đốt cái gì, đều phải ứng với tám chữ:

- Lửa cháy ngập trời, trời không thể cứu.

Đây là tài hoa của gã, hỏa đạo nhân rất có đạo đức nghề nghiệp.

Tổng Dương bực bội khó chịu khi gã nói:

- Ở trên chiến lược, Kim Loan điện chỉ làm nhà tranh, ở trên chiến thuật, muốn đem nhà tranh đến đốt Kim Loan điện.

Lời này Chu Nho chấp nhận.

Trận hỏa hoạn này đối với Biệt Lai thiền viện, hỏa đạo nhân chuẩn bị đầy đủ, khi bắt đầu còn có chút phiền phức, tuy rằng xác định có nhiều điểm hỏa, nhưng vì trong thành giới nghiêm, dầu hỏa, củi gỗ và vật nhóm lửa khó có thể đến được vị trí, cho tới khi Hồ đại nhân giúp đỡ Tổng Dương lôi kéo thêm Hình bộ, có quan sai yểm trợ, những vật dụng cần thiết có thể vận chuyển đến đúng chỗ. Trong mấy ngày Tổng Dương bị nhốt vào địa lao, hỏa đạo nhân bận rộn trong bốn ngày, không sợ lãng phí đồng lửa cháy không lớn, trên thái độ, gã quả thực đem Biệt Lai thiền viện coi như đốt Hoàng cung.

Mặt khác, gã còn một mình dẫn đầu mười vị cao thủ, không tham dự ác đấu thiền viện, hết sức chuyên chú chờ ở các vị trí phóng hỏa, ngay lúc vừa rồi, đầu tiên là tiếng kèn của cấm quân vang lên, mơ hồ nghe được Tổng Dương gọi tên mình, hỏa đạo nhân biết đây là tín hiệu phóng hỏa, vận đủ khí lực gào lớn với mười thủ hạ:

- Châm lửa!

Người phía sau hơi chần chừ:

- Bọn họ còn ở bên trong...

Hỏa đạo nhân giọng điệu kiên quyết, lớn tiếng lặp lại:

- Châm lửa!

Gã đã từng là cộng sự của Tổng Dương, bởi vậy hiểu rõ một chút, Tổng Dương đã nói cái gì, cứ theo đó làm là được... Nếu Tổng Dương bảo gã phóng hỏa là để mình và kẻ thù cùng hủy cùng diệt, đó cũng chỉ có thể nói Tổng Dương không có cơ hội trở mình, giết không được kẻ thù, còn không bằng mọi người cùng chết cháy.

Mười người đều là quân tinh nhuệ do Hồ đại nhân phái tới, dựa theo lão đạo bố trí bắt đầu hành động. Trong nháy mắt, các điểm lửa bắt đầu cháy, dầu hỏa gặp lửa bùng lên, nổ rộ dữ dội, chấn động khiến cả khu đất lớn run rẩy! Vẫn là phương pháp hỏa thiêu hoàng cung Đại Yến, lửa mượn sức gió tràn ra từng phiến, khác nahu cũng ở chỗ: Khi đốt Yến cung lửa lớn từ một phía tràn tới, Biệt Lai thiền viện lúc này là lửa từ tứ phía ào vào.

Nửa số điểm lửa cách thiền viện quá gần, bọn họ bên này vừa động thủ, ngọn lửa gần như trực tiếp ào lên bao vây bức tường của thiền viện.

Khi lão đạo phóng hỏa, hai ngàn cấm quân toàn lực đi tới, tuy rằng cách mấy phố, đuổi tới không mất thời gian uống một chén trà, nhưng bọn họ vừa lên đường không lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đội Hình bộ, cản đường.

Đỗ Thượng thư đã an bài. Tỉnh vương lúc này sắp xếp một đội cấm quân mục đích không quá rõ ràng, Hình bộ không có quân quyền không thể điều binh, nhưng Thượng thư đại nhân cũng vận dụng quyền lực của chính mình để an bài chống lại... Trước đó không khó đoán, cấm quân khi động nhất định sẽ là thiền viện gặp nạn, bất kể thiền viện xảy ra nhiều loạn gì, chỉ cần cấm quân đến thì gió êm sóng lặng.

Đỗ đại nhân không ngờ để thiền viện trời yên biển lặng, cho nên sáng sớm liền an bài một đội Hình Bộ, không hy vọng có thể ngăn cản cấm quân, chỉ mong có thể giữ chân bọn họ lâu một chút.

Mang đội quan sai cũng chỉ là một tiểu quan, cũng là người quen cũ của Tổng Dương, Hình bộ viên ngoại lang Đường Hỏa Thoái.

Tuy rằng phân thuộc bất đồng, nhưng giống nhau đều là quan võ trong kinh, cấm quân cũng không thể không xem như bộ khoái trực tiếp đánh bay, tướng lĩnh cấm quân tạm thời dừng đội ngũ, nhú mày nói:

- Vì sao cản đường, mau nhường đường.

Đường Hỏa Thoái so với đối phương giọng còn lớn hơn, đưa tay làm thế “dừng lại”, quát lớn:

- Hình bộ phá án, đường này không thể qua.

Tướng lĩnh cấm quân kiên nhẫn có hạn, cũng không lý luận trực tiếp quát:

- Quân lệnh đã ra, nếu không nhường đường cũng giống như phản nghịch, bắn!

Lời vừa dứt, hai ngàn cấm quân phía sau kêu ngạo rống lên:

- Giết!

Đồng thời, đao thương trong tay cũng giơ lên, khí thế kinh người, sắc bén chỉ thẳng vào Đường Hỏa Thoái.

- Ai dám?

Đường Hỏa Thoái trừng mắt cười lạnh, không chút nhượng bộ, đường tay giơ lên Bạch ngọc bài:

- Tiên đế ban thưởng Hình bộ lúc này thực mệnh hành sự, Ngọc bài đến, phạm là quan viên Nam Lý đều phải dốc toàn lực tương trợ.

Thẻ bài đương nhiên là Đãi đại nhân cấp cho Đường Hỏa Thoái.

Ngọc bài chỉ nói “dốc toàn lực tương trợ” cũng không nói điều chuyển quyền cầm quân, cấm quân cũng không cần nghe hấn, nhưng tấm thẻ bài này đúng là ngự ban, nếu phóng ngựa bước qua không khác gì quân mưu phản.

Tướng lĩnh cấm quân quyết định thật nhanh, phất tay truyền lệnh:

- Đổi đường!

Đại quân như vậy quay đầu, sau đổi thành trước, chuyển đường mà đi, Đường Hỏa Thoái thu hồi ngọc bài, xem xét đúng hướng cấm vệ quân rút lui, mang theo huynh đệ thuộc hạ tản ra bỏ chạy, không lâu sau, Đường đại nhân lại chặn đầu cấm quân một lần nữa.

Lần này Đường đại nhân không nhịn được, mỉm cười.

Bộ khoái trong tay có ngự bài Ngọc quyết, tướng lĩnh cấm quân giận dữ, nhưng không có cách nào, y ứng biến cũng không tồi, lần này truyền lệnh:

- Chia mười đường, chọn đường đi tới thiên viện!

Đường Hỏa Thoái không có cách nào, hấn chỉ có một tấm ngọc bài, chặn không nổi mười đạo binh... Tuy nhiên bởi vì hấn trì hoãn một trận, khiến hai ngàn cấm quân khi đuổi tới Biệt Lai thiên viện, lửa đã cháy hừng hực vây thành một khối, đốt vào đền thiên viện.

Bên ngoài thiên viện đã là một biển lửa, ngay cả tới gần cũng khó, làm sao dám liều chết xông vào, tướng lĩnh cấm quân sắc mặt xanh mét, liên tục truyền lệnh:

- Cứu hỏa.

Trong hậu điện, ấu tử vẫn như trước. Sau khi Tổng Dương xông lên hét lớn báo hiệu cho lão đạo phóng hỏa, sẽ không trở lại địa cung, một lần nữa nhật long tước trên mặt đất, cùng với mấy Hồng Ba vệ, chống lại thị vệ và Thanh Mộc, ác chiến trong viện rất nhanh phân thắng bại, võ tăng thủ hạ của Thiên Hồ hoặc thương hoặc chết, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, người mình ở bên này còn lại hơn mười người, nhảy vào hậu điện cùng đồng bạn tự hợp.

Ngự tiền thị vệ trước mặt không tầm thường, Thanh Mộc chiến lực có thừa; liên quân mỗi người đều tinh nhuệ, Tổng Dương trọng thương trong người nhưng long tước trong tay, là cục diện thế lực ngang ngửa.

Khi bắt đầu trên mặt Thanh Mộc còn lộ vẻ ung dung mỉm cười, nàng còn có hai ngàn cấm quân viện binh. Nhưng nàng không ngờ tới, lửa lớn tới rồi nhưng viện binh xem ra vẫn còn xa lắm, trong đại điện hỗn chiến còn chưa phân thắng bại, lửa đã liếm sạch tường vây, trong viện thể lửa cháy bùng bùng, hậu điện nguy ngập, hiện tại nếu không trốn đi, chỉ còn nước chết chìm trong đám cháy.

Nhưng khi nàng ý thức được điều này, mới giật mình phát hiện, vô tình, long tước trên tay Tổng Dương, vũng vàng chặn trước cửa đại điện.

Kẻ địch sinh tử gặp nhau tàn sát, đột nhiên lửa lớn cháy đến, bất kể nghĩ như thế nào đều lập tức giải tán, về sau sẽ tìm cơ hội quyết chiến, nhưng Tổng Dương nhìn qua không có ý muốn bỏ chạy.

Bất chấp trong không khí ngập tràn mùi cháy khét, hít một hơi mùi gỗ cháy, nhìn chằm chằm vào Tổng Dương hỏi;

- Thật muốn cùng chết sao?

Tuy là câu hỏi, nhưng Thanh Mộc tự mình đã có được câu trả lời... Từ khi nàng nhìn thấy Tống Dương, đối phương luôn luôn liều mạng, hiện tại người này lôi kéo mọi người cùng chết cũng là chuyện bình thường.

Tống Dương lắc đầu, gian tà mỉm cười sau lớp hóa trang:

- Không cùng chết, chỉ có điều không thể để người chạy trốn. Thực đã trở lại, giả liền không thể đi rồi.

Thanh Mộc giả dạng gây sóng gió, nhưng nàng khai hỏa chính là thanh danh Vô Ngự. Lúc này nếu thực Vô Ngự có thể nói một lời...Tống Dương không nghĩ tới chính là, chính mình từ lúc từ trong địa lao lao tới, liền thấy Thanh Mộc, kẻ giả dạng ở ngay trước mắt, cơ hội hoán đổi người thật, hẳn thế nào lại dễ dàng bỏ qua.

Gần như có thể khẳng định, nếu Vô Ngự giả đổi thành thật, đẳng phái trong Phượng Hoàng thành, những ưu thế mà kẻ trộm trong nhà đang nắm giữ, rõ ràng đều trở nên buồn cười, khiến Tĩnh vương vạn kiếp bất phục, tiếng xấu để lại ngàn năm.

Thanh Mộc khoé mắt khẽ nháy, thanh âm trầm thấp:

- Không để cho ta đi? Các người thì đi được sao?

Tống Dương cười ha hả:

- Làm sao ngu như vậy? Chúng ta không cần đi sao?

Thanh Mộc sững sốt, chợt nghĩ ra. Đúng vậy, không cần đi, hai tầng địa lao cũng đủ để tránh được trận đại hỏa này! Tính toán xong, Thanh Mộc đột ngột xoay người lao thẳng tới lối đi cửa vào lối đi bí mật.

Đại hỏa ập tới, viện binh vô vọng, giờ phút này thế cục đảo ngược, Thanh Mộc sau khi được Tống Dương nhắc nhở bình tĩnh đại ngộ, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái tiến vào địa lao, quay ngược cơ quan ngoài cửa, dây mới là muốn sống, cầu chi lấy con đường thẳng.

Nhưng nàng mới bỏ nhào vào nửa đường, trong cửa ngăm đột nhiên bay lên một người...Người đàn ông trẻ tuổi, quần áo bẩn thỉu đầu tóc rối bù, nhưng ánh mắt trong suốt tươi cười điềm tĩnh, vững vàng bảo vệ cửa ra vào, không nói chuyện, chỉ có điều nhìn Thanh Mộc lắc đầu.

Chất độc Phác ngọc bắt đầu giải, Thi Tiêu Hiểu tu vi hồi phục, tuy rằng thân thể suy yếu, nhưng cũng có thể đánh một trận.

Tống Dương ở trên mặt đất khi cứu La Quan, chỉ với Hồng Ba vệ bảo vệ cửa ra vào, Thanh Mộc trong một khoảng thời gian ngắn không cách nào đột phá, hiện tại lại thêm Thi Tiêu Hiểu cường địch này, muốn vọt vào địa cung tránh nạn rõ ràng là mơ tưởng hão huyền, thân pháp Thanh Mộc biến hóa mau lẹ, không cần thiết mạnh mẽ đột phá, trên đường nhanh chóng quay trở lại đánh về phía cửa sổ đại điện.

tinhlinh2

203. Chương 35: Cùng Vui

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 35: Cùng vui

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Bên ngoài thế lửa tuy lớn, nhưng còn chưa tới mức không thể trốn, chỉ cần có thể lao ra hậu điện, có thể còn hy vọng sống.

Tống Dương sớm vận sức chờ phát động, há nòng dễ dàng bỏ chạy, long tước xông lên nhằm thẳng ni cô gian tà!

Một trốn, một cản, chia làm hai hướng, mục tiêu đều nhằm vào cửa sổ, Thanh Mộc thân nhẹ như chim yến, nhún nhảy bay lên như khói; Tống Dương lại như ác thú bị đè nén mười năm, hung mãnh như sấm sét; Thanh Mộc đến trước nửa bước, nhưng thế trường đao của Tống Dương hung mãnh, trong lòng hoàn toàn nắm chắc, Thanh Mộc nếu cố tình xông ra cửa sổ, nhiều nhất cũng chỉ có thể chạy đi nửa người.

Hướng cửa sổ chạy trốn vô vọng, Thanh Mộc lại xoay mình, lần thứ hai nửa đường chuyển hướng, rồi đột nhiên nhằm thẳng phía trước...Nàng không thể rơi vào quần đấu, một Tống Dương đã ứng phó không nổi, giờ lại thêm hòa thượng đẹp trai, nàng tuyệt không có phần thắng, không được lựa chọn, chỉ có thể mong nóc nhà đừng quá rắn chắc, ngăn cản không cho nàng vọt lên trời.

Long tước thế tấn công uy mãnh có thừa, nhưng độ linh hoạt hơi kém, Tống Dương chuyển hướng không kịp, lập tức không nghĩ ngợi, trong tiếng rống lớn long tước rời tay lao đi, nhằm đuổi theo Thanh Mộc. Lần đầu tiên trong cuộc đời, long tước rời tay cầu mong dẫu thương địch thủ, kẻ giả mạo này quá quan trọng, bất kể thế nào cũng không thể để nàng chạy trốn.

Trường đao phá không, tựa như gió lửa, như sao băng, Thanh Mộc hốt hoảng, trong không trung lần thứ ba chuyển hướng, lần này hướng chạy trốn không cần suy nghĩ, mục đích duy nhất còn lại là giữ mạng, tránh đi lưỡi đao hung tàn đang lao tới.

Nguy hiểm tới cực điểm, cũng miễn cưỡng đến cực điểm, long tước sáng rực đến sát bên người, Thanh Mộc cũng không biết mình có còn sống hay không...

Nhún mình một lần, ba hồi lảo nhuyển, Thanh Mộc dùng hết sở học cả đời của mình, phát huy hết sức lực, tuy nhiên thi triển một hơi, so mới khổ chiến một ngày một đêm càng muốn mệt mỏi hơn.

Khi tránh thoát được long tước, Thanh Mộc đã kiệt sức, nhưng tình thế trước mắt chưa khiến nàng hồi hồi khí, Thanh Mộc cắn răng, mạo hiểm hít một hơi điều chuyển huyết mạch, đang muốn nghĩ biện pháp chạy trốn, trong tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng phát hiệu, một bóng dáng màu xám lao ra...Bốn chữ Phật hiệu nghe chưa đủ, bóng ảnh đã kề đối diện nàng.

Vô Ngự giả bảy năm, Thanh Mộc thậm chí đã coi chính mình là Vô Ngự, cho nên khi nhìn thấy bóng ảnh, đồng tử Thanh Mộc co rút dựng lên, nàng nhìn thấy “chính mình”.

Thanh Mộc hoảng hốt hiểu được, lần này chính là Vô Ngự ra tay ngăn cản mình, tư thái ngón tay vững vàng điểm ở giữa ấn đường, sức lực Thanh Mộc vừa mới có được trong nháy mắt hoàn toàn bị đánh tan, toàn thân giống như bị hút sạch chân khí, thân thể trực tiếp rơi trên mặt đất.

Tống Dương không ngờ:

- Tư thái biết võ thuật?

Đáng tiếc Tô Hàng không ở đây, không ai có thể tiếp cho hắn một câu:

- Ai cũng không thể ngăn được.

Một tiếng “keng”, long tước rơi xuống, nát thành một mảnh!

Ngự tiền thị vệ trong điện khổ chiến còn hơn mười người, đột nhiên nhìn đến thấy dưới đất lao tới một Vô Ngự tư thái, tất cả đều ngạc nhiên.

Thi Tiêu Hiểu lên tiếng giải thích:

- Vô Ngự tư thái bị kẻ gian giả mạo.

Trong đám thị vệ có người nhận ra hắn, đại sư đẹp trai ở trong Phật đồ Nam Lý cũng có chút tiếng tăm, hắn mở miệng phân trần cho Vô Ngự, thị vệ lập tức tin đến bảy thành.

Tống Dương lại không lưu tình chút nào, trầm giọng truyền tinh binh:

- Giết chết hết thầy!

Mệnh lệnh vừa ra, tất cả mọi người có chút giật mình, cũng chỉ có Vô Ngự đường như có thể hiểu được nỗi lo của Tổng Dương, lúc này lắc đầu:

- Không sao, Thạch lao thiết kế khéo léo, đường khí đặc thù, nhiều người đi xuống cũng tốt, lại càng không chịu ảnh hưởng của đại hỏa ở thiên viện.

Quả thực, Tổng Dương đang lo lắng như thế, địa cung diện tích không quá lớn, tuy rằng có thể chứa được tất cả mọi người, nhưng không khí có hạn, chờ đến khi đóng cửa lại, thêm một người đi xuống là thêm một cái miệng hé ra hít thở.

Sau khi Vô Ngự giải thích, Tổng Dương mới gật đầu, ngón tay chỉ lối đi bí mật:

- Không muốn chết thì ném đao xuống, người xuống.

Nói xong, vẫy tay với Thi Tiêu Hiểu, ra hiệu gã tới hỗ trợ.

Hai tầng địa cung đều là cửa đá, đối ngoại không đối nội, hộp khổng chế mở cơ quan đều ở bên ngoài, cứ như vậy, cho dù có người tình nguyện ở ngoài đóng cửa cho bạn, tương lai người xuống cũng bị nhốt lại đo không thể đi ra, hướng chi, biết cách khổng chế cơ quan chỉ còn lại một mình Thanh Mộc. Cửa đá chỉ trông cậy vào năng ta. Tổng Dương mang theo Thi Tiêu Hiểu chạy twois hướng bàn thờ Phật đại điện.

Phật tổ giống như lúc trước bị Trần Phản bắn một tên, nhưng tòa sen đá vẫn còn đây, đợi những người khác sau khi tiến vào địa cung, hai thanh niên tay nghề lão luyện, đem tòa hoa sen đẩy cửa ngằm lên, đến khi thừa ra khe hở, Tổng Dương và Thi Tiêu Hiểu cùng nhảy lên, theo mọi người hợp sức, từ phía dưới đẩy lại, cuối cùng đóng chặt cửa đường hầm.

Chờ bọn hấn bận rộn xong, chỉ trong giây lát, ngọn lửa đã nuốt ngọn cả đại điện, ba âm thanh tách tách liên tục vang lên.

Thanh Mộc bị Vô Ngự đem xuống địa cung, bà ta bị bệnh viêm phế quản, tứ chi toàn bộ không thể nhúc nhích, ngay cả cắn răng cũng không làm được, tuy rằng Tổng Dương vẫn sợ bà ta uống thuốc độc tự sát, sau khi nhảy xuống việc đầu tiên chính là bóp quai hàm của bà ta, ép bà phải há mồm, kiểm tra quả nhiên phát hiện trong răng có độc, lập tức cho tay vào, không nể tình chút nào đem viên độc được đó lấy đi.

Tiếp đó hấn xem La Quan, xác định thương thế của Đại tông sư ổn định liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không dừng tay, lại tiếp tục châm trị thương cho lão, vừa bận rộn, hấn vừa hỏi:

- Thế nào, tự ngươi nói, hay chờ chúng ta ép cung?

Tổng Dương cúi đầu làm việc, tuy nhiên ai cũng hiểu, hấn đang nói với người nào.

Thanh Mộc cố sức lắc đầu:

- Ta sẽ không nói. Kỳ thật cũng không có gì để nói.

Tổng Dương lãnh đạm, tạm thời không để ý đến bà ta, ép cung chỉ là dự định ban đầu của hấn. Cao nhân độc môn đều là cao thủ dùng hình, Tổng Dương không thích tra tấn người, nhưng không có nghĩa hấn sẽ không dùng thủ đoạn cực hình.

Thi Tiêu Hiểu vẫn có điều nghi vấn, cũng không quản Thanh Mộc có thể trả lời hay không, liền hỏi thẳng;

- Bắt ta rồi giữ ta lại làm gì? Vì sao không giết ta?

Không ngờ, Thanh Mộc trả lời vấn đề của gã, đưa mắt nhìn Thi Tiêu Hiểu:

- Khi ngươi còn nhỏ, sư phụ ngươi thường và sư phụ của ta thường khen ngươi.

Thi Tiêu Hiểu sửng sốt:

- Sư phụ ta?

- A Thái, tam sư huynh A Thái.

Nhắc tới tên này, Thanh Mộc bỗng nhiên mỉm cười:

- Tất cả các sư phụ, mọi người trong Lôi Âm đài, cũng không biết Tam sư huynh ở bên ngoài nhận một đệ tử hợp ý, chỉ có ta biết điều đó.

Đề tài bỗng nhiên đề cập đến ân sư, Thi Tiêu Hiểu không biết nên nói gì, Thanh Mộc vẫn cười:

- A Thái đặt trên người ngươi rất nhiều tâm huyết, ta thật sự không nỡ hủy hoại ngươi như vậy. Nhưng thả ngươi khả nay sẽ hỏng đại kế của sư phụ. Không có cách nào khác, đành phải đem ngươi nhốt lại, đợi sau khi kết thúc mọi việc nói sau.

Vừa mới dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng nổ như sấm rền, địa cung bị chấn động bụi đất rơi tràn ngập, đại diện chịu không nổi lửa cháy, ầm ầm sụp xuống. Mà một tầng không khí trong địa cung cũng trở nên cạn kiệt, hô hấp rõ ràng có thể cảm nhận được trong phổi nóng như thiêu như đốt, thực sự khó chịu.

Mọi người lại thay đổi vị trí, tự tăng một xuống tầng hai, quả nhiên mát mẻ hơn không ít, nhưng xung quanh hoàn toàn tối đen, Thi Tiêu Hiểu lại hỏi Thanh Mộc:

- Ngươi và sư phụ ta.. rất tốt sao?

Thanh Mộc không trả lời, cũng không cần trả lời. Nếu không phải thật sự thân thiết, như thế nào lại biết A Thái ở Nam Lý còn có một đệ tử.

Thi Tiêu Hiểu tiếp tục hỏi:

- Vậy ngươi có biết, sư phụ ta chết vào tay Yến Đình không? Ngươi và sư phụ là bạn tốt, sao còn muốn giúp ...?

Không đợi gã nói xong, Thanh Mộc nhẹ nhàng mỉm cười:

- A Thái là sư phụ ngươi, Quốc sư cũng là sư phụ ta. Ta nhận được đại ân của sư phụ, A Thái làm sao không phải thế. Sư phụ muốn giết chết y, y chỉ có thể cam tâm mà đi, tuyệt sẽ không phản kháng chạy trốn. Ta và A Thái là bạn tốt là một chuyện, sư phụ giết A Thái là một chuyện, ta trung thành với sư phụ lại là việc khác.

- Có thể hiểu rõ chưa? Ta sẽ không bởi vì A Thái ngộ nghịch với sư phụ mà hận y, cũng sẽ không vì sư phụ giết y mà phản loạn. Việc nào rõ ràng việc đó, không cần lẫn lộn với nhau.

Thi Tiêu Hiểu trầm mặc một hồi, khi mở miệng khẩu khí đã trầm tĩnh hơn:

- Đã hiểu. Ngoài ra... Ngươi chưa giết ta, đa tạ.

Lúc này ngồi ở một chỗ khác trong thạch thất, Tổng Dương đang bồi thuốc cho La Quan đột nhiên thở dài.

Có Hồng Ba vệ nhận thấy hần buồn rầu, thân thiết hỏi:

- Hầu gia, thế nào?

Thi Tiêu Hiểu cười, trả lời thay Tổng Dương:

- Hần cảm thấy không có cách nào ép cung Thanh Mộc, không lấy được khẩu cung, cho nên trong lòng hần không vui.

A Thái từng giúp Vưu Thái y thoát đi Nam Lý, cuối cùng vì che giấu việc Vưu Thái y lẩn trốn ở trấn nhỏ, mới bị Quốc sư trừng phạt, đoạt lấy tính mạng; Thi Tiêu Hiểu chịu ân chi mệnh, tiến vào đội ngũ kỳ sĩ bảo hộ Tổng Dương, lại vì sư phụ bị Yến Đình giết chết, cho nên sẽ đối phó Đại Yến; Thanh Mộc nguyện trung thành với Quốc sư, cũng là bạn tốt của A Thái, thời điểm mấu chốt cũng không ngại vi phạm lệnh sư phụ buông tha tính mạng của Thi Tiêu Hiểu ...

Mỗi người đều có chỗ cứng nhắc của mình, quan hệ rối loạn hỏng hết, lý trong lý cũng không rõ ràng, nhưng sau khi liên quan tới A Thái được lộ ra, Tổng Dương bất kể thế nào cũng không thể ép cung Thanh Mộc.

Tổng Dương không có cách nào ép cung Thanh Mộc để tìm những tin tức có liên quan đến Quốc sư, đương nhiên không thể không buồn rầu.

Ngược lại Thanh Mộc lúc này không hề gì, lạnh lùng nói với Tổng Dương:

- Người muốn bức cung cứ việc làm, không sao cả.

- Vừa rồi ta nói sai rồi vẫn không được sao.

Tổng Dương cười khể, nói xong, không cam lòng khuyên một câu:

- Kỳ thật tất cả đều là người quen... người không ngại nói ra hai câu?

Thanh Mộc không trả lời hẳn, Tổng Dương bắt đầu dĩ chuyển đề tài:

- Vô Ngự sư thái, đoán chừng lửa đã tắt, khi chúng ta đi ra ngoài, người bên ngoài không thiếu, người xem có nên sửa sang một chút?

Vô Ngự cười:

- Bần ni đang có ý này.

Nói xong, tìm Hồng Ba vệ bên cạnh mượn một thanh đao, trong bóng tối bắt đầu sửa sang lại, cạo cho đầu mình sạch bóng.

Đại hỏa Biệt Lai thiền viện từ ban ngày cháy tới ban đêm, thủ đoạn của hỏa đạo nhân càng ngày càng thành thực, trận lửa này quả nhiên không thể cứu. Trọng binh tới gần cũng không thể làm gì, cũng chỉ là ngăn cản xung quanh, cố gắng để phòng thể lửa lan sang chỗ khác, về phần bên trong thiền viện, chỉ có thể chờ lửa tự tắt.

Về phần Tĩnh Vương Nhâm Đường, cho tới thường dân, toàn bộ Phụng Hoàng thành đều bị đại hỏa gây kinh động, cấm quân các con đường lân cận, Tĩnh Vương tự mình trấn thủ...Nhâm Đường trong lòng bị đè nén. Việc mưu phản tiến hành đến bây giờ, gần như hết thấy đều thuận lợi, không cần đến vài ngày có thể hoàn thành đại cục, mọi việc viên mãn. Mà vị trí Vô Ngự quả thực quá quan trọng, thời điểm mấu chốt này không thể để bà ta có chút tổn thương nào, bà ta nếu thực bị lửa thiêu chết, tuy rằng không đến mức kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nhưng phía sau không thể nghi ngờ muốn hoảng loạn một phen.

Nghe nói thiền viện xảy ra hỏa hoạn, Tĩnh Vương bỏ mọi việc trong tay, dẫn theo thị vệ, cấm quân tới, bởi vậy cũng chính mắt nhìn thấy quá trình lửa từ sinh tới diệt, từ mạnh tới yếu. Vương gia có chút tuyệt vọng, lửa lớn như vậy, bên trong căn bản không thể có người sống sót.

Tuy nhiên nhìn không thấy thi thể, cuối cùng có thể có một chút may mắn. Khó có thể đợi cho lửa tắt hoàn toàn, Tĩnh vương lập tức phái người tiến vào đám cháy tìm người..

Trời đã tối, trong kinh đã giới nghiêm, bất cứ kẻ nào cũng không được đi lại trên phố, nhưng cấm quân vẫn ở ngoài, vẫn có một đám người không chịu giải tán, cũng không ngoại lệ, đóng giữ lúc này đều là đệ tử của Phật, vừa là người xuất gia các miếu trogn kinh, cũng có không ít tăng khổ hạnh... Trước đó không lâu các khổ tu đó còn tụ tập ở thiền viện, đôi bên còn có thể gặp mặt, khổ tu đưa lên kính ý sau đó tản đi, không ngờ còn chưa kịp rời khỏi kinh thành, chợt nghe nói thiền viện cháy, bọn họ lại quay trở lại.

Bởi vì đều là người tu hành, thân phận địa vị đặc biệt, Tĩnh vương pháp ngoại khai ân, cho phép bọn họ tạm thời ở lại gần đó chờ tin tức.

Tĩnh Vương ở ngay ngoài đám cháy, lửa mặc dù yếu nhưng chưa tắt hết, ngày mai vương gia không chịu đặt mình trong nguy hiểm, trên đường đi qua đi lại, nôn nóng bất an. Ở trong tay ông ta còn cầm một chén trà, xung quanh không khí đám cháy bao trùm, bất kể người thế nào cũng phải uống nhiều nước, khi đang sốt ruột, bỗng nhiên một tâm phúc trong đám cháy, vui mừng chạy ra, khom người nói:

- Vương gia, đại hỷ, tìm thấy sư thái rồi, lão nhân gia ngài vẫn khỏe mạnh, hơn nữa chưa hề thương tổn chút nào!

Một tiếng hả giòn tan.

Mừng như điên, Tĩnh vương không tự chủ trên tay dùng sức, dù sao cũng là người xuất thân binh nghiệp, từng là lãnh đạo tác chiến, lực đạo trong tay không nhỏ, bóp chặt chén trà trong tay, mảnh sứ của chén trà vỡ cắt vào tay, máu tươi và nước trà tí tách chảy xuống, thị vệ, quan lại, tôi tớ cả kinh, vội không ngừng tiến lên muốn giúp Vương gia băng bó, Tĩnh vương lúc này không để tâm tới vết thương nhỏ, gờ tay ngăn lại, truyền cho thuộc hạ nói:

- Mau mời sư thái pháp giá...Không, không, dẫn đường, bốn vương đi gặp sư thái.

Nói xong cất bước đi, sau khi đi vài bước cười truyền lệnh:

- Đem tin tức tốt truyền đi, bảo chúng tăng chờ bên ngoài an tâm.

- Sư thái còn sống... Nói như vậy trận đại hỏa này nếu không phải tai họa, ngược lại chính là “phước duyên”.

Lửa lớn kinh người như vậy khó có thể thoát được, càng chứng minh được sự thần kỳ của Vô Ngự sư thái, Tĩnh vương có thể nghĩ đến, ngày mai trên phố lưu truyền một tin đồn: Vô Ngự sư thái có thần Phật phù hộ, nước lửa không thể xâm phạm.

Có thể đoán được, trải qua trận đại hỏa này, Vô Ngự ở Phượng Hoàng thành, ở trong lòng dân chúng Nam Lý uy vọng sẽ lên rất cao. Danh vọng của bà càng lên cao, đối với cơ hội đăng cơ của Tĩnh vương càng lớn, Tĩnh vương vui mừng đuôi mắt nheo lại, cười toe toét, ông ta trước tiên phải đem tin tốt truyền ra.

Dân chúng cùng vui, đây không phải là việc thiên tử nên làm sao, Tĩnh vương thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mệnh lệnh này của ông ta... Nếu là Tổng Dương lúc này, sẽ rất nghi ngờ liếc ông ta một cái.

Tất cả những người khác tất cả đều lưu lại trong thạch lao, những chiến sĩ tinh nhuệ đến từ Hồng Ba phủ, Tả thừa tướng, Hình bộ và Mộ Dung gia, đều nghe theo Tổng Dương sai khiến, không được ra ngoài, tạm thời án binh bất động. Các ngự tiền thị vệ đó, bọn họ muốn động cũng không động được, tuy rằng sau khi biết được chân tướng, bọn họ đều tỏ ra ý phản chiến, nhưng Tổng Dương chưa tin bọn họ, không chút khách khí, hạ lệnh độc tất cả mọi người, trước khi nói rõ việc này hoàn toàn, bọn họ đều sẽ bị tạm giam, đợi sự việc kết thúc, sẽ trả lại tự do cho họ, giải độc cho họ.

Cùng đi với Vô Ngự chỉ có một mình Tổng Dương.

Hai người họ bước lên một bước, trước khi cấm quân tiến vào đám cháy đã mở cửa đá ra, những viên đá vụn sụp xuống rất lả tả, người bình thường không thể nào thấy lại được ánh mặt trời, nhưng những trở ngại này đối với các cao thủ cũng chẳng là gì, ngay cả tro tàn của đồng gạch ngói vẫn còn rất nóng, thực sự rất phiền, Tổng Dương và Sư thái tránh ra, toàn thân đều bị phỏng, may mà Tổng Dương có thuốc trị bỏng.

Hai người quay lại mặt đất, để lại cửa hầm đúng nguyên dạng, vừa mới làm việc xong, bên ngoài truyền vào tiếng bước chân, cấm quân đi vào tìm kiếm, ngạc nhiên phát hiện lão sư thái đang bị cháy sém phía trong, ngoài vẻ mặt sạm đen, lông tóc đều không sao/

Vô Ngự vẫn chưa dời bước, vẫn lưu lại phía trong đồng hoang tàn, rất nhanh sau lại ồn ào tiếng bước chân tiến đến, Tĩnh Vương dẫn tâm phúc và đại đội vệ sĩ đã tới.

Khi gặp mặt Tĩnh vương nước mắt giàn giụa, liên tục nói:

- Quả nhiên là Phật tổ hiển linh, Phật tổ hiển linh!

Đi đến bên cạnh, Tĩnh vương thấy bên cạnh sư thái còn tên đàn ông đáng ghét, mày hơi chạy lại, hỏi sư thái:

- Vị này là ...

Vô Ngự đáp:

- Sư môn sâu xa, hẳn tuy là tục gia, nhưng là sư đệ của ta, từ xa cố ý tới hỗ trợ ta, hôm nay mới vừa tới..

Tĩnh Vương mỉm cười gật đầu với Tổng Dương, tiếp tục hàn huyên với Vô Ngự:

- Trước đây chưa từng nghe tới sư thái nhắc tới sư môn, còn nói là.. không ngờ kẻ thừa vẫn còn, nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Trong lòng Tổng Dương khẽ động, sự việc không đúng “Vô Ngự” là môn đồ của Quốc sư, giới thiệu Tổng Dương là sư đệ của bà ta, vậy Tổng Dương tự nhiên lại là môn đồ của Quốc sư, nhưng thái độ của Tĩnh Vương với mình chỉ gật đầu cười, không có một câu hỏi han nào, thậm chí ngay cả tên cũng không hỏi, điều này cũng quá là vô lễ. Lại nghe cuộc nói chuyện của Tĩnh Vương với Vô Ngự, hình như căn bản không biết thân phận lai lịch của Thanh Mộc.

Hoặc là Tĩnh Vương nói như vậy chỉ vì muốn thăm dò sự thái trước mắt, rốt cuộc là Vô Ngự hay là Thanh Mộc?

Theo lý, thiền viện bị cháy, bất cứ người nào biết rõ sự tình đều hoài nghi, Vô Ngự trước mắt đây rốt cuộc là thật hay giả.

Phải nói Thanh Mộc bắt chước Vô Ngự, quả thực đã bỏ không ít công phu, chính là vì trước đây bà ta bắt chước rất giống, cho nên bây giờ người ngoài khó mà phân biệt được thực hư. Nếu từ bề ngoài, giọng nói đều không thể phán đoán, thì chỉ có thể dựa vào xuất ngôn thăm dò.

Nhưng Tổng Dương nghĩ lại, lại phủ định việc “thăm dò”.

Xung quanh đây đều là cấm vệ tâm phúc của Tĩnh vương, Tĩnh vương cũng không cần thử thăm dò, nếu có nghi ngờ, có thể trực tiếp phân biệt thật giả, nếu là Thanh Mộc thì rất vui mừng, nếu bị đánh tráo thì lập tức chém giết, ông ta chỉ cần hỏi một câu: tối qua trong cung ta mời người ăn món gì? Lập tức sẽ có kết quả.

Vừa rồi khi biết Tĩnh Vương tới, Tổng Dương vốn đã chuẩn bị biện pháp để đối phó.

Vô Ngự cũng cảm thấy có chút khác thường, nhưng bà không dễ nói gì.

Mà Tổng Dương tạm thời cũng không dám chắc chắn điều gì, bày ra cái bộ dạng biết rất rõ, chính mình chuyển đề tài, cười nói:

- Ta thật không ngờ, vừa tới Phụng Hoàng thành, lại được nghênh đón bởi một trận hỏa hoạn, may mắn.

Nói xong hất gơ tay chỉ xuống mặt đất, đồng thời tạm ngừng, đưa mắt nhìn Tĩnh Vương, thấy thần sắc nghi ngờ của đối phương, Tổng Dương lại thay bằng vẻ kinh ngạc:

- Vương gia không hiểu được, thiền viện này là có địa cung ám điện sao? Nếu không có nơi ẩn thân ngầm, lần này cũng sẽ bị chết cháy.

Ý tứ trên mặt Vương Tĩnh đã rất rõ “ta làm sao mà biết được”, thuận miệng đáp:

- Còn có địa cung sao? Chả trách, chả trách.

tinhlinh2

204. Chương 36: Con Đường Mới Của Sư Thái

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 36: Con đường mới của Sư thái

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Không biết địa lao, đương nhiên không biết trong địa lao có giam phạm nhân, lúc này ngoài thiền viện đột nhiên truyền tới một tiếng hoan hô rung trời, Tĩnh Vương cười giải thích nói:

- Bên ngoài còn có vô số tăng lữ đang tụ tập, vừa rồi ta đã hạ lệnh truyền tin sư thái không việc gì ra ngoài, hẳn là mọi người nghe tin nên hoan hô, sư thái vô sự, thật là chuyện may mắn của Nam Lý, quả nhiên là phúc của dân chúng.

Vô Ngự và Tổng Dương liếc mắt nhìn nhau, hai người đều hiện ra một nụ cười.

Sự việc coi như là chính thức, Tĩnh Vương này quả thật không biết có “Vô Ngự thật giả”, càng không hiểu thân phận thực sự của Thanh Mộc. Nếu không trước khi phân biệt được thật giả, ông ta đâu biết đã mạo muội đem tin “Vô Ngự vô sự” truyền ra ngoài chứ.

Thanh Mộc, Thiên Hồ, Tĩnh Vương ba người đều là thuộc hạ của Quốc sư, cấu kết với nhau mưu đồ chiếm ngôi Nam Lý Vương, điều này tuyệt đối không thể sai, nhưng thân sơ bất đồng gần có khác biệt, hai người trước đều là đệ tử thân truyền của Quốc sư, không tồn tại vấn đề “tín nhiệm”, Tĩnh Vương nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là bạn thân, Quốc sư thu nạp ông ta chỉ là vì coi trọng địa vị thân phận của ông ta.

Nhâm Đường thân là Vương gia, đích truyền của hoàng thất, không ngờ lại kết cấu với kẻ địch bên ngoài, bán đứng tổ tiên, nhân phẩm có thể nghĩ cũng biết, trừ phi quốc sư mù mắt nếu không làm sao có thể tín nhiệm ông ta, nhưng chỉ là quan hệ lợi dụng mà thôi.

Đúng vậy, Thanh Mộc, Thiên Hồ đều biết sự sắp xếp của Quốc sư, nhưng Nhâm Đường chỉ biết thân phận của Thiên Hồ, không biết lai lịch của Thanh Mộc, có liên quan tới âm mưu, thời kỳ trước đều là liên lạc với Thiên Hồ, đến bây giờ, Tĩnh Vương cũng cho rằng là Thiên Hồ thuyết phục Vô Ngự sư thái xuất quan giúp mình làm việc.

Trong đầu Tĩnh Vương, căn bản không tồn tại khái niệm “Vô Ngự thật giả”, đâu có thể nghĩ tới việc “điều đi tráo lại” thế này, Nhâm Đường không tin phật tổ, nghe nói Vô Ngự còn sống, trong lòng ông ta nghĩ tới : liệt tổ liệt tông phù hộ.

Quả nhiên, tiên tổ hoàng thất Nam Lý, thật sự đã phù hộ ông ta.

Nhâm Đường nhìn thiền viện đã hóa thành tro tàn, thấp giọng hỏi:

- Sư thái, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Vô Ngự trầm xuống:

- Có nghịch tặc tấn công thiền viện, cố tình dồn ta vào chỗ chết, hộ pháp và các chư vị thị vệ của thiền viện đã chiến đấu anh dũng, nghịch tặc đã trốn mất, liền phóng hỏa đốt tất cả nơi này, việc này, Vương gia tốt nhất điều tra rõ ràng, còn sự thanh tịnh của Biệt Lai thiền viện, còn cho một lời giải thích hợp lý với đệ tử phật gia.

Sắc mặt Nhâm Đường nổi giận, gật đầu, đồng thời trầm giọng đáp:

- Sư thái yên tâm, bốn vương sẽ lập tức điều tra ra kẻ chủ mưu. Một tên cũng không được sống,

Sáu chữ cuối cùng ông ta nhấn mạnh, gần như từng chữ từng chữ một.

Sau đó, ông ta lại hỏi:

- Vậy bây giờ?

Không đợi ông ta hỏi xong Vô Ngự đã lắc đầu nói:

- Chỉ có chúng ta còn sống, những người khác đều đã hysinh. Không cần tìm gì nữa, đợi một thời gian, có thể dọn sạch cái đồng hoang tàn này.

Nói xong, Vô Ngự chấp hai tay lại, sắc mặt thành kính thấp giọng tụng kinh.

Nhâm Đường cũng hiểu, trong thiền viện này không chừng có giấu một bí mật gì đó, Vô Ngự không muốn người ngoài biết, cho nên không cho lục soát. Tĩnh Vương chỉ cần sư thái trợ giúp mình đăng cơ, những việc khác ông ta không quản, lập tức gật đầu đồng ý.

Một lát sau tụng kinh xong, Vô Ngự ngẩng đầu lên:

- Vẫn phải mời Tĩnh Vương dàn xếp, gọi đệ tử phật gia bên ngoài vào, bản ni muốn mời các vị sư huynh cùng nhau hành lễ, siêu độ cho những vong hồn, ba ngày pháp độ.

- Làm bây giờ?

Nhâm Đường hỏi.

Sư thái gật đầu, giọng nói nhẹ nhàng, nhưng ngữ khí rất chắc chắn:

- Bây giờ.

Nhâm Đường lúc này truyền lệnh cho cấm quân, phạt tử bên ngoài tiến vào, việc của phạt gia bây giờ không có liên quan gì tới ông ta, lại thực sự an ủi, hỏi han vài câu, rồi sau đó cáo từ, trước khi đi còn truyền lệnh cho cấm quân đề phòng tứ phía, ngoài ra còn để lại một đội binh mã tinh nhuệ, để phòng “nghịch tặc” đả thương.

Đêm đó, Vô Ngự sư thái chủ trì, mấy trăm tăng lữ cùng tham dự, ngay tại trên đồng hoang tàn này làm một bài kinh, đợi khi trời sáng, số lượng tăng lữ không những không giảm, mà còn tăng lên rất nhiều, các chùa lớn trong Phụng Hoàng thành nghe tin, đều lũ lượt phái tăng lữ tới.

Vô Ngự rất kiên nhẫn, nhưng tuyệt đại đa số tăng, ni đều là người thường, hưởng hồ còn không ít những tăng lữ lớn tuổi đã yếu, đâu có thể trụ cùng thái sư ba ngày ba đêm không ăn không nghỉ, tất cả đều thiện xướng một trận, bỏ ra một phần sức lực của mình, từ một nén nhang đến một canh giờ. Bởi vậy hành lễ của thiền viện hoang tàn, không ngừng có người gia nhập vào, cũng không ngừng có người rời đi. Cũng là nhân cơ hội người tới người đi, tới canh ba, những người ẩn thân ở địa cung toàn bộ rút lui, tất cả rời khỏi vòng nguy hiểm, dưới sự an bài của gia chủ, hoặc là trở về phủ, hoặc là biến mất giữa phố phường.

Về các tù binh, hầu như tất cả mọi người trong Phụng Hoàng thành đều quen biết hòa thượng đẹp trai này, tất cả môn sinh của Mộ Dung gia đều tiếp ứng, lúc này, tất cả quan viên trong triều đều bị Nhâm Đường phái người theo dõi, đồng thời, giống như vậy, Hồng Ba phủ, Tả thừa tướng, Đồ đại nhân cũng bắt đầu huy động các cơ sở ngầm bắt đầu đi theo dõi Tĩnh vương, dò hỏi theo dõi lẫn nhau, rõ ràng đều loạn thành một đám, chưa có phủ của vị đại nhân nào có thể nói tới an toàn, ngược lại là hắc đạo lực lượng càng ổn thỏa.

Tổng Dương là “sư đệ” cũng là đệ tử tục gia, bởi vậy không cần đi tụng kinh, còn có thể canh giữ bên cạnh sư thái.

Lúc nghỉ ngơi, Vô Ngự hỏi Tổng Dương:

- Người có thù với Yến quốc? rất sâu?

Tổng Dương nói:

- Chính là mối thù không đội trời chung.

Vô Ngự gật đầu:

- Ta nhớ rõ Thi Tiêu Hiểu từng nói, người có phong ấp rộng năm mươi dặm . Ta muốn thương lượng với người hai việc. Một là việc của Phụng Hoàng thành, ta muốn tới phong ấp của người.

Tổng Dương cười:

- Cái này còn cần thương lượng sao? Cầu còn không được, ta sẽ mời cho ngài một đầu bếp chuyên nấu món chay.

Vô Ngự Phật pháp tinh tu, nhưng đối nhân xử thế cũng không phải là quá rập khuôn, nghe vậy cũng cười, tiếp tục nói việc thứ hai:

- Còn nữa là, ta muốn xây miếu thờ trong phong ấp của người.

Tổng Dương bây giờ là người “ có cổ mộ”, sau này sẽ không thiếu tiền, lập tức nhận lời:

- Xây dựng một ngôi chùa để Sư thái thanh tu, đây cũng coi là một việc, tiền do...

Không đợi hẳn đảm nhiệm nhiều việc, Vô Ngự lắc đầu mỉm cười:

- Nơi này không phải xây cho ta dùng. Nó cũng không phải là một ngôi chùa bình thường, mà là một dãy các chùa, một Diệu Hương Cát Tường.

Tổng Dương thấy khó hiểu:

- Diệu Hương Cát Tường?

Lần này Vô Ngự nghĩ một chút, nhưng nhất thời không tìm được từ nào thích hợp, liền lấy ví dụ:

- Người biết Đại lôi âm đài chứ? Ta muốn xây dựng chính là Đại lôi âm đài của Nam Lý. Diệu Hương Cát Tường, Niết bàn, thánh địa trong lòng đệ tử phạt gia Nam Lý.

Diệu Hương Cát Tường, Đại lôi âm đài của Nam Lý. Vô Ngự sư thái muốn thống nhất phật tông Nam Lý. Đối với lời nói của sư thái, Tống Dương còn không quá hiểu, không phải bà nói không đủ hiểu, mà là sự khoa trương này thật sự quá lớn.

Yến Đỉnh là ai? Thời thiếu niên gặp thảm họa, nhưng trong họa lại gặp phúc, được bá nhập kỳ môn đệ nhất thiên hạ, bản thân lão ta càng ngút trời kỳ tài. Nhưng khoảng mười năm nay, lại trở thành người dùng độc đệ nhất thiên hạ, đệ nhất thiên hạ vô công, đệ nhất thiên hạ cơ quát. Mà xuất thân của lão ta có liên quan tới hoàng thất Đại Yên, Yến triều trợ lực cho lão làm việc, sau này mới có Đại Lôi âm đài, có Yến Quốc sư thần bí nhất trung thổ.

Vô Ngự sư thái mím môi, đứng thẳng người truy hỏi thành tựu của yến đỉnh? Cho dù bây giờ bà danh vọng rất cao, sức ảnh hưởng tới Phật đồ Nam Lý là không nhỏ, nhưng muốn bằng sức của bản thân nắm giữ toàn bộ Phật tông Nam Lý trong tay, cũng là tham vọng viễn vông.

Tống Dương chọn lọc từ ngữ một lúc, mới uyển chuyển nói:

- Sư thái, tình hình hiện nay của bà không giống với Thanh Mộc, quan trọng nhất, chính là phía sau sự giả mạo có sự ủng hộ toàn lực của Yến Đỉnh.

Đối với chủ đề này Vô Ngự rất có hứng thú, khoa chân mua tay, ra hiệu Tống Dương tiếp tục nói.

- Thanh Mộc giả mạo sư thái, giúp Tĩnh vương đoạt lấy ngai vàng, sau đó Tĩnh vương sẽ phong cho bà ta danh hiệu “pháp sư hộ quốc”. Đây là kết quả mà ta sớm đã thảo luận với Hồ đại nhân, hẳn là không sai. Mà sau đó, triều chính, quân quyền triều đình không cần nói, Tĩnh vương chính là con rối của quốc sư, nói khó nghe một chút thì là ông già Nhâm Đường sáu bảy mươi tuổi này làm Hoàng đế bù nhìn. Đại Yên là phụ bang, yến đế và Cảnh Thái là phụ hoàng hẳn.

Về thần quyền, Thanh Mộc sẽ giúp Quốc sư chủ trì, nơi này phân ra thành hai kết quả.

Điều lý tưởng nhất, Thanh Mộc lợi dụng uy danh của Vô Ngự và sự ủng hộ của Tĩnh vương, kết nối phật tông của Nam Lý thành một sợi dây, biến thành một lực lượng hùng hậu, thật giống với bộ dạng hiện nay của Yến quốc. Nhưng Phật đồ Nam Lý tản mạn nhiều năm, so với hòa thượng Yến quốc thuần túy hơn nhiều, muốn bọn họ thực sự thần phục vĩnh viễn nghe lệnh, khó hơn lên trời.

Kết quả thứ hai, lùi lại lần sau. Quốc thổ có giới mà phật tổ vô cương, hòa thượng Yến quốc và Nam Lý tụng kinh cũng không có gì hiếm lạ. Phần lớn các cao tăng Yến quốc đều phụng theo pháp chỉ của Yến đỉnh, đến Nam Lý, trực tiếp thay Thanh Mộc mở ra một cục diện mới. Dù sao Phật đồ của Nam Lý đều là năm bề bảy đẳng, nếu không thể ngưng tụ lại thì thật uổng phí công sức, có chuyện gì rõ ràng do cao tăng Đại Yên đốc thúc...

tinhlh2

205. Chương 37: Xá Lợi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 37: Xá lợi

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương cũng tự đoán được, hai loại tình hình này, loại thứ nhất gần như không có khả năng, kết quả của loại thứ hai tính khả năng thành công rất lớn.

Tống Dương nói rất chi tiết.

Sự phân tích này của hắn đều như giọt nước lã vào Vô Ngự, không ngờ Vô Ngự lại cười, gật đầu:

- Người trẻ tuổi có thể có nhận thức như vậy, coi như là không tồi, chả trách tuổi trẻ đã được Phong Long ban thưởng, phong làm Thường Xuân Hầu.

Nói xong, bà lại tiếp tục vấn đề lúc trước:

- Vậy người lại giúp ta nghĩ xem, ta muốn xây dựng Diệu Hương Cát Tường, nên hành sự thế nào?

Tổng Dương nhut chí, những lời vừa xong đều nói vô ích rồi. Tuy hấn và Vô Ngư tiếp xúc với nhau không lâu, nhưng nhìn thế nào cũng không cảm thấy vị sự thái này có bộ dạng thiếu mất con người, nhưng bà trong chuyện này vẫn cố tình cãi lại.

Vô Ngư là trưởng bối, là bạn, là chiến hữu cũng là người tín ngưỡng của Thi Tiêu Hiểu, Tổng Dương không dễ đi tường thuật qua loa lại cho bà, vẫn là chân thật nói:

- Sự thái nếu muốn được việc, thế nào cũng phải có sự tương trợ của triều đình; nhưng chỉ có sự ủng hộ của triều đình không thôi thì mãi mãi không đủ, mấy trăm năm qua, từ triều trước tới bây giờ qua nhiều thế hệ quân vương Nam Lý đều không can thiệp tới những việc của phật gia, bây giờ muốn ngắng đầu chỉ e sẽ tạo thành kết quả ngược lại, ít nhất, sự thái có được cục diện trước mắt của chính mình, triều đình mới bỏ ra một phần công sức. Cục diện này, không phải chỉ ụy vọng hiện nay của ngài, ý của ta là thật sự ủng hộ, hết hy vọng thần phục...

Ý của Tổng Dương đã rõ, Vô Ngư có thanh danh tốt, hiện tay nhân khí cao, hòa thượng Nam Lý dựa vào sự nhiệt tình giúp bà làm việc không khó, nhưng phải có nhiều phương trượng của các chùa danh tiếng, Đại Đức cao tăng đứng ra, tuyên bố ủng hộ Vô Ngư làm “ thánh pháp sư”, phụng pháp chỉ của bà lấy làm pháp hiệu, có gì khác đâu người si nói mộng.

Sau khi nói xong, Tổng Dương lại nói thêm một câu:

- Lão ngài chớ hiểu lầm, việc ngài nói, ta ước chi có thể làm thành, nhưng ta luôn phải ăn ngay nói thật.

Vô Ngư ra hiệu hiểu ý, lại mỉm cười nói:

- Người có thể biết, thời cổ Nam Lý, cũng từng xuất hiện những nhân vật giống như Yến Đĩnh.. mà còn là một phát ra hai.

Tổng Dương chớp mắt, đề tài chuyển qua rất đột ngột, một lúc có nhiều việc không rõ cho nên, Vô Ngư lại tiếp tục nói:

- Phật đồ Nam Lý hiện có hai nhân vật tuyệt đỉnh, pháp hiệu của họ không nhắc tới nữa, tạm thời gọi là a Miêu và a Cầu đi. Phật học tinh thông, tâm trí thông thiên, thủ đoạn sắc bén.. A Miêu, A Cầu đều là rất xuất sắc, mấy trăm năm đều không có kỳ tài nào như vậy, ba trăm năm trước một lượt sinh ra hai, hai người đều là chí lớn vô cùng, đều muốn thống nhất phật gia Nam Lý.

- A Miêu được tín đồ lấy tên thánh Tăng , a Cầu lại được cho rằng là La Hán chuyển thế, thế lực của hai người đó sau này càng ngày càng lớn, lúc đầu đấu đá nhau, từ ám đấu đến minh đấu, hai người tài trí tương đương, thủ đoạn như nhau, ai cũng không làm gì nổi ai, hôm nay ta thắng, ngày mai người thắng, trận đấu kéo dài mấy chục năm, lúc đó còn chưa có Nam Lý quốc, toàn bộ phật môn trong ngoài đều gần như bị liên lụy, vốn Niết Bàn ngoại thế yên tĩnh an bình bị hai người đó làm cho chướng khí mù mịt, cùng với hắc đạo, giang hồ cũng không thấy sự khác biệt gì. Đương nhiên, đây là cách nói của ta, lúc đó, tín đồ lúc đó không nghĩ thế nào, cho nên những người tham dự đều cảm thấy mình đang hộ pháp, dân thân trong xá quên mình.

- A Miêu và A Cầu tuy hậu thế cộng sinh, nhưng số tuổi dù sao vẫn không giống nhau, a Miêu lớn hơn A Cầu hai mươi tuổi, hai người đấu đến trời u đất ám, nhưng chung quy vẫn không đấu nổi trời, A Miêu chưa thua nhưng già không sống nổi. Chín mươi tuổi rồi, Tuổi thọ đã đến, nghĩ muốn không thua cũng không thể được rồi, trước khi chết một mình ông ta tới đại bản doanh của A Cầu, Bô Đề thiền viện. Trước khi chết A Miêu muốn gặp lại A Cầu.

- A Cầu đã nắm chắc phần thắng, nhưng ông ta hiểu A Miêu thua trời, chứ không phải thua dưới tay ông ta. Trong lòng A Cầu không thấy thoải mái, nhưng đối với A Miêu, ông ta cũng rất khâm phục, mà trời đất

đổi đầu, suốt đời đối địch, trước khi chết lại chạy tới tìm ông ta, làm sao không phải là một sự tôn trọng. A Cầu không để ý lời khuyên can của môn đồ, tự mình ra đón, đưa A Miêu vào thiền viện.

A Miêu tính mệnh không còn nhiều, không có tâm trạng tranh đấu, trong ba ngày sau đó, a Miêu a Cầu nói chuyện kinh đạo, bàn tới Phật lý, lại không hề có tranh chấp, chỉ là mỗi người đều phát biểu ý kiến của mình, phải biết rằng hai người họ đều là đại đức đương thời, đều có kiến thức, trò chuyện với nhau vui vẻ vô cùng, các tăng lữ ở Bồ Đề thiền viện lúc đó có thể thấy hai lão hòa thượng nói chuyện với nhau cao hứng vô cùng, vui vẻ cười to, khoa chân múa tay vui sướng.

Đợi tới rạng sớm ngày thứ tư, tinh thần a Miêu bắt đầu uể oải, thực sự không thể sống tiếp được nữa rồi, A Cầu ở bên cạnh ông ta, âm thầm thở dài:

- Nếu có thể, ta nguyện cho người mười năm tuổi thọ của ta, sau đó ta người lại tranh đấu mười năm nữa, sau đó cùng đất tày nhau sống vai đi tới cực lạc.

A Miêu khinh thường:

- Người có thể khẳng định, người sẽ thọ hơn ta nhiều vậy sao, thọ được chín mươi tuổi sao?

A Cầu sững sốt, rồi cười lớn: A Miêu nói tiếp:

- Ta người đã đấu nhau mấy chục năm rồi, người thấy đủ rồi.

A Cầu lại ngăn người:

- Đấu thì đấu rồi, cái gì gọi là “đấu nhiều”?

- Người không bằng ta.

A Miêu giọng nói suy yếu :

- Không phải nói tài học tâm trí, mà là...sư môn.

A Miêu xuất thân danh môn Cổ tháp, A Cầu lại là lớn lên ở Dã Miếu, luận tới xuất thân, hai người cách nhau khá xa. Nhưng A Miêu nói như vậy, A Cầu lại cười và lắc đầu:

- Người có sự dạy bảo của sư phụ, có tiền bối giải thích mà luyện tập, còn ta, toàn bộ đều tự dựa vào bản thân mày mò tìm hiểu, đến cuối cùng ta người thực lực ngang nhau, tính ra, vẫn là ta thông minh hơn người một chút.

A Miêu mệt mỏi thật sự, không hề cãi lại câu nào, chỉ cố hết sức cười nói:

- Ta có lễ vật tặng cho người, một lát nữa mới có thể mang tới... Tranh đấu với người nửa đời, thật là sướng khoái,. Ta không hối hận... Trước tiên không nói nữa, đi ra đi ra, để ta ngủ.

Rất nhanh sau A Miêu chìm vào giấc ngủ nặng nề, rồi không hề tỉnh lại.

A Cầu lấy lễ sư huynh đồng môn đời, triệu tập đệ tử hành lễ, đệ tử A Miêu muốn tham gia một mực dàn xếp, đợi mười ngày sau khi A Miêu chết, lễ vật ông ta để lại cho A Cầu rút cuộc cũng được gửi tới thiền viện, là một phần khế đất.

A Cầu hồ nghi khó hiểu, tìm đến chỗ khế đất, càng khiến ông ta bất ngờ hơn, đó là một hồ nước dưới chân danh núi Phật gia của Nam Lý, diện tích không lớn, gộp lại cũng không quá ba mẫu, ông ta đi xung quanh hồ nước một lúc, bề mặt không nhìn ra cái gì, liền thoát ý vào nước, lặn xuống xem.

Ông ta vừa xuống nước, liền kinh ngạc phát hiện, nước trong hồ lạnh thấu xương.

Hang động đá vôi trong nước, nơi sâu của động có một tòa băng hàn, trong Phật tông của Nam Lý cực kỳ nổi danh. Không cần hỏi, hồ nước này có liên quan tới cái lạnh của nước. A Cầu biết A Miêu để lại cho ông ta khế đất này là có thâm ý, trong nước lạnh cần phải chịu đựng, may mà bản thân ông ta cũng là một cao thủ tông sư, đây mới có thể miễn cưỡng kiên trì, nếu là người thường sẽ bị đông cứng liền.

Hồ nước rất nhỏ, A Cầu vừa xuống nước không lâu thì phát hiện có điều lạ thường, bùn trong hồ nước, không ngờ thành một cái hang, tiến vào hang vài bước thì thấy, một cái xích sắt cố định ở đáy.

Khi nhìn thấy tiểu tháp đó, A Cầu chỉ cảm thấy trong đầu có tiếng gì đó, gần như lập tức hiểu ra “sư môn bất đồng” mà A Miêu lúc trước nói với mình, đầu mấy chục năm, ý của câu nói đó.

Nam Lý chịu phạt hương tiêm nhiễm, Thiền tông hưng thịnh ngàn năm, trước sau không biết bao nhiêu thánh tăng Phật sống, danh nhân vô số, nhưng phải nói người nổi tiếng nhất kia, không phải A Miêu A Cầu, càng không phải Vô Ngự sư thái, mà là một vị cao tăng Bình Đà thời cổ đại.

Giảng kinh dẫn tới kim long hiện thân, trong thuyết pháp thiên hiện tường quang, tu hành trải qua bạch liên bất bại..Những truyền thuyết có liên quan tới Bình Đà nhiều vô kể, đến khi ông ta viên tịch nghe nói chân thân ông ta hiện thế, ngồi trên ngai vàng hoa sen, cho đến khi người trong thiên hạ biết ông ta là đệ tử thân truyền của Phật Tổ, ngồi xuống tôn sùng là Ngạch Lý đại đức chuyển thế.

Nghe đến đó Tống Dương lại muốn cười, mà Vô Ngự sư thái rõ ràng đã mỉm cười:

- Quả thật là có chút ly kỳ, nhưng vẫn không phải là ly kỳ nhất.

Sau khi Bình Đà viên tịch, đệ tử của ông ta xem lời trần trối, hóa ra kiếp trước của tông sư đã biết chân thân của mình, tất cả luân hồi của kiếp trước kiếp này đều bị ông ta tham phá, thậm chí ngay cả sau khi chết, sẽ để lại một miếng Xá Lợi cốt cũng đều tính tới rồi.

Pháp chỉ nói rõ, lệnh cho đệ tử đem Xá Lợi cốt vào phong ấn, chìm vào hang đá ngầm dưới hồ, có một ngày tôn giả Ngạch Lý còn có thể luân hồi trở về thế gian, lúc đó sẽ thu hồi lại Xá Lợi của chính mình.

Đệ tử vâng theo pháp chỉ của sư tôn, mời vô số các cao tăng của Nam Lý tới, bố trí đặt Xá Lợi vào trong tiểu tháp, rồi lại để tiểu tháp chìm vào trong hồ nước.

Điều quan trọng nhất là, truyền thuyết này chi tiết đầy đủ, có liên quan tới Thanh Sắc tháp, miêu tả lại Xá Lợi chi tiết vô cùng, căn bản không phải là đồ giả, có người muốn tạo ra một cái giả, cũng không thể vàng thau lẫn lộn, lừa trời dối đất...

Lúc đó A Cầu vừa nhìn thấy Thanh Sắc tháp liền giật mình kinh ngạc, lấy ra thanh tháp từ trong hang, sau khi trở lại mặt đất sẽ mở ra, quả nhiên, trong đó có một đầu Xá Lợi, trơn bóng mượt mà, rực rỡ như minh châu.

Bất luận là tháp hay là Xá Lợi châu, đều là độc nhất vô nhị trong truyền thuyết.

Nghe tới đây Tống Dương hiểu ra, A Cầu ba trăm năm trước cũng bình tĩnh.

Bình Đà có lẽ thật sự là một vị cao tăng, nhưng miệng đó của ông ta phun ra hoa sen, chuyện tôn giả chuyển thế, hoàn toàn đều là được người ta thêu dệt ra. Quan trọng không phải là con người Bình Đà, mà là trong truyền thuyết: ai có thể lấy ra được Xá lợi tháp Thanh Không, người đó chính là Tôn giả chuyển thế Ngạch Lý.

Về truyền thuyết Bình Đà, đó là sư môn của A Miêu.

Có lẽ là các cao tăng tiền bối sớm đã đoán trước được, Phật môn Nam Lý trong đời sau sẽ có phân tranh; có lẽ là lo lắng, trong Phật môn sau này sẽ xuất hiện yêu nghiệt, các tín đồ đi theo tà ma. Cho nên tiền bối sư môn của A Miêu, tạo ra truyền thuyết này, tạo ra một âm mưu, để nhiều thế hệ tương truyền nhau, thật sự có một ngày Phật môn đại loạn, đệ tử Phật gia chỉ cần đến hồ lấy ra Xá Lợi tháp Thanh Không, để mời các cao tăng làm chứng, giấu bảo bối vào hồ sau, đợi hấn trở lên, sẽ là tôn giả chuyển thế.

Tôn giả trở về nhân gian, Phật đồ Nam Lý quy tâm, mặc kệ lúc đó có phân tranh gì đều có thể được ông ta giải quyết dễ dàng, đương nhiên sống yên bình lặng.

Vì việc này, tiền bối sư môn của A Miêu đã tốn nhiều tâm sức căn bản không thể tính toán. Bào chế ra một truyền thuyết không khó, nhưng để biến truyền thuyết mờ ảo này thành một “ấn tượng” thâm căn cố đế trong lòng các Phật đồ Nam Lý thì không phải là chuyện dễ dàng, phải mất một thời gian dài để đi truyền giảng, hết thế hệ này tới thế hệ khác không ngừng đi truyền bá mới có thể thành công, dưỡng Xá Lợi tháp ở dưới mạch thủy kính, cũng giống như một lương khổ dụng tâm, Xá Lợi trong truyền thuyết ẩn chứa hàn đàm, trải qua bao nhiêu năm đầu, từ Thanh Tháp tới Xá Lợi đều vào trong nước, lắng đọng hàn ý, tương lai sẽ không bị nghi ngờ.

Nhìn Thanh Không Xá Lợi tháp trong tay, A Cầu đột nhiên cười, không vì vui vẻ đắc ý, mà là tự giễu mình. Khi đấu với A Miêu, ông ta từng nhiều lần suy nghĩ, muốn lợi dụng truyền thuyết này, tìm ra hoặc tạo ra một bảo bối để lôi kéo tín đồ, nhưng đều vì độ khó rất lớn không thể không từ bỏ, ông ta cũng thật không ngờ, Xá Lợi tháp vẫn luôn trong tay A Miêu.

Trái lại lại nghĩ, A Miêu nếu đồng ý dùng Thanh Không Xá Lợi tháp, A Cầu sớm đã thất bại thảm hại, nào còn có mấy chục năm tranh đấu nữa... Nguyên nhân ông ta chưa từng dùng tới bảo bối đã rất rõ ràng, có thể là A Miêu cảm thấy cục diện trước mắt không đáng để phải lãng phí bảo vật; có thể là vì bản thân là phụ lòng sư môn, khiến trong lòng ông thấy hổ thẹn; cũng có thể A Miêu không cầu thắng mà đánh, cảm giác kỳ phùng địch thủ khiến ông ta không thể bỏ, vừa không muốn dựa vào ngoại lực, cũng không muốn chấm dứt ván cờ.

A Cầu tự mình nghĩ càng nghiêng theo suy nghĩ cuối cùng. Trong mấy chục năm, ông ta lúc nào cũng mong thắng, vì đối phó với kinh địch mà phải vắt hết óc suy tính, cho đến khi A Miêu chết rồi, ông ta đắc thắng, nhưng không vui vẻ chút nào, đương nhiên cũng không quá buồn, không vui không buồn, chỉ là cảm giác trời đất bỗng rộng lớn, mà bản thân lại quá nhỏ bé.. Vắng vẻ, không có chỗ dựa, không nói đến cô đơn, lại hơi chút cô độc.

Ván cờ này xong rồi.

A Miêu không dối trá, nhưng thực sự đã nhường a Cầu.

A Cầu đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu ông ta là A Miêu, hẳn cũng sẽ làm như vậy.

Ván cờ không nở kết thúc cũng đã kết thúc rồi, không có đối thủ, hùng tâm tráng trí hình như cũng mất đi, trước mắt một thế giới rộng lớn, nhưng A Cầu lại không hề thấy hứng thú.

Nếu có thể lựa chọn, ông ta muốn trước khi chế A Miêu vẫn thì thảo mắng ông ta, ông ta muốn trước khi chết A Miêu không tới Bồ đề thiên viện của ông ta.

Cho nên ông ta đổi lại tên chùa, bồ đề thiên viện gọi là Thiên viện.

A Cầu đặt Thanh Không Xá Lợi tháp vào chỗ cũ, rồi trở về thiên viện, bỏ lại tất cả mọi việc, lẳng lặng vào phật đường, ba năm sau lão tăng mang theo bộ mặt vui vẻ, không nói với ai câu nào, đứng dậy rời khỏi thiên viện, sau đó không rõ tung tích.

Việc của A Miêu, A Cầu đã nói xong, Tống Dương hai con người sáng loáng, nhìn chằm chằm vào sư thái:

- Đùng tới thiên viện?

Vô Ngự cười :

- Đúng, Biệt Lai Thiên viện. A Cầu chính là sư tổ của ta.

Sắc mặt Tống Dương trở lên căng thẳng:

- Thanh Không Xá Lợi tháp đó..

Vô Ngự gật đầu, cười:

- Ta biết nó ở đâu, ta còn biết truyền thuyết liên quan tới tôn giả chuyển thế, tới nay còn đang lan truyền giữa phật đồ Nam Lý, sức nặng rất lớn.. Nếu như thế, người cảm thấy yển đỉnh sẽ tìm tới ta không? Thanh Mộc tại sao không nở giết ta? Chỉ dựa vào thanh danh của Vô Ngự, giả mạo lại có thể có nhiều tác dụng sao? Xét tới cùng, vẫn không phải là vì tòa Thanh Không Xá Lợi kia.

Sư thái tạm dừng một lát, lại nói tiếp:

- Còn có Thiên viện địa cung, khí đường xa xa sửa ra, vì địa cung vốn là làm “tị nạn địa”, A Cầu lúc đầu sợ A Miêu sẽ giết tới sư môn, liền xây ra địa cung cho chính mình, nhưng cơ quan xuất nhập bị Thanh Mộc cải biến, nên mới có dáng vẻ sau này.

Tống Dương mới không tới địa cung, tiếp tục đề tài trước:

- Ngài biết bảo bối Xá Lợi mất tích, là việc tuyệt mật, Yển Đỉnh sao biết được?

Vô Ngự chậm rãi lắc đầu:

- Ta không biết hẩn từ đâu mà biết, nhưng không quan trọng... Quan trọng là hẩn muốn đoạt tòa tháp đó, muốn tất cả Phật đồ Nam Lý phục tùng hẩn, ta sao có thể để hẩn toại nguyện. Đệ tử Phật môn từ bi, không tranh đoạt với thế giới, nhưng khi tà ma xuất hiện, trừ ma diệt đạo cũng là việc của ta. Đây cũng là bổn ý của tiền bối sư môn A Miêu.

Tổng Dương nghe vậy vui vẻ nói:

- Sư thái là muốn....muốn sử dụng bảo bối kia?

- Yếu đỉnh lấy pháp hiệu của ta đi làm việc ác, là kẻ địch của Phật đồ thiên hạ. Mà tà ma thế lớn, đệ tử Phật môn Nam Lý phân bè kết đảng, nếu không thể đồng tâm hiệp lực, làm sao có thể hộ pháp trừ ma, thanh Không Xá Lợi tháp đã nằm yên ngàn năm, nên đánh thức nó rồi.

Vô Ngự ngồi ngay ngắn:

- Không dùng được bao lâu, tôn giả chuyển thể chính là làm lại thể gian, Diệu Hương Cát Tường địa chính là nơi tu hành của nó, ta chọn phong ấp của người là vì người có mối thù sâu xa với yếu đỉnh.

Tổng Dương vui vẻ hướng lòng mày, trước đây có liên quan, Sư thái muốn xây dựng Đại lôi âm đài của Nam Lý. Cổ nhiên trở thành hư không, có một tháp bảo bối đó, tín đồ của tôn giả sẽ chuyển thể quy tâm, sư thái lập tức sẽ có “cục diện” cho dù triều đình không giúp đỡ, Diệu Hương Cát Tường sẽ trở thành thánh địa Phật giáo của Nam Lý, nhưng Tổng Dương lòng tham vô đáy, không kìm nổi có chút tiếc nuối nhỏ nhoi:

- Đáng tiếc, nếu Tăng nhân của Yển quốc cũng tin vào truyền thuyết này thì tốt.

- Truyền thuyết tôn giả ở Đại Yển, không ảnh hưởng sâu đậm như ở Nam Lý, nhưng cũng không hẳn là không có ảnh hưởng.

Sư thái giọng nói nhỏ nhẹ, trong ngữ khí có mang theo vẻ tươi cười:

- Thật muốn truy cứu về thời xưa, lễ Phật Nam Lý trước đó còn ở Yển quốc, bây giờ Yển quốc đã có không ít cổ tháp đại tự, ngược về cội nguồn vẫn là tăng lữ tây nam ta đã xây dựng trong thời kỳ truyền giáo phía bắc, trong trăm ngàn năm tăng lữ hai nơi lui tới đều chưa hề gián đoạn, đời tin tức tôn giả chuyển thể truyền ra ngoài, chưa chắc không có cao tăng Yển quốc đến triều bái.

Tổng Dương cười lớn, vui vẻ càng thêm vui vẻ, không gì có thể diễn tả được, nói với Vô Ngự sư thái:

- Hậu bối hiểu ít, bái kiến Ưu Lê tôn giả.

- Tôn giả Ngạch Lê ưu bác.

Vô Ngự bật cười, tiếp tục lắc đầu nói:

- Tôn giả này trừ phi vạn bất đắc dĩ, ta không muốn mình làm. Phật nói ‘vô ngã tương, vô nhân tương, vô chúng sinh tương’, lại không phân nam nữ, nhưng tôn giả chuyển thể thành một lão ni cô, chung quy vẫn cảm thấy có chút cổ quái.

- Lại chính là phúc của Thanh Mộc nâng đỡ, khiến lão ni cô có danh tiếng không tồi, ngoài bình định còn có thể dùng để làm một vài việc khác, ví dụ..., tôn giả chuyển thể không thể tự mình đi lôi kéo tín đồ được, nhưng ta có thể giúp hẩn: Thêm nữa, dựa vào chút thanh danh của ta hiện nay, nếu dần dần tán thành việc Tôn giả chuyển thể, ít nhiều có thể làm cho việc này thuận lợi hơn chút, về tôn giả có ai tới làm, ta cũng có người để lựa chọn.

Tổng Dương đương nhiên biết người được chọn là ai:

- Thi Tiêu Hiểu?

- Bạch y vô điểm sinh diệu tương, thiếu niên có tài tình thông Phật pháp, Tôn giả chuyển thể không phải hẩn ta thì còn ai nữa.

Vô Ngự sớm đã tính toán hết mọi việc:

- Khi ở địa lao, ta đã nói qua việc này với hẩn ta, hẩn ta đã đồng ý rồi.

206. Chương 38: Bắt Đầu Hành Động

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 38: Bắt đầu hành động

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hòa thượng đẹp trai có tính cách ngoài cứng trong mềm, tiếp nhân đãi vật đều rất hiền hòa, thật có bị người ta đánh, mắng, phần lớn hắn ta sẽ không để bụng, nhưng trong lòng nhất định sẽ nghĩ ngợi gì đó, e là chín vị đại tông sư cung không kéo về được, hắn ta “luyện tiếu hồng trần. Hoàn tục rồi, Tổng Dương vốn hơi lo lắng, sợ hắn ta không chịu bước lại vào Phật môn, không ngờ Vô Ngự đã thuyết phục được, liền cười:

- Ngài đã an bài xong hết mọi việc rồi.

Cười một lúc lâu, Tổng Dương bắt đầu nháy mắt, Hồ Phách nói để Thi Tiêu Hiểu giúp “con trai ba năm hắn ta đồng ý rồi: Vô Ngự lại muốn Thi Tiêu Hiểu xuất gia, hắn ta cũng đồng ý rồi trong lòng Tổng Dương hơi cân nhắc:

- Hòa thượng đẹp trai tích nghe lời của lão thái thái sao?

Vô Ngự nào biết Tổng Dương đang nghĩ ngợi lung tung, tiếp tục nói:

- Có liên quan tới Lưu Ly tháp, Tôn giả chuyển thế, lão ni cô chỉ là nhắc trước với người, việc cần thiết trước mắt là làm thế nào để bình ổn phản loạn, cần ta làm gì, còn cần người phải suy nghĩ kỹ.

Tổng Dương lập tức gật đầu bắt Tinh Vương giúp cha vợ cân bằng cục diện mới là việc cấp bách.

Đừng tới thiền viện ba ngày lễ bái, trong địa cung còn ẩn giấu bạn hữu, tù binh luân phiên rút lui, Tổng Dương cũng từng rời khỏi đây mấy lần, trong địa lao có hai người hắn không yên tâm, một là Thanh Mộc đệ tử của Quốc sư, bà ta do Thi Tiêu Hiểu phụ trách trông coi, vốn không cần người ngoài quan tâm, nhưng bên cạnh đó bà ta còn liên quan tới A Thái, Tổng Dương sợ hòa thượng đẹp trai sẽ không chịu nổi áp lực, nhất thời mềm lòng.

Cũng là vì liên quan tới A Thái, Tổng Dương bỏ đi ý niệm đối phó với Thanh Mộc trong đầu, nhưng cũng chỉ là không bức cung, không ngược đãi, cứ như vậy thả bà ta là không thể nào, thời điểm đặc biệt, nếu Thanh Mộc thoát được ra ngoài hợp nhất với Tinh Vương, lập tức sẽ xảy ra nhiều tai ương. Vì thế Tổng Dương dặn dò Thi Tiêu Hiểu rất kỹ cho tới tận khi Thi Tiêu Hiểu lấy tên truyền nhân của Phật tổ. Tuyet không thể tự mình đưa ra chủ ý phóng thích Thanh Mộc.

Một người nữa mà Tổng Dương lo lắng đương nhiên là La Quan đang bị trọng thương. Tự mình hộ tống La Quan rời đi, dưới sự tiếp ứng của Hồng Ba vệ, Tổng Dương đã đưa đại tông sư tới nơi an toàn, tinh tâm để lão ta hoàn thành trị liệu, cuối cùng để lại phương thuốc, dặn dò tỉ mỉ Hồng Ba vệ, người phụ trách chăm sóc La Quan, về cách dùng và lượng dùng, sau đó mới an tâm rời khỏi.

Lần này La Quan bị thương không nhẹ, nếu là người khác sớm đã chết rồi, cũng may bản thân lão ta thân thủ không tồi lại có sự trị liệu của Tổng Dương, lúc này đã thật sự ổn định chỉ cần điều dưỡng là được, đợi thêm một thời gian nữa sẽ hồi phục lại.

Những việc trong địa lao xử lý ổn thỏa xong, Tổng Dương nhờ sự giúp đỡ của Mộ Dung gia, đã hẹn gặp Tả thừa tướng và Hình bộ thượng thư, bàn bạc đối sách.

Trong ngoài phủ Tả thừa tướng đều bị người của Tinh Vương giám sát, bên cạnh Tinh Vương đương nhiên cũng có tai mắt của Hồ đại nhân, nhưng có thể thăm dò được những tin tức hữu dụng thì không nhiều,

trong đó một điều quan trọng nhất là Thanh Mộc từng thương lượng với Tĩnh vương, sắp tới sẽ mở đàn cầu phúc cầu bình an cho Nam Lý, đến lúc đó đem kỳ nguyện Tiên Phật, tính ra lúc “đăng cơ của Tĩnh vương”, sẽ báo trước cho ngài., .

Nghe Hồ đại nhân nói xong, Tống Dương lại cười:

- Đây cũng là dùng để nghe ngóng sao? Hai chúng ta lần trước từng đoán rồi? Ngài quả thực đã pháí thám tử rồi?

Hồ đại nhân hừ một tiếng, xua tay cười nói:

- Chán ngắt.

- Ta hỏi người, Vô Ngự biết khi nào làm pháp sự, biết Thanh Mộc và Tĩnh Vương thương lượng hành lễ, cụ thể chi tiết là gì sao? Những cái nếu này đều không biết không sợ khi gặp lại Tĩnh Vương y sẽ hoài nghi sao?

Tống Dương lập tức cười:

- Những cái này cũng phải thăm dò sao? Thời gian, chi tiết, mau nói nghe xem.

- Không biết.

Lão nhân nói xong, đương nhiên, Tống Dương tức giận đến nắm chặt bàn tay.

Tả thừa tướng cười càng vui vẻ:

- Không chỉ lão phu không biết, Tĩnh Vương cũng không biết. Thanh Mộc chỉ là nói nhanh chóng làm pháp sự, không nói thời gian cụ thể, về các tình tiết trong đó, hai bên đều chưa xác định. Theo phỏng đoán của, Tĩnh Vương sắp không đợi nổi rồi.

Bị nhốt trong địa lao bốn ngày, thiền viện tiến hành pháp sự trong ba ngày, Tống Dương trong chốc lát đã trì hoãn được bảy ngày, nghe nói Trấn Tây Vương đã nhận được tin tức, liền từ Tây quan quay trở về kinh sư. Biên quan trọng địa, binh mã đều vì phòng ngự kẻ địch bên ngoài mà lập lên, Vương gia khi khởi hành vẫn chưa lãnh binh.

Nhưng bộ phận phía tây của Nam Lý đều coi là phạm vi thế lực của vương gia, sau biên quan vẫn có đội quân trung thành, vương gia trở về từ biên quan chưa lãnh binh, không có nghĩa ông ta lo sợ sau khi về Phụng Hoàng thành sẽ không có đại quân. Tuy thăm dò hiện tại là bên cạnh Trấn Tây Vương không quá mấy trăm vệ binh, nhưng phòng tuyến phía tây đã bắt đầu có dấu hiệu điều động binh mã.

Cho nên phản tặc trong kinh sư, bình định hai phương, bây giờ đều muốn Tĩnh Vương nhất định phải hoàn thành đại nghiệp đăng cơ trước khi Trấn Tây vương về kinh, đây mới có thể danh chính ngôn thuận đối phó với Trấn Tây Vương; Tả thừa tướng, Hồ đại nhân không muốn loạn trong Nam Lý, Trấn Tây Vương một khi quay về sẽ có thể sẽ khai chiến, bọn họ cũng hi vọng có thể trước khi vương gia về kinh sẽ đánh đổ Vương Nhâm Đường.

Đối với hai bên, thời gian cũng rất gấp.

Vô số chùa miếu trong Phụng Hoàng thành, đương nhiên không chỉ có một vị sư thái, tính cách của Vô Ngự và Thi Tiêu Hiểu cũng có vài phần giống nhau, trong lòng có phật mà tu cầm tùy ý, làm việc không câu nệ tiểu tiết: Cô Thạch lại chính là hình ảnh tương phản với bà trong kinh sư, lão ni cô cứng nhắc nhất.

Cô Thạch người như pháp hiệu, tính tình bảo thủ, gần như chưa ai nhìn thấy bà nở nụ cười, Liên Tông am mà bà chủ trì không cho phép đàn ông bước vào nửa bước, đối với nữ nhi cũng có rất nhiều quy tắc, kỷ, linh không chính xác, danh tiếng không tốt, không được vào, nụ cười không kính không được vào, thậm chí người tái giá cũng không được vào, Liên Tông am dưới sự quản lý của bà, không giống với ngôi chùa ai đến cũng từ chối có duyên thì độ, mà giống như một ngôi chùa trinh tiết, bà đối xử với môn đồ cũng hà khắc vô cùng, gần như tu trì của sự tự khổ, nếu không ắt sẽ bị nghiêm trị.

Sau khi hành lễ của Biệt Lai thiền viện xong xuôi, Vô Ngự sư thái tạm thời ở Liên Tông am của Cô Thạch.

Cho dù danh vọng của Vô Ngự cực cao, nhưng Cô Thạch đối xử với bà cũng không đổi khác. Khi Vô Ngự sư thái tới, vừa đúng thời gian lên lớp muộn, Cô Thạch lạnh lùng cười:

- Sư tỷ tới Liên tông am, coi như phải tuân theo quy định nơi đây, bất kể thân phận như thế nào, thân là đệ tử Phật gia, không được chậm trễ tu cầm, ngài mau chóng thu dọn, lên điện cùng ta.

Lời của bà còn chưa nói xong, Vô Ngự liền lắc đầu nói:

- Lên lớp muộn không cần vội.

Cô Thạch mặt mày nhăn nhó, đang muốn nói gì đó, không ngờ Vô Ngự bỗng hiện ra vẻ mặt cảnh giác, đi tới cửa, nhìn xung quanh. Cô Thạch không hài lòng nói:

- Ngài làm gì vậy? Liên Tông am tu hành nghiêm ngặt, không ai dám tới đây quấy rối, càng không có kẻ xấu do thám.

- Sự tình trọng đại không thể không phòng.

Nói xong, Vô Ngự đóng cửa quay người, chấp tay hành lễ, cẩn thận nói:

- Vô Ngự có việc, cầu sư tỷ tương trợ.

Cô Thạch trời sinh là người có tính tình lạnh lùng, cho nên không có thái độ gì tốt với Vô Ngự, nhưng bà nghiêm mặt, không có nghĩa cũng lạnh lùng cả trong lòng, Cô Thạch là Phật đồ thành kính, đối với những việc mà Vô Ngự làm bà cũng giống như người khác, đều khâm phục từ đáy lòng.

Nghe Vô Ngự nói như vậy Cô Thạch ngẩn người, hiểu rõ đối phương nhất định có việc đại sự muốn nói, bà không nói hay, không thể nói lời khách khí, chỉ gật đầu nói:

- Xin cứ nói.

- Mấy ngày trước, trong cung yết bả, chiếu cáo thảm họa đêm trung thu với dân chúng khắp nơi, sư tỷ từng nhìn thấy bả cáo thị chưa?

Vô Ngự đi thẳng vào vấn đề, , sau khi đợi đối phương gật đầu, bà lại tiếp tục nói:

- Bả cáo thị theo như lời nói là thật, tự ta đã xác minh qua thi thể của vạn tuế, đúng là tà ma chiếm thể, nhưng có chút không đúng.

Trong Phật hiệu Trung Thổ, vốn có bài học trừ yêu diệt quỷ, nhưng môn học này không phải ai cũng có thể học được, Cô Thạch cũng không có tư cách này, đối với điều này chỉ là hiểu biết nửa vời, tuy có thể nghe hiểu lời của Vô Ngự, nhưng vẫn không lộ ra điều gì trong đầu, Cô Thạch ánh mắt có chút mờ mịt:

- Chỗ nào không đúng?

Vô Ngự kéo Cô Thạch cùng ngồi xuống:

- Phong Long chính trực, tuổi trẻ cường tráng, hành sự đoan chính, vừa không có dấu vết của việc xấu cũng không tồn tại tà niệm, không phải dễ dàng mà bị ngoại xâm bắt nạt: hưởng hồ sân vườn trong Hoàng cung nơi ông ta sống, hàng năm đều mời cao tăng cầu phúc, lại công khai thờ phụng Phật tổ, tà ma trốn tránh còn không kịp, làm sao có thể chạy tới đó quấy rầy.

Cô Thạch hồ đồ, lời nói cũng lộn xộn, không chút khách khí:

- Lúc trước nói Hoàng thượng trúng tà cũng chính là người, bây giờ nói Hoàng đế không trúng tà cũng lại là người, rút cuộc là chuyện gì?

- Hoàng đế trúng tà, việc này chắc chắn không sai; nhưng vì sao ông ta trúng tà, mới là điều đáng nghi vấn.

Vô Ngự kiên nhẫn nói:

- Khi ta kiểm tra thi thể của Phong Long trong cung, gần đây cũng dò xét qua, mấy đồ trừ ma đều có dấu vết bị di chuyển, quan trọng nhất là, một gốc cây bàn long trong tấm cung có dấu chân, còn lưu lại chút dấu ấn, gốc bàn long là màu đỏ, màu chu sa, không phát hiện được, coi như là bí ẩn. Dấu ấn là như vậy.

Nói xong Vô Ngự lấy giấy bút ra, chấm nhiều điểm, vẽ ra những ký hiệu lạ.

Cô Thạch nhận bức vẽ, nhìn một lúc rồi lắc đầu, hiển nhiên không nhận ra những họa tiết này. Vô Ngự giải thích cho bà ta nói:

- Sư tỷ nghĩ xem, tấm cung là nơi nào, người ngoài có thể tùy tiện vẽ bùa sao? Có người trăm phương ngàn kế gỡ trừ, sau khi việc thành nhất định còn muốn tiêu hủy dấu vết, chỉ có điều nơi ta phát hiện ra không thể hoàn toàn bị xóa sạch, cho nên dấu hiệu ta vẽ ra là nửa pháp triện.

Vừa nói, Vô Ngự vừa giơ tay, nhẹ nhàng đặt dấu vào chỗ trống.

Qua sự nhắc nhở của bà, Cô Thạch lại cẩn thận, sắc mặt hơi biến đổi:

- Đây là chữ La Chú?

Vô Ngự khẽ gật đầu:

- Không sai, nhất định có thể khẳng định, trong cung có yêu nhân sử dụng tà thuật

- Dã La, là tên người, nhân sĩ Thổ Phồn, bá nhập một vị phật sống ở trên cao nguyên, tu hành Mật tông. Sau mười mấy năm không biết tại sao lại rời khỏi cao nguyên tới Trung thổ tu tập phật hiệu Thiên Tông, khi tới tuổi trung niên lại xuất khỏi sư môn, tới Tây Nam ẩn cư. Mấy năm sau Dã La lại nhập thế, lúc đó người này đã bị tẩu hỏa nhập ma, tự mình lập lên tà giáo, tạo ra không ít mưa gió, cuối cùng bị quan gia tiêu diệt, đây là việc của hơn hai trăm năm về trước. Dã La tà giáo bị trừ tận gốc, nhưng tà thuật của y trong dân gian vẫn có lưu truyền, trước giờ đều bị quan gia và phật đồ coi là dị đoan, một khi phát hiện lập tức diệt trừ.

Bí thuật của Dã La là dung hợp Mật Tông, Mật Tông và Vu Chung pháp môn, trong đó một hạng nổi tiếng nhất là “tà pháp Độc quỷ trên thân”.

Loại tà thuật này rất cuộc linh nghiệm hay không thì không ai biết được, chỉ có điều trong thế giới Trung thổ từ cao nguyên tới duyên hải, từ băng nguyên tới mông lâm, tất cả dân chúng đều nói tới thờ phụng quỷ thần, năm đó Dã La tà giáo thế lực rất lớn, tà thuật của y tự nhiên cũng không thiếu tín đồ.

Nói đến bây giờ, Cô Thạch đâu còn có thể không hiểu được ý của Vô Ngự, nhíu mày nói:

- Ý của sư tỷ....là có người dùng tà thuật, muốn hại Phong Long vạn tuế gia? Có thể là ai?

Tổng Dương cứu được Vô Ngự ra, cơ hội thành công đã tăng lên nhiều, nhưng khi cụ thể làm việc, cũng xuất hiện không ít phiền phức: Uy vọng của Vô Ngự.

Trước đây Thanh Mộc làm mưa làm gió, khiến thanh danh của Vô Ngự sư thái vô cùng vang dội, sau khi thoát vây Vô Ngự ngồi mát ăn bát vàng. Mà hoàn thành bình định, còn có một việc phải đi làm “tôn giả luân hồi”, đến lúc đó còn phải dùng tới thanh danh của Vô Ngự, cho nên khi bình định, Vô Ngự cũng tốt, Tổng Dương cũng được, đều cần phải bảo vệ thanh danh này.

Chân tướng đương nhiên không thể công bố, nếu bách tính Nam Lý biết được một Vô Ngự thần vĩ bị người ta nhốt trong địa lao bảy năm, bị người ta giả mạo đi làm việc ngõ nghách, Vô Ngự đâu có thể còn lại thanh danh.

Trước sau hai lần đánh tráo đều không thể để cho người ngoài biết, Vô Ngự hiện tại cũng không thể phủ định những lời nói Vô Ngự giả từng nói, chỉ có thể tương kế tựu kế, thuận theo mà làm.

- Cụ thể là người nào, ta không thể nói rõ, chỉ có thể khẳng định là trong cung có người gỡ trừ quỷ.

Vô Ngự trầm giọng.

- Cho nên bằng cáo thị trước đây, chỉ nói là tự nhiên, không nói rõ nguyên do.

Không chỉ có bằng cáo thị, nghi ngờ có người dùng tà thuật này, chỉ có ta tính toán, còn chưa từng nói cho ai biết, sư tỷ là người đầu tiên.

Cô Thạch có chút tự hào, nhưng cũng có thấy trong lòng ảm áp, trên mặt vẫn lạnh như băng, tiếp tục nói chính đề:

- Không khó đoán, Phong Long ngộ hại, ai có thể đăng cơ, người đó càng có khả năng là hung thủ.

Đối với vấn đề này Vô Ngự không có ý kiến, lại quay lại chủ đề:

- Thăm án Biệt Lai thiền viện, cũng có chút không bình thường sư tỷ biết được, Tĩnh Vương vì bảo vệ an toàn cho ta, đã cử một đội thị vệ trong cung bảo vệ ta.

Sắc mặt Cô Thạch càng trở lên âm trầm:

- Là những thị vệ muốn giết người?

Vô Ngự lắc đầu:

- Thị vệ ai cũng rất trung dũng, liệu mình bảo vệ ta, người cuối cùng lấy thân tuấn pháp.

Nói xong, sắc mặt sư thái lộ vẻ đau thương, hai tay hợp thành chữ thập. Cô Thạch cũng cúi đầu theo bà đọc chú văn.

Một lát sau, Vô Ngự lại mở miệng nói:

- Kẻ ác xâm nhập thiền viện lai lịch không rõ, nhưng có tố chất được huấn luyện, thị vệ đơn thuần không thể sánh kịp, may mà, vì thời điểm đặc biệt, sư huynh Thiên Hồ của Bạch Tháp tự dẫn môn hạ vào kịp chiếm giữ thiền viện, có sự tương trợ của bọn họ, nên kẻ ác mới không thể thực hiện được. Trong trận đấu, một thị vệ trong đó đã lộ mặt của kẻ ác, hẳn nhận ra đối phương là cấm vệ môn hạ của Tĩnh Vương.

Làm nền cũng không khác lắm, Vô Ngự bắt đầu tạt nước bẩn vào Tĩnh Vương, Cô Thạch lại hồ đồ:

- Phái thị vệ bảo vệ người cũng là Tĩnh Vương, phải kẻ ác giết người cũng lại là Tĩnh Vương?

Vô Ngự nghĩ ra việc này, thực sự rất rõ ràng, tuy nhiên đối với lão ni cô ngày thường chỉ biết ăn chay niệm phật vẫn là có chút phức tạp, cũng may đầu óc Cô Thạch cũng không hỗn độn, lúc sau đã nghĩ thông “điều mấu chốt” trong đó:

- Thị vệ trong cung không phải là người của Tĩnh Vương, việc giết người không thể giao cho họ làm. Bảo vệ người là sự thật, giết người càng phải là thị vệ có thân thủ vượt qua những thị vệ trong cung, người phải chết không nghi ngờ chính là tự mình phải sát thủ giỏi, y là muốn người chết; phái thị vệ trong cung bảo vệ người là để xóa đi sự hiểm nghi đối với y.

Vô Ngự nói tiếp:

- Như sư tỷ nói. Phật tử từ bi, ta đã tránh được kiếp nạn truy giết và đại hỏa.

Cũng tránh được kiếp nạn cướp mạng liền đó.

Cô Thạch khó hiểu:

- Kiếp nạn sau? Sau trận đại hỏa, Tĩnh Vương lập tức tìm tòi đồng hoang tàn.

Vô Ngự ngẩng đầu, Cô Thạch liền bừng tỉnh:

- Quả nhiên thật sự rất hiểm.

Vô Ngự tiếp tục nói:

- May thay, chư vị sư huynh tới kịp, liền canh giữ khu quanh đó, tin ta may mắn còn sống được lan ra, Tĩnh Vương tìm thấy ta cũng không có cách nào động thủ.

Tĩnh Vương nếu có thể biết ý tốt “ dân cùng vui” của mình bị Vô Ngự biến thành thế này, không cách nào ra tay. E là sẽ chửi ầm lên.

Ý nghĩ của Cô Thạch cũng trở nên rõ ràng:

- Người ở trong cung kiểm tra thi thể của Phong Long, đặc biệt là nghi ngờ có người lợi dụng tà thuật để hãm hại vạn tuế gia, có lộ ra sơ hở gì không?

- Chân tướng thật khiến người ta sợ hãi vô cùng, khi đột nhiên nghĩ tới, liền lộ ra sự kinh ngạc.

Cô Thạch cười lạnh một tiếng, lão ni cô rất hiểu:

- Người nghi ngờ có người dẫn quỷ hãm hãi Phong Long, Tĩnh Vương nhìn thấy sự nghi ngờ của người, cho nên mới phái người giết người, đây là diệt khẩu.

Vô Ngự thở dài:

- Người xuất gia lấy Phật làm bạn, cũng chưa từng thấy sự lừa gạt ở nhân gian có thể nói đến cùng, vẫn là trái tim thiên định của ta không đủ, khi gặp phải chuyện cũng không đủ ung dung, nếu là sư tỷ ở hiện trường, sẽ không có phiền toái phía sau.

Những lời này Cô Thạch vốn cho là tự nhiên, lão ni cô cả ngày nét mặt băng lạnh, không có vẻ mặt khác, tự nhiên không thể tiết lộ tâm tư. Trong miệng bà ta vẫn là những lời phúc hậu:

- Người làm đã rất tốt rồi.

Phải nói cho hết lời, Vô Ngự nói lại chuyện vừa rồi:

- Tĩnh Vương sắp tâm hại người, thừa lúc thiền viện cúng bái ba ngày, ta phải cẩn thận suy nghĩ, có một cách, nhưng phải dựa vào sức của mình ta...

Nói chưa dứt câu, Cô Thạch liền ngắt lời nói:

- Trừ ma vệ đạo không thể chối từ; Cứu bách tính không thể chối từ; viện trợ đồng môn không thể chối từ, nói thẳng ra cách mà ngươi nghĩ tới đi, Cô Thạch sẽ đem toàn lực giúp đỡ.

- Rất nhanh ta sẽ làm một buổi cúng bái, cầu phúc cho Nam Lý.

Vô Ngự ghé sát chút nữa, nhẹ giọng nói thầm với Cô Thạch. Khi Cô Thạch nghi hoặc, gật đầu, ngẫu nhiên còn có thể ngắt lời hỏi vài câu, hai người ước chừng nói chuyện tới nửa canh giờ, Cô Thạch rút cuộc thở dài một cái, gật đầu nói:

- Hiểu rồi.

Sắc mặt Vô Ngự lại nhẹ nhõm, đứng lên khỏi ghế, tự tay pha một tách trà mang tới trước mặt Cô Thạch:

- Đa tạ Sư tỷ.

Cô Thạch xua tay, lại là mấy câu “không thể chối từ”. Nói xong, liền cầm lấy chén trà trong tay, nhẹ nhàng uống một hớp, ngọt vô cùng. Lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng ni cô đến truyền báo, bên ngoài có một vị công công, nói là đến mời Vô Ngự sư thái nhập cung!

Buổi hành lễ ngày hôm nay của thiền viện kết thúc, Tĩnh Vương liền phái người đến tìm Vô Ngự, nhưng Vô Ngự tìm lý do thoái thác, hẹn vào cung gặp mặt.

Cô Thạch cảnh giác hỏi:

- Vào cung có nguy hiểm không?

Vô Ngự mỉm cười lắc đầu:

- Thực ra trong cung lại rất an toàn, Tĩnh Vương còn đang chú tâm vào việc khác không dám động thủ, nếu không y sao có thể chờ ta về Thiền viện mới động thủ.

Nói xong nhìn Thạch Cô yên tâm một chút. Vô Ngự trong lòng thầm than “Sư tỷ ngốc nghếch” lại không có kế sách nói:

- Nếu Tĩnh Vương trở mặt với ta cũng không nhất thiết phải ở trong cung.

Thạch Cô suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Trên đường vào cung không an toàn, để ta đưa người đi.

Nói xong, truyền lệnh tập kết đám đệ tử trong am lại, hộ tống Vô Ngự vào cung.

Xung quanh am Liên Tông có bố trí cấm quân canh phòng cẩn mật. Theo sau thái giám còn có đại quân thị vệ. Tĩnh Vương lại biết Vô Ngự đã biến thành bồ tát sống đã theo y quản lý Nam Lý, liều chết bảo vệ sư thái, nên Tĩnh Vương không dám lơ là.

207. Chương 39: Tà Ma

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 39: Tà ma

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đám công công, thị vệ nhìn thấy đoàn toàn bộ ni cô trong am cùng đi, lúc đầu thì có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng thực ra cũng là bình thường bởi địa vị của Vô Ngự sư thái như vậy, Phật môn đệ tử đến đưa tiễn cũng là bình thường.

Đoàn người vừa đi ra khỏi Liên Tông am, Tổng Dương lách mình đi ra, nhóm thị vệ phản ứng rất nhanh, nếu không có Vô Ngự ngăn cản kịp thời thì một loạt cung tên đã bắn ra.

Đội Tổng Dương đi ra chỗ ánh sáng, có cấm vệ quân, thị vệ nhận ra hắn là “sư đệ xa” của Vô Ngự, liền bằng lòng để hắn đi cùng đoàn tùy tùng của Vô Ngự.

Khi thiên viện hành lễ, Cô Thạch cũng có mặt, nhưng lúc đó Tổng Dương không có ở đây, vì vậy lão ni cô không nhận ra được Tổng Dương, Vô Ngự nói rõ thân phận của Tổng Dương, ra hiệu với Cô Thạch tỏ ý hắn là người cùng một nhà.

Tổng Dương tiến lên chào, Tiểu Bộ hóa trang cho hắn có một khuôn mặt trẻ trên, Cô Thạch thấy không ưa hắn liền trả lời lạnh lùng:

- Hãy chờ bên ngoài, nếu có việc gì cần tìm Vô Ngự sư tỷ, nhớ phải tìm người thông báo, Liên tông am không phải là nơi đàn ông dễ dàng bước vào.

Tổng Dương bất giác cười đồng ý, khi đứng thẳng người, hắn liếc mắt nhìn Vô Ngự rồi khe khẽ gật đầu.

Đội quân thị vệ mang một xe kiệu đến đón sư thái, nhưng có thể do không khí ban đêm mát mẻ, Vô Ngự không đồng ý ngồi xe, mà cứ thế đi bộ về phía trước. Đại quân người ngựa cứ thế mà khởi hành.

Vô Ngự ung dung bước đi ở trong đám hộ vệ, Cô Thạch vẻ mặt lãnh đạm, yên lặng mà đi.

Từ Liên Tông am đến hoàng cung, Bộ Hình, Đại Lý Tự, Túc chính nha môn, ba bộ xây cùng trên một đường, bất luận là ban ngày giới nghiêm, hay ban đêm canh phòng cẩn mật đều không thuộc lĩnh vực của cấm vệ quân mà nằm dưới sự quản lý của Bộ Hình.

Sau Trung thu, những việc có liên quan đến việc phòng ngự của kinh thành, đều bị Tĩnh Vương gia nắm giữ. Đỗ Đại nhân chưa từng có ý kiến nhưng xung quanh bộ Hình đều là gián điệp của lão, không thể dụng vào.

Thời cuộc chưa ổn định Tĩnh Vương cũng chưa so đo với Đỗ đại nhân, có việc gì đợi sau khi y lên ngôi rồi sẽ tính.

Đi vào lãnh địa của bộ Hình, đoàn thị vệ có vẻ căng thẳng, vì đây là địa bàn của người khác, tuy rằng không có chứng cứ rõ ràng, nhưng không ít người đều hoài nghi vụ hỏa hoạn ở ở thiên viện có liên quan tới Bộ Hình. Vì khi đó cấm vệ quân đi cứu viện thì thấy quan viên tới ngăn cản.

Đúng lúc này Vô Ngự cúi đầu, “a” lên một tiếng, Cô Thạch lập tức đi lên phía trước hỏi:

- Chuyện gì?.

Sắc mặt của Vô Ngự dị thường cổ quái:

- Sư tỷ có cảm thấy lạnh không?.

Cô Thạch ngỡ ngàng:

- Lạnh à? Không thấy lạnh gì.

Vô Ngự dường như nghĩ tới điều gì, nhưng không dám chắc, do dự một lát, cuối cùng lắc đầu không nói gì, cứ tiếp tục đi tiếp.

Nhưng đi được không lâu, lão ni cô Cô Thạch đột nhiên cảm thấy, một luồng khí lạnh nhưng không có dấu hiệu điềm báo mà luồng khí lạnh đó từ trong mình toát ra, bà ta thấy dựng tóc gáy, không tìm được sự rùng mình ớn lạnh.

Cùng với cơn ớn lạnh còn là sự hoảng hốt, lão ni cô Cô Thạch rất ngạc nhiên, cả đời bà ta tu hành, tuy rằng đã trải qua những ngày tháng kham khổ, nhưng nghỉ ngơi và ăn uống thanh đạm, điều độ, từ trước đến giờ rất khoẻ mạnh, làm sao bây giờ vừa nói ốm đã ốm ngay được.

Cô Thạch cắn răng chịu đựng, mong một lúc có thể đỡ hơn, nhưng càng đi lại càng đau hơn. Trong người nàng buồn phiền, lỗ tai ong ong, đầu óc hỗn loạn và chóng mặt như muốn ngã. Lão ni cô cuối cùng không chịu nổi, đưa tay nắm lấy tay Vô Ngự chẳng dè cổ tay Vô Ngự cũng lạnh ngắt khác thường.

Sắc mặt của Vô Ngự tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, ánh mắt không còn trong trẻo mà nên trở dài dại. Cô Thạch vừa trông thấy bà cũng có thể đoán được bộ dạng của mình hiện tại.

Tiếng Vô Ngự rất nhỏ:

- Sư tỷ cũng đã nhận ra?

Cô Thạch không rõ ý của Vô Ngự, nhận thấy cái gì? Bà ta chỉ cảm thấy lạnh đến chết đi được. Ven đường có nhiều dị thường, hai lão ni cô đều dừng bước, bọn thị vệ và ni cô đi cùng đều lo lắng, cả đoàn dừng lại. Quan sai khoát vạt áo ra lệnh phòng ngự. Thái giám dẫn đường về mặt lo lắng chạy tới hỏi:

- Hai vị sư thái làm sao vậy?.

Tổng Dương cũng tiến lại gần, ánh mắt vừa có ý quan tâm lại vừa cảnh giác. Hắn không để ý tới Cô Thạch mà chỉ nhìn Vô Ngự, hắn giơ tay nắm lấy tay sư thái muốn bắt mạch cho bà, nhưng vừa chạm vào tay của bà hắn liền hoảng sợ thốt lên:

- Sao mà lạnh thế!

Liền nhíu mày hỏi:

- Có khi nào bị trúng độc không?

Mặc dù toàn thân đau đớn, Cô Thạch nghe thấy vậy không tìm nổi “hừ” một tiếng, Vô Ngự chỉ ở trong am, nếu trúng độc chẳng lẽ do ta hạ độc. Huống chi cứ cho là ta hạ độc thì ta hạ độc cả chính mình sao?

Vô Ngự lắc đầu, giật tay khỏi tay của Tổng Dương nói:

- Không phải lo lắng, không phải trúng độc mà cũng không phải bệnh mà là...

Nói đến đây, bà đột nhiên im lặng quay đầu về phía bọn thị vệ nói:

- Nắm chắc binh khí, tất cả đến đằng sau ta.

Bọn thị vệ nghe nói thế không hiểu ra sao cả, trách nhiệm của vùa bọn họ là bảo vệ sư thái, nhưng nghe Vô Ngự nói giống như bảo vệ bọn họ.

Tổng Dương cũng có vẻ mặt hoang mang, liền hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Không đợi hắn nói xong, Vô Ngự liền lắc đầu ngắt lời, trong lời nói có vẻ nghiêm trọng:

- Bọn họ không hiểu chuyện, đến người cũng không rõ sao?!

Tổng Dương sửng sốt kinh hoàng bưng tỉnh trên khuôn mặt:

- Chẳng lẽ là cái kia ...

Vô Ngự không có đủ kiên nhẫn để giải thích lớn tiếng thúc giục:

- Mau lùi lại, đến sau lưng ta.

Thủ lĩnh của bọn thị vệ còn định nói thêm gì nữa, Tống Dương tiến lên phía trước nghiêm giọng:

- Mau nghe lời sư thái. Chúng ta đối phó không lại đâu, phải để sư thái trực tiếp ra tay”.

Nói xong giơ tay kéo thủ lĩnh thị vệ đứng vào phía sau sư thái.

Cả tên quan sai và bọn thị vệ đều lùi về phía sau, Vô Ngự nghiêm giọng:

- Bất luận nhìn thấy cái gì, cũng không ai được nói gì càng không được tấn công, nếu không ngay cả có ta ở đây, cũng không ai sống nổi.

Dừng lại một chút, bà nhìn về phía thủ lĩnh thị vệ:

- Làm phiền tướng quân nếu có kẻ nào nóng vội lập tức giết ngay, tránh để gã làm hại đến người khác, phải nhớ kĩ, không được để đổ máu.

Hoàng đế bị ác quỷ hại chết thảm, trong Phượng hoàng cung khiến lòng người hoang mang lo sợ, thường truyền tai chuyện ma quỷ. Nay có Vô Ngự sư thái có bản lĩnh trừ yêu ma, thủ lĩnh thị vệ nào dám chậm trễ trái ý, mà gật đầu ưng thuận, nhưng có vẻ như Vô Ngự sư thái chưa đủ tin tưởng thủ lĩnh thị vệ nên lại quay về phía Tống Dương gật đầu, như muốn nhắc nhở “nếu hắn không hạ thủ người phải ra tay ngay”.

Dần dò xong xuôi, Vô Ngự dẫn đầu đoàn quân, ngồi xuống đất, quay đầu đầu lại nhìn Cô Thạch:

- Sư tỷ giúp ta.

Nói rồi ngồi khoanh chân xếp bằng, tay trái mở ra khai chưởng hướng về phía trên, đặt lên chân trái. Ngón giữa tay phải chạm đất, ngồi vững vàng.

Cô Thạch thực sự không hiểu sự việc ra sao, lại nghe nói “trợ giúp”, nhưng nhìn dáng Vô Ngự ngồi...

Tay trái ấn định, trong thiên ý: tay phải chạm đất, đây là Phật tổ nói nghĩa là lấy đất làm chứng, có thể trừ hết tất cả mọi thế lực tà ma. Vậy vừa có ấn xưng danh hiệu vừa có hàng ma ấn. Vô Ngự thủ ấn như vậy để đối phó với cái gì, không cần nói ai cũng hiểu.

Đến lúc này Cô Thạch chợt hiểu ra, vì sao mình tâm thần bất ổn, thân thể nhiễm lạnh, không phải do ốm hay trúng độc mà là do bản thân tu luyện thâm hậu, nên, Phật đã ở trong tâm, nếu có tà vật tự nhiên sẽ có phản ứng. Đúng là có thể kiến giải như thế, nhưng lão ni cô chưa bao giờ trải qua tình trạng như thế, vì thế cũng khó có thể phân biệt rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Nhưng rất rõ ràng là phản ứng của Vô Ngự sư thái và mình là giống nhau, nhất định là không nhầm được, cùng với sự khâm phục Phật pháp uyên thâm, kiến thức uyên bác của Vô Ngự, Cô Thạch có chút đắc ý vì đã có sự cảm ứng với tà vật. Với việc này đừng nói tới bọn phạm phu tục tử, mà ngay cả đức cao tăng cũng chưa chắc đạt được. Đây là sự minh chứng rõ ràng nhất cho việc tu hành uyên thâm, Phật pháp đã thấm vào tâm can.

Cô Thạch cũng không nói lời thừa, chịu đựng thân thể khó chịu cũng ngồi xuống đất, học theo thân ấn và thủ ấn của Vô Ngự, Cô Thạch không biết bản thân mình có “linh hay không” nhưng có thể tiên cảm được tà vật, như vậy Phật ấn kết xuất chắc cũng có một phần uy lực chứ.

Không ngờ Vô Ngự nhẹ nhàng lắc đầu nói với bà:

- Sư tỷ, xin đừng sợ cùng thi nguyện, lương ấn.”

Cô Thạch buồn bực, Vô Ngự bảo nàng kết hai ấn là dư ấn và từ bi ấn, là sự chúc phúc và trợ giúp của Phật tổ với các tín đồ, như thế làm sao có thể sử dụng để đối phó với tà vật lúc này được.

Vô Ngự hiểu được sự hoài nghi của bà liền giảng giải nhẹ nhàng:

- Mặc dù là tà linh nhưng chữ chắc không thể độ, lấy khoan hồng thu nạp.

Cô Thạch hơi nhú mảy trong lòng không đồng ý với việc Vô Ngự cho rằng “tà vật có thể độ”, tuy nhiên cũng nghe theo sự chỉ bảo của Vô Ngự nên đổi ấn.

Đêm khuya đường phố vắng vẻ, xung quanh tịch mịch, hai vị sư thái ngồi niết ấn, môn đồ và thị vệ xếp hàng phía sau. Mọi người trong lòng đều rất hồi hộp, nhất thời cũng cảm thấy một luồng âm khí không biết từ đâu thổi tới theo cổ áo tay áo xâm nhập và cơ thể, khiến không rét mà run.

Mấy chục ni cô của Liên Tông am đi cùng, bọn họ đường tu còn nông cạn không giống như hai vị trưởng bối sớm phát hiện tà vật, cũng không biết giúp đỡ thế nào, đang rất lúng túng, Vô Ngự liền lên tiếng

- Tập trung chú ý, không được dừng.

Như vậy lúc này việc đọc kinh tựa hồ lại là một vận may, các ni cô lập tức ngồi khoanh chân ngay ngắn, chắp tay trước ngực cùng nhau đọc kinh. Không khí trên đường đi như đặc quánh lại. Vô Ngự lại một lần nữa trầm giọng hạ lệnh:

- Cầm vật dễ cháy.

Bọn thị vệ lúc nào cũng trang bị đầy đủ, khi đêm đến lúc nào cũng mang theo cây đuốc, nhưng hôm nay trăng sáng, nên lúc đi một đội quân một trăm người đã thắp hơn 20 cây đuốc rồi, Giờ vì không khí ám tà bọn thị vệ không dám chậm trễ nhanh chóng thắp sáng cây đuốc. Trong nháy mắt ánh lửa bùng lên, xung quanh sáng trưng như ban ngày.

Vô Ngự lại nói với lão ni Cô Thạch:

- Sư tỷ mời :Kim cương Bát Nhã nhược ba la mi” vẫn không thể dừng.

Cô Thạch hiểu được Vô Ngự muốn mình cũng tụng kinh, không nói hai lời, lúc này bắt đầu cất giọng niệm kinh văn.

Tất cả mọi người đã vào đúng vị trí, Vô ngự sư thái hít sâu một hơi, hai mắt sáng rực như hai bó đuốc, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cuối đường.

Rất nhanh, những bước chân nhón nháo vang tới, phía trước xuất hiện một đội quân hắc ám của Bộ Hình.

Vốn tưởng là ma quỷ làm càn, không ngờ lại là một tên sai dịch. Thủ lĩnh thị vệ cau mày, với địa vị của mình hẳn chỉ muốn quát bảo đối phương dừng bước, Vô ngự sư thái liền quay về phía ông ta nói nhỏ:

- Im lặng, không được làm điều mù quáng!

Đội bọn bộ khoái tiến gần thêm chút nữa, Tất cả từ thị vệ đến ni cô đều nhìn thấy rất không phù hợp, chưa ai nhìn thấy đám quan sai lang sói này, một đám chạy nhón nháo , quần áo lệch thếch vừa chạy vừa ngoái đầu lại xem, dường như đang bị cái gì đáng sợ đuổi theo. Đám quan sai vừa chạy vừa như đang la hét nhưng không ra hơi, nhưng ngoại trừ tiếng thở hồng hộc, bọn họ không kêu ra một tiếng rõ ràng, khiến người khác càng sợ hãi, rất rõ ràng đám sai nha vừa chạy vừa hét, không biết là kêu cứu hay muốn truyền tin, rất rõ ràng, bọn họ có thể nghe thấy tiếng hét của chính mình.

Một lát sau, đoàn người càng thấy rõ hơn, sắc mặt của bọn bộ khoái tái nhợt, hai ma mắt đỏ như máu, đáng vẻ như bị trúng tà.

Mặc dù bọn thị vệ đã luyện tập nghiêm khắc, đám ni cô tu hành khắc khổ nhưng cảnh tượng trước mắt cũng thấy nổi da gà.

Không chỉ hét không ra tiếng mà dường như không nhìn thấy ai khác.

Mặc dù ai cũng có thể nhìn thấy vì khoảng cách giữa hai bên không xa, đám thị vệ lại đèn đuốc sáng trưng, nhưng trong mắt đám bộ khoái vẫn là con đường tối om, bọn họ không nhìn thấy người, và cũng không có ý định dừng lại. Hoặc nếu có gì ngáng trở cũng phải tiến lên phía trước bằng mọi giá không thể dừng lại được.

Bọn bộ khoái càng tới gần, Vô Ngự vẫn làm thình như không, “sư đệ xa” của nàng không giữ được bình tĩnh, liền tiến lên phía trước che chở cho hai vị sư thái, điều bộ ki lạp không rõ là muốn tấn công hay là trừ yêu.

Hắn vốn là đứng sau lưng hai vị sư thái. Vươn người lên phía trước, ống tay áo sượt qua mặt Thạch Cô về mặt cảm tức, lại thấy sộc vào mũi một mùi thơm dịu, nàng càng thêm ghê tởm Tống Dương, đường đường là một đại nam nhân mà quần áo còn sức nước hoa. Vô Ngự cũng mở lời trách mắng:

- Không được, hãy lùi về phía sau, nếu không sẽ phá hỏng việc của chúng ta.

Vị bà con xa này không dám trái mệnh, tức giận về lui về chỗ cũ.

Vô Ngự vẫn không hề nhúc nhích, ánh mắt tập trung nhìn chăm chú. Lúc này khoảng cách giữa hai bên đã rất gần.

Đến khi đầu lĩnh bộ khoái chỉ còn cách một bước là đá trúng Vô Ngự, nàng cuối cùng cũng có phản ứng, nàng thốt ra một tràng tiếng phạn, âm vang của pháp chú như sấm chớp giáng vào tai của mọi người. Ai cũng không thể ngờ được, Lão sư thái gầy nhỏ như vậy mà có thể phát ra được tiếng hô vang dội như vậy, đến nỗi những cây đuốc cũng bị âm thanh chấn áp đến gần tắt tối sầm lại một lúc rồi mới cháy sáng trở lại.

Lời niệm chú vang khắp nơi, thân thể bọn khoái bộ bị chúng tà dường như khựng nguyên tư thế không nhúc nhích như bị đông cứng. Ngay sau đó, mắt thường có thể nhìn thấy, từ mắt, tai, miệng bọn họ rờn rờn thổ huyết. Máu lenh lãng trên mặt đất. Vang lên tiếng rống nhỏ nhưng còn chói tai hơn tiếng hô của sư thái lúc trước.

Khi máu đen chảy ra, sắc mặt của bọn bộ khoái nhanh chóng phục hồi lại bình thường, đôi mắt cũng không còn đỏ nữa và tất nhiên tà ma trên người bọn họ cũng bị xua tan.

Một lúc sau, bọn bộ khoái đã hồi phục lại, liếc nhìn xung quanh, tất cả đều kinh ngạc sửng sốt, đầu muốn nói cái gì đó, nhưng miệng chỉ động đậy, chưa kịp thốt ra lời nào thân thể đã mềm nhũn đổ vật xuống đất, không biết là chết rồi hay bị ngất.

Không chỉ có một người mà tất cả bọn chúng đều thế, trúng tà, tỉnh lại, ngã sấp xuống, Vô Ngự nói với đoàn tùy tùng:

- Đừng sợ, bọn chúng chỉ ngất thôi.

Nói xong, không đợi mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng lại trầm giọng cảnh giác:

- Không được mất cảnh giác, chính chủ đã đến rồi!

Mọi người đang định thở phào tưởng mọi việc đã kết thúc nào ngờ vẫn chưa bắt đầu, nghe vậy trong lòng lại trời dấy nổi lo lắng. Vô Ngự vừa cảnh cáo xong, một âm thanh lạnh lạnh ma quái lại từ phía trước vang tới trong đêm.

Âm thanh không khó phân biệt, đó là xích sắt kéo lê trên mặt đất.

Rất nhanh, từ trong bóng tối xa xa vang vọng tới, xuất hiện một bóng người, dáng người vừa phải, giống như thanh niên. Ngoại trừ đầu tóc bù xù, quần áo bẩn thỉu, ngoài ra không có gì đặc biệt. Mọi người có phần hoài nghi, chỉ có Vô Ngự sư thái là vẫn không ngừng niệm chú. Không chỉ có Vô Ngự, Lão ni Cô Thạch cũng luôn miệng niệm chú: “Kim cương bát nhã ba la mật” lời chú đột nhiên trở nên vang dội dị thường.

Cô Thạch đã nhận ra sự khác thường.

Không phải kẻ vừa xuất hiện kia có gì không ổn mà là chính bản thân Cô Thạch giật mình thấy, khí lạnh và sự khó chịu trong cơ thể đã mau chóng tiêu tan, không chỉ có thể từ sâu trong tâm còn cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Vốn dĩ phải như thế, lẽ ra khi uế vật càng đến gần, người tu hành sẽ phát hiện ra, thân thể có cảm thấy khó chịu, khoảng cách uế vật càng gần, càng có cảm giác khó chịu. Nhưng cảm giác khó chịu ớn lạnh đó không nên đeo đẳng mãi, bởi khi gặp uế vật, người tu hành mà còn khó chịu đến không ngồi nổi không bằng người thường thì còn tu làm gì.

Đó chỉ là một loại cảnh giác, khi giáp mặt đối phương sự cảnh giác kết thúc, sự khó chịu tiêu tan, thay vào đó là nghiệp lực của người tu hành tự nhiên trở lại, đó là sức mạnh của Phật pháp. Cô Thạch tự nhận thấy mình, tu hành chưa tới, chưa thể tự làm chủ và điều chỉnh vận được pháp lực của mình, nhưng cũng thấy

mình tu hành cũng không tồi. Sức mạnh trong cơ thể tự xoay chuyển, vận động mở ra, nếu không làm sao cơ thể lại có cảm giác nhẹ nhàng sáng khoái như chim nhận đưa tin.

Bởi vì tự bản thân có sự biến hoá, Cô Thạch nhận thấy, mình vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng nhìn bằng mắt thường thấy nhân vật chính xuất hiện trước mắt, cũng không có vẻ ma quỷ giống như đội bộ khoái trúng tà, cũng không thấy luồng khí lạnh ma quái, không nghe thấy tiếng quỷ khóc thần sầu, mà giống như một phạm nhân mới trốn ra từ nhà lao Bộ Hình. Nếu nói là y kì quái thì chỉ là kì quái ở tiếng bước chân của y.

Đi lại chật vật, chân mang xiềng xích, bước đi phát ra tiếng kêu leng keng, nhưng dáng đi lại ung dung kiêu ngạo, trông có dáng vẻ oai hùng của đại tướng quân, lại vừa giống vận tuế gia tiếp kiến sứ thần của hãn tới gần. Khi ánh sáng của bó đuốc làm rõ khuôn mặt hãn, lúc này tất cả bọn thị vệ đều biến sắc.

Người ngoài còn nhìn ra được, lẽ nào bọn họ lại không nhận ra, chính người trẻ tuổi đang tiến lại gần đó chính là Vận tể gia.

Hồi trung thu đi du ngoạn đã bị chết, chết khi đang ở ngôi vua đứng đầu thiên hạ, Nam Lý Phong Long hoàng đế.

Hoàng đế đến, tà khí càng trở nên đậm đặc.

Trên đường dưới ánh sáng rùng rục của bó đuốc, Phong Long không thém để mắt tới bọn võ sĩ tay lăm lăm đao kiếm, Phong Long cười nhạt ung dung bước lại gần, dường như phớt lờ trước mắt ông ta là ngự hoa viên, mãi cho đến khi ông ta nhìn thấy hai vị sư thái bước chân mới có phần chững lại.

Nhưng cũng chỉ mấy giây ông ta lại đi tiếp, từng bước từng bước tiến tới gần.

Bọn thị vệ toát mồ hôi lạnh, đối với tà khí ma quỷ không ai không cảm thấy căng thẳng. Nhưng thân là võ sĩ hộ quốc, tâm trí kiên định là yếu tố quan trọng nhất trong huấn luyện, mặc dù vô cùng sợ hãi oán hận bọn ma quỷ nhưng kiên quyết không lùi bước. Nhưng sự việc trước mắt.....

Thị vệ hoàng cung là hộ vệ vinh quang, bọn họ kiêu ngạo, trầm ổn, cẩn thận, ra tay vô tình, trung với vị trí làm việc, mà tất cả những phẩm chất đó xét cho cùng đều phát ta từ một niềm tin: Hoàng đế của ta là bậc chí tôn.

Dấu ấn khắc sâu trong tâm can của từng thị vệ cung Phượng Hoàng chính là quỷ hoàng đế này.

Không thể ra tay cũng không dám ra tay, dùng khí tiêu tan, trong lòng chỉ còn nỗi hoảng sợ.

Quỷ Hoàng đế thật ra không hề quan tâm đến lòng trung thành của bọn thị vệ ngày trước, đứng trước mặt nhị vị lão ni cô ba trưởng, ánh mắt trắng dã đảo đi đảo lại giữa Vô Ngự và Cô Thạch, khuôn mặt tươi cười càng lộ thêm vẻ tà dị. Cuối cùng có lẽ do vẻ dịu dàng hiền từ của Cô Thạch mà ánh mắt của của Phong Long dừng lại ở Cô Thạch, miệng ông ta giật giật, như đang nói câu gì.

tinhlinh2

208. Chương 40: Đã Chết Không Thể Trở Về

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 40: Đã chết không thể trở về

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cô Thạch không biết đối phương đang nói gì, điều này không kỳ lạ, không nghe được lời của vong hồn ma quỷ, chỉ đáng tiếc là bà tu cầm chưa đủ. Nhưng Cô Thạch không sợ, lúc này bà ta đang được ánh sáng của nhà Phật chiếu rọi bên trong làm sao phải sợ những thứ ma quỷ bên ngoài!

Lão ni cô nắm chắc pháp ấn, luôn miệng niệm chú, tâm tính kiên định, trước những lời nói xằng bậy ma quỷ của Phong Long không chút động lòng.

Quỷ hoàng đế miệng không ngớt lời, ước chừng nói thời gian uống một chén trà cũng không thấy Cô Thạch có bất cứ phản ứng gì, dần dần ông ta cũng lộ vẻ sốt ruột, mà từ đầu tới cuối vạn tuế gia vẫn giữ một phần ánh sáng đặt trên mặt của Tống Dương.

Tống Dương đứng im tại chỗ nhưng hần còn bận giám sát bọn thị vệ phía sau, nếu ngộ nhỡ có kẻ nào có ý định đuổi tà mà, hần sẽ ra tay trước áp chế. Hơn nữa hần còn bị phân tâm sự chú ý của mình trên người Cô Thạch nên để mặc cho thời gian trôi đi.

Quỷ Hoàng đế lại nói thời gian không quá uống hết một chén trà, Tống Dương thoáng nhẹ gật đầu, Phong Long lập tức không giữ được kiên nhẫn nói tiếp với Cô Thạch, vung mạnh tay áo trong nháy mắt lão ni cô bất chợt cảm thấy trong người có sự biến chuyển mãnh liệt, vừa mới khoan khoái để chịu bỗng chốc như có một dòng nham thạch nung chảy lục phủ ngũ tạng khiến đau đớn vô cùng.

Thân thể không cách nào chịu đựng nổi sự đau đớn, có tu cả trăm năm cũng không thể ngăn cản nổi. Toàn thân Cô Thạch run bắn, miệng thổ huyết đen, đang ngồi vững chắc bỗng nhiên ngã vật xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Tống Dương hành động cực kỳ nhanh nhẹn, xông về phía trước giơ tay đỡ lấy Cô Thạch đưa bà mang về phía mình. Một vị sư thái bị tên quỷ đánh tới, mọi người vô cùng kinh hãi. Vô Ngự lập tức trầm giọng truyền dụ:

- Không được manh động!

Không ai dám hành động.

Quỷ Hoàng đế lấy lại vẻ tươi cười, từ từ quay đầu nhìn về phía Vô Ngự.

Khác với vẻ cúi đầu tụng kinh của Cô Thạch, Vô Ngự thản nhiên nhìn thẳng vào mắt quỷ Hoàng đế.

Miệng Phong Long vẫn mấp máy, nhưng người thường không nghe được lời nói của ma quỷ.

Bọn thị vệ cười gượng, đoán chừng số phận của Vô Ngự sư thái sẽ không đến nỗi như Cô Thạch nhưng mọi việc nằm ngoài dự đoán. Khi quỷ Hoàng đế nói một câu xong Vô Ngự bỗng nhiên lắc lắc đầu, miệng khê động nhưng không nói ra tiếng, quỷ Hoàng đế sắc mặt rõ ràng khê biến miệng lại khê mấp máy gần như không thể nghe thấy gì, còn có thể nói, mọi người ngạc nhiên, trong lòng thả lỏng hơn nhiều. Có nói chuyện, điều đầu tiên có thể nói là tu vi của Vô Ngự sư thái quả nhiên đã tinh thông hơn nhiều. Mà Tống Dương tạm thời bất chấp cứu chữa cho Cô Thạch, xoay người mặt hướng về nhóm bạn, khoa tay múa chân vẻ mặt lo lắng, ra hiệu đoàn người ngăn vạn lần không thể thả lỏng, càng không thể hành động xốc nổi hay lên tiếng. Quả nhiên, thị vệ, ni cô mới hơi thả lỏng, ánh mắt của quỷ Hoàng đế cũng hướng theo, không để ý tới Vô Ngự, đưa mắt nhìn về phía bọn họ.

Vô Ngự nhíu mày, không mở miệng nói, lúc này không biết nên nhẹ nhàng khuyên bảo hay nên nói để làm phân tâm tinh thần của ác quỷ. Vạn tuế gia độ lượng khoan hồng, không so đo với chúng tiểu nhân, mắt nhắm lại tiếp tục giao cảm với Vô Ngự.

Trong câu chuyện vô thanh của ma quỷ, về mặt Phong Long không ngừng biến hoá, khi thì khinh thường cười nhạt, phần nộ, khi thì chăm chú. Còn Vô Ngự khi nói chuyện từ đầu đến cuối vẫn trang nghiêm như vậy, nhẹ nhàng mà kiên định, khi cùng quỷ Hoàng đế nói chuyện, cũng không thấy bà có thái độ gì khác biệt so với ngày thường. Mặc dù không nghe được gì, càng không hiểu họ nói gì, nhưng tất cả mọi người đều nhận thấy bà vốn là người dịu dàng thanh nhã.

Khoảng một lúc lâu sau, cuộc nói chuyện giữa hai giới âm dương kết thúc, Vô Ngự lặng thinh, quỷ Hoàng đế chau mày, cúi đầu trầm tư không biết đang suy nghĩ điều gì, nửa nén hương vẫn âm thầm cháy.

Nửa nén hương cháy nhưng trong mắt con người lại là thời gian quá lâu. Quỷ Hoàng đế bỗng mỉm cười.

Phong Long đang cười, nhưng trong nụ cười của ông ta nhìn không có chút niềm vui, nhưng ông ta vẫn cố tình cười lớn, ngửa mặt lên trời cười to nhưng không ra tiếng, không nói được lời nào chấp hai tay sau lưng, xoay người bước đi, lại dáng vẻ thông dong như cũ, chân kéo xiềng lê bước trên mặt đất tạo ra những tiếng kêu chói tai, bả vai run rẩy hiển nhiên là ông ta vẫn không ngừng cười lớn.

Vô Ngự sư thái thu hồi thủ ấn, thở một hơi nặng nề, cổ hết sức đứng lên, khom người chấp tay đưa tiễn.

Không ai hiểu họ nói chuyện gì. Không ai biết về sau quý Hoàng đế có còn về quấy phá nữa hay không, nhưng có thể nói rằng vì sự cố gắng hết sức của Vô Ngự mà mọi người trước mắt vượt qua được một cửa.

Đột nhiên nghe có một tiếng động mạnh, một tên thị vệ hướng về phía cái bóng của quý hoàng đế phía xa quỳ rạp xuống đất mà vái.

Một người rồi đến hai người ba người, trên đoạn đường dài tất cả thị vệ đều quỳ lạy trên mặt đất, không có ông trời chỉ bảo họ không dám lên tiếng, nhưng dập đầu chiến thắng mọi lời nói. Phong Long không phải là hoàng đế xuất sắc, tài hoa bình thường lại thêm tuổi trẻ khí thịnh, Nam Lý ở trong tay ông ta chưa từng vui sướng hưởng vinh quang. Nhưng ông ta là người tốt, nhiệt tâm hào sảng, không kiêu căng, không dám phóng túng, không thể kiếm tiền thì chỉ liều mạng tiết kiệm tiền.

Phong Long nghe thấy tiếng động phía sau, hai mắt ngẩn lệ, chân bước không ngừng lại càng không dám quay đầu lại, sau ngày hôm nay, ông ta thật sự đã chết. Đường đường là một thái tông của một quốc gia, sau này mãi mãi ông ta chỉ là người trong cũi âm u tịch.

Giờ hành lễ của Biệt Lai thiện viện kết thúc, theo sự sắp xếp của Đồ đại nhân, Tổng Dương đến đại lao Bộ Hình thăm Phong Long hoàng đế.

Phong Long trong nhà lao nhưng ăn ngon mặc đẹp, thân thể cũng đã được rửa sạch, hiển nhiên phía trước tối tăm nhưng thực sự thanh tịnh. Quan trọng hơn nơi đây lại an toàn, không phải lo đến việc đề phòng, so với kẻ sách ấn thân thì tinh thần hơn hẳn.

Vừa thấy Tổng Dương đến, Hoàng đế sốt sáng:

- Sao mà lâu thế giờ mới đến, việc dẹp phản loạn làm như thế nào rồi?

Tổng Dương không giấu giếm đem những sự việc mấy mấy ngày qua chứng kiến kể lại với Phong Long và nói rõ mục đích của mình là muốn mời hoàng đế ra đường đóng giả làm quý dọa người, dường như cảm thấy rất thú vị. Khi nghe Tổng Dương vừa giảng giải về cách đi và thời điểm xuất hiện, Phong Long ở bên cạnh vừa nghe vừa cười.

Nhưng đợi sau khi Tổng Dương mang hết sự tình ra nói, Phong Long cũng không vội gật đầu, đúng lúc đó quay sang Lý công công phát tay:

- Đi ra ngoài nghỉ ngơi chút đi, trầm và Thường Xuân hầu có việc cần bàn.

Đợi hai người đi ra, Phong Long mới thản nhiên nói:

- Tổng Dương trầm đầu có gốc đến thế.

Tổng Dương cười xin lỗi, không nói thêm lời nào.

- Cách giết nghịch tặc và gian thần không chỉ có một

Phong Long không có ý nói cụ thể chỉ nói kết quả:

- Không cần biết các người dùng thủ đoạn, nào đều có thể giết chết Tĩnh Vương, điều khác biệt là sau khi dẹp xong bọn phản nghịch, ai là người được ngồi trên ngai vàng.

Khi được trung thần đưa vào nhà lao thoát khỏi nguy hiểm, Phong Long điềm tĩnh hơn rất nhiều, tinh thần vững vàng hơn rất nhiều. Mấy ngày nay hoàng đế suy nghĩ rất nhiều.

Phong Long nhìn thẳng vào Tổng dương

- Nếu trầm giả quý càng giống như trầm đã chết thật rồi, cách của người, thật sự xét đến cùng là giúp Trần Tây Vương lên ngôi.

Lời nói có vẻ úp mở, nhưng Tống Dương hoàn toàn hiểu được ý của Phong Long. Nếu có thể có cơ hội “thấy lại ánh mặt trời”, ông ta nhất định bắt nghịch tặc đền tội, khi mọi việc được bình ổn trở lại, triều đình tuyên bố rõ “chân tướng” sự việc, trung thu trước vạn tuế gia bị bọn phản nghịch bắt giam, nhốt, chết trong cuộc đi dạo cũng chỉ là kẻ thế thân mà thôi.

Cải trang rong chơi, khiến nghịch tặc thừa cơ giết chết Thái hậu, Hoàng hậu. Đây là tự chuốc vạ vào thân, mà còn mất lòng dân. Nếu giải thích Vạn tuế bị người ta bắt cóc, thì đã ở trong thế “bị động” rồi. Cách nói này hơi miễn cưỡng nhưng có thể dùng được, tuy rằng khiến Hoàng đế mất đi uy tín, nhưng xa hơn, là còn có thể khiến Phong Long phục vị, chiếm lại ngai vàng.

Tống Dương im lặng một hồi rồi đáp:

- Từ chân tướng của phản loạn, thần có hai chủ ý, việc quan trọng nhất là bất luận như thế nào cũng không để mưu đồ phản loạn thành công, điều này thần và người đều có suy nghĩ giống nhau, đó là điều kiện đầu tiên, thần giúp người cũng là giúp chính mình.

Đợi Phong Long đồng ý, Tống Dương tiếp tục nói:

- Việc quan trọng thứ hai, như người nói, đó là sau khi dẹp nghịch tặc ai lên làm vua? Việc này cũng không có nhiều sự lựa chọn. Chỉ có Hoàng thượng và Trần Tây Vương quản lý Nam Lý, trong hai lựa chọn, ta chọn người thứ hai. Có điều ta nghe Sơ Dung nói, Trần Tây Vương là người trung thành, tận tâm, nếu ông ấy có ý đồ đoạt vị, thì sớm đã là đế vương của Nam Lý rồi.

Bí mật trong hoàng cung người ngoài không thể biết. Bí mật này có liên quan tới Trần Tây Vương, lại không thể giấu giếm được Nhâm Sơ Dung. Phong Long gật đầu xác nhận lời nói của Tống Dương. Khi tiên đế băng hà, nếu Trần Tây Vương muốn lên ngôi, thì Phong Long cơ bản không có cơ hội đăng cơ.

- Thần cũng không xác định được rốt cuộc Trần Tây Vương có muốn làm Hoàng đế hay không, thần đương nhiên muốn làm, ngay cả khi Tĩnh Vương làm phản “duy trì hoàn cảnh” hiện nay...

Nói đến lúc này, Tống Dương sợ Phong Long không hiểu hết, lại cố ý giải thích:

- Thần nói “hiện trạng” chính là “tất cả mọi người đều nghĩ Hoàng thượng đã chết, nhưng Hoàng thượng còn cơ hội nói ra ”chân tướng vụ bắt cóc, trở về ngôi vị tối cao”.

Nói khó nghe, Tống Dương có phần cố gắng hết sức, rất may Phong Long nghe hiểu, khoát tay bảo hần nói tiếp.

- Duy trì “hiện trạng” như vậy có thể nói sau khi Trần Tây Vương hồi kinh có thể tự mình làm hoàng đế, hoặc phò giúp người ra làm vua hay ai đi chăng nữa thần cũng không quản, chọn lựa như thế nào tùy ý vương gia, ông ấy sẽ rất nhân nhã.

Phong Long khẩu khí không tốt :

- Trước đây không nghĩ ra, người đứng là một người con rể tốt có thể nghĩ cho nhạc phụ một cách chu đáo.

Tống Dương không phải hướng về lão Vương gia mà là hướng về vào Sơ Dung và Tiểu Phát. Việc này không cần phải giải thích với người bên ngoài. Tống Dương lại quay lại chủ đề chính:

- Vì vậy trước đây thần chưa từng nghĩ tới việc đóng giả ma quỷ như thế này, nhưng từ khi thoát khỏi nguy hiểm ở Biệt Lai thiện viện, cứu Vô Ngư sư thái về thần liền nảy ra một dự định mới: “ bất luận như thế nào cũng phải giữ cho thanh danh của Vô Ngư sư thái. Nếu Vô Ngư nói người đã thành quỷ thì người không có cơ hội sống lại nữa, nếu không tiếng tăm của Vô Ngư sư thái sẽ biến mất”.

- Thần đã nghĩ kĩ rồi, nếu người còn sống trở lại, dù có thay hình đổi dạng như thế nào tiếng tăm của Vô Ngư sư thái cũng đều bị ảnh hưởng, không thể vẹn toàn, nhưng Trần Tây Vương ta không thể khống chế được ông ấy. Sau khi ông ấy hồi kinh nếu trợ giúp hoàng thượng trở lại ngai vàng, sẽ làm tổn thương cho uy tín của sư thái, vì thế ta không thể cho người sống lại.

Không cho Phong Long sống lại, đương nhiên không phải giết hần ngay, Tống Dương chỉ muốn có cơ hội chứng thực tin Hoàng đế đã chết quay lại dọa người, xóa đi mọi cơ hội công bố “chân tướng”, phòng khi có cơ hội tốt, Phong Long mượn cơ một lần nữa lại trở về.

Trong nhà giam không so được với ở tẩm cung, nhưng những gì đáng có vẫn có, Tống Phong đứng dậy dâng cho Phong Long một chén trà, và lập tức thản nhiên nói:

- Người đã hiểu chưa? Giờ thần còn có việc phải làm, có điều khác với trước, thần muốn giết Tĩnh Vương và bình định bọn phản nghịch, phải khẳng định tin người chết một lần nữa, không thể cho người làm hoàng thân.

Phong Long lạnh lùng:

- Vì vậy cho nên người đến bảo ta đóng giả là ma quỷ. Oan hồn của ta xuất hiện trên đường càng khiến thiên hạ tin là ta đã chết rồi.

Tống Dương gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Đúng là có ý như vậy, nhưng quan trọng hơn, đây cũng là một bước trong kế hoạch đối phó với Tĩnh Vương, hai việc phải tiến hành song song.

Nói xong, Tống Dương im lặng một lát:

- Kỳ thực không phải người cũng có lợi sao.

Phong Long không tỏ rõ ý kiến tiếp tục hỏi:

- Nếu trăm đồng ý thì người sẽ làm gì, còn trăm không đồng ý người sẽ làm thế nào?.

- Nếu bệ hạ ưng thuận giúp đỡ, thần sẽ dẫn người đi khỏi nơi này một cách bình an, đảm bảo cuộc đời về sau sống sung sướng, giàu sang, không phải lo nghĩ, bằng không...

Tống Dương gãi gãi cái ót, mà cười :

- Khi người còn làm đương kim hoàng thượng thần đã dám hạ độc thủ với người, nay người đã thất thế, cũng có thể coi như người quen, không ra tay cũng chẳng biết làm thế nào. Tuy nhiên, như nói lúc trước, việc đối phó với Tĩnh vương mới là việc quan trọng, Hoàng thượng có chịu giúp thần hay không, thần cũng không thể phải tay không quản, do Báo Đại Yến hay Hắc Nam Lý, chung quy đều thật sự phiền toái

Không ngờ Phong lại mỉm cười:

- Không cần phải phiền não như vậy, cứ theo cách của người mà làm, người đem việc đóng giả làm ma nói lại cho ta tỉ mỉ một lần nữa.

Lời nói của Hoàng đế khiến cho Tống Dương điếng người liền hỏi lại

- Vì sao?

Theo như lời người, việc trao đổi này trăm có lời rồi. Nếu không gặp người, hiện tại ta cũng đã chết phân nửa trong căn nhà tranh lạnh lẽo đó rồi, càng không dám nói đến báo thù dẹp loạn. Tuy rằng ý đồ của người cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng dù sao cũng cứu trăm. Nói lớn lao thì đây là thiên ý, nói hẹp lại thì đây cũng là trọng ân, Phong Long không phải là người không biết báo đáp ân nhân

Tống Dương nói:

- Người nói rất đúng.

Phong Long khoát tay, xấu tốt gì cũng là hoàng đế, mới không đòi co cùng Tống Dương “ Trăm có thể không báo ân không?” tiếp tục nói :

- Điều thứ hai ta không tin người! Giờ người nói quen biết trăm không đành lòng xuống tay với ...,

Tuy nói vậy, nhưng Phong Long biết rằng dù mình có giúp hần hay không, Tống Dương vẫn ratay bình định. Sau lưng Tống Dương có Tây Bộ cường viện, trong kinh có Hồng Ba phủ, Tả thừa tướng, Đỗ thượng thư, Mộ Dung gia và nhiều thế lực trợ giúp khác. Quan trọng hơn cả, Tống Dương còn nắm trong tay Vô Ngự. Nếu hoàng đế trở mặt không chịu đóng giả ma quỷ, cùng lắm hần lại nghĩ cách khác đối phó với Tĩnh Vương.

Đóng giả quỷ hay không không quan trọng, điều quan trọng là vạn tuế gia quay lại nhân gian, có thể ảnh hưởng tới danh tiếng của sư thái mà cũng ảnh hưởng tới mưu đồ tiếp theo của hắn, sự đã rồi không thể nói cho toàn vẹn. Trước mắt không biết Phong Long sẽ làm ra trò gì.

Phong Long nếu quay lại ngôi vị, chắc chắn sẽ không để Tống Dương vào mắt. Nhưng tình hình trước mắt không thể làm rõ, Tống Dương cũng không thể để mình quay về như trước, hẳn muốn động thủ, sao lại đợi hoàng đế nắm quyền lực rồi ra đòn trước.

Nếu mình không hợp tác, không chừng dẹp loạn xong trước khi Trấn Tây Vương vào kinh một ngày chất độc sẽ phát tác mà chết bất đắc kỳ tử. Phong Long hỏi lại Tống Dương:

- Còn nữa, vừa rồi ý người nói, trước kia còn đã từng hạ độc Trẫm.

Tống Dương cười lắc đầu:

- Không thể nào, người suy nghĩ quá nhiều rồi, không nói trước đây, chỉ nói về sau này, sự việc không đến nỗi tệ như người nói. Thần không muốn người trở lại ngôi vị nhưng cũng không nỡ ra tay, thực tế cũng không được. Thần đoán đến lúc đó phân nửa sẽ trối người dâng lên Yến báo bình.

Phong Long khoát tay chặn lại:

- Còn không phải thế sao, dù sao nếu người còn tồn tại ta không thể làm hoàng đế được.

Nói xong chuyện lại quay về việc chính:

- Ta đồng ý giúp người, nguyên nhân thứ ba là con trai ta vẫn còn sống, ta tin tưởng vào Trấn Tây Vương.

Thái tử vẫn còn trong tự, Tĩnh vương vẫn chưa loại bỏ, bởi ấu tử của Phong Long chỉ là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, không có Thái hậu, Hoàng đế, Hoàng hậu làm chỗ dựa, không có thân phận và lực lượng, không thể ảnh hưởng gì được.

Tống Dương có đôi chút hiếu kì:

- Hoàng thượng thực sự tin tưởng Trấn Tây Vương sao? Ha ha, cách nhìn người của Hoàng thượng thần cảm thấy không thật chuẩn.

Phong Long uống một ngụm nước cười nói:

- Đó là phụ hoàng ta nói, ông ấy nhìn người rất chuẩn, vì thế ta tin.

Phong Long không nói tới tài cán nhưng ông ta có tướng làm vua, trên Nhâm hoàng đế Nam Lý thật đúng là một bậc anh minh thiên tử, có thể trấn an dân di trong núi, hoà hợp dân tộc, chế định quốc sách đều hoàn thành trong tay ông ta. Nam Lý có thể bình yên như hôm nay đều là dựa vào phụ hoàng Phong Long.

Phụ hoàng tin tưởng Trấn Tây Vương, vì thế Phong Long cũng tin tưởng Trấn Tây Vương. Phong Long buông chén trà trong tay, thả lỏng thân thể, thoải mái dựa vào tường:

- Chờ Trấn Tây Vương hồi kinh sẽ phò con trai ta lên ngôi, toàn lực giúp đỡ. Mặc dù ta không được làm vua nhưng con trai ta được làm chủ thiên hạ, cũng có thể nói ta thoả mãn rồi.

Tống Dương gật đầu nói lại:

Ai làm hoàng đế Nam Lý thần không quan tâm, việc đó do Trấn Tây vương quyết định.

Phong Long gật đầu:

- Nếu ta tin nhầm Trấn Tây vương, ta muốn người giúp ta, cứu con ta ra, chẳng qua nó cũng chỉ là một đứa trẻ, đừng lấy mạng nó.

Việc này Tống Dương vui vẻ gật đầu, Phong Long nói tiếp:

- Cuối cùng ta còn có một điều kiện, nếu đúng là con ta có thể đăng cơ, thì Thường Xuân Hầu....

Không đợi Phong Long nói hết, Tống Dương tiếp lời:

- Ý của người thần rõ rồi, Hoàng thượng yên tâm, thần nhất định bảo vệ Thái tử.

Phong Long bất đắc dĩ cười :

- Không dám nhờ người bảo vệ thái tử mà chỉ mong người đừng giết nó.

Tình thế cấp bách, Phong Long cúi đầu, ông ta đưa ra hết lý do này đến lý do khác nhưng tận đáy lòng vô vùng lo lắng.

Cũng là nguyên nhân quan trọng nhất mà cũng không nói ra: “lừa người trong thiên hạ thì dễ, lừa mình mới là khó”.

Cục diện ồn ào trong thành như hiện nay, cố nhiên là do nội gián và giặc ngoài cấu kết với nhau bày ra trăm phương ngàn kế hãm hại, nhưng chính ông ta cũng không thoát khỏi có liên quan.

Nếu không ham chơi, phóng đảng, không kéo theo một kẻ thế thân trở về, kẻ thù không thể thừa cơ ra tay.

Thái hậu và Hoàng hậu đều vì ta mà chết, để báo thù Phong Long không sợ dù có bị chém thành trăm mảnh, nhưng nói làm hoàng đế trở lại, Phong Long quả thật rất nản chí.

Đêm thanh tĩnh, con phố dài, Hoàng đế càng lúc càng xa, không lâu sau đó đã hoàn toàn biến mất.

Vô Ngự lại đợi thêm một lúc, xác nhận Phong Long đã khuất bóng hẳn, lúc này mới thở ra nhẹ nhõm, phát tay với mọi người, ra hiệu nguy hiểm đã qua, thái giám dẫn đường vội vàng chạy tới, giọng run sợ hỏi:

- Sư thái, vừa rồi đó là.

Lời còn chưa kịp hỏi xong, lại tỉnh ngộ ra việc này cho dù có tò mò thế nào, cũng không thể truy cứu chân tướng, vội vàng im miệng không dám hỏi thêm, ánh mắt đảo đi đảo lại, rất nhanh nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của sư thái, bộ tăng y trên người đều bị mồ hôi thấm vào ướt sũng, lại kinh ngạc hô lên nói:

- Ngài mau nghỉ ngơi đi.

tinhlinh2

209. Chương 41: Chuẩn Bị Làm Lễ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 41: Chuẩn bị làm lễ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Vô Ngự bày ra một dáng vẻ mệt mỏi vô cùng, không ra thể thống gì ngồi luôn xuống đất, ngẩng đầu nhìn “sư đệ xa”:

- Sư tỷ Cô Thạch thế nào?

Cô Thạch được Tống Dương cứu chữa, lúc này từ từ tỉnh lại, nhưng khí huyết vẫn chưa lưu thông, cổ họng vẫn còn rất đau, không thể mở miệng được.

Tống Dương giống như đúc, trả lời thay:

- Sư thái không sao, nghỉ ngơi một thời gian sẽ hồi phục lại như bình thường.

Lần diễn này thật vất vả cho lão ni cô Cô Thạch, Tống Dương ra sức giúp bà khoát lác:

- Tà ma hung ác, sát khí xâm nhập, may mà có Cô Thạch sư thái tu tâm tinh thâm. Nếu là tu không đủ, trận này chắc sẽ hóa thành một bãi xương khô. Vừa nói, vừa chặc chặc lắc đầu:

- Không ngờ trong Phụng Hoàng thành, ngoài lão ngài ra, còn có Cô Thạch sư thái này tinh tu cao nhân, thật sự rất giỏi.

Vô Ngự tiếp lời lấy lòng, nói:

- Oan hồn kia gây thương tích cho sư tử, bản thân cũng bị cản trở lại, như thế mới kiềm chế được nhiều, không tiếp tục làm ác nữa.

Cô Thạch nghe xong trong lòng rất vui, lúc đó cảm thấy lồng ngực cũng không còn đau nữa, Tống Dương lại rơi vào tầm nhìn của bà ta, dường như trông thuận mắt hơn không ít.

Vô Ngự bắt chắp thở một hơi, trong miệng không ngừng dặn dò, sai các thị vệ lập tức đưa các sai dịch còn đang bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất về Tiên Phúc tự cứu chữa, Phật gia cũng có phương pháp đuổi ma, tà thuật trong những sai dịch này đều đã bị khai trừ, chỉ thiếu điều tiết công phu, nên làm thế nào gần như các hòa thượng đều hiểu được.

Về Cô Thạch sư thái bây giờ bất luận thế nào cũng không thể tiếp tục đi theo, được đệ tử hộ tống tới, trước tiên trở về am nghỉ ngơi.

Sắp xếp xong những việc này, Vô Ngự không trì hoãn thêm nữa, trèo lên xe của Tống Dương, khởi hành thẳng tiến tới Hoàng cung. Ngồi trong xe, Vô Ngự vừa lau mồ hôi, vừa hỏi Tống Dương:

- Vẫn ổn chứ?

Tống Dương gật đầu:

- Rất ổn, ngài luôn hành động không ngừng, Phong Long, Cô Thạch bọn họ đều diễn hay.

Trung thổ không có từ này, nhưng theo mặt chữ có thể không khó giải thích, Vô Ngự lắc đầu:

- Người bên ngoài đều nói là khổ cho Cô Thạch sư thái, từ đầu đến cuối bị nhốt ở trong, trước tiên là bị lừa rồi lại phải uống thuốc, sau đó lại uống thuốc rồi lại lừa, cuối cùng là nôn ra máu bị thương.

Tống Dương cũng không đành, nhưng không có cách nào, trận này chỉ có Vô Ngự, Phong Long hai người họ diễn song thủ rất không thú vị.

Phật đồ của Phương Hoàng thành ai cũng biết tình hình của Cô Thạch sư thái vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc, tính khí vừa khó chịu lại vừa ngang tàn, đối với mọi người đều không có chút thái độ tốt, nhưng cũng có chút nhận thức:

- Người này tuân thủ nghiêm ngặt các quy định của chùa Người xuất gia không nói dối Vô Ngự sư thái không lừa gạt người.

Ni cô, thị vệ, nha dịch gặp oan hồn trong đêm khuya, Vô Ngự nói chuyện ma quỷ khuyên Hoàng đế đã chết, chuyện này rất huyền bí, muốn truyền khắp phổ phường không khó khăn gì, nhưng muốn người ta thật sự tin tưởng thì không dễ như vậy, cho nên thế nào cũng phải kéo Cô Thạch cùng tham gia vào.

Đạo lý Vô Ngự hoàn toàn hiểu rõ, bà làm việc không câu nệ tiểu tiết nhưng tình hình của Cô Thạch thì vô cùng khác biệt, Cô Thạch không phải tự nguyện giúp đỡ, mà bị bọn họ lừa biến thành kẻ trộm thuyền, nói một cách chính xác là bị Vô Ngự và Tống Dương lợi dụng, trong lòng Vô Ngự sư thái cảm thấy có chút có lỗi với vị sư tử này.

Tống Dương khuyên nhủ:

- Bị lừa cũng tốt, tự nguyện cũng được, những việc Cô Thạch làm chung quy cũng là việc tốt; những việc Cô Thạch giúp chúng ta, chúng ta cũng tặng lại cho bà ta một cái danh phật chân chính; hơn nữa thuốc đó, tuy kích thích bà ta nôn ra máu, nhưng lại rất kinh người, nhưng đối với bà ta chỉ có lợi mà không có hại, là phương thuốc bổ kim lại sự hổng hách, sẽ khiến người ta khó chịu một chút, sau đó lợi ích sẽ vô cùng, sư thái yên tâm đi.

Vô Ngự không nói thêm gì, chuyển sang đề tài khác:

- Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, còn thật không biết bản lĩnh dùng độc của người thật sự siêu phàm.

Tống Dương cười ha ha:

- Ta từ nhỏ đã theo danh sư học, không tính là gì cả, không thể bằng sư thái, lần đầu ra tay đã đại công cáo thành, thiên phú rất cao, tiến vào phật môn không tiến vào độc môn, thực sự đáng tiếc.

Vô Ngự sớm đã được Tống Dương đưa cho ít thuốc, trước khi xuất môn đã cho một chút vào trong cốc trà của Cô Thạch, để bà ta sau khi lên đường không lâu mới bắt đầu cảm thấy toàn thân rét run, tâm phiền ý loạn, đây mới là sự phù hợp trước khi gặp quỷ: khi Tà hình vọt tới, Tống Dương lên trước ngăn cản, phất tay áo đem vị thuốc thứ hai phủ vào hô hấp cho Cô Thạch, âm hàn trong người lão ni cô đều bị tiêu diệt, cơ thể ấm áp lên, bắt đầu “phật quang chiếu vào tâm”, nhưng đến cuối cùng thuốc này sẽ bùng nổ lên rất mạnh, lão ni cô bị quỷ Hoàng đế đánh ngã xuống đất, Cô Thạch ni cô không biết võ công, không hiểu môn đạo giang hồ lại không có sự phòng bị, muốn hạ độc thì khá dễ dàng. Tống Dương lần này dùng thuốc không quá khó khăn, một điểm duy nhất hẳn phải để ý chỉ là dùng đúng thời gian.

Vô Ngự cũng cười, không để ý lời trêu chọc của Tống Dương, nói thẳng:

- Tâm tư không tẻ, võ công không tầm thường, tinh thông y thuật, bên cạnh còn có đại tông sư tương trợ, chẳng trách dám đối nghịch với Yến hoàng đế, Yến quốc sư. Rất giỏi.

- Những việc ta đã trải qua có chút đặc biệt, khi sinh ra đã bị coi rẻ, chẳng những ta có thể học được những bản lĩnh này, có thể tìm thấy những người bạn ngày hôm nay, phần lớn là bái một vị thân trưởng ban tặng.

Tống Dương lại thu lại nụ cười:

- Cho nên ta và hai người đó của Yến quốc thề không đội trời chung.

Vô Ngự từ chối cho ý kiến, chỉ thản nhiên cười nói:

- Có bản lĩnh là việc tốt, chỉ là ác khí trong xương quá nặng, nếu người có tâm, sau ta tìm mấy quyển sách cho người xem.

- Kinh thư?

Tống Dương bật cười lắc đầu:

- Thôi đi, ta không có tâm hướng phật, vẫn là đừng mang thêm phiền phức cho ngài, trái lại, đợi tìm hiểu việc này, sau khi tới Yến Tử Bình, ta muốn mời sư thái làm một buổi pháp độ, ta muốn nhờ sư thái làm hai buổi pháp sự, một là vị chí thân kia của ta, sau khi ông ấy mất đi, ta vẫn chưa từng làm được gì.

Vô Ngự đồng ý, lại hỏi:

- Một buổi pháp độ khác cho ai?

- Đồng loại.

Tống Dương trầm mặc một lúc, mở miệng đáp.

Lúc này Tô Hàng đã đỡ dành Tiểu Hàn Dương cùng chìm vào giấc ngủ, nếu tỉnh, không biết nàng có hắt xì một cái rất lớn hay không?

Nói chuyện rồi, một đoàn người tiến vào Hoàng cung, vào cửa không lâu Tĩnh Vương cũng vội vàng tới, y nhận được trình báo, vừa mới biết việc gặp phải trên đường, lão nhân mặt mày hoảng loạn, giơ tay bảo người lui ra, chỉ giữ lại hộ vệ tâm phúc của mình, lúc này mới hạ giọng nói:

- Khi sư thái tới trên đường gặp ... Phong Long sao?

Tĩnh Vương đương nhiên biết Phong Long chưa chết, lúc này biết được chuyện ma quỷ trên đường, Vạn tuế hiện thân, trong lòng không thể không sợ hãi, chỉ đợi Vô Ngự hễ gạt đầu, ông ta sẽ lập tức điều tâm phúc tới diệt trừ Hoàng đế, đầu sỏ là địa bàn của Đồ đại nhân, xung đột với Hình bộ cũng không đáng. Tuy Tĩnh Vương cũng không cảm thấy Phong Long thật còn có thể gây nên sóng gió gì, nhưng “có phòng thì tránh được họa, nếu có cơ hội là nhất định phải hái đầu rồng xuống.

Dám để Phong Long ra hóa trang quỷ, đương nhiên đã nghĩ ra lí do thoái thác trước, Vô Ngự cười thoải mái:

- Vương gia không cần lo lắng, đây không phải sự thật.

Tổng Dương mặc kệ quy củ, tiếp lời nói:

- Nếu thật sự là chế giễu, thì bóp chết luôn sẽ xong hết mọi chuyện.

Về mặt Tình Vương hồ nghi, nhìn Tổng Dương, lại quay sang nhìn Vô Ngự, người kia mỉm cười giải thích:

- Hoàng đế giả, oan hồn giả, sớm đã sắp xếp xong, cho nên không chỉ hai chữ: Khởi thể. Khởi thể vì cầu phúc hành lễ, khởi thể vì Tình Vương đứng lên.

- Tà ma hiện thân trong kinh thành, Ngay cả quan sai cũng bị cũng bị dính quỷ thuật, dân chúng trong Phượng Hoàng thành ai nấy đều lo sợ, bỗng hy vọng có một buổi hành lễ cầu phúc: Quỷ hoàng đế đêm khuya du nhập, trong lòng không cam tâm để long ý bỏ không, quốc gia vô chủ, mọi người đều hy vọng có một vị quân vương hiền, một vị quân vương theo phật tổ nhận thấy xứng đáng đáng cơ đại bảo, trấn áp đợc yêu ma.

Vô Ngự không vội cũng không chậm rãi, nói rõ lí do ra, rồi lại khiêm tốn nói:

- Bần ni tự chủ trương làm Vương gia lo lắng, xin thứ tội.

Chuyện soạn vị này, từ khi bắt đầu đã kéo thần quỷ vào, Vô Ngự vì cúng bái phía sau mà làm ra hồn quỷ, lại có lí do thích hợp. Tình Vương nghe nói không phải Phong Long thật trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lắc đầu cười nói:

- Sự thái nặng lời rồi, ngài vì dân vì nước, có tội gì chứ? Không những không có tội mà còn có công. Thiên đại công huân.

Tình Vương buông hết thấy nghi ngờ, lúc này mới cất bước đưa sư thái vào điện thảo luận bí mật.

Không phải Tình Vương không có tâm kế, mà là trước ngày khởi sự Tình Vương đã nói qua với Vô Ngự tuyệt đối có thể tin tưởng, lại là đồng mưu “kiểm tra thi thể Hoàng đế”, mọi người cùng ngồi trên một chiếc thuyền Tình Vương không nghĩ ra lí do Vô Ngự sẽ phản bội lại mình, đến bây giờ sớm đã coi bà ta là đồng đảng thực sự, Tình Vương không chút phòng bị với Vô Ngự, y đen đủi chính là không hề biết có hai Vô Ngự một thật một giả, không biết được sự “đánh tráo”, ông ta mơ tưởng có thể trèo ra từ trong hang này.

Nội dung của cuộc nói chuyện mật này là hành lễ cầu phúc.

Tất cả mọi sự chuẩn bị phía Tình Vương đều đã hoàn tất, chỉ đợi sau khi hành sự sư thái tuyên bố Tình Vương đương lập, ông ta mới dễ tiến hành “hậu sự”.

Trong lòng Vô Ngự sớm đã có thỏa thuận, từng bước từng bước nói ra, đối với những quá trình của việc pháp độ này, Tình Vương không hề để ý, ông ta chỉ quan tâm tới thời gian, yêu cầu cũng chỉ có hai từ: nhanh chóng. Một phen dò xét, cho tới khi trời sáng, sư thái và Tổng Dương ở lại nếm đồ ăn trong cung, sau đó mới từ biệt rời đi.

Cũng vào thời điểm đó, những chuyện đã xảy ra ở gần bộ Hình đêm qua, đã lan truyền ra từ Đại Tiến Phúc tự chảy vào các con phố.

Cửu Thập Thanh Ninh tự và Đại Tiến Phúc tự là hai đại tự lớn nổi tiếng trong Phượng Hoàng thành, tuy cùng là chùa nổi tiếng trong Phượng Hoàng thành, nhưng sự khác biệt giữa hai chùa không hề nhỏ, một chùa là “Định quốc thiền viện, được Hoàng gia cung phụng, địa vị rất cao, nhận được sự chiếu cố của triều đình; Còn Đại Tiến Phúc tự lại là “thân dân”, đường lối, tăng lữ không chỉ niệm kinh trong chùa, mà thường đi ra các đường lớn ngõ nhỏ, giảng đạo phật cho dân chúng, nếu nơi nào cần giúp đỡ, hòa thượng không nói hai lời sẽ tiến lên, giúp đỡ rất cật lực, sau đó sẽ cùng gia chủ uống nước từ trong giếng lấy lên, nói cười bàn chuyện, các tăng lữ gần hai trăm năm nay đều như vậy, dần dần tiếng thơm lan tỏa, đây mới là cục diện hiện tại.

Đại Tiến Phúc tự hiện giờ đức cao trọng vọng, địa vị không thấp, nhưng các tăng lữ luôn tuân thủ theo những gì mà tiên bối dạy bảo, hiền hòa thân ái, trong lán giếng nhà ai có việc không cần mời mà tự đến, miệng không ngừng đàm luận phật pháp, những việc thường ngày trong nhà không ảnh hưởng tới toàn cục cũng là chủ đề họ nhắc tới.

Đêm qua khi đội nha dịch được đưa tới, có ni cô của Liên Tông tự đi cùng, bẩm báo chi tiết những việc đã xảy ra, đợi đến sáng sớm, sai nha Hình bộ lần lượt tỉnh giấc, nhưng bọn họ cũng không ngoại lệ, tất cả đều rất mơ hồ, đối với những việc xảy ra vào đêm qua, chỉ nhớ: khi tuần tra qua cửa của đài chính, đột nhiên cảm thấy lạnh thấu xương, những việc xảy ra sau đó đều không nhớ chút gì.

Nếu như sai nha Hình bộ tỉnh lại, lập tức miệng lưỡi lưu loát nói ra những việc đã xảy ra không sót một chi tiết nào lại có chút không hợp lý, bọn họ không nhớ rõ, cái gì cũng không biết, bản thân còn thấy mơ hồ hơn người khác mới là truyện bình thường, các hòa thượng tới từ Đại Tiến Phúc tự sẽ mười phần mười tin tưởng.

Việc sau đó không ngoài dự đoán, hôm nay Đại Tiến Phúc tự vừa mở cửa “âm hồn Phong Long chưa tan”.

- Quý Hoàng đế tam ti đi dạo. Hai vị sư thái bốn phía bảo vệ, các cách nói truyền ra ngoài, nhưng đáng tiếc Đàm Đồ Tử không ở Kinh Thành, nếu không sẽ có một bộ sách hay được xuất bản.

Quý hồn của Hoàng đế trở về, đây là tin kích thích nhất, so với trận cười lớn của Thường Xuân Hầu năm đó khổ chủ còn chấn động hơn nhiều, không bao lâu khắp mọi ngõ ngách người người đều bàn luận về đề tài này.

Vô Ngự sư thái rời khỏi hoàng cung, không về thẳng Liên Tông am, mà tới Đại Tiến Phúc tự thăm dò các bộ khoái trúng tà đang ở trong đó, bề ngoài đúng là từ bi lo lắng cho đám người gặp nạn, nhưng thực tế đám sai nha Hình bộ đều là diễn viên tham gia vở kịch đó, sự khác biệt trên người bọn họ, hoặc là thuốc của Tổng Dương thực sự tốt, hoặc là do diễn xuất của bọn họ, lại không cần sự quan tâm, bà có một việc làm như vậy, rõ ràng là chứng thực lời đồn đều là thật.

Nhưng những việc xảy ra lần này lão ni cô và ác quỷ đánh nhau trên đường, không tránh khỏi sự ly kỳ, người truyền tai nhau thì nhiều mà người tin thì ít. Vẫn là người có việc tốt, lá gan to bộ mặt dày, chạy tới Liên Tông am hỏi đường sự, Cô Thạch sư thái chứng thực việc này.

Bất ngờ, Cô Thạch sư thái luôn quái gở, lần này đối diện với việc tốt lại hiểu chuyện đến không ngờ, không còn vung tay trách cứ, mà thân nhiên gật đầu, xác nhận việc này tuy rằng bà không thể đánh quỷ, nhưng ít nhất bà còn có tư cách, động thủ, đây là tu suốt đời, chứng minh cả đời khắc khổ tu hành, phần vinh hạnh này Cô Thạch không nỡ không cần.

Khi gật đầu, Cô Thạch sư thái mặt lạnh như băng, nhưng trong lòng lại vui vô cùng, cố gắng kìm chế không cười.

Chính miệng cao tăng của Đại Tiến Phúc tự nói ra, rất thật: Vô Ngự sư thái tuy không nói rõ, nhưng sau khi xuất cung liền vội vàng tới thăm các sai nha trúng tà: mà điều quan trọng nhất là đã truyền ngôn rất ác, không chỉ tự mình không đi nghe ngóng mà còn không cho phép đệ tử đi “truyền bá” tin đồn. Nhưng Cô Thạch, cũng gật đầu xác nhận những việc này, kể từ đó, trên phố thực sự chấn động.

Trước kia mặc kệ phổ phường đồn đại truyện gì, mọi người chỉ dùng nước trà cơm chay để đối đãi, nhiều nhất chỉ là tạo ra sự náo nhiệt, làm thỏa mãn sự hiếu kỳ. Nhưng lần này, Hoàng thành bị náo động bởi quỷ ma, âm hồn Hoàng đế đi tuần du. Thảm họa bất ngờ, bây giờ oan hồn Hoàng đế vẫn còn, mà nghe nói oan hồn thực sự hung mãnh, hai vị sư thái liên kết cũng không đánh bại được, điều này khó trách, khi người ta sống là Vạn tuế gia, sau khi chết lại trở nên tang thương cũng càng đáng sợ.

Sự việc vừa xảy ra bên cạnh, ai dám nói Quý Hoàng đế lại ra đi dạo, không thể chạy tới vườn của nhà ta sao? Mọi người trong thành đều hoảng sợ, trong thời gian ngắn mà các chùa miếu lớn đã kín người hết chỗ, mặc kệ bình thường đối xử thiện ác thế nào, mặc kệ trước kia là trốn tránh hay là cung kính với hòa thượng, càng không quản hiện giờ đi ôm chân phật có tác dụng gì không, chỉ cần mời một pho tượng Phật về nhà mới có thể an tâm.

Ngó qua bộ khoái, Vô Ngự sư thái ở lại Đại Tiến Phúc tự, tìm phương tượng chủ trì nói chuyện một hồi, không lâu phương tượng truyền ra hai đạo pháp chỉ, một là cử ra nhiều tăng nhân, đi tới các chùa chiền trong kinh mời tới bàn chuyện cầu phúc: ngoài ra, dặn dò tăng lữ môn hạ, sẽ nói về chuyện gặp quỷ tối qua với dân chúng, nhớ rõ phải nhấn mạnh một điểm: Vô Ngự sư thái lấy phật danh bảo đảm, quý Hoàng đế sẽ không làm hại dân thường.

Việc thứ nhất không cần phải nói, việc thứ hai nhìn qua là trấn an dân chúng, người xuất gia không quản chính sự, nhưng lời đồn dẫn tới khủng hoảng, Vô Ngự sư thái xuất ngôn bảo đảm, xua tan mọi lo sợ trong lòng dân chúng cũng tính là việc nằm trong kế hoạch.

Nhưng sau khi nói ra, trên phố liền hồ nghi hỏi, quý Hoàng đế muốn làm gì, Vô Ngự sư thái quản được sao? Nếu thật có thể quản nổi, đêm qua rõ ràng đã thu phục được đối phương, sao lại bị nhiễm lạnh như vậy.

Trong số dân chúng có những người thông minh vô phạm, rất nhanh đã đoán ra đáp án.

Không ngoài hai khả năng, một là Vô Ngự và Quý Hoàng đế tối hôm qua đã có thỏa thuận gì, oan hồn nhận lời Sư thái không thương dân chúng, một cách đoán khác là có tâm kế, việc này cần xem xét từ đầu, hèn Phong Long rong chơi khắp kinh thành, ông ta nên đi những nơi nào? Đương nhiên là hoàng cung “nơi vốn là của mình“, cũng nên tự mình đến “nơi mà mình rơi vào chỗ chết“, nhưng hai nơi này đều không đi, trái lại đi tới tam ti nha môn, sai nha đi tuần ban đêm ở cửa chính đài này là việc phải làm, nơi này là nơi nào? Chuyên giám sát quan sở tại, trông trị quan viên, cũng không ngoại trừ các quan nhỏ cho tới quan lớn, rồi hoàng thân quốc thích, cứ phạm phải tội là phải đưa tới chính đài xử lý, quý Hoàng đế đi tới đó làm gì?

Nhưng suy đoán thứ hai, thoáng có chút phạm hủ, chỉ là lưu truyền, không có ai đại đột gì mà đi đàm tiếu.

Buổi chiều, nhận được lời mời của Vô Ngự chủ trì các chùa miếu trong kinh, căn bản chỉ cần có thể đều tới trình diện, chúng tăng tập hợp tại Đại Tiến Phúc tự, chào hỏi lẫn nhau khoảng nửa canh giờ, cũng chỉ có Vô Ngự tính tình hiền lành mới có thể chịu đựng được, nếu là Cô Thạch e là sớm đã chịu không chịu nổi rồi. Đợi sau khi mọi người ngồi xuống, Vô Ngự mới nói rõ mục đích, muốn hợp lực với các chùa trong kinh sư, xử lý một việc quan trọng, cầu phúc cho Nam Lý.

Đây là việc lớn, việc tốt, việc trọng đại, Vô Ngự nói rõ trước, việc này hoàng gia dẫn đầu, triều đình ủng hộ, tất cả các cao tăng ở đây đương nhiên vui mừng đáp ứng, nhưng kể đó Vô Ngự tuyên bố việc hành lễ phải được tổ chức trong vòng bốn ngày, mọi người không tránh khỏi sự kinh ngạc, gần như tất cả người xuất gia tập hợp trong kinh thành đều chỉ có thời gian bốn ngày để chuẩn bị, rất gấp gáp. Nhưng không có cách nào, bây giờ ai cũng không đợi được, Vô Ngự không nghe lời khuyên bảo, không lay chuyển, phải là năm ngày sau, mọi người đều phải cắn răng đồng ý.

Kế tiếp Vô Ngự liệt kê ra quy trình cúng bái, chi tiết, tăng lữ trong kinh không ai không thể làm pháp sự, mọi người đều là ngựa quen đường cũ, không ngoại là xướng hương tán, tiếng chuông kệ, tín đồ mời pháp: tiếp đó ngồi giảng kinh cùng phật tử trai thiện; sau đó là tụng kinh cầu phúc.

Vô Ngự đem phần cầu phúc ra làm hoàn tiết, đầu tiên là cầu may cho bách tính trong nước, sau đó là cầu phúc cho hộ pháp đàn, cuối cùng lại là cầu phúc cho triều đình hoàng thất.

Theo đạo lý bình thường, làm xong việc này, mọi việc phải kết thúc, không ngờ Vô Ngự sư thái lắc đầu:

- Chưa kết thúc, còn có một việc nữa, do bản ni và Cô Thạch sư tỷ cùng chủ trì, lúc đó còn cần mời các chư vị sư huynh, pháp sư tương trợ.

Cho đến khi bà nhắc tới tên của Cô Thạch, các tăng lữ mới giật mình phát giác, lão ni Cô Thạch vẫn chưa trình diện.

Cô Thạch mãi tới giữa trưa mới vội vàng xuất môn đi tìm các phật đồ khác mà bà cần liên lạc.

tinhlh2

210. Chương 42: Quốc Sư Phiên Muộn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 42: Quốc sư phiên muộn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tám mươi ba ngôi chùa miếu lớn nhỏ trong Phượng Hoàng thành dưới sự dẫn dắt của Vô Ngự sư thái, hơn trăm vị cao tăng cùng ba nghìn đệ tử của Phật, muốn tổ chức một buổi lễ cầu phúc cho Nam Lý vào lúc hoàng hôn. Tin tức từ Đại Tiến Phúc tự truyền ra, mọi người trong hoàng thành trên dưới đều vui vẻ.

Tĩnh Vương chỉ chờ có buổi lễ làm đường dẫn, sau đó tiến hành lễ đăng cơ. Ổn định đám quân phản loạn trong buổi hành lễ để chuẩn bị cho một cuộc tấn công mới. Về phần dân chúng, có lẽ không phát hiện ra “mạch nước ngầm” trong triều đã khởi động, nhưng ít ra hiểu được việc kỳ lạ gần nhất không ngừng xảy ra, nhất là ác quỷ, hồn ma quấy phá, khiến nhân tâm hoảng loạn, mọi người đều trông ngóng có thể đuổi đi hồn ma, ngóng trông triều đình điều chỉnh trật tự, ngóng trông giới nghiêm nhanh chóng chấm dứt, trở về cuộc sống yên vui trước kia.

Tất cả mọi người mong chờ buổi cúng lễ này.

Trận đàn cầu phúc được thiết lập ngay trước Phượng Hoàng cung, định được ngày tiến hành pháp sự, đại đội cấm quân và nhân công được phái đến ở trước hoàng cung, đặt chuông lấp trống, thiết lập các tượng Phật trên đài, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ bận rộn không ngừng, sắp xếp đàn tràng.

Sau bốn ngày, mồng chín tháng tám, sau khi Phong Long Hoàng đế chết được mười bốn ngày, lễ cầu phúc chính thức được tiến hành, Tĩnh vương cố ý báo cho toàn thành, trước khi màn đêm buông xuống hai canh giờ lệnh giới nghiêm chấm dứt. Đợt hành lễ này không giống lễ mừng, mít tinh bình thường. Người tham dự đều có thể cầu được phúc tuệ, đây là sự tình có lợi cực lớn, mỗi người đều hy vọng được Phật tổ phù hộ. Lệnh giới nghiêm đúng vào lúc nửa đêm, dân chúng sớm chuẩn bị đi ngủ, người ôm con nhỏ, người già chống gậy, từ những đám tụm năm tụm ba đến thưa thớt đơn lẻ tụ hội thành dòng, từ các nơi tập trung hướng về đàn tràng.

Trời không sáng, tầng chúng chưa tới, xung quanh đàn tràng sóng người đã dâng lên mãnh liệt, gần như dân chúng toàn thành đều đổ về đây.

Giờ phút đàn tràng chính thức hành lễ được công bố cuối cùng, trước lấy nước sạch rửa trôi những cánh hoa rụng trên mặt đất, đưa theo mùi hương thơm ngát thấm vào tận ruột gan, khiến cho người ta không thể kìm lòng không hít thật sâu. Không lâu sau, cửa cung mở ra, phần đông quý nhân Nam Lý hướng tới đàn tràng, đi đầu là Tĩnh Vương gia đảm nhiệm dẫn đường, trong tay dường như còn dẫn theo con trai út của Phong Long.

Hoàng thất dòng chính và trọng thần trong triều đương nhiên không cần phải chen chân cùng dân chúng, đàn tràng trước cung cũng đủ rộng lớn để mở một lối đi riêng cho bọn họ, quanh mình có hộ vệ bảo hộ nghiêm ngặt, vừa an toàn lại vừa gần với đàn tràng.

Đội thêm một hồi, ngay khi ánh rạng đông vừa ngấp ngé phía chân trời, bóng đêm bị đẩy mờ dần, tầng mình trần hộ pháp đi vào đàn tràng trước tiên, vào tới giữa sân hơn mười chiếc gậy lớn chống ở phía trước, mười chiếc dùi trống trên tay múa như gió, trong nháy mắt tiếng trống ầm ầm nổi lên trong không trung, liền đó, từ bốn phương tám hướng trong Phượng Hoàng thành, truyền tới tiếng chuông hồng du dương, tất cả các tháp chuông của chùa miếu trong thành đều đồng loạt ngân lên, hòa với tiếng trống, đây cũng là lúc chúng tăng khởi hành rời chùa, đi tới đàn tràng.

Tiếng chuông tiếng trống trong hoàng thành Nam lý liên tục tương hỗ cho nhau, đem buổi sáng sớm nhuộm màu trang nghiêm, mỗi người đều tự giác thu hồi vẻ cười đùa, tâm hồn hòa cùng tiếng chuông trống thâm độc kinh Phật...

Gần trăm ngôi chùa phân bố khắp nơi trong sườn núi, xa xôi chút phải đi trước hai canh giờ mới có thể đến đàn tràng, hòa thượng không thể chạy vội, nếu không còn ra thể thống gì. Mà trang nghiêm cúng bái hành lễ, tự nhiên không thể đợi tăng nhân tới từng người lác đác, chúng tăng sớm đã được an bài ở vài ngôi chùa lớn xung quanh, chuông ngân cũng đã cùng nhau khởi hành xuất phát, chiếu theo tám điều Cát tường chia làm tám đội. Tốc độ các đội đi trước cũng có chút khác biệt, khoảng cách các đội xa xa thì nhịp bước chân mau hơn, các đội gần thì nhịp chân khoan thai chậm rãi.

Trước tiên tính toán thời gian tốt, làm ba hồi trống, chín hồi chuông, đồng thời khi yên tĩnh, tám đội tăng lữ đồng thời cùng xuất hiện ở ngoài đàn tràng. Một đội đến từ hướng Đông, dẫn đầu đoàn là Vô Ngự sư

thái.

Không đợi cấm quân mở đường, dân chúng liền tự động tách ra xuất hiện đạo lộ, tăng ni cất bước đi trước, trong miệng khẽ đọc pháp chú. Vô số dân chúng đông đúc ở bên đường, lại không ai phát ra bất kỳ tiếng động nào, mỗi người đều bị sự nghiêm trang của tăng ni làm cho khiếp sợ, sợ sẽ quấy nhiễu bọn họ niệm chú, sợ quấy nhiễu phật tổ trong lòng mình.

Đàn tràng lớn như vậy, chỉ nghe thấy ba nghìn tiếng pháp chú, phạm âm theo gió lan tỏa khắp cả không gian, xa không vang dội bằng tiếng chuông tiếng trống, nhưng độ trang nghiêm dường như cũng vượt qua.

Sau khi tiến vào đàn tràng tám đội tản thành những đội nhỏ, dựa theo an bài chi tiết từ trước đó, theo sự trưởng của mình tìm được vị trí, lấy thể Thất Bảo Cát tường tụng lại làm pháp đàn, Vô Ngự một mình lên pháp đàn, khoanh vòng ngồi xuống, chúng tăng đang niệm chú cùng lúc ngừng lại, đổi lại là tiếng hoan hô bị kìm nén đã lâu, dân chúng đứng xem vây xung quanh đàn tràng, theo đó bùng nổ mạnh mẽ.

Lúc này dân chúng đứng gần, trong mắt phát hiện ra, trong đám tăng lữ đông đảo có một nhân vật đặc biệt.

Việc trọng đại, tất cả tăng lữ đều một kiểu trang phục, riêng đám người kia, có khoảng hơn bốn mươi người, quần áo giản dị chân trần nứt nẻ, lộ vẻ không ăn ý song bọn họ cũng là phật đồ, nhưng không ở trong miếu, không chỗ ở, đều là những khổ tu.

Tuy rằng đều là đệ tử của Phật, khổ tu và đệ tử Thiền tông bình thường có tín ngưỡng giống nhau, nhưng hai con đường theo đuổi tín ngưỡng thì khác nhau rất lớn, khổ tu phương thức không thể nghi ngờ càng thêm cực đoan, bọn họ cho rằng người sinh ra có tội, phải lấy phương thức chịu khổ để chuộc tội, thân thể càng thống khổ nội tâm càng thuần khiết. Đây cũng không phải nói so với hòa thượng bình thường khổ tu thành kính hơn, chỉ có điều mọi người đối với tu hành có những cách lý giải không giống nhau, cho nên sinh ra cách thức tu hành khác nhau mà thôi.

Mặc dù là người tu hành khổ hạnh, cũng chia làm nhiều trường phái khác nhau, vô số khó mà tan vỡ, tuy nhiên ở Nam Lý khổ tu chỉ có một phái, đem tu chia làm ba cảnh giới: Thứ nhất là nổi khổ làm người; Thứ hai là cuộc sống khổ; Thứ ba là khổ trong giàu sang. Giáo lý cụ thể không đề cập tới, ba cái khổ này xác định ba con đường tu hành. Trước tiên phải ở trong cuộc sống tu dưỡng, chặt đứt những tình cảm ràng buộc, có điều sau khi bắt đầu ngộ đạo sẽ chuyển sang giai đoạn thứ hai, xuất thế tiến vào núi hoang rừng rậm, hòa nhập với tự nhiên, cảm nhận sự tranh đấu giữa vạn vật, lãnh hội nổi thống khổ của thiên nhiên; Cuối cùng lại một lần nữa nhập thế, hiểu về đời sống con người, sau khi trải qua tầng khổ ải thứ hai, lại lần nữa nhìn kỹ nhân gian, mong cầu lấy sự linh ngộ chân chính.

Tu hành cảnh giới thứ ba, nếu không phải là phồn hoa đích thực thì không thể thành công. Bởi vậy có thể dừng lại trong Phụng Hoàng thành, trụ lại khổ tu lâu dài, hầu hết cũng có thâm tu khổ hạnh. Đến tham dự buổi lễ cầu phúc nhóm khổ tu đều ở chỗ này, bọn họ không cầu nhất là hư danh, nhưng trên thực tế mỗi người đều đeo trên lưng một phần danh tiếng.

Hôm nay thủ lĩnh nhóm khổ tu trình diện, rõ ràng là gần đây đám khổ tăng trong Phụng Hoàng thành danh tiếng đã lên nhiều, trên phố lưu truyền pháp lực thứ hai ở Nam Lý, đứng sau Vô Ngự sư thái và lão ni cô Cô Thạch...

Đối với Vô Ngự sư thái, nhóm khổ tu cũng rất kính nể, nếu không sau khi Vô Ngự phá quan tập hợp nhau đến Biệt Lai thiền viện, khổ cực đợi vài ngày chỉ vì muốn nhận vài lời lời thăm hỏi ân cần.

Chỉ là, trước kia chưa từng có hòa thượng khổ tu cùng tham dự lễ cầu phúc cùng đệ tử phái Thiền tông.

Kính ngưỡng cùng kính ngưỡng, nếu Vô Ngự ra mặt, chưa chắc có thể mời đám khổ tăng ấy xuất hiện, đây là công lao của lão ni cô Cô Thạch.

Dựa theo tính tình của Cô Thạch, vẫn cảm thấy khổ tu càng được thuần khiết hơn, nếu chẳng phải năm trước đồng ý với sự phụ bảo vệ cho Liên Tông am, lão ni cô sớm đã cầm gậy đi tham gia vào đội khổ tu rồi. Cho nên Cô Thạch tuy thân là đệ tử Thiền Tông, nhưng đối với những người xuất gia ở các chùa lân cận đều không có giao tình gì, nhưng đối với nhóm tăng ni khổ tu có đạo hành cao thâm trong thành lại có liên hệ chặt chẽ...

Chuông trống lại nổi lên, Vô Ngự ngồi ngay ngắn trên đài cao, dẫn dắt tất cả tăng lữ hát vang, lễ Phật Nam Lý có đã lâu, trong thành tín đồ vô số, tất cả đều mở miệng phụ họa, tiếng ca kinh kệ lan rộng bốn phía, ngay cả Lang Nha quân đóng giữ phía ngoại thành đều có thể nghe thấy rõ ràng, trong tiếng ca dâng lên cuộn cuộn, đại pháp sự đến hồi mở đầu.

Tuy rằng sự chuẩn bị có phần gấp gáp, nhưng quy trình hành lễ rõ ràng, các loại chi tiết có liên quan hòa thượng đều nắm rõ ở trong lòng, chúng tăng tinh thần hưng phấn, đợi Vô Ngự sư thái phối hợp khăng khít, mà Vô Ngự sư thái có biệt tài ứng biến, mặc dù giữa sân lộ ra vài kẻ tiểu nhân, bà cũng có thể ứng phó dễ dàng, nhẹ nhàng lấy lệ mà đi qua.

Trong quá trình hành lễ có phân chia lễ tiết mở đầu, đến cầu phúc thì thực sự đã tiến vào phần chính của hành lễ, theo đó tiếng niệm kinh càng tỏa ra vang dội. Nam Lý vốn không phân rõ được bốn mùa, mặt trời cứ thế luôn luôn tỏa sáng khắp nơi, chiếu tới trên người không cảm thấy nóng bức, chỉ cảm thấy khắp Nam Lý ánh nắng tươi sáng âm áp muôn nơi.

Mà trải khắp Trung Thổ một tòa Hoàng thành theo truyền thống Hán khác mây mưa liên miên. Mưa không lớn, nhưng vừa đủ đem lại no ấm qua mấy mùa thu đông.

Từ bốn ngày trước khi bắt đầu, mưa tí tách rả rích không ngừng, xem như một lần cọ rửa lại đường lớn ngõ nhỏ trong Tỉnh thành...Càng mưa càng tẩy rửa, Tỉnh thành càng trở nên lạnh lẽo.

Có lẽ trận mưa này lâu lắm, làm hàng ngói trên nóc nhà, tảng đá trên đường bị dội đi không còn một mảng bụi, lúc này nơi Thăng Long Trung Thổ ngược lại không có chút sức sống, làm sao còn nói tới xinh đẹp, Tỉnh thành chỉ còn lại một mảnh hiu quạnh, thật sự rất tịch mịch.

Không ai nguyện ý đi ra ngoài trong kiểu thời tiết này, mặt đường vắng lạnh, các cửa hàng bên đường vẫn mở cửa buôn bán như trước, nhưng không có khách ra vào, từ trường quầy đến nhân viên, không có chút thái độ gì, ai cũng không vực nổi tinh thần lên.

Yến Đỉnh cũng giống như bọn họ, tinh thần cũng lên không nổi.

Năm đó sau sự kiện nhất phẩm lôi, Đại Lôi Âm đài hoàn toàn bị tiêu diệt sạch, Hạp tự tinh nhuệ thương vong hầu như không còn, đợi sau khi Quốc sư trở về Tỉnh thành, lại từ hai một tòa Tu Di Thiền viện lựa chọn và điều động tinh nhuệ phong phú tới Lôi Âm Đài, nhân số so với trước kia còn muốn tăng lên mấy thành, nhưng thay đổi người, không khí cũng liền thay đổi.

Loại cảm giác này rất cổ quái. Khác biệt có liên quan tới hiện tại và trước kia, Yến Đỉnh trực tiếp quản lý chính là: không khí nơi này trở nên trầm lặng. Nhưng cẩn thận cân nhắc lại, chân tướng lại không phải như thế, sáng trưa tối ba lần học tập, võ tăng đúng giờ ra huấn luyện tu đạo, cao tăng tề tụ vào học đường giảng kinh luận đạo, tín đồ bốn phương không quản đường xa vạn dặm tới triều bái. Trước kia như thế nào? Bây giờ lại như thế nào? Sao lại có bầu không khí trầm lặng như vậy?

Suy nghĩ hồi lâu, Yến Đỉnh mới hoảng hốt hiểu được, trước kia, giờ phút này “không khí trầm lặng” có lẽ không phải tại Đại Lôi Âm đài, mà là ở Quốc sư của nước Yến này thôi.

Yến Đỉnh đứng trầm lặng trước cửa đại điện Lôi Âm đài, lặng lẽ nhìn trận mưa trước mặt, một bàn tay phía sau, bọc bởi chiếc găng tay da lân màu đen nắm một tờ giấy. Mưa bắn trúng mái hiên, nhỏ giọt tí tách, bỗng nhiên một hồi bước chân trầm nặng phá tan tiếng mưa rơi, một tràng cười tựa như tiếng sư tử gầm của lão già cường tráng xuyên qua đại viện trống trải, đi về phía lão, Hoa Tiểu Phi.

Đi sau lão ta còn có một thanh niên trẻ.

Tinh thần Yến Đỉnh khẽ rung động, không để ý bầu trời đang mưa, mặc kệ thân phận của mình, cất bước ra đón, âm thanh mơ hồ:

- Tối sớm vậy.

Sau khi Cảnh Thái bệnh nặng, mỗi khi cuối thu đầu đông, Quốc sư đều cần một hòa thượng có công phu vì Cảnh Thái mà châm cứu, tăng cường kinh mạch cũng như thể chất. Nhưng Yến Đỉnh chỉ còn một cánh tay, không thể tự mình hoàn thành, đề cập đến châm thuật cao thâm phức tạp, cũng chỉ có Hoa Tiểu Phi có thể giúp lão, cho nên hàng năm Hoa Tiểu Phi đều đến Tỉnh thành một lần.

Từ hơn bốn mươi năm trước, Yến Đĩnh thân là kẻ dùng kỳ độc, bắt đầu bá nhập huynh trưởng Hồ Phách, Hoa Tiểu Phi liền không cần thi lễ với lão, trực tiếp đáp:

- Mùa đông năm nay tới sớm, ta sợ người sẽ châm cho Hoàng thượng trước, nên cũng liền tới sớm vài ngày.

Yến Đĩnh cười gật đầu, lão tươi cười bày đủ thái độ mềm mỏng, tuy rằng không quan hệ, Hoa Tiểu Phi có thể từ trong mắt lão đọc ra ý cười. Yến Đĩnh đưa mắt, nhìn ra kẻ hậu sinh đứng phía sau của Hoa Tiểu Phi.

Hoa Tiểu Phi nói:

- Trước tiên nói qua tên đã, đó là đồ đệ của ta.

Nói xong lại quay đầu lại phía sau nói:

- Còn không bá kiến Quốc sư.

Lời chưa dứt, hậu sinh liền quỳ lạy, Yến Đĩnh mỉm cười:

- Không phải Quốc sư, là đại bá.

Đưa mắt nhìn khắp Đại Yến, Yến Đĩnh chỉ đối với hai người nói mình không phải thân phận quốc sư, Hoa Tiểu Phi là một trong số đó, hiện giờ đối với đệ tử của Hoa Tiểu Phi, cũng giống như vậy.

Tình hình của Hoa Tiểu Phi và Hồ Phách có chút giống nhau, học nghệ nhưng chưa nhập môn, Yến Đĩnh cùng họ tuy là huynh đệ nhưng không phải đồng môn.

Lễ nghĩa hậu sinh tham kiến bậc trưởng bối, hấn quỳ rạp trên mặt đất:

- Đạo Thảo bá kiến sư bá.

Nói rồi cung kính dập đầu ba lạy.

Quốc sư biết Hoa Tiểu Phi từng thu nhận một đệ tử, nhưng tình hình cụ thể và tỉ mỉ chưa bao giờ hỏi qua, nghe vậy hơi kinh ngạc:

- Người tên Đạo Thảo, tên chi nghe lạ vậy?

Nói xong, cẩn thận đánh giá lại tên hậu bối này, một lát sau lắc đầu mà cười:

- Quả nhiên là cây rơm.

Đạo Thảo thoáng nhìn qua, từ dáng người đến diện mạo cử chỉ thần thái đều vô cùng bình thường, nhưng nghiêm túc nhìn lại thì hẳn thật sự không có gì đặc biệt, mặc dù cố gắng dụng tâm để nhớ diện mạo của hắn, nếu tiếp xúc trong thời gian ngắn, vẫn không cách nào nhớ được, đem hắn để lẫn trong đám người đông đúc, chỉ nháy mắt đừng mơ tưởng tới việc tìm ra hắn.

Người ta hoặc xấu xí hoặc tuấn tú, mặc dù là người thường, nhưng ngũ quan tướng mạo cũng sẽ có điểm bắt mắt, nhưng Đạo Thảo hoàn toàn không có điểm nào.

Rơm rạ thực sự là rơm rạ, mùa đông sắc vàng, mùa xuân sắc xanh, khi gió nước thì cúi đầu, khi mưa rơi thì thoải mái, là nơi ẩn thân cho vô số đồng loại bên trong, vĩnh viễn không thể nào tìm ra được.

Yến Đĩnh bỗng nhiên trở nên vui vẻ, không cần hỏi, lại là con cháu tốt, nếu không Hoa Tiểu Phi cũng không đưa hắn tới gặp mình. Tuy nhiên thực sự khiến Yến Đĩnh cao hứng, không phải bên cạnh lại xuất hiện thêm người giúp đỡ, mà là sức sống trên người chàng thanh niên kia chính là giống như lão già mình, nhưng bọn họ lớn lên, cường tráng, đây mới chính là điều an ủi nhất.

Sau khi chào hỏi xong, Yến Đĩnh bảo đệ tử tâm phúc mang Đạo Thảo đi dạo xung quanh, tự mình thì nói với Hoa Tiểu Phi:

- Tới rồi thì tốt, ta đang thấy buồn chán...

Lời còn chưa dứt, Hoa Tiểu Phi liền lắc đầu chặn lại:

- Không chỉ là buồn chán, việc gì không thuận lợi chẳng?

Yến Đĩnh bật cười lắc đầu:

- Có phải chẳng khi ta buồn rầu trên người sẽ tỏa ra chút hương vị? Vì sao cho tới bây giờ vẫn không thể gạt được người.

Từ trước khi Yến Đình trúng độc, Hoa Tiểu Phi luôn ở bên cạnh lão, hai đứa trẻ cùng lớn lên bên nhau, trong lòng Yến Đình có chuyện gì, Hoa Tiểu Phi liếc mắt một cái có thể nhận ra, trước đây là như vậy, hiện tại cũng vẫn như thế.

Hoa Tiểu Phi lắc đầu:

- Cho dù thực sự có mùi, cũng là hương thơm.

Yến Đình ngạc nhiên, lập tức cười ha hả, Hoa Tiểu Phi nói được cũng chẳng phải lời gì hay, lại càng không phải là lời khen tặng, Quốc sư toàn thân mùi thối lan tỏa, bình thường toàn nhờ tới hương liệu khóa lấp mùi tanh tưởi nồng đậm trên cơ thể, lại mùi thối xen lẫn trong đó có thể ngửi thấy được, trừ phi hương thơm tỏa ra ngoài nếu không lời nói của Hoa Tiểu Phi thật sự đại bất kính, tuy nhiên những chuyện nhỏ nhỏ giữa những lão bằng hữu, sao Quốc sư lại so đo tính toán, vừa cười, vừa cầm tờ giấy trong tay đưa cho Hoa Tiểu Phi:

- Người tự xem đi.

Tước thư, mặt hàm, do Nhâm Đường gửi từ Phượng Hoàng thành.

Hoa Tiểu Phi đọc thư, Quốc sư giản lược, đem chuyện đã xảy ra ở Nam Lý nói qua cho lão ta nghe, tới khi Quốc sư nói xong, Hoa Tiểu Phi cũng đọc xong tước thư, chau mày hỏi:

- Người vì sao lại phiền muộn?

Tước thư dày đặc, từ ngữ vừa khiêm tốn, vừa có ý nịnh hót, lại nói về tình hình gần đây nhất của Phượng Hoàng thành, báo hiệu sự tình hoàn toàn thuận lợi. Mặt khác tất cả các tin báo đều là tin tốt, cho nên Hoa Tiểu Phi không hiểu được.

- Tước thư nhận được ngày hôm qua, nhắc tới đại hỏa ở Biệt Lai thiền viện, Thiên Hồ chết, Vô Ngự may mắn thoát được.

Yến Đình chậm rãi lắc đầu:

- Nhưng ta chỉ nhận được thư báo của Nhâm Đường, chưa nhận được tin tức từ Thiên Ảnh... Nếu Thiên Ảnh thật sự thoát được kiếp nạn, hẳn là cũng đã tới lúc tước thư tới nơi rồi.

Hoa Tiểu Phi giật mình, lập tức hiểu ra vấn đề:

- Vô Ngự hiện tại đó là người thực?

Yến Đình giọng điệu lạnh lùng, chỉ gọn trong bốn chữ:

- Nhâm Đường hết rồi!

Tước thư một lần đi về, ít nhất mất nửa tháng, cho dù Quốc sư lập tức thả khói hương báo cho Nhâm Đường biết được chân tướng, cũng không cách nào kịp nữa rồi, hai hàng lông mày của Hoa Tiểu Phi nhíu chặt, suy tư một trận, cuối cùng thả lỏng, không có cách nào, chỉ có thể tùy ý để Tĩnh Vương bị Vô Ngự điều khiển, nắm lấy, cắm đầu vào một cái hố lớn thôi.

Hoa Tiểu Phi an ủi khuyên giải Quốc sư:

- Vừa mới nghe người nói qua, vốn “cái bóng” là một cơ hội ngàn năm có được... Ngẫu nhiên được, hiện tại mất cũng không quá đáng tiếc. Nội ứng và đệ tử, về sau có thể tìm, có thể phái đi, không cần phải lo lắng quá tuy nhiên sự việc vì sao đột nhiên biến đổi, dù sao cũng nên điều tra kỹ lại, hay là phái Đạo Thảo đi Phượng Hoàng thành xem? Coi như một lần thử nghiệm, đối với hắn cũng có lợi.

Yến Đình ngẩng đầu, tỏ vẻ đồng ý với đề nghị của Hoa Tiểu Phi, sai Đạo Thảo đi điều tra nguyên nhân, lại tiếp tục nói thêm với Hoa Tiểu Phi:

- Nam Lý tạm thời không còn trong tầm kiểm soát của ta, cơ hội tới ta phải nắm lấy, cơ hội không có đợi người, ta cũng không biết có bao nhiêu tiếc nuối, tuy nhiên...

Nói tới đây, Yến Đỉnh bỗng nhiên đổi đề tài câu chuyện;

- Lễ mừng thọ Hoàng thượng ba chín năm đăng cơ cũng sắp đến rồi, ngươi biết không.

Hoa Tiểu Phi trả lời:

- Việc này đương nhiên biết, ta còn chuẩn bị phần lễ vật.

- Vốn ta cũng chuẩn bị lễ vật.

Yến Đỉnh hít một hơi:

- Ta đồng ý đem Nam Lý làm hạ lễ cho người... Hiện tại đưa không được, lòng ta phiền muộn chính là việc này.

Quốc sư nặng nề thở dài, Hoa Tiểu Phi đột nhiên mỉm cười, tiếng cười vang dội, trong Đại Lôi Âm đài trang nghiêm, thần thánh không hòa hợp, có tiếng chói tai dị thường.

Yến Đỉnh giọng điệu cổ quái, dường như có chút hương vị “tức giận”:

- Cười cái gì?

Nguyên nhân đơn giản nhất, cũng bình thường nhất, Hoa Tiểu Phi cười càng lớn, chỉ là Quốc sư hiện tại rất tốt. Đường đường là Yến Đỉnh, không ngờ sẽ vì chút lễ vật mà râu rĩ không vui.

Sau khi cười xong, Hoa Tiểu Phi cũng không biết nên làm gì, chỉ an ủi lấy lệ;

- Đừng nghĩ ngợi nhiều quá, việc trước mắt lo trước, bên Phượng Hoàng thành, có lẽ Nhâm Đường cũng đủ khôn khéo, có thể hòa giải tình thế hóa giải tình thế hiểm nghèo hay chăng?

Yến Đỉnh oán hận:

- Nhâm Đường đến cục diện thế nào y còn không biết, làm sao nói hóa giải, đến chết cũng không biết phải chết như thế nào vậy.

Hoa Tiểu Phi cười, bổ sung thêm:

- Chết cũng không biết chết trong tay ai.

Yến Đỉnh xua tay, phiền chết lão rồi!

tinhlinh2

211. Chương 43: Pháp Sư Cầu Phúc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 43: Pháp sư cầu phúc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Pháp sư trong Phượng Hoàng thành đã được quá nửa chặng đường.

Ba nghìn tăng lữ trước tiên vì quốc gia bách tính, lại vì đàn hộ pháp kia cầu phúc, sau hai lần cầu phúc, theo đạo pháp chỉ của Vô Ngự sư thái, trong đàn trang tăng lữ đều nhất loạt lên, bước chân nhẹ nhàng khê động, tiến về phía trước kết thành trận hình Thất Bảo Cát Tường phân ra một đường qua lại.

Tĩnh Vương dẫn con út của Phong Long, dẫn theo con cháu chính thống hoàng gia và trọng thần triều đình cùng đi vào Thất Bảo Cát tường hải, đi vào giữa pháp trận đứng vững vàng, Vô Ngự sư thái cũng đi xuống

hòa vào trận đàn, trong miệng không ngừng tuyên đọc Phật hiệu, chúng tăng lần nữa lại cất bước, pháp trận từ tốn bắt đầu chuyển động.

Ba nghìn tăng lữ phục trang lộng lẫy cúng bốn chín ngày, vây quanh Tĩnh Vương không ngừng, tiếng Phạn xướng lên không ngớt, khung cảnh hoành tráng, Hoàng tử nhỏ mở to hai mắt nhìn, con người đen lầy lợ về tò mò, Tĩnh Vương vẻ mặt trang nghiêm, trường hợp như vậy không dễ dàng bật cười tuy rằng trong lòng y sớm đã vui mừng nở rộ. Ban ngày đứng nhàm chán, cuối cùng cũng đợi tới thời điểm mấu chốt này.

Chúng tăng mặc trang phục như con bướm, khiến người ta loạn hoa trong pháp trận, ước chừng vòng vo trong nửa canh giờ, khung cảnh rực rỡ nhưng không đánh mất vẻ trang nghiêm cuối cùng cũng dừng lại, chúng tăng tản ra, Vô Ngự sư thái một mình tiến lên, dặt chực vị quý nhân dâng hương trước Phật đàn.

Sau khi để các quý nhân cầu nguyện, nhóm quý nhân còn phải dâng hương cho Phật, biểu hiện sự thành kính khiêm cung coi như la lễ đáp tạ, đây là trình tự không thể thiếu.

Thời gian chuẩn bị pháp sự gấp gáp, không kịp ở đàn tràng trước cung đặt một pho tượng Phật nên đã tới Đại Tiến Phúc tự thỉnh tới một pho tượng Phật bán thân bằng đồng, mặc dù không đủ uy phong, nhưng cũng may Phật tổ chỉ hỏi người lễ bái có thành tâm hay chăng, sẽ không so đo thân hình mình lớn nhỏ thế nào, tạm thời chấp nhận được.

Luận về thân phận bối cảnh, dâng hương lần thứ nhất đương nhiên do Tĩnh Vương Nhâm Đường, nhưng Tĩnh Vương muốn hướng về dân chúng trong thành biểu lộ sự khiêm tốn, cho nên lắc đầu cười vỗ lên vai Hoàng tử nhỏ:

- Nhanh đi, dâng hương cho Phật tổ.

Tiểu hoàng tử cười giòn đáp ứng, nhận lấy thẻ hương thơm ngát từ trong tay Vô Ngự sư thái đi theo dáng vẻ đã được học từ trước, cung kính quỳ lạy dập đầu, toàn bộ không có gì kỳ lạ, sau khi làm ổn thỏa, tiểu hoàng tử trên mặt lộ chút vẻ tự hào, nhưng lập tức lại nhớ ra, lần trước khi làm việc này còn có Phụ hoàng ở bên cạnh, đôi mắt lập tức hoe đỏ.

Tĩnh Vương nhìn dáng vẻ của đứa trẻ, trong miệng an ủi vài câu, trong lòng nói không hết những lời chán ghét.

Y không tin Phật nhưng trong trái tim vẫn còn một chút kính sợ, hãm hại Phong Long chính là y, tiểu Hoàng tử hiện tại đang đứng trước mặt Phật tổ nức nở đáng thương, Phật tổ sẽ không trách móc sao? Thật là đáng ghét.

Giờ phút này Vô Ngự sư thái lại lấy ra thẻ hương thơm ngát, đưa lên cao, trong miệng khê nói:

- Tĩnh Vương, mời.

Tĩnh Vương không để ý tới đứa nhỏ, cung kính nhận lấy nén hương từ tay sư thái, đem ba nén hương thơm ngát dâng lên. Y hành lễ nghĩa chu đáo kính cẩn, từ lễ bái đến dâng hương đều không thể chê ở điểm nào, nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ nhận ra có chút không đúng, động tác của y dường như hơi nhanh, tuy rằng cũng không quá sơ hở, nhưng dường như phía sau có người đang thúc giục y vậy.

Đương nhiên không có ai thúc giục Tĩnh Vương, chính bản thân y tự thúc ép mình thôi. Vô Ngự sư thái đã dặn dò qua, sau khi hương cháy, phải đem mùi hương thơm ngát ấy dâng lên trong vòng mười nhịp thở, thực ra thời gian có thừa, chỉ là Tĩnh Vương thấy hơi chột dạ.

Người bên ngoài cũng không chú ý tới hắn “chạy đuổi theo thời gian” chỉ có Vô Ngự sư thái để ý, nhưng cũng không có gì để nhắc nhở.

Mùi hương thơm ngát, Tĩnh Vương không thể đứng lên quỳ gối chấp tay tạo thành dấu chữ thập, dường như đang cầu nguyện thật lâu, hiện tại y cũng hiểu được động tác của mình có chút nhanh, nhưng không có cách nào, đợi qua được mười nhịp thở đã.

Sau khi dâng hương là cầu nguyện, việc ấy rất đời thường, tất cả mọi người lẳng lặng chờ đợi không có chút hoài nghi, nhưng một lát sau, mặc cho ai cũng không từng nghĩ Tĩnh Vương yên lặng cầu xin, vừa mới cầm ba nén nhang vào bát thật bất ngờ, bát hương bùng cháy như dọa người, càng như có liên quan đến thời gian cấm nén nhang. Lặng yên bốc lên bùng bùng, tiếng cháy nổ lép bép âm vang, mùi hương thơm

trong chốc lát biến thành tro tàn, trước sau không đến thời gian uống một chén trà, một nén nhang nhưng hết thấy đã cháy xong rồi.

Ai cũng chưa từng thấy qua hương cháy nhanh như vậy, mà nén nhang kia cháy thực sự rất nhẹ, hình dáng cũng thật kinh người, khói nhẹ cũng không bay tràn lan, thẳng tắp hướng về phía trước, nghiêm nhiên thành một đường thẳng, bay vào không trung! Cho tới khi có một trận gió thổi qua, nói mới bị xóa mờ không còn dấu vết, chớp mắt đã tiêu tan không còn gì.

Chợt thấy hiện tượng lạ, mọi người ở giữa sân chấn động, Vô Ngự và Tĩnh Vương cũng không ngoại lệ, trợn mắt há mồm kinh hãi.

Qua một hồi, tất cả mọi người hồi phục tinh thần, tăng lữ và đám quý nhân không thể không ồn ào bàn luận, dân chúng cũng mặc kệ, châu đầu ghé tai, sự việc bỗng chốc trở lên hỗn loạn, Vô Ngự sư thái nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tạm thời không nói thêm gì, một lần nữa lấy ra nén hương, mời các quý nhân dâng hương trước Phật tổ, Tĩnh vương đứng tránh sang bên... Từ đại diện hoàng thất đến các trọng thần, trước sau hơn mười người lần lượt dâng hương, đều đúng trình tự nhưng hiện tượng lạ cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa.

Đợi sau khi tất cả mọi người dâng, Vô Ngự sư thái khẽ trầm lặng, đưa mắt nhìn về phía Tĩnh Vương:

- Mời Tĩnh Vương dâng hương lần nữa.

Dân chúng lập tức hào hứng, ai nấy đều muốn nhìn rõ hơn một chút, đông đúc không kìm nổi sóng người trào về phía trước, đội quan binh giữ trật tự lập tức lớn tiếng quát, rất nhanh ngăn được dòng người xao động, Tĩnh Vương cố ý tỏ ra một bộ mặt kính sợ, chần chừ một lát mới gật đầu, lại đón lấy cây hương từ trong tay Vô Ngự.

Vô Ngự đưa mắt cho y, ra hiệu y đừng vội vàng như lần trước nữa. Quả nhiên, lần này Tĩnh Vương thông dong hơn rất nhiều, trong lòng yên lặng, đem thời gian ước chừng thích hợp, mới đưa nén nhang rời khỏi tay, cắm vào lư, tập tức lại xuất hiện dị tượng, vẫn như lần trước, lư hương bốc lửa đốt sạch hương không còn một nén nào.

Một tiếng hô lên, trong ngoài đàn tràng bàn tán, Vô Ngự vẻ mặt cũng có chút biến đổi, nhưng vẫn không nói nhiều, trực tiếp đi tới trước mặt Phật tổ, làm động tác chắp tay xá chào, xin thứ cho tội bất kính.

Liền đó đứng dậy từ trong lư hương, chọn ra ba cây hương ngắn dài không giống nhau, không biết lúc trước là ai dâng lên, hiện tại vẫn đang cháy trong đám tàn hương đó, chụm lại với nhau quay đầu về phía Tĩnh Vương:

- Vương gia, mời ngài dâng hương.

Tĩnh Vương lộ vẻ không hài lòng:

- Tàn hương là bất kính.

- Thăm nhuần thì thành kính.

Vô Ngự nói với Tĩnh vương:

- Thời cổ lễ Phật vốn có truyền thống tiếp lễ như vừa nói, hành động này tuyệt không bất kính liên quan tới việc trọng đại, Vương gia không nên chậm trễ.

Sự tình trọng đại, đến tột cùng việc gì là việc trọng đại ở đây, dân chúng ở đàn tràng nếu ngộ ra, trong mắt, trên mặt đều lộ ra hưng phấn nồng đậm, Vô Ngự, Tĩnh Vương trong lòng lại càng thêm rõ ràng.

Tĩnh Vương nghe vậy không cãi lại, chỉnh lại trang phục, tiếp nhận ba cây tàn hương kính dâng lên Phật tổ. Hỏa đạo nhân quả là xứng đáng với cái tên, Chu Nho cả đời nghiên cứu một chữ “đốt”. Muốn làm cho cây hương đồng loạt bốc cháy, sương khói ngưng tụ thực cũng không thành vấn đề. Tống Dương là người tinh thông được lý, nhưng là hạ độc hoặc dùng thuốc, ngoại trừ hai cái này, những lĩnh vực khác hẳn đốt đặc cán mai, thế nào cũng phải do hỏa đạo nhân ra tay, tuy nhiên thủ pháp dùng được, là Tống Dương truyền cho Vô Ngự.

Tổng Dương trước kia nói đùa nhưng cũng nói không sai, Vô Ngự sư thái đối với bản lĩnh hạ độc, thật là thiên phú trời cho, bản lĩnh hạ độc vào các cây hương dài có thể thi triển một cách thuần thục như vậy, mặc dù dân chúng không ngừng mở to mắt nhìn, nhưng nương theo tay áo che lấp lại thêm động tác nhanh nhẹn, hoàn toàn không phát hiện ra thủ đoạn của bà, lần thứ ba dị tượng lại xuất hiện.

Xung quanh đàn tràng tiếng bàn tán xôn xao càng lúc càng vang dội, hiện tượng lạ lặp lại một lần nữa, cây hương qua tay Tĩnh Vương liền bùng lên nhanh chóng, mặc cho ai nghĩ gì cũng chỉ có một kết quả: so với người bên ngoài, Phật tổ càng ưng ý được Tĩnh Vương dâng hương. Đây là lời nói Phật tổ ủng hộ cho Tĩnh Vương.

Việc nằm trong dự kiến, Vô Ngự sư thái sắc mặt tươi cười đưa tay cởi áo cà sa Hải Thanh của mình xuống, đem khoác lên người Tĩnh Vương, lui lại phía sau một bước, hai tay tạo thành chữ thập khom mình thi lễ.

Sư thái chưa từng bàn luận nhiều nhưng hành động của bà đủ để nói lên hết thấy mọi việc.

Về mặt của Tĩnh Vương có chút sợ hãi, có chút không ngờ, không ngờ bên trong ẩn dấu chút do dự...Tiểu Hoàng tử căn bản không hiểu rõ việc trước mắt rốt cuộc có ý nghĩa gì, nhìn thần Phật lại nhìn Tĩnh Vương, ánh mắt dạt dào hưng phấn, cảm thấy màn ảo thuật này thật đẹp mắt..., Hữu thừa tướng và Tĩnh Vương là một phe với nhau, tất thấy đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, màn biểu diễn của Tĩnh Vương thật xuất sắc mà Vô Ngự sư thái không một lời liền tặng áo cà sa.

Sự việc lần này thuận lợi như nước chảy thành sông, Ban đại nhân đưa mắt nhìn Tả thừa tướng, Đỗ thượng thư mấy vị triều thần vẫn chưa bày tỏ thái độ, muốn xem bọn họ bây giờ còn cách gì nữa chẳng, Tả thừa tướng đang cười, nhưng nếp nhăn trên mặt lão khi cười lại vô cùng cứng ngắc, Đỗ thượng thư trước sau như một không có thái độ gì, chẳng những đôi môi mím lại, vẻ mặt càng lộ rõ vẻ chua xót trong khi đám tăng lữ trên đàn tràng giờ phút này đang ngơ ngác nhìn nhau.

Đệ tử tự bồi chỉ cảm thấy việc này kỳ lạ, những vị cao tăng đại đức đó, chủ trì chùa miếu thì trong mắt lộ ra một phần bình tĩnh, ngoài đàn tràng vô số dân chúng càng thêm hưng phấn, ai làm Hoàng đế đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhưng người đăng cơ thống nhất đất nước nhận được sự ủng hộ của thần Phật, Nam Lý sắp tới ắt hẳn sẽ giàu mạnh rồi!

Từ trong tới ngoài biểu lộ của mọi người không giống nhau, Tĩnh vương cười thầm rất nhiều, trong lòng có nhiều suy ngẫm: ở Nam Lý làm sư thái thật không phải chuyện dễ dàng, y trước kia có thể không biết điều đó.

Mỗi lần làm pháp sự, ni cô khoác áo cà sa Hải Thanh trông thật nhẹ, không ngờ mình khoác trên người mới phát giác thì ra nó nặng đến thế.

Thời tiết Nam Lý, khoác một mớ quần áo như vậy, nóng khiến người ta thực khó chịu.

Vô Ngự sư thái hít một hơi, hai tay nhẹ nhàng vung lên, ra hiệu mình có điều muốn nói, xung quanh rất nhanh trở nên yên lặng, Vô Ngự lúc này mới cao giọng:

- Hôm nay làm pháp sự, đại Hoàng thất dâng hương vốn là đã kết thúc, nhưng hiện tượng lạ xảy ra liên tục nên bản ni cảm thấy có mối duyên cầu phúc, vì Tĩnh vương mà cầu phúc.

Nhóm cao tăng trong đàn tràng vừa mới bình tĩnh, bốn ngày trước ở Đại Tiễn Phúc tự Vô Ngự triệu tập chủ trì các tự thượng thảo “cúng bái bốn chín ngày” cho Phong Long. Khi đó, ngay cả Tăng Minh nói đương lúc mọi thứ bị cháy hết, còn có thể lại làm thêm một buổi pháp sự thượng hạng, cần mọi người phối hợp, nhưng rốt cuộc làm lễ cho ai, làm cái gì, bà vẫn chưa hề tiết lộ ra.

Hiện giờ đám lão tăng đã rõ ràng, Vô Ngự vì Tĩnh vương mà cầu phúc... đương nhiên lúc này đã tăng thêm phần long trọng.

Cầu phúc sớm đã được an bài tốt, các lão tăng đương nhiên có thể nghĩ thông suốt, vừa rồi Tĩnh vương dâng hương hiện tượng lạ đã xuất hiện cũng không phải Phật tổ hiển linh, nhiều nhất chỉ có thể tính là ảo thuật chốn giang hồ.

Xét cho cùng, Vô Ngự là quyết tâm muốn phụ giúp Tĩnh vương đăng cơ, thậm chí không tiếc lấy thần Phật ra lừa gạt dân chúng.

Hơn trăm vị cao tăng bên trong, một nửa mỉm cười chống đỡ, một nửa thờ ơ. Người xuất gia không để ý tới triều chính, ai làm Hoàng đế đều tốt, dù sao mọi người cũng đều biết rằng, hiện giờ kinh sư đều do Tĩnh vương làm chủ, y muốn đăng cơ, dựa vào mấy hòa thượng lại có thể ngăn cản được sao, rõ ràng người sáng suốt không buồn để ý tới chuyện đó, có thể tự bảo vệ được mình là được, cho dù một ngày kia Trần Tây Vương trở về cũng là giết Vô Ngự, chính mình không liên can, chỉ có một vài người lộ ra vẻ không hài lòng, hận Vô Ngự đã đem Phật đà ra làm trò đùa, nhưng cũng không dám đứng dậy rút ra khỏi đội hình, không phải ai cũng có được sự ngạo mạn quái đản như Cô Thạch.

Sự thái độ nghị lập tức thì nhận được sự ủng hộ vang dội, không cần hỏi, dân chúng đã sớm ủng hộ rồi, đều là Tĩnh vương đã an bài tâm phúc nằm trong đám dân chúng, Tổng Dương cũng coi như một trong số đó, lớn tiếng hét “không thể tốt hơn”. Tiếng hét ư rằng còn vang dội hơn hét thầy.

Trước uy vọng của Vô Ngự sư thái, Tĩnh vương dâng hương sau hiện tượng lạ, dân chúng không rõ chân tướng, thực cho rằng Tĩnh vương lọt vào mắt xanh của Phật tổ, tương lai của Nam Lý bỗng chốc tươi đẹp như tranh, rất nhanh hết thầy đều lên tiếng ủng hộ, hoan hô ngập trời. Tĩnh vương còn muốn rút rè, vội không ngừng xua tay lắc đầu:

- Đây sao có thể được, sao dám khiến sư thái vất vả pháp giá, khiến các vị đại đức vất vả vì mình ta mà cầu phúc...

Tĩnh vương không ngừng từ chối, Vô Ngự cố ý mời nài, cảnh giằng co thật có chút hương vị, cho đến khi Cô Thạch sư thái không kiên nhẫn nổi, nhíu mày nhắc nhở Tĩnh vương:

- Cúng bái hành lễ thật là vì người mà làm, nhưng cầu phúc là cho trăm họ Nam Lý, cũng không phải vì một mình người, không cần từ chối, chớ phụ tấm lòng của dân chúng.

Nói tới thế này, Tĩnh vương mới không từ chối nữa, miễn cưỡng gật đầu xem như đồng ý, nhưng vẫn làm bộ làm tịch giống như lúc trước, thế nào cũng phải có tiểu Hoàng tử cùng lên.

Y muốn mua chuộc lòng người, Vô Ngự vì y mà itnhs kể, lúc này chỉ nói một tiếng, hàng ngũ tăng lữ lại thay đổi, bình thường tăng lữ đều lui lại phía sau hơn bốn mươi vị khổ tu đi lên, cuối cùng tiến hành lễ bái, Vô Ngự sư thái công đạo rõ ràng, do Vô Ngự, Cô Thạch hai người chủ trì, hơn bốn mươi vị khổ tu kết hợp pháp trận cầu Phật, hơn trăm vị cao tăng Thiền tông bên ngoài phối hợp, về phần này đệ tử bình thường sẽ không cần tham dự.

Cao tăng tu cầm uyên thâm coi nhẹ thế sự, nhưng tâm hồn đủ khôn khéo, trước đã nghĩ thông suốt Vô Ngự muốn giúp Tĩnh vương, giờ phút này liền biết vì sao muốn tìm khổ tu đến làm pháp sự, thực sự không phải vì “độc bá”. Hoàng đế tương lai đem sự việc lớn đặt lên người mình, cho nên hết thầy đều tỏ ra nịnh bợ, dốc sức cúng bái hành lễ, đem hết thầy những vị cao tăng trong kinh thành đá ra. Chỉ có điều nghĩ không ra, Vô Ngự dùng thủ đoạn gì, lôi kéo được Cô Thạch tham gia vào việc này.

Đúng là Vô Ngự đã coi thường lại coi thường, miệt thị lại miệt thị cái đạo lý ban đầu đó. Hiện tại rời đi không riêng gì đối với Vô Ngự bất mãn, vẫn là đối với sắc mặt của Tĩnh vương, nhóm cao tăng đều không nguyện ý đắc tội vị chủ tương lai của kinh thành, cũng nhẫn nại một hồi, dựa theo những an bài trước đó ngồi đúng vị trí, chuẩn bị tiến hành cúng bái.

Mà trong phần lớn cao tăng, trong lòng không thoải mái nhất chính là Vô Ngự sư thái.

Tuy rằng pháp hiệu và Vô Diễm cũng tương đương, tuy rằng hai hòa thượng khác biệt trời đất, Vô Diễm danh tiếng vang dội nhưng chỉ có một tòa miếu nhỏ dung thân, miễn cưỡng không tính là hòa thượng nơi hoang dã, gia nghiệp không có gì. Giới thì rất giỏi, phóng tâm mắt đi tìm khắp Nam Lý cũng không chắc có thể tìm ra chùa miếu lớn hơn chùa miếu của lão, lão là chủ trì Đại Phúc Tự.

Từ Vô Ngự lộ ra tin tức muốn làm pháp sự, lão liền đi theo, nghiêm nhiên cũng là một trong những chủ sự có công lao cao cao tại thượng, không nghĩ tới cuối cùng cũng thành ra diễn viên thế này. Phải biết rằng tất cả cao tăng ở đây, lúc trước lão phái Tiểu Sa Di mời đến. Như chỉ có điều cố sức chưa tính đến việc lấy lòng, nhưng không khó tưởng tượng, về sau lão cũng không thiếu chữ “đồng hành” được viết trên lưng...

Vô Diễm sư thái bụng đầy oán khí, cũng giống như những cao tăng khác, theo Vô Ngự sư thái bắt đầu đọc pháp chú, uể oải đọc Khí Kinh một hồi, nhìn pháp trận của đám khổ tu ở phía trước, lão sẽ bất chấp tức

giận mà đổi lại là trần ngập nghi ngờ.

Hôm nay tổng cộng có bốn tám vị khổ tu cầm, tính thêm Cô Thạch là bốn chín vị, thời gian cúng bái hành lễ chia làm bảy đội, mỗi đội bảy người, dựa theo bảy thương xót, bảy khổ cực, bảy báo ân, bảy giác ngộ, bảy đồ quý, bảy Phật pháp...

Pháp trận bảy bảy phương diện, vây quanh Tĩnh vương cùng tiểu Hoàng tử không ngừng chuyển động tụng kinh cầu phúc.

Lấy trận thế như vậy đến cầu phúc, toàn bộ mọi vấn đề, đám khổ tu lại không biết mình đang cầu phúc cho ai, thế trận của bọn họ dần có biến hóa, vốn bảy người một đội giờ loạn rồi, thoáng chốc trở thành sáu người một đội, hóa ra đội bảy người theo nhân số biến hóa, biến thành tám đội, Cô Thạch thoát trận mà ra, cùng Vô Ngự sóng vai đứng thẳng mặt nhìn, trong miệng niệm chú không ngừng, trong tay vung vàng kết ấn.

Làm trận thế mới hình thành, Vô Diễm không hề ngạc nhiên, mà thấy chấn động.

Từ khổ tu cầm sợ phương thức, sớm đã nhìn thấy ở cao nguyên, sau mới từ từ truyền bá vào trong nội Hán, ở Nam Lý nhưng bài học khổ tu, dung hợp phần lớn Phật hiệu Mật tông, bọn họ giờ phút này đang bày ra thế trận đến từ Mật tông.

Sáu người một đội, nên được gọi là “sáu lời nói thật của Minh Vương”: Tám tổ cũng có chú ý, các tổ sắp xếp đều giống nhau, Vô Diễm chỉ có thể hiểu được hai tổ, ba người một hàng, phân chia thành hai hàng song song, đại diện cho đầu ngựa của Minh Vương, có thể trừ hết thấy tai ương của chúng sinh; Một tổ khác sáu người kết thành đại biểu cho uy đức Minh Vương, có thể trừ hết thấy tà ma, xóa bỏ hết thấy độc long. Những tổ còn lại tuy rằng không hiểu, nhưng không cần nghĩ cũng có thể đoán được phần nào, cũng không khác biệt đều tượng trưng cho những mặt khác của Minh vương.

Sáu lời nói thật, bát Đại Minh Vương.

Vài thập niên trước, Đại Tiến Phúc thu dụng một vị phật đồ Mật tông đến từ cao nguyên, lúc ấy người này bệnh rất nặng, trưởng bối trong chùa bèn phái Vô Diễm là Tiểu Sa Di đi chăm sóc. Phật đồ cao nguyên không thể sống lâu, nhưng thời gian đó cũng nói chuyện cùng Vô Diễm, trong những chuyện đã nói, có nhắc về trận pháp này.

Tên cụ thể Vô Diễm đã sớm quên, nhưng lão nhớ rõ, tòa pháp trận Minh Vương này là lời nói thật, chỉ có một tác dụng: trấn diệt tà thuật Dã La.

Dã La sớm đã chết từ nhiều năm, tà pháp tuy có lưu truyền, nhưng nguy hại so với những năm đó gần như không thể xem nhẹ, pháp trận Mật tông chuyên dùng để đối phó tà thuật yêu nhân cũng sớm đã rời khỏi lịch sử, Vô Diễm tuyệt đối không thể ngờ tới, hôm nay cso thể nhìn thấy được.

Vô Diễm cả kinh ngay cả kinh văn cũng niệm không nổi, ánh mắt hoảng sợ không ngừng đánh giá trong trận pháp Tĩnh vương cùng Tiểu Hoàng tử, trong lòng thầm đoán, nhóm khổ tu bày ra trận pháp này, đến tột cùng là muốn đối phó người nào?

Giờ phút này sắc trời đã tối, tiểu Hoàng tử không ngờ tinh thần cũng không mệt mỏi, con mắt sáng lên, hứng thú nhìn đám khổ tu vây quanh mình đảo qua đảo lại; về phần Tĩnh vương, vẻ mặt trang nghiêm, ánh mắt trịnh trọng, thân thể cũng thẳng tắp, chợt thấy lão nhân vừa có cung khiêm vừa có uy nghiêm, thật sao giống phong độ của bậc đế vương, nhưng nếu nhìn kỹ dường như ở mặt, đầu và cổ y thật nhiều mồ hôi, y nóng sao?

Thời tiết Nam Lý nóng bức, tuy nhiên thời tiết hôm nay không tồi, cái khó có được là “thấu thích, thời tiết” nhiệt độ tuy rằng không thấp nhưng không nóng bức như ngày thường. Vô Diễm nhíu mày, cố ý cảm nhận hoàn cảnh hiện tại, đích xác không mát mẻ, nhưng nóng như bộ dạng của Tĩnh vương, dường như có chút không hợp lý!

tinhlinh2

212. Chương 44: Lộ Rõ Bộ Mặt Gian Tà

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 44: Lộ rõ bộ mặt gian tà

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Vô Ngự trước kia từng có một bộ y phục, một bộ y phục thật sự đẹp... áo cà sa Hải Thanh.

Lại nói, vẫn là năm đó bà ở thảo nguyên du ngoạn, giảng kinh, Thiền Vu Khuyển Nhung mặc dù không thụ giáo nhưng cũng tôn trọng sự tận tâm và khổ công mà tặng chiếc cà sa Hải Thanh này.

Chiếc áo cà sa này là bảo bối thần kỳ. Cảm nhận được nó mềm mịn và mỏng manh như làn da, nhìn qua so với tơ lụa có vẻ còn nhẹ hơn nhiều nhưng khi mặc vào người lại ấm áp lạ thường, còn giữ ấm hơn cả da cừu. Nghe nói, áo cà sa là được dệt từ sợi tơ tằm đã luyện qua lửa trong truyền thuyết mà thành. Có tìm cả khắp thiên hạ cũng khó có chiếc thứ hai, đến cả Thiền Vu Khuyển Nhung cũng không rõ nó có từ đâu.

Ở thảo nguyên giảng kinh, khổ nhất là cái lạnh giá của mùa đông, những đợt gió lớn và mạnh thổi vù vù khắp thảo nguyên, không nơi nào nằm ngoại lệ. May mắn là nhờ chiếc áo cà sa này mà sư thái mới có thể sống ở nơi lạnh nhất thảo nguyên trong nhiều năm.

Chờ sau khi nàng trở về cố quốc, trước khi bế quan, vừa lúc phía đông Nam Lý gặp thảm họa lũ lụt, gia viên, ruộng đồng bị ngập chìm trong nước, xuất hiện rất nhiều nạn dân. Triều đình dốc toàn lực chống thiên tai, phật môn cũng kêu gọi tín đồ quyên tiền cứu trợ, lúc này trong kinh có vị nhân sĩ bí ẩn tìm Vô Ngự, quyên góp một khoản tiền lớn, nhưng không muốn công khai danh tính, Vô Ngự liền đem chiếc áo cà sa này tặng lại để tỏ lòng cảm kích. Sau đó, Biệt Lai Thiền Viện cháy, khi làm lễ pháp sự cầu siêu nàng lại bảo Tổng Dương đi tìm người đó tạm thời mượn lại chiếc áo cà sa.

Bây giờ, chiếc cà sa Hải Thanh đã được khoác trên người Tĩnh Vương. Dựa theo hiểu biết từ kiếp trước của Tổng Dương, hiện tại, tình hình của Tĩnh Vương cũng không khác biệt nhiều, chính là đang ở trong khí hậu khoảng hai mươi độ, được choàng bởi một chiếc áo da, đứng bất động dưới ánh tà dương. Ngay khi trong lòng Tĩnh Vương đã nghĩ “làm ni cô không dễ”. Tổng Dương cũng cười thầm trong bụng “làm phật cũng thật khó.”

Bộ dạng âu lo điều chỉnh pháp trận cầu phúc của hai vị sư thái, điểm này tất nhiên không thoát khỏi con mắt của Tĩnh Vương, nhưng y thấy không quan trọng, chỉ xem đây là phật pháp biến hóa thông thường. Tĩnh Vương hoàn toàn tin tưởng Vô Ngự, hơn nữa đối với việc nhà phật y vốn cũng không hiểu lắm, cho dù y hiểu cũng vô dụng, một tòa đàn tràng lớn như thế, mấy nghìn đệ tử Thiền Tông, ngoài Vô Ngự, Cô Thạch Thạch và hơn bốn mươi vị khổ tu ra, rất ít người có thể thực sự nhận ra đạo pháp trận này, tuyệt đại đa số hòa thượng cùng lắm cũng chỉ là có chút hoài nghi mà thôi.

Tĩnh Vương nóng, trên người mồ hôi đổ ra nhễ nhại, nhưng áo cà sa là do Vô Ngự tự tay choàng lên cho y. Hướng nơi lớn này nói là phật đồ Nam Lý tán thành, hướng chỗ nhỏ kia cũng là một phần vô cùng vinh quang,, bất luận thế nào cũng không thể cởi nó, nóng mấy cũng phải nhẫn nại, chỉ mong pháp trận cuối cùng nhanh chóng kết thúc

Tuy nhiên, Tĩnh Vương chắc chắn phải thất vọng. Khi y không chịu nổi nhiệt, Mật Tông pháp trận trấn diệt tà ma vừa mới bắt đầu.

Pháp trận “Chân Ngôn Minh Vương”, là Vô Ngự thời trẻ ở Thổ Phiên tịnh tu học được, còn như bà nhờ Cô Thạch đi tìm những bậc tăng khổ tu đến giúp có rất nhiều nguyên nhân:

Cơ bản nhất, khổ tu có bối cảnh Mật Tông, việc pháp độ hoàn toàn thông suốt, có thể nhanh chóng nắm giữ đạo pháp này dùng để đối phó với pháp trận của “Miết la tà thuật”. Thiền Tông coi trọng ôn hòa, Mật Tông theo đuổi cực hạn, việc trấn yêu phục ma mà nói, pháp thuật của Mật Tông càng cương mãnh hống

hách. Khổ tu trước sau như một, xem cái ác như kẻ thù, là đệ nhất thiên hạ không quan tâm cường quyền. Quan trọng nhất là... khổ tu không có thể lực, giữ mình trong sạch, kẻ khác không lôi kéo được họ, họ cũng không dễ bị lôi kéo, trong đám người này không có nội ứng ngầm của Tĩnh Vương hoặc của Yến Đỉnh

Trong nháy mắt, giọng hát thần chú của Khổ tu trì biến thành sức mạnh. Họ cũng không biết Vô Ngự nói chiếc áo cà sa mỏng manh đó có thể so với trọng cừu tàng lớp hay không, họ chỉ nhìn đến phục ma trận, Tĩnh Vương đổ mồ hôi liên tục, sắc mặt đỏ rực như mặt trời xuống biển, ánh mắt hoảng loạn... ma vật chìm đắm vào Mật pháp đại trận, sao có thể giữ thái độ trầm tĩnh? Dáng vẻ này của Tĩnh Vương rõ ràng là yêu nhân rồi.

Nhìn thấy vẻ khác thường của Tĩnh Vương, trong lòng khổ tu càng thêm kiên định, dốc sức làm phép, tâm tư từ từ không minh, tất cả sức lực đều dồn vào pháp trận. Từ hoàng hôn đến khi trời tối đã hơn nửa canh giờ trôi qua, pháp trận chẳng những không có dấu hiệu dừng lại, mà ngày càng thi triển nhanh hơn.

Tĩnh Vương hết sức kiên trì, mồ hôi chảy ròng ròng, từ đầu tóc đến y bào, thậm chí cả hài tất đều bị dính mồ hôi, cả người ướt rượt như mới từ dưới nước đi lên. Đêm đến, một đám mây đen nặng nề bay tới, che phủ trên không trung Phượng Hoàng thành, bởi vậy không khí vô cùng ngột ngạt. Tuy không còn vàng thái dương, nhưng so với ban ngày không khí càng lộ vẻ oi bức.

Nhưng cảm giác của Tĩnh Vương so với mọi người không giống nhau, y liền cảm nhận được rõ ràng cảm giác mát mẻ.

Theo bóng đêm buông xuống, từng cơn gió mát lạnh không biết từ đâu đến, theo da thịt thâm nhập sâu vào cơ thể, chạy đến tứ chi.

Là ban đêm lạnh sao?

Tĩnh Vương chớp mắt, nhưng đột nhiên mất đi khí lực, lại mở mắt ra, suy nghĩ cũng vậy, hoàn toàn không thể nghĩ được gì... sau khi quá nóng bức, cảm giác mát mẻ này đến quá mãn nguyện, cơ hồ như trong nháy mắt loại cảm giác này chỉ có thể dùng đến sự khoan khoái, sung sướng mà miêu tả. Cảm giác ấy lan tỏa khắp cơ thể khiến y lười biếng, khiến hân mê mỗi hoàn toàn không muốn lãng phí sức lực suy xét điều gì. Toàn bộ tâm thần đều không tự chủ được tự do hưởng thụ.

Tĩnh Vương không nén nổi lòng mình, bật cười khanh khách.

Pháp chú của Khổ tu đột nhiên vang dội, phạm linh nắm ở trong tay, pháp trận càng chuyển càng nhanh, gần như là đang nhảy vọt.

Tĩnh Vương nhắm mắt bịt tai.

Giang sơn trước mặt đẹp như tranh vẽ, dưới trướng là thiên binh vạn mã, sau lưng là Hoàng triều rực rỡ. Thịnh thế phong lưu một thời thiên kiêu, bên trái là quần thần và vạn dân châu lạy, bên phải là Vô Ngự sư thái, suất lĩnh thiên hạ phật đồ kính lễ... niềm vui sướng không lời nào tả xiết. Chỉ có Tĩnh Vương cảm nhận được sâu sắc, thoáng qua có chút không ổn, nhưng lại không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc làm sao không ổn. Cảm giác này rất giống giấc mộng trong khoảnh khắc nào đó, biết rõ mình đang nằm mơ nhưng không có cách nào tỉnh lại. Tĩnh Vương cũng không muốn tỉnh lại, đây là giấc mộng đẹp, để y phiêu diêu du tiên

Tên của vị thuốc này liền có tên gọi là “Du tiên”

Vưu Thái Y thân cây độc thuật cao thâm, sau khi được kế thừa sư môn, không hề giữ phương thuốc cổ truyền, tự mình bào chế ra không ít phương thuốc độc, đương nhiên Hồ Phách cũng không phải là ngoại lệ

Vưu Ly tính tình chất phác, khô khan, phương thuốc mà lão nghiên cứu đều bắt nguồn từ thực tế, như “không đói”, “phân độc”, Hồ Phách lại khác biệt, mang đặc tính của một cô gái theo đuổi sự mơ hồ của tình yêu, không cần phải rõ ràng, chỉ cầu thoải mái, tựa như loại thuốc “Du tiên” này, chỉ làm cho người ta quên đi hiện tại, hoàn toàn rơi vào hư ảo thỏa thích hưởng thụ, được lực không thể cứu người cũng không thể giết người. Chỉ là nó có chút tác dụng phụ. Được lực sẽ ảnh hưởng tới ánh mắt khiến hai mắt biến thành màu đỏ đợi sau khi được lực được giải trừ thì sẽ có một khoảng thời gian mất hơi mờ, không có hại gì Phương thuốc như vậy, Vưu Thái Y chẳng thèm để ý đến, nhưng đây là bí mật độc môn mà Hồ Phách đặc ý nhất.

Cùng với “phác ngọc” phương thức hạ độc của chúng cũng giống nhau, “Du tiên” cũng là thông qua lỗ chân lông thấm thấu vào da, nhưng trong đàn tràng như vậy, Tống Dương không có cơ hội xuất hiện, không thể nào một mình có bản lĩnh hạ độc, lại không thể thi triển. Vô Ngự mới học khó có thể đem bột phấn rắc lên người Tĩnh Vương mà dấu được vết tích, cho nên hai người bọn họ nghĩ ra một kế: đem phấn “du tiên” rắc lên trên áo cà sa Hải Thanh.

Trước đó sư thái đã uống thuốc giải, hoàn toàn không chịu tác động của thuốc. Mà áo cà sa rất ẩm ẩm, Tĩnh Vương lại không có tu cầm nội liễm thủ nguyên như sư thái, bao trùm trong bầu không khí nóng bức ngọt ngào khoác trên mình tấm áo choàng ẩm áp như vậy, đương nhiên không tránh được mồ hôi chảy ra, y phục ướt đầm, “du tiên” cũng thông mồ hôi dính vào da, Tĩnh Vương gia nhẹ nhàng phiêu diêu “du tiên”.

Pháp sự vẫn tiếp tục, vốn ngồi dưới đất, Vô Ngự sư thái chậm rãi đứng lên, thủ thế với xung quanh, vẫn chú tiếng Phạn đột nhiên biến mất, các khổ tu tiếp tục theo đuổi pháp trận, nhưng đều im bất, những câu chú chỉ còn âm ỉ trong lòng. Từ đọc thanh chú chuyển thành đọc thầm trong lòng, các vị thiện gia cao tăng ở bên ngoài cũng đều im lặng, đàn tràng bỗng chốc trở nên yên tĩnh, Vô Ngự đợi một lát, lúc này mới hít thở thật sâu, nói:

- Vì sao cười?

Quên mất bản thân mình đang ở nơi nào, quên cả xung quanh, tất cả cảm giác đều đã nhập vào giấc mộng để vương, lại nói lòng không chút đề phòng, Tĩnh Vương sa vào trong đó không thể tự kiểm chế được, trong lúc đang vui sướng, đột nhiên có âm thanh truyền đến:

- Vì sao cười?

Tiếng nói trầm trầm, trang nghiêm cũng không quá thân thiết, nghe ra rất quen thuộc, chỉ có điều trong khoảng khắc Tĩnh Vương không nhớ nổi chủ nhân của giọng nói ấy là ai. Tuy nhiên, y có thể cảm nhận được đối phương là người mình tín nhiệm, thực sự tín nhiệm, huống hồ đây vốn chỉ là một giấc mộng lớn, trong mộng thì hà tất phải giấu giếm:

- Sắp đăng cơ, cai quản cả thiên hạ, đương nhiên là nên cười.

Nói xong, Tĩnh Vương lại cười.. Quả nhiên là đang nằm mơ, Tĩnh Vương không cảm thấy chính mình vừa mở miệng nói ra, chẳng qua là trong lòng tự trả lời, nhưng tai lại có thể nghe được âm thanh của chính mình. Đây là cảm giác mới, có vẻ rất thú vị.

Lời nói trong hư ảo, lời phát ra từ miệng mà rất thực, chẳng những chính Tĩnh Vương nghe được, đàn tràng vừa yên tĩnh trở lại, tất cả xung quanh cũng đều nghe được rõ ràng.

Ngoại trừ người chủ trì pháp sự, còn lại mọi người nghe vậy ai cũng giật mình kinh hãi, sự tình Tĩnh Vương muốn đăng cơ đã là tỏ rõ, nhưng nói một cách quang minh chính đại như vậy, có vẻ không ổn lắm.

Tiểu Hoàng tử ngẩng đầu lên, , sau khi nhìn thấy phụ hoàng, mẫu hậu và Thái hậu chết, bản thân xem Tĩnh Vương như cha, nhìn thấy cảnh này đứa bé không khỏi run rẩy ... Còn chưa hiểu chuyện, nhưng vốn con nhà đế vương dù còn nhỏ cũng có thể hiểu được sự quan trọng của ngai vàng. Tuy nhiên không đợi nó nói, Cô Thạch sư thái liền kéo nó vào lòng ra hiệu nó không được nhiều lời.

Trong đàn tràng Ban đại nhân ứng biến mau lẹ. Tĩnh Vương đầu tiên đổ mồ hôi đầm đìa, tiện đà vui sướng, nụ cười giả tạo, những việc làm thất thủ, dị trạng này sớm khiến lão hoài nghi. Lúc này nghe được câu trả lời không đúng, chớp lấy cơ hội, lập tức quát mắng:

- Tặc nì thi triển yêu pháp, mau bắt lại.

Gần như cùng lúc với lời lão, Hồ đại nhân cũng cao giọng nói:

- Trong lòng ngay thẳng, sợ gì nói mê, thần nì trừ tà vì nước vì dân, kẻ nào vọng động sẽ mang tội đồng lõa.

Khi Tả - Hữu thừa tướng đồng thời lên tiếng, hai phe thị vệ nội đình cũng lựa chọn hành động trái ngược nhau. Phe thứ nhất đồng người theo chủ quan xung trận hét mắng, lập tức rút dao xông lên; phe kia ít người khí thế không kém chút nào, Chủ quan hét lên:

- Hộ trận.

Hơn trăm người vẻ mặt kiên quyết dàn hàng ngang ngăn cản.

Muốn xông lên nhất là tâm phúc của Tĩnh Vương, đương nhiên không cần nói; Mà hơn trăm người hộ trận, nếu không có ngoại lệ, cách đây bốn ngày đều thấy bóng ma Hoàng đế vào lúc nửa đêm ... Bọn họ tận mắt nhìn thấy hai vị thần ni ngăn trở hồn ma Hoàng đế, cứu tính mệnh của mọi người, trong lòng tự nhiên tôn thờ Vô Ngự. Nhưng chỉ dựa vào điểm này sùng bái, cảm kích vẫn chưa đủ, bây giờ họ có thể đứng ra, công lao thuộc về Hồ đại nhân

Với tình hình hiện tại ở trong kinh, Hồ đại nhân cũng không có cơ hội trực tiếp gặp gỡ với các thị vệ nội cung. Chẳng qua là để cho nội gián của lão ở trong cung làm là người đứng đầu thị vệ mang đi bốn câu nói:

- Phép tắc nội cung nghiêm ngặt, bùa ngải trừ tà nhiều vô kể, vì sao Phong Long bị ác quỷ nhập hồn;
- Vạn tuế vì sao hồn phách không tiêu tan, phải phiêu du ở xung quanh tam ti ;
- Sư thái đã theo oan hồn vạn tuế biết được chân tướng, khi cúng bái hành lễ cầu phúc chân tướng sẽ rõ như ban ngày trước toàn dân thiên hạ.
- Thỉnh cầu tướng quân, hộ quốc, hộ pháp, hộ dân, hộ Nam Lý ta được phước lành.

Hai phe thị vệ trong cung lưỡi dao sắc bén cùng hướng, mà thế cục trong ngoài dàn tràng há chỉ kết thúc bằng cuộc đối đầu thị vệ đơn giản như vậy sao.

Tăng lữ trong dàn tràng, một trong số hơn mười người, không biết là tâm phúc của Tĩnh Vương hay là tâm phúc của Quốc sư , miệng hô to:

- Tặc ni thi triển yêu pháp

Mọi người tựa như hổ bỏ nhào lại, một vị hòa thượng trung niên đột ngột chuyển ra, hai tay áo vung nhẹ theo gió, vững vàng ngăn cản bọn họ:

- Đợi đã, dừng bước

Âm thanh vang dội, giọng điệu nghiêm trọng, như năm đó ở biên ải Lão Dịch khi Yến quân phá Sơn Doanh đã hét to câu nói đó... Chính là Thi Tiêu Hiểu.

Dân chúng, kẻ trong triều đứng ngoài dàn tràng , có người hô to:

- Tặc ni tà pháp.

Kích động vô tri, còn ở phía khác lại đối chọi gay gắt, hô lớn:

- Thần ni làm phép trừ tà.

Không chỉ Tĩnh Vương có tâm phúc, Hồng Ba vệ, tả Thừa tướng, Hình bộ và Mộ Dung gia trong đám người cũng ngầm bố trí người của mình làm huyền não cùng lúc. Bao nhiêu người đồng thời xông lên, cuộc đối đầu đơn giản nhất cũng là thâm hiểm nhất, hai bên ngầm ngầm ám sát lẫn nhau.

Mà xung quanh dàn tràng còn có hai vạn trọng binh, pháp sự hôm nay quan hệ trọng đại, cấm quân chủ lực trong kinh đều được phái đến duy trì trật tự.

Trong nhóm tinh binh này không có bất cứ người cũ nào, chỉ có điều sau khi Phong Long chết, hoàng thất do Tĩnh Vương nắm giữ. Bọn họ nghe lệnh của Tĩnh Vương. Nhìn thấy cảnh tượng trong pháp trận, đại quân lúc này áp sát lại, nhưng vẫn chưa xung phong chém giết, trong lòng chủ tướng có chút do dự, già và tuyệt đại đa số người khác đều giống nhau, muốn nghe Tĩnh Vương nói tiếp...

Mắt nhìn trước cung sẽ có đại loạn, e không cần tới một nhịp thở thảm họa sẽ tràn lan, liền liên tục đưa mắt nhìn Cô Thạch sư thái lộ vẻ lo lắng, chỉ cần giữa sân loạn, tất cả tâm huyết đều như nước đổ về biển Đông, Vô Ngự không hoảng loạn cũng không chậm trễ, một tay giơ lên vững vàng không chế cổ họng của Tĩnh Vương.

Loạn trước mắt vốn đã được sự đoán, không qua được ải này, còn nói mưu đồ chuyện gì?

Hướng hồ vấn đề này giải quyết vốn không phải chuyện gì quá hóc búa, , buông tay thì tốt rồi, đức phật từ bi, sợ gì giết người? Vô Ngự sư thái vẻ mặt thông dong, đưa mắt nhìn khắp xung quanh.

Thế lực của Tĩnh Vương chia làm hai loại. Một là tâm phúc, phe cánh âm thầm được gậy dựng trong nhiều năm. Đám người này có thể không tinh nhuệ bằng Hồng Ba vệ, nhưng bàn về lòng trung thành thì không kém. Vừa thấy sinh mệnh của chủ nhân nằm ở ba ngón tay của sư thái, bọn họ sợ ném chuột làm vỡ bình quý, lập tức không dám manh động.

Hai là lực lượng của do Hữu Thừa tướng cầm đầu, quan lớn trong triều bị lão ta lôi kéo. Đám người của Hữu Thừa tướng có lòng trung thành với Tĩnh Vương cũng không nhiều lắm. Tất cả đều chỉ là quan hệ hợp tác. Bây giờ, Tĩnh Vương thần trí không rõ, bất cứ lúc nào cũng có thể lộ rõ chân tướng phản nghịch. Ban đại nhân đầu chịu chết cùng, ý nghĩ trong lòng rõ ràng:

- Thà rằng để sư thái giết chết Tĩnh Vương, cũng không dễ dàng để sự tình lại tiếp tục đi theo chiều hướng xấu.

Đáng tiếc, chỉ có ý tưởng là vô dụng...Buổi lễ long trọng ngày hôm nay toàn bộ do Tĩnh Vương một tay xử lý, Ban đại nhân một mình tiến đến, võ sĩ trung thành của lão ta đều lưu ở trong phủ, làm như vậy là vì tránh hiềm nghi, tránh Tĩnh Vương nghi ngờ điều gì. Trước đó Hữu thừa tướng đầu ngờ sự tình lại biến hóa thành như thế này, với một mình lão, làm sao có năng lực có thể thay đổi được điều gì? Đừng nói xông vào loạn bậy, nếu không ai đỡ, lão muốn chạy tới giữa trận pháp cũng là điều khó khăn.

Tuy nhiên Ban đại nhân chưa từ bỏ ý định, chung quy còn muốn thử một lần, tập chung khí lực, quay về phía Tĩnh Vương cách không xa trung tâm trận pháp, thét lớn:

- Vương gia, tỉnh lại.

Tĩnh Vương thờ ơ rất kỳ quái, y có thể nghe được âm thanh của Vô Ngự, nhưng đối mặt với người khác y đều không hề có phản ứng.

Ban đại nhân không hề phí công, lại ngẩng đầu nhìn phía chủ tướng cầm quân và thủ lĩnh thị vệ, âm thanh trầm tĩnh, uy nghiêm:

- Tĩnh Vương bị yêu nhân cưỡng ép, lợi ích của Nam Lý đang bị treo lơ lửng, chư vị tướng quân chỉ đứng xem thôi sao?

Hữu Thừa tướng vừa lên tiếng, ngay lập tức làm náo loạn trở lại, Tả Thừa tướng giọng điệu trang trọng:

- Cục diện phức tạp, ổn định trật tự trước. Mọi việc sự do tướng quân tự chủ, ta vốn không hiểu việc quân, toàn bộ trông cậy nơi tướng quân.

Sức mạnh quân sự trong kinh tự thành hệ thống, đặc biệt, có thời điểm quyền hành chuyên trách độc đoán, không chịu mệnh quần thần. Tả Thừa tướng ý tứ mơ hồ, tuy nhiên, chính là nói với các tướng quân “Không cần nghe lão Ban, lão ta quản không được các người.”

Mà giờ phút này không thích hợp nói chuyện, Hình bộ Đỗ thượng thư từ trước tới nay chưa bao giờ chủ động ra mặt, cũng im lặng. Âm thanh nhẹ phiêu diêu:

- Nếu Vô Ngự không đáng tin, thiên hạ lại càng không có người nào đáng tin.

Chủ tướng cầm binh quay đầu lại hạ thấp giọng truyền lệnh, lại nhìn phía Vô Ngự lạnh lùng quát lớn:

- Thái tổ Hoàng đế lập di chiếu, Hoàng mạch con nối dõi không thể uy hiếp, không quản ngọc nát đá tan. Hạn cho người thời gian một khắc, nếu không thả Vương giá, giết tất bất luận tội.

Trận thế binh mã lại thay đổi, ép được càng gần hơn một chút, các xạ thủ cài tên giường cungnhinh thành thể đàn áp nhưng vẫn chưa xung trận. Biện pháp có quy củ, đền chỗ nào cũng nói về việc đã qua.

Ban đại nhân nghe vậy, trong lòng thở dài một tiếng, tả Thừa tướng và Đỗ Thượng thư liếc nhìn nhau, hai người đều mỉm cười.

Một canh giờ chia làm bốn khắc, khoảng thời gian một khắc, cũng đủ Đàm Đồ Tử nói ‘Tổng kỳ sĩ vung đao nhất phẩm lời’

Tĩnh Vương hoàn toàn không biết sự tình bên ngoài, càng không biết được mình đang bị Sư thái nắm lấy yết hầu. Y vẫn sa vào giấc mộng “Du tiên” không thể tự kiểm chế. Sau khi yên lặng một lúc, âm thanh

quen thuộc lại thì thầm bên tai “chúc mừng vạn tuế” . Cái âm thanh kia kèm theo tiếng cười, thật tâm cao hứng thay y tiếp tục hỏi:

Làm Hoàng đế của người Hán sao?

Tĩnh Vương lại muốn cười, cười cái kẻ đặt ra câu hỏi ngu dốt:

Trẫm là người Hán, đương nhiên là Hoàng đế người Hán, Thổ Phiên, dân tộc Hồi Hột, Khuyển Nhung làm chó cho trẫm, trẫm cũng không cần. Những loại ngoại tộc man di kia hết thấy đem giết sạch là được.

- Nói như vậy là Hoàng đế Đại Yên?

Tĩnh Vương lắc đầu cười ha hả:

- Đại Yên là phụ bang ...

Lời vừa nói ra muôn người biến sắc, nhưng sợ làm nhiều loạn câu hỏi của sư thái, chỉ có thể đem tiếng kinh hô kia nuốt trở lại vào bụng, miệng bị đè nén nói không nên lời

Mà Tĩnh Vương còn chưa nói hết:

Trẫm xem Quốc sư Đại Yên như thầy, không thể ngỗ nghịch. Không dám mơ ước đến Yên thổ, lão nhân gia hần nếu có chút sai phái, Nhâm Đường không dám không theo.

- Bệ hạ không phải Hoàng đế Đại Yên...

Cái âm thanh kia rốt cuộc hiểu ra:

- Hóa ra ngài là Hoàng đế Nam Lý, nói xong, tạm ngừng lấy hơi, giọng điệu lại tỏ vẻ hoài nghi:

- Nhưng Nam Lý có Hoàng đế, vạn tuế Phong Long chính trực, thân thể cường tráng tinh lực dồi dào...

Tiếng cười của Tĩnh Vương trở nên vang dội, không đợi đối phương nói xong liền tiếp lời:

- Phong Long là cái bút lông đã hỏng!

Người ở quanh đàn tràng lấy trăm phương ngàn kế, mọi người vẫn là cố nén tiếng la hét, không dám lên tiếng quấy rầy. Nhưng tiếng hít thở âm ỉ nín nhịn tương ứng với sự tích hợp lại, không khí kiềm nén trong đêm bức bối không biết khi nào sẽ nổ tung ra.

Tĩnh Vương cười sảng khoái, tiếp tục nói:

- Cho tới giờ, sợ là Phong Long cũng vẫn không hiểu được, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...

- Diệu kế đi tuần du đêm Trung thu là của bệ hạ, hãm hại Phong Long đã đành còn hủy hoại Thái Hậu và Hoàng Hậu? Vô Ngự nói chen vào cắt ngang lời nói hoang đường của Tĩnh Vương.

Tin Phong Long chưa chết không thể công khai, không thể để cho Tĩnh Vương nói tiếp, sư thái hỏi lại chú ý tìm từ, , người ở ngoài nghe đến Hoàng đế chết thảm , lọt vào tai Tĩnh Vương cũng “ngôn trung kỳ thực”

Tĩnh Vương từ từ nhắm hai mắt lại, rướn mày, dưới ánh lửa, bộ dạng tỏ ra đắc ý, có vẻ có chút vãn vẹo:

- Không như vậy, trẫm sao có thể đăng cơ .

tinhlh2

213. Chương 45: Phục Ma - Gian Nhân Đền Tội

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 45: Phục ma - Gian nhân đền tội

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

“Dục tiên” là sản phẩm đặc ý của Hồ Phách, bà muốn truyền lại cho Tống Dương, Tống Dương không muốn học cũng không được, không chỉ phải học mà còn phải dụng tâm mà học, học sao cho biết, học sao cho giỏi..... Có liên quan đến đạo lý “dược” bà từng giảng một cách chi tiết tỉ mỉ qua cho nhi tử bảo bối của mình: bị giam trong cảm giác mê ảo là do dược lực tạo nên, nhưng khoái lạc căn nguyên là đến từ nội tâm

Người trúng độc sẽ sa vào một mộng ảo xinh đẹp, nhưng mộng ảo này không phải “gió thổi qua không trung” mà là khát vọng ở sâu trong đáy lòng kẻ trúng độc.

“Dục tiên” không phải linh dược. Đơn giản nhất, giả như Tống Dương muốn học trộm tuyệt kỹ của A Y Quả, cho dù hấn nắm lấy tay nàng, cho nàng dùng “dục tiên”, liền đó hỏi ra những việc mình muốn nghe. Bởi vì Hắc Khẩu Dao sau khi trúng độc sẽ đắm chìm trong ảo giác mình và muội muội xinh đẹp, khi đó tất cả tâm tư của A Y Quả sẽ chìm trong ảo giác, đối mặt với những việc khác hoàn toàn không hỏi đến.

Lúc trước khi giảng giải tác dụng của phương thuốc thì Hồ Phách chính là dùng A Y Quả để làm ví dụ. Lúc ấy Tống Dương cười hỏi:

- Ta chỉ nhiều nhất có thể hỏi ra muội tử kia kêu là gì.

Hồ Phách lại lắc đầu:

- Sai rồi, người cái gì cũng không hỏi ra được, trừ phi người là người trong tâm A Y Quả.

Bởi vì khi đắm mình vào ảo giác A Y Quả căn bản nghe không thấy lời của Tống Dương

Khi dược lực phát tác, tất cả tư tưởng, cảm giác của người trúng độc, đều sẽ đi theo “mộng đẹp”, tất cả những âm thanh không liên quan đến mộng cảnh hấn đều không nghe thấy. Nhưng cái loại bệnh trạng này không hẳn là mất đi ngũ giác, chỉ có thể xem như “tai điếc mắt mờ thôi”, tâm tưởng tự giác bỏ hết những gì không liên quan đến mộng đẹp, có điều nếu người đưa ra câu hỏi cũng là một phần trong mộng đẹp của hấn thì là lại là chuyện khác

Tình hình của Tĩnh vương chính là như vậy, trong tâm ý việc y khát vọng nhất, không ngoài ‘giác mộng Đế vương’ mà Vô Ngự sư thái chính là chỗ dựa chính của y trong sự nghiệp thống trị,

Tĩnh vương không nghe được chú xướng phạm âm, cũng không nghe thấy được âm thanh ồn ào bên ngoài, nhưng y có thể nghe thấy Vô Ngự dụ dàng chất vấn, hơn nữa còn vui vẻ trả lời

Lúc Tĩnh vương thừa nhận hành thích vua mưu đồ tạo phản từ Vô Ngự cho đến Tống Dương cùng các đại thần triều đình, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm

“Dục tiên” hiệu quả kì diệu, nhưng trước đây Tống Dương cũng không dám khẳng định có thể thành công lấy được lời khai, hấn vốn dĩ đã chuẩn bị một cách khác: trong túi sư thái có cất một phần bí dược do Hỏa đạo nhân chuẩn bị, có thể giúp tĩnh vương tự cháy, nếu không lấy được lời khai thì để hấn chết trong đàn tràng “Phật gia trấn yêu” nhưng biện pháp này sức thuyết phục có hạn, chỉ để làm dự bị.

May mà hết thấy đều thuận lợi, Tĩnh vương nói hết câu trong mộng kia cũng chính là y đã xong rồi

Sau trung thu, thị vệ trong cung bị Tĩnh vương cài cảm tâm phúc vào không ít, nhưng thành viên nòng cốt không thay đổi, thị vệ trung thành vẫn chiếm chủ yếu, chân tướng vừa lộ ra, vài vị chủ tướng đồng thời phát tay truyền lệnh, một đội thị vệ tiến lên bao vây pháp trận, lưng hướng vào trong mặt hướng ra ngoài, ý tứ rất rõ ràng: hộ trận

Cấm quân cũng như thế, binh mã nhanh chóng điều chuyển, quân khí chuyển hướng ra phía ngoài, đảm bảo pháp trận sẽ không bị tấn công. Ngoài ra còn có bốn đội tinh binh cuốn bụi phóng tới bốn cửa thành, Nha Môn Quân thái độ không rõ ràng, chủ tướng cấm quân suy nghĩ tinh tế, sợ có tâm phúc của Tĩnh vương thấy tình thế nguy ngập sẽ giả truyền quân lệnh mở cửa thành dẫn Nha Môn Quân đến cứu giá, sau đó lập tức sai người truyền lệnh tất cả hổ phù đều trở thành vô hiệu, trừ khi được chủ tướng đích thân đến gạt đầu cho phép nếu không cửa thành quyết không thể mở.

Vào lúc tình hình đặc biệt, chủ tướng cấm quân có quyền nắm trong tay bốn cửa thành, có điều cái luật này trước nay thực vẫn chưa phải chấp hành bao giờ, không ngờ tới hôm nay lại dùng đến

Sau khi truyền lệnh, đại tướng quân vẻ mặt không đổi, nhưng trong lòng không tránh được có chút hân diện. Có cảm giác mình ‘ta làm chủ’ chân thật không sai.

Cái này chính là bản sắc của nội vệ kinh thành rồi, Tĩnh vương nắm quyền thì bọn họ hoàn toàn nghe hiệu lệnh, xung phong hãm trận cũng không từ nan, nhưng chưa chắc đã là chân chính trung thành, nội vệ chỉ bảo vệ hoàng thất, trung thành với hoàng đế, nếu chân tướng mưu phản hoàn toàn được che giấu, đợi sau khi Tĩnh vương đăng cơ xong nội vệ sẽ biến thành đội quân có thể tin tưởng nhất của hoàng đế, nhưng lúc này Tĩnh vương âm mưu bị bại lộ, nội vệ không một chút nghĩ ngợi liền quay giáo về phía Tĩnh vương

Cầm vệ và cầm quân trước sau đã thể hiện thái độ, Tĩnh vương đại thế đã mất, nhưng Vô Ngự tuồng còn chưa hoàn toàn diễn xong, Nhìn Cô Thạch nhẹ nhàng gập đầu, kẻ sau hiểu ý, ôm tiểu hoàng tử chậm rãi mà đem ra giao lại tận tay cho thị vệ, đưa mắt nhìn hữu thừa tướng : “ còn gì để nói?”

Hữu Thừa tướng chậm rãi lắc đầu, không nói được một lời, đối phương dám đến tùy ý mà hỏi bọn họ, tự nhiên trong tay nắm chắc chất vấn của Tĩnh vương nhất mạch. Ban đại nhân hiểu rõ, đi chất vấn nhưng thực tế là cho người ta một cơ hội , để người ta đem hết những gì muốn nói đều nói hết ra.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều giống hữu thừa tướng nhìn sự việc thông thấu, lúc này có kẻ là tâm phúc của tĩnh vương phần uất mở miệng “ thi triển yêu pháp mê hoặc thần trí vương gia, muốn cho lão nhân gia nói cái gì...”

Không đợi tên đó nói xong, Cô Thạch liền cười lạnh răn dạy:

- Đầu óc hồ đồ, ‘say rượu nói thật’ cái đạo lý này đến trẻ con cũng hiểu.

Người tinh thần sa sút thường không có đề phòng, dễ bị người khác lợi dụng, mà trong đó có một điểm mấu chốt: “ người khác lợi dụng chỉ là dẫn hấn nói ra những điều trong lòng,, càng tinh thần sa sút, thì càng dễ dàng bị người khác moi ra bí mật trong lòng, khiến người tinh thần sa sút nói ra lời nói thật thật dễ dàng, khiến hấn nói láo đem chuyện không có nói thành có thì mới là tuyệt đối không có thể

Cũng là bởi vì ở đây tất cả mọi người đều có thể hiểu được đạo lý này, cho nên dân chúng phần nộ, quân binh quay giáo.

- Không chỉ đầu óc kém cỏi, kiến thức cũng ngu dốt.

Cô Thạch không ngừng giáo huấn:

- Cái mà Vô Ngự sư thái cùng với các vị khổ tăng hợp lực thi triển, không những không phải là yêu thuật mà hoàn toàn ngược lại, là trấn yêu trừ tà mà vô thượng pháp pháp...gian vương vẫn chưa bị mê loạn, tà hồn của y bị phạt pháp chấn nhiếp, mới có thể biến thành hồ đồ không rõ.

Vừa dứt lời Vô Tiệp phương tượng bỗng đi lên phía trước :

- Lão nạp có thể làm chứng, trận pháp Vô Ngự sư thái bày ra, chính là chân chính pháp tông chân ngôn Minh Vương trận pháp, trận pháp này chỉ có một tác dụng: trấn diệt tà thuật Miết La .

Từ lúc Tĩnh vương nhận tội, chân tướng bại lộ, Vô Tiệp phương tượng đối với Vô Ngự sư thái không chỉ hận ý hoàn toàn tiêu biến ngược lại còn có thêm một phần cảm kích...Vô Ngự hôm nay là muốn bình định yêu tà, chứ không phải nịnh bợ tân đế, chuyện bà muốn làm nguy hiểm không nhỏ, thật sự mà đem các vị hòa thượng đều kéo đến thế mới chân chính là ‘ không tượng nghĩa’

Không chỉ có Vô Diễm phương tượng nhận ra loại trận pháp này mà còn một vài vị cao tăng nhận ra, trước sau đứng ra xác nhận trận pháp

Tuy rằng người làm chứng không nhiều lắm, hợp lại chỉ có thể đếm hết trên bàn tay, nhưng những người đứng ra, không ai là không phải đại đức cao tăng, có thể tính là nhân tài kiệt xuất của Phật tổ trong kinh thành, bọn họ mà nói thì toàn bộ đạo trường trong và ngoài không có hoài nghi.

Một lúc sau một vị quan lại cất bước mà ra, giọng điệu rất cung kính:

- Văn sinh ngu dốt, cầu sư thái chỉ điểm.

- Có gì nói thì nói đi

Cô Thạch không quản đối phương là ai, ngữ khí không chút khách khí, ai cũng đừng nghĩ có được thái độ hòa nhã của bà ấy.

Vị quan này lại nói:

- Dùng trận pháp này ...lẽ nào Tĩnh vương là yêu nhân miết la

Là hỏi câu, nhưng dùng giọng điệu khẳng định, vị đại nhân này là môn sinh của tả thừa tướng, người một nhà...

Vấn đề vừa đưa ra, lập tức liền có tâm phúc của Tĩnh vương lên tiếng:

- Vương gia thân ở địa vị cao, thân phận cao, sao lại có thể cấu kết yêu nhân? Lại nói tà thuật của Miết La sớm đã thất truyền, sao có thể muốn học là học được.

Lão ni cô tiếp tục mắng chửi người:

- Nói chuyện thanh âm lớn như vậy, không phải là lỗ tai bị điếc sao, nếu tai không điếc, gian vương vừa nãy nói cái gì sao lại không nghe thấy... gian vương vừa nói thầy của y là Quốc sư Đại Yến!

Mà lúc này, Tĩnh vương đang trong mộng nghe thấy âm thanh quen thuộc: “ bệ hạ hại Phong Long, có Quốc sư Đại Yến hỗ trợ sao”

Tĩnh vương cười đến khoái hoạt:

- Cái này là đương nhiên, phương pháp hại hôn quân, chính là Yến quốc sư tự mình nói ra

Nói xong do vui thích ảo cảnh bên trong vương gia còn hai tay tạo thành chữ thập cúi chào một cái.

- Tại sao lại nhắm mắt vậy, xin bệ hạ khai mở long nhãn, nhìn một lần thế giới hoa lệ của người.

Tĩnh vương mở mắt, trong mắt y không có đau khổ dần vật, không thấy lang hổ hùng binh, chỉ có một mảnh giang sơn cẩm tú tục rõ kim quang, chặc chặc than thở:

- Thật là mỹ lệ.

Khóe miệng khẽ cười, vẻ mặt say mê, nhưng con người đỏ sẫm dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nhỏ máu tươi, tà dị lẫm lẫm.

Nếu không có yêu nhân, thần trí làm sao có thể bị pháp trận sở nhiếp, nếu không có yêu nhân hai mắt sao có thể đỏ sẫm như máu tươi.

Vô Ngự khe khẽ thở dài:

- Bệ hạ thủ đoạn rất cao ít người theo kịp, chỉ có điều ta không rõ.... Đã làm ra sự việc đến mức này, sao lại còn dám làm đại pháp sư, yên tâm thoải mái hưởng phật tổ cầu phúc, thật sự không sợ bị trách phạt, cho rằng thần phật không có mắt sao?

Vấn đề này, dường như đối với tư duy phiêu tán của Tĩnh vương có chút phức tạp, y suy nghĩ một hồi mới lại mở miệng nói:

- Thần phật có mắt..

Bốn chữ trên nói xong, y đột nhiên cười ha hả:

- Nhưng chỉ có mắt mà không có tròng! Thiện không thưởng, ác không phạt, chỉ là đồ vô dụng mà thôi, còn sợ nó sẽ cắn người sao ?

Đầu tiên làm việc ngỗ nghịch, sau đó lại nói ra những lời khinh nhờn, không hề nghi ngờ người đã này ma nhập, bên ngoài bách tính cũng không nhận được phần nộ, ồn ào lớn tiếng mắng nhiếc. Tĩnh vương hoàn toàn không nghe được... y đang chìm trong mộng đẹp vô cùng, trừ phi có thuốc giải

Vô Ngự giơ hai tay lên

Vừa thấy sư thái có động tác, mọi người đều im tiếng, tập trung tinh thần quan sát biến hóa giữa sân, nhưng lại khiến mọi người có chút thất vọng, Vô Ngự không niết ấn hàng ma, cũng không xuống chú trừ yêu, bà

chỉ đem áo cà sa Hải Thanh trên người Tĩnh vương bỏ xuống... Không ai nhìn thấy, sư thái mượn việc bỏ áo xuống ngón út bên tay phải vươn ra từ từ điểm vào cổ Tĩnh vương.

Vô Ngự võ công tu vi còn cao hơn Thi Tiêu Hiểu, lực đạo cân nhắc vừa đúng, chỗ móng tay vừa xẹt qua, làn da giống như bị phá mà không giống, máu tươi không thể chảy ra ngoài, nhưng cũng đủ để đưa độc được của Tổng Dương giấu dưới móng tay mà đưa vào cơ thể Tĩnh Vương

Áo cà sa bị lấy lại nhưng “ Dục tiên ” sớm đã nhiễm nặng, Tĩnh Vương không tỉnh nên đối với vết thương nhỏ trên cổ không hề phản ứng, trong lòng y khoái hoạt, đặc biệt là đoạn đối thoại vừa rồi... bí mật giấu sâu trong lòng, đặc ý lớn nhất của kiếp này, đáng tiếc lúc bình thương không thể tùy tiện tiết lộ, đoạn tâm tình vừa rồi khiến y càng thêm thoải mái, trong lòng lại đang trông ngóng âm thanh quen thuộc kia có thể tiếp tục hỏi những gì..... Như y mong muốn, âm thanh đó lại vang lên, nhưng lúc này đối phương không hề đặt câu hỏi chỉ lạnh lùng quả mắng :

- Nghiệp chương.

Quát mắng xong, sư thái đem pháp y khoát lên cánh tay, tay tạo thành hình chữ thập thi lễ đối với nhóm khổ tu đứng xung quanh đang vận hành phục ma trận pháp, hạ giọng nói:

- Vất vả cho chư vị sư huynh.

Nói xong cất bước đi ra khỏi pháp trận.

Đợi bà rời đi,, trong pháp trận âm thanh chú xướng đột nhiên mãnh liệt, nhóm khổ tu một lần nữa lại ngân cao chân ngôn phục ma, mà lần này thời gian không đến uống xong một chén trà, Tĩnh vương vốn ngơ ngác đứng tại chỗ, không hề có giấu hiệu muốn thoát thân bỗng nhiên toàn thân run rẩy, không thể đứng vững được, rầm một tiếng ngã trên đất

Loại độc được vừa rót vào cơ thể đang có tác dụng, không thể chịu đựng được đau đớn dữ dội, bản năng phản ứng trong cơ thể, kịch liệt co giật, huyết mạch giống như con giun vặn vẹo quẫy dụa dưới da, giống như một tấm lưới dữ tợn, đem Tĩnh vương bọc chặt lại, nhưng kịch độc cũng không phá hết được “ Dục tiên ” , đau khổ vô cùng nhưng vẫn không tỉnh mộng, Tĩnh vương lăn lộn trên mặt đất, tinh thần thống khổ cùng với hoan lạc không ngừng biến hóa, trong miệng hét cười rồi lại rên thảm thiết mong được ai đó đáp lại... mấy ai được gặp qua qua bộ dáng quỷ dị như vậy, oanh một tiếng, bách tính trong và ngoài đàn tràng đều kinh hô, không kịp được đều lui lại hai bước đồng thời trong lòng đều kinh hãi, người người đều nghĩ rằng phật pháp hiển linh, là hiệu quả của đại trận trừ ma, các pháp sư chân chính bắt đầu ra tay thu thập yêu nhân rồi

Nội kinh tầng tầng vận chuyển, Vô Ngự lạnh lạnh hô lên, âm thanh chấn động cả đàn tràng:

- Yêu nhân tu tập tà trận, hồn và xác đều lưu lạc, nếu trừ ma thì không thể lưu được người sống.

Chủ tướng cầm quân và chỉ huy thị vệ đều có chút chần chừ, dù sao cũng là một vị vương gia, hơn nữa sự việc vẫn còn nhiều chỗ chưa rõ, cứ như thế mà chết e rằng có chỗ không ổn, nhưng Vô Ngự sư thái nói rất rõ ràng, Nhâm Đường đã nhập ma, trừ tà chính là đoạt mệnh... Lúc này Tổng Dương đứng trong đám đông đột nhiên hô to:

- Giết!

Hồng ba phủ, nội ứng của nhà Mộ Dung xem hắn như người cầm đầu thấy vậy cũng lập tức rống hận :

- Giết!

Quần chúng hưng phấn, vẫn còn kịp được kích động, có điều chỉ sau mấy nhịp thở đi qua, ngàn vạn cái mồm ở đàn tràng đồng loạt hô to một tiếng:

- Giết!

Các tướng quân đưa mắt nhìn phía Tả thừa tướng, Đỗ thượng thư, quân đội không chịu quân hạt của triều thần, có điều trước khi đi đến một quyết định lớn, mọi người cũng thông qua ý kiến của nhau, hai vị đại thần đồng thời gật đầu.

Pháp trận vận chuyển như gió, khổ tu hợp lại tạo ra sức mạnh lớn nhất của chính mình, mặc dù đã sức cùng lực kiệt, nhưng là chính mắt nhìn thấy yêu nhân đang gào thét, giãy dụa trong trận pháp mà mình cũng tham dự, bọn họ trong lòng cũng được an ủi, có khổ hơn nữa cũng kiên trì đến cùng, đến lúc này mọi người đều cho rằng pháp trận linh duệ, đâu có ai nghĩ đến chân chính thu thập Tinh vương chính là hai đạo kịch độc của Tổng Dương

Bên ngoài đàn tràng tiếng hô quát ngày càng vang dội, cũng chỉ một tiếng “ giết ” ngút trời, thậm chí đến bên ngoài thành tại bản doanh của Lang Nha quân cũng nghe được rõ ràng, mấy vạn binh tướng sắc diện kinh nghi, không phải là buổi lễ cầu phúc long trọng sao, làm sao có thể ngưng tụ thành khí thể ác liệt như vậy, tướng quân truyền lệnh toàn doanh chuẩn bị đề phòng, nâng cao cảnh giác như lúc lâm trận đề phòng chuyện không may.

Cũng chính là vì tiếng la hét bên ngoài đàn tràng rất kinh người, là ai cũng không có khả năng nghe được, trong cơ thể Tinh vương liên tiếp tuôn ra ‘ ba, ba ’ giòn tan..... nghe không được, nhìn không thấy, mạch máu của Tinh vương phình to đến mức tận cùng, phình đến mức không thể phình to thêm được nữa thì vỡ nát, nhưng da vẫn còn nguyên vẹn, máu tươi vẫn chưa từng chảy ra bên ngoài cơ thể.

Dưới da huyết dịch giàn giụa, bằng mắt thường có thể nhìn thấy da dẻ Tinh vương dần dần chuyển màu đen, không thể kiên trì thêm một khắc nào nữa khí tuyệt bỏ mình, mà trước khi chết trên mặt y vẫn lộ vẻ tươi cười ngọt ngào, trước mắt y vẫn là giang sơn cẩm tú như trước

Vô Ngự tự mình tiến lên, trước tiên thăm dò qua mạch đập, hơi thở của Tinh vương, nặng nề gập gập đầu , biểu thị người này đã chết, từ tiếng hô ‘ giết ’ kinh hồn động quỷ biến thành tiếng hoan hô rung trời. Nhóm khổ tu sĩ cũng dừng pháp trận nhưng vẫn không nghỉ ngơi, đứng đó hai tay hợp thành hình chữ thập, xướng tụng hướng sinh đại chú, từ Vô Ngự trở xuống bao gồm cả Cô Thạch quái đản, và tất cả người xuất gia trong đàn tràng đều cùng tụng kinh siêu độ vong hồn.

Khi tiếng hoan hô dứt, siêu độ kết thúc, lão ni cô Cô Thạch lại khai khẩu, đem những sự tình mình đã trải qua nói hết ra, trước tiên là việc Vô Ngự sư thái tới Liêm Tông am đã nói với Cô Thạch, hoài nghi nguyên nhân hoàng đế bị ác quỷ xâm nhập, trong tầm cung tìm được một nửa Miết La chú, truyền lại một đạo trận pháp chuyên dùng để đối phó với yêu nhân, nhờ Cô Thạch liên lạc với nhóm khổ tu chuẩn bị thi hành trận pháp và một số chuyện nữa.

Sau đó cũng nói qua việc hai vị lão ni trong Tông Liên tự thương nghị., Cô Thạch lại chuyển nói đến việc nửa đêm gặp quỷ, oan hồn của hoàng đế nói những gì Vô Ngự sư thái đều hiểu hết, Phong Long không cam lòng chết oan, oan hồn du tẩu dương gian chỉ vì khiển trách kẻ ác.... Nói đến đây, dân chúng lại nổi lên một trận ồn ào. Quả nhiên như lời đồn đại, âm hồn của hoàng đế không tan lưu luyến tại Túc Chính đài, là để cáo trạng, để khiển trách nghịch tặc.

Lúc nói đến mấy việc này, Tổng Dương đang ở bên trong đám đông, ánh mắt nhìn chăm chăm vào các vị quan viên trong đạo tràng

Đầu tiên là để ý hữu thừa tướng và mấy vị quan viên bị Tinh Vương lôi kéo, những người này về mặt đều không chút biểu cảm, vẫn chưa hiện ra ý muốn ‘ phản bác ’. Tuy là bọn họ cũng tham dự phản loạn, nhưng Tinh Vương hành sự vì để bảo đảm bí mật quyết không tiết lộ cho bọn biết kế hoạch của mình, mà sau khi sự việc xảy ra Tinh Vương vì muốn thể hiện thủ đoạn nên càng không nói ra mình động thủ thế nào, cố ý làm cho sự việc thần thần bí bí, đồng thời đề phòng bọn họ có thể lùi bước, không đem chuyện Phong Long tránh được truy sát nói cho bọn họ.

Nhóm người hữu thừa tướng không biết biện pháp Tinh Vương dùng có phải là yêu thuật hay không, cũng không biết cái tin Phong Long vẫn còn sống, càng không tin cái lí do mê tín của lão ni cô, nhưng bọn họ cũng không có cách nào giải thích, còn về phần nhóm người tâm phúc của Tinh Vương, bọn họ địa vị không cao, trong trường hợp này căn bản không có cơ hội mở miệng.

Hết quan sát Hữu thừa tướng, Tổng Dương lại quan sát Tả thừa tướng và Đồ đại nhân, lúc nghe đến ‘ hoàng đế hiện hồn ’, tinh thần bọn họ cũng không có biến đổi nhiều... Vẫn là lúc Biệt Lai thiên viện làm lễ siêu độ, lúc Tổng Dương đến đại lao tìm Phong Long, Hồ đại nhân, Đồ đại nhân dắt tay nhau đi thăm hoàng đế, lúc bắt đầu mọi việc đều tốt, đến lúc Phong Long tiết lộ ra ý không muốn tái đăng cơ, hai vị đại nhân mới đồng thời chấn động.

Một vị hoàng đế hại chết mẫu hậu và hoàng hậu của chính mình, sau khi quốc gia bị gian vương cướp đi lại hiến cho địch quốc, tự mình thì vào nhà tù tội nạn.... khiến cho ngài vàng rơi vào tình trạng này, từ xưa đến nay cũng ít gặp, Phong Long thật sự tâm ngùi ý lạnh.

Phong Long vận mệnh không tồi, tính tình cũng tốt, nhưng sự bèn bĩ trong đối nhân xử thế con lâu mới đủ, tâm trí cũng không kiên định, cùng với những người trẻ tuổi không có khác biệt nhiều lắm, lúc này vừa nghe đến việc lại làm hoàng đế, lại lâm triều bàn chính sự cùng quan lại đại thần, trong lòng ông ta xấu hổ hơn là chờ mong, không muốn cũng không dám trở về nữa.

Vua tôi cùng thảo luận đến quá nửa đêm, Phong Long tâm ý đã quyết, tình nguyện nửa đời còn lại làm người thường.... Nói thẳng ra là giống như hiểu biết từ kiếp trước của Tống Dương, Phong Long lựa chọn trốn tránh. Hai vị đại nhân khuyên ông ta không được, đành thôi, nghe theo sự an bài của Phong Long, sau khi bình định phản loạn nghênh đón Trần Tây Vương vào thành quyết định.

Trên đàn tràng, mật nghị và chuyện gặp quỷ đã nói xong, Cô Thạch lời nói không dễ nghe, chỉ là bình dị thuật lại sự việc không hề thêm bớt câu từ, nhưng chỉ cần không phải là kẻ điếc đều có thể nghe rõ, là Vô Ngự sư thái hoài nghi trước, sau đó từ chỗ Phong Long mà biết được sự thật, quyết định ra tay trừng phạt gian nhân.

Lúc này Vô Ngự sư thái lại lên pháp đàn, làm vài động tác cổ quái, ngài châm một bó to hương nén, nhưng quyết không phải kính phụng thần phật, mà là một tay giơ cao cho sáng để mọi người xem, tay còn lại vẫn còn ở trong chiếc Hải Thanh cà sa của mình.

Tống Dương ở dưới đất nhìn bỗng nhiên mỉm cười, bộ dạng hiện nay của sư thái chỉ cần thay đổi bộ tóc là có thể làm nữ thần tự do rồi.

tinhlinh2

214. Chương 46: Không Tham Không Thể Làm Quan

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 46: Không tham không thể làm quan

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đang lúc mọi người nghi hoặc bất định, không biết vì sao sư thái hành động như vậy, cái dị tượng khi Tĩnh Vương hương phật tổ dâng hương lại tái hiện, chỉ là lần này so với lần trước đồ sộ hơn một chút, một bó hương dài tốc độ thiêu đốt đột ngột nhanh hơn, sương khói ngưng tụ thành cột trụ hương thẳng lên không trung Vô Ngự sư thái mỉm cười nói:

- Phật sao lại có thể thương xót yêu nhân?

Bó hương này chỉ là Vô Ngự sư thái diễn trò.

Cô Thạch lại giải thích:

- Nếu lúc Tĩnh Vương dâng hương không có dị tượng, đợi sau khi các quan nhân dâng hương pháp sự hôm nay đã kết thúc hoàn toàn rồi, trận pháp phục ma không thể nào thi triển.

Làm gì có yêu nhân nào cam tâm tình nguyện tự chạy vào trong phục ma trận? Cho nên Vô Ngự sư thái thực hiện diệu kế, lúc hương bắt lửa đã động thủ, nhân đó đơn độc chuẩn bị một màn vì Tĩnh Vương mà ‘cầu phúc’ còn nói với gian vương đây là một cơ hội tốt để thu nạp lòng người, thấy lợi mà tối mắt quả nhiên đã mắc mưu, cuối cùng không thể tự kiểm chế mà rơi vào phục ma pháp trận, tự mình chuốc lấy hậu quả. Vốn dĩ Vô Ngự sư thái cùng với Tĩnh Vương đã thương lượng xong mọi chuyện, hiện tại lại trở thành công lao của một mình Vô Ngự, Cô Thạch không cố ý thổi phồng Vô Ngự, lão ni cô từ đầu đến cuối đều bị lừa,

Cô Thạch thực sự cho rằng Tĩnh Vương chính là La Yêu Nhân, chết do phạt pháp trừng phạt không tính không tính là vi phạm sát giới, Những gì lão ni cô Cô Thạch nói tối nay, sợ rằng còn nhiều hơn nhưng gì Cô Thạch nói trong ba năm cộng lại, lão ni cô vốn dĩ không thích nói lời thừa, nhưng lần này cảm giác không giống trước: Cái cảm giác một người nói, vô số người đến thở mạnh một cái cũng không dám, tất cả đều tập trung lắng nghe thật tốt, qua đêm nay lại sợ rằng không còn cơ hội tốt như vậy rồi, do đó lão ni cô cần phải nắm chặt cơ hội một chút.

Giải thích xong mọi chuyện, Cô Thạch thở phào một cái, ánh mắt hiện lên hơi có chút cô đơn, không còn gì để nói nữa rồi.....

Cô thạch hai tay tạo thành chữ thập, xoay người mặt hướng Vô Ngự, khom người thi lễ đồng thời nghiêm mặt nói:

- Sư tỷ vất vả rồi.

Sau Cô Thạch, đầu tiên là mười vị khổ tu, tiếp đến là Hồ đại nhân, Đỗ đại nhân, cuối cùng là ngàn vạn bách tính trong Phượng Hoàng thành nhất tề khom người thi lễ, tiếng cảm ơn lại vang dội trước hoàng cung không ngớt, vô tình vinh quang đều qui về hết cho một mình Vô Ngự sư thái.

Màn “tế lễ tạ ơn” này, cũng nằm trong dự liệu của Vô Ngự, ta lấy danh phạt để phạt ác dương thiện, tru sát yêu nhân bình ổn phản loạn, trả lại cho Nam Lý sự thanh tịnh, làm ra việc lớn như vậy, muốn không vang danh cũng không được. Vốn dĩ Vô Ngự sư thái đều đã nghĩ tới, thời gian này đem Tống Dương kéo ra sân khấu, để Thường Xuân Hầu cũng được thơm lây với mình, dù sao trong chuyện này Tống Dương cũng là nhân vật chủ chốt.

Có điều khi trước, lúc đang thương lượng, Tống Dương đã lắc đầu cự tuyệt, thân phận của hắn là làm rể của Hồng Ba phủ, xem như một phần của Trấn Tây Vương, trong việc bình loạn nghịch tặc của phạt môn chỉ để ý đến thiện ác chứ không để ý được mất, chính là vai trò trung lập, thế mới có thể được vạn dân mến yêu. Nếu như Tống Dương mà nổi lên, thì câu chuyện sẽ thay đổi, vô duyên vô cớ sẽ có thêm “lưỡng vương tranh quyền”, lúc đó câu chuyện sẽ không còn hoàn mỹ nữa.

Sự tình tiếp theo cũng không quan hệ nhiều lắm với phạt pháp, pháp sự kết thúc rồi, dân chúng giải tán, đêm nay vẫn là đêm giới nghiêm. Tất cả mọi người sau khi về nhà đều không được phép ra ngoài nửa bước, Tả thừa tướng cùng Đỗ đại nhân cùng với một bộ phận quan lại mới đạt được sự ủng hộ của cấm quân và thị vệ nội cung, tạm thời chủ trì việc triều chính.

Hai vị đại nhân không từ chối, nhưng nói rõ trước, chỉ là tạm thời phụ tá hoàng thất duy trì cục diện,

Đại sự phải đợi sau khi Trấn Tây Vương hồi kinh giải quyết, đêm đó việc chính sự đầu tiên là đưa tin đến Trấn Tây Vương, đem hết chuyện phát sinh trong kinh thành thông báo tường tận, mời Trấn Tây Vương nhanh chóng hồi kinh chủ trì đại sự. Hành động này nhanh chóng nhận được hảo cảm từ hoàng thất và cấm quân.

Sau khi lật đổ Tĩnh Vương, tình hình trong thành không những chưa từng được thả lỏng, ngược lại còn thêm khẩn trương, sau khi pháp sự kết thúc không đến một khắc công phu, trong thành chìm ửng ngân dài, từng đầu liệp ưng được phóng thả, ước chừng mấy trăm đầu, bay quanh trên không không ngớt.

Tất cả lũ ưng này đã được bắt đầu huấn luyện từ lúc mới đập vỏ mà ra, không những hung mãnh mau lẹ hơn nữa còn có bản lĩnh nhìn trong đêm, là chuyên môn dùng thu bắt tin tức, vẫn là huấn luyện hiệu quả, ưng không bao giờ bắt giữ tin tức của cấm quân hay thị vệ trong cung, còn về phần tin tức khác nhất định sẽ không bỏ qua. Phượng Hoàng thành muốn phong tỏa tin tức, ngăn cách tin tức phản loạn với dư nghiệt bên ngoài.

Mặt khác cần lập tức xử lý sự việc quan trọng, chính là Lang Nha quân đang đóng ở ngoại ô.

Sự thực, nếu cục diện trong thành có thể bình ổn được thì Lang Nha quân cũng không có sự uy hiếp nhiều lắm.

Bốn vạn binh mã ngoại thành, cấm quân cùng với thị vệ nội cung cũng đã hơn ba vạn rồi, hơn nữa kinh thành tường cao cửa nặng, quân thủ thành giới bị đầy đủ, nếu thực sự muốn đánh tuyệt đối sẽ không bị

thiệt thòi, thêm trọng binh trong tay Trấn Tây Vương, Lang Nha quân nếu như muốn phản, vương gia có có xuất quân, đến lúc đó trong ứng trong ngoài công dập tắt bọn họ không phải là việc khó.

Không sai biệt lắm chính lúc ứng sẵn đang bay trên không thì cửa tây Phượng Hoàng thành mở ra một khe nhỏ, một vị thủ lĩnh cầm cung thị vệ mang theo thủ cấp của Tĩnh Vương, tín hàm của Vô Ngự sư thái và thư tay có đóng giấu hoàng cung của Hồ đại nhân, đi về hướng chủ doanh Lang Nha quân ...

Buổi sáng ngày thứ hai liền có tin tức tốt truyền đến, Lang Nha quân nói rõ lập trường, ủng hộ hoàng thất Nam Lý, coi Tĩnh Vương như phản tặc nghịch đẳng, đồng thời nhốt trại lùi về sau ba mươi dặm, nói rõ tuyệt không mang lòng phản nghịch. Kết quả như vậy cũng coi như hợp lý, Tĩnh Vương thất bại, việc soạn vị là có thật, đến cái mạng già cũng giữ không được, đi theo y chỉ còn duy nhất một con đường chết.

Hơn nữa trong Lang Nha quân, bộ hạ cũ của Tĩnh Vương tuy đông, nhưng không hề biết chân tướng việc phản nghịch của y. Quân đội ủng hộ y vốn dĩ bởi “Tĩnh Vương có cơ hội đăng cơ, ta hỗ trợ”, chứ không phải “Tĩnh Vương muốn tạo phản ta đi theo”

Tuy nhiên trong đêm đó, Lang Nha quân doanh cũng có sự việc làm phản bất ngờ xuất hiện, không cần hỏi cầm đầu đều là những kẻ tử trung với Tĩnh Vương, may mà không gây thêm một trận sóng gió.

Không sai biệt lắm tin vui truyền đến đúng là lúc Tống Dương đến phủ Tả thừa tướng.

Tả thừa tướng làm việc trong cung bận rộn cả đêm, trắng đêm chưa ngủ mới về đến nhà, nghe nói Tống Dương đến, không để ý chuyện nghỉ ngơi liền đi ra tiếp đón, dẫn hắn đến nội đường, sau khi ngồi xuống hỏi:

- Sao ?

Tống Dương đáp:

- Phụng mệnh sư thái, đến trả y phục, lúc này sư thái đến tìm ngài không thuận tiện lắm, liền nhờ ta giúp, đợi về sau tình hình yên ổn, sư thái sẽ thân chinh đến phủ tạ ơn

Nói xong, hắn cởi bỏ túi tùy thân mang theo.

Bên trong đúng là chiếc Hải Thanh cà sa kia, đồng thời Tống Dương không quên nói một câu:

- Yên tâm thuốc bột đã được xử lý sạch sẽ.

Tả thừa tướng còn tưởng hắn đến là có đại sự gì, hóa ra là đến đưa trả y phục, lập tức thả lỏng, khách khí nói:

- Sư thái hậu thưởng, lúc đầu thu nạp có chút xấu hổ, vốn đã nói rõ chính là giữ hộ, sau sư thái xuất quan lấy đi cũng là chuyện đương nhiên, sao lại đưa trở lại.

- Hàn huyền khách khí, lần sau ngài và sư thái nói với nhau, ta không tiện chuyện truyền đạt

Tống Dương cười ha hả , có vẻ rất tò mò:

- Lúc trước ngài quyên góp bao nhiêu tiền ?

Tả thừa tướng lần này một chút không khách khí:

- Người quản không được.

Tống Dương cười ha hả:

- Ngài có tiền ta biết, nhưng ta không ngờ ngài lại nhiều tiền như vậy, càng không nghĩ tới ngài có thể lấy tiền đi làm từ thiện.....

Năm đó trước khi bế quan, Vô Ngự đem Thanh Hải cà sa đưa cho một vị thần bí trong thành đã quyên tiền giúp nạn thiên tai, sau khi xuất quan vì đối phó với Tĩnh Vương sư thái lại mượn lại áo cà sa, hiện giờ Tống Dương đem hoàn trả.

Không cần hỏi vị thần bí kia chính là Hồ đại nhân.

Hồ đại nhân giúp nạn thiên tai quyên tiền số lượng bao nhiêu Tống Dương không thể biết, tuy nhiên có thể khẳng định , nhất định là một khoản lớn. Nếu không có như thế, một là sư thái sẽ không đem kiện pháp y

bảo bối này đến để cổ vũ, hai là cũng không cần ẩn danh, quyền tiền là chuyện tốt, không ai không nghĩ tới việc lưu lại tiếng tốt, trừ phi khoản tiền đó lớn đến nỗi không nên do Tả thừa tướng lấy ra.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho dù không lưu danh tính, cũng khó đảm bảo không bị người ngoài phát hiện. Giúp nạn là đại thiện, nhưng Tả thừa tướng quyền một khoản lớn như vậy: lấy bổng lộc không ăn không uống mười đời cũng chưa đủ, nếu lộ diện không nghi ngờ tự tìm phiền phức, cho nên Tổng Dương mới có chút tò mò.

Ngay trước mặt Tổng Dương, Hồ đại nhân cũng không có ý giấu diếm:

- Hồ gia ba đời làm quan, quan lớn.

Làm quan lớn, muốn không giàu cũng khó....

Hoàn thành đại sự bình bình phản loạn, Tổng Dương tâm tình rất tốt, nghe vậy sắc mặt láu lỉnh hỏi:

- Ba đời tham quan?

- Người không làm quan nên không hiểu được, không tham thì không làm được quan.

Đối với sự vô lễ nhỏ nhoi của Tổng Dương, lão Hồ không để ý, có điều đối với đạo lý “ không tham không làm được quan” Hồ đại nhân cũng không có ý giải thích.

- Cho đến thời điểm xảy ra thảm họa lũ lụt, tiền của ta đủ để con cháu mười đời giàu có, ta là quan không phải là thương nhân, tiền cũng không nhiều tác dụng lắm, nhiều hơn bao nhiêu nữa cũng không cần thiết lắm, lưu lại trong người trái lại còn là mầm họa, do đó không bằng đem ra quyên, làm một chút việc thiện coi như tích lũy phúc đức cho con cháu.

- Vẫn là cái đạo lý lúc này, không tham ô không cách nào làm quan, tham ô là vì chức vị.

Hồ đại nhân há mồm ngáp một cái thật to, giơ tay chỉ chỉ cái mũi của mình:

- Tham quan không giả, có điều ta là quan tham ô chứ không phải là quan có lòng tham càng không phải quan có lòng dạ hiểm độc.

Tổng Dương cười hỏi:

- Ta đây nên khen người?

Hồ đại nhân cũng cười , xua tay nói:

- Không cần người khen, cũng không chịu người mắng, nên làm gì làm đi, lão phu phải ngủ một lúc.

Sau đó vài ngày, Hồ đại nhân cùng với Đỗ đại nhân phân công rõ ràng, người trước xử lý chính sự, người sau toàn bộ tinh thần dùng vào việc quét sạch bọn phản loạn. Hình bộ đi đầu, ba ti cùng hành động, cùng với cấm quân hoàng thành, toàn lực truy nã tâm phúc của Tĩnh Vương và quan viên lớn nhỏ tham gia phản loạn, thế lớn ra tay vô tình, kẻ nào thân phận thấp ảnh hưởng nhỏ trực tiếp giết, kẻ nào thân phận cao thì nhốt lại trong đại lao, người nhà bị giam lỏng. Bất luận địa vị cao thấp, các quan viên bị bắt không cần thẩm vấn phiền phức, bắt người mà không thẳng đường, phạm nhân bị bắt đều đợi Trấn Tây Vương trở về xử lý.

Sau đó bốn ngày, sự tình phản loạn kết thúc, triều chính cũng coi như tạm an ổn, Phụng Hoàng thành khôi phục lại trật tự, từ trung thu đến nay liên tục mười tám ngày giới nghiêm cuối cùng cũng kết thúc, Phụng Hoàng thành lại khôi phục lại trật tự như ngày thường.

Phản nghịch dọn sạch, Phong Long cũng không cần trốn trong đại lao nữa, hoàng cung thì không về được nữa rồi, tạm thời ở trong một sơn trang gần Hồng Ba phủ, Lý Dật Phong cùng với Lý công công đi theo, xung quang Hồng Ba phủ có thủ vệ trùng trùng, tạm thời cũng yên ổn.

Hai ngày trước Tổng Dương nhận được thông tri từ Hồng Ba phủ, tùy theo “nhị cữu” chủ trì tình hình trong vương phủ, nhị ca của Tiểu Phát và Sơ Dung cùng rời khỏi Phụng Hoàng thành, một đường hướng về phía tây đi nghênh đón đội ngũ của Trấn Tây Vương.

Gặp vương gia, Tống Dương đem hết những chuyện mình biết bắt đầu nói thẳng ra, bao gồm : Vô Ngự sư thái muốn xây dựng Diệu Hương Cát Tường, Phong Long không muốn tái đăng cơ..... Ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng không giấu, Trấn Tây Vương sau khi nghe xong, không giống như mọi người tưởng tượng, chỉ gật gật đầu:

- Làm rất tốt, vất vả rồi.

Nếu Tống Dương vẫn chỉ là một kỳ sĩ, Trấn Tây Vương có lẽ sẽ thực sự ca ngợi một phen, nhưng Tống Dương là tiểu tử đã cưới một lúc hai nữ nhi bảo bối của lão, cha vợ trong lúc nhất thời cũng không có mặt mũi làm vậy.

Tống Dương cũng không để ý, như vậy vào lui, vội vàng đi kiếm Sơ Dung nói chuyện. Thừa Hợp quận chúa cũng trong đội ngũ, đi theo phụ hoàng hồi kinh.

Nhâm Sơ Dung sắc mặt rất không tốt.

Nhưng Nhâm Sơ Dung rất đẹp.

Sắc mặt không tốt là do thân thể suy nhược, xinh đẹp thì vốn từ đôi mắt sáng ngời, con người có thần không đánh mà thắng bình định phản loạn, tuy rằng toàn bộ quá trình sự việc thoát nhìn giống như trò đùa, nhưng mặc kệ nói thế nào, Tống Dương lần này đã đứng đắn cứu Nam Lý, làm được ‘ công đức vô lượng’. Vị hôn phu, người trong lòng làm được một việc lớn như vậy, Nhâm Sơ Dung trong lòng vui sướng cùng với tự hào, càng làm thần thái trong mắt thêm phần chấn.

Tống Dương cười nói:

- Ánh mắt thực sáng.

- Hoá ra Thường Xuân hầu không phải chỉ biết giết người phóng hỏa, còn có thể nghịch chuyển Càn Khôn cứu nước cứu dân, Thừa Hợp cũng được thơm lây.

Nhâm Sơ Dung không hề che giấu tâm trạng vui vẻ:

- Chàng làm rất tốt, ánh mắt của ta tự nhiên là sáng rồi.

Mặc dù thời gian ở gần nhau không ngắn, danh phận cũng sớm định rồi, nhưng nói đến đây nàng vẫn không kìm được mặt liền đỏ rồi.

Tống Dương rất khiêm tốn:

- Đi bắt Vô Ngự lại gặp được phản loạn, lại mơ mơ hồ hồ mà gặp được Phong Long, lần này thật sự là trùng hợp, vừa khéo bị ta bắt được, “cứu dân cứu nước” bốn chữ này không dính dáng tới ta.

Đề cập tới hai chữ “Trùng hợp”, không hiểu ra sao, con mắt Nhâm Sơ Dung càng sáng một chút:

- Vẫn nhớ người còn một thân phận khác chứ? Thiên sát yêu tinh. Lúc người sinh ra Yến Quốc quốc sư đã nói người là gây ra loạn thế họa quốc.... Loạn Yến quốc, họa Cảnh Thái hoàng đế. Theo ta không phải là trùng hợp, mà là nhất định thế.

Tống Dương không mê tín, nhưng hẳn đã trải qua rõ ràng, cơ hồ gần như mọi chuyện đều giống như từ câu chuyện cười ở Yến quốc “ từ dự ngôn” mà dựng lên, hoặc là bên trong đã sớm an bài.

Nhâm Sơ Dung lộ ra vẻ tươi cười, con mắt lại cong thành đôi trăng non, khi đứng lên nói, tự tay rót cho Tống Dương một chén trà:

- Ta vui vẻ cũng không chỉ vì chàng cứu nước cứu dân, sớm đã nói qua rất nhiều lần, Thừa Hợp chỉ là tiểu nữ tử, không hỏi quốc sự chỉ hỏi việc chàng lật ngã Tĩnh Vương, giúp được phụ vương, Hồng Ba phủ việc lớn, ta không tạ ơn chàng, nhưng ta thật sự rất vui.

Lúc ở phong ấp, việc mà Thừa Hợp quận chúa chủ trì đều là công trường khai mỏ, trừ tiền sung quân, chưa bao giờ pha cho Tống Dương được một chén trà, Tống Dương thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), vội vàng đón lấy chén trà trong tay, đồng thời lắc đầu nói:

- Tĩnh Vương tài trí bình thường, đối phó với y không phải là việc khó, cho dù ta không giúp, Trấn Tây Vương cũng không thể thua, cùng lắm là nhất thời bị động.

Nhâm Sơ Dung lại nghiêm mặt lắc đầu:

- Tài trí là một chuyện, thời thế lại là một việc khác, lần này Tĩnh Vương có được thời thế, chỉ bằng Hồng Ba phủ chúng ta, thực sự khó có thể ứng phó rồi, cửa đầu tiên cũng không qua được, sao có thể nói chuyện về sau được.

Đối với Tổng Dương quận chúa không khách sáo, chỉ là nghĩ sao nói vậy, lúc biết được tin dữ : thảm họa đêm trung thu, Tĩnh Vương nổi lên nắm giữ kinh sư, gan của Thừa Hợp quận chúa lập tức liền to lên, cố ý rời khỏi phong ấp, đi đến chặn đứng phụ vương tại con đường Trấn Tây Vương chắc chắn sẽ đi qua khi hồi kinh.

Binh mã tây cương tuy có điều động, nhưng Trấn Tây Vương vẫn quyết ý đơn độc hồi kinh, ngài không đem theo binh mã theo, xuất quân không có lý do, binh sĩ không nguyện ý nội chiến, các đại doanh tây cương đều có các cơ sở ngầm giám thị, phật gia thành phát ngôn của Tĩnh Vương, cảnh vệ kinh sư tinh nhuệ, phòng ngự kiên cố cho dù Trấn Tây Vương có mang trọng binh quay về, trận này cũng không đánh được, chỉ mang thêm ác danh mà thôi.

Nhưng trong kinh lại có đại sự như vậy, Trấn Tây Vương không thể không quay về. Lưu tại tây cương liền bị mang tiếng ‘ giữ binh khi quân ’ “ tự lập làm vương ” Trấn Tây Vương cả đời trên ngựa chiến, đều vì quốc mà khổ chiến, để trước lúc tuổi già trên lưng còn mang ác danh, ngài thà rằng một mình về kinh cùng Tĩnh Vương liều một trận ngọc nát đá tan.

Nhi nữ hiểu rõ phụ thân, Nhâm Sơ Dung biết rõ suy nghĩ của lão đầu tử, nàng đuổi đến chỉ để đưa ra một biện pháp khác: Vương gia không mang theo binh mã Nam Lý, nhưng có thể mang theo đội võ trang tùy thân của phong ấp.

Tây cương điều động binh mã không qua được con mắt giám thị ở kinh sư, nhưng lực lượng trong phong ấp đều là ‘ không tồn tại ’.

Ý tưởng của Nhâm Sơ Dung là: bề ngoài là phụ vương một mình hồi kinh, nhưng trên thực tế lực lượng của phong ấp bí mật theo sau, có thể lẫn vào thành là tốt nhất, vào không được thì ở bên ngoài mai phục, thực sự nếu trong kinh Trấn Tây Vương xảy ra chuyện gì, ít nhất cũng có một đội binh mã tác chiến.

Đây đúng là một chủ ý hay, ít nhất so với việc một mình Trấn Tây Vương hồi kinh tranh đấu tốt hơn nhiều, nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển. Hiện tại trong phong ấp chỉ có thể điều động dùng được : ba trăm Sơn Khê Man, ba trăm dân tộc Hồi Hột ngoài ra còn thêm một nghìn hai trăm Thạch Đầu Lão, hợp lại cũng không đủ hai nghìn người, làm gì binh còn được, nếu dựa vào bọn họ mà thay đổi cục thế thì chỉ là vô vọng.

Còn về phần chi binh Thiền Dạ Xoa tinh nhuệ nhất kia, hiện tại thì chưa có khả năng chân chính thu phục họ, cũng không từng vũ trang nổi dậy, “ Tôn Sứ lại không ở nhà, Thừa Hợp không cách nào điều động được họ.

Có lẽ cảm thấy lực lượng trong phong ấp không có mấy tác dụng, cũng có lẽ không lỡ đem vốn liếng của con gái và con rể ra dùng, nên đối với ý kiến của Thừa Hợp Trấn Tây Vương do dự một hồi rồi cự tuyệt.

Nhâm Sơ Dung biết mình không khuyên được phụ thân, cũng không nói thêm gì, chỉ mong có thể đi cùng một đoạn, tiễn chân phụ thân, không ngờ lúc tiễn đưa đột nhiên nhận được tin tức quan trọng “ kinh thành đã bình định xong nghịch tặc ” thời điểm Sơ Dung nghe được tin vui, Nhâm Sơ Dung vui mừng đến độ tim sắp nổ tung, đáng tiếc lúc đó Tổng Dương vẫn đang trên đường đến, nếu ở trước mặt nàng nhất định có thể nhận được cái ôm ấm áp.

Nhâm Sơ Dung truyền tin đến cho Tiểu Bộ trong phong ấp, bản thân mình thì không rời đội ngũ, dứt khoát theo phụ thân cùng về kinh sư. Cuối cùng Nhâm Sơ Dung giải thích:

- Tiểu Phát bị ta lưu lại trong phong ấp, lúc đó trong nhà nhất định phải có nhân vật quan trọng tọa trấn không cần chủ trì sự việc cụ thể gì, nhưng không thể không có một người như vậy giữ nhà.

Tuy rằng chỉ đại khái trao đổi với nhau, nhưng sự việc phản loạn trong Phượng Hoàng thành, Nhâm Sơ Dung vì Tổng Dương mà lo lắng, thay phụ thân mà bận tâm, đồng thời vẫn phải quản lý phong ấp, vất vả không cần phải nói, ngoại trừ đôi mắt vẫn xinh đẹp có thần như trước ra, thì chỉ có thể dùng từ “tiêu tụy” để hình dung, Tổng Dương thật lòng có chút lo lắng, bởi vì hắn tinh thông y lý nên hiểu được, thân thể dù có tốt hơn nữa cũng có cực hạn, vượt qua cực hạn sẽ dẫn đến thương tích thuốc và kim châm cứu căn bản không bổ trợ được, vất vả lâu ngày thành tật chính xác có việc này.

Nhâm Sơ Dung liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của hắn, lắc đầu nói:

- Công việc của phong ấp hiện nay đúng là lúc rất phấn chấn, tạm thời không thể dừng lại được, có điều Hồng Ba phủ không cần ta quản, đã thoải mái hơn rất nhiều.

Tổng Dương cũng lắc đầu:

- Việc trong phong ấp nàng giao cho ta ...

Không đợi hắn nói xong Nhâm Sơ Dung liền mỉm cười :

- Hoặc là chàng phải đi giết người phóng hỏa, hoặc là nước cứu dân, Thường Xuân Hầu vẫn thường làm nhưng việc kinh thiên động địa mà, phong ấp giao cho chàng ta lại không yên tâm.

Đêm mùng sáu tháng chín, Phượng Hoàng thành rối rục cũng ở xa xa trong tầm mắt, Trấn Tây Vương một hàng đi đến bên ngoài thành, có điều vương gia không vội vã vào thành, bỏ đội ngũ lại vội vàng chạy đến sơn trang bên ngoài thành, ngài phải gặp mặt Phong Long hoàng đế trước.

tinhlinh2

215. Chương 47: “dưỡng Khí” Tốt Cho Cơ Thể

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 47: “Dưỡng khí” tốt cho cơ thể

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngoại ô Phượng Hoàng thành, Hồng Ba biệt uyển.

Sau khi trời tối không lâu, Phong Long ăn xong cơm tối xong sớm đã nằm ngủ. Lý công công nhẹ nhàng lui ra, về mặt có vài phần thổn thức, y là thái giám bên người hoàng đế, Phong Long có việc gì cũng không bao giờ giấu y, hiện nay đã biết tin Phong Long sẽ không tái đăng cơ nữa, mấy ngày nay trong lòng Lý công công rất không vui.

Nhân lúc đêm khuya mát mẻ, Lý công công ở trong sơn trang tùy ý đi dạo, có một chút trì trệ trong lồng ngực, không ngờ sau khi đến phía sau trang lâm viên, sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh lộc cộc nhỏ

Ban đêm, không trăng sao, cái âm thanh nhỏ sau lưng kia rõ ràng chính là tiếng ‘nuốt’..... Lý công công là người đã tịnh thân (thái giám) vì vậy dương khí suy nhược, hồi nhỏ đã bị chúng bạn giả quỷ trêu đùa qua, bình sinh sợ hãi nhất chính là yêu ma quỷ quái, chợt nghe thanh âm nọ mà cảm thấy lông tóc toàn thân đã dựng đứng, trên dưới toàn thân từng thớ thịt đều run rẩy, hai cái đùi nặng như đeo chì, muốn chạy trốn nhưng không cách nào nhấc chân lên nổi, rằng lợi run lên dùng hết sức tưng pháp chú Đại Từ Đại Bi, mà sau lưng y vẫn là một mảng im lặng, một chút động tĩnh nhỏ cũng không có..... Đứng thẳng bất động một lát, đúng lúc y cho rằng ‘ cái vật bẩn thỉu’ kia đi rồi đột nhiên lại “rầm” một tiếng phá tan sự im lặng.

Nghe được tiếng quái thanh thứ hai gan của Lý công công muốn vỡ nát, không thể kiên trì thêm được nữa, kêu lên nửa tiếng quái dị , rồi té xỉu thẳng tắp trên mặt đất.

Tuy nhiên y chỉ kịp ngã ra và nhắm mắt , trên mặt đất có khối đá nhọn đâm vào vai y, đau đớn mãnh liệt kích thích cho y tỉnh lại, trợn mắt lên nhìn, không xa cũng đang có một đôi mắt đang nhìn lại, may mà lần này không không đợi bị dọa thêm lần nữa y đã nhận ra đối phương là người quen: Lý Dật Phong.

Lý công công giận dữ, xoay người nhảy dựng lên:

- Lý Dật Phong, giả quỷ dọa người rất thú vị sao?

Vừa dứt lời, tiếng bước chân cũng theo đó vang lên, Hồng Ba vệ tuần tra xung quanh nghe được động tĩnh cũng tới xem xét, vừa thấy hai người bọn họ liền yên lặng rút lui.

Lý Dật Phong ngồi tựa một gốc cây đại thụ ngồi, xoay chuyển ánh mắt nhìn phía bầu trời đêm, trong miệng bình tĩnh đáp:

-Ta ngồi ở chỗ này uống rượu người đi ngang qua bên cạnh ta, sau đó chính người nổi điên, liên quan gì đến ta.

Lý công công tính tình cũng tốt, biết là tự mình dọa bản thân mình cũng không tức giận nữa, nhưng lại rất nhanh sau đó kinh ngạc hỏi:

- Người sao có thể uống rượu.

Nói rồi công người xuống đoạt vò rượu trong tay Lý Dật Phong.

- Thương thế còn chưa tốt, uống rượu không được.

Bất ngờ, Lý công công đã một tay đã cướp được vò rượu từ trong tay của Lý Dật Phong, Lý công công cũng rất bất ngờ, càng thêm tin tưởng lời mình nói:

- Người xem, đến ta cũng đoạt được rượu của người.

Lý Dật Phong là không muốn cũng công công tranh đoạt, nếu không làm sao để y đắc thủ được, nghe vậy lười biếng ngược mắt nhìn y, thò tay móc ra một bình rượu từ phía sau :

- Người thích đoạt thì đến đoạt, có thể sẽ chịu thiệt thòi lớn đấy.

Nói xong giơ tay bóp vỡ bần niêm phong, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Lý công công ngẫm nghĩ một chút, phỏng chừng đối phương không phải nói đùa, bản thân đi đoạt rượu một lần nữa sợ rằng sẽ bị đánh thật, không dám vọng động lần nữa lắm bầm lải nhải khuyên vài câu, ôm trong lòng nửa bình rượu cất bước rời đi, nhưng mới đi hai bước y lại chuyển thân quay lại, ngồi bên cạnh Lý Dật Phong.

Lý công công thở dài thật dài, trong lòng buồn bực, uống rượu trái lại không phải là lựa chọn tồi, giờ vò rượu lên uống liền mấy ngụm.

Lý Dật Phong cũng không để ý đến y, ngồi uống rượu của mình.

Lý công công gan nhỏ tửu lượng càng kém. Rượu hoa quả Túng Tiểu Đan Quả dư vị rất nhẹ nhưng y uống không đến nửa bình đã choáng váng đầu óc, nói chuyện cũng không có e dè:

- Ta biết người gặp chuyển phiên nào, trước đây mỗi lần bồi tiếp bệ hạ xuất cung du ngoạn, người đều xem ta như kẻ tặc, giống như ta sẽ hại bệ hạ..... ta biết rõ, người dựa vào cái gì mà hoài nghi ta. Trên đời này không chỉ có một mình người trung thành.

- Người là thái giám.

Lý Dật Phong trả lời như chọc thẳng vào phế quản.

Lý công công bị chọc tức lại đang say chuẩn choáng âm thanh sắc nhọn dị thường:

- Thái giám thì làm sao.

- Thái giám không cần nữ nhân, cũng sẽ không có con cháu, cần nhiều tiền quá cũng vô dụng, nhiều nhất cũng chỉ hưởng phú quý một đời.

Hiếm thấy Lý Dật Phong nói nhiều như đêm nay:

- Có dục vọng nhưng không có hi vọng, cái mà người khác để ý các người đều không quan tâm, ai mà biết được các người cần cái gì? Loại người như các người, không thể dùng lẽ thường mà đoán ra được, không đáng tin, càng không thể trông cậy vào các người.

Lời nói này cũng coi như giải thích, trái lại hóa ra xem như miệt thị thái giám, Lý công công tức giận cắn răng chất vấn:

- Người có nói chuyện đạo lý không ?

Lý Dật Phong lạnh lùng 'xì' một tiếng, xem như đã trả lời.

Lý công công vốn là người mồm miệng lanh lợi, nếu không cũng không thể được hoàng đế tin tưởng nhưng Lý Dật Phong một câu ' người là thái giám' đem mọi lời nói của y chặn hết lại, nhất thời hắn không biết phải nói sao, mồm môi mồm lợi nói:

- Thái giám thì làm sao, thái giám thì làm sao.... Thái giám không phải là con mẹ kế.

Men rượu lên đầu, khô nóng không chịu được, Lý công công cởi áo ngoài ra, lộ ra thân thể béo mướt, dùng tay vỗ mạnh vào ngực phát ra một tiếng ' ba' giòn tan:

- Thái giám không cần nữ nhân nhưng có huynh đệ! Ta từ nhỏ cùng vạn tuế lớn lên....

Lý Dật Phong lại 'xì' một tiếng lạnh lùng:

- Người cũng xứng cùng vạn tuế xưng huynh gọi đệ?

Người khéo đối đáp đến đâu cũng không thể ứng phó nổi cách 'nói chuyện' như vậy Lý công công hổ hển, không biết nói thế nào, chỉ tức giận hỏi vặn:

- Ta không xứng, người thì xứng sao?

Nói xong, từ trong não y nảy ra đầy bụng những từ ngữ cay độc, không chút nghĩ ngợi bắt đầu chửi ầm lên, y từ nhỏ đã vào cung, lớn lên cùng với một đồng thái giám, lúc mắng người thì chanh chua ác độc vô cùng. Lý công công say rồi, cho nên chửi cũng đã chửi rồi, trong lòng quyết định, Lý Dật Phong nếu dám đánh người, ta sẽ liều mạng với hắn.....

Không ngờ Lý Dật Phong hoàn toàn không có ý động thủ, không chỉ không tức giận, trái lại còn cười, chỉ mỉm cười một chút:

- Là người nhất quyết muốn hỏi, ta trả lời người lại trở mặt.

Vừa mới nói xong, bỗng nhiên tiếng bước chân truyền đến, Hồng Ba vệ tiến lại gần, thông báo :

- Vương gia giá lâm sơn trang.

Lý Dật Phong đáp lời, đứng dậy hướng bên ngoài trang đi tới, vương gia giá lâm bọn họ nên ra đón chào, Lý công công không để ý lại chửi đồng rồi ném vò rượu trong tay xuống đứng dậy đuổi theo sau Lý Dật Phong, rất nhanh hai người đã ở bên ngoài trang, ngênh đón vương gia.

Trần Tây Vương vừa thấy hai người, chau mày ánh mắt đục ngầu nhìn Lý công công từ trên xuống dưới:

- Giống cái loại gì? Người xem chỗ này là chỗ nào.

Lý công công lúc này mới kịp phản ứng, lúc trước uống rượu say khướt, nghe được tin vội vàng đến nghênh giá, nhưng lại quên không mặc lại áo, giờ phút này lộ lộ cánh tay để trần, trước ngực còn cái ấn màu hồng do chính tay mình hung hãn tạo ra. Cái bộ dạng này đến nghênh giá Vương gia không thể nghi ngờ là đại đại bất kính.

Trần Tây Vương là Thiết Huyết vương gia Nam Lý ai cũng biết, ngay đến hoàng đế lúc còn tại vị, lúc gặp ngài cũng không dám chậm trễ...Lý công công lập tức tỉnh rượu quá nửa, sắc mặt trắng bệch không ngừng quỳ lạy dưới đất:

- Vương gia thứ tội.

- Sau trung thu, Lý công công vì muốn hầu hạ hoàng thượng vẹn toàn hơn, cầu thần truyền cho y chút võ nghệ

Lúc này Lý Dật Phong từ ở bên cạnh mở miệng.

- Sau khi thánh thượng nghỉ ngơi Lý công công cùng thần luyện võ tại hậu trang, chợt nghe Vương gia giá lâm, vội vàng cứ thế đến nghênh đón thật không ra thể thống gì..... xin vương gia thứ tội.

Tuy rằng cả hai đều để trần cánh tay, nhưng là vì luyện võ để bảo vệ hoàng thượng, miễn cưỡng có thể coi là một cái lý do, quả nhiên Vương gia không truy cứu thêm, lạnh lùng nói với Lý công công:

- Đứng lên đi, từ sau tập luyện cho tốt, hơn nữa căn cơ của người luyện không được tụt quyền, đổi chiêu số đi.

Trần Tây Vương sao dễ dàng bị lừa vậy, sớm đã nhận ra Lý công công đầy mùi rượu, tuy nhiên không truy cứu mà thôi, lập tức đổi chủ đề:

- Hoàng thượng ngủ chưa ?

Lý công công đứng lên, thật cẩn thận trả lời:

- Dạ, ta đi giúp ngài đánh thức.....

- Không cần, dẫn đường đi, ta tự mình đi thăm người.

Trần Tây Vương một mạch đi đến phòng ngủ của Phong Long, sau khi cho người ngoài lui ra, lão nhân đẩy cửa phòng cất bước đi vào.

Phong Long đi ngủ sớm, nhưng vẫn chưa ngủ được, nghe thấy tiếng động của trụ cửa vẫn cho là Lý công công đến, ông ta lười không lên tiếng, đỡ phải nghe mấy tiếng lải nhải khuyên giải an ủi của Lý công công, nằm im trên giường không động, một lát sau từ tiếng chân bước ông ta nhận ra, người đến là người chân có tật.

Trong Hồng Ba phủ sơn trang chân có tật mà có thể không kinh động đến vệ sĩ mà tới thì có thể là ai, Phong Long lập tức xuống giường, trước lúc gặp mặt định nói cái gì đó, nhưng hoàn toàn không biết bắt đầu thế nào, trái lại là Trần Tây Vương hỏi trước:

- Thế nào, không ngủ được sao ?

Phong Long hít sâu một hơi, mãnh liệt áp chế nổi lòng. Miễn cưỡng lộ ra nụ cười:

- Trước kia đều ngủ muộn, vẫn chưa quen ngủ sớm.

Trần Tây Vương không nói gì, chuyển chủ đề:

- Thật sự không muốn làm hoàng đế nữa sao? Thừa dịp ta vẫn chưa vào kinh hỏi hân hận vẫn kịp, ta sẽ nghĩ biện pháp.

Phong Long lắc lắc đầu.

- Nếu người không về, sau khi nhập kinh ta sẽ thiết phụ chính đại thần, giúp đỡ Đồng nhi đăng cơ.

Đồng nhi mà Trần Tây Vương nói chính là con trai út của Phong Long, Vương gia trầm giọng nói tiếp:

- Quốc gia không thể có hai vua, người chính là sau này không thể có cơ hội rồi, về sau người nếu hối hận, nếu lại đứng lên Ta sẽ giết người, tránh cho quốc gia mất ổn định.

Trầm mặc một lát, Trần Tây Vương lại một lần nữa nói:

Bản thân đã suy nghĩ kỹ?

Vương gia lời nói rất không khách khí, nhưng thái độ của lão lại rất rõ ràng.

Nếu tình hình không thay đổi; con trai Phong Long sẽ đăng cơ, Nam Lý ấu đế.

Nếu như bây giờ Phong Long hối hận, Trần Tây Vương toàn lực ra tay xoay chuyển cục thế, chắc có biện pháp để ông ta quay lại điện rồng, nhưng mặc kệ dùng biện pháp gì, trong đó vấn đề quan trọng nhất là

phải lật ngược được lời nói của Vô Ngự sư thái: ‘ Phong Long đã chết’, Vô Ngự sư thái danh vọng to lớn, nếu vậy bao nhiêu công sức Tống Dương bỏ ra đều bị hoàn toàn hủy bỏ. Phải biết rằng Tống Dương lại là con rể lão.

Bất luận ngồi trên long ỷ là người nào trong Phong Long phụ tử , Hồng Ba vệ đều chỉ biết phụ tá sẽ không tranh vị.

Trần Tây Vương sẽ toàn sức toàn lực bảo hộ Nam Lý an bình, hai cha con vị hoàng đế chỉ có thể chọn một, một khi đã chọn thì sẽ không thay đổi.

Bốn tầng ý tứ, tầng trước so tầng sau càng nặng, Phong Long thật thà gật đầu:

- Sớm đã hiểu rõ rồi, phiền thúc phụ bảo hộ Đồng nhi, bảo hộ Nam Lý.
- Rõ ràng rồi, ta đi đây.

Trần Tây Vương gật gù, đứng dậy rời đi, đợi đi đến cửa bước chân chậm lại thong thả quay đầu nói:

- Hoàng đế là long mệnh, bình dân là “nhân mệnh” thay đổi thân phận cũng là thay đổi tính mệnh, thay đổi một kiếp luân hồi, đã là cái tính mệnh mới, thì nhưng buồn phiền ảo não trước đây đều ném hết đi, bắt đầu là lại sống thật tốt. Còn nữa.... Ngày mai đưa đến cho người mấy nữ nhân đến, buổi tối không ngủ được cũng có việc mà làm.

Nói xong Trần Tây Vương cười cười, lại lần nữa cất bước đi ra.

Vài ngày sau, Trần Tây Vương nhập kinh.

Phản nghịch đã dẹp, nhưng sự nghiệp thống nhất còn chưa bắt đầu, Trần Tây Vương đến tượng trưng cho Nam Lý vừa mới trải qua một đoạn phong ba, Nam lý lại một lần nữa bình ổn, một lần nữa vững vàng, bách tính trong kinh người người đều chờ đợi, sớm đã đổ ra đường lớn nghênh đón Vương gia. Thành viên hoàng thất và bách quan trong triều càng thêm phần chu đáo, Tiểu hoàng tử được vài vị hoàng tộc nguyên lão và vài vị đại thần che chở, cùng với quyền quý trong kinh, các bộ quan viên cùng nhau đến cửa thành nghênh giá.

Tín đồ Phật môn cũng tham gia, lấy Vô Ngự sư thái cầm đầu, tất cả các chủ trì hoặc các đệ tử quan trọng của các tự các miếu đều tụ họp, theo đội ngũ quan viên ra ngoài thành. Khi bọn họ đến, Trần Tây Vương vẫn chưa đến, tất cả mọi người cùng kiên nhẫn chờ, không ngờ được một lúc Vô Ngự sư thái đột nhiên thân mình nhoáng lên một cái, rầm một tiếng, mặt hướng đại lộ quỳ rạp xuống đất.

Tất cả mọi người chấn động, Cô Thạch và mấy vị nữ ni bên cạnh vội vàng giơ tay nâng, nhưng không ngờ được, hai đầu gối Vô Ngự như mọc thêm rễ, mặc dù dùng hết sức các nàng đều không làm suy chuyển được Vô Ngự. Lại xem về mặt của Vô Ngự, cũng như vậy về kinh nghi bất định. Hoàn toàn không hiểu vì sao lại như vậy.

Cô Thạch lão ni trong lòng hoảng sợ, thầm nghĩ hay là sư huynh bị trúng tà rồi, đang cân nhắc xem nên tụng loại kinh gì để hỗ trợ, áp lực trên người Vô ngự đã nhẹ bớt..., tự mình đứng dậy, Cô Thạch vội vàng đến hỏi:

- Sư tỷ sao rồi.
- Rất cổ quái

Vô Ngự hai hàng lông mày nhíu chặt giọng điệu do dự :

- Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy phải lạ, không kịp nghĩ cái gì, người liền quỳ xuống.

Cô Thạch A một tiếng:

- Cái này là đạo lý gì?

Vô ngự lắc đầu cười khổ:

- Ta cũng không hiểu được vì sao. Tuy nhiên không cần lo lắng, khẳng định không phải tà vật quỷ rầy, cảm giác rất rõ ràng, là một phần ý nhân từ.

Giải thích của Vô Ngự không rõ ràng, Cô Thạch cùng với người người ngoài đều ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu được, đúng lúc vẫn còn đang hoài nghi, phía trước đường lớn, chỗ Vô Ngự sư thái vừa quì lạy, truyền đến một hồi tiếng bước chân. Có người lộ hành càng ngày càng gần, một hòa thượng tuổi còn trẻ, đi lại thông dong mặt mỉm cười, diện mạo xinh đẹp vô song, áo trắng không nhiễm hạt bụi nhỏ nào..... Ở đây ít nhất có một nửa nhận ra hắn, một nửa còn lại trước đây chưa từng gặp qua hắn, Nhưng vừa thấy ngũ quan và cử chỉ của hắn ai cũng đoán ra người này là ai, Vô Diễm đại sư, Thi Tiêu Hiểu.

Hiển nhiên Thi Tiêu Hiểu chỉ là đi ngang qua đây, may mắn gặp dịp, vừa nhìn thấy cửa thành tụ tập một đám đông phật đồ và quan nhân, hắn cung hơi sững sốt. Lập tức đi lên phía trước cùng mọi người mỉm cười chào hỏi. Có tiếng hàn huyên bên trong đám người, là thủ hạ của Hồ đại nhân:

- Vừa thấy Vô Ngự sư thái thất thần mà quỳ, ta vốn còn buồn cười bây giờ mới hiểu hóa ra sư thái bái Vô Diễm đại sư.

Nói xong, còn chưa kịp cười vài tiếng, tả thừa tướng liền lạnh giọng răn dạy:

-Nói hươu nói vượn! Không biết nói thì câm miệng lại đi!

Người bên ngoài cũng đều bắt đầu dĩ lắc đầu, tiểu quan mà lại cùng hai vị xuất gia trêu đùa, đích thực là đồ ngốc, hơn nữa bất kể thân phận, danh vọng hay là tu vi, Vô ngự đều hơn vị hòa thượng đẹp dễ này một tầng, nói Vô Ngự sư thái bái Vô Diễm, rõ ràng là đem hai người ra làm nhục, tiểu quan lúc này cũng cảm thấy bản thân nhỡ lời rồi, muốn giải thích nhưng tả thừa tướng đã nói rõ, không được phép mở miệng, đành nghẹn lại không biết làm sao.

Hồ đại nhân lại trừng mắt độc ác nhìn thủ hạ, chấp tay cười nói với hai vị xuất gia:

- Người trẻ tuổi ngôn ngữ đường đột, là lão phu dạy bảo không tốt, hai vị pháp sư vạn lần không lên trách móc.

Không ngờ Vô Ngự mỉm cười, lắc đầu nói:

- Lời nói vô tâm, lại chính là lời nói thật, không có tội, không có tội.

Vừa nói xong, bao gồm cả Thi Tiêu Hiểu tất cả đều lộ vẻ nghi hoặc, mọi người đều biến thành “ không rõ đầu cua tai nheo” nhưng sư thái lại không giải thích, người khác không biết nên hỏi thế nào, Vô Ngự sư thái thì vẻ mặt mang vẻ tươi cười, có vẻ bí hiểm.

Không lâu sau, trên đường lớn bụi khói bụi nổi lên, Trấn Tây Vương cuối cùng cũng tới.

Còn chưa tới cổng thành, cách mọi đoạn khá xa đội ngũ của vương gia liền thu cương dắt ngựa, lấy Trấn Tây Vương dẫn đầu, Quận chúa, Thường Xuân Hầu, cùng các tùy hành khác toàn bộ xuống ngựa, hướng phía trước đi lên một đoạn, tại trạm định cách tiểu hoàng tử chín trượng, Vương gia cao giọng nói:

- Lão thần có tội, dám phiền đại giá thái tử .

Nói xong, hai đầu gối rơi xuống đất quỳ lạy đại lễ.

Phong Long còn chưa lập Thái Tử, nhưng tiểu Hoàng tử là đứa con duy nhất của ông ta. lúc này Trấn Tây Vương lấy danh thái tử xưng hô, không nghi ngờ đã thông cáo thiên hạ, Long ý của Nam Lý chính là tiểu hài nhi này đến ngôi, Lão đầu không chỉ nói, hành lễ kĩ càng tỉ mỉ, đối với hoàng tử tam bái cửu khấu, lấy cái lễ quân thần mà đối đãi.

Bởi vì vẫn còn mong “Phong Long có lễ hồi hận” Trấn Tây Vương trước lúc vào kinh thủy chung chưa từng nói qua một câu “ ủng hộ hoàng tử đăng cơ”

Đến bây giờ ngài cuối cùng cũng biểu thị thái độ, một việc trọng đại cũng có tin tức, tất cả mọi người đều trút một hơi, tiếp theo bách quan tương kiến, phật đồ cùng bách tích dâng tặng lễ vật, vương gia vào kinh thực là một hồi náo nhiệt.

Rất nhanh, việc vương gia quỳ lạy hoàng tử ở cửa thành liền truyền khắp kinh thành, nhất thời dẫn đến giai thoại, mọi người đều nói Trấn Tây vương trung tâm nghĩa đảm, Hồng Ba phủ hộ nước vì dân, cùng với giai thoại của Vương gia còn có ,Vô Ngự sư thái bái Vô Diễm, hai tin đồn thú vị cùng nhau lưu truyền khắp kinh thành, việc này Tổng Dương đầu tiên cũng không biết, có điều cũng không khó đoán ra, nếu là

Vô Ngự giả trước đây sẽ thối phòng sự việc.... còn Vô Ngự bây giờ cũng không có chút nào khiêm tốn, đã bắt đầu quảng bá “tôn giả chuyển thế, Thi Tiêu Hiểu”

Trần Tây Vương vừa nhập cung liền chú ý vào công việc triều chính, không để ý đến người nhà, càng không để ý đến Tổng Dương; Vô Ngự cùng với ‘tôn giả chi kế’ của Vô Diễm, hai người xuất gia sớm đã có tính toán hoàn toàn không cần Tổng Dương bận tâm, Thường Xuân Hầu tạm thời thành người nhàn rỗi tính đi tính lại trên tay việc có thể làm chỉ có ‘hai người bệnh’

Vị đầu tiên đương nhiên là La Quan, đại tông sư tại Biệt Lai thiền viện kích đầu đã bị trọng thương, bây giờ vẫn còn đang trong quá trình khôi phục, về tình về lý Tổng Dương đều không dám sơ suất, tự tay châm cứu, thay thuốc; người bệnh còn lại là Nhâm Dung Sơ, nói là không bệnh nhưng trước đây quá lao lực, không chỉ cần được phẩm điều dưỡng, tinh thần cũng cần hoàn toàn thả lỏng mới tốt, Thường Xuân Hầu lấy danh nghĩa trị bệnh, mỗi ngày đều kéo quận chúa từ trong kinh ra ngoài thành du ngoạn, làm thầy thuốc như vậy thật là tiêu dao.

Mặt khác Tổng Dương còn truyền một bộ dưỡng khí pháp môn cho Nhâm Sơ Dung không liên quan đến võ công, chỉ phương pháp luyện khí bổ thân trong trung y, tác dụng không lớn nhưng nếu kiên trì có thể khiến tinh thần kháng kiện, đối với thân thể chung quy cũng có lợi

Kì thực dưỡng khí chỉ là việc thứ yếu, Tổng Dương trong việc này cũng có ý đồ. Nhâm Sơ Dung không rành võ công không hiểu y thuật, đối với kinh mạch huyết vị một chút cũng không rõ, Tổng Dương muốn mượn biện pháp này để Nhâm Sơ Dung đối với kinh mạch có chút hiểu biết, làm cơ sở phục vụ cho việc ăn ‘trái cấm’ trong tương lai

Nhâm Sơ Dung dù có thông minh hơn nữa cũng không thể nghĩ ra chân tướng sự việc, dù sao Tổng Dương dạy cái gì nàng đều nguyện ý học.... học thật nhanh, học thật tốt.

tinhlinh2

216. Chương 48: Món Hời

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 48: Món hời

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trong vòng mười ngày, trước hoàng cung và bốn cửa của kinh thành, bận rộn trang trí hoàng băng đài. Trong triều không ngừng truyền đi tin tức, dán cáo thị toàn thiên hạ. Tuyên bố đầu tiên là Hoàng tử Trịnh Đồng kế vị, Trần Tây Vương, Tả Thừa tướng và sáu vị đại thần đương triều lo việc triều chính phò ấu chúa quản lý Nam Lý.

Sau đó lại tuyên bố tội trạng mưu phản của Tĩnh vương, nghiêm trị những viên quan có liên quan đến vụ án, đề bạt bổ khuyết quan lại mới, luân chuyển điều động thay tướng lĩnh Lang Nha Môn. Ngoài ra còn đề xuất khen thưởng những vị cao tăng có công như Vô Ngự, Cô Thạch, Vô Tiễn, lần lượt phong danh hiệu pháp sư.

Đó đều là những việc hợp lý, thuận theo lẽ đời, không có gì khi lạ. Ngoài ra còn có hai tin tức có thú vị khác.

Thứ nhất, hoàng tử đăng cơ đại điển là hai tháng sau, vừa hay, đúng lúc Cảnh Thái mừng đại lễ “tam cử” (ba chín năm đăng cơ) ở Yến Quốc, là ngày đại quốc khánh.... Bất cứ ai cũng có thể thấy chọn ngày này, có một chút hương vị cạnh tranh.

Hai là đuổi tất cả những người nước Yến ra khỏi Nam Lý, đồng thời triệu hồi tất cả con dân Nam Lý ở Yến Quốc về nước.

Tổng Dương và Tả thừa tướng cũng đi xem bảng cáo thị ngoài cổng thành, khi đọc đến điều này cả hai người đều cười.

Mắt Nhâm Sơ Dung ánh mắt lấp lánh hỏi:

- Người cười cái gì?

Tổng Dương học điệu bộ của nàng nheo mắt:

- Biết rồi còn hỏi.

Nhâm Sơ Dung hỏi:

- Chẳng biết ta biết à? Ta vẫn là muốn hỏi.

Nói xong nàng giống như đang soi gương, dường như đánh mắt cười tình với Tổng Dương.

Tổng Dương không đùa nữa, giơ tay chỉ vào điều cáo thị cuối cùng trên hoàng bảng:

- Đây này, tệ hết sức.

Trong buổi hành lễ cầu phúc, Tĩnh vương đã nhận tội, việc phản nghịch có Yến quốc đứng sau lưng xúi bẩy. Việc này Yến quốc tất nhiên không thừa nhận, nhưng đem buồng xuống đạo tràng, trong ngoài Phụng Hoàng thành tất cả dân chúng đều cùng chứng kiến, mặc cho có tính sổ Yến quốc hay không, triều đình Nam Lý đều phải tỏ thái độ ... bất mãn với Yến Quốc, nếu không thì không trấn an được lòng dân.

Điều thật sự khiến hai người Tổng Dương bật cười là một bố cáo cuối cùng, nhìn qua thì không có gì, nhưng cân nhắc kĩ thì đúng là “tệ hết chỗ nói”.

- Nam Lý đuổi dân nước Yến, Yến quốc chẳng lẽ lại để yên không làm như thế với dân Nam Lý, thông cáo đuổi dân Nam Lý đi.

Nói rồi Tổng Dương lại cười tiếp:

- Có thể trên bảng cáo thị nói rõ triều đình triệu hồi con dân Nam Lý ở Yến quốc, đến lúc đó Yến quốc cũng đuổi người của ta, người dân Nam Lý không cần triệu hồi cũng phải quay về.

Lời nói của hắn không nhỏ, rất nhiều người dân xung quanh đọc cáo thị nghe được đều cười rộ lên.

Quận chúa cười vui vẻ, nàng ưa thích vẻ khoe mẽ của hắn.

Mấy ngày vừa qua thật vui vẻ tự tại, đi dạo trong thành, đang lúc hoàng hôn bọn họ thân ở nam thành, lại cố ý vượt qua quá nửa kinh sư chạy tới bắc thành ăn tây quyết ngư há cảo, cho đến tận lúc đêm tối, hai người mới thỏa mãn trở về Hồng Ba phủ.

Vừa mới vào cửa, đã có Hồng bộ vệ nghênh tiếp, nói với hai người:

- Hầu gia, Tam tiểu thư, Vương gia mời các vị vào.

Quận chúa vui vẻ:

- Phụ vương hồi phủ rồi?

Nói rồi kéo tay áo Tổng Dương, hai người nhanh chân đi gặp Vương gia. Từ khi vào kinh, Trần Tây Vương liền ở trong hoàng cung, hôm nay mới hồi phủ, đoán chừng là một đoạn cáo thị ban xuống...

Trong mắt Trần Tây vương đầy những đường tơ máu, đương nhiên là ông ngủ không đủ, tuy nhiên với bản lĩnh của lão nhân vốn vững chắc, tinh thần xem như vẫn ổn định lắm, vừa thấy Nhâm Sơ Dung trước tiên nở một nụ cười:

- Khí sắc con đã tốt hơn nhiều.

Lập tức khoát tay nói với Tổng Dương:

- Miễn lễ đi, ngồi xuống cùng nói chuyện.

Nhâm Sơ Dung mang công lao khoác lên người Tống Dương, đáp lời phụ vương:

- Tống Dương truyền cho con một bộ phương pháp dưỡng khí, cũng không tệ, ngày mai con chép lại một phần cho phụ vương.

Trần Tây vương xua tay cười nói:

- Ta không cần, con giữ lấy tự luyện đi.

Nghe nàng nói chuyện phiếm, Tống Dương thầm nghĩ “nhìn bộ dạng của Vương gia như vậy chắc chắn là gừng càng già càng cay, nên phải dùng bộ phương pháp song tu đó...., nhưng có điều con rể lại đi dạy nhạc phụ song tu Pháp môn, chuyện này nghĩ thì cũng có vẻ hơi vô liêm sỉ”.

Vương gia và con gái, không để ý đến vẻ mặt kì dị của Tống Dương, lại cười nói một hồi, Trần Tây vương lại chuyển hướng nhìn về phía con rể, không vòng vo khách sáo hỏi:

- Nhìn thấy bảng cáo thị rồi à? Người cảm thấy như thế nào?

Việc Quốc nội đều có phụ chính đại thần làm chủ, Vương gia cũng không cần phải hỏi đến ý kiến của hắn, Tống Dương hiểu được câu hỏi này của Trần Tây Vương, là chỉ cách đối phó với Đại Yến, liền đáp:

- Bên ngoài, làm như vậy là có thể được rồi.

Dựa vào thực lực sức mạnh quốc gia của Nam Lý, đương nhiên không thể gây chiến với Đại Yến. Việc này đòi hỏi phải có chừng mực, không thể đem lại sự tức giận cho Đại Yến cũng phải cho lão bách tính một câu trả lời, cảnh cáo và đuổi dân nước Yến là hai việc có thể coi là cách xử trí đúng đắn.

- Về bề ngoài?

Vương gia lập tức bắt được trọng điểm, lại hỏi:

- Vậy thực tế bên trong là thế nào?

Lần này, Vương gia không đợi Tống Dương trả lời, liền nói thẳng:

- Hoàng đế của chúng ta bị bọn chúng làm loạn, triều đình bị lật đổ, thiếu chút nữa Nam Lý bị diệt, chịu một sự thua thiệt lớn như thế, không nghĩ cách trả thù ta ngủ không ngon.

- Lần này cũng không phải lần đầu, đại họa lạo dịch của hai năm trước, bản vương vẫn còn nhớ rất rõ..., lần đó cả hai đều thiệt hại, Nam Lý cũng không phải có tổn thất lớn. Nhưng chung quy cũng là do bọn chúng làm điều ác trước, may mà ông trời có mắt, mùa thu đã thưởng cho Cảnh Thái một trận hỏa hoạn, thiêu rụi Yến hoàng cung của y.

Khi nói chuyện này, Trần Tây Vương nhìn thẳng vào mặt Tống Dương.

Tống Dương làm sao không hiểu được ý lời nói của Vương gia, khoái chí gật đầu:

- Con nghe nói, hoàng cung nước Yến sau hai năm xây dựng lại giờ có chút quy mô rồi.

Trần Tây vương cuối cùng lộ một chút vui vẻ cùng Tống Dương, gật đầu mỉm cười. Tống Dương lại tiếp tục cười nói:

- Và hơn hai tháng nữa, Cảnh Thái đăng cơ tam cửu, Yến quốc sẽ tổ chức lễ mừng đại quốc khánh.

Lão Vương gia càng cười lớn, không ngờ lúc này Nhâm Sơ Dung bỗng nhiên mở miệng, giọng điệu kiên quyết:

- Không được!

Về mặt Trần Tây Vương đầy bất đắc dĩ.

Tống Dương cũng tỏ ý không ngờ, muốn cười quay đầu về phía Nhâm Sơ Dung, đưa mắt ra hiệu cho nàng, đừng làm trái ý Vương gia.

Kỳ thực, ngọn lửa này Tống Dương đã muốn đốt từ lâu, từ sau nhất phẩm lôi, Cảnh Thái, Yến Đình đều rất an nhàn, Thường Xuân Hầu sớm đã sứt ruột.

Nhâm Sơ Dung không động:

- Chọn ngày tam cửu không thích hợp, đến khi đó, thị vệ trong thành có thể đoán biết phòng bị trước, khi đã nổi đại hỏa rồi, người của chúng ta khó mà có thể toàn thân rút lui.

Nhìn dáng vẻ của phụ thân và Tống Dương, quận chúa thở dài, nhượng bộ:

- Phóng hỏa cũng không phải không được, có điều ngày giờ phải thay đổi, hoặc là trước, hoặc sau.

Lời quận chúa nói có lý, “tam cửu”, quả thực gây chần chừ, nhưng so với việc bỏ chạy trốn còn khó hơn nhiều. Vương gia cũng gật đầu, Tống Dương cũng đồng ý.

- Vậy tranh thủ làm trước, dù sao thì tin tức về việc cháy Yến Cung truyền về Phượng Hoàng thành cũng phải mất mấy ngày. Lễ đăng cơ của tiểu Hoàng đế, có tin tức truyền đến, Nam Lý càng vui thêm... Ngày mai ta sẽ đưa gấp Hoả Đạo nhân đến Đại Yến.

Quận chúa vẫn còn có chút do dự, cau mày:

- Nhớ lời chàng nói, lần trước phóng hỏa chàng chỉ là đưa ra ý kiến, người thực sự hành sự, châm lửa đều là người ngoài. Lần này ... cũng không cần chàng trực tiếp đi làm.

Dù sao Nhâm Sơ Dung cũng không muốn Tống Dương đi mạo hiểm.

Tống Dương lắc đầu, cao hứng:

- Không châm lửa, nhưng ta cũng phải xem ngọn lửa đó cháy như thế nào, không thì không có hương vị gì.

Nói xong lại cười an ủi:

- Nàng cứ yên tâm, ... Không giống như nhất phẩm lôi, lần này ta chỉ đi châm lửa, không làm chuyện gì khác, hoàn toàn không gây bất cứ chuyện gì khác, toàn bộ không có nguy hiểm đáng kể.

Ở trước mặt phụ vương, Nhâm Sơ Dung không tiện nói nhiều thêm gì, hơn nữa Tống Dương cũng chỉ nói phóng hỏa, tránh ngày tam cửu, nguy hiểm cũng không quá lớn, nàng miễn cưỡng gật đầu hỏi lại:

- Vậy lần này phóng hỏa ... có thể thiêu rụi Đại Yến không?

Đến lúc này, Trần Tây Vương nói:

- Gấp, nhất định phải gấp, nhưng nắm chắc được điểm mấu chốt thì việc gì cũng dễ dàng.

Nói đến đây Vương gia ngừng câu chuyện ngẩng đầu nhìn con rể.

Tống Dương hiểu ý, tiếp lời:

- Không để lại dấu vết gì, Đại Yến sẽ không có lý do gì tìm chúng ta liều mạng.

Hậu quả của phóng hỏa hay muốn quy kết trên thế cục Trung Thổ năm nước, sẽ rút dây động rừng, nước Yến dám khi dễ Nam Lý, cũng chỉ là dám ngấm ngầm lật đổ chứ không dám công khai tấn công, làm như vậy bỗng dưng lại làm lợi cho các nước khác.

Nếu trận phóng hỏa không để lại điểm sơ hở, cho dù nước Yến có đoán được là do Nam Lý gây nên, thì vì đại cục cũng chắc chắn phải nhẫn nhục, nhưng nếu để lại dấu vết, để con dân nước Yến biết được Nam Lý phóng hỏa đốt hoàng cung của mình, thì Yến triều cũng bị bức đến con đường cùng, đánh Nam Lý không xong, không đánh thì sẽ không biết ăn nói với bách tính như thế nào.

Tống Dương hiểu ý của Trần Tây Vương, không thể bức Đại Yến đến đường cùng, mà phải khiến bọn chúng ngậm bồ hòn làm ngọt là được rồi,

Vương gia thở phào nhẹ nhõm, gật đầu với Tống Dương, lại quay trở về đề tài lúc ban đầu:

- Dụ lệnh đã hạ, không lâu sau khi Nam Lý hạ các toà châu thành, việc đầu tiên là xua đuổi dân Yến. Động thái này là tất yếu, làm như vậy, Nam Lý cũng bị tổn hại, vì đa số người bị trục xuất đều là thương nhân nước Yến.

Mấy chục năm gần đây, Nam Lý và Đại Yến thường xuyên thông thương, quy mô buôn bán ngày càng lớn, gờ đuổi thương nhân đi cũng là tự làm hại cho mình, triều đình cũng bị ảnh hưởng đôi chút.

Tổng Dương nháy mắt nhìn về phía Nhâm Sơ Dung, phát hiện mắt của quận chúa so với mình còn nháy nhiều hơn. Trần Tây vương nói chậm lại, không chút để ý giọng điệu:

- Nghe nói, người ở trong Phong ấp, tìm được một con đường kiếm tiền..... trong thổ sinh kim, con đường này có khả năng rất dễ dàng

Nhâm Sơ Dung không kìm nổi hỏi:

- Cha nghe ai nói vậy?

Trần Tây vương nhìn con gái:

- Dù sao cũng không phải con nói, đúng là nha đầu hướng ngoại, không trông mong được gì ... cả hai đứa đều thế.

Nhâm Sơ Dung lặng im không nói được gì.

Hồ Đại nhân mang Bồ Đào đến Phong ấp lần đó, Nhâm Sơ Dung đã từng mượn Phụ vương một số lượng lớn, lúc đó chỉ nói đến có thể được, nhưng chưa đề cập đến bản đồ cất giữ kho báu của Hồng hoàng triều. Tuy nhiên Trần Tây Vương biết chuyện này cũng không có gì lạ. Trong Phong ấp không chỉ có hai chị em Tiểu Phát, Nhâm Sơ Dung, mà có cả không ít Hồng Ba vệ trong đó được nhiên có tai mắt của Vương gia.

Nhạc phụ đã mở lời, Tổng Dương chắc chắn phải nể mặt, liền đáp ngay:

- Món tiền đó là cùng bằng hữu nhất được, đã công khai rõ ràng, con không dám động đến, trong phần của con, con sẽ chia một nửa cho nhạc phụ.

- Chia một nửa, mặc dù tổng số lượng không được hai phần, nhưng cũng là một món tiền rất lớn rồi... ha ha, không tồi.

Trần Tây Vương chẳng nói lời từ chối.

Nhâm Sơ Dung nghiêng răng nén giận, kìm lại câu “không được” nuốt vào bụng, không phải là nàng không quan tâm đến nhà để, mà là nàng biết Hồng Ba phủ cơ bản không thiếu tiền, nên dò hỏi:

- Ở nhà xảy ra chuyện gì, cần dùng tiền sao?

Trần Tây Vương lắc đầu:

- Trong nhà không có việc gì.

Nhâm Sơ Dung thở phào nhẹ nhõm, lại đổi giọng ngọt ngào:

- Cha biết rõ hiện tại Yến Tử Bình còn khó khăn như thế nào, nếu không thật sự bất đắc dĩ con cũng không tranh luận với cha về việc này. Về phần trong thổ sinh kim tạm thời vẫn chưa có trong tay, vẫn còn ở rất xa.

Việc kia, chính là hướng về Vương gia mượn, ngay đến Hồng bộ phủ nhất thời đều khó tập trung, tạm thời phải dùng một khoản lớn tiền công của quân tuyến Tây.

Vương gia cười nói:

- Cứ yên tâm, ta biết Phong ấp hiện không có tiền, cũng không có ý định gây áp lực cho các người ngay, việc trước kia đã nói rồi sẽ không thay đổi, giờ chỉ là muốn nói cùng thương lượng với các người một việc.

Nhâm Sơ Dung tinh thần nhanh nhẹn, Tổng Dương vẫn tỏ vẻ trượng nghĩa:

- Vương gia nói gì mà thương lượng với không thương lượng.

Vương gia không để ý lời của Tống Dương, chỉ quay sang nói với con gái:

- Con ở Phong ấp khai quặng, không chỉ để rèn binh khí, mà còn vì để kiếm tiền nữa chứ.

Với việc trong đất sinh kim, sự tính toán nhỏ nhặt của Nhâm Sơ Dung không qua mắt được Vương gia, quận chúa, cười tủm tỉm:

- Phụ Vương thật tài tình, chỉ cần liếc qua cũng nhìn thấu.

Trần Tây vương không để ý đến Tống Dương, nhưng cười hiền từ với con gái:

- Sau khi Thái tổ khai quốc chọn vùng đất ở giữa tây và bắc, làm 3 nhà kho lớn, trong đó cất giấu quân khí có thể lấy ra phòng bị bất cứ lúc nào, triều đình quy định, quân khí trong kho 7 năm thay một lần, vũ khí cũ sẽ tiêu hủy tại chỗ.

- Nay đã qua nhiều năm, bất kể kỹ thuật chế tạo vũ khí, phương pháp vẫn là giữ trong kho, đều tốt hơn rất nhiều so với thời khai quốc, nhưng luật lệ bảy năm thay vũ khí một lần có từ thời Thái tổ tự tay viết dụ lệnh, không có gì thay đổi, mấy ngày trước mấy lão già chúng ta đã họp thương lượng, chuẩn bị kéo dài thời hạn...

Xóa đi là được. Hiện tại lại có một lô binh khí sắp đến hạn, ngoại trừ áo giáp ra, phần lớn đều là các loại đao, đại chùy, theo ta tất cả vẫn còn rất tốt, đã qua 7 năm mà so với vũ khí mới thì không có gì khác biệt. Ta cảm thấy nếu đem tiêu hủy hết thì thật lãng phí. Nhưng có điều vũ khí mới đã làm xong đang vận chuyển đến, binh khí cũ thì vẫn còn dư thừa, thì mang chúng đi dùng còn hơn.

Nói tới đây, Nhâm Sơ Dung đã lộ vẻ cảm tạ trên mặt.

Trần Tây Vương khoát tay chặn lại:

- Đừng vội mừng hãy nghe ta nói hết đã, không phải cho không mà phải bỏ tiền ra mua, giá tiền không tệ, sẽ không đắt như vũ khí các người làm ra.

Nói rồi, lấy từ trong tay áo ra một tờ báo giá, đưa cho Nhâm Sơ Dung.

Nhâm Sơ Dung nói khê nhưng đủ để phụ vương nghe thấy:

- Dù sao cũng phải hủy, rẻ như cho không.

- Đích thực là rẻ như cho không.

Trần Tây Vương không cho là đúng:

- Chẳng qua là cái rẻ của Nam Lý, ta không muốn các người đi chiếm, tiền mua quân khí và Hồng Ba phủ không có quan hệ gì, phải nộp vào quốc khố. Huống chi vụ mua bán này các người cũng không bị thiệt.

Đất nước không có chiến sự lớn, trước kia quyền lực của Trần Tây Vương mặc dù rất cao, nhưng không có quyền đến các kho vũ khí nhưng với vị trí hiện tại làm phụ chính đại thần, chuyện này vương gia có thể làm chủ.

Nhâm Sơ Dung lại bắt đầu nhỏ giọng thăm thì, đây là lần đầu tiên Tống Dương nhìn thấy nàng ngả giá cảm thấy có chút tươi mới lại vừa buồn cười, Vương gia hiển nhiên đã quá quen thuộc với điệu bộ đầy của nàng nên không chịu thua, đi thẳng vào vấn đề:

- Thế nào? Là mua hay không cần?

Nhâm Sơ Dung tươi cười đáp lời:

- Có mua chứ!

Nói xong lại kéo ghế đến ngồi gần sát phụ thân hơn chút nữa, cười tí mắt nhõng nhẽo không gọi phụ vương mà đổi thành cách gọi thân mật như xưa:

- Cha, có thể rẻ hơn nữa không?

Trần Tây Vương ngồi im, lắc đầu:

Nhâm Sơ Dung thầm than, đáng tiếc là Tiểu Phát không có ở đây, nếu như có muội muội ra tay, khóc lóc om sòm, chắc chắn có thể ép xuống cái giá khác.

Cuộc mua bán này đối với Phong ấp mà nói, điểm tốt duy nhất là quay vòng, nhưng việc quay vòng này đúng là cần nhất với Phong ấp.

Nam uy, mới xây không lâu, trước mắt tất cả thợ thuyền đều bận rộn ở Tây tuyến sản xuất binh khí, không nói đến về Dạ Xoa, mà chỉ nói đến Thạch Lão Đầu, Sơn Khê Man muốn dựa vào Nam uy, đem tất cả trang bị của bọn họ gộp lại, cũng vẫn phải đợi. Huống chi Nhâm Sơ Dung đã xem qua danh sách, giá cả so với thành phẩm tự mình làm ra cũng tương đương, một khi đã làm như vậy hà tất phải phí công phí sức tự làm làm gì.

Hành động của Vương gia lần này, trước là đầu cơ trục lợi vụ mua bán quân khí, sau lại chuẩn bị tư quân, nghe thì có vẻ như là hành vi phản quốc, nhưng có thể thấy, việc lấy vũ khí cần tiêu hủy đổi lấy tiền sung vào quốc khố, không cần phải nói, hơn nữa trang bị tư quân là đội quân của con rể ông, mặc dù ông không nắm chắc được lòng dạ Tổng Dương, nhưng có thể chắc chắn Tổng Dương không có lòng phản nghịch. Quan trọng hơn là Nam Lý và Đại Yến cừu hận đã quá sâu, không đội trời chung, Tổng Dương đã xem Cảnh Thái, Yến Đình là tử địch mà trang bị tư quân của hắn, chờ Nam Lý xuất quan đối phó với Đại Yến.

Nhất cử lưỡng tiện, Phong ấp vớ được một món hời, Nam Lý lại được lợi ích thực tế.

Về số tiền mua binh khí, Vương gia đã nói rõ, tất cả như cũ, Vương gia đồng ý cho con gái nọ, đến đúng hạn mang tiền đến trả là được, cũng chỉ là một khoản đó, đợi khi nào có tiền đào tẩm mộ sẽ đem tiền trả cho Vương gia.

Việc lớn đã xong, còn lại là xác nhận chi tiết, Nhâm Sơ Dung cất giữ cẩn thận tờ danh sách, nói với Vương gia:

- Số lượng cụ thể, bây giờ con chưa thể định rõ được, chờ về Phong ấp tìm người bàn bạc rồi sẽ trả lời cha sau.

Vương gia đưa ra số lượng binh khí, cũng đủ đem trang bị cho Man nhân và Dạ Xoa, tất cả đều chuẩn bị cả rồi, Man nhân và Thạch Lão Đầu, đều dễ bàn, nhưng chuẩn bị cho Hồng quân cho Tôn Sử báo qua cho bọn họ tự chuẩn bị, Nhâm Sơ Dung không hiểu quân sự, không hiểu trong hai trang danh sách đó, có bao nhiêu dạng quân khí là có thể đổi, phải về hỏi thợ rèn mới có thể xác nhận.

Trần Tây Vương gật đầu nói:

- Nhanh chóng lên.

Nói rồi chuyển sang Tổng Dương:

- Chuyện mua bán nói đến đây thôi, lại nói về chuyện thuế phú, ... không phải bây giờ mà là ba năm sau, ta cũng không cần một nửa trong ba phần của ngươi, chỉ cần một phần trong số tiền ngươi kiếm được, vẫn là tiền nên nộp vào quốc khố.

Lúc trước khi Phong Long ban thưởng tước hiệu Thường Xuân hầu, đã nói rõ, không cần phải nói đi nói lại, tất cả thu nhập từ thuế trong Phong ấp đều thuộc về Thường Xuân hầu, đến bây giờ Trần Tây Vương lại không đề cập đến nữa, rõ ràng là ý lớn ép nhỏ, tìm Tổng Dương hạch tiền.

Nhâm Sơ Dung lại không bằng lòng, nhưng không đợi cho nàng nói, Tổng Dương liền cười ưng thuận. Ba năm sau, Phong ấp đã sớm đi vào quỹ đạo, phát triển, trước tiên không nói về Tiêu Kim Ổ của lão Cố, chỉ nói tới phần “kho báu” là của cải đại Hồng Thái Tổ chuẩn bị để phục quốc, của cải nhiều vô kể, tương lai Tổng Dương sẽ là đại tài chủ tiền tiêu không hết, bỏ ra một chút cho cha vợ giữ sĩ diện cũng không đáng là bao.

Tổng Dương vui vẻ nhận lời, Vương gia cũng rất vui vẻ, nói vài câu khen ngợi, đây chính là lần đầu tiên Tổng Dương xem như là Trần Ninh, Nhâm Sơ Dung cũng sáng mắt lên vui vẻ.

Trời trở sáng, lại do người lão luyện trong Hồng Ba phủ hóa trang, Tổng Dương và Hỏa Đạo nhân, chọn tuyến đường đi Đại Yến, nói lời chào từ biệt, Tổng Dương tỏ vẻ dằn dò Sơ Dung:

- Pháp môn rèn luyện khí tu thân, không được bỏ bê, hằng ngày phải chăm chỉ luyện tập.

Nhâm Sơ Dung ngoan ngoãn nghe lời, nhưng cũng không dạn dò Tổng Dương gì nhiều chỉ nói:

- Chàng đi trước đi, ta tiễn chàng.

Cho tận đến khi bóng Tổng Dương đã khuất xa tận lâu, Nhâm Sơ Dung vẫn còn nhìn về phía Tổng Dương ra đi.

tinhlinh2

217. Chương 49: Quà Tặng Cho Ngày Đại Lễ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 49: Quà tặng cho ngày đại lễ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trần Tây Vương thay đổi.

Tâm tính không thay đổi, tính cách nóng nảy vẫn như xưa, nhưng nay thân phận đã khác. Trước kia Trần Tây vương chỉ chú ý bảo vệ biên cương, đánh giặc Thổ Phiên, việc chính sự triều đình quyết không can dự. Nhưng giờ là đại thần phụ chính lại còn là một trong sáu đại thần trọng yếu. Cho đến trước khi tiểu Hoàng đế trưởng thành trọng trách gánh vác giang sơn đặt cả lên vai Vương gia.

Nghĩ cách làm cho quốc thái dân an, làm mở mang bờ cõi, rồi đem giao vào tay tiểu Hoàng đế, ... Đến khi đó thì bản thân cũng già rồi, không còn sức để rong ruổi chiến trường, điều vô dương oai hùng tráng mà chỉ còn là thân già yếu ớt ngồi trên ghế chờ từng ngày thân chết đến mang đi.

Nghĩ đến đây, Trần Tây Vương bỗng mỉm cười, cả đời con người ta cũng chỉ có vậy, đừng nên kì vọng quá nhiều, có người đào một cái hố nói đó là đào mồ chôn người khác... nhưng ai có thể trốn thoát được, cuối cùng đến lúc sức tàn lực kiệt, nhắm mắt xuôi tay, Vương gia sớm đã nghĩ thông rồi, ông không sợ chết, điều lo lắng duy nhất chỉ là khi xuống Hoàng tuyền gặp lại tổ tiên, huynh trưởng có thể khẳng khái mà nói với đại ca rằng: đệ đã cố gắng hết sức rồi.

Có phải anh em nhà đế vương đều là kẻ thù? Có lẽ phần lớn đều như thế, nhưng tiên đế và Trần Tây Vương là trường hợp ngoại lệ, tình thân thủ túc, năm đó ca ca chiếu cố hiền đệ, giờ đây đệ giúp ca ca gìn giữ gia nghiệp, chuyện chỉ giản đơn là như vậy thôi.

Nhâm Sơ Dung lưu lại Phượng Hoàng thành một thời gian, đương nhiên không phải để vui chơi, sau khi Tổng Dương đi rồi nàng viết thư gửi đi Yên Tử Bình.

Vụ hoả hoạn lần trước ở Tĩnh thành là do Phó đảng, Cố đảng và Tạ Môn (chó săn họ Tạ) ba nhà cấu kết làm thành, lần này chỉ dựa vào một thế lực của Lý Minh Kỳ e rằng chưa đủ mạnh, Nhâm Sơ Dung gửi thư đi một là báo cho bọn Cố Chiêu Quân và Tạ Môn, nhờ bọn họ ra tay giúp đỡ. Ngoài ra còn bảo chuyển thư cho Tiểu Bộ, bảo nàng làm tốt một việc khác.

Thư vừa truyền đi, quận chúa liền đi hỏi thăm Vô Ngự sư thái, chuyện “Tôn giả chuyên thế” không cần nàng quản, nhưng trong phong ấp cần xây dựng Diệu Hương Cát Tường, nàng không thể không quan tâm, hơn nữa Nhị vương tử mới tiếp nhận Hồng Ba phủ, xử lý sự việc còn nhiều chỗ chưa quen, quận chúa muốn giúp Nhị ca lo liệu một tay, nên đã hoãn lại đến nửa tháng sau mới trở về Phong ấp.

Đại Tông sư La Quan và Phong Long cũng đi cùng quận chúa. La Quan từng bị thương rất nặng, nhưng Tông sư vốn sức khoẻ tốt, lại có tài dự liệu công việc, mấy ngày trước đã được Tổng thần y tận tình cứu chữa, đến giờ vết thương đã lành, sức khoẻ mau chóng hồi phục. Nhưng khiến người ta có chút băn khoăn

là Phong Long hoàng đế, việc ông ta đi Phong ấp Yến Tử Bình đã nằm trong dự liệu, nhưng ai cũng nghĩ rằng, ông phải đợi nhìn thấy con trai mình đăng cơ rồi mới đi.

Phong Long đề nghị việc rời kinh cùng quận chúa, Trần Tây Vương có chút nghi vấn, lúc này Phong Long mỉm cười lắc đầu:

- Trẫm... ta chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, đã từ bỏ rồi, thì hà tất còn phải vương vấn làm gì, tiểu Hoàng đế đăng cơ, đại diện, việc triều chính, đều không có quan hệ gì với ta nữa, không dự lễ đăng cơ không sao.

Trần Tây Vương hiểu rõ gật đầu, vỗ vai Phong Long không nói gì thêm.

Khi quận chúa vừa khởi hành thì Tống Dương đã sớm vượt qua biên cảnh.

Nam Lý và Đại Yến quân thần dân hai bên đi lại giao thương rất nghiêm ngặt, nhưng Tống Dương không cần lo lắng, vì Hồng Ba phủ đã lo liệu cho hắn một thân phận mới, chỉ có điều trên đường kiểm tra liên tục, tốn không ít thời gian.

Thân phận mới của Tống Dương là người dân nước Yến bị Nam Lý vừa đuổi về nước, lại cải trang hoá đạo nhân thành người cháu trai bị câm điếc của ông, nhưng lần cải trang này phải theo yêu cầu của Tống Dương, hoá đạo nhân phải biến thành một tên nhóc vô cùng xấu xí.

Dáng mặt tũn mủn của Chu Nho đạo sĩ, được hóa trang thành một cô bé xinh đẹp, đối với thân phận thật của hắn ta mà nói thì đó là một cực hình, thà rằng cải trang thành xấu xấu một chút còn khiến Tống Dương thoải mái, dễ chịu.

Sau khi nhập cảnh vài ngày, bọn tay sai Tạ Môn hợp hội ra đón, nên toàn bộ quãng đường còn lại Tống Dương không cần phải lao tâm nữa, ngày đêm thần tốc, tính từ khi Tống Dương rời khỏi Phượng Hoàng thành, đã hơn ba mươi ngày, cuối cùng cũng đến được Tỉnh thành Yến quốc. Khi vào thành trời tối đen như mực, đoàn người vừa mới vào thành, xung quanh đột nhiên bỗng âm âm tiếng trống. Hoả Đạo nhân giật mình ngạc nhiên phản ứng đầu tiên là “có phục binh” không chút nghĩ ngợi liền quay đầu hướng ra ngoài thành mà chạy.

Tống Dương nhanh tay túm lấy tay áo lão đạo sĩ, kéo hắn lại cười nói:

- Mộ trống, chạy đi đâu?

Hằng ngày vào hai giờ Thìn, Tuất thành Đại Yến sẽ có trống mộ, thông báo cho toàn thành biết sớm tối đã đến. Nam Lý cũng như vậy chỉ có điều cách thức hơi khác một chút, Nam Lý đến đúng giờ Thìn sẽ đổ chuông.

May mà hoả đạo nhân cải trang thành một tên tiểu tử, nên lính gác thành Yến quốc không nghi ngờ, chỉ cười nhạo tên tiểu tử nhát gan.

Hồi trống nổ vang, cả toà Tỉnh thành có thể nghe thấy. Ngay Đại Lô Âm đài cũng không phải ngoại lệ, đến khi hồi trống cuối cùng kết thúc, Yến Đỉnh buông cây kim châm, đưa một tay lên bỏ mặt nạ xuống. Trên khuôn mặt hư thối mồ hôi lấm tấm, nhưng vì dính máu nên mồ hôi cũng biến thành màu đỏ loang trên mặt.

Gương mặt vĩnh viễn bị hư hỏng như vậy, dù có hỉ nộ ái ố đều chỉ có duy nhất một vẻ mặt hung ác. Tuy nhiên hai con mắt trên khuôn mặt, giờ phút này lộ rõ vẻ vui mừng.

Quốc sư nhận lấy chiếc khăn Hoa Tiểu Phi đưa, lau mồ hôi trên trán, rồi gật đầu với Hoa Tiểu Phi.

Hoa Tiểu Phi cũng thấy cay mắt, suốt ba ngày ba đêm không chớp mắt, dồn toàn bộ tinh lực vào cây kim châm trên tay, Hoa Tiểu Phi cũng cảm thấy mệt mỏi. Tuy nhiên cuối cùng việc lớn đã thành, nhìn Cảnh Thái đang nằm ngủ nặng nề trên tháp, gã cũng nở nụ cười mãn nguyện.

Bên trong căn phòng bí mật có tất cả bốn người, ngoài Quốc sư, Yến đế, Hoa Tiểu Phi, còn có một tên thái giám tâm phúc là Tiểu Trùng tử.

Tiểu Trùng tử bận rộn việc thu châm thuốc, và lau người cho Hoàng đế, Hoa Tiểu Phi dâng một ly trà cho Yến Đỉnh, cười nói:

- Rất thuận lợi, lần thi châm này, so với hai lần trước còn tốt hơn nhiều, thiếu dương tam tiêu kinh ở tay và dương minh kinh ở chân, rõ ràng là có hiệu lực, đúng là dấu hiệu tốt.

Ánh mắt Quốc sư tràn đầy sung sướng nói:

- Người cũng cảm thấy như vậy à? Ta cũng nhận thấy thế, nhưng cứ tưởng là do quan tâm quá mà nhìn lầm ra ... vậy là rất tốt.

Y thuật Trung Thổ nhà Hán chia cơ thể kinh mạch làm mười hai kinh chính, kì kinh bát mạch, ngoài ra còn có mười hai thứ khác như mười hai cơ gân, chủng loại nhiều không đếm xuể. Cảnh Thái tuy rằng chỉ có hai trong số những kinh mạch đó còn có chút sức sống, chuyện nhỏ này cũng đủ để cho Quốc sư vui mừng.

Hoa Tiểu Phi an ủi vài câu, Quốc sư đang nặng nề lại quay sang cười sung sướng, giống như người đang uống rượu ngửa cổ dốc cạn chén trà trong tay, vừa nhai lá trà vừa cười, rồi chuyển đề tài:

- Đạo Thảo đã có tin tức gì về chưa?

Hoa Tiểu Phi lắc đầu:

- Đây là chuyến đi quan trọng đầu tiên của hần, trước khi đi đệ đã nói rõ, không có viện binh ủng hộ, từ đầu tới cuối chỉ có một mình hành động, đến bây giờ hần sống chết thế nào đệ cũng không biết.

Lễ cầu phúc đã qua hơn một tháng, chuyện xảy ra ở Nam Lý, Đại Lôi Âm đài đều đã sớm được trình báo, Đạo Thảo cũng đi từ một tháng trước, tính ngày tháng, nếu thuận lợi thì giờ phút này hần đã vào Phụng Hoàng thành rồi.

Yến Đỉnh không vội vã đeo mặt nạ, nhú mày có thể nhìn thấy bộ mặt thối rửa của mình nhăn lại, ngẩng đầu lên nói:

- Tốt xấu gì hần cũng là văn bối, không cần phải nghiêm khắc như vậy.

- Hần còn trẻ nghiêm khắc một chút cũng không có hại, nhưng hần với những chuyện xấu lại làm rất dễ dàng, không bàn đến rèn luyện, ta lại cho hần thêm chút ngân lượng, hần sẽ mang từ Phụng Hoàng thành về mấy cái đầu cho ngài, cụ thể là ai không quan trọng chỉ cần có ngân lượng là được rồi.

- Mang đầu người về cho ta?

Yến Đỉnh có vẻ hơi bực mình.

- Đúng là mang về cho ngài.

Hoa Tiểu Phi cười nói:

- Món quà người định tặng cho Cảnh Thái đã không còn nữa, thay bằng mấy cái đầu người có phần khinh bạc, nhưng méo mó có hơn không, ... lễ tam cử quốc khánh không phải là việc nhỏ, ngài không thể đến tay không.

Yến Đỉnh lắc đầu:

- Ý tốt của người ta lĩnh hạ, nhưng không cần mang đầu người về, đừng làm phiền đến Đạo Thảo hành sự, đầu mang về coi như chính hần dâng lễ vật là được, làm Cảnh Thái đi thưởng. Về phần ta, lễ vật dâng tam cử không cần người quan tâm, ta đã có tính toán khác.

Hoa Tiểu Phi không khách sáo, gạt đầu đồng ý tiện thể hỏi:

- Lễ vật mới là cái gì vậy?

- Cũng là người, nhưng không phải đầu mà là người sống. Tổng Dương đó, người này người có biết.

Người Yến không biết được thân phận thật của Tổng Dương, không biết Tổng Dương là chủ mưu của vụ kích động hôm mừng tám tháng chín, gây ra hoạ loạn hoàng cung nước Yến. Nhưng ai cũng biết hần là người giỏi mua chuộc, lấy lòng Tông sư La Quan nhất, lại còn mang theo một vị Hoàng phi Tô Hàng tương lai.

Hoa Tiểu Phi gạt đầu:

- Kì sĩ Nam Lý Tổng Dương, Vạn tuế gia rất hận hấn ta.

- Người này về nước may mắn được phong tước Thường Xuân hầu, không biết vì sao lại trở thành Vương gia thân tộc Hồi Hột, có cơ duyên kết thân với công chúa.

Nói đến đó, Quốc sư vứt bỏ phúc ngữ, nói giọng yết hầu, cổ họng phát ra âm thanh rè rè:

- Có điều là.... Hấn chọn phong ấp ở Yến Tử Bình.

Nhắc tới Yến Tử Bình Hoa Tiểu Phi biến sắc.

Hai năm trước chính Hoa Tiểu Phi là người cứu Yến Đình từ Nam Lý trở về, Yến Tử Bình có liên quan đến việc Quốc sư trọng thưởng, điều này gã hiểu rất rõ, nhưng giờ phút này nghe đến địa danh đó, có thể nào không kinh ngạc. Rất nhanh, ánh mắt Hoa Tiểu Phi trở nên hung ác:

- Tổng Dương chính là...

Yến Đình biết gã muốn nói điều gì, không đợi gã nói hết câu liền chặn họng:

- Không cần phải gấp, đợi bắt được hấn rồi tự nhiên sẽ biết.

Hoa Tiểu Phi và Quốc sư tình như thủ túc, gã tỏ vẻ bất mãn:

- Việc quan trọng như thế mà sao bây giờ mới bàn tới?

Quốc sư cười gượng:

- Người nghĩ ta là thần tiên sao? Không đi đến đâu cũng biết rõ thiên hạ à? Hai năm nay, ngoài việc lo cho sức khỏe của Hoàng đế tất cả tâm tư của ta đều đặt ở phía tây, nào còn thời gian để ý đến Nam Lý. Mùa xuân vừa rồi ta mới biết Tổng Dương đi Yến Tử Bình.

Từ sau khi về nước, tất cả tinh lực của Quốc sư đều đặt ở một chuyện đại sự khác, nhất phẩm lộc vừa chấm dứt, lão thỉnh thoảng còn chú ý đến Nam Lý, nhưng bọn Tổng Dương phiêu diêu bên ngoài một chuyến, một năm sau mới trở về nhân gian, khi đó Quốc sư không quá chú ý đến bọn họ rồi.

Ở Phượng Hoàng thành Quốc sư đã có Tình vương làm tai mắt. Mọi việc ở Nam Lý Tình vương đều cẩn trọng báo tin, nhưng tin tức truyền đi không thể trình bày dài dòng chi tiết, tin mật báo cũng phải có sự chọn lọc.

Tổng Dương thụ phong Thường Xuân Hầu, trở thành vương gia thân tộc Hồi Hột, kết duyên cùng Huyền Cơ công chúa. Việc này đều là chuyện đại sự, Tình vương không dám bỏ sót, nhưng Thường Xuân Hầu chọn chỗ nào làm phong ấp thì quả không đáng nhắc tới.

Nay việc Phong ấp của Thường Xuân Hầu trong Yến Tử Bình không còn là bí mật, nhưng quốc sư biết được tin này thì đã là sau mấy tháng rồi.

Hoa Tiểu Phi lại quát mắng:

- Mùa xuân biết được tin tức này, vậy mà giờ đã đến đầu đông rồi, thả cho hấn tự do sung sướng sống tận nửa năm trời.

Quốc sư đáp:

- Ta đã cân nhắc rồi, việc ở phía tây quan trọng hơn, nên đặt Tổng Dương sang một bên, hấn ta cũng không thể bay lên trời được.

- Tổng Dương không quan trọng? Ngộ nhỡ hấn là truyền nhân của Vưu Ly vậy người trước kia bị cướp đi duy nhất chính là hấn, việc như thế mà còn là không quan trọng.

Hoa Tiểu Phi càng nói càng tỏ ra sốt ruột.

Yến Đình ngược lại giọng điệu chậm rãi, khoa chân múa tay, ra hiệu đối phương không cần sốt ruột:

- Người biết, phương thức chế tạo lạo dịch là ta theo lời sư tổ lưu lại, chỉ nói vài lời không thể lấy ra, nói một cách đơn giản chính là cất giữ, hơn nữa so với thủ đoạn của sư tổ còn kém xa. Cổ thị thể đó để trong thời gian dài, nếu không có bí được để nuôi dưỡng, sợ rằng đã mất hết hiệu lực, có lấy lại cũng không khả

dụng, hiểu chưa? Bây giờ giữa ta và Tống Dương chỉ là tư thù, không đề cập đến những cái khác. Nếu đã là tư thù thì thả một lúc cũng không vấn đề.

Nói xong Quốc sư tạm dừng, thấy Hoa Tiểu Phi vẫn có vẻ chưa thuận theo lại kiên nhẫn giải thích vài câu. Không phải Yến Đỉnh không muốn báo thù mà lão đã tự mình có tính toán cân nhắc riêng.

Bây giờ chưa phải là thời điểm tấn công Nam Lý. Bắt Tống Dương chỉ có thể phái cao thủ lặng lẽ hành động. Nhưng lần trước, ở Nam Lý hôm mùng 8 tháng 9, tay chân thân tín gần như thương vong hầu hết, ngược lại võ công Tống Dương không tầm thường, lại ở trên đất của mình, làm sao dễ dàng đối phó. Đáng lo ngại hơn, Tống Dương còn có hai pháp bảo bên mình là: xe ngựa(cổ vũ khí bí mật Vương Thái y để lại cho hắn) và Đại tông sư La Quan. Quốc sư cũng suýt chết trên cổ xe ngựa đó. Nhưng Yến Đỉnh không dám chắc, sau nhất phẩm lỗi, hai người Tống Dương và La Quan kết bạn, đến bây giờ có còn cùng nhau nữa không, nhưng không thể không phòng ngừa.

Muốn thần không biết quỷ không hay bắt Tống Dương từ Yến Tử Bình về Đại Yến, cao thủ bình thường đi không thể thành công, mà lại còn rút dây động rừng.

Hoa Tiểu Phi lại lắc đầu:

- Có thể dễ dè đi, La Quan không là gì với đệ, cổ xe ngựa kia đệ cũng đã biết rõ, tất nhiên không có cơ hội xảy ra lần thứ hai như trước.

Yến Đỉnh xua tay chặn lại:

- Nhiệm vụ của ngươi ở việc khác, so với việc đối phó với Tống Dương việc ở phía Tây quan trọng hơn nhiều. Người giúp ta thì châm chể là tốt lắm rồi, ngoài ra không có việc gì khác quấy rầy đến ngươi, càng không nên mạo hiểm..., bọn Phiến Môn ngươi đã dò la 30 năm, cuối cùng đã có manh mối, ngoài ra còn nhiều sự quấy nhiễu khác nữa? Chuyện này không cần bàn cãi nhiều.

Tiểu Trùng tử đứng một bên nghe chuyện kinh ngạc sửng sốt, không hiểu chuyện gì mà mất đến 30 năm để thăm dò, càng không nghĩ ra phía sau Phiến Môn kia có cất giấu vật báu gì mà khiến Yến Đỉnh phải dùng đến cao thủ Hoa Tiểu Phi như vậy.

- Thiên hạ.

Quốc sư cười nói:

- Phía sau phiến môn chính là thiên hạ.

Trong chớp mắt Tiểu Trùng Tử giật mình hoảng sợ vì sư phụ đã trả lời được sự nghi vấn trong lòng mình, nên cũng không biết nói gì.

Hoa Tiểu Phi không hứng thú với màn khôi hài của hai thầy trò bọn họ, liền hỏi:

- Vì sao bây giờ lại muốn đi bắt Tống Dương? Phái người nào đi? Có đáng tin không?

Quốc sư vốn không có ý định giấu giếm, thoải mái, dựa lưng vào ghế chậm rãi trả lời:

- Vốn cũng không nghĩ tới việc đi bắt Tống Dương, nhưng Tam Cửu sắp tới, món quà định tặng lúc trước đã không có, thì cũng phải bù cho Cảnh Thái món khác chứ.

Với lời giải thích như vậy, Hoa Tiểu Phi cũng không biết là nên cười hay nên ca thán đây.

Quốc sư không để ý đến vẻ mặt cổ quái của gã, tiếp tục nói:

- Cảnh Thái hận Tống Dương đến tận xương tủy, hắn lại còn là kẻ thù của ta, bắt lấy hắn từ từ tra tấn...

Nói rồi Quốc sư mỉm cười:

- Tính tình Cảnh Thái ngươi cũng hiểu được, cân nhắc nặng nhẹ không rõ ràng. Đương nhiên như vậy không ổn, nhưng cũng không phải là quá tệ, ví dụ như lần này.

Lời nói có vẻ mập mờ không rõ ràng, nhưng những người hiểu tâm tình của Cảnh Thái thì đều có thể rõ ý của Quốc sư.

Lễ tế Tam Cửu nếu được lễ vật là Nam Lý đương nhiên Cảnh Thái hết mực vui mừng, nhưng nếu lễ vật mà đổi thành một kẻ thù để y tra tấn rửa hận, bình thường mà nói thì đúng là không thể so sánh, nhưng đối với Cảnh Thái mà nói, y nhất định sẽ không thất vọng.

- Hơn nữa lễ vật ta muốn tặng không chỉ có một mình Tống Dương, ta nghe nói, hai nước Nam Lý và Hồi Hột kết thân, Tống Dương để thê tử là công chúa Nhâm Tiểu Phát thường xuyên ở Yến Tử Bình. Tống Dương chiếm mất người đẹp của Cảnh Thái, ta lại đem vợ của Tống Dương làm hạ lễ, Người đoán xem, Cảnh Thái sẽ sung sướng như thế nào?

Quốc sư càng nói càng cười lớn:

- Càng thú vị hơn, vị Huyền Cơ công chúa này lại là viên ngọc quý của Trấn Tây vương. Sau thất bại của Nhâm Đường, Trấn Tây vương độc chôn lương quân đại thần, điều khiến ta ghét nhất ở bọn người này là hắn chọn ngày ấu chúa lên ngôi lại là quốc khánh Cảnh Thái Tam cửu. Hắn muốn chống đối sao? Tốt nhất hiện giờ Đại Yến chưa so đo với hắn, nhưng tới đó ở đại điện Vạn tuế gia của ta sẽ cùng công chúa của bọn chúng ân ái.

- Về phần những thủ hạ đi đi Yến Tử Bình, không phải chỉ đệ tử của ta, Tiểu Phi người có biết Phật sống Vân Đình không?

Hoa Tiểu Phi không hiểu gì lắc đầu, với thân phận của mình gã cũng không quan tâm, chỉ hỏi vào trọng tâm:

- Rất giỏi à?

Quốc sư giọng điệu nghiêm túc:

- Rất giỏi hắn rất giỏi, hiện tại có khi người cũng không trị nổi hắn.

Hoa Tiểu Phi đang muốn hỏi lại, trên tháp Cảnh Thái đột nhiên hắt hơi một cái, vì mơ ngủ kinh hãi mà tỉnh dậy. Vừa mới được thi châm tăng cường thể lực, lại vừa ngủ dậy, Cảnh Thái cảm thấy khí huyết thông nhuận, sảng khoái, không còn có cảm giác lúc nào cũng bị cái rét đeo đuổi đến khó chịu, thấy mình giống như khi đang là thanh niên, lại vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ sâu, sinh lực dư thừa, hận một nỗi là không thể ngay lập tức nhảy xuống giường chạy đi chạy lại một lúc.

Lòng đầy hoan hỉ, Cảnh Thái quay người nhìn về Quốc sư cười cười, rồi lại hướng về phía Hoa Tiểu Phi:

- Cảm ơn Phi thúc.

Y không cần phải nói gì nhiều với Quốc sư, nhưng với Hoa Tiểu Phi nhất định phải lễ nghĩa chu toàn, không thể so đo thân phận, đây là việc Yến Đình đã dạy bảo, Cảnh Thái đã ghi tạc trong lòng.

Tiểu Trùng tử lập tức mang chiếc áo lông cừu, muốn đắp thêm cho Hoàng đế, Cảnh Thái đưa tay thoái lui:

- Nóng lắm, không cần.

Quốc sư và Hoa Tiểu Phi đều lắc đầu, người trước thì ra lệnh:

- Phải mặc vào, không được để nhiễm lạnh.

Người sau thì nói:

- Thôi mặc vào đi, tiết trời thu gió hanh lạnh, không chịu nổi gió đâu, vừa lạnh vừa hanh khô rất khó chịu.

Cảnh Thái nghe lời khuyên bảo mặc thêm áo lông cừu. Tống Dương đang có Diệp Phi Phi mang theo, đi vào phòng của Lý Minh Ky, trong phòng không ngờ rất nhiều người, Lý Minh Ky ngồi ở giữa. Từ đầu đến chân khoác bộ quần áo màu đỏ, Bạch phu nhân ngồi bên cạnh, Tề Thượng và Ba Hạ đứng ở đằng sau,

Khoảng cách từ Phong ấp đến Tỉnh thành và từ Phượng Hoàng thành đến đây cũng tương đương, đám người Nam Vinh bắt đầu khởi hành đã có bọn Phó đẳng bảo vệ trên đường đi, gần như không gặp phải trở ngại nào trên đường đi, nên mặc dù xuất phát chậm mà lại đến trước. Việc này thì không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng có điều ngoài dự đoán của Tống Dương là phu nhân của mình Nhâm Tiểu Phát cũng đang ở trong phòng, đang mong chờ mình, khuôn mặt xinh đẹp rạo rực và vui vẻ đặc ý.

Tống Dương vừa ngạc nhiên vừa cười:

- Sao nàng lại ở đây?
- Giúp chàng phóng hỏa!

Nhâm Tiểu Phát trả lời như lẽ đương nhiên, vừa nói hết lời, bỗng nhiên thấy ngứa mũi liền hắt hơi ba cái, càng lúc càng to. Tiểu Phát xoa mũi thì thào nói:

- Không biết ai đang nhắc tới thiếp.

tinhlinh2

218. Chương 50: Vân Đỉnh

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 50: Vân Đỉnh

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Yến Đỉnh vừa nhắc đến nàng.

Quốc sư đang tìm cách đi Yến Tử Bình bắt Thường Xuân Hầu và Huyền cơ công chúa; Tống Dương và Tiểu Phát lại chạy đến Tỉnh thành tính kế phóng hỏa đốt Yến cung, hai bên không ai biết kế hoạch của ai, chỉ có điều mục đích của cả hai đều rất giống nhau, đều để tặng quà cho Hoàng đế của mình nhân ngày đại lễ quốc khánh.

Tống Dương ho khan một tiếng, tạm thời không truy cứu tận cùng nguyên nhân vì sao Tiểu Bộ tới tận đây, trước tiên cùng người quen trong phòng chào hỏi, Nam Vinh Hữu Thuyền mở miệng đầu tiên:

- Lão gia nhận được thư của Quận chúa, biết người lại tới đây phóng hỏa, lão nhân gia thật sự rất vui, tuy nhiên Tiêu Kim Ổ đang trong quá trình xây dựng bận rộn, Tỉnh thành bên này lại không đề cập tới việc mua bán đất đai hay tiền bạc, không cần ông ấy đích thân đi nên không có mặt ở đây, có liên quan tới nhân sự, tiền bạc ta có thể sắp xếp. Lão gia nhờ ta chuyển tới người hai câu: Có chuyện tìm Nam Vinh; Chúc Thường Xuân Hầu náo nhiệt ở Tỉnh thành.

Dừng một chút, Nam Vinh lại mỉm cười nói:

- Người yên tâm, việc phóng hỏa này, ta so với lão gia càng thêm phần thành thực.

Cùng tới với nàng từ phong ấp còn có Quỷ Cốc mù, lúc này cũng nhân cơ hội mở miệng, cười nói khiêm tốn:

- Đúng, đúng, việc này chúng ta đều rất quen thuộc.

Hai người bọn họ nói xong, Bạch phu nhân liền nói:

- Ta cũng vậy, nhận được thư của Quận chúa, dẫn người tới hỗ trợ người.

Bà dẫn người đang trộm mộ ở Đại Yến, Thừa Hợp không có cách nào trực tiếp tới tìm bà, nhưng Tạ Tư Trạc ở phong ấp, bên người có chó săn, nòng cốt, đương nhiên có thể liên lạc bất cứ lúc nào, nhận được tước thư tới Yến Tử Bình, trải qua tay họ liền tới tay Bạch phu nhân.

Bạch phu nhân tiếp tục nói:

- Lần này giúp công tử là ông lão nhà tôi, lần này vốn cũng là ông ấy tới, tuy nhiên không biết có phải do ông trời sắp xếp hay không, lúc ta nhận được thư thì ông ấy lại đang đi Yến Tử Bình, cho nên ta mới tới, cũng may phần lớn đều là các lão huynh đệ, sẽ không làm chậm trễ đại sự.

Tổng Dương buồn bực:

- Có việc gì quan trọng, khiến Bạch tiên sinh cần đi Yến Tử Bình?

Lần này không cần Bạch phu nhân trả lời, Tề Thượng đợi một lúc lâu, sau đó nhếch môi mỉm cười:

- Hầu gia không biết rồi, chúng ta đã mở đất, đã có được mỗi buôn bán đầu tiên.

Tổng Dương nghe vậy mừng rỡ:

- Thế nào?

- Tốt lắm!

Ba Hạ vốn ít nói cũng không kìm nổi trả lời, đủ thấy thu hoạch rất cao, Tiểu Bộ cũng cười híp mắt, nói theo:

- Chúng ta phát tài!

Bản đồ kho báu, ngôi mộ thứ nhất có thể mở ra, thu hoạch vượt xa tưởng tượng ban đầu của Bạch phu nhân. Bởi vì đây là món mua bán Tạ Môn rất coi trọng, Bạch tiên sinh tự mình đem mớ gia tài đi Yến Tử Bình, đi báo tin vui cho Tổng Dương. Bạch phu nhân thì ở lại Đại Yến, bắt đầu chuẩn bị đào ngôi mộ thứ hai. Ai cũng không ngờ, lúc này Nhâm Sơ Dung sợ tin tức rơi vào tay Bạch tiên sinh ông ấy quay về không kịp, bèn báo tin cho Bạch phu nhân tới trợ giúp.

Lý Minh Kỳ vẫn cắm rễ ở Tình thành, không có gì để nói, đàm luận vài câu, Tổng Dương lại nhìn về phía Tiểu Bộ:

- Nàng sao lại chạy tới Tình thành?

Ngay trước mặt nhiều người như vậy, Nhâm Tiểu Bộ ngượng ngùng thừa nước đục thả câu:

- Ta cũng nhận được thư của Tam tỷ.

- Là Nhâm Sơ Dung bảo nàng tới?

Tổng Dương đầu tiên ngạc nhiên, tiện đà lắc đầu:

- Không thể nào, ta cũng không tin.

Tiểu Bộ nhún vai:

- Ta cũng chưa nói là tỷ ấy nhờ ta làm một việc. Tỷ bảo ta an bài Tiểu Cửu và Nam Vinh, Quỷ Cốc đám người đồng hành.

Nói tới đây, Tiểu Bộ mỉm cười lẩm lét:

- Tỷ sợ chàng ở một mình buồn tẻ không có ai chăm sóc.

Tổng Dương chưa từng cần người khác chăm sóc, huống chi Tiểu Cửu không biết võ công ở nhà hay đi du ngoạn bên người mang theo nha đầu này còn có chút hứng thú, nhưng khi làm chuyện xấu mang theo nàng ta, khác chi bị bó chân tay.

Dụng ý của Nhâm Sơ Dung không khó đoán, Tổng Dương thoáng suy nghĩ liền hiểu được Sơ Dung chính là muốn bó chân bó tay hắn nên mới bảo cho Tiểu Cửu đi cùng.

Đơn cử như nói phóng hỏa, đích thực không có quá nhiều nguy hiểm, Nhâm Sơ Dung không quá lo lắng, có điều nàng sợ Tổng Dương lại làm những việc liều lĩnh khác, tỷ như mạo hiểm ám sát người nào đó ai biết được trong đầu hắn lúc nào nảy sinh những ý tưởng bất ngờ, đầu óc lúc nào lại nổi cơn điên. Quận chúa điện hạ sớm đã bị Tổng Dương dọa cho kinh hãi.

Bạch phu nhân, Nhâm Sơ Dung, Lý Minh Kỳ những người này đều có bản lĩnh tự bảo vệ mình, Tổng Dương muốn nổi điên cũng không liên lụy tới bọn họ; Nhưng Tiểu Cửu yếu đuối, lại là người thân cận với Tổng Dương, có nàng đi theo bên mình, Tổng Dương trước khi kích động phải vì nàng mà suy nghĩ một chút, thật muốn nảy sinh ý đồ xấu không chỉ tổn thương tới mình, còn có thể hại tới cả tiểu cô nương này.

Mặt khác Tiểu Cửu thông minh biết điều, nếu Tống Dương chỉ phóng hỏa, nàng tuyệt đối sẽ không gây rối, lại càng không làm điều gì ảnh hưởng tới đại sự.

Nói trắng ra, Thừa Hợp muốn cho Tiểu Cửu đi cùng, chính là thêm một sợi dây trói tay Tống Dương lại.

Nhìn lại, Nhâm Sơ Dung tặng sợi dây trói tới đây, ngẫm lại cẩn thận, trong đó cũng ẩn dấu một phần khổ tâm.

Nếu có thể phân thân, Nhâm Sơ Dung tình nguyện chính mình đi theo Tống Dương chuyến này.

Tuy nhiên Nhâm Sơ Dung tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Tiểu Bộ chạy tới Đại Yến, việc này chính là làm phản, là phiêu lưu lớn lại không an toàn, sao có thể để muội muội dẫn thân vào những chỗ nguy hiểm.

Kết quả không ngờ, Tiểu Bộ lần này lại thông minh đột xuất, nhìn thấu được tâm tư của tỷ tỷ, tự mình chạy tới phân tích nỗi băn khoăn của tỷ tỷ, so sánh giữa nàng và Tiểu Cửu, trọng lượng của nàng hơn nhiều lắm.

Nhâm Tiểu Bộ cười hì hì, miệng nói đầy từ hoa mỹ:

- Ta và Tiểu Cửu lẫn lộn không ít, từ phong áp đến Tình thành xa như vậy, nàng ta không có võ công hộ thân, vội vã chạy tới đây nhất định sẽ bệnh nặng, ta thương nàng ấy, rõ ràng sẽ không để nàng ấy phải vất vả đi chuyển đi này.

Tống Dương không biết nên khóc hay nên cười, nhỏ giọng hỏi nàng:

- Nhâm Sơ Dung không biết.

Tiểu Bộ mở to hai mắt nhìn:

- Dương nhiên không biết, nếu không chưa kịp rời khỏi biên giới đã bị bắt trở lại rồi.

Công chúa điện hạ là lén lút chạy tới đâu, vì thế trước khi đi nàng còn cố tình làm một số việc: lừa một người, hung dữ với một người, cầu cạnh một người.

Người bị lừa đó là Tần Trùy, Công chúa nhận được tin tức, Bạch phu nhân khai quật đại mộ, thấy được vô số vàng bạc châu báu, Tần Trùy giả dạng dân thường vào Đại Yến tiếp ứng, Tống Dương Thừa Hợp đều không ở nhà, chuyện này chỉ có Tần Trùy có thể làm, người đàn ông xấu biết Công chúa ngẫu nhiên hồ nháo, có thể không ngờ tới tình huống thái quá như vậy, vô cùng vui mừng dẫn người đi, tính thời gian, có lẽ đã tới nơi Tiểu Bộ nói bừa rồi.

Người bị đe dọa chính là huyện lệnh Mộ Dung đại lão gia, Công chúa chấp hành mật vụ, hành tung không được tiết lộ ra ngoài, nếu không làm chậm trễ đại sự, sẽ phải trị tội, Công chúa khi không ở phong ấp còn muốn Mộ Dung đại nhân chiếu cố nhiều hơn nữa.

Về phần cầu cạnh chính là Cố Chiêu Quân. Lão Cố là người nghiêm túc, lúc này gật đầu đồng ý, còn sai Nam Vinh đi cùng Tiểu Bộ tới Tình thành.

Nghe thế, Tống Dương có hai suy đoán. Hướng thứ nhất, lão Cố có lẽ cảm thấy, nếu chính mình cự tuyệt, Tiểu Bộ vẫn lén lút chạy đi, căn bản ngăn không được, như thế chẳng bằng sai người đi cùng nàng, dọc đường còn có thể hỗ trợ; hướng còn lại có lẽ Cố Chiêu Quân đã nghĩ, việc lớn phải hết sức cẩn thận, việc nhỏ phải đặt kế sách rõ ràng từng bước...

Mặt khác, Tiểu Bộ đi ra tước còn an bài nha hoàn bên người, chính mình cả ngày giả bệnh không đi ra khỏi phòng, phòng chừng trước khi Nhâm Sơ Dung trở lại phong ấp, ngoại trừ lão Cố cũng sẽ không có người thứ hai biết Công chúa đã rời khỏi đây.

Công chúa điện hạ vừa cười vừa nói, dáng vẻ không ra sao, tuy rằng nàng cố gắng che dấu vẻ bất an kia, nhưng ánh mắt vẫn trốn tránh ánh mắt của Tống Dương. Tiểu Bộ biết mình lần này càn quấy, nàng sợ Tống Dương sẽ mắng.

Tống Dương không nói lời nào, chỉ nhìn nàng.

Đôi mắt xinh đẹp kia từ bất an biến thành tội nghiệp, Tống Dương không đành lòng, đành mỉm cười, Nhâm Tiểu Bộ thấy vậy mừng rỡ.

Sau khi nói hết ngọn nguồn, mọi người lại bắt đầu bàn bạc chính sự.

Phóng hỏa và hướng gió ảnh hưởng lẫn nhau, lần này là cuối thu, nếu bọn họ đốt Yến cung giống như mùa xuân, trước kia mùa hạ đất đều không dùng được, may mà hiện tại chỉ kém một tháng nữa là sang đầu đông, hướng gió khí hậu cũng không thay đổi lớn, người mù mới tới hai ngày, trước tiên đã cùng Tổng Dương đi xem qua xung quanh. Không khác nhiều so với tưởng tượng, không cần thay đổi nhiều.

Chính vào thời điểm này, hai năm trước nơi này bỗng chốc biến thành đổ nát thê lương, không có nơi nào có chút thay đổi, đang bắt tay vào xây dựng, đương nhiên không phải thật sự xây nhà, tuy nhiên đáng về này, nhân cơ hội chứa nhiều đồ nhóm lửa rất tốt.

Những tay già đời đang ngồi thảo luận, trò cũ lặp lại hoàn toàn không cần Tổng Dương phải bận tâm.

Bởi vì có Tiểu Bộ bên cạnh, vài ý niệm nguy hiểm vừa lướt qua đầu Tổng Dương đều buông xuống, việc phóng hỏa không cần hẳn hỗ trợ, liền trở nên nhàn rỗi, vợ chồng son rõ ràng trầm tĩnh lại, toàn bộ trở thành thời gian tới đây du ngoạn, song hành sớm tối, cùng nhau du ngoạn. Đến với vùng đất Phật sống khổ tu, không cần nghe theo pháp chỉ của đại Phật sống, Phật sống Vân Đỉnh đó là người như thế nào?

Phật sống Vân Đỉnh nhìn kỹ dường như đôi mắt của anh ta bị khoét sâu xuống, đục ngầu dị thường, ranh giới giữa đen và trắng trong mắt dường như đã không còn; Sắc da ngăm đen, đen từ đầu tóc tới ngón chân, làn da toàn thân, nói vui thì giống như Cổ Hà ở bãi sa mạc vậy, héo rũ, ảm đạm, bởi vì khô cằn lâu lắm rồi nên làn da bị nứt nẻ. Đây không phải việc kỳ quái, anh ta là người khổ tu chân chính, đa số người sinh ra trên cao nguyên đều để trần truồng. Từ khi mười lăm tuổi, hàng năm anh ta đều phải bôn ba, đến ngọn núi cao nhất Trung Thổ Vân Đỉnh tắm dưới ánh sáng của Phật ở núi Cách Lạp Đan Đông, thẳng cho tới năm mười bảy tuổi.

Anh ta không cầu phổ độ chúng sinh, thậm chí muốn rửa sạch tội ác của chính mình.

Sống được rất khổ, cũng càng ngày càng già nua, nếu nói anh ta hai trăm tuổi, chỉ khiến người ta kinh ngạc nhưng tuyệt không có ai nghi ngờ; Sống một mình gần như đã có hương vị của người độc thân, nếu anh ta đứng yên không nhúc nhích, mặc dù là con khỉ thông minh nhất, cũng cho rằng anh ta là một gốc cây khô, trèo lên một cách hứng thú.

Khổ tu đối với cơ thể mình cực tàn khốc, gần như đó là sự tự ngược đãi, tuy nhiên bọn họ sẽ không tự tìm đến cái chết, cho nên Phật sống Vân Đỉnh tín đồ rất ít, số lượng không quá một trăm người. Bởi vậy vị Phật sống này không có thể lực làm khuynh đảo thế giới, nhưng bản thân anh ta thực rất mạnh.

Gian khổ không người nào từng nếm trải, ánh mắt cứng ngắt lạnh lẽo vỡ toác, mùa hè nóng bức Vân Đỉnh đứng dốc ngược trên đỉnh núi cao, gió thổi cuốn bay mọi vật, mùa đông tuyết lớn đóng băng thành khối Vân Đỉnh vẫn sống ở đó, ấy chính là thực lực của anh ta.

Anh ta là người ngoại thế, đương nhiên có liên quan đến Phật sống, nhưng cũng không phụng chiếu, càng không để ý tới quốc sự. Nhất phẩm lộc năm đó khi Đại Phật sống từng lộ ra ý định mời anh ta ra tay, anh ta cũng không buồn để tâm.

Nhưng lúc này Vân Đỉnh Phật sống đi Yến Tử Bình.

Yến Tử Bình hôm nay rất náo nhiệt.

Đúng giữa trưa, Bạch tiên sinh dẫn theo đệ tử tinh nhuệ áp giải vàng bạc châu báu đi vào Yến Tử Bình, dân chúng trong trấn không biết chiếc xe ngựa kia giấu gì, tuy nhiên một đội nhân mã khổng lồ như vậy tiến vào, vẫn khiến trấn nhỏ trở nên náo nhiệt không ngừng.

Cổ Chiêu Quân, Mộ Dung huyện lệnh, Tạ Tư Trạc dắt nhau ra ngoài nghênh đón, Bạch tiên sinh biết Tổng Dương đi Tỉnh thành, nhưng không biết Sơ Dung, Tiểu Phát cũng không ở đây, nhà không chủ thật là điều không ngờ, đợi sau khi màn chào đón, liền trêu đùa hỏi:

- Hai vị nãi nãi của các ông đâu rồi?
- Tam tiểu thư đang trên đường trở về, rất nhanh sẽ về tới nơi.

Mộ Dung huyện lệnh trả lời thay:

- Công chúa, công chúa điện hạ có chút bệnh trong người, đang nghỉ ngơi, thầy thuốc nói không thể xuống giường, càng không thể ra gió.

Mộ Dung huyện lệnh không dám làm trái lời dặn dò của Tiểu Bộ, hàm hồ bịa ra một lý do, sao có thể giấu diếm được Bạch tiên sinh, Bạch Bàn Tử lúc này chau mày đưa mắt cho Cố Chiêu Quân, Cố Chiêu Quân đánh mắt ra hiệu cho lão, bấy giờ lão mới không truy cứu nữa.

Chủ nhân không có nhà cũng không có gì trở ngại, vàng bạc vừa rồi đều đưa vào phủ Hầu gia, Cố Chiêu Quân công việc lại ngập đầu, bắt đầu kiểm kê, làm sổ, định giá mọi thứ. Mộ Dung đại nhân thì điều phối nhân sự, nấu cơm nấu nước để đội quân nhập cảnh tẩy trần. Bên này huyện nào chưa hết, Yến Tử Bình lại rộn ràng lên, thêm một đội quân nữa tới, nhân số tuy rằng không đông như đội của Bạch tiên sinh, nhưng càng làm cho dân cư trấn nhỏ phấn chấn bởi đó là thương đội của người Thổ Phiên.

Quy mô thương đội không tính là nhỏ, ngoại trừ Đông trùng hạ thảo, tuyết liên, hàng dệt từ lông cừu này đều là đặc sản, thương đội còn đưa theo rất nhiều loại vật còn sống.

Hơn ba mươi con bò cao nguyên Tây Tạng, hình dáng to lớn, lông dài, trong mắt của dân cư trấn nhỏ không thể nghĩ ngờ con vật có chút đáng sợ. Bò Tây tạng tới đồng bằng khó sống được, nhưng ỷ vào thân thể cường tráng cộng thêm dọc đường được chăm sóc kỹ lưỡng, vẫn có thể kiên trì thêm một thời gian, thương đội cũng không cần chúng sống lâu lắm, chỉ cần có thể chống đỡ qua đợt đại lễ ở Phượng Hoàng thành là được, dù sao sau khi trao đổi mua bán xong chúng cũng đều phải chết.

Mà khiến cho dân cư trấn nhỏ hưng phấn, thương đội này mang theo một gánh hát đêm.

Gánh hát đêm là đặc sản của cao nguyên, kỳ thật so với gánh xiếc thú của người Hán cũng không khác biệt lắm, nhưng bọn họ tin tưởng vào lúc ban ngày tình hình đặc biệt thần linh thường lui tới, nên không diễn trò để quấy rầy thần linh. Phải chờ tới khi bóng đêm phủ xuống mới bằng lòng biểu diễn. Bầu trời đêm quang đãng, khi lửa trại bốc lên hừng hực, thịt nướng và rượu ngon được đưa ra khắp nơi, lão ấu trong tộc ngồi vào chiếu, vừa hưởng thụ mỹ thực vừa xem gánh hát biểu diễn, cũng coi như có chút phong tình của cao nguyên.

Phong tục văn nhân cao nguyên và Hán cảnh không giống nhau, gánh hát đêm và gánh xiếc thú về hình thức giống nhau, nhưng vẫn có chút khác biệt, gánh xiếc thú của người Hán coi trọng vào tài nghệ, dựa vào tay nghề và bản lĩnh để kiếm tiền; gánh hát đêm của Cao nguyên theo đuổi những điều mới mẻ, tỷ như những việc thú vị, quái nhân dị dạng, đội ngũ tiến vào trấn nhỏ cũng không ngoại lệ, dẫn đầu bọn họ chính là một con chó cao nguyên thân hình to lớn.

Mắt thấy người vây quanh không ít, chịu trách nhiệm trông nom con chó giữ là một người gầy gò, vẻ mặt đặc ý:

- Chó của ta là hùng bi chảo, một mình chiến đấu, chó săn lớn nhất của nhà Hán cũng phải khiếp sợ.

Cao nguyên có nhiều chó dữ, con chó trong gánh hát này, dòng máu vốn không thuần, nhưng bởi vậy nó thích ứng với đồng bằng càng nhanh, rất dễ nuôi, chó hoang ăn thức ăn ở trấn, quả nhiên uy phong lắm.

tinhlinh2

219. Chương 51: Tâm Nhân (1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 51: Tâm nhân (1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Vừa mới bốc đồng, chó trong trấn nhỏ đi theo chủ nhân đến xem náo nhiệt, chó ngao vừa nhìn thấy con chó nhỏ liền sủa vang, chó nhỏ nghe tiếng sợ tới mức cong đuôi bỏ chạy, đám gánh hát thấy thế mỉm cười, chủ con chó ngao càng thêm phần đắc ý, cười ói:

- Mười con chó này của ta, nếu cùng thả ra, ngay cả giao đấu ác liệt cũng có thể xé đối thủ thành trăm mảnh, trên đời này không có mãnh thú nào mạnh bằng chúng nó.

Dân chúng trong trấn chất phác, không biết điều gì, nhưng trong đám người có một vị đại nhân họ Lưu, lớn từng xông pha nhiều nơi, vào điện Kim Loan bái kiến thánh thượng, nghe những lời ngông cuồng này, nhanh chân hướng ra ngoài thôn chạy đi.

Ngoại trừ chó dữ, trong gánh hát quái nhân cũng không ít, tướng tá không quá xấu như Chu Nho, người thanh niên đáng người béo tốt đến hai bả vai có thể để một thiếu nữ ngồi vững vàng chắc chắn, một bộ quần áo lố lăng, nữ nhân tóc hồng gối chân trái quấn lấy một cột gỗ lại có thể nhảy ra những màn vũ đạo xinh đẹp, nhiều vô số, thực khiến người ta mở rộng tầm mắt, so sánh với bọn họ, nhìn anh chàng ngỡ như 200 tuổi kia, già không thể già hơn, lại thấy cũng không có gì đáng ngạc nhiên nữa.

Trấn nhỏ yên tĩnh, vốn dĩ từ xưa tới giờ người từ bên ngoài tới trấn cũng không nhiều, không nói gì tới đội thương lái với lượng người đông đảo như vậy, quả thực chưa từng xuất hiện ở đây. Ngày hôm nay bỗng nhiên xuất hiện một đội ngũ như vậy, hướng hồ trong nhà lúc này còn bao nhiêu vàng bạc châu báu mới đưa về, Mộ Dung đại nhân như thế nào dám nề hà, lập tức đem người tới kiểm tra, chẳng những giấy thông hành của thương đội và gánh hát đêm, còn muốn chứng minh thân phận của bọn họ cũng nên rõ ràng một chút. Đoàn người khi thông qua các châu phủ Nam Lý đều cần có dấu thông hành của các cửa quan, thủ tục đều rất hợp thức, không có chút gì đáng nghi ngờ.

Thủ lĩnh của thương đội nói tiếng Hán không tồi, đứng ở một bên phiên dịch, thương đội và gánh hát sớm đã song hành với nhau, suốt mười mấy năm cùng đi với nhau, trước đó đã từng đi tới Thổ Phiên và Đại Yển. Đây là lần đầu tiên bọn họ đến Nam Lý, người và thổ nhưỡng không quen thuộc, vốn cũng không tính toán tới trấn nhỏ này. Nhưng mấy ngày trước bọn họ vừa từ thành Thanh Dương đi tới không lâu, lại có người bị nhiễm bệnh bất tỉnh, xung quanh khung cảnh hoang vu, thương đội nghĩ trước tiên muốn trở về Thanh Dương để chữa bệnh, không lường được dọc đường lại mưa bão, kết quả từ nơi hoang dã chạy loạn, chạy sao lại tới được trấn nhỏ này, quả thực chính bọn họ cũng không nhớ nổi.

Nói xong, có người của thương đội cả gan, ngẩng mặt nhìn vị người đàn ông Hán trung niên, người này toàn thân đầm mồ hôi lạnh, tay cũng lạnh, cảm giác quả nhiên là nhiễm bệnh nặng rồi.

Yến Tử Bình hôm nay không có gì đặc biệt, bình thường đều có quý nhân ở lại, đương nhiên cũng không phải chỉ có một mình Tống Dương là đại phu, Bàn Đầu chạy đi tới Hồng Ba vệ trong phong ấp, tìm vị đại phu thường lãnh trách nhiệm chăm sóc cho Công chúa, Quận chúa, lão tiên sinh y thuật tinh thông, sau khi kiểm tra sơ lược thì gật đầu bảo:

- Bị nhiễm lạnh, là bệnh do đi đường vất vả thôi, cũng không có gì đáng ngại.

Bàn Đầu hỏi lão tiên sinh có thể gây họa gì chẳng, lão không nói gì, mười mấy vị thuốc lão kê ra, theo đó sắc uống liền tỉnh, mọi người không hỏi gì, rất nhanh những lời nói này được thủ lĩnh phiên dịch lại cho mọi người trong thương đội nghe.

Nam Lý và Đại Yển, Thổ Phiên thông thương, để phòng thương đội cảnh nội xuất hiện những sự bất ngờ, ở các cổng vào các châu phủ thường lập các đội cơ cấu nhỏ nhỏ, làm nhiệm vụ hướng dẫn, hiệu môn vì thương đội mà làm nhiệm vụ hướng dẫn đường đi, tiếp đãi, liên hệ ..., có đăng ký vào sách của quan gia quản hạt địa phương, bảo đảm được xuất thân minh bạch sẽ tránh được những lời kết tội hoặc giá họa về sau, ngoài thương đội nếu có nhu cầu khác, cũng có thể trực tiếp tới đề xuất, nếu không phải quá quý giá có thể được, vô số những người trong trấn nhỏ cũng giống như vậy còn nói là “trọng địa”, người Thổ Phiên không hy vọng vất vả mất mặt, nhưng chưa từng phiến ý, khiến đội ngũ di chuyển ra ngoài Mộ Dung đại nhân chỉ định, ba trăm Hồi Hột hộ vệ ở gần phủ để tầm quan sát, A Lý Hán đến bên người Hồi Hột này có thể có việc gì khác, hẳn ta miệng nói tay có thể sát phạt ngay được rồi. Cho những người như vậy tới canh chừng đám người Thổ Phiên, như vậy cũng xem như là đủ.

Thương lái trên đường, đều có đội hộ vệ đi cùng, sau đó sắp xếp đội hộ vệ tản ra, không được tới gần, đây

cũng là việc hết sức bình thường, tuy nhiên gánh hát đêm hết thấy đều không bố trí hộ vệ, mà dân chúng trên trấn đối với bọn họ cũng vô cùng hiếu kỳ, không ít người lớn trẻ nhỏ đều chạy lại lều của bọn họ tò mò nhìn ngó.

Gánh hát đêm là những nghệ nhân, rong ruổi giang hồ kiếm ăn, toàn bộ không kiêu ngạo như Phiến Tử Thổ Phiến, đối nhân xử thế hiền hòa ngay thẳng, tiểu Chu Nho biểu diễn nhào lộn miễn phí cho mọi người, gây ra những tràng cười sảng khoái, đối với những câu hỏi hiếu kỳ của dân chúng trong trấn, mọi người cũng kiên nhẫn giải đáp. Đôi bên nói nói cười cười, rất nhanh đã trở nên thân quen, bởi vậy gánh hát đêm cũng hiểu được, nơi đây là phong ấp của Thường Xuân Hầu đại danh nổi như cồn ở Nam Lý, Hầu gia hiện không có nhà, mọi việc trong nhà đều do Huyền Cơ công chúa diện hạ chủ trì hết thảy, tuy nhiên lúc này Công chúa đang bị bệnh...

Gần nhau một khoảng thời gian, chủ gánh hát không ngờ cũng phát hiện ra, trấn nhỏ cảm tưởng như hoang vắng, không ngờ dân chúng trong trấn đều được hưởng phúc của Quận chúa trở nên giàu có. Nơi đây là quê hương của Tống Dương, người trên trấn có thể xem là người thân của hắn, cái nghèo cũng sẽ không làm khó được Thừa Hợp. Huống chi dân cư trong trấn vốn cũng không nhiều, giúp bọn họ trở nên giàu có là một việc không khó khăn lắm.

Có cơ hội kiếm tiền, chủ gánh hát tinh thần phấn chấn, cùng vài thành viên cốt cán trong gánh hát thảo luận, đêm nay không ngại diễn một hồi, dù sao sau khi cơm chiều các thành viên cũng muốn luyện tập, có thể kiếm tiền tại sao lại không làm chứ, tin tức nhanh chóng được truyền ra ngoài, lớn nhỏ già trẻ trong trấn đều vui mừng. Phải hiểu rằng, những ngày bình thường dân chúng ở trong trấn, nhưng nơi này vẫn hẻo lánh như trước, nơi gần nhất là thành Thanh Dương cũng phải mất lộ trình ba ngày, có thể xem tuồng ở ngay tại trấn quả là ước mơ quá xa với đối với bọn họ, huống chi lại là tuồng do người nước khác diễn.

Cơm chiều qua không lâu, cư dân trong trấn dần dần tụ hội tới, từ một chuỗi la đồng vang lên, nhóm diễn viên gánh hát bắt đầu diễn nghệ. Tiểu Chu Nho biểu diễn màn nhào lộn như trước, chỉ là lần này nhảy xuyên qua vòng tròn lửa; Nữ lang Hồng y nhảy một điệu vũ đẹp mắt, nhưng xung quanh nàng đầy những con rắn đen hồng bò đan xen, nó lộ ra những chiếc răng nanh nhe nhớn thăm dò đối thủ, muốn nếm thử chút mùi vị máu tươi của người con gái này xem như thế nào; nhưng thật ra mười con rắn đen hồng hung dữ kiêu ngạo kia, không biết vì sao ngược lại trở nên dịu dàng ngoan ngoãn, tùy theo tiếng sáo trúc mà uốn rõ, dáng điệu vận vẹo một cách ngây ngốc. Khán giả khi thì cười đùa khi thì kinh ngạc, đương nhiên cũng không thể màn thưởng tiền cho gánh hát, các nghệ sĩ tinh thần cực kỳ hưng phấn, phần thưởng như vậy cũng đủ khiến bọn họ dốc hết tài nghệ ra để diễn xuất, nhưng trong đám hát, anh chàng nhìn như ông lão 200 tuổi lại hoàn toàn bất động, anh ta đang nhìn người.

Thường Xuân Hầu không ở nhà, chỉ có Huyền Cơ công chúa, tới có chút không đúng lúc, nhưng không có cách nào, có một bất một đã, người còn lại sẽ nghĩ cách sau. Vân Đỉnh ngồi ở trên đài, con người chậm rãi chuyển động, cẩn thận đánh giá từng người tới xem. Ánh mắt anh ta đục ngầu, nhưng tâm tình lại cực kỳ minh mẫn, anh ta dùng mắt để nhìn, nhưng lại dùng tâm để thưởng thức, anh ta có bản lĩnh tương nhân. Tâm mắt, vốn là tu hành bậc nhất của Mật tông trên cao nguyên. Thân phận của người bình thường, làm sao có thể lọt qua được sự quan sát của anh ta.

Từ trước khi xuất phát, còn có người đem bức họa về Huyền Cơ công chúa trình lên trước mặt Vân Đỉnh, tuy rằng chỉ liếc mắt nhìn qua một lần đã đem bức họa này ném vào trong đồng lửa, nữ tử người Hán, toàn bộ chân dung, nhìn qua đại thể không có gì kỳ lạ, không đáng tin. Phật sống Vân Đỉnh có bản lĩnh “tâm mắt” có thể thông qua tướng mạo để dàng nhận ra đó là quý nhân hay thường dân, có thể hiểu rõ được bản lĩnh của người đó là cao thủ hay người thường.

Kỳ thật “tâm nhãn” của Mật tông, và “xem tướng” trong Hán cảnh cũng tương đương nhau, tuy rằng cơ sở đạo lý có chút xu hướng kỳ lạ, nhưng trăm sông đều đổ về biển lớn, hình thức tuy khác nhưng mục đích cuối cùng đều giống như nhau.

Ngoại trừ lực lượng “tâm nhãn” hung mãnh. Vân Đỉnh còn có thể dựa vào một bản lĩnh hung mãnh khác để bắt người.

Đối với người thường, anh ta chỉ cần nhìn thoáng qua, nhưng rất nhanh, ánh mắt của anh ta dừng trên người một lão nhân. Lão nhân mặc chiếc áo dài màu xanh, cách ăn mặc bình thường, diện mạo bình thường,

dáng vẻ rất xứng đôi với trần nhỏ. Mặc cho ai cũng không để ý, nhưng giấu không được sự quan sát của anh ta... Mặc dù lão nhân kiêu chế khí thế, Vân Đình vẫn có thể nhìn ra người này không tầm thường, đây là vị Đại tông sư đang ẩn cư ở Yên Tử Bình sao? Vân Đình trong lòng cười cười, thường thôi.

Toái Càn Khôn

220. Chương 51: Tâm Nhân (p2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 51: Tâm nhân (P2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ánh mắt tiếp tục chuyển động, Vân Đình thấy được người khi buổi chiều tối, mặc áo trường bào màu xanh, diện mạo giống như Đan Bàn Tử, người này thân thủ cũng không tồi, xa không bằng Đại tông sư, nhưng có thể đã đạt tới chữ ắt thiên can. Lão nhân hai tay cho vào trong tay áo kia cũng như thế; còn có thủ lĩnh người Hồi Hột, giống như cái lão già béo mập kia dường như thanh niên trai tráng... Tin tức phía trước quả nhiên không đáng tin cậy, Vân Đình lặng yên thở dài, vốn nói chính là chỉ có một vị Đại tông sư, không ngờ còn có ba vị tông sư tài giỏi khác nữa.

Tuy rằng đối phương không giống trong suy nghĩ, có phần mạnh hơn chút, nhưng Vân Đình vẫn không lo lắng. Anh ta thở dài bởi vì không vui, cũng không phải nhiệm vụ khó để đạt được thành công.

Vân Đình không biết chính bản thân mình nhân từ, khi trừ ma vệ đạo nhất định ra tay vô tình, nhưng bắt cóc người - loại công việc thế này, không phải việc người tu hành nên làm.

Vân Đình lắc lắc cái đầu, đem những ý nghĩ rối loạn ấy ném ra khỏi cơ thể, tiếp tục điều vận “tâm nhân” cẩn thận tiếp tục quan sát đám người một phen, người quan trọng nhất kia thì anh ta không tìm được. Lúc này đám người bỗng hơi hỗn loạn, một đội vệ sĩ Hồng Ba vệ giáp trụ, vây quanh một nữ tử trẻ trung tới xem diễn, nhìn tư thế, cách ăn mặc, ắt là Huyền Cơ công chúa. Tuy nhiên Vân Đình chỉ liếc mắt qua nàng một chút liền rời đi, nhưng dung nhan nữ tử này và bức chân dung anh ta đã từng được được xem chỉ có vài phần giống nhau, nhưng tướng mạo của nàng là người phú quý. Người giáo hoạt cũng không giả lưà làm công chúa.

Vân Đình lập tức thất vọng, đối phương vì sao phải tìm cách giả làm công chúa tới đây? Chẳng nhẽ đã nhìn rõ được âm mưu, phải dẫn mình vào cạm bẫy sao? Mà không lâu sau, Vân Đình lại chú ý tới một việc khác, tâm tư, ánh mắt của đám cao thủ đang đứng trà trộn trong đó đều dồn lên một thiếu nữ trang phục hết thường bình thường.

Giả công chúa có lẽ không phải cố ý bố trí, chỉ là bọn họ dùng thủ thuật che mắt chẳng? Như chuyện đề phòng trước thích khách, thật sự Công chúa tuyệt sẽ không đến, mấy vị cao thủ chỉ hết sức chăm chú chờ đợi thích khách sẽ ra tay là được, không cần phân tâm tinh thần chiếu cố bất kỳ ai.

Vân Đình phần chần lại đôi chút, đem nhãn lực phóng tới trên người mục tiêu mới, tuy nhiên chỉ lát sau, lại phải thất vọng thêm lần nữa, nguyên nhân cũng giống như vừa rồi, mắt nhìn rõ ràng, nữ tử này chỉ là dân thường.

Nhưng thế sự khó lường, hết thấy đều là thiên ý, ngay tại thời điểm Vân Đình buông tha, ánh mắt anh ta lại đột nhiên ngời sáng, trong lúc vô ý một nữ tử đột nhiên lọt vào tầm mắt quan sát, chính là cô gái đẹp tự búp bê.

Phúc căn sâu nặng, xuất thân cực cao, hạnh phúc mai sau kéo dài, về sau được đại Cát Tường. Nhưng có điều, nàng hẳn đã trải qua vài lần đại nạn, nghe nói trước kia Huyền Cơ công chúa gặp phải tai họa, lần gần nhất là khoảng hơn một năm trước, bị cột trụ lâu gãy đập trúng, nguy hiểm suýt bỏ mạng...

Vân Đỉnh tin tưởng vào tâm nhân của mình, căn bản không nghĩ chính mình nhận sai người, tướng mạo có thể hoàn toàn không đúng như trên tranh, Huyền Cơ công chúa không ở đây, trong trần nhỏ hoang vắng này quý nhân còn có thể là ai? Hơn nữa dân trong trần nói Công chúa bị bệnh rồi, người bị bệnh, không cần tới “tâm nhân” cũng sẽ phát hiện ra, sắc mặt, thần thái, ánh mắt đều nói rõ sự yếu ớt của nàng.

Vân Đỉnh nhẹ nhàng thở ra. Người đang tới là tốt rồi, anh ta hướng về phía nàng, ánh mắt Vân Đỉnh chăm chú nhìn búp bê sứ lâu một chút, bỗng nhiên anh ta cảm thấy Búp bê sứ cho anh ta cảm giác thanh sạch rõ ràng.

Không phải sự trong sạch của Phật gia, mà là sự lạnh lùng, chân chính là lạnh lùng, mặc dù nàng tới xem biểu diễn, ánh mắt liền sẽ trở nên ngời sáng nhưng đôi mắt này bất kể sáng lên nhưng vẫn có đôi phần ảm đạm, cũng không khác nhau, vẫn giống như tươi cười dường như cao hứng không ít.

Búp bê sứ cũng chú ý tới ánh mắt của lão nhân xuất phát từ lễ độ, nàng nở một nụ cười với Vân Đỉnh. Quả nhiên vẻ mặt không vui vẻ trước và sau cũng giống nhau, chỉ có điều nàng cảm thấy nên cười với lão một chút, cho nên nàng mỉm cười.

Vân Đỉnh cũng vẫn cười, trong lòng cũng không vui. Trong lòng có chút nặng nề, cứ thế trong nháy mắt, trong đầu anh ta gần như đánh mất ý niệm động thủ, nhưng chỉ thoáng chốc thôi, anh ta nhìn ra được, Búp bê sứ về sau sẽ hạnh phúc vui vẻ, liên yên tâm, số mệnh sẽ không thay đổi, có lẽ phúc khí của nàng là ở phía sau, đều từ lần bắt cóc này của Vân Đỉnh, nếu vậy mình hẳn không phải ác nhân. Người nhờ vả mình ra tay, cũng không thấy đề cập tới kết cục của Công chúa.

Vân Đỉnh hít sâu một hơi, đứng lên cất bước tiến vào trong vòng hiến nghệ, trong đám diễn viên có vài người không tầm thường, bọn họ không ngừng thi triển tài năng “quái dị” của bản thân, và lại còn muốn biểu diễn các màn thực sống động, lão nhân 200 tuổi cũng không ngoại lệ.

Bạch tiên sinh và Cổ Chiêu Quân tính nhăm đôi chút.,

Sáng sớm một ngày, đang lúc hoàng hôn, biết được gánh hát đêm nay ở đây diễn xuất, lão Cổ và Bạch tiên sinh liếc mắt nhìn nhau, người trước nhíu mày, người sau phát ra một tiếng cười lạnh, lại cùng nhau chụm đầu thảo luận to nhỏ.

Dựa theo phỏng đoán của hai người, Phiên tử Thổ Phiên nếu thực sự mưu đồ, không ngoài hai mục đích, thứ nhất là tiền, thứ hai là vì người.

Với lý do thứ nhất khả năng không lớn, số lượng bảo bối phần lớn khó có thể mang theo người, cho dù chiếm được cũng chạy không được xa, ám sát là khả năng lớn hơn cả, quý nhân đứng đầu trong phong ấp đi xem, lại là cơ hội ám sát cực tốt.

Quý nhân trong phong ấp đều không có nhà, có chỗ ở nhưng cũng lại là chuyện tốt.

Chỗ ở rất đơn giản: không có ai làm chủ. Người Thổ Phiên lai lịch cổ quái không có hảo ý, đối phó bọn họ đơn giản nhất, cũng là biện pháp an toàn nhất, không nên trực tiếp phái quân đi bắt tiếp đó thẩm vấn, căn bản không để cho đối phương có cơ hội xuất thủ, Nhưng Nam Lý vừa mới dẹp nội loạn không lâu, mâu thuẫn với Đại Yển dần dần tăng lên, lúc này đi gây hấn với người Thổ Phiên đương nhiên không phải lựa chọn tốt, vừa vặn trong phong ấp không có chủ nhân, thương lái Thổ Phiên kê biên tài sản quy mô như vậy không phải việc nhỏ, Mộ Dung đại nhân không dám làm chủ việc này, Cổ Chiêu Quân và Bạch tiên sinh cũng là thân phận khách nhân, cũng không thể tiện đảm đương, thay Tổng Dương phát mệnh lệnh như vậy.

Tuy nhiên, các chủ nhân không ở nhà cũng có chỗ tốt, khiến cho cao thủ trong phong ấp đã không phiên toái, tay chân thi triển cũng thoải mái, quần thảo cùng đối phương không vướng bận.

Bất kể biểu hiện ra dạng gì, nhưng cốt lõi lại, Cổ Chiêu Quân và Bạch Bàn Tử đều ần dẩu một phần ngạo khí, thủ đoạn người Thổ Phiên chạy đến trước mặt đùa giỡn, dựa vào tính cách của hai người bọn họ, đương nhiên sẽ tương kế tựu kế, hung hăng cảnh cáo lại. Đối phương nếu xuất chiêu, bọn họ căn bản không nghĩ tới tránh né. Hai chữ này, trên địa bàn của mình, thực lực chiếm thể thượng phong tuyệt đối, đương nhiên phải tiếp chiêu, cho nên mới có việc Hồng Ba phủ vây quanh nàng Công chúa giả.

Hai người còn sợ thích khách không có bước đột phá, lại tìm người thứ hai đóng giả Công chúa, mấy vị cao thủ cố tình trà trộn trong đám đông, cố ý lộ ra vẻ mặt quan tâm tới nàng. Cho dù thích khách có thể

nhận ra người thứ nhất giả, nhưng phần lớn sẽ tin tưởng người thứ hai là thật. Trong vở diễn liên hoàn này, không lo đối phương không xuất thủ. (axz, hai vị này quá dã man, quá thủ đoạn đi)

Hai người đang nói nửa chừng, bỗng nhiên tiếng bước chân truyền tới, Tạ Tư Trạc tới đây. Bạch tiên sinh vừa thấy vội vàng hỏi:

- Tiểu thư, sao vậy?

Búp bê sứ thanh âm rất nhẹ:

- Nghe nói tối nay có gánh hát đêm biểu diễn, ta muốn đi xem.

Nói tới đây, nàng ngẩng đầu nhìn về phía

Bạch tiên sinh hơi có chút do dự:

- Việc này có thể sẽ nguy hiểm.

- Ta hiểu được.

Búp bê sứ nhìn xuống, lại không có nửa sự tranh luận, cất bước rời đi, lúc này Cố Chiêu Quân bỗng nhiên mở miệng, cười nói:

- Đi xem đi, không việc gì, nhưng khi xem diễn chỉ có thể đi một mình, không mang theo hộ vệ và tôi tớ.

Bạch tiên sinh đầu tiên sững sốt, tuy nhiên rất nhanh sau đó liền hiểu được ý tứ của Cố Chiêu Quân, cũng theo đó cười nói:

- Không thành vấn đề, là ta hơi lo lắng, nghe theo Cố tiên sinh là được rồi.

Tạ Tư Trạc nhẹ nhàng trả lời:

- Được.

Sau đó gật đầu với Bạch tiên sinh, lại nói “Cám ơn” với Cố Chiêu Quân, rồi mới rời bước ra ngoài.

Khi nàng đề xuất nguyện vọng đi xem diễn, vốn không có hy vọng. Bởi vậy khi Bạch tiên sinh cự tuyệt, nhìn cũng không ra sự mất mát; khi được gật đầu đồng ý, cũng không thấy có quá nhiều vui sướng. Tạ Tư Trạc trước sau như một, vẫn giữ vẻ bình lặng ấy.

Đợi sau khi nàng rời khỏi, Cố Chiêu Quân nhìn Bạch Bàn Tử:

- Khó lắm nàng mới muốn làm một việc, liền từ chối như vậy, trong lòng thực không đành.

Cố Chiêu Quân còn như vậy, càng không nói tới Bạch tiên sinh nếu thực có thích khách, trước sau hai mục tiêu giả đủ để làm cú lừa đảo ngoạn mục này, Tạ Tư Trạc chỉ là cô thiếu nữ bình thường tới xem diễn. Cố - Bạch hai người lại cẩn thận bố trí, thích khách căn bản không nên chú ý tới nàng. Có thể hai lão hồ ly đầu óc thâm sâu tới cỡ nào, cũng đoán không ra đối phương dựa vào “tâm nhân” để nhận người, càng không ngờ tới Búp bê sứ bị nhận nhầm là Công chúa.

May mắn, trong phong ấp còn có một đứa trẻ quan trọng khác, Tiểu Bò Đào mấy ngày hôm trước cảm lạnh, bị A Y Quả hù dọa phải đi ngủ sớm, không thể đến xem diễn xướng, nếu không “vận mệnh Hoàng đế” của nó sẽ bị Vân Đình nhìn ra, sợ là nhất định sẽ bị trở thành tiểu Hoàng đế Nam Lý!

Toái Càn Khôn

221. Chương 52: Người Dốc Sức, Kể Lưu Tình (p1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 52: Người dốc sức, kể lưu tình (P1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Diễn xuất của gánh hát khiến dân cư trong thôn nhỏ hô to vui mừng, tiếng vỗ tay và sự ủng hộ, không ngừng, mỗi một quái nhân đều có tuyệt chiêu của mình, thấy dân chúng hoa mắt, càng xem hứng trí càng cao, đợi đến khi lão nhân tự xưng đã hai trăm tuổi kia, từ chỗ ngồi đứng lên, khi lão nhân bước lên trước một bước, khán giả không kìm nổi ngừng thở, trờng mắt nhìn.

Động tác của Vân Đỉnh rất chậm, có lẽ trông anh ta quá già rồi, nên mỗi động tác nếu quá nhanh cũng có thể sẽ làm gãy một cái xương.....Vân Đỉnh chậm rãi cởi chiếc áo choàng của mình ra, chỉ mặc một chiếc quần, lộ ra tấm thân già nua.

Những vết sẹo lưu lại trên cơ thể, giăng khắp nơi, khắp cơ thể, dữ dằn mà khủng khiếp, dân cư trong trấn đều có chút kinh hãi. Cùng đó, đồ hóa trang của gánh hát tổng cộng cũng đến sáu thùng gỗ, mỗi thùng đều rất to, có thể hạ một con trâu.

Thùng lớn vây quanh Vân Đỉnh, một hộp nhỏ màu đỏ của Tiểu Chu Nho, đưa lên phía trước, nhưng trên mặt nó vẫn là một bộ dạng sợ hãi, thân hình lảo đảo, mấy lần suýt nữa ngã, thật không dễ để mang cái hộp lên, tiểu Chu nho vội vàng té chạy, càng làm đoàn người được một trận cười vang. Vân Đỉnh không nhìn người khác, ánh mắt của anh ta chỉ đặt vào Tạ Tư Trạc, tiểu Chu Nho buồn cười vô cùng, lão phật sống ngóng chờ Tạ Tư Trạc có thể bị trêu đùa vui vẻ, đáng tiếc, búp bê sứ không có biểu hiện gì.

Anh ta cũng không hiểu, bản thân tại sao lại chú ý tới búp bê sứ như vậy, có lẽ là sự lạnh lùng của nàng, rất giống với băng tuyết kết tinh trên núi tuyết trong cao nguyên? Nhưng núi tuyết không có tâm tình, búp bê sứ thì có. Vân Đỉnh thở dài một hơi, không hề muốn suy nghĩ, giờ tay mở chiếc hộp đỏ.

Nói cũng lạ, chiếc hộp nhỏ mới vừa mở ra, còn không đợi Vân Đỉnh đưa ra cái đồ vật trong đó, sáu thùng lớn vây quanh ông ta, phát ra một tiếng nổ vang, chợt tất cả thùng gỗ lớn đều run rẩy điên cuồng, nhảy lên, dường như ác linh bị ấn bên trong đột nhiên kinh hãi.

Vân Đỉnh liên tục lấy ra từ trong hộp gỗ lim màu đỏ những con côn trùng cổ quái soi nhờ ngọn lửa xem xét kỹ lưỡng, rất nhanh đã nhìn rõ, những thứ bị niêm phong bên trong hộp gỗ đỏ, rõ ràng là những con ong chúa có trứng lớn nhỏ, cỏ cây Nam Lý phần thịnh, mật ong là một trong những đặc sản, trong nước ở đâu cũng có thể thấy người nuôi ong, trong trấn này tuy không có ong nông, cũng rất quen thuộc với ong chúa, nhưng chưa ai từng nhìn thấy một con ong chúa lớn như vậy, đáng sợ hơn là màu sắc của nó, đều không phải là hai màu đen vàng giao nhau, mà là cả thân đỏ thẫm, bộ dạng vừa đáng ghét vừa đáng sợ.

Không đợi người bên cạnh hô lên kinh hãi thì động tác của Vân Đỉnh đột nhiên càng nhanh hơn, trong một hơi thở, liền treo luôn mười một con ong chúa đỏ thẫm trên người, sau đó duỗi chân, nội công phun ra nuốt vào một lượng lớn vừa đủ khổng lồ, đánh văng một cái nắp của thùng gỗ trên mặt đất, lập tức những tiếng ong ong vang lên mãnh liệt, một cơn gió xoáy từ trong thùng phi thẳng lên.

Những con ong lớn không thể dùng mấy ngón tay để đếm được hết, phảng phất như có yêu ma bay lên trời cao, cảnh tượng rất đồ sộ, có thể các khán giả còn đang ủng hộ đều bị dọa đến trợn mắt há mồm nhưng khủng bố là ong không bay tán loạn, cũng không để ý tới người bên cạnh mình, từ trong không trung lao xuống, chỉ hướng về một mình Vân Đỉnh.

Hơn mười “yêu phong màu đỏ” lượn lơ xung quanh Vân Đỉnh, không có con nào tụt lại phía sau mà chỉ hướng về người ngoài, bọn chúng chỉ để ý tới ong chúa của mình, trên người Vân Đỉnh tầng tầng nằm úp sấp, treo mình xung quanh ong chúa. Sau thời gian uống một chén trà, “yêu phong, mắt tích không thấy nữa, Vân Đỉnh cũng không nhìn thấy ai, chỉ còn sót lại một hình người bằng sáp ong cao lớn. Tất cả những con ong đỏ trong sáu thùng gỗ lớn, cũng đủ chất cả một gian nhà, bây giờ tất cả đều đặt trên người Vân Đỉnh, bây giờ khắp cả người anh ta, ong đã vây kín điều đó nghĩ cũng có thể biết được.

Một lát sau, cuối cùng có người quay lại, không kìm lòng nổi liền vỗ tay, những người khác cũng đều bình tĩnh, đảo mắt nhìn bầu trời đêm vang dội. Mà lúc này, gánh hát đêm tiếng la đập vang hơn, các nghệ nhân trong gánh hát đều đi về phía quần chúng, trên mặt mang theo nụ cười liên mồm nói “tạ ơn ban thưởng”. Diễn xuất đêm nay đến đây chấm dứt.

Nói chung, lúc như vậy các thị vệ đều hơi thả lỏng, chính là thời cơ tốt để thích khách ra tay, Bạch tiên sinh bí ẩn đánh ra một tay, ra hiệu đồng bọn cẩn thận đề phòng, đồng thời lấy ra được lượng bạc vụn, ném vào chiếc chậu đồng mà tiểu Chu Nho đang giơ lên cao, thuận miệng cười hỏi:

- Giờ là tan sao? Vẫn chưa đủ...lão nhân đó làm thế nào....không phải vẫn bị ong mật vây xung quanh sao?

Tiểu Chu Nho cười hì hì trả lời:

- Lão nhân ấy tự có cách, đợi sau khi đoàn người tản hết, anh ta run lên, cơ thể run lên, đàn ong lập tức tán ra rơi xuống, cảnh tượng này cũng rất hay.

Trưởng gánh hát cũng ở gần đó, tiếp lời cười nói:

- Khách quan nếu có chút hứng thú, không ngại lưu lại xem lão nhân rũ ong, nhưng nhất định phải lùi lại cách ba mươi trượng, đừng nói ngài, chúng tôi cũng vậy, tính tình những con ong vừa bị rũ xuống, lúc đó dễ dả thương, điều này cũng khó trách, ong con rất khó để tìm thấy ong chúa.

Thao thao bất tuyệt, những lời của chủ gánh hát vừa nói được một nửa, không ngờ, anh ta vốn đang ở trên sân khấu, lẽ ra trước khi tan cuộc Vân Đỉnh cũng chưa hề cử động mới đúng, rồi đột nhiên lão nhân nhảy ra, nhảy vào đám người Tạ Tư Trạc.

Chủ gánh hát giật mình, thất thanh hô:

- Người làm gì vậy?

Thương đội là thật, gánh hát là thật, chỉ là trong đội ngũ có nội ứng của Vân Đỉnh, cho nên mới có thể dẫn tới bệnh nặng vậy, đi vào nơi hoang dã bị lạc đường nên mới vào được trấn này, nhưng tất cả mọi việc này đều là kế hoạch ngầm của bọn họ, bao gồm cả thủ lĩnh và tuyệt đại đa số những người khác trong đoàn đều không biết tình hình.

Chủ gánh hát kinh sợ ngây người, dân chúng trong trấn cũng bị dọa ngây người, nhưng nhiều người trong đám người đó rất giỏi cảnh giác, động tác nhanh chóng đồng thời ra tay đánh về phía cường địch.

Bất kể cả Bạch tiên sinh, Cố Chiêu Quân hay A Lý Hán, khi động thủ, trong lòng cũng dâng lên sự kinh hãi; kẻ thù ra tay, trước sau không giống như trong tưởng tượng đi đối phó với hai vị công chúa giả, mà đánh về phía Tạ Tư Trạc; càng đáng sợ hơn, lúc này đang tiến lên, không phải là một lão nhân hai trăm tuổi, mà là một tháp ong khổng lồ.... đám ong đổ trên người lão nhân, cũng nặng tới mấy trăm cân? Luôn cậy mạnh mà kiêu ngạo, A Lý Hán tự nghĩ, nếu đổi lại là mình, chắc hẳn sẽ không bị đè thế kia, nhưng chạy nhảy sẽ phải cố hết sức, có thể lão nhân kia lúc này tốc độ xung phong rất lớn, tuyệt đối không hơn một vị đại tông sư.

Thân hình Vân Đỉnh vẫn duy trì rất ổn, vẫn chưa chấn động để rơi xuống cả đàn ong, chỉ là vì tốc độ quá nhanh, có vài con ong nhất thời khó có thể nắm chắc mà bị té rớt, do đó, phía sau Vân Đỉnh, vẫn tỏa ra những làn khói hồng mờ ảo.

Kế hoạch của phật sống vốn dĩ không phải như vậy.

Kế hoạch lúc đầu, biểu diễn với ong đổ. Sau khi ong xông ra khỏi thùng ong....sẽ xua đi đàn ong làm cho hiện trường đại loạn, nhân cơ hội đó sẽ bắt người, nhưng búp bê sứ kia....từ đầu đến cuối vẫn cái bộ dạng hờ hững, im lặng xem biểu diễn, chưa từng chân chính cười một lần, nhưng ít nhất nàng chưa rời khỏi đó, nàng vẫn muốn xem. Vân Đỉnh biết mình là người biểu diễn cuối cùng, vì Tạ Tư Trạc ở lại, cho nên anh ta quyết định diễn đầy đủ cho xong.

Diễn xong mới lại bắt người.

Vân Đỉnh vội vàng tấn công như sấm chớp. Bạch tiên sinh hợp lại tất cả mọi khí lực, lại tuyệt vọng cảm thấy, bất luận vô lên như thế nào cũng phải ứng phó đàn ong lớn đó, chỉ đơn thuần dựa vào thân pháp của bản thân căn bản không có cách nào ngăn chặn đối phương trước khi thích khách giết tiểu thư! Bạch tiên sinh cũng vậy, Cố Chiêu Quân, A Lý Hán cũng không ngoại lệ, còn về những cao thủ khác đang mai phục trong đám đông thì khỏi cần phải nói nữa. Ngay lúc này, cách đó không xa bỗng truyền đến một tiếng chấn động, trong màn đêm bỗng bùng lên một chuỗi ánh sáng mặt trời sáng lạn....., Trần Phán giương cung lên bắn, chỉ một kích của đại tông sư đã đánh tả tơi.

Tổng Dương dẫn La Quan rời khỏi phong ấp, trước khi đi cố ý bảo Tiểu Cửu đi chăm sóc Trần Phấn, ngoài ra, Tổng Dương cũng tạm thời có thể trả lại linh dược hồi phục chiến lực của Trần Phấn, để lại cho Tiểu Cửu đề phòng khi Cổ Chiêu Quân lập kế hoạch đối phó với thích khách thì sẽ thông báo cho Tiểu Cửu... đưa thuốc cho đại tông sư, xin lão gia chuẩn bị ra tay. Trần Phấn trí nhớ lẫn rồi, nhưng đối với người bên cạnh lại càng thân thiết hơn, lúc này liền gật đầu đồng ý uống thuốc để hồi phục khí lực, lúc này liền đẩy cung về phía trước.

Ánh sáng rực rỡ, tên như điện, “tháp ong, không trốn được... Vân Đình bị vô số ong vây quanh, chui vào tai mắt mũi miệng, dường như có mắt trời hộ thân, như trước có thể hiểu rõ được nguy cơ đột kích, nhảy dựng lên rồi tránh mũi tên thẳng tới mình, khoanh khắc đó, thân người anh ta khẽ rung lên run rẩy, run rẩy.

Vẫn là âm thanh “vù vù” lạ đó vô số xích ong đỏ giống như một chùm máu, âm ỉ mở ra.

Gánh nặng đã mất đi, thân pháp của Vân Đình nâng cao dần, lại có đàn ong yểm trợ, thân thể linh hoạt cứu vãn, tránh được mũi tên của Trần Phấn. Nhưng vừa thoáng cái, Bạch tiên sinh đã bổ nhào tới gần đó, hai cú đâm như sấm đánh ngang tai.

Một lần tấn công trực diện, ngoài hai điều bất ngờ đó....Bạch tiên sinh không sợ ong mật, trong mắt người bình thường, ong mật đại diện cho gai độc, triết nhân, sự đau nhức, bình thường không trốn tránh được, nhưng đối với những tay võ công giỏi hoàn toàn không phải là chướng ngại, chỉ là một loài sâu cánh dài mà thôi, tay áo run lên vì một cơn gió thổi quét qua, trong giây lát có thể bị xua tan, cho nên khi Vân Đình bắt đầu biểu diễn đùa nghịch với ong mật, các cao thủ trong đám đông không lo việc này, cho đến khi Vân Đình rũ đàn ong, Bạch tiên sinh mới phát giác, những con ong màu đỏ này, không ngờ lại có bản lĩnh “xé gió”.

Những con ong Vân Đình mang theo là dị chủng trên cao nguyên, cánh có kết cấu lạ thường, đường bay cổ quái, cho dù trong cơn cuồng phong cũng có thể duy trì được tốc độ, duy trì được phương hướng, nếu không phải vậy, chúng cũng sẽ không được cao thủ như Vân Đình chọn để giúp đỡ, những người giỏi trong nhà đều lấy chân lực để chặn trận gió, đối với cơn trùng hình như không có bất cứ ảnh hưởng gì....Bạch tiên sinh rất bất ngờ.

Nhưng vì sự sơ sẩy lúc trước, khiến Tiểu Cơ nhà mình bị rơi vào vòng nguy hiểm, con chó Tạ Môn tự cào nát mặt mình để chuộc tội, tận mắt thấy chính mình khó có thể xua tan được đàn ong đang tấn công, lại thấy Vân Đình sắp đứng lên, dưới tình trạng gấp rút này Bạch tiên sinh lựa chọn phương thức tấn công cuối cùng.

222. Chương 52: Người Dốc Sức, Kẻ Lưu Tình (p2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 52: Người dốc sức, kẻ lưu tình (P2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Bạch tiên sinh không hề để ý tới sự xâm nhập của đàn ong, ác hổ độc ác vô tới..... Đây là sự ngoài dự liệu của Vân Đình.

Vân Đình ra tay, đón lấy hai cú đâm của Bạch tiên sinh, trong hai giao kích, một thứ bùng lên là một loại âm thanh cổ quái như dùng trùy đập vào gỗ mục. Sau tiếng kích đó cao thấp lập phán, Bạch tiên sinh thất thanh kêu lên thảm thiết, cơ thể to lớn quay cuồng rồi văng ra, mà Vân Đình vẫn không dừng....lại dương tay đón lấy chiêu của Cổ Chiêu Quân và A Lý Hán.

Nhưng miễn cưỡng võ sĩ chữ ất thiên can, làm sao có thể kháng cự lại được Vân Đình trên Đại tông sư? Bạch tiên sinh lăn trên mặt đất, chỉ cảm thấy tứ chi đau nhức như bị nứt ra, lại không có chút sức lực nào

mà ngóc đầu dậy, càng không thể tiếp tục chiến đấu, nhưng ít nhất lão vẫn còn sống. Vân Đỉnh ra tay vẫn có tình, hai người cách xa nhau, Phật sống nếu muốn giết người, Bạch tiên sinh sớm đã trở thành một bãi thịt nát.

Vân Đỉnh chỉ là muốn bắt Tạ Tư Trạc, không muốn làm tổn hại đến tính mạng người khác. Đây cũng là một trong những nguyên nhân anh ta chọn ong đỏ..... Trên cao nguyên côn trùng còn có một loại ong quỷ màu đen, cũng có thể “xé gió”, bay lượn, cơ thể nhỏ nhưng độc tính lớn, người bình thường bị châm phải ba đến năm nốt sẽ chết, mà ong đỏ nhìn thì dọa người, nhân đau buốt, nhưng nọc ong thực ra rất nhạt, búp bê bị chúng châm đầy người, nhiều nhất cũng chỉ là đau rồi khóc, không ảnh hưởng tới tính mạng.

Biến cố đột ngột, sự tình vượt xa sự tính toán, Bạch tiên sinh sốt ruột, Cố Chiêu Quân và A Lý Hán làm sao không kinh sợ chứ, hai người học theo, tất cả đều không để ý tới sự tập kích của đàn ong, sóng vai xung phong tiến lên.

Khi Bạch tiên sinh bay lên, Cố, A Lý liền đón lấy Vân Đỉnh; khi Bạch tiên sinh rơi xuống, hai người họ cũng đồng thời bay lên... ..vẫn là khoảng cách quá xa, vẫn là Vân Đỉnh xuống tay có tình, vẫn là sau khi ngã xuống đất khó có thể cử động.... .. Ánh mặt trời chói chang lại một lần nữa xua tan đi màn đêm! Trần Phấn lại ra tay lần nữa, lần này chỉ là một mũi tên, mà Đại tông sư cũng động dậy rồi, phi thẳng tới chỗ đàn ong đột nhập, nhằm về phía Tạ Tư Trạc, tìm cách cứu viện búp bê.

Ba trăm vệ binh Hồi Hột bắt đầu hô quát thúc ngựa; rừng rậm gần hai mươi trượng không ngớt lay động, Sơn Khê Tú khó khăn lắm mới giết ra... .. Trần Phấn chỉ cần đoạt lại Tạ Tư Trạc ra khỏi sự bao vây của đàn ong và hội hợp với các chiến sĩ, bản lĩnh của Vân Đỉnh cao gấp mấy lần, cũng không có cơ hội đuổi theo.

Tâm tư của Trần Phấn là như vậy, Vân Đỉnh sao không biết thời gian cấp bách chứ, thân hình bùng lên mãnh liệt. Mũi tên không kịp bắt người, “Huyền cơ công chúa, tình thế lúc này bắt buộc người ta không thể dừng lại giữa không trung hay rơi xuống, chỉ là cố sức né” Mũi tên nhọn xuyên qua bên sườn Phật sống, ánh mặt trời lặn trong đêm biến mất.

Trần Phấn cười lạnh, lão ta biết mũi tên này của mình, cuối cùng cũng có uy lực thế nào, mũi tên nhọn xuyên thân hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nhưng lực lượng hùng hồn bám trên mũi tên còn đáng sợ hơn, một khi sức lực nhập vào sẽ nổ tan, cho dù là đá lớn cũng phải vỡ tung. Nhưng Vân Đỉnh không ngờ chỉ rên lên mấy tiếng, thân hình chưa hề dừng lại, lao lên phía trước Trần Phấn, giơ tay nắm lấy Tạ Tư Trạc.

Chỉ có Tạ Tư Trạc mới có thể nhìn rõ, thất khiếu của Vân Đỉnh đều chảy ra dòng máu, một mũi tên mãnh lực của đại tông sư, không phải tiêu đi dễ dàng như vậy, Phật sống Vân Đỉnh bị thương không nhẹ.

Bắt người, chung quy khiến thân pháp chậm lại, trong giây lát Trần Phấn liền giết đến, khoảng cách quá gần không thể dùng tên được, đại tông sư đánh thẳng vào đầu Vân Đỉnh, quát mắng trong miệng:

- Lui xuống.

Không ngờ đầu của Phật sống càng rắn chắc hơn so với đầu hủ mà Trần Phấn từng nhìn thấy, Vân Đỉnh không dám chậm chễ một tay túm lấy búp bê sứ, thân hình xoay chuyển đón lấy, một âm thanh muồn màng vang lên chiến đoàn tách ra, Trần Phấn té ngã về phía sau, rơi xuống đất, hai chân đứng không nổi... Sắc mặt già nua vô cùng, lão đảo lùi về phía sau.

Vân Đỉnh dựa vào thế vỗ phía trước, trong miệng phát ra một thứ âm thanh sắc nhọn vang dội, xích ong nghe thấy âm thanh, ông một tiếng rồi khuếch tán ra, diện tích của đàn ong bao trùm rộng đến mười lần, bay loạn trên các tán cây vân vũ.

Cho dù bị đại Tông Sư bắn một phát, Vân Đỉnh vẫn chịu được một vài đao như trước. Một người đốc toàn lực,, một người lại lưu tình, sức của Trần Phấn vì vậy mà đánh vào kinh mạch, khiến Vân Đỉnh bị thương rất nặng.

Từ “tháp ong” khó mà lập tức tới tận đây, trước sau vẫn chỉ một hai hơi thở, tránh tên, run rẩy ong, liền đả thương ba vị tông sư chữ ất, trúng tên, bắt người, bức lui đại tông sư, động tác biến hóa mau lẹ, mỗi một trận đều phát ra thạch hỏa ánh sáng, đến cuối cùng Vân Đỉnh vẫn là bắt được Tạ Tư Trạc, thân pháp hoàn toàn phát động mở ra.

Không phải Cổ, Bạch chuẩn bị không kỹ, mời Giáp đỉnh tông sư tới trấn thủ, có ba vị cao thủ tương trợ, lại xem diễn trong dân còn sắp xếp gần trăm vị cao thủ tinh nhuệ Cổ môn, Tạ môn và Hồng vệ, vũ lực như vậy, cho dù không thể đánh chết Vân Đỉnh, cũng có thể bắt được anh ta, chỉ cần một lát, những người mai phục trong núi xông ra, đến khi đó bản lĩnh của Vân Đỉnh cũng đừng hòng sống sót. Về Thạch Lão Đầu trong phong ấp, sức lực tuy lớn, nhưng phản ứng hơi chậm, lão Cổ chưa từng để họ tham dự một ván, mà sai họ tới bảo vệ phía bắc phong ấp của Thường Xuân Hầu, ở đó còn có rất nhiều vàng bạc châu báu, không thể mọi người cùng đến bắt thích khách, khiến hầu phủ không bố trí phòng vệ.

Nhưng ai cũng không đoán được, Vân Đỉnh có tâm phúc.... Tất cả các cao thủ trong phong ấp đều bị anh ta nhìn rõ, trong lòng sớm đã có đề phòng, điều cần nhất là đàn ong đó, không ngờ không bị gió thổi tan, các cao thủ trong đám người đang mai phục kia, những tiếng ong ong vang lên trước mắt, ngay cả đông nam tây bắc cũng không phân biệt được, làm sao nghĩ tới bao vây cường địch? Không có một thân bản lĩnh, lại chỉ có thể giãy dụa giữa đàn ong. Cũng chỉ có Trần Phán, Cổ Chiêu Quân và vài vị tông sư, dựa vào sức mạnh miễn cưỡng xung phong.

Đàn ong trong ngoài chiến trường điên cuồng gập người là đốt, mọi người đại loạn, chạy trốn khắp nơi. Mà các cao thủ tông sư phía trước xảy ra rất nhiều bất ngờ, căn bản không đợi Sơn Khê Tú, Hồi Hột hộ vệ kết thành trận thế, Vân Đỉnh đã bắt Tạ Tư Trạc chạy ra khỏi vòng vây, chạy về hướng đông nam.

Sức mạnh của người đứng đầu Trung thổ, tốc độ nhảy khi dùng toàn sức vượt xa tuần mã, chớp ánh mắt thân hình hai người liền lặn vào màn đêm.

Vân Đỉnh một tay tóm lấy bả vai Tạ tư Trạc, vừa thoát khỏi nguy hiểm, tay kia sờ vào túi, lấy ra một viên thuốc, bóp nát, nhẹ nhàng thoa lên trên trán và hai má của tạ Tư Trạc.

Chỗ mà Phật sống bôi thuốc, đều là chỗ mà Búp bê sứ bị ong đốt phải, vốn rất đau, nhưng theo sự xoa bóp thành thực của Vân Đỉnh, một làn hương thơm ngát thoảng qua, đau đớn lập tức không còn.

Tạ Tư Trạc không mắng, đương nhiên cũng không cảm ơn, trong cái nắm tay bình tĩnh nói:

- Người bắt nhầm người rồi.

Ánh mắt tuyệt đối không nhìn nhầm, Vân Đỉnh sẽ không thả người, chỉ là thở một hơi:

- Xin lỗi người.

Tiếp tục lại chạy như điên trốn đi, chỉ cần chạy khỏi ấp mười dặm, sẽ có người tiếp ứng, khi đó là có thể báo cáo được kết quả của công việc rồi.

Võ trang phong ấp tuy tinh nhuệ, nhưng mượn sự yểm hộ của đàn ong, bản thân đã xông ra khỏi vòng bao vây, bọn họ không đuổi được. Điều quan trọng nhất là, mấy cao thủ của đối phương đều bị đánh tan, trong thời gian ngắn, vị Đại tông sư kia đã không còn sức để chiến đấu, nơi đây không ai có thể ngăn chặn được mình..... Nghe nói, trong phong ấp còn có một chiếc xe ngựa rất lợi hại, tuy nhiên không có liên quan, điều đáng sợ của nó là ở chỗ “ ngoài dự liệu”, trước tiên phải phòng bị thì sẽ không xảy ra chuyện gì.... Vân Đỉnh hiểu rõ, bản thân đã thắng.

Sau thời gian uống một tách trà, Vân Đỉnh thoải mái hơn, thậm chí còn định giảm tốc độ, sẽ điều trị vết thương của mình trước, lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên xuất hiện một đội nhân mã.

Trong đội ngũ có võ sĩ, bước chân thoải mái, đội hình cũng không chỉnh tề, hiển nhiên là không phải đội tinh binh muốn chặn đường, chỉ có điều trong lúc vô tình gặp mặt, Vân Đỉnh cũng không làm gì quá, đối phương có mấy chục người, cho dù là muốn ngăn cản mình, số lượng bằng bọn họ cũng không có biện pháp gì ngăn chặn. Vân Đỉnh thăm nghĩ cái vòng tròn lớn nhất đã qua rồi, tránh khỏi bọn họ là tốt rồi.

Đối phương không ngờ ứng phó rất nhanh, Vân Đỉnh vừa mới chuyển phương hướng, ba người trong đoàn xe loáng qua, tốc độ cực nhanh vọt tới.

Một hòa thượng xinh đẹp, khi nhảy lên chiếc áo trắng tung bay, thân pháp phóng khoáng, tu vi đạt chữ Bính thập can, khoảng cách đạt tới cảnh giới Tông sư cách xa nhau.

Một cô ni áo xanh, khi chạy tới không hề mất vẻ trang nghiêm của một người xuất gia, dáng đi thong dong mà chiều ngang đáng kinh ngạc, vũng vàng bước vào cảnh giới chữ ất.

Một thanh niên gầy yếu, chạy rất ổn, rất vững chắc, khi tấn công toàn bộ không thể tưởng tượng được, dường như một đầu báo, không còn nhu cầu gì ngoài việc bắt con mồi nên mới tới, đơn giản nhất cũng là có lợi hại nhất chính là tư thế chạy, tu vi của hắn rất cao, đã đứng giữa hai giới giáp ắt.

Ba người tương trợ lẫn nhau, trận trình thiết xoa đang tiến tới gần.

Bỗng nhiên lại có thêm ba cao thủ nữa, khiến Vân Đỉnh có chút kinh ngạc, phong áp này thật sự quá thần kỳ, quả thật còn có một vị đại tông sư, tuy rằng chỉ là giáp đỉnh, đúng là một tông sư hàng nhị phẩm, như vậy thực lực có thể độc lập nâng đoàn đi đánh nhất phẩm lõi? Nhưng còn không đợi tâm tư của Vân Đỉnh ổn định, sự tình phát sinh lại càng khiến anh ta kinh ngạc.

Cùng với một tiếng quát mắng, lại thêm một bóng người cao lớn nhảy lên, trong màn đêm đục ngầu, lại sáng lên ánh sáng.

La Quan ra tay giống hệt như sư phụ, một mũi tên toàn lực, tiến thẳng vào mặt Vân Đỉnh.

Rõ ràng, sức của Giáp đỉnh.

Hình như có một ong đỏ chui vào cơ thể, hòa thượng Vân Đỉnh chỉ cảm thấy tiếng kêu lạ trong đầu.....
... không phải nói trong phong áp, chỉ có một vị tông sư Giáp đỉnh sao?

Phật tổ từ bi, lại thêm một người.

223. Chương 53: Thâm Sơn Không Phải Con Đường Tốt

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 53: Thâm sơn không phải con đường tốt

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

So với dự đoán ban đầu, Nhâm Sơ Dung trở về muộn hơn dự định vài ngày, chủ yếu vì đợi người, nên ở trên đường có trì hoãn chút thời gian.

Nhâm Sơ Dung và Phong Long, La Quan sau khi rời khỏi Phượng Hoàng thành không lâu, nhận được tin của Vô Ngự thái sư. Lão ni cô đích thân bắt tay an bài sự tình “Tôn giả”, lại tạo thế liên lạc với đồng đạo, bận tới mảy tới mắt, bỗng nhiên lại nhận được tin tức, biên thùy phía tây Nam Lý một tòa cổ pháp xuất hiện Phật quang lộng lẫy, kéo dài không tiêu tan, được tin đồn cho là điềm lành, ở địa phương tạo ra chấn động không nhỏ. Vô Ngự cảm thấy có thể lợi dụng điều này, muốn đi tới xem một chút.

Đi Tây thùy, vừa hợp đường đi qua phong áp của Thường Xuân Hầu, Vô Ngự rõ ràng chuyển thư tới Quận chúa, mời nàng chờ mình đi cùng, mọi người kết thành bạn đồng hành. Mặt khác sư thái tính toán nghĩ lại phong áp vài ngày, định chọn ra vị trí cụ thể đặt Diệu Hương Cát Tường. Thi Tiêu Hiểu cũng đi cùng Vô Ngự.

Sau khi đợi đôi bên tụ hợp, đội ngũ lại lần nữa khởi hành, Thừa Hợp làm việc trước sau đều khiêm tốn, khi gửi thư về phong áp nói mình trở lại, cũng chưa báo cụ thể thời gian, nàng cũng không muốn thủ hạ hay muội muội ra đón, trải qua một trận bão ba, trở về nhà, không ngờ chưa kịp tới trấn nhỏ, liền đụng phải hai người tới đón.

La Quan thương thế tuy chưa khỏi hẳn, nhưng khôi phục cũng đã ổn hơn nhiều, hơn nữa Đại tông sư ngũ cảm nhạy bén, lão lại là xuất thân tập tiền, nhãn lực càng mạnh, ngay lập tức nhìn ra Tạ Tư Trắc bị kèm hai bên, lúc này lên tiếng cảnh báo, Vô Ngự và Vô Diễm lập tức xuất gia cùng hợp làm một, ra tay bụng làm dạ chịu, về phần La Quan càng không cần phải nói, gương bạo cung lên cao bắn tới.

Mà Phong Long khi đã “chết” từ ngày mười lăm tháng tám thì hộ vệ bên người Lý Dật Phong và thái giám Lý công công tự nhiên cũng không có đạo lý sống trở về, hai người họ Lý giống như trước đây, đi theo bên cạnh Hoàng đế, cùng nhau tới phong ấp.

Phong Long “mạng rỗng đổi lại mạng người” sống lại một hồi, nhưng tính cách không đổi đối với việc chung nhiệt tình, vừa thấy có biến lập tức gọi Lý Dật Phong hỗ trợ, người phía sau lúc này lập tức ra tay.

Lực lượng cao thủ trong nhóm Thừa Hợp, so với Vân Đỉnh vừa mới từ sân khấu diễn kịch gặp phải cảnh phục kích không chút tổn sức, ai cũng không tưởng tượng nổi, ở nơi hoang dã của tiểu quốc Nam Lý này, sẽ gặp được hai vị Giáp đỉnh tông sư, Vân Đỉnh giật mình quay ngược trở lại, đồng thời khom người, co lưng, giấu đầu, mong cầu tránh được sự tập kích của vũ tiền...Vân Đỉnh đã tính sai một việc.

Sai lầm chính ở sức chiến đấu của mình.

Thực lực của Vân Đỉnh quả thật không thể nghi ngờ, nói đơn thương độc mã, cả tòa Trung Thổ người có tư cách dành thắng lợi với anh ta không có mấy người, nhưng vị Phật sống này bản thân không giỏi đánh nhau. Hàng năm nơi đi tới đều không có người và đơn thuần chỉ có núi tuyết, duy nhất kẻ thù kề cận bên cạnh là chính bản thân mình. Anh ta là người khổ tu, không phải người trong võ lâm giang hồ.

Vân Đỉnh hôm nay đối phó với kẻ thù, so với số lần anh ta đã đánh nhau trong quá khứ đã nhiều hơn phân nửa.

Cho nên tu vi của Vân Đỉnh cường hãn, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại quá ít, nếu thân thể hoàn hảo không chút tổn thương đương nhiên không vấn đề gì, nhưng trước đó ở trên sân khấu diễn kịch trong lúc hỗn chiến, anh ta đã bị thương không nhẹ, hơn nữa một tiền Trần Phản bắn ra, kinh lực tổn thương tới tận ngũ tạng. Mà mũi tên bây giờ còn cắm ở dưới sườn của Phật sống..., Vân Đỉnh không sợ giáp chiến, nhưng lại không có kinh nghiệm giáp chiến, anh ta đánh giá sai lầm thương thế trên người mình ảnh hưởng tới phát huy võ công, đại khái anh ta đã đánh giá mình quá cao.

Vân Đỉnh cho rằng anh ta có thể tránh được trường tiền của La Quan. Cho tới khi thi triển thân hình mới đột nhiên phát giác, tốc độ tránh né của mình chậm hơn so với tưởng tượng, mũi tên mình đang đối mặt, khó có thể tránh né!

Tuy rằng trốn tránh, nhưng có hy vọng mới làm, tay trái của Phật sống vẫn giữ lấy Tạ Tư Trạc, tay phải giơ lên mạnh mẽ, không chậm một giây ôm lấy thân của mũi tên, đồng thời thân mình mạnh mẽ lùi lại.

Kế nghiệp của Trần Phản, một tiền của La Quan cũng mang theo mãnh lực cực lớn, Vân Đỉnh ôm được tiền, nhưng không cách nào ngăn cản hoàn toàn, chỉ là khiến cho tốc độ của mũi tên chậm lại nhanh như khoảnh khắc quang điện, nhưng trong khoảng không minh ấy tâm tình Phật sống, hết thấy đều chậm lại.

Nắm được mũi tên nhọn, nhưng mũi tên này “chậm chậm, từ trong lòng bàn tay mình vượt ra, phương hướng không thay đổi, thẳng tắp chỉ ấn đường của anh ta, thân mình lui lalij, tốc độ lui lại cực nhanh vẫn không kịp. Mũi tên sau khi giảm tốc độ, tiền và mi tâm tuy chỉ cách một thước xa, đã có thể cảm nhận được rõ ràng lông chỏ mi tâm mở cực lớn, Vân Đỉnh đột nhiên hét lớn, bắt đắc dĩ tay trái buông Tạ Tư Trạc ra để bảo vệ thân mình.

Hai tay nắm chắc thân tiền, đánh giá sức cản dùng kéo nó lại khiến vai Vân Đỉnh khẽ run lên, từ một kích tàn nhẫn của La Quan, rốt cục đã bị Vân Đỉnh hóa giải, trường tiền rốt cuộc đã bị Phật sống hạ xuống.

Con mắt của La Quan đột nhiên co rút lại, cuộc đời lần đầu tiên lão bị người ta tay không đón được một tiền của mình.

Vân Đỉnh hóa giải thế tấn công cũng khiến nội thương thêm nặng, trong miệng hương vị ngọt ngào tràn ngập, nhưng vẫn không chịu buông tha, nội kinh hùng hậu lại lần nữa bùng nổ, khiến thể tử đột nhiên dừng lại, sửa thành vọt lên phía trước, giơ tay lên đỡ lấy Búp bê sứ vừa mới rời khỏi tay. Bạo liệt thối lui lại biến thành tấn công mạnh mẽ, làm như chính mình đánh một mình, không thể nghi ngờ sẽ khiến thương thế của anh ta càng lúc càng nặng. Mặc kệ, anh ta nhất định phải mang được Huyền Cơ công chúa đi.

Gần như trong thời khắc Vân Đỉnh một lần nữa tóm lấy Tạ Tư Trạc, Lý Dật Phong, Vô Ngự, Thi Tiêu Hiểu ba người cùng đuổi tới xung quanh.

Vân Đỉnh vẫn một tay cản địch, tay phải đánh ngang bức cường địch thối lui, Vô Ngự và Thi Tiêu Hiểu hợp lực ngăn cản, sức của ba người đều tốt, mỗi người đều là một kẻ điên, hai vị Thiên tông đệ tử nội kinh nhảy mất bị đánh tan, nhưng Vô Ngự cũng cảm giác rõ ràng được, kinh lực của đối phương vừa cho vừa nhận, vẫn chưa có cơ hội công sát mặc dù đã tới gần sinh tử tồn vong lắm rồi, Vân Đỉnh vẫn đang thủ hạ lưu tình!

Vân Đỉnh không giết hai người là tâm tính của anh ta từ bi, nhưng đơn thuần đối mặt với trận tranh đoạt này mà nói, Vô Ngự và Vô Diễm không chết cũng không ảnh hưởng, hai người bọn họ tay trái cản Vân Đỉnh, liền hoàn thành được nhiệm vụ.

Thừa dịp có hai người yểm trợ, Lý Dật Phong thành công chiếm lại khoảng trống, đao kiếm. Tất cả tiến hành cùng một lúc.

Chiến đao oanh oanh liệt liệt, một trăm như sấm đình bổ xuống cánh tay phải của Vân Đỉnh, lại vẫn không buông Tạ Tự Trạc ra sao? Trừ phi Vân Đỉnh không cần cánh tay. Trường kiếm lặng im không một tiếng động, như rắn độc thò chiếc lưỡi phun ra nuốt vào, nhào đâm thẳng ngực của Phật sống, tân công ắt sẽ phải cứu, anh ta muốn sống chỉ có thể lui lại phía sau.

Nhưng Vân Đỉnh không buông tay, không lùi sau. Lý Dật Phong đao kiếm toàn bộ trong không trung.

Trường kiếm đâm tới, Vân Đỉnh chỉ khẽ động kéo thân thể thấp xuống, tránh đi kinh lực đâm vào ngực, đây là ứng biến nhỏ, chẳng có gì lạ, chân chính khiến Lý Dật Phong giật mình chính là một đao của mình đứng là gây lên một tiếng vang lớn. Cảm giác hoàn toàn đã nhìn trúng phiến đá kim cương, chỉ kém đóm lửa bay về tứ phía. Vân Đỉnh gần như đem tất cả nội kinh tập kết lên cánh tay phải, đón một đao của Lý Dật Phong!

Lưỡi đao sắc bén cắt vào da, nhưng không cách nào chém đứt xương cốt.

Lập tức Lý Dật Phong bị Vân Đỉnh một cước đá bay trở lại mặt đất, cùng lúc đó một tiền thứ hai của La Quan đuổi tới, anh ta không kịp ứng biến, căn bản cũng không ứng biến, nhận lấy một tiền của đối phương xuyên qua vai trái, nhưng Búp bê sứ vẫn Vân Đỉnh vẫn giữ chặt trong tay.

Con đường phía trước còn có một đại tông sư, nếu Vân Đỉnh không muốn đánh nhau cũng có thể hiểu được, bằng tình trạng của mình, tuyệt không cách nào đột phá ngăn cản La Quan, phía đông không đi được, phía tây ở đằng sau, muốn cũng không thể đi được vì còn đám vệ sĩ Hồi Hột và Sơn Khê Tú đang gấp rút đuổi tới. Về phần hướng bắc anh ta đang đi, giờ phút này đã truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn... Thạch Lão Đầu trấn giữ ở Hầu phủ nhận được tin báo, chia nửa binh lực, từ phía bắc lao về ngăn chặn.

Toàn bộ công phu không ngờ, Vân Đỉnh như vậy chuyển hướng, ôm lấy Tạ Tự Trạc, hướng về phương nam chạy như điên... Vân Đỉnh cũng biết, phía nam phong ấp là núi rừng hoang vu, nhưng không có đối sách gì đặc biệt, chỉ có thể nghĩ cách vào trong rừng núi rồi luôn lách mà đi ra.

La Quan gầm lên, cũng thúc giục nội kinh đuổi sát.

Vân Đỉnh trên tay còn ôm theo một người, vả lại trong người trong thương, có thể bởi vậy tốc độ của anh ta cũng không đuổi lại Đại tông sư, hai người từ đầu tới cuối duy trì khoảng cách hơn mười trượng, chớp mắt biến khỏi tầm mắt của Thừa Hợp.

Bay vào bên trong, La Quan cũng không dám dùng cung tên bắn loạn đảo sợ làm búp bê sứ bị ngộ thương, lão cả đời đều tu tập tiên kỹ, điểm ấy chính xác vẫn có thể nắm chắc, tuy nhiên tu lực dần cung sẽ ảnh hưởng to lớn bởi tốc độ bay của tên, thực lực của đối phương quá mạnh, nếu chẳng may bắn không trúng, khoảng cách hai bên sẽ bị bứt ra rất nhiều, việc truy đuổi cũng sẽ gặp nhiều khó khăn.

Hai người tốc độ như vậy, Vân Đỉnh không dứt được La Quan. Kiên trì trông cậy vào tới rừng mượn núi rừng yểm trợ để chạy trốn. Lúc này Tạ Tự Trạc đang nằm trong tay anh ta bỗng nhiên mở miệng, nài nỉ hỏi:

- Người cho rằng ta là ai?

Vân Đỉnh thân pháp ngưng tụ duy trì sức lực, không dám mở miệng nói chuyện.

Tạ Tự Trạc cũng không cần anh ta trả lời, thẳng thắn nói tiếp:

- Người cho ta là Quận chúa hoặc là Công chúa?

- Vì sao không dùng tính mạng của ta ức hiếp họ, cần gì phải liều mạng đánh tới?

Ở trong mắt Vân Đình Búp bê sứ là một nhân vật quan trọng. Bởi vậy Tạ Tư Trạc nghĩ không ra, Vân Đình chỉ cần đem nàng ra trước người, quát một tiếng:

- Kẻ nào tới gần ta giết nàng.

Tất cả mọi người với tâm lý ném chuột sợ vỡ đồ, sao còn dám động thủ.

Vân Đình không có cách trả lời nào khác, chỉ có điều lắc đầu, anh ta không muốn làm như vậy. Về phần nguyên nhân cụ thể có lẽ do đạo đức, có lẽ do tín ngưỡng, hoặc có lẽ do tâm tình? Chính anh ta không nói người ngoài không thể hiểu hết.

Tạ Tư Trạc không đặt câu hỏi, im lặng xuống.

Một đuổi một chạy như gió táp, trần nhỏ bị hai người ném lại phía sau, công phu bản lĩnh của La Quan qua đi, lão dần cảm thấy khí huyết trong ngực bốc lên, lần trước bị thương quá nặng, tinh dương tới hiện nay, ra tay tuy rằng uy lực không kém, nhưng thân thể cơ bản chưa hồi phục hoàn toàn, khó có thể có được thời gian lâu dài. Như vậy đành phải buông tha sao. Lão tuyệt đối không cam lòng, cưỡng ép cơn bức bối trong ngực xuống, cứng rắn tiếp tục truy đuổi.

Mà giờ phút này, tình trạng của Vân Đình so với La Quan càng kém, dưới sườn, bả vai bị tên xuyên từ trước ra sau, tay phải trúng một đao, trong ngực trúng một kiếm, càng muốn chết, người ra tay gây ra những thương thế như vậy..., Trần Phấn, La Quan, Lý Dật Phong.

Ba người này được cho là cao thủ hung mãnh nhất trong cảnh nội Nam Lý, bọn họ toàn lực dùng mãnh đánh tới ai cũng không dậy nổi, Vân Đình cũng không tránh được.

Lục phủ ngũ tạng dao nhưc như dao cắt, nội kinh vận chuyển e rằng đã cố hết sức, dưới chân dần mất đi cảm giác, khả năng ứng biến với mặt đất vững chắc không biết từ khi nào trở nên “khó khăn”. Trong lỗ tai đều là tiếng máu của mình đang chảy ra và tiếng nhịp tim đập thình thịch, Búp bê sứ trong tay cũng càng ngày càng nặng, Vân Đình không xác định, chính mình còn chạy như vậy, không biết có thể đột ngột chết đi, nhưng anh ta vẫn không ngừng bước.

Người bên ngoài nhìn vào, thân pháp Vân Đình vẫn cực kỳ mau lẹ, bước chân vững vàng, cũng chỉ có Phật sống hiểu được tình cảnh của mình. Chạy được một lát, thế giới trước mắt dần chao đảo, đồng ruộng, núi xa, rừng cây trước mắt màu sắc đều nhanh chóng mờ nhạt, biến thành một đám bụi mờ hồ, Vân Đình hít một hơi thật sâu, đột nhiên nhắm chặt hai mắt lại.

Nếu không thấy rõ, rõ ràng sẽ không nhìn, tiến vào vùng núi phía trước, con đường phía trước chỉ là một mảnh cánh đồng bất ngất, không ngờ đụng phải cái gì. Thân thể liền mất đi lực lượng, anh ta vẫn có tinh thần Vân Đình là một khổ tu xuất sắc nhất thế giới, tâm chí kiên định của anh ta không gì có thể so sánh được, hàng năm tu hành sớm khiến anh ta học được thế nào là lợi dụng tâm chí của chính mình.

Mất không nhìn, tai không nghe thấy, trời đất không quan hệ cùng ta, nội tâm dần dần tách rời, vứt bỏ ngoại vật liền chỉ còn thế giới tự do tự tại, chạy trốn là biện pháp duy nhất tinh thần cũng là lực lượng duy nhất, chống đỡ thân thể, duy trì tốc độ, Vân Đình chìm trong thế giới của mình chạy như điên không ngừng.

Vân Đình không thể nhanh được nữa, La Quan lại dần dần thông thả, thời gian truy đuổi qua hai nén hương, hai người cầm cự lâu vô tình khoảng cách mở rộng gấp đôi, nếu tình hình không có gì thay đổi, Vân Đình nhất định sẽ trốn thoát. La Quan bắt đầu chuẩn bị thừa dịp mình còn chút sức bắn đi một tiễn. Chung quy lão không thể để kẻ địch trốn thoát như vậy. Không ngờ vào đúng lúc này, ở phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng bước chân như tiếng sấm, ngay cả đất dưới chân cũng khê rung động!

Cùng với bước chân, còn có từng trận tinh phong và tiếng chim kêu sắc nhọn cắm thẳng tới trời xanh! Người ngoài tuyệt không cách nào nghĩ ra dã thú, chỉ cho rằng đó là một đội quân đáng sợ nào đó, đám chim to lớn đó từng nuốt đem ăn làm Thừa Hợp quận chúa xem chút biến thành người bần hàn...đám chim Thái Thần.

Lưu Nhị đang cười trên con chim cường tráng nhất.

Mỗi lần gã cười chim rong ruổi, dù sao cũng rất hăng hái, hô quát cười nói: Có thể mỗi lần cười trên lưng con chim to chạy như điên, đều chỉ có thể như răng nhếch miệng, khí lực toàn thân đi bảo vệ cổ con chim, sợ tới mức can đảm đều vỡ ra cũng cố không hoan hô hơn nữa.

Quân của Lưu gia tiến vào phong ấp, là theo Lưu đại nhân đến đập nát tên cầu quan của gánh hát đêm thối phòng hung hăng kiêu ngạo. Một câu nói ” mười chó cùng xuất hiện, vạn thú đi ngủ đông”. Lời nói ngông cuồng, Lưu đại nhân lúc đó nghe rất chói tai, lúc ấy liền đi tìm đám chim lớn của mình, tính toán ở trước mặt người Thổ Phiên thể hiện rõ uy phong của Nam Lý.

Hiện tại chim Thái Thần đã không cần đi vào kiếm thức ăn trong thâm sơn, Thừa Hợp quận chúa xuất tiền, nuôi dưỡng bọn chúng, cho ở yên ổn ở ranh giới giao nhau giữa phong ấp và thâm sơn, Lưu Nhị một chuyến đi tới đi lui không gần, hiện tại mới đang trở về, trong lòng chắc hẳn người Thổ Phiên cũng đừng ngủ sớm như vậy, gã phía khoe con chim lớn không phải đồ giả, nhưng lại cảm thấy, nếu như người Thổ Phiên ngủ rồi, đánh thức bọn họ dậy cũng không tốt lắm...

Vân Đỉnh nhằm về hướng nam trốn, muốn từ phong ấp tiến vào thâm sơn. So với đàn chim cũng tự do mà tới, từ trong thâm sơn bên cạnh tiến thẳng vào phong ấp, hai bên vừa hợp đối diện, La Quan phía sau mừng rỡ, cao giọng quát:

- Lưu Nhị, chặn bọn họ lại!

Lưu Nhị cười trên con chim chạy như điên đầu óc choáng váng, căn bản không nhìn ra bọn họ chạy tới là ai, nhưng sau khi nghe được tiếng của La Quan, lúc này hô lên một tiếng, đàn chim nghe được hiệu lệnh công kích, đột nhiên hưng phấn lên, trong mắt nở rộ hung quang, lông vũ trong người nổ rung, như ong vỡ tổ đánh về phía Vân Đỉnh.

La Quan dừng bước, giương cung, con đường phía trước xuất hiện vật cản, Vân Đỉnh nhất định phải dừng bước, chuyển hướng, lại tìm kiếm đường lui, mà thân hình anh ta biến hóa, chính là lúc để lộ ra sơ hở. La Quan toàn bộ tinh thần chờ đợi, chỉ chờ Vân Đỉnh bước chân chậm lại, sẽ một tên giết tới.

Về phần Búp bê sứ, La Quan không lo lắng, tuy rằng thể lực giảm sút, nhưng lão tin tưởng sau khi bắn tên giết Vân Đỉnh mấy con chim sẽ lập tức xông vào, chỉ cần một khắc, Nhị gốc cất tiếng còi không chế được sự công kích của đàn chim, sẽ không tổn thương tới Búp bê sứ...

Nhưng La Quan không biết, vì tâm chí kiên cường, Vân Đỉnh vứt bỏ ngoại vật, tiến vào cảnh giới Không Minh, anh ta căn bản không biết được con đường phía trước xuất hiện cái gì, như thế nào lại có thể dừng bước?

Vân Đỉnh chạy gấp không ngừng, thẳng tắp đụng phải đàn chim đang tới, từ khi cha mẹ mất đi, gần như Búp bê sứ không còn cảm xúc, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười, lúm đồng tiền như hoa, nở rộ trong sáng, xinh đẹp rạng ngời.

Đôi bên cùng hướng tới, tốc độ đều nhanh như gió giạt, đợi khi Đại tông sư ở phía sau phát hiện thấy không thích hợp, Vân Đỉnh đã đụng phải đầu một con chim đầu đàn. La Quan kinh hãi, vội vàng hét với Nhị gốc:

- Chớ dả thương người!

Chim Thái Thần hung mãnh, Vân Đỉnh lâm vào vòng bao vây của đàn ác điều, ngay cả thi hài cũng không hy vọng còn, nhưng Tạ Tư Trạc làm sao? Trong mắt hung điều chỉ có thịt, chúng không phân biệt được kẻ thù hay bằng hữu. Thời điểm con chim đầu đàn chạm trán với Vân Đỉnh, ngoại lực tấn công vào, tâm tình thư thái lập tức sụp đổ, Vân Đỉnh cả kinh mà tỉnh, chợt “A” lên kinh hãi, trong khoảng thời gian ngắn anh ta hoàn toàn không biết mình ở nơi nào, bản năng phản ứng trở dậy, lấy tay đánh một quyền lên đầu ác điều, chim lớn lao đảo thối lui, Phật sống cũng bị chấn động cánh tay tê dại.

Vô số ác điều xung quanh nhất loạt mà lên, Vân Đỉnh giật mình phát giác, chính mình không còn chút khí lực. Vốn là nỗ lực hết đà, khoảng tâm tình Không Minh đã bị đánh nát, tinh thần hộ vệ trong đó cũng vỡ tan, Vân Đỉnh không thể tiếp tục được nữa, không đợi chim lớn đánh tới liền té xuống đất ngất xỉu.

Trước khi ngã xuống, anh ta còn làm một việc dùng chính mình che chở cho Tạ Tư Trạc, vẫn là muốn bảo vệ nàng, ta chết không tiếc, chỉ mong Búp bê này có thể sống sót. Trước mắt Vân Đỉnh tối sầm, trong nháy mắt mất đi ý thức, anh ta hoảng hốt nghe được liên tiếp những tiếng hơi thở ngắn ngủi gấp rút.

Vân Đỉnh ngất đi, nhưng tính mạng vẫn còn. Chỉ như sợi mảnh treo chuông, Lưu Nhị nghe được tiếng hét của La Quan, vội xua đàn chim, may mắn đàn Thái Thần này đã được ăn no, không thêm quan tâm tới món điểm tâm vừa xuất hiện trước mắt, nếu là nửa năm trước, Tạ Tư Trạc và Vân Đỉnh chắc chắn chết không còn gì nghi ngờ.

La Quan cẩn thận nhảy lên phía trước, Nhị ngọc cũng không để ý, lão ở trước mặt, trực tiếp đẩy Vân Đỉnh kéo Tạ Tư Trạc ra:

- Người không sao chứ?

Tạ Tư Trạc cười mà lắc đầu, trước tiên nhận thức rõ ràng mới nói một câu:

- Cảm ơn lão.

Liền sau đó hỏi lại:

- Người mang chim vào phong ấp làm gì?

- Cẩn chó.

Nhị ngọc trả lời như thật.

La Quan mang theo Vân Đỉnh, Tạ Tư Trạc trở về, Thừa Hợp và truy binh tụ hợp, hiểu được hết mọi việc vừa xảy ra.

Trước sau hai trận hỗn chiến, những người giỏi phần lớn đều bị Vân Đỉnh đánh cho tả tơi, không chỉ có tính mệnh không ngại, thậm chí còn không ai bị thương, từ Bạch tiên sinh tới Lý Dật Phong đều không ngoại lệ. Khi giao chiến Vân Đỉnh lấy mạnh mẽ chấn kinh mạch, cứ thế thân thể đau nhức, nội kinh toán loạn mà mất đi sức chiến đấu, tu dưỡng qua một hồi liền không vấn đề gì.

Tuy nhiên so sánh ra, trận chiến với mọi người trước đó ở sân diễn kịch, so với trận chiến với những người đi cùng Quận chúa phải chật vật hơn nhiều lắm, mỗi người đều bị ong châm, bao khắp cả mặt, đầu và cổ, nhìn qua khắp cả mọi người đều thấy béo lên không ít.

Về phần đám ong đỏ, chúng là dị chủng trên cao nguyên, tới Nam Lý căn bản không thể sinh tồn, không biết Vân Đỉnh dùng biện pháp gì, giúp chúng có thể duy trì sức sống. Bình thường giấu chúng trong rương thì không sao, khi bay ra biểu diễn một hồi cũng không vấn đề gì, nhưng một thời gian dài liền không kiên trì được, không đợi người trên trần nghĩ ra biện pháp đối phó với chúng, tự chúng liền rơi trên mặt đất mà chết.

Toái Càn Khôn

224. Chương 54: Ta Tên Lý Đại

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 54: Ta tên Lý Đại

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Càng làm cho mọi người không ngờ, Hồng Ba vệ đem người Thổ Phiên khống chế toàn bộ, chủ gánh hát chủ động nói ra mọi chuyện, nói Vân Đỉnh chỉ mang theo bên mình cái thùng, cũng hứa với người ngoài không đụng vào, sự thật thần bí, đợi Hồng Ba vệ mở ra, không ngờ là một thùng thuốc, qua sự kiểm nghiệm của đại phu, đúng là linh dược để trị ong đỏ đốt.

Từ đầu tới cuối, Vân Đỉnh đều bố trí thỏa đáng, anh ta vì bắt người mà tới, chưa bao giờ muốn sát thương mạng người nào...!

Thừa Hợp bước nhanh về phía trước, kéo tay của Tạ Tư Trạc, giọng điệu vừa thân thiết lại vừa đau lòng, an ủi một lúc, cuối cùng nói:

- Trong phong ấp để người kinh sợ, thật sự xin lỗi, Nhâm Sơ Dung lấy tính mệnh bảo đảm, sẽ không có những chuyện thế này nữa, Tạ muội muội xin thứ lỗi

Nói xong duyên dáng chỉnh đốn trang phục, còn thật lòng thì lễ.

Tạ Tư Trạc không đồng ý nhận lễ của nàng, nhưng Nhâm Sơ Dung không để cho từ chối, nhất định phải thi lễ bằng được mới thôi.

Bạch tiên sinh thấy tiểu thư không sao, trong lòng vừa vui mừng lại tự véo, Cố Chiêu Quân cũng không sao, lần này đối với kẻ thù, từ đầu đến cuối đều hai người bọn họ chủ trì, cũng may là Vân Đỉnh là “cướp” chứ không phải “thích khách”, nếu không Tạ Tư Trạc có mười cái mạng cũng không giữ được, thấy Nhâm Sơ Dung tạ lỗi với búp bê sứ, Bạch tiên sinh cũng cười khổ:

- Quận chúa khách khí quá rồi, việc này không phải lỗi của người. Huynh đệ, tiền bối trong phong ấp cũng không liên can, là tự Bạch Bàn Tử này sơ suất, để tiểu thư lâm vào hiểm cảnh, nhưng không thể không trách, thực phải nói tiếng cảm ơn mọi người....

Không đợi ông ta nói xong, Nhâm Sơ Dung liền lắc đầu nói:

- Bất luận thế nào, chỉ cần là phong ấp gặp rủi ro, tức là sự chậm trễ của Sơ Dung, việc này tuyệt không sai; huống hồ, sự tình còn chút kỳ quái,,, Sơ Dung cho rằng, người Thổ Phiên đã nhận nhầm người.... Tạ muội là thay tử muội chúng ta chịu khổ, cần đưa khiếm, càng phải tạ ơn.

Theo đó, Nhâm Sơ Dung lại chuyển chủ đề, lại chuyển lên người Cố Chiêu Quân và Bạch tiên sinh, nói rõ kẻ thù đến, hai vị động thân mà thay phong ấp chủ trì đại cục, thật sự bằng hữu có nghĩa khí, lại lần nữa chân thành cảm ơn.

Thực ra nói những lời tích cực, là Bạch tiên sinh và Cố Chiêu Quân xem nhẹ kẻ thù, trước khi ấn “ nút” thất thỏa, còn Tạ Tư Trạc bị người bắt đi, tuy là việc xảy ra trong phong ấp, nhưng Bạch tiên sinh cũng có mặt, ngay cả con chó Tạ Môn cũng không thể bảo vệ nàng, lại làm sao có thể giành được phong ấp. Nhưng Nhâm Sơ Dung kiên trì, đem tất cả mọi vấn đề đặt trên đầu nhà mình.

Điền chủ làm đến nước này, đủ để đạt được mức độ nào đó.

Sự tình thật ra không nhỏ, nhưng tóm lại là có kinh sợ nhưng không bị hại, mà những việc mà Nhâm Sơ Dung nếu muốn làm còn chưa xong, lại chân thành cảm ơn các cao thủ hôm nay đã ra tay ứng cứu, trong lòng nhiều người thấy thoải mái, nhưng lòng biết ơn của Quận chúa khiến mọi người cảm thấy thoải mái vô cùng, cố nhiên, Lưu đại nhân trong buổi triều sớm sáng nay đã dành được công lớn, Nhâm Sơ Dung nói rõ ngoài sự cảm ơn của nhà mình ra, còn cần báo lên triều đình để được ngợi khen, Lưu đại nhân thăng quan phát tài rồi.

Sau đó không lâu, La Quan cùng với các thầy thuốc trong phủ hoàn tất kiểm tra xong cho Vân Đỉnh, xác định là bị thương rất nặng, sau khi thoát khỏi hôn mê, tạm thời không thể thức dậy, có thể cứu sống hay không vẫn còn khó nói, do đội Hồng Vệ tinh nhuệ tới quần chặt anh ta,, mang đi để trị thương. Cho dù Quận chúa vội vàng đi theo đồng bạn, cử người tới an ủi những người trong trấn, lại bận rộn một hồi, đợi mọi việc xong xuôi, nàng mới nói với Mộ Dung huyện lệnh đang đi bên cạnh:

- Đại nhân đi theo ta.

Trở về nha môn, cho người ngoài lui hết, giọng điệu của quận chúa vẫn bình tĩnh nói:

- Mộ Dung đại nhân, ông làm sai một việc.

Huyện thái gia lo sợ bất an:

- Việc của công chúa, hạ quan không giám không báo.

Thừa Hợp quay lại, Mộ Dung đại nhân không dám giấu thêm, lúc đầu trình báo lại việc của Nhâm Tiểu Bộ.

Không ngờ Nhâm Sơ Dung lắc đầu:

- Công chúa nghiêm lệnh ai dám không nghe, nàng lấy địa vị để đe người, không thể lệ không cúi đầu. Thừa Hợp không phải là người phụ nữ hồ đồ, việc này không trách lên đầu người được, đại nhân chớ hiểu lầm. Ta muốn nói là...

Nói tới đây, nàng lại dừng một chút, lập tức nói câu tiếp theo:

- Đại nhân có thể biết, Thường Xuân Hầu vì sao chọn Yến Tử Bình làm phong ấp?

Trừ phi kẻ thù, nếu không Nhâm Sơ Dung sẽ không làm khó dễ ai, sau khi hỏi một câu bản thân liền đưa luôn ra đáp án:

- Nguyên nhân rất nhiều, mà điều quan trọng nhất là: Đây là cố hương của Thường Xuân Hầu, mỗi một người trong trấn đều là bạn, là người thân của chàng.

Nhâm Sơ Dung lại hỏi:

- Nếu Tống Dương ở trong phong ấp, gặp được thương đội, gánh hát đêm, đại nhân cảm thấy, chàng sẽ xử lý thế nào?

Vẫn là tự hỏi tự đáp:

- Có lẽ sẽ trực tiếp điều binh, không lo hậu quả bắt được đối phương rồi mới nói tiếp; hoặc có lẽ sẽ liều mạng với kẻ thù; hoặc có lẽ... cụ thể chàng sẽ thế nào, ta không đoán được, nhưng Thừa Hợp dám chắc chắn một chỗ: bất luận thế nào, chàng sẽ không vì bất thích khách mà để người dân trong trấn lâm vào hiểm cảnh.

- Gánh hát muốn biểu diễn, chàng thà rằng bỏ đi cơ hội này, cũng sẽ không để những sinh linh trong trấn xem biểu diễn, nếu có người oán giận, chàng phần nhiều sẽ đợi sau này, bỏ tiền ra mời một gánh hát sạch sẽ tới đến.... Việc này tính được.

Nhắc tới Tống Dương, Nhâm Sơ Dung không khỏi mỉm cười, lại trở lại vấn đề chính:

- Hôm nay chủ trì cục diện là hai vị tiên sinh Cố và Bạch, bọn họ là khách, làm như vậy không đáng trách; nhưng đại nhân là quan phụ mẫu trong phong ấp, khiến dân chúng rơi vào hiểm cảnh, đại nhân không thể hứa hẹn rồi. Thừa Hợp không có ý trách tội, chỉ là nói rõ những lời trong lòng mình.

- May mà, người dân trong trấn chỉ bị kinh hãi và thương nhẹ, không ảnh hưởng tới tính mạng, nếu không... Tống Dương trở về, ta không biết phải ăn nói thế nào.

Từ đầu đến cuối, giọng nói của Quận chúa rất nhỏ nhẹ, ngữ khí không nặng, nói chuyện càng không nghiêm khắc, nhưng Mộ Dung đại nhân chú ý tới một chi tiết, khi Quân chúa nói chuyện với ông ta, luôn tự xưng là “Thừa Lân” mà không phải “Sơ Dung”

Hai chữ khác nhau, cùng một người, thân phân cách biệt một trời một vực

Mộ Dung đại nhân không dám chậm trễ, cúi người thi lễ:

- Quận chúa giáo huấn rất đúng, hạ quan nhớ kỹ trong lòng, việc hôm nay sẽ không xảy ra nữa.

- Đại nhân nặng lời rồi, “ giáo huấn”, hai chữ này Thừa Hợp tuyệt đối không dám nhận...

Nhâm Sơ dung cười lắc đầu:

- Nói một câu không nên nói, đại nhân là tri huyện của Yến Tử Bình, bất luận tiền tài hay là tiền đồ, tự sẽ hài lòng thừa ý, chỉ cần trong lòng nhớ kỹ bốn chữ” yêu dân như con”.

Đối với ông ta Nhâm Sơ Dung có thể không bất miễn, nhưng quan chức của Mộ Dung đại nhân tuy nhỏ, đại vị lại là mẫu chốt vô cùng. Trong ba nhân vật quan trọng nhất trong phong ấp, Tiểu Bộ Và Tống Dương phải trông cậy vào, Nhâm Sơ Dung luôn chống đỡ đại cục. Nhưng khi nàng có việc phải đi, khi mọi người không có mặt, ông ta là quan phụ mẫu của trấn, người chủ quản trên danh nghĩa, đối với những việc khác ông ta không cần quản cũng không tới lượt ông ta làm chủ, duy chỉ có việc “ hộ dân” ông ta chắc chắn phải phụ trách.

Giọng nói của Thừa Hợp không ngừng, nhưng ngữ khí lại rất nhẹ nhàng, thanh âm mang tiếng cười:

- Yến Tử Bình không như nơi khác, sinh mạng của dân chúng rất quý, đều là “xương thịt” của Thường Xuân Hầu. Khi chàng vẫn là một tên vô danh tiểu tốt, vì Lưu nhị phải chịu ỨC HIẾP mà chống lại Thanh Châu, đại nhân nên ghi nhớ, trong Yến Tử Bình không chỉ có một nhị ngốc, bọn họ mỗi người đều là Lưu Nhị, ai có việc, Tổng Dương cũng sẽ không mặc kệ.

Nhị ngốc, Mộ Dung tri huyện đại nhân hoàn toàn hiểu được ý của Quận chúa, nghiêm túc vuốt cằm.

Khi Thừa Lân nói chuyện với Huyện thái gia, Bạch tiên sinh và Cố Chiêu Quân đã sắp xếp xong cho Tạ Tư Trạc, sóng vai đi vào trong phủ. Hai người bị đàn ong vây quanh, bây giờ đã bôi thuốc, loại trừ nọc ong, không còn đau nữa, nhưng những chỗ sưng tấy thì chưa hết, giống như đầu heo, ngũ quan bị biến dạng, gần như không nhìn ra mặt mũi gì cả.

Đi thôi đi thôi, Cố Chiêu Quân không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên nghiêm mặt với Bạch tiên sinh nói:

- Người cho tay vào trong ống tay áo, giống ta này, mau lên.

Bạch tiên sinh không rõ, nhưng thời gian hai người hợp tác không ít, nghe ngữ khí của lão Cố, ông ta liền làm theo, đồng thời chân không ngừng, vẫn liên kết phát độ vừa rồi, đi một lúc mới cảm thấy có gì đó khác thường, lúc này mới nhẹ giọng hỏi:

- Sao?

Cố Chiêu Quân không có hứng thú, vui vẻ nói:

- Ta muốn thử xem người ngoài bây giờ có phân biệt được hai chúng ta không.

Bạch mập dở khóc dở cười:

- Cố Chiêu Quân, người nói con người người... Dù gì cũng hơn tuổi ta.

Nói xong ông ta liền rút tay trong ống tay áo ra nói:

- Gặp hạn té ngã, bị ong mật đốt thành ra thế này, rất tự hào sao?

Cố Chiêu Quân lắc đầu:

- Trong cả phong ấp, bây giờ chỉ một người tự hào.

Bạch tiên sinh “ừ” một tiếng:

- Lưu nhị ngốc.

- Ta không phải Lưu nhị, cố nhiên không tự hào.

Cố Chiêu Quân cũng không biết sao lại vui vẻ thế, cười đắc ý nói:

- Nhưng bị té ngã cũng không sao, có thắng thì có thua, không đáng phải ỉu rột, Tạ tiểu thư không việc gì, lão cầu người cũng nhìn rộng ra chút đi, lại phải nói lại, hai chúng ta cộng vào cũng đến trăm tuổi rồi, còn bị đốt đến mức ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra, không thấy thú vị sao?

Hai người bọn họ đều như “nhân vật”, từ khi sinh ra tới nay, không biết trải qua bao nhiêu lần phong ba và thành bại, sự suy sụp vốn sẽ không đặt trong lòng, nhưng lần này liên lụy tới Tạ Tư Trạc, trong lòng Bạch mập lại có phần áy náy, cảm thấy có chút tư vị.

Nghe lời của cố Chiêu Quân, Bạch tiên sinh cũng cười, không cần biết người ngoài khuyên giải thế nào, ông ta lại nhét tay vào áo, vừa vặn có Hồng Ba vệ đi tới, Bạch tiên sinh cố ý ho khan một tiếng, cùng Cố Chiêu Quân dừng bước, nhìn nhau, hi vọng đối phương chú ý đến họ, sau đó biện bạch một chút.

Không ngờ trong Hồng Ba Vệ cũng không nhận ra, đi thẳng qua hai người bọn họ.

Hai người đứng im tại chỗ, tận mắt nhìn Hồng Ba vệ càng đi càng xa, không hề có ý quay đầu lại, hai bộ mặt sưng tấy không nhìn ra sắc mặt gì, nhưng ánh mắt của hai người đều ngưng ngóng...Một lát sau, hai nhân vật nhàm chán đồng thời cười lên.

Bạch tiên sinh cũng không giằng co với mình, nghĩ đến việc khác, nói:

- Có một việc, bình phẩm từ đầu tới cuối có lẽ làm người mất hứng.

Không đợi nói xong, Cổ Chiêu Quân hỏi lại:

- Tay áo?

- Vốn cũng không ngờ tới, kết quả người muốn ta học người nhét tay vào áo, điều này thật đáng tò mò.

Bạch tiên sinh cười vuốt cằm:

- Hai tay người quanh năm đo trong ống tay áo, ta luôn cho rằng là muốn giấu thủ đoạn đoạt mệnh, vào lúc mấu chốt sẽ tự bảo vệ, hóa ra không phải.

Hai tay lão Cổ chưa từng sáng lên, bình thường giả bộ thần bí còn chưa tính, đêm nay ở sân khấu kịch chống lại cường địch, gần như là sinh tử mong manh, trước đó ai biết được Vân Đình sẽ xuống tay có tình? Trong tình hình đó, Cổ Chiêu Quân vẫn chưa “rời tay”, Bạch tiên sinh do đó phán đoán, trong ống tay áo của ông ta không có gì cả.

Cổ Chiêu Quân lại có việc của mình, nói:

- Bản lĩnh của anh ta so sánh với ta và người, không khác gì với một tên nhóc mới học đi đường như ta và người.

Lời nói có chút lách khẩu, nhưng Bạch tiên sinh có thể nghe hiểu được, lại vuốt cằm.

- Nhóc con và búp bê nhà khác đánh nhau, để có thể thắng, trong ống tay giấu một con dao, chớ nói nhóc con nhà khác, mà là người lớn, khi không đề phòng cũng có thể bị hấn sát thương, đúng không?

Cổ Chiêu Quân tiếp tục nói:

- Nhưng trong ống tay giấu dao, nếu đối đầu với một cao thủ như vậy, hấn có cơ hội sao?

Bạch tiên sinh nói:

- Trẻ con là cảm thấy dao không có tác dụng, cho nên rõ ràng không lấy ra?

- Sao có thể chứ? Có dao vẫn tốt hơn là không có, nhất định sẽ lấy ra, nhưng...

Cổ Chiêu Quân lắc đầu nói:

- Nói không chừng là khác nhau khá xa, còn không đợi thằng bé lấy dao từ trong tay áo ra, đã bị chân đá bay đi rồi.

Bạch mặt lại có hứng thú:

- Nói như vậy, trong tay áo của Cổ tiên sinh còn giấu một thủ đoạn sắc bén?

Cổ Chiêu Quân mỉm cười:

- Ta không nói như vậy, tùy người đoán thế nào. Về chính ta, ta không muốn ở trước mặt người, làm sáng ra đôi tay của ta.

Bạch tiên sinh cũng cười lên, không hề cân nhắc ống tay của Cổ Chiêu Quân nữa, lại nói vài câu chuyện phiếm hai người cáo từ, Cổ Chiêu Quân tiếp tục kiểm tra bảo bối, Bạch Bàn Tử cũng nhàn rồi, ông ta còn có việc gấp, rời khỏi hầu phủ đi thẳng tới nha môn...Ông ta muốn đi “trợ thẩm” người Thổ Phiên.

Vân Đình hôn mê, trong thời gian ngắn khó mà tỉnh được, Vô Ngư sư thái từ những vết thương bị tra tấn của Phật sống nhận ra anh ta là đã khổ tu Mật tông, cho dù dùng bức cung với anh ta cũng vô dụng, sau khi mọi người thương lượng, đến lúc đó, Vô Ngư đích thân đi nói chuyện với anh ta. Nhưng những người Thổ Phiên tới trấn không chỉ có một mình Vân Đình, Hồng Ba Vệ và huyện nha đêm nay bận rộn bắt người, Bạch tiên sinh chính là phụ tá cho họ.

Danh tiếng của Thường Xuân Hầu Nam Lý vang xa, khi người Thổ Phiên ở Nam Lý thậm chí còn không để ý tới Hồng Ba Vệ, nhưng lại rất kiêng kỵ với Tổng Dương, nếu đắc tội với vị hầu gia này, e rằng sẽ khó thoát khỏi họa sát thân. Nếu biết Tổng Dương còn có thân phận là Vương gia Hồi Hột, ngay cả trong lòng

các anh hùng người Thổ Phiên cũng chết dưới đao của hắn, lại giết đi vài tên tiểu tốt vô danh Thổ Phiên, hắn cũng không thèm nháy mắt.

Nhưng ngay trong phong ấp của hắn, nếu xảy ra đại họa thế này, quần chúng thương đội và nghệ nhân gánh hát đêm sẽ bị dọa chết, bọn họ bất luận thế nào cũng không ngờ được, trong bước chân của mình còn giấu thích khách.

Người Thổ Phiên vắt hết óc suy nghĩ, gần như bức cung, bọn họ muốn cố gắng nhớ lại những chỗ đáng ngờ trên đường, không dám có chút sơ hở nào. Vân Đỉnh là người tài nhất trong gánh hát, nhưng anh ta chỉ quản việc bắt người, cái khác anh ta không để tâm, nội ứng trong đội, Bạch tiên sinh cẩn thận tập hợp manh mối, lột từng tầng lớp để suy xét, thời gian phá án không làm khó ông ta, rất nhanh đã tìm ra kẻ hiềm nghi trong đội có nội ứng.

Tiếp theo đó, là lúc Bạch Bàn Tử triển khai thủ đoạn.

Không thể không nói, nơi nào ở Yến Quốc cũng đều thắng được Nam Lý, tra tấn bức cung cũng không ngoại lệ, Bạch Bàn Tử là thân thể đỉnh vệ, càng là một tay hạng trung, lần này suýt nữa làm Tạ Tư Trạc gặp rủi ro, lúc này ông ta càng run sợ tinh thần, giở toàn bộ thủ đoạn của nhà ra, chớ nói là nha dịch hạng nhất ngay cả Hồng Ba vệ nhìn cũng phải chua loét dạ dày.

Đội đến lúc hừng đông, gần nhưng nội ứng không thành hình người rút cuộc cũng phải khai, mà trên người, trên tay Bạch tiên sinh, thậm chí một giọt máu cũng không dính, tên mập rung rung vai, dáng vẻ có chút chưa đã, quay người rời khỏi.

Khẩu cung không tính nhiều, ngoài khai ra thân phận thực sự của Vân Đỉnh ra, chỉ có một việc khá quan trọng nữa: Cách phong ấp mười trượng về phía đông nam có tiếp ứng, vừa nhận được tin tức trong phong ấp sẽ liền cử một đội quân tinh nhuệ đến bắt người, Bạch tiên sinh xung phong nhận việc này, Thừa Hợp cũng đưa tin quan viên bên ngoài biên giới thỉnh cầu điều binh trợ giúp.

Thừa Hợp bận rộn việc chính, tạm thời chưa thể dứt ra để dẫn Phong Long đi dạo, người kia cũng không để ý, sau khi thức dậy liền gọi nhị lý, đến trấn đi dạo, chỉ phong cảnh, cũng là tự đắc mà vui, thật ra trong này nào có cảnh nào đáng nói, nhưng đêm qua một phen náo loạn, cũng ảnh hưởng tới sự bình yên của Yến tử Bình đã tích lũy hơn trăm năm nay, đêm qua lại có một trận mưa, khiến trấn càng thêm tươi mát, khi nhìn thấy cảnh Phong Long cao quý, cũng có chút phong tình.

Đang đi, liền va phải hai người một lớn một nhỏ, mỗi người đều nâng miếng thịt hấp lên, vừa đi vừa gặm. Người lớn là phụ nữ, dáng người lã lướt, ngũ quan quyến rũ. Nhưng lại có một đôi môi đen, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp dữ tợn vài phần; đứa nhỏ kia lại rất đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt, con ngươi vừa to vừa đen nháy, giống như quả bồ đào.

Thời gian gần đây, Bồ Đào và A Y Quả rất thân thiết, hai người như hình với bóng không rời, chơi đùa khắp nơi trong phong ấp, sáng nay thức dậy tiểu Bồ Đào muốn ăn thịt, A Y Quả coi hắn là tâm phúc, dẫn thằng bé ra ngoài.

Liếc thấy Phong Long, Bồ Đào tạm thời dừng gặm, bắt đầu dùng sức... Trước đây nó cũng từng gặp hoàng đế, nhưng tính hay quên của nó rất lớn, hơn nữa gặp mặt cũng ít, lúc đầu chỉ cảm thấy người này rất quen, không thể nhớ ra ông ta là ai, A Y Quả lại không ngờ, những việc trong thành Phượng Hoàng sớm đã có truyền thư về bẩm báo, nài lòng biết Phong Long sẽ đến thị trấn này “ dưỡng lão”, nhưng việc này, không ai đến nói với thằng bé.

Phong Long lại rất hiền hòa, chào hỏi A Y Quả, đi theo thằng bé, cười nói :

- Bồ Đào, thịt hấp ngon không?

Bồ Đào vừa nghe, trong lòng nghĩ quả đúng là người quen, vội vàng đưa thịt hấp đang cầm trong tay cho A Y Quả, hành lễ:

- Văn bối Hồ Tĩnh bái kiến tiên sinh.

Với địa vị của Hồ đại nhân, có cơ hội gặp được người của Bồ Đào, thân phận lớn cũng sẽ không bình thường, là lão nhân lập ra quy định trong trí nhớ của Bồ Đào, chào hỏi mọi người, nhất định phải theo đúng cách

bạc chu toàn.

Phong Long hất tay, không để cho tiểu tử này quỳ xuống, tiếp tục hỏi:

- Người chọn được thầy giáo chưa?

Trên đường tới đây Phong Long nghe nói đến tình hình trong phong ấp, biết bảo bối của Hồ đại nhân ở Yên Tử Bình, cũng biết nó không muốn theo Tông Dương học y thuật, đang lựa chọn thầy giáo trong phong ấp.

Bồ Đào do dự một lát, quay đầu nhìn A Y Quả, người kia nói;

- Người ta hỏi người cái gì thì người trả lời cái đấy, không cần nhìn ta.

Bồ Đào lúc này mới thành thật trả lời:

- Tôi muốn theo Đàm Đồ Tử học thuyết thư.

Phong Long ngạc nhiên, lập tức cười ha ha, cũng không giáo huấn thằng bé. Mà hắn vừa cười, Bồ Đào vận lại trí nhớ, cố gắng nhớ xem người trước mắt rút cuộc là ai, giật mình một cái, rầm một tiếng liền quỳ rạp xuống đất.

Còn chưa đợi Bồ Đào nói, Phong Long giơ tay đỡ nó dậy, lắc đầu nói:

- Người nhận nhầm người rồi.

Bồ Đào kinh ngạc vô cùng, lại quay đầu nhìn A Y Quả, lúc này nàng cũng không muốn quấy nhiễu, vuốt cằm nói:

- Người nhận nhầm người rồi.

Bồ Đào cũng không nghĩ, tự mình cũng không nói đối phương là ai, A Y Quả dựa vào cái gì thì biết mình nhận nhầm người, chính nàng nói nhận nhầm người, vậy là mình nhận nhầm thật, thử dò hỏi Phong Long:

- Dám hỏi tiên sinh.

- Ta họ... ta họ Lý, tên Lý Đại.

Phong Long đứng dậy, giơ tay chỉ về hai người tùy tùng phía sau, nói với Bồ Đào:

- Người gầy kia, tên Lý Nhị, người béo kia tên Lý tam.

Nói xong, quay đầu nhìn Lý Dật Phong và Lý công công nháy mắt, rồi lại cười ha ha, không để ý tới Bồ Đào.

Toái Càn Khôn

225. Chương 55: MẠCH ĐAO

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 55: Mạch đao

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Vân Đỉnh hôn mê suốt hai mươi canh giờ, thân thể khẽ run lên, cuối cùng chậm rãi mở mắt, anh ta nhìn thấy Đại tông sư La Quan và thầy thuốc Hầu phủ ở bên cạnh, Vân Đỉnh trước tiên liền hỏi:

- Búp bê sứ thể nào?

Thầy thuốc đứng dậy, chạy ra ngoài thông báo với Hồng Ba vệ, chuẩn bị Quận chúa tỉnh sẽ lập tức trình báo, La Quan ở lại trong phòng bất động, đáp:

- Nàng không sao, không bị thương.

Nếp nhăn trên mặt Vân Đỉnh bỗng nhiên sâu hơn nhiều, hình như anh ta cười, bởi vậy gương mặt càng thêm phần già nua, một lát sau nói với La Quan:

- Đa tạ.

La Quan lắc đầu:

- Cám ơn ta cái gì? Từ đầu tới cuối, chúng ta cũng chưa làm gì cả.

Lời của Đại tông sư, chính là nói tới việc chữa trị cho Vân Đỉnh, Phật sống hôn mê suốt hai mươi canh giờ, bất kể là thầy thuốc trong Hầu phủ hay La Quan, nếu nói chưa từng ra tay cứu giúp anh ta cũng gần như vậy... Không phải mọi người không giúp mà là không thể giúp được điều gì, có lẽ bởi tu luyện hàng năm, Phật sống có thể chất cổ quái, đi châm dùng thuốc đều không có chút hiệu quả gì.

La Quan thử cho dùng chân khí trợ lực giúp Vân Đỉnh khai thông kinh mạch, sau khi ra tay mới phát hiện, Phật sống dám đem kinh mạch trong cơ thể luyện thành nghịch chuyển, đến lúc này huyết quản và các huyệt đạo đều thay đổi, khó trách thầy thuốc trong Hầu phủ dốc toàn lực, dùng bao loại thuốc, La Quan thử bao biện pháp cũng không cách nào có kết quả. Vân Đỉnh có thể sống được là dựa vào chính mình.

Khi Vân Đỉnh bắt người, ra tay linh hoạt, thân pháp mau lẹ sắc bén, khi nói chuyện lại hoàn toàn ngược lại, thực giống như một lão già hai trăm tuổi. Khi nghe nói phải cân nhắc một hồi, mới có phản ứng lại:

- Cảm ơn các người đã không giết ta... Các người giết ta là lẽ đương nhiên, để cho ta sống đến giờ, ta nên cảm ơn các người.

La Quan là người thẳng tính, lắc đầu thản nhiên nói:

- Phải nói cảm ơn là chúng ta mới phải, nếu không phải người hạ thủ lưu tình, những người giao đấu với người ở đây, hiện tại đều đã không còn.

Vẫn suy nghĩ một hồi, Vân Đỉnh đáp:

- Nếu ta giết các người ta trở thành kẻ có tội. Ta không giết các người là đương nhiên, người không cần cảm ơn ta. Người giết ta là việc nên làm, người không giết ta cho nên ta phải cảm ơn... Đạo lý của Phật sống không khó hiểu. La Quan mỉm cười, không đòi co việc này, giờ tay chỉ vào những cái xích còn trên tay chân của anh ta:

- Việc này không thể tránh được, vẫn phải xin người bỏ qua.

Thực lực Vân Đỉnh biểu hiện ra ngoài thực kinh người, mặc dù tất cả mọi người có thể xā định anh ta bị trọng thương, mất sức, không thể đả thương người, nhưng vẫn không dám bỏ xiềng xích ra. Đối với việc này Phật sống hoàn toàn không để ý, La Quan đổi sang đề tài khác, lại hỏi đến con đường võ học của anh ta. Bí mật môn phái võ học, La Quan đương nhiên hiểu được quy củ này, lão cũng không cố ý hỏi thăm phương pháp cụ thể, chỉ là có chút tò mò đối với thuật luyện cho kinh mạch đảo ngược của anh ta. Lão thật không nghĩ ra đạo lý trong đó.

- Không phải bởi tập võ luyện công, là do tu hành.

Vân Đỉnh cũng không giấu diếm trả lời cặn kẽ:

- Kinh mạch đảo ngược, không chỉ có thể đề cao tu vi, còn có chút ảnh hưởng, tuy nhiên ... làm như vậy sẽ rất đau, rất đau. Ta là khổ tu.

Khi nói chuyện, Vân Đỉnh chậm rãi ngồi dậy, trong đầu nhớ lại một lượt trận ác chiến tối qua, mở miệng hỏi:

- Đội cao thủ thứ hai, còn gặp được đàn ác điều, bọn họ tất cả từ đâu mà tới?

Nhắc tới việc này La Quan mỉm cười, không giấu diếm gì, đem việc Quận chúa trên đường trở về phong ấp, nguyên nhân Nhị ngọc triệu tập đàn ác điều, từ đầu đến cuối kể hết một lần, cuối cùng cười nói:

- Thực vừa vặn, người không thu ở bản lĩnh, là vận khí không tốt.

Vân Đỉnh đầu tiên ngạc nhiên, liền đó bật cười:

- Ta còn tưởng rằng trong phong ấp có cao nhân biết trước, mới bày ra trận thế không kể hở như vậy, không thể tưởng tượng được... Hóa ra là do thần Phật, khó trách ta thất bại.

Nói tới đây, anh ta liền thu lại vẻ tươi cười:

- Xem ra ta thật sự đã làm sai.

Lập tức đổi môi Vân Đỉnh khẽ động, niệm một đoạn kinh ngắn ngủi, không biết cảm ơn thần Phật hay đang sám hối việc mình đã làm.

Có người tin tưởng, trong lòng đối với hai chữ “thiên ý” rất xem trọng, Vân Đỉnh bại chồn này sự trùng hợp đều lộ ra gần như không có cách nào giải thích, cũng thực liên ứng với câu nói “ý trời như vậy”. Cùng với nói là vận khí không tốt, Vân Đỉnh càng tin tưởng, thần Phật cảm thấy việc làm của anh ta thực sự sai lầm, nên không để anh ta thành công.

La Quan cũng đổi lại vẻ trịnh trọng, nói với Vân Đỉnh:

- Đại sư cũng không phải ác nhân, tội gì phải tới làm chuyện ác? Nếu Đại sư đồng ý “không cùng phong ấp gây chuyện nhiều loạn” ta sẽ cầu với Quận chúa, xin nàng thả cho người rời khỏi nơi này, việc đêm qua xem như chưa xảy ra.

Vân Đỉnh là kẻ thù, chỉ dựa vào sức một người đem người ngựa khắp cả phong ấp đánh đổ, nhưng từ đầu tới cuối anh ta không giết người, hơn nữa khiến La Quan cảm ơn, là anh ta thấy được Trần Phấn bị thương nặng vô cùng, vẫn buông tha ông cụ. Chỉ bằng điểm này, La Quan liền phải bảo vệ cho tính mạng của anh ta.

- Đã làm sai, trời không phạt ta, ta tự phạt mình; Người không phạt ta, ta tự phạt mình; phong ấp có trừng phạt ta, Vân Đỉnh ta cam tâm tiếp nhận. Các hạ không cần lo lắng cho ta, không đáng.

Vân Đỉnh từ chối ý tốt của La Quan, đồng thời lại nở một nụ cười cảm ơn.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Vô Ngự sư thái đến đây. La Quan không nói thêm gì, sau khi cung kính thi lễ với Vân Đỉnh, rời khỏi phòng, để hai vị xuất gia mật đàm.

Nhân vật khả nghi trong đám người Thổ Phiên, nội ứng thích khách không chút giống nhau, Vân Đỉnh không bị nhốt trong đại lao nha huyện, anh ta được an bài dưỡng thương trong Hầu phủ, xem như phong ấp đối với Phật sống có phần tôn kính. Đây là lời cảm ơn đối với việc Vân Đỉnh từ đầu tới cuối không đả thương người.

Vô Ngự từng tới cao nguyên cầu học, đời sống Phật trong cảnh nội Thổ Phiên hết sức sâu sắc, bà cũng hiểu được đôi phần, nhưng đối diện trước vị xuất gia già nua này, bà thật đúngchưa từng nghe nói qua. Cũng không phải bà kiến thức nông cạn, mà danh tiếng của Vân Đỉnh thật sự có chút quá kém.

Đối với Vân Đỉnh, Vô Ngự không chậm trễ, cũng không có ý cung kính, thái độ đối với Vân Đỉnh cũng giống như những người khác, trước tiên hỏi qua tình trạng thương thế, lại cảm ơn anh ta đã hạ thủ lưu tình, liền đó liền hỏi:

- Người Sư huynh muốn từ phong ấp mang đi, là Công chúa?

Nội ứng trong thương đội đã cung khai, những người quan trọng trong phong ấp đều biết rằng Vân Đỉnh đã bắt nhầm người, Vô Ngự biết rõ ràng, chỉ có điều phải mượn đề tài này, để nói sang những chuyện khác.

Vân Đỉnh cũng không chút dấu giếm:

- Còn có Thường Xuân Hầu, chỉ đáng tiếc hắn không ở nhà, chỉ có thể bắt được một người.

- Bắt được một người mà vẫn bắt lầm.

Vô Ngự không có ý trào phúng, đơn thuần bà cảm thấy việc này thú vị, đứng dậy rót một ly trà đưa cho Vân Đỉnh, sau khi anh ta đón uống liền hỏi lại:

- Thật sự ta đã bắt nhầm sao? Cao thủ trong phong ấp liệu mình đánh nhau, không phải vì muốn cứu Công chúa sao?

- Phong ấp này có chút đặc biệt, mỗi người dân bình thường, mỗi người đều được yêu mến thật sự, sư huynh tùy tiện bắt ai, đều khiến những người tài giỏi nơi này dốc toàn lực đánh tới... Tuy nhiên người người bắt thân phận cũng có chút đặc biệt, là khách quý của Thường Xuân Hầu... Nghe nói là thân phận khá thân thiết.

Vô Ngự tu hành tinh thâm, nhưng thời điểm nói xấu không thoát khỏi bản chất của nữ nhân. Bộ dạng kỳ lạ, ngữ điệu mang ý cười, lập tức chuyển đề tài:

- Có chuyện này ta vẫn không thể hiểu, sư huynh dựa vào điều gì cảm thấy Búp bê sứ chính là Công chúa?

- Ta luyện được “tâm nhân”, lấy cách này để nhận người.

Vân Đỉnh trả lời thật thà.

Sua khi ép nội ứng cung khai, nghi hoặc lớn nhất trong lòng mọi người là vì sao Vân Đỉnh lại bắt sai người... Nghe được câu trả lời của anh ta, Vô Ngự hơi chau mày, chợt đổi sắc mặt:

- Sư huynh tu cảm uyên thâm, Vô Ngự vô cùng kính nể, càng không nghĩ tới vực tông nhất mạch, còn có đệ tử truyền nhân.

Thiền tông nhà Hán, Mật tông cao nguyên đều là đệ tử của Phật, chỉ là phương thức tu cảm khác nhau rất lớn. Phật học ở Trung thổ bắt nguồn từ lâu, dòng chảy dài, trăm nghìn năm về sau, ở hai đại tông này, lại chia ra vô số những trường phái nhỏ, Vực tông mà Vô Ngự vừa nói, chính là Phật hiệu một nhánh của Mật tông cao nguyên.

Vô Ngự trước kia không nghe nói qua Phật sống Vân Đỉnh, nhưng bà biết về tu cảm “Tâm nhân” là bí kíp của Vực tông, tuy nhiên nhất mạch Vực tông, cho dù ở thời điểm cường thịnh nhất, cũng chỉ là một tiểu phái bình thường trên cao nguyên, thủy chung không phát triển lên. Từ mấy trăm năm trước đã mai danh ẩn tích.

Đối với Vô Ngự có thể nói ra hai chữ “Vực tông”, Vân Đỉnh cũng có vẻ không ngờ, gật đầu với bà nói:

- Sư tỷ học thực thật sự uyên bác.

Vô Ngự cười cười, bỗng nhiên nói lên Phật hiệu:

- Vạn pháp duy tâm, trong lòng chưa từng qua, không thẹn, tự nhiên có thể thần nhiên đối mặt với thần Phật, đến khi thật sự có thể thần nhiên giống như Phật, lúc đó ta sẽ thành Phật.

Thế nhân chỉ nói người tu hành không lộ ra hi vọng, vẻ mặt vĩnh viễn là sự nghiêm túc, nhưng thực tế chân lý chính của người tu hành, ngược lại sẽ không giữ vẻ mặt nghiêm trang, vui thì cười, giận thì than, thân thể tự nhiên nhưng tâm thanh tịnh, Vân Đỉnh chính là như thế. Anh ta không che dấu bản thân mình kinh ngạc. Những điều sư thái vừa mới, đúng là tôn chỉ của “Vực tông”.

Nhưng kinh ngạc qua đi, Vân Đỉnh liền thở dài:

- Ngoại trừ vài tín đồ ít ỏi bên người ta, người trên cao nguyên biết “Vực tông” chỉ là lông phượng vảy lân, có thể nói ra được tôn chỉ của Vực tông, sợ là căn bản không có tồn tại...Đợi sau khi ta rời xa nhân thế, khắp thiên hạ trung thổ sẽ không còn Vực tông.

Tuy rằng ít được ưa chuộng, song Vân Đỉnh cũng còn chút đồ đệ. Chỉ là bọn họ đều là dân chăn nuôi ngu dốt, so với man nhân Sơn Khê chưa được khai hóa bao nhiêu, không ai đủ năng lực kế thừa y bát của Vân Đỉnh.

Phật học ở cao nguyên, các truyền tiếp Phật sống của các trường phái, phần lớn tuần hoàn phương pháp “linh đồng chuyển thế”, nhưng Vực tông không nằm trong nhóm này, đối tượng tương đối rộng rãi, do đệ tử Phật sống tiếp nhận. Phật sống Vực tông thu nhận sử dụng để tử là “duy tâm”, phải lấy tâm nhân phân biệt, thấy hợp duyên phận và phúc trạch song pháp. Vân Đỉnh thủy chung vẫn chưa tìm thấy truyền nhân, càng không có cách nào đem Vực tông phát dương quang đại... Mặc dù Phật sống nội tâm tinh thông

khoảng Không Minh, khi đàm luận ánh mắt cũng có vẻ cô đơn, đây là giáo phái của anh ta, khó khăn lắm liền muốn tiêu vong rồi.

Vô ngư không nói những lời khách sáo, không quan tâm Phật sống sau này còn hay không. Tuy nhiên cũng không thể toàn bộ không để tâm tới, bà đang muốn nói vài câu an ủi, bỗng nhiên tâm động, liền hỏi:

- Cho nên, sư huynh tới phong ấp lòng bắt Công chúa?

Hai việc không liên quan tới nhau, Vân Đỉnh lại gật đầu thừa nhận:

- Không sai.

Vô Ngư tạm thời không nói gì nữa, nhứ mày không hiểu suy nghĩ gì, Vân Đỉnh cũng không quấy rầy bà, hai mắt nhắm lại trầm mặc.

Qua một hồi lâu, Vô Ngư bỗng nhiên đứng lên, nói với Vân Đỉnh:

- Muốn mời sư huynh gặp một người, đợi một lát, ta đi một lát rồi trở lại. Nói xong, đứng dậy rời khỏi phòng, trở về chính đường Hầu phủ, Nhâm Sơ Dung đang ở chỗ này chờ tin tức của bà.

Sau khi gặp Vô Ngư đem hết sự tình vừa rồi nói ra, trước thì giống như chuyện phiếm, không có tin tức gì hữu ích, chỉ có mấy câu cuối cùng Phật sống và sư thái nói với nhau, khiến Nhâm Sơ Dung hứng thú:

- Nói như vậy, Vân Đỉnh đến Yến Tử Bình bắt cóc Tống Dương và Tiểu Phát để làm một cuộc trao đổi?

Vô Ngư gật đầu:

- Anh ta giúp đỡ bắt người, kẻ mời anh ta ra tay, sẽ giúp anh ta mở đàn tràng, quảng bá thu nạp thêm tín đồ.

Vân Đỉnh tốt xấu cũng là Phật sống, có thể mời anh ta ra tay, số người có thể tính chỉ đếm trên đầu ngón tay, trong đó kẻ đáng nghi ngờ nhất đương nhiên là Yến Đỉnh. Mặt khác Phật sống Bác Kết Đại cũng đáng nghi. Đại Phật sống là kẻ đứng đầu cao nguyên, hiện tại Nam Lý và dân tộc Hồi Hột kết minh, ý đương nhiên nhìn không được thuận mắt, mà mấu chốt kết minh giữa hai nước chính là Thường Xuân Hầu và Công chúa. Nếu hai người bọn họ thật sự bị bắt đi rồi, thể diện của Nam Lý liền bị người ta giẫm nát rồi.

Yến Đỉnh và Bác Kết cũng đều có năng lực này, giúp Vân Đỉnh mở đàn tràng, hỗ trợ Vực tông giảng đạo khắp nơi, chiêu nạp đệ tử bốn phương.

Tuy nhiên đối với Thừa Hợp mà nói, làm chủ sự tình lần này, đến tột cùng là Yến Đỉnh hay là Bác Kết, nàng căn bản không để tâm, cũng không có ý đi xác định hung thủ thật sự, bởi việc này căn bản không có ý nghĩa... Tống Dương và Yến quốc thù hận sớm đã thành ung nhọt, trừ phi đối phương chết sạch, nếu không vĩnh viễn cũng không cách nào xóa bỏ. Mà Thổ Phiên và Hồng Ba phủ cũng không cũng là đối thủ một mất một còn, song phương giằng co không biết bao nhiêu năm, Đại Phật sống nếu đột tử, Trấn Tây vương sau một năm khi ngủ vẫn có thể cười, ngược lại cũng như vậy.

Thổ Phiên cũng tốt, Đại Yến cũng thế, tất cả đều là kẻ thù của Yến Tử Bình, trước kia muốn đối phó, về sau còn phải liều mạng, cục diện chung quy không chết thì không ngừng, với việc bắt cóc lần này không có liên quan.

Vô Ngư uống nước, tiếp tục nói:

- Hung phạm đồng ý với việc của Vân Đỉnh, chúng ta cũng có thể làm được. Mấu chốt là ta cầu xin một lời chắc chắn từ Quận chúa, Vân Đỉnh người này...

Không cần đem lời nói hết, Quận chúa có thể hiểu được ý tứ của bà, hỏi ngược lại:

- Sư thái nghĩ như thế nào?

Vô Ngư cười cười:

- Trong Diệu Hương Cát Tường, nếu có một vị Phật sống, là sự tình thật sự có lợi; trong phong ấp của Thường Xuân Hầu, lại có thêm một vị cao thủ hung mãnh, sao không phải là một việc vui? Về phần Vân Đỉnh rốt cuộc có thể tin hay không... Không phải chỉ cần liếc mắt có thể nhìn ra được, ta cần chút thời gian.

Quận chúa cũng cười, thật sự gật đầu:

- Toàn bộ việc này do sư thái làm chủ!

Từ khi đảo ngược thật giả lật đổ Tĩnh Vương sẽ không khó nhìn ra, Vô Ngự tuy là người xuất gia, nhưng trong lòng bà đầy những thủ đoạn tuyệt không thể coi thường, vả lại còn nhiều hơn chính là tâm tính trầm ổn, bà làm việc Thừa Hợp rất yên tâm, ít nhất so với Tổng Dương có thể yên tâm hơn rất nhiều...

Vô Ngự gật đầu, cũng không nói thêm điều gì, xoay người rời đi. Sư thái chân vừa bước đi, mấy vị chủ quản của Nam Uy lại cầu kiến, Quận chúa trở về phong ấp, việc kinh doanh bọn họ đều phải báo cáo rõ ràng.

Được Thừa Hợp an bài làm chủ quản ở Nam Uy, đương nhiên cũng là những người khôn khéo, khi nàng không ở công trường mọi việc vẫn gọn gàng ngăn nắp, hiện tại ngày đêm vẫn đẩy nhanh tốc độ thu mua quân khí ở hoàng gia, bất kể tiến độ hay chất lượng đều không thành vấn đề, chờ bọn họ trình báo xong, Nhâm Sơ Dung khen ngợi vài câu, lại hỏi:

- Tiêu thợ rèn đâu?

Tiêu thợ rèn cũng là chủ quản Nam Uy, tuy nhiên không cùng đồng nghiệp ở đây. Đại quản sự đáp:

- Tiêu sư phụ thật sự đang rất bận, tự mình ra tay rèn một cỗ binh khí cổ quái, mấy ngày nay đứng vào thời điểm mấu chốt, đã ba ngày ba đêm chưa từng chớp mắt...

Tiêu Dịch dáng vẻ khôi ngô, tính tình hào sảng, nhưng phần điên cuồng so với thủ nghệ của mình, so với Vũ Thái y còn kém xa, gần nhất cái điên cuồng của gã, ngay đêm canh giữ trước lò, cũng không biết muốn đánh tạo được binh sĩ sắc bén ra sao, nói người không được quấy rầy, chính là từng giây từng phút nếu đến gần đều bị gã lớn tiếng mắng chửi.

Đại quản sự lại hỏi:

- Quận chúa muốn gặp gã? Ta liền đi gọi gã lại ddaay.

Nhâm Sơ Dung đích xác có việc tìm gã, Trấn Tây Vương bên kia có sẵn quân khí cung cấp về, nàng muốn tìm Tiêu thợ rèn đến thẩm tra đối chiếu danh sách, lựa chọn vũ khí có thể sử dụng ngay, nghe mọi người nói vậy liền mỉm cười lắc đầu nói:

- Không cần đi tìm, ta đi tới xem, vừa đúng lúc cũng muốn đi dạo quanh Nam Uy.

Nhâm Sơ Dung cũng không phải nghe thấy trình báo, Quận chúa đi ra hiện trường, trong phong ấp có việc, nàng cũng phải đi xem tận mắt xác nhận mới thấy vừa lòng. Đoàn người giục ngựa mà đi không lâu sau khi tới Nam Uy, mới tiến vào công trường, nghe được những tiếng đình đang vang lớn, không ngờ không thể che lấp được tiếng cười ha hả của Tiêu thợ rèn.

Trên mảnh đất trống trong sân, chừ nhìn thấy một đại Hán vẻ mặt vui mừng như điên, đang ở một bên cười lớn, cầm một thanh đao dài hình thức kỳ lạ múa gió vu vu, không phải Tiêu thợ rèn còn ai. Nhâm Sơ Dung hoảng sợ, thậm chí vị cao nhân này không phải đã điên thật rồi chứ. Liền đó Hồng Ba vệ vội vàng đi lên hai bước, che chắn cho nàng ở phía sau, đồng thời nhíu mày quát lớn:

- Quận chúa giá lâm, không được vô lễ.

Tiêu thợ rèn lúc này mới cả kinh mà tỉnh, vội vàng buông trường đao trong tay, khom người thi lễ với Quận chúa liên tục nói xin thứ tội, Nhâm Sơ Dung sao lại so đo chuyện nhỏ này, phát tay ra hiệu các chủ quản khác trở về làm việc, tiếp đó cất bước đi lên phía trước, cười hỏi:

- Tiêu sư phụ tạo ra được lưỡi đao sắc bén, đặc ý thành bộ dạng này, khiến Nhâm Sơ Dung được mở rộng tầm mắt.

Tiêu Dịch vẻ vui mừng lại hiện trên gương mặt, che không nổi sự đắc ý, cúi người nhặt trường đao lên, cười nói;

- Chính là cái này!

Lúc này mọi người có thể cẩn thận đánh giá lại trường đao, quả nhiên là “trường” đao, đặt trên mặt đất so với đại Hán đã cao hơn nửa người, đầu trên thân đao tuy rằng chỉ rộng khoảng ba phân, hơi cong, có thể

bổ xuống hoặc đâm; thân đao chiếm toàn bộ một phần ba độ dài còn lại của binh khí. Tỷ lệ này thật ra chính là Tiêu sư phụ ứng dụng tỷ lệ vàng Tổng Dương kỳ sĩ đã nói ở cung điện trong buổi ứng tuyển kỳ sĩ Nam Lý.

Một lợi khí dài lại hẹp, chợt nhìn thoáng qua không có gì, nhưng không biết có phía tâm lý thoải mái không, càng cẩn thận càng đoan trang, càng cảm thấy nó có sát khí bùng bùng bức người, thẳng tắp lạnh lẽo tiến vào trong lòng người.

Khó được hơn nữa, trường đao dưới ánh mặt trời, hơi tỏa ra màu chàm nhàn nhạt, hơn nữa ngọn gió thổi sắc lam càng sâu, đủ thấy chất lượng thép thật tốt, mạnh mẽ chém xuống cũng không tổn hại lưỡi đao.

Có Hồng Ba vệ kinh ngạc nói:

- Cây đao này, sợ là không nhẹ.

Thép tốt đương nhiên nặng, không có gì nghi ngờ.

Tiêu thợ rèn đương nhiên gặt đầu, vẻ mặt hơi lộ vẻ khinh thường, dường như ngại Hồng Ba vệ hỏi nhiều.

Nhâm Sơ Dung nhìn chăm chăm vào trường đao, sơ lược cảm thấy có chút quen mắt, hồi tưởng một lát chợt bừng tỉnh đại ngộ;

- Đại là binh khí Thiên Dạ Xoa định chế, gọi là Mạch đao?

Tiêu Dịch cười một tiếng đáp:

- Đúng vậy!

Nhâm Sơ Dung không hiểu về quân sự, đối với vũ khí cũng không có cảm giác gì, nhưng hộ vệ bên cạnh nàng lộ rõ vẻ mặt kinh ngạc... Sáu trăm năm trước, Đại Hồng Thiết kỵ nổi danh bốn biển, trong đó nổi tiếng nhất chính là trận chiến mạch đao. Năm đó Hồng Thái tổ bình định Trung thổ, mỗi trận đại chiến đều có thể tra trong sử ký, trận chiến mạch đao đã là điểm mấu chốt, chỉ tiếc liên đó Đại Hồng đổ xuống, rèn mạch đao, phương pháp luyện, chiến pháp đều theo đó thất truyền.

Tới đời sau, mạch đao sớm đã trở thành huyền thoại, truyền thuyết, không nghĩ tới giờ phút này lại được nhìn thấy nó dưới ánh mặt trời.

- Thiên Dạ Xoa đưa tới tập ảnh tư liệu, khi bắt đầu cũng không phát hiện ra điều gì, sau lại cẩn thận nghiên cứu ta mới phát hiện, có liên quan đến biện pháp luyện ra mạch đao, cũng không có gì đặc biệt để kể lại... Đây có thể hơi phiến toái, quân khí tạo ra không chấp nhận qua loa, hơn nữa loại đao này dài và hẹp, rèn sai một chút, trên chiến trường không chừng sẽ bị gãy tan.

Tiêu thợ rèn sắc mặt nghiêm túc:

- Không có cách nào khác, phải tự mình động thủ, thử đem phương thức cổ truyền phong phú đầy đủ thực hiện một lần xem thế nào.

Phương pháp rèn mạch đao không tính là “không trọn vẹn”, chỉ có điều nhớ được đầy đủ, kỹ thuật rèn bất đồng, có lẽ cổ nhân cho rằng không cần chú ý ghi rõ công thức phổ thông, tới hiện giờ đã không có chỗ để tìm ra bí pháp, may mắn Tiêu thợ rèn tài nghệ không tầm thường, mỗi ngày mỗi đêm không ngừng thử luyện, rốt cuộc đem mạch đao biến mất mấy trăm năm luyện thành hoàn mỹ như ban đầu!

Toái Càn Khôn

226. Chương 56: Ta Sẽ Lại Đến

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 56: Ta sẽ lại đến

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nhâm Tiểu Bộ có Tần Trùy hộ vệ bên mình, Thừa Hợp cũng không ngoại lệ, Hồng Ba vệ bên cạnh nàng là Ngụy Trị, dáng người thấp bé, mày thưa mắt hẹp, lại thêm cái mũi bả rượu (mũi đỏ sần sùi như vỏ cam), phải nói là bộ dạng khá xấu xí. Tuy nhiên phải so sánh như thế nào nhỉ, đứng với người bình thường, Ngụy Trị diện mạo khó coi; nhưng sóng vai cùng Tần Trùy thì hẳn lại là nam tử anh tuấn; nếu may mắn được xếp ngang hàng với Mộ Dung Tiểu Uyển thì vẻ đẹp của Ngụy Trị quả thực là nhân gian hiếm thấy.

Luận về thân thủ, luận về đánh giặc, luận về lòng trung thành, Tần Trùy và Ngụy Trị kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng so về học thức, đặc biệt về chiến sử thời cổ, thì Tần Trùy còn kém xa, Ngụy Trị từ nhỏ đã biết chữ, hơn nữa thích xem chiến sử, xem đến đoạn sôi trào nhiệt huyết thì không kiềm chế được, liền báo danh đi tòng quân... Trong số mọi người ở đây, ngoại trừ thợ rèn Tiêu Dịch, cũng chỉ có hắn biết chiến tích huy hoàng mạch đao, lúc đó đem những gì mình biết tỉ mỉ báo cho Nhâm Sơ Dung.

Ánh mắt Nhâm Sơ Dung sáng lên, khi trước chủ tướng Thiên Dạ Xoa đã nói rõ với Tổng Dương, tuy rằng không có vũ khí thực, nhưng khi luyện tập thì tỉ mỉ lấy vũ khí bằng gỗ, đá nặng và dài như thật để thay thế, khi vũ khí thật được đưa tới, bọn họ có thể nhanh chóng quen tay, đến lúc đó đem uy phong của mạch đao tái hiện lại chiến trường.

Ánh mắt Nhâm Sơ Dung chuyển hướng, nhìn về phía Tiêu thợ rèn:

- Để chế tạo loại mạch đao này có tốn nhiều công sức không?

Tiêu thợ rèn đáp:

- Lần này làm theo phương thức cổ truyền lại, lần sau làm sẽ đơn giản hơn nhiều, nhưng so với đao kiếm thông thường, thì vẫn phiền phức không ít.

Quận chúa gật gật đầu, tạm thời không nói thêm gì, lấy ra danh sách vũ khí mà Trấn Tây Vương giao xuống mời Tiêu thợ rèn xem... Trong lúc Nhâm Sơ Dung và Tiêu Dịch nói chuyện với nhau, Vô Ngự đã về tới Hầu phủ, lại đi thăm hỏi Vân Đình.

Cùng đi với Vô Ngự còn có một người, đó là Thi Tiêu Hiểu đẹp trai. Sau khi giới thiệu qua, hai người ngồi vào chỗ của mình, Vô Ngự nói với Vân Đình:

- Nếu tình trạng vết thương cho phép, nếu tiện thì mời sư huynh mở lòng nhìn qua vị này.

Vân Đình đáp một câu:

- Tầm nhãn và sức khỏe của ta thì chẳng vấn đề gì, không có gì bất tiện.

Nói rồi lập tức chuyển hướng nhìn về phía Thi Tiêu Hiểu, anh ta cẩn thận đánh giá người đối diện, cùng với ánh mắt dò xét đánh giá, vẻ mặt Vân Đình cũng không ngừng biến hóa... Đầu tiên anh ta kinh ngạc nhìn ra ở giữa ấn đường của Thi Tiêu Hiểu một đường vân “Phật đỉnh”, điều này nói lên rằng kẻ này là người đứng đầu đám tăng, là Pháp Tôn tái sinh nơi cửa Phật; Sau phút ngạc nhiên là cảm giác nghi hoặc, anh ta nhìn ra được Thi Tiêu Hiểu cố chấp mà theo cửa Phật, hiện tại cũng không thể xem như là Thiền tông tăng lữ; Vân Đình lại cười thoải mái một hồi, đã nghĩ thông được mấu chốt vấn đề, đến là hòa thượng còn không phải, thì làm sao có thể trở thành chủ nhân đứng đầu Thiền tông một phương? Trong việc này hiển nhiên do đám người này trừ tính làm ra.

Vô Ngự hỏi:

- Sư huynh cảm thấy như thế nào?

Đối với việc trừ tính “Tôn giả tái thế” Vân Đình không có ý định truy cứu, đối với cách Vô Ngự thái sư chuẩn bị để lừa gạt Phật đồ Nam Lý, Vân Đình càng sẽ không bình luận nữa. Anh ta vì muốn truyền bá đạo giáo, làm trái lương tâm đến Yến Tử Bình bắt người, không phải chưa từng phạm lỗi. Lạt Ma cũng không cho là mình có tư cách phê phán người khác, chỉ bình thản đáp lại:

- Vô Diễm thiền sư gánh được trọng trách, hy vọng có thể làm rạng rỡ Thiền tông.

Vân Đỉnh mới vừa rồi dùng tâm nhãn nhận thức được người kia, vẻ mặt liên tục biến đổi, đều rơi vào trong tầm mắt của Thi Tiêu Hiểu, nghe vậy mỉm cười đáp lại:

- Đại sư nhìn ra ta là giả?”.

Vô ngư tiếp lời nói:

- Quốc sư Yến đang thống lĩnh Thiên tông Đại Yến, ông ta là thật hay giả? Thân phận bất luận thật giả, chỉ xem việc làm thiện, ác.”

Lão ni cô cố ý đề cập đến Yến Đỉnh, nhưng Lạt Ma cũng không có bất cứ biểu hiện gì, ngồi như cái cây khô ở đó. Ánh mắt trùng xuống.

Vô Ngư cũng không quan tâm, nói vào vấn đề chính:

- Sư huynh hy vọng mở rộng đạo tràng, truyền giáo tín đồ. Trên đời này có thể tương trợ được nhiều, không ngoài ba người, đặc lực nhất là Đại Lạt Ma Bác Kết. Tuy nhiên Đại Lạt Ma là chí tôn cao nguyên, phải để tâm đến địa vị của mình, quan tâm đến gia môn của bản thân, sư huynh mời y đến giúp Vực Tông truyền giáo... Nói là “bảo hổ lột da” thì hơi quá, nhưng nói “cướp thịt từ miệng hổ” thì không sai, mặc dù Đại Lạt Ma sống khảng khái, nhưng sự giúp đỡ của y cũng có hạn. Vực Tông có thể chỉ là tạm thời chuyển biến tốt, cũng có thể sẽ thật sự huy hoàng rạng rỡ.

- Người thứ hai có thể tương trợ sư huynh là Yến Quốc sư Thịnh Cảnh”.

Vô Ngư vừa nói vừa lộ giọng cười mỉa mai:

- Theo ta được biết, vị thiên sư Yến Đỉnh này lòng mang chí lớn, làm Phật chủ Đại Yến còn chưa đủ, còn muốn đoạt cả Nam Lý Phật gia. Nói không chừng thiên hạ cả vùng Trung nguyên này lão đều muốn độc chiếm. Lão sẽ không giúp người, lão chỉ biết nuôi chó. Nuôi chó cắn người, nuôi chó ăn thịt.

Những việc Vô Ngư nói, Vân Đỉnh đương nhiên đều rõ, nhưng anh ta không có cách nào. Anh ta không thể giương mắt nhìn Phật tông huy hoàng do các sư trưởng nhiều thế hệ vất vả khai sáng lại đứt đoạn ở đây, lúc vắng lai anh ta thậm chí còn hạ quyết tâm, lúc thu nhận môn đồ, không dùng tâm nhãn nghiêm khắc chọn lựa, mà chỉ cần trong số tín đồ có được người có thiên tư, có thể tin cậy được, anh ta sẽ thu nạp môn hạ, tốt xấu gì cũng giúp Vực tông có được truyền nhân, nhưng ngay cả khi hạ thấp yêu cầu, Vân Đỉnh vẫn tìm không ra đệ tử thế giáo...Bất đắc dĩ anh ta bèn đồng ý thực hiện một vụ trao đổi, đến Yến Tử Bình bắt người đổi lấy cơ hội giảng đạo, chiêu mộ tín đồ nhiều hơn nữa để mong cầu người kế thừa y bát.

- Người thứ ba có thể giúp sư huynh là Vô Diễm ngay trước mắt sư huynh đó. Nhanh thì hai tháng, lâu thì nửa năm, hẳn sẽ không còn là hòa thượng Vô Diễm nữa mà là Ưu Ba Ngạch Lí Tôn giả chuyển thế, Pháp tôn trong số phật đồ của Nam Lý...

Nói đến đây, Vô Ngư dừng lại một chút, giọng điệu thêm nhấn mạnh:

- Chúng ta sẽ giúp sư huynh giảng đạo, giúp Vực Tông truyền giáo.

Thi Tiêu Hiểu đúng lúc mở lời, cũng không cố ý khuếch đại, chỉ là ăn nói thẳng tính:

- Khắp nơi trên đất Trung Nguyên, chỉ có thuyết Phật học của Nam Lý là truyền lại lâu đời nhất. Đệ tử phật gia thường ngày thanh ninh tấn mạn, nhưng lòng thành kính thì còn kém hơn phật đồ Thổ Phiên, Đại Yến. Đối với Tôn giả chuyển thế, tất phải nhận được sự quy thuận của vạn chúng sinh. Việc của Lạt Ma, ta lúc này dốc hết sức phò trợ, không dám nói bữa có thể giúp Vực tông huy danh rạng rỡ từ nay về sau, nhưng nội trong Nam Lý thì sẽ làm cho Vực tông bám chắc rễ.

Sự tương trợ toàn lực của một nước nhỏ, và sự giúp cho có lệ của hai nước lớn, rốt cuộc cái nào hơn? Phép toán này không phải là khó tính.

“Kế thừa môn tông” có thể nói là khúc mắc duy nhất trong lòng Vân Đỉnh Lạt Ma, anh ta không phải là không hiểu nổi, người xuất gia không nên quá chấp niệm, mọi sự nên thuận theo tự nhiên, nhưng anh ta không thể thoát ra khỏi khúc mắc này, không chỉ làm chậm trễ việc tu hành, mà thậm chí còn vì điều này mà phải tha hương làm điều ác, khúc mắc ấy mơ hồ biến thành những dấu hiệu đen tối trong tim anh ta.

Nghe được những lời của Vô Ngư, Vô Diễm, Phật sống sao có thể không động tâm.

Vô Ngự tiếp tục nói:

- Bên trong phong ấp đem xây dựng Diệu Hương Cát Tường, vừa là nơi Ưu Ba Ngạch Lê Tôn giả tu hành, cũng là thánh địa của Phật gia Nam Lý, nếu sư huynh không chê, thì Vực tông sẽ là tòa thứ nhất ở Nam Lý, sẽ được xây dựng ở trong khu đất Diệu Hương Cát Tường, ở thánh địa sẽ cho xây Vực tông đàn tràng, thể hiện đầy đủ thành ý và sự coi trọng.

Vân Đỉnh hít sâu một hơi, lòng bình thản lại, ánh mắt đã khôi phục được bình tĩnh:

- Các người giúp ta truyền giáo, vậy các người muốn ta là giúp điều gì?

Vô Ngự bộ dạng không có vẻ gì nghiêm trang của người xuất gia, bữu môi nhún vai, dạng như một bé gái, nói:

- Đây không phải là việc mua bán đổi chác, không cần phải nghĩ ngợi nhiều thế.

Vân Đỉnh lại hỏi:

- Không duyên cớ sao lại giúp ta? Vì sao lại giúp ta?

- Vì sao không giúp người được chứ?

Thi Tiêu Hiểu mỉm cười:

- Ta học thức nông cạn, hiểu về Vực tông không nhiều, nhưng xem cách người đối nhân xử thế cũng dễ dàng nhận ra người xuất sắc hơn người. Tuy nhiên, ta giúp người chẳng qua chỉ là động mồm động mép, nói với mọi người sự tốt đẹp của Vực tông, nói Vực tông không ngại thấu hiểu mọi người, nếu có duyên có thể thực tâm tu hành....Thứ nhất không lừa gạt người, thứ hai không phí công sức, lại giúp được đại sự cho người, sao ta lại không làm.

Vân Đỉnh lắc đầu:

- Vực tông nếu thật sự định đóng ở Nam Lý, sẽ không ảnh hưởng đến Thiên tông, ảnh hưởng đến tiếng tăm của Ưu Ba Ngạch Lê Tôn giả chứ?

Thi Tiêu Hiểu càng cười to:

- Ta không phải Lạt Ma Bát Kết, sẽ không nghĩ đến sự vinh hiển kiên cố của ghế đế vương, ta không có cái dã tâm của Yến Quốc sư Yến Đỉnh, sẽ không đem tăng lữ xuất gia ra để đoạt chiến đao thiên hạ. Chuyển thế Tôn giả ta đây chưa từng nghĩ tới “nổi dõng tông đường”, nhiều nhất là làm vài năm, mười mấy năm, lý do quan trọng nhất cũng là không để cho phật đồ ở Nam Lý truyền bá lời của Yến Đỉnh. Mặt khác cũng vì để củng cố lòng quân dân Nam Lý, không vì Yến quốc thế lớn mà nổi giận, không vì tà thuyết của Yến Đỉnh mà bị mê hoặc. Mục đích của Thi Tiêu Hiểu là giúp cho việc lớn của Lạt Ma từ đầu đến cuối không chút trắc trở. Nếu một ngày kia Vực tông có thể sinh sôi nảy nở ở Nam Lý thì Thi Tiêu Hiểu cũng được phần vinh quang.

Sự phối hợp này đôi bên cùng có lợi. Đạo lý cũng đã nói rồi, Vô Ngự và Vô Diễm cũng tốn không nhiều công sức mà nói nữa, đứng dậy cáo từ ra về. Dù sao Vân Đỉnh cũng bị thương nặng, thời gian gần đây không thể đi đâu được, cần cho anh ta thời gian để từ từ cân nhắc, suy nghĩ. Huống hồ Vân Đỉnh xem như đã vui vẻ nhận lời rồi, Vô Ngự cũng phải thăm dò vị Lạt Ma này một phen để xác thực anh ta có thực đáng tin hay không, thời gian còn dài, mọi người đều cần có chút thời gian.

Đêm qua sau khi Thừa Hợp về nhà liền truyền hạ mệnh lệnh, truyền việc Lạt Ma Vân Đỉnh đến phong ấp bắt người, không được truyền báo cho Tổng Dương. Nhâm Sơ Dung sợ Tổng Dương biết hang ổ bị người ta xâm nhập sẽ thẹn quá thành giận, nói không chừng còn muốn gây ra việc nguy hiểm. Dù sao Vân Đỉnh lần này cũng không thể thuận lợi, anh ta tới quá nhiều ở phong ấp cũng đã phản lại, nhưng cũng chỉ là trận loạn nhỏ, chưa ảnh hưởng gì.

Tổng Dương hoàn toàn không hay biết việc trong nhà, ở Tỉnh thành kinh đô Yến quốc đang sống tiêu điều tự tại. Ban ngày đi du ngoạn chung quanh, ngẫu nhiên đi đến công địa xem, việc phóng hỏa hoàn toàn không cần Tổng Dương bận tâm. Thậm chí sau mấy ngày đầu tiên đến cặp đôi người mù, ChuNho đều không có việc gì để làm. Mọi việc lớn nhỏ đều do tay sai cốt cán của phó đẳng Cổ gia Tạ môn làm.

Thường thường sau bữa tối Tống Dương hay đi một chuyến, tới gặp các thủ lĩnh phản tặc thương lượng việc phóng hỏa Yến cung lần hai. Nhưng sự tình lúc này như vậy, nói đi nói lại đều là nói lặp lại lòng vòng, không có chút tâm ý nào, đến lúc sau lại biến thành nói chuyện phiếm. Mỗi lúc thế này thuộc hạ lắm mồm Tề Thượng của Bạch phu nhân tinh thần thực hăng hái, lẳng lặng chờ Thường Xuân hầu đại giá tới.

Đợi đến lúc rời khỏi Lậu Sương các, sau khi về đến nhà trọ, cũng chính là lúc ăn quả thần tiên rồi... Mấy ngày nay, khí sắc của Nhâm Tiểu Bộ không được tốt như bình thường, tuy nhiên khi nghe Tống Dương vô tình nhắc đến Lý Minh Kỳ, mặc dù không biết bí pháp song tu Hồ Phách tu luyện như thế nào, nhưng nàng biết bí pháp này sẽ giúp nữ nhân kiều diễm như hoa. Nhâm Tiểu Bộ soi gương, cảm thấy mình hiện nay chính là đã kiều diễm như hoa rồi, đến lúc đến Lậu Sương các e rằng bị Lý Hồng Y nhìn thấu việc tu luyện của mình, nói thế nào cũng không chịu rửa lớp ngụy trang.

Sau khi tới Tình thành, cảm xúc của Tống Dương biến hóa mạnh mẽ hơn trước, ban ngày thì vui vẻ, nhìn không ra trong lòng có chuyện gì, nhưng đêm xuống nằm mộng thì có chút dị thường... Tống Dương thử nhỏ được ngâm bằng rượu thuốc, thân thể được điều trị rất tốt, hẳn có thể liên tiếp nhiều ngày không ngủ nghỉ, lúc không có việc gì, muốn ngủ thì ngủ được ngay. Tiểu Bộ thì khác hẳn, Vừa mới bắt đầu song tu không lâu, tinh thần thường hưng phấn, nằm trên giường khó có thể ngủ được. Mỗi lần như thế nàng lại trở mình quay mặt về phía Tống Dương, không nói một lời, lặng lẽ ngắm người trong mộng.

Do vậy, Tiểu Bộ cũng phát hiện ra Tống Dương thường cười trong lúc ngủ say, như thể mơ thấy điều gì vui, thậm chí có đôi lúc còn cười thành tiếng. Đợi đến hôm sau tỉnh lại Tiểu Bộ hỏi hẳn tại sao cười, hẳn không tài nào nhớ ra nổi. Sau đó có một lần, Tiểu Bộ giữa canh ba nửa đêm lại thấy hẳn cười, vội vàng dùng sức lay hẳn dậy. Công chúa điện hạ mắt sáng lấp lánh, vừa hiểu kì vừa phần chấn hỏi hẳn:

- Tiểu Ngõ Tắc, cười cái gì?

Đứt mộng đẹp, nhưng hẳn cũng vẫn nhớ được chuyện tốt kia, nhếch đuôi mày:

- Mơ thấy Yến cung cháy rừng rực.

Tiểu Bộ vui vẻ từng bừng, hầu gia bị đánh thức giữa đêm. Tinh thần phần chấn, tự nhiên không tránh được việc mời Quận chúa đi ăn một món ăn nhẹ.

Nhưng có một lần, Tiểu Bộ nhìn thấy Tống Dương nằm mộng, đột nhiên chảy vài dòng lệ, nàng dè dặt cầm khăn lên nhưng nước mắt kia đã chảy xuống gối và biến mất. Tiểu Bộ không dám đánh thức hẳn dậy, lại càng không dám hỏi sao hẳn đau thương. Chỉ khi nằm xuống trong đêm đen rồi mới tỉ mỉ đoán nguyên nhân, và nghĩ thầm chả có gì đáng lo ngại cả, ngày mai tỉnh lại hẳn sẽ quên ngay đã nằm mộng thấy gì.

Nhưng bất giác mắt Tiểu Bộ ửng đỏ. Nhìn Tống Dương rơi lệ, chính nàng cũng muốn khóc, muốn khóc mà không có lý do gì...

Cảnh Thái Hoàng đế mừng thọ ba chín tuổi, là lễ long trọng nhất của Yến quốc, sau khi Yến quốc từ vị trí đứng đầu bị hạ bệ thảm bại. Trong Tình thành từ hình bổ đến đại tướng cầm quân, tất cả đều cảnh giác, không dám có chút sơ sẩy. Trời chiều lòng người, gần đây tình hình cũng thái bình vô sự. Xem ra ông trời quả nhiên vẫn chiếu cố đến Đại Yến, Mà nhìn ra, cùng trời cao tổ chức đại lễ long trọng, còn có Phượng Hoàng thành Nam Lý chúc mừng tân hoàng đăng cơ, liên không thể được thái bình nữa... Trong vài ngày ngắn ngủi, trong thành liên tiếp phát sinh ba vụ án đẫm máu:

Đầu tiên là lão đại Mộ Dung nổi như cồn trong giới hắc đạo trong thành, xuất hành trong đêm gặp phải thích khách, hơn chục người chết tại chỗ, lão đại Mộ Dung bị thảm nhất, bị cắt đầu. Mộ Dung Tiểu Uyển vừa đau đớn vừa tức giận đến mức thất thần, cứ thế chạy đến Đại Tiễn Phúc tự, trước mặt Phật tổ từ bi buông lời thề tanh mùi máu, thề sẽ băm vằm kẻ thù ra ngàn mảnh.

Nhưng chẳng ai ngờ được, ba ngày sau, Đại Tiễn Phúc tự cũng bị hạ độc, giữa đêm tất cả tăng lữ trong chùa đều trúng độc chết bất đắc kì tử, Điểm giống như lão đại Mộ Dung chính là lần này nạn nhân cũng bị cắt đầu., tuy nhiên là hai nạn nhân, một người là chủ trì phương trượng Vô Tien đại sư, người kia là Phật tổ được thờ cúng trên điện chính. Một lần giết chết phần lớn tăng lữ đã đành, đến cả đầu Phật tổ cũng dám cắt, đủ thấy hung thủ vô cùng điên cuồng tàn nhẫn.

Ba ngày sau, lại có huyết án phát sinh, nhưng lần này quan phủ phong tỏa tin tức, trên phố chỉ biết người chết là một vị quan to, cũng bị cắt đầu. Nhưng cụ thể là ai thì vẫn chưa ai biết...

Liên tiếp ba vụ đại án kinh thiên động địa, trên phố dư luận ồn ào, tuy nhiên người bị giết lần lượt là lão đại giới hắc đạo, hòa thượng, quan lớn, thân phận đều có điểm đặc biệt, bất chấp kẻ ác vì động cơ nào gây án, đều không động đến dân thường, cho nên đối với bách tính dân đen mà nói, cũng chỉ là phần nô không ngừng, ngóng trông triều đình mau chóng phá án đem hung thủ ra công lý. Nhưng mọi người thì không nín nỗi sợ hãi, Trương Khai Tâm cũng vậy, lo sợ sẽ có kẻ tới giết gã.

Trương Khai Tâm là tiểu nhị hầu bàn, nghe cái tên cổ quái của gã thì cả đời chỉ tìm người ta để tính tiền, cả đời vui vẻ hài lòng, nhưng tính một đằng lại ra một nẻo. Trương Khai Tâm từ khi đến Nhã Vị cư làm tiểu nhị, gã hiếm khi còn vui vẻ nữa. Trời sinh gã tính toán hồ đồ, cho dù cẩn thận cỡ nào cũng không tránh khỏi tính sai sót nợ, tính thiếu thì vị trưởng quầy mắng, tính hơn thì bị khách mắng, tóm lại cứ phạm sai lầm là bị mắng. Nếu không vì gã nhanh tay nhanh chân thì sớm đã không làm được ở đây nữa rồi.

Hôm nay cũng chẳng ngoại lệ, vừa mới tính nhầm một cái đã bị vị khách hồng hách kia chẳng nói chẳng rằng đá cho một cước, lại còn bị trưởng quầy dùng tẩu đập vào đầu, Trương Khai Tâm đầy một bụng ủy khuất, buồn bã. Nhưng để sống qua ngày, chẳng cách nào khác, đợi đến lúc đủ tiền thì sẽ cưới vợ... Nghĩ đến cưới vợ, Trương Khai Tâm lại vui vẻ trở lại. Lúc này ngoài cửa tiền vào một người trẻ tuổi, Trương Khai Tâm lập tức chạy ra đón, cười nói:

- Khách quan, vẫn là bao tử chần, nước sốt xương cừu, cộng thêm món xào đặc biệt và hai lượng hoàng tửu?

Người khách trẻ tuổi hơi sững sốt, cười hỏi:

- Người nhận ra ta?

Trưởng quầy đứng ở phái sau nghe vậy sờ râu, hơi lộ ra ý cười

Vị khách này diện mạo... thật rất bình thường, ngũ quan bình thường, dáng người bình thường, cũng không có vẻ gì khiến người ta nhớ lâu khắc sâu, dù lão trưởng quầy không nhớ rõ là vị khách này đã từng tới đây, nhưng tin tưởng vào Trương Khai Tâm, đứa trẻ này hồ đồ tính nhầm tiền nhưng nhớ người nhớ đồ ăn rất chuẩn. Đã từng có vị ngoại phụ phu nhân nửa năm trước đến đây một lần, lần thứ hai đến Trương Khai Tâm nhìn một cái là nhận ra ngay, còn có thể nhớ rõ ngày trước người đó gọi đồ ăn gì.

Kì thật tính tiền sai cũng chẳng phải việc lớn gì, mỗi lần quầy trưởng đều kiểm tra lại, tiệm cơm cũng không phải đền tiền. Trưởng quầy hiện tại cũng có chút hối hận, vừa rồi không nên dùng tẩu đánh đứa trẻ này, nhưng nghiêm khắc một chút cũng không phải chuyện xấu gì, gã bị đánh trong tiệm cơm của mình còn hơn bị người bên ngoài đánh... Trương Khai Tâm không hề chú ý đến vẻ mặt trưởng quầy, ân cần dẫn khách vào ghế ngồi, cười nói:

- Tiểu nhân nhớ rõ, khoảng bảy, tám ngày trước ngài đến đây, hình như là lúc hoàng hôn thì phải...

Người khách trẻ lắc đầu cười:

- Bộ dạng của ta không có gì khác thường khiến người khác có thể nhớ rõ, vậy mà người có thể nhớ rõ được, cũng coi như có duyên, cảm đi, không cần trả lại nữa, lần này chỉ cần rượu và sốt xương cừu, hai thứ còn lại thì thôi.

Nói rồi ném lên bàn một thỏi bạc năm lượng.

Trưởng quầy và người làm công đều giật nảy mình, năm lượng bạc, đủ để bày một bàn đầy rượu thịt, khách hào phóng như vậy cũng không nhiều.

Khách muốn thưởng, Trương Khai Tâm đương nhiên sẽ không từ chối, liên tục cảm tạ khách rồi đem bạc giao cho quầy. Quán rượu thông thường thì tiểu nhị được khách thưởng tiền đều phải giao lại cho quầy, đây là quy tắc, không cần bàn cãi. Nhưng ở Nhã Vị Cư, trưởng quầy còn có một quy tắc, tiền thưởng sẽ bị lấy 3 phần, 7 phần còn lại sẽ lập quỹ riêng cho tiểu nhị. Tích tiểu thành đại, đến khi tiểu nhị không làm nữa, sẽ coi món tiền đó làm tiền hoa hồng tặng cho y.

Trưởng quầy không có con, chỉ có hai vợ chồng già, quan tài sớm cũng đã đóng xong, cuộc đời này cũng không có gì đáng trông đợi. Cần nhiều tiền quá cũng chẳng làm gì, hai vợ chồng đều tín phật, bụng dạ hiền

lượng cùng với mọi người làm việc thiện, cho nên số tiền này cũng phân phát hợp lý. Nhất là đối với người trẻ tuổi tiêu tiền bừa bãi, tốt hơn là giúp họ tiết kiệm tiền, nếu không sau này chính là sẽ làm hỏng quy tắc nghề nghiệp, dẫn đến khó hành nghề. Nhiều thêm một chuyện chẳng bằng ít đi một chuyện.

Trường quầy trong lòng vẫn cảm thấy quy tắc “lấy toàn bộ số tiền thưởng”, xem ra hơi tham lam, tốt xấu gì cũng nên cho tiểu nhị một chút, phải biết làm việc thiện sẽ được thiện báo, người đối với người tốt thì Phật tổ sẽ đối với người tốt.

Thực ra Trương Khai Tâm sớm đã được nghe người làm trước nói về quy tắc của trường quầy, trong bụng già tính toán nửa ngày, bảy phần của năm lượng bạc... ba phần của năm lượng. Trương Khai Tâm vô cùng vui vẻ, thậm chí già quên cả trong năm lượng này có cả tiền thức ăn, trước tiên phải trừ đi đã.

Vị khách trẻ tuổi ăn đã miệng, một người ăn hết chừng ba phần sốt xương dê, như thể sau lần này không còn được ăn món ngon của Nhã Vị Cư nữa. Ăn xong y đứng dậy, Trương Khai Tâm đặc biệt tiễn ra đến cửa, miệng nhanh nhẩu nói:

- Ngài đi thông thả, lần sau lại đến!

- Sẽ lại đến nữa.

Vị khách cười ha hả, không quay đầu, khoát tay..... Đêm ấy, Phụng Hoàng thành xuất hiện vụ huyết án thứ 4, rốt cuộc cũng rơi vào đầu dân thường, cả quán cơm nhỏ Nhã Vị Cư bị tàn sát hết, từ trường quầy đến người làm đều chết hết, chỉ có điều không ai bị mất đầu.

Đệ tử Đạo Thảo của Hoa Tiểu Phi đã đến Phụng Hoàng thành mười mấy ngày rồi, y thích ăn sốt xương dê ở Nhã Vị Cư, nhưng không thích có người nhớ kỹ bộ dạng của y.

tinhlinh2

227. Chương 57: Quà Tặng (p1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 57: Quà tặng (P1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngày mười lăm tháng mười một, cách ngày đại lễ mừng tân hoàng đế Nam Lý đăng cơ khoảng bảy ngày, Phụng Hoàng thành gần đây liên tiếp phát sinh huyết án, trên phố lời đồn đại xôn xao, bộ Hình phải chịu áp lực rất lớn.

Thủ đoạn gây án đẫm máu, rất nhiều người chết, việc cắt rơi đầu Phật khiến nhiều người phẫn nộ... Nhưng những điều này mới chỉ là thứ yếu, điều mà khiến triều đình thật sự quan tâm là người chết trong ba vụ án trước, tất cả đều có liên quan đến một sự kiện.

Trong việc bình phản, lão đại Mộ Dung không ở trong thành, Tiểu Uyển mượn thực lực trong nhà giúp Tổng Dương không ít, lập công lớn, xong việc lúc luận công ban thưởng Tiểu Uyển chẳng những không kể công, mà còn thông qua Tổng Dương thỉnh cầu Trấn Tây Vương đem công lao của nàng tính vào cho cha nàng. Đây là việc hiếu thuận nên vương gia nhận lời. Đến bây giờ người ngoài vẫn chỉ nghĩ là lão đại Mộ Dung chủ trì cục diện bên ngoài thành, hiệu lệnh cho môn sinh giúp Tiên đế giải oan.

Đại Tiến Phúc tự càng không cần nói đến nữa, pháp sư cầu phúc chính là do bọn họ dắt mối dẫn tới, phương trượng Vô Tịch và lão ni Cô Thạch hợp sức, được dân chúng coi là cánh tay trái đắc lực của Vô Ngự sư thái. Điểm đáng nói nhất là sau khi xong việc pháp sư cầu phúc, Cô Thạch trước nay không ai biết đến bỗng chốc danh tiếng được truyền đi khắp nơi. Trước đó không lâu Cô Thạch nhận lời mời của một đại am tới Lâm Phụ lập đàn giảng kinh, đã không còn ở trong kinh thành nữa, nếu không thì cũng lành ít dữ nhiều.

Người thứ ba gặp chuyện bỏ mạng chính là một vị quan to, họ Chu, quan bá Công bộ Thị Lang, vốn là một nhánh của phe phản bội Tĩnh vương. Sau khi sự việc thất bại y là người đầu tiên đứng ra ủng hộ tân đế. Để trấn an lòng dân, tả thừa tướng không đem người ra trị tội, ngược lại còn cho y con đường sống. Kì thực sau việc bình phản, các vị đại quan trong triều càng tăng thêm sự cẩn trọng, ra vào đều có đội thị vệ đi theo bảo vệ, đề phòng bắt trắc. Nhưng Chu thị lang là tướng phản đầu hàng, không dám dẫn nhiều người theo để tránh điều nghi kị là đưa thích khách tới.

Người chết đều có liên quan đến Tĩnh Vương. Thích khách ngoại trừ võ công tinh tường còn tinh thông độc thuật, phần đông tăng lữ ở chùa Đại Phúc Kiến đều trúng độc mà chết. Hung thủ từ đâu đến cũng không khó đoán... Ân tử có liên quan đến địch quốc, Đỗ đại nhân sẽ không chậm trễ.

Lúc hoàng hôn, một mình Đỗ đại nhân ngồi trong đại sảnh Hình Bộ, hai mắt khép hờ chẳng nói một lời, nếu không xảy ra việc ngoài ý muốn, lão sẽ ngồi đó cả đêm... Mỗi lần trong thành có án chưa được phá, lão đều như thế này, ngồi lại trong Hình Bộ không về nhà, cũng không bữa bãi nổi giận mà phạt ai, chỉ ngồi như vậy. Dù sao lão là thượng thư còn chưa về, tất cả quan viên trong Hình Bộ trên dưới đều không dám nghỉ ngơi.

Đỗ đại nhân bình thường sẽ không nói nhiều, nhưng ý tứ của lão thì tất cả mọi người đều rõ: Nếu phá không được án, cả đám sẽ phải làm việc liên tục đến mệt chết.

Đáng tiếc, sự nỗ lực của mọi người trong Hình Bộ đều chưa thu được gì, Đạo Thảo lúc này đang ngang nhiên ngồi trên một chiếc xe lớn. Vừa ra khỏi Hoàng thành, y liền thu tay lại...

Đúng lúc thích khách Yến quốc được phái tới rời khỏi Phụng Hoàng thành, thì phản tặc đến từ Nam Lý cũng nói nói cười cười cáo biệt Tĩnh thành.

Việc phóng hỏa đều đã chuẩn bị ổn thỏa, chỉ còn châm lửa nữa thôi, khâu cuối cùng này do Lý Minh Ky phụ trách. Có thể tưởng tượng khi đại hỏa hoạn bùng lên, Tĩnh thành sẽ lập tức giới nghiêm, người ngoài mọc cánh cũng khó mà bay được, cho nên Tống Dương, Tiểu Bộ, Bạch phu nhân đều rời khỏi đây trước giờ.

Tống Dương nghe lời Nhâm Sơ Dung nhắc nhở, để an toàn, trước khi phóng hỏa, rút lui trước đã, cũng không đợi đến thời điểm đại lễ mừng thọ 39 tuổi, thời điểm ấy nguy hiểm, cho nên lần này bọn họ vô cùng thông dong, hành lý đầy ắp túi lớn túi bé, còn mang theo không ít quà tặng.

Quà tặng đều là Tiểu Bộ tự tay chọn mua, khó khăn lắm mới đi một chuyến xa nhà, sao có thể tay không trở về? Đồ đem tặng phụ vương, mẫu phi, bạn bè thân thiết cũng chẳng có gì đáng nói, chỉ có tâm là quý rồi. Duy chỉ có quà cho hai người làm công chúa điện hạ phải nhọc lòng: một là tam tử Sơ Dung, hai là thiết vệ Tần Trùy. Nàng tự ý lên chạy đến đây, có lỗi nhất là đối với hai người bọn họ. Mà so đi tính lại thì tam tử cũng dễ xử lý vì dù sao cũng là chị em thân sinh, nàng sao có thể tức giận được, cười trừ một phen thì có thể lờ qua được. Nhưng còn Tần Trùy, vừa nghĩ tới người đàn ông xấu xí này, Tiểu Bộ liền từ trong lòng cảm thấy có lỗi với gã.

Cho nên quà tặng cho Tần Trùy là nhiều nhất. Một chiếc áo bào dài bằng lụa màu xanh lam của người thợ cắt may già nổi tiếng ở Bảo Lệ các. Một cái tẩu thuốc bằng gỗ mun đen có nạm vàng và ngọc phỉ thúy cùng với một thanh đoản đao bọc da cá làm bằng thép thượng hạng, bằng này mà Tiểu Bộ còn thăm nghĩ quà tặng chưa đủ, lúc rời khỏi thành còn thương lượng với Tống Dương, đi lòng vòng xem có đồ gì tốt nữa.

Tống Dương cười lắc đầu:

- Mua nhiều lễ vật không thành vấn đề, tuy nhiên nàng cũng không dùng thì quá lãng phí, nàng nói đi, nàng tin Tần đại ca tốt như vậy sao? Chưa biết chừng có lẽ hấn cố ý thả nàng đi một lần cũng nên.

Tiểu Bộ không cho là đúng. Nàng cảm thấy tài lừa bịp của chính mình hết sức điều luyện.

Diệp Phi Phi thay Lý Minh Ky, tiễn bọn họ đến ngoài thành. Tiểu nha đầu rút từ trong túi đeo trên lưng ra một chiếc hộp gỗ, đặt vào tay Tống Dương, cười nói:

- Đây là quà của chủ nhân ta tặng công tử và Nhâm tiểu thư, ngài muốn chúc hai vị sống bên nhau đến đầu bạc răng long.

Tiểu Bộ tươi cười cảm tạ:

- Đa tạ Lý đại gia...

Tổng Dương quá quen với Lậu Sương các, không khách khí cười nói:

- Lý đại gia thật có tâm, là bảo bối gì vậy?

Diệp Phi Phi lắc đầu, nàng cũng không biết quà tặng là gì:

- Lý đại gia nói, quà tặng này phải hai vị sau khi trở về mở ra xem, nhất định phải thế.

Nói xong nàng lại kéo Tiểu Bộ ra một bên, hai nha đầu thân phận cách biệt một trời một vực nhưng khoảng thời gian ở Tình hành, tình cảm thực tình rất tốt, nhân lúc chia tay, Diệp Phi Phi cũng có một món quà tặng Tiểu Bộ.

Diệp Phi Phi thần thần bí bí lấy từ trong lòng ra một quyển sổ, bọc vải đỏ, nhét vào tay Tiểu Bộ, nói nhỏ:

- Khi nào chỉ có ngươi và Tổng Dương thì hai người hãy mở ra xem nhé.

Mọi người lập tức cáo biệt, Diệp Phi Phi quay người trở về thành. Người đi rồi, Tổng Dương sớm đã chọn được một chỗ cao bên ngoài thành, chuẩn bị buổi tối xem khói lửa. Lúc lên cao Tiểu Bộ kiêu gì cũng không kìm được tính hiếu kì, ló Tổng Dương tạm thời rời khỏi đám người đi cùng, tìm chỗ yên ắng mở món quà Diệp Phi Phi ra xem xem, Rõ ràng là một quyển xuân cung(truyện xxx), Tiểu Bộ kêu “ôi” một tiếng, đỏ bừng mặt, phì ra :

- Đồ nha đầu...thật không đứng đắn.

Đồ không đứng đắn không chỉ có một mình món quà Diệp Phi Phi đưa, lúc Tổng Dương mở cái hộp Lý gia tặng, cả hai người há hốc mồm trợn mắt, cũng là một bộ sách xuân cung. Tổng Dương cười ha hả:

- Hai bọn họ hợp ý nhau không này?

Tiểu Bộ tự nhiên chột dạ:

- Chàng nói nhỏ chút, mau cất đi...đừng để người ta thấy.

Quà tốt như thế này nhất định không được để người khác xem, chỉ có thể mình ta xem.

Tình cảnh hiện tại của Quốc sư Đại Yến , cũng vài phần giống với Đỗ Thượng thư, lẳng lặng ngồi trong điện sau lóe âm đài, nhắm mắt dưỡng thần không lên tiếng, Hoa Tiểu Phi cũng ở đây, hẳn phải đợi sau đại lễ mừng thọ Cảnh Thái Hoàng đế 39 tuổi mới được rời khỏi Tình Thành.

Ngồi lặng yên hồi lâu, Yến Đình đột nhiên mở mắt:

- Ta nói với người chuyện này.

- Nói.

Hoa Tiểu Phi lời ít mà ý nhiều.

- Lạt Ma Vân Đình không có tin tức gì, việc của gã đã bại, hơn nữa cũng không thể trở về được.

Quốc sư lại thở dài, ánh mắt tiếc hận, lập tức nói sang chủ đề khác:

- Ta lại cùng bàn với người một chuyện... Người không phải bảo Đạo Thảo đến Phượng Hoàng thành mang mấy cái đầu người trở về sao, có thể, có thể cho ta mượn hay không?

Biết được Tổng Dương tránh được một kiếp nạn, Hoa Tiểu Phi sắc mặt âm u lạnh lẽo, nhưng lại nghe qua câu nói sau cùng của Quốc sư, lão già sử tử ấy lại mỉm cười.

Quốc sư giọng bất đắc dĩ nói:

- Lúc trước vốn nói là không cần, nhưng lễ mừng “tam cửu” của Cảnh Thái , ta tìm không ra lời chúc mừng nào như thế, thật sự... mấy cái đầu tên Đạo Thảo mang về kia, ta cũng không lấy không, ta sẽ cho gã vài cái đơn thuốc tốt để bồi thường.

Hoa Tiểu Phi cười lắc đầu:

- Đầu người đưa người không ngại, nhưng tốt nhất người nên chuẩn bị, ta trước đây bắt hấn đi Phụng Hoàng Thành tổn hại vài phần não bộ, những cái đầu người này rất cuộc đáng giá bao nhiêu, ta cũng không nói được, đều phải xem gã mà tùy cơ ứng biến. Quan trọng nhất là Đạo Thảo không có lòng tham, nhất quán thấy được thì lấy... cho nên đầu người hấn mang về, chưa chắc đã mượn được.

- Dù sao cũng hơn là không có gì! Nhờ người, lần này lấy được đồ của gã.

Quốc sư cũng cười, chuyển giọng, ngữ khí cũng nghiêm túc hẳn: “Người trẻ tuổi mà hiểu chuyện, biết tiếp thu cái phải, thật không tồi.

Hoa Tiểu Phi gật đầu:

- Ta coi trọng nhất ở gã là điểm này. Lúc làm việc chỉ trông đợi cơ hội, không miễn cưỡng càng không ý mạnh...

Nói chưa hết câu đột nhiên bên ngoài truyền đến một chuỗi tiếng nổ như sấm rền, âm thanh lớn ấy quét qua Tỉnh hành, cả tòa thành như run rẩy theo! Yển Đỉnh nhảy dựng lên, truyền lệnh cho đệ tử đang đợi lệnh bên ngoài:

- Mau đi xem có chuyện gì.

Không đợi đệ tử quay về bẩm báo, Yển Đỉnh, Hoa Tiểu Phi liền nhảy lên nóc đại điện, phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy khắp các ngõ ngách trong Tỉnh Thành quầng lửa sáng rực dội ngược lại, bùng lên. Đang đêm yên bình, việc này xảy ra nhất định do có người cố ý làm. Mà giờ phút này, Yển Đỉnh còn chưa nhìn ra hướng của ngọn lửa, chỉ nhíu mày quan sát. Chuyện này sẽ có cảm vệ quân lo liệu xử lý, không cần Quốc sư lão phải động tay.

Nhưng nhìn khắp một lượt, ánh mắt Quốc sư đột nhiên thê lương, từng đám từng đám lửa đang theo hướng gió dập lại thành một vùng lửa lớn, lan ra rất nhanh, nuốt hết mọi thứ trên đường đi, đại hỏa hoạn rừng rực quét về hướng hoàng cung.

Toái Càn Khôn

228. Chương 57: Quà Tặng (p2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 57: Quà tặng (P2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngay lúc Quốc sư và Hoa Tiểu Phi đang bàn bạc tặng quà gì vào đại lễ “tam cửu” của Cảnh Thái, thì Lý Minh Kỳ cũng đem lễ vật dâng lên chúc mừng hoàng đế Nam Lý đăng cơ.

Đại hỏa hoạn đã bốc lên tận trời, bằng sức người căn bản không cách nào dập nổi. Yển Đỉnh hít sâu một hơi, trước tiên nói với Hoa Tiểu Phi:

- Người hãy mau mang kim bài nhập cung, giúp Cảnh Đế rời khỏi cung bình an.

Rồi truyền lệnh cho các đệ tử, tăng lữ môn hạ rời khỏi chùa đi trấn an dân chúng, tăng binh thì duy trì trật tự đường phố, đại hỏa hoạn không có cách nào thay đổi được nữa, nhưng tuyệt đối không được để giẫm vào vết xe đổ của đêm mờng tám tháng chín.

Không hề ngoài dự đoán, Cảnh Thái nổi cơn thịnh nộ, trong cung bận bịu nhốn nháo, lại một lần nữa phải rút chạy. Tỉnh thành một vùng loạn lạc, cấm quân tất cả đều được huy động ra phòng loạn, đồng thời đóng chặt bốn cửa để phòng kẻ phóng hỏa thoát ra ngoài...

Hai tòa hoàng thành, hai đại lễ mừng, nhưng tình cảnh thì hoàn toàn trái ngược nhau. Phượng Hoàng thành liên tiếp có hung án, nhưng cuối cùng đại lễ mừng tiểu Hoàng đế đăng cơ lại được tổ chức long trọng, hàng vạn người dân đi xem lễ. Trang nghiêm mà náo nhiệt. Tình thành thì đang thái bình vô sự... sau một phen đại hỏa hoạn thì cả hoàng cung chẳng còn lại gì, Hoàng đế lại một lần nữa tháo chạy khỏi kinh đô, còn nói gì đến đại lễ mừng ba chín năm đăng cơ nữa.

Một trận phóng hỏa mà không bắt ngờ, không nguy hiểm gì, trên đường về cũng bình an chẳng sóng gió, về đến khu vực của Nam Lý, nhóm người của Tổng Dương chọn lối Phượng Hoàng thành mà đi. Lần này phóng hỏa là chủ ý của cha vợ, sau khi trở về, xét về tình về lý mọi chuyện đều phải bám báo lại cho Trần Tây Vương.

- Đại hỏa Tình thành, Yến cung không còn nữa.

Tin tốt lành này truyền đi Trần Tây Vương lại gặp Tổng Dương, từ trong ánh mắt, giọng điệu mang theo sự khen ngợi. Ngoài ra còn cố ý dẫn Tổng Dương đi yết kiến Tiểu Hoàng đế.

Diện mạo của Tiểu Hoàng đế có đến 6 phần giống Phong Long. Sau khi đăng cơ lấy niên hiệu Phúc Nguyên, lúc gặp Thường Xuân hầu, bộ dạng điềm đạm mà cứng cỏi. Vì mới đăng cơ không lâu, lại thêm tuổi nhỏ không nhớ hết từ, âm ở cả nửa ngày nói không lên lời, Tổng Dương buồn cười nhưng sợ tổn thương Hoàng đế nhỏ tuổi, nên cố nén cười cho qua chuyện này.

Đến kinh thành đã là lúc hạ tuần tháng chạp, dứt khoát ở lại Phượng Hoàng thành đón năm mới, Nhâm Sơ Dung vốn cũng muốn về, nhưng vừa đến nơi thì phong ấp bận việc. Mặt khác Vương gia thương con gái, không cho nàng đi tới đi lui bôn ba. Lễ mừng năm mới qua đi, vào ngày mùng sáu, nhóm Tổng Dương lại tiếp tục lên đường. Từ Hoàng thành mau chóng trở về phong ấp của mình.

Vừa mới đến phạm vi phong ấp, Nhâm Sơ Dung liền mang theo những người nhà rồi việc trong nhà đi đón, Quận chúa mặt mừng hoan hỉ, đến trước mặt Tổng Dương:

- Nhâm Sơ Dung cung nghênh Thường Xuân hầu chiến thắng trở về, càng phải tạ ơn trời Hài gia đi Đại Yến chuyến này không hề xảy ra chút bất trắc nào. Bái tạ bái tạ.

Tổng Dương cười:

- Ta làm cho mọi người lo lắng như vậy sao?

Nhâm Sơ Dung tủm tỉm cười:

- Hài gia quá khiếm tốn rồi, tuy nhiên lần này người khiến cho người khác lo lắng là người khác, không phải người.

Nói rồi chuyển hướng nhìn chăm chăm vào Tiểu Bộ.

Công chúa lập tức chuyển đề tài, đem ngữ khí nịnh nọt nhất ra:

Tỷ, muội cho người mang về rất nhiều quà tặng, mọi thứ đều được chọn lựa tỉ mỉ, có...

Nhâm Sơ Dung cười không đổi sắc mặt, ánh mắt không thay đổi, cũng không trả lời, hoàn toàn không hành động gì. Tiểu Bộ càng nói giọng càng nhỏ đi, chớp chớp mắt, muốn tìm phương kế cứu nạn, một lát sau bỗng nhiên mắt nàng sáng lên, sự lúng túng bỗng biến thành đắc ý:

- A, Tiểu Dung nhi, cây trâm của người đẹp quá!

Tổng Dương trở về, Nhâm Sơ Dung đương nhiên rất vui, sớm nay đã dậy rửa mặt chải tóc trang điểm, chân chữ lưỡng lự... Cuối cùng cài lên đầu cây trâm Tổng Dương mang về từ chỗ Thiên Dạ Xoa tặng nàng. Không ngờ Nhâm Tiểu Bộ nhanh mắt nhìn thấy, một tay tóm lấy bím tóc nhỏ. Tiểu Bộ mặc dù không nói thẳng ra nhưng nàng có ý để Nhâm Sơ Dung lung túng. Quận chúa đầu tiên là ngạc nhiên, sau lập tức đỏ mặt, không nói được lời nào.

Nhâm Tiểu Bộ cười lộ cả má lúm đồng tiền bên miệng, người ngoài đều không biết tỉ muội bọn họ có bí mật gì, nhưng nhìn hai nàng vui đùa cũng khiến mọi người cười vui. Về phần Tổng Dương, không hề phản ứng gì với hai nàng, cười ha hả chào hỏi mọi người.

Công chúa diện hạ không ngờ thắng lớn vậy, vui mừng hân hoan, chợt thấy Tần Trùy đang ở trong đám người vừa về đến phong ấp không lâu. Lần này nàng không dám cười nữa, thay vào đó là bộ mặt nhăn nhó, chạy đến trước mặt người đàn ông xấu xí đó, nói giọng tội nghiệp:

- Tần đại ca, là Tiểu Phát ham chơi, có lỗi với...

Tần Trùy sao có thể để tiểu thư xin lỗi mình, trong lòng lại chẳng hề có chút ý trách, vội vàng xua tay nói đùa vài câu, cứ thế đổi đề tài khác. Về chuyện có phải đúng như Tống Dương nói gã cố ý để nàng đi, gã cũng không nhắc tới nữa, không ai biết được chân tướng ra sao.

Cái tên xấu xí ấy chẳng trách móc gì khiến Tiểu Bộ phần chần chừ tinh thần giống như được tặng ngọc quý vậy, đem quà nàng mang về để tặng Tần Trùy bé đến, xong rồi chạy về bên cạnh Nhâm Sơ Dung, nhỏ giọng nói:

- Tam tỷ cũng đừng trách muội nữa, lần sau muội không dám nữa...

Nhâm Sơ Dung thực lòng đang chuẩn bị trách muội muội, nhưng Quận chúa không tự mình tức giận, mà muốn giao lại cho Tần Trùy. Hồng Ba vệ là hộ vệ của Hồng Ba phủ, nhiệm vụ chủ yếu là đi theo bảo vệ Vương gia và người nhà, nhưng bọn họ cũng đã từng cùng Trần Tây Vương rong ruổi tây cương, là chiến hữu đồng tâm hiệp lực đánh địch mạnh, thân phận hơn phận tôi tớ bình thường rất nhiều.

Tuy nhiên Tiểu Bộ xem ra còn biết điều, trước mắt bao nhiêu người dưới không so đo thân phận của mình, chạy đi xin lỗi Tần Trùy, Thừa Hợp cũng không cần nói thêm gì nữa, nghe xong rồi cười nói:

- Ủ, lần sau không dám nữa. Năm chữ này từ lúc người biết nói đến giờ thì mỗi ngày đều luôn miệng hứa, người há miệng ra cho ta xem lưỡi có bị chai đi không?

Bao nhiêu nữ nhân của Vương gia, bao nhiêu chị em trong phủ Hồng Ba Vệ, một đám đều rất thành thật, nghe lời, nhưng con người hiểu chuyện là Nhâm Sơ Dung chỉ ưu ái với cô nàng Tiểu Bộ hay không nghe lời nhất. Đây đúng là duyên phận trời định, có không sửa được cũng sẽ không thật sự giận nàng.

Lúc này một tên nhóc len lỏi trong đám người ra, chạy đến quỳ trước mặt Tống Dương, cung kính, tỉ mỉ hành lễ bái sư phụ, Tiểu Bồ Đào làm y như thật:

- Tĩnh nhi cung nghênh sư tôn đến.

Cậu nhóc lém lỉnh to gan lại hiểu lễ nghĩa, đứa con quý hóa này của Hồ đại nhân, người trong phong ấp không ai không thích nó. Tống Dương giơ tay bế nó lên, hỏi:

- Thế nào, nghĩ ra muốn theo học bản lĩnh với ai chưa?

Bồ Đào ngoan ngoan gật đầu, cậu đã không muốn cùng đám học trò học thuyết sách nữa, giọng điệu pha chút thăm dò:

- Con có thể học võ với Lạt Ma Vân Đỉnh không?

Uy danh của Vân Đỉnh mọi người trong phong ấp ai cũng biết, cho dù không ai nói gì với Bồ Đào, nhưng cậu nhóc khi nghe người lớn nói chuyện phiếm cũng đã nắm được đầu đuôi sự tình, lúc ấy Bồ Đào vô cùng ngạc nhiên, một người mà có thể đánh bại tất cả người trong phong ấp, hơn nữa Lạt Ma còn chưa từng đánh thương người khác...

Võ công cao cường, ra tay chắc chắn, lòng mang ý thiện, mọi thứ đều khắc sâu trong lòng cậu bé hình tượng đại hiệp, lại thêm bản tính hiếu chiến của cậu bé, mong muốn lớn nhất của cậu là bái Vân Đỉnh là sư phụ.

Việc nguy hiểm phát sinh trong phong ấp sớm đã truyền đến tai Trần Tây Vương. Lúc Tống Dương ăn tết đã nghe Trần Tây Vương tỉ mỉ kể lại, cũng biết Vân Đỉnh hiện vẫn còn ở trong phong ấp, nghe cách nói của Bồ Đào thì không cảm thấy có chút nào kì lạ, chỉ lắc đầu cười nói:

- Bái Lạt Ma làm thầy thì người phải xuất gia, không được kết hôn, cha người mà biết người ở nhà ta xuất gia, lão còn không chạy theo đòi mạng của ta sao?

Nói xong đem cậu nhóc giao cho người bên ngoài, đoàn người hùng dũng đi về phía Yến Tử Bình. Đi chưa được bao lâu Tống Dương bỗng phát giác phong ấp đã thay đổi rất nhiều so với hồi mình còn nhỏ. Khác

biệt rõ nhất là nơi đây có đóng quân. Không phải Thường Xuân hầu lên chiêu mộ tư quân mà là quan binh Nam Lý đang hoành, tới lui kiểm tra thể quân.

Sau vụ phong ấp gặp nạn lần trước, Trần Tây Vương cho đóng quân với ngựa ngay tại lãnh địa của con rể. Hành động này không chỉ để bảo vệ người nhà mà quan trọng hơn là hiện tại trong phong ấp có rất nhiều quý nhân, ngoài đứa con trai độc nhất của tả thừa tướng, còn có một vị Tiên đế gia của nước Nam Lý, Trần Tây Vương bất đắc dĩ phải coi trọng việc này. Ngộ nhờ ngày nào tin tức lộ ra, Phong Long bị địch quốc cướp mất, Nam Lý lập tức sẽ đại loạn.

Ngoài việc đóng quân, dọc đường đi Tống Dương còn gặp vài đoàn xe lớn ra vào.

Nhâm Sơ Dung đứng bên giải thích:

- Thứ vận chuyển vào trong đều là quân khí, trước đây phụ vương cùng chàng và thiếp nói qua rồi, là quân khí trong kho lớn của Nam Lý bỏ đi. Lúc trước chúng ta ở đây cũng đã tính xong số lượng, thanh toán xong rồi, hàng liên tục đưa tới, dùng không được bao lâu. Người Man, Thạch Đầu lão có thể trang bị lại mới toàn bộ.

Tống Dương vui mừng gật đầu, chỉ vào một đoàn xe đang rời khỏi phong ấp hỏi:

- Xe đi đâu, vận chuyển cái gì đây?

Hắn nhìn thấy rõ ràng, chiếc xe nặng nề, rõ ràng mang không ít hàng hóa.

- Cũng là quân khí từ Nam Lý đưa ra.

Nhâm Sơ Dung trả lời.

Tống Dương mê mẩn...Nam uy vì đất nước mà trang bị tân quân, hèn là sau khi làm mới toàn bộ xong thì nghiệm thu, vận chuyển, theo những gì hắn biết thì còn lâu mới đến lúc làm xong.

Cho dù có làm xong thì số vũ khí này cũng cấp cho cửa Tây, phải chuyển đến cho Tây Vương mới phải, nhưng hiện tại đoàn xe lại đi về phía Đông.

Toái Càn Khôn

229. Chương 58: Không Thể Kết Hôn Sao? (1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 58: Không thể kết hôn sao? (1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nhâm Sơ Dung hiểu được sự mông lung phân vân trong lòng Tống Dương, mỉm cười đáp:

- Thứ được chuyển đi không phải là vũ khí đã thành hình mà chỉ là bán thành phẩm, không thể trang bị cho tân quân được, nên không thể đưa tới cửa tây được. Chỗ hàng này đều đưa tới xưởng sản xuất vũ khí khác trong nước, chúng ta bỏ tiền mời nhà khác đến giúp hoàn thành.

Nói xong, Nhâm Sơ Dung lại nhấn mạnh:

- Nam Uy lại có con đường khác, tạo ra con đường mua bán vũ khí với triều đình Nam Lý, chúng ta không làm!

Lúc trước khi Thừa Hợp định xây dựng Nam Uy, không ngoài hai mục đích: đầu tiên đương nhiên là để kiếm tiền. Trong núi có quặng, trong triều có vua, về sau tài nguyên dồi dào, một mục đích khác là tự tạo quân giới, vũ trang cho quân đội riêng và Sơn Khê Man.

Nhưng việc Thiền Dạ Xoa đào được bản đồ kho báu khiến phong ấp có thể dùng câu : “Tự nhiên mà giàu” để hình dung. Khi một chuyến vật báu được chuyển về, Cố Chiêu Quân sau khi tính hết các khoản, Nhâm Sơ Dung một người nghèo chỉ hận không thể mua nổi trang sức bỗng chốc nhận ra mình đột nhiên thành người giàu có.

Thường Xuân hầu không còn chán nản nữa. Còn một chuyện cũng trở nên quan trọng hơn.

Tiêu thợ rèn kiểm tra danh sách binh khí mà kho có thể cung cấp, trang bị của Sơn Khê Man và Thạch Lão Đầu thì không cần phải nói, hầu như là mang tới đều có thể dùng được. Trong hình mẫu của Thiền Dạ Xoa đưa cho, các loại áo giáp, kiếm, cung, nỏ đều không khác mấy so với quân giới trong đại kho Nam Lý. Suy cho cùng mọi người đều là người Hán, hệ thống vũ khí cũng là cha truyền con nối, đại bộ phận quân khí sơ sơ đều có thể thay thế được, duy chỉ có mạch đao là chỉ có thể dựa vào khả năng của chính Nam Uy mà chế tạo ra.

Nam Uy xây dựng chưa lâu, sản lượng có hạn, nếu vừa thực hiện đơn đặt hàng của triều đình, vừa chế tạo mạch đao cho Hồng quân thì không đủ sức làm. Mà quan hệ giữa Nam Lý và Đại Yến ngày một xấu đi. Phong ấp lúc này không thiếu tiền bạc, vì vậy Quận chúa quyết định đem chuyện làm ăn với triều đình chuyển cho một xưởng khác của Nam Lý làm. Tất cả những thành phẩm, bán thành phẩm từ trước đến nay Nam Uy làm ra đều nhượng giá thấp nhất, công xưởng tiếp quản sẽ chỉ chiếm lợi chứ tuyệt đối không bị thiệt.

Chuyện có lợi lớn như thế, tất nhiên kẻ dưới muốn tiếp nhận. Vốn dĩ đây là việc làm ăn của quốc gia, không đơn giản Nam Uy nói chuyển là chuyển, nhưng chẳng ai ngăn được người cha uy quyền của Sơ Dung, hiện nay Trần Tây Vương là người đứng đầu trong số các quan đại thần chính phủ, hơn nữa, đề cập đến việc ở phong ấp Yến Tử Bình, Cố đại nhân cũng muốn giúp đỡ. Có hai người bọn họ đồng tình(gật đầu), Thừa Hợp ở Nam Lý không có gì phải e dè kiêng kỵ.

Kỳ thật lúc đầu Trần Tây Vương vừa nghe việc chuyển đơn hàng, cũng có chút bất mãn, nhưng xét lại việc Tống Dương lập công đầu trong cuộc binh phản ở Phượng Hoàng thành lại chưa lĩnh thưởng, thì cũng đáp ứng lời thỉnh cầu của con gái.

Sau khi Nam Uy từ bỏ việc làm ăn với triều đình, bỏ ra tất cả lực lượng chuẩn bị dồn sức nhanh chóng chế mạch đao, những mong nhanh chóng trang bị cho Thiền Dạ Xoa, thức tỉnh toàn bộ sức mạnh của binh khí kì diệu này.

Nhâm Sơ Dung đại thể đã bàn giao rõ ràng mọi chuyện, việc này nói thì đơn giản nhưng thực tế làm thì không dễ thế. Đến nay mọi thứ đều đã đi vào trật tự, cũng dễ dàng nhận ra Quận chúa đã bỏ bao nhiêu tâm huyết và sức lực vào đó. Tiểu Bộ đứng bên cạnh nghe xong liếc mắt nhìn Tống Dương, đặc ý nói:

- Ta sớm đã nói với chàng rồi, trong nhà có Thừa Hợp như có một viên ngọc quý, giờ chàng đã tin chưa?

Không đợi Tống Dương nói ra câu:

- Còn đợi đến bây giờ á, sớm đã tin rồi.

Nhâm Sơ Dung liền cười lắc đầu:

- Đừng vội khen tặng, Nam Uy sắp bắt tay vào việc, nhưng vẫn còn một chuyện ta nghĩ phải mau chóng làm, nên cần thương lượng với chàng.

Sự tình bắt nguồn từ chỗ Tiêu thợ rèn. Thủ pháp chế luyện cùng với kĩ thuật thì không nói, có phóng mắt đi khắp Nam Uy cũng tìm không ra thợ rèn cao tay hơn, nhưng gác cũng giống như các thợ rèn khác là mắc bệnh mê tín.

Mạch đao từng đánh đầu thắng đó, thiên hạ không gì địch nổi. Nếu nhìn từ góc độ vô địch thiên hạ, thì chẳng phải là hung khí tuyệt đỉnh sao, vốn đã bị mai một trong hậu thế, đến nay lại được Tiêu thợ rèn làm hồi sinh trở lại, ngày nó trở lại nhân gian tất sẽ gây ra vô số chết chóc. Tiêu Dịch cảm thấy người khởi xưởng ra nó tất sẽ bị trời phạt, nhẹ thì tổn thọ nặng thì không được chết tử tế.

Đối với việc này không phải không có cách giải quyết, Tiêu Dịch nói rõ với Quận chúa, chế tạo ra mạch đao thì có thể, nhưng buộc phải cho mạch đao nhận chủ, nếu không hẳn tuyệt đối không làm... Việc nhận chủ

mà Tiêu thụ rên nói, nói một cách đơn giản là lúc bình khí thành hình, phải nhỏ vào đó vài giọt máu tươi của người sử dụng nó, nghe nói kể từ đó mạch đạo sẽ dính liền huyết mạch của thân chủ, vĩnh kết đồng tâm, đạo cũng mang cái hồn của chủ. Theo cách nói của thần thoại thì có thể khiến chủ nhân tăng thêm sức mạnh.

Theo lời Tiêu thụ rên nói thì sau khi mạch đạo nhận chủ thì cái tội sát thương sẽ đổ lên đầu chủ nhân của đạo, không có chút can hệ gì đến gã, vong hồn đột tử cũng sẽ không tìm gã làm phiền.

Nói về quỷ thần lưu truyền từ xa xưa trên đất Trung Nguyên, mọi ngành nghề đều có sự kiêng kỵ của mình. Vả lại việc mạch đạo nhận chủ, đối với ý chí chiến đấu của Thiên Dạ Xoa cũng có nhiều cái tốt, đồng thời lại có thể khiến Tiêu Dịch an tâm, Nhâm Sơ Dung lúc ấy đồng ý với cách của Tiêu Dịch. Nhưng đối với phong ấp mà nói việc nhận chủ chỉ càng làm sự việc thêm phần phức tạp, song song với việc bắt đầu làm mạch đạo ở Nam Uy, Thiên Dạ Xoa ở trong núi cũng phải luân phiên liên tục đến công xưởng, đợi đến lúc mạch đạo ra lò để nhỏ huyết luyện thành.

- Sau đó không lâu, Thiên Dạ Xoa sẽ đến phong ấp, ta muốn hỏi chàng một chút, có nên định ra Đại Hồng Hoàng để không?

Nhâm Sơ Dung nói ra cách nghĩ của mình:

- Kể thì không phải là không thể làm được, nhưng chung quy lại vẫn phải có một người như vậy.

Lúc Nhâm Sơ Dung nhường cho Tống Dương đưa quyết định, trước sau sẽ không trực tiếp nói vấn đề phải làm hay không làm, mà nàng đều đưa ý kiến của mình ra, đóng góp để tham khảo hoặc lựa chọn.

- Người chọn xong rồi, ta vốn nghĩ tìm một đứa trẻ thông minh, nghe lời, dễ bảo, nhưng Thiên Dạ Xoa bọn họ cũng không phải đồ ngốc, chúng ta làm như vậy không tránh khỏi để lại dấu vết, mà... trong phong ấp hiện nay có một vị vạn tuế gia đích thực, chỉ sợ là chúng ta không khống chế nổi...

Hành trình ở Đại Yến, ngoài hoa quả thơm ngọt vừa miệng, và một trận lửa khói rừng rực hoành tráng, thời gian khác chỉ có thể hình dung bằng cụm từ “nhàm chán vô vị”, lúc nhàn rỗi Tống Dương cũng tính qua chuyện này rồi, chàng đáp:

- Ta muốn hơn cả là Phong Long, nếu ông ta đồng ý giúp đỡ, thu phục Thiên Dạ Xoa thật quá dễ dàng, sau khi trở về ta nói với ông ta xem sao.

Nói xong Tống Dương ngừng lại, lại nhấn mạnh hơn:

- Chuyện này để ta làm, nàng không cần xen vào nữa.

Được Quận chúa giúp đỡ, Thường Xuân hầu vô cùng vinh dự, cảm thấy ý nghĩa vô cùng. Tuy nhiên vẫn phải nói tiếp, những chuyện lớn nhỏ trong phong ấp nhiều không đếm hết, việc Tống Dương có thể làm lại không nhiều, khó khăn lắm mới có một việc, liền mau chóng đoạt kiếm về tay.

Nhâm Sơ Dung cười nhắc nhở:

- Hiện tại đã không còn Phong Long nữa, chỉ có một vị Lý Đại tiên sinh.

Lý Đại tiên sinh cũng đến nghênh đón Thường Xuân hầu, Tiên đế xem ra đã không còn là Hoàng đế nữa, cũng ném luôn những cái cung cách đế vương, cũng không còn ngồi ở nhà đợi Tống Dương đến yết kiến nữa, ông ta tự biết mình bất đắc dĩ kém một bậc, bạn bè thân thiết đến chơi, ra tận cửa đón tiếp cũng là nghĩa thường .

Tuy rằng Hoàng đế đã ở đội ngũ của mình , nhưng đông người tai vách mạch rừng nói chuyện không tiện, Tống Dương cũng không vội bây giờ nói ngay ra chuyện này.

Nói đến phần có liên quan đến Hoàng đế thì dừng lại, Nhâm Sơ Dung đổi chủ đề khác:

- Địa tuyến Diệu Hương Cát Tường chọn đặt ở phía bắc của Yến Tử Bình và Hầu phủ, vây thành một khoảng đất cho sư thái, phạm vi bấy dăm, tiền xây dựng ta không để sư thái phải tốn kém, do ta ứng ra, coi như góp công đức.

Sơ Dung giữ gìn cơ nghiệp người trước để lại, nhưng việc cần phải tiêu tiền tuyệt đối sẽ không tiếc rẻ.

Tổng Dương cười nói:

- Nên làm thế.

Vô Ngự sư thái và Thi Tiêu Hiểu theo bên cạnh bọn họ, đồng thời cùng quay đầu lại cùng mỉm cười tạ ơn Tổng Dương.

Nhâm Sơ Dung tiếp tục nói với Tổng Dương:

- Mặt khác, liền sát phía Tây của vùng đất Cát Tường, để ra hai dặm, chuẩn bị xây Vực tông đàn tràng. Vốn dĩ Sư thái cùng Vân Đỉnh Lạt Ma đã thương lượng là đem Vực tông đàn tràng nhập vào khu Diệu Hương Cát Tường, tuy nhiên đất của chúng ta rộng lớn, không cần phải chen chúc chật chội một chỗ.

Phạm vi phong ấp là năm mươi dặm, Yến Tử Bình chiếm mất một khoảnh. Tiêu Kim Oa chiếm mất một khoảnh, về phần đất quân đội, Hầu phủ, Nam Uy hiện tại chiếm đóng đều không nhiều. Căn bản đều không cần tính toán, hiện tại vẫn còn cả khoảng đất trống lớn. Dù sao đất ở nơi hoang vắng này cũng rẻ, đất cấp cho bằng hữu nhiều ít đối với Tổng Dương không để tâm, có phải chiếm hết tất cả đất trống mới bằng lòng đâu. Điều làm hắn thật sự cảm thấy hứng thú là tin tức khác lộ ra trong câu nói của Quận chúa, lúc đó liền hỏi:

- Nói như vậy Vân Đỉnh đồng ý ở lại sao?

Nhâm Sơ Dung cười gật đầu nói:

- Không sai. Chuyện này Vô Ngự thái sư là người có công lớn, để bà ấy tự nói với chàng.

Vô Ngự nghe vậy tiếp lời.

Thời gian Vân Đỉnh đến phong ấp, phần lớn đều là những ngày Tổng Dương lên vào Tỉnh thành, hiện tại cách thời điểm Tỉnh thành xảy ra chuyện cũng đã sắp được ba tháng. Lão Lạt Ma cuối cùng cũng đồng ý với đề nghị của Vô Ngự, ở lại Nam Lý truyền giáo giảng đạo, những mong Vực tông có thể sinh sôi nảy nở. Khoảng thời gian này, Vô Ngự lúc nào cũng tìm anh ta, vừa là tâm sự cũng là thăm dò. Vài tháng nay tiếp xúc, Vô Ngự dám dùng tính mệnh đảm bảo Lạt Ma Vân Đỉnh tuy rằng đã từng có thù với phong ấp, nhưng xuất thân trong sạch, hoàn toàn có thể tin tưởng được.

Không chỉ Vô Ngự, Thi Tiêu Hiểu, La Quan, Nhâm Sơ Dung cũng thường gặp gỡ Vân Đỉnh, ai cũng tin tưởng anh ta. Nói thực ra Tổng Dương cảm thấy bản lĩnh nhìn người của Vô Ngự chẳng ra làm sao, nếu không cũng không để đồ đệ của mình “hãm hại” mình như vậy. Tuy nhiên Thừa Hợp cũng cảm thấy Vân Đỉnh có thể tin được, vậy không cần bàn thêm nữa.

230. Chương 58: Không thể Kết Hôn Sao? (2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 58: Không thể kết hôn sao? (2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ba tháng nay Vân Đỉnh luôn luôn dưỡng thương, xiềng xích ở chân tay sớm đã bỏ đi rồi, nhưng từ đầu đến cuối anh ta chưa từng rời khỏi khoảng sân nhỏ. Ngoài Vô Ngự và vài người ít ỏi ra, anh ta cũng không có gặp gỡ người bên ngoài, bởi vậy Vân Đỉnh không biết Thường Xuân hầu đã về đến phong ấp, là do Vân Đỉnh chưa từng đi cùng mọi người đến.

Vô Ngự vẫn không quên giải thích một câu:

- Ta được biết tin ngươi trở về, vốn muốn chuyển lời tới mời Vân Đỉnh tới đây một chuyến nhưng Vô Diễm nói không ổn...

Vị hòa thượng xinh đẹp đứng bên cạnh cười nói:

- Tính cách của Thường Xuân hầu nóng như lửa, ta sợ hấn vừa gặp Vân Đỉnh, không nói đến hai lời liên lao tới động thủ, hoặc là tùm tùm cười mà đi đến bắt tay nhân tiện liên hạ độc gì đó. Trước khi hai người gặp mặt, tốt nhất để chúng tôi chào hỏi đánh tiếng trước đã.

Nhưng lúc vắng nhà, sào huyết bị người ta lên xâm nhập, theo như tính cách Tổng Dương làm sao hấn chịu để yên? Thi Tiêu Hiểu khá là hiểu con người hấn, cho nên không dám trực tiếp sắp xếp Vân Đỉnh ra đón tiếp hấn.

Thật ra Tổng Dương không chỉ biết rút đao mà còn biết thu đao. Sự việc liên quan đến Vân Đỉnh, người nhà hấn đích xác là đã chịu thiệt, nhưng Nhâm Sơ Dung đã xử lý tốt rồi, hấn cũng không để bụng mãi nữa.

Miệng thì tán gẫu, đoàn người đã đến phủ Thường Xuân hầu, định nghỉ ngơi chỉnh đốn trước đã, rửa mặt thay quần áo, rồi đi Yến Tử Bình thăm bà con, nhân lúc trống này, Vô Ngự mời Vân Đỉnh ra.

Vân Đỉnh đi vào chính đường của Hầu phủ, còn chưa đợi đến lúc gặp Tổng Dương, anh ta đã sững sốt.. vì anh ta biết người tài giỏi, kỳ nhân thì nhiều nhưng anh ta sao có thể nghĩ ra, trong đám người trước mặt không ngờ còn có một vị Hoàng đế.

Vân Đỉnh nhìn về phía Phong Long. Sau biết được tâm nhân tu hành đã lâu của Lạt Ma có thể nhìn ra thân phận, Tiên đế có chút đặc ý tiến đến cười phóng khoáng nói:

- Hôm qua cảm thốc dĩ tạ, hôm nay vừa đẹp trời quang, tại hạ Lý Đại bá kiến Vân Đỉnh Lạt Ma”, (ý là gắm vóc lụa là ngày hôm qua đã không còn nữa, hôm nay thiên hạ đã yên bình).

Câu nói đùa nửa chừng cũng xem như lời giải thích thân phận.

- Tiên sinh thật có lòng

Vân Đỉnh đã hiểu được liên cười , sau khi tán dương một câu lại lặp lại cách nói của Phong Long, nhưng hấn còn thêm một câu:

- Hôm qua cảm thốc dĩ tạ, hôm nay vừa lúc trời quang, nói không chừng Minh triều... lại xuất hiện một đám mây lành cũng nên.

Nói xong liền dùng lễ của Vực tông đáp lại Tiên đế.

Tổng Dương ở cách đó không xa nghe thấy, đôi lông mày khẽ dựng lên, trao đổi ánh mắt với Nhâm Sơ Dung, sau đó mỉm cười nói:

- Tâm nhân tu hành đã lâu, thật không thể coi nhẹ.

Người ngoài nghe Vân Đỉnh không suy tính gì, nhiều nhất là cổ vũ Phong Long, nhóm Tổng Dương bàn bạc mời Phong Long làm Đại Hồng Hoàng đế, nghe những lời của Vân Đỉnh không khỏi nghĩ đến điều thú vị khác.

Không đợi Tổng Dương nói thêm với Nhâm Sơ Dung, Vân Đỉnh đã được Vô Ngự dẫn về phía Tổng Dương.

Vân Đỉnh trước đây khi nói chuyện phiếm, nghe nói qua đến cách đối nhân xử thế của Tổng Dương, đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, đối phương hoặc là sẽ nói lời chế nhạo hoặc sẽ sỉ nhục quyền thuật. Lạt Ma không quan tâm, vì đối phương là chủ nhân thực sự của phong ấp, mình lại có tội trước, Tổng Dương có trở mặt cũng là đúng lý. Vực Tông tu tâm cũng chỉ cầu cho tâm được thuần tịnh, mọi sự sỉ nhục bên ngoài không hề tồn tại trong mắt anh ta.

Tuy nhiên Tổng Dương lại không quen làm khó dễ, tuy rằng miệng nói đều là những lời khách sáo “kính nể, ngưỡng mộ...” không có chút ý nghĩa gì trong đó, nhưng thái độ và giọng điệu thì thân thiện.

Không có người nào sinh ra vốn đã thấp hèn, Vân Đỉnh mặc dù không để tâm đến việc bị sỉ nhục, nhưng có thể không bị sỉ nhục vẫn là tốt hơn. Thái độ của Tổng Dương làm Lạt Ma cảm thấy rất thoải mái, không kiềm chế được cứ hay nhìn vào mắt Tổng Dương, Tổng Dương cười hỏi:

- Lạt Ma nhìn ra được gì rồi?

Vân Đỉnh cười

- Làm người hai kiếp, người thường không thể làm được.

Lời vừa thốt ra, Tống Dương suýt chút nữa kêu lên kinh ngạc, đây có thể xem như là bí mật lớn nhất của hắn, Lạt Ma có phần hơi tinh tường sắc bén, có thể nhìn thấy việc “xuyên việt” của mình sao? Tâm trạng Tống Dương đang dao động mạnh mẽ, mặt lúc đỏ lúc trắng, vẻ mặt vô cùng cổ quái. Tiểu Bộ đứng bên sườn Tống Dương không nhìn thấy được vẻ mặt của người trong lòng, cười hì hì đến bên tai hắn thì thầm:

- Lạt Ma nhìn ra lúc chàng trăm ngày tuổi thì bị chết rồi...

Lần bị ngắt hồi nhỏ bị Vụ thái sư mang đi, từ đó về sau cuộc sống của Tống Dương hoàn toàn thay đổi. Nếu mà tính toán thì cũng coi như là chết một lần rồi sống lại, là người sống hai kiếp. Tống Dương nhè nhẹ thả lỏng một chút, đang nghĩ tiện miệng nói gì đó cho có lệ. Nhưng không đợi hắn mở miệng, sắc mặt của Vân Đỉnh đứng đối diện đột nhiên tái nhợt, trong miệng lẩm nhẩm kinh hô, thân thể bỗng dưng lão đảo.

Tống Dương còn cho là vết thương của hắn chữa trị chưa lành, giơ tay dịu hắn, không ngờ ngón tay mới chạm vào đối phương một cái, một luồng nội lực mạnh mẽ truyền đến, hất văng tay hắn ra.

Tống Dương tinh thông cả ba thứ: độc dược, y thuật, võ thuật nên phút chốc đã hiểu ra đối phương như này là không phải vấn đề thương thế, mà là sự mất kiểm chế về tâm lý, nội lực không chịu sự kiểm chế của thân chủ. Tống Dương ngạc nhiên vô cùng, dù xác định rõ ràng đối phương không hề có ác ý, những vẫn giang hai tay bảo vệ đám người Thừa Hợp,. Tiểu Bộ lùi về sau vài bước, đồng thời không khỏi tò mò, có chuyện gì có thể khiến Vân Đỉnh vốn vững tâm như đá lại thành ra thế này?

Trong lòng buồn bực, Tống Dương theo ánh mắt của Vân Đỉnh nhìn xuống, bởi vậy mới phát hiện ánh mắt Lạt Ma đang nhìn vào hai chân mình. Thường Xuân hầu cúi đầu nhìn lại mình, quần không rách, giày vẫn mang, trên đùi cũng không có nở hoa... Tống Dương rất nhanh liền hiểu ra, cái Vân Đỉnh nhìn thấy không phải là chân của mình, mà là một nhóc con đứng sau hắn.

Bồ Đào theo sau Tống Dương, Tống Dương lui nó cũng thất tha thất thểu lùi về sau, cùng bỏ chạy với sư phụ, còn Vân Đỉnh thì hai mắt sáng rực nhìn nó.

Tình hình ở chính đường của Hầu phủ có chút buồn cười, Vân Đỉnh như thể một con gấu to lớn hiền từ, Tống Dương và các cao thủ khác, lại giống như là hồ ly, báo, chó sói, chó săn. Mặc dù đều là thú, nhưng con nào có thể so được với gấu. Hiện tại gấu lớn đang tỏ ra rất khác thường, các loài thú lớn nhỏ khác đều kinh ngạc sợ hãi. Tuy nhiên cũng chẳng có gì xấu hổ cả, đoàn người không một tiếng hô liền chạy dạt ra bốn phía, rồi lại xúm lại tiến đến.

May mà Lạt Ma Vân Đỉnh tỉnh táo lại ngay lập tức:

- Là ta thất thần, kinh động đến các vị, thật xin lỗi.

Trong lời nói biểu lộ sự biết lỗi chân thành với mọi người.

Tống Dương lắc đầu để ám hiệu cho Vô Ngự:

- Đại sư vì sao thất thần?

Vân Đỉnh bỗng mỉm cười, không chút che dấu niềm vui của mình, chìa tay về phía Tiểu Bồ Đào:

- Đứa trẻ này có duyên với tôi..

Nói xong anh ta cũng không quan tâm đến thân phận lễ nghi, ngồi xổm xuống nhìn qua khe hở giữa chân Tống Dương nhìn Bồ Đào, hỏi thẳng hắn:

- Có muốn làm truyền nhân của ta không?

Lạt Ma đến việc bá sư còn không nhắc tới, trực tiếp đã nói đến kế thừa, lời vừa nói khỏi miệng mọi người cười ồ lên.

Vực Tông thu nhận đệ tử cần dựa vào Tâm nhãn, Vân Đỉnh dám nói ra những lời ấy tất nhiên là nhìn ra trên người cậu bé có điểm kỳ lạ.

Bồ Đào vẻ mặt vô cùng phức tạp, có chút hưng phấn lại có chút sợ hãi, lại chỉnh tề nghiêm trang, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn giấu chút tiếc nuối, lắc đầu, không trả lời mà lại hỏi:

- Không thể kết hôn sao?

Cậu bé là con trai độc của Hồ lão gia, nếu không được kết hôn thì cũng coi Hồ đại nhân hiếm muộn.

Vân Đình càng vui mừng, điều khó nghĩ của Bồ Đào căn bản không phải là trở ngại:

- Ai nói không thể kết hôn? Đệ tử của Vực tông có thể, đừng nói đệ tử bình thường, đến trở thành Lạt Ma Vực tông rồi cũng có thể xuất gia, tại gia rồi sau đó lấy vợ sinh con.

Nói xong, dường như còn sợ chưa đủ dụ, lại nói thêm:

- Vợ ngươi sẽ là mẫu phật, nhận được sự tôn kính yêu mến của các tín đồ, có phúc lớn, nhiều may mắn.

Bái sư không làm chậm việc kết hôn... Cậu nhóc rõ ràng động tâm, Tống Dương cũng không dám để mặc cậu bé do tính trẻ con mà quyết bừa, thay cậu mở lời từ chối:

- Lạt Ma thì phải tu hành khổ hạnh, việc này không ổn.

Tu hành khổ hạnh bình thường đều do mình tự ép bản thân, tuy nhiên cậu nhóc nếu không cố gắng khó mà đảm bảo sư phụ sẽ không giúp... Lại nói cho dù là ai hành, Bồ Đào tu hành khổ ép, phải chịu khổ thì không chạy thoát nổi rồi. Hồ đại gia nếu biết được Tống Dương để cậu con quý báu của lão phải tu hành khổ hạnh, lão không ăn sống Tống Dương mới lạ.

Vân Đình lắc mạnh đầu, mắt vẫn chăm chăm nhìn Bồ Đào, miệng thì trả lời Tống Dương:

- Thành Phật thì có vô số cách, không chỉ có mỗi cách chuốc khổ, với đệ tử Vực tông, tu hành khổ luyện là tự nguyện chứ không bắt buộc. Nếu không muốn thì đừng chọn cách này, vả lại... thân không dơ bẩn, hà tất phải chịu khổ.

Không phải chịu khổ Tống Dương cũng không đồng ý, kiên quyết lắc đầu:

- Bồ Đào đã bái sư ở môn hạ của ta rồi, đại sư tự trọng.

Không ngờ đã là người của môn hạ khác mà Vân Đình vẫn không hề để ý, cười nói:

- Nó sau này vẫn là đệ tử của ngươi, ta chỉ là muốn truyền bí kíp cho nó, giúp nó thành phật. Nó có thể bái ta làm sư là tốt nhất, nhưng không bái cũng không ngại, hướng cho nó được đắc đạo, mới là cái thiện chân chính.

Không phải chịu khổ, có thể kết hôn, thậm chí không cần bái sư... Mặt của Bồ Đào tràn đầy hoan hỉ, nói ra yêu cầu nhỏ cuối cùng của mình: Chỉ học võ không tụng kinh có được không?

Vân Đình không còn lời nào để đỡ được nữa.

231. Chương 59: Sách Tốt (1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 59: Sách tốt (1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương và Thừa Hợp liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có chút lo lắng....Vân Đình thích Bồ Đào. Đầu tiên không nói là chuyện tốt hay chuyện xấu, ít nhất không phải là chuyện nhỏ. Rất đơn giản, Vân Đình thấy cái mình thích là thèm nhưng mọi người không theo, nói không chừng sẽ lại hiểu lầm, tìm cơ hội ôm tiểu Bồ Đào chạy trốn

Về phần Bồ Đào chính mình tự nói ra “ Không thích sách chỉ thích võ” . Tuy rằng nhất thời khiến cho Vân Đỉnh á khẩu. nhưng ai cũng biết chỉ đơn giản bằng vào câu nói này đáng bị đánh thừa sống thiếu chết. Truyền y bát trong mắt Lạt Ma chỉ là tiểu hài tử còn quá nhỏ, vẫn chưa hiểu chuyện. Nếu có thêm thời gian tìm hiểu thì tự nhiên có thể khiến tiểu Bồ Đào thật tâm hướng phật.

Tổng Dương trong lòng thật sự đang cân nhắc, phải đưa Bồ Đào trở về phượng Hoàng thành, bất kể thế nào cũng không thể để tiểu hài tử hỏng trong tay mình. Mà Vân Đỉnh hình như cũng nhìn ra được khúc mắc trong lòng hắn, không đợi Tổng Dương hoặc người bên ngoài lên tiếng liền lắc đầu nói:

- Đã là duyên phận thì không thể cưỡng cầu.

Nói xong liền đứng dậy nhìn về phía Tổng Dương:

- Ta là người xuất gia không hiểu lắm sự đời nhưng ít ra cũng phân biệt được tốt xấu, ta sẽ không lỗ mãng xin hầu gia yên tâm.

Tổng Dương không yên tâm được. Lần đầu gặp nhau làm sao nói chuyện tín nhiệm. đành cười nói :

- Đại sư nói quá lời rồi.

Vân Đỉnh cười cười chuyển về chủ đề chính:

- Ta có thể nhìn ra, tiểu hài tử này rất được sủng ái, xuất thân không phải tầm thường. Vân Đỉnh sẽ không làm khó người khác, chỉ là nghĩ... có thể hay không cùng trưởng bối của nó nói chuyện một chút, ít nhất cũng có thể để chúng ta thường xuyên gặp mặt kể cho nó nghe ít chuyện, giảng cho nó chút đạo lý. Dương nhiên nếu nó nguyện ý tập võ ta sẽ dốc túi mà truyền thụ. Thời gian sau nếu có một ngày nó nguyện ý tu tập phật pháp, lúc đó ta sẽ truyền Vực tông y bát cho nó sau. Còn nó không có ý định này ta cũng sẽ không miễn cưỡng.

Phật sống là cao nhân chân chính tiểu Bồ Đào cùng anh ta thường xuyên tiếp xúc thì có trăm cái lợi mà không có cái hại nào. Phật sống đưa ra cái đề nghị này thật là vô cùng hậu đãi.

Tổng Dương cũng nói thật:

- Hồ công tử là khách quý của nhà ta, ta không làm chủ được việc này, cần phải hỏi qua phụ thân nó, lời của đại sư ta sẽ truyền đạt đầy đủ.

Câu cuối cùng, xin hầu gia nhất định chuyển đạt; tâm nhãn minh biện.... tiểu hài tử tương lai con cháu đầy đàn, trời đã định bất kì ai cũng không đổi được

Vân Đỉnh cười nói. Sau đó không nói thêm một câu nào, Cố Chiêu Quân thì hỏi việc phóng hỏa Tĩnh thành, Không cần Tổng Dương mở miệng Tiểu Bộ liền giơ tay đáp lời.. Không khí trong đại sảnh rất nhanh nóng nhiệt dần lên. Không lâu sau trời tối, mọi người liền đứng dậy từ hậu phủ hướng đến tiểu trấn. Vẫn theo quy củ cũ, ở cửa nhà môn bày một cái bàn , thân hữu trở về trong tiểu trấn mở tiệc rượu chào đón.

Trong tiệc, người mù tìm cơ hội ngồi trước mặt Tổng Dương thấp giọng hỏi:

- Tổng huynh đệ.... có còn nhớ rõ chuyện tiểu hài Bồ Đào mang chân mệnh hoàng đế không

Tổng Dương đương nhiên nhớ rõ. Trước trận ở Tĩnh thành hắn cùng Tiểu Bộ nói chuyện phiếm, có nhắc tới “ Yến Tử Bình địa linh nhân kiệt chỉ hoàng đế mà có đến hai người”. Một trong số đó là chính là chỉ tiểu Bồ Đào.

- Ta biết Tổng huynh đệ trước nay chưa bao giờ tin chuyện bói toán... có điều mấy cái chuyện này, khụ.... Ta nói một cách thành thực, người không tin không cá ai bắt người tin, nhưng người không tin cũng không thể nói nó là gạt người mà.

Người mù uống hơi nhiều, mới nói có hai câu đã đã lạc đề rồi... may là lão vẫn chưa hồ đồ, lải nhải thêm mấy câu nữa liền quay về chủ đề cũ:

- Phật sống liếc mắt đã nhìn trúng tiểu Bồ Đào, có lẽ giống ta trước đây đã tính tiểu Bồ Đào mang chân mệnh thiên tử... là một chuyện”

Tổng Dương gấp cho lão một chút đồ ăn cười nói

- Giải rượu đã rồi nói.

- Con gà kho này mặn quá.... Tâm nhãn của Vân Đỉnh đại sư, tự có đạo lý riêng.... cùng với chúng ta là người Hán không giống nhau, là ta không hiểu được, có điều nếu bỏ đi những cái đạo lý thâm sâu chỉ giữ lại kết quả., ta trái lại lại thấy rất có ý tứ, do đó cũng hiểu được một việc, cái mệnh hoàng đế của Bồ Đào nhất định không thể sai được, nhưng nó chưa chắc đã là hoàng đế Nam Lý, nói không chừng nó là hoàng đế Thổ Phiên thì sao ? Hiện tại Vân Đỉnh chẳng qua chỉ là một Lạt Ma bình thường, nhưng một thời gian nữa, Vực tông thật sự có thể phát dương quang đại, còn ai có thể nói anh ta không làm được Đại Lạt Ma? Tại cao nguyên, Đại Lạt Ma không phải chính là hoàng đế sao ? Vân Đỉnh một khi đã là Đại Lạt Ma người thổ phồn sẽ phong hắn là thần dưới hạ giới, Bồ Đào nhận truyền thừa y bát của hắn, đợi hắn chết tiểu hài tử không phải là hoàng đế sao ?

Người mù nói năng lộn xộn, thao thao bất tuyệt, lại đem chén rượu trước mặt một hơi uống cạn, sau đó đưa ra kết luận:

- Vân Đỉnh có một câu nói không sai, tuy là có duyên nhưng không tiện cưỡng cầu, anh ta sẽ không cưỡng cầu gì cả, nhưng ta cảm thấy, Tống huynh đệ cũng không lên cưỡng cầu, thuận theo tự nhiên mới tốt, đừng cứng rắn mà đi cản đi chắn, nếu đúng là có duyên thì không thể ngăn cản được, sao lại phải uống phí khí lực? Hơn nữa nếu thật sự muốn nghịch thiên hành sự nói không chừng còn có thể nhận được hậu quả xấu.

Người mù nói xong, Nhị ngốc đứng bên cạnh tức giận nói:

- Quỷ cốc, người vừa uống là rượu của ta.

Tống Dương đem rượu của mình đưa cho Lưu Nhị, an ủi ngốc huynh đệ rồi nói với người mù:

- Chuyện này người cũng rõ, chỉ có thể Hồ đại nhân mới có tư cách làm chủ việc này, chúng ta đều không quyết định được, không cần nghĩ nhiều làm gì. Xem Hồ đại nhân nói sao đi, ta ở giữa không ủng hộ hoàn toàn cũng không làm khó dễ đâu.

Người mù làm sao không hiểu được điểm mấu chốt này, gật đầu cười nói:

- Ta chính là đến nói chuyện đạo lý, không có chuyện gì khác, chính là sợ người tính tình cố chấp, vừa nghe nói đến việc xem tướng liền không quản gì hết đơn thuần dựa vào sự yêu ghét của bản thân đi phản đối, người hiểu là tốt rồi, có thể hiểu thì việc có thể thành.

Tống Dương liền nói:

- Đa tạ tiền bối.,

Sau câu nói liền hô đám người Chu Nho, A Y Quả bồi tiếp người mù uống rượu, sau đó đứng dậy đi tìm Phong Long.

Lý công công vừa nhìn thấy hắn đi qua liền vội vàng đứng lên đem chỗ ngồi của chính mình nhường cho Tống Dương, Tống Dương nói vài câu khách khí rồi ngồi xuống, mỉm cười hỏi Phong Long:

- Ở đây có quen không.

Phong Long cười ha hả:

- Tiểu trấn là nơi đất lành thanh tịnh, rất tốt.

Lý công công giúp rót rượu, Phong Long không dựa vào thân phận cao quý mà chủ động mời Tống Dương một chén, rồi chuyển chủ đề

- Tiểu trấn tốt nhưng phong ấp không tốt, lúc chưa tới trăm.... ta thật không nghĩ tới, gia viên của Thường Xuân hầu hóa ra là thành trong thành.

Lý Đại khai khẩu mới nói được hai câu liền giọng điệu không tốt; Lý Nhị mắt trước sau không chút biểu tình, không uống rượu chỉ ăn, Lý Tam nghe vậy sắc mặt sợ hãi, có ý nắm góc áo của hoàng đế, nhưng không dám vượt mặt đành phải giương mắt nhìn Tống Dương mong sao hắn đừng so đo

Tống Dương lại coi như không có việc gì:

- Đâu có nghiêm trọng như vậy.

Phong Long bỏ ly rượu xuống:

- Hơn hai nghìn thanh niên không chịu trồng trọt, ngày ngày thao luyện, bọn họ thật sự là nạn dân? Một nhóm lớn dã hầu giống như quái nhân, mỗi ngày đều giấu trong rừng cây, bọn họ với người đều không có quan hệ? Ta nhớ Thường Xuân hầu không được phép nuôi tư binh. Lại còn xưởng binh khí Nam Uy...Hắc, không cần ta nói gì thêm nữa phải không?

Nói xong Phong Long bĩu môi. Sau khi ông ta không làm hoàng đế nữa biểu tình phong phú hơn rất nhiều:

- Lại còn có Mộ Dung huyện lệnh, thân là quan của một vùng, vì cảm kích mà giấu diếm không báo, ta nghĩ gã chỉ biết đến Hầu gia mà không biết Nam Lý còn có Hoàng đình.

Tổng Dương nói:

- Thế thì được, ta nghe người nhóm người kia ta không quản nữa đều cho ăn một bữa rồi đuổi hết đi, một người cũng không giữ, mặc kệ bọn họ đi cướp lương, cướp tiền, cướp nữ nhân, không quản nữa. bọn họ thích làm gì thì làm.

Phong Long nghe xong tức giận nói:

- Khốn kiếp.

Tổng Dương cười nói:

- Người miền núi hoang dã không có giáo hóa, ta tự mình bỏ tiền túi ra để nuôi, để quản thúc nhóm cường đạo này, thật tâm muốn cùng hoàng thượng phân ưu. Còn về phần Mộ Dung huyện lệnh ngài trách sai ông ấy rồi, là ta nói việc đó là việc nhỏ không cần báo lại với triều đình, ông ấy cảm động ta một lòng trung với triều đình lại cảm thấy hoàng thượng trăm công nghìn việc. Việc này chúng ta đều xử lý tốt rồi.... thì không cần...

Phong Long xua tay không muốn nghe nữa, vẻ mặt vẫn tươi cười không đổi:

- Không cần nói nhảm nữa, tiết kiệm chút nước bọt, ta tin Trần Tây Vương.

Trần Tây Vương nếu có tâm mưu phản, năm đó Phong Long đã không được làm hoàng đế hiện nay tiểu Phúc Nguyên cũng không nghĩ làm hoàng đế nữa, Lý Đại tiên sinh không còn mình mãi nữa nhưng cái đạo lý cơ bản vẫn có thể nghĩ thông, Tổng Dương nếu có tâm mưu phản Trần Tây Vương sẽ không dung tha.

Mấy cái chuyện trong phong ấp của Thường Xuân Hầu, có thể giấu triều đình nhưng làm sao có thể giấu được vương gia, Trần Tây Vương dung túng Tổng Dương, thậm chí ủng hộ Tổng Dương mở rộng thực lực, lòng trung thành của Trần Tây Vương nhật nguyệt có thể chứng giám cũng nói rõ để cho Tổng Dương thực lực hùng mạnh lên, đối với Nam Lý sẽ không có hại gì.

Huống chi Tổng Dương nếu thực sự có tâm làm phản sao lại mời Phong Long đến nhà mình. Mà trong phong ấp có nhiều nhất là ba nghìn tư binh, cũng không làm được việc gì ngoài việc tự bảo vệ mình.

Xét cho cùng, vẫn là bởi vì Phong Long tín nhiệm Trần Tây Vương, Trần Tây Vương cũng không cảm thấy Tổng Dương muốn tạo phản, chỉ là chuyện trong phong ấp trước đây Trần Tây Vương không hoàn toàn nắm rõ, thời gian sau mới giật mình phát giác, hóa ra nhiều chuyện vậy mà mình không biết, khó tránh trong lòng khó chịu, nói ra ít nhất có thể thông khoái thông khoái cái miệng.

Bỏ qua chủ đề này, Phong Long cùng với Tổng Dương nói chuyện phiếm..... trong yến tiệc vẫn trước sau như một vui vẻ, náo nhiệt, uống rượu vui vẻ có người cười, có người hát, đến tận đêm khuya mọi người mới cáo từ đi về.

Tổng Dương và Phong Long thủy chung đi cùng nhau, một mạch tiễn ông ta tới cửa tiểu viện thanh tĩnh mà Hầu phủ dành riêng cho ông. Đối với điều này Phong Long rất vui, cười nói:

- Ta đã không còn là hoàng đế nữa, chỉ là một vị môn khách của hầu phủ, ta sẽ không khách khí gì hết, người cũng không cần quá cẩn thận như vậy, muộn rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi.

Tổng Dương cười ha hả nói:

- Là ta có việc cần cùng ngài thương lượng.

Cựu hoàng đế lúc này mới biết, Tống Dương không phải lễ mẫn chu toàn. Phong Long cười ngượng ngừng bước vào phòng, gọi lý tam pha trà tiếp khách, ngồi vào chỗ của mình rồi hỏi:

- Là chuyện gì?

Tống Dương đi thẳng vào vấn đề;

- Muốn mời ngài lại làm Hoàng đế... ..”

Phong Long hoảng sợ, không đợi Tống Dương nói tiếp, hấn liền ngắt lời:Không được, Trần Tây Vương không cho!”Nói xong Phong Long mới tỉnh ngộ:

- Là bố vợ người phái người đến thử ta?

Toái Càn Khôn

232. Chương 59: Sách Tốt (2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 59: Sách tốt (2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

-Lúc trước Trần Tây Vương vào kinh từng nói rõ“phù trợ ấu đế không cho phép Phong Long nuốt lời”. Phong Long hiện tại lúc Tống Dương đến thăm dò lại không phải không biết gì, nhưng cùng với Tống Dương nói chuyện, lại không thể hòa hợp được như miệng lừa và miệng ngựa. Tống Dương lắc đầu cười khổ; ngài hiểu lắm rồi, nghe ta nói hết đã, là thế này trong núi còn có tám nghìn kì binh nghe lệnh, nhưng phải có Hoàng đế.....”

Phong Long vốn là muốn nghe Tống Dương nói hết nhưng nghe đến tám nghìn kì binh hoàng đế bệ hạ phải có liền chấn động nhin không được há mồm ngắt lời:

- Tám nghìn người? Thường Xuân hầu người thật sự muốn làm phản?

Trong phong ấp hơn hai ngàn tư binh, Phong Long vẫn có thể nhin, nhưng trong rừng vẫn còn tám ngàn kì binh, hợp lại chính là một vạn người, 1 hầu tước nhàn rồi không có thực quyền trong tay có một quân đội một vạn người, hơn nữa toàn là quân tinh nhuệ , Phong Long làm sao nhin được nữa.

Tống Dương vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng hận không thể cầm kim châm vào mặt vị hoàng đế này. Trong long động niệm, hoàn toàn theo bản năng , có tặc giạt mình , liếc mắt nhìn Lý Nhị..... không ngờ tới Lý Dật Phong bình thường luôn giữ một vẻ mặt lạnh lùng, lúc này khóe miệng nhếch lên cười cổ quái giống như ra hiệu nhin đi, hấn chính là như thế

Tống Dương kiên trì chịu đựng không quản việc Phong Long ngắt lời nữa nói nhanh việc Hồng quân đã xoa trong núi một lần, sau đó hỏi:

- Đã rõ chưa? Ta muốn mời ngài đến làm hoàng đế Đại Hồng”

Nói xong Tống Dương hòa hoãn bổ sung một câu:

- Nếu ta thật muốn làm phản, có thể mời ngài đến làm Hồng hoàng đế không?

Quả nhiên Phong Long không con chút tức giận và nghi ngờ gì nữa, ông ta là tiên đế là phụ thân của Phúc Nguyên, là cam tâm tình nguyện đem long bào nhường tặng cho con mình, hiện nay chính xác là người nhàn rồi, nhưng không hề nghi ngờ, tại Nam lý người trung thành phụ trợ ấu đế không phải ông ta còn ai nữa,

Tổng Dương mời ông ta đến làm Hồng hoàng, tuy chỉ la bù nhìn nhưng tầm quan trọng của vị trí này ai cũng hiểu rõ.

Tâm tư thanh tĩnh thì não bộ bắt đầu linh hoạt, Phong Long mở miệng đã nói ngay đến điểm quan trọng:

- Tại sao chọn ta?

“Nếu hồng hoàng thực sự có huyết mạch lưu lại, thế thì người kia từ nhỏ sẽ được dung nhập cái chí phục quốc, học sử cũ Hồng triều, hiểu rõ thiên hạ đại cục, bất luận lễ nghi hay khí độ đều bồi dưỡng từ nhỏ, người như vậy..... không phải ai cũng đóng giả được. Ta thực sự vẫn chưa nghĩ ra ai hợp lý hơn ngài nữa

Tổng Dương như vậy trả lời.

Phong Long lại hỏi:

- Người không sợ ta cướp quyền khống chế quân đội , không sợ Thiền Dạ Xoa chỉ nghe theo thánh chỉ mà không để ý đến mệnh lệnh của mật sứ.

- Thiền Dạ Xoa là quân đội. Chúng ta đem bọn họ từ núi sâu lôi ra là vì cái gì? Đương nhiên là vì đánh trận. Tương lai định dùng đến họ để đánh ai? Hoặc là giúp Trấn Tây vương đánh Thổ Phiên hoặc là giúp ta đánh Đại..... bất kể là đánh Thổ Phiên hay là Đại Yên, không quản là giúp Trấn Tây vương hay là vì bản thân ta báo thù, quý cho cùng đội binh mã này là vì Nam Lý mà đánh trận.

Đầu tiên là một chuỗi tự hỏi tự đáp, sau đó Tổng Dương ngừng một lát ,về mặt Phong Long có bắt đầu suy nghĩ, Tổng Dương tiếp tục:

- Kỳ thực Thiền Dạ Xoa Thiền Dạ Xoa cùng với thanh niên trong phong ấp, Sơn Khê Tú, Hồi Hột vệ không có gì khác biệt, vừa nhìn qua thì bọn họ giống như tư binh của ta, nhưng họ sẽ không bao giờ tạo phản.... ngược lại bởi vì Sơ Dung, Tiểu Phát ta còn muốn giúp Trấn Tây Vương đối phó Thổ Phiên; bởi vì tư thù của ta, ta sẽ phụ giúp Nam Lý đối phó Đại Yên. Dịch của ta và dịch của Nam Lý căn bản là một. Cho nên Thường Xuân hầu là Thường Xuân hầu của Nam Lý . Tư binh của Thường Xuân hầu là kì binh của Nam Lý

Có lẽ do lúc cơm chiều uống không ít rượu, Tổng Dương phát hiện lời nói của mình có chút dài dòng, lắc đầu cười nói:

- Ta không sợ người đoạt quyền khống chế Thiền Dạ Xoa, bởi vì người có đoạt hay không đoạt cũng như nhau, bọn họ nghe chỉ huy của người là để bảo vệ Nam Lý còn bọn họ nghe hiệu lệnh của ta là để đánh Thổ Phiên và Đại Yên, có gì khác nhau sao ? Hơn nữa.....

Nói đến đây Tổng Dương lập tức chuyển ý cười cười nói:

- Không có hơn nữa, chỉ có vậy thôi.

Huống hồ, về sau , Tổng Dương vốn định nói “người và ta hợp tác, khiến Thiền Dạ Xoa lại thấy ánh mặt trời, vì nước vì dân vì ngài vì ta” đều là chuyện tốt, người một tay có một chi hùng binh, với ngài không có gì hại cả”.

Không đề cập tới chuyện khác, chỉ Trấn Tây Vương đã tuyệt đối không để cho Phong Long có trong tay một chi hùng binh chứ không nói Phong Long đã cướp tư binh từ tay con rể Hồng Ba phủ. Vương gia sẽ không cam tâm, mà Trấn Tây Vương thủy chung vẫn có nỗi băn khoăn lớn là sợ Phong Long không nản lòng thoái ý một lần nữa sẽ lại cùng ấu để tranh đoạt ngôi vị. Nếu thật sự có ngày ấy Vương gia nhất định sẽ sử dụng thủ đoạn sấm sét giết chết Phong Long, để bảo vệ Nam Lý. Tiên đề đơn độc dễ dàng nắm giữ hơn. Nếu có trong tay tám nghìn kì binh thì khó nắm giữ trong tay rồi.

Tổng Dương vốn muốn dùng lời nói này với Phong Long, nhưng cảm thấy việc này khó tránh khỏi tàn nhẫn, nói đến miệng liền nuốt lại, mặc kệ Phong Long có nghĩ được đến điểm mấu chốt hay không, Tổng Dương cũng không muốn nói

Phong Long cũng không muốn tìm hiểu cái “hơn nữa” kia, cẩn thận cân nhắc một lúc Sau đó trên mặt lộ ra ý cười:

- Hồng sử ta lúc còn nhỏ cũng đã cẩn thận nghiên cứu qua, nhưng thời gian đã lâu rồi khó tránh khỏi có 1 chút không rõ lắm, người mau tìm cho ta sử ký,ta sẽ ôn tập lại.

Tổng Dương cười đáp :

- Không cần phải quá khắt khố, Thiên Dạ Xoa giấu ở thâm sơn sáu trăm năm, Hồng Thái tổ đời sau trải qua cái gì bọn họ hoàn toàn không biết tình...

- Thế sao được, bọn họ có thể không biết, nhưng ta đứa con mồ côi của Hồng để không thể không rõ.

Phong Long lúc có chuyện gấp, cân não chuyển động , càng muốn chuẩn bị thì sự tình phát sinh càng nhiều;" Còn nữa người phải tìm vài vị tiên sinh đến đem phía trên ta mấy chục đời truyền thừa trong gia phổ viết ra , lực sử đại hồng , thân thể của con mồ côi tất cả đều viết rõ ràng , đặc biệt là 2 đời sau khi đại hồng sụp đổ cùng với ta 3 đời gần nhất, nhất định phải làm tỉ mỉ, tốt nhất có người thật có thể tra ra, đừng rồi ngán đó vẫn chưa đủ , vạn lần không thể thiếu được chính là,,,,,""

Giả trang hồng để huyết mạch, tướng tượng tốt 1 chút, cần cẩn thận cân nhắc.... Sự việc cần chuẩn bị thực là không ít , đây chỉ là 1 ít chi tiết công việc, Tổng Dương chỉ biết biết vò đầu cười, muốn toàn bộ chu toàn vẫn là phải nhờ đến Thừa Hợp xuất mã.....

Nhâm Sơ Dung biết Tổng Dương đi tìm Phong Long bàn hồng hoàng di hồ, nên vẫn ở lại trong hầu phủ đại sảnh đợi tin tức, một lúc không thấy hần quay lại, đợi đến mức buồn bực trong lòng, gần như chính tại thời điểm Tổng Dương và Phong Long nói từ biệt, nàng đứng dậy đi tìm muội muội nói chuyện, dù sao Tổng Dương trở về cũng phải đi tìm Tiểu Phát sẽ không sai được

Thừa Hợp đến trước cửa phòng Nhậm Tiểu Bộ, nhìn qua cửa sổ chợt thấy không còn ánh nến, nàng xò nói muội muội ngủ đang ngủ , đang định ly khai đột nhiên phát hiện, trong phòng vẫn còn ánh nến yếu ớt đang lay động, chỉ có điều dị thường nếu không nhìn kĩ khó có thể phát hiện, Nhậm Sơ Dung thông minh , cân nhắc 1 lúc liền hiểu muội muội vẫn chưa ngủ , chỉ là không thắp đèn ở trong phòng, mà đem theo vào sau màn liền rất khó bị phát giác

Nhâm Sơ Dung bình thường rất điềm đạm, những một nữ tử còn trẻ , ai lại không có 1 phần tinh linh cổ quái nhất là nàng đã chú ý Nhậm Tiểu Bộ, liền khoát tay áo ra hiệu cho nữ tì thối lui, còn mình thì nhẹ nhàng đẩy cửa phòng..... Nhậm Tiểu Bộ để cửa chờ Tổng Dương, cho nên vẫn chưa cài then, nàng chính là đang làm 1 việc kinh thiên động địa

Yến trong tiểu trấn kết thúc, lấy có buồn ngủ, Nhậm Tiểu Bộ nhanh như chớp chạy về phòng mới của mình trong hầu phủ, cho nữ tì thối lui, đóng chặt cửa.....chỉ để lại 1 đĩa đèn dầu, sau khi ngồi trong màn đôi tay nhỏ run rẩy lật từng trang cung xuân đồ mà Diệp Phi Phi tặng nàng ra xem tìm năng nhảy loạn lên về mặt như kẻ trộm, hai mắt bắn ra bốn luồng tinh quang, hai má ửng đỏ

Xem được một nửa, hai má nàng nóng đến độ có thể châm được nữa, đúng lúc này tiếng của tam tỷ truyền đến: huyền cơ cơ công chúa đang lén lút lút lút làm gì đó?. Lập tức màn bị Nhậm Tiểu Dung vén lên

Tiểu Bộ kinh hãi thất sắc, nhất thời chân tay cuống quýt, vô công tu vi phát huy đến cực điểm liền mạng đem tập tranh giấu xuống dưới gối , nhưng lại quên mất trên giường vẫn còn đĩa đèn, trong lúc vội vàng vô ý đụng phải, lùa mạn màn gấm là nhueng vật rất dễ cháy, được một lúc ngọn lửa liền bùng lên may mà Nhâm Sơ Dung tuy không hiểu võ công nhưng tâm tư xoay chuyển nhanh, có tài cấp biến, động tác rất nhanh lấy mấy ly trà lạnh tưới vào ngọn nến , ngọn lửa tắt dần vang lên tiếng tứ tứ

Hai tỷ muội đều bị dọa đủ một phen, mắt nhìn nhau trừng trừng một lúc, Nhâm Sơ Dung bật cười : dọa chết ta rồi. chuyển thân đi đến đi đến bàn kê cho đèn sáng lên 1 chút : Tiểu Bộ không sao chứ?

Nhâm Tiểu Bộ lắ lắ đầu, đứng dậy xuống giường định nói một chút gì đó, không ngờ Nhâm Sơ Dung cười khanh khách nói: Nhậm Tiểu Thất có tạt giặt mình, dưới gối giấu cái gì vậy? vừa nói vừa thò tay xuống gối..... Nhậm tiểu Bộ định đoạt lại nhưng tinh thần phản ứng hơi chậm, lại bị tam tỷ lùa xuống giường lên khoảng cách giờ xa hơn 1 chút, trong miệng nàng kêu mấy tiếng cổ quái ma chính bản thân cũng không hiểu là gì, bổ nhào đến thì cung xuân đồ đã bị đoạt mất rồi

Đúng lúc này, cửa phòng lần nữa lại bị đẩy ra, Tổng Dương trở lại rồi. Đúng như quận chúa suy đoán, Tổng Dương ly khai chỗ của Phong Long đầu tiên đến đại sảnh tìm không thấy Thừa Hợp, liền đến chỗ Tiểu Bộ

xem, kết quả may mắn được nhìn cảnh hai cô vợ càn quấy, Tống Dương chỉ cảm thấy buồn cười: đang giành cái gì thế

Nhâm Tiểu Bộ sắp diên đến nơi rồi, chỉ vào tam tỷ rồi hướng Tống Dương nói: nàng, nàng, nàng..... sau khi nói ba câu ”nàng” công chúa điện hạ không biết nói gì nữa, “nàng cái gì nữa, thật là mất mặt chạy thôi” lập tức không dám lưu lại trong phòng. May mà nàng vừa về phòng liền vội vàng” đọc sách” vẫn chưa thay y phục nên hiện nay quần áo vẫn còn chỉnh tề

Thừa Hợp chỉ vui vẻ đứng xem bộ dáng của muội muội, nàng vẫn chưa xem cuối cùng quyển sách mình vừa đoạt được là sách gì, vẫn còn hướng Tống Dương nói: Nha đầu kia lén lén lút lút ..không biết lại.....
AAAAAAA

Nhâm Sơ Dung cuối cùng cũng thấy rõ quyển sách tốt trong tay mình. Như gặp phải rắn độc, hét lên một tiếng đem cái đồ hình vứt đi, vừa tức vừa thẹn vừa vội vàng... lập bập nói : nàng xem.. ta tò mò, không, không biết..... nói đến đây, quận chúa cũng cảm thấy không biết nói gì giải thích cái gì, rõ ràng mọi thứ, chạy thôi!!

Toái Càn Khôn

233. Chương 60: Yêu Tinh (1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 60: Yêu tinh (1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đã hơn một năm trôi qua nhưng cứ mỗi khi Hoa Nghiêm tướng quân của Bạch Cổ lâu nhớ lại lần Tả thừa tướng bỗng nhiên xuất hiện trong Thập Vạn Hồng Hoàng, sau khi tiến vào doanh trại và bắt gặp sự tình của vợ con mình, , anh ta lại toát mồ hôi lạnh, không kìm nổi bất giác đưa tay sờ lên cổ mình... Còn may là Tả thừa tướng từ bi, lưu lại đầu anh ta trên cổ, cho phép anh ta lập công chuộc tội.

Vợ con cũng không dám ở lại vùng lân cận nữa, sớm đã được đưa trở về nhà xưa. Hoa Nghiêm cũng bị Binh bộ nghiêm trị, chịu ba mươi roi, chức quan giáng ba cấp, bổng lộc giảm nửa nhưng chức vị của anh ta tạm thời không đổi, vẫn thống lĩnh binh lính Bạch Cổ lâu, giám sát động tĩnh trong Hồng Hoàng.

Trải qua sự việc nên cũng hiểu chuyện hơn, Hoa Nghiêm so với trước đã thành thật hơn nhiều, nhưng cũng chỉ là thành thật mà thôi.

Hoa Nghiêm cũng như đa số quan binh Nam Lý, trong lòng có ý chí phục vụ đất nước, nếu thật phải ra chiến trường chém giết anh ta cũng sẽ liều mạng, nhưng tập luyện bình thường sao... dường như có chút quá buồn tẻ, đặc biệt là thời tiết Nam Lý, không lạnh ngày nắng chói chang thì là mưa bão triền miên, trong khí hậu như thế này, tập luyện nào có thể miễn được thì nên miễn đi. Cho nên, lính canh giữ Bạch Cổ lâu bình thường không tập luyện sáng sớm, chỉ biết đứng giờ thay ca, luân phiên canh giữ, gần như mỗi ngày đều ngủ quên một giấc.

Sáng tinh mơ ngày hôm nay, Hoa Nghiêm đã mơ một giấc mộng đẹp... Mộng thấy mình mặc áo bào đẹp đẽ, cách ăn mặc giống hệt một công tử quyền quý, một mình đi đến nơi mua vui Cẩm Tú lâu ở gần châu phủ, tú bà với vẻ mặt tươi cười ra nghênh đón:

- Hoa gia, ngài đến thật đúng lúc, hôm nay cô nương trong lầu không thu tiền, ngài cứ tùy ý vui vẻ hưởng thụ.

Hoa Nghiêm trong mộng vui mừng, đang định nói gì đó, không ngờ tú bà bỗng nhiên lấy từ trong ngực ra một cái tù và sừng trâu, kề vào tai anh ta mà thổi tu tu.

Chối tai không chịu được, Hoa Nghiêm tức giận giật mình tỉnh giấc, mộng đẹp cũng theo đó mà tan biến. Còn chưa kịp ‘không thu tiền’ thì tỉnh rồi khiến anh ta nhiều ỉu rĩ, đang muốn lẩm bẩm chửi mắng thì anh ta chợt nhận ra tú bà trước mắt quả thật không thấy nữa nhưng tiếng tù và trong tai vẫn còn!

Tiếng tù và cảnh báo, Hồng Hoang có khác thường.

Hoa Nghiêm vội vã đứng lên, vừa mặc quần áo, vừa chạy ra ngoài, trực tiếp xông lên đài canh gác, chính ông nhìn về nơi núi rừng xa. Chỉ vừa nhìn một cái, Hoa Nghiêm tưởng quân liền hít một hơi, lòng cũng theo đó mà trầm xuống!

Trước mắt không có quân Man nhưng dựa vào ánh nắng ban mai lúc rạng đông, anh ta có thể nhìn thấy rõ ràng: trong tầm mắt, rừng rậm không gió mà động, lá rừng phập phồng gợn sóng ào ào, chim chóc toàn bộ bị kinh động, hốt hoảng kêu to, bay tứ tung, nhiều đến mức gần như che kín bầu trời. Chỉ cần là người có chút kiến thức thì nhìn vào đã hiểu, trong rừng rậm đang có vô số quái vật di động rất nhanh, hướng về biên giới mà xông đến.

Bình thường thì lười biếng qua loa, đến giờ phút này trong lòng đầy sợ hãi. Tuy nhiên, với loại chức trách nghiêm túc là ‘trấn thủ Bạch Cổ lâu’ thì Hoa Nghiêm sẽ không qua loa, cho dù có bao nhiêu quái vật lao tới, anh ta cũng sẽ khổ chiến đến cùng. Hoa Nghiêm lên tiếng truyền lệnh, huy động tất cả binh lính lên phòng vệ, đồng thời châm khói lửa để đưa tin tứ phương.

Chỉ trong thời gian khoảng một nén hương, việc bố trí phòng vệ Bạch Cổ lâu đã hoàn tất, tên nằm sẵn trong ống, đao đã ra khỏi vỏ, sẵn sàng đón địch. Cùng lúc đó, sóng lá tầng tầng dao động, cuộn cuộn nơi gần rừng rậm đột nhiên chuyển mình, yên tĩnh trở lại...

Ngọn sóng quái vật chưa xông ra khỏi rừng rậm nhưng bầu không khí trên chiến trường cũng vì thế mà càng thêm áp lực.

Hoa Nghiêm nuốt nước bọt, truyền lệnh cho thuộc hạ không được lơ đãng. Nhưng mệnh lệnh này rõ ràng là vô nghĩa, chỉ cần không phải thằng ngốc thì ai cũng sẽ không vì vậy mà lơ đãng, chỉ là tướng quân cảm thấy nếu lúc này không nói gì thì trong lòng sẽ trống rỗng, khó chịu. Chỉ là bản thân tướng quân cũng không để ý thấy trong lúc truyền lệnh anh ta bất giác hạ thấp giọng.

Đàn chim đã bay tản đi, Bạch Cổ lâu trong ngoài đều vô cùng yên tĩnh, binh lính thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình... Bỗng nhiên, một tiếng chim kêu vang đến, mọi người nghe tiếng nhìn theo mới phát hiện hơn mười con hắc ưng khổng lồ không biết đã bay đến gần từ lúc nào, không ngừng quần vũ trong không trung. Ánh rạng đông chiếu lên đám ưng đang xoay vòng trên trời làm ánh lên hào quang màu đỏ máu.

Một tân binh mới nhập ngũ cuối cùng cũng không dè nén được nỗi sợ trong lòng, chưa nghe hiệu lệnh đã giương cung bắn, một mũi tên bắn thẳng về phía hắc ưng, đáng tiếc vì quá căng thẳng nên độ chính xác quá kém, cách xa mục tiêu đến mấy trượng, mũi tên cong vẹo bay lên đến điểm cao nhất trong không trung rồi chập choạng rơi xuống. Hai cánh của một con ưng khổng lồ hơi chấn động một chút, vể lên không trung một hình bán cung màu đen, phảng phất như một tia chớp lao nhanh đi, vươn mỏ ngậm chặt mũi tên lại, sau đó nó dùng sức, một tiếng ‘bặc’ vang lên, mũi tên gãy đôi...

Hoa Nghiêm quay đầu lại, trừng mắt nhìn tiểu tốt vừa bắn tên, chưa kịp lên tiếng răn dạy thì một giáo úy bên cạnh ông đã thấp giọng nói:

- Xin tướng quân nhìn xem, có người đi đến!

Sau một thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, trong rừng rậm đột nhiên có động tĩnh. Không phải đại quân xuất hiện mà chỉ có vãn vẹn năm người.

Một cái kiệu nhỏ được bện bởi thân cây leo, bốn dã nhân khiêng kiệu giống hệt hầu tử, còn có một nữ yêu tinh đang ngồi chễm chệ trên kiệu... Ngày hè nóng bức, người thường còn muốn lột bỏ cả da của mình, vậy mà ả lại còn khoát lông cừu, vẫn bộ dạng trước kia làm ra vẻ lạnh đến sắp không thể chịu nổi nữa; tóc đã trắng muốt như tuyết nhưng trên mặt một vết nhăn cũng không có, gương mặt xinh đẹp, kiều diễm, làn da vô cùng mịn màng.

Cách ăn mặc như vậy, bộ dạng như vậy mà không phải yêu tinh thì là gì?

Quái nhân hiện thân, các giáo úy càng căng thẳng, chỉ có Hoa Nghiêm tướng quân, sau khi nhìn rõ đối phương mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, lộ vẻ mặt vui mừng, cất cao giọng nói:

- Trước mặt có phải Hồ Phách tiên bối?

Hồ Phách nghe vậy hơi sửng sốt, thúc giục kiệu phu đi gần một chút, sau khi xác định âm thanh của mình có thể truyền tới đối phương mới cười khà khà nhìn về phía Hoa Nghiêm:

- Người biết ta?

Không chỉ một mình Hoa Nghiêm, toàn bộ chủ quản canh gác dọc tuyến Nam giới đều biết Hồ Phách tiên bối.

Lúc trước, Hồ Phách ở lại trong Thập Vạn Hồng Hoang, đã nói trước hết sức rõ ràng rằng không phải ở lại đây không đi nữa mà chỉ là ở lại chơi một thời gian, tương lai vẫn sẽ trở về. Sau khi Tổng Dương trở về Nam Lý đã nhờ Hồ đại nhân giúp đỡ truyền lệnh cho phía biên giới phía Nam tăng cường lưu ý điều này, một khi Hồ Phách xuất hiện, tuyệt đối không được hiểu lầm.

Đối với mệnh lệnh này, Hoa Nghiêm đặc biệt để tâm nên chỉ cần nhìn một cái đã nhận ra đối phương ngay. Hoa Nghiêm vội vàng truyền lệnh cho thuộc hạ mở áp để Hồ Phách tiến vào, bản thân anh ta cũng đích thân đi xuống nghênh đón.

Ở lại trong rừng mưa khoảng mười tháng nhưng thần khí của Hồ Phách vẫn không có chút thay đổi, bộ dạng vẫn như lúc trước khi chia tay với Tổng Dương. Hồ Phách vừa gặp mặt tướng quân nhưng cũng không khách khí, trực tiếp hỏi ngay:

- Tướng quân có biết tình hình của Tổng Dương không?

Cái tên Thường Xuân hầu cả Nam Lý đều biết, nơi biên quan xa xôi cũng không ngoại lệ, Hoa Nghiêm liền kể toàn bộ những việc mình biết có liên quan đến Tổng Dương, bao gồm cả 'hòa thân công chúa, ban hôn quận chúa, phong ấp Yến Tử Bình', toàn bộ việc lớn việc nhỏ đều kể tỉ mỉ. Hồ Phách nghe rất chăm chú, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, đôi mắt sáng trong veo vẫn lóe lên ánh vui mừng.

Hoa Nghiêm biết vị khách trước mặt này là trưởng bối của Tổng Dương nên cười nói:

- Thường Xuân hầu từng đặc biệt truyền tin cho biên quan, yêu cầu mọi người phải biết hành tung của tiên bối, bây giờ tốt rồi, tiên bối đã trở về, người một nhà đoàn tụ...

- Ta còn chưa định trở về.

Hồ Phách lắc đầu chen ngang lời Hoa Nghiêm:

- Chỉ là có chút nhớ con trai, lại huấn luyện xong đại ưng nên dự định xây dựng một đường truyền tin.

Vừa nói, Hồ Phách vừa đưa tay chỉ vào một kiệu phu. Người được chỉ bước ra một bước, Hồ Phách tiếp tục nói với Hoa Nghiêm:

- Nhờ tướng quân phái người dẫn gã đến Yến Tử Bình.

Người này là 'ưng chủ', khi gã chạy trên mặt đất, ưng đưa tin sẽ theo gã mà di chuyển trong không trung. Lần đi này thật ra là đi để cho ưng nhận đường, sau chuyến này thì đại ưng sẽ có thể qua lại giữa nơi của Hồ Phách và Yến Tử Bình giúp hai bên truyền thư gửi tin cho nhau.

Hồ Phách nói sao thì phải như vậy, Hoa Nghiêm chỉ có thể gật đầu.

Sau khi nói việc chính, Hồ Phách lại chuyển đề tài, đột ngột hỏi:

- Tướng quân cần đầu người sao?

Hoa Nghiêm một thoáng hoảng sợ, đang định lắc đầu bỗng nhiên lại hỏi tiếp:

Ý tiên bối là... ?

Hồ Phách cười đáp:

Đầu của dã nhân, tiền tuyến vừa có một trận dã chiến, chết không ít người, ta giữ mấy thi thể này cũng vô ích.

Hoa Nghiêm bỗng nhiên mừng rỡ, đây rõ ràng là đại công tự nhiên tìm đến. Trong nháy mắt anh ta đã nghĩ ra việc sẽ trình báo lên trên: mấy ngày trước, dã nhân tập hợp thành đội, xông vào cửa quan, Bạch Cổ lầu trên dưới một lòng chiến đấu đến cùng, kết quả đã đẩy lùi cường địch, giữ vững biên giới... Hồ Phách trước giờ không bao giờ sai khiến người khác làm không công cho mình, chỉ cần tận tâm làm tốt việc người nhờ thì nhất định sẽ có lợi ích.

Hồ Phách cười ha hả, nói một câu:

- Đội chúng ta đi rồi, tướng quân phái người vào rừng vận chuyển là được, ở hướng nam, rất dễ tìm.

Nói xong cũng không chờ đợi gì thêm, Hồ Phách lên kiệu rời khỏi Bạch Cổ lầu.

Hoa Nghiêm đợi Hồ Phách đi vào rừng sâu, trong rừng vừa bình lặng không lâu bỗng nhiên truyền tới một tiếng hô vang trời, lập tức giống như trước, sóng lá quay cuồng, chỉ có điều lần này phương hướng di chuyển ngược lại, hướng về phía Hồng Hoang mà lan đi!

tinhlinh2

234. Chương 60: Yêu Tinh (p2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 60: Yêu tinh (P2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lúc Hồ Phách rời khỏi Bạch Cổ lầu cũng là lúc cả nhà Thường Xuân hầu đang cùng nhau ăn sáng... Tống Dương, Tiểu Bộ, Sơ Dung cả ba người giống như kẻ trộm, ai cũng có tạt giạt mình, bữa sáng phong phú nhưng không ai chú tâm thưởng thức được hương vị của nó.

Tiểu Bồ Đào cũng ở đó, nhìn sang trái rồi nhìn sang phải, cũng không dám nói thêm câu gì nữa, cầm cái chén lớn vừa xoay vừa húp cháo, cách húp cháo này là học từ A Y Quả.

Húp gần hết chén cháo, nhóc con cuối cùng cũng không nén được nữa mà thăm dò Tống Dương:

Thầy ơi, việc con theo Vân Đỉnh Thượng Sư học võ, người thầy thế nào?

Bồ Đào sùng bái Vân Đỉnh, mà tâm ý muốn nhận Bồ Đào làm đệ tử của Vân Đỉnh đã bị Bồ Đào nhìn ra nên trong mắt nhóc con bây giờ chứa đầy mong đợi.

Tống Dương không vì vậy mà động lòng:

- Việc này ta không thể làm chủ, vẫn là phải hỏi cha người.

Nói tới đây, Nhâm Sơ Dung tiếp đề tài, nói với Bồ Đào:

- Hôm qua, ta đã gửi thư cho cha người, yên tâm đi, ngựa nhanh nhất trong phong ấp chúng ta đã được phái đi.

Vừa nói, nàng vừa gấp ít đồ ăn cho vào chén của Bồ Đào.

Liên quan đến việc nhận đệ tử của Vân Đỉnh, không phải một hai câu có thể nói rõ được trong khi lượng tin tức đưa bằng chim có giới hạn nên quận chúa chọn ngựa để đưa thư, phái tâm phúc Hồng Ba vệ chạy nhanh suốt đêm đến Phụng Hoàng thành.

Bồ Đào ríu rít cảm ơn, vẻ mặt của Tống Dương cũng vui vẻ, nhìn về phía nàng, lộ ra nụ cười. Nhâm Sơ Dung viết thư, phái người đi lúc nào, hẳn đều không biết, bên cạnh có người thông minh này cẩn thận giúp đỡ, thật đúng là có phúc.

Nhâm Sơ Dung không nhìn hắn nhưng trong ánh mắt chợt dâng lên một chút vui mừng, sau một lát lại dặn dò Bồ Đào:

- Sắp tới nên ở lại trong hầu phủ, càng ít ra ngoài càng tốt, nếu thật sự muốn ra ngoài chơi, phải đến nói với ta.

Dù Vân Đình từng trịnh trọng cam đoan nhưng nàng vẫn sợ Lạt Ma đột nhiên tới bắt cóc Bồ Đào.

Bồ Đào nghe dặn dò, đồng ý ngay. Một lát sau, nó đã ăn no, để chén cơm xuống, làm ra vẻ nghiêm túc chào thầy, công chúa, quận chúa rồi chạy ra ngoài vườn chơi. Tống Dương ho khan một tiếng, kể chi tiết lại việc đêm qua nhờ Phong Long làm Hồng Hoàng. Cách tốt nhất để đánh tan bầu không khí ngột ngạt vẫn là nói chuyện nghiêm túc, quả nhiên, từ Tiểu Bộ đến Sơ Dung đều chú tâm lắng nghe.

Tống Dương phấn chấn tinh thần, lời nói càng có sức sống, có một chút thiếu nghĩa khí là hắn đã đem chuyện tối qua Phong Long biểu hiện hồ đồ nói quá lên một chút... để lấy lòng hai nàng, không thể nào khác hơn, đành lấy tiền để gia ra làm tấm đệm vậy.

Tiểu Bộ bị chọc đến cười khặc khặc, Nhâm Sơ Dung cũng không ngừng mỉm cười, cuối cùng Tống Dương lại thuật lại toàn bộ những việc cần chuẩn bị mà Phong Long đã đề xuất, không ngờ lần này vừa mở miệng, Nhâm Sơ Dung đã cười đáp:

- Gia phả, Hồng sử, lịch đại, lý lịch con cháu Hồng Hoàng... tất cả những thứ này đều đã chuẩn bị xong rồi, hôm nay thiếp sẽ đưa sang cho Lý Đại tiên sinh, sau đó cùng tiên sinh, xác nhận lại xem có sai sót gì không.

Sơ Dung quản việc nhà là như thế, việc lớn thật sự nàng sẽ tìm Tống Dương bàn bạc, đồng thời để đưa ra ý kiến; còn những việc có vẻ không quá quan trọng nhưng lại không thể bỏ qua, những việc vụn vặt thì cho dù Tống Dương có nghĩ đến hay không, nàng cũng đều sắp xếp gọn gàng, ổn thỏa.

Bất chợt, trong lòng Tống Dương vang lên một câu cảm thán: trong phong ấp mà không có Nhâm Sơ Dung, mình phải làm sao đây.

Không có Nhâm Sơ Dung, phong ấp thật sự tiêu rồi... Sau bữa cơm sáng, quận chúa liền bận rộn hẳn lên, các việc điều phối quân khí, vận chuyển, chuẩn bị sản vật Nam uy để đổi, tiền bạc dùng khi ra vào, sắp xếp cho lão ấu bị đào thải từ Thiên Dạ Xoa... Ngày nào cũng như vậy, Nhâm Sơ Dung mỗi sáng vừa mở mắt ra là đã có vô số việc lớn nhỏ kéo nhau mà đến, cho đến đêm khuya đi vào giấc ngủ mới gọi là tạm xong.

Bây giờ Tống Dương đã trở về, hẳn dùng hết khả năng giúp nàng gánh vác nhưng việc có thể làm thật có hạn, nói đến cùng cũng chỉ có hai việc, một là tìm đến Mộc Ân nói chuyện, nói rõ ý tốt tặng vũ khí. Sơn Khê Man căm thù người Hán đến tận xương tủy, khí cụ Hán gia có tân tiến, dễ dùng thế nào, họ nhìn cũng không thèm nhìn nhưng nếu được tặng từ Tống Dương thì lại khác. Việc này, Nhâm Sơ Dung vẫn chưa từng nhắc qua với Mộc Ân, cũng là phải đợi Tống Dương trở về tự đi nói.

Mộc Ân cũng không ngốc, hoàn toàn hiểu rõ với lượng lớn quân giới tiến vào núi sẽ mang đến cho tộc ít nhiều lợi ích nhưng vẫn lo là Tống Dương 'cửu sắc bất triêm', không muốn tộc mình và Tống Dương có quan hệ gì nên lão bà đã nghĩ ra biện pháp lừa mình dối người, đó là toàn bộ vũ khí đều xem như Tống Dương tặng bà, sau đó bà lại chuyển tặng cho tộc mình.

Việc còn lại mà Tống Dương giúp được là tự mình tiến vào núi sâu, đi đến nơi ở của Thiên Dạ Xoa, nói rõ việc 'mạch đao nhận chủ', yêu cầu họ sắp xếp người đến phong ấp hỗ trợ đúc đao, đồng thời, Tống Dương cũng báo với đối phương rằng Đại Hồng Hoàng Đế bây giờ đã đến phong ấp. Thiên Dạ Xoa chủ tướng nghe xong mừng rỡ, lập tức lựa chọn các tướng lĩnh quan trọng để cùng mật sứ rời núi, tiếp kiến Hồng Hoàng.

Việc qua lại một chuyến trong núi, Tống Dương cố tình đi chậm lại, trước sau mất khoảng một tháng, như vậy bên Phong Long cũng đã chuẩn bị gần xong.

Nửa năm trước, Phong Long còn là hoàng đế chân chính ngồi trên ngai vàng, từ nhỏ đọc kinh sử, lễ nghi được huấn luyện nghiêm khắc, khí độ tự nhiên hình thành, bây giờ đóng giả tất nhiên thừa sức, hơn nữa Lý

Nhị Lý Tam cũng có thực tài, thế là một màn kịch được diễn vô cùng hoàn hảo, hoàn toàn không có sơ hở. Tống Dương luôn đi cùng, lúc đầu trong lòng còn có bất an, sợ Phong Long diễn không đạt nhưng rất nhanh sau đó đã thấy an tâm.

Nhưng quan sát màn kịch hơi lâu, Tống Dương dần dần phát hiện là Thiền Dạ Xoa có chút không tự nhiên... Sau khi nghe báo tin, Thiền Dạ Xoa đích thực vừa mừng rỡ vừa thẩn thút nhưng không biết có phải là ảo giác không mà Tống Dương vẫn cảm thấy cảm xúc mãnh liệt này của họ dường như không có mối liên hệ lớn đến Hồng Hoàng đang ở trước mắt.

Sau khi cẩn thận suy đoán, Tống Dương lại cảm thấy bất cứ căng thẳng. Thiền Dạ Xoa trong núi sinh sôi sáu trăm năm, đời đời chờ ngày rời núi để chiến đấu vì Hồng Hoàng, lòng trung thành tất nhiên không thể nghi ngờ nhưng trung thành không nhất định là yêu thương, niềm vui của họ trong giây phút này, phần nhiều đến từ phần được 'giải thoát', thật khó mà diễn tả được.

Dù nói thế nào, sự việc Hồng Hoàng có thể xem như viên mãn, đến lúc này, Thiền Dạ Xoa trong núi đã chính thức được liệt vào danh sách vũ trang của phong ấp. Nhâm Sơ Dung lại sắp có việc bận rồi... lúc trước, không dám khẳng định có thật sự thu nạp được Thiền Dạ Xoa không nên nằng nặc chỉ tính toán mà chưa hành động, bây giờ, sự việc thật sự thành, nằng phải bắt tay vào thành lập doanh địa ngay.

Ổ của Thiền Dạ Xoa ở trong núi lớn, qua lại một chuyến nhanh nhất cũng phải lộ trình hơn hai mươi ngày, như thế thì cách nhau quá xa. Nhưng đại quân như vậy mà trụ lại trong phong ấp thì quá gây chú ý, cho dù Trần Tây Vương có nắm quyền trong tay thì chuyện phiền phức này vẫn là miễn được thì nên miễn. Hơn nữa, tốt nhất cũng không nên để Thiền Dạ Xoa ngày ngày gặp mặt Phong Long, gặp mặt nhiều sẽ khó đảm bảo không có lúc sơ hở. Do đó, quận chúa chọn ra một địa thế bằng phẳng ở ngoài cách phong ấp khoảng hai mươi dặm để xây dựng doanh trại, mở một thao trường.

Doanh trại mới của Hồng quân đã tiến vào phạm vi thế lực của Sơn Khê Man, tất nhiên không thể thiếu việc nhờ Mộc Ân đi nói tốt với người Man, bây giờ người Man nơi sơn khê từ ăn uống đến trang bị đều do phong ấp cung cấp, việc nhỏ này sao lại tính toán với Tống Dương, họ vô cùng vui vẻ đồng ý, cam đảm tuyệt đối không gây rối.

Ngày ngày thứ hai sau khi Tống Dương từ núi trở về, việc ngoài dự kiến là Trần Tây Vương không hề thông báo trước đã dẫn theo đội ngũ đến phong ấp. Giống như lần trước, Vương gia không phải một mình, Tả thường tướng - Hồ đại nhân đi cùng với ông.

Mọi người còn bàn tán chắc hẳn đã có chuyện gì đó, lại xảy ra chuyện lớn gì rồi, vội vàng ra ngoài nghênh đón. Sau khi gặp mặt, thì lễ vấn an mới biết, Phượng Hoàng thành tất cả thái bình, triều cương ổn định, Trần Tây Vương chỉ là đi Tây quan tuần tra, tiện đường qua đây xem xem.

Đây vẫn là lần đầu tiên Trần Tây Vương đến phong ấp, nhìn có vẻ tiện đường đi ngang ghé vào nhưng lần đến này cũng cho biết một ám chỉ quan trọng... Dù sao, Tống Dương vừa bình định, vừa phóng hỏa, liên tục hoàn thành hai việc lớn, lại chưa hề nhận chút công lao về mình, con rể như thế này thật không phải dễ tìm, thành kiến của Vương gia đối với hắn cũng dần dần tan biến, đến phong ấp của hắn cũng là đã tỏ ý chấp nhận hắn.

Trần Tây Vương đến hầu phủ nên lễ nghĩa không thể thiếu, ông cùng Hồ đại nhân bá kiến 'tiên đế' xong mới nhẹ nhõm, đi lại hai vòng trong phủ, nhíu mày nói với Sơ Dung:

- Hầu phủ có hơi nhỏ, phá bỏ tường xung quanh, mở rộng thêm đi, cũng không phải không có tiền.

Thật ra Hầu phủ đã rất lớn rồi, hiện tại đang ở trong Hầu phủ ngoại trừ một nhà Tống Dương, những người quan trọng trong phong ấp thì còn có thêm Tạ Tư Trạc, Phong Long, nhóm Vân Đỉnh nhưng vẫn còn rộng rãi, thoáng đãng. Tuy nhiên, trong tâm tư người cha, cho dù phủ đệ của con rể lớn gấp đôi, ông cũng chưa vừa lòng.

Nhâm Sơ Dung lắc đầu cười:

- Đủ ở rồi... thật sự không thiếu tiền nhưng sau này thiếu chỗ, sợ là không còn nơi để xây dựng thêm.

Trần Tây Vương không hiểu:

- Phong ấp to như vậy, không có nơi xây dựng thêm ư?

- Xung quanh hầu phủ bây giờ vẫn còn có đất trống nhưng Vô Ngự sư thái chuẩn bị xây dựng đất Diêu Hương Cát Tường... thánh địa này xây dựng lớn thế nào cũng không quá đáng, hiện tại tạm chiếm bấy dăm, sau này con còn định mở rộng thêm...

Mở rộng hầu phủ chỉ là thuận miệng nói, đối với lời giải thích của con gái, Vương gia lại càng không có ý truy vấn, ông phẩy tay chuyển hướng đề tài:

- Dẫn ta đến Nam Uy xem mạch đạo để mở mang tầm mắt.

tinhlinh2

235. Chương 61: Ta Muốn Đọc Binh Thư (p1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 61: Ta muốn đọc binh thư (P1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Thăm con gái, tiếp nhận con rể, nhưng mục đích chính của Trấn Tây Vương đến phong ấp là xem thử mạch đạo. Đó mới là việc lão Vương gia chờ đợi nhất.

Năm đó, Hồng thái tử cần quét ngang dọc, cái tên mạch đạo đã uy danh khắp thiên hạ. Bây giờ, Tiêu thị rên khôi phục trở lại binh khí này, mà cách dùng dao trên chiến trận của Thiên Dạ Xoa thì tướng quân, đế vương Trung Thổ nào không muốn dùng để tái diễn Hồng tổ, nhất thống Trung Thổ?

Cha vợ húng tít bưng bưng, thúc ngựa phi nhanh đến Nam Uy, Tống Dương không muốn giới gáo nước lạnh nhưng trong lòng không ôm hi vọng với chuyện này, không phải vì mạch đạo khó chế tạo, công nghệ phức tạp mà cho dù mạch đạo bày đầy khổ phòng, cũng không phải tùy tiện dùng để trang bị cho binh lính được... loại dao này quá nặng.

Theo cách cân đo của kiếp trước, mạch đạo cân nặng khoảng trên dưới mười lăm cân, thanh niên trai tráng bình thường mang không được bao lâu sẽ mệt đến thở hồng hộc. Nếu muốn dùng tốt mạch đạo thì phải giống như Thiên Dạ Xoa, từ nhỏ luyện tập, khổ luyện khí lực, đồng thời phải biết bí quyết dùng lực, lợi dụng lực. Do vấn đề địa hình khí hậu của Nam Lý, thanh niên trong các tộc đa phần có dáng người gầy, người Hán cũng không ngoại lệ, sức lực không thể bằng người phương Bắc, tôn chỉ tác chiến của quân đội Nam Lý là nhanh và linh hoạt, bây giờ cho họ mang mạch đạo nặng nề, thật đúng là lợi hóa hại.

Về phần Sơn Khê Man ở Trung Thổ có thể xem là đặc biệt, huyết thống đặc thù, tuy cũng ở phương Nam nhưng thân hình cao to khác thường.

Quả nhiên, khi đến Nam Uy, Vương gia tự tay cầm mạch đạo lên, mày liền nhíu lại, tâm trạng thất vọng, không nói thành lời. Trấn Tây Vương cả đời trên ngựa chiến, biết rõ quân sự, vừa ước chừng trọng lượng đã hiểu ngay loại vũ khí này không thích hợp chúng ta sử dụng.

Tiểu Bộ thấy phụ vương thất vọng, đứng bên cạnh đưa ra ý kiến:

- Mạch đạo đúng là hơi nặng một chút, không thể trang bị cho toàn quân nhưng có thể từ quân đội lựa chọn ra những tinh binh dũng mãnh, thành lập một đội quân đặc biệt...

Trấn Tây Vương không muốn nói chuyện, đưa tay chỉ vào thiết vệ của công chúa:

- Tàn Trùy, nói rõ với Thất nhi đi.

- Như tiểu thư vừa nói, muốn dùng trường đao, nhất định phải tuyển tinh binh trong quân đội. Với trọng lượng của trường đao... người trong quân đội Nam Lý chúng ta, trăm dặm mới chọn được một người thì là khoa trương nhưng đúng thì cũng phải mười dặm, hai mươi dặm, thậm chí vài chục dặm chọn một. Như vậy, coi như hai mươi dặm chọn được một người đi, muốn xây một đội ngũ mang mạch đao hai ngàn quân... thì phải tuyển chọn trong bốn vạn tướng sĩ.

Tần Trùy theo lệnh mở miệng, cười nói tiếp với Bộ:

- Nhưng tiểu thư đừng quên, tinh binh được chọn ra trong bốn vạn quân vốn là nòng cốt. Nên biết trong lúc hai bên tác chiến, một lính dũng mãnh có thể làm dâng cao sĩ khí, ngoại trừ tướng tá ra, tinh thần của một đội đại quân càng phụ thuộc vào lượng nhỏ lính dũng mãnh này. Tiểu thư nghĩ xem... trong bốn vạn quân rút đi hai ngàn lính dũng mãnh này thì giống như hổ không còn răng nanh, rồng bị cắt đứt gân, khả năng chiến đấu giảm mạnh.

- Mà hai ngàn người được chọn ra phải luyện tập từ đầu cách chiến đấu bằng trường đao, có thể đạt thành tựu đến mức nào... thế này thì khó có ai làm tốt được; cho dù họ có thể tập luyện được như Thiên Dạ Xoa thì cũng chỉ có số lượng hai ngàn người, phát huy đến cực độ thì được đến đâu? Một bên là bốn vạn đại quân năng lực chiến đấu giảm mạnh, một bên là hai ngàn quân với thực lực và thành tựu cũng khó đoán trước được, sự đánh đổi này thật không có lợi.

Đạo lý đơn giản, Tiểu Bộ vừa nghe đã hiểu, trực tiếp nhìn về phía phụ vương, nói một câu:

- Vậy Hồng Ba vệ của chúng ta đều là những người dũng mãnh tuyển chọn từ quân đội... có khi nào...

Không đợi Vương gia cất lời... Tần Trùy vừa cười vừa giải thích:

- Điều này thì tiểu thư yên tâm, khi được đề bạt làm Hồng Ba vệ... đều đã lập một quân trạng, nếu có đại chiến, chúng tôi đều sẽ trở về đội ngũ.

Bất luận sau này họ có trở về hay không nhưng chỉ bằng quân trạng này cũng đủ để Tống Dương phải khâm phục Hồng Ba vệ và Trấn Tây Vương rồi.

Mạch đao khó trang bị cho quân đội nên Vương gia không còn hứng thú, dù Tống Dương và hai con gái giữ lại thế nào ông cũng không chịu ở lại phong ấp thêm nữa, chỉ ở lại Hầu phủ một đêm, sáng sớm mai sẽ khởi hành chạy về Tây quan. Đối với việc này đến Phong Long cũng thấy có chút cảm thán... Trấn Tây Vương mỗi năm đều đi Tây quan đốc quân một hai chuyến, lúc đặc biệt thậm chí một năm đi ba lần, phải biết từ Tây quan đến Phượng Hoàng thành, một lần tới lui phải mất hơn một tháng, sự vất vả của lão nhân nghĩ có thể biết, có một vị Vương gia trung thành, có trách nhiệm như thế... thật sự là phúc khí của Nam Lý.

Mà lần này, trách nhiệm của Trấn Tây Vương càng nặng hơn, ông không chỉ tuần tra Tây quan... Sau khi đến Tây quan còn phải chạy đến phương bắc, thị sát Hồng thành, tuyển phòng ngự Chiết Kiêu quan. Gần đây, quan hệ giữa Nam Lý với Đại Yển ngày càng căng thẳng, cho dù Vương gia cho rằng Đại Yển sẽ không dám động thủ nhưng việc chinh đồn phòng ngự vẫn không dám chậm trễ.

Lúc Vương gia ở phong ấp, Hồ đại nhân cũng không dám đến làm phiền, để dành thời gian cho cha con Vương gia nói chuyện với nhau, cho đến khi Trấn Tây Vương rời khỏi, Hồ đại nhân mới đến tìm gia đình Tống Dương:

- Trước hết nói chuyện nhàn đã, Trấn Tây Vương cũng không biết, ta đã điều động một đám thợ rèn từ Công bộ qua đây, bây giờ đã đang trên đường, dự kiến trong vòng nửa tháng sẽ đến đông đủ.

Về mặt Nhân Sơ Dung vui vẻ, quy mô Nam Uy không nói, quặng sắt trong núi có là... lò rèn sắt, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chỉ có thợ rèn khó tìm, tay nghề kém thì Nam Uy không nhận, tay nghề tốt thì có người bị triều đình giữ lại, có người đang làm cho xưởng khác, cho nên, trước sau đã một năm, thợ rèn trong trường quân khí vẫn chưa tuyển đủ, không ngờ đang thiếu người tài... thì Tả thừa tướng lại ra tay giúp đỡ.

Tiểu Bộ cũng hưng phấn nhưng đồng thời có chút nghi ngờ:

- Sao người biết được trong phong ấp đang thiếu thợ rèn?

Hồ đại nhân thấy tay cười nói:

- Tuyệt đối đừng nghĩ lung tung, ta không phải mật thám đến nơi này. Hiện tại Công bộ nằm dưới quyền của ta, việc của Nam Uy thì Trần Tây Vương đã đặc biệt nhờ ta hỗ trợ. Kinh doanh kiếm tiền đang tốt sao đột nhiên không làm? Việc này cũng không khó đoán, trừ phi Nam Uy có kế hoạch quan trọng khác cần làm gấp, mà nếu là cần làm gấp thì nhất định sẽ thiếu thợ rèn, bên dưới Công bộ lại đang phải nuôi cả đám thợ rèn không có việc làm, chi bằng điều động đến giúp đỡ.

Nói xong chuyện ‘trước’, cũng không đợi đám người Tống Dương cảm ơn, lão đầu tử đã chuyển đề tài. Mục đích đến đây là bởi ông nhận được thư truyền, đặc biệt vì việc Bồ Đào bái sư mà đến. Mặc dù Sơ Dung trong thư đã viết rất rõ ràng nhưng Hồ đại nhân vẫn mời ba vị đương gia, nói rõ về bản lĩnh của Vân Đình, những việc liên quan đến việc kế thừa Vực tong, tình hình cụ thể lúc Lạt Ma và Bồ Đào gặp mặt lần đầu, rồi sau đó mới tính tiếp.

Nhâm Sơ Dung không khoa trương, không che giấu, đem tất cả những gì mình biết kể lại. Tiếc là Vô Ngự và Thi Tiêu Hiểu đã rời khỏi phong ấp từ sớm, đi bận việc ‘tôn giả chuyển thế’, nếu hai người đó ở đây thì còn được tỉ mỉ hơn.

Vì việc này mà Hồ đại nhân phải đặc biệt đến một chuyến? Trừ phi ông có lòng cho Bồ Đào bái Vân Đình làm sư phụ nên Tống Dương thấy bất ngờ:

- Thật có ý này?

Hồ đại nhân không khẳng định, đứng lên nói:

- Trước tiên, dẫn ta tới gặp vị Vân Đình Lạt Ma đó đi, đợi sau khi gặp mặt rồi nói tiếp.

Lão đầu tử đi gặp mặt nói chuyện với Lạt Ma, Tống Dương còn chưa kịp nghĩ ngợi gì thì bỗng nhiên một tin tức rất tốt truyền đến “sứ giả đến từ Nam Hoang, ứng chủ do Hồ Phách phái đến đã tới phong ấp!”

Mười mấy ngày trước, Sơ Dung đã nhận được thư truyền từ biên giới phía Nam, được biết Hồ Phách đã phái người tới nhưng nàng không hề nói với Tống Dương, định tặng hắn một sự bất ngờ... Đúng như dự đoán, Tống Dương nghe tin liền cười to, vội vàng chạy ngay ra ngoài nghênh đón...

Giữa không trung, con chim ưng đen hùng dũng giương cánh xoay vòng, chợt phát ra một tiếng kêu vang dội, thể hiện uy phong của loài mãnh cầm. Ứng chủ là dã nhân trong Thập Vạn Hồng Hoang... Sau khi gặp mặt Tống Dương, xác định thân phận, ứng chủ hát lên một làn điệu ca ngợi của địa phương, quỳ xuống đất, cúi rạp đầu, thi hành đại lễ ra mắt.

Chỉ từ sự cung kính mà ứng chủ đối với Tống Dương cũng không khó để nhìn ra địa vị của Hồ Phách trong đám dã nhân.

Tống Dương vội đưa tay đỡ dã nhân dậy, ngoài ra Bạch Cổ lâu Hoa Nghiêm tướng quân đặc biệt phái một giáo úy miệng mồm lạnh lợi cùng đi. Sau khi hành lễ với Thường Xuân hầu, giáo úy liền đem tình hình lúc Hồ Phách hiện thân ở biên giới phía Nam thuật lại, sau đó lại lộ vẻ mặt sợ hãi:

- Cái miệng ngốc ăn nói ngọng nghịu, thật khó nói rõ ràng... chỉ tiếc là Hầu gia không ở đó, không thể tận mắt nhìn thấy... Lúc Hồ Phách hiện thân buổi đầu, đúng là núi non đều động, rừng rậm cúi đầu.

Tống Dương nghe vậy vừa đặc ý, vừa vui mừng:

- Như vậy, Hồ Phách ở Thập Vạn Hồng Hoang thu phục được rất nhiều dã nhân?

Không cố chấp nghiêm túc như Vưu thái y, không thủ đoạn sắc bén như Yến Đình nhưng Hồ Phách vẫn là nữ nhi thân kì nhất thế gian... Hồ Phách ở Nam Hoang thu phục được rất nhiều thuộc hạ, Tống Dương chỉ tò mò chứ không ngạc nhiên.

Giáo úy cung kính gập đầu:

- Tuyệt đối không sai, lúc đó tuyệt đối là ngàn quân xông xuống núi, dựa vào động tĩnh khi xuyên qua rừng thì căn bản không thể tính được tiền bối dẫn theo bao nhiêu người đến!

Tiểu Bộ ở bên cười nói với giáo úy:

- Cũng không phải là miệng ngọc ngọng nghịu, nói chuyện tốt như vậy, so với Đàm Đồ Tử sợ rằng cũng không hề thua kém.

Toái Càn Khôn

236. Chương 61: Ta Muốn Đọc Binh Thư (p2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 61: Ta muốn đọc binh thư (P2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đã gần một năm trôi qua, cuối cùng cũng có tin tức của Hồ Phách, Tống Dương vô cùng vui mừng... Nhưng sự tường thuật không rõ ràng này... giống như gãi không đúng chỗ ngứa, thật không chịu nổi... Tống Dương lại hỏi ứng chủ tận tường việc có liên quan đến Hồ Phách nhưng đối phương là dã nhân, hoàn toàn không hiểu Hán ngữ, căn bản là không biết thêm được gì. Vừa thấy Tống Dương nói chuyện với mình, dã nhân lại hát vang bài ca ngợi... đang hát chợt nhớ đến chuyện gì đó liên tháo tay nải đang đeo sau lưng ra, đưa ngay cho Tống Dương, nói không ngừng:

- Hồ Phách, Hồ Phách

Tay nải mà Hồ Phách mệnh lệnh dã nhân chuyển giao cho Tống Dương. Mở tay nải ra, có một phong thư, hai bao thuốc, một đỏ, một trắng.

Thư là dùng than viết trên da của một con thú không biết tên, nét chữ là của Hồ Phách nhưng Hồ Phách chưa đề cập đến tình hình gần đây của mình mà chỉ có hai dòng ít ỏi, mười sáu chữ to:

Ngô nhi tại thế, tùy tâm sở dục.

Ngô nhi vu gia, tử tôn mãn đường.

Mười sáu chữ, không hiểu ra sao cả, Tống Dương, Tiểu Bộ, Sơ Dung ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều không hiểu. Tống Dương lại xem qua hai bao thuốc, không cần hần thử, Hồ Phách sớm đã ghi tên thuốc trên bao da, dễ dàng đọc hiểu, một viết ‘sẩy thai’, một viết ‘an thai’.

Nhâm Sơ Dung trước là nghi ngờ, sau khi cân nhắc lại càng giật mình... rồi sau đó lại lộ vẻ mặt đầy ngạc nhiên. Vẻ mặt Tống Dương không khác mấy với quận chúa, hần đại khái cũng đã hiểu ý của Hồ Phách.

“Ngô nhi tại thế, tùy tâm sở dục... “ phối với bao thuốc ‘sẩy thai’. Đây là nói với con trai “Có ta đây, con trai cứ tùy tiện đi càn quấy, có linh được sẩy thai trong tay, không có gì phải kiêng kị, có ngủ với cô nương nhà nào cũng không lo bị bám lấy”;

“Ngô nhi vu gia, tử tôn mãn đường...” Tám chữ này tất nhiên phối với bao kì được ‘an thai’, có thể đoán chừng ý Hồ Phách là muốn bồi dưỡng cháu rồi.

Tiểu Bộ vẫn chưa hiểu, túm tay áo tỷ tỷ:

- Ý gì vậy?

Nhâm Sơ Dung không để ý đến Tiểu Bộ, Tiểu Bộ không từ bỏ lại chạy đến hỏi Tống Dương. Tống Dương bỗng nhiên cười, cười không phải vì Bộ hỏi, hần lẩm bẫm một mình:

- Phong gia thư này... quả nhiên là Hồ Phách, đây mới là Hồ Phách!

Dù không thể biết tường tận nhưng ít nhất Tống Dương cũng đã biết Hồ Phách ở Nam Hoang vẫn mạnh khỏe. Ngoại trừ việc chăm sóc con trai, bị Quốc sư cấm túc mười tám năm thì Hồ Phách cả đời cũng đều đùa đùa giỡn giỡn, bây giờ cũng không ngoại lệ, Hồ Phách cũng chỉ cần vui vẻ... Chỉ cần bà vui vẻ là tốt rồi.

Còn cuộc nói chuyện của Hồ đại nhân và Vân Đình thì vô cùng dài, suốt ba ngày ba đêm, Hồ đại nhân ăn uống, nghỉ ngơi trong nhà Lật Ma, không hề đi ra khỏi nơi đó, cho đến giữa trưa ngày thứ tư, lão mới cáo biệt rời đi, trở lại đại sảnh của Hầu phủ.

Tổng Dương đang cầm bút viết thư cho Hồ Phách, gia thư của Hồ Phách không rõ ràng nhưng hẳn không thể không viết tường tận một chút, vì tình nghĩa sâu nặng nên hẳn cũng không muốn tìm tiên sinh viết thay, kết quả là không ngờ càng viết lại càng nhiều, ba ngày qua đi mà thư mới viết được một nửa, cũng may hình thể chim ưng rất lớn, dù Tổng Dương viết thành một cuốn sách cũng có thể buộc sách vào chân chim ưng để mang đi.

Thấy lão đầu tử trở về, Tổng Dương ngẩng đầu hỏi:

- Sao rồi?

Hồ đại nhân tán thưởng từ tận đáy lòng:

- Vị Lật Ma này thật không đơn giản.

Còn về phần không đơn giản như thế nào thì lão cũng không dài dòng, dù sao ai cũng biết rõ rồi.

Tổng Dương cũng như những người khác trong phong ấp đều rất thích nhóc Bồ Đào, do đó, đối với việc nó bái sư cũng rất quan tâm. Hắn buông bút lông trong tay xuống, ngồi đối diện Hồ đại nhân:

- Ta thật không rõ, sau này ngài không định để Bồ Đào làm quan sao?

- Làm quan?

Hồ đại nhân cười, hỏi ngược lại:

- Làm quan là cái gì?

Câu hỏi hàm hồ như vậy Tổng Dương không thể đáp được nhưng Hồ đại nhân cũng không cần hắn đáp, trực tiếp nói ra đáp án của mình:

- Làm quan là dặt bằng ba thứ: quan hệ, nhân tình, danh lợi, tấm lưới dặt được càng lớn thì làm quan càng lớn.

Kết thúc, hoàn toàn không giải thích thêm gì, Hồ đại nhân lại đột ngột thay đổi đề tài:

- Nếu ta hai mươi tuổi có được con trai, ta nhất định sẽ cho nó làm quan... Lúc nó hai mươi tuổi, bắt đầu con đường làm quan, ta mới bốn mươi tuổi, đang lúc tráng niên, ta sẽ dẫn theo nó cùng nhau xây dựng, thay nó bồi dưỡng tâm phúc, chiêu dụ thuộc hạ, đem người của ta nuôi thành người của nó, thêm hai mươi mấy năm nữa đến tuổi của ta bây giờ, Bồ Đào cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, địa vị của nó nhất định đã vững vàng, có một ngày ta nhắm mắt xuôi tay, nó sẽ kế thừa ta.

- Nhưng ta gần sáu mươi mới được một con trai, không còn kịp nữa. Bây giờ ta đã qua tuổi hoa giáp, nó còn phải thêm mười năm nữa mới dần dần có thể đảm đương chút ít, cho dù lúc đó ta còn sống thì còn có thể sống thêm được bao lâu chứ?

- Có con trai muộn chỉ là một nguyên do, nếu ta có bốn năm con trai, cho dù chúng nó đều đến muộn, ta cũng sẽ cho chúng nó làm quan. Như ta vừa nói, làm quan là dặt, ta không còn kịp thay chúng nó dặt được tấm lưới thật lớn nhưng ta có thể giúp mỗi đứa chúng nó dặt mấy trượng để sau này tự nỗ lực, giúp đỡ tiếp ứng cho nhau, mấy trượng cũng còn có thể có cơ hội liên kết lại với nhau thành lớn... Nay mới có một đứa con trai duy nhất lại đến hơi muộn, việc này không cách nào bù đắp được. Đây cũng chính là khác biệt.

Cách nghĩ của Tả thừa tướng, Tổng Dương không cho là đúng;

- Ngài đã tâm quá lớn, ý niệm trong đầu vừa động, tương lai con trai phải được như ngài, trọng thần địa vị cao, phải được làm quan lớn mới có tự tại sao? Ta thấy Mộ Dung huyện lệnh, còn có Chu đại lão gia ngày trước, các thái thú Thanh Dương, đều thoải mái vui vẻ.

Hồ đại nhân chưa phản bác, cười ha hả;

- Không sai, để Bồ Đào làm quan lớn gần như không có hi vọng, cho nó làm quan hay phú ông có chút thể lực, không bị ức hiếp thì không phải là việc khó. Tuy nhiên, so với quan, phú ông thì làm một vị Lạt Ma Vực tông ở Nam Lý, không phải càng tốt sao.

- Ta đã hỏi rõ ràng, vực tông không có nhiều thanh quy giới luật, không giống với Thiền tông Hán gia chúng ta, cho dù là Mật tông ở cao nguyên, uống rượu, ăn thịt, cưới vợ, sinh con cũng không sao. Lạt Ma trước giờ khổ là do tự lựa chọn, Bồ Đào tu hành như thế nào thì còn có thể nghĩ cách khác. Quan trọng nhất là có Vô Diễm và Vô Ngự giúp đỡ, việc Vực tông được cưới vợ sinh con đã được định, sau này tín đồ sẽ không ít... Lão tử cấp vị nhân thần, quyền nghiêng một phương, còn con trai trở thành Lạt Ma, vạn chúng cúng bái, nghĩ kĩ, cũng có thể nói là do tổ tiên Hồ gia ta tích đức.

Hồ đại nhân vui mừng khôn xiết, cũng không còn quá chú ý ngôn từ.

Cho dù là như vậy, Tống Dương vẫn cảm thấy sự sắp xếp cho con trai của Tả thừa tướng thật không thể lý giải.

Hồ đại nhân nhìn ra tâm tư của hần, lại lắc đầu cười nói:

- Cũng không phải chỉ nghĩ vậy mà ta đã cho Bồ Đào bái Vân Đỉnh làm sư phụ. Ý kiến của Lạt Ma ta thấy rất tốt, trước hết để Bồ Đào và anh ta tiếp xúc nhiều hơn. Ta nghĩ như vậy, kế thừa sự nghiệp của Lạt Ma cũng có thể xem là có tiền đồ, không nên trực tiếp phá hỏng, để họ tiếp xúc một khoảng thời gian xem sao, xem như sự chuẩn bị trước khi lựa chọn vậy; cho dù hai người không thành sư đồ, ít nhất cũng kết được một phần thiện duyên...

Càng nói, Hồ đại nhân càng cười nhiều hơn:

- Vân Đỉnh Lạt Ma không hề tầm thường, việc anh ta để ý Bồ Đào là việc vui lớn.

Tâm ý của Hồ đại nhân rất rõ ràng, việc bái sư không vội, có chuyện gì cũng sau này tính tiếp, Bồ Đào cũng không cần cố ý tránh né Vân Đỉnh, hai người cứ tiếp xúc nhiều hơn, Vân Đỉnh là cao nhân trên đời... dẫn dắt thẳng nhóc thì có lợi mà không có hại.

Lão đầu tử nói xong lại nghĩ lại, bỗng nhiên thở dài một hơi:

- Làm cha mẹ chỉ muốn cho con cái thành đạt nhưng lại sợ nó bị kẻ xấu hãm hại...

Việc của Bồ Đào đã xong, Hồ đại nhân chuyển đề tài, lại hỏi Tống Dương:

- Gần đây có dự định gì không?

- Việc trong phong ấp khá nhiều, sắp tới sẽ ở lại để xem có gì có thể giúp sức không.

Tống Dương trả lời thành thật, việc hần có thể giúp không nhiều nhưng quan trọng nhất là Thiền Dạ Xoa vừa đến, hần là mật sứ, tốt nhất nên ở lại phong ấp, chỉ một mình Phong Long trấn an cho đại quân này thì Tống Dương yên tâm được mới lạ.

Mặt khác, Vô Ngự sư thái lại truyền tin đến, sự việc bên sư thái mọi thứ thuận lợi, bây giờ Thi Tiêu Hiểu chuẩn bị đi xuống đầm lạnh trước mặt mọi người bắt đầu trình tự tìm thanh không xá lợi tháp. Vô Ngự sư thái năng lực không tầm thường, kế hoạch có liên quan đến 'tôn giả chuyển thế' chỉ do một tay sư thái lo liệu, hoàn toàn không cần phong ấp giúp đỡ. Nhưng không bao lâu sau đó, khi Thi Tiêu Hiểu thật sự hóa thân chuyển thế tôn giả, phong ấp ngay lập tức sẽ bận rộn hẳn lên, đất Diệu Hương Cát Tường chính thức được xây dựng, tín đồ các phương theo tới, ít nhất trong thời gian đầu, địa chủ Tống Dương phải ở nhà tọa trấn.

Còn bên lão Cố, công trình trước sau đã gần một năm, Tiêu Kim Ổ đã có hình dạng đại khái, Cổ Chiêu Quân cũng đã bắt tay mời kim chủ đến, đến lúc đó Thường Xuân Hầu nhất định phải có mặt để cho các kim chủ bỏ tiền góp vốn cổ đông có lòng tin, cũng là cơ hội để phong ấp kết giao với đại phú Trung thổ.

Tống Dương không cần báo cáo sự việc cụ thể đến mức này với Hồ đại nhân nhưng câu nói tiếp theo của hần khiến lão đầu tử thật sự có chút không ngờ:

- Trong thời gian này, ta cũng muốn đọc sách... việc mà trước kia hoàn toàn không có bản lĩnh đụng đến.

Hồ đại nhân thấy tò mò:

- Đọc sách? Sách gì?

- Binh thư chiến sách, thực lực của các nước Trung thổ...

Toái Càn Khôn

237. Chương 62: Phương Thuốc Dưỡng Da Tốt

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 62: Phương thuốc dưỡng da tốt

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hồ đại nhân chính sự bận rộn, lần này vì việc con trai đến đây trì hoãn không ít thời gian, sự việc đại khái đã quyết định xong ông cũng không lưu lại nữa, ngay trưa hôm đó đã vội vàng khởi hành về kinh sư. Tiểu Bô Đào tiếp tục ở lại Hầu phủ, được sự cho phép của phụ thân, phần chần vui vẻ đi tìm Vân Đỉnh chơi, vòng vo ám chỉ mình muốn học chiêu thức ‘ngực phá đá lớn’.

Quận chúa và công chúa được biết Tổng Dương sắp tới dự định ở lại trong nhà nên đều vui mừng tưng bừng, rồi lại nghe người yêu chuẩn bị đọc binh thư chiến sách, tìm hiểu thực lực các quốc gia Trung thổ, phản ứng của hai chị em lại không giống nhau.

Tiểu Bô xem người yêu như thần thánh, trong lòng nàng không có việc mà Tổng Dương không làm được, vui vẻ gật đầu, hoàn toàn tán đồng; quận chúa cười có chút gượng gạo, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Con người chàng bướng bỉnh làm liều, làm kì binh còn được nhưng thống lĩnh thiên binh vạn mã thì nhất định có chuyện.

Tổng Dương vừa cười vừa trấn an:

- Ta chưa từng nghĩ đến thống lĩnh binh lính đánh giặc.

Sơ Dung bất ngờ, Tiểu Bô buồn bực, cả hai cùng đồng thanh hỏi:

- Vậy còn học binh pháp gì?

Chuyến đi Đại Yến cuối năm vì có Tiểu Bô đi theo bên mình nên Tổng Dương chưa đi gây chuyện mà chỉ đơn thuần phóng hỏa. Nhưng lúc trong ở Tĩnh thành, hắn đã mấy lần đi dạo xung quanh hoàng cung Yến, Đại Lô Âm đài, nghĩ đến những kẻ thù bên trong, tính toán tâm sự của mình... Hai nơi thánh địa của nước Yến đều phòng vệ nghiêm ngặt, ám sát là việc hoàn toàn không thể, đừng nói một mình Tổng Dương mà cho dù hắn có dẫn tất cả cao thủ ở phong ấp đến đây cũng tuyệt đối không có cơ hội thành công.

Không có cơ hội còn nói gì trả thù, Tổng Dương không sợ chờ đợi, nhưng hắn không muốn vĩnh viễn phải chờ đợi.

Năm đó, Yến Tử Bình dùng bạo lực làm mồi, quốc sư may mắn chạy thoát; nhất phẩm lô động loạn Tĩnh thành, uổng phí công sức mà không thể loại trừ Cảnh Thái. Nhưng lúc đó Tổng Dương không tiếc nuối, không buồn bực, có thể thản nhiên như vậy là do tính cách của hắn, nhưng trong đó còn có một nguyên nhân quan trọng khác: lúc đó Tổng Dương cho rằng đại loạn Trung thổ sắp ập đến.

Dân loạn đốt cung rửa hận, với tính tình bạo ngược của Cảnh Thái tất nhiên sẽ điên cuồng phản pháo Nam Lý, hai nhà gây chiến, cân bằng của năm nước Trung thổ tan vỡ, không thể tránh khỏi thế cục loạn chiến. Về phần nước Yến, động việc binh đao đầu tiên cũng sẽ rước lấy loạn thế đầu tiên. Không cần nghĩ cũng có thể hiểu, trọng binh nước Yến tấn công dữ dội tại Nam Lý, Thổ Phiên, Khuyển Nhung sẽ có cơ để thừa

dịp xen vào, huống chi Đại Yến còn có nội loạn là Đàm nghịch, Tạ môn, Phó đảng... Dù Tống Dương không trực tiếp nhắm vào kế hoạch loạn thế thì khi khói lửa bốc lên, ngày nước Yến đại loạn thật sự có thể xảy ra.

Nhưng thật không ngờ, Cảnh Thái lại nhẫn nhịn, nước Yến không hề động, thế giới Trung thổ vẫn như cũ, mọi người lại tiếp tục sống cuộc sống thái bình.

Tiểu Bộ chớp mắt, trong mắt có chút mơ hồ, không hiểu sao đề tài lại trở về hai năm trước, Tống Dương nói việc này chẳng liên quan gì đến việc hấn muốn học binh pháp. Nhưng sắc mặt Sơ Dung lại thay đổi, nheo mắt nhìn về phía Tống Dương:

- Cách nghĩ bây giờ của chàng, có chút quá ác độc đó.

Tống Dương cười:

- Còn nhớ độc “loạn hoa” ta dùng trong cuộc thi tuyển kì sĩ ngay trước điện không?

- Không có gì khác biệt, ta luôn như vậy.

Tiểu Bộ không chịu nổi cách đối thoại khó hiểu của hai người nữa, nắm tay áo của Nhâm Sơ Dung:

- Ý gì vậy? Chàng rốt cuộc muốn làm gì?

- Tỷ giải thích cho muội nghe xong, muội cũng phải trả lời một câu hỏi của tỷ đó.

Tam tỷ là tiểu thư danh môn, luôn giữ lễ nghĩa, Tiểu Bộ hoàn toàn tin tưởng tỷ ấy sẽ không hỏi những vấn đề khó nói nên liền cười cười gật đầu:

- Tiểu Dung nhi đừng ngại, cứ hỏi, bổn công chúa được hỏi nhất định trả lời, tỷ cứ nói trước đi.

Về mặt Nhâm Sơ Dung đã trở lại bình thường, chỉ tay về phía Tống Dương rồi nói với Tiểu Bộ:

- Chàng sắp gây đại họa... Sau nhất phẩm lỗi, chàng tưởng loạn thế sắp xảy ra, lúc đó sẽ xuất hiện cơ hội báo thù, không ngờ Trung thổ trời yên biển lặng, hoàn toàn không có cảnh tượng động loạn. Cảnh Thái ẩn thân nơi thâm cung, Yến Đình luôn ở Đại Lô Âm đài, chúng ta và bọn họ cách biệt quá lớn về thân phận, địa vị, thế lực. Nếu là hoàn cảnh thái bình thịnh vượng thì thật không dễ trả thù. Chỉ khi Đại Yến bị loạn thì mới có cơ hội, nhưng Đại Yến không loạn, phải làm thế nào?

- Trong tay chàng bây giờ đang có tám ngàn Thiên Dạ Xoa, hai ngàn Thạch Lão Đầu , lại thêm Sơn Khê Tú và Hồng Ba vệ, cộng lại là một vạn tinh binh, cho nên, Thường Xuân hầu lại có ý khác rồi: Yến không loạn, nghĩ cách làm nó loạn là được rồi.

- Đại Yến và Trung thổ, tuy một mà hai, tuy hai mà một, Đại Yến loạn thì Trung thổ động, Trung thổ loạn thì Đại Yến cũng không thể không sao. Một vạn tinh binh không đủ để thành công nhưng nếu gây loạn thì có thể canh đúng thời cơ, đánh ngay vào điểm yếu, cũng có một chút khả năng. Cho một ví dụ, tỷ lén đá vào chân muội rồi giả họa cho Tống Dương; tỷ lại lợi dụng lúc không ai để ý, tát Tần Trùy một cái rồi giả họa cho muội; sau đó tỷ lại đợi lúc Tống Dương không phòng bị đánh lên đầu chàng làm chàng tưởng là do Tần Trùy làm, hơn nữa, ba người bọn muội vốn có thù, đến lúc đó không đánh nhau mới là lạ.

- Đạo lý cũng gần giống như vậy nhưng nếu muốn tiến hành thật sự, không phải là không có khó khăn. Nhưng Tống Dương bây giờ đã có một vạn tinh binh, ít nhất đã có khả năng cơ bản nhất để làm việc này. Học tập binh thư đúng là không phải thống lĩnh binh đi đánh giặc, chàng là muốn thống lĩnh binh đi làm loạn; nghiên cứu quốc thế là để tìm đúng điểm yếu, đảm bảo chỉ cần một nhát là có thể khiến người ta thật đau.

Sơ Dung nói đến bản thân cũng có chút đau đầu, Tiểu Bộ đại khái cũng hiểu được chút ít. Hơn nữa, dù việc này có khả năng thực hiện được hay không, ít nhất trong lòng Tống Dương cũng đã có ý định, nghĩ đến biện pháp dùng quân của chính mình gây loạn Trung thổ.

Tiểu Bộ nhíu mày:

- Việc này đâu có dễ dàng... huống chi cho dù phật tổ giúp sức, có thể gây loạn Trung thổ cũng chưa chắc có thể tìm ra cơ hội báo thù.

Nhâm Sơ Dung bỗng nhiên cười:

- Thường Xuân hầu nhà chúng ta chính là loại người có tính hoành hành làm liều. Loạn thế và báo thù không hề có quan hệ trực tiếp nhưng trong loạn thế có thể xuất hiện cơ hội báo thù. Tổng Dương chỉ vì ‘có khả năng xuất hiện cơ hội’ mà không tiếc quấy loạn Trung thổ, gây họa cho thiên hạ.

Cũng như Tổng Dương đã nói, tính toán bây giờ của hắn và việc đầu độc ở cung điện Nam Lý trước đó, căn bản cũng không có gì khác biệt.

Nếu không qua được cuộc thi, không thể trúng cử kì sĩ đi Đại Yến đoạt đao, hắn sẽ phải độc chết Phong Long và trọng thần liên quan, đợi tân hoàng đế lên ngôi, có thể Tổng Dương không trúng tuyển kì sĩ nhưng biết đầu tân hoàng đế lại làm ngược ý chỉ của tiên đế... Cũng giống như vậy, cũng là vì ‘có khả năng xuất hiện cơ hội’.

Tiểu Bộ nghe vậy cũng không biết nói thế nào, trong chốc lát lại thấy bộ dạng của tam tỷ hoàn toàn không lo nghĩ gì, nằng nết không nổi nữa mà cười mỉa, đặt câu hỏi:

- Sao tỷ còn có thể thản nhiên như vậy?

Nhâm Sơ Dung đưa chén trà cho muội muội để trấn an, cười nói:

- Bằng một vạn người muốn làm loạn Trung thổ, muội cũng vừa mới nói việc đó đâu có dễ dàng? Không chỉ không dễ dàng, thật ra là còn khó hơn lên trời. Bây giờ chúng ta đã theo đó mà sốt ruột, có phải là hơi sớm không.

- Đúng là không cần sốt ruột.

Tổng Dương mở miệng:

- Huống chi bây giờ ta không nỡ lại đem Nam Lý đi gây họa, sự tình cũng trở nên khó khăn hơn, bản thân ta cũng không ôm hi vọng nhưng dù sao hiểu biết chút về đạo lý đánh trận cũng không có hại.

Tiểu Bộ lắc lắc đầu, tiếp tục nói với tam tỉ:

- Khó mà nói, việc chàng muốn làm đa phần chàng đều làm được.

Nhâm Sơ Dung càng cười nhiều hơn, nói rõ cách nghĩ của mình:

- Nói thật, tỉ cho rằng tốt hơn là Trung thổ nên loạn trong tay chàng.

Nói tới đây, quận chúa đột ngột chuyển cách nói:

- Thảm họa đêm Trung thu, loạn Tĩnh Vương, chúng ta có thể bình định thành công, thuần túy là may mắn.

Tiểu Bộ sớm đã được biết toàn bộ quá trình của sự việc, tuy không biết vì sao tam tỷ đột nhiên chuyển đề tài qua đây nhưng vẫn gật đầu, tiếp lời:

- Đúng lúc Tổng Dương đến Phụng Hoàng thành đối phó với Vô Ngự lại vô tình cứu hoàng đế, vạch trần Thanh Mộc, đúng là may mắn...

- Nếu Tổng Dương không may mắn gặp dịp, đa phần chúng ta đã tiến vào thâm sơn để nhờ Sơn Khê Man che chở; phụ vương vào kinh lãnh ít dữ nhiều; Nam Lý cũng trở thành món ăn trên bàn của hôn quân Cảnh Thái rồi.

Nhâm Sơ Dung thở dài, đưa mắt nhìn về phía Tổng Dương:

- Nếu như vậy chỉ bằng năm đó cứ tùy tiện để “loạn hoa” phát tác !

Tổng Dương cười, việc này hắn cũng đã nghĩ tới, chỉ là chưa bao giờ nói ra miệng. Không ngờ lý luận của Sơ Dung lại giống như ý nghĩ của hắn.

Năm đó, nếu tùy tiện để độc “loạn hoa” phát tác, Phong Long và trọng thần trong triều đều chết, triều cương Nam Lý đại loạn nhưng Tĩnh Vương và Đại Yến cũng trở tay không kịp, không kịp làm gì cả. Sau khi Nam Lý loạn, cuối cùng cũng sẽ được khống chế bởi Hồng Ba phủ. Mà sau khi giải trừ “loạn hoa” được ba năm, Yến Đỉnh dự tính cài đặt Tĩnh Vương chuẩn bị ổn thỏa, trung thu đi dạo, thảm họa xảy ra. Nếu lúc đó vận may không đủ, bây giờ Hồng Ba phủ tất nhiên không còn, Thường Xuân hầu vào núi đánh du

kích, Nam Lý đã biến thành hậu hoa viên của Cảnh Thái rồi, kết quả như thế này, chi bằng lúc đầu để Tống Dương độc chết đám Phong Long cho rồi.

Bất luận đầu độc trước cung điện hay thảm họa khi đi dạo, Nam Lý cũng sẽ đại loạn, đối với Phong Long hoàng đế là cùng một kết cục nhưng đối với Tống Dương và Yến Đình mà nói, chủ động, bị động sẽ hoàn toàn tương phản.

”Loạn hoa” Trung thổ cũng cùng đạo lý như vậy.

- Ta không làm gì cả, Trung thổ cũng sẽ loạn.

Tống Dương hít một hơi sâu:

- Hai năm nay, Đại Yến quá yên tĩnh rồi.

Sau đại loạn mừng tám tháng chín, Cảnh Thái nhần nhện không lên tiếng, trước đại lễ mừng thọ ba chín tuổi, hoàng cung lại bị đốt, nước Yến vẫn như không có chuyện gì xảy ra... Đến nước nhỏ như Nam Lý sau khi bị người ta hãm hại còn phải nghĩ cách trả thù, huống chi Đại Yến, huống chi Cảnh Thái tàn bạo?

Tống Dương không biết bọn chúng thật sự đang mưu tính gì nhưng ít nhất có thể hiểu rằng Yến Đình, Cảnh Thái đang mưu đồ một việc lớn, việc liên quan đến thiên hạ, liên quan đến Trung thổ nên không còn tâm trí lo lắng chuyện nước mình, theo cách nói đùa của kiếp trước, đối phương đang “để dành hơi xuất tuyệt chiêu”.

Khi bọn họ chuẩn bị ổn thỏa cũng là ngày Trung thổ đại loạn. Nước Yến tất nhiên sẽ chiếm thượng phong.

Nhâm Sơ Dung tiếp lời:

- Thế giới Trung thổ nhất định sẽ loạn, thay vì ngồi chờ Yến Đình ra tay, mở mắt nhìn bọn chúng chiếm hết thế thượng phong, chi bằng Tống Dương ra tay trước. Cho dù chúng ta không chiếm được thế chủ động, ít nhất cũng khiến người Yến trở tay không kịp.

- Đúng là đạo lý này, lúc trước ta đã nghĩ đến nhưng trong tay không có binh thì việc gì cũng không làm được, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Bây giờ đã có chút vốn liếng, tâm tư lại lung lay. Nhưng việc này khả năng thành công mong manh, từ phía ta cũng chỉ biết hết sức mà suy nghĩ, mà chuẩn bị, thử tìm cơ hội.

Tống Dương cười nói tiếp:

- Cũng như lúc nãy vừa nói, cho dù ta không làm cho thiên hạ đại loạn, Trung thổ vẫn gặp nạn, cho nên, trước đó tìm học ít đạo lý dùng binh, có lẽ sẽ có lúc cần đến.

Sự tình được nói thông suốt, Tiểu Bộ thấy thoải mái, đặc biệt là Tống Dương đã cố ý nhắc đến một câu “Sẽ không chủ động gây hại cho Nam Lý” khiến nàng càng yên tâm hơn nhiều, dùng sức thở ra một hơi, nhìn về phía Nhâm Sơ Dung cười nói:

- Hiểu rồi, loại sự việc này không do ta nghĩ, Tiểu Dung nhi, tỷ muốn hỏi muội điều gì?

Lúc nãy đã nói rõ là quận chúa giải thích cho công chúa cách nghĩ của Tống Dương thì công chúa cũng phải trả lời một câu hỏi của quận chúa. Nhâm Sơ Dung gơ tay nhẹ nhàng nựng hai má của Tiểu Bộ, vừa cười vừa nói:

- Tỷ cũng không dám mạnh tay chỉ sợ nước cũng chảy ra, dám hỏi công chúa điện hạ, rốt cuộc là đã dùng phương pháp gì mà dưỡng được khí sắc tốt thế này, mỗi ngày một xinh đẹp ra vậy.

Nữ nhi nào không quan tâm nhan sắc? Sơ Dung cũng không ngoại lệ, mắt thấy sự biến hóa thần kì của muội muội, quận chúa vô cùng tò mò, còn về phần trước đây từng nói “trái cây thần tiên”, nàng đương nhiên không cho là thật, chỉ xem là chuyện cười nghe chơi thôi.

Tiểu Bộ á khẩu không lên tiếng, Tống Dương có tật giật mình, làm bộ ho khan hai tiếng, tìm cơ nhanh chân rời khỏi đại sảnh.

Đi đến vườn trong Hầu phủ, Tống Dương mới thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Cửu từ phía đối diện nhẹ nhàng bước lên nghênh đón, trong mắt tràn đầy mong đợi, đôi tay nhỏ nhắn, xinh đẹp đỡ lấy cánh tay hắn:

- Công tử, Tiểu Cửu có một việc muốn tìm người.

Tiểu a đầu là người thân cận của Tống Dương, thỉnh cầu của nàng Tống Dương tất nhiên đáp ứng, vừa cười vừa gật đầu:

- Nàng nói, chỉ cần ta có thể làm được.

Tiểu Cửu vui vẻ ra mặt, không vội vàng nói sự tình, vẻ mặt hờ hững, đáp tạ với giọng giòn tan, sau đó mới nói:

- Công chúa điện hạ có thần khí như tiên nữ, Tiểu Cửu ngưỡng mộ chết được. Tiểu Cửu biết, công chúa được như vậy đa phần là do trên tay công tử có phương thuốc thần kì. Tiểu Cửu muốn cầu xin người ra tay, không dám cầu mong được tươi đẹp như công chúa, chỉ cầu mong không già nhanh như vậy. Công tử người xem, tiểu nữ cũng có nếp nhăn rồi.

Vừa nói, tiểu a đầu vừa nheo mắt lại, ngón tay chỉ vào một nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt rồi lập tức lại ưỡn ngực nghiêm túc nói:

- Châm kim tiểu nữ không sợ đau, uống thuốc cũng không chê đắng, chỉ cầu xin công tử có thể tội nghiệp ra tay giúp đỡ tiểu nữ.

Tống Dương không biết nên nói gì. Tiếp tục ho khan, trả lời đối phó cho qua:

- Nói sau, nói sau, một lát ta giúp nàng phối chút thuốc bồi đắp mặt để dưỡng mặt.

Nói xong, Tống Dương chạy trốn chết.

Tiểu Cửu là tì nữ thân cận của Tống Dương, địa vị đặc thù nên có một tòa tiểu viện riêng trong Hầu phủ .

Tiểu Cửu vừa về đến nơi ở của mình, trong đó sớm đã có không ít người đang đợi, Nam Vinh Hữu Thuyên là người đầu tiên lên chào đón, theo sau là Hồng Ba nữ vệ, tì nữ, đầu bếp nữ trong Hầu phủ , một đám đông nữ nhi xúm lại, ai cũng lên tiếng hỏi:

- Thế nào? Thường Xuân hầu có chịu giúp không? Có nói ngài dùng phương pháp gì cho công chúa không?

Tiểu Cửu rầu rĩ không vui, bĩu môi lắc đầu, vẻ mặt Nam Vinh thất vọng, những người khác cũng bắt đầu dĩ thử dài.

Sắc khí tốt của công chúa đã gây nên một chấn động nho nhỏ trong giới nữ nhân ở Yến Tử Bình.

Một đám nữ nhân thảo luận chuyện ‘trái cây thần tiên’. Tống Dương vừa chạy khỏi Hầu phủ lại đụng ngay một người đàn ông trung niên. Tống Dương nhận ra ông ta, người này họ Bồ, trong nhà đứng hàng thứ ba, ai ai cũng gọi hắn là Bồ Lão Tam, là thuộc hạ tâm phúc của Cố Chiêu Quân, chuyên giúp lão Cố lo việc vặt, vị trí có chút giống quản gia.

Bồ Lão Tam vừa gặp Tống Dương lập tức tươi cười, chào đón:

- Hầu gia, chủ nhân nhà tôi có việc mời ngài qua đó bàn bạc.

Nói xong, không đợi Tống Dương hỏi, Bồ Lão Tam lại nói:

- Là mời ngài đến gặp một vị khách quý, chủ nhân lệnh tôi chuyển lời, vốn không có đạo lý để chủ nhà phải đi gặp khách, chỉ là thân phận của vị khách này có chút đặc thù, không tiện trực tiếp qua đây nên mới phiền ngài đại giá, mong ngài thông cảm.

Phong cách làm việc của Cố Chiêu Quân thật khó lường, có lúc vô cùng quang minh, có lúc cực kì thần bí, Tống Dương sớm đã quen, cũng không hỏi thêm gì, nói một tiếng với hộ vệ trước cửa, dắt ngựa đến, cùng Lão Tam vội đến Tiêu Kim Oa.

Mặc dù còn lâu mới hoàn thành nhưng sau khi xây dựng, Tiêu Kim Oa đã có quy mô sơ bộ, nhìn từ xa, một mảnh Quỳnh lâu ngay trong núi hoang, sau lưng có núi vờn quanh, bốn phía rừng rậm bao bọc, chính là ‘quần tiên bảo nguyệt’ mà lúc đầu Cố Chiêu Quân có nói. Tống Dương có thể được xem là nửa chủ nhân nơi này, nhìn thấy trước mắt mà vui ở trong lòng. Bồ Lão Tam cũng chấn hưng tinh thần, miệng không ngừng nói về việc xây dựng gần đây của Tiêu Kim Oa, sự chuẩn bị sau này... báo cáo rất tỉ mỉ.

Cố Chiêu Quân đang ở trong một tiểu lầu hai tầng mới hoàn thành. Bó Lão Tam dẫn theo Tống Dương, trực tiếp đi lên lầu, đến trước một gian nhà, cung kính nói:

- Khởi bẩm chủ thượng, hầu gia giá đáo.

Hắn là sớm đã được dặn dò, sau khi thông báo, Bó Lão Tam không đợi bên trong đáp lại đã đưa tay đẩy cửa phòng mở ra.

Trong phòng thoáng đãng, nội thất thiết kế đơn giản, vừa nhìn đã thấy hết, trong phòng không có khách quý nào cả mà chỉ có một mình Cố Chiêu Quân, sắc mặt do dự ngồi trên ghế, thấy Tống Dương đi đến, lão hướng về phía hắn gật đầu.

Đợi Tống Dương vào trong, Bó Lão Tam ở bên ngoài đóng cửa lại, vung tay ra lệnh toàn bộ người hầu ở gần đó lui đi. Sau khi mọi người đi hết, Bó Lão Tam lại đi quanh một vòng để xác định xung quanh không còn ai rồi bản thân cũng nhanh chóng rời khỏi.

Tống Dương nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, nhìn Cố Chiêu Quân nói:

- Thần thần bí bí, trong nhà đang giấu phản tặc à? Khách ở đâu?

Vừa nói, ánh mắt Tống Dương dừng lại ở trên giường, trên đó có che một tấm màn cản trở tầm mắt, nhìn không thấy trên đó có gì nhưng Tống Dương nghe thấy rõ ràng, trong đó có tiếng thở yếu ớt.

- Người đang trên giường. Nhưng...

Giọng điệu của Cố Chiêu Quân có chút do dự:

- Người này đã phạm vào kiêng kị của ngài, tôi vốn không nên giữ lại, càng không nên tìm ngài tới nhưng y là một người bạn cũ của tôi, lúc trước từng giúp tôi. Lời đã nói trước đó, nếu ngài có thể thông cảm thì giúp tôi cứu cái mạng già của y, xem như tôi nợ ngài một món nợ ân tình; nếu ngài không thông cảm, tôi cũng tuyệt đối không phiền lòng, ngài cứ về, xem như chưa từng tới đây.

Tống Dương đưa tay sờ lên mặt, hít một hơi sâu, sau đó lại bỗng nhiên cười:

- Nói không được rõ ràng, vừa nghe lời của người, ta còn tưởng người đang nấp trên giường là Yến Đình hay Cảnh Thái nữa, không ngờ lại là Hữu thừa tướng.

Cố Chiêu Quân ngạc nhiên:

- Sao ngài biết?

Nhưng một lát sau lại quay lại thử thăm dò:

- Ngủ ra sao?

Ngũ quan nhạy bén, không chỉ mắt tinh, tai thính, Tống Dương còn có một cái mũi nhạy, hắn gật đầu nói:

- Trên người Ban đại nhân ngoài mùi thuốc còn có mùi của người già, có thể nói là đặc thù, lúc trước ở trước cung điện đã ngủ được vài lần nên nhớ kĩ.

Ban đại nhân quá già rồi, mùi người già không thể nào đuổi đi được.

Lúc nói chuyện, Tống Dương cất bước đi về phía giường, Cố Chiêu Quân nhanh chân đến ngăn lại, lắc đầu nói:

- Giúp hay không giúp, ngài còn chưa nói rõ ràng.

Thân pháp của Cố Chiêu Quân nhẹ nhàng, lúc thi triển như một cái bóng, theo gió mà lướt, mơ hồ khó xác định.

Tống Dương nhún vai một cái:

- Y là bạn của người, cũng không thể đến y chết trên giường của người, cứu người trước rồi hãy nói.

Vừa nói, Tống Dương vừa đẩy nhẹ Cố Chiêu Quân ra, đưa tay gỡ tấm màn lên, đồng thời cười nói với lão Cố:

- Lúc trước có ai nói qua với người, thân pháp của người, lúc thi triển rất giống như kiễng lên, kiễng lên...

Cổ Chiêu Quân tiếp lời lạnh nhạt:

- Giống như kiễng lên khê đánh rầm ròi phiêu về trước chứ gì? Lúc trước có người nói qua, mà không chỉ một người!

Toái Càn Khôn

238. Chương 63: Lão Cổ Trả Nghĩa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 63: Lão Cổ trả nghĩa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sau khi bình phản, Trấn Tây Vương vào kinh nắm đại cục trong tay, cùng Tả thừa tướng và Đổ thượng thư hợp lực công kích Túc triều.

Nam Lý đã từng trải qua một trận loạn, mặc dù không náo loạn nghiêm trọng đến mức thành nội chiến, nhưng cũng tổn hao nguyên khí. Để ổn định đại cục, vụ “Túc nghịch” chỉ tập trung điều tra thủ phạm, không xét đến dây dưa. Tâm phúc của Tĩnh Vương thì một người cũng không giữ lại, nhưng đối với các quan viên bình thường trong triều liên quan đến việc phản nghịch thì chỉ cần thành tâm ăn năn hối cải, triều đình đều mở lượng khoan hồng. Đương nhiên không trị tội không có nghĩa là không quản chế, trong vòng vài tháng liên tục có sự điều động quan viên trong triều, các vị trí quan trọng trong triều đều do môn sinh tâm phúc của các vị phụ chính đại thần thay thế đảm nhiệm.

Nhưng Hữu thừa tướng thì không được may mắn như vậy, trong trận phản nghịch này, trừ Tĩnh Vương ra, y là người đầu tiên sớm đã bị hạ ngục. Theo Tống Dương biết, tháng trước y đã bị xử trảm nhưng sao tới bây giờ vẫn còn sống.

Tống Dương vừa bắt mạch cho Hữu thừa tướng, vừa nói với Cổ Chiêu Quân:

- Thủ đoạn thật cao, thật sự khâm phục

Có thể cứu được trọng phạm ra, lại chỉ đánh giá là “rất cao”, thực ra phải nói là thủ đoạn thông thiên mới đúng. Cổ Chiêu Quân không hề đắc ý về việc này, thản nhiên nói:

- Ngài cũng biết đấy, đợt trước triều đình rối ren, quan viên bị điều động liên tục.

Cương vị thay đổi luân phiên sẽ khó tránh khỏi bị bại lộ, bị kẻ khác lợi dụng sơ hở... Hơn nữa lại không phải là rất may mắn, sự tình này nắm chắc đến năm phần rồi vẫn chẳng đủ, không ngờ lại thành công thật.

Cụ thể quá trình cứu bạn ra Cổ Chiêu Quân không nói nhiều. Tuy nhiên theo giọng điệu lão nói thì đúng là việc này may mắn mà thành.

Tống Dương cũng vừa mới gặp qua Trấn Tây Vương và Tả thừa tướng, hai vị đó cũng đều chưa từng nhắc tới việc Ban đại nhân trốn ngục, mặt khác lúc này Nhâm Sơ Dung cũng đi nghe ngóng tình hình ở Phượng Hoàng thành, mỗi ngày đều có chim đưa thư tới truyền tin tức, cũng không biết Hữu thừa tướng còn sống. Không khó đoán, bất luận quá trình Cổ Chiêu Quân cứu Ban đại nhân thế nào thì kết quả cuối cùng vẫn là đánh tráo người thành công, e rằng cả Nam Lý này người ta đều nói người này đã chết rồi.

Tống Dương cũng không có ý truy vấn nữa mà nói:

- Nhờ ơn ngài, xin đa tạ.

- Cảm ơn ta vì đã không làm phiền đến người à?

Tổng Dương đột ngột nói lời cảm ơn nhưng Cố Chiêu Quân lại hiểu được ý tứ của hắn, cười nói:

- Việc này người cũng không làm chủ được, lão Ban lại là kẻ đầu sỏ gây nên, cho dù có tìm đến người, nhờ người giúp ta đi cầu cứu cha vợ người... Trần Tây Vương tuyệt đối sẽ không nhận lời, tìm người chẳng có tác dụng gì, cần gì phải làm người khó xử.

Ban đại nhân gầy gò, bất tỉnh nhân sự.

Nếu tính cả triều đình của Phúc Nguyên ấu đế, Ban đại nhân đã làm quan bốn triều rồi, đã quá già rồi, dường như nội tạng đều đã bắt đầu hỏng hóc..., trong hơi thở yếu ớt hắt ra mùi hôi tanh. Người như vậy, đã trải qua một cơn họa trong lao ngục, lại vất vả từ Phượng Hoàng thành xa xôi nghìn dặm chạy trốn đến đây, không ngờ lúc này vẫn còn thở được, còn đang cố gắng để được sống.

Tổng Dương buông tay lão Ban ra, Cố Chiêu Quân đứng bên hỏi:

- Thế nào?

Từ da dẻ đến xương cốt, từ kinh mạch đến nội tạng đều vì tuổi già mà suy yếu cả rồi, nhưng chỉ là suy yếu thôi, toàn thân trên dưới đều không có bất cứ bệnh biến gì, về điều này Tổng Dương cảm thấy không thể tin nổi..., lắc đầu đáp:

- Yên tâm, người sẽ không chết...nhưng còn có thể sống được bao lâu, ta không nói chắc được

Dù thầy thuốc có giỏi cỡ nào cũng chỉ có thể chữa khỏi bệnh, không chữa được tuổi già.

Tổng Dương lấy trong cái túi ra những dụng cụ thường dùng bắt đầu tiến hành châm thuốc giúp cho Ban đại nhân khôi phục thể lực. Đây không phải chuyện phức tạp gì, Tổng Dương vừa trị bệnh vừa nói chuyện, thuận miệng đùa Cố Chiêu Quân:

- Người không đưa y đến Đại Yến, không thể nói là nghĩa khí chân chính.

Suy đoán theo lẽ thường, Hữu thừa tướng chỉ có bỏ chạy đến Yến Quốc mới một lần nữa có được tự do chân chính, nếu là liên hợp với Yến Đình, thậm chí còn có cơ hội ngóc đầu dậy.

Không ngờ Cố Chiêu Quân lại lắc đầu nói:

- Cố Chiêu Quân ta không nhỏ nhen như vậy, lúc đầu quyết định cứu y, vốn cũng tính đưa y đi Đại Yến, cũng chưa từng nghĩ lại đưa y đến đây... Ta và lão Ban có giao tình, trước đây y đã từng giúp ta, lần này cũng coi như ta trả hết nợ ân tình, về sau ai tự lo việc của người ấy, đấu nhau một sống một chết cũng không quan tâm nữa. Lúc cứu y ra, người của ta đã nói rõ với y rồi, chẳng ngờ lão Ban hắn lại không chịu đi Đại Yến.

Tổng Dương không ngờ được, hỏi:

- Vì sao?

- Ta làm sao biết được, ta cũng vừa mới gặp y, lúc đến đã thấy hôn mê rồi, ta sợ y không trụ nổi, vội vàng mời người tới. Đợi lão Ban tỉnh rồi người tự hỏi y đi.

Ban đại nhân không đi Đại Yến mà chọn ở lại Yến Tử Bình, Cố Chiêu Quân cũng cảm thấy rất khó hiểu. Tổng Dương liền gật đầu, tạm thời không nói nữa, kim châm trên tay rất nhanh đã giúp Ban đại nhân bảo toàn nguyên khí. Bận rộn một hồi, cuối cùng cũng được thở dài một hơi, rút toàn bộ kim châm thuốc ra, sau khi đứng dậy liền kê một đơn thuốc, đưa cho Cố Chiêu Quân:

- Yên tâm, người không sao đâu, tuy nhiên tuổi tác quá lớn, trải qua một phen áp lực thể này, dù sao cũng phải điều dưỡng mấy chục ngày, mới có thể tiếp tục xuống giường đi lại được.

Cố Chiêu Quân không cảm ơn mà cũng chẳng xin lỗi nữa, lão và Tổng Dương có cùng cội nguồn, có giao tình, cũng có làm ăn với nhau, thẳng thắn mà nói có thể xem như người một nhà, ngày thường khách khí, đến lúc nên nói lời cảm ơn thì lại nói không nên lời. Về phần lão cứu Hữu thừa tướng tính ra là đối địch với Tổng Dương. Nhưng mỗi người đều có nghĩa khí của mình, đều có những việc bản thân bắt buộc phải hoàn thành. Cố Chiêu Quân không cho là mình cứu Ban đại nhân là đúng, nhưng cũng không cho là sai. Sau khi cầm đơn thuốc cẩn thận, lão mới hỏi:

- Vậy sau này thì sao? Người định xử lý lão Ban thế nào?

Vì báo thù, Tống Dương thậm chí không thương xót người vô tội, càng không nghĩ tới sẽ tha thứ cho kẻ thông đồng hiểm ác này. Nhưng bình tĩnh mà xem xét, chỉ bằng quan hệ giữa hắn và Cố Chiêu Quân, người mà Cố Chiêu Quân muốn bảo vệ chỉ cần không phải thủ phạm, thì bỏ qua cho một hai người Tống Dương cũng không để ý.

Lần này Tống Dương cân nhắc một lát mới trả lời:

- Ban đại nhân ở lại Nam Lý không ổn, mọi người đều sẽ khó xử... Chờ thể lực y hồi phục lại một chút thì đưa hắn đi đến Hồi Hột Hột, người thấy sao?

Tống Dương chính là tàn dư của Phó đảng, lại có giao tế qua lại không ít với nhóm phản tặc Đại Yến là tay sai Tạ môn và Đàm Quy Đức, rõ ràng là nếu Ban đại nhân ở lại Nam Lý, y sẽ dễ dàng triệu tập đảng cũ, không chừng lại sẽ gặp phải phong ba gì đó. Bán danh dự của Cố Chiêu Quân đi để giữ cái mạng già của Ban đại nhân thì không ngại, nhưng nếu muốn cho Ban đại nhân một cơ hội lật lại chỗ đứng thì quyết không thể được.

Tại Hồi Hột, về phần Nhật Xuất Đông Phương thì đã chuẩn bị rất đầy đủ rồi. Nhâm Sơ Dung sớm đã thay Tống Dương nghĩ đến việc phải đi cảm ơn tiểu hoàng đế, đặc biệt là món đồ “báu vật trong đất” do Bạch phu nhân năm trước tặng. Trong vô số bảo vật người ta tặng cho phong ấp nàng đã chọn được vài món, chỉ là cảm thấy hơi ít, định sau này khi có thêm bảo vật gì nhập kho thì chọn thêm, tập hợp thành một món lớn, do A Lý Hán hộ tống về nước tặng cho Nhật Xuất Đông Dương.

Lúc này, Hồi Hột Hột vệ sắp có một chuyến hồi hương, vì vậy Tống Dương tính toán nhất quyết đưa Ban đại nhân về Hồi Hột. Thứ nhất Hồi Hột, Thổ Phiên và Khuyển Nhung các bên bất đồng, không giáp biên giới với Hán, không có tranh chấp cũng tự nhiên sẽ không có thù hận, không tồn tại kì thị, lại nhờ Tát Mặc Nhĩ Hãn chăm sóc giúp. Ban đại nhân chỉ ít cơm áo không phải lo gì, cũng coi như bồi dưỡng tuổi già. Thứ hai hai nước khoảng cách xa xôi, không có ai trợ giúp Ban đại nhân đường hòng trở về được, cũng không có cách nào liên lạc được với môn sinh tâm phúc, y liệu gây ra được rắc rối gì.

Cố Chiêu Quân không chút dị nghị, cười nói:

- Cũng mới nói qua... Ta với y trước đây có giao tình, biết y xảy ra chuyện, không thể không nghĩ cách cứu. Không ngờ thật sự cứu được ra rồi... Đã cứu y rồi thì không thể lại đẩy y vào chỗ chết, người có hiểu không? Ta chỉ muốn cứu mạng y, sự sắp xếp của người ta không phản đối.

Nói xong việc Tống Dương không ở lâu nữa... Cố Chiêu Quân tiễn hắn ra đến cửa, đột nhiên nói thêm:

- Thời gian này lão Ban ở lại Tiêu Kim Oa, người cứ yên tâm.

Y chưa nói hết lời nhưng ý tứ thì đã quá đủ hiểu, Cố Chiêu Quân sẽ không để lão Ban liên lạc với bè đảng cũ.

Tống Dương cười ha hả:

- Nếu không yên tâm ta đã trực tiếp hạ độc y rồi.

Nói xong, khoát tay với lão Cố rồi thúc ngựa trở về Hầu phủ. Cố Chiêu Quân ngẫm nghĩ một chút rồi vội vã đi thăm lão bạn già... suy nghĩ về việc Tống Dương có thể sẽ hạ độc thật, hắn không phải là không thể làm như thế...

Tiêu Kim Oa nằm ở phía nam phong ấp, Hầu phủ tiếp giáp phía bắc thị trấn, lúc quay về đi ngang qua Yến Tử Bình, đúng lúc hoàng hôn Tống Dương cũng không muốn trở về Hầu phủ, liền chạy đi tìm Ôn Đầu ăn chực, cười cười nói nói đến lúc trăng lên cao giữa trời, lúc này mới cáo từ rời đi. Cứ lững thững đi không ngờ đi vào đường trong thị trấn, Tống Dương nhìn thấy một con chó chết.

Con chó vàng, cuộn mình nằm bên đường mà không có vết thương hoặc điểm khác thường nào, chỉ là một cái chết bình thường vì quá già... Nó vốn là một con chó già, Tống Dương nhận ra nó.

Trong sân nhà cũ chó mèo nhiều không đếm nổi, Tống Dương không nhớ nổi bọn chúng đến đây từ bao giờ, chỉ có thể xác định mơ hồ, chỉ nhớ hắn biết nó trước khi biết Tiểu Bộ. Rất nhiều chuyện không thể nhớ nổi

nữa, một khi tĩnh tâm nghĩ ngợi cẩn thận, điều khiến người ta giật mình không phải là bản thân sự vật, mà là sự lợi hại của thời gian... Có người đến, có người đi, thật quá nhanh.

Tổng Dương bế con chó lên, hẳn còn nhớ rõ, Vũ thái y ở ven trần nhỏ có xây dựng một khu nghĩa trang, chuyên chôn cất những con vật nhỏ trong nhà bị chết, lần trước Tổng Dương đi chôn thi thể, Vũ thái y vẫn còn sống.

Con chó đã lạnh hẳn rồi, lại thêm một mạng ra đi.

Xử lý xong thi thể, trong lòng Tổng Dương có chút khó chịu, nhờ Hồng Ba vệ đi tuần đêm ở trấn truyền tin tới nay hẳn sẽ ở lại nhà cũ, không về Hầu phủ nữa.

Cửa sân mở ra, chó mèo đều bị giật mình, lòng tràn ngập cảm xúc, Tổng Dương bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, vẫn may, chúng vẫn ở đây, vẫn còn rất nhiều. Tổng Dương lúc trở về phong ấp lần này Thường Xuân phủ đã xây cao xong rồi, y cũng vào đó ở, dù sao cả nhà cũng đoàn tụ một chỗ. Thứ nhất đông người thì càng vui, hai là ngộ nhờ có việc gì đôi bên cũng chăm sóc được nhau. Tuy nhiên nhà cũ của Vũ thái y thì vẫn chưa bỏ hoang, Nhâm Sơ Dung cất cử người mỗi ngày chuyên đến quét tước, đồng thời nuôi nấng lũ động vật nhỏ.

Nhà cũ sạch sẽ, so với khi trước độc có một già một trẻ thì sạch sẽ hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng lại khiến Tổng Dương có chút không quen thuộc. Chẳng có cách nào, y bèn đảo lộn tung phòng cũ lên, không có cậu thì dù có loạn lên cũng không có được cảm giác lúc trước. Tổng Dương không châm đèn, ngồi trước bài vị của Vũ thái y đến nửa đêm rồi đứng dậy đi ngủ, nhưng chẳng đợi hẳn nhắm mắt lại, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Tổng Dương vốn tưởng là Nhâm Tiểu Bộ, nhưng không ngờ tới chơi đêm khuya lại là Tạ Tư Trạc, giống lần trước, búp bê sứ ôm trong lòng một cái hộp, sức khỏe của nàng ta có vẻ không tốt, dáng điệu ôm vào lòng có vẻ đang rất cố sức.

Tổng Dương có chút không ngờ:

- Đêm khuya như vậy còn chưa ngủ?

Nói xong làm điệu bộ mời khách, muốn mời nàng vào trong.

- Ta ngủ cũng không được tốt lắm, thường mất ngủ, ngẫu nhiên muốn ra ngoài dạo một chút.

Nàng thể chất không tốt. Bởi vì tình trạng bệnh tật không giống nhau phần lớn đều có hai loại trạng thái, một là rất ham ngủ nhưng lại mệt mỏi; một loại khác thì hoàn toàn tương phản, tinh thần suy nhược giấc ngủ kém, như búp bê sứ này vậy.

Vừa nói, Tạ Tư Trạc vừa lắc đầu ra hiệu mình không vào, chỉ nói mấy câu rồi sẽ đi. Trăng sao lấp lánh soi vào khiến khuôn mặt tái nhợt của nàng gần như trong suốt:

- Sau bữa tối ta cùng Công chúa và Tiểu Cửu nói chuyện phiếm, có Hồng Ba vệ thông báo người tới nay ở lại nhà cũ, tối nay ta lại không ngủ được, nên qua đây. Cái này cho người.

Tạ Tư Trạc cố sức mở cái hộp, Tổng Dương vội nhận lấy, mở hộp ra xem, bên trong đều là sách, vừa có binh pháp nổi tiếng, lại có cả tác phẩm về thực lực các quốc gia chư hầu vùng Trung Nguyên thời đại hiện cận đại.

Tổng Dương cười nói:

- Cái này đến thật đúng lúc.

Vì Tổng Dương cười, nên “búp bê sứ” cũng mỉm cười đáp lại. Nhưng mặc dù hai người cách nhau không quá ba thước, khoảng cách gần như vậy, nụ cười của nàng trong mắt Tổng Dương vẫn xa xôi vô cùng.

- Bình thường không có việc gì làm, chỉ biết đọc sách để tiêu khiển, ta xem rất nhiều loại, sách gì cũng có. Nghe Công chúa nói người gần đây muốn nghiên cứu binh pháp và thực lực quốc gia, nên ta chọn vài quyển đem tới, không biết có dùng được không.

Tổng Dương nói lời cảm ơn, Tạ Tư Trạc lắc đầu tỏ ý không có gì, và chuyển chủ đề:

- Bản lĩnh của La Mạt Vân Đình thật cao cường, ta muốn bái y làm sư phụ, không biết y có đồng ý không... Người thông minh thế có nghĩ ra cách nào không?

Vân Đình có ấn tượng rất tốt về Tạ Tư Trạc, nhưng Vân Đình sẽ không giúp nàng ta giết người, càng sẽ không dạy nàng giết người. Huống hồ tình trạng sức khỏe của Tạ tư Trạc căn bản không thể luyện võ, dù Vưu thái y sống lại cũng không thay đổi được điều này. Tuy rằng Lạt Ma bản lĩnh rất cao nhưng với việc này thì cũng bất lực thể thôi.

Tống Dương không muốn khiến nàng thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể lắc đầu, nói thẳng:

- Ta không thể giúp được gì đâu.

Có lẽ đã sớm dự liệu trước được đáp án, có lẽ trong tâm thật sự bình tĩnh, Tạ Tư Trạc vẫn chưa thất vọng, chỉ “Ừ” một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu, không cần Tống Dương nói thêm gì cả, xong nàng liền đổi luôn đề tài:

- Người học binh pháp... Ta có rất nhiều thời gian, có thể học cùng nhau không?

Nhưng lần này, dường như có chút sợ Tống Dương lại sẽ từ chối, nàng lại nói ngữ khí nhanh hơn chút:

- Ta trước kia chỉ có đọc sách, cưỡi ngựa xem hoa, chưa thật sự học được gì cả.

Học binh pháp, học đánh giặc, với Tạ Tư Trạc mà nói, lẽ nào lại không phải là một biện pháp báo thù. Cửa học vấn này chỉ đọc sách cũng không có tác dụng nhiều lắm, không có tiền bối nhiều kinh nghiệm dạy bảo thì không thành được. Nhưng đánh giặc, người biết đánh giặc hẳn phải là những người đàn ông thô lỗ, chứ búp bê sứ như nàng ta thì không có cách nào tiếp xúc được việc này. Nếu học cùng Tống Dương tình hình sẽ khác.

Đề nghị nho nhỏ này, Tống Dương đương nhiên không lắc đầu, nhận lời ngay:

- Ta đang ngại đọc sách một mình nhàm chán, nàng có thể cùng ta học thì còn gì bằng, có bạn đồng môn thật tốt quá.

Về mặt Tạ Tư Trạc không thay đổi nhưng thực ra đang thở phào một cái. Cảnh Thái là kẻ thù, y có địa vị rất cao, bởi vậy ước nguyện báo thù biến thành hy vọng xa vời với nàng; thân thể của mình kém, ngoại trừ đọc sách gần như cũng không làm được việc gì, bởi vậy tất cả những việc liên quan đến việc báo thù, cũng đều biến thành hy vọng xa vời với nàng. Đến tận giờ phút này, cuối cùng cũng có một chút tiến bộ, Tạ Tư Trạc muốn cười, nhưng đúng lúc muốn cười, thì lại không tìm được cảm xúc thích hợp.

Búp bê sứ lần thứ ba chuyển đề tài:

- Sau khi trở về vẫn chưa kịp hỏi thăm người, lần thứ hai đi đốt Yến cung xem rất đã mắt đúng không?

Tống Dương gật đầu cười nói:

- Nghe ta kể chẳng có gì thú vị, để mai ta bảo Đàm Đồ Tử kể cho nàng nghe.

Đàm Đồ Tử tiên sinh vốn có tài ăn nói, lần trước chạy tới thị trấn nhỏ lánh nạn, Tống Dương cảm thấy người này có chút hữu dụng liền giữ gã lại. Có thể hữu dụng đối với quý tộc là việc Đàm Đồ Tử mong ước. Ở lại phong ấp bỏ tâm sức ra làm việc, nay đã biên tập được vài tác phẩm hay. Ở Tiêu Kim Oa có Thần tài giáng thế chỉ bảo, ở Cát Tường địa có Tôn giả tái sinh giảng đạo, đương nhiên không thể thiếu bộ sách lớn về việc trừ yêu của ni cô ở phủ Hồng Ba.

Ngoại trừ việc nhận tuyên truyền kinh chân chính, Đàm Đồ Tử còn đem chuyện Tống Dương hỏa thiêu Đại Yến cung biến thành câu chuyện, tuy nhiên loại sách này sẽ không lưu truyền, chỉ để giảng nội bộ trong phủ, để mọi người vui vẻ thôi.

Tạ Tư Trạc cuối cùng cũng cười, tìm thấy được niềm vui vô bờ. Chỉ chút cười thoáng qua, nàng lại lẳng lặng đứng trước mặt Tống Dương một chút rồi nhẹ nhàng bảo:

- Ta về đây.

Nói xong Tạ Tư Trạc rời đi, nhưng mới bước được vài bước, nàng lại xoay người lại, lại đến trước mặt Tống Dương, đưa tay đón lấy quyển sách trong lòng Tống Dương, rồi cúi xuống đặt xuống đất. Sau đó giang hai tay ra ôm lấy Tống Dương, hạ giọng nói:

- Cảm ơn.

Sau khi ôm Tống Dương một cái, Tạ Tư Trạc mới thực sự ra về.

Vì có thể cùng học sao? Vì Tống Dương đã đốt hoàng cung của kẻ thù sao? Hay là vì hắn đã sắp xếp Đàm Đồ Tử kể chuyện cho nàng nghe? Tạ Tư Trạc không nói, Tống Dương không thể hiểu được, điều duy nhất có thể xác định được chỉ vãn vãn là cái ôm rất nhẹ và yếu ớt của nàng. Đường như tất cả sức lực của nàng, Tống Dương chỉ hơi dùng một chút sức lực là sẽ khiến búp bê sứ vỡ vụn!

Nhâm Sơ Dung nào phải đến bàn bạc sự tình với Tống Dương, mà là sau khi nàng biết được việc này thì cố ý đến tìm Tạ Tư Trạc để hàn huyên tám chuyện. Tống Dương đứng bên cạnh nhìn bộ dạng hai người thì không biết nên khóc hay cười, đồng thời cũng chợt nhận ra, không dám nói đến tất cả nữ nhân trong thiên hạ, chỉ nói chỉ ít là nữ nhân trong hầu phủ, từ Quận chúa ung dung tôn quý đến “búp bê sứ” lạnh lùng cô độc, từ Nam Vinh Hữu Thuyền âm thầm giấu tài đến Hắc Khẩu Dao hung hãn, ai ai cũng đều thích tám chuyện.

Hai người con gái cùng đem Hầu gia bỏ sang một bên rồi nhỏ giọng cười một hồi, Nhâm Sơ Dung cuối cùng cũng cảm thấy thỏa mãn, chuẩn bị đứng dậy đi, Tống Dương ho lên một tiếng:

- Lăng gia đem nhạc cụ lên thị trấn...

Không đợi hắn nói xong, Nhâm Sơ Dung liền tủm tỉm cười gật đầu:

- Ta biết rồi, sẽ cho người lưu ý.

Nghệ thuật chế tạo đàn, sáo của Lăng gia nổi tiếng khắp đất Hán. “Lăng vận” là tấm bảng hiệu chữ vàng trong ngành nhạc khí, Lăng Noãn Đường là cao thủ chế tạo sáo thể hệ mới trong gia tộc, sáo qua tay nàng xử lý đều được đề tên “Đường địch”. Trước kia khi Hồng Thành chủ trì việc làm ăn của gia tộc, hòa thượng đẹp trai vì vài lần gặp nàng từ đó tâm tình loạn nhịp, nên đã hoàn tục.

Đến nay Lăng Noãn Đường đuổi theo đến Yến Tử Bình mở tiệm, nghe giống như một giai thoại. Nói thật Thi Tiêu Hiểu hiện đang thân mang trọng trách, nhưng hai người nếu thật sự tâm đầu ý hợp thì bất kể công khai hay âm thầm, Tống Dương đều sẽ giúp tác hợp. Tuy nhiên nghĩ theo cách khác, Lăng Noãn Đường ngộ nhờ nếu không phải vì Vô Diễm mà tới... hắn bèn có một chút hoài nghi. Yến Tử Bình đã là một công địa lớn, nay lại mở Trương Lăng Vận. Trừ phi Lăng gia trông cậy vào việc Thạch Lão Đầu thích đánh đàn.

Trước kia thị trấn yên tĩnh, từ trước đến giờ vốn không ngờ sẽ có âm thanh lanh lảnh tới nơi đây, ở nơi này ba tháng chắc cũng không thể nhìn thấy một gương mặt lạ. Kể do thám nào đến đây đều sẽ bị người ta chú ý, khó mà tìm hiểu được gì. Nhưng cùng với sự hưng thịnh của phong ấp, việc ngăn chặn tai mắt do thám bên ngoài càng thêm khó khăn. Vài ngày trước, một vài nhân vật quan trọng vì việc này mà đã họp bàn một phen, không ngờ nhanh như vậy đã có một cửa tiệm khả nghi mọc ra ở đây.

Toái Càn Không

239. Chương 64: Cúng Thất Thất

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 64: Cúng thất thất

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương nghĩ đến Nhâm Sơ Dung đã có phòng bị, trong lòng hưng phấn, những việc phải làm xưa nay nàng chưa từng để xảy ra sơ suất. Nhưng cho dù Lăng Noãn Đường khả nghi đến đâu, cũng không ngăn được Nhâm Sơ Dung trước tiên phải tám chuyện một lát đã.

Quận chúa chưa kịp rời đi, Vân Đỉnh lại bỗng nhiên tới chơi. Sau khi ngồi xuống Lạt Ma nói thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói ra ý y, y tạm thời phải rời khỏi phong ấp, về cao nguyên một chuyến.

Cát Tường địa chưa xây xong, nhưng tôn giả chuyển thể Thi Tiêu Hiểu đã dọn đến ở. Theo lời hứa hẹn lúc trước, hòa thượng đẹp trai nói không ít lời tốt về Vực tông, hơn nữa còn nói liên tiếp mấy lần. Vô Diễm mời Vân Đỉnh vào nhà tranh trước kia của tôn giả, tiếp kiến những thuyết pháp của tín đồ đến bái kiến.

Thân phận của Vô Diễm lên như điều gặp gió, lời y nói chính là châm ngôn thức tỉnh nhân thế, rất có trọng lượng, thêm nữa Vân Đỉnh lại là thượng sư có tài lường trước việc như thật, người trong khu vực Nam Lý có cảm tình với Vực tông ngày một tăng lên, một tháng trước Vân Đỉnh ở trong khu đạo tràng vẫn chưa được xây xong của mình, lần đầu tiên chính thức mở đàn giảng kinh, số người đến nghe giảng kinh hôm đó so với mấy chục năm tính cả lại vẫn nhiều hơn rất nhiều.

- Đúng lúc Vực tông đang phát triển cực tốt, sao Lạt Ma lại phải rời khỏi đây một chuyến?

Tổng Dương hơi tỏ vẻ nghi hoặc hỏi:

- Có việc gì phải làm gấp sao?

Nhâm Sơ Dung ở bên cạnh nói thêm vào:

- Việc của Lạt Ma, vốn không phải là việc chúng tôi nên hỏi, chỉ có điều cảm thấy thời cơ trước mắt tốt như vậy tạm thời buông ra thì có lẽ thật đáng tiếc.

Lạt Ma mỉm cười lắc đầu nói:

- Không có gì để nói là nên hay không nên can dự vào, Quận chúa không hỏi, ta cũng nên nói cho rõ ràng. Ở trên cao nguyên ta cũng có chút tín đồ, mặc dù không quá trăm người, nhưng khi Vực tông suy thoái bọn họ chưa từng rời bỏ ta, đến nay cuối cùng cũng có chút chuyển biến tốt, ta sao lại có thể bỏ bọn họ. Lần này trở về một là muốn đưa bọn họ về đạo tràng; mặt khác sắp đến ngày cúng thất thất của chuyển thể linh đồng Đại Lạt Ma...

Khác nhau về xưng tôn của Đế vương gia Phụng Cửu, nhưng Phật giáo Trung Nguyên bất kể Thiên Tông hay Mật Tông đều coi thất là cát lành, cũng sắp đến ngày lễ mừng 49 năm ngày Đại Lạt Ma Bác Kết được xác nhận làm chuyển thể linh đồng, theo cách tính của người Hán thì cũng sắp đến ngày mừng lễ mừng tròn 49 năm Hoàng đế đăng cơ, là buổi lễ long trọng nhất trên cao nguyên. "Huyện quan không bằng hiện quản", người Thổ Phiên phô trương cho Đại Lạt Ma còn long trọng hơn nhiều so với ngày Phật đản. Đến lúc đó sẽ có một pháp hội long trọng, các vị Lạt Ma khắp nơi trên cao nguyên đều tới.

Vực tông là một nhánh của Mật tông, từ góc độ môn phái lớn mà nói, Vân Đỉnh và Đại Lạt Ma Bác Kết cũng coi như cùng tông môn, trường hợp này Vân Đỉnh không thể không đi.

Tổng Dương hơi băn khoăn:

- Có một câu hỏi ở trong lòng vẫn bối... Lạt Ma lúc đầu đến phong ấp, rốt cuộc là nhận sự chỉ thị của ai?

Nói xong Tổng Dương nói với ngữ khí trịnh trọng hơn:

- Chuyện này vốn không muốn hỏi nữa, nhưng Lạt Ma phải đi Thổ Phiên, việc này không chỉ liên quan đến chúng tôi mà cũng liên quan đến sự vui buồn, an toàn của người trong chuyến đi này.

Lời của Tổng Dương nói có chút mơ hồ, nhưng ý thì đã rõ ràng, lúc đầu nếu là Bác Kết phái Vân Đỉnh đến phong ấp bắt người, kết quả là Vân Đỉnh ngược lại lại lưu lại phong ấp phát triển cái khác. Lần này y lại trở về, Bác Kết sao có thể dễ dàng buông tha cho y.

Vân Đỉnh không trả lời thẳng. Câu trả lời của Vân Đỉnh rất mù mờ:

- Do ai chỉ thị đều không quan trọng, vạn sự đều từ tâm, tâm không làm gì quá đáng, thì sẽ không gặp khó khăn gì. Vân Đỉnh bái tạ ý tốt của Hầu gia, cũng xin Hầu gia an tâm.

Lạt Ma nói vậy, Tống Dương cũng không còn lời để nói, chỉ cười cười:

- Thượng sư trong lòng hiểu rõ là tốt rồi.

Nhâm Sơ Dung lòng nghĩ cẩn thận hơn một chút, hỏi:

- Thượng sư đi Thổ Phiên lần này có người đi cùng không?

Thừa Hợp sợ y đưa Tiểu Bồ Đào đi cùng, chặng đường nguy hiểm như vậy cậu bé tuyệt đối không thể đi được.

- Một mình ta đi thôi.

Câu trả lời của Vân Đỉnh khiến Quận chúa thở phào nhẹ nhõm, lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên, hai vị cao nhân Vô Diễm, Vô Ngự lại đến thăm. Mục đích của họ giống Vân Đỉnh, nhưng lại khác nhau ở chỗ Lễ cúng thất tuần của Đại Lạt Ma Thổ Phiên, Vân Đỉnh chính là tự mình tính ngày, tự mình nhớ ra, còn hai vị thánh đồ Thiên tông lại là vừa nhận được lời mời đến từ trong cung Sài Thổ Đáp Tháp ...

Trước khi Thi Tiêu Hiểu trở thành Tôn giả chuyển thế, Đại Phật Thổ Phiên từng phái đệ tử thân tín đến thăm và chúc mừng. Nay người ta mở đại lễ mừng, lại truyền lời mời đến. Ở bên này Diệu Hương Cát Tường cũng nên biểu thị chút gì đó, chí ít cũng thể hiện xã giao bên ngoài. Đây chỉ là việc của Lạt Ma, chẳng liên quan gì đến chính sự quốc gia, nếu không đi không những thất lễ mà còn thể hiện hơi nhỏ nhen.

Thi Tiêu Hiểu vốn định đi cao nguyên một chuyến, tiện đi xem hình thức Mật tông, nhưng Vô Ngự cảm thấy không ổn. Tuy rằng là việc phật, đối phương chung quy cũng cần có chút dè chừng, không may trở mặt động thủ đánh giết, dù sao cũng là xâm nhập vào địch quốc, ít nhiều đều có chút mạo hiểm. Hiện tại thân phận của Vô Diễm quá quan trọng, dễ làm cho y gặp phải việc ngoài ý muốn, ý của sư thái là việc này do bà làm đại diện.

Nhâm Sơ Dung đồng ý trước tiên:

- Sư thái danh tiếng đứng đầu thiên hạ, lại ở Thổ Phiên học tập nhiều năm, để bà đi là thích hợp.

Nói rồi Quận chúa đảo đảo mắt cười vui vẻ:

- Lại nói, không lâu nữa sẽ có vài việc, Vô Diễm đại sư tốt nhất là nên ở lại trấn thủ.

Về việc gì thì Nhâm Sơ Dung bất kể thế nào cũng không chịu nói thêm, không chỉ bản thân không nói mà còn nhìn Thường Xuân Hầu ra hiệu không cho nói.

Tống Dương phá lên cười, đúng lúc hần muốn nói cái gì thì đột nhiên tiếng gõ cửa lại vang lên, thị vệ lại vào truyền báo Tả thừa tướng Hồ đại nhân đến, hiện đã vào trong phong ấp.

Hôm nay xảy ra thật nhiều việc. Tống Dương cài cái thất lưng, đem quân ra ngoài nghênh đón. Hai bên sau khi gặp gỡ hàn huyên không chút khách khí, về sau Hồ đại nhân nói rõ ý:

- Một là để trông nom con trai, mặt khác, phải đi nước bạn có việc quốc sự, nên muốn đến thương lượng với người một chút

Tống Dương cup mi mắt xuống, hỏi:

- Ngày đại lễ thất thất của chuyển thế linh đồng Bác Kết sao?

Ngày hôm sau Tống Dương về tới Hầu phủ, không kể gì với Tiểu Bộ về việc của Hữu thừa tướng, nhưng không giấu diếm Nhâm Sơ Dung. Tiểu Bộ thì hay lan man, nói không chừng có ngày để lộ cho Trần Tây Vương biết. Còn Nhâm Sơ Dung cai quản phong ấp, mọi chuyện lớn nhỏ đều trừ tính đến cả, Hữu thừa tướng đem giấu ở Tiêu Kim Oa, giấu được năng một lúc nhưng không giấu được mấy tháng.

Thừa Hợp nghe Tống Dương nói xong chỉ cười cười gật đầu:

- Chỉ cần chàng làm chủ chuyện này thì tốt rồi.

Tống Dương đang sợ Sơ Dung sẽ phản đối, thấy nàng nể tình như vậy, trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều, cười ha hả chuyển sang đề tài khác:

- Dưỡng khí pháp môn truyền cho nàng, gần đây có chăm chỉ luyện không?

Không ngờ mặt Nhâm Sơ Dung lập tức đỏ bừng, không nói một lời, cúi đầu dợm bước nhỏ, quay người đi, có chút xấu hổ. Thường Xuân Hầu bắt đầu thấy trong lòng có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh đã hiểu ra: Hôm qua Quận chúa còn truy hỏi muội muội về quả thần tiên, Tiểu Bộ phải thành thật kể về quả thần tiên, Quận chúa thông minh làm sao mà không đoán được ước muốn ban đầu khi tập dưỡng khí pháp môn này.

Nhìn bộ dạng Thừa Hợp hiện tại đoán chừng Tiểu Bộ không sợ mất mặt, mặt dày cung khai hết rồi.

Tự nói trong lòng, Tổng Dương vừa mới hỏi nàng “gần đây có dưỡng khí không”, thật lòng muốn quan tâm nàng ta, không ngờ quan tâm biến thành đùa giỡn.

Một thời gian sau, phong ấp lại bận rộn như trước. Tuy hiện tại đã bận rộn nhưng so với lúc đầu thì khác biệt rất lớn, toát lên sắc lửa hồng rực; Nam Uy theo bản liệt kê cũ, Hồ đại nhân phái Tiêu thợ rèn đến, rất nhiều thợ rèn được Tiêu Dịch đưa đến bắt đầu vào quy trình sản xuất mạch đao.

Thiền Dạ Xoa tiếp tục rời khỏi núi sâu, vào phong ấp mạch đao nhận chủ, đóng quân doanh trại mới. Người ra vào Sơn Khê Man không ngớt, không ngừng vận chuyển quân khí về hang ổ, thay trang bị mới từ đầu đến cuối, nói bọn họ được vũ trang tận răng cũng không phải nói quá.

Vô Ngự sư thái thành công trở về.

Việc Ngạch Lê Tôn giả chuyển thế làm kinh động thiên hạ, phạt đồ Nam Lý vạn người quy thuận. Diệu Hương Cát Tường được xây dựng rầm rộ, Nam Lý, vùng thánh địa Phật gia có ý nghĩa chân chính đầu tiên bắt đầu được xây dựng. Thi Tiêu Hiểu trở về phong ấp, thu nhận sự cúng bái của tín đồ bốn phương

Cổ Chiêu Quân mở rộng mạng lưới quan hệ, không ngừng có người đến Tiêu Kim Oa, trong đó số người có hứng thú bỏ tiền chiếm không ít.

Trong phong ấp có nhiều việc, Tổng Dương cũng không thể rảnh rang, tuy nhiên tính ra thì sự bận rộn của hiện tại so với sự mạo hiểm, tính kế lúc chém giết lúc trước... Thực sự lại thoải mái hơn nhiều. Lúc rảnh rỗi hẳn cùng Tạ Tư Trạc đọc sách, có “búp bê sứ” ngồi cạnh, điểm tốt nhất là Tổng Dương ngộ ra được những chữ lạ không tự nhận biết được, đều có thể có được đáp án ngay lập tức.

Công chúa điện hạ cũng được thỏa thuê một phen, muốn cùng Tổng Dương đọc sách, ý muốn giúp đỡ trong cuộc loạn Trung Nguyên, kết quả là đọc sách một ngày thì ngủ ba lần, sau khi tỉnh mộng lớn thì cảm thấy mình không xem sách cũng như vậy thôi, cũng có thể làm loạn thiên hạ được liền vất sách sang một bên.

Cả hai thứ chiến sách và thực lực quốc gia đều không phải là vấn đề nhỏ, học trò nỗ lực đến đâu mà không có thầy nổi danh chỉ bảo thì cũng không thành được.

Đối với Tổng Dương, trong phong ấp có thể giúp được không ít, Tần Trùy, Ngụy Trị đều từng là chiến sĩ dũng mãnh, nhiều năm xông pha chiến trường... Mặc dù không học qua hệ thống học tập nào, nhưng cũng tích lũy được không ít kinh nghiệm, mà Nhâm Sơ Dung vì Thạch Lão Đầu mà mời vị giáo quan “Triển đầu Kim Mã” là tướng giỏi hiếm có, đến dạy. Có ông ta chỉ bảo, hai học trò tích lũy được không ít, có lúc đến chủ tướng của Thiền Dạ Xoa còn đặc biệt từ tân doanh tới phong ấp... để nghe Kim Mã giảng chiến thuật

Về thực lực quốc gia thì trong phong ấp cũng có một vị đại hành gia chân chính: Hữu thừa tướng.

Ban đại nhân đang dưỡng thương ở Tiêu Kim Oa, “tài nguyên” tốt như vậy Tổng Dương nào có thể bỏ qua... không ngại phiền phức, thường xuyên chạy tới thỉnh giáo lão. Hữu thừa tướng thì hỏi ắt trả lời, kiến thức sâu sắc, lúc mới bắt đầu Tổng Dương còn sợ y sẽ gạt mình là người ngoài ngành, bèn dùng chim đưa thư truyền câu hỏi về kinh sư nhờ Hồ đại nhân chứng thực. Kết quả là thu được đáp án gần như giống nhau, thỉnh thoảng cũng có chỗ khác biệt, cũng chỉ là chính kiến không giống nhau, cách nhìn vấn đề không giống nhau của hai vị thừa tướng, không nói được ai đúng ai sai.

Ban lão đại nhân chưa từng lừa gạt, dấu giếm. Tổng Dương ngoài yên tâm nhưng cũng có chút tò mò, không hiểu sao lão Ban sao lại bỏ công dạy mình môn học này, nhưng Ban đại nhân chỉ giải đáp về một thứ đó là thực lực quốc gia, đối với những vấn đề khác Tổng Dương hỏi, y trước sau đều không quan tâm.

Thoảng cái vài tháng đã qua, từ Xuân chuyển vào Hạ, phong ấp ngày một hưng vượng, trong lúc đó Bạch phu nhân lại gửi tặng hai bảo vật, lần này so với lần trước còn hậu hĩnh hơn. Tay sai Tạ môn hiện nay cũng

đã thay đổi bộ dạng, chỉ theo bên cạnh Bạch phu nhân, chỉ cần thấy một ánh mắt hơi hung hãn liền động thủ động tác nhanh gọn. Hiện nay nhà nàng đã biến thành tài chủ lớn, Bạch phu nhân lại có con đường hắc đạo, chỉ cần bỏ tiền sợ gì không muốn được người giỏi.

Học vấn của Tống Dương thích lũy thêm được một chút, nhưng nói đến mưu đồ

“loạn Trung Nguyên” của hần thì đến nay vẫn chưa nghĩ được chút ý tưởng gì. Đừng nói là Tống Dương, cho dù Trần Tây Vương và Tả thừa tướng cộng lại, muốn tìm ra một cách vừa không làm tổn hại Nam Lý, vừa có khả năng gây chiến tranh loạn quốc, cũng chưa tìm được biện pháp thỏa đáng. Điều này không chỉ cần thông minh, có thực lực là có thể làm được, mà còn phải xem ý trời và cơ duyên.

Tuy nhiên Tống Dương đã sớm dự đoán được tình hình như vậy, cũng không nản lòng, đúng như những lời nói lúc đầu: học chút đạo lý chẳng có gì không tốt, tóm lại là sống thì phải làm việc, phải biết đọc sách thế là được ... Hôm nay hần với Tạ Tư Trạc đang cùng ôm quyển binh pháp khổ công đọc, bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, Nhâm Sơ Dung lộ đầu vào nhỏ giọng nói:

- Quấy rầy một chút, Tống Dương, ta có chuyện cần nói với chàng.

Nói xong Nhâm Sơ Dung cất bước tiến vào, hiếm khi thấy mặt Quận chúa tràn đầy hứng khởi thế này. Tống Dương thấy thế cảm thấy nhất định là có chuyện tốt, lúc này mới buông sách:

- Việc gì mà khiến nàng cao hứng thế?

Nhâm Sơ Dung không thừa nhận:

- Ta cao hứng gì chứ? Không phải mà.

Tạ Tư Trạc cũng buông sách xuống, đứng dậy chào hỏi Quận chúa, định tạm thời cáo lui, Nhâm Sơ Dung nắm tay nàng giữ lại, cười nói:

- Không có gì bí mật, Tạ muội không cần tránh đi đâu.

Ngay lập tức Quận chúa nói với Tống Dương:

- Vừa mới có người đến phong ấp, dự định đầu tư một việc làm ăn.

Phong ấp không hề thiếu tiền, đến mua bán quân khí với Hoàng gia Nam Uy còn không nhận, lại có việc kinh doanh gì khiến Nhâm Sơ Dung đặc biệt đến đây tìm Tống Dương bàn bạc? Tống Dương càng tò mò hơn:

- Làm ăn lớn à?

Nhâm Sơ Dung lắc đầu:

- Không lớn, rất nhỏ, chính là một gian hàng, còn nhỏ hơn cửa hàng thịt của lão Chu gia.

Tống Dương bị nàng làm cho chẳng hiểu ra sao, nhất thời không biết nên hỏi đến cái gì, Nhâm Sơ Dung cũng không để ý đến ý nữa, hướng mắt nhìn sang Tạ Tư Trạc:

- Muội còn nhớ Vô Diễm đẹp trai thường mang bên mình một cây sáo trúc không? Sáo nhỏ, màu hồng.

Về mặt của “Búp bê sứ” cũng chẳng hiểu ra sao cả, gật gật đầu:

- Nghe Cửu nhi nói qua.

Trong toàn bộ đám nữ nhân ở lại trong phủ, có một người tên Tiểu Cửu thích nghe truyện tình yêu, biết chút kì văn nghị sự còn cảm thấy mỹ mãn hơn ăn được sáu con cua lớn... Thấy Tạ Tư Trạc gật đầu, Nhâm Sơ Dung càng hứng khởi:

- Vậy người chắc cũng biết lai lịch cây sáo này chứ?

Ngoài dự liệu, nàng búp bê sứ hay hồ hững với mọi việc ngửi thấy chuyện để “tám” ánh mắt không ngờ cũng sáng lên, câu trả lời vẫn thế:

- Có nghe Tiểu Cửu nói qua.

Tạ Tư Trạc vào phong ấp cũng hơn một năm, có lẽ chính mình cũng chưa nhận ra sự lạnh lùng hờ hững trong lòng nàng đang dần bị đẩy lùi ... Điều này cũng khó trách, ngày ngày gần gũi đám người Tiểu Bộ, Tiểu Cửu, A Y Quả, mọi người đều hờ hững không để tâm.

Nhâm Sơ Dung hạ giọng nói:

- Hiện tại cây sáo kia sắp tới rồi... Người của Lăng gia vừa đến... định mở một cửa hàng đàn sáo trên thị trấn.

Búp bê sứ vẽ mặt chuyên chú, hơi nhướn người về phía trước hỏi:

- Ai làm chủ quán?

Nhâm Sơ Dung đã không kìm được bật cười thành tiếng:

- Lăng Noãn Đường !

Toái Càn Khôn

240. Chương 65: Ta Muốn Đi Hồi Hộ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 65: Ta muốn đi Hồi Hộ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Khí sắc gần đây của Cảnh Thái rất tốt, Quốc sư trông thấy mà lòng an ủi. Lão ta nói với ý khen ngợi:

- Hoàng thượng có tâm tư phóng khoáng, vượt ra ngoài dự kiến của thần, tốt lắm.

Trước buổi đại lễ ba chín của Cảnh Thái, Yến cung lại bị hỏa hoạn, lúc đó y giận đến phát điên nhưng hôm sau thì trở lại bình thường, thậm chí cũng không cần người khác khuyên giải, sau đó cũng không thấy có gì khác thường. Sự thay đổi bất thường đến vậy ngay cả Quốc sư cũng không lường trước được.

- Đêm đó ta đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ là mấy miếng gạch ngói, không đáng để ta tức giận.

Cảnh Thái nhấp một ngụm thuốc trà với vẻ mặt ung dung. Từ khi bệnh nặng, Yến đế phải kiêng rượu kiêng trà nhưng vì từ nhỏ đã quen uống trà nên dù là nước hay các đồ uống khác đều không thể giải khát được. Thuốc trà mà y đang dùng là do Quốc sư đặc biệt điều chế, không có lá trà nhưng hương vị không hề khác biệt với hương trà thượng hạng, hơn nữa lại có công dụng bồi bổ thân thể, mỗi ngày uống loại thuốc trà này, Cảnh Thái bây giờ mỗi tháng đã có thể quan hệ với phụ nữ ba lần.

Cảnh Thái thường thức xong hương vị thuốc trà, mỉm cười, biết đây không phải nước trà thật nên đã không nén được mà thường thức thật cẩn thận để cảm nhận sự khác biệt:

- Lần đầu tiên hoàng cung bị cháy, vừa tức giận vừa đau lòng, cung điện tuyệt đẹp này cũng là nơi ta lớn lên... Nhưng sau khi xây dựng lại...

Cảnh Thái khẽ lắc đầu:

- Không còn cảm giác nữa. Mới không bằng cũ, không còn tính linh thiêng, nhìn thế nào cũng không tự nhiên, mấy lần ta chỉ muốn tự đốt nó đi.

Gương mặt Quốc sư lúc ấy đang ảm đạm cũng phải nở nụ cười. Quốc sư thích cùng Cảnh Thái nói chuyện như vậy, thật bình lặng, dù có hay không có đề tài.

Bị che bởi mặt nạ, Cảnh Thái không nhìn thấy Quốc sư cười, y tiếp tục nói:

- Lần này không hề đau lòng, tức giận tự nhiên ít đi nhiều, hơn nữa lại nghĩ thông suốt một việc, người đáng chết thì không được sống, khác biệt là ở chỗ ta khóc giết hay cười giết thôi... cười trong lúc giết vẫn tốt hơn.

Quốc sư thật muốn cười lớn, việc đáng để lão ta vui trên đời này không nhiều. Từ sau lần sinh tử mà thời niên thiếu lão ta đã trải qua, chỉ có hai lần tâm trạng tốt như bây giờ: một là bỗng nhiên biết được mình có một đứa con trai trong nhân gian, hai là khi con trai mình lên ngôi đại bảo, trở thành hoàng đế nước Yên.

Hôm nay là lần thứ ba, con trai dường như đã trưởng thành.

Bất giác Quốc sư đã cười thành tiếng khiến cổ họng đau dữ dội. Cảnh Thái thoáng chút buồn bực, y vốn không hiểu được tâm tình của quốc sư, cũng không cảm thấy việc mình nghĩ thông suốt đạo lý này lại đáng để đối phương vui đến vậy nên cười hỏi:

- Vì sao vui vậy?

Quốc sư khẽ lắc đầu, không trả lời trực tiếp, chỉ dùng tiếng bụng cười đáp:

- Tiếc là Hoa Tiểu Phi về mất rồi, nếu không thần sẽ mời hấn uống rượu.

Nhắc đến Hoa Tiểu Phi, Cảnh Thái thể hiện hứng thú:

- Lúc trước ngươi có nói với ta là hấn phải tập trung tinh thần để mở một cánh cửa. Bây giờ tiến triển thế nào rồi?

Quốc sư cũng không giấu:

- Cũng có thể nói là đã tìm ra chút manh mối. Ngày mở cánh cửa không còn xa nữa.

- Sau cánh cửa rốt cuộc có gì?

Câu hỏi này lúc nhỏ Cảnh Thái đã từng hỏi rồi nhưng Quốc sư luôn chỉ trả lời ứng phó rằng tới lúc đó hoàng thượng sẽ biết. Tuy nhiên, lần này, câu trả lời của Quốc sư có chút thay đổi:

- Thần cũng không biết chính xác phía sau cánh cửa có gì... nhưng có thể khẳng định rằng vật sau cánh cửa có thể giúp hoàng thượng thống nhất thiên hạ!

Sau đó, Quốc sư lại nhắc đến một việc khác, ngữ điệu vẫn vui tươi:

- Sắp tới, thần phải rời xa một chuyến, kì thất tuần Thổ Phiên Bác Kết linh đồng chuyển thế, lúc đó có Đại pháp hội, Bác Kết gửi mật hàm mời thần đi dự.

Dừng lại một chút, Quốc sư sợ Cảnh Thái không hiểu rõ nên lại nói:

- Là mật hàm mời dự, Bác Kết gửi đến Yên hai thư mời, một thư mời công khai, một mật hàm. Xử lý công khai, thần sẽ không đi, ở lại giữ Đại Yên, để Lôi Âm đài phái đại biểu đến cao nguyên gặp là được, còn về mật hàm...

Không để Quốc sư nói hết, Cảnh Thái để lộ vẻ vui mừng:

- Như thế này.

Về mặt lão rất bất ngờ nhưng Quốc sư biết đó là vì vui mừng nên gật đầu:

- Không tệ, mấy năm nay vất vả, sự tình phía tây sắp có kết thúc rồi!

Cảnh Thái cười to một trận, Quốc sư tiếp tục nói:

- Lúc thần không ở đây, người không cần bận tâm Đại Lôi Âm đài và Tu Di Thiên viện, thần đã sắp xếp ổn thỏa, sẽ không như lần trước. Ngoài ra, gần đây đã giết quá nhiều người, tạm thời dừng lại thôi.

Cảnh Thái không thích hoàng cung mới nên không quá tức giận, nhưng y không tức giận không có nghĩa là không giết người... Hoàng cung bị đốt, Yên triều không tìm ra thủ phạm nhưng bắt rất nhiều nghi phạm cùng với các viên quan làm việc bất lực, như các quan lại phụ trách trong thành, các mật thám ngày thường phụ trách lắng nghe dân tình, truy tìm phản tặc... Từ ngày hoàng cung bị cháy đến nay đã nửa năm, mỗi ngày đều có người bị xử tử Lăng Trì.

Nghe nói không được giết người nữa, Cảnh Thái lộ vẻ thất vọng trong lời nói, bộ dạng không mấy vui vẻ.

Quốc sư thấy thế liền cười nói:

- Vậy thì giết thêm một ít đi, bảy ngày sau hãy dừng.

Chỉ bảo của quốc sư, Cảnh Thái hầu như đều nghe theo, hơn nữa Quốc sư cho giết thêm bảy ngày, Cảnh Thái gật đầu đồng ý, sau đó lại nghĩ đến một việc:

- Vậy còn lễ mừng của tộc Hồi Hột ? Nên phái ai đi đây?

Lúc Cảnh Thái tổ chức đại lễ mừng ba tháng chín cũng là lúc đại lễ lên ngôi của Nam Lý Ấu đế Phúc Nguyên, tình hình khá giống nhau. Thổ Phiên Đại Hoạt Phạt tổ chức pháp hội thất tuần, tộc Hồi Hột cũng đang vào thời điểm phải tổ chức một đại lễ long trọng hơn.

Tổng Dương chỉ biết đại lễ Thổ Phiên, không biết lễ mừng của tộc Hồi Hột nên hiểu lầm mục đích đến phong ấp của Hồ đại nhân.

Hồ đại nhân lắc đầu cười nói:

- Pháp hội thất tuần chuyển thế của Bác Kết Đại Lạt Ma là việc của các đệ tử Phật môn, không liên quan đến việc quốc chính, không cần triều đình phái sứ đoàn, hơn nữa, cho dù có phái người đi Thổ Phiên dự lễ, cũng không đáng để phiền đến ngài. Thường Xuân Hầu ngài bận trăm công nghìn việc, nếu không là việc quan trọng ta đâu dám quấy rầy ... Việc của tộc Hồi Hột , vị nghĩa huynh của ngài là Tát Mặc Nhĩ Hãn lên ngôi, đại lễ tiếp nhận Đại Khả Hãn từ trong lửa thiêng.

Cao nguyên không giống với Hán cảnh, vua của tộc Hồi Hột nắm giữ tất cả thần quyền, quân quyền. Vua của tộc Hồi Hột qua nhiều thế hệ đều có hai danh hiệu: một là sứ giả của lửa thiêng, hai là quân chủ của quốc gia. Sau Đại Khả Hãn, Tát Mặc Nhĩ Hãn tiếp quản đại quyền, nhưng vì luật hiếu, lúc đó chỉ là kế thừa trước vị trí sứ giả của lửa thiêng. Bây giờ đã đến kì hạn, ‘Nhật Xuất Đông Phương’ mới có thể chuẩn bị lên ngôi vương, đúng nghĩa là một nghi thức, Nhật Xuất Đông Phương cũng đã xưng vương từ trước nhưng nghi thức này vẫn là không thể thiếu được.

Đây là việc vô cùng trọng đại của quốc gia, chỉ dựa trên chính thể mà nói, đại lễ của tộc Hồi Hột còn quan trọng hơn Thổ Phiên. Các quốc gia Trung thổ đều phái sứ đoàn đi dự, không thể chậm trễ.

Ý của Hồ đại nhân cũng là kết quả bàn bạc của đại thần trong triều, mời Thường Xuân Hầu đi chuyến này.

Đạo lý đơn giản đến mức không cần phải nói, Tổng Dương là ứng viên tốt nhất, không có đường chối từ mà Tổng Dương cũng không muốn từ chối. Nhật Xuất Đông Phương trước giờ luôn xem trọng nghĩa khí với hãn, lên ngôi là việc vui lớn, nên đi chúc mừng ngay lập tức. Hơn nữa, lễ vật chuẩn bị cho việc mừng Tát Mặc Nhĩ Hãn về cơ bản cũng đã ổn thỏa, vốn là định nhờ hộ vệ Hồi Hột mang về.

Tả Thừa tướng lại hỏi:

- Ngài thấy có cần ta đi với ngài không?

Tổng Dương lắc đầu cười:

- Tả Thừa tướng quý nhân bận trăm công nghìn việc, trong quốc gia đã có vô số việc cần ngài lo liệu, chuyến đi này thật không dám phiền ngài.

Hồ đại nhân cười ha hả:

- Nói thật, từ Nam Lý đến Thổ Phiên, đường đi ngàn núi vạn sông mà chỉ với thân già này, trong lòng thật sự có chút lo lắng. Hầu gia thương cảm cho lão thần, ta vô cùng cảm kích, xin nhận sự quan tâm này.

Đường xá xa xôi chỉ là một lẽ, thêm nữa là vẫn chưa đến lúc tiểu hoàng đế phải thân chinh, còn mấy vị đại thần trong triều ai cũng có chức vụ quan trọng, rời khỏi kinh sư mười ngày nửa tháng thì không sao, nhưng bỗng nhiên đi xa nửa năm thì không ai đi được.

- Lễ bộ thị lang Khâu đại nhân sẽ đi cùng với ngài. Đi ra ngoại quốc vốn là việc của Lễ bộ, hơn nữa chuyến này lão Khâu còn có nhiệm vụ quan trọng...

Vừa nói, Hồ đại nhân vừa cười cười nhìn quanh:

- Công chúa điện hạ đâu, sao không thấy nàng ấy?

Lúc này, công chúa điện hạ đang tiếp đãi một vị khách quý khác – Mộ Dung Tiểu Uyển.

Sau khi Mộ Dung lão đại qua đời, Tiểu Uyển thay thế vị trí của cha, trở thành người đứng đầu kinh doanh sòng bạc tại Phượng Hoàng thành. Với tính tình và đầu óc của nàng vốn không thể làm nổi việc kinh doanh lớn thế này. Nhưng Tiểu Uyển có công bình định, gia đình gặp họa cũng vì chuyện này. Thế nên từ triều đình đến phong ấp nào có thể không giúp nàng, trong kinh thành có Trần Tây Vương và các vị đại lão chống lưng cho nàng. Nhà Mộ Dung không những không suy bại mà còn thêm phần thịnh vượng.

Được hậu thuẫn vững chắc lại có thể lực lớn tương trợ, Tiểu Uyển ngồi vững vàng ở vị trí của cha, việc gì cũng không cần bận tâm, chỉ toàn lực truy tìm tung tích của kẻ thù nhưng dù tìm thế nào cũng là phí công. Nửa tháng trước, nàng nghe theo lời khuyên của Tiểu Bộ, tạm thời gạt mọi mối bận tâm sang một bên, đến phong ấp thăm người chị em tốt nhất của nàng. Lúc này, nàng đang được Tiểu Bộ dẫn theo đến vùng núi lân cận, xem Nhị ngọc huấn luyện mãnh thú.

Hồ đại nhân không tìm thấy công chúa, cũng không cần ai trả lời, lại tiếp tục đề tài trước đó:

- Ngày tốt cho hòa thân của hai quốc gia đã định, đó là mùa xuân năm sau, mười chín tháng hai. Theo tính toán, đây đúng là ngày đại cát! Khâu đại nhân đi chuyến này cũng là để báo ngày lành cho tộc Hồi Hột, thỉnh giáo ý kiến của họ.

Nói là thỉnh giáo nhưng thật ra là thông cáo. Lần liên minh hai quốc gia này là Nam Lý tự cưới tự gả, ngày lành, lễ nghi, lễ mừng cũng như các việc khác đều toàn bộ do Nam Lý làm chủ, tộc Hồi Hột thật không bận tâm đến chuyện này.

- Ngài từ Hồi Hột trở về là khoảng tháng chạp tiết, thời gian cũng khá thông thả. Hơn nữa, sau hôn sự thứ nhất hai tháng, đến mười sáu tháng sau, hôn sự thứ hai lại đến.

Nói xong, Hồ đại nhân cười ha hả mà liếc mắt một cái.

Nhâm Sơ Dung hai má nóng lên, một chữ cũng không dám nói, càng không dám nhìn thẳng vào mắt Hồ đại nhân, cúi đầu làm như không nghe thấy gì cả. Nói xong, Hồ đại nhân cũng không hỏi nàng một câu ý quần chúa như thế nào, mà tiếp tục nói với Tống Dương:

- Lộ trình đi Hồi Hột đã định, từ Chiết Kiều quan ra cửa thành, đi thẳng lên phía bắc qua Đại Yến, sau đó từ Yến Vân cửa nước Yến tiến vào Khuyển Nhung, tiếp đó hướng về phía tây, đi đến Hồi Hột ...

Lời chưa dứt, Tống Dương đã nhíu mày:

- Đi xa hơn sao? Sao không từ Khổ Thủy quan ra cửa thành, từ Thổ Phiên đi theo hướng Bắc, trực tiếp đi đến Hồi Hột.

Mặt Hồ đại nhân lộ vẻ xem thường:

- Bác Kết chẳng đáng là thánh chủ Thổ Phiên, hẹp hòi đến mức khiến người khác phải cười nhạo. Nếu chúng không như Hồ giữ cửa thì chúng ta cũng đâu cần bỏ gấn đi xa.

Đi vì việc quốc gia, sứ đoàn xuất cảnh cần đưa trước quốc thư. Năm quốc gia trung thổ rất nhiều mâu thuẫn nhưng vẫn phải giữ thể diện với nhau nên sứ đoàn sau khi nhập cảnh sẽ do các quốc gia trên đường sắp xếp đón tiếp, dừng chân và công việc. Lộ trình Lễ bộ dự định lúc đầu giống như cách nghĩ của Tống Dương, không ngờ sau khi đưa quốc thư đến cửa quan Thổ Phiên để thỉnh phê hành trình, rất nhanh đã bị cự tuyệt trở về.

Lý do cự tuyệt rất khách khí, pháp hội thất tuần đến gần, trong nước tin đồ tập trung đông đúc, Thổ Phiên thực lực có hạn khó bảo đảm chu toàn cho sứ đoàn, nhưng bất kỳ ai cũng có thể hiểu chuyện này, hai nước Hồi Hột và Thổ Phiên cùng lúc tổ chức đại lễ, bên trong có nhiều sự đối nghịch, Nam Lý phái sứ đoàn quá cảnh đi Hồi Hột mừng lễ, trong lòng Đại Lạt Ma tất sẽ không được vui.

Ngược lại, sứ giả của Diệu Hương Cát Tường đưa ra thỉnh cầu nhập cảnh với Thổ Phiên, Đại Lạt Ma sẵn lòng đáp ứng.

Không còn cách nào khác, Lễ bộ thay đổi lộ trình từ nước Yến đến Khuyển Nhung, thỉnh cầu của Nam Lý lại được chấp nhận.

- Người Yến hận ngài tận xương nhưng ngài đi cùng với sứ đoàn, bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn chứ không thể cố ý làm khó, mà còn phải toàn lực bảo hộ... Nếu sứ đoàn nước ta gặp bất trắc ở Đại Yến, việc này thật khó nghe, thật thấp hèn, sẽ làm mất lòng dân, Cảnh Thái sẽ không dám làm như vậy.

Nhưng sau đó Hồ đại nhân lại thay đổi cách nói khác:

- Tuy nhiên, ta cảm thấy ngài nên thay đổi diện mạo một chút, che giấu cả sứ đoàn thì không thể nhưng che giấu thân phận của ngài không phải là việc khó. Khi đi lại trên đường thì ngài đóng vai một quan lại hay hộ vệ bình thường, bên ngoài để lão Khâu giữ ẩn soái, như vậy càng không thể có gì sai sót.

Đi nước Yến giết người phóng hỏa, Tống Dương cũng không bận tâm, hướng chỉ lần này chỉ là đi ngang qua. Tống Dương cũng không định phô trương thanh thế, hẳn cảm thấy thay đổi diện mạo rất tốt, đơn giản nhất, không gây chú ý, có lẽ còn có cơ hội làm chút chuyện không phải. Sự tình đã được định, Hồ đại nhân lại nói thêm cho rõ ràng, sứ đoàn đi Hồi Hột đã tập trung đợi lệnh ở Phượng Hoàng thành, từ quan viên sứ tiết đến hộ vệ đi theo, toàn bộ đều là người có thể tin tưởng được, không cần lo việc bị tiết lộ thân phận của Thường Xuân hầu.

Vào giờ cơm tối, Tống Dương mời tất cả các nhân vật quan trọng của phong ấp đến Hầu phủ, rất nhanh tin tức đã lan khắp phong ấp, toàn là Phó đẳng. Cổ gia và tay sai Tạ Môn liên lạc với đồng bạn ở nước Yến, chuẩn bị chiến lược ứng phó trên đường. Nhâm Sơ Dung thì đưa người chuẩn bị lễ vật cho Nhật Xuất Đông Phương.

Trong phong ấp còn có vô số việc, quận chúa tất nhiên không thể đi cùng Tống Dương, còn về Tiểu Bộ, ngày hai quốc gia hòa thân vẫn chưa đến, nàng có thể cùng Thường Xuân hầu đến Hồi Hột nhưng việc này thật làm mất thể diện Nam Lý. Công chúa rất muốn đi cùng Tống Dương nhưng nàng cũng biết đại thể nên không đưa ra yêu cầu đi cùng, chỉ cùng Tiểu Cửu lặng lẽ chuẩn bị hành trang cho Tống Dương.

Điều mà Tống Dương không nghĩ đến là sau bữa cơm tối mọi người đều đi làm việc của mình, một lát sau La Quan lại quay về hầu phủ tìm Tống Dương, đại tông sư đã quyết định tạm xa ân sư, chủ động xin theo Tống Dương đi chuyến này.

Chuyến đi phải lui tới nước Yến nhưng Tống Dương thật không nghĩ đến việc lại đi gây chuyện. Đợi hẳn về là phải hòa thân rồi, ít nhất lúc này, Tống Dương cũng không nỡ làm Tiểu Bộ, Sơ Dung lo lắng, lòng cũng đã quyết định rằng có chuyện gì cũng để sau hôn sự rồi nói. Tuy nhiên, đối với lời cự tuyệt uyển chuyển của Tống Dương, La Quan không nghe theo, nhất quyết xin đi cùng. Trước thái độ kiên quyết của La Quan, Tống Dương đành gật đầu đồng ý, dù sao phong ấp bây giờ khắp nơi đều có quan quân đóng giữ, trước giờ canh giữ nghiêm ngặt, cho dù Quốc sư thân chinh đến cũng không được ích lợi gì, trong hầu phủ rất an toàn, không phải lo lắng.

La Quan vừa rời đi, búp bê sứ lại đến thăm. Giống như trước đây, nàng không vào nhà, đứng trước cửa nhẹ giọng hỏi:

- Rất muốn đi Hồi Hột xem thử... được không?

Tạ Tư Trạc thật sự muốn đi. Tống Dương không biết năm đó Phó thừa tướng từng đi Hồi Hột, đã nhiều lần kể vô số tập quán phong thổ, việc vui việc lạ ở đó với Tạ Tư Trạc, thậm chí còn hứa nếu có cơ hội đến Hồi Hột nữa sẽ dẫn đi theo.

Chuyến đi đến Hồi Hột chính là việc Phó đại nhân từng hứa, cũng là tâm nguyện của Tạ Tư Trạc.

Tống Dương áy náy lắc đầu:

- Nếu không phải lộ trình ngang qua Đại Yến, nhất định sẽ dẫn người theo.

Ít nhất bây giờ nghĩ lại, chuyến đi này sẽ không có nhiều hiểm nguy. Nhưng Tống Dương gánh không nổi cũng không muốn gánh trách nhiệm này nên viện lý do là đi qua nước Yến nguy hiểm.

- À

Về mặt của Tạ Tư Trạc không có gì thay đổi, chỉ là hào quang trong ánh mắt ảm đạm đi chút ít, lại bình tĩnh nói:

- Người chú ý an toàn. Chúc thuận buồm xuôi gió.

Búp bê sứ muốn xoay người rời đi, nhưng vừa nhúc nhích đã dừng lại, ngữ điệu mang chút do dự:

- Thật ra nếu Thổ Phiên cho sứ đoàn Nam Lý đi qua, ta càng không thể đi Hồi Hột, thể trạng của ta không thể nào lên cao nguyên được.

Nói xong, Tạ Tư Trạc ngẩng đầu lên, cùng Tống Dương nhìn nhau trong nháy mắt, rồi lập tức nhìn xuống nhưng nàng vẫn đứng tại chỗ, chờ hắn trả lời.

Hai tay búp bê sứ để sau lưng bắt giắc xiết chặt nắm tay, thoáng chút khẩn trương, tâm trạng có chút khác thường. Từ khi cha mẹ lần lượt qua đời, bắt đầu đi theo Bạch tiên sinh... yêu cầu nàng đưa ra, nếu được đáp ứng nàng cũng không đến mức vui vẻ; nếu bị cự tuyệt nàng sẽ không thất vọng, chỉ gật gật đầu xoay người rời khỏi, trước giờ chưa từng kiên trì.

Chỉ có lần này, nàng thử thăm dò, kiên trì một chút.

Thật sự rất muốn đi mà.

Lúc này, Nhâm Tiểu Bộ bỗng nhiên từ phòng bên cạnh đi ra. Công chúa khẽ cười, tất nhiên đã nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, nói với Tống Dương:

- Đưa Tạ tiểu thư theo đi, đi theo sứ đoàn không có nguy hiểm đâu.

Vừa dứt lời, Nhâm Sơ Dung đi ra từ phía sau Tiểu Bộ, cũng nói với Tống Dương:

- Tạ muội ở phong ấp đã hơn một năm, sớm nên ra ngoài dạo chơi rồi, khó có cơ hội này, chàng làm người tốt một lần đi.

Hai tỉ muội Nhâm gia đều không thể đi cùng Tống Dương, bây giờ lại nói giúp búp bê sứ, hai nàng trong lòng ít nhiều cũng có chút ganh tị. Nhưng việc này cũng giống dự định lần trước là để Tiểu Cửu đi theo Tống Dương đến Tình thành phóng hỏa. Cho một người hấn quan tâm theo bên hắn, Tống Dương sẽ kìm chế hơn nhiều, tự nhiên sẽ không mạo hiểm nữa. Tạ Tư Trạc chắc chắn sẽ là nhân vật này. So với chút ít ganh tị trong lòng, việc Tống Dương có thể vui vẻ đi, bình an trở về tất nhiên là quan trọng hơn nhiều.

Nhâm Sơ Dung và muội muội vừa mới ở trong phòng bàn bạc qua, chuyển đi này định lại để Tiểu Cửu đi với Tống Dương, không ngờ lời chưa dứt đã nghe búp bê sứ chủ động xin đi, tâm niệm của quận chúa nhanh chóng thay đổi. Búp bê sứ là viên ngọc quý của tay sai Tạ Môn, có nàng đi theo sẽ có thể kìm Tống Dương lại, hơn nữa nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, toàn đảng Bạch tiên sinh nhất định liều mình cứu giúp, so với Tiểu Cửu thì càng có trọng lượng và càng thích hợp hơn.

Tống Dương tất nhiên là hiểu nỗi khổ tâm của hai nàng, hướng chỉ hắn cũng thật không nỡ cự tuyệt Tạ Tư Trạc lần thứ hai nên không phí lời mà nhanh chóng gật đầu, nói với búp bê sứ:

- Cũng phải nói trước là nếu Bạch tiên sinh phản đối, nàng nhất định phải ở lại.

Nắm tay sau lưng búp bê sứ càng siết chặt hơn, không còn là khẩn trương mà là niềm vui nổi lên từ tận đáy lòng, nàng không biết nên bộc lộ thế nào, chỉ biết siết chặt nắm tay hơn... Đến bản thân Tạ Tư Trạc cũng cảm thấy lạ, vốn bị cự tuyệt cũng không thất vọng, nhưng được đáp ứng sau khi kiên trì, không ngờ lại vui đến vậy?

- Nếu được đi theo, ta sẽ không gây chuyện, nhất định nghe theo lời người nói.

Tạ Tư Trạc không cười mà nghiêm túc gật đầu với Tống Dương, nhưng sức lực nàng có hạn, lúc này đều dồn vào nắm tay siết chặt nên lúc gật đầu có vẻ không còn chút sức lực.

Nhâm Sơ Dung ở bên cạnh cười nói:

- Tạ muội quá khách khí rồi, Tống Dương nghe lời muội thì đúng hơn, nếu toàn bộ đều nghe theo hắn, mọi người đều vào rừng làm cướp, thành sơn tặc thổ phỉ rồi...

Lời chưa dứt, không thể ngờ là búp bê sứ lại xoay người đến, dang rộng tay ôm Sơ Dung rồi lại ôm Tiểu Bộ, nói vào tai hai nàng một câu:

- Cảm ơn.

Giống như trước giờ, cái ôm của búp bê sứ rất nhẹ nhàng, thân thể rất mảnh khảnh, tay rất lạnh.

Toái Càn Khôn

241. Chương 66: Tài Sản Lớn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 3: Sơn trung hầu

Chương 66: Tài sản lớn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ba ngày trôi qua, Hồ đại nhân đến thăm đứa con trai sắp rời khỏi phong ấp. Tống Dương đi cùng với lão đến Phụng Hoàng thành. Đội ngũ đến từ phong ấp hùng hậu, chỉ lễ vật mang tặng Tát Mặc Nhĩ Hân đã chất đầy bảy xe ngựa, tất nhiên vật báu quý thật chỉ chiếm vài thùng, còn lại đều là đặc sản Nam Lý. Từ phong ấp đi cùng Tống Dương, ngoài đại tông sư La Quan, búp bê sứ Tạ Tư Trắc, còn có Nam Vinh và A Y Quả, hai người phụ trách liên lạc với Phó đẳng và Cố gia khi đi ngang Đại Yến.

Ngoài ra, việc đáng nhắc đến nữa là Mộ Dung Tiểu Uyển cũng trong đội ngũ. Đây là Tiểu Bộ cố ý sắp xếp cho bạn tốt đi cùng với đội, ra ngoài du ngoạn một chuyến để giải tỏa buồn bực trong lòng.

Vì Tống Dương dự định che giấu thân phận nên hộ vệ Hồi Cốt không thể toàn bộ đi theo. Việc Tát Mặc Nhĩ Hân tặng cho Tống Dương ba trăm hộ vệ cả thiên hạ đều biết, nếu cho đi theo trong đội ngũ chẳng khác nào nói rõ với Đại Yến: Tống Dương ở đây, Tống Dương ở đây...

Ngay khi Tống Dương đi đến lễ tế ở kinh thành thì Bạch phu nhân đang cùng thuộc hạ vào trong núi sâu ở tây nam Đại Yến theo chỉ dẫn trên bản đồ tìm nơi cất giấu báu vật. Điều mà bà không nghĩ đến là chưa tìm ra cổ mộ, phu quân bà Bạch tiên sinh đã vào núi tìm được bà.

Bạch phu nhân mỗi lần đến một nơi đều cho chim mang tin báo cho phu quân biết vị trí để lúc khẩn cấp có thể liên lạc với nhau. Lần này, Bạch tiên sinh không dùng chim, không đưa thư mà tự mình tiến vào núi sâu để tìm, chắc chắn có việc lớn.

Phu thê nhiều năm sau khi gặp mặt không cần phí lời, Bạch phu nhân đi thẳng vào vấn đề:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Về mặt của Bạch tiên sinh có thể nói là khá thoải mái, lắc đầu nói:

- Có hai việc cần bàn bạc với nàng, nàng hãy thu xếp, cùng ta ra khỏi núi, chúng ta vừa đi vừa nói.

Bạch phu nhân nhíu mày... Năm đó Thổ Hồn Tử xác định đại mộ, đã từ bản đồ kho báu tìm ra vị trí và cũng đã lưu lại kí hiệu mật ở nơi cổ mộ, nhưng kí hiệu thế nào để lại trong núi rừng gió sương sáu trăm năm cũng trở nên mờ nhạt khó thấy. Bạch phu nhân lần này vì tìm kiếm đại mộ đã tốn nhiều tâm huyết, bây giờ vừa tìm được chút manh mối, đang là lúc nhiệt tình nổi lên, bỏ cuộc như thế này thật có chút không cam tâm.

Bạch tiên sinh hiểu vẻ mặt của nàng:

- Đừng như vậy, chuyện thứ nhất ta muốn nói cũng là một món tài sản lớn, so với cổ mộ của nàng đáng giá hơn nhiều.

Bạch phu nhân không màng:

- Lần này thiếp tìm là lăng mộ của Tề Chân Quân, nếu làm tốt lần này...

Không đợi nàng dứt lời, Bạch tiên sinh đã nóng lòng phẩy phẩy tay:

- Mộ ba đời của Tề Chân Quân cộng lại cũng không bằng món tài sản này của ta, huống chi đại mộ là chết, nằm ở dưới không chạy đi được đâu!

Nói xong, Bạch Bàn Tử lại cảm thấy thái độ của mình có phần không phải, đưa tay véo má Bạch phu nhân một cái, không hề thấy ngượng ngùng:

- Ta nào nỡ lừa nàng.

Bạch phu nhân là nữ trung hào kiệt, nhưng lại luôn chịu phu quân về khoản này, nở nụ cười duyên dáng:

- Trước hết nói cho thiếp nghe đã, thật ra món hoành tài này lớn thế nào.

Bạch tiên sinh hạ giọng, ghé sát tai phu nhân, nhẹ nhàng nói ra một con số, rồi lại nói thêm:

- Không phải báu vật ngọc thạch, không phải kim khoáng ngân phiếu, toàn bộ đều là tiền mặt.

Nụ cười của Bạch phu nhân chợt cứng lại, thậm chí người cũng hơi run run, suýt nữa đứng không vững.

Một lát sau nàng hồi phục tinh thần trở lại, hỏi ngay:

- Thật sao?

Bạch tiên sinh khụ một tiếng:

- Cực kì chính xác, nếu không ta chạy vào núi sâu để đùa với bà vợ nhà ta sao?

Bạch phu nhân hít một hơi sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân một chút, liếc phu quân một cái:

- Đúng, đùa với bà vợ này có ý nghĩa gì, hoa hồng liễu xanh trong thành, chim đẹp tiếng hay nơi núi hoang, đó mới thật sự thú vị.

Với phụ nữ thì không thể nghiêm túc bàn bạc sự tình... Bạch tiên sinh nói thầm trong lòng, tay lại vuốt ve mặt phu nhân, Bàn Tử cười ha hả nói:

- Chim chóc bên ngoài có đẹp đến thế nào thì cũng không bằng nàng đại bạch nga này trong mắt ta.

Giữa vợ chồng phần lớn đều có một chút ẩn ngữ, người ngoài không thể hiểu hết được, 'Đại bạch nga' rõ ràng không phải lời khen, Bạch phu nhân nghe xong lại cười khúc khích:

- Đang ban ngày ban mặt mà không đứng đắn tí nào... nói việc chính đi, món tài sản này là từ đâu ra?

- Nguồn gốc không biết rõ nhưng có thể khẳng định không phải là từ triều đình.

Bạch tiên sinh nói tiếp:

- Đường đi là đường đan sa hãn.

Câu sau cùng là tiếng lóng, trung thổ phương sĩ gọi đan sa, cũng là tinh luyện thủy ngân trong chu sa, là 'đan sa hãn'.

Thủy ngân nặng, khi cho vào nước sẽ lắng xuống đáy, nhưng lại có thể lưu chuyển theo sóng, 'đường đan sa hãn' tức là chỉ món tài sản này âm thầm chảy đến, hoàn toàn không thể nhận ra.

Bạch tiên sinh tiếp tục nói:

- Ít nhất bây giờ được biết trong cảnh nội nước Yên có mười ba tòa châu phủ có động tĩnh, mỗi món tiền đều vận chuyển theo hướng bắc, cụ thể chuyển đến đâu thì vẫn chưa tìm được... Con số ta vừa nói với nàng là do ta đoán thôi nhưng không phải là vọng tưởng, ta chỉ biết cửa hiệu vận chuyển Nam Hoài chuyển ba vạn lượng vàng... Nam Hoài là địa phương nghèo mà cũng có con số này, món tài sản này tổng cộng có bao nhiêu, có thể nghĩ mà đoán được.

Sự tình nghe có vẻ không tưởng, có người âm thầm huy động một số tiền lớn, đường đi lại che giấu bất thường, đến hắc đạo cũng không thể biết được nhưng vẫn không thể che giấu được Bạch tiên sinh... Sự lợi hại thật sự của Bạch tiên sinh không phải võ công, mưu kế mà là ở hai chữ ‘Tin tức’.

Bạch tiên sinh không nói quá cụ thể về sự tình, dù sao lúc này vẫn còn mấy chỗ mấu chốt chưa thể điều tra rõ, bây giờ nói nhiều cũng vô ích, ông ta đến là để tìm Bạch phu nhân giúp một tay.

Bạch phu nhân dặn dò Tề Thượng, Ba Hạ rút đội ngũ, tạm ngừng việc thăm dò cổ mộ, lập tức khởi hành cùng phu quân ra khỏi núi. Trên đường, Bạch tiên sinh lại nói:

- Cho dù món tiền này của ai, chỉ dựa vào chúng ta cũng chưa chắc động đến được, không thể không tìm trợ thủ đắc lực, nàng cũng đừng nghĩ là có thể độc chiếm được.

Ai cũng tham tiền nhưng người thông minh luôn biết lượng sức, Bạch phu nhân gật đầu:

- Chẳng định nhờ ai giúp sức?

- Ta nghe nói, Đàm Quy Đức không giàu có, có vẻ như miệng ăn lỗ núi.

Bạch tiên sinh cười nói:

- Nhưng ta vẫn chưa đi tìm hắn, có việc gì cũng để gặp mặt rồi nói.

Bạch phu nhân tạm thời không nhắc đến món hoành tài nữa, nàng đổi đề tài hỏi:

- Không phải chàng nói có hai việc đến tìm thiếp bàn bạc sao? Việc còn lại là gì?

- Vừa nhận được tin báo là Tống Dương đi Hồi Hột, tiểu thư muốn đi cùng hắn, nàng thấy thế nào.

Bạch tiên sinh trả lời nhưng trong lòng vẫn đang tính toán món hoành tài kia.

Tống Dương một mạch đến thẳng Phượng Hoàng thành theo hẹn với sứ đoàn đã tập hợp đợi lệnh từ trước. Sau mấy ngày mọi thứ đã được chuẩn bị ổn thỏa, đã chọn ngày lành, sứ đoàn Nam Lý mừng Đại Khả Hãn của Hồi Hột lên ngôi đã khởi hành rời kinh. Lại là hành trình hai mươi mấy ngày, đội ngũ đến cửa quan ở biên giới phía bắc Nam Lý, Chiết Kiêu Quan. Tống Dương tùy tiện viện một lý do để một mình dạo một vòng trong thành, lúc về bên cạnh đã có thêm ba người:

Ban đại nhân sau khi thay đổi diện mạo... hữu thừa tướng cần được đưa sang Hồi Hột, đây là việc đã được định đoạt từ sớm.

Hai người còn lại có thể xem là người quen cũ, trợ thủ đắc lực của Bạch phu nhân, Tề Thượng, Ba Hạ.

Lúc rời khỏi phong ấp, Tả thừa tướng thúc giục khẩn trương, chim đưa tin đến vợ chồng Bạch tiên sinh để xin chỉ thị cho búp bê sứ đi Đại Yến vẫn chưa bay đến nơi thì làm sao có tin tức trở về, Tống Dương sẽ dẫn búp bê sứ theo trước. Trong thư có nói rõ, tới Chiết Kiêu Quan lại liên lạc, nếu tay sai Tạ Môn không đồng ý cho tiểu thư đi, Tạ Tư Trạc được đưa về phủ cũng không muộn.

Đối với việc này, vợ chồng Bạch tiên sinh đều không phản đối. Tề Thượng gặp Tống Dương, không đợi hỏi cũng không quan tâm Tống Dương có muốn hỏi không, đã trực tiếp giải thích:

- Chuyện là như vậy, nhận được chim đưa tin từ Hầu gia, hai vị chủ nhân của chúng tôi đã bàn bạc. Nói thật, bao nhiêu năm nay, hai vị ấy đều chưa từng thấy tiểu thư thật sự mong muốn làm việc gì, khó có lần này tiểu thư có hứng thú, làm sao nở cự tuyệt.

Tống Dương gật đầu, Tề Thượng thấy thế liền hưng phấn hẳn lên, cười ha hả nói:

- Ngoài ra... hai vị chủ nhân không nói ra nhưng tôi tự nghĩ hai vị ấy đồng ý việc này có thể còn có một ý khác nữa, muốn để hầu gia và tiểu thư tiếp xúc nhiều hơn. Năm đó, Phó gia và Tạ gia không phải đã từng có giao ước với nhau hay sao.

Tống Dương không nói gì, vừa cười vừa chuyển hướng đề tài:

- Bạch tiên sinh và Bạch phu nhân không đến à?

- Hai vị ấy đều có việc quan trọng, nhất thời không thể đến được, hơn nữa tiểu thư nhà tôi ở cùng hầu gia, còn gì đáng lo nữa, nói tiếp về hôn sự, tuy nói hai vị đại nhân đều qua đời sớm...

Tề Thượng cao hứng nói không ngừng, Tống Dương từ vẻ mặt Tề Thượng dường như thấy được bóng dáng của Tiểu Cửu... Tập hợp đại đội một lần nữa, đứng đầu sứ đoàn ở bên ngoài là Khâu đại nhân, thật sự đứng đầu ở bên trong tất nhiên là Thường Xuân Hầu. Tống Dương đưa về thêm ba người, không ai hỏi một câu, chỉ có Mộ Dung Tiểu Uyển lúc nhìn thấy Tề Thượng thì ánh mắt chợt sáng lên một cái.

Tề Thượng đến từ Tĩnh thành, sinh ra và lớn lên ở Hoàng thành, người từ đại thành thiêng liêng này, ít nhiều cũng có chút khí chất thanh tú, hơn nữa bình tâm mà nói thì diện mạo Tề Thượng cũng không tệ.

Đến lúc này, những người đi cùng Tống Dương đã thật sự tập hợp đầy đủ. Sau khi làm thủ tục thông quan theo lệnh chủ quản sứ đoàn Khâu đại nhân, đội ngũ lại tiếp tục khởi hành, rời khỏi Nam Lý tiến vào cảnh nội Đại Yến.

242. Chương 1: Sắp Xếp

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 1: Sắp xếp

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Có lợi ích thì có tranh đấu, Mật tông cũng không phải là một khối vững chắc như thép, Thổ Phiên cũng có phản tặc.

Trong đó phe có thực lực mạnh nhất, thủ lĩnh tên gọi Vọng Cốc.

Vọng Cốc cũng là một vị Lạt Ma, kế thừa nhiều đời, có uy tín cao, mười mấy năm gần đây y du mục trên cao nguyên không ở cố định chỗ nào. Vừa trốn tránh sự tấn công của Đại Lạt Ma Bắc Kết vừa đi vòng quanh kích động lòng dân, kể tội Bắc Kết, đến nay đã tập hợp được một lực lượng tương đối khá mạnh.

Dưới trướng Vọng Cốc là mấy vạn tinh binh.

Bọn họ tự xưng là quân nghĩa dũng, rốt cuộc sức lực cả đời chỉ hòng lật đổ Bắc Kết. Tuy nhiên theo Bắc Kết, thì những người này đã đi vào con đường ma quỷ, bị phiền não vây lấy không thể cứu được. Chính quyền Thổ Phiên, các chùa miếu lớn đều gọi Vọng Cốc và tín đồ là quỷ.

Lúc hoàng hôn, Vọng Cốc đang ngồi trong trướng của mình, lặng im không nói, lông mày nhướng lên, tướng quân của lão ta đi đến, nhỏ giọng nói:

- Thượng sư, đoàn xe tới rồi, chúng tôi đã xem qua, đúng như lúc trước nói.

Đoàn xe khổng lồ đến từ Đại Yến, chất đầy quân giới và tiếp tế.

Dựa vào số quân giới này, Vọng Cốc có thể võ trang lại cho hàng ngàn tín đồ. Dựa vào số đồ tiếp tế này đại quân của lão ta có thể kiên trì ở sa mạc Gobi này thêm một thời gian nữa.

Cùng với nụ cười, trên khuôn mặt già nua của vị Lạt Ma Vọng Cốc các nếp nhăn dường như sắp vỡ vụn ra, Vọng Cốc thở phào một cái:

- Yến Quốc sư nói lời thật có chữ tín, tốt lắm.

Kiểm tra và nhận hàng hóa đều có thủ hạ đi làm, tướng quân đại nhân ở lại trong trướng, do dự hỏi:

- Thượng sư, ta có chuyện nghĩ không ra, chúng ta thật sự phải đi tấn công Đại Yến sao?

Vọng Cốc không hé răng một lời, chỉ nhìn tướng quân một cái ra hiệu hẳn cứ nói tiếp.

Nghi vấn này bị đè nén trong lòng tướng quân đã lâu, nếu đã mở miệng thì quyết tâm nói ra những suy nghĩ trong đầu:

- Đại Yến binh mã hùng mạnh, chỉ dựa vào chúng ta khó có thể làm được, một khi đông tiến, e là lại không về nổi đất cũ. Nếu mà như vậy chỉ bằng tiến đánh phía tây liều một mất một còn với tên gian tặc Bắc Kết.

Tiếng của Vọng Cốc rất trầm:

- Không có cơ hội, nếu đánh về phía tây thì chết chắc.

- Đánh phía đông thế nào chẳng vào chỗ chết, hơn nữa liều mạng cũng chả có ý nghĩa gì.

Tướng quân tinh thông chiến sự, nhưng dưới khung xương kia vẫn là mạng người, trong lúc cấp bách nói chuyện cũng không để ý ngữ khí nên trong giọng điệu có chút chất vấn.

Tuy nhiên Vọng Cốc không chút nổi nóng, ngược lại mỉm cười:

- Các người là những binh sĩ giỏi chân chính trên thảo nguyên này, là dũng sĩ được thần Phật phù hộ, ta sao có thể đưa bọn người đi vào đường chết?

Nói xong lão ta làm một động tác tay ra hiệu cho tướng quân ngồi cạnh mình, tiếp tục nói:

- Người hần là cũng nghe nói qua, Yến Quốc có hai vị chủ nhân... Phật chủ Yến Đỉnh và hoàng đế Cảnh Thái bao năm nay lục đục đấu đá nhau không ngừng.

Tướng quân đáp:

- Tôi được biết qua, năm đó, Cảnh Thái định loại trừ quốc sư, kết quả dẫn tới Tĩnh Thành bạo động, một trận đại hỏa xảy ra, cả hoàng cung đều bị san phẳng.

Điều mà người không biết là có câu : tôn tràng hỏa hoàn. Cuối năm ngoái, đêm trước ngày mừng Cảnh Thái 39 năm đăng cơ, Tĩnh Thành lại lần nữa bốc cháy một cách khó hiểu, hoàng cung vừa mới xây dựng đẹp đẽ lại bị một trận lửa thiêu thành bình địa.

Tướng quân nghe vậy ngạc nhiên không ít, quãng thời gian này hần đang bận việc binh mã, nào có tâm trí đi để tâm nước láng giềng, cho nên việc này không biết chút gì:

- Có phải là Quốc sư phóng hỏa không?

Trận hỏa hoạn đầu tiên không ai nghi ngờ điều gì, nhưng trận đại hỏa hoạn thứ hai thì làm cho người ta bắt đầu suy xét, có phải là thủ đoạn của Quốc sư hay không? Dù sao ngoại trừ đám người của Tống Dương, cả thiên hạ Trung Nguyên này đều nghĩ đến mâu thuẫn sâu sắc giữa Yến Đỉnh và Cảnh Thái. Tống Dương cũng sớm đã biết trận đại loạn mừng tám tháng chín, tuy rằng khiến cho kẻ thù chật vật chịu không nổi, nhưng nghĩ theo một góc độ khác cũng là giúp bọn chúng, làm cho người bên ngoài càng cho rằng Yến Quốc sư và Hoàng đế Yến quốc không thể đội trời chung.

Vọng Cốc trước gật đầu, rồi lại lắc đầu:

- Mặc cho ai ai cũng nghĩ như vậy, nhưng Cảnh Thái không tìm được chứng cứ rõ ràng thì cũng không có cách nào bắt hòa thượng Thịnh Cảnh. Tuy nhiên sau trận đại hỏa hoạn thứ hai, dư luận chưa được xoa dịu trở lại, Cảnh Thái đã bắt đầu chuẩn bị, từ kinh đô Đại Lô Âm Đài đến hai mươi một tòa Tu Di Thiền viện đều bị đại quân giám sát, có thể tiến binh tiêu diệt bất cứ lúc nào.

- Luận về thực lực, Quốc sư còn kém xa, y nuôi dưỡng tăng binh trong các thiền viện, cả thầy gộp lại cũng đến vạn người, xem chừng cũng không ít. Trước tiên chớ quên rằng số tăng binh này phải phân thành hai mươi một châu phủ, sao có thể địch lại đám kỵ quân tinh nhuệ của Yến quốc. Hơn nữa đại quân như hổ rình mồi, hòa thượng căn bản là không có cơ hội động thủ.

- Nhưng luận về ảnh hưởng, trong Yến quốc người tin theo Phật nhiều vô số, Quốc sư có địa vị được tôn sùng, đây mới là điểm uy lực của hòa thượng Thịnh Cảnh. Y giống như là dầu, nếu không có lửa, không có lực lượng thật lớn mạnh thì làm gì cũng không nổi. Do đó muốn thành công, muốn lật đổ Cảnh Thái, không có người giúp y phóng hỏa một phen thì không được.

Lời của Lạt Ma mông lung mơ hồ, tướng quân có chỗ hiểu có chỗ không hiểu, nhưng cũng có thể hiểu đại khái ý tứ của Lạt Ma:

- Chúng ta chính là ngọn lửa này đúng không?

- Không sai, chính là Yển quốc sư nhờ chúng ta đi tấn công Đại Yển, tuy nhiên chúng ta không treo cờ hiệu của ta mà đóng giả thành binh mã của gian tặc Bác Kết. Về phần việc Yển quốc sư phải làm sẽ có ba trọng trách: Một là làm nội ứng cho quân ta, có y giúp đỡ vó ngựa dững sĩ trên cao nguyên đập đầu thắng đó, không gì cản nổi, tất sẽ liên tiếp đại thắng. Y đã hứa hẹn sau khi quân ta phá thành trong thành có gì đều tặng cho ta hết.

- Có lửa rồi, Yển Quốc sư thông dầu mới có thể phát huy sự lợi hại, y biết cụ thể phải làm thế nào. Ta không hiểu rõ lắm đại khái là khi chiến tranh nổ ra y liền kêu gọi tín đồ để loạn càng thêm loạn, hấn mười phần nắm chắc sẽ thừa thế dựng lên, Yển đế Cảnh Thái nguy rồi. Đây là trọng trách thứ hai mà Yển Quốc sư phải làm.

Nói đến đây, Vọng Cốc Lạt Ma càng cười to:

- Trong dự tính của Thịnh Cảnh, Bác Kết hoặc là đại Thiên Vu trên thảo nguyên đều không thể giúp y châm lửa, lực lượng của bọn họ quá mạnh căn bản không có cách nào khống chế được, nói không chừng nhân thể còn chiếm giang sơn nhà Hán. Chỉ có chúng ta là thích hợp nhất. Dựa vào binh mã của chúng ta, đến làm nội ứng cho Thịnh Cảnh, thâm nhập vào biên giới Yển quốc giết người cướp bóc một phen thì không thành vấn đề, nhưng đánh hạ Đại Yển thì tuyệt đối không có khả năng. Chúng ta giúp hòa thượng Yển Đỉnh châm lửa lên, đợi đến lúc y chiếm được thế cục tốt thì chúng ta liền rút về.

- Đợi hòa thượng Yển Đỉnh ngồi vững giang sơn, Yển Quốc tập trung lại một mối, tân Yển đế sẽ giúp ta lật đổ gian tặc Bác Kết, đây là chuyện thứ ba hấn phải làm.

Nói xong Vọng Cốc đứng dậy đi ra phía ngoài trường vải.

Tướng quân cũng vội vàng cùng lão ta đi ra phía ngoài, đồng thời nhíu mày nói:

- Chuyện này trước tiên chúng ta giúp y, y mới giúp lại chúng ta. Nếu Yển Đỉnh không giữ lời không nhận món nợ này thì chúng ta làm thế nào?

Lạt Ma đều rất biết kiềm chế, Vân Đỉnh cũng thế, Vọng Cốc cũng không ngoại lệ, không có chút nào mất kiên nhẫn, mỉm cười nói:

- Việc thứ nhất trong ba việc, có tổn hại gì cho ta? Đi một vòng trong biên giới Yển quốc, được tiền bạc được lương thảo, chỉ một chút này cũng đáng để xuất binh.

- Việc thứ hai chớ quên chúng ta đánh bằng cờ hiệu của gian tặc Bác Kết, người Yển tự xưng là quốc gia tốt nhất, sao có thể chịu nổi nỗi nhục này? Yển Đỉnh nếu muốn ngồi vững ngai vàng thì phải trấn an quốc dân thu phục lòng người, thì nhất định phải tìm Bác Kết báo thù, có thể chỉ dựa vào bọn họ. Giết được rồi thì trên cao nguyên làm gì còn thế lực nào thừa lực lượng mà chiếm thảo nguyên? Cho nên việc của vùng cao nguyên sẽ do người vùng cao nguyên làm. Yển quốc sẽ trợ lực lớn giúp ta diệt phản nghịch, nhưng để nói là thôn tính Thổ Phiên thì bọn họ không làm nổi.

- Việc thứ ba là quan trọng nhất, bất luận Yển Đỉnh có được việc hay không y đều đã từng dẫn quân binh bên ngoài vào đánh nước nhà... Người cho rằng nhược điểm này bị chúng ta nắm trong tay y lại dám không giữ lời sao? Trong mấy năm nay thư mật ta và hấn giao tế với nhau tổng cộng bảy mươi ba bức, tất cả thư đều được bảo quản cẩn thận, giấu ở các góc ở cao nguyên, đệ tử bảo vệ thư tín đều được ta phân phó cả rồi, chỉ cần nội trong bảy ngày không nhận được tin tức của ta, đều lập tức tung chim đưa thư ra, đem sự việc truyền ra khắp thiên hạ.

- Yển Đỉnh là người thông minh, lại khôn khéo, sẽ biết rõ điểm yếu của y đang nằm trong tay ta. Vẫn cứ thế mà làm, cũng coi như là một phần thành ý chưa nói rõ...

Vọng Cốc giọng chậm rãi nói:

- Dù nói thế nào, ta và Yển Đỉnh hợp tác đều có chút phiêu lưu mạo hiểm nhưng cũng là cơ hội. Chỉ cần có cơ hội lật đổ Bác Kết ta đều tình nguyện thử.

Tướng quân vẫn không hiểu lắm, thế cục năm nước rắc rối phức tạp. Yến Quốc sư cầu kết với kẻ thù bên ngoài gây loạn nước mình, lại không sợ lang sói trên thảo nguyên hiểm ác hay binh hùng tướng mạnh trên cao nguyên thừa lúc loạn tiến vào Đại Yến, tiêu diệt vương triều của người Hán bọn họ hay sao?

Tuy nhiên tướng quân lại nghĩ theo hướng khác, Yến Đình cũng không phải đồ ngốc, chắc chắn đã chuẩn bị đối sách cho việc này. Sau đó lại nghĩ, Yến Quốc sư có đối sách hay không thì có can hệ gì đến mình, bèn theo như lời Lạt Ma nói, chỉ riêng tiến quân cướp bóc Đại Yến một chuyến cũng đủ trả cái giá cho việc xuất binh rồi.

Lúc này Lạt Ma Vọng Cốc đã đi ra ngoài trường vải, đi lên một gò đất nhỏ gần đó, nhìn về hướng Yến quốc cười nói:

- Theo như ước định, chúng ta đi Yến quốc đúng vào mùa đông lạnh giá, phương Đông ấm áp, giàu có và đông đúc, thật vừa hay.

Nói xong, lão ta lại xoay người về hướng Tây nhìn ra xa, từ trong âm thanh lặng yên bỗng xuất hiện chút mờ ảo, y lẩm bẩm nói:

- Nhân khách thụ xuyên...

“Nhân Khách thụ xuyên” tiếng Thổ Phiên nghĩa là “thành trong mây” ý ở đây là Thánh thành.

Người Hán ở vùng Trung Nguyên không thích cứ mở miệng là hô “Thánh thành”, không được nâng cao địa vị của tòa thành này lên như vậy, liền gọi tắt nó là “Nhân Khách”, kinh đô của nước Thổ Phiên vùng cao nguyên.

Theo như bình thường, các nơi ở Trung Nguyên đều dựng lên thành trì, nếu gần đấy có núi, đều sẽ xây dựng thành trì dưới chân núi, chỉ riêng có Nhân Khách là không giống bình thường, nó bao vây lấy một ngọn núi.

Thành Nhân Khách ở giữa, nổi bật trên núi Sài Thổ Đáp Tháp.

Ba năm trước ở nhất phẩm lộc ở Tình thành, lúc Tống Dương mới vào Thiết Lung, đã từng cùng A Hạ - chiến sĩ người Hồi Hột đùa rằng hai nước chia cắt Thổ Phiên. Lúc đó Tống Dương còn hỏi thần điện Sài Thổ Đáp Tháp của Thổ Phiên tổng cộng có mấy tầng?

Thần điện tổng cộng có bảy tầng.

Chỉ bằng trình độ kỹ thuật của Trung Nguyên, vốn dĩ bất luận thế nào cũng không xây dựng nổi một đại điện to lớn hùng vĩ như vậy, nhưng cung Sài Thổ Đáp Tháp không giống bình thường, nó dựa vào núi mà xây nên, núi bị chia thành bảy tầng, từng tầng đại điện vững vàng, chính là thần điện bảy tầng này đây, ý là thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) hoạt bát giữa trời.

Trên cao nguyên có vô số các vị Lạt Ma lớn nhỏ, ngoại trừ những cá thể lẫn lộn quá thắm như Vân Đình, hầu như mỗi vị Lạt Ma đều có “Pha chương” của riêng mình. Đây cũng là ngôn ngữ Thổ Phiên, nghĩa là công quán, bản miếu.

Hoặc là “cung điện”, “Pha chương” của Đại Lạt Ma Bác Kết, đó là Sài Thổ Đáp Tháp cung.

Trên đỉnh núi là tầng thứ bảy của Sài Thổ Đáp Tháp cung. Trong đại điện hùng vĩ, các tượng Phật đà đứng vững ở bốn phía, dưới ánh mắt họ, Lạt Ma Bác Kết đang ăn mì.

Bác Kết thích ăn mì. Lá hương thung được ngâm theo cách bí truyền, phải băm nát, bỏ vào trong canh nấu với mì. Mặc dù mì trên cao nguyên chỉ được trần qua nửa chín nửa sống, y vẫn cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Lạt Ma hơn năm mươi tuổi rồi, vóc dáng rất thấp nhưng thân hình mập mạp, chỉ nhìn từ đằng sau lưng thì có chút giống với một người hầu của Tống Dương, một người cầm đèn từ nước khác.

Âm thanh xì xụp ăn mì không ngừng vang lên, Bác Kết đỏ mồ hôi đầy đầu, đối diện chỗ y ngồi một tượng có một tầng lư Mật tông đang quỳ ở đó.

Hai chân, hai đầu gối, hai cánh tay, hai cẳng tay, cả trán đều tiếp xúc mặt đất, nói là quỳ nhưng giống như nằm úp sấp. Lúc mì chưa nấu chín, Bác Kết truyền y tới, nhưng lúc y vừa đến thì mì vừa chín, tầng lư không nói lời nào, từ trạng thái cơ thể đến vẻ mặt đều vô cùng thành kính, đợi Đại Lạt Ma ăn mì xong.

Tất cả mì trong bát đều được ăn sạch không còn một mẩu, Đại Lạt Ma thở dài một hơi, ném cái bát trống xuống đất, thổi mái ợ hơi một cái, nói với tăng lữ đang quỳ:

- Ô Đạt, đứng dậy đi.

Ô Đạt đứng dậy, nhưng cũng không vội ngẩng đầu, sau khi ngồi ngay ngắn hai tay kết ấn, miệng khê tụng lên một đoạn chú Cát Tường, ca ngợi Đại Lạt Ma.

Bác Kết mặt tươi cười... từ sâu đáy lòng đẩy lên niềm tôn kính, đây chính là nguyên nhân y thích Ô Đạt.

Mật tông đã lưu truyền hơn ngàn năm, Thổ Phiên dựng nước trăm năm, từng bước phát triển cho tới hôm nay, có lẽ còn kém Đại Yển một chút nhưng cũng đã sớm trở thành nước lớn, Nam Lý còn xa mới sánh kịp. Trên cao nguyên bình mạnh mẽ khỏe, người trong Thánh thành thì đông đúc, bên cạnh Đại Lạt Ma có những người xuất sắc có khả năng gánh vác trọng trách, nhưng trong hai người y tin tưởng nhất thì có Ô Đạt đang đứng trước mặt đây.

Ô Đạt là đệ tử còn trẻ tuổi của Đại Lạt Ma, nhưng hình dáng của y thì... làn da khô héo, mặt đầy nếp nhăn, lông mày hoa râm, ánh mắt đục ngầu, trông ít nhất cũng đến bảy mươi tuổi, đồ đệ mà nhìn còn già hơn sư phụ đến hai chục tuổi.

Kì thật Ô Đạt mới hơn ba mươi tuổi, nhưng y có bệnh hiểm nghèo lão hóa sớm, có thể sống đến hiện tại đã là kì tích, có lẽ chính bởi vì lúc nào cũng có khả năng ra đi cho nên y mới thành kính như thế, kiếp này tu không được thì đến kiếp sau tu tiếp.

Không chỉ bị bệnh lão hóa sớm vẫn sống qua ba mươi tuổi, trên người Ô Đạt còn mang một kì tích khác.

Bởi vì căn bệnh quái ác, Ô Đạt lúc còn nhỏ đã mang khuôn mặt trung niên. Người xung quanh coi y như quái vật, đuổi ra vườn nhà. Đứa nhỏ lang thang trên cao nguyên, qua trọn một mùa đông, có một đoàn thương lái đi ngang qua đường phát hiện có đứa trẻ sắp chết, thủ lĩnh đoàn thương lái là một người lương thiện, đã cứu Ô Đạt. Khi hỏi qua những gì đứa trẻ đó đã trải qua đều làm cho mọi người kinh ngạc, mùa đông trên cao nguyên gió tuyết tàn bạo, không có trang bị cẩn thận thì người lớn chắc chắn cũng chết rét, chỉ dựa vào một thân thể trẻ con bệnh tật không ngờ y lại có thể chống đỡ được đến giờ.

Nửa tháng sau đứa trẻ Ô Đạt đi cùng đoàn thương lái đột nhiên bị hôn mê sốt cao không giảm, thuốc thang không khỏi, khi mà mọi người ở đây đều nghĩ nó bệnh nặng phát tác chắc chắn chết thì nó lại sống dậy bằng sức sống kinh người. Điều càng làm cho mọi người giật mình là đây là lần này từ một đứa trẻ một chữ bẻ đôi cũng không biết, sau khi tỉnh lại không ngờ có thể mở miệng xưng tụng ra một bài ca tán dương Thánh vương, ca từ nhạc điệu rõ ràng vang dội, đúng âm vận đến mức không thể bắt bẻ vào đâu được...

Trên cao nguyên từ cổ xưa có một truyền thuyết “Thần thụ ca giả”, phần lớn là trẻ nhỏ sau một hồi sốt cao, được thần linh hộ pháp Thánh vương khai sáng trí tuệ, thuộc lâu lâu thiên sử thi dài mấy trăm vạn chữ. Gần như qua mỗi hơn một trăm năm lại có một người thần thụ ca xuất hiện, được tín đồ coi như điềm may lớn.

Sự việc Tiểu Ô Đạt làm cho tất cả mọi người kinh ngạc, có người nhiều chuyện còn dò hỏi quê hương y, lúc đến nơi mới phát hiện gia viên ngày xưa đã bị tuyết dữ tàn phá không còn ai sống sót. Bởi vậy sự tình mới càng thêm ly kỳ, tín đồ lưu truyền hai cách nói: Một là quê nhà cũ đã đuổi Tiểu Ô Đạt đi, đã bị thần phạt; một cách nói nữa là quê hương gia đình vốn không may mắn, nhưng thần tiên phù hộ Ô Đạt sớm rời đi để tránh gặp phải tai họa... Cho dù là theo cách truyền nào, đều không thoát ly khỏi thần phạt.

Sự việc càng truyền càng lan rộng, cuối cùng truyền đến Sài Thố Đáp Thấp cung, Đại Lạt Ma hạ pháp chỉ xuống, truyền triệu Ô Đạt nhập Thánh cung yết kiến, sau đó khai ân làm đệ tử. Sau gần hai mươi năm, Ô Đạt thể hiện ra bên ngoài, là người làm việc nhanh nhẹn gọn gàng, y và tuổi của y hoàn toàn không tương xứng, cách nói này cũng không khó giải thích, “thần thụ ca giả” được mở ra cánh cửa trí tuệ, người phạm sao có thể so sánh cùng, hơn nữa phần tâm thành kính của y đối với Đại Lạt Ma không thể giả, điều đó khiến y càng được Đại Lạt Ma tín nhiệm.

Kết thúc ba lần đoạn niệm chú cầu may, Ô Đạt cuối cùng cũng ngẩng đầu:

- Ân sư gọi con có chuyện gì? Đệ tử tôn thỉnh pháp chỉ.

Đại Lạt Ma lắc đầu nói:

- Không có pháp chỉ phải truyền, ta gọi người tới là muốn hỏi một chút, pháp hội cúng thất tuần được chuẩn bị thế nào rồi?

Pháp hội sẽ làm với quy mô lớn, các thân tín bên dưới Bác Kết đều có nhiệm vụ của mình, phần Ô Đạt phụ trách lại là phần mà Đại Lạt Ma coi trọng nhất, đó là đón tiếp sứ giả bên ngoài.

Mật tông Phật pháp thịnh hành trên cao nguyên, nhưng cũng không phải là bên ngoài lãnh vực không có người tin, đơn giản nhất là ở Nam Lý còn có rất nhiều người hết lòng tin theo Mật tông, ở Đại Yến và trên thảo nguyên cũng có không ít tín đồ. Nhân pháp hội cúng thất tuần, tín đồ ở các nơi đều muốn tập hợp đến đây, ngoài ra còn có nhân vật trọng yếu của Thiền tông bên đất Hán đến tham dự.

Đối với tín đồ bình thường, Đại Lạt Ma không có hứng thú nghe, Ô Đạt cũng sẽ không nói dài dòng, y chỉ lựa chọn nhân vật quan trọng nhất :

- Về phía Nam Lý, lấy Diệu Hương Cát Tường làm thủ phủ, hơn trăm vị Thiền tông cao tăng đến chúc mừng, người dẫn đầu là Vô Ngự sư thái.

- Vị tôn giả chuyển thế kia không đến sao?

Nghe nói Tôn giả Vô Diễm được thần thánh triệu, đang bế quan lĩnh hội.

Thi Tiêu Hiếu không đến cao nguyên, cũng phải có một lý do, Ô Đạt thuật lại lý do Diệu Hương Cát Tường đưa ra.

Bác Kết lắc đầu ra hiệu không sao cả, dù sao sự có mặt của ni cô Vô Ngự đã đủ thể hiện sự coi trọng rồi.

Ô Đạt tiếp tục trình báo:

- Thượng sư Vân Đỉnh của Vực tông cũng đến cùng Vô Ngự sư thái, lúc này đối đãi sao với người này, phải thỉnh ý chỉ của sư tôn.

- Không cần đối đãi đặc biệt, đối với các vị Lạt Ma khác thế nào thì đối với y như thế.

Bác Kết hạ lệnh xuống dưới:

- Người bên này không cần làm gì cả, ta đã bảo trụ trì chùa Lạt Ma rồi.

243. Chương 2: Chặn Đường

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 2: Chặn đường

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lạt Ma trụ trì chùa không phải tên một người nào, mà là cái chức danh xưng hô, nghĩa là chức quan chủ trong cung, có địa vị giống như vị đại công công xử lý mọi việc trong Hoàng cung nhà Hán. Tuy nhiên trong cung Sài Thố Đáp Thập không có nữ giới, cho nên vị trụ trì không cần tịnh thân, là một nam nhân hoàn hảo .

Vị trụ trì mà Lạt Ma nhắc tới này, cùng địa vị với Ô Đạt, là người còn lại trong hai người thân tín nhất của Lạt Ma mà lúc trước đã nói đến.

Ô Đạt gật đầu, chuyển sang đề tài khác:

- Về phía Yến quốc, hai mốt tòa Tu Di Thiền viện đều cử ra đại biểu, trước tiên hội tụ ở Tĩnh thành, rồi do pháp sư Thiên Hoàng, thủ tọa của Quang Minh viện Từ Lôi Âm đài dẫn đầu, đến Thánh thành dự lễ.

Nói xong tạm ngừng một lát rồi lại nói thêm: Thiên Hoàng là đệ tử thứ 17 của Yến Quốc sư, hiện đang có vị trí cao ở Yến quốc.

- Môn đồ của Quốc sư không ít, vốn không đến lượt đồ đệ thứ 17 đi chúc mừng. Nhưng Yến Tử Bình lần trước sau khi bất ngờ gặp phải cuộc loạn mừng 8 tháng 9 ở Tình thành, đệ tử tinh anh chắc cũng bị thương vong thê thảm, nghiêm trọng, xét trong các đệ tử mới được đề cử, đệ tử thứ 17 xem như xuất sắc nhất.

Đợi sư tôn gật đầu, Ô Đạt tiếp tục nói:

- Mặt khác Yến Quốc sư đã bí mật lên đường, sẽ đến chậm hơn tăng lữ Đại Lô Âm vài ngày.

Ô Đạt đã biết rõ ràng việc Yến Đỉnh bí mật đến thăm cung Sài Thố Đáp Thập, sau khi đợi Yến Đỉnh vào địa phận Ô Đạt sẽ sắp xếp đón tiếp trong toàn bộ hành trình.

Ô Đạt nói xong từng việc một thì có sứ giả bên ngoài tới vì việc pháp hội cúng thất tuần, tuy nhiên nói đi nói lại cũng chẳng có gì mới mẻ, Đại Lạt Ma nghe mà thấy nhàm chán, xua tay ngắt lời y, chuyển chủ đề:

- Quý đồ thì sao? Hiện nay thế nào rồi?

Việc đối ngoại trong lễ cúng thất tuần chỉ là việc tạm thời thôi, đuổi tà ma mới là trọng trách chính của Ô Đạt, Ô Đạt đáp:

- Quý đồ nấp ở biên giới phía đông, im hơi lặng tiếng, vận sức chờ phát động.

Nói xong Ô Đạt hít sâu một hơi:

- Có một chuyện khác con muốn trình lên Phật chủ, có một chút dấu vết để lại nhưng không thể tìm được chứng cứ thiết thực... Yến Quốc Sư dường như có quan hệ với Quý đồ, nếu thật thế thì Yến Đỉnh mang rấp tâm hại người, không thể không phòng.

Đại Lạt Ma không những không giận mình mà còn mỉm cười:

- Người có thể điều tra ra Thịnh Cảnh và Vọng Cốc có liên lạc sao? Không uổng công ta coi trọng người, tốt lắm.

Ô Đạt không biết nên đáp lại thế nào, bộ dạng ngáp ngừng có chút lưỡng lự.

Lạt Ma có lẽ là vừa mới ăn mì rất vui vẻ, tâm tình rất tốt, cũng có thể là cảm thấy thời cơ đã đến không cần giấu diếm tâm phúc điều gì nữa, Bác Kết nói:

- Có điều gì nghi hoặc, nói đi đừng ngại.

Được sư tôn cho phép, Ô Đạt dừng cảm hơn nhiều, trong lòng lại cân nhắc một lát, thâu tóm lại vấn đề rồi mở miệng:

- Một năm trước Quý đồ bắt đầu tập kết, ẩn mình ở biên giới phía Đông, suốt nửa năm bỏ công tập kết, tự cho là thần không viết quỷ không hay... Đệ tử ngu dốt, thỉnh Phật chủ giải tỏa nghi ngờ:

- Cơ hội lớn tốt như vậy sao Phật chủ không đánh?

Ô Đạt lúc nào cũng chủ trì việc truy kích phản tặc nhưng Vọng Cốc khôn khéo, nhiều lần bao vây tiểu trừ lão ta đều trốn thoát. Lần này vất vả tìm hiểu điểm tập kết của đối phương, Ô Đạt đã từng nhờ đến sư tôn chuẩn bị bí mật điều binh, không ngờ Đại Lạt Ma lại phân phó y không cần để ý nữa.

Bác Kết vẫn chưa trả lời mà hỏi lại:

- Chỉ là chuyện này thôi sao?

Vấn đề thì mơ hồ nhưng Ô Đạt có thể hiểu được, lại trầm mặc đáp:

- Chính là Yến Quốc sư có liên can đến nghịch tặc của chúng ta, tâm địa này đáng phải giết, sư tôn vì sao, vì sao... Đệ tử khó lý giải được thánh ý.

Cả hai việc đều đã hỏi đến đỉnh điểm, Bác Kết vui vẻ trả lời:

- Yến Đình và Vọng Cốc có liên lạc, là giúp chúng ta làm việc; Quỷ đồ tập kết nghịch tặc lần này cũng không phải phạm vào tội làm loạn, bọn họ đang chuẩn bị tấn công mạnh vào Đại Yến.

Yến Quốc sư có thân phận gì mà thay Đại Lạt Ma đi làm việc? Bọn phản tặc Thổ Phiên đến chính mạng mình còn chẳng giữ nổi, bị diên hay sao mà đi đánh Đại Yến? Hoàn toàn không liên quan gì đến hai chuyện trên. Lời Đại Lạt Ma nói đương nhiên có lý, nhưng Ô Đại căn bản không thể lý giải nổi, vẻ mặt mông lung, ánh mắt mờ mịt, muốn hỏi lại nhưng không biết nên hỏi từ đâu.

Đại Lạt Ma cũng không giải thích thêm nữa, đứng dậy cười nói:

- Đến giờ giảng kinh rồi, theo ta đi xuống dưới.

Ô Đạt lập tức gạt bỏ mơ hồ, có rất nhiều chuyện đều không rõ, nhưng không sao, trong lòng sư phụ hiểu rõ là đủ rồi. Về mặt lại khôi phục lại sự thành kính, đồng thời cũng không vội đứng dậy, sự tôn kính chân thành thì vĩnh viễn không vì việc gì mà hoảng loạn, rồi lại quỳ xuống thi lễ xong mới chậm rãi đứng lên.

Bác Kết không nóng vội nhưng cũng không đợi ý, lúc Ô Đại đứng dậy thì Đại Lạt Ma đã ra tới cửa đại điện. Rất nhanh tiếng chuông oai nghiêm vang lên truyền khắp Thánh sơn, tất cả tăng lữ bảy tầng thân điện đều ngừng việc đang làm dở, tiến vào đại điện tu hành nghe giảng kinh...

Đúng lúc bên cung Sài Thổ Tháp Đáp chuông vang lên, thì bên trong Tỉnh thành cũng vang tiếng trống, trời đã tối.

Trừ thời điểm đặc biệt, bình thường bất kể ngày đêm, Tỉnh thành cũng sẽ không đóng kín bốn cửa, bên trong cánh cửa nặng nề, đội thương lái đến từ Thổ Phiên đã giao xong hàng hóa, vừa mới làm xong thủ tục qua cổng rồi lần lượt đi qua cửa Tây Tỉnh thành.

Quốc sư ở trong đám thương nhân ấy, chưa nguy trang. Mặt lão cũng không có cách nào hóa trang được, tuy nhiên không có gì đáng ngại, lão đã có biện pháp dàn xếp để bên trong biên giới Yến quốc sẽ không bị kiểm tra, vậy là đủ rồi.

Quốc sư ở trong khoang xe, còn có thêm một người khách nữa, rất trẻ, nhìn qua chỉ tầm hai mươi lăm tuổi, diện mạo bình thường đến không thể bình thường hơn, trừ phi ở cùng ý trong một thời gian dài mới có thể nhớ kỹ được bộ dạng của y...

Nhìn xuyên qua lớp mặt nạ trắng bạch lạnh lùng, ánh mắt Quốc sư cũng hiện lên chút tăm tối:

- Hiểu chưa?

Đạo Thảo vẻ mặt thoải mái, không hề quá gò bó, thẳng thắn lắc đầu:

- Không hiểu.

Ánh mắt tăm tối nhìn theo chiếc mặt nạ, trong giọng điệu của Quốc sư có mang ý cười:

- Không hiểu ở đâu?

- Chỗ nào cũng không hiểu, sự việc của Thổ Phiên hoàn toàn làm ta mơ hồ không rõ.

Đạo Thảo mỉm cười, tay vò loạn mái tóc rậm rạp rồi bù, nói:

- Nhưng không sao, hiện tại không vội hỏi, ta đi bên cạnh sư bá quan sát, nghĩ ngợi, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt... Ngộ nhờ vẫn không hiểu thì lại cầu cứu người giải thích.

Hoa Tiểu Phi tiếp tục hành trình đi tìm hiểu, trước khi đi thì đem đồ đệ lưu lại Tỉnh thành để giúp đỡ Quốc sư. Quốc sư rất thích văn bối này, chuyến đi cao nguyên lần này mang theo Đạo Thảo cùng đi.

- Tốt lắm.

Quốc sư gạt đầu, nhắm mắt dưỡng thần, không ngờ Đạo Thảo còn chưa nói hết:

- Tuy nhiên... Sự việc của Thổ Phiên trước thì không hỏi, nhưng số tiền này ngài dù sao cũng phải nói rõ ràng cho ta chứ?

Nói xong Đạo Thảo vẻ mặt tỏ ra đau thương:

- Số tiền lớn như vậy mất không cho chó ... chỉ bằng cho ta còn hơn!

Tiếng cười từ bụng trầm nặng khác thường. Quốc sư mỉm cười lắc đầu:

- Tiền nay người cũng chưa cần hỏi vội, tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến nhau, xem tiếp đã rồi nói sau.

Đạo Thảo còn muốn nói điều gì, đột nhiên xe hơi chấn động, rồi dừng lại. Một vị theo đó đi tới mở màn xe, cung kính nói:

- Sư tôn, có người thiếu niên chặn đường, trên tay có tín vật ngài ban thưởng, nói muốn mời người ra gặp.

Lúc đó đoàn xe đã rời khỏi cổng thành một đoạn rồi, mặt trời đã lặn xuống Tây Sơn, trời tối hẳn rồi. Trên đường ven thành hầu như không còn mấy người qua lại. Quốc sư cũng không hỏi nhiều, một bóng thân hình lướt xuống khỏi xe, theo đệ tử đi gặp người chặn đường.

Người chặn xe cũng là đệ tử của Quốc sư... Tiểu Trùng Tử, một trong những đệ tử có thân phận bí mật nhất.

Quan tâm thì loạn. Quốc sư hiện rõ sự kinh ngạc, phát tay cho đồ đệ hai bên lui xuống. Tiểu Trùng Tử không nói một lời, xoay người đi về cánh rừng rậm bên đường.

Quốc sư rất nhanh liền trấn tĩnh lại, đi theo sau đồ đệ, y gặp Cảnh Thái. Tiểu Trùng Tử vẫn không nói lời nào, lần lượt thi lễ với sư phụ và Hoàng đế, lặng lẽ lui ra bên ngoài bảo vệ.

Quốc sư mỉm cười hỏi:

- Sao ngươi lại tới đây?

- Tiến, tiến... tiến người

Lúc trả lời, răng Cảnh Thái run lên. Giữa trời mùa hè nóng tới mức chỉ bức nổi không thể cởi hết đồ trên người ra, Cảnh Thái lại lạnh tới mức môi xanh tím, cả người phát run. Y mặc thường phục cải trang đến đây, không thể mặc áo lông che người, nếu không thì còn gây sự chú ý hơn cả mặc long bào.

Cảnh Thái hít sâu một hơi muốn chặn cơn run mình, không ngờ càng lạnh hơn:

- Chuyến đi này nguy hiểm, người phải hết sức cẩn thận.

Lời này sớm đã dặn qua, nhưng Hoàng đế vẫn không kìm được lại nói thêm lần nữa. Quốc sư muốn mở miệng nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ gật gật đầu.

Cảnh Thái mỉm cười, bộ dạng đã xấu lại thêm da mặt bị lạnh cứng, cho nên cười trông rất khó coi:

- Không cần lo lắng, ta không sao... Người đi đi, ta chờ người đi rồi ta về.

Quốc sư vẫn không biết nói gì, lại gật đầu, nhìn kĩ Hoàng đế rồi quay người bước đi. Tuy rằng không dùng đến võ công thân pháp nhưng Yến Đình đi rất nhanh, lão đi càng nhanh chóng Cảnh Thái càng sớm được trở về cung điện ấm áp.

244. Chương 3: Thành Hồng Dao

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 3: Thành Hồng Dao

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đến nước liên minh anh em, chúc mừng buổi lễ quốc khánh Đại Khả Hân của dân tộc Hồi Hột đăng cơ. Phía nước Nam Lý từ trên xuống dưới đều hết sức coi trọng, sứ đoàn của chuyến đi lần này quy mô lớn chưa từng có, sứ thần quan viên đặc phái đã đem đến gần trăm người cùng năm trăm cấm vệ quân. Tặng phẩm của phong ấp và triều đình gộp lại cũng đã chất kín mấy chục xe lớn, lại thêm phu xe, tôi tớ, thành một hàng dài dằng dặc. Ở giữa Yến cảnh chậm rãi mà đi, tiến về phương bắc.

Đoàn sứ thần đã tiến vào lãnh địa của Đại Yến bảy ngày, như đã dự liệu, người dân nước Yến tuy căm ghét Nam Lý, nhưng chỉ vì giữ sĩ diện, đối với sứ đoàn xem như cũng có phong độ, ven đường bố trí quan lại đón tiếp, đồng thời còn có tiểu đội quan binh hộ tống, trên đường đi sóng êm gió lặng, cuộc hành trình vô cùng thuận lợi.

Chiều tối hôm nay, sứ đoàn dừng lại ở Hồng Dao thành cổ của Yến quốc Nam Cương.

Khi vào thành, Tổng Dương ngồi trên lưng ngựa, giải thích với người bên cạnh:

- Thành Hồng Dao xây dựng đã gần nghìn năm, còn lâu đời hơn cả Đại Yến. Tuy nhiên địa thế của nó hạn chế, quy mô thành trì rất bình thường, ở nước Yến chỉ có thể xem là một thành nhỏ, nhưng vị trí của nó khá đặc thù, phía sau thành là vùng nội địa của Đại Yến, phía Nam thành còn mấy trăm dặm vùng đồng bằng bằng phẳng, có thể cố thủ an toàn được.

Trước sau đều là địa hình bằng phẳng, chỉ có duy nhất một thành nhỏ hai bên sườn có núi non hiểm yếu bao bọc xung quanh. Nếu có ngày Nam Lý hùng mạnh lên, từ Chiết Kiêu quan xuất binh, một khi tấn công Thất Đoạt Doanh ở biên giới Đại Yến, vốn là những tảng đá lớn chắn đường, thẳng đến Hồng Dao, đến lúc đó, Hồng Dao đã biến thành bức bôm phong đầu tiên của Nam Lý.

- Ba trăm năm trước mười vạn quái vật Hồng hoang làm loạn, sát nhập nhân cảnh, cả nước Nam Lý đều bị chúng đánh tan tác, cuối cùng dừng lại ở trước thành Hồng Dao, sự hiểm yếu của thành này có thể thấy là đương nhiên.

Tổng Dương vừa nói vừa chỉ chỗ vào thành Hồng Dao, giống như hướng dẫn viên du lịch:

- Qua biên giới phía nam nước Yến còn lưu lại thất doanh tổng cộng đóng mười vạn hùng binh, được bố trí rất khéo léo hỗ trợ cho nhau. Nếu dựa vào binh lực của Nam Lý mà muốn tiến quân đánh Đại Yến thì không thể được, cho nên Hồng Dao tuy là cửa ải hiểm yếu nhưng phía nam sẽ ít có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, phía bắc lại xa Tình thành. Bình thường quân binh trú lại cũng không nhiều, chỉ có ba nghìn binh mã thủ thành.

Tuy nhiên ở phía bắc... cách nhau Hồng Dao một ngày hành quân khẩn cấp, còn có ba doanh trại khác đóng ở gần đó, chỉ cần ở phía trước đốt lửa ra hiệu, lập tức có thể thần tốc đến kịp trợ giúp cứu điểm quan trọng.

Tề Thượng đi bên cạnh Tổng Dương thấy hắn nói liên hồi không làm thế nào để dứt lời, rất sốt ruột... Nam Vinh thì không khách sáo hỏi thẳng Tổng Dương:

- Vừa mới học được à?

Tổng Dương mỉm cười, đúng là vừa mới học được, khi ở phong ấp đọc sách hắn mới biết, nếu không chưa chắc hắn đã biết được điển cố này của Hồng Dao.

Cả đoàn vào thành, trú tại một quân doanh được chuyển thành dịch quán, ăn xong cơm tối, A Y Quả thấy nhàn rỗi vô vị nên đi ra ngoài dạo bộ. Mộ Dung Tiểu Uyển cũng thấy buồn, nhưng nàng lười không muốn đi ra ngoài... liền đem hộp quân bài mang theo người lắc lắc, rủ mọi người cùng chơi bài.

Ngoài Búp bê sứ, Tiểu Uyển, Nam Vinh, thêm Tề Thượng nữa là đủ chân, Tổng Dương không chơi mà ngồi hạ thủ xem bọn họ đánh bài. Năm đó Đại Tông sư Trần Phán thích nhất là đánh bài, ... “con theo nghiệp cha”, La Quan cũng nghiện chơi mạt chược không kém, nhưng trên bàn toàn là chị em phụ nữ hắn ngại không dám chơi, nên đành phải nhịn.

Hiện tại Tiểu Uyển là bảng hiệu lớn có tiếng về đánh bạc trong Phượng Hoàng thành, về lý mà nói, nàng là môn đồ có tiếng trong thiên hạ về cờ bạc, nhưng khả năng đánh bạc và thân phận của nàng thật không tương xứng. Ở Nam Lý có rất nhiều kiểu chơi bài, nhưng phổ biến nhất là..., so với mạt chược đời trước của

Tổng Dương cũng tương tự. Bốn người đang chơi, luân phiên nhau làm nhà cái, luân phiên tính tiền, vừa có thể tự bán cái cũng có thể tự ra tiền, Tiểu Uyển không ngờ thua đến hơn bốn mươi lượng bạc.

Tiểu Uyển cắn răng chịu hận.

Tiền thua còn có thể lấy lại, cũng không ngại bị cười chê, điều mấu chốt hôm nay là bài đánh rất khó chịu, trên cơ bài muốn có quân nào đều không có, đánh đi cây nào đều là quân nhà khác cần. Dễ phải như vậy đến bốn lượt bài mới khá lên một tí, Mộ Dung đại gia tỉ, mắt chợt sáng lên.

Tề Thượng cũng đang chơi, gã thừa khôn khéo, chỉ cần nhìn qua vẻ mặt của Tiểu Uyển đã cười:

- Uyển đại gia, trên tay có bài lớn không?

Sau khi Mộ Dung lão đại qua đời, Tiểu Uyển tự chọn tên hiệu, xưng hô trước mặt các quan không phải là “tiểu thư” mà là “đại gia”. Có điều gọi là Mộ Dung đại gia có vẻ hơi khách sáo. Hơn nữa xung quanh đều là bạn bè, Tiểu Uyển cảm thấy xưng hô như vậy không được tự nhiên, giống như hầu hết đám con gái trong đội ngũ, lại còn anh rể là Tổng Dương, đều gọi trực tiếp nàng là Tiểu Uyển, nhưng có vẻ cũng không ổn, khi phải gọi tên trực tiếp thì có phần coi thường. Vậy nên Tề Thượng nghĩ ra một cái tên đặc biệt ‘Uyển đại gia’. Theo sự giải thích của gã thì kiểu xưng hô này vừa có vẻ cung kính lại vừa thân mật, quan trọng là Tiểu Uyển nghe cũng thấy thuận tai.

Tiểu Uyển bị xướng phá bài, phản ứng đầu tiên là trừng mắt buột miệng:

- Người biết à?...

Vẫn còn may như dừng cương trước bờ vực, nàng nuốt nước bọt trở lại, những lời vừa định thốt ra lập tức kéo trở về, lắc đầu cười không thừa nhận:

- Không có bài lớn, không có bài lớn.

Tề Thượng cười:

- Vậy cô xướng hạ một quân, tôi đi trước?

Tiểu Uyển là nhà cái, được ra bài trước, nàng xem những quân bài trong tay mà vui mừng, đối thủ cũng chỉ có thể ngồi lại.

Oa..., ba tiếng kêu không ngừng, nhà cái vừa mở, sau ba ván Tiểu Uyển bắt đầu xướng bài, có thể là trước đỏ sau đen, xướng bài xong, liên tiếp bảy quân cũng chưa thể cầm được mệnh trượng. Tiểu Uyển lại nghiêng rằng, ... Quân thứ tám, ... vẫn không là, có điều giống như có chút tác dụng, nếu đổi một chút, quân bài sẽ ít bớt đi, nhưng gọi trượng tử cũng sẽ càng nhiều, cơ hội hoà bài càng lớn.

Tiểu Uyển giữ chặt một quân bài trong tay, nhìn bài của mình, suy nghĩ một lúc, vừa thò tay đi lấy đi hai quân bài trên tay mình, lại tiếp tục tính toán, trong khoảng thời gian uống một chén trà, cuối cùng hạ quyết tâm, cầm quân bài đánh xuống giống như cầm viên gạch đánh người.

Bài vừa nhập hải, Búp bê sứ ngồi cánh dưới liền cất giọng:

- Ta hoà.

Tiểu Uyển giật mình buột miệng:

- Người dám.

- À, không phải là ta hoà rồi.

Tạ tư trạc rất bình tĩnh, nhưng Tiểu Uyển lại kì vọng quá, phát hiện lần này mình quát chính là Búp bê sứ, trong lòng lão đại vô cùng áy náy, người ngoài cảm thấy buồn cười, duy nhất chỉ có Ba Hạ người đứng sau tiểu thư đến từ vùng núi tính cách bướng bỉnh, là người có thể tử vì đạo, nhún mày nói:

- Chính vì quân này mà tiểu thư hoà.

Tạ Tư Trạc lắc đầu, chủ động giải vây cho Tiểu Uyển:

- Tiểu Uyển cầm nhầm bài rồi, không tính.

Tề Thượng cười hì hì hỏi Tiểu Uyển:

- Bốc nhằm à?

Tiểu Uyển càng thua càng cố gắng, khó khăn ra một đạo đại bài, dù thế nào cũng không thể để chết yếu như vậy, nên mặt dày mày dạn vội vàng gạt đầu:

- Ta cầm nhầm rồi, cầm nhầm rồi, bài chưa báo chưa rời tay, không tính, ta đổi một quân.

Quân bài thứ hai được đánh đi, Tề Thượng lại cười, liếc mắt nhìn Tiểu Uyển:

- Uyển đại gia, cô lại lấy nhầm rồi.

Tiểu Uyển không còn tâm trạng suy tính xem Tề Thượng có phải là cố ý lừa mình không, vội vàng rút quân bài định đánh lại, khi đổi quân bài lần thứ ba, trên trán nàng ướt đầm mồ hôi, đơn giản theo thói quen, Tiểu Uyển vừa ra bài vừa thử thăm dò nhìn về phía của Nam Vinh, người từ đầu tới giờ chưa hề nói câu nào, ánh mắt có vẻ tội nghiệp, ý chừng có vẻ như: Người sẽ không kêu quân này chứ?

Nam Vinh Hữu Thuyên với người ngoài rất ung dung hào phóng, với Tống Dương lại lạnh lùng, nhưng với tỉ muội bên cạnh lại có phần cứng rắn, tùm tùm cười nói với Tiểu Uyển:

- Muội cứ bỏ bài vào bàn đã, đánh bài xuống trước đi, ta sẽ nói cho muội biết ta có muốn không.

Tiểu Uyển lại càng không dám buông tay ..., Lúc này bỗng nhiên bên ngoài náo động, A Y Quả hấp tấp hùng hù hỏ hỏ chạy về, vẻ mặt tức giận, hai tay nắm chặt, xông thẳng vào không để ý đến người bên cạnh, nhìn thẳng về phía Nam Vinh nói chuyện vừa vội vừa nhanh:

- Tức chết thằng ranh ... Tiểu Nam, muội biết chửi nhau, mau đi cùng ta!

- Ta biết mắng người, liền đi cùng người sao?

Nam Vinh ngẩng đầu nhìn nàng một cái:

- Tỉ ở bên ngoài cãi nhau, cãi thua rồi à?

- Chẳng biết lão yêu bà nào, trên đường không cẩn thận đụng phải một con điên, chửi không hết, muội mau đi cùng ta. Trên đường náo loạn, để lâu lão yêu bà đó bỏ chạy ta không tìm được.

Không thể không công nhận giọng A Y Quả rất trong trẻo, so với tất cả đám nữ nhân là dễ nghe nhất. Ngay cả khi nói lúc bị chọc giận đến tím mặt vẫn khiến người nghe thấy dễ chịu.

Tiểu Uyển đẩy rầm một cái quân bài trong tay đều đổ xuống bàn, cả giận nói:

- Chửi nhau thì có ích gì..., xông vào đánh là xong.

Còn chưa dứt lời. Nam Vinh cười nói:

- Hoà!

Giơ tay đẩy đổ loạt bài trước mặt mình, hòa chính là quân bài mà Tiểu Uyển ném ra.

Tiểu Uyển chán nản, thất vọng... A Y Quả ở bên ngoài bị sỉ nhục, không còn tâm trí xem bọn họ đánh bài, tiếp lời đáp của Tiểu Uyển lúc này:

- Bà già đó không ra tay, bà đây lại càng không động thủ.

Nói rồi lại đi lôi kéo Nam Vinh giọng điệu năn nỉ:

- Tiểu muội xinh đẹp giúp tỉ báo thù, coi như tỉ nợ muội một lần.

Nam Vinh ngồi im, nàng không rời hơi chạy đi giúp A Y Quả chửi nhau, liền nói:

- Không cần muội đi, tỉ cần nhớ rõ, bà ta thấp tỉ chửi bà ta chân ngắn, cao mắng bà ta mặt dài, nhàn rồi mắng bà ta bán thân nuôi miệng, nghèo mắng bà ta tổ tiên có báo ứng, nếu đằng sau có gia đình tỉ chửi chủ tớ không rõ ràng, nếu có nữ nhân bên cạnh thì nói nhà nó công công bái bụi, loạn luân đây nhà. Tóm lại mắng chửi người có ba cách: thứ nhất chỉ rõ chỗ yếu, thứ hai tạt nước bẩn, thứ ba là chính mình không

tức giận, không cần dùng lời lẽ thô tục mà chỉ cần giống như chửi đổng, đảm bảo bách chiến bách thắng. Tự mình có thể đi trả thù đi.

Người ngoài không ai biết Nam Vinh còn những lời nói độc ác như vậy. Tất cả nghe thấy vậy đều giương mắt ngẩn người đứng nhìn. Đặc biệt là Búp bê sứ chết đuối người, hai mắt trợn trừng nhìn Nam Vinh Hữu Thuyền .

Chỉ có A Y Quả và Nam Vinh là thân cận nhất, cho nên mới hiểu được miệng lưỡi Nam Vinh lợi hại thế nào, nếu không thế thì làm sao lại chạy đi tìm nàng giúp đỡ.

Nam Vinh nói xong không để ý đến A Y Quả, cười nhìn Tiểu Uyển, bắt đầu tính quân bài của mình:

- Ba, cảm ơn Uyển đại gia chiếu cố.

Tiểu Uyển gật gật đầu:

- Ta cho, ta cho.

A Y Quả được cao nhân truyền dạy, sau khi lĩnh hội ý chính, chắc chắn có thể tự đi báo thù, cao hứng phần chân chạy trở về, bước chân cực kỳ mau lẹ sợ kẻ thù chạy mất, không ngờ nàng vừa chạy ra đến cửa, bên ngoài đột nhiên nổi lên một tròng tù và.

Âm thanh như sấm, mặt đất hơi lay động, hồi tù và qua đi, kèn và trống trận tề minh , người hô ngựa hý, tiếng giết nổi lên bốn phía. Trong Hồng Dao thành trong nháy mắt đại loạn.

Mọi người đều giật nảy mình, Tiểu Uyển lập tức nhảy dựng lên, cả giận nói:

- Yển Nhân vô tín, lại dối phò với chúng ta.

Nam Vinh thì lắc đầu nói:

- Tiếng hô giết ở bên ngoài giống như người Yển đang đánh giặc, không có gì liên quan đến chúng ta.

Không ổn, để tiêu thư lùi lại phía sau, Tề Thượng nháy mắt:

- Đó là sơn tặc làm loạn à? Không nghe nó gần đây có Đại vương a.

Trong dịch quán tạm thời tất cả đều bình an vô sự, cũng không có người ngoài đánh vào. Nếu đoán bộ dạng của Tiểu Uyển, bên ngoài không phải là loạn, bên trong lại càng không, sẽ không có việc gì. Chỉ có điều thủ lĩnh hộ độ cấm vệ đến từ Phượng Hoàng thành có trách nhiệm, lập tức truyền lệnh tập trung năm trăm tinh binh thuộc hạ rút đao sẵn sàng nghênh địch.

Khâu đại nhân vốn đã đi ngủ, nghe tiếng vội vàng vùng dậy, không kịp chỉnh quần áo, chạy lên hỏi viên quan phụ trách tiếp đón sứ đoàn của Yển quốc, rút cục có chuyện gì. Nhưng đối phương cũng có vẻ mặt kinh hoàng, cũng là ồn ào không rõ ràng lắm, trấn an sứ đoàn vài câu, giọng điệu nhấn mạnh, người Nam Lý không được rời khỏi dịch quán, lập tức phái thủ hạ đi tìm hiểu tin tức.

Tên lính được phái đi thăm dò không thấy quay về, liền lúc đó có một đội Yển binh mấy trăm người kịp tới dịch quán, dẫn đầu chính là thái thú thành Hồng Dao, tướng quân áo giáp xộc xệch, vẻ mặt thất thần, binh sĩ phía sau cũng đều quân trang không chỉnh tề, binh khí không đồng đều. Thái thú ra lệnh cho thủ hạ tập kết bên ngoài, còn mình thúc ngựa đi vào dịch quán, vội vàng nói với chủ quan sứ đoàn và đồng hành Yển sứ:

- Mọi người đứng dậy, đi theo ta ra khỏi thành, nhanh lên, nhanh lên.

245. Chương 4: Dụng Tâm

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Dịch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 4: Dụng tâm

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, bọn Tống Dương đều là người thông minh lanh lợi, nhưng cũng không biết xảy ra chuyện gì, nói gì đến chuyện tìm kế sách đối phó.

Tuy nhiên cũng không đợi bọn họ đưa ra chủ ý gì, càng không chờ sứ đoàn Nam Lý tập kết xuất hành, bên ngoài tiếng vó ngựa phi càng lúc càng gần, âm ầm như sấm, tiếng hô “giết” rung trời... lại có một cánh kị binh Đại Yên quy mô hai nghìn quân đuổi tới. Đội quân này đúng là tinh binh, hàng ngũ ngay ngắn, động tác nhanh nhẹn, khiến cho quan quân Nam Lý lớn nhỏ đều hồn vía lên mây. Đội quân Yên đến nhanh như gió, mạnh mẽ như lửa trực tiếp xông về phía quân bản địa thành Hồng Dao.

Dẫn đầu sứ đoàn Nam Lý, Khâu đại nhân lấy làm lạ:

- Đây là. ... nội chiến của Yên quốc?

Chỉ cần có người nói ra, Tề Thượng tiếp lời dù có là lời vô ích cũng nói:

- Quân Yên đánh quân Yên, không phải nội chiến thì là cái gì?

Bộ binh đánh nhau với kị binh vốn đã có sự không cân sức, số quân lại kém đến mấy lần, phụng mệnh Thái thú đánh lính Yên bảo vệ dịch quán của thành thủ quân Yên gần như không có đường lui, trong chớp mắt, đã bị kị binh đánh cho tan tác, thương vong thê thảm. Cùng lúc đó lại có một đội quân mới đuổi tới, mặc dù không nghiêng hẳn về phe nào, nhưng triển khai đội ngũ, vây quanh dịch quán trùng trùng điệp điệp từng lớp.

Tướng giữ thành Hồng Dao than một tiếng, không để ý tới sứ giả của Nam Lý, quay ngựa lao ra ngoài dịch quán, chỉ vào bọn kị binh mới đến lớn tiếng mắng to là phản nghịch, nhưng cũng chỉ mắng được nói được vài tiếng, thủ lĩnh đối phương hạ lệnh một tiếng, tên bay ra như châu chấu, toàn thân thành thủ bị tên bắn trúng như con nhím, chết một cách bi thảm.

Sau khi tấn công đội bạn, giết Thành thủ, hai ngàn kị mã Yên Quốc, cưỡi ngựa dàn chiến trận, trận thủ thẳng tiến dịch quán. Hộ vệ người Nam Lý tất cả đều lo lắng vã mồ hôi... hộ vệ không phải là đội quân công thành, lại ở lãnh địa của nước khác, chỉ là có được tí chút kính trọng, chứ chưa từng mang hồng mâu đại thương ra trận, chỉ khi đánh giáp lá cà mới dùng đến mã tấu, thật là thiệt thòi lớn, huống chi số lượng còn kém xa.

May mà, đối phương chỉ là tạo ra áp lực, không cho người Nam Lý có cơ hội chạy trốn, nhưng chưa tiến vào công sát, dường như còn chờ hiệu lệnh của quan trên.

La Quan không cần Tống Dương dặn dò, vận thân pháp nhảy lên cao, thăm dò một vòng rồi quay lại, lắc đầu:

- Bị bao vây toàn bộ, nói thẳng ra, thân thủ tốt thì còn xem vận may, thủ thân kém thì không còn hi vọng.

Tề Thượng đưa tay chỉ chính mình hỏi:

- Ta có được tính là thân thủ tốt không?

La Quan không sợ bị đắc tội với ai, lại lắc đầu, gơ tay chỉ Tống Dương:

- Hắn cũng không tính.

Đại quân vây quanh tứ phía, nếu có hành động gì sẽ hàng vạn mũi tên bay ra, lúc đó cao thủ hay người bình thường cũng đều có kết cục giống nhau.

Biến loạn ở Yên Tử Bình năm đó, bên cạnh Quốc sư có vô số cao thủ võ công tinh nhuệ, nhưng trước hàng nghìn man nhân vây quanh cũng chỉ có Yên Đình và hai môn đồ là Đại Tông sư mới thoát thân trong đại loạn, những người khác đều chết thảm.

Tề Thượng kêu lên một tiếng, tạm thời câm miệng...

Hồng Dao có binh biến, bất luận kết quả thế nào Thái Thú đều phạm phải tội lớn không làm tròn nhiệm vụ và sẽ bị quân luật trị tội chém đầu, thà chết trong loạn quân còn hơn. Bởi quân lệnh nghiêm khắc nhưng nhà Hán có truyền thống coi trọng người chết, nếu hi sinh vì nhiệm vụ sẽ không truy cứu tội trạng mà đối với con cháu đời sau triều đình còn chiếu cố đến.

Tuy nhiên không phải tất cả quan lại đều có được hành động dũng mãnh như Thái thú giữ thành, Lý đại nhân Trưởng sử thành Hồng Dao, cùng Thái Thú đến dịch quán, Thái Thú đã khẳng khái chết trong oanh liệt, còn y không dám bước chân ra ngoài dịch quán nửa bước, mặt tái nhợt, miệng lẩm bẩm:

- Phản rồi, phản rồi!

Mọi người không có tâm trí nghe y dài dòng văn tự, Lý Trưởng sử bị A Y Quả hất chén trà lạnh vào mặt y mới miễn cưỡng trấn tĩnh trở lại, kể ra sự tình:

- Ăn cơm tối xong, đội quân Trần Khánh đến Bắc thành xin thông quan, mọi thủ tục đều đầy đủ, lại là binh lính bằng hữu, tuy rằng đến có hơi chút đường đột, nhưng không có gì đáng nghi, ai có thể ngờ, sau khi vào thành bọn chúng đột nhiên trở mặt.

Cách phương Bắc không xa có ba toà thành, đều là binh mã đại doanh, cùng có vị thế như nhau, sẽ cùng Hồng Dao phối hợp khi cần trợ giúp, Trần Khánh doanh là một trong số đó, Binh mã toàn doanh trại có tới một vạn hai ngàn quân mà Hồng Dao chỉ có ba nghìn quân phòng bị, lần này Trần Khánh dốc toàn lực tấn công, lừa mở cổng thành, trong lòng vui mừng, không thắng mới là chuyện lạ.

Về việc vì sao bọn họ tạo phản Lý Trưởng sử cũng không biết.

A Y Quả phải tay:

- Đúng là gặp xui xẻo, ở ngoài thì bị lão yêu bà chửi, về lại bị quân Yến bao vây, chuyện tốt chẳng thấy đâu, toàn những việc xúi quẩy đến.

Nói xong thò chân vẽ một vòng tròn trên mặt đất, nhổ phỉ phỉ mấy bãi nước bọt vào đó... Người trên núi mê tín cho rằng làm cách đó có thể trừ tà, đuổi được vận rủi đi.

Uỷển đại gia liếc mắt về phía Tống Dương:

- Tỷ phu, nghe Tiểu Phát nói, huynh chín màu đều không dính... không được may mắn lắm?

Chín màu không dính là Tiểu Phát nói, không được may mắn lắm là do Tiểu Uyển tự linh hội. Tống Dương cười đau khổ, không chấp với Tiểu Uyển, Bên cạnh Tống Dương còn có hai lão nhân, lạnh lùng nói:

- Không lẽ nào lại khéo như vậy, không phải là không may mắn, mà phản quân chính là nhằm vào các người đó.

Hữu thừa tướng Ban đại nhân mở miệng.

Nói về sự lỗi đời, Ban đại nhân còn sành sỏi hơn Hồ đại nhân, bất kể nhìn người hay sự đời đều ít nhìn nhầm, mặc dù cụ thể bên ngoài chưa rõ lắm nhưng cốt lõi bên trong lão đã nhìn ra.

Binh mã đại doanh trong cảnh nội Yến quốc, đều đã có tên trong sổ sách triều đình, được tiếp tế đầy đủ vậy đấy, Trần Khánh không thiếu thứ gì, không có nhu cầu cướp đồ quân nhu, bọn chúng đến tấn công Hồng Dao thật ra không có ý nghĩa gì, nếu muốn tạo phản thật sự, nên tấn công thẳng vào vùng nội địa Đại Yến mới phải.

Lúc này Búp bê sứ mới tiếp lời:

- Hồng Dao dễ thủ khó công là binh gia trọng địa, đạo lý này không sai, nhưng đạo lý này chỉ có tác dụng khi hai nước hay thế lực lớn đối kháng. Còn như một đại doanh tạo phản, thực lực phản quân và thực lực của Đại Yến cũng như trời với đất, đạo lý sinh tồn của phản quân ở bốn chữ “vu hồi tung thâm” (đi vòng vào đánh sâu vào) nói trắng ra, bọn họ chỉ có cơ hội đánh du kích, Hồng Dao là nơi tử thủ, nếu tử cố vô thân tiến vào đây không khác gì tự chui vào túi, chờ thất doanh chữ đoạt phía nam và nhị doanh chữ trấn đến tiêu diệt bọn họ.

Tề Thượng người này từ nhỏ tính cách đã coi trời bằng vung, chỉ cười mà bảo:

- Tiểu thư học vấn thật cao siêu.

Tạ Tư Trạc cũng cười cười:

- Gần đây chỉ tìm hiểu về lĩnh vực này, nhưng chỉ là lý thuyết suông mà thôi.

Lúc trước Tạ Tư Trạc có nhắc tới Trần Khánh nếu tứ cố vô thân, Tống Dương bỗng động lòng, hỏi:

- Có thể nào là ... Người đó không?

Bên cạnh Tống Dương còn có Khâu thị lang, Ban đại nhân là quan lại của hai nước, và không ít người không phận sự, nên không thể nói rõ chuyện này, nhưng trong lòng Búp bê sứ rất hiểu được ý Tống Dương định nói, liền lắc đầu:

- Kẻ đó ở phương bắc, cách rất xa nơi đây, không phải là y.

Kẻ đó, chính là chỉ tên phản nghịch của Yên quốc, Trần Quốc công Đàm Quy Đức.

Tống Dương có cảm giác Trần Khánh đột nhiên đến chiếm cứ điểm quan trọng Hồng Dao, còn có một khả năng khác là sự phối hợp tác chiến. Nói không chừng Đàm Quy Đức muốn có âm mưu làm phản lớn, mà Trần Khánh lại là tướng soái dưới trướng, sớm đã bị mua chuộc, giờ mới ra tay giúp chủ cũ.

Bọn tay sai Tạ Môn từ đầu đã có quan hệ với Đàm Quy Đức, bởi vậy Búp bê sứ biết Trần Quốc công chỉ trấn thủ ở phương bắc, y muốn hành động việc gì cũng không tới lượt Hồng Dao quan phối hợp tác chiến.

Búp bê sứ còn sợ Tống Dương không tin, nằng nặt lại một chút rồi bổ sung thêm:

- Huống chi, chủ tướng của Trần Khánh và kẻ đó có cừ thù, tuyệt đối không nghe theo sự bố trí sắp đặt của y.

Chủ tướng Trần Khánh họ Phó tên Trình, phụ thân cũng từng là một vị tướng quân, vì cưỡng lại quân lệnh nên bị Đàm Quy Đức chém đầu tể cờ ở trận tiền.

Nói đi nói lại, Trần Khánh làm phản, sát nhập Hồng Dao quan là nhằm vào đoàn sứ giả Nam Lý, Tề Thượng xuất thân là đạo tặc, trong đầu chỉ có ngón nghề trộm cắp:

-Trần Khánh đến bao vây chúng ta vì cái gì? Bắt cóc tổng tiền?

Nói xong gã lại mỉm cười, ý này chính gã cũng không tin, xong vì không biết nói gì nên tìm bừa một lý do để nói.

Nhưng nghe được bốn chữ “bắt cóc tổng tiền”Búp bê sứ nhú mày, thoáng có chút suy nghĩ, quay đầu về phía Trường sử Hồng Dao:

- Vụ Tình thành cháy lúc trước, nghe nói không ít quan lại bị hạch tội ... chẳng phải thủ lĩnh Thiên Hạc vệ cũng bị liên lụy sao?

Thiên Hạc vệ cũng là một cánh cấm vệ quân, nhưng địa vị khá thấp, không so được với cánh Thanh Ngưu, Vũ Lâm lúc đó là trọng vệ.

Lý Trường sử không biết vì sao tiểu nha đầu lại đưa ra câu hỏi này, nhưng cũng trả lời:

- Lưu thống lĩnh bị giam trong đại lao, nhưng chưa luận tội, chém đầu.

- Vậy thì đúng rồi.

Búp bê sứ lại nhìn về phía Tống Dương:

- Tề đại ca nói quả không sai, bọn chúng đến là để bắt cóc tổng tiền, chúng ta đều là con tin... Cha đẻ của Trần Khánh chủ tướng là Phó Trình bị xử chết, khi đó y còn nhỏ, Lưu tướng quân của Thiên Hạc vệ và cha y là bạn tâm giao, âm thầm chăm sóc đứa con côi của bạn. Nhờ vậy Phó Trình mới có được ngày hôm nay, lớn lên y cũng là một tướng lĩnh xuất chúng thống lãnh một doanh trại binh mã... Phó Trình khởi binh tạo phản, hẳn là muốn dùng chúng ta đổi lấy đường phụ của y.

Lời nói dài dòng, nhưng ý nghĩa rất đơn giản, cha đẻ đã chết, được cha nuôi dưỡng dục từ tấm bé thành danh, nay cha nuôi gặp nạn ngồi nhà lao, Trần Khánh chủ tướng muốn làm phản cứu cha.

Không thể không nói, năm đó bản lĩnh dò la của Thường Đình vệ là tuyệt đỉnh thiên hạ, lí lịch tướng lĩnh, tình trạng kết bè kết đảng của quan lại đều nắm rõ. Việc Lưu tướng quân nuôi nấng hậu duệ của Phó gia, là một chuyện cơ mật, nhưng cũng không qua mắt được đám người họ Tạ.

Trước khi Tạ Bàn Tử xảy ra chuyện, tư liệu bí khổ của Thường Đình vệ bị cháy, việc bí mật nuôi dưỡng đứa trẻ mồ côi này đồ rằng cũng bị mất tung tích từ khi đó, nếu không triều đình Đại Yến lạc tội Thiên Hạc vệ Lưu tướng quân, lẽ nào lại không thể không thêm cảnh giác với chủ tướng của đại doanh Trần Khánh.

Mà càng làm cho Tống Dương khâm phục, chính là búp bê sứ Tạ Tư Trạc.

Lúc trước hai người cùng nhau ở phong ấp đọc sách, Tống Dương phát hiện, Tạ Tư Trạc hiểu biết rất rõ về các danh tướng đại thần Yến quốc, Tạ Tư Trạc đưa ra lý giải: trước khi Thường Đình vệ gặp chuyện không may, Tạ đại nhân đã có cảnh giác, cùng với việc phá hủy hồ sơ trọng yếu cũng tốn không ít công sức tiền của đem tất cả lí lịch của các chức quan ngũ phẩm trở lên của Yến quốc sao lại thành một bản, giao cho Bạch tiên sinh bảo quản, năng từng nhờ Bạch tiên sinh cho mượn những tư liệu này mang về cẩn thận tìm hiểu, bởi vậy nhớ không ít chuyện.

Tống Dương trước kia xem ti vi, vẫn cho tam phẩm là chức quan nhỏ, giờ đến Trung thổ, mới hiểu được ngũ phẩm cũng đã là tước vị quan trọng rồi, tướng lĩnh mang hàm ngũ phẩm gần như lữ trưởng, sư trưởng, còn ngũ phẩm quan văn đến nghìn năm sau thì được coi là thị trưởng một thành phố trực thuộc địa phương.

Tuy rằng Búp bê sứ không nói rõ rốt cục vì sao mình lại phải làm như vậy, nhưng cũng không khó đoán, năng cũng muốn từ đó tìm cơ hội báo thù.

Nếu như Tạ Tư Trạc nhớ rõ được đại nguyên soái, thừa tướng hay thượng thư nào thì cũng chẳng có gì lạ, nhưng Trần Khánh doanh là một nhân vật không tiếng tăm, mặc dù địa vị không thấp, nhưng trong tình huống này không thể coi là nhân vật trọng yếu. Búp bê sứ vẫn còn nhớ ra vị chủ tướng của một thành là ai, thân thế ra sao, đủ thấy năng từng dụng tâm như thế nào.

Vị Trường sử thành Hồng Dao nhìn búp bê sứ từ đầu đến chân, ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ, bất luận thế nào cũng nghĩ không ra, vì sao vị nữ nhân này lại có thể nắm rõ trong lòng bàn tay các quan lại của Đại Yến như vậy.

246. Chương 5: Giết Con Tin

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 5: Giết con tin

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tạ Tư Trạc dự đoán rất chuẩn, thống soái Phó Trình làm phản, chiếm thành Hồng Dao, bắt cóc sứ đoàn quá cảnh, chính là để đổi lấy nghĩa phụ đang bị triều đình giam trong nhà lao.

Yến quốc có kỷ luật quân sự rất nghiêm, nếu quan trên bị uy hiếp, cấp dưới mà dao động sẽ bị quy vào tội phản quốc, với lý lẽ đó chủ tướng Trần Khánh Phó Trình nếu bắt cóc quan lớn của Yến quốc để đổi nghĩa phụ, trừ phi y có thể bắt được Quốc sư, nếu không triều đình tuyệt đối không thoả hiệp. Nhưng đoàn sứ giả ngoại quốc là một trường hợp ngoại lệ. Người Yến vốn tự cao tự đại, dù sao cũng phải dốc hết tâm sức bảo vệ tốt đoàn sứ giả, để thể hiện uy phong của nước lớn.

Chủ ý của Phó Trình quả không tồi, bao vây, áp chế đoàn sứ giả là cơ hội thành công duy nhất cứu tính mạng của nghĩa phụ... nhưng đó cũng chỉ là khả năng mà thôi.

Tống Dương bỗng nhảy dựng lên, chửi một tiếng:

- Không hiểu đầu óc kiểu gì mà nghĩ ra được kế sách như vậy!

Tiếp đó quay hăn quay sang tóm lấy Trường sử Hồng Dao:

- Gọi người của ông vào đây, cùng ta hoá trang, mau, mau lên!

Đội quân của Thành thủ đại nhân mang đến đã bị tiêu giết hết, nhưng trong dịch quán còn lại một số sĩ tốt của Đại Yến, Tổng Dương đột nhiên đưa ra yêu cầu thay đổi trang phục, Trường sử vốn không có chủ ý gì, thấy người khác nói gì thì làm thế, thậm chí đến hỏi cũng không hỏi, hoàn toàn y lệnh mà làm.

Tổng Dương không chỉ đổi quần áo cho mình, mà còn giục đám người từ Phong ấp đi theo hăn cùng đổi trang phục, Tiểu Uyển không hiểu hăn định làm gì, nhú mày hỏi:

- Huynh định liều chết xông ra à? Vậy cần gì phải thay trang phục, muội sẽ tiên phong dẫn đường, mọi người theo sau xông lên là được rồi!

Nói xong thuận tay cầm chắc cây đao hướng ra bên ngoài, Tổng Dương vội vàng chạy lên chắn phía trước, nhưng chưa đợi hăn đi gần Tạ Tư Trạc đã đứng bên cạnh Tiểu Uyển đưa tay kéo lấy cô ta:

- Đừng đi, hãy nghe lời Tổng Dương.

Người khác ngăn cản cũng không được, nhưng nếu cơ thể Tiểu Uyển và phải Tạ Tư Trạc sẽ làm búp bê sứ này vỡ mất, nên Tiểu Uyển không dám dùng sức đành lùi lại.

Tiểu Uyển mặt mày nhăn nhó, bất kể thế nào cũng dừng chân lại, bất mãn nói:

- Vừa rồi thấy các người không ai nóng vội, các vị lão thần nói này nói nọ, ta còn tưởng lần này không cần đánh, nào ngờ bây giờ mới chuẩn bị, mau làm gì thì làm đi.

Tổng Dương cười không so đo với Tiểu Uyển.

Vừa nghe Trần Khánh tạo phản, người Yến tự giết lẫn nhau, Tổng Dương đã không lo lắng. Bọn tay sai Phó đảng, Cổ gia, Tạ môn, tinh anh hội tụ một đường, mọi người tất cả đều là phản tặc. Phản tặc gặp tạo phản, có gì mà phải kinh hoảng, chờ loạn chiến qua đi có thể cho thấy rõ được thân phận, có thể cùng Phó Trình ngồi lại thương lượng, không biết chừng lại có thể cùng nhau bàn bạc hợp sức hành sự, nhưng đó là việc sau khi hiểu được rõ mục đích của đối phương. Tổng Dương không thể đợi đến lúc đó.

Chỉ một lát sau, đám người đến từ Yến Tử Bình tất cả đã hoá đổi xong trang bị của binh lính nước Yến. Tổng Dương rút ra một thanh yêu đao, nói với Khâu đại nhân:

- Đại nhân, phải đắc tội với ngài rồi.

Khâu đại nhân giật mình hoảng hốt, nhìn cây đao sáng loá:

- Người muốn làm gì?

Hữu thừa tướng Ban đại nhân ngồi một bên cả ngày không nói câu nào, hừ lạnh một tiếng, nói chuyện không chút khách khí:

- Hăn muốn đi gặp tên họ Phó đó, điều này mà cũng không đoán được, đúng là đồ ngu!

Ban đại nhân đã cải trang nhập hội, tiếng nói được Nam Vinh dùng thuốc đặc chế trở nên khàn khàn dị thường, Khâu đại nhân không nhận ra lão ta, bị lão ta mắng có chút không thoải mái, Tổng Dương cười khuyên giải:

- Ông ta là lão già nhà quê, Khâu đại nhân đừng so đo với ông ta.

Rồi hăn kê đao lên cổ Khâu đại nhân, tiếp tục nói:

- Thế nào cũng phải gặp Phó Trình, không thể không làm như vậy. Yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm hại đến ngài đâu.

Bọn người La Quan, Tề Thượng cũng đã tỉnh ngộ, liền học theo Tổng Dương mỗi người tự tìm một tên quan lớn của đoàn sứ giả để khống chế, chỉ có một người không nhúc nhích đó là Tạ Tư Trạc, nàng yếu liễu đào tơ, cầm cây đao hết sức khó khăn, không có cách nào làm ra vẻ uy hiếp, không chế đối phương được.

Búp bê sứ Tạ Tư Trạc lại thử nâng cây đao nhẹ nhất, nhưng cuối cùng đành khẽ thở dài buông xuôi, mắt nhìn về phía Tống Dương:

- Ta muốn đi.

Tống Dương cười nói:

- Đi phía sau ta.

Có thêm một một người tay không cùng áp giải cũng không việc gì.

Tất cả mọi người của Yến Tử Bình đi ra ngoài cũng không ổn, phải có một người ở lại trấn thủ, Tống Dương có vẻ hơi do dự, Nam Vinh thấy thế lùi lại, buông vị quan viên trong tay ra:

- Ta sẽ lưu lại.

Tống Dương gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía người Ban đại nhân. Nam Vinh Hữu Thuyền hiểu được ý của Tống Dương, nhưng không cần không đợi nàng bằng lòng Hữu thừa tướng lại cười khẩy một tiếng:

- Các người yên tâm, ta sẽ không trốn đâu, mà cũng chẳng có hứng thú để làm gì.

Tống Dương cười hề hề bảo:

- Đa tạ ngài.

Rồi hấn lại dẫn dò thủ lĩnh cấm vệ của Nam Lý mấy câu, bảo gã phối hợp với Nam Vinh. Xong xuôi đâu đấy, một hàng hơn mười người từng cặp một tiến ra ngoài dịch quán, còn chưa đi đến cửa, Tống Dương liền quát to với bọn phản quan:

- Các người trông cho rõ, Khâu đại nhân sứ giả của Nam Lý đang ở đây nếu muốn y còn sống thì tìm Phó Trình đến để thương lượng.

Tề Thượng lớn tiếng quát bằng tiếng Đại Yến Quan thoại:

- Trong thời gian cháy hết một nén hương, không gặp được người, đại gia vỗ tay hai tiếng, thì ai cũng không còn đường sống!

Rất hiếm khi Ba Hạ mở miệng vậy mà hấn cũng thốt lên một câu:

- Không sai!

Trong mắt Hữu Thừa tướng, Khâu đại nhân là kẻ ngu xuẩn, nhưng việc đã đến nước này, đương nhiên phải toàn lực phối hợp với Thường Xuân hầu, lão còn kịp thời tiếp lời:

- Mau mời Phó tướng quân đến.

Phản quân không thể ngờ, con tin của mình giờ lại biến thành con tin của người khác, được dùng để uy hiếp chính mình, nhất thời ngơ ngác nhìn nhau. Phó Trình truyền lệnh:

- Nếu là người Nam Lý chỉ bao vây chứ không giết.

Bọn phản quân bên ngoài cũng không dám manh động, hơn nữa bắt giữ uy hiếp đặc phái viên của đoàn sứ giả đều là Yến binh. Đại thể của thành Hồng Dao đã mất, phản quân không giết người nữa, nhưng những người may mắn trong thành còn sót lại cũng không thoát khỏi chế tài quân pháp. Bọn họ cũng chỉ còn đường chết, nên giờ coi như bước đường cùng, liều mình dù ngọc nát đá tan cũng là bình thường. Bọn Tống Dương làm ra vẻ đó là nguyên nhân khiến Yến binh phải làm như vậy. Nếu là cấp dưới của Nam Lý sứ đoàn dùng vũ lực khống chế đại quan, phản quân phải làm thế nào.

Năm trăm cấm vệ quân của Nam Lý cũng phối hợp chặt chẽ, về mặt phần nộ, nhưng hành động rất thận trọng, sợ ném chuột vỡ bình quý, tất cả đều không chú ý đến bọn phản quan, mà đem toàn bộ sức lực theo sát bọn bất cóc tổng tiền.

Tướng quân phụ trách bao vây dịch quán là tâm phúc của Phó Trình, trong lòng thì chửi thề bọn hộ vệ Nam Lý vô dụng không bảo vệ được chủ khiến mấy tên người Yến bắt chủ mình uy hiếp, ngoài mặt lại tỏ vẻ hiền lành tươi cười, nhảy xuống ngựa đi vài bước, hai tay vỗ vỗ ra hiệu:

- Yến bình, yên tâm chờ nóng vội.

Vừa nói vừa thả lỏng giọng điệu:

- Tâm tư của các vị huynh đệ ta hiểu rõ, không bằng như thế này, các người thả sứ giả ra mỗi người sẽ được thưởng hai trăm ngân lượng, và đều có thể an toàn ra khỏi thành. Nếu mà không tin, ta sẽ tự trói tiến lên phía trước, đổi làm con tin của các người.

Lời còn chưa dứt, bỗng có một tiếng kêu thảm thiết, Ba Hạ thẳng tay chém đứt lia đầu một tên quan sứ làm con tin, giọng lạnh lùng:

- Mau về đi, kêu Phó Trình đến đây!

Khâu đại nhân nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, người mềm nhũn, nếu Tống Dương không đỡ kịp thời lão đã ngã xuống đất, trong lòng lão sợ hãi vô cùng, thầm nghĩ “không phải là chỉ diễn sao, sao lại giết người thật?”. Trước lúc khởi hành, Hồ đại nhân đã đặc biệt nhắc nhở lão Thường Xuân hầu là kẻ có tính cách Ma vương, bảo lão phải cẩn thận một chút, lúc đó còn cảm thấy không vấn đề gì, sớm biết như vậy dù thế nào cũng không đi chuyển đi tòi tẹ này.

Tống Dương dìu lão đại nhân dậy, môi hấn khẽ mất máu, chỉ người đi sát bên cạnh mới có thể nghe thấy:

- Đừng hoang mang, kẻ bị giết là Trường sử thành Hồng Dao, chúng ta sẽ không đối phó với người cùng một nhà.

Nhóm con tin cũng không chú ý, khi đám người Tống Dương hoá trang, Tạ Tư Trạc nói nhỏ với Ba Hạ vài câu, về sau khi Ba Hạ động thủ mặc quan bào của Trường sử Hồng Dao lại không cho y mặc đồ của sứ quan, làm ra vẻ như vừa ở trong dịch quán tỉnh dậy, nên không kịp mặc đồ, đem giam giữ trong tay mình, từ lúc ra khỏi cửa Ba Hạ đều ấn đầu Trường sử Hồng Dao xuống không cho bọn phản quân nhìn thấy bộ dạng của con tin.

Việc này Tống Dương đã hiểu rõ, nếu chỉ uy hiếp không giết người, đối phương sẽ có cái thời gian chuẩn bị, thời gian càng dài, bọn Tống Dương sẽ càng lộ sơ hở.

Bọn cướp giết con tin, máu bắn tung toé, cấm vệ quân của Nam Lý cùng kêu lên, nhưng lại càng không dám có bất cứ hành động nào. Phản quân cũng không dám chậm trễ, tên quan lúc này phải sai người đi mời tướng quân lại, còn mình lại tiếp tục lại an ủi đám người Tống Dương.

Một lúc sau, tiếng vó ngựa vang lên, Phó Trình vội vã tới. Đến lúc đó, chiến sự ở Hồng Dao cơ bản đã trở lại yên tĩnh, bốn cửa đều bị Trấn Khánh khống chế, quân lính giữ thành người chết, kẻ chạy trốn... Phó Trình đã hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn vạm vỡ, quả nhiên là một vị uy phong chiến tướng.

Thấy y đi tới, Tạ Tư Trạc lại nhỏ giọng nhắc nhở Tống Dương:

- Không được nhắc đến quan hệ với Đàm Quy Đức.

Tống Dương hiểu ý lại hỏi:

- Phó gia thì sao? Có thể nhắc đến không?

- Phó gia và Tạ gia đều có thể.

Tạ Tư Trạc bỗng nhiên lại chuyển đề tài:

- Việc này đã thế này ta định làm lễ cúng bái, xin lỗi hấn.

“Hấn” là Trường sử Hồng Dao. Tống Dương nói:

- Việc cúng bái tế lễ, ta sẽ mời thầy đến làm lễ, nàng không phải lo, Ba Hạ mà không ra tay, ta cũng phải nhờ La Quan ra tay với hấn.

Tạ Tư Trạc gật đầu, bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì:

- Vẫn còn, nhất định phải nhớ rõ, đừng nói phóng hỏa lần thứ hai là do người làm.

Nghĩa phụ của Phó Trình vì việc Tình thành cháy lần thứ hai, bị Cảnh Thái giáng tội không làm tròn trách nhiệm.

Tổng Dương cười:

- Ta cũng không ngốc như vậy chứ, trước kia vẫn không để ý nàng cũng là người hay quan tâm đến người khác.

Lần này Tạ Tư Trạc lặng yên cười không nói gì nữa, chỉ quay đầu nhìn Tổng Dương.

Đuốc của hai bên được thắp sáng, đôi mắt nàng ánh lên long lanh.

Hai người nói chuyện một hồi, Phó Trình đã phóng ngựa đuổi tới gần, tướng quân vui vẻ dị thường:

- Có tổ tiên Phó gia làm chứng, nếu không giết sứ giả, ta và các người đều bình yên rời khỏi đây, về phần tiền bạc, các người cứ ra giá, ta đều có thể đáp ứng.

Tổng Dương lắc đầu, đưa con tin đang không chế trong tay cho Ba Hạ tạm giữ, lập tức ném cây đao xuống đất, đi lên phía trước:

- Người làm như vậy sẽ hại chết mọi người, Lưu đại nhân còn đang trong ngục ở Tình thành, binh mã của Trần Khánh sẽ không ai có thể sống sót.

Phó Trình không ngờ hai tên lính quèn nước Yến lại có thể biết “Lưu đại nhân đang ở trong ngục Tình thành”, không ngờ chỉ bằng một câu đã nói toạc được ra mưu tính của mình, sững sốt nhú mày hỏi:

- Các người là ai?

Tạ Tư Trạc và Tổng Dương cùng nhau đi lên, nói:

- Tướng quân xin trả lời trước, ngài đã cho chim bay đi Tình thành báo tin đòi đổi đoàn sứ giả lấy Lưu đại nhân rồi sao?

Phó Trình lắc đầu, vừa nãy ở trong dịch quán, Tổng Dương đã biết rõ mục đích chính của Trần Khánh doanh, đột nhiên trở nên bối rối nhất định nhanh chóng phải tìm được Phó Trình, chính là vì ngăn cản hẳn truyền tin về Tình thành.

Tổng Dương và Tạ Tư Trạc nhìn nhau cùng thở phào nhẹ nhõm. Tổng Dương giọng điệu rất thoải mái nói với Phó Trình:

- Nói cho cùng, chúng ta cũng là cùng một nhà, ta họ Phó...

Tạ Tư Trạc vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài:

- Không phải họ Phó, người lầm rồi.

Tổng Dương chút nữa bị nghẹn họng, cười khan vài tiếng, trực tiếp vào chủ đề chính nói với Phó Trình:

- Người ở đây bao vây chúng ta, nếu không đổi được người như mong muốn, ngược lại mà còn hại nghĩa phụ người, ngày triều đình nhìn thấy bức thư tố tụng tiền đổi người của người cũng là lúc đầu nghĩa phụ người rơi xuống.

247. Chương 6: Huyết Ngọc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 6: Huyết Ngọc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương bắn tiếng đe dọa, Phó Trình không biểu lộ gì rõ ràng, chỉ có điều nhìn bọn họ từ trên xuống dưới như muốn tìm thấu lai lịch của cả Tổng Dương và búp bê sứ.

Đã thấy Phó Trình, bọn họ cũng sẽ không dùng con tin áp chế, đồng thời cũng để đối phương nhanh chóng bình tĩnh lại, Tổng Dương phất tay về phía sau, đám người Tề Thượng hiểu ý, cười ha hả buông người trong tay ra, mọi người đều lui cả lại trong dịch quán.

Phó Trình lúc này mới biết bọn họ ở đây diễn kịch:

- Các người đều là người Nam Lý?

Tổng Dương mỉm cười, không trực tiếp trả lời, mà cười nói:

- Không dùng cách này, sao có thể nhanh chóng tìm được người, sợ người sẽ nhanh chóng thả thư đưa tin đổi người, như vậy làm cách nào cũng không kịp nữa.

Nói xong, liền trở lại đề tài cũ:

- Dùng sứ đoàn ngoại quốc đổi lấy nghĩa phụ nếu ngược lại, người ở Nam Lý bắt lấy sứ đoàn Đại Yến, hơn phân nửa sẽ được như ý nguyện, nhưng ở Đại Yến bắt sứ đoàn Nam Lý, người tuyệt không có cơ hội thành công.

Đối với thân phận của đám người Tổng Dương và sứ đoàn Nam Lý làm thế nào biết được mưu đồ của mình, trong lòng Phó Trình vô cùng nghi ngờ, tuy nhiên việc này không phải việc cấp bách, không ngại trước tiên nghe chút lời đạo lý của đối phương, Phó Trình từ chối cho ý kiến, làm động tác ra hiệu Tổng Dương tiếp tục nói.

- Nếu sứ đoàn Yến quốc ở Nam Lý gặp chuyện không may, Yến quốc sao có thể từ bỏ ý đồ, ngoài sự giận dữ không chừng còn đem theo cả việc binh đao, chúng ta nhất định sẽ thiệt thòi lớn, cho nên mới nói, nếu người ở Nam Lý mưu đồ việc này, chỉ cần người khống chế con tin, mặc kệ người đưa ra điều kiện gì, Phượng Hoàng thành sẽ đều đáp ứng. Nhưng không trái được một chữ: Nam Lý yếu, Đại Yến mạnh.

- Nam Lý và Đại Yến gần đây quan hệ bất hòa, dần dần trở mặt, không sai, Đại Yến quả thật coi trọng sứ đoàn lần này của chúng ta, toàn bộ đường đi đều bố trí hết sức chu đáo, có thể triều đình các người thực lòng đợi chúng ta, không phải sợ đắc tội với Nam Lý chúng ta, mà là sợ trước mặt con dân Đại Yến, lộ rõ bản chất phong độ quốc gia các người. Cảnh Thái dùng sứ đoàn Nam Lý chúng ta để mua chuộc lòng dân cũng không đủ. Người còn đòi Tình thành thực sẽ quản sự sống chết của sứ đoàn Nam Lý ta sao?

- Lại nói người, trấn Khánh doanh hiện tại là cái gì? Là quân quân. Nếu tin tức truyền ra, dân chúng Yến quốc biết được, có một đội quân làm phản bắt sứ đoàn Nam Lý làm con tin, người cảm thấy khắp nơi dân chúng Yến quốc sẽ nghĩ như thế nào? Khi không có việc gì, Cảnh Thái đối xử tử tế với sứ đoàn Nam Lý là muốn cho dân chúng thấy mình là người có công đạo; Nhưng với tình hình bây giờ, nếu Cảnh Thái đáp ứng điều kiện của người, y mới không có cách nào ăn nói rõ ràng với con dân Đại Yến.

Tài ăn nói của Tổng Dương quả thực không tồi, tuy nhiên mấy đạo lý trước đó, nói rồi thấy thật buồn tẻ, mà mấy câu nói sau, chính mình nghe còn phát hoảng, lúc này Tạ Tư Trạc đưa tay sang, nhẹ nhàng nắm tay Tổng Dương ra hiệu hẳn không cần sốt ruột, lập tức Tạ Tư Trạc nói tiếp câu chuyện đang dang dở:

- Người không có cơ hội, Cảnh Thái sẽ không đàm phán điều kiện cùng người, việc y muốn làm không ngoài mấy việc quan trọng...

- Thứ nhất, trước tiên giữ lấy người, cho tin tức chuyển thư tới tui, nói sẽ thương lượng cùng người, hơn phân nửa là khuyên người hồi tâm chuyển ý, quay đầu là bờ, chuyện cũ y sẽ bỏ qua ... Nhưng cùng lúc đó y sẽ âm thầm điều binh khiển mã, ép người vào đường cùng không lối thoát. Thứ hai, khi binh mã sắp xếp xong y sẽ không chút do dự, trước tiên chém đầu nghĩa phụ người, dù sao người cũng đã làm phản rồi, Đại Yến không thiếu người có thể thống lĩnh đội binh mã này, trực tiếp cắt đứt suy nghĩ viễn vông của người, kệ người muốn đâm ngực dậm chân, than trời trách đất. Điều thứ ba, không để ý tới sống chết của sứ đoàn Nam Lý, điều trọng binh bao vây tấn công thành Hồng Dao. Nơi này là trọng yếu, nhưng người có thể chống đỡ được bao nhiêu đội binh mã? Lại nói về thủ hạ của người, ta không tin tất cả bọn họ đều trung thành với người, toàn tâm toàn ý theo người làm phản, đến lúc đó chính người xem mình còn có thể kiên trì được mấy ngày. Cuối cùng Cảnh Thái chiếu cáo cùng thiên hạ, người bị Thổ Phiên hoặc Khuyển Nhung

mua chuộc...Thậm chí nói rõ người là gian tặc của nước khác phái tới, người đã giết hết sứ đoàn Nam Lý, triều đình phái quân đến bình nghịch, đánh một trận thắng lớn, chỉ là không kịp cứu đoàn sứ giả. Về sau Đại Yến hướng về Nam Lý đem lại chút công đạo, cái này không đáng nói tới, bởi dù sao Nam Lý cũng sẽ không phái quân đánh sang đây.

- Đúng.

Tổng Dương tiếp tục đề tài, lời nói không mấy khách khí:

- Với tính cách khốn kiếp của Cảnh Thái, người muốn dùng tính mạng người khác ép y sao? Người nghĩ như thế nào, tâm phúc bên cạnh người không khuyên nhủ gì người sao?

Từ khi Thiên Hạc vệ chủ quân rơi vào ngục, tâm tư Phó Trình gần như chỉ đặt vào việc cứu người, những điều Tổng Dương và Tạ Tư Trạc đã nói, ông ta đều đã suy nghĩ tới, nhưng ông ta thứ nhất không có biện pháp khác; thứ hai quan tâm tới thì sẽ loạn, tất cả mọi người đều giống nhau, một khi đề cập tới người mình thực sự quan tâm, họ đều nắm lấy dù chỉ một tia hy vọng, vốn dĩ toàn bộ không có chút cơ hội, nay bỗng chốc có được tia hy vọng này, trong lòng ông ta cho rằng nên thử, nghĩa phụ gặp chuyện không may, ta chẳng lẽ không thể làm chút việc gì.

Quả nhiên, Tổng Dương và Tạ Tư Trạc nói xong, Phó Trình lắc đầu, hiển nhiên vẫn khẳng khái cố chấp, không ngờ nói nhiều như vậy, lại hỏi lần nữa:

- Các người rốt cuộc là ai, sứ đoàn Nam Lý sao biết ta có quan hệ cùng Thiên Hạc Vệ.

Tổng Dương thấp giọng nói:

- Mượn một chỗ nói chuyện được không?

Thân phận bí ẩn, không thể nói chuyện trước mặt người khác, mặt khác Tổng Dương bắt đầu tính toán, nếu cuối cùng không cách nào thuyết phục được đối phương, không còn cách nào, đành phải bắt vị Phó tướng quân này lại, dễ dàng dẹp cuộc loạn lạc này xuống, đợi đại quân nước Yến đánh tới, mọi người trong thành Hồng Dao đều sẽ chết.

Phó Trình cũng không phải ngốc, hiện tại đâu chịu theo Tổng Dương tới chỗ khác, ông ta im lặng lạnh lùng nói:

- Có gì người cứ nói ở đây đi.

Trên cổ tay của Tạ Tư Trạc đeo một sợi kim liên, bình thường đều ẩn trong vạt áo nếu không đưa ra thì không ai có thể nhìn thấy, giờ phút này nàng đưa tay ra, dưới chuỗi vòng là một khối hồng ngọc nho nhỏ.

Đem ngọc bài kim liên, Búp bê sứ bảo Tổng Dương:

- Chàng đưa cho ông ta xem, nhưng nhớ rõ, đây là vật bên người của ta, không được đưa qua tay của người khác.

Không thể đưa vào tay người ngoài, nhưng nàng lại hào phóng đặt vào lòng bàn tay của Tổng Dương. Ngọc bài bên người, vẫn còn độ ấm nhiệt độ cơ thể của Búp bê sứ, ấm áp nhẫn nhịn... Tổng Dương giơ tay, đem ngọc bài giơ lên trước mắt Phó Trình, cẩn thận giữ gìn, chỉ có phép xem, không cho đối phương chạm vào.

Phó Trình tốt xấu cũng là một vị tướng quân, hành động sẽ không lỗ mãng, không đi chạm vào đồ bên người của cô nương, chỉ có điều ông ta vươn người nương theo ánh lửa cẩn thận xem miếng ngọc, một lát sau vẻ mặt biến đổi mạnh mẽ, đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn Búp bê sứ:

- Đây là....Thường, thường...

Không đợi ông ta nói hết lời, Búp bê sứ liền gật đầu:

- Người có thể nhận ra nó thì tốt rồi, ta họ Tạ.

Miếng ngọc màu đỏ thẫm hòa cùng sắc xám phốt qua, cùng với Nhật Xuất Phương Đông, dùng làm hỏa tâm ngọc bội để kết thành anh em có phần giống nhau, tuy nhiên hỏa tâm ngọc là một khối ngọc bích ở giữa nổi lên màu đỏ, mà miếng ngọc của Tạ Tư Trạc lại phủ một màu đỏ thẫm, dường như bị ngâm sâu

trong ao máu hàng vạn năm giờ mới được lấy lên vậy. Nó khiến người ta cảm giác bất cứ lúc nào nó cũng có thể làm rớt ra một giọt máu.

Trung thổ lớn như vậy, huyết ngọc cũng chỉ có một khối...Năm đó khi Tạ đại nhân làm chủ quản Thường Đình Vệ, Tiên đế vì biểu dương công lao, từng ban thưởng hai bảo bối đặc biệt trong đại nội: một viên ngọc tròn trịa như quả long nhãn không lớn không nhỏ, khi ngọc đón ánh sáng hơi có màu trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy ở giữa có một giọt nước màu xanh biếc; viên còn lại là viên hồng ngọc. Hai kiện bảo bối đến cùng nhau, ngầm có ý nói tấm lòng son sắt. Đợi Tạ đại nhân khi gặp nạn, hai bảo bối này cũng không cánh mà bay, chưa ai tìm thấy nó, hiện nay án tử này vẫn còn trong sổ của Hình bộ.

Phó Trình chức quan không tính là thấp, nghĩa phụ của ông ta lại là chủ một vệ ở Tỉnh thành, đương nhiên biết được lai lịch của bảo bối này, Trung thổ chỉ có duy nhất một miếng, dựa vào công nghệ bây giờ khả năng làm giả là hoàn toàn không thể.

Lúc này Tạ Tư Trạc bỗng nhiên nhớ ra điều gì, đem Phó Trình đến một bên vắng vẻ, quay sang Tống Dương nói với hắn:

- Ngọc bội này lần trước không giao cho chàng, thứ nhất vì nó là di vật của cha ta, ta muốn giữ lại, vả lại đồ vật này tuy đáng giá, nhưng sẽ gây họa, cho nên...Chàng chớ hiểu lầm.

Tống Dương nghĩ lại, mới hiểu được ý tứ của Búp bê sứ, nàng nói chính là khi mới tới Yến Tử Bình, Hầu gia nghèo khó rối loạn khắp nơi, nàng từng đem tất cả trang sức của mình bỏ vào hộp đem tới giúp đỡ.

Tống Dương khụ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ “sao nhắc tới những chuyện xa như vậy”, liền lắc đầu cười nói:

- Không sao.

Nhận được lời như vậy, Tạ Tư Trạc liền vui vẻ, lúc này mới nhìn về phía Phó Trình hỏi:

- Có thể tìm một chỗ nói chuyện không?

Phó Trình do dự một lát cuối cùng gật đầu nói:

- Chúng ta tới phủ Thái thú.

Theo hiệu lệnh của tướng quân, có người đem ngựa lại cho bọn họ, Tạ Tư Trạc thể chất yếu ớt, từ nhỏ không ai dám để nàng cưỡi ngựa, nàng không biết cưỡi nên phải đi chung cùng Tống Dương.

Ba thủ lĩnh phản tặc đi về phía phủ Thái thú, nhưng quân bao vây dịch quán vẫn chưa rút, phản quân vẫn giám sát sứ đoàn Nam Lý một cách chặt chẽ, không cho bất kỳ kẻ nào rời đi.

Khi đi, Tống Dương đưa trả lại huyết ngọc cho Tạ Tư Trạc, không ngờ nàng lắc đầu nói:

- Đây là thứ có thể biểu lộ cho thân phận, vốn ở bên ngoài ta không nên đem theo mình có thể đem lại nguy hiểm, có thể gần đây nó vẫn ở bên người lúc xuất hành quên không bỏ ra...Hiện tại chàng hãy giữ nó giùm ta là được rồi.

Nói rồi, Búp bê sứ khẽ ngáp một cái, lẩm bẩm nói:

- Vất vả rồi.

Liền đó hai tay nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng hắn, ghé má đặt lên vai hắn, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại.

Vốn dĩ đi đường mệt nhọc, buổi tối lại trải qua một cuộc bạo loạn như vậy, ép nàng phải động não suy nghĩ, dụng tâm, quả là cũng mệt mỏi. Khi vó ngựa dừng bước, Búp bê sứ mở choàng đôi mắt, chớ nói đoạn đường ngắn ngủi xóc như vậy, ngay cả nằm trên giường nệm êm ái, nàng tinh thần suy nhược cũng không phải muốn ngủ là ngủ được, nhưng Tạ Tư Trạc thật sự cảm thấy, khép mắt lại, tinh thần dường như được hồi sinh rất nhiều, cũng không tệ lắm, bởi vai của Tống Dương rất chắc chắn, dựa vào thực thoải mái.

Đến phủ Thái thú, khách và chủ ngồi xuống, Phó Trình lệnh quân sĩ đợi bên ngoài, Tạ Tư Trạc không giấu diếm, trước tiên đem thân phận của mình nói rõ chi tiết, có huyết ngọc làm chứng không thể hoài nghi, nhưng Phó Trình còn một phần nghi ngờ khác “thân phận của người đặc biệt, nói cho ta biết, không sợ ta sẽ để lộ bí mật của ngươi sao?

- Sợ, tuy nhiên ta nghĩ người sẽ không để lộ bí mật của ta.

Tạ Tư Trạc nghĩ sao nói vậy:

- Người là phản tặc, nếu để rơi vào tay quân Yến chắc chắn chết không còn nghi ngờ, đem bí mật của ta nói ra, sẽ chỉ làm sau này người báo thù người ít đi một chút.

Phó Trình gật đầu cười:

- không hổ danh con gái nhà tướng, nữ nhân của Tạ đại nhân, quả nhiên không thua kém đáng mảy râu.

Tạ Tư Trạc không để ý tới lời khen tặng này, tiếp tục nói tới việc của mình, vừa rồi nói qua chưa đủ, hiện tại nói về việc Phó gia lúc trước gặp nạn, mình làm sao có thể thoát hiểm, tất cả mọi việc kể ra một lượt, cuối cùng nói;

- Người làm như vậy đơn giản là không còn cách nào khác, ngựa chết đem chữa thành ngựa sống, hợp sức lại thử một lần. Tuy nhiên nếu tay sai Tạ Môn chúng ta ra tay, giúp người cứu người, lại là một cục diện khác.

248. Chương 7: Song Nhận

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 7: Song nhận

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Theo hiệu lệnh của tướng quân, có người đem ngựa lại cho bọn họ, Tạ Tư Trạc thể chất yếu ớt, từ nhỏ không ai dám để nâng cưỡi ngựa, nàng không biết cưỡi nên phải đi chung cùng Tống Dương.

Ba thủ lĩnh phản tặc đi về phía phủ Thái thú, nhưng quân bao vây dịch quán vẫn chưa rút, phản quân vẫn giám sát sứ đoàn Nam Lý một cách chặt chẽ, không cho bất kỳ kẻ nào rời đi.

Khi đi, Tống Dương đưa trả lại huyết ngọc cho Tạ Tư Trạc, không ngờ nàng lắc đầu nói:

- Đây là thứ có thể biểu lộ cho thân phận, vốn ở bên ngoài ta không nên đem theo mình có thể đem lại nguy hiểm, có thể gần đây nó vẫn ở bên người lúc xuất hành quên không bỏ ra...Hiện tại chàng hãy giữ nó giữ gìn ta là được rồi.

Nói rồi, Búp bê sứ khẽ ngáp một cái, lẩm bẩm nói:

- Vất vả rồi.

Liền đó hai tay nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng hắn, ghé má đặt lên vai hắn, hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại.

Vốn dĩ đi đường mệt nhọc, buổi tối lại trải qua một cuộc bạo loạn như vậy, ép nàng phải động não suy nghĩ, dụng tâm, quả là cũng mệt mỏi. Khi vó ngựa dừng bước, Búp bê sứ mở choàng đôi mắt, chỗ nói đoạn đường ngắn ngủi xóc như vậy, ngay cả nằm trên giường nệm êm ái, nàng tinh thần suy nhược cũng không phải muốn ngủ là ngủ được, nhưng Tạ Tư Trạc thật sự cảm thấy, khép mắt lại, tinh thần dường như được hồi sinh rất nhiều, cũng không tệ lắm, bờ vai của Tống Dương rất chắc chắn, dựa vào thực thoải mái.

Đến phủ Thái thú, khách và chủ ngồi xuống, Phó Trình lệnh quân sĩ đợi bên ngoài, Tạ Tư Trạc không giấu diếm, trước tiên đem thân phận của mình nói rõ chi tiết, có huyết ngọc làm chứng không thể hoài nghi, nhưng Phó Trình còn một phần nghi ngờ khác “thân phận của người đặc biệt, nói cho ta biết, không sợ ta sẽ để lộ bí mật của người sao?

- Sợ, tuy nhiên ta nghĩ người sẽ không để lộ bí mật của ta.

Tạ Tư Trạc nghĩ sao nói vậy:

- Người là phản tặc, nếu để rơi vào tay quân Yến chắc chắn chết không còn nghi ngờ, đem bí mật của ta nói ra, sẽ chỉ làm sau này người báo thù người ít đi một chút.

Phó Trình gật đầu cười:

- không hổ danh con gái nhà tướng, nữ nhân của Tạ đại nhân, quả nhiên không thua kém đáng mảy râu.

Tạ Tư Trạc không để ý tới lời khen tặng này, tiếp tục nói tới việc của mình, vừa rồi nói qua chưa đủ, hiện tại nói về việc Phó gia lúc trước gặp nạn, mình làm sao có thể thoát hiểm, tất cả mọi việc kể ra một lượt, cuối cùng nói;

- Người làm như vậy đơn giản là không còn cách nào khác, ngựa chết đem chữa thành ngựa sống, hợp sức lại thử một lần. Tuy nhiên nếu tay sai Tạ Môn chúng ta ra tay, giúp người cứu người, lại là một cục diện khác.

Giám quốc trọng khí Thường Đình vệ, trong tay Tạ đại nhân được tiến hành trước nay chưa từng có, được xưng tụng người Yến chỉ cần có bọn họ ở tiền tuyến. Từ quan lớn đến hương thôn phụ lão cao đường không ai dám coi thường, dám không quan tâm tới đám mật thám triều đình ác độc như lang sói, như chuột bọ này cả.

Hoàng đế điều khiển đám rắn độc này há lại có may mắn hay sao?

Đáng tiếc, theo Tạ đại nhân chết bất đắc kỳ tử, Thường Đình vệ danh chấn thiên hạ cũng theo đó mà tiêu tan vô hình, nhưng trăm đoạn trùng mà không diệt hết... Rắn độc đã chết, nhưng chó săn vẫn còn.

Tên tuổi của “chó săn” Tạ Môn không có người ngoài biết, nhưng ở Bộ Hình Đại Yến và trong Võ Di vệ sớm đã có danh sách phản tặc, Phó Trình tốt xấu cũng là quan thống lĩnh doanh trại, được cho là tướng lãnh đạo, sự tình có liên quan tới đám tay sai Tạ Môn, ông ta sớm đã được nghe nói tới.

Giờ phút này được Tạ Tư Trạc nói ra, Phó Trình thần sắc vui vẻ, tuy nhiên vui vẻ này chỉ chợt lóe lên trong mắt, rồi nhanh chóng biến mất. Ông ta nhanh chóng bình tĩnh trở lại, vững vàng nhìn Tạ Tư Trạc.

Búp bê sứ hiểu được ý tứ của ông ta, đưa ngón tay trở lên nói:

- Cho ta thời gian một năm, ta lấy linh hồn phụ thân linh thiêng trên trời mà thề, trong vòng một năm cứu được Lưu đại nhân chỉ huy sứ Thiên Hạc Vệ ra, đến lúc đó phụ tử người có thể đoàn tụ.

Nàng nói khỏi miệng liền lập lời thề, ngược lại khiến Phó Trình có chút bất ngờ, trầm giọng truy vấn:

- Vì sao giúp ta?

Búp bê sứ trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, thoáng thấy dáng vẻ dường như vấn đề đối phương đưa ra rất nhàm chán, chỉ lắc đầu không nói chuyện.

Phó Trình không cam tâm, đợi một lát không thấy đối phương nói chuyện, đem giọng điệu thả lỏng một chút, nói:

- Phó Trình không biết người họ Tạ sao lại trà trộn vào sứ đoàn Nam Lý...

Lời còn chưa dứt, Búp bê sứ liền mở lời chặn lại:

- Là người nhà họ Phó.

Nói xong, quay đầu về phía Tống Dương nhẹ nhàng cười, cười đến độ trong lòng Tống Dương có chút giật mình.

Chuyện cũ của hai nhà Phó, Tạ khắp thiên hạ đều biết, Tạ Ngũ làm con dâu Phó Thừa tướng trên danh nghĩa, ở phủ Thừa tướng lớn lên cũng không phải là điều gì bí mật, đối với việc nàng xưng mình là người họ Phó Phó Trình cũng không lấy làm lạ. Chỉ là có chút không ngờ Búp bê sứ sao phải rắc rối về chi tiết nhỏ này, tạm dừng lại. Ông ta tiếp tục chủ đề chính:

- Nếu Tạ tiểu thư làm sáng tỏ thân phận, ít nhất đối với tiểu thư và những người bên cạnh, Phó Trình sẽ không làm khó xử. Huống chi các người cũng không phải nhân vật quan trọng trong sứ đoàn Nam Lý, tha cho các người rời khỏi nơi thi phi này lại là việc rất nhỏ...

Thân phận Phó Trình so với ban đầu bỗng biến đổi một trời một vực, ông ta tạo phản, từ nay về sau sẽ là bằng hữu của “chó săn” Tạ Môn, là kẻ thù của Cảnh Thái Hoàng đế, chỉ bằng một điểm này, mặc dù ông ta không chịu buông tha sứ đoàn, ít nhất cũng để đám người Tạ Tư Trạc rời khỏi đây. Tuy rằng những lời này vẫn chưa nói rõ, nhưng mọi người đều là kẻ thông minh, Phó Trình đồng ý đưa hai người bọn họ tới phủ Thái thú, cũng đủ bày tỏ rõ thái độ.

Về phần “cứu người”. Hai chữ nói thì dễ. Làm được, nguy hiểm thật to lớn, chủ quản Thiên Hạc Vệ địa vị không thấp, lại là khâm phạm hoàng thượng ngự bút châu phê. Tạ Tư Trạc chẳng lẽ không có việc gì, tự mình đi tìm lấy nguy hiểm mà chui vào, nói không chừng còn hại chết đám môn sinh nhà mình.

Phó Trình cố nhiên không nghĩ đến Tạ Tư Trạc là quan viên trong đám sứ đoàn Nam Lý, cho nên ông ta không tìm ra lý do để nài nỉ đi cứu “nghĩa phụ” mình, bởi vậy mới cố tình dò hỏi.

- Sứ giả Nam Lý sống chết quả thực không ở trong mắt ta, tuy nhiên...

Tạ Tư Trạc mỉm cười nói:

- Tính mạng của Phó tướng quân ta lại thật sự dễ ỷ, khó có được người mang binh đến làm phiền toái Cảnh Thái. Người nhất định cần phải sống... Lời sắp nói ra có thể bất kính, Phó tướng quân thật muốn nghe sao?

Phó Trình mỉm cười:

- Bản tướng đã bỏ trung lấy hiếu, ngay cả người Yến thóa mạ cũng không buồn quan tâm, sao lại so đo những lời khó nghe của Tạ tiểu thư, xin nhờ tiểu thư giải thích.

- Tướng quân tinh thông chiến pháp, thống lĩnh quân đội có đạo lý, nhưng tính cách hào kiệt, đối với mọi việc tính kế cũng chưa biết điều tiết mà làm... Việc này, dựa vào tính tình và tâm tính của tướng quân, đánh thắng thật dễ dàng, nhưng muốn như vậy khởi sự, lập lấy nghiệp lớn một phen, thật khó có người nào có thể tin tưởng được, lại cần những người trí dũng tương trợ nhiều phía. Càng khó.

Tạ Tư Trạc từ ngữ xem như khách khí, thực tế đầu tiên là mắng ông ta ngu dốt, chỉ bằng cách giam sứ đoàn Nam Lý đòi đổi lấy sự sống của nghĩa phụ, chỉ được đánh giá bằng một chữ “ngu”, lại trực tiếp nói ông ta, bản lĩnh không vực dậy được chút sóng gió, không có người tài ba trợ giúp, cũng chỉ chuốc lấy tàn cục toàn quân bị diệt.

- Cho nên chúng ta giúp đỡ người cứu Lưu đại nhân, giúp phụ tử người đoàn viên... Tình nghĩa cha con, không có từ ngữ nào có thể so sánh được nên người không cần nói nhiều.

Đối với sự cảm than của Phó Trình Tạ Tư Trạc hoàn toàn không để tâm, nàng tiếp tục nói ý của mình;

- Càng quan trọng hơn chính là, Lưu đại nhân tâm tư tinh tế, trí tuệ tuyệt luân, có ông ấy ở bên cạnh người, tướng quân chưa chắc không thể làm nên nghiệp lớn.

Phó Trình nghe vậy cũng có chút nghi hoặc, chủ quản Thiên Hạc Vệ không phải chức vụ thấp, tâm tư thủ đoạn đương nhiên không phải kém, tuy nhiên giúp cho mười ngàn phản quân vượt cao thanh thế, có vẻ hơi khoa trương.

- Trước khi gia phụ bị giết hại, từng sửa sang lại lý lịch của một số quan lớn ở Yến quốc, giao lại cho tâm phúc bí mật truyền xuống, trong đó có một cuốn “song nhận”, chỉ có tên của mười ba người. Tên trên sách nói hiểu được, trong sách ghi lại người, nếu là người được Hoàng đế nể trọng thì Đại Yến thái bình; nếu là sở khí của triều đình thì phúc đỉnh ngất trời. Trong đó xếp hạng thứ nhất là vị trấn quốc công Đàm Quy Đức, mà Lưu đại nhân Thiên Hạc Vệ, trong danh sách nội Yến xếp hạng thứ bảy.

Tạ Tư Trạc bình tĩnh nói.

Nghe kẻ thù giết cha Đàm Quy Đức không ngờ xếp hạng thứ nhất, Phó Trình khinh thường lộ ra, nhưng lại biết được nghĩa phụ không ngờ cũng có trong danh sách này, Phó Trình ánh mắt lại ngồi sáng.

Tạ Tư Trạc lại thông thả nói:

- Gia phụ nhìn người rất ít khi sai, trong sách “Song nhận” mười ba cái tên bất kể lý lịch cuộc đời hay tính cách trời sinh, đều được gia phụ nghiên cứu cẩn thận, chằm chằm, người có thể được chọn ghi vào, ắt hẳn

có chỗ hơn người...Đàm Quy Đức tay nắm trọng binh, thế lực cực lớn, xếp hạng thứ nhất nhiều lần; mà Lưu đại nhân không có trọng binh trong tay, xếp hạng thứ bảy, đủ thấy ông ấy tài hoa cực lớn.

- Nói thẳng ra, ta giúp người cứu người, chính là muốn nhìn thấy giang sơn Đại Yên dậy sóng, long ý của Cảnh Thái sụp đổ!

Tạ Tư Trạc đêm nay nói thật nhiều, thân thể suy yếu không đủ không khí, hơi thở có phần tán loạn, uống một ngụm nước trà, mới tiếp tục nói:

- Việc nghĩ cách cứu Lưu đại nhân, đám tay sai Tạ Môn sẽ một mình đảm nhận, người có thể an tâm, nhưng tướng quân tuyệt đối không được thoái chí. Cảnh Thái tàn bạo ngu ngốc, chỉ bằng một ý niệm điên cuồng trong đầu mà dám ra tay sát hại trung lương, vùi lấp người thân của tướng quân trong ngục khổ, giết hại tên bạo chúa này, bất kể là ai cũng không thẹn cùng trời đất; về phần Đàm Quy Đức, người này với tướng quân cùng đường, lại có huyết hải thâm cừu với tướng quân...

Nói tới đây, Búp bê sứ vốn luôn bình tĩnh như vậy bỗng nhiên bật cười, chợt trong giọng nói nhỏ lộ ra một phần điên cuồng:

- Bắc Đàm Nam Phó. Hai đường làm phản trước tiên bị tiêu diệt bởi giang sơn Đại Yên, lại vì thiên hạ, vì mối hận gia đình nhất quyết tấn mấu. Đời này của tướng quân, xin cầu một con đường thôi!

Tổng Dương tạm thời cầm khẩu, vuốt cằm cười nói:

- Rút đao thành một không phụ thiếu niên. Mặc dù không phải thiếu niên... Nhưng có gì đáng ngại?

Phó Trình ngẫm nghĩ một chút, bỗng nhiên cất tiếng cười lớn:

- Khá lắm, lại có gì đáng ngại!

Lời Búp bê sứ nói ông ta hoàn toàn tin tưởng, ngay như vừa rồi Phó Trình không thể tìm ra lý do tin tưởng vì sao Tạ Tư Trạc giúp ông ta cứu người, hiện tại ông ta cũng không tìm ra lý do nằng nứa gặt

Ngoài ra còn có một nguyên nhân quan trọng khác, Phó Trình cho rằng, ông ta tuy chỉ là một thống lĩnh doanh trại nhỏ. Tạ Tư Trạc dựa vào cái gì vừa thấy mặt đã nói ra mục đích thật sự của cuộc tạo phản lần này? Nguyên nhân của việc cứu người, cứ cho rằng nằng nứa thật sự coi trọng mười ba người trong cuốn “song nhãn”, có cần thận điều tra qua...Nghĩ vậy, càng chứng tỏ “Song nhãn” thực sự tồn tại.

Khi xưa Trần Quốc Công quyền cao chức trọng. Phó Trình so ra còn kém xa. Muốn báo thù mà không có cửa, sau lại nghe nói Đàm Quy Đức bệnh lạ khỏi hẳn rời khỏi Tĩnh thành, Phó Trình quá vui mừng. Chính mình là tướng quân triều đình, đối phương là thần tử phản bội lại Yên quốc, từ nay về sau đối bên không đội trời chung, còn nói sẽ có cơ hội báo thù, nhưng họ Đàm chạy trốn tới phương bắc xa xôi ẩn núp, cách trấn Khánh là khoảng cách tương đương cả Yên quốc, việc báo thù dường như không có ngày hẹn.

Gia phụ sau khi mất. Gia quyền tuy rằng chưa bị liên lụy, nhưng thân thuộc của tướng quân bị trảm. Nhìn cảnh ngộ có thể nghĩ được, một lần lưu lạc đến ngay cả bản dân cũng không bằng, toàn bộ dựa vào nghĩa phụ mạo hiểm lấy được lực lượng hắc ám tương trợ dựa vào sai lầm của Trần Quốc Công mới giúp bọn họ thay đổi thân phận, lại đưa Phó Trình lên đề bạt chức tước...Ấn tái tạo sánh ngang trời đất, Phó Trình bởi vậy lúc này mới giận dữ mà phản.

Ít nhất trong quyết định tạo phản, chờ đợi cơ hội, cũng chỉ là mấy tháng chờ đợi nhóm đặc phái viên Nam Lý, Phó Trình gần như không còn để tâm hướng về Đàm Quy Đức báo thù, nguy hiểm của người sống vẫn còn nên ông ta không thể lo lắng cho người đã mất.

Vừa mới ở trước cửa dịch quán, hai người trẻ tuổi người xương kẻ họa, lý do nói ra lại không quá rõ ràng, chính mình mang quân từ trấn Khánh đến tuyệt đối bí mật, sự tình đã hoàn toàn thất bại, vốn Phó Trình đã nản lòng thoái chí, chỉ mong tới thời điểm lưới rách cá chết, không ngờ lại xuất hiện cơ hội thay đổi, ai biết trước tiên muốn tranh đoạt, bất cóc sứ đoàn Nam Lý không ngờ lại thành ra bất cóc tiểu thư của Tạ gia thế này?

Trong tính toán ban đầu của Phó Trình, kết quả tốt nhất là sau khi cứu được nghĩa phụ, hoặc bọn họ sẽ rời khỏi cổ quốc mai danh ẩn tích, cố nhiên, đây chỉ là khi đạt được kết cục như ý muốn, nhưng có thể thực hiện được theo kế hoạch dù chỉ một chút thôi cũng không thể xem nhẹ cơ hội đó, nhưng trong lòng ông ta,

thật sự còn chưa nghĩ tới chuyện mình có cơ hội đối địch cùng Đại Yến. Song lúc này Búp bê sứ nói, từng lời từng lời, liên tiếp đánh trúng vào điểm quan trọng...

Tay sai Tạ Môn hứa hẹn rat ay cứu người, đây mới chính là cơ hội thực sự cho nghĩa phụ thoát nạn, trong đó lý lẽ đơn giản đến mức không cần thiết phải nói đến, nếu tay sai Tạ Môn không cứu được nghĩa phụ, thiên hạ còn ai có thể cứu được ông ấy nữa đây.

Tạ đại nhân lưu lại tập “Song nhận”, nghĩa phụ được xếp thứ bảy, có tài “cao ngất trời”, nếu có thể phụ tử được đoàn viên, có lẽ quả thực còn có thể làm đại sự chăng? Đối với việc này Phó Trình không dám khẳng định, nhưng ít ra, lúc này ông đã thực sự dám nghĩ tới chuyện tạo phản này rồi.

Cảnh Thái hại nghĩa phụ, Đàm Quy Đức giết cha, hai kẻ thù lớn nhất ở Tĩnh thành ngồi yên nơi sân rộng, một ẩn náu nơi phương bắc chờ thời cơ hành động, đôi bên đã thành hai thế đối đầu...Mà một câu “tướng quân kiếp này xin kết thành một khối” của Búp bê sứ thật sự khiến người ta động tâm, vừa có thâm cừu đại hận, vừa là mưu lược bá nghiệp, ai có thể không động tâm?

Tạo phản là việc bất đắc dĩ, nhưng đã tâm theo đó mà đến! Không có chút dã tâm đó, sao có thể ngồi lên vị trí thống lĩnh vạn người, Phó Trình cũng không phải ngoại lệ!

Đợi Phó Trình cười lớn, Búp bê sứ lại lần nữa mở miệng, lần này nàng đưa ra hai ngón tay, giọng điệu khôi phục lại vẻ lãnh đạm, cũng không chút khách khí:

- Phó tướng quân chớ vội vui mừng, còn có một việc.

Phó Trình giọng điệu gọn gàng dứt khoát:

- Xin Tạ tiểu thư chỉ giáo.

Không ngờ Tạ Tư Trạc ngáp dài một cái, lắc đầu nói:

- Ta mệt rồi, nhờ hần nói cho người đi.

Nói xong, nàng quay lại nhìn về phía Tống Dương, ánh mắt trong suốt nhìn hần như nói “nhờ chàng làm thay ta, cảm ơn!”

Từ lúc tới thành Hồng Dao, Tống Dương xem như được mở mang kiến thức, trước kia hần chưa từng nghĩ qua, bà chủ Đại Đường gia của sông bạc lại đánh bài tệ vậy, Nam Vinh Hữu Thuyền luôn giữ vẻ ung dung cao quý lại chính là người chửi người cay độc như thế, người hàng ngày ít nói như Tạ Ngũ tiểu thư không ngờ có lúc nói liên tục bao việc, lý lẽ rõ ràng, thật kích động vô cùng, Tống Dương mừng rỡ muôn phần, ngồi bên cạnh gần như chưa phải nói lời nào, không ngờ Tạ Tư Trạc chỉ một câu “mệt rồi” liền trực tiếp chuyển thẳng vấn đề sang cho hần.

Tống Dương nhất thời có chút hoảng loạn, nói bậy một tiếng, nâng chén trà lên uống một hớp sắp xếp lại suy nghĩ, Phó Trình thì chấp tay thi lễ, nói với Tống Dương:

- Xin hỏi xưng hô với tiên sinh thế nào?

- Thân phận hần có chút phức tạp, một hai câu không thể nói rõ ràng.

Vốn đã không định mở lời nhưng nghe đề cập tới vấn đề của Tống Dương, Tạ Tư Trạc lại lấy lại tinh thần, cười cười suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Hần có quan hệ rất gần với Đại Yến, nếu Cảnh Thái nhìn thấy mẫu thân của hần, hần là cũng cung kính quỳ xuống dập đầu gọi “cô cô”.

Búp bê sứ khoắc lác về Tống Dương, tuy nhiên cũng xem như tính toán vài việc, Hồ Phách cũng xem như sư cô của Yến Đình, mà Cảnh Thái là văn bối của Yến Đình, vậy Hoàng đế gọi một tiếng “cô cô” này cũng không phải oan uổng đi.

Phó Trình hoảng sợ, Tống Dương thì vỗ ngực ho khan, xua tay cười nói:

- Thân phận của ta không có gì quan trọng, tướng quân không cần để ý, chỉ cần hiểu được kẻ thù của Tạ tiểu thư cũng là kẻ thù của ta, tất cả mọi người đều nhìn Cảnh Thái thấy không vừa mắt, như vậy thì không thành vấn đề rồi.

Lập tức hần quay lại nói về vấn đề của Tạ Tự Trạc vừa nói:

- Có ba chuyện, một là lo gần, hai là họa từ trong, một là nhìn xa trông rộng..

Phó Trình chau mày, vừa rồi Tạ Tự Trạc nói ông ta nghe còn hiểu được. Đến khi “một việc” chuyển qua tay Tống Dương lập tức biến thành ba việc...Tống Dương nhìn sắc mặt của ông ta, cười khá thoải mái:

- Trước tiên người hãy nghe ta nói hết đã...Lưu đại nhân hùng tài đại lược, có ông ấy giúp đỡ, thống lĩnh trấn Khánh như người không cần lo lắng, tướng quân đương nhiên có thể lãnh đạo, tuy nhiên lão nhân gia hần cần một năm mới có thể cùng tướng quân đoàn tụ, Cảnh Thái kia cũng không nhân hạ thoải mái chờ người, không cần tới nhiều thời gian đại quân Yên sẽ bao vây tiêu trừ trấn Khánh. Trong một năm này, trấn Khánh làm như thế nào tự bảo vệ mình, đây là việc lo gần.

Đây là tiểu hài tử có thể hiểu được lý lẽ, trấn Khánh tổng cộng có hơn vạn người, tinh nhuệ thế nào, ở trước mặt đại quân Yên cũng chỉ xem như một đám chuột con, muốn người tài tới đây trợ giúp, trước tiên có lệnh đi và chờ mới được. Việc này căn bản không cần Tống Dương nói, Phó Trình đã bắt đầu tính toán rồi, không hề cưỡng ép sứ đoàn Nam Lý, chuẩn bị nhanh chóng rút khỏi tử địa Hồng Dao, nhanh chóng thả bước rời đi.

“Lo gần” không có chút kỳ lạ, Phó Trình chưa không ám chỉ điều gì. Tống Dương không chút để ý, tiếp tục nói:

- Điều quan trọng thứ hai, họa từ bên trong... Nếu ta đoán không sai, tướng quân điều khiển quân mã vào thành Hồng Dao, phần lớn tướng sĩ đều không biết mình được sai làm việc gì, trước đó bọn họ thực sự không biết mình đang theo tướng quân tạo phản.

Phó Trình chậm rãi vuốt râu, trả lời cặn kẽ:

- Có vài người tâm phúc thực sự hiểu rõ nội tình.

- Có thể chứ, dựa vào oai phong của tướng quân, mặc dù các huynh đệ hiểu rõ chân tướng, tạm thời cũng không có động thái gì kỳ lạ, nhưng tương lai phía trước thế nào? Kẻ ở sau màn mê đuổi giết, thâm sơn cuộc sống gian khổ, Cảnh Thái mạnh mẽ cho quân càn lòng quét tiêu trừ, quân tốt trong náy sinh oán hận, đến lúc đó ai đảm bảo sẽ không xảy ra điều gì bất ngờ. Họa từ bên trong là căn bệnh đầu tiên, tướng quân làm cần chú ý.

Phó Trình nặng nề thở dài, Tống Dương không để ý tới, lại nói tới điều cuối cùng:

- Điều quan trọng thứ ba “nhìn xa trông rộng”...Điều này có chút quá lời, kỳ thật vừa không tính là xa, so với hai việc trước cũng không dễ dàng giảng giải xuống, ta chỉ nghĩ là, đợi Lưu đại nhân quay về, người dựa vào điều gì khiến ông ấy sẽ giúp người?

Đối với vấn đề thứ ba mà Tống Dương nói, Phó Trình vô cùng tin tưởng: Nghĩa phụ sớm đã có hai con trai yêu, ta và ông ấy không phải cốt nhục thâm sinh, hai năm trước ta đã có con, đã nói cùng nghĩa phụ, đem nói làm con thừa tự của Lưu gia, xem nó như cháu đích thực trong nhà, hương khói cho Lưu gia, tuy nhiên khi nói chuyện về đứa trẻ, sau khi cai sữa, không ngờ còn đem lại cho lão nhân gia hần nhiều rủi ro như vậy...

249. Chương 8: Chỉ Vẽ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 8: Chỉ vẽ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đối với vấn đề thứ ba mà Tống Dương nói, Phó Trình vô cùng tin tưởng: Nghĩa phụ sớm đã có hai con trai yêu, ta và ông ấy không phải cốt nhục thâm sinh, hai năm trước ta đã có con, đã nói cùng nghĩa phụ, đem nói làm con thừa tự của Lưu gia, xem nó như cháu đích thực trong nhà, hương khói cho Lưu gia, tuy nhiên khi nói chuyện về đứa trẻ, sau khi cai sữa, không ngờ còn đem lại cho lão nhân gia hấn nhiều rủi ro như vậy...

Phó Trình cũng không nghĩ nhiều tới việc “con thừa tự”, tuy nhiên ý tứ của ông cũng khá rõ ràng, Lưu, Phó hai nhà thân như một (đó là điều ông ta vẫn thường tự nhủ trong lòng như vậy).

- Tướng quân hiểu lầm, Lưu đại nhân mạo hiểm nuôi nấng ngài lớn lên, tướng quân vì cứu nghĩa phụ sẵn lòng dấy binh tạo phản, ta lại không hiểu chuyện cũng tuyệt không dám nghi ngờ tình nghĩa phụ tử này, tương lai sau khi đoàn tụ Lưu đại nhân cố nhiên sẽ cùng ngài cùng tiến cùng lui, đây là điều không sai. Ý tứ của ta là...

Tống Dương ngừng một lát:

- Vì trốn tránh “lo gần”, không nói, tướng quân không cần trốn tránh, mang quân đội trốn vào thâm sơn cũng tốt, lãnh binh ẩn nấp trong rừng rậm cũng thế, tóm lại tránh né được sự truy đuổi của quân Yến; vì giải quyết vấn đề “họa trong”, tướng quân cần đem sự tình nói rõ cùng huynh đệ tướng sĩ, ngài là người vũ dũng, đối với việc binh gia hiểu rõ hơn ta, làm rõ được vấn đề tạo phản này, nahats định phải đồng sức đồng lòng, chỉ cần có người khác ý sẽ không đủ sức mưu cầu việc lớn, bọn họ chẳng những không giúp được gì, ngược lại, ở bên cạnh sẽ là thêm nguy hiểm.

Đợi Phó Trình gật đầu, Tống Dương tiếp tục nói:

- Từ đây trấn Khánh Doanh trốn sang Tây Tạng phía đông sẽ mệt mỏi, thuộc hạ nếu tự mình chạy tán loạn sẽ bị quan quân tiêu diệt, cho dù tướng quân có thể chống đỡ qua một năm, người bên cạnh còn lại lúc đó sẽ như thế nào? Hơn hai ngàn tàn binh đã có tám trăm binh mệt mỏi? Đến lúc cực diện như vậy, người làm sao có thể khiến Lưu đại nhân giúp đỡ người? Cho dù lão nhân gia hấn thực sự có tài thông thiên không bột sao có thể gột nên hồ! Đây mới là “nhìn xa trông rộng” mà ta nói!

Phó Trình im lặng không nói gì... Trong “Song nhãn” nghĩa phụ được xếp hạng bảy, trấn Khánh nếu được ông ấy tương trợ nói không chừng thật sự có thể thành đại nghiệp một phen, nhưng sau một năm, liệu Phó Trình hấn còn sống hay không, trấn Khánh vẫn là trấn Khánh hay biến thành dạng gì rồi? Hiện tại ngựa chiến chinh tề. Các đội chiến mã trong doanh trại đầy biên giới, một năm sau liệu còn được bao nhiêu.

Tống Dương giọng điệu thả lỏng:

- Lo gần, họa trọng, nhìn xa. Nói về ba việc này, tuy một mà ba, tuy ba mà một. Ta suy nghĩ dài dòng, điều thứ ba mà Tạ tiểu thư vừa nhắc tới còn một việc. Nói trắng ra một câu, trong một năm này, tướng quân nên làm gì bây giờ.

Búp bê sứ mắt đã nhắm lại, lưng tựa vào ghế, khóe môi lại khê nở nụ cười. Tống Dương trong lòng cũng nhẹ nhàng thở dài, hấn nhớ đời trước trên TV có một một kênh nói về một người đáng tấu. sơ suất là lúc ở ngoài hồ khoe loạn, giống như lạc đà nhà hấn mất do nó chết đuối trong chén nước trà, người có tình thấy vậy, liều mạng giúp hấn kiếm một con trâu về bù vào.

Tình hình trước mắt tuy rằng khác nhau rất lớn. Nhưng cảm giác cũng tương tự. Búp bê sứ miệng nói còn một việc rồi bỏ lại, để Thường Xuân Hầu phải theo sau giải thích giúp. Mà mấu chốt là trước đó mọi việc Tạ Tư Trạc nói đều rất tốt, Phó Trình hùng tâm tráng chí đã được dựng lên rồi. Một đại doanh, hơn vạn tinh binh, nói nhiều không phải nhiều nhưng cũng đâu phải ít, Tống Dương vừa nói đã khiến ông ta thối lui, lại không nghĩ tới bọn họ làm sao mà quá hý sinh vì mình, thế nào cũng phải đem cái nhìn của quân sĩ ra xem xét mà giải thích với họ...May mà cuối cùng, tất cả những điều đó tuy một mà ba, tuy ba cũng là một.

Tống Dương nuốt nước miếng. Tiếp tục nói:

- Tướng quân mang theo trấn Khánh, muốn chạy trốn, muốn sống. Nhưng rõ ràng chạy trốn rồi, cuộc sống sau đó còn xa không biết ra sao, tướng quân muốn đưa ra kế hoạch lớn, thỏa chí vẫy vùng, còn muốn dùng thời gian một năm này tạo ra một cực diện hoàn hảo, chỉ có thể như thế, Lưu đại nhân đến lúc đó có thể thực sự làm chỗ dựa cho tướng quân hay không. Hành động này cũng tỏ rõ Lưu đại nhân có tin tưởng tướng

quân hay không, thử nghĩ, ông ấy đến khi sự nghiệp của tướng quân đã có một bước phát triển, ông ấy lẽ nào lại không động tâm, không thăm hỏi, không thoả mái!

Trong vô tình, đôi chân mày của Phó Trình giãn ra, Tống Dương không ngại dài dòng, đem lý lẽ nói rõ không lẽ nào ông ta không hiểu được, muốn trấn Khánh có được thành tích sự nghiệp chẳng những cần phải sống sót, còn phải không ngừng lớn mạnh hơn, nhưng cũng lại nói tiếp, để phát triển nó đương nhiên nói dễ hơn làm.

Chần chờ một hồi, Phó Trình rốt cục từ trong suy nghĩ khôi phục lại tinh thần, ông ta không nghĩ được cái gì tốt, tuy nhiên tướng quân có thể hiểu được một việc... Ba người trong phòng đều là phản tặc, mọi người đều giống nhau, không phải cố ý nói điều khó xử, nếu Tống Dương đã đưa ra đề mục, đương nhiên hẳn cũng đã có lời giải đáp. Phó tướng quân rõ ràng không cần nhọc tâm suy nghĩ, trực tiếp đứng dậy, chấp tay cung kính nói:

- Phó mỗ ngu dốt, xin nhờ tiên sinh chỉ giáo.

Tống Dương đứng dậy đáp lễ, khách khí vài câu sau đó lại ngồi xuống nói:

- Trước đó nghe tướng quân từng nhắc tới một câu: “được sống lâu thêm một ngày sẽ cảm ơn Phật tổ đã chiếu cố”

Trước đó không lâu Phó Trình đã nói một câu như vậy, chỉ là thuận miệng cảm thán thôi, hiện tại Tống Dương đem những lời đó nói ra, khiến ông ta lại chìm trong mê hoặc, Tống Dương không vội vàng giải thích mà hỏi lại:

- Ta nhiều chuyện xin hỏi một câu, tướng quân tin Phật sao?

Phó Trình lắc đầu, Tống Dương mỉm cười:

- Đó là sự thật, trấn Khánh nếu muốn có cục diện tốt, thật sự cần nhờ Phật tổ chiếu cố. Lại xin hỏi tướng quân, trong thành Hồng Dao có nơi nào giống như chùa miếu hay không?

Tống Dương càng nói càng không hiểu ra sao, tuy nhiên Phó Trình vẫn gật đầu trả lời:

- Hồng Dao là thành cổ, có cổ tháp, phía đông thành có Giáo pháp tự, xây dựng đã được bảy trăm năm, hương khói quanh năm quy mô không nhỏ, toàn bộ trong cảnh nội trừ Tu Di Thiền viện, thì Giáo Pháp tự là nổi tiếng nhất.

Nhắc tới Tu Di Thiền viện, Tống Dương lại hỏi thêm một câu:

- Giáo Pháp tự cũng do Tu Di Thiền viện quản lý sao?

Phó Trình gật đầu, so với Nam Lý thật sự không giống nhau, Đại Yến không có chùa miếu vô chủ, Đại Lôi Âm Đài ở Tỉnh thành quản lý chung hết hai mươi một tòa Tu Di Thiền viện, Tu Di Thiền viện quản lý tất cả chùa miếu nằm trong mỗi châu.

Tống Dương tiếp tục hỏi:

- Giáo Pháp tự có khoảng bao nhiêu hòa thượng?

- Tất cả có hơn trăm người thường trực.

Phó Trình trả lời cặn kẽ, Tống Dương gật đầu chau mày, giọng nhẹ nhàng:

- Giết hết đi.

Phó Trình còn tưởng mình nghe nhầm, nhất thời có chút giật mình, cho tới khi Tống Dương trầm giọng nói:

- Phái người tâm phúc, giết người, hủy thi thể, hòa thượng trong Giáo Pháp tự một người cũng không được sống sót.

Một mặt thì nói cần nhờ Phật tổ phù hộ, mặt khác lại vì Phó Trình không tin Phật tổ mà cười vui, hiện tại lại muốn tướng quân đi giết hòa thượng trong tháp cổ... Phó Trình thật sự chấn động!

- Thực sự nói tới can qua, hành quân, chọn sào huyệt, nuôi quân...tất cả những sách lược đó, ta không giúp được việc gì, ta chỉ có thể nghĩ được bốn chữ: “xuất sư chi danh” nghĩa là lấy danh tiếng mà dẫn quân.

Tổng Dương thanh âm không ngừng:

- Quốc sư và Hoàng đế hình thành trận hình như nước với lửa, triều đình Đại Yến và phật tông mâu thuẫn cực lớn, tình hình nội bộ trong nước không cần nói nhiều, tướng quân chắc hiểu rõ hơn ta. Cục diện đã có sẵn, chỉ cần người vận dụng một chút là được.

Bởi vì tạo phản, tâm tư của Phó Trình có chút không bình tĩnh, tuy nhiên có thể làm chủ một doanh trại quân đội cũng không phải người đơn giản. Suy nghĩ đương nhiên không tồi, chỉ cần nghe Tổng Dương nói một chút liền hiểu rõ ý tứ trong cách nói của Tổng Dương:

- Ý của tiên sinh là ...

Ánh mắt Phó Trình lóe sáng. Thấp giọng:

- Ngày hôm qua ta nhận được mật hàm cầu cứu từ Giáo Pháp tự, quân trấn giữ thành Hồng Dao nhận lệnh từ triều đình, giam giữ tăng lữ trong chùa có ý đồ mưu hại chẳng?

- Bản tướng khó phân biệt thật giả, nhưng Giáo Pháp tự từ bi nổi tiếng trăm dặm, sự sống chết của tăng lữ trong chùa quan trọng, đề phòng ta liền từ trấn Khánh đi Hồng Dao điều tra, nếu Giáo Pháp tự vô sự ta chẳng thà chịu đòn nhận tội, mặc cho triều đình truy cứu ta một mình động binh, nếu mật hàm là sự thật, kiểu gì cũng muốn cứu lấy tính mạng của chư vị cao tăng.

- Không ngờ. Ta vẫn đến chậm một bước, đợi khi đuổi đến nơi, Giáo Pháp tự đã gặp nạn, tăng lữ trong chùa đã không thấy ai. Nhưng hiện trường hung thủ còn chưa kịp xóa. Khắp nơi hỗn loạn, máu vương xung quanh, không cần hỏi cũng biết, đám cao tăng đã bị bọn hung thủ giết hại rồi... Đợi ta sẽ ra mật lệnh lục soát khắp trong ngoài phủ Thái thú. Chứng minh đám hung thủ chính là người của Thiên tử đương triều làm.

- Phật – Thế vô tranh, chỉ cầu phổ độ chúng sinh, Cảnh Thái đối với hòa thượng mà còn dám giết, hôn quân bậc này bảo vệ y còn có ích lợi gì? Người tốt sớm muộn gì cũng bị y chìm trong biển máu, bản tướng giận dữ làm phản! Lúc này, danh nghĩa xuất quân liền có rồi.

Phó Trình nói rất chậm, đợi ông ta nói xong toàn bộ. Tổng Dương khẽ vuốt cằm:

- Vừa mới nói qua rồi, họa bên trong phải trừ. Mang đội trước tiên rời khỏi thành Hồng Dao, người cuối cùng cũng phải nói với các huynh đệ “mọi người theo ta đi làm phản” không phải là miễn cưỡng; ai nguyện ý theo người thì đi, ai không đồng ý thì đừng miễn cưỡng.

Phó Trình cân nhắc càng thêm lung lay:

- Ta không tin Phật, nhưng các huynh đệ trong đó nhiều người tin, chỉ bằng danh nghĩa xuất quân của ta, số người nhất định theo ta khẳng định không phải ít! Tiên sinh vừa mới nói “họa bên trong” liền được tiêu trừ đi hơn phân nửa rồi.

Tổng Dương lại nói:

- Tướng quân còn phải truyền tước thư rộng rãi, đem việc triều đình tàn sát cao tăng Giáo Pháp tự nói ra, ép đại doanh trấn Khánh làm phản loạn ra, tay sai Tạ Môn và thủ hạ của ta sẽ toàn lực giúp đỡ, thậm chí Giáo Pháp tự là cần phải loan truyền cho khắp thiên hạ cùng biết.

Mắt Phó Trình càng lúc càng sáng:

- Thông báo khắp thiên hạ, trấn Khánh tạo phản vì hộ pháp!

Tổng Dương nói:

- Mượn tiếng hộ pháp chiếm đoạt lòng quân, đoạt lòng dân, ta chỉ nghĩ tới việc này thôi, có liên quan tới lo gần, họa trong, nhìn xa ba vấn đề này, vẫn cần tướng quân tự mình tháo gỡ.

Phó Trình bộ dạng vui vẻ, không ngừng gật đầu.

“Họa bên trong” gần như đã được hóa giải, về phần lo gần, Thiền tông đã được coi là Quốc giáo của Đại Yến, bất kể trong quân ngũ hay ngoài dân gian, tín đồ Phật giáo nhiều không kể xiết, trấn Khánh mang danh “hộ pháp” mà tạo phản, sao có thể không chiếm được lòng dân, khi đối mặt với đại quân bao vây tiêu trừ, nếu được muôn dân tương trợ, trấn Khánh sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Về vấn đề “tầm nhìn” về đạo lý vẫn giống nhau, mượn tiếng hộ pháp có thể tranh thủ được sự ủng hộ của một bộ phận dân chúng, có nền móng này, sẽ có cơ hội phát triển lớn mạnh hơn.

Chỉ đợi hỷ đi Giáo Pháp tự, phản nghịch của trấn Khánh liền người người hô hào, tạo thành giá trị đáng kính nể, lòng mang danh anh dũng đấu tranh hộ pháp từ bi, một chuyển biến nho nhỏ, nhưng mang đến sự ảnh hưởng quả là khác cả một trời một vực.

Tổng Dương trên mặt vẫn không thấy vẻ vui mừng, giọng điệu vẫn nghiêm túc:

- Một việc cuối cùng, quan trọng nhất, Quốc sư, Đại Lôi Âm đài, Tu Di Thiền viện, xem xét tình hình chung vẫn kiên trì tranh đấu cùng Cảnh Thái, thực tế cũng là người, tình nghĩa giữa yêu tăng Yến Đỉnh và hôn quân Cảnh Thái, tuyệt không hơn thâm tình phụ tử giữa tướng quân và Lưu đại nhân, ngàn vạn lần phải cẩn thận. Hai người bọn họ bề ngoài làm ra cục diện thế này, cho chúng ta thấy cơ hội mà làm tới, nhưng trấn Khánh “hộ pháp” đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, trong lòng người và ta đều hiểu rõ.

Nếu Tổng Dương không mở miệng đúng lúc, Phó Trình gần như đều muốn nói ra “binh mã của ta về sau có thể tranh thủ sự ủng hộ của Quốc sư”, lời vừa tới miệng lập tức bị nghẹn lại, vừa mới hứng trí bỗng chốc bị tạt một chậu nước lạnh cho tỉnh ngộ... Phó Trình lại ngầy dại.

Tổng Dương sớm đoán biết tình hình sẽ như vậy, lắc đầu nói:

- Tướng quân tạo phản, chẳng những không thể trở thành bằng hữu của Quốc sư, ngược lại còn trở thành kẻ tử thù của lão ta. Thực sự sai tin đồn Đại Lôi Âm đài cúng bái, cũng là giúp Cảnh Thái ngồi vững chắc hơn trên chiếc long ỷ thôi.

- Quốc sư và Cảnh Thái vẫn kiên trì, kỳ thật bọn họ chỉ là một; trấn Khánh lấy danh nghĩa “hộ pháp” tạo phản, thế nhân đều nói người và Quốc sư là một phe, nhưng các người cũng là kẻ thù đáng giết nhất trong mắt người ta; Quốc sư nghĩ lão có thể sẽ giúp người, lại không nói cho người biết lão và Cảnh Thái căn bản tuy hai mà một...

Ngoắt ngoéo nói lại một phen, nói xong một nửa Tổng Dương đột nhiên mỉm cười:

- Tổng cộng tuy chỉ ba người, nhưng quan hệ lại loạn thành một mớ thế đấy, không biết tướng quân nghĩ thế nào, chính ta lại cảm thấy, kỳ thật đây mới chính là điều thú vị quan trọng nhất! Đáng tiếc ta còn có việc phải đi xa tiếp, nếu không thực muốn lưu lại, cùng người đánh thêm vào trận này.

Tổng Dương không để ý sắc mặt Phó Trình, chính mình cười đến híp mí, dứt bỏ thù riêng của mình với Yến Đỉnh và Cảnh Thái không nói đến, đơn giản lấy hứng thú của thế giới ngàn năm trước của hắn mà nói, cũng chỉ dựa vào loạn thế, mới có thể làm cho hắn thấy thú vị, có được sự hào hứng thôi.

Cười thêm một trận, Tổng Dương mới kiềm chế sắc mặt, giọng điệu khôi phục lại bình thường, một lần nữa mở miệng:

- Yến Đỉnh và Cảnh Thái là người một nhà, tướng quân lấy danh nghĩa “hộ pháp” để khởi binh, Đại Lôi Âm đài sắp xếp thế nào? Quốc sư ra mặt làm sáng tỏ mọi chuyện, chiêu cáo tín đồ trấn Khánh là tà ma ngoại đạo, ta môn sinh của Phật tổ không chịu được sự mê hoặc này, Quốc sư một khi kim khẩu mở ra, tướng quân việc lớn sẽ “hấp hối”. Đây là chiêu thức đơn giản nhất bọn họ sẽ dùng, tuy nhiên ta cũng cảm thấy, bọn họ phân nửa sẽ không làm như vậy.

Khiến Tổng Dương thoáng chút không ngờ chính là, Phó Trình vẫn giống như không thể nào khôn khéo, không thấy được sự nhạy bén lộ ra, đầu óc vẫn đang chìm trong viễn cảnh tươi đẹp, bỗng nhiên mở miệng nhắc đến điểm mấu chốt:

- Nếu hai người là một, vì sao bọn họ phải bày ra cục diện kiên trì như thế?

Tổng Dương nhún vai, ra hiệu câu hỏi này khó giải thích, trừ phi hỏi trực tiếp đương sự.

Phó Trình cũng chưa thật tâm muốn nhận được đáp án, tiếp tục nói:

- Chung quy đây là một cục diện, trong đó ắt phải có âm mưu gì.

Ông ta nghĩ ngợi một chút, ngữ khí tăng lên, nhấn mạnh từng chút một:

- Âm mưu cực kỳ quan trọng.

- Bọn họ mưu đồ càng lớn càng tốt.

Nói xong, Phó Trình trên mặt tươi cười, giơ tay chỉ về cái mũi của mình:

- Về phần ta, tuy chỉ là hơn một vạn quân binh, trong lúc nhất thời tức giận không làm ra được việc gì, cũng không rơi vào trong mắt của Quốc sư, không đáng vì ta mà làm rõ sự tình, sẽ đứng ra mà điều tra làm sáng tỏ việc gì cả.

Quốc sư và Hoàng đế liên kết tạo thành thần quyền, quân quyền Đại Yến đứng kiên trì, mỗi người đều có thể hiểu được việc này, bọn họ vất vả làm như vậy hẳn có mưu đồ kinh người, trong mấy năm gần đây, Đại Lô Âm đài và hoàng cung Yến đối địch ngày càng kịch liệt, đủ thấy âm mưu của bọn họ sắp đến điểm mấu chốt rồi.

Lúc này trấn Khánh “hộ pháp” mà phản, thì nhìn vào cục diện hiện tại lúc này giữa Phật chủ và Đại Yến vẫn kiên trì, đương nhiên có thể khẳng định phản quân này với Yến Đỉnh thực có lợi, cũng là nói, Quốc sư nếu muốn duy trì cục diện này, nếu lão muốn cùng Cảnh Thái mưu đồ mà không khiến người ta nghi ngờ đàm tiếu, lão cũng không có lý do đi công khai tuyên bố tin đồn trấn Khánh là tà ma môn đạo... Sự tình không còn phức tạp nữa, chỉ là không được xuôi, Phó Trình không có sở trường về nói năng, nói cả nửa ngày mới đem giải thích được ý tứ của mình.

Mà lý lẽ này, vốn là điều đầu tiên Tổng Dương tính toán giảng giải cho Phó Trình nghe, không ngờ tới cuối cùng lại không cần hẳn phải mở miệng, đối phương liền tự mình lĩnh hội được đầy đủ, điều này khiến hắn bớt được lo lắng rất nhiều.

Phó Trình còn chưa nói xong, ông ta không phải người dài dòng, nhưng hôm nay thảo luận bí mật trực tiếp liên quan tới sinh tử của bọn họ sau này, nên ông ta không kìm nổi sự thật mình phải chống đỡ, trong quá trình nói chuyện, đã nghiên cứu thảo luận qua, cũng muốn sửa sang lại ý nghĩ một chút:

- Cổ nhiên, Đại Lô Âm đài sẽ không tùy ý nhìn chệch hiệu “hộ pháp” của chúng ta đánh mà không bỏ, đến tột cùng thiên hạ Đại Yến, Quốc sư cũng có một phần, đối với quân phản nghịch vẫn là muốn tận diệt càng sớm càng tốt để tránh mất mát. Về phần lão sẽ làm như thế nào... Kỳ thực cũng không khó lường trước, Quốc sư đã khiến ta không hiểu được, không ngờ ta lại nắm bắt rõ ràng, lão và Hoàng đế cũng chỉ là một phe.

Tổng Dương đứng đây, hẳn theo cấp bậc lễ nghĩa chấp tay, giọng điệu khẩn thiết:

- Tướng quân tài hoa vượt xa ta, có thể nghĩ tới mọi việc, đều được ngài nhìn thấu, lời đã nói hết, thực mong trấn Khánh dương oai thiên hạ, nghiệp lớn của Phó tướng quân sớm thành.

Thật sự là “Lời đã nói hết”, có thể đã nói rõ ràng rồi, về sau trấn Khánh như thế nào, có thực sự trưởng thành lớn mạnh hơn không, người khác không giúp được nhiều, xét cho cùng vẫn là dựa vào chính bọn họ mà thôi.

Đêm đã về khuya, Phó Trình còn rất nhiều việc phải làm, cũng không giả dối làm khách, giữ lại, đồng thời chấp tay đáp:

- Được tiên sinh và Tạ tiểu thư chỉ điểm, Phó Trình may mắn biết bao, đại ân không lời nào cảm tạ hết, chỉ trông mong hai vị chân trọng, nếu phải vào lửa sôi nước bỏng cũng không từ, nói rồi nâng ly rượu uống cạn liền tạm biệt.

Nghe nói phải “tan họp”, Búp bê sứ mở to đôi mắt, từ trên ghế đứng dậy:

- Trừ việc nghĩ cách cứu Lưu đại nhân, Tạ Môn còn có hai món lễ vật muốn tặng cho tướng quân, một là tiền bạc quân lương, sau này nếu có cần Tướng quân cứ nói, nhà tôi dâng hiến cả hai tay; ngoài ra, môn hạ nhà tôi không phải không có sở trường gì, chỉ nghe phong phanh thôi cũng rất được, lâu là một tháng, ngắn là hơn mười ngày, sẽ có mấy con chó nhỏ đuổi theo tới đại quân trấn Khánh, làm thăm dò trước, chỉ e sức non nớt.

Phó Trình mừng rỡ, cái thứ nhất thì không cần phải nói, mà món lễ vật cuối cùng, Tạ Môn sẵn dò hỏi thiên hạ, có “chó săn” đến thu thập thông tin, hỏi thăm tình hình quân địch, rất có lợi cho việc đại sự.

Đến lúc này, không thể thiếu một phen khách sáo, búp bê sứ không có ý định xã giao, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tướng quân dám tạo phản, tức là bằng hữu của Tạ gia, là ân công của Tạ Tư Trạc, chút việc nhỏ ta làm không đáng kể.

Tốt xấu gì cũng hàn huyên đôi câu, Tống Dương cùng Búp bê sứ cáo từ, Phó Trình dự tính sắp xếp quân mã để đưa tiễn, nhưng Búp bê sứ lại nói muốn nhân dịp đêm mát mẻ để đi dạo, lần này Phó Trình không nói suông, liền cởi luôn chiến đao trên người mình ra hai tay dâng tặng:

- Đêm nay có chút hỗn loạn trong thành, hai vị mang theo đao, gặp phải ngựa chiến kiểm tra, đao sáng có thể thông suốt không bị ngăn trở.

250. Chương 9: Bay Lên Trời

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 9: Bay lên trời

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trước khi đi, búp bê sứ lại lại nhờ Phó Trình phái người tới dịch quán để truyền lời bình an, trong đám người Tạ Môn có chút ẩn ngữ, người ngoài không thể biết được, chỉ cần giáo úy Trần Khánh nói câu “nói gở” của Tạ Tư Trạc với đám người Tề Thượng, Ba Hạ bọn họ liền biết bên này đều bình an vô sự.

Màn đêm quả nhiên là mát mẻ.

Sau khi Trần Khánh nhập chủ, toàn thành cấm đi lại ban đêm, không ai dám ra ngoài vào giờ này. Thành nỏ Hồng Dao một màn yên tĩnh, thỉnh thoảng sẽ gặp quân mã đi tuần chặn đường kiểm tra. Đúng như lời của Phó Trình, Tống Dương chỉ cần giơ đao trong tay ra, đối phương lập tức khom người hành lễ.

Tạ Tư Trạc trước sau như một vẫn bình tĩnh, từ ánh mắt tới sắc mặt rồi đến bước chân, thậm chí nàng thuận miệng hừ lên không biết rõ âm điệu, rõ ràng là âm sắc vui vẻ, nhưng lọt vào tai Tống Dương vẫn lạnh nhạt như cũ, vẫn lơ mờ như cũ, chỉ có thể dùng từ lạnh như băng để hình dung sự bình tĩnh.

Nàng đi rất chậm, Tống Dương không giục giã. Sóng vai bước cùng nàng.

Cứ như thế đi rất lâu, cách dịch quán không còn quá xa, Tạ Tư Trạc bỗng dừng chân lại, ngẩng đầu không biết nhìn gì. Tống Dương cũng nhìn theo ánh mắt của nàng. Bên đường có một nhà dân, nhìn quy mô nhà cửa hẳn là quý tộc, trước cửa còn có hai con sư tử đá. Hình thể tuy nhỏ nhưng lại được chạm trổ tinh tế rất sống động, hai con sư tử một mở miệng, một nhắm miệng, có ý là phun nấp. Búp bê sứ dừng bước đánh giá chúng.

Tống Dương không cảm thấy đôi sư tử bằng đá có cái gì kỳ lạ, liền hỏi nàng:

- Sao vậy?

Tạ Tư Trạc chỉ vào một con trong chúng, hỏi vấn đề gì đó:

- Nó nặng bao nhiêu?

Nói xong, nàng đột nhiên giang hai tay ôm lấy sư tử đá. Dùng sức toàn thân... Sư tử không chút động đậy.

Con sư tử không đến hai thước, vóc dáng tuy hoạt bát nhưng kết quả cuối cùng là vật liệu đã tốt nhất tạc thành. Dựa vào khí lực của Búp bê sứ, muốn lung lay nó cũng không có cơ hội.

Tạ Tư Trạc dùng sức, đến mức hai má đều đỏ hồng lên, sau khi cố gắng mấy lần cuối cùng cũng ném lại, quay đầu nhìn Tống Dương:

- Người thử đi.

Tống Dương tiến lên phía trước chỉ dùng một tay cũng đã nắm được con sư tử đá lên, theo tính toán của kiếp trước, con sư tử đá này trăm cân cũng có, người bình thường rất quý trọng, nhưng đối với những người mười sáu mười bảy tuổi chạy khắp nơi như Tống Dương thì không coi là gì.

Tống Dương cân nhắc con sư tử, cười với tạ Tư Trạc nói:

- Không nhẹ lắm, nhưng chắc là nặng hơn nàng.

Tạ tư Trạc lại hỏi:

- Người có thể ném nó lên cao không?

Nói xong, búp bê sứ giơ hai tay lên ném, để phối hợp động tác, cơ thể còn hơi nhảy lên, cơ thể còn khoa chân múa tay với tư thế cho Tống Dương “ném lên bầu trời”:

- Ném nó lên chỗ cao kia... Không những ném lên thì xong, còn phải đón vững mới được.

Tống Dương rút cuộc tỉnh rồi:

- Ý gì vậy?

- Ném nó lên trước rồi nói.

Hiếm khi, trong ánh mắt của Búp bê sứ tràn đầy hi vọng.

Tống Dương thoải mái vuốt cằm, hít sâu một hơi, trong tiếng dặn dò “cẩn thận không cần xoay đến lưng” của Búp bê sứ, long tước nội lực mãnh liệt lên, “hu” một tiếng xé tan màn đêm, sư tử đã quay cuồng giữa không trung.

Búp bê sứ nhẹ nhàng hoan hô một tràng, đi theo vội vàng dặn dò:

- Đừng miễn cưỡng, không đón được thì thôi, nghìn vạn lần không được bị thương...

Chỉ ném lên thì không được, còn phải đón vững vàng, Tống Dương bắt đắc chí cường, nhưng tự nghĩ nhận cũng không phải vấn đề lớn, nội công tầng tầng chuyển động, đợi sư tử đá rơi xuống, xông lên phía trước mấy bước giơ tay ôm lấy sư tử, trước tiên là ôm lấy tảng đá rồi dùng sức bay lên, chợt cơ thể đảo vài vòng, rất nhanh sau đó đã mất sức, đứng vững trên mặt đất.

Tuy không phải là bản lĩnh cao thâm gì, nhưng trò ảo thuật này lại rất hay, Tống Dương tự thấy rất hài lòng, đem con sư tử đá không bị tổn hại gì đặt về chỗ cũ, rồi chấp hai tay hành lễ vái vài lạy, xin thứ lỗi, tiếp đó quay đầu lại cười nói với búp bê sứ:

- Thế nào, còn muốn ta làm gì nữa?

Ánh mắt của Búp bê sứ trong suốt, càng đi càng gần, dường như đã đi tới trong lòng ngực của Tống Dương, sau đó dùng sức nhảy lên.

Tư thế như vậy, Tống Dương nếu không nhận, Búp bê sứ thế nào cũng ngã lăn trên mặt đất cũng nên, Tống Dương vội vàng giang hai tay đỡ lấy nàng, kinh ngạc cười nói:

- Đây là nghi thức gì vậy?

Không đợi Tống Dương đặt nàng xuống, Búp bê sứ thật thà nói:

- Ném ta lên đi, càng cao càng tốt.

Tống Dương giật mình, trong sự hoảng hốt liên hiểu rõ, vừa rồi Tạ Tư Trạc muốn để mình ném sư tử đá là để diễn tập, bây giờ ném bản thân nàng chính là thật.

Thấy Tống Dương hoảng hốt, Tạ Tư Trạc đột nhiên cười:

- Trong mấy năm, hôm nay là lần thứ hai thật sự vui vẻ, muốn chơi, muốn bay...thì ném một chút, là tốt, cầu xin người.

Tổng dương bắt đầu đi:

- Kiểu giải trí này của nàng...không dùng khí lực thì thật sự không thành được.

Nói xong ngẫm nghĩ một chút, lại cười nói:

- Không bảo đảm có thể nhận được.

Tạ Tư Trạc càng tươi cười, miệng hơi động đây, còn không đợi nàng nói thêm gì, Tổng Dương nuốt lời:

- Đi thôi.

Búp bê sứ như mong ước, một phát vút thẳng lên trời.

Kêu lên sợ hãi.. Cũng không sợ hãi ngay , ngược lại còn che đi niềm vui thích, giống như trong kiếp trước khi chúng ta ngồi trên máy bay giữa không trung. Nhưng một phút ngắn ngủn, lại đủ để tiêu hao đi vô số sự kích động.

Kêu lên sợ hãi rồi lại đảo mắt nhìn quanh đôi mắt trong trẻo cười vui. Theo cơ thể lên xuống của nàng, dễ nghe thấy tiếng cười từ gần rồi xa. Lại phục từ trên trời giáng xuống, Tổng Dương không dám sơ suất, nhìn xem điểm rơi chuẩn, hai tay đỡ lấy muội muội từ trên trời rơi xuống.

Cười tươi như hoa, nhưng nàng nháy mắt, hai hàng nước mắt lại lăn xuống, khiến khuôn mặt tươi cười càng trở lên kiều diễm.

Đôi tay nhỏ bé lạnh như băng ôm lấy cổ Tổng Dương, Búp bê sứ mặc kệ nước mắt, không chịu xuống đất, chỉ lo xấu:

- Vừa rồi chưa chuẩn bị xong, không kịp nên không tính. Lại lần nữa đi.

Hết lần này đến lần khác, cảm giác ném búp bê sứ tốt hơn nhiều so với ném sư tử đá... Lần này không kêu sợ hãi, từ đầu đến cuối chỉ cười, khi rơi xuống hai tay. Nước mắt sớm đã không biết bị quăng lên mấy tầng mây trên kia rồi. Tạ Tư Trạc con người sáng lên, lắc đầu:

- Hình như bay lên không cao được như sư tử, vẫn không được tính... Lần cuối cùng nào.

Tổng Dương rõ ràng không so đo. Cười nói:

- Muốn ném bao nhiêu lần thì ném bấy nhiêu, bao nhiêu một mỗi nàng ném bỏ hết luôn đi.

Vẫn cười vui như trước, nhưng không lâu sau, Tổng Dương lại đỡ lấy nàng, xung quanh bỗng nhiên có tiếng kêu mãnh liệt, mấy trăm quân mã đang tới. Ngoài ra còn có một đám cao thủ, phảng phất như đang hiện thân trên hai sườn nóc nhà. Túng nhảy không hề có chút tiếng động, lời hai người đánh lén lại. Tổng Dương ngũ quan nhạy bén, hóa ra sớm đã có thể cảm thấy, nhưng tâm tư của hắn toàn bộ đều đặt ở việc đỡ Búp bê sứ, suy xét không chu đáo.

Đối phương đến nhanh kỳ lạ, Tổng Dương nghĩ cũng không nghĩ, hai tay biến Búp bê sứ từ ôm trong lòng thành công trên lưng, đồng thời thét lên âm ỉ, cảnh báo với đại doanh Trần Khánh bên trong, cầu viện, tiếng huyết sáo vừa mới cất lên, một âm thanh quen thuộc lại vọng lại cách đó không xa:

- Thu trận, người mình.

Người hét lên là đại tông sư La Quan, đánh lén là đoàn hộ vệ Nam Lý, các cao thủ trên nóc nhà cũng đều là người mình, Tề Thượng, Tiểu Uyển, Nam Vinh.

Tổng Dương và Tạ Tư Trạc tản bộ trong đêm, thông dong bước rất lạ thường, Trần Khánh doanh sớm đã được chủ quân hạ lệnh, triệt binh từ dịch quán, không nhằm vào đặc phái viên Nam Lý.

Đám người Tề Thượng lại được truyền ẩn ngữ của Búp bê sứ, được biết hai vị thủ lĩnh không hề hấn gì, nhưng phải trái còn không thấy hai người quay lại, trong lòng cảm thấy bất an, liền đến cửa của dịch quán nghênh đón, nào ngờ vừa nhắc mắt, đã nhìn thấy thứ gì đó “ vút thẳng lên trời”, cách đó hai con đường, hắn không nhìn thấy Tổng Dương, nhưng có thể nhìn thấy Tạ Tư Trạc bị người ta ném lên không trung, như

thế còn thế nào nữa, Tề Thượng chỉ nói chủ nhân gặp nạn, lập tức kêu gọi đại đội tới liều chết, ở giữa mọi người lại thấy Búp bê sứ cứ lên rồi lại xuống, “ thất thượng bát hạ” cũng bất ổn theo, cuối cùng danh xứng với thực.

Quả thật là Tề Thượng nói suông hết lần này đến lần khác, sau khi nhìn thấy chân tướng cũng không biết nên nói gì, về mặt bất đắc dĩ, chỉ để lại một lần vung tay, miệng nói nửa ngày mới nói được với Tổng Dương một câu:

- Đừng nói, người ném vẫn rất cao.

Mấy trăm người không biết nên khóc hay cười, không ai đến nói thêm câu gì, tất cả đều như đi ngang qua đường, chỉ cúi đầu mà đi, Tổng Dương ngượng ngùng cũng muốn đi theo đoàn người trở về, không ngờ bên tai bỗng vang lên một thanh âm:

- Không vội trở về, ta còn việc cầu xin người.

Tổng Dương lúc này mới nghĩ ra, mình còn đang công Búp bê sứ, nàng không có ý gì là muốn xuống. Rất nhanh đường phố yên tĩnh trở lại, Tạ Tư Trạc lại nói tiếp:

- Còn nhớ khi ta ở Yến Tử Bình bị Phật sống Vân Đỉnh nhận nhầm là Công chúa, bị hấn bắt đi. Khi hấn trốn đi thì chạy rất nhanh, ta bị hấn kéo đi. Trong mắt mọi thứ đều giống như đang bay qua, trong tai chỉ có tiếng gió thổi vù vù... Thật sự cảm thấy rất tốt, người chạy cũng rất nhanh chứ?

- Còn lại chính là việc này sao ?

Tổng Dương nhìn ra, Tạ tiểu thư hôm nay hưng phấn vô cùng :

- Ta chạy không chậm nhưng không thể nào so sánh với Vân Đỉnh được, giống như La Quan cùng chơi cùng đánh với ta, giống như Vân Đỉnh đánh đại tông sư, so sánh thế nào.

- Ta đã từng thấy thân pháp của người...

Nói tới đây, Búp bê sứ hình như nghĩ tới điều gì đó, nhú mào, nhẹ nhàng thở dài, từ trên lưng Tổng Dương nhảy xuống đất:

- Vốn định xin người công ta chạy vài vòng, nhưng..., hình như coi người thành ngựa mất rồi, không tốt lắm, thôi bỏ đi.

Ném cũng ném rồi, công Búp bê sứ trên lưng chạy vài vòng cũng chẳng sao, khó mà khiến nàng vui như vậy, lắc đầu cười nói:

- Hết cách, nàng muốn chạy, ta công nàng chạy

- Chung quy không lo, thôi đi, đã vui lắm rồi.

Búp bê sứ rất kiên quyết, nàng muốn chơi đùa như điên, nhưng không dễ hạ thấp thân phận của Tổng Dương. Tổng Dương cười cười, chuyển đề tài:

- Chỉ vì kéo lại một doanh Trấn Khánh tạo phản, mà làm cho nàng vui như vậy sao?

Búp bê sứ vuốt cằm, đáp lại rất chân thật:

- Từ khi song thân phụ mẫu rời ta mà đi, lần này là chuyện khiến ta vui nhất.

Phó Trình tạo phản cứu cha, hóa ra không liên quan gì tới Búp bê sứ, nhưng nếu thiếu đi lần thảo luận bí mật trong phủ Thái Thú, Trấn Khánh chỉ có kết cục toàn quân bị giết, không gây thương tổn được cho Đại Yến, lại không phải Búp bê sứ hay Tổng Dương cứu đội phản quân này, nhưng ít nhất, sách lược của Trấn Khánh sau này đã định, có cơ hội gây phiền toái cho Cảnh Thái.

Niềm vui của Búp bê sứ, chỉ là vì có cơ hội mang lại phiền phức cho Cảnh Thái.

Bị quăng lên mấy lần, Tổng Dương không cảm thấy gì, Búp bê sứ lại có chút mệt mỏi, không muốn đi đường, ngồi trên một tảng đá bên đường, nàng không chê mặt đá bẩn, nhưng lại tùy tiện rải cái khăn mang theo người ra bên đường, làm chỗ ngồi cho Tổng Dương.

Chút việc nhỏ này, Tống Dương không nói nhiều, chịu đựng ngồi xuống bên cạnh nàng:

- Cái “song nhận” là nàng nói dối sao ?

- Ta biết, lừa được Phó Trình nhưng không giấu nổi người, căn bản không có cuốn sách đó.

Búp bê sứ cười, nói từ đầu tới cuối:

- Những việc xảy ra ở Tĩnh thành, không trốn được người của ta, sau vụ đại hỏa lần thứ hai, không đếm hết được các tham quan, những kẻ phóng hỏa bị bắt, liên tiếp trong vòng mấy tháng liền, ngày nào cũng có người bị tra tấn cực hình. Nhưng đến khi chúng ta rời khỏi Yến Tử Bình, chuẩn bị xuất ngoại, Cảnh thái lại buông tay, không giết người nữa.

Búp bê sứ khua khua hai chân, hai tay vịn vào đầu gối, chống cằm, một lát sau, những thiếu nữ tinh xảo tập hợp lại thành một đoàn: khi nói chuyện lại chuyển đề tài lên người Cảnh Thái:

- Hai ba trăm năm cũng chưa có vị hoàng đế nào tàn bạo như vậy, nhưng y làm việc cũng có thể lệ của riêng mình, khi phát cuồng cố nhiên ngu ngốc, nhưng khi thái bình, cũng không phải không có chút đúng mực.

Trên đời này còn sống, người quan trọng nhất đối với Tạ Tư Trạc, chính là Cảnh Thái.. Thù sâu như biển, khiến nàng từng giờ từng phút đều chú ý tới đối phương, tất cả những tin tức liên quan tới Cảnh Thái, Búp bê sứ thực sự biết hết, không chút tiếc rẻ trình bày và phát huy hết tâm lực và tinh lực, đi tìm hiểu, có lẽ nàng không cảm thấy bản thân có tư cách trở thành thợ săn, nhưng con mồi thú này chính là con mồi của nàng.

So với đám người Tống Dương, Tạ Tư Trạc hiểu Cảnh Thái hơn cả:

- Những người bị y giết thì không nói đến nữa, nhưng những quan viên còn sót lại, chỉ cần nói những lời ngỗ nghịch với y, bình thường mà nói, chỉ giam giữ vài tháng đầy ra biên ải, đợi đến xứ sở, luôn có những cơ hội ngoài mong đợi, chỉ cần nắm trong tay được cơ hội xoay chuyển, lại lần nữa giành được sự ban thưởng của triều đình... trải qua một lần gây sức ép, lại đạt được trọng dụng như vậy, khi làm việc sẽ cẩn thận hơn gấp bội.

Nói tới đây, Tống Dương đã hiểu đại khái.

- Lưu đại nhân tuy không bị xử tử, phần lớn sẽ không bị giết. Là Phó Trình hiểu được thể lệ làm việc của Cảnh Thái, còn nói nghĩa phụ hạ ngục, kiếp này không còn cơ hội nữa. Nhưng ta không cần nói rõ những điều này với Phó Trình, có người tạo phản Cảnh Thái, ta cười còn không kịp..

Nói xong, búp bê sứ lại cười, nụ cười hôm nay của nàng, e là còn nhiều hơn so với mấy năm trước.

251. Chương 10: Chàng Còn Sống, Ta Vẫn Còn Người Thân

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạ Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 10: Chàng còn sống, ta vẫn còn người thân

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cười một lát, Tạ Tư Trạc tiếp tục nói:

- Còn thời gian cứu người đương nhiên vẫn còn tùy thuộc vào việc Cảnh Thái có ý đồ giết họ Lưu hay không, từ trong lao cứu người đơn giản hơn rất nhiều, cụ thể còn phải xem thủ đoạn của Bạch tiên sinh, ta nói không tốt lắm, nhưng tự ta đánh giá, nếu tay sai Tạ Môn toàn lực dốc sức, nhanh thì mười ngày, lâu thì hai tháng, cuối cùng cũng thành công, tối đa là đến tết Trung thu, Lưu đại nhân có thể sống ở bên ngoài rồi.

- Nhưng vừa rồi gặp mặt, nhìn bộ dạng Phó Trình, giống như không tin tưởng lắm, dám đem thân phận của mình ra, nhưng chỉ cầu lấy sự bình an của nghĩa phụ lại đề lên suy nghĩ kéo Hoàng thượng xuống ngựa, dựa vào tâm tình của ông ta, nếu biết nghĩa phụ không việc gì hoặc rất nhanh có thể được cứu ra, ta e ông ta sẽ lập tức rút quân trở về, giải tán toàn bộ doanh trại quân đội, tự mình mai danh ẩn tích nhanh chóng chạy thoát... Cho nên ta mới cho ông ta kỳ hạn “một năm” phụ tử mới có thể đoàn viên, trước đó, ông ta không thể đánh tan đám quân này, vẫn tiếp tục phải chống đỡ, phải chịu đựng.

- Mặt khác, việc này kéo dài hơn một năm, đối với chúng ta cũng có lợi, tay sai Tạ Môn chúng ta quả thật có thể cứu người, nhưng gánh lấy mạo hiểm như vậy, vận dụng tài năng vốn có, chung quy cũng là đem về một sự phiền toái... Trong một năm này, nếu Phó Trình thực lòng thực dạ, liền sẽ hồi đáp lại, đây là mua bứt phải trao tiền mới có thể làm, ta nhất định phải mời Bạch tiên sinh ra tay; Nếu quả Phó Trình ngay cả vài tháng cũng không chống đỡ được, sớm bị quân Yên tiêu diệt, ta cần gì phải giúp ông ta, để Lưu đại nhân cho Cảnh Thái sắp xếp đi, với chúng ta việc đó cũng không can hệ gì.

- Về phần bản “song nhận” đó xem như cho ông ta một chiếc bánh, để cho ông ta chút hy vọng. Phó Trình chỉ biết lấy nghĩa phụ làm tọng, chỉ chờ có lão nhân gia tới, đại nghiệp liền có cơ hội. Nếu trong đầu ông ta còn ý nghĩ này, ông ta sẽ thực sự tính toán chuyện tạo phản lần này thực không ổn...

Búp bê sứ chau mày, suy nghĩ:

- Ý của ta là, trong lòng Phó Trình có hai suy nghĩ: Một là đợi cha con đoàn viên liền tìm đường trốn; Hai là ông ta nghĩ nghĩa phụ vừa đến, ta liền có kế hoạch, âm mưu vĩ đại thống trị có thể kỳ lạ,... Hai ý tưởng này tuy bất đồng nhưng chính là mục đích chính trong một năm nắm binh quyền này, đương nhiên phương pháp thực hiện cũng sẽ khác nhau một trời một vực, trước đó khẳng định ông ta không có chút ý niệm nào, nhưng sau đó quả thực đã tính toán đến việc tạo phản rồi.

Tạ Tư Trạc đại khái đem suy nghĩ của mình nói ra, cũng không quản người bên cạnh có thể hiểu hay không, thật sự thở dài hờn dỗi, đôi mắt đẹp nhìn về phía Tống Dương:

- Chàng cũng được lắm, thật sự được lắm. Phó Trình đã tạo phản, mặc kệ là lừa hay ép bức, khiến ông ta vui vẻ tiến về phía trước cũng không phải việc gì khó... Để cho ta đau đầu chính là, bọn họ như thế nào mới có thể không sụp đổ ngay lập tức.

Tống Dương kêu một tiếng “a”:

- Cho nên nàng đem việc này ném vào tay ta.

- Một mà ba, ba mà một, nói sao thật hay, ta nghe cũng có chút động lòng.

Búp bê sứ nói phải dùng chút sức, dường như không đủ để nên nàng liền bày tỏ bằng hành động để khẳng định với hắn:

- Kỳ thật ta vốn không quá xem trọng Phó Trình, tuy nhiên nhờ chàng nói, ta sẽ tìm ra sách lược ngắn gọn cho bọn họ, có lẽ thực có chút hy vọng, tay sai Tạ Môn không ngại tốn chút tiền vốn này, ta sẽ dùng chỗ quân lương cuối cùng này, trợ giúp thăm dò trạm canh gác.

Búp bê sứ rất cao hứng... Thậm chí không cần Tống Dương hỏi gì, nàng liền chủ động giải thích luôn:

- Quân lương và thăm dò trạm canh gác cũng không phải do Bạch tiên sinh cấp, trước tiên nói về tiền bạc, trấn Khánh đương nhiên không mù quáng khởi binh... Tạm thời sẽ không thiếu lương thực, nếu về sau bị Yên binh tiêu diệt càng không cần phải nói, bọn họ sẽ dùng tiền, hơn phân nửa sẽ là tình trạng như vậy: phát triển lớn mạnh, phải tuyển thêm quân lính, mua thêm áo giáp, tăng thêm quân phí... Đây là tiền tăng thêm, ta cũng nguyện ý chi! Quan trọng hơn...

Con mắt nàng lấp lánh sáng:

- Trấn Khánh càng phát triển ra, lại càng cần dùng tiền, bọn họ càng dùng tiền, càng không thể tách rời khỏi chúng ta.

- Lại nói thăm dò trạm gác, phụ thân cả đời cũng dệt lên một tấm lưới, nhưng ông đã chết, lưới đã tan, tuy nhiên tốt xấu tấm lưới đó cũng vẫn có thể mở ra được, Bạch tiên sinh tiếp đó tu bổ, miễn cưỡng có thể tiếp tục dùng... Ta đưa cho Phó Trình đôi mắt, đôi tai, bắt đầu có lẽ ông ta không cảm thấy gì... Nhưng đôi mắt

đôi tai này càng nhảy bén, ông ta sẽ càng ý lại vào nó, dần dần sẽ buông lỏng tai mắt của mình... Có lẽ có ngày, một khi không còn chúng ta nữa, bọn họ sẽ trở thành kẻ mù kẻ điếc, bước nửa bước cũng không biết phải đi đâu?

- Ta cũng không biết ý tưởng của mình có thể thành hay không, tuy nhiên bạc và đám do thám này, đã là trợ giúp, cũng là muốn đem trần Khánh nắm vào trong tay chúng ta. Đương nhiên, trần Khánh có khả năng phát triển, ta mới muốn nắm bắt bọn họ, về phía đạo lý chàng nói với Phó Trình trước đó, ta cũng chưa suy nghĩ tới.

Tống Dương bỗng nhiên cảm thấy, dường như mình chưa biết về Búp bê sứ vậy, mặc kệ tính toán nho nhỏ của nàng, rốt cuộc có thể thành hay không, nhưng chỉ ít mỗi sự kiện nàng làm, sau lưng đều ẩn dấu một mục đích, ít nhất trong lòng nàng chỗ sâu nhất căn bản vẫn là nguyện vọng hữu ích vô hại... Người con gái như vậy, không khỏi khiến Tống Dương đối với nàng kính trọng thêm vài phần, lại một lần nữa đánh giá lại Tạ Tư Trạc, hần hoi:

- Đây là ai dạy cho nàng?

Tạ Tư Trạc lắc đầu:

- Khôn ai dạy, có lẽ... Trời sinh. Trước đó Phó Trình có nói với ta “hồ phụ không sinh khuyến nữ” ta không nói điều gì, nhưng trong lòng rất đắc ý.

Nói xong, nàng ghé lên một ngón tay, chỉ vào Tống Dương:

- Chớ nghi ngờ, nhìn lại mình xem, chàng cũng bởi vì kế thừa huyết mạch của Phó thừa tướng, mới như thế...

Như thế này thật thần kỳ, có lẽ không được đầy đủ, tuy nhiên ít nhiều cũng có chút vấn đề theo đề tài tạo phản, tính toán kỹ lưỡng chuyển dần tới vấn đề “di truyền học”, Tống Dương cười cười, từ chối cho ý kiến:

- Cha của Phó Trình, là người như thế nào?

- Phụ thân của Phó Trình, bị chết rất oan uổng. Nguyên soái bị tướng lĩnh chém đầu tể cờ, cũng chỉ có một loại tình huống: đám thuộc hạ to gan, dám tấn công chủ tướng. Tính lại, Phó Trình cũng là con nhà hổ tướng... Chàng cảm thấy ông ta thế nào?

- Ngay từ đầu đã xem thường ông ta rồi.

Búp bê sứ có hứng thú;

- Nói thế nào?

Lần này Tống Dương suy nghĩ một chút mới mở miệng:

- Búp bê sứ học sách vở, mọi người trước kia cái gì cũng không hiểu, sau khi học tập mới hiểu được, hóa ra một thêm một mới thành hai, có thể đến lúc này, có thể nhìn ra tư chất của Tạ Tư Trạc... Thông minh không cần dạy cũng có thể biết, hai giảm xuống còn lại một, thậm chí còn có thể nghĩ tới một thêm hai sẽ thành ba.

Nhưng búp bê sứ ngốc nghếch chưa lĩnh hội được hết, thế nào cũng phải có người dạy dỗ mới có thể hiểu được tường tận.

Búp bê sứ nghe được liền chau mày, bất đắc dĩ cười nói:

- Ví dụ này chàng đưa ra, cái gì với cái gì nhỉ.

- Khi gặp đúng lúc, Phó Trình còn đang lung lay bất động, toàn bộ giống như không có chủ ý, không cảm thấy được ông ta có thể làm được việc gì, nhưng tán gẫu một chút liền phát hiện ra, ông ta suy nghĩ không tồi. Chỉ nói về hai điểm, một là sau khi ta đề xuất đối phó với Giáo Pháp tự, ông ta lập tức đồng ý và sắp xếp trình tự mọi việc rất rõ ràng; hai là sau khi biết được quan hệ của Yên Đỉnh và Cảnh Thái, ông ta nhanh chóng hiểu được “đối phương không biết ta biết được quan hệ giữa bọn họ, việc này rất quan trọng”.

Trong lúc vô tình, càng giảng giải về đạo lý vàng biển thành nói lan man, Tống Dương cũng chau mày hăng hái nói:

- Ý của ta là, việc tạo phản này, trước kia Phó Trình chưa làm bao giờ, thậm chí nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, cho nên suy nghĩ của ông ta không được rành mạch, mới traten đầu hoảng loạn, nhìn qua thấy cực kỳ ngu ngốc. Nhưng ông ta làm phản không phải cho bản thân mình, chỉ kiên nhẫn chờ đợi, quả thực tình thế nhìn thấy mọi người quanh mình chịu thiệt thòi, sẽ thấy rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Ông ta khi còn nhỏ quả thật chưa từng học qua việc phải tính toán, chưa bao giờ va chạm những việc như vậy, cho nên rơi vào trong mắt nàng, ông ta quả thực là người ngu ngốc nhất. Nhưng sau khi nghe ông ta nói chuyện, chính ông ta lại là người gợi mở những vấn đề tiếp theo, đặc biệt khó có được, ông ta không ngốc, chỉ là phải làm những việc mình chưa từng làm, cảm giác xa lạ nên không biết phải xuống tay như thế nào thôi.

Bình thường Tống Dương không phải người thích nói dài dòng, nhưng hắn cũng không sợ dài dòng, chỉ cần có thể giải thích hết mọi chuyện là tốt rồi, giờ phút này đem những đạo lý của mình nói hết ra đây... Quay đầu nhìn lại Búp bê sứ, không ngờ đôi mắt nàng hoe đỏ, trong đôi mắt còn long lánh giọt nước đang từ từ lăn xuống.

Tống Dương trong lòng hơi căng thẳng, âm thanh bỗng nhẹ bằng:

- Sao rồi?

- Nghe chàng nói đạo lý, bỗng nhiên ta có chút buồn ngủ, muốn ngáp một cái lại thấy thất lễ, cho nên cần rằng không há miệng được... Tuy nhiên nước mắt vẫn bị rơi ra ngoài.

Búp bê sứ lời ngay nói thật, Tống Dương ngạc nhiên mà không đỡ nổi.

Tạ Tư Trạc không chú ý tới vẻ mặt của hắn, lại chuyển về đề tài cũ:

- Cho nên nói Phó Trình cũng một dạng như “hổ phụ không sinh khuyển tử” phải không? Tất cả mọi người giống nhau, vậy Cảnh Thái y ở đâu? Y điên loạn từ đâu mà ra... Quốc sư cũng tốt, tiên đế cũng thế, đều không có ai điên.

- Nói không chừng di truyền từ mẹ cũng nên.

Tống Dương thuận miệng đáp.

Búp bê sứ mắt sáng rực. Giống như khi ở trong phong ấp nghe nói họ Đường muốn tới trấn nhỏ mở cửa hiệu kinh doanh làm sáo, tinh thần phấn chấn:

- Mẹ Cảnh Thái điên sao? Trước kia ta còn chưa nghĩ tới điều này...

Tống Dương lại không biết nên nói cái gì nữa, may mà búp bê sứ chỉ nói loạn một chút rồi đổi đề tài:

- Ở trong phủ Thái thú, chàng bảo Phó Trình đi giết sạch cao tang Giáo Pháp tự, ta thấy chàng cau mày rất sâu, là bởi vì liên lụy tới những người vô tội nên không nhẫn tâm sao?

Nói xong, không đợi Tống Dương đáp lại, nàng vội vàng bổ sung thêm:

- Chàng đừng hiểu lầm... Ta không có ý tứ khác... Chỉ là muốn... muốn hỏi thêm một câu, nếu không muốn trả lời thì đừng trả lời.

- Giết người là chủ ý ta đưa ra... Hiện tại lại kiêng kỵ không nói tới việc này, không phải chê ta quá kiêu ngạo sao.

Tống Dương lắc đầu :

- Chau mày là bởi trong lòng ta không thoải mái, không có nguyên nhân gì rõ ràng, chính ta cũng lười suy nghĩ, cũng không muốn truy cứu... Năm đó lạo dịch ở biên quan, bạo loạn một đêm ở Nhất phẩm lộc, hai traten đại hỏa ở Tĩnh thành... Người chết tuy rằng không thể tính, ta căn bản sẽ không đi tính, từ khi ta biết được kẻ thù là ai thì biết sẽ như vậy rồi.

Kẻ thù không phải a Tam ở cách một vách trong thôn, không phải lão Ngũ ở thôn bên cạnh, kiếp này Tống Dương phải giết là hai nhân vật lớn trong thiên hạ, chỉ bằng địa vị của hai người Yên Đĩnh, Cảnh Thái, một khi muốn báo thù nhất định sẽ liên quan tới vô số người vô tội.

Nói xong Tống Dương mới nhớ ra một việc, giọng điệu hỏi buồn bực :

- Ta nhớ rõ khi ta nói với Phó Trình về việc Giáo Pháp tự, nàng đang dựa lưng vào ghế ngủ, sao có thể nhìn thấy ta chau mày ?

Tạ Tư Trạc mỉm cười:

- Ta nhắm mắt không sai, tuy nhiên mí mắt lại hé ra một chút, chuyên dùng để nhìn chàng.

Nói xong, nàng nhắm mắt lại, đồng thời khuôn mặt hướng về phía Tống Dương, lại gờ cằm lên:

- Là như thế này này.

Quả nhiên, Búp bê sứ để mắt mình khẽ mở một khe nhỏ, người bên ngoài không chú ý quan sát không thể nào nhận ra điều này.

Búp bê sứ mở mắt ra, không chút vụng trộm mà nhìn thẳng vào Tống Dương:

- Ta thích nhìn chàng, từ trên mặt chàng tìm... Ánh mắt của chàng rất giống Phó đại nhân, miệng giống Phó phu nhân.

- Vừa mới nói qua, bởi vì kéo được một đám phản quân, hôm nay là lần thứ hai ta vui vẻ như vậy trong mấy năm nay, lần trước từ trong lòng cảm thấy vui mừng, vẫn là ở vùng ngoại ô Thập Đình quan, ta và người mới gặp nhau.

Nói tới đây, ánh mắt của nàng từ trên mặt Tống Dương di chuyển, lảng lảng nhìn xuống mặt đất:

- Đây ta cho rằng có thể vì người thân có thể giúp ta, tất cả đều đã chết; có thể ta chưa từng nghĩ tới người thân của ta sớm đã chết không ngờ vẫn còn sống... Cực kỳ không ngờ, cũng cực kỳ vui mừng, Tứ công tử Phó gia vẫn còn sống.

- Khi đó lời chàng nói ta vẫn còn nhớ, chàng nói chàng chết mà cũng là một sự thay đổi, nay đã là một người khác, không phải là Phó Tứ công tử nữa. Lúc đó ta thầm nghĩ, Phó đại nhân nghe những lời này nhất định sẽ không vui... Nhưng ta không sao, chàng có nhận mình là Phó tứ công tử hay không với ta không quan trọng, chỉ cần trong mắt ta chàng là Phó tứ công tử, là người của Phó gia... Chỉ cần chàng còn sống, ở trên đời này ta sẽ còn người thân.

Búp bê sứ trầm mặc một hồi, rồi cuộc lại mỉm cười, một lần nữa nhìn Tống Dương, nhắc lại:

- Chàng còn sống, ta liền sẽ còn người thân. Cho nên ta thích nhìn chàng, cũng thích cùng chàng nói chuyện, chỉ có điều lúc ở phong ấp, Công chúa, Quận chúa đều ở đó... Ý của ta là, các nàng đều là người tốt, ta không muốn khiến các nàng phải nghĩ ngợi nhiều.

Nói xong, Búp bê sứ gờ tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tống Dương, không ngại đường đột, động tác nhẹ lại càng nhẹ, giống như khi mới gặp, giống như chính mình hơi dùng sức một chút, sợ rằng hấn sẽ như bọt khí tan đi mất.

Trời hửng sáng, quân Hồng Dao trống rung trời, toàn quân trấn Khánh tập kết sát cổng thành, Phó Trình bận rộn một đêm dường như đã chuẩn bị thỏa đáng, ông ta đã cho dán thông cáo đại nạn của Giáo Pháp tự, đại doanh vì hộ pháp mà tạo phản, người nào nguyện ý thì theo, muốn rời đi liền mở đường cho đi không cưỡng ép, lại cho một trận tước tin cất cánh, thông báo cùng thiên hạ đại nạn ở thành Hồng Dao.

Đời trời sáng hắt đại quân xuất phát, như vậy rút khỏi thành Hồng Dao, chớp mắt đã đi sạch sẽ.

Sứ đoàn Nam Lý không hao tổn chút gì, vài vị lãnh đạo thương lượng xuống, đều cảm thấy ở lại thành Hồng Dao không ổn.

Theo đạo lý, thành Hồng Dao xảy ra một hồi binh biến, hiện tại phản quân đã rời đi, sứ đoàn ngoại quốc nên ở lại tại chỗ, chờ quan lại Yến quốc tới đón sau đó mới khởi hành, tuy nhiên Tống Dương lấy bụng ta suy ra bụng người, nếu hấn là Cảnh Thái ở cơ hội trước mắt, liền trực tiếp phái binh lại đây đem đám sứ đoàn Nam Lý bắt lại, sau đó đem tội phản quân đổ hết lên người của sứ đoàn, triều đình Yến hoàn toàn có thể đem lại công đạo cho dân chúng, Cảnh Thái có khả năng nói tốt thành xấu, Nam Lý chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt... Cơ hội như vậy, đừng nói Cảnh Thái đó còn thêm bệnh điên, dù sao các đặc phái viên cũng cầm theo quốc thư và giấy thông quan có lưu dấu gốc của ấn triện, rõ ràng cũng không đợi sứ giả Yến, trực tiếp khởi hành, đi tiếp đến tòa thành tiếp đó, trước tiên rời khỏi nơi thị phi này có gì nói sau đi.

Bốn ngày sau, khi trời nhá nhem tối, Cảnh Thái mới dùng cơm tối xong, đang ở trong thư phòng cùng Tử Trùng tán chuyện, trọng thần đương triều Ôn Cẩm Thiên bỗng nhiên tới cầu kiến, đem chuyện trấn Khánh phản nghịch tâu lên.

Vừa nghe được một nửa, Cảnh Thái liền mỉm cười hỏi:

- Sứ đoàn Nam Lý vẫn ở thành Hồng Dao sao? Cơ hội tốt...

Ôn Cẩm Thiên cẩn thận lắc đầu:

- Từ sáng sớm đã rời đi, sứ đoàn tự khởi hành, hiện tại đã đi tới thành thứ ba rồi.

Ít nhất có ba tòa thành lớn dân Yến đều biết sứ đoàn Nam Lý vẫn còn, muốn nghĩ biện pháp giả họa cho họ tự nhiên cũng không thể thực hiện được, Cảnh Thái nhún vai, bộ dạng có chút thất vọng, thì thào than thở một câu:

- Người Nam Lý cũng không ngốc.

Liền đó nói với Ôn Cẩm Thiên:

- Tiếp tục nói.

Đại thần đem những tin tức thành Hồng Dao bị tập kích, cao tăng Giáo Pháp tự chết thảm, trấn Khánh mượn danh nghĩa “hộ pháp” dựng cờ khởi nghĩa đều nói ra một lượt. Cảnh Thái hoàng đế khẽ chớp chớp hàng mi:

- Bọn họ mượn danh nghĩa “hộ pháp” sao?

Nói xong, y lại mỉm cười...!

Hoàng đế là người như thế nào, bề tôi là người hiểu rõ nhất.

Triều đình từ trên xuống dưới, bất kể quan lớn nhỏ, quyền vị từ cao xuống thấp, khi một mình đối mặt với Cảnh Thái, trong lòng đều có chút bất an, duy chỉ có mình Ôn Cẩm Thiên là ngoại lệ... hắn đương nhiên sẽ không chủ động kích động người điên này, đồng thời hắn cũng không biết Cảnh Thái đáng sợ như vậy.

Ôn Cẩm Thiên vốn là Chiêu văn quán học sĩ, chức vị không cao không thấp, trong tay cũng không nắm nhiều quyền lực, cho đến khi Phó gia bị lật đổ, hắn mới được thể hiện mình.

Không phải hắn muốn nhân cơ hội để thăng tiến, mà là được Hoàng đế Cảnh Thái cất nhắc lên, cùng với hắn còn có vài đại thần khác. Nhưng mấy năm trở lại đây, những người khác đều đã không biết tung tích, duy chỉ có Ôn đại nhân làm quan ngày càng thuận lợi. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, hắn đã làm đến Trung thư lệnh, địa vị cao trong triều.

Mọi người ngấm ngầm đồn đại, có vẻ bây giờ lão Ôn rất đắc ý, nói không chừng lại là một Phó Tiềm Huấn. Điều này, Ôn đại nhân chỉ cười, việc nhà mình chỉ có mình biết, hắn tuyệt đối không rơi vào kết cục như Phó Thừa tướng. M hắn và Phó đại nhân không giống nhau, với đại nhân mãn triều đều không giống nhau. Bởi vì hắn hiểu rõ một đạo lý... bất luận là quan lớn, nói thẳng ra, cũng là công việc mà thôi.

Trung thư lệnh và Tiểu nhị thực ra là giống nhau, tất cả đều là làm công cho chủ.

Nếu Tiểu nhị luôn lo lắng nộp tiền cho ông chủ để khỏi bị đuổi ra khỏi cửa;

Trung thư lệnh nếu không phải luôn nghĩ là đồ vật của Hoàng đế, cuối cùng sợ là sẽ thảm hại hơn. Hai phần việc quả thật không có gì khác nhau. Nếu muốn tìm ra chút khác biệt, đó là, ông chủ của Tiểu nhị chỉ có một cửa hàng, một khoản tiền vốn; còn ông chủ của Trung thư lệnh là người nắm giữ cả thiên hạ... mấu chốt quan trọng chính là chỗ đó.

Từ tảng đá nơi hoang mạc đến trọng thần của triều đình, mọi thứ ở Đại Yến hết thảy đều là của Cảnh Thái.

Ví dụ đơn giản nhất là khoa cử.

Từ góc độ triều đình, khoa cử vì quốc gia mà lựa chọn nhân tài, theo thí sinh đây là cơ hội thay đổi thân phận, như cá vượt vũ môn; vả lại bộ quy chế lớn thúc đẩy làn sóng nhân gian đọc sách, bất luận từ góc độ

nào mà nghĩ, khoa cử đều là việc tốt lợi nước lợi dân, nếu không cũng không biết bắt đầu từ đại hồng triều liên tục làm như vậy cho đến bây giờ.

Trong khoa thi công sinh cùng khóa sẽ có nhiều quan hệ. Một phần là tình cảm kết giao từ thời nghèo khổ, sau này khi tất cả mọi người đều làm quan, sẽ có thể giúp đỡ lẫn nhau, tình hữu nghị đồng khoa là một phần quan hệ trọng yếu trong chốn quan trường. Những học trò này, sau này đều làm quan đại thần. Trong số đó đương nhiên không phải ai cũng có thể ra làm quan, đem tài năng ra giúp đời, những người có thể ra làm quan được lại tiến sát gần nhau hơn, dần dần kết thành một sợi dây, tạo nên một thế lực không tồi.

Mặt khác quan trọng hơn, thí sinh trong bảng sẽ báii quan chủ khảo làm thầy, đây là tiền lệ từ xưa mà đã ước định thành quy củ, thí sinh đương nhiên có những mối lo ngại riêng, nhưng đối với giám khảo mà nói, làm thế nào cũng không đủ tạo nên một cánh chim đủ sức vẫy vùng, đây quả là cơ hội tốt để phát triển thế lực.

252. Chương 11: An Phận Thủ Thường

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 11: An phận thủ thường

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ban đầu Phó đại nhân một tay thao túng khoa thi, điều tra triệt để các hành vi làm rối kỉ cương, đối với những học trò nghèo có tài nhưng không có tiền còn có thể đặc biệt chiếu cố, ông được tiếng tốt là người thanh liêm.

Cũng chỉ có người tinh thông mới hiểu được. Phó Thừa tướng căn bản không phải là vì tiền mà là người.

Nhưng thí sinh cũng tốt, giám khảo cũng tốt, không biết là cố ý hay là sao nhãng, tất cả mọi người xem nhẹ một việc thiên hạ là của Hoàng đế, tất cả các thí sinh, tất cả các quan hiển nhiên cũng đều là của Hoàng đế.

Người dùng quan lại mà Hoàng đế ban thưởng để tạo nên thế lực của mình, với Tiểu nhị lén trộm tiền của ông chủ có gì khác nhau?

Cho nên khi Ôn Cẩm Thiên bắt tay thăm dò ở đâu, chưa biết từ chỗ nào ra, chính là cái đạo lý kia, tất cả đều là của Hoàng đế, cho dù ông ta lấy cái gì đều là trộm đồ của vạn tuế.

Có thể Hoàng đế không nói gì, nhưng Ôn Cẩm Thiên sẽ để ở trong lòng.

Phó đại nhân từng là Thừa tướng đương triều, Ôn Cẩm Thiên làm quan dưới trướng ông ta, đương nhiên cũng đã từng không ít lần giao thiệp. sự hiểu biết của Ôn đại nhân đối với ông ta, họ Phó cũng không phải ngu dần mà là rất nhanh nhạy, đa tài, là người thông minh số một, Ôn Cẩm Thiên tự nghĩ còn thua xa so với ông ta, là nếu có chút hoài nghi, đạo lý này ngay cả mình cũng có thể hiểu được, Thừa tướng sao không nghĩ ra?

Mãi đến sau này, Ôn Cẩm Thiên làm Trung thư lệnh, địa vị khác nhau, cách nhìn cũng trở nên khác xa, có thể hiểu suy nghĩ Thừa tướng không ngốc, chỉ có điều đã đánh giá thấp Hoàng đế.

Phó đại nhân không phải đến vương triều này mới bắt đầu làm quan, khi phò tá vị vua trước, đã là Thừa tướng quyền cao chức trọng, giữa chốn quan trường có tiền mà không có lui. Ông ta đã đi lên muốn rút lui cũng không dễ, cho nên Thừa tướng luôn cố gắng duy trì cục diện, đem lực lượng của mình chế ngự một thế cân bằng vừa không uy hiếp đến Hoàng đế, vừa có thể khiến Cảnh Thái trong lòng kiêng nể, không dám tùy tiện diệt trừ... nhưng thế cân bằng của Phó đại nhân ở trong mắt Hoàng đế xem ra lại chỉ có ba ngày.

Ba ngày, Phó gia bị tiêu diệt sạch.

Cảnh Thái xóa bỏ trọng thần ba đời, bàn về đức là quái bệnh, quyền lực dần dần tan rã; Tạ chỉ huy sứ chết bất đắc kỳ tử, tiếp đó bãi bỏ biên chế Thường Đình Vệ . Chỉ đối với Phó Thừa tướng thì dùng thủ đoạn tàn ác nhất, không hề có dấu hiệu trong thánh chỉ ban bố, triều đình và nhân dân dần đến chấn động kịch liệt. Nhưng trận chấn động này so với trong tưởng tượng vẫn là nhẹ hơn rất nhiều... Không ai có thể hiểu được rốt cuộc là làm như thế nào mà có thể bảo vệ đại cục ổn định, có lẽ là thần phật phù hộ? Đối với vấn đề này Ôn Cẩm Thiên không có ý định truy xét, hắn chỉ cần hiểu được một chút về ông chủ hung dữ cũng đủ rồi. Nghĩ làm tiếp cái phần công việc này lâu dài thì hai chữ “an phận” vô cùng quan trọng.

Cho nên Ôn Cẩm Thiên rất giữ bốn phận, càng làm quan càng thuận lợi. Mà giữ bốn phận không có nghĩa là cái gì cũng sợ, nên hắn nhất định phải nói mặc cho Hoàng đế có muốn nghe hay không. Hắn cảm thấy cái mình tránh được chính là phần tiền này.

Hôm nay Vạn Tuế rất khác thường.

Với tính cách của y, bình thường chỉ chút việc nhỏ đều sẽ có cảnh đầu rơi xuống đất. Lần này một đại doanh làm phản, y lại cười không dứt. Ôn Cẩm Thiên chỉ không nhìn thấy vẻ tươi cười của Vạn Tuế, nét mặt lộ vẻ nghiêm trọng nói:

- Hơn vạn phản quân không đủ gây loạn, nhưng danh nghĩa “hộ pháp” có thể suy nghĩ, hơn nữa khó lường được trong lòng của Quốc sư...

Phật chủ đối lập với người của Hoàng thất, việc này thiên hạ đều biết, trong triều đình Đại Yến, không ai dám nhiều lời với Cảnh Thái, nhưng bốn phận của Ôn Cẩm Thiên, đã đề cập đến Quốc sư hắn liền nói, Hoàng đế không thích nghe cũng không có cách nào, vì thế trước kia đã không ít lần quả mắng, tuy nhiên cũng chỉ là quả mắng mà thôi.

Không ngờ, lần này Hoàng đế không hề nổi giận, trái lại còn tươi cười vui vẻ:

- Cẩm Thiên, có muốn lập công không?

Ôn Cẩm Thiên vẻ mặt cung kính đáp:

- San sẻ lo lắng cùng Hoàng thượng vốn là bốn phận của thần tử.

Không đợi hắn nói dứt câu, Cảnh Thái sốt ruột phát tay:

- Đây không phải là chỗ nói lời hay, nói ngay, muốn hay không muốn?

- Muốn.

Ôn Cẩm Thiên thành thực trả lời.

Cảnh Thái cười ha hả:

- Vậy được rồi, ngày mai khi nghị triều, trăm ủy nhiệm người làm khâm sai đến Tây Nam điều vận binh mã, thay trăm truy kích và tiêu diệt phản loạn.

Ôn Cẩm Thiên hoảng sợ, hắn là quan văn thuần túy, đối với việc binh gia hầu như không biết. Vị Hoàng đế này quá hồ đồ, bao nhiêu thượng tướng không dùng lại phái hắn đi đánh giặc.

Cảnh Thái dù vội vẫn tỏ ra ung dung, tiếp tục lắc đầu, nói:

- Không cần lo lắng. trăm nói để người lập công thì nhất định sẽ lập công, đến lúc đó Tiểu Trùng Tử sẽ liên lạc với người, lúc đó tự nhiên sẽ rõ ràng.

Ánh mắt của Ôn Cẩm Thiên mở to hơn, nghe ý tứ của Hoàng đế, bên ngoài điều vận binh mã khâm sai là mình, nhưng lại âm thầm điều động cái tên tiểu thái giám kia. Một vị quan văn và một thái giám liên thủ dẹp loạn. Đây đâu phải là đánh giặc, rõ là hồ đồ.

Ôn Cẩm Thiên hít một hơi thật sâu, để áp chế nỗi kinh hãi trong lòng, đứng tại chỗ không chịu lui ra:

- Hoàng thượng thứ tội, thần nghĩ không ra.

Người khác biết được việc nực cười này, bất luận là văn thần hay võ tướng đều hết sức vui mừng. Trước tiên không nói thực lực hai bên chênh lệch xa, nếu đánh thực phần thắng rất lớn. cho dù không tìm được người cũng không liên quan. Núi cao Hoàng đế xa, công lao cũng tùy bên dưới báo lại.

Tuy nhiên Ôn Cẩm Thiên không thể, hẳn nhất định phải an phận, dẫn sai càng muốn làm sai, thà rằng nói cảnh cáo trước.

Đối với sự nghi ngờ của bề tôi, Cảnh Thái hoàn toàn không bức tức, cười ha hả nói:

- Không cần nghĩ kỹ, trăm nói thế nào người làm như thế nào, đợi đến Tây Nam rồi, binh mã các châu theo kế sách đợi lệnh. Sau đó người không cần phải làm gì. Mang theo gia quyến đi, Trẫm biết tổ tiên người cũng là nhân sĩ Tây Nam, nhân cơ hội này về thăm nhà cũng tốt. Có Châu quan tặng lễ vật cho người thì cứ việc nhận, lần này trăm không truy cứu.

- Coi như là đi du ngoạn, khi thời cơ đến, Tiểu Trùng Tử sẽ đưa phản quân từ nơi ẩn náu đến chỗ người, người sẽ lệnh cho binh mã gần đó tiêu diệt phản quân là được. đặt cược một phần năm,

Khi thủ lĩnh phản quân đã bị tiêu diệt, phản quân tan đàn xẻ nghé, chính là tất thắng, người chỉ cần nhớ trong việc dẹp loạn này người là người có công lao, là người vất vả. Còn Tiểu Trùng Tử không hề có liên quan, hẳn chưa bao giờ rời khỏi tỉnh thành.

Nói xong, Cảnh Thái dựa lưng vào ghế, thoải mái nhấp ngụm trà:

- Mấy năm người ở bên cạnh trẫm, vất vả không nói, còn nơm nớp lo sợ, trẫm thấy được, người đáng được nhận công lao này.

Nói đến đây, Ôn Cẩm Thiên còn có thể không hiểu, đối với việc dẹp loạn trong lòng Hoàng đế đã có mười phần nắm chắc, phái hẳn đi làm khâm sai, rõ ràng là ban cho một phần công lao, để mà hậu đãi cho sự an phận của mình.

Ôn Cẩm Thiên không hỏi nhiều, quỳ lạy, lớn tiếng tạ ân

Cảnh Thái lại chuyển đề tài câu chuyện:

- Vụ án của Lam Nguyên , đã tìm hiểu được gì chưa?

Ôn Cẩm Thiên đáp:

- Đã dựa theo ý chỉ của bệ hạ xử lý, nội trong vài ngày sẽ có kết quả.

Nói xong, không ngờ Cảnh Thái lại lắc đầu:

- Không thể kết thúc vụ án, tất cả những người liên quan tới vụ án, bất luận là chủ mưu hay liên đới, hết thấy đều cần tìm thêm tội.

Lam Nguyên là một huyện vùng duyên hải đông bắc Đại Yến. Vì là vùng ven biển, nơi sản xuất nhiều muối, tư thương buôn muối và quan lại đã câu kết với nhau dựa vào buôn bán muối mà có được món lãi lớn, gần đây đang được điều tra. Vụ án này liên quan đến rất nhiều người, tuy nhiên Cảnh Thái đã có ý chỉ, chỉ truy ra kẻ đầu sỏ, chứ không xử lý rộng. Không ngờ đến giờ Hoàng đế lại thay đổi ý định, đại khai sát giới.

Ôn Cẩm Thiên trầm giọng nhắc nhở:

- Người liên quan tới vụ án, tính ra cũng hơn ngàn người.

- Bảo người điều tra thì điều tra, không phải nhiều lời.

Tuy rằng luôn tươi cười, cho dù có nắm chắc lần này sẽ dẹp được loạn quân, tuy rằng lần này phản loạn càng hướng người trong thiên hạ chứng thật “Hoàng đế và Quốc sư không đội trời chung”. Nhưng làm Hoàng đế, nghe quân binh của mình tạo phản, sao có thể thực sự vui vẻ? Khi vạn tuế gia không vui thường muốn giết người, hơn nữa chỉ giết người này, Cảnh Thái còn thấy chưa đủ, cúi đầu suy nghĩ một chút, nói:

- Còn có gia quyến của Trần Khánh Doanh, người nghĩ thế nào?

Việc này vốn không phải chức trách của Ôn Cẩm Thiên, tuy nhiên Cảnh Thái cũng không định để hẳn thực thi, chỉ là hỏi xem thái độ của hẳn.

Ý tứ của Hoàng đế rất rõ ràng, bất kể đánh hay không đánh phản quân, đều phải cho thân tộc của phản quân chìm trong tội lỗi. Ôn Cẩm Thiên lập tức lắc đầu:

- Khi loạn thế dùng hình phạt nặng, nhưng hôm nay Đại Yến phồn thịnh, chỉ vì một nhóm phản loạn nhỏ, bệ hạ đối với việc dẹp loạn lại đã có sẵn chủ kiến, không nên gây ồn ào làm ảnh hưởng.

Cảnh Thái có vẻ có chút do dự, Quốc sư trước khi đi còn cẩn thận căn dặn muốn y kiểm chế sát sinh, hẳn nại đợi khi Quốc sư trở về sẽ giúp y giết... do dự một lát, y lại nói:

Hay là hoạch định kế sách trước như, gia quyến của nhân dũng giáo úy thôi, được rồi, không hỏi người, xuống đi, bảo nội thần ở bên ngoài, dặn bọn họ đi tìm Gia cát Tiểu Ngọc tới đây, trẫm muốn gặp hắn.

Ôn Cẩm Thiên thi lễ, cáo lui. Không ngờ vừa lui ra đến cửa, Cảnh Thái bỗng nhiên đập bàn một cái:

- Đúng rồi, vợ của người.

Ôn Cẩm Thiên giật nảy người, hoàn toàn không rõ, đang suy nghĩ nào Hoàng đế mà giết người thì nên như thế, vì sao lại nhắc đến vợ hắn, nhưng Cảnh Thái lại mỉm cười:

- Vừa rồi nói cho người mang vợ con đi Tây Nam du ngoạn... là Trầm hồ đồ, Khâm sai đi tuần là việc công, không thể mang theo gia quyến, tuy nhiên mang theo con cái không sao, chúng cũng đều là quan của Đại Yến chúng ta. Nhà người mang theo vợ sẽ không hợp lễ, chớ vội nản, trẫm sẽ tìm cơ hội giúp người.

253. Chương 12: Trách Phạt

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 12: Trách phạt

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ôn Cẩm Thiên mới hiểu được điều này, suy nghĩ của bệ hạ lúc ẩn lúc hiện, không ai biết được trong lúc này y đang nghĩ những gì... sau khi đại thần lui ra, Cảnh Thái nhìn về phía Tiểu Trùng Tử, cười khó hiểu, ánh mắt lại có vẻ ân cần:

- Người phải vất vả một chuyến, có thể hiểu được mình cần làm gì không?

Tiểu Trùng về mặt hứng khởi, tính thời gian, khi thay thế Tiểu Đậu Tử hắn vừa tròn mười tuổi, đến nay đã mười ba tuổi. Đúng là tuổi trẻ hăng hái, chỉ mong sao có thể ra ngoài làm được chút chuyện, nghe vậy ngay lập tức đồng ý:

Trần Khánh chọn chiêu bài “hộ pháp”, tự cho là kế sách hay, kỳ thực là tự tìm ngõ cụt. Nô tài mang tín vật sư phụ lưu lại đi Tây Nam, mời sư huynh của Tu Di viện ra mặt liên lạc với phản tặc. bọn họ không biết mối quan hệ giữa Vạn tuế và sư phụ nhất định sẽ nhận thiện ý của lời âm thái nhất mạch, giảng lười bất kể đứng đầu, phản binh vô chủ còn lại sẽ giao cho Ôn đại nhân xử lý.

Tiểu Trùng khôn ngoan, lập tức đem mấu chốt sự việc nói ra, Cảnh Thái gật đầu cười nói:

- Không tồi, tuy nhiên người phải nhớ kỹ, người chẳng qua là thay Quốc sư đi truyền lời, cụ thể như thế nào, sắp đặt như thế nào, việc truy bắt phản tặc người không cần tham gia... chớ hiểu lầm, không phải không tin người, quan binh vùng kiếm rất nguy hiểm, ta cũng không muốn người bị thương. Còn nữa, người cần nhờ các sư huynh giúp đỡ nhất định phải dò hỏi cho được khẩu cung.

Nói tới đây, Cảnh Thái tạm dừng một lát, Tiểu Trùng đồng dạng trả lời:

- Thần hiểu, muốn hỏi ra nơi ẩn thân của quân phản loạn để bao vây tiểu trừ.

Cảnh Thái ho một tiếng, lắc đầu mà cười:

- Vô ích, cái này còn dùng được sao?

Cảnh Thái xem mạng người như cỏ rác, đối với người của mình lại rất khoan hồng, đại lượng. Cũng không đi làm khó Tiểu Trùng, liền trả lời:

- Trần Khánh với danh nghĩa “hộ pháp” thuần túy sao. Trẫm muốn nắm rõ, rốt cuộc vì sao bọn họ tạo phản.

Gia Cát Tiểu Ngọc biết được thời điểm Trần Khánh làm phản, đang ở nha môn Thường Đình Vệ ăn cơm chiều sau khi nhận được tin tức liền buông bát chạy về phía hoàng cung, nhưng gã chạy vẫn trễ nửa bước, đi vào cửa cung mới biết được, Trung thư lệnh Ôn đại nhân đã vào kiến giá rồi.

Lúc ấy Gia Cát tiểu Ngọc đứng ở cửa hoàng cung một lát, liền xoay người rời đi, gã không trở lại nha môn, mà trực tiếp trở về nhà... Mấy đứa con đang chơi đùa vui vẻ, đứa lớn gương mặt giống phụ thân như đúc đang thi lễ cùng cha, một đứa nhỏ khác chạy ra chào hỏi:

- Cha như thế nào lại về sớm vậy?

Ngày thường Gia Cát đại nhân công vụ bận rộn, mười ngày thì tới bốn ngày đêm khuya mới trở về phủ, sáu ngày còn lại thì ở lại nha môn, ngày hôm nay mới giờ cơm chiều đã trở về nhà, thật là một việc mới mẻ.

Ông ta ôm lấy đứa con nhỏ cười nói:

- Trở về xem, các con trước tiên đi chơi đi.

Nói xong, ông ta đi tới trước mặt thỉnh an cha mẹ, nói chuyện một hồi, lại đi ra chơi đùa với bọn trẻ một trận. Gia Cát phu nhân không ngờ ông ta về sớm vậy, chỉ đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn, đến khi sắc trời đã hoàn toàn tối, Gia Cát Tiểu Ngọc hướng về phòng cha mẹ, lại dặn dò đám con nhỏ, cuối cùng gật đầu với phu nhân, rồi đứng lên rời khỏi phủ đệ.

Ông ta vẫn chưa trở lại nha môn, lần này ông ta đi Tình thành, thậm chí là nơi phồn hoa phong nguyệt nhất của Trung Thổ, không liên quan tới Phong Nguyệt phường.

Gia Cát Tiểu Ngọc đã thay quan phục, cải trang, một người một ngựa không kéo theo sự chú ý, nhưng nơi ông ta tới... Nếu Tống Dương ở đây phân nửa phải chấn động kinh ngạc, đại bản doanh Phó đẳng, cửa hiệu của Lý Minh Kỳ, Lậu Sương các.

Trước sau như một, Diệp Phi Phi vẫn đứng ở cửa, cửa của các Hồng các khác đều là những thiếu nữ mười bốn mười lăm, Diệp Phi Phi lúc này cũng vậy, tuy nhiên ba năm qua đi, dáng người cao gầy không ít, mặt mày tươi mới càng lúc càng xinh đẹp hơn, mà trong vử mặt đó phần lạnh lùng lại chiếm quá nhiều, xem tuổi của nàng, vốn không hợp với đứng ở cửa nhưng đáng tiếc không có cách nào, ai bảo nàng là tâm phúc của đại tỷ chứ.

Thấy Gia Cát Tiểu Ngọc đã đến Diệp Phi Phi cũng không giật mình. Tuy nhiên phần kinh ngạc và hoảng loạn, sợ hãi cũng không có liên quan, nhìn lại hơi giống đám con nhỏ Gia Cát vừa về thăm. Nhìn thấy Gia Cát đại nhân là khách quen, tiểu nha đầu “không ngờ”, tuy nhiên là bởi vì ông ta tới hơi sớm.

Diệp Phi Phi đón chào;

- Khó có được ngày đặc biệt nhàn rỗi như hôm nay.

Nàng không gọi đại nhân, không vấn an, thậm chí ngay cả phép xưng hô ban đầu cũng không có, đủ thấy là mọi người thật sự rất thân quen.

Gia Cát Tiểu Ngọc không trả lời, chỉ có điều hỏi lại:

- Nàng ở đâu?

Diệp Phi Phi gật đầu, xoay người đưa Gia Cát đi vào trong lầu, xuyên qua cánh cửa chính phất tay ra hiệu với đám người xung quanh. Sau khi bọn họ đi vào, một tiểu nha hoàn khác ra đứng cửa... Lậu Sương các không phải nơi bình thường, thường xuyên có phản tặc lui tới, tuy rằng tất cả đồng đảng đều biết quy củ nơi này, chỉ cần không phải Diệp Phi Phi coi cửa, cho dù trời sập xuống, cũng không ai có thể bước vào trong lầu nửa bước.

Lý Minh Ky là phản tặc, nhưng không phải ngày nào cũng gấp gáp vội vàng tạo phản, hoàn toàn ngược lại, bình thường nàng thật sự rất nhàn nhã, giờ phút này đang vừa ăn lúa nho đầu mùa, vừa cùng tiên sinh tính sổ.

Thấy Gia Cát Tiểu Ngọc đến, Lý đại gia cũng ngăn người nhưng không nói thêm điều gì, tiên sinh phòng thu cũng lập tức lui ra, Diệp Phi Phi an bài đồ ăn sáng và rượu ngon xong cũng liền lui xuống, phòng lớn như vậy, trông cũng thấy trống trải lạ thường.

Toàn bộ không có vẻ xã giao của chủ thanh lâu và quan lớn, thậm chí cũng không nói gì, cho tới khi Lý Minh Ky rót rượu, Gia Cát Tiểu Ngọc mới lắc đầu:

- Không uống rượu, lát ta vào cung, trong người có mùi rượu không ổn.

Nói xong cũng không phát hiện ra, Lý Minh Ky khê chau mày... Trước kia ông ta đến, có khi vẻ mặt thoải mái, có khi thân thể mệt mỏi nhưng bất kể thế nào, đều phải sau khi mọi việc nhà môn xong xuôi mới tìm đến nàng.

Lúc này đây, biết rõ phải vào cung, cũng không ở trong nhà môn, còn đến Lậu Sương các?

Lý Minh Ky chưa hỏi nhiều, đáp:

- Vậy người uống nước quả, ta dùng rượu tiếp người.

Nói xong, nàng liền đổi đồ uống, tự rót rượu cho mình, gơ tay, mời, rồi một hơi uống cạn sạch.

Hai người thuận miệng tán gẫu, hoàn toàn không nói chuyện gì trọng điểm, nhìn qua là một chút rượu sâu, nhưng cẩn thận quan sát, sẽ thấy mỗi thời điểm bọn họ đối với nhau, thần thái khác nhau rất lớn.

Có lẽ liên quan tới chức vị, Gia Cát Tiểu Ngọc vẫn giữ một vẻ mặt lãnh đạm, dường như mới từ trong băng tuyết chui ra, trên người mơ hồ còn lộ ra chút âm khí; Mà Lậu Sương các nổi tiếng là nơi lạnh lùng ở kinh sư, đại tỷ Lý Minh Ky là nhân tài kiệt xuất, khuôn mặt xinh đẹp vĩnh viễn giữ một dáng vẻ cao cao tại thượng.

Nhưng lúc này, không còn lại chút vẻ lạnh lùng, chỉ là hai người bình thường, một nam tử hơn ba mươi tuổi gầy yếu và một nữ tử xinh đẹp ngồi đối diện, ánh mắt bình thản và thỏa mãn... Nếu đổi lại là nơi khác, nhìn bọn họ thật giống một đôi vợ chồng.

Sau khi uống ba ly, Lý Minh Ky buông chén rượu:

- Chưa từng bước qua bậc thang này, ta sẽ giúp người.

Hôm nay gặp mặt, với trước kia hoàn toàn không giống nhau, tới sớm như vậy, lại phải đợi đi gặp mặt Hoàng thượng, chính bởi ánh mắt của ông ta, tuy rằng vẫn bình thản như trước, nhưng con người không hề lấp lánh sáng. Lý Minh Ky không biết xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng này hiểu rõ, ông ta đang buồn bực.

Nàng hiểu Gia Cát Tiểu Ngọc. Ông ta không phải người biết chịu thua, không đến phút cuối cùng quyết không buông xuôi.. Thực sự có phiền toái ông ta cũng sẽ không tìm đến mình giải sầu, chỉ biết đón đầu mà tiến tới, trừ phi ông ta gặp phải phiền toái không vượt qua được.

Gia Cát Tiểu Ngọc chẳng cho ý kiến, nhẹ nhàng nói:

- Bốn ngày trước, một đại doanh phía Tây nam tạo phản.

Nói xong, đưa mắt phóng tới trong chiếc đĩa sứ của Lý Minh Ky, lập tức chuyển đề tài:

- Ngày mồng tám tháng chín ba năm trước bạo loạn, La Quan làm phản, phản tặc nổi dậy, Võ Di Vệ trước đó không có chút phát hiện, ta chủ quan liên phạm phải tội không tròn trách nhiệm; Đến năm trước trận đại hỏa thứ hai ở kinh sư, ai cũng hiểu được đó là do người phóng hỏa chứ không phải do thiên tai, Võ Di Vệ không làm tròn bốn phận... Hai lần đại họa, vô số quan viên bị giáng tội, Vạn Tuế cũng chưa từng truy cứu trách nhiệm với ta. Nhưng lúc này đây, một đại doanh tạo phản, ta với vị trí chủ quan mật thám, nhưng so với quan lại bình thường nhận được tin tức cũng không sớm hơn...

Gia Cát Tiểu Ngọc ngẩng đầu, ánh mắt giao giao với Lý Minh Ky, nhìn nhau một hồi, ông ta mới mở miệng:

- Lần này, không có khả năng tránh được.

Nói xong, không đợi Lý Minh Kỳ đáp lại, ông ta lại chuyển đề tài câu chuyện:

- Người cũng biết, có một người, khiến ta trước sau không phục.

Lý Minh Kỳ nhẹ nhàng gật đầu:

- Năm đó Hoàng đế trước tiên sai độc xà, Tà đại nhân Chỉ huy sứ Thường Đình Vệ.

Gia Cát Tiểu Ngọc cười cười, giọng điệu bình tĩnh:

- Quả nhiên, cũng là người hiểu ta một chút... Từ khi ngồi lên chức Chỉ huy sứ Võ Di vệ, ta luôn so sánh cùng với người đã chết đó. Mỗi người đều nói năm đó Thường Đình Vệ do thám thiên hạ, chỗ nào có người Yến liền cho mật thám của độc xà, ta không cho là đúng, cũng không biết Võ Di Vệ của mình so với Thường Đình vệ có cái gì khác biệt. Nhưng liên tiếp mấy đại nạn xảy ra... Nếu Tà Bàn Tử còn sống, có lẽ Nhất Phẩm lỗi đem đó bạo loạn khó có thể tránh được, nhưng tuyệt đối không có trận đại hỏa thứ hai. Về phần đại doanh tạo phản đó... Trước kia cũng không phải chưa từng có những việc như vậy, trong hồ sơ còn ghi lại rõ ràng Thường Đình Vệ khi còn tồn tại, đã có ba lần tướng Yến có ý đồ mưu phản, mỗi lần đều giống nhau, phản tướng còn đang trong giai đoạn mưu đồ bí mật, căn bản chưa kịp khởi binh đã bị Thường Đình Vệ nghe được tin tức, chém đầu thủ lĩnh chặn trước.

Gia Cát Tiểu Ngọc nói nhiều, cuối cùng thở dài nặng nề:

- Đây chính là khoảng cách chênh lệch của đôi bên.

Bất luận Gia Cát Tiểu Ngọc hay Võ Di Vệ lúc này, so với mật thám Đại Yến do Tà Bàn Tử thống lĩnh năm đó, quả là một trời một vực. Gia Cát Tiểu Ngọc nản lòng thoái chí, đồng thời cũng hiểu được, chớ nói Cảnh Thái là đế vương tàn bạo cho dù y là một minh quân, cũng sẽ không thể khoan dung đối với một kẻ liên tục phạm sai lầm lớn giống như mình... Chính mình sắp biến thành người chết, bởi vậy lại không có cơ hội cùng người chết đó tỷ thí.

- Không có việc gì đặc biệt, chỉ có điều đến nhìn người một chút.

Gia Cát đặt quả lộ xuống, Lý Minh Kỳ biết ông ta phải đi, cũng đứng dậy nói:

- Nếu đã tới rồi...Lại khiến Hoàng đế đợi một trận cũng không cách nào... Không trở về sao.

Gia Cát lại lắc đầu, chỉ đáp một câu:

- Ông ấy đối với ta không tệ.

Lý Minh Kỳ không nói gì nữa nâng cánh tay, hai bàn tay ôm kín hai má của Gia Cát... Lý Minh Kỳ vốn được giữ gìn cẩn thận, nhưng so với dung nhan da trên tay vẫn lộ ra chút dấu vết phong sương, không tính là đôi tay đẹp. Gia Cát Tiểu Ngọc lại nhắm mắt lại, chân chính hưởng thụ.

Chỉ một lát, Gia Cát cuối cùng tặng Lý Minh Kỳ một nụ cười, xoay người rời đi. Lý Minh Kỳ chưa từng tiễn người. Đợi ông ta đi đến cuối hành lang, phía sau chợt truyền tới một tiếng vang lớn... Lý Minh Kỳ không vui, một cước đá đổ mấy bàn trước mặt!

Gia Cát bước chân chậm rãi, nhưng cũng không dừng, cuối cùng vẫn đi rồi.

Diệp Phi Phi quan tâm nghe trong phòng đại tỷ tiếng động, vội đẩy cửa tìm hiểu, đồ sứ trong phòng đã vỡ khắp nơi, hòa thành một mớ hỗn độn...

Tiểu nha đầu không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn đại tỷ quảng chén đĩa lại đập bát, còn nói hai người nào loạn khó chịu, Diệp Phi Phi không giận chằng vui trên mặt không lộ biểu cảm gì nhưng trong mắt tràn đầy ý cười, thật sự vui vẻ.

Lý Minh Kỳ ghé mắt nhìn Diệp Phi Phi:

- Rất vui sao?

Diệp Phi Phi do dự, rốt cuộc vẫn gật đầu, hít một hơi lấy dũng khí nói ra suy nghĩ của mình:

- Kỳ thật ta cảm thấy... Cứ ra đi như vậy là tốt nhất, đại tỷ biết đó, việc chúng ta phải làm, và việc nha môn của Gia Cát đại nhân, thực sự không thể cùng chung trên một con đường.

Lý Minh Kỳ lẽ nào lại không hiểu được những đạo lý như vậy, nghe xong chỉ mỉm cười:

- Đạo lý đó ai cũng hiểu được, nhưng đã hiểu được lại có ích lợi gì, đạo lý có thể làm cho người ta sống lại sao?

Nói xong, tự mình lắc đầu, vẻ mặt bỗng chốc suy sụp:

- Không phải tách ra, người cũng không cần vui mừng... Yên tâm đi, ta hiểu được rõ ràng.

Tất cả hoạt động của Phó đẳng, Lý Minh Kỳ giấu diếm rất tốt, Gia Cát Tiểu Ngọc một mực không biết, nàng cũng không bởi vì ông ta, chậm trễ một chút việc mưu nghị; nhưng trái lại cũng giống như vậy, Lý Minh Kỳ cũng không dùng Gia Cát làm phương tiện cho mình, càng không từng lợi dụng Gia Cát.

Theo như lời nàng, nàng vẫn phân rõ được công tư, ngày thường nàng là bà chủ của thanh lâu này; có cơ hội nàng là Phó đẳng, nàng sẽ tạo phản; đối với Gia Cát, nàng chỉ là một nữ tử bình thường.

Diệp Phi Phi có chút thất vọng, thậm chí còn hơi sốt ruột, những lời này nàng sớm cũng muốn nói, có thể trước không dám, hôm nay nếu đã mở miệng, nói rõ ràng một hồi cho xong:

- Ta hiểu được, đại tỷ có thể phân minh rõ ràng, nhưng ai có thể cam đoan Gia Cát cũng rõ ràng như thế?

- KHÔNG cần cam đoan, ông ta nhất định không thể rõ ràng, nếu biết rõ thân phận của ta, việc đầu tiên ông ta sẽ bắt ta, nói không chừng còn có thể lợi dụng ta để giăng một mẻ lưới bắt hết tất cả mọi người.

Lý Minh Kỳ bỗng nhiên mỉm cười, ánh mắt có chút hốt hoảng, cho nên cười tươi mà không được tự nhiên, có chút cổ quái lại càng động lòng người, thật là nụ cười mê hoặc:

- Nhưng ông ta gốc như vậy, căn bản không có khiêu làm mật thám... Thậm chí ta là ai cũng không biết.

Nhẹ nhàng cảm thán xong, Lý Minh Kỳ trở lại đề tài chính:

- Liên lạc với công tử giúp ta, ta có chuyện xin hẩn.

Muốn từ trong ngục cứu Gia Cát, trừ tay sai Tạ Môn ra tay, không thì không thể rồi. Lý Minh Kỳ và Bạch tiên sinh mặc dù có giao tình, nhưng nhờ vả bọn họ làm việc lớn như vậy thì không thể, huống chi, tay sai Tạ Môn vốn thân là Thường Đình Vệ, nhìn thấy Võ Di Vệ gặp xui xẻo vui mừng còn không kịp, sao có thể nói tới mạo hiểm cứu người.

Lý Minh Kỳ thông minh, nàng biết việc này chỉ có Tổng Dương ra mặt, Bạch tiên sinh thiếu ân tình của Phó tứ công tử vô số, chỉ cần hẩn mở miệng, tay sai Tạ Môn không có lý do gì cự tuyệt.

Diệp Phi Phi không tình nguyện, miễn cưỡng đáp một tiếng, lại tiếp tục than thở.

Gia Cát Tiểu Ngọc trung tâm, ông ta không ngờ khiến Hoàng đế đợi, ở Lậu Sương các trì hoãn một thời gian, chờ khi ông ta về đến nha môn, thái giám đến truyền chỉ triệu kiến ông ta vào yết kiến đã chờ một hồi lâu rồi, đợi ông ta đổi lại quan phục vào hoàng cung, sắc mặt Cảnh Thái sớm đã không còn kiên nhẫn. Vừa thấy mặt đã đập bàn quát lớn:

- Trẫm muốn đánh người, phục hay không?

Trọng thần đương triều, quan tam phẩm, Hoàng đế có thể giáng tội, có thể lấy đầu, nhưng không thể tùy ý làm nhục, cũng chỉ có Cảnh Thái khác người, hỏi một tiếng “có thể đánh hay không”, hỏi qua rồi sẽ không tính là làm nhục, không để mất phong độ của bậc Đế vương.

Đối mặt với câu hỏi cố ý của Hoàng thượng, ai có thể lắc đầu nói không, Gia Cát Tiểu Ngọc cũng không ngoại lệ, khom người thật sâu:

- Tội thần nhận phạt, tạ long ân Hoàng thượng.

Tiểu Trùng Tử thanh âm trong trẻo, truyền thị vệ ngoài cửa:

- Truyền chấp ý vệ.

Trong nháy mắt, thị vệ phụ trách hình phạt trong cung mang quyền trượng vào tới, nghe tuyên gọi, Tiểu Trùng Tử khom người trước mặt Hoàng đế;

- Vạn tuế, đánh thế nào?

- Ba nghìn hai mươi gậy!

Cảnh Thái há mồm nói, Tiểu Trùng tử hoảng sợ, Chấp trượng vệ vừa tiến tới cửa ngự thư phòng nghe thấy cũng trợn mắt há mồm... Đám thị vệ cũng không trông mong Vạn tuế gia thương cảm bề tôi, nhưng đánh tới ba nghìn hai mươi gậy, đừng nói kẻ bị đánh, ngay cả người đánh, cũng phải từ bỏ mạng sống của mình.

Hơn nữa con số trách phạt này quá lớn, còn có số chẵn số lẻ, không khỏi có chút kỳ lạ.

Cảnh Thái sắc mặt không đổi, để vương lộ rõ uy nghiêm trong ngự thư phòng, ánh mắt nhìn về phía Gia Cát Tiểu Ngọc:

- Đánh người, cũng muốn cho người hiểu rõ... Trẫm truyền cho người yết kiến, vô duyên vô cớ bắt trẫm chờ hơn nửa canh giờ không sao, nhưng lúc này nên là thời điểm người bận rộn, người cũng không ở trong nha môn. Chưa tan giờ làm cũng không sao, người nếu về nhà cùng già trẻ trong nhà đàm luận trẫm đương nhiên không trách phạt, nhưng người cũng không ở nhà... Đây là điều thứ nhất, phạt người hai mươi gậy, chính người nói xem, có phải có lỗi không?

Gia Cát Tiểu Ngọc đại khái hiểu được tính cách của Hoàng đế, biết y không thích từ ngữ hoa lệ chau chuốt, y nói thế nào thần tử ứng theo là tốt rồi, liền nói ngay:

- Thần quả là lời rồi.

Cảnh Thái hừ lạnh, tiếp tục nói:

- Đại doanh Trần Khánh ở Tây Nam tạo phản, người trước đó chưa từng phát hiện, liền đã có tội, hơn nữa khiến người buồn bực, người báo tin cho trẫm trước tiên không phải người! Điều này là thứ hai, phạt người ba nghìn gậy, cũng tự người nói xem, có lỗi không?

Đây quả thực không có lỗi, tuyệt đối là bồi đắp, tuy nhiên Gia Cát cũng không sao, ba nghìn gậy? Số lượng rõ ràng không đủ đánh chết mình vài lần, lại còn nhiều gấp bội cũng không là cái gì, vẫn đáp:

- Thần quả là lời rồi.

Cảnh Thái cười một tiếng:

- Chính người cũng hiểu tại sao trách phạt quá nhẹ? Trẫm liền dựa theo ý người, tăng lên mười lần, tổng cộng ba mươi nghìn hai mươi gậy, từ thuở khai thiên lập địa đến nay chưa hề có, Hoàng đế điên lập tức ban thưởng hơn ba mươi nghìn gậy, Gia Cát Tiểu Ngọc không thể nói gì, chỉ có Chấp trượng vệ sắc mặt trắng bệch...!

Cảnh Thái nhìn ra thị vệ này nghi ngờ, giơ tay chỉ vào gã, nói một câu chẳng hiểu ra sao:

- Từ hôm nay trở đi người đi theo bên cạnh Gia Cát đại nhân đi.

Tất cả mọi người trong phòng không hiểu, Cảnh Thái uống trà thuốc, cũng không vội vàng từ tốn nói với Chấp trượng vệ:

- Ba mươi nghìn hai mươi gậy không cần phải đánh xong ngay, chia ra, mỗi ngày đánh ba gậy, sáng trưa tối đánh cho hẵn một gậy, đánh đủ một ngàn ngày là được.

Lúc này, Gia Cát Tiểu Ngọc bỗng quỳ rạp xuống đất “rầm”, hai mắt đỏ hoe cảm kích, dập đầu thật mạnh. Cảnh Thái căn bản không nhìn ông ta, nói với Chấp Trượng vệ:

- Mười ngàn ngày, còn chưa đủ ba mươi năm, hần bệnh không đánh, bị thương không đánh, tam tiết ngũ khánh không đánh, còn lại những lúc khác chiếu theo hình phạt đánh cho ta, đánh đủ ba mươi năm, bắt đầu tính từ ngày mai.

Nói hết lời, Gia Cát khóc rống nghẹn ngào, Hoàng đế ở trước mặt nên ông ta không dám khóc lớn, chỉ liều mạng ép tiếng khóc của mình xuống, trở thành một âm thanh ô ô kỳ quái, nghe thấy khiến người ta cực kỳ

khó chịu. Tiểu Trùng Tử khôn ngoan, thấy thế khoát tay áo, lệnh cho người ngoài lui ra, tự mình kính lễ với Vạn tuế, lặng yên rời khỏi căn phòng.

Gia Cát Tiểu Ngọc là quan võ, là người thống lĩnh Giám Cố trọng khí, thân thủ sao có thể tầm thường? Mỗi ngày sáng trưa tối đánh một gậy, đối với ông ta căn bản không là cái gì, Cảnh Thái ban thưởng ba mươi ngàn gậy, cũng nói là trừng phạt, ngược lại không nói đánh như thế nào. Mà phần đánh y lại coi nhẹ, không chút chú trọng, không phần tín nhiệm.

254. Chương 13: Liên Lụy Tổ Tiên

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 13: Liên lụy tổ tiên

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đơn giản như trận đại hỏa thứ hai, Thiên Hạc Vệ chủ quản không liên quan cũng bị giáng tội, huống chi kẻ đứng đầu Võ Di Vệ liên tiếp phạm sai lầm? Nhưng lúc này những lo lắng bị bệ hạ trách phạt trước đó, bỗng chốc hóa thành hư không, ngược lại trong lòng bỗng cảm thấy áy náy, cảm kích. Gia Vát không phải người dễ dàng rơi lệ, hiện tại lại không làm cách nào ngăn được tiếng khóc.

- Trên đời này, trên người là nhân tài, trên nhân tài là thiên tài, Tạ Bàn Tử chính là thiên tài.

- Lão ta từ nhỏ đã có khiếu làm mật thám, nếu là lão, trong hoàn cảnh thất loạn bát đảo này cũng không xảy ra bất kỳ sự cố nào, người không được bằng lão ta.

Sau khi những người khác rời đi, Cảnh Thái vẫn không đưa mắt nhìn Gia Cát, thân thể Hoàng đế lui về sau dựa vào thành ghế, đưa cằm lên, nhìn nóc nhà:

- Nhưng lão ta đã chết, người lại còn sống, người có biết vì sao không?

- Tạ Bàn Tử tra được việc gì, bao giờ việc đầu tiên lão ta cũng tự mình cân nhắc, sau đó mới quyết định việc gì nên tâu, việc gì không nên tâu. Những việc lão ta tâu trình, phần lớn có lợi cho lão nhiều hơn, những việc lão giấu diếm, càng vì tính toán hơn thiệt cho bản thân. Người thì không thể, người do la được bất kỳ việc gì cũng không giấu diếm.

Không cần Gia Cát trả lời, Cảnh Thái liền cho ông ta một đáp án:

- Người so với Tạ Bàn Tử thành thật hơn, càng trung thành hơn, so với lão ta người lại càng muốn giữ gìn thiên hạ này cho trăm hơn. Đó chính là nguyên nhân. Người làm việc có thể không bằng họ Tạ, có thể không phải là thiên tài, ít nhất người cũng là một nhân tài, chỉ có điều so với Thường Đình Vệ trước đây, hiển nhiên các người không bằng bọn chúng. Nhưng bình tĩnh nhìn nhận lại, trong mấy năm nay Võ Di Vệ làm việc cũng không tồi, tất cả mọi việc trong lòng trăm đều hiểu.

- Tuy nhiên chỉ cần “làm đúng, thật xa cũng không đủ, người nhất định phải làm tốt mới được. Trăm trăm muốn làm một bậc đế vương bình thường, cũng không muốn khó dễ người, nhưng trăm ở ngôi chí tôn, hiện giờ ngay cả một vùng lãnh thổ quốc gia người cũng không nắm được, tương lai cao nguyên, đại mạc, thảo nguyên và Nam Hoang đều nhập vào bản đồ, người chẳng phải càng phải cố hết sức hay sao?

Nói xong, Cảnh Thái ném ánh nhìn về phía Gia Cát Tiểu Ngọc:

- Tài trí không đủ, cũng chỉ có thể lấy cần cù bù lại, trăm mỗi ngày đánh người ba gậy, là muốn người phải ngày một nỗ lực hơn.

Nói tới đây, Cảnh Thái bỗng nhiên đổi đề tài:

- Ba năm trước bệnh nặng một trận, khiến nguyên khí tổn thương, tuổi thọ giảm bớt, an dưỡng phù hợp, có thể sống được hơn chín mươi tuổi, hiện giờ đã đánh mất mười mấy năm, chưa chắc có thể sống tới tám mươi tuổi.

Gia Cát Tiểu Ngọc giọng vẫn còn nức nở:

- Tấm lòng của Hoàng thượng có trời chứng giám, phù hộ cho Hoàng thượng được mạnh khỏe vạn thọ vô cương...

Chỉ là bề tôi nói tới về mặt, nhưng từ giọng nói của đối phương, y nghe ra được những chân thành tha thiết, cảm giác này khiến Hoàng đế rất thoải mái, Cảnh Thái cười lắc đầu :

- Bên người trầm có thầy thuốc tốt nhất thiên hạ, cho nên từ nhỏ liền hiểu được, vạn thọ vô cương thực ra là chuyện diên rồ, không có thực, mọi người đều không trốn được cái chết... Trầm sớm đã không còn sợ, cũng tính toán đâu ra đấy, chỉ thọ được hơn ba mươi năm nữa thôi.

Nói xong, Cảnh Thái bỗng nhiên tăng thêm ngữ khí:

- Ta còn có thể sống được ba mươi năm, cho nên đánh người ba mươi ngàn gậy... Hồng Hạo à, người có hiểu được ý của trầm không?

Gia Cát Tiểu Ngọc tên chữ là Hồng Hạo.

Hoàng đế tính mỗi ngày đánh ba gậy, phạt trong ba mươi năm, y cũng chỉ sống thêm ba mươi năm, Gia Cát Tiểu Ngọc làm sao có thể nghĩ ra thâm ý của Cảnh Thái ở trong đó: Trong những năm này, người cùng đi với trầm thôi.

Dần dần tiếng học thu nhỏ lại, bỗng chốc lại trở lên vang dội, Gia Cát đập đầu thật mạnh, ông ta không biết biểu lộ cảm kích trong lòng mình như thế nào cho phải, dường như muốn bùng nổ ra rồi.

Cảnh Thái lần nữa lại mỉm cười:

- Khóc thành ra như vậy, liền không cần đánh sao? Lau sạch nước mắt, trước tiên xuống dưới nhận lấy hai mươi gậy! Sau đó trở lại, trầm còn có việc cần người làm!

Hình phạt thứ hai, ba mươi ngàn gậy chia cho ba mươi năm, trước tiên phạt ông ta hai mươi gậy cho tội thứ nhất, đánh ngay lập tức.

Gia Cát khi được đỡ trở lại, Tiểu Trùng Tử lại trở về ngự thư phòng hộ giá, mặt khác Hoàng đế còn tuyên gọi thêm một gã thái y lại.

Mông của Gia Cát da tróc thịt bong, ông ta không vận lực chống đỡ, ngược lại, còn chủ động mời Chấp trượng vệ dùng toàn lực, nhưng thật ra Chấp trượng vệ, cân nhắc nửa đời sau còn phải đi theo bên cạnh vị đại nhân này, trước tiên muốn bán cái giao tình, đánh nhẹ một chút về sau mọi người còn ở chung. Tuy nhiên hiện nay đại nhân kiên trì muốn dùng sức đánh, gã cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm theo. Lúc này chạy tới giúp thái y rửa sạch miệng vết thương, băng bó thuốc, bận rộn xử lý xong xuôi, Cảnh Thái mới dặn dò tiếp.

Suy nghĩ của Hoàng đế không thay đổi, phản quân gây chuyện làm y không vui, y liền muốn giết người, hoàn toàn không để ý tới lời khuyên bảo của Ôn Cẩm Thiên, Võ Di Vệ trừng phạt đám người phản bộ trong quân doanh có thân thuộc của nhân丁 Giáo Uy, không cần tru di cửu tộc, nhưng cha mẹ vợ con trực hệ phải giết không tha.

Giết thân thuộc phản quân, ngoại trừ trừng phạt bên ngoài, còn ẩn dấu toan tính khác của Cảnh Thái.

Gia Cát muốn đứng dậy đập đầu lĩnh mệnh, Cảnh Thái nhìn mông của ông ta, cười lúc lắc. Lập tức chuyển qua chuyện vừa rồi, hỏi:

- Người cảm thấy sao, những người đó nên giết thế nào?

Gia Cát suy nghĩ cẩn thận sau đó mới đáp:

- Trong mấy chục năm gần đây, Đại Yến rất ít khi trừng phạt liên đới, tuy nhiên luật lệ vẫn còn, chưa bị hủy bỏ. Phản quân là tội nặng vốn phải giết cứu tộc, bệ hạ chỉ giết trực hệ của nhân丁 Giáo Ủy, đã là khai ân rồi, với pháp luật của Đại Yến tuyệt không có chút mâu thuẫn.

Nói xong, ông ta hơi dừng, đợi một lát không thấy Cảnh Thái nói lời nào, Gia Cát tiếp tục:

- Tuy nhiên, giết thân thuộc, sẽ ép phản quân tới đường cùng.

Đối với trong nước đạo nghĩa phu tử của Nho gia vẫn là một sự kích động. Lấy sức của thần, làm ra chút tai họa, khiến cho đám thân thuộc này chết không phải việc khó, làm như vậy với pháp luật bất hòa nhưng không ảnh hưởng nhiều lắm, trời người vô tri, sự tình sẽ được làm thỏa đáng.

Gia Cát chỉ ra sự lựa chọn, thực sự quyết định vẫn là Cảnh Thái.

Sau khi nghe ông ta thao thao bất tuyệt lại lộ ra vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười:

- Vốn là muốn người âm thầm giết, ít gây ra phiền toái!

Cảnh Thái lần này giết người cho hả giận, chỉ cần người chết y liền hết giận, có thể vui vẻ, không cần cho ai xem.

- Ta hỏi người giết như thế nào, không nói về ân tình trong pháp luật, mà hỏi người những người này cần phải giết theo kiểu gì.

Y nói như vậy vẫn chưa rõ ràng nhưng Gia Cát Tiểu Ngọc đã hiểu được ý tứ:

- Hoặc tưới nước sôi vào người, hoặc để cho chó cắn, hoặc lột da móc mắt, mỗi người đều bị chết thê thảm, nếu giữ lại một phần cơ thể, thần để lại cái đầu mang tới Vạn tuế gia nhận diện. Còn nữa, tiểu nhân nhất định sẽ giết người trước mặt cả nhà bọn họ, nhất định sẽ giết đứa nhỏ nhất trước tiên, kẻ chết cuối cùng, nhất định phải là kẻ lớn tuổi nhất trong nhà.

Cảnh Thái không bày tỏ điều gì, nhưng cũng không lắc đầu, vẻ mặt rõ ràng rất vừa lòng, nhưng vẫn cảm thấy có chút không đủ.

Gia Cát Tiểu Ngọc lại tiếp tục nói:

- Thần nghe người ta nói qua, tặc tử phản bội hậu sinh có từ trong xương cốt ý đồ phản nghịch, bất kể Vạn Tuế đối với bọn họ thật tốt nhưng chung quy bọn họ vẫn sẽ làm phản. Truy cứu nguyên nhân này, là kẻ trộm huyết tương truyền, phản tâm làm con nuôi...

Lời nói của đại thần từ giết phản nghịch chuyển sang sờ xương xem tướng, Cảnh Thái không có hứng thú nhiều, hỏi thẳng:

- Người muốn nói cái gì?

- Thần muốn nói chính là, tội của trấn Khánh, vốn là kế thừa cái ác của tổ tiên, chỉ khiến trách bọn họ và thân thích vẫn chưa đủ, tổ tiên của tặc tử cũng phải hỏi tội. Thần xin Hoàng thượng cho quật phản mộ tổ tiên, đem xương cốt ném đi khắp nơi!

Cảnh Thái cuối cùng lộ ra nụ cười, nhưng chưa gạt đầu, mà hỏi một câu:

- Trước khi giết người, có phải đào phản mộ tổ tiên lên trước không?

Gia Cát không cần suy nghĩ, lập tức trả lời:

- Trước tiên đào phản mộ tổ tiên, Võ Di Vệ giam giữ thân nhân, mang tới trước từ đường, ngay trước mặt lớn nhỏ cả nhà mở năm mồ rồi ném xác.

Cảnh Thái nụ cười càng thêm tươi:

- Trẫm cảm thấy, Võ Di Vệ cả ngày vì quốc gia lao tâm, vốn là vất vả không ngừng, có chút việc, không nên dùng bọn họ. Tự mình làm đi.

Gia Cát Tiểu Ngọc một chút liền hiểu, bưng tỉnh đại ngộ, nói:

- Dùng đứa trẻ ép người già, dùng người già ép lão hán, tóm lại việc đào phần mộ chúng ta không nhúng tay vào, một phần tổ tiên nhà ai, cho bọn họ tự đào. Tổ tiên nhà ai, nhà nấy tự đào mà hủy.

Cảnh Thái cuối cùng cũng cười vang một tiếng, vỗ bàn thật mạnh:

- Hay!

Hoàng đế vừa lòng, Gia Cát đại nhân cũng có phần quang vinh, lòng tràn đầy vui mừng, càng dốc sức suy nghĩ về vụ án để phân ưu cùng minh chủ:

- Sứ đoàn Nam Lý đến Hồng Dao thành màn đêm vừa xuống, doanh trại trấn Khánh liền đánh vào trạm kiểm soát, khởi binh tạo phản. Thần nghĩ rằng việc này sao có thể đúng lúc nha vậy, trời vừa sáng phản quân rời đi, sứ đoàn Nam Lý không chút thương tích, cũng có chút nghi ngờ, chuyện này...

Không đợi ông ta nói xong, Cảnh Thái liền ngắt lời:

- Võ Di Vệ nhận trách nhiệm Giám quốc, chỉ cần việc uy hiếp cho trầm, cho Đại Yến, đều là trong phạm vi quyền lực và trách nhiệm của người. Cảm thấy nghi ngờ cần phải truy xét thì truy xét, không cần tới hỏi trầm. Tuy nhiên điều tra phái đoàn sứ giả này, thủ đoạn phải thay đổi một chút, nếu khiến thần dân cảm thấy Đại Yến ta ý thế hiếp người, sẽ không tốt lắm.

Gia Cát Tiểu Ngọc hiểu được ý của Vạn Tuế, gật đầu đáp ứng, lại quỳ rạp trên mặt đất dập đầu tạ ơn, được người nâng ra khỏi hoàng cung suốt đêm mà đi. Chắp Trương Vệ ôm gậy gộc đuổi theo, từ nay về sau, trong ba mươi năm gần đây phải đi theo bên cạnh Gia Cát đại nhân.

Người không phận sự hết thấy đều lui ra, Tiểu Trùng Tử cũng không giấu diếm suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ khâm phục, vui mừng hoan hỉ đối cho Hoàng đế một ly trà thuốc, nói:

- Cái tội phản nghịch này, hiện giờ thủ đoạn Vạn Tuế gỡ xuống, quả thực rất tài ba.

Cảnh Thái khép mi, cười nói:

- Người vỗ mông ngựa vang quá đi, Tiểu Trùng Tử, hăng quá hóa dở.

Tiểu Trùng Tử thật lòng, lắc đầu nói:

- Không phải hồ loạn mà khen, tiểu nhân thật tâm thật dạ khâm phục. Bệ hạ đầu tiên tặng cho Ôn đại nhân một công lao, lại phạt Gia Cát đại nhân ba mươi nghìn gậy, thần ngu ngốc một, nhưng có thể nhìn ra trong thưởng phạt của người, có chút thủ đoạn...

Nói tới đây, Tiểu Trùng Tử bỗng phát giác, chính mình nói ra lý do phủ nhận sao lại không giống lời khen chút nào, thủ đoạn của Vạn Tuế gia ngay cả người ngu ngốc có thể nhìn ra được..., hắc lè lưỡi, không dám lên tiếng.

Cảnh Thái cười ha hả, xua tay nói:

- Nói tiếp, không sao.

- Trấn Khánh phản loạn vốn là chuyện xấu, Vạn Tuế gai làm dùng một thưởng, một phạt, đường đường chính chính thu phục được hai vị trọng thần. Hai vị đại nhân đều là nhân tài, muốn thần nói, có được sự trung thành của bọn họ, ước chừng đổi được hơn mười ngàn phản quân! Sứ phụ nếu biết được hắc sẽ cười lớn mà nói “trấn Khánh làm phản tốt lắm.”

255. Chương 14: Đấu Một Trận

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 14: Đấu một trận

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tiểu Trùng Tử đuôi mày nhẩn tít hoan hỉ, dường như cao hứng lắm, ngoại trừ Quốc sư, hẳn chính là người thân cận nhất của Hoàng đế. Cảnh Thái và hẳn khi ở cùng một chỗ sớm đã không dùng cách xưng “trẫm”, đủ thấy quan hệ của hai người. Giờ phút này trong phòng không có người ngoài, Tiểu Trùng Tử nói chuyện cũng không cần chú ý, lại tiếp tục nói:

- Sư phụ quả nhiên không nhìn lầm ngài, lão nhân gia hẳn đã sớm nói qua, Vạn Tuế gia tài trí tuyệt đối xuất chúng, chỉ có điều tính tình không tốt, đôi khi vì nóng giận mà che mất tâm tính, nếu có thể bình tĩnh làm việc, sẽ trở thành bậc minh quân lưu danh thiên cổ.

Cảnh Thái sắc hỉ càng đậm, nhưng vẫn lắc đầu cười nói:

- “Minh quân thiên cổ” bốn chữ đó ta đảm đương không nổi, ta chỉ nhớ rõ hai việc. Lần trước lão rời nhà đi xa, loạn ra một trận đại họa, rút kinh nghiệm xương máu, khi lão không ở nhà, ta cũng có vài việc để làm, nhưng không dám tự mình dính vào; Một việc khác thì, mặc kệ lão có nhà hay không, ta đều tận lực không giận dữ, khí lực một đời tổn thương đến thân thể, lại liên lụy tới lão, còn phải khiến lão dốc sức lo lắng chăm sóc. Tuy rằng lão nói đúng, nhưng khi trong lòng giận ngút trời, quả thức trong lòng lay động không ít.

Nói xong, Cảnh Thái lại khôi phục giọng điệu cũ:

- Chỉ có điều người nói có chút không đúng, bất luận thế nào, trấn Khánh làm phản là một việc xấu, truyện xấu động trời, sao có thể nói “bọn họ phản tốt” được.

Tiểu Trùng Tử ra sức gật đầu, khom người nói:

- Ta sớm đã chuẩn bị hành trang, càng sớm càng tốt chuẩn bị khởi hành đi tây nam, mời sư huynh địa phương rat ay, giết thủ lĩnh nghịch tặc.

Cảnh Thái lại đắn đo vài câu mới để tiểu thái giám rời đi, một mình y ngồi lại, đem câu chuyện sắp xếp suy nghĩ một hồi, xác định không còn chút sơ hở y liền tính toán trở về tẩm cung.

Có trà thuốc giữ gìn sức khỏe, một tháng y có thể gần gũi phụ nữ ba lần, đêm nay Cảnh Thái rất hài lòng, tính toán khao chính mình, không ngờ khi vừa đứng dậy mới phát hiện lúc này phía chân trời đã sáng, không lâu nữa đến lúc phải lâm triều rồi.

Hoàng đế hơi buồn bực, lắc đầu hít một hơi, rõ ràng không trở về cung, ngồi nguyên vị, liền ghé lên bàn nghỉ một lát...

Cảnh Thái vừa mới ngủ. Cùng lúc đó ở nơi khác, bà ngoại lại vừa tỉnh dậy, bà còn muốn ngủ tiếp, vừa vặn đứa nhóc con đáng ghét đập vào người, miệng liền thoảng kêu không ngừng:

- Gãi, gãi.

Bà ngoại không phải không có vai vế, chỉ có điều là bà ngoại của nhóc con nên Tô Hàng gọi là Bà ngoại.

Nhóc con hô “gãi” chính là gọi người người chị em của Tô Hàng, tiếng bà ngoại này cũng thật bắt mắt dĩ, nhưng nghe gọi nhiều, dần cũng thành quen. Đáng tiếc Tống Dương không ở đây, nếu không có thể cũng được nghe nhóc con gọi cha.

Kiếp trước tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Anh, từ khi sinh con nàng cũng dạy cho nó... biết thêm được một loại ngôn ngữ cũng tốt, tuy rằng biết thêm ngoại ngữ lợi ở chỗ nào, Tô Hàng cũng không nghĩ tới.

Bà ngoại ngồi dậy đi tới, nở nụ cười với đứa trẻ, ngày thường trên mặt bà đều trắng toát, xấu xí và quái dị, giờ phút này vừa tỉnh dậy, trên nét mặt già nua sạch bóng, đây lại không hề kỳ lạ, nhưng vẻ xấu xí càng đậm, bộ dạng bà ngoại cũng không tốt để nhìn. Tuy nhiên khi bà cười cũng thật tâm:

- Tiểu thiếu gia, muốn làm gì?

- Đi bơi.

Đứa bé trả lời giọng đặc mùi sữa, phần lớn thời gian đứa trẻ đều nói tiếng Hán.

Tuy rằng chỉ mới là tiểu tử hai tuổi, nhưng sinh ra trên khoang thuyền, nó học bơi trước khi học chạy.

Đứa trẻ làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật nào cả, ban ngày ăn no ngủ kỹ, hiện giờ trời mới sáng, nó đã ngồi không yên, vừa ngáp, vừa ôm nó ra khỏi khoang thuyền, đứa nhỏ bơi lội không vấn đề gì, tuy nhiên có người lớn đi theo, muốn tìm người bơi cùng nó, không đợi bà ngoại đi lên boong tàu, đột ngột một tiếng chuông “ bong, bong” vang lên.

Bà ngoại lập tức đổi giọng kêu lên:

- Tô Hàng đang nghỉ, có việc gì lớn cũng không được gây ồn ào!

Tô Hàng mấy ngày nay bị cảm, tuy rằng không vấn đề gì, nhưng bọn họ đi đã lâu, lần trước dựa vào hàng đảo nhỏ tiếp tế đã hơn nửa năm rồi, trên thuyền thiếu ít thuốc, bệnh Tô Hàng chuyển biến chậm. Nếu không như vậy, cũng sẽ không tạm thời giao đứa bé cho bà ngoại chăm sóc.

Tuy nhiên, đợi sau khi bà ngoại bước lên boong tàu miệng quát lớn đột nhiên dừng lại... Biển rộng yên tĩnh, gió thổi vừa đủ, tầm nhìn thoáng đạt, cuối tầm mắt khu bờ song phẳng phát như có giao lòng nằm sắp rồi bển.

Rất nhanh Tô Hàng bị tiếng chuông đánh thức cũng bước lên boong tàu.

Mấy năm phiêu bạt, một lần sinh nở, Tô Hàng vóc dáng cũng không thay đổi nhiều, chỉ có điều làn da đen hơn vì gió biển, so với khi Tống Dương mới gặp, thiếu đi chút thanh tú nhưng nét thành thực lại nhiều hơn một chút.

Vừa nhìn thấy chủ nhân đi lên, bà ngoại thất sắc kinh hãi, bất chấp sự ngạc nhiên phát hiện ra đất liền, cả kinh đẩy nạng xuống nói:

- Còn bệnh, phải tránh gió, mau xuống mau xuống, có chuyện gì ta đều có thể báo lại.

Tô Hàng lắc đầu:

- Không việc gì...

Nói xong nhìn về phía đứa nhỏ:

- Nên nói thế nào?

Nhóc con hai hàng lông mi nhú chặt, suy nghĩ cặn kẽ một phen, cuối cùng dè dặt thăm dò mẫu thân:

- Thử coi... có thể...kể trộm chăng?

Tô Hàng cười khúc khích bộ dạng vui vẻ, quay đầu bảo chủ quản trên thuyền:

- Quy củ cũ.

Nếu là quy củ cũ liền không cần mỗi lần phải dặn dò, kỳ thật không đợi Tô Hàng truyền lệnh, tài công cũng đã điều chỉnh hướng đi, thuyền lớn vẫn chưa trực tiếp tiến vào đất liền, mà chỉ song song với bờ song. Mỗi lần phát hiện đảo nhỏ, thuyền đều lập tức vòng một vòng quanh đảo, theo đó sơ đồ trên thuyền sẽ vẽ lại toàn bộ hình dáng của đảo làm mẫu.

Tô Hàng không để ý đến thế giới này, nhưng nếu có cơ hội hoàn thành một bức bản đồ thế giới... Việc long trời lở đất thế này nàng cực kỳ yêu thích, đặc biệt nguyện ý làm.

Tuy nhiên lúc này đây, thuyền vẫn đi dọc theo đường ven biển đã nửa tháng, không thấy đảo cuối cùng, hướng đi cũng không được điều chỉnh, bởi vậy mọi người mơ hồ hiểu được, lúc này phía trước mặt chưa chắc đã là một hòn đảo nhỏ...

Tô Hàng nhẩm cảm cũng đã được hơn một tháng, xa xa ngắm nhìn mảnh đất liền, cắn chặt răng đầy hung phấn, trong lòng thầm nghĩ, nơi này có thể là châu mỹ không?

Tuy rằng cách xa ngàn dặm, nhưng Bạch phu nhân và Tô Hàng tâm tình tương đối giống nhau, khác biệt chỉ là Tô Hàng là vì giấc mộng châu mỹ, Bạch phu nhân thì vì vàng, vàng thực sự.

Hồi trước Bạch phu nhân đi thâm sơn tìm nạng, tay sai Tạ Môn chỉ điều tra được mười ba châu Đại Yến đang âm thầm điều chuyển một lượng vàng lớn, nhưng sau khi rời núi hợp sức điều tra, dần dần điều tra rõ

chân tướng, không chỉ mười ba châu, mà khắp cả Đại Yến, hai mươi một châu dốc sức điều động, một lượng cực lớn, hơn một triệu lượng vàng, đang ở trên đường tới Đan Sa Hãn, vận chuyển nhằm về hướng bắc.

Một triệu lượng vàng, chính là ngàn vạn lần bạc trắng, số lượng này rất cuộc lớn thế nào? Nam Lý khắp cả nước, một năm nhập vào quốc khố được hơn ba triệu lượng bạc, đây vẫn là con số của mấy năm gần đây trấn an được man di, kết quả sau khi khôi phục được nguyên khí.

Cho tới hiện tại, khoản tiền này tốt cùng nguồn gốc từ nhà ai còn chưa thể tra ra, tuy nhiên không liên quan, từ nhà nào cũng đều được cả, nếu khoản tiền này vận chuyển ngầm, liền không thể để lộ ra ngoài sáng, giờ phút này bị tay sai Tạ Môn theo dõi, khoản tiền này liền sớm sẽ đổi họ không xa rồi.

Để đồng tiền lớn Nam Lý được ba tuổi, Bạch phu nhân vừa nghĩ liền không kìm nổi muốn cười... Chính lúc vui vẻ, tiếng bước chân truyền đến, rèm cửa vén lên, Bạch tiên sinh bước vào.

Bạch phu nhân hơi sững sốt hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Việc lớn tra ra không mấy khác biệt, thuộc hạ bắt tay vào làm vạch ra kế hoạch cướp đoạt, Bạch tiên sinh hôm trước khởi hành, đi về hang ổ của Đàm Quy Đức, đi bàn với lão Soái về việc này, một chuyến đi tới đi lui nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng, không ngờ mới hai ngày ông đã trở lại rồi.

Bạch tiên sinh vẻ mặt thoải mái:

- Hôm qua ở trên đường, có con chó nhỏ nhận được tin tức trấn Khánh xảy ra việc.

Mấy ngày trước hai vợ chồng mới nhận được thư của Tạ Tư Trạc, biết được thành Hồng Dao xảy ra binh biến, hiện tại phản quân vừa không cần chi viện về tiền bạc, cũng không cần lập tức đi cứu nghĩa phụ, chỉ có điều dựa theo hiệp nghị giữa Tạ tiểu thư và Phó Trình, tay sai Tạ Môn phái ra hai người có bản lĩnh cao đi cùng phản quân, chuyện này trong thư Tạ tiểu thư đã nói rõ ràng, Bạch tiên sinh liền sắp xếp thật gọn gàng.

- Trấn Khánh xảy ra chuyện gì?

Bạch phu nhân hỏi.

- Gia quyến. Chúng ta đi tìm vàng, đều quên mất một việc, theo tính khí của Cảnh Thái, sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho gia quyến của phản quân trấn Khánh.

Bạch tiên sinh đã đi về phương bắc, chính là ở trên đường bắt ngờ nghe được tin tức gia quyến phản quân trấn Khánh gặp họa, nên vội vàng trở về, cùng phu nhân thương lượng việc này.

Bạch phu nhân chau mày:

- Việc này chúng ta quản được sao ?

- Cảnh Thái hành động chính là “thi hình” mấy nhà gặp chuyện không may đó nhìn bên ngoài, đều là thiên tai tà họa, không có chút liên quan tới quan phủ... Nhưng đã điều tra được, làm việc thay cho hôn quân chính là Võ Di Vệ.

Nói xong, Bạch tiên sinh lãnh đạm nói:

- Đều là trò chơi của Thường Đình Vệ chúng ta để lại, họ Gia Cát chơi không ra bộ dạng gì mới... Chuyện này chúng ta phải quản.

Bạch phu nhân ngẫm nghĩ một chút, lập tức mỉm cười. Phu nhân trên đường đi vòng vèo chính là tính toán che chở cho gia quyến của trấn Khanh. Mà nếu quả thật hành động thay cho hôn quân chính là các giám, ti, vệ khác, ông ấy muốn quản thật sao?

Thường Đình Vệ bị Hoàng đế phá hủy, từ trên nền tảng kế thừa Võ Di Vệ cũng không có chút quan hệ, nhưng bởi vì trước sau chức trách của hai bên giống nhau nên quan hệ giữa tay sai Tạ Môn sớm trở thành nghịch tặc trong mắt Võ Di Vệ. Từ sâu trong lòng đều thấy không vừa mắt. Hơn nữa Võ Di Vệ đối với tàn dư của Thường Đình Vệ lại dốc toàn lực truy nã, đôi bên thù hận càng sâu. Bạch tiên sinh muốn nắm lấy

việc này, cũng nói là bảo vệ cho gia quyến phản quân trấn Khánh, tiếp tục lôi kéo phản quân, nhưng cũng là muốn đấu với Võ Di Vệ một trận.

Ông già này dỗi sao? Nếu không có việc gì làm thì kiếm việc để làm sao... Bạch phu nhân cười cười, cũng không có ý phản đối... Phu quân là người thế nào bà là người hiểu rõ nhất, nếu nói về sự cứng đầu chưa từng không phục, không tiếp thu, ông ta cũng sẽ không tự xưng là thuộc hạ của Tạ đại nhân, sau khi lão Tạ qua đời ông ta làm phản tặc cũng không muốn thay ông chủ lấy lại công đạo; Nhưng có phần cứng rắn này, mặc dù bận rộn thế nào chật vật thế nào, chiếm được một cơ hội so tài cùng Võ Di Vệ, ông ta cũng không kìm nổi. Đây là bản tính trời sinh ra, cùng tâm tư mưu tính, sách lược lâu dài cũng không có chút quan hệ.

Bà đồng ý gả ... Đồng ý lấy Bạch tiên sinh diện mạo bình thường nói chuyện dài dòng, làm sao không biết bản tính của ông cho nên bà cũng không phản đối, ông nói thế nào bà liền sẽ làm theo như vậy.

Tuy nhiên Bạch tiên sinh muốn ra tay... Cũng không phải tất cả đều bởi vì ông “dỗi”. Ông còn một suy nghĩ quan trọng khác “Hiện tại mấy nhà đều gặp chuyện không may, đều là thân thích của quan quân, theo ta phỏng đoán, Cảnh Thái cố ý chỉ trích như vậy, chỉ đối với quan trên, còn tha cho đám sĩ tốt ở dưới”.

Bạch phu nhân thử thăm dò hỏi:

- Y muốn làm cho lòng quân sĩ dao động sao?

Bạch tiên sinh gật đầu:

- Thử nghĩ một chút, nếu tin tức này truyền tới phản quân, quan quân chiến tướng trong quân đội người người đều đỏ mắt, chỉ cần là người đàn ông còn mang trong mình máu nóng đều liều mạng hành động. Nhưng Phó Trình sẽ không “loạn”... Nhất là trước khi khởi binh chắc chắn ông ta đã dàn xếp sớm cho thân quyến, ông ta còn muốn kiên trì một năm nữa để cứu nghĩa phụ. Lại nói binh sĩ, cũng không biết có gia đình mình có gặp phải xui xẻo hay không, chẳng còn lòng dạ nào mà chiến đấu... Kể trên cao ý tưởng gặp nhau, kẻ dưới thấp ý tưởng kỳ dị, mà cao thấp tâm tư cũng không khác, trong một đội quan, từ chủ tướng đến quan quân rồi sĩ tốt... Tất cả đều lục đục, có thể kiên trì được mấy tháng?

Nói tiêu diệt nơi đây, Bạch tiên sinh bỗng nhiên chuyển đề tài:

- Thảm họa chiến tranh trong thành Hồng Dao, nàng cảm thấy tiểu thư làm thế nào?

- Không tồi, rất giống phong cách của đại nhân.

Bạch phu nhân gật đầu khen ngợi.

Bạch phu nhân chung quy vẫn là hắc đạo, mặc dù không khôn khéo, nhưng nàng nhìn từ góc độ quan gia, binh gia khác nhau rất lớn, tin tức thu được từ thành Hồng Dao vốn dĩ cũng không biết là cái gì, mà sau đó lại thấy Bạch tiên sinh cười toe toét, đem quân báo nhìn mấy lần, cuối cùng mới quay sang giải thích cho phu nhân, ở mỗi sự kiện, trong mỗi tác lòng của Tạ Tư Trạc, Bạch tiên sinh đều có thể hiểu được rõ ràng.

Bạch tiên sinh tiếp tục nói:

- Khúc mắc của tiểu thư, ta và nàng đều thấy được, khó có được cơ hội cho tiểu thư biểu hiện thủ đoạn như lần này...

Tình cảm đối với Tạ Tư Trạc, Bạch phu nhân so với Bạch tiên sinh càng thêm sâu nặng, dù sau vài năm không rời xa, chăm sóc bên cạnh, nghe được vậy bà tự nhiên cười tươi:

- Không sai, nha đầu cuối cùng cũng làm được việc thứ nhất có liên quan tới báo thù, đáng tiếc lúc đó chúng ta không có bên cạnh, nếu không nói không chừng, còn có thể thực sự nhìn thấy tiểu thư cười vui vẻ.

- Nguyên nhân chính là như thế, người cam lòng bỏ đi tâm tư của nàng sao? Nếu không tính tới liên lụy, hiện nay Cảnh Thái nếu làm khó dễ, ta sao có thể ngồi yên không để ý đến.

Bạch phu nhân đứng dậy, rót cho phu quân một chén trà thượng hạng, đồng thời cười nói:

- Quả thực là đạo lý này, tuy nhiên thiếp còn có một việc muốn hiểu rõ: phát động tay sai Tạ Môn đi cứu thân quyến của quân nhân trấn Khánh, truy tìm căn nguyên, trong lòng chàng rốt cuộc muốn giúp tiểu thư

một chút, hay muốn cùng Võ Di Vệ đấu khí một phen. Làm vợ chồng đã nhiều năm cũng không chút ngại ngùng, Bạch tiên sinh khi đón chén trà, cũng không quên nắm lấy cổ tay nương tử một phen, cười nói;

- Nữ nhân mọi nhà, bất kể sự tình gì đều muốn rõ ràng cái chủ yếu và thứ yếu... Có thể thiên hạ này, có khả năng phân rõ mọi chuyện rõ ràng chẳng! Vừa có thể khiến cho tiểu thư vui vẻ, vừa có thể khiến cho ta xả giận, hai nguyên nhân cùng tiến đến, làm là được rồi!

Hai vị thủ lĩnh không hề nói lời vô ích, thương lượng một lúc rồi phân công, vàng vẫn tiếp tục đoạt lấy, tuy rằng trọng trách đều rơi vào người Bạch phu nhân, do bà đi phương Bắc cùng Đàm Quy Đức trao đổi việc này; Bạch tiên sinh tập trung tinh thần, toàn lực phát động, lấy lực lượng còn sót lại của Thường Đình Vệ, lo việc bảo vệ thân quyến của quân binh trấn Khánh và đấu với Võ Di Vệ một phen.

Sau khi lập kế hoạch, hai vợ chồng ân ái một đêm, sáng sớm hôm sau đều lo chạy đông chạy tây, quả thật công việc lu bù.

Cách ngày thành Hồng Dao xảy ra binh biến khoảng hai mươi ngày, đặc phái viên Nam Lý sớm đã rời xa nơi xảy ra sự cố. Tuy nhiên hành trình của bọn họ cũng không được thuận lợi.

Phía trước cũng khỏe, sứ đoàn chuẩn bị thủ tục, người Yên cũng không làm khó dễ, một đường nhằm hướng bắc mà đi, nhưng từ bảy ngày trước, sứ đoàn liền gặp trở ngại.

Bảy ngày trước, Tổng Dương gặp một đám người vào thành Cẩm Thục giàu có phía Tây Yên, nơi này chung quy là một nơi đóng quân nhỏ, chủ quan Khâu đại nhân khai ân, khiến cho mọi người được nghỉ ngơi một ngày, nếu người nào thoải mái có thể ra ngoài đi dạo nhưng cần thận trọng từ lời nói đến việc làm, không được gây ra phiền toái.

Cẩm Thục từng thành trung tâm của nước Thục cổ, từ xưa đến nay ba hình dạng đặc thù có tiếng trong thiên hạ, một là Thục Tú Cẩm, một là Ma Lạt Ấm, còn lại là mỹ nữ Thiên thành... Mười năm trước đi lại không tiện, không phải muốn đi nơi nào thì có thể tới nơi đó, nơi này phong tình một cõi, đã tới rồi đương nhiên muốn có những kỷ niệm đẹp, Tổng Dương cùng đám người của mình cũng không ngoại lệ. Hắn cùng Tạ Tư Trạc, Nam Vinh kết bạn đi du ngoạn, thời gian đó đương nhiên không quên mua chút đặc sản làm quà, trở về tặng cho hai nương tử.

Trên đường du ngoạn, Tề Thượng từng vài lần thấp giọng cảnh báo, có người không phận sự đợi và theo dõi bọn họ.

Tổng Dương kinh nghiệm giang hồ vẫn còn chưa nhiều, nhưng ngũ cảm lại đặc biệt linh mãnh, Tề Thượng phát hiện sự lạ, hắn đương nhiên cũng nhận ra, tuy nhiên hắn không để tâm, Nam Lý và Đại Yên gần đây trở mặt, ở trên địa bàn của người ta bị người ta giám sát cũng là chuyện bình thường, chỉ cần mình không gây chuyện, đối phương hẳn sẽ không làm gì khó dễ. Quả nhiên, một ngày vui chơi tận hứng vẫn chưa hề bị quấy rầy, nhưng sang ngày khác, khi chuẩn bị khởi hành, Tổng Dương mới biết trong đoàn sứ giả có người vẫn chưa trở về.

Không trở về tổng cộng có mấy mấy người, có cảm vệ Nam Lý, cũng có sử quan tiểu lại, tuy không phải nhân vật quan trọng, nhưng có thể mất tích không rõ ràng như vậy, không khỏi có chút kỳ quái.

Chủ quan Khâu đại nhân tìm được quan viên Yên quốc đi cùng sứ đoàn, đối phương hoàn toàn không chút lo lắng sự tình, chậm rãi trả lời:

- Bản quân vâng lệnh hộ tống sứ đoàn của Khâu đại nhân quá cảnh, ở giữa đường có cường đạo mạo phạm, trạm kiểm soát hiểu lầm, bản quan bụng làm dạ chịu, chắc chắn sẽ dốc hết sức bảo vệ cho sứ đoàn an toàn thông hành. Nhưng người trong sứ đoàn nếu kỷ luật không nghiêm, có người thà rằng lưu vong nơi Yên quốc cũng không nguyện trở về Nam Lý làm quan, thứ lỗi bản quan không giúp được trong việc này.

Ý tứ của đối phương khá rõ ràng, người đã mất là việc của sứ đoàn, Đại Yên hoàn toàn không liên quan.

Nói xong, sứ giả Yên lại chuyển đề tài câu chuyện:

- Khâu đại nhân dẫn theo đội quân tới, nếu muốn tìm người, đại thể có thể phái binh sĩ tìm, hoặc chính mình động thủ... Niệm tình Nam Lý và Đại Yên là bằng hữu, quan sai Cẩm Thục cũng sẽ dốc lòng giúp đỡ.

Tuy nhiên ta lại nói thêm một câu, tìm người là tìm người, ngàn vạn lần chớ tìm lấy phiền toái, luật lệ Yến quốc viết rõ mọi người có thể hiểu, người ngoại bang xâm phạm vào lãnh thổ, là tội nặng hàng đầu!

Bình tĩnh suy xét, trong pháp luật Yến quốc, đối với nhân sĩ nước bạn phạm tội phạt nặng thêm một bậc... Điều này Tổng Dương quả không ngờ.

Từ khi Cảnh Thái đăng cơ, người Yến dần dần có tính bài ngoại, nhưng khí thế đại quốc vẫn không chút tổn hại, từ khi sứ đoàn Nam Lý quá cảnh đều được tiếp đãi hết sức chu đáo liền có thể nhận ra được, tuy nhiên về lễ nghi, ta làm người chủ nhà nhiệt tình đón người, không có nghĩa người ở đây có thể cố tình làm bậy, viết vào quy củ của hình luật, đương nhiên đối xử bình đẳng với phạm nhân Nam Lý phạt nặng thì phạm nhân Thổ Phiên, Hồi Hột hay Khuyển Nhung cũng sẽ không ngoại lệ. Tổng Dương khâm phục chỉ là phát hiện tình cảnh của sứ đoàn Nam Lý lúc này với luật lệ của Yến quốc không có chút quan hệ gì.

Sống không thấy người chết không thấy xác, vô duyên vô cớ mười mấy người không thấy đâu, sứ đoàn Nam Lý sao có thể tiếp tục lên đường, may mà khoảng cách tới thời điểm Nhật Xuất Đông Dương đăng cơ vẫn còn sớm, thời gian còn dài rộng, nán lại một chút cũng không đáng lo.

Nhưng ba ngày liên tiếp, không chỉ người mất đi không tìm thấy, trong phái đoàn lại có hơn ba mươi người mất tích. Điều kỳ lạ nhất chính là trong đó còn có một vị quan viên bậc ngũ phẩm.

256. Chương 15: Hẹn Gặp Ở Tình Thành

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 15: Hẹn gặp ở Tình thành

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đến lúc này mặc tất cả mọi người đều hiểu được, sự việc không đơn giản như vậy. Khâu đại nhân tiến thoái lưỡng nan, đi không được, nói ở lại lại sợ có người vứt bỏ những việc trước mắt, một là trời buộc thuộc hạ tất cả đều nghỉ chân lại, quyết không để lọt ra ngoài, đội cấm vệ quân canh phòng nghiêm ngặt. Lại lộ ra tính tình chủ quan sứ đoàn Nam Lý, cùng sự can thiệp của sứ giả Yến. Mặc kệ tình hình cụ thể như thế nào, trước tiên chắc chắn rằng trong thành Cẩm Thục có địch thường lui tới, âm thầm bắt cóc người của sứ đoàn Nam Lý. Sứ đoàn sẽ như thế vô hình biến thành lính tốt vô năng của Yến quốc.

Sứ giả Yến đương nhiên không gánh lấy tiếng xấu này, vẫn lấy lý do ban đầu thoái thác, bọn họ chỉ chịu trách nhiệm tiếp đãi, không chịu trách nhiệm bảo vệ sứ đoàn, người Nam Lý tự mình bỏ trốn khỏi đoàn, không liên quan tới Đại Yến..., dựa vào tình hình này đánh không ra được kết quả gì, tuy nhiên theo thái độ cứng rắn, mạnh mẽ của Khâu đại nhân, áp lực của sứ đoàn Yến vẫn lớn hơn rất nhiều, bọn họ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra việc gì. Dù sao chăm sóc sứ đoàn Nam Lý là trách nhiệm của bọn họ, khiến sứ đoàn trước sau mất đi mấy chục con người, quan trên nếu muốn truy cứu, bọn họ trốn không được sai lầm này.

Cho nên quan phủ trong thành, dần cũng phát động canh phòng cẩn mật hơn, trợ giúp sứ đoàn tìm người. Nhưng ba ngày sau, vẫn không có chút manh mối gì, người Nam Lý dường như dừng ở bờ tuyết trên lò lửa, ngay cả một tiếng động hay một dấu vết lưu lại cũng chưa hề thấy, cứ biến mất như chưa từng tồn tại vậy.

Sứ đoàn vẫn không ngừng tìm kiếm, quan phủ hai bên đều bận rộn, Nam Vinh A Y Quả cả đám người đều liên hệ với bản môn, chỉ có điều thế lực hai nhà Phó, Cố ở cách xa nơi đây, cơ bản không giúp được gì, chủ lực vẫn là hai người Tề Thượng, Ba Hạ.

Từ khi bắt đầu đến thành Cẩm Thục, thoáng cái đã mười ngày trôi qua.

Nửa đêm, Tề Thượng từ bên ngoài trở về, vẻ mặt hơi mệt mỏi, nhìn thấy đám người Tổng Dương, Tạ Tư Trạc, gã lắc lắc đầu. Không cần hỏi, vẫn là không có tin tức gì, làm khó cho gã phải chạy đôn đáo nửa đêm.

Tề Thượng uống nước, hỏi Tổng Dương:

- Hầu gia, những người mất tích đó không tìm ra thì phải làm sao?

Người cùng một nhà, quan viên quan trọng trong sứ đoàn cũng không tổn thất nên Tổng Dương hiểu được ý tứ của gã bèn đáp:

- Ta nghĩ như vậy, mọi người cùng nhau đi từ Nam Lý, trên đường đi cũng hòa hợp, chung quy cũng không thể bỏ lại. Lại nói về chuyện này vốn có những chi tiết kỳ lạ, một người không thể tự mình biến mất, nói đi nói lại, hoặc bị giết, hoặc bị bắt.

La Quan nói tiếp:

- Nói là bị giết, không ngoài hai việc, một là người của chúng ta nảy sinh xung đột với người địa phương, lại chính là những người Yến có suy nghĩ cực đoan, vốn hận người Nam Lý không đội trời chung, cho nên mới ra tay hại chết mấy chục mạng người. Mặc kệ là chuyện gì, đều giấu diếm sự truy hỏi của chúng ta.

Tề Thượng gật đầu, gã và Ba Hạ là người xuất thân giang hồ, vốn xông pha trận mạc thì không tồi, sau đó đi theo bên cạnh Bạch phu nhân, trong giới hắc đạo Yến quốc đưa tên tuổi của hai người bọn họ lên, coi như danh tiếng cũng không phải nhỏ, lần này khi bọn họ tìm người, tạm thời không kinh động tới tay sai Tạ Môn, mà liên tiếp tới hỏi thăm tin tức từ mấy bang phái địa phương, hai huynh đệ viết lại mấy chữ cũng đồng ý xuất tiền, mấy vị thủ lĩnh đều nguyện ý hỗ trợ.

Địa đầu xà đã tham gia vào, quả thực giống như La Quan đã nói “bị bắt hay bị giết” đều giấu không được bọn họ.

- Không phải giết người, đó là bắt người.

La Quan tiếp tục nói:

- Bắt người cũng chia làm hai loại, một là giống như Phó Trình vậy, dọa nạt vợ vét tài sản.

Không đợi đại tông sư nói xong, Tề Thượng không kìm nổi liền chen vào :

- Cũng không giống, hiện tại không thấy ai đòi tiền mới thả người.

- Nói về chuyện thứ hai, cũng rất phiền phức.

La Quan vừa mới nói tới đây, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân, Ba Hạ cũng đã trở lại, sắc mặt của gã tối sầm, sau khi vào cửa cũng không khách sao, nói thẳng vào vấn đề:

- Một trong số những nhà giúp đỡ ta đã xảy ra chuyện.

Ba Hạ và Tề Thượng làm việc giống nhau, nhưng thế lực hắc ám địa phương vốn có nhiều nhóm, hai huynh đệ chia nhau tìm người hỗ trợ. Giống như mấy đêm trước, tối hôm qua hai người rời khỏi dịch quán, đều tự tìm đến bang phái của mình tìm hiểu một vòng, Tề Thượng một đường bình an vô sự, nhưng khi Ba Hạ đi đến nhà cuối cùng, bước qua cửa đã thấy vô số xác người bị người ta giết, tất cả tổng cộng có mười mấy người.

Sở dĩ đến nhà này cuối cùng, bởi vì bọn họ làm việc giỏi nhất, hiểu biết nhất, là nguồn hy vọng tìm thấy những người mất tích cao nhất.

Nhìn thấy thi thể liền trở về, Ba Hạ lúc đó không để ý, trận đánh giết này tránh không được, người chết không thể nói là quá quen thuộc, nhưng cũng không có cảm giác ngạc nhiên. Tuy nhiên Đà gia họ Vương của nhà đó dạo một vòng quanh nội đường, khi trở lại tay nắm ngân phiếu đưa trước mặt Ba Hạ:

- Việc của các hạ chúng ta không thể làm được, xin được hoàn trả lại số tiền đã nhận.

Ba Hạ chau mày hỏi:

- Đà Gia nói thế có ý gì?

Người đàn ông trung niên cười khổ, giơ tay chỉ hơn mười thi thể đang nằm trong sân:

- Bọn họ đều là những người phụng lệnh ta hành sự, đi tìm các huynh đệ đã mất tích của người.

Vậy Ba Hạ mới biết những người có liên quan tới việc tìm người của mình đều mất mạng, người chết cũng không ngoại lệ, trên miệng đều để lại một ấn chương màu đỏ, là bị người dùng một chương đánh vỡ lực phủ ngũ tạng mà chết, mấy người trong số đó bản lĩnh không tồi, vậy mà cơ hội chạy trốn cũng không có.

Cẩn thận quan sát ấn thủ trên thi thể người chết, không khó phát hiện được, những dấu tay để lại lớn nhỏ khác nhau, hiển nhiên hung thủ không phải một người, mà do rất nhiều cùng hợp sức.

Tất cả những người được phái đi đều bị giết một cách thảm thương, Vương Đà Gia sống trong giang hồ mấy chục năm, nhìn thế làm sao không hiểu, đây chỉ là hành động cảnh cáo của đối phương, không được tiếp tục giúp bọn họ tìm người.

Chỉ với chương lực của người ta, một người đến nhà cũng khó đối phó, huống chi hung thủ lại đông như vậy. Bởi thế Đà Gia cũng hiểu được, môn sinh đã chết, đối thủ mình cũng không thể đối phó được, về phần Ba Hạ, đương nhiên ông ta cũng phải khước từ.

Ba Hạ thu hồi lại bạc, chỉ nói an bài cho các huynh đệ đã chết, rồi trở về dịch quán. Nói dăm ba câu mọi việc liền rõ ràng, Ba Hạ lại bổ sung thêm:

- Hiện tại môn sinh trong nhà ông ta chết thảm, tin tức hản đã lan truyền ra ngoài. Ở đây sẽ không có ai giúp chúng ta nữa.

Tổng Dương thở dài:

- Không giúp cũng không chùn bước. Chuyện này vốn cũng không phải việc bọn họ có thể quản...

Nói xong, quay sang phía La Quan:

- Mời ngài nói tiếp.

- Sứ đoàn Nam Lý bị bắt, không phải nói về vợ vét tài sản. Còn có thể vì cái gì? Trước kia ta thay Cảnh Thái làm việc cũng không khác lắm, nay hoài nghi một đám người. Lại không thể trực tiếp động thủ, liền tìm cơ hội bắt người của bọn họ về thẩm vấn trước.

Suy nghĩ của La Quan và Tổng Dương gần như giống nhau, hơn nữa tin tức Ba Hạ mang về, càng thêm phần khẳng định cho suy đoán của bọn họ, có người hoài nghi sứ đoàn Nam Lý, nhưng không thể nào trực tiếp đem đao tới chém giết, bởi vậy trước tiên bắt người về thẩm vấn. Bước tiếp theo sau đó không khó đoán, thẩm vấn cái gì? Hỏi trong sứ đoàn có nhân vật nào quan trọng nhất, hỏi sứ đoàn và phần quân thành Hồng Dao có quan hệ như thế nào?

Sứ đoàn quá cảnh vốn không có gì đáng chú ý, nhưng trải qua binh biến tại thành Hồng Dao, quả thật không tránh khỏi sự nghi ngờ.

Ngoài việc khiến cho bị nghi ngờ, liên quan tới việc mưu phản, nha môn phụ trách điều tra loại sự tình này, thì chỉ có một...

- Võ Di Vệ? Đó ngược lại nói không thông, khó trách quan phủ bản địa ngay cả rắm cũng không điều tra ra được, khó trách thực lực địa phương chống lại bọn họ sẽ dễ dàng bị sụp đổ. Võ Di Vệ bí mật điều tra, tuy rằng so với Thường Đình Vệ chúng ta không bằng, nhưng cũng là một hệ thống hoàn thiện, làm việc không cần thông qua quan lại địa phương, chỉ cần xong việc là được.

Nói xong, Tề Thượng lại nheo mắt, quay lại câu chuyện cũ:

- Chuyện này quả là bị oan uổng, việc này đã không thể kết thúc rồi.

Đám người Tổng Dương tiến vào sứ đoàn, võ cũng cải trang thay đổi thân phận, ngoại trừ Khâu đại nhân, chủ tướng cấm vệ và vài vị thủ lĩnh của sứ đoàn, không một ai khác biết được thân phận của bọn họ. Nhìn qua cũng chỉ là binh sĩ thông thường đi cùng sứ đoàn thôi.

Những người Nam Lý bị bắt đi thân phận bình thường không cao, mặc dù đối phương là Võ Di Vệ, có người giỏi tra tấn ép cung, cũng hỏi không ra được việc mà bọn họ không biết. Thân phận của đám người Tổng Dương tạm thời sẽ không bị bại lộ. Nếu không hiện tại sứ đoàn Nam Lý sớm đã bị Cảnh Thái phái người tiêu diệt. Lại nói nếu Cảnh Thái biết nhất phẩm lỗi năm đó thủ phạm là La Quan, Tổng Dương cộng thêm

hai nhà Phó – Tạ, nay dư nghiệt Tạ Tư Trạc lại đang ở trong phái đoàn, lại cũng chẳng e dè gì phong độ Đại Yến.

Tuy nhiên, biết đối phương tạm thời không tra ra điều gì, có thể mọi người cũng hiểu được, dọc đường đi có phiền toái, Võ Di Vệ kế thừa từ Thường Đỉnh Vệ, hiện tại sở trường của bọn họ cũng là “giết oan hơn bỏ sót”. Chỉ cần sứ đoàn còn trong cảnh nội Đại Yến, bọn họ sẽ còn không ngừng giằng co tiếp, tìm được cơ hội sẽ bắt vài người trở về tiếp tục điều tra nghi vấn.

Ba Hạ lời lẽ ngắn gọn:

- Liên lạc với lão gia.

Tề Thượng và Ba Hạ là người được Bạch phu nhân phái tới, biết hai vị đương gia gần đây bận việc tìm vàng, mà đặc phái viên sứ đoàn Nam Lý mất tích, thoáng nhìn qua không có liên quan tới phản tặc nhiều lắm, cho nên hai anh em bọn họ chỉ ở địa phương tìm người, không kinh động tới đương gia.

Tổng Dương nhú mày:

- Không cần.

Hắn không biết Bạch tiên sinh gấp gáp chuyện gì, nhưng hiểu được ông ta hẳn không ở gần đây, tước thư đi lại cũng mất vài ngày, chờ tiếp viện lâu như vậy, mấu chốt ở chỗ, mặc dù tay sai Tạ Môn rat ay thì phải làm thế nào? Trừ phi lật đổ vương triều Đại Yến, trừ tận gốc Võ Di Vệ, nếu không đối phương sẽ không dừng lại việc điều tra sứ đoàn. Giờ đem Bạch tiên sinh cuốn vào việc này cũng không có tác dụng gì, ngược lại càng khiến cho Võ Di Vệ thêm phần nghi ngờ mà thôi.

257. Chương 16: Hạ Độc Tốt Hơn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 16: Hạ độc tốt hơn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tiếp tục so sánh, mời tay sai Tạ Môn hỗ trợ, còn không bằng mọi người ở đây cẩn thận một chút, đề cao tinh thần cảnh giác không để cho Võ Di Vệ có cơ hội bắt người.

Đối với Tổng Dương, Tạ Tư Trạc không cố ý giữ lại thực lực của mình, tuy nhiên tình hình trước mắt rất rõ ràng, Bạch tiên sinh đến đây cũng không thay đổi được điều gì, nàng cũng không kiên trì, chỉ có điều sắp xếp hợp lý gặt đầu với Tề Thượng Ba Hạ, ra hiệu bọn họ nghe theo lời của Tổng Dương.

Ba Hạ không nói lời vô nghĩa, nhưng Tề Thượng vẫn không kìm nổi sự lăm le, nói với Tổng Dương :

- Hầu gia, không phải ta thuận miệng, trong lòng người tốt nhất có thể có cân nhắc, người trong sứ đoàn, chín phần là bị Võ Di Vệ bắt rồi. Ở trong tay bọn họ, đã nhiều ngày như vậy, mười phần là đã mất mạng. Việc cứu người liên không cần suy nghĩ, nói báo thù nhưng hiện nay chúng ta đang ở trên địa bàn của họ, với số người chúng ta có hiện nay, đánh không nói có thể thắng được, đơn giản chỉ có điều tra cũng thấy không dễ dàng rồi.

Nam Vinh Hữu Thuyền vẫn ngồi bên cạnh, lúc này mới mở miệng:

- Chúng ta vốn là phản tặc, bị bọn họ truy bắt tra hỏi là đương nhiên, nếu như một lần bị tra hỏi liền trả thù một lần, mọi người liên không cần phải làm gì nữa đi.

Đạo lý lại rõ ràng, không phải mỗi lần chịu thiệt thòi liền phải bồi đáp lại, cho dù thần tiên cũng không có khả năng xử lý thiên hạ, Tổng Dương gật đầu, nói với A Y Quả:

- Đưa tin về Yến Tử Bình, mời hỏa đạo nhân chuẩn bị, tính thời gian tới Đại Yến thật tốt, sau khi ta từ Hồi Hột trở về sẽ gặp ông ta ở Tình thành.

A Y Quả vui vẻ đồng ý, đương nhiên cũng hỏi thêm :

- Người muốn đốt hoàng cung?

Nỗi xong, nàng nhếch môi cười:

- Mặc kệ ai chọc giận người, người muốn đi cái mai rùa này của Cảnh Thái lại thật dỡ lo. Tuy nhiên chớ nói ta không nhắc nhở người, người Yến cũng không ngốc, trước sau hai lần hoàng cung bốc cháy, lần thứ ba cũng giống như vậy, đương nhiên sẽ đề phòng bảo vệ cho tính mạng của mình.

Tổng Dương ho một tiếng:

- Lần này không đốt hoàng cung, trước tiên không nói tới việc người Yến canh phòng nghiêm ngặt không có khả năng phóng hỏa, cho dù có thể đốt thì hoàng cung đâu mà đốt?

Trận đại hỏa thứ hai vừa qua, Cảnh Thái liền bỏ đi nơi mang điềm xấu cháy những hai lần, đến giờ vẫn chưa cho xây dựng lại Yến cung, xem ra đang tính toán chọn nơi chẳng? Tính toán xây dựng một cung điện hoàn toàn mới chẳng, tuy nhiên bây giờ vẫn chưa xác định được rõ ràng.

Tổng Dương cũng không nhàn hạ mà đi đốt lại hoàng cung hoang tàn đó một lần nữa, lần này nơi hấn muốn đốt chính là nha môn Võ Di Vệ, đạo lý từ kiếp trước “chạy trời không khỏi nắng” vẫn không thay đổi, tìm không ra Võ Di Vệ? Nha môn có lẽ ở trong Tình thành. Đương nhiên, phóng hỏa trả thù Võ Di Vệ bây giờ mới chỉ là ý tưởng, cụ thể có thể đốt hay không còn phải xem tình hình cụ thể trong Tình thành, Tổng Dương không nắm được tình hình thì sẽ không làm, cái gì cũng không miễn cưỡng, thời gian vẫn còn dài lắm.

A Y Quả nghe Tổng Dương giải thích qua, miệng khẽ “chắc, chắc” mấy tiếng, cười nói:

- Hỏa Đạo nhân thật là một khối bảo bối, người nào có được gã, người đó có thể trở thành phản tặc bậc nhất.

Tổng Dương cũng cười, quay đầu nhìn về phía Ban đại nhân lớn tuổi nhất đang ngồi trong phòng:

- Ngài thấy thế nào?

Ngày thường, Hữu Thừa tướng luôn được Tổng Dương mang theo bên cạnh, lão nhân cũng không tỏ thái độ gì, chỉ có điều thần nhiên nói:

- Ta cho rằng, các người đều nói xong rồi.

Tổng Dương gật đầu, không nói gì nữa, đứng lên đi tìm Khâu đại nhân, ít nhất ở trong thành Cẩm Thực muốn tìm người, cứu người không có hy vọng, một khi đã như vậy, ở lâu một ngày có khác gì cho Võ Di Vệ thêm một ngày có cơ hội bắt người. Lúc này việc phải làm chính là mau chóng khởi hành, cẩn thận tìm đường, càng sớm rời khỏi Đại Yến càng tốt.

Nhưng bất ngờ, hấn vừa mới bước đến cửa lớn phòng của Khâu đại nhân, lầu một dịch quán đột nhiên náo động một hồi, chột khói đặc cuồn cuộn, tiếng la thất thanh kinh động âm vang từ bốn phía.

Còn không chờ hấn tới Tình thành phóng hỏa, dịch quán cháy trước rồi.

Tổng Dương đầu tiên cả kinh, rồi chột bừng tỉnh đại ngộ. Nếu là “hồn người chết oan quần quanh” đến hiện giờ vẫn chưa thu hoạch được gì, vậy sao Võ Di Vệ lại thu tay lại?

Đây chẳng phải một trận hỏa hoạn có thể chết cháy hết, nhưng từ đi lấy nước, kêu cứu, đại đội người người Yến tới dịch quán cứu hỏa, quan viên lớn nhỏ trong sứ đoàn đều phải rút ra ngoài đó là điều cần thiết. Toán loạn một hồi qua đi, không biết sẽ lại có bao nhiêu người Nam Lý mất tích!

Người đến cứu hỏa rất nhanh.

Bên trong khói bốc lên nồng nặc, sứ đoàn còn chưa kịp thoát ra khỏi đám cháy thì bên ngoài có một đội quân ùn ùn xông vào, miêng la hét:

- Đi lấy nước”.

- Cứu hỏa...

Cảnh tượng trước mắt rất quen, Tổng Dương ngẩn người trong giây lát rồi định thần lại. Cảnh này không phải chính Tổng Dương đã trải qua mà là ở kiếp trước hắn đọc tiểu thuyết được biết ... trong Lộc Đình Ký có đoạn như vậy. Có điểm không giống là Ngô Tam Quế mượn cơ điều tra đội ngũ khâm sai tìm kiếm mật sứ mất tích. Còn Võ Di Vệ thì lại rất đơn giản, bọn họ chính là nhân cơ hội náo loạn để bắt người, tóm lấy mấy sứ thần Nam Lý về để thẩm vấn.

Tổng Dương lui vào trong, cùng đồng bọn bàn bạc, trong đó có cả Ban đại nhân và đồng bạn cùng hắn đến từ Yến Tử Bình chưa có người nào gặp chuyện hoảng loạn, đến lúc này không cần có lời thừa nào, tất cả mọi người đều đứng dậy, theo Tổng Dương cùng nhau rút lui tiến ra phía ngoài.

Tổng Dương mở đường, xung quanh yểm hộ, theo sau là Tiểu Uyển, Nam Vinh và một số người yếu ớt, không biết võ công, cuối cùng là Đại Tông sư áp trận, rút lui ra ngoài. Thịnh thoảng có kẻ thừa cơ loạn lạc xông tới đội ngũ của bọn họ. Bọn chúng đã chọn sai người, kết cục đương nhiên vô cùng thê thảm, hoặc là bị Tổng Dương tung một đòn vào ngực, hoặc là bị bọn hộ tống cho một nhát dao đứt cổ họng. Vừa đang là người sống đã biến thành một thân ma, bị ném thẳng vào đám cháy.

Về phần Đại Tông sư cũng chưa có cơ hội ra tay.

Đội hình và thực lực của bọn họ có thể nói nếu lọt vào thiên quân vạn mã cũng có thể kiên trì được một trận, không một tên địch nào có thể lọt vào được.

Đoàn của Tổng Dương chạy rất nhanh, khi bọn họ đã rút lui ra ngoài bãi đất trống, những người khác ở trong dịch quán vẫn chưa thoát ra được. Tổng Dương kiểm tra quân số, xác nhận người cùng một nhà đều ở phía sau, liền gạt đầu ra hiệu với Đại Tông sư La Quan. La Quan hiểu được ý của hắn, loáng một cái nhanh như làn khói bọn họ quay trở lại dịch quán.

Khâu đại nhân là người được Tả thừa tướng và Trấn Tây Vương coi trọng cử làm chủ quan của đoàn đi sứ sang Hồi Hột, đương nhiên không phải là hạng người bình thường. Tuy rằng hằng ngày có vẻ như không có chủ ý gì nhưng ông ấy là người rất có trách nhiệm, vốn dĩ ông ấy đã đi ngủ rồi chợt nghe thấy tiếng kêu cháy, cả kinh mà tỉnh dậy.

Từ giường đến cửa phòng chỉ có mấy bước chân ngắn ngủi, trong lòng ông đã có toán tính, sau khi mở cửa mệnh lệnh đầu tiên sẽ là: Cấm vệ quân chặn đường. Cho dù là quân cứu hỏa hay trợ giúp, bất cứ ai cũng không được bước chân vào dịch quán một bước.

Đáng tiếc là đối phương đến quá nhanh, cảnh tượng rất hỗn loạn, mệnh lệnh của đại nhân gần như không có ai có thể nghe được... đại đội của quân Yến đã xông vào rồi.

Bên cạnh chủ quan luôn có người bảo vệ, hai tên hộ vệ ngoài cửa thấy Khâu đại nhân đi ra liền bước lên phía trước hộ tống ông rút lui ra ngoài, nhưng Khâu đại nhân vẫn chưa thể đi được, ông còn phải quay lại phòng, mang theo giấy tờ thông quan, quốc thư của Nam Lý và tất cả những giấy tờ tùy thân quan trọng rồi mới rút lui.

Nhưng bọn họ vừa đi tới cầu thang, tới chỗ rẽ đột nhiên ánh có đao sáng loáng lên, một tên hộ vệ rống lên một tiếng thảm thiết liền đầu một nơi, thân một nẻo, lại có một tên hộ vệ nữa gào thét như muốn ám thị điều gì, một mũi tên không biết từ đâu bay đến cắm thẳng vào yết hầu hắn.

Cùng đó là ba tên thích khách mặc áo đen giết người như giết một con gà con. Một kẻ trong đó đưa tay tóm lấy gáy Khâu đại nhân, hai kẻ bên cạnh hộ tống khiêng ông ấy quay trở về hậu viện dịch quán. Khâu đại nhân chỉ là một kẻ thư sinh trời gà không chặt, lại bị bóp cổ, cảm thấy toàn thân bủn rủn đầu đau như muốn rụng ra, ngay đến hô lên một tiếng còn khó khăn nói gì đến chuyện phản kháng.

Khâu đại nhân trong lòng thầm than một tiếng. Ông ấy không biết được thân phận của kẻ thù, nhưng cũng có thể đại khái hiểu được lần này lành ít dữ nhiều. Mà điều bất ngờ hơn nữa ông ấy vừa bị uy hiếp mới đi không xa, chưa rời khỏi hành lang lầu hai của dịch quán, bỗng nhiên thấy bóng người trước mắt, bên tai nghe thấy tiếng thì thào đổ xuống. Vẫn có cảm giác bàn tay tóm sau gáy, nhưng ông ta cảm giác được rất

rõ, bàn tay ấy không còn lực nữa. Vì vậy Khâu đại nhân có thể đứng thẳng người dậy, cẩn thận xem xét tình hình xung quanh.

Đứng trước mặt Khâu đại nhân là một người trung niên, thân hình cao ráo, vẻ mặt ung dung, mỉm cười nói:

- Làm đại nhân sợ hãi rồi.

Khâu đại nhân nhận ra đối phương, cũng là người trong đoàn sứ, cùng đi với Thường Xuân hầu đến từ Phong ấp... Đại Tông sư đã kịp đến để cứu vị chủ quan đệ nhất của sứ đoàn Nam Lý.

Hộ vệ của mình trong nháy mắt đã bị thích khách giết chết, nhưng thích khách không đánh nổi nửa hiệp đã chết dưới tay Đại Tông sư, Khâu đại nhân cuối cùng đã hiểu, vì sao mấy vị phụ chính đại thần trong triều lại coi trọng Thường Xuân hầu đến vậy.

Dưới chân là xác ba tên thích khách, không sai, ba tên thích khách đều đã phải đền tội, nhưng ... cảm giác của ông rõ ràng là sau cổ mình còn có một bàn tay. Khâu đại nhân liền quay đầu lại, hoảng hốt giật mình đúng là một bàn tay, chỉ còn một bàn tay.

Chuyến đi Đại Yến lần này, để giấu thân phận nếu không vì vạn bất đắc dĩ La Quan sẽ không dùng đến vũ khí, hiện tại cũng không ngoại lệ, trong tay chỉ cầm hai con dao nhỏ, có thể thấy so với Hồng Tụ của Tổng Dương cũng không có gì khác biệt mấy. Không chỉ giống về hình thức, thậm chí đến khí chất cũng giống. Chỉ có điều hai cây dao trong tay La Quan rất sáng lại không có chút tà khí, thậm chí có thể nói nó nằm trong tay Đại Tông sư còn có hương vị tao nhã.

La Quan giúp Khâu đại nhân gỡ chiếc tay đã bị đứt vẫn nằm sau gáy của ông, không nói thêm lời nào, cũng không vội rời khỏi nơi hiểm địa, mà trấn an Khâu đại nhân đưa ông ta đến trạm nghỉ chân trong dịch quán rồi tiếp tục giết Võ Di Vệ, nghĩ cách cứu viện sứ giả Nam Lý.

Trong khoảng thời gian chấy hết nửa nén hương, đội tùy tùng hộ vệ và sứ đoàn đã thoát ra ngoài hơn phân nửa, trong dịch quán khói vẫn đặc cuộn cuộn. Tổng Dương xem xét tình hình bên ngoài kẻ địch vẫn theo dõi sát sao, lại có mấy trăm vệ sĩ bảo vệ. Võ Di Vệ không chút sợ hãi, cũng không dám ngang nhiên tấn công sứ đoàn. Lúc này hần và Tạ Tư Trạc nói với nhau vài câu. Về mặt thì có vẻ dừng dừng nhưng trong giọng nói lại không giấu nổi sự quan tâm như muốn nói “nàng phải thật cẩn thận”.

Tổng Dương cười ha ha, tiếp đón Khâu đại nhân vừa hoảng hồn thoát hiểm, rồi lại cùng La Quan tách khỏi đội hình quay trở lại dịch quán.

Cho đến lúc trời sáng, về cơ bản lửa đã được dập, Khâu đại nhân đã thoát hiểm, kiểm tra lại quân số, đội hộ vệ tổn thất không đến mười người, quan viên sứ đoàn không thiếu một ai. Cả phái đoàn Nam Lý trừ số thương vong không tính, chỉ có hai người Tổng Dương và La Quan chưa thấy quay trở lại.

Bất chấp dư âm đám cháy vẫn nóng bỏng người. Quan sai bản địa vào hiện trường kiểm tra, không ngờ phát hiện trong đó lại có hơn ba mươi cỗ thi thể, đều bị đại hỏa thiêu thành cháy thành than, không thể nhận dạng được nữa.

Khâu đại nhân cũng không chờ đợi lâu, không truy tìm viên quan mất tích nữa, nhanh chóng đưa cả đoàn rời khỏi Cẩm Thực.

Phái đoàn sứ giả đi rong rã suốt một ngày, đến lúc hoàng hôn, sắp tiến vào tòa thành phía trước, Tổng Dương và La Quan kịp thời đến nhập hội với mọi người. Khâu đại nhân cũng không hỏi bọn họ đi đâu làm gì, coi như hai vị cao thủ chưa từng rời khỏi đoàn.

Khâu đại nhân đã yên phận, Tề Thượng không tìm nổi tính nhiều chuyện, thấy Tổng Dương và La Quan quay lại lập tức tiến lên khắp khởi hỏi:

- Theo ta đoán, nhị vị đại nhân thuận tiện đạp mây tìm kiếm ác tặc rồi.

Tổng Dương tính toán không tồi, chuyến đi này đạt kết quả mỹ mãn, hần gật đầu cười nói:

- Tề lão đại quả là tinh thông, kể nhỏ nhất của chúng ta không qua mắt được ngài.

Tề Thượng vừa lắc đầu vừa xua tay, giọng đầy khách khí, khiêm nhường hỏi:

- Tìm được được bao nhiêu tên?

- Khoảng mấy chục tên.

Tổng Dương đáp:

- Vốn định đi diệt trọn ổ, nhưng khi đuổi tới cuối cùng lại cảm thấy xông vào tiêu diệt mấy chục tên đó, đến đường cùng chúng sẽ phản lại tấn công mình ... huống hồ trong đó không ít cao thủ, thực sự động thủ có khi mình lại mất mạng nên cuối cùng đổi thành hạ độc. Một tháng sau chất độc sẽ phát tác.

...

Một lúc lâu sau, đoàn sứ Nam Lý đột nhiên tăng tốc, nhanh chóng tiến lên phía trước.

Trong đoàn sứ có La Quan và Tổng Dương hai cao thủ nhất, vì vậy bọn họ phải thay trần thủ trong đội hình. Chỉ khác là thỉnh thoảng họ lại tách đoàn ẩn mình bảo vệ đồng bọn.

Hơn nữa Võ Di Vệ cũng theo dõi sứ đoàn càng thêm chặt chẽ, bọn chúng vẫn là bình cũ rượu mới, vẫn nỗ lực muốn bắt được vị sứ giả lớn nhất trong sứ đoàn nên suốt quãng đường đi dọc đường luôn có ám chiến ở khắp mọi nơi, nếu sơ sẩy là có ngay người Nam Lý mất tích. Nhưng đám mật thám bị bọn người của Tổng Dương giết chết số lượng còn cao hơn sự tổn thất của sứ đoàn.

Vừa phải độ sức, vừa phải vội đi đường, đoàn sứ đông người, vả lại trên đường đi sứ bọn họ đại diện cho sự uy nghi của triều đình Nam Lý, có cố đi nhanh hơn cũng không được giống như kẻ lo mất mạng cuống cuống chạy thoát thân. Cho nên tốc độ không cách nào quá nhanh thêm được. Hơn nữa lại là trên đất của kẻ khác, áp lực đặt lên bọn Tổng Dương càng lúc càng lớn. May mà Lý Minh Kỳ ở Tĩnh thành nhận được tin tức của A Y Quả đã mau chóng phái Diệp Phi Phi đến ứng cứu. Diệp nha đầu võ công cũng bình thường, nhưng nàng mang đến một người tình nhuệ khác thường. Người này cũng có thể nói là người quen của Tổng Dương. Năm xưa phóng hỏa ở phủ Quốc công uy hiếp cướp lấy Đàm Quy Đức mọi người đã từng hợp tác làm việc. Người này tinh thông thuật giang hồ, xuất quỷ nhập thần, lão nhân Thư Sát.

Bên phía Tổng Dương đã cố hết sức, bên phía Võ Di Vệ cũng không thoải mái gì. Chỉ huy sứ điều tra việc binh sĩ từng người từng người một chết không minh bạch, số người bị chết so với quan viên Nam Lý bị bắt còn nhiều hơn rất nhiều. Mất nhiều mạng người như vậy, gã không thể giấu giếm được nữa đành phải truyền tin lên quan trên báo quân tình.

Gia Cát Tiểu Ngọc hiện đang ủng hộ việc “Chu liên” (chu di gia đình có liên quan tới phản quân) về phía hần tạm thời coi như là thuận lợi, nhận được tin của thuộc hạ, trong lòng rất bất mãn, đang định điều tướng giỏi đi hỗ trợ, không ngờ trong vòng một ngày mà tin dữ liên tiếp từ khắp mọi nơi truyền đến. Võ Di Vệ bị phái đi “Chu liên” liên tiếp bắt hụt người, rất nhiều tên trong sách đen, gia đình quyền thuộc của phản quân chẳng những không chết theo quân lệnh, còn bị người ta đưa đi trước rồi. Không chỉ có vậy, có mấy tên Võ Di Vệ hành hình không thành lại còn bị mai phục, thương vong thê thảm.

Môn đệ của Tạ đại nhân rút cục nổi loạn rồi.

Điều tra đoàn sứ Nam Lý là ý kiến của Gia Cát Tiểu Ngọc đưa ra, dính líu đến gia đình phản quân là do Cảnh Thái đích thân phái đi, mặc dù lưu lại trong sổ sách, nhưng không giống như thánh chỉ, huống chi toàn bộ sự việc xấu này nhìn qua cũng chỉ thấy là phiền phức. Nhưng tất cả khó khăn đáng nói nếu chỉ có chuyện đó mà không thể làm được, lần sau khi vào cung, không chừng hoàng đế sẽ vung tay lên đùng có mong đánh từng gây từng gây một như vậy nữa, triều đình còn lại bao nhiêu quân nữa mau đánh cho xong một ngày đi.

Gia Cát Tiểu Ngọc không dám chậm trễ điều động môn hạ tinh nhuệ, nhanh chóng chấp hành “chu liên”, dốc toàn lực truy vấn thẩm tra người đối nghịch với mình. Đến tận đây số lượng người trong đội liên lụy tham gia ám chiến càng đột ngột bùng nổ.

Trước đó Đại Yến đang ca múa khúc ca thái bình.

Dù ai cũng không nhận ra, từ Nam Lý đến phương bắc quá cảnh, xung quanh đoàn sứ giết chóc không ngừng, bọn họ đang nhận mệnh ẩn mình để giết người, mặc cho ai cũng nghĩ không ra, kẻ sách bao vây gia đình phản quân trấn Khánh, do hai đội Giám Quốc Vệ đảm nhiệm, tập trung lực lượng, liều chết độ sức, ai

cũng không thể phát hiện được còn có hàng triệu hoàng kim đang có sự điều vận, đang chậm rãi chảy về phương bắc. Mà mấy năm gần đây, đều lặng lẽ đầu quân cho Đàm Quy Đức, đã được Bạch phu nhân mật báo chuẩn bị khởi binh.

Trên thế giới này, nơi gần thần phật nhất là Nhân Khách thánh thành, bảy tầng kim đỉnh của Sài Thố Đáp Tháp.

Đại Lạt Ma ngồi chính giữa đại điện, hai mắt nhắm lại miệng lầm rầm niệm kinh.

Bác Kết là chủ của cao nguyên, nhưng cũng là người tu hành, y có hùng tâm tráng trí, đồng thời cũng tin rằng sau khi chết linh hồn vẫn bất diệt, việc niệm kinh y quyết không lơ là. Cho nên tất cả thần cung đệ tử đều biết rõ nguyên tắc này, hằng ngày trước khi hoàng hôn buông xuống là lúc Đại Lạt Ma tĩnh tu, lúc này không ai dám làm phiền y, ngay cả đến người thân nhất cũng không phải là ngoại lệ.

Vì vậy Ô Đạt yên tâm phủ phục ở ngoài kim môn đại điện, im lặng kiên nhẫn chờ đợi... Là Bác Kết gọi gã tới. Tất cả mọi người đều cảm thấy sự phụ sơ sót, trước giờ tụng kinh mà lại truyền triệu đệ tử, chờ khi Ô Đạt đến thì y đã bắt đầu niệm kinh rồi. Ô Đạt khó tránh khỏi phải ngồi ở ngoài chờ một canh giờ.

Chỉ có Ô Đạt là hiểu sự phụ cố ý, vì sự phụ thích được người khác sùng bái thành kính, Nói đến hai chữ “thành kính” đặc biệt là thành kính Đại Lạt Ma, trong khắp thánh thành ai có thể so được với Ô Đạt?

Khi Bác Kết niệm kinh trong Kim đỉnh thần điện, sẽ vứt bỏ mọi sự vật bên ngoài, nhưng y biết ở ngoài cửa có một đệ tử thân tín đang rạp đầu quỳ để chờ y. Cảm giác đó khiến Đại Lạt Ma rất khoan khoái.

Ô Đạt chẳng phiền lòng, cả đời gã đã đợi, đợi thêm một canh giờ nữa cũng chẳng hề hấn gì.

Cho đến lúc giờ tụng kinh kết thúc, Bác Kết mới từ từ mở to mắt, chậm rãi nói:

- Vào đi.

Thần điện đã được tu sửa rất tốt, mặc dù cánh cửa nặng nề nhưng khi đẩy cũng không phát ra tiếng động nào. Ô Đạt phủ phục, quỳ lạy đi đến trước mặt sư phụ, giống như trước đây, lại dâng lên lời tán cát tường:

- Đệ tử hậu mệnh.

Bác Kết nói:

- Phía đông biên cương có nạn thổ phỉ, làm hại đến dân du mục. Việc cúng thất tuần không chấp nhận được việc như vậy, nhưng binh lính địa phương phải đề phòng người Yển, bảo vệ an ninh quốc gia quan trọng không thể lơ là, nên phải điều động quân từ nơi khác đến tiêu diệt thổ phỉ. Tổng cộng cần hai mươi vạn binh mã, việc này giao cho người.

Hai mươi vạn quân không phải là con số nhỏ, Ô Đạt ngăn người ra, nhưng cũng chỉ là hơi sững sốt một chút.

Trong mấy năm gần đây, gã luôn giúp Đại Lạt Ma bình loạn trừ ma quỷ. Nhưng từ một năm trước khi Quỷ Cốc binh chạy đến biên giới phía Đông, Đại Lạt Ma liền truyền lệnh tạm thời không đối phó với bọn họ, giờ lại nói đến việc tiêu diệt thổ phỉ, chắc chắn là sư phụ đã đổi ý rồi... Dù sư phụ nói thế nào gã sẽ làm theo như thế.

Không ngờ không đợi Ô Đạt tuân mệnh, Đại Lạt Ma lại nghiêm giọng, nhắc nhở thêm:

- Nghe cho rõ, ta nói chính là “nạn thổ phỉ” chứ không phải là “quỷ binh”. Kêu người chinh đồn binh mã đi biên giới phía đông là để diệt thổ phỉ chứ không phải trừ tà ma, người nhớ cho rõ, chớ có làm sai.

Lúc này đây Ô Đạt lại thấy mơ hồ, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu. Nếu Đại Lạt là quan huyện, chính hấn là “hiện quân”, tình hình cụ thể của cao nguyên mà nói, Ô Đạt nắm rất rõ. Đông cương luôn là nơi thái bình, gần đây cũng không nghe nói có thổ phỉ xuất hiện. Nếu Đại Lạt Ma nói tiêu diệt không phải là đuổi quỷ binh thì việc điều binh lần này là để đánh ai?

258. Chương 17: Tranh Chấp

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 17: Tranh chấp

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Rốt cuộc, Ô Đạt không thể như trước đây cứ như vậy tiếp nhận pháp chỉ, gã phủ phục xuống đất bái lạy mà hỏi:

- Đệ tử ngu dốt, xin sư phụ chỉ dạy.

Với pháp chỉ của Đại Lạt Ma, Ô Đạt sẽ không do dự mà thi hành, dù chết cũng cam lòng, nhưng gã hoàn toàn không hiểu dụ lệnh hiện tại. Vì không hiểu nên khó có thể thi hành. Sau này tạ tội là chuyện nhỏ, hiểu nhầm mưu tính của Đại Lạt Ma muôn lần chết cũng không chuộc tội được.

Đại Lạt cười bí hiểm nói:

- Hỏi đi.

Ô Đạt ngẩng đầu lên, muốn nói điều gì nhưng không mở miệng được, đến lúc này mới phát hiện căn bản không biết phải hỏi từ đâu, nên lại một lần nữa ngớ người ra.

Đại Lạt Ma lại càng cười to... Y rất hiểu đồ đệ của mình, y biết Ô Đạt là người thông minh, có tài, cũng chính vì như vậy nhìn thấy Ô Đạt đoán không được ý của mình, Bác Kết mới càng vui. Việc này vốn là Bác Kết đã định nói với đồ đệ, nhưng trước khi bắt đầu y muốn được hưởng thụ một chút cao ngạo, sự sung sướng ở trên khắp thiên hạ.

Vui vẻ một hồi, Bác Kết mới nói một câu:

- Trước kia trong kim điện này, ta đã nói một lần với ngươi, mưu đồ có liên quan đến quỷ binh tập kết ở biên giới phía đông, sự việc có liên quan đến Quốc sư, ngươi còn nhớ không?

Từng lời sư phụ nói, Ô Đạt đều ghi tạc trong lòng, nay sư phụ nhắc đến gã liền nhớ ra nói:

- Sư phụ từng nói, Yến quốc sư Yến Đỉnh đang giúp sư phụ hành sự, quỷ binh tập kết ở Đông cương là để đánh Đại Yến.

Bác Kết hài lòng gật đầu, lại tiếp tục nói:

- Tình hình của Yến quốc ngươi đã đại khái nắm rõ rồi sao?

Câu hỏi không rõ ràng, nhưng với địa vị của Đại Lạt Ma “tình hình” trong mắt y đương nhiên là vấn đề có ảnh hưởng lớn nhất, nghiêm trọng nhất. Ô Đạt hiểu được đáp án y muốn biết:

- Ở nước Yến, hoàng đế và quốc sư là hai thế lực không đội trời chung, đấu đá nhau không ngừng, từ sau vụ Nhất Phẩm Lô năm đó xung đột lại càng trở nên kịch liệt... Đệ tử còn nghe nói, không lâu trước đây một đội binh mã của Yến quốc tạo phản, khơi mào chính là lá cờ “Hộ pháp”, nói không chừng việc lần này cũng có liên quan đến Yến Đỉnh.

Nói xong, trong kim điện lại bao trùm một không gian tĩnh lặng...

Ô Đạt hiểu được, hai câu hỏi của Đại Lạt Ma kì thực nêu ra để nhắc nhở chính y. Nhưng việc này quá lớn, lớn đến nỗi Ô Đạt không dám tự phỏng đoán, nên lần thứ ba lại bái lạy thi lễ:

- Xin sư tôn chỉ giáo.

Mấu chốt của vấn đề gần đúng rồi, nếu cứ làm ra vẻ bí hiểm để lý giải sẽ muộn giờ cơm tối, Bác Kết cười khoát tay áo, nói:

- Ngươi đứng lên, bình thân đã.

Sau đó nói thẳng vào vấn đề:

- Yến Đĩnh hòa thượng ở Đại Yến sắp xoay xở không nổi nữa, lão muốn sống, thì Cảnh Thái phải chết, nhưng dựa vào thực lực của lão trực tiếp khởi binh thì không nghi ngờ gì là tự tìm đến cái chết.

Hòa thượng Yến Đĩnh mười năm trước đã biểu hiện thành ý với ta, lấy Phật gia đệ tử cha truyền con nối, cầu mong cao nguyên ủng hộ. Ta vốn không đồng ý với lão. Nhưng khi đó lão còn chưa tới bước đường cùng, tìm ta cũng chỉ là xin một con đường lui; Sau vụ Nhất Phẩm Lôi không còn giống như trước nữa, giờ lão đang đứng trước bờ vực thẳm, ta là đường lui duy nhất của lão. Lúc này ta mới bàn đến việc “hợp tác”.

Đại Lạt Ma nheo mắt lại:

- Lão muốn ta giúp lão, thì phải làm cho ta chút chuyện trước đã.

Tiếp đó là một hồi phân tích về thực lực của Quốc sư, tuy rằng từ ngữ dông dài nhưng thực ra cách nói của Đại Lạt Ma có thể hiểu quốc sư quý chủ của Vọng cốc là dầu, phải có lửa mới phát huy uy lực đường như cũng hoàn toàn giống nhau.

Bác Kết nói tiếp:

- Vì vậy khi bắt đầu, Yến Đĩnh dẫn quân nhập quan làm loạn, có quý binh của lão tiếp ứng đương nhiên sẽ thắng càng thêm thắng ...

Đại Lạt Ma nói đến đây, Ô Đạt đã hiểu được câu chuyện liền tiếp lời:

- Quân Yến tan tác, lòng dân oán thán, cơ hội của Yến Đĩnh đã đến lúc rồi.

Bác Kết nói:

- Quý binh quá nhiều, phía tây nước Yến tan vỡ, Yến Đĩnh phát động chiến tranh, Yến quốc sẽ loạn, chỉ có điều khi mới làm phản, Yến Đĩnh hòa thượng không có cách nào để tập trung được đại quân. Lão muốn ta cho lão mượn tám vạn binh, giúp lão trong vòng sáu tháng, nửa năm sau, sẽ hoàn trả đủ quân số, thiếu một người sẽ đền hai mươi lượng vàng.

Ô Đạt thoáng chút suy nghĩ:

- Cho nên... trong số hai mươi vạn tinh binh mà sư tôn cho tập trung ở Đông cương, có tám vạn quân là cho Yến Đĩnh mượn, thừa cơ khi quý binh biên giới phía đông tấn công, đám binh mã này mượn cơ hội tiến vào Đại Yến, chờ lệnh Yến Đĩnh giúp lão khởi binh.

- Đúng vậy, giúp Yến Đĩnh hành sự, chúng ta có hai cái lợi. Một là quý binh... Bọn họ rất cuộc không về được nữa, bất luận tình hình trước mắt thuận lợi thế nào, cuối cùng chúng đều sẽ chết dưới sự truy sát của Yến quân. Đây là việc Quốc sư đã nhận lời trước. Lão lấy tổ tiên vạn đại ra hứa sẽ không để cho quý binh sống mà rời khỏi Đại Yến. Quý binh là cái gai trong mắt ta đã mấy chục năm, cuối cùng nên nhổ ra rồi. Cái lợi thứ hai là Yến Đĩnh đã ký vào giao kèo, sau khi ta giúp lão lấy lên ngai vàng, lão sẽ cắt năm châu Tây Nam làm lễ vật tạ ơn báo đáp ta.

Ô Đạt mắt sáng lên, Đại Yến giàu có và phồn hoa, năm châu làm lễ vật khiến động lòng người, có điều toàn bộ sự việc nghe xong có vẻ như có chút quá dễ dàng vậy sao, nènã do dự mà nói:

- Việc đối nhân xử thế của Yến Đĩnh đệ tử không rõ, nhưng trước kia cũng đã từng nghe nói qua, người này làm việc thần bí, tâm cơ sâu nặng, hợp tác với lão...

Không đợi Ô Đạt nói xong, Bác Kết liền lắc đầu cắt ngang:

- Có ba điều quan trọng, một là quý binh, Đông tiến Đại Yến là cơ hội tốt của Vọng Cốc, chúng nhất định sẽ đi, nhưng trước khi đi cũng nhất định sẽ nghĩ trước đường lui. Vạn nhất sự tình có biến, bọn chúng lập tức sẽ rút lui về cao nguyên. Hai là ở Cảnh Thái, binh mã của Đại Yến không phải là giấy, mấy năm gần đây hết đánh đông lại đánh tây, Yến Đĩnh hòa thượng nói đến làm loạn, xét cho đến cùng có thể đối phó được với Cảnh Thái hay không vẫn phải chờ vào số của lão. Nếu lão thất bại, đương nhiên năm châu làm lễ vật không có chúng ta cũng trắng tay. Điều cuối cùng đúng như người nói, Yến Đĩnh đối nhân xử thế như thế nào có đáng tin được không, sau khi lão giành được giang sơn sẽ nuốt lời, trở mặt không giữ lời hứa. Tình huống này chưa chắc không xảy ra.

Nói xong, dừng một lúc, Bác Kết đột ngột mỉm cười:

- Vì vậy ta mới cần người tập trung hai mươi vạn hùng binh đi Đông cương, trừ đi tám vạn quân cho Yến Đĩnh mượn, ta còn muốn tìm tám mươi ngàn dân ở biên giới phía đông tập trung bù lại để đủ số quân hai mươi vạn... trước tiên là đám quỷ binh, đánh tan cửa phía tây của Đại Yến, lại thêm tám vạn quân cho mượn thông qua, cuối cùng là, hai trăm ngàn binh mã của ta cũng tiến vào Đại Yến.

- Có hai trăm ngàn quân đuổi sau lưng, quỷ binh không còn đường lui, chỉ có đường duy nhất là Đông tiến, cho đến khi bị dân Yến tiêu diệt tan thành mây khói. Yến Đĩnh khởi sự tất cả đều phải dựa vào tám vạn dân của chúng ta, biết chúng ta phái hai mươi vạn quân nhập cảnh, lão có nếu có lòng như thế, lại càng thêm nôn nóng. Yến Đĩnh là nội gián của nước Yến, người Yến tự hủy hoại môn hộ, Vùng phía Tây của Đại Yến trở nên hỗn loạn, quỷ binh đi qua chỉ để cướp bóc, không chiếm thành, việc đó sẽ do chúng ta phụ trách. Bản tọa không có dã tâm lớn, huy động hai mươi vạn quân chỉ chiếm của lão ba châu là tốt rồi.

- Quỷ binh chắc chắn sẽ chết rồi, nhưng trong cuộc chiến giữa Yến Đĩnh và Cảnh Thái, ... nếu Cảnh Thái thắng, chúng ta tốt xấu gì cũng chiếm được ba châu của Đại Yến, nếu Yến Đĩnh thắng thì càng tốt.

Đại Lạt Ma lại tươi cười:

- Lão cam kết dâng lễ vật cảm ơn cho ta chỉ nói là cắt năm châu Tây Yến cho ta, chứ không nói cụ thể là những châu nào. Lúc đó, ba châu đã bị Thổ Phiên cướp đi đương nhiên là không tính, nào có thể dùng tiền của ta mà làm lễ vật trả lại ta đó là đạo lý gì? Người cũng biết, khi đó Yến Đĩnh vừa gây chiến với Cảnh Thái một trận, trong tay ta lại có bằng chứng bán nước cầu vinh của lão, ta sẽ bắt lão giao năm châu, lão sẽ không dám trở mặt... Ta không có lòng tham, cũng không hủy lời hứa, nói năm châu là năm châu... Oa, ba châu cộng thêm năm châu là chiếm non nửa lãnh thổ nước Yến. Tạm thời cứ như thế đã. Vì vậy nói từ tận đáy lòng, ta còn muốn Yến Đĩnh thắng Cảnh Thái, mong cho vị quốc sư này có thể tranh điểm khí.

Nói xong Đại Lạt Ma cười rất to một lúc sau mới nói tiếp:

- Người điều vận hai trăm ngàn binh cũng không phải là việc đơn giản, phải khiến thần không biết quỷ không hay, bí mật tập kết chờ mệnh lệnh, một là qua mặt được “quỷ binh” hai là qua mặt được người Yến. Ngoài ra còn chuẩn bị tập hợp thêm tám vạn dân...

Ô Đạt hiểu được ý của sư phụ:

- Một đội nhân mã được tuyển chọn phải là những kẻ thân tín, mặc dù nhập để vào nước khác dâng tặng cho tay đầu sỏ quân địch, nhưng chỉ cần chờ có tin tức truyền đến lập tức phản chiến. Chỉ có như vậy, mới có thể tùy cơ ứng biến, tránh để cho Yến Đĩnh nghi ngờ.

Đội quân cho quốc sư nước Yến mượn, nhất định phải là những người tuyệt đối trung thành mới được, Đại Lạt Ma vui vẻ gật đầu:

- Hiểu được như vậy là tốt rồi, không có việc gì nữa, lui ra đi.

Nhưng không giống như trước kia, Ô Đạt lần này không cáo lui, mà cung kính hỏi:

- Đệ tử vẫn còn có điều muốn hỏi.

259. Chương 18: Bữa Cơm Chiều

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 18: Bữa cơm chiều

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đại Lạt Ma rất khoái chí:

- Hỏi đi!

- Một khi Đại Yến loạn, Khuyển Nhung hẳn là sẽ không dễ vượt mặt cơ hội, với tâm tư của Yến Đình, sao có thể không nghĩ tới chuyện này.

Ô Đạt nói có chút do dự. Bác Kết rất tinh ý, nghe giọng điệu y có vẻ khác thường, cân nhắc một hồi liền hiểu ra ý của đệ tử, cười nói:

- Ý của con là mượn Yến mà luận Thổ Phiên, mượn Khuyển Nhung để nói tới Hồi Hột ư?

Trong mắt Ô Đạt thành kính càng tăng

- Tâm tư của đệ tử, không giấu được sư phụ.

Chuyện nước Yến và Khuyển Nhung, Ô Đạt sẽ không tốn quá nhiều tâm tư để tính toán, cái mà gã lưu tâm thật sự chính là: trước mắt điều động hai trăm ngàn binh mã đi đông cương, trong nước khó tránh khỏi sơ hở, nếu Hồi Hột nhân cơ hội làm khó dễ, dùng trọng binh xâm phạm biên cương, Thổ Phiên e là cũng rơi vào thế bị động.

Tuy nhiên bản khoản của Ô Đạt, Đại Lạt Ma sớm đã nghĩ tới:

Không cần chờ người Hồi Hột đến kiểm chuyện, chúng ta sẽ ra tay trước, lúc hai trăm ngàn binh mã hướng về phía đông tiến tới Đại Yến, Bắc quan cũng sẽ xuất binh, tiến công dũng mãnh thành Liệt Hỏa của người Hồi Hột.

Thành Liệt Hỏa là điểm quan trọng mà Hồi Hột chống đỡ ở biên giới Thổ Phiên, vị trí đặc biệt quan trọng, năm đó còn được Cảnh Thái xếp vào trong số món đặt cược của “Nhất phẩm lồi”.

Ô Đạt thất kinh. Năm nước tạo thành thế chân vạc ở trung thổ, cục diện này sở dĩ có thể duy trì hơn trăm năm, rốt cuộc nền tảng này chính vì Nam Lý mà suy yếu thì không tính, mỗi một cường quốc đều tiếp giáp với hai nước lớn khác. Đây là tình huống kéo một dây mà động đến toàn cục, không có nước nào sẽ trở mặt nhìn hàng xóm sơ hở mà không tận dụng cơ hội để xâm nhập vào, cũng giống như không nước nào dám tùy tiện chấp nhận chiến tranh hai bên, bây giờ Đại Lạt Ma muốn “song chiến”, đây không phải là con đường phú cường, rõ ràng chính là tự tìm đến cái chết.

Đại Lạt Ma dù vậy vẫn ung dung:

- Người Hồi Hột thật sự khốn nạn, quốc khánh của bọn họ là đã định từ bảy bảy bốn mươi chín năm về trước, không thể thay đổi được, Khuê Ni Đồ Ngải Dịch tạm thời lại muốn đăng cơ, không phải có ý định làm loạn thì là cái gì? Một khi đã như vậy, chuyện lớn của hắn cũng đừng hòng có thể tiến hành thuận lợi. Đến lúc đó, thảo nguyên cũng sẽ phát động binh mã, từ đông nhằm về hướng tây tập kích Nguyệt Nha Cốc của Hồi Hột, chúng ta sẽ từ nam hướng lên bắc đánh một trận vào Liệt Hỏa thành của bọn họ.

Tuy rằng không nói rõ, nhưng Ô Đạt hoàn toàn có thể hiểu được ý tứ của sư phụ. Thổ Phiên không gánh nổi hai trận đại chiến, cho nên đánh dân tộc Hồi Hột không phải dốc hết sức, chẳng qua là ra vẻ vậy thôi. Thử nghĩ không lâu sau, cao nguyên, thảo nguyên đồng thời phát binh đại mạc, dân tộc Hồi Hột hai mặt chống lại kẻ địch, sợ hãi hoảng loạn. Trong đó chỉ có hai nước âm thầm cấu kết, định trước liên minh chia sa mạc lớn. Khi đó dân tộc Hồi Hột làm gì có tâm tư để bận tâm đến chuyện khác? Đợi đến khi bọn chúng hiểu được Thổ Phiên chỉ là đánh nghi binh, Thổ Phiên đã chiếm được nửa giang san Đại Yến rồi.

Đại Lạt Ma đánh đòn phủ đầu, quả thực là một kế sách hay, tuy nhiên Ô Đạt nghĩ thông được chuyện này, lại nghĩ tới chuyện khác:

- Không duyên không cớ, liệu Khuyển Nhung có đồng ý phối hợp với chúng ta chăng?

Bác Kết cười gật đầu:

Chuyện không có gì tốt đẹp thì ai làm chứ? Đã sớm thương lượng cả rồi. Mười hai lạng bạc một người, Khuyển Nhung phát binh một trăm ngàn, trợ giúp chúng ta giáp công Hồi Hột, đánh trận này sẽ không quá lớn, người Khuyển Nhung lời to rồi.

- Ý của sư phụ là...chúng ta dùng một triệu lạng bạc để mua một trăm ngàn binh mã của Khuyển Nhung...

Ô Đạt không thể nói tiếp được nữa. Cả triệu lạng bạc, thật sự là một con số lớn, nếu có nước khác đưa ra con số này mời Thổ Phiên làm chuyện tương tự, bọn họ cũng sẽ đáp ứng thôi. Nhưng chuyện khiến Ô Đạt

hồ đồ thật sự chính là trong nước phải điều vận một lượng tiền lớn như vậy, gã không thể không biết, cho dù hiện tại vẫn chưa vận chuyển. Ít nhất cũng nên bắt đầu thu nạp ngân lượng để tiến hành chuẩn bị rồi, nhưng trong nước một chút động tĩnh cũng không có.

Đại Lạt Ma nhìn về mặt của đệ tử, tiếp tục cười:

- Chúng ta đích thật là người mua, nhưng lần này không cần chúng ta bỏ tiền, có người mời khách. Yến Đình có yêu cầu với chúng ta, dù sao cũng phải đưa ra chút thành ý này chứ. Hòa thượng này sống ở nơi giàu sang phú quý làm quốc sư cả đời, quả nhiên là một ông chủ giàu có.

Đáng tiếc là tai mắt của chó săn Tạ Môn không với tới được Tháp cung Sài Thố Đáp. Nếu không giờ phút này sẽ bình tĩnh đại ngộ, bọn họ nhìn chăm chú đồng vàng trước mắt, kỳ thật là lấy từ tay quốc sư, từ hai mươi một tòa Tu di thiên viện mà vận chuyển tập trung về, Bạch phu nhân đang lôi kéo Đàm Quy Đức cùng chuẩn bị làm chuyện mua bán không vốn liếng kia, cái đoạt được chính là cho Khuyển Nhung “tiền mua bình mã”.

Đến đây, Ô Đạt rốt cục đại khái hiểu được mạch lạc sự tình, sắc mặt thoải mái, thở ra một hơi dài. Lúc này ở bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, sau khi được phép, người hầu bước vào cửa, cung kính nói cơm chiều đã chuẩn bị xong, mời Đại Lạt Ma dùng bữa.

...

Cả tòa Trung thổ thời gian thống nhất, cho nên thời điểm Đại Lạt Ma dùng bữa, ước chừng cũng là bữa cơm chiều của Yến Tử Bình, Nhâm Tiểu Bộ ở trong Hầu phủ, đang cầm đôi đũa, sắc mặt ngạc nhiên cổ quái, mắt nhìn chăm chú vào một món ăn duy nhất trên bàn.

Qua một hồi, nàng bỗng nhiên xì một tiếng bật cười:

- Tiểu Dung Nhi, món ăn mà tỉ làm đây là trò gì đây? Dầu bám khăn ăn ư?

Món ăn trên bàn, nhìn sơ qua thì đen đen một khối, nhìn kỹ lại... thì vẫn là đen đen một khối, quả thật đúng giống như là đem một chiếc khăn trải bàn dùng ba tháng rồi chưa tẩy mà ném vào trong nồi xào qua rồi dọn lên vậy. Bàn đồ ăn này là Nhâm Sơ Dung làm, chuyện đầu tiên từ thuở khai thiên lập địa: Quận chúa xuống bếp.

Nhâm Sơ Dung chống cằm, ghé vào bên cạnh bàn, nhìn kiệt tác của mình một cách bất đắc dĩ:

- Hoa quá hấp bao tử...

Về phần vì sao lại nấu đồ ăn giống như giẻ lau như vậy, nàng ta cũng không nghĩ ra.

Thời điểm buổi chiều hôm nay, Nhâm Tiểu Phát đột nhiên nghĩ, hết sức phấn chấn tìm Nhâm Sơ Dung, nói rằng nàng ta bỗng nhiên cảm thấy nấu ăn hình như rất thú vị, muốn lôi kéo Tam tỷ cùng nhau, tự mình xuống bếp làm bữa cơm chiều hôm nay.

Nhâm Sơ Dung liền nhìn thấu tâm tư của muội muội: đợi Tổng Dương quay về rồi sẽ kết hôn, sau khi kết hôn thì Công chúa sẽ chính thức trở thành nàng dâu nhỏ; nếu đã là nàng dâu rồi, thì làm gì có cái đạo lý không biết nấu ăn chứ?

Công chúa điện hạ định ra tiêu chuẩn cho chính mình, có thể không làm ra được một bàn rượu tiệc, nhưng nhất định phải có một hai ba bốn món sở trường. Sau này tự tay làm ra món ăn tinh xảo, vừa đẹp lại vừa ngon, hai phần đỏ xanh rõ ràng, mang cho Tổng Dương nhắm rượu.

Tuy nhiên trong tòa phong ấp này, muốn trở thành “nàng dâu nhỏ” không chỉ có một mình Nhâm Tiểu Bộ, cho nên chuyện học nấu ăn này, Công chúa nhất định phải cùng học với Quận chúa.

Nhâm Sơ Dung buổi chiều hôm nay cực kỳ nhàn rỗi, một là không đành lòng làm muội muội mất hứng. Thứ hai nữa là, nàng cũng lặng lẽ nghĩ đến tình hình tương lai, nắm chắc cách làm vài món ăn nhỏ, cảm giác đúng là rất tốt, vì vậy hai tỉ muội thương lượng xong, cơm chiều hôm nay mỗi người làm một món, Tiểu Bộ đặc biệt kỹ càng, còn lập ra quy tắc, nhất định phải là một mình nấu, có thể trước hết hỏi rõ đầu bếp về quá trình nấu, nhưng lúc nấu thì không được có người chỉ điểm hỗ trợ, hơn nữa trong lúc nấu, hai tỉ muội cũng là một người một bếp, đều tự tay làm lấy.

Cho nên hiện tại mới có món “dầu bám giẻ lau” này, đường đường là Quận chúa Thừa Hợp, nắm cả tòa Hồng Ba phủ trong tay, lại thất bại thảm hại với món ăn trước mặt. Nhâm Sơ Dung trừng mắt nhìn, sao lại nhìn cũng không thấy món ăn này là kiểu có thể ăn được, dứt khoát thở một hơi dài. Không kiểm điểm nữa. Con người vừa chuyển ánh nhìn về phía muối muối:

- Món muối làm đâu?

Tiểu Bộ vui mừng khắp khởi, hành lễ với tỉ tỉ:

- Quận chúa điện hạ, tiểu nô nhi giờ sẽ đem tới.

Nói xong, nhanh chân chạy ra ngoài.

Một hồi sau Tiểu Bộ quay lại, trong tay lót một cái khăn bông, bưng một cái khay dài, bước đi từng bước cẩn thận, giả như nàng ấy đang cầm ngọc tỷ, cũng sẽ không cẩn thận hơn bây giờ.

Nhâm Sơ Dung vừa thấy món ăn nàng ấy làm, liền cười nói:

Nhâm Tiểu Phát, muối đây là làm bừa.

Toàn bộ tâm tư của Nhâm Tiểu Bộ đều đặt hết vào món ăn trên khay, sợ làm văng đi một chút nước sẽ lãng phí đi tâm huyết. Tạm thời không thêm nói chuyện, cho đến khi đặt khay đồ ăn vững vàng trên bàn, mới cười nói:

Tiểu Dung Nhi to gan, không được ghen tị bốn quan.

Món nàng ấy làm chính là cá hấp. Loại món ăn này muốn làm nên thành phẩm không dễ, có thể cho rằng muốn làm hỏng lại càng khó hơn. Chỉ cần đem cá rửa sạch sẽ, cho thêm hành, gừng, pha thêm chút rượu, nước tương, hình dạng hấp xong thì ai cũng giống giống nhau. Tiểu Bộ đầu cơ trực lợi, tuy nhiên đem lên so sánh thì so với món “giẻ lau” lại một trời một vực, vẩy cá xanh rờn, vài miếng anh đào đỏ sẫm, nhìn qua rất là đẹp.

Tiểu Bộ dương dương đắc ý, lại cầm lấy đôi đũa, mình một đôi, đưa cho tỉ tỉ một đôi:

- Ném thử đi, tỉ có phúc thật! Có thể ăn được mỹ vị của nhân gian này.

Quận chúa có chút chần chừ, chậm chạp giơ đôi đũa lên chưa động đậy, cá hấp nàng đã thấy nhiều rồi, tuy nhiên con cá trước mắt này, vẫn cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng. Nhâm Tiểu Bộ thấy vẻ mặt tỉ tỉ khác thường, nhíu mày hỏi:

- Sao vậy?

Quận chúa lắc lắc đầu:

- Hình như có chỗ nào đó nhìn không thuận mắt, nhưng nhất thời không nghĩ ra được.

Nhâm Tiểu Bộ ho một tiếng, dùng tư thế rút dao mà vung đôi đũa trong tay lên:

- Làm gì có cái gì không đúng? Cá là do muối chọn, tự mình mò bắt được dưới nước, tự mình dùng tay cạo vẩy, tẩy sạch, ướp gừng cũng là do chính muối làm đó.

Nói tới đây, Nhâm Sơ Dung cuối cùng bình tĩnh đại ngộ, lập tức nghĩ ra chỗ nào là không đúng:

- Nhâm Tiểu Thất, sau khi cạo vẩy sạch, muối ướp gừng luôn sao?

Người kia gật gật đầu, đôi mắt Quận chúa đã cười cong cong thành hình bán nguyệt rồi:

- Cá mà công chúa điện hạ ăn trước đây, có thể không làm sạch bụng sao?

Nhâm Sơ Dung trước đây đã thấy cá hấp, cá nướng, tất cả đều là bỏ ruột, lần này nhìn thấy một con cá hấp có bụng phình nguyên vẹn đến nỗi không có cách nào có thể nguyên vẹn hơn được nữa, khó tránh khỏi cảm giác nhìn không quen.

Nhâm Tiểu Bộ ồ một tiếng, trợn mắt há hốc mồm, Nhâm Sơ Dung nhỏ giọng bàn bạc với nàng:

- Hay là...dọn cơm đi, hai chúng ta đổi món ăn?

Hai vị quý nhân tự mình xuống bếp, hôm nay cơm chiều không cần nhà bếp bận tâm, việc này đã truyền khắp Hầu phủ rồi, Nhâm Sơ Dung cũng không mặt mũi nào bây giờ nói nhà bếp lại ra tay, chỉ là không biết, món cá hấp kia hương vị có ngon hay không. Nhâm Tiểu Bộ do dự không ngừng, nàng ấy từ nhỏ không chịu được đói, cũng là bởi vì dễ dàng đói, cho nên cũng càng dễ thèm ăn, lúc không có điều kiện có thể gặm được ổ bánh mỳ nàng ấy cũng sẽ cảm thấy mỹ mãn, có thể có được đầu bếp giỏi, gà cá đầy nhà mà còn phải ăn “giẻ lau”, nàng ấy thật sự rất là không cam tâm.

Lúc hai tỉ muội đang trừng mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, thì có tiếng đập cửa, ngoài cửa vang lên giọng nói quen thuộc:

- Tần Trùy cầu kiến, có việc muốn trình báo với Công chúa, Quận chúa.

Tiểu Bộ nhanh tay, không đợi Nhâm Sơ Dung đem thức ăn ở trên bàn giấu đi, nàng ấy đã mở cửa, cũng may Tần Trùy hành lễ sẽ không nhìn lung tung, sau khi vào phòng nói thẳng vào chuyện chính:

- Trước trận Quận chúa có căn dặn, nếu Lăng Vận quận chủ tới thì phải truyền bẩm...

Nhâm Tiểu Bộ ánh mắt sáng lên:

- Đường Địch Lăng, Lăng Noãn Đường đến rồi à?

Tần Trùy gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Vừa mới tiến vào phong ấp không lâu, hướng từ Yến Tử Bình đến.

Lăng Gia phải mở phân hiệu ở Yến Tử Bình, do cao thủ chế địch Lăng Noãn Đường chủ trì, đối với nữ nhân Yến Tử Bình mà nói, đây là một chuyện kinh doanh không đáng lưu tâm, nhưng lại là một tòa Bát Quái to lớn, nữ chủ nhân hiện tại của tòa Bát Quái này cuối cùng cũng xuất hiện, Nhâm Sơ Dung từ trong ra ngoài lộ ra vẻ vinh quang:

- Mời Lăng đại gia đến Nhất tự của Hầu phủ.

Nhâm Tiểu Bộ lại cười khúc khích một tiếng:

- Muội đi kêu Thi Tiêu Hiểu đến.

Nói xong vội bước đi, Nhâm Sơ Dung vội ngăn muội muội lại, lắc đầu nói:

- Vẫn chưa phải lúc, đừng quấy rầy hòa thượng.

Nhâm Sơ Dung đã tò mò lại càng tò mò, nhưng sẽ không phân rõ nặng nhẹ, Lăng gia đến trấn nhỏ mở cửa hàng vốn đã khả nghi, nàng gọi Lăng Noãn Đường đến Hầu phủ gặp mặt trước, trong đó đương nhiên muốn nhìn xem người chỉ dùng sáu chữ đã có thể hủy diệt tâm Phật của Thi Tiêu Hiểu rốt cuộc là hình dáng ra sao, tuy nhiên cũng có ý thăm dò khác.

Nhâm Tiểu Bộ rất nghe lời, tỉ tỉ không cho đi gọi hòa thượng thì nàng ấy sẽ không đi, ngoan ngoãn ngồi xuống, Quận chúa thì thâm trầm, lạnh lẽo truyền xuống một mệnh lệnh khác, nói với người hầu ở ngoài cửa:

- Có khách tới nhà, chỉ hai món ăn không đủ, bảo nhà bếp chuẩn bị sắp xếp vài món ngon, càng nhanh càng tốt.

Mệnh lệnh truyền xuống, Công chúa và Quận chúa đồng thời thở hắt ra một hơi dài, Lăng Noãn Đường đại giá quang lâm, cứu người trong nước sôi lửa bỏng. Bữa cơm chiều hôm nay cuối cùng cũng có rồi.

Lăng Noãn Đường cũng biết rằng đi chuyến này, đến đây chỉ vì một chuyện mua bán nhỏ, cho nên lúc Hồng Ba thị vệ chào đón, mời nàng đi Hầu phủ gặp Công chúa, Quận chúa, nàng cũng giật mình không ít.

Chuyện mua bán của Lăng gia cũng tốt, bởi vì chế tác nhạc khí cũng được chút thanh danh phong nhã, nhưng trước tiên nhà nàng không thể xem là đại phú đại quý, thứ hai nhà nàng chỉ là danh phận bình dân, có thể vào Hầu phủ yết kiến Công chúa, Quận chúa đương triều, coi như là vinh quang lớn lao. Đương nhiên, Lăng Noãn Đường không biết, Yến Bình bé nhỏ ngoại hổ tàng long, Công chúa căn bản chưa tính là cái gì, ở nơi này còn có hai tầng hoàng đế nữa.

Vừa tiến vào cửa lớn của phong ấp, bỗng nhiên một làn gió thơm ngát thổi ập tới, một nha đầu xinh đẹp ăn mặc như cung nữ vô cùng vui mừng chào đón, vươn cánh tay nhỏ xinh đẹp hiềm thấy trong nhân gian, kéo cánh tay của Lăng Noãn Đường:

- Có phải là tiểu thư Lăng gia không?

Xung phong nhận việc, Tiểu Cửu ngênh đón ở cửa, là người được việc nhất ở phong ấp, nghe nói Lăng Noãn Đường giá lâm, là nhất định nhất định phải tranh giành đến xem.

Lăng tiểu thư lắc đầu:

- Hai chữ “tiểu thư” không hợp với dân nữ, Lăng Noãn Đường tuyệt đối không dám nhận.

Tiểu Cửu hoạt bát đáng yêu cười, trời sinh miệng lưỡi nhanh nhẹn, chẳng qua từ nhỏ chịu huấn luyện nghiêm khắc, làm việc cũng sẽ không có chút nào mạo phạm vượt quá lý lẽ thông thường, một tiểu nha hoàn tận chức tận trách, một mặt chào hỏi khách quý ân cần, một mặt dẫn Lăng tiểu thư vào phòng chính. Lúc này Sơ Dung, Tiểu Bộ đều đang ở đây.

Tới nơi rồi gặp được quý nhân, Lăng Noãn Đường tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghĩa, nhưng không chờ nàng bái lạy, Nhâm Tiểu Bộ xông về phía trước một bước nâng nàng dậy, cười nói:

- Nghe danh Đường địch đã lâu, ngày hôm nay được mãn nguyện, cuối cùng cũng gặp được người.

Nói xong, Tiểu Bộ lại tự cảm thấy lý do “nghe danh Đường địch đã lâu” có chút không hợp lý, bởi vậy lại mặt dày nói một câu:

- Từ nhỏ ta đã thích âm luật, đặc biệt yêu thích tiếng sáo.

Quận chúa ở một bên mỉm cười. Muội muội của nàng thì nàng hiểu nhất, thứ mà Tiểu Bộ nghe không lọt tai nhất chính là mấy thứ tiếng sáo đều đều này, nhưng lúc xem xiếc khi thì không thể không cười toe toét.

Tiểu Bộ đích thân kéo Lăng tiểu thư ngồi xuống, Tiểu Cửu ở một bên, dâng trà thơm lừng. Ánh mắt của ba nữ nhân, đều dừng ở người của Lăng Noãn Đường, mượn cơ hội han khách sáo, tỉ mỉ âm thầm đánh giá người ta.

Bất kể là diện mạo hay cử chỉ, khí độ, Thi Tiêu Hiểu đều đáng có được bốn chữ “phong hoa tuyết đại” này, tên hiệu “hòa thượng xinh đẹp” này tuy là trò đùa của các bằng hữu, nhưng cũng không phải là tự nhiên mà có, người con gái có thể khiến Tiêu Hiểu nhớ mãi không quên, đương nhiên sẽ không kém. Nhưng mà nàng ấy từ bên ngoài cửa đi một mạch vào Hầu phủ, từ xa đi tới gần, phong thái rơi vào mắt của Sơ Dung, Tiểu Bộ, đẹp thì có đẹp, nhưng mà cũng không thể xem là chấn động được.

Nhưng đợi nàng ngồi xuống rồi, nói chuyện rồi, đám người quận chúa mới dần dần phát hiện ra chỗ đặc biệt của nàng ấy.

Lúc Lăng Noãn Đường chú mục nhìn mình, Nhâm Sơ Dung cảm thấy nàng đang rất chăm chú nghe mình nói, chỉ sợ lời mình nói chỉ là vài câu đùa vui, nàng ấy sẽ cho là thật.

Lúc Lăng Noãn Đường tươi cười, Nhâm Tiểu Bộ sẽ nghĩ rằng: nàng ta thật sự vui vẻ, trên nụ cười kia chứa đựng bao nhiêu rức rở, thì vắng sáng đã lộ ra từ nội tại, nếu không có niềm vui xuất phát từ trong tim, ai có thể cười mà hai mắt cũng tỏa sáng như vậy?

Lúc Lăng Noãn Đường nói chuyện, Tiểu Cửu không kiềm lòng được, chăm chú cẩn thận, không muốn bỏ qua một chữ. Không phải giọng nói nàng ta dễ nghe, đến hiện tại, giọng nói trong trẻo êm tai nhất mà mọi người từng nghe là giọng nói của A Y Quả, Tiểu Cửu từng than thở: giọng nói hay như vậy, đáng tiếc là bị cô ta dùng hàng ngày để nói lời thô bỉ. So với A Y Quả, giọng nói của Đường Địch rất bình thường, nhưng khi nói chuyện thì toát lên thần thái. Nàng không hề có nhiều động tác hay khoa trương, hoàn toàn ngược lại, nàng không nhướn mày, không bĩu môi, càng không nhún vai khua tay, chỉ là lẳng lặng mở miệng, nhưng dáng vẻ ưu buồn hiện rõ trên mặt, biểu cảm đúng lúc sẽ khiến tất cả mọi người cảm thấy rằng “nhìn” nàng nói chuyện cũng là một phần hưởng thụ.

Không lâu sau, Nhâm Sơ Dung cuối cùng cũng tìm được hai từ, hai từ phù hợp để hình dung Lăng Noãn Đường: sinh động, tươi mới.

Ngũ quan tính ra thì không đẹp mắt, chỉ là một người con gái sinh động, tươi mới mà trước nay chưa bao giờ gặp qua.

Có nàng, dường như phòng chính của Hầu phủ hoàn toàn thay đổi, thoáng chốc trở thành một bức họa hấp dẫn. nàng không phải là nhân vật chính trong bức tranh, nhưng nếu không có nàng, thì không có bức tranh này được. Cảm giác rất kỳ lạ, Nhâm Sơ Dung khó có thể diễn tả được. Kỳ thật suy nghĩ một chút, trên đời này thứ có thể khiến Tiêu Hiểu động tâm, cũng chỉ có hai từ “sinh động, tươi mới” này thôi.

Hàn huyền một hồi lâu, Quận chúa chuyển vào chủ đề chính:

Lăng vận nổi tiếng thiên hạ, có thể mở chi nhánh tại Yến Bình, toàn thể phong ấp cùng có chỗ vui vẻ, chỉ có điều ta còn có chút lo lắng nhỏ, dựa vào tình hình hiện tại của Yến Bình, Lăng muội muội kinh doanh, sợ là nhất thời không kiếm được bao nhiêu.

Tiểu Bộ từ nhỏ đi theo bên tỷ tỷ, hai tỷ muội đều có phần ăn ý, lời nói Sơ Dung hơi có chút lạnh, nàng liền đóng giả nhiệt tình, đối với Lăng Noãn Đường thân nhiên nói:

- Trước tiên phải nói rõ, kiếm được tiền thì phải ở lại, nếu chẳng may không kiếm được tiền cũng không được đi ngay, đó là điều đầu tiên ta không nỡ.

Lăng Noãn Đường đáp:

- Phong ấp có Tiêu Kim Oa, có Diệu Hương Cát Tường, tương lai phồn hoa, sợ là quan lại Nam Lý thống trị toàn bộ, đến lúc đó muốn mở lại, e là không tìm được chỗ tốt. Kỳ thật đây là cách buôn bán của các bậc tiền bối trong nhà của ta, ta không hiểu được, cuộc đời này của Noãn Đường chỉ yêu thích chế tạo nhạc cụ, sáo, trống. Công chúa yên tâm, tạm thời nhất định sẽ không đi, còn về sau này... nếu thực có một ngày phải đóng cửa, ta cũng không muốn đi, tiểu trấn thanh bình, khó có được một nơi khí hậu tốt, không dễ dàng rời đi đâu.

260. Chương 19: Trăng Non

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 19: Trăng non

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Câu trả lời chung chung, Quận chúa không tỏ rõ ý kiến, chỉ cười một cái, Tiểu Bộ thì hơi có chút nóng vội, hai mắt lấp lánh cười nói:

- Nói đến nơi Diệu Hương Cát Tường, Lăng tiểu thư biết được đại sư chủ trì của bản địa, ta trước đây đã từng nghe ai nói rằng tiểu thư và đại sư là bạn cũ từng quen biết.

Đề tài bỗng nhiên chuyển tới Thi Tiêu Hiểu, Lăng Noãn Đường vẻ mặt hơi hoảng hốt rất rõ ràng, đáp:

- Trước đây ta ở một cửa tiệm “Lăng vận” tại Hồng Thành, ở gần nơi thanh tu phúc địa của đại sư, đúng là từng gặp qua, nhưng nói là bạn cũ thì...

Nói xong, nàng nhẹ nhàng lắc đầu:

- Nói đến quen biết thì không, chỉ là hai ba câu xã giao thôi.

Thi Tiêu Hiểu nói là “sáu chữ”, Lăng Noãn Đường nói là “hai câu”. Nhâm Tiểu Bộ ngửa ngáy chịu không nổi, biết rõ là không nên hỏi, nhưng vẫn cứ hỏi:

- Hai câu gì?

Sơ Dung nhú nhú mày, lần đầu gặp mặt đã truy hỏi, không khỏi có chút quá đáng, lúc này họ khan một tiếng, cùng với đó là trừng mắt nhìn muội muội một cái.

Tuy nhiên Lăng Noãn Đường lại rất ung dung, cười, trả lời câu hỏi của Tiểu Bộ:

- Khi đó cửa tiệm “Lăng vận” ở Hồng Thành vừa mới khai trương, ông ấy lúc đi quang qua liền đi vào dạo một vòng, chọn một ống sáo hỏi ta “bao nhiêu tiền”. Ta trả lời: ba trăm đồng. Sau đó người hầu nhận tiền, ông ấy cầm sáo rồi đi.

Nhâm Tiểu Bộ trừng mắt, Tống Tiểu Cửu ngẩn ngơ, Thừa Hợp quận chúa không có gì để nói. Kỳ thật lúc trước ở trên biển, lời Thi Tiêu Hiểu nói rõ ràng là “ta chỉ nói chuyện với nàng có sáu chữ thôi”, nhưng câu nói này bị mấy người phụ nữ truyền tới truyền lui, dần dần biến thành “sáu chữ của Lăng Noãn Đường phá vỡ tâm phật của Thi Tiêu Hiểu.

Bây giờ chân tướng là:

- Bao nhiêu tiền?

- Ba trăm đồng.

Vài nữ nhân có mặt ở hiện trường không biết là nên thất vọng thở dài, hay là vui mừng mà khen một câu: chuyện nhỏ như vậy mà hai người lại còn nhớ rõ. Chỉ ít, bọn họ bây giờ đã hiểu rồi. cây sáo kia của Thi Tiêu Hiểu là giá ba trăm tiền..

Dựa theo cái giá này, việc Bạch phu nhân phải làm bây giờ là tương đương ba mươi triệu lần chuyện làm ăn của Đường Dịch: một triệu hai trăm lượng vàng.

Toàn bộ là vàng thật, hầu hết là một trăm lượng một thỏi, toàn bộ hai mươi mốt châu của Đại Yến vận chuyển, từng đạo tập hợp tới phương Bắc, khoản tiền này vận chuyển bí mật, nhưng chung quy cũng không thể tránh khỏi tai mắt của bọn tay sai Tạ Môn.

Trong thời gian gần đây, hai vợ chồng Bạch gia đều bận rộn, phu quân thì dẫn đám tay sai lớn nhỏ cùng với Võ Di Vệ cùng tranh đấu nhẹ nhàng, phu nhân thì dẫn tâm phúc đi truy tìm tung tích của vàng, hiện giờ bản đồ đường vận chuyển vàng cơ bản đã xong. Vàng bị phân thành hai nơi, một phần gần ba trăm ngàn lượng, chơi chiêu bài đoàn thương nhân, giấu trong lá trà, tơ lụa giữa đồng hàng hóa, tạm thời cất ở trong thành Yến Vãn, quan ải hiểm yếu của Đại Yến ở cực Bắc, một số khác ước chừng bảy trăm ngàn lượng, được vận chuyển vào trong vùng núi sâu ở vùng ranh giới giữa hai nước Đại Yến và Khuyển Nhung, nhưng địa điểm cụ thể thì còn chưa xác định, người vận chuyển vàng đang lặn lội gian khổ trong núi.

Mặc dù tới hiện tại, tay sai Tạ Môn cũng không thể nào nắm rõ ràng, số vàng nhiều như vậy rốt cuộc là xuất từ nhà ai, nhưng cũng không khó nhìn ra, số tiền này là đổ vào thảo nguyên, về phần vì sao lại bị chia thành hai phần, với tâm tư của Bạch phu nhân thì không khó đoán ra manh mối: tiền này là dùng để giao dịch, ba trăm ngàn lượng là chắc chắn, còn bảy trăm ngàn lượng kia là để làm vốn.

Đầu tiên đưa số tiền đã định, đổi đối phương thực hiện công chuyện rồi mới thanh toán phần còn lại.

Nghĩ như vậy, số tiền ba trăm ngàn đã định trước, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ vào thảo nguyên, vì thế mà Bạch phu nhân vẫn phiền muộn không ngừng.

Trong thỏa thuận trước đó, bất kể tay sai của Tạ Môn hay là Đàm Quy Đức, đều quyết định sẽ không động thủ với số vàng trên đường vận chuyển. Đoạn đường các châu phủ vận chuyển vàng, mỗi ngày đều không giống nhau. Đường như hai mươi mốt dòng suối vàng nhỏ đều hướng về phương Bắc mà tụ hợp.

Với thực lực của Đàm Quy Đức, tổng số nhân lực cũng đủ để chia làm hai mươi nhóm cướp, nhưng lúc hành động thật sự thì như vậy sẽ không tiện, không phải có một trăm người là có thể đánh được một trăm người. Triều đình đang truy lùng phản quân khắp nơi, người ngựa vốn dĩ đang ẩn nấp tốt lành đột nhiên vỡ ra như ong vỡ tổ, không có cách nào không ra mặt. Đến lúc này, để đảm bảo điều kiện không bị triều đình phát hiện, bọn họ nhiều nhất chỉ có thể đồng thời đánh được hai ba nhánh đường, chỉ cần một tuyến trong đó gặp nạn, các đường khác toàn bộ đều sẽ cảnh giác hơn, nhóm phản tặc sẽ không còn cơ hội nữa, bọn chúng muốn vớt một mẻ lớn, cho nên luôn luôn chờ đợi toàn bộ đồng vàng tập hợp.

Chưa ai từng nghĩ tới, cuối cùng khoản tiền này lại đi về phía nước địch Khuyển Nhung, vào thời điểm phát hiện trong số sáu tuyến đường này, tổng cộng có ba trăm ngàn lượng vàng tập hợp lại được vận chuyển vào trong thành Yến Vân, nhóm phản tặc cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Tiền chuyển vào thành Yến Vân rồi thì không có quan hệ gì với đám tay sai của Tạ Môn nữa, quan ải hiểm yếu binh nhiều tướng mạnh, chỉ sợ đi lên mặt trăng trộm Ngọc Thổ của Hằng Nga còn dễ hơn là lấy đồng vàng từ trong tòa thành kia.

Cũng may là còn có bảy trăm ngàn lượng được giấu vào núi sâu, cũng giống như Đại Lạt Ma, Bạch phu nhân không có lòng tham.

Lúc này Bạch phu nhân đang ở trong doanh của Đàm Quy Đức, cùng với lão Soái ăn cơm chiều. lúc ăn được một nửa, một tên tay sai tâm phúc chạy tới trình mật báo, đồng thời đưa tới một bọc nhỏ, Đàm Quy Đức hiểu quy tắc, tạm thời lảng tránh, đợi tên tay sai rời khỏi rồi mới gỡ sổ sách ra, lập tức phát hiện thần tình Bạch phu nhân lộ vẻ chán nản.

Lão Soái lông mi trắng nhướn lên:

- Sự tình có biến cố à?

- Là tin tốt.

Trong miệng thốt ra có tin tốt, nhưng vẻ mặt Bạch phu nhân vẫn có vẻ nuối tiếc, Đàm Quy Đức ngạc nhiên hỏi:

- Xem bộ dạng của phu nhân, quả thật không giống như có tin vui.

- Cực kỳ chính xác, là tin rất tốt.

Bạch phu nhân mặt mày nhăn nhó báo tin vui, hình như còn sợ đối phương không tin, từ trong bọc lúc này vừa nhận được lấy ra, một tiếng “leng keng”, ném một thỏi vàng lên trên bàn:

- Ngài nhìn xem, khoản tiền này xem như đã tới tay rồi.

Không cần hỏi, khoản tiền này là đến từ trong núi sâu, ánh mắt Đàm Quy Đức sáng lên:

- Sao lại thế này, nói cụ thể đi!

Bạch phu nhân chỉnh đốn lại trang phục hành lễ, cười khổ nói:

- Ngài hãy chờ ta một lát, ta đi ra ngoài ngắm trăng một vòng, đợi tâm tư bình phục, rồi sẽ đem sự tình từ đầu đến cuối kể cho ngài nghe.

Đàm Quy Đức là người thế nào, trong lúc nguy hiểm đều tự mình đảm đương, trong lúc buồn bực đến mấy cũng sẽ không nóng vội trong chốc lát, nghe vậy cười nói:

- Phu nhân xin cứ tự nhiên, không cần quan tâm đến ta. Tuy nhiên hôm nay là ngày mừng một, không có trăng, phu nhân chỉ có thể ngắm sao mà thôi.

Đêm mừng một, lúc trăng non, bầu trời đêm không có ánh trăng.

Vào đêm mừng một mà ngắm trăng, không chỉ có Bạch phu nhân, còn có Yến quốc sư Yến Đỉnh. Yến Đỉnh dẫn theo Đạo Thảo lên cao nguyên đã được một thời gian rồi, tuy nhiên cũng không vội vàng đi thành Nhân Khách, đây cũng không phải là chủ ý của bọn họ, hành trình sau khi tiến vào Thổ Phiên, đều là đệ tử Đại Lạt Ma phái tới tiếp đãi, sắp xếp. Đại Lạt Ma có cái uy phong muốn giết là giết của quốc sư, có tính trầm tĩnh, cho nên dặn dò đệ tử không cần nhìn mặt liền lập tức dẫn đám người của Quốc sư tới đây, trước tiên đi thăm dò chung quanh đã.

Với lòng dạ của Yến Đỉnh, làm sao để bụng mánh khéo loại này được, dọc trên đường đi thích ứng với mọi hoàn cảnh, đối phương dẫn như thế nào thì lão đi như thế, dù sao trong lòng hiểu rõ, cho dù thủ hạ của Sài Thổ Đáp Thập có dẫn lão tới chân trời, cuối cùng cũng phải đem bọn họ đưa đến trước mặt Đại Lạt Ma thôi.

Ăn xong cơm chiều, Quốc sư và Đạo Thảo ở bên ngoài tản bộ và nói chuyện phiếm, trong lúc ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, dùng phúc ngữ nói:

- Ai cũng nói khoảng cách giữa cao nguyên với bầu trời gần hơn, cho nên ánh trăng cũng càng sáng hơn, theo ta thấy, cũng không có gì khác biệt.

Đạo Thảo không tìm được ánh trăng ở đâu, lập tức nhớ tới hôm nay là mùa một, cười nói:

- Ngài sợ là nhìn không rõ ư? Hôm nay không có trăng, làm sao nói được khác biệt chứ?

Tiếng cười nặng nề dị thường vang lên nặng nề, quốc sư liếc mắt nhìn Đạo Thảo một cái:

- Không có ư? Vậy ánh trăng kia đi nơi nào rồi?

Đạo Thảo ngạc nhiên không thể đáp lời, trong lòng cảm thấy vấn đề này Quốc sư hỏi có chút hỗn loạn.

Ý cười trong mắt Quốc sư càng đậm, tự hỏi tự đáp:

- Ánh trăng không hề đi đâu hết, nó vẫn ở trên bầu trời, chẳng qua người và ta nhìn không thấy nó thôi. Thời điểm trăng non thì không thể thấy được.

Nói đến trăng non, Quốc sư dường như hăng hái lên, vừa tùy ý đi, vừa nói phúc ngữ không ngừng:

- Trăng lấy trời đất vi tôn, ngân hà lại chuyển động theo trăng.

Trong tinh tượng của trung thổ có nói đến từ xưa đến nay, người Hán thờ phụng vùng trời, chỗ của mình là trung tâm vũ trụ, nhật nguyệt vờn quanh không ngừng, mà trong trời đêm ánh sao di động biến hóa, đều là do trăng mọc trăng lặn mà sinh ra.

- Ánh trăng là chúa tể của sao đêm, ngày đầu không thấy trăng, nhưng ngân hà vẫn tự dịch chuyển. Cái này và thế sự có vài phần tương tự.

Giọng điệu Quốc sư không có gì biến hóa, nhưng rủ xuống, trong ánh mắt đang nhìn xuống mặt đất, lại lộ ra một chút kiêu ngạo, ngông cuồng:

- Có lẽ có một bàn tay đang thúc đẩy thiên hạ, nhưng người trong thiên hạ lại có mấy người có thể nhìn thấy bàn tay này đâu?

Đạo Thảo muốn ngáp một cái, ngẫm lại cảm thấy có chút không đúng, nhẩn nại rất nhiều, mỉm cười vô vị.

261. Chương 20: Nhật Thực

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 20: Nhật thực

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Bạch phu nhân đi lòng vòng bên ngoài một vòng, lúc quay trở lại thì những buồn bực trong lòng đã tan biến đâu hết.

Đàm Quy Đức vẫn đang đợi trong phòng...Sống qua những ngày phản loạn thật không dễ dàng gì. Trước kia lúc vì Đại Yến, Trần Quốc Công mang quân đi đánh giặc, chỉ biết đánh giặc. Thiếu tiền, thiếu lương thực, thậm chí thiếu người, lão trực tiếp lên tiếng xin triều đình cấp thêm, kẻ nào dám than khổ mà từ chối, lão liền giơ ra một cái cờ “Làm hỏng thời cơ chiến đấu, hại chết vô số tướng sĩ”, xem kẻ nào to gan gánh nổi cái tội ấy.

Nhưng hiện tại thì không được, nói đến tạo phản, vấn đề trước tiên phải giải quyết là cái dạ dày của các huynh đệ dưới trướng, nếu không làm sao nói đến đánh giặc, đánh thắng trận được?

Vài năm gần đây, Đàm Quy Đức nghèo rớt mùng tơi, cuộc sống càng ngày càng khó, cứ tiếp tục thế này sợ rằng chưa chết vì già thì đã chết vì nghèo. Bây giờ cuối cùng cũng có một khoản tiền lớn, lão tướng đây sao nở bụng tay? Đừng nói là Bạch phu nhân chỉ đi ra ngoài giải sầu một vòng, đợi cũng không phải mất quá nhiều công sức, cho dù bà có chạy ra ngoài cả đêm thì Đàm Quy Đức cũng vẫn sẽ đợi như vậy.

Nhất là từ trong túi Bạch phu nhân mang tới còn đưa ra một khối vàng, bà lại còn thông báo tin vui, nét mặt lộ vẻ uể oải kì lạ, càng làm cho vị lão tướng cảm thấy trong lòng không nở.

Đàm Quy Đức thậm chí còn chưa thay đổi vị trí ngồi... Lão tướng tuổi cũng không còn trẻ, tinh thần không còn như trước, vì đợi bà mà đêm khuya không chịu nghỉ ngơi, trong lòng Bạch phu nhân cảm thấy hơi áy náy, nhưng cũng không khách sáo nói ra mấy lời vô vị “Đã để ngài đợi lâu, xin thứ lỗi”. Sau khi vào phòng ngồi xuống đối diện với lão tướng, bà liền nói thẳng:

- Từ lúc bọn tiểu yêu mang bảy mươi lượng vàng vào trong núi, bọn thủ hạ của ta không ngừng truy tìm dấu vết.

Bọn thủ hạ của Tạ môn không tìm ra được vàng có nguồn gốc từ đâu ra, cho nên gọi chủ nhân đích thực của số vàng này là lão yêu. Giúp lão yêu quái vận chuyển vàng thì tự nhiên cũng trở thành tiểu yêu quái.

Lúc trước tiểu yêu đem vàng vào trong núi, thủ hạ của Bạch phu nhân lặng lẽ theo sát gót.

Trong đám tiểu yêu có nhân vật lợi hại đi sau cùng áp đội, còn bọn tay sai vào trong núi đều là cao thủ truy tìm dấu vết ở nơi sơn dã, trước nay hành động chưa từng bị phát giác. Sau đó không lâu, đối phương đã đến nơi cần đến, món tiền lớn đó bị chôn xuống đất nông, sau đó bọn tiểu yêu đều nhanh chóng rời khỏi đó không còn một mống nào.

Đàm Quy Đức hơi nhíu đôi lông mày đã bạc, hỏi:

- Tất cả đều dời đi? Không còn một ai ở lại?

Bạch phu nhân đáp:

- Chắc là bọn họ cảm thấy chỗ giấu vàng đủ bí mật rồi, không cần để người ở lại trông coi nữa.

Đợi đối phương rời đi hết, tên tay sai lại đợi thêm vài ngày nữa, xác định bọn chúng tạm thời không quay lại nữa, y mới thật cẩn thận men theo núi tiến lên trước, đào chỗ đất bùn lên xem, quả nhiên tất cả vàng đều ở đây. Y còn cố ý lấy ra một khối trong số đó mang về cho lão gia.

Nghe đến đó Đàm Quy Đức gật gật đầu, đã nắm rõ được lại lịch của khối vàng trong tay Bạch phu nhân. Còn Bạch phu nhân vẫn tiếp tục kể chuyện, tên thuộc hạ mang theo khối vàng, không trì hoãn thêm nữa, vội vã một mạch rời khỏi núi, nhưng chưa rời khỏi núi, y lại nhận thấy một số dấu vết không bình thường... Lúc tên thủ hạ của Bạch phu nhân vào núi là đuổi theo bọn tiểu yêu lúc trước, lúc rời khỏi núi men theo đường cũ, chỉ có khác là thời gian cách nhau vài ngày.

Đám tiểu yêu đi về phía trước, còn cẩn thận xóa sạch dấu vết đã có người qua đây, tuy nhiên vẫn còn lưu lại một chút dấu vết, không thể qua mặt được thủ hạ tinh tường của Bạch phu nhân. Nhưng lúc về, đi được nửa đường thủ hạ của Bạch phu nhân bỗng phát hiện ra đám tiểu yêu rẽ vào một lối rẽ, xem hướng đi của bọn chúng có lẽ không định trở lại biên giới Yên quốc, hình như định ở lại trong núi làm dã nhân.

Sự việc kì lạ, đặc biệt là liên quan đến việc đối phương có thể sẽ thiết kế cạm bẫy gì đó, tên thủ hạ không dám sơ sẩy, cũng theo dấu vết tên tiểu yêu mà chuyển hướng đi, muốn đi xem bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì. Nhưng không ngờ, sau ba ngày truy đuổi theo dấu vết, hắn tìm được một đồng lớn toàn thi thể ở trong một khe núi bí ẩn... Những kẻ vận chuyển tiền đều đã bị diệt khẩu cả rồi.

Bảy mươi vạn lượng vàng đã được đưa vào núi, sức vận chuyển thực không thể xem nhẹ. Hàng trăm người chết thảm, hơn nữa sau khi chết còn bị đem vào núi sâu cho thú hoang đục ruỗng, hoàn toàn tìm không ra nguyên nhân cái chết. Đây là một việc thảm, nhưng đối với ý đồ cướp bóc của Bạch phu nhân, Đàm Quy Đức mà nói thì lại là một tin vui lớn.

Đối phương đem diệt khẩu hết toàn bộ bọn tiểu yêu, thứ nhất là muốn bảo vệ nơi giấu tiền bí mật, mặt khác cũng cho thấy số tiền này ít nhất trong một khoảng thời gian ngắn trong tương lai sẽ không bị đụng tới.

Lão tướng mỉm cười:

- Như vậy thật không thể tốt hơn, bọn trẻ sớm đã chuẩn bị xong rồi, chỉ đợi phu nhân ra lệnh một tiếng, chúng tôi liền vào núi vận chuyển tiền ra.

Bạch phu nhân lại không vội vã, hỏi lại:

- Lần này vào núi, lão tướng chuẩn bị bao nhiêu người?

Đàm Quy Đức giơ hai ngón tay ra:

- Ba nghìn, đều là binh giỏi, trọng yếu nhất và cũng là tinh nhuệ nhất, thân thủ càn khôn không phải bàn.

Bảy vạn lượng nặng mấy vạn cân, thiếu người thì căn bản không thể vận chuyển được vàng ra, nhưng cũng không cần khoa trương dùng đến ba nghìn quân như vậy. Đàm Quy Đức chuẩn bị như vậy vốn là vì cho rằng lão yêu sẽ phái một đại đội binh mã canh giữ ở đó, hai bên sẽ có một trận đánh ác liệt.

Bạch phu nhân cười lắc đầu, Đàm Quy Đức hiểu được ý của bà, không cần giao chiến, nên không cần nhiều quân như vậy, lão mới cười nói:

- Giảm đi một nửa, một ngàn năm trăm người... Không, một ngàn người đủ rồi.

Nhưng không ngờ Bạch phu nhân vẫn lắc đầu... Lão tướng bắt đầu nhíu mày, ít người hơn nữa thì khi vận chuyển tiền, trọng trách sẽ quá lớn, hơn nữa còn là đi đường núi:

- Theo ý bà, bao nhiêu người thì thích hợp?

- Càng ít người càng tốt.

Bạch phu nhân ngẫm nghĩ một chút, rồi đưa ra đáp án rõ ràng:

- Vào núi chỉ cần nhiều nhất là hai trăm người... Thực ra một trăm người là đủ.

Lão tướng giật mình hoảng hốt, miệng động đấy nhưng không lên tiếng... Dùng một trăm người để mang mấy vạn cân vàng, nếu không phải Bạch phu nhân điên rồi, thì chính là bà còn có biện pháp tốt hơn.

Quả nhiên Bạch phu nhân lại mở cái túi nặng mà tên thủ hạ mang về ra, lần này bà lấy ra tấm bản đồ đơn giản vẽ trên tấm da dê... Tên tay sai được Bạch phu nhân phái đi làm việc thật chu đáo, lần này vào núi không những truy tìm được dấu vết mà còn phác thảo được sơ đồ, tìm ra biện pháp vận chuyển vàng ra khỏi núi đơn giản nhất: Bên ngoài chỗ giấu vàng cách khoảng vài dặm có một mạch nước lớn, nước rất sâu và chảy xiết, chạy uốn lượn một mạch theo hướng nam, cuối cùng ra khỏi núi và nhập vào một mạch nước lớn hơn gọi là Kiện Giang.

Bạch phu nhân đặt ngón tay trên bản đồ, chậm rãi di chuyển dọc theo mạch nước trong núi, cuối cùng dừng ở một đoạn nào đó trước khi nó nhập vào Kiện Giang:

- Nơi này đã ra khỏi núi, tuy nhiên vẫn là khu không có người, là chỗ tốt nhất... Nơi này nước cạn, rộng rãi thoáng mát, nước sâu cùng lắm cũng chỉ tới đầu gối, lão tướng phái trăm huynh đệ vào núi, lại phái một đội quân lớn chờ ở ngoài là được rồi.

Biện pháp của tên thuộc hạ của Bạch phu nhân thật đơn giản lạ thường, giống như lấy củi khô trong núi, mượn sức nước làm vận tải đường thủy, chỉ có điểm khác là lưới quần chặt vàng, buộc củi khô lên trên, đợi đến chỗ nước nông, gỗ vận chuyển vàng tự nhiên sẽ mắc cạn, đoàn người chỉ việc tới nhặt là được.

Về phần một thân cây buộc mấy trăm cân vàng có phải sẽ quá nặng không, có ép cả thân gỗ to chìm xuống đáy nước hay không, việc này không vấn đề, thân cây có sức nổi, dù có bị chìm vào nước, cũng sẽ không đứng lại ở đó, vẫn sẽ bị dòng nước xiết kéo đi về phía trước. Ngược lại nhìn từ trên mặt nước sẽ không thấy, càng thêm an toàn.

Phải biết rằng núi sâu hoang vắng không người, nhưng dưới chân núi có Yến quân đóng giữ. Để phòng ngừa việc bọn khuyến nhưng ở vùng núi trái phép lạng lẹ xâm nhập vào, lão yêu cũng có thủ đoạn thật lợi hại. Có thể mua chuộc được quân đội biên phòng làm ngơ trước việc bọn tiểu yêu vận chuyển vàng vào núi như vậy, phản quân chắc chắn không có được bản lĩnh đó. Đàm Quy Đức mang theo hàng nghìn người như vậy vào

núi, vận chuyển vàng còn phải giấu diếm quân đội biên phòng, vốn dĩ vì không có cách nào, bắt buộc phải làm việc mạo hiểm, trước mắt biện pháp này càng bớt đáng nghi thì càng thêm thỏa đáng.

Đàm Quy Đức vui mừng ra mặt, cười nói:

- Như vậy quá tốt, binh sĩ triều đình đào tạo ra thật là được việc, quả nhiên có khả năng sắc bén nhanh nhậy.

Bạch phu nhân đưa mắt cười:

- Ta đã nói rồi, tin tức tên tiểu cầu mang về là tin vui lớn mà...

Lời cũ nhắc lại, mà đến bây giờ, Đàm Quy Đức rốt cuộc mới hiểu rõ, vừa rồi Bạch phu nhân lúc mới nghe tin vui, mặt còn tràn đầy uể oải chán nản, sau khi nghĩ thông mọi việc rồi lão mới ngẩn người cười lớn :

- Quả nhiên nếu ta là bà chắc chắn cũng sẽ nhăn nhó mặt mày.

Lão yêu quái tự cho rằng nơi giấu vàng là nơi bí mật nên không phải người canh giữ, việc cướp bóc của Bạch phu nhân biến thành vận chuyển hàng hóa, toàn bộ sự việc không cần đánh giết gì. Núi sâu có mạch nước, một hai trăm người có thể vận chuyển vàng rời khỏi núi. Đợi vàng ra khỏi núi rồi lại phân tán, cất giấu, vận chuyển... Sự việc so với tưởng tượng ban đầu thì dễ dàng hơn rất nhiều, đám thuộc hạ tự điều động của Tạ môn miễn cưỡng cũng đủ dùng, cần bản không cần thêm Đàm Quy Đức giúp sức.

Đại phú quý từ trên trời rơi xuống, vốn có thể tự mình nuốt hết, một miệng ăn cả miếng lớn, kết quả là tay sai của Tạ môn lại kéo Đàm Quy Đức vào, tự nhiên vô cớ bị phân chia đi một ít lợi, nếu Bạch phu nhân không có chút ỷ rĩ thì thật sự là điên rồi.

Tuy nhiên trước đây đôi bên đã bàn bạc thỏa đáng rồi, nếu lại gạt Đàm Quy Đức ra, không khỏi có vẻ không trọng nghĩa, huống hồ lẽ nào họ Đàm lại miễn cưỡng chấp nhận như vậy. Trải qua việc này đôi bên không thể nào trở mặt với nhau được, rốt cuộc là ai được ai mất cũng không thể nói được, do đó Bạch phu nhân ảo não vẫn ảo não. Nhưng cuối cùng vẫn phải đem sự việc trình lên.

Đàm Quy Đức thu lại nụ cười, nói nghiêm túc:

- Việc này nếu không có sự giúp đỡ của chúng tôi, Bạch phu nhân cũng có thể cố hết sức làm được. Nếu là trước kia, đến nước này rồi thì lão sẽ tự ý thức mà rời đi... Nhưng hiện nay, Đàm Quy Đức ta sắp chết đói vô phương cứu rồi, nhưng dưới tay còn vô số con cháu, nếu chúng theo ta, ta không thể đứng nhìn bọn chúng chịu khổ như vậy. Mong phu nhân thứ lỗi, lão thực mặt dày đi theo sau người mới kiếm được khoản tiền này, nghĩa khí của tay sai của Tạ môn lão đã thấy rõ, phần tiền này coi như là của Bạch tiên sinh, Bạch phu nhân thưởng cho chúng tôi, sau này nếu có gì sai bảo, núi đao biển lửa cũng không chối từ.

Lão tướng quân nói ra những lời hoa mỹ, phu nhân nghe vậy thì cười duyên dáng, tình hình thực tế bà đã nắm bắt chi tiết, sự việc làm tốt rồi, cũng không cần nói gì thêm, chỉ đáp lại:

- Ta vừa không có kiến thức gì, cũng không làm được gì cho lão gia, trước nay đều là người nghĩ gì thì ta làm vậy thôi, lão gia muốn lột da Cảnh Thái để báo thù cho Tạ đại nhân, ta liền giúp người một tay... Do vậy chỉ cần là muốn đối phó với hôn quân, thì là bạn của nhà chúng ta. Đối với bạn bè, tay sai của Tạ môn không có nửa điểm để trong lòng, Trần Quốc Công nếu còn khách sáo nữa là coi như người ngoài rồi.

Lúc này đêm đã khuya, những việc tiếp theo như chọn người, chuẩn bị xuất phát đều do Đàm Quy Đức sắp xếp, Bạch phu nhân chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được, bà lại nói thêm vài câu chuyện phiếm rồi cáo lui. Bạch phu nhân cáo lui rồi về thẳng phòng đi ngủ...

Việc cướp vàng đã chắc chắn phân nửa, mấy chục vạn lượng vàng gần như đã rơi vào tay, tâm tình của Bạch phu nhân rất tốt, vừa nằm xuống gối liền ngủ rất nhanh, cảm thấy hương vị ngọt ngào vô cùng. Nhưng không ngờ, lúc bà tỉnh giấc, mở to hai mắt, bên ngoài vẫn còn là đêm tối.

Một ngàn năm trước chưa có khái niệm “ giờ sinh học ” để nói, nhưng Bạch phu nhân vài chục năm đều như một ngày, trừ khi trong lòng có chuyện, nếu không mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi đều là như thế, sáng sớm sau khoảng nửa canh giờ thì tỉnh giấc, theo thường lệ thì trời phải sáng rõ rồi mới phải.

Giấc ngủ này quá ngắn hay quá dài? Bạch phu nhân trong lòng có chút nghi hoặc, đứng dậy khỏi giường đi ra ngoài, liền hiểu ngay ra, không phải bản thân có bệnh, mà thời điểm rời khỏi giường cũng chẳng khác ngày bình thường, sở dĩ trời tối đen như vậy là thủ đoạn của ông trời, sáng ra đã nhật thực, không thấy mặt trời đâu, tự nhiên tối đen một mảng...

Tuy rằng cách xa nhau nhưng vẫn là dưới một mảnh trời, chỗ Bạch phu nhân tối đen, trên đầu Tống Dương cũng không thấy mặt trời.

Giờ phút này, từ vùng sa mạc miền Bắc đến hoang mạc miền Nam, từ Đông Hải của Đại Yến đến Tây Vực Thổ Phiên, cả vùng Trung Nguyên đều thành một khối, một tiếng vang lớn long trời lở đất, bọn trẻ con có la đánh la, không có la thì đập chậu, không có gì thì ít nhất cũng có thể đi cùng nhau điên cuồng gào thét, thiên cầu lại đến ăn vụng mặt trời, đoàn người đồng tâm hiệp lực, bất kể thế nào cũng phải dọa cho nó chạy.

Mạo hiểm việc bị Vũ Di Vệ bắt đi, Tề Thượng cũng cầm cái chậu đồng chạy đi hỗ trợ, việc an nguy của mình là nhỏ, Trung Nguyên ngày mai không có mặt trời mới là việc lớn, Tề lão đại liều mạng...

Việc nhật thực ở Trung Nguyên cũng không phải cảnh sắc gì quá đặc biệt, tuy nhiên giữa ban ngày, mặt trời bị nuốt hết, cảnh tượng ghê người này nhìn thế nào thì cũng không phải chuyện tốt, dịp này không tránh khỏi có thầy phù thủy Vu Bà nói lời đe dọa lòng người, lâu dần, ngày nhật thực cũng biến thành biểu tượng cho việc đại hung xuất hiện. Đoàn người đều có chút hoang mang.

Nhưng Tống Dương không mất bình tĩnh như vậy, cả đời này chịu đủ nỗi khổ mê tín rồi, hẳn tự mình quyết tâm không dao động, huống chi cả Trung Nguyên này đối với ngày nhật thực mà nói thì chỉ có hắn là người hiểu rõ nhất. Giờ tay chỉ hướng tối như mực trên bầu trời vốn là vị trí mặt trời nên hiện ra, Tống Dương giảng giải cho mọi người:

- Mặt trời vẫn còn đó nhưng đang bị mặt trăng che mất.

Đoàn người đều ở dịch quán trong đại viện xem cảnh lạ, Mộ Dung Tiểu Uyển nghe vậy, cố gắng trừng to đôi mắt nhỏ của mình:

- Mặt trăng có thể ngăn được mặt trời? Đùa gì thế.

Tống Dương tiện tay nhặt lên một nhánh cây, vẽ trên mặt đất một bức tranh quỹ đạo quay của Mặt trời, Trái Đất, Mặt Trăng, tuy nhiên giấu nghề một lúc hay là thôi đi, việc thế này đem về ngàn năm sau còn là đạo lý chưa phổ biến, huống chi đặt ở hiện tại. Việc này mà lại nói bằng tà thuyết kinh người như vậy à, sớm nên tỉnh ngộ đi thôi.

A Y Quả giữa đầu nhìn lên trời:

- Tối hôm qua trăng non, sáng nay ngày nhật thực, có lẽ thật sự phải có chuyện gì, lão cách à, đừng rước phiền toái cho chúng ta nữa được không.

Tống Dương cười nói:

- Có trăng non không nhất định sẽ có nhật thực, nhưng nhật thực nhất định sẽ vào khi trăng non, đạo lý này sẽ không sai đâu, không cần quá để ý.

A Y Quả bộ dáng khinh thường:

- Tên tiểu tử bên ngoài núi thì hiểu chuyện gì, người không hiểu được, chó nuốt mặt trời là do Vu Cổ nương nương nuôi, con chó thông minh nhất, trước đây trời đất rung động bất an nên nó mới không nghe lời chạy đi cắn mặt trời.

A Y Quả kiến thức quả nhiên không tầm thường, đến chủ nhân của con chó là ai nàng ta đều biết, Tống Dương chớp mắt không còn lời nào mà đỡ lại.

Tạ Tư Trạc quay đầu lại, nói tiếp chủ đề Tống Dương vừa nói qua:

- Mặt trăng nhỏ thật sự có thể che mất mặt trời sao?

- Chỉ cần chọn đúng vị trí là được.

Tống Dương đáp.

Đáng tiếc Quốc sư không ở đây, nếu lão ở toà viện lạc này, có lẽ lão sẽ có hứng tán gẫu với Tống Dương vài câu. Tối hôm qua khi trăng non, Quốc sư coi chính mình là mặt trăng, không thể nhìn thấy nhưng lại khuấy động ngân hà, âm thầm nắm giữ tất cả. Tống Dương không phải là không như vậy, so với mặt trời thì nhỏ bé không đáng kể, nhưng chỉ cần tìm được vị trí tốt, theo cách này có thể ngăn được mặt trời... Một vầng trăng non hai yêu nghiệt, hoảng hốt thương tiếc nhau cũng vô vọng, không chết không dừng lại.

Tạ Tư Trạc hếch nhẹ cằm, nhìn kĩ Tống Dương một cái, miệng khê động đầy, dường như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ gật gật đầu, cười một cách lịch sự. Đêm đó sau khi trở thành Hồng Dao vút bay lên trời, nàng lại trầm tĩnh như xưa. Vui vẻ qua đi rồi, lại trở về với bộ dạng cũ, có lẽ đợi đến ngày Cảnh Thái chết trước mặt nàng, nàng từ đó về sau sẽ mãi mãi vui vẻ...

Mọi người đồng tâm hiệp lực, cả thiên hạ hợp lại cuối cùng đánh một trận lớn, làm cho thiên cầu sợ tới mức phun mặt trời ra mà chạy bạt mạng, cả vùng Trung Nguyên hoan hô tưng bừng, Tề Thượng mồ hôi đầy đầu đã trở lại, công phu của gã không tồi, sức lực cũng không nhỏ, cái chậu đồng đã bị gã đập vỡ. Chỉ đơn thuần nhìn bộ dạng đặc ý của gã, không giống như chỉ đi ra ngoài đập chậu, mà giống như là vừa đánh một trận với thiên cầu, hơn nữa trông bộ dạng của gã giống như vừa thắng lớn vậy.

Sau khi trời sáng trở lại, đoàn người lại tiếp tục lên đường, tất cả vẫn bộ dạng cũ, tốc độ đi cũng không nhanh hơn, dọc đường đi vẫn không ngừng chiến đấu âm thầm với Võ Di Vệ. Tống Dương vừa là thợ săn, cũng là con mồi, chẳng qua con mồi này quá dũng mãnh và hung ác, dựa vào lực lượng mật thám bám theo sát đoàn sứ giả, chúng không có cách nào bắt được hãn thoi.

Mà quân chủ lực tinh nhuệ hiện tại của Võ Di Vệ đều liên quan đến Bạch tiên sinh, đối với việc điều tra của sứ đoàn thì không thể tăng thêm tinh binh... Có lẽ bởi vì quân phải chiến đấu không nghỉ, lúc nào cũng căng như dây đàn, cho nên thời gian qua cũng thật nhanh, bất giác đoàn người đã lại đi về hướng bắc được hơn một tháng rồi, cuối cùng cũng đã đến gần biên giới Đại Yến, cách thảo nguyên không xa nữa.

Sau khi đoàn sứ giả nhập cảnh, vẫn bám theo hướng biên cương phía Tây của Đại Yến mà tiến lên, những vùng đã đi qua phần lớn đều là vùng hoang vu hẻo lánh xa thành phố, chưa từng đi qua Tỉnh thành, kinh đô nước Yến, việc xuất quan sau đó không lâu cũng không phải lệch về thành Yến Vân, căn cứ điểm quan trọng nổi tiếng ở phía Đông Bắc.

Vùng biên cương này địa thế tương đối rộng rãi trống trải, không có biên giới rõ ràng. Đại Yến và Khuyển Nhung giằng co nhau nơi này đã nhiều năm, lúc nào cũng bùng nổ xung đột, thế lực song phương cũng đan xen rối ren. Hàng năm chiến loạn không ngừng, là nơi hoang vắng thì có thể tưởng tượng ra được, nhưng là nơi có người ở, có thôn xóm... Dân cư sống ở đây đều rất cẩn thận cảnh giác, cứ thấy đại quân binh mã đi qua là tránh né từ xa. Nhà nhà đều đóng chặt cửa, đến nhìn ngó xung quanh thăm dò cũng không dám, sợ rước phải tai bay vạ gió. Cuộc sống của người dân gian nan, nhưng còn khổ dài, so với vạn vật tự nhiên thì con người là yếu ớt nhất, nhưng lại cứng cỏi nhất. Hoàn cảnh có ác liệt hơn nữa, họ chỉ cần đã cảm thấy thì có thể sống sót được. Kỳ thật dân vùng biên giới không biết, bọn họ đang dựa vào phúc khí của sứ đoàn... Đoàn sứ giả Nam Lý đã qua biên giới, nước lớn đều phải giữ thể diện, trong thời gian gần đây, bấy "lang sói" trên thảo nguyên đều dừng việc quấy nhiễu biên giới nước Yến, khó khăn lắm mọi người mới được sống những ngày yên ổn.

Đến nơi này rồi, đã không có dịch quán đúng tiêu chuẩn cho đoàn sứ giả nghỉ ngơi, buổi tối chỉ có thể đóng quân trong thôn, tuy nhiên như vậy cũng đã có chút ưu đãi rồi. Xung quanh đều là cánh đồng bát ngát hoang vắng, đămđăm thăm mât đi tẩm che chắn, khó có thể tới gần đoàn sứ giả. Có thể tiến tới tận đây, tuy rằng vẫn là trong biên giới Đại Yến, nhưng Võ Di Vệ cũng bắt buộc phải dừng việc điều tra sứ đoàn lại.

262. Chương 21: Gặp Nạn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 21: Gặp nạn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lại đi thêm ba ngày, đội quân lại dừng cuộc hành trình, bọn họ đã đến biên giới, người nước Yến không thể ở phía trước đối diện với Khuyển Nhung mà truyền tin tức, đội ngũ tiếp đón sứ giả cũng đang nhanh chóng tới rồi, chỉ đến ngày mai là đón tiếp hoàn thành, coi như đoàn sứ giả chính thức rời Đại Yến, tiến vào lãnh thổ của Khuyển Nhung.

Đến đây, hành trình của sứ đoàn ở Đại Yến coi như đã đến đoạn cuối, một đoạn đường không ít mạo hiểm, nhưng cũng không tổn thất quá nhiều. Đêm đó Khâu đại nhân còn đặc biệt tìm đám Tống Dương, La Quan để dâng lời tạ từ, nói rằng nếu không có sự bảo hộ của Thường Xuân Hầu thì đoàn sứ giả sớm đã toi rồi, căn bản không thể kiên trì đến được biên giới.

Tống Dương không phải đồ ngốc mà công lao gì cũng đem khoác lên người, nghe vậy lắc đầu cười khổ:

- Ta sao có thể nhận lời cảm ơn này, mật thám Yến quốc tìm ngược tìm xuôi, còn không phải là tới tìm ta sao, nếu không có ta thì tất cả mọi người sẽ không bị nguy hiểm vậy.

Về điều này thì Khâu đại nhân lắc đầu quây quây:

- Ta nghĩ kĩ rồi, nguồn cơn việc chúng ta bị mật thám chăm sóc kĩ như vậy vẫn là do việc Yến binh Hồng Dao thành phản bội... Nếu không phải nhờ người khuyên phản quân lui bước thì đừng nói đến đám mật thám sau lưng, chúng ta sớm đã thiệt mạng ở trong tay đám loạn quân kia rồi. Việc này Khâu mỗ nhất định dâng tấu lên triều đình, vì đại nhân báo công.

Tống Dương một mực xua tay xin miễn, thật sự không cần thiết phải khoe thành tích, hiện nay chính cha vợ của mình đang giúp triều đình kiếm tiền của phong ấp, Tống Dương cũng không mong đợi triều đình khen thưởng gì cho mình...

Còn không đợi người của Khuyển Nhung tới đây, ngay đêm hôm ấy, trong doanh địa của đoàn sứ giả có khách đến thăm hỏi, là tên thủ hạ của Tà đại nhân.

Vào trong doanh địa, tên tay sai trước tiên tìm Tà Tư Trạc, bí mật thảo luận không lâu, Tà Tư Trạc liền mời Tống Dương tới, nói thẳng:

- Nhà ta gặp nạn, muốn nhờ người giúp đỡ chi viện.

Thật hiếm thấy ánh mắt của cô nương họ Tà ngưng đọng chút lo lắng, Tống Dương vỗ vỗ vai nàng, ra hiệu nàng an tâm, chớ nóng vội:

- Hỗ trợ thì không thành vấn đề, tay sai của Tà môn có chuyện ta nhất định sẽ lo liệu.

Tà Tư Trạc ra dấu tay với tên thủ hạ, ra hiệu gã nói ra, gã liền mở túi hành lý mang theo, cẩn thận lấy từ trong đó ra khối vàng:

- Hầu gia, mời người trước tiên xem qua khối vàng này... Phải hết sức cẩn thận, nó rất kì quái.

Tống Dương còn cẩn thận hơn tên thủ hạ kia rất nhiều, còn đặc biệt mang găng tay giúp trăm thứ độc không phạm được vào da, cầm lấy khối vàng, đánh giá qua một chút, khóe mắt hơi dưng nhẹ, dường như phát hiện ra điều gì. Sau đó hắt ngửi ngửi mùi, như thể còn chưa đủ, hắt đưa lưỡi ra nếm nếm chút hương vị, rồi lập tức giương cao mắt, nương theo đèn dầu không ngừng điều chỉnh góc độ, cẩn thận quan sát màu sắc của khối vàng, cuối cùng bỏ xuống, nói với tên thủ hạ:

- Rất cuộc là có chuyện gì?

Người xảy ra chuyện chính là Bạch phu nhân và Đàm Quy Đức.

Hai kẻ phản tặc dẫn hơn trăm người vào núi, không cần tốn nhiều công sức liền tìm được ngay nơi giấu vàng, đào lớp bùn đất lên, từng hòm vàng đánh số ngay ngắn, mắt lão tướng hoa lên, cười không ngậm nổi miệng, hạ lệnh một tiếng các huynh đệ bọn tới bọn lui.

Kẻ chuyển vàng thì đi chuyển vàng, kẻ đồn củi thì đi đồn củi. Điều đáng nói đến nhất là đồng đồ đáng tiền thế kia, mà hòm vận chuyển thì chẳng ra gì, chôn dưới đất chưa bao lâu đã mục nát hỏng rồi, mới dùng chút lực mà đã rơi vỡ tan. Tuy vậy việc này đối với nhóm phản tặc không thành vấn đề, chỗ hòm này vốn chẳng dùng được, bọn họ mỗi người đã mang theo một cái lưới bằng thừng chắc chắn.

Đào đất, lấy vàng, mỗi người buộc vào lưới năm mươi cân vàng, sau khi buộc chặt thì thả sang một bên... Công việc được tiến hành với khí thế rừng rực, nhưng vui quá hóa buồn, rất nhanh có một chiến sĩ thủ hạ của Đàm Quy Đức bỗng nhiên ngã nhào xuống đất.

Người này thần trí vẫn chưa mất, chỉ là cảm thấy toàn thân vô lực, đứng không nổi. Nhóm người đi cùng chạy tới hỏi han một hồi, gã cuối cùng không thể đứng dậy được nữa, nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo hoàn toàn. Nói chung chỉ cần cần người còn tỉnh táo thì cũng không có vấn đề gì lớn, đoàn người cũng không quá chú ý nữa, để gã nghỉ ngơi tại chỗ, những người khác tiếp tục làm việc... Tuy nhiên tầm một tuần hương sau tất cả mọi người đều ngã xuống.

Bệnh chứng đều y như vậy, tất cả đều tỉnh táo nhưng hoàn toàn mất hết sức lực, sau khi ngã sấp xuống thì tất cả lần lượt không có sức ngồi dậy. Tên thủ hạ sau khi kể đại khái toàn bộ sự tình xong, lại nhấn mạnh một chi tiết: người đầu tiên bị chứng bệnh này là người vận chuyển vàng, nhưng rất nhanh sau đó những người đang đồn củi ở cách đó không xa đều bị nhiễm bệnh, đều bị như vậy.

Tổng Dương hỏi tên thủ hạ:

- Số vàng các người đào rất lớn đúng không?

Tên thủ hạ nhìn về phía Tạ Tư Trạc, Tạ Tư Trạc cất giọng lạnh lùng nói:

- Hầu gia hỏi người thế nào người đáp như thế, không được giấu diếm chút gì.

Tên thủ hạ gật đầu, nói với Tổng Dương:

- Tổng cộng là bảy mươi vạn lượng.

Tay Tổng Dương run lên, suýt chút nữa đánh rơi đỉnh vàng trên tay xuống đất, kinh ngạc cười lớn:

- Số tiền lớn như vậy sao?

Tên thủ hạ vẻ mặt xấu hổ... Lần này xem như mất mặt hoàn toàn rồi, lần trước lúc Tổng Dương phát tài thì vui vẻ ra tay chia đều làm ba phần. Bây giờ tay sai của Tạ môn sau lưng Thường Xuân Hầu tự mình đi đào vàng, kết quả còn xảy ra chuyện phải nhờ đến Tổng Dương cứu mạng.

Nhưng vẻ mặt Tạ Tư Trạc vẫn rất mực bình tĩnh, đến giờ cũng không có biến đổi đặc biệt gì.

Tổng Dương quay lại đề tài:

- Là độc, cũng là bệnh, do trúng độc mà thành bệnh, tuy rằng không hoành hành bằng bệnh dịch nhưng bị truyền nhiễm lây lan cũng có thể coi là hung tàn... Có chuyện ta nghĩ không ra, độc trên vàng phát tác, tất cả mọi người đều trúng độc, người sao còn có thể chạy ra ngoài loan báo tin tức?

Tên thủ hạ thuật lại y nguyên sự thật, lần này Bạch phu nhân đại nạn không chết, tất cả đều vì một sự cẩn thận, sự cảnh giác với Đàm Quy Đức.

Bảy mươi vạn lượng, Bạch phu nhân không có ý đả thương người, nhưng cũng có ý phòng người, bà và Đàm Quy Đức dẫn quân vào núi, âm thầm bố trí hơn mười người. Hai canh giờ sau khi đại đội vào núi thì họ sẽ dùng cách truy tìm dấu vết để theo sát đại đội từ xa, bà sợ Đàm Quy Đức thấy tiền thì nổi máu tham, đem đã tâm mưu hại bạn cùng hội cùng thuyền, nên dẫn theo tiểu đội quân đi hộ vệ phía sau.

Thật ra bà kiên quyết muốn dùng cách dùng mạch nước để chuyển vàng, cũng là xuất phát từ sự suy xét cẩn thận này. Đàm Quy Đức muốn dẫn mấy ngàn quân vào núi, thì tất cả sự việc hoàn toàn đều do bọn họ định đoạt, tay sai của Tạ môn sẽ không còn đường sống.

Tổng Dương gật đầu, ước chừng khối vàng trong tay một lát:

- Trên khối vàng đã bị người ta hạ độc, theo kinh nghiệm về độc dược mà Vũ Thái y ghi chép lại, vốn là có cái tên dễ nghe, nhưng ta nhớ không rõ. Ta chỉ cảm thấy gọi nó là “Quá tam ba bận” thì rất chuẩn xác.

Cách hạ độc “Quá tam ba bận” so với “loạn hoa” của Tống Dương nằm đó ở cung điện Phượng Hoàng thành cũng có vài phần tương tự, ba loại thuốc trải qua quá trình bí mật luyện chế, không mùi không vị, lại bám trên kim loại, người thường tuyệt đối không nhìn ra được. Độc này thông qua da mà ngấm vào người, sức thẩm thấu của ba loại thuốc này cực mạnh, cho dù là dùng găng tay làm bằng da thú mà tiếp xúc với kim loại, bột cũng có thể xuyên thấu qua găng mà dính vào da.

Tống Dương tiện tay từ trong túi lấy ra ba bình thuốc, đặt lên bàn, nói:

- Xem ra ba khối vàng lần lượt mỗi khối chứa một loại thuốc, chạm vào một khối không sao, hai khối không vấn đề, chạm vào khối thứ ba thì ba loại thuốc hợp lại mới phát tác. Không gọi là “Quá tam ba bận” thì gọi là gì.

Giải thích qua một lát tên thủ hạ liền bưng tỉnh ngộ:

- Ý của Hầu gia, vàng được đánh số, lấy ra thế nào cũng phải có trình tự, hơn nữa còn cần phân công vài người hợp tác, nếu không thì không tránh khỏi trúng độc.

Mỗi hòm vàng đều xếp hỗn loạn đan xen, khối nọ chồng khối kia, bất kể cao thấp trên dưới, mỗi ba khối liền nhau đều có thể tiếp xúc hợp thành một bộ thuốc độc. Khi đánh mã số hẳn rất mất công, khi lấy ra cũng phải có người trong nghề chỉ dẫn, người không hiểu rõ không thể tùy tiện động vào, đừng nói là Bạch phu nhân, nếu Tống Dương không phòng bị cũng bị trúng độc rồi.

Tính một cách chi li thì “Quá tam ba bận” cũng coi như một loại bệnh độc, sau khi phát tác sẽ lây lan nhanh chóng, nhưng căn bệnh truyền nhiễm này cũng tản ra thật nhanh, người mới trúng độc trong thời gian uống tầm một chén trà, sẽ lây bệnh cho những người khác. Nhưng không lâu sau khi độc phát tán, người trúng độc sẽ không thể truyền bệnh cho người khác nữa. Cho nên so với lao dịch, sức sát thương của nó còn kém xa, nhưng dư sức đối phó với đám đạo tặc này. Điều này nói tiếp thì hơi có chút không thuận miệng, nhưng Tạ Tư Trắc và tên thủ hạ đang thấp thỏm lo âu thì đều đã hiểu cả rồi.

Cuối cùng cũng vì điều này mà lúc tên thủ hạ theo đội quân đi sau đến nơi thì cũng cách lúc đào vàng vài canh giờ rồi, đám người của Bạch phu nhân đã trúng độc lâu rồi, không còn là độc ban đầu nữa, cho nên tên thủ hạ đi sau mới bình yên vô sự như vậy.

263. Chương 22: Mật Khẩu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 22: Mật khẩu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tuy nhiên trước đây đôi bên đã bàn bạc thỏa đáng rồi, nếu lại gạt Đàm Quy Đức ra, không khỏi có vẻ không trượng nghĩa, huống hồ lẽ nào họ Đàm lại miễn cưỡng chấp nhận như vậy. Trải qua việc này đôi bên không thể nào trở mặt với nhau được, rốt cuộc là ai được ai mất cũng không thể nói được, do đó Bạch phu nhân ảo não vẫn ảo não. Nhưng cuối cùng vẫn phải đem sự việc trình lên.

Đàm Quy Đức thu lại nụ cười, nói nghiêm túc:

- Việc này nếu không có sự giúp đỡ của chúng tôi, Bạch phu nhân cũng có thể cố hết sức làm được. Nếu là trước kia, đến nước này rồi thì lão sẽ tự ý thức mà rời đi... Nhưng hiện nay, Đàm Quy Đức ta sắp chết đói vô phương cứu rồi, nhưng dưới tay còn vô số con cháu, nếu chúng theo ta, ta không thể đứng nhìn bọn chúng chịu khổ như vậy. Mong phu nhân thứ lỗi, lão thực mặt dày đi theo sau người mới kiếm được khoản tiền này, nghĩa khí của tay sai của Tạ môn lão đã thấy rõ, phần tiền này coi như là của Bạch tiên sinh, Bạch phu nhân thưởng cho chúng tôi, sau này nếu có gì sai bảo, núi đao biển lửa cũng không chối từ.

Lão tướng quân nói ra những lời hoa mỹ, phu nhân nghe vậy thì cười duyên dáng, tình hình thực tế bà đã nắm bắt chi tiết, sự việc làm tốt rồi, cũng không cần nói gì thêm, chỉ đáp lại:

- Ta vừa không có kiến thức gì, cũng không làm được gì cho lão gia, trước nay đều là người nghĩ gì thì ta làm vậy thôi, lão gia muốn lột da Cảnh Thái để báo thù cho Tà đại nhân, ta liền giúp người một tay... Do vậy chỉ cần là muốn đối phó với hôn quân, thì là bạn của nhà chúng ta. Đối với bạn bè, tay sai của Tà môn không có nửa điểm để trong lòng, Trần Quốc Công nếu còn khách sáo nữa là coi như người ngoài rồi.

Lúc này đêm đã khuya, những việc tiếp theo như chọn người, chuẩn bị xuất phát đều do Đàm Quy Đức sắp xếp, Bạch phu nhân chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được, bà lại nói thêm vài câu chuyện phiếm rồi cáo lui. Bạch phu nhân cáo lui rồi về thẳng phòng đi ngủ...

Việc cướp vàng đã chắc chắn phân nửa, mấy chục vạn lượng vàng gần như đã rơi vào tay, tâm tình của Bạch phu nhân rất tốt, vừa nằm xuống gối liền ngủ rất nhanh, cảm thấy hương vị ngọt ngào vô cùng. Nhưng không ngờ, lúc bà tỉnh giấc, mở to hai mắt, bên ngoài vẫn còn là đêm tối.

Một ngàn năm trước chưa có khái niệm “ giờ sinh học” để nói, nhưng Bạch phu nhân vài chục năm đều như một ngày, trừ khi trong lòng có chuyện, nếu không mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi đều là như thế, sáng sớm sau khoảng nửa canh giờ thì tỉnh giấc, theo thường lệ thì trời phải sáng rõ rồi mới phải.

Giấc ngủ này quá ngắn hay quá dài? Bạch phu nhân trong lòng có chút nghi hoặc, đứng dậy khỏi giường đi ra ngoài, liền hiểu ngay ra, không phải bản thân có bệnh, mà thời điểm rời khỏi giường cũng chẳng khác ngày bình thường, sở dĩ trời tối đen như vậy là thủ đoạn của ông trời, sáng ra đã nhật thực, không thấy mặt trời đâu, tự nhiên tối đen một mảng...

Tuy rằng cách xa nhau nhưng vẫn là dưới một mảnh trời, chỗ Bạch phu nhân tối đen, trên đầu Tống Dương cũng không thấy mặt trời.

Giờ phút này, từ vùng sa mạc miền Bắc đến hoang mạc miền Nam, từ Đông Hải của Đại Yến đến Tây Vực Thổ Phiên, cả vùng Trung Nguyên đều thành một khối, một tiếng vang lớn long trời lở đất, bọn trẻ con có la đánh la, không có la thì đập chậu, không có gì thì ít nhất cũng có thể đi cùng nhau điên cuồng gào thét, thiên cầu lại đến ăn vụng mặt trời, đoàn người đồng tâm hiệp lực, bất kể thế nào cũng phải dọa cho nó chạy.

Mạo hiểm việc bị Vũ Di Vệ bắt đi, Tề Thượng cũng cầm cái chậu đồng chạy đi hỗ trợ, việc an nguy của mình là nhỏ, Trung Nguyên ngày mai không có mặt trời mới là việc lớn, Tề lão đại liều mạng...

Việc nhật thực ở Trung Nguyên cũng không phải cảnh sắc gì quá đặc biệt, tuy nhiên giữa ban ngày, mặt trời bị nuốt hết, cảnh tượng ghê người này nhìn thế nào thì cũng không phải chuyện tốt, dịp này không tránh khỏi có thầy phù thủy Vu Bà nói lời đe dọa lòng người, lâu dần, ngày nhật thực cũng biến thành biểu tượng cho việc đại hung xuất hiện. Đoàn người đều có chút hoang mang.

Nhưng Tống Dương không mất bình tĩnh như vậy, cả đời này chịu đủ nỗi khổ mê tín rồi, hẳn tự mình quyết tâm không dao động, huống chi cả Trung Nguyên này đối với ngày nhật thực mà nói thì chỉ có hắn là người hiểu rõ nhất. Giờ tay chỉ hướng tối như mực trên bầu trời vốn là vị trí mặt trời nên hiện ra, Tống Dương giảng giải cho mọi người:

- Mặt trời vẫn còn đó nhưng đang bị mặt trăng che mất.

Đoàn người đều ở dịch quán trong đại viện xem cảnh lạ, Mộ Dung Tiểu Uyển nghe vậy, cố gắng trừng to đôi mắt nhỏ của mình:

- Mặt trăng có thể ngăn được mặt trời? Đùa gì thế.

Tống Dương tiện tay nhặt lên một nhánh cây, vẽ trên mặt đất một bức tranh quỹ đạo quay của Mặt trời, Trái Đất, Mặt Trăng, tuy nhiên ngầm nghĩ một lúc hay là thôi đi, việc thế này đem về ngàn năm sau còn là đạo lý chưa phổ biến, huống chi đặt ở hiện tại. Việc này mà lại nói bằng tà thuyết kinh người như vậy à, sớm nên tỉnh ngộ đi thôi.

A Y Quả ngửa đầu nhìn lên trời:

- Tối hôm qua trăng non, sáng nay ngày nhật thực, có lẽ thật sự phải có chuyện gì, lão cách à, đừng rước phiền toái cho chúng ta nữa được không.

Tổng Dương cười nói:

- Có trăng non nhất định sẽ có nhật thực, nhưng nhật thực nhất định sẽ vào khi trăng non, đạo lý này sẽ không sai đâu, không cần quá để ý.

A Y Quả bộ dáng khinh thường:

- Tên tiểu tử bên ngoài núi thì hiểu chuyện gì, người không hiểu được, chó nuốt mặt trời là do Vu Cổ nương nương nuôi, con chó thông minh nhất, trước đây trời đất rung động bất an nên nó mới không nghe lời chạy đi cắn mặt trời.

A Y Quả kiến thức quả nhiên không tầm thường, đến chủ nhân của con chó là ai nàng ta đều biết, Tổng Dương chớp mắt không còn lời nào mà đỡ lại.

Tạ Tư Trạc quay đầu lại, nói tiếp chủ đề Tổng Dương vừa nói qua:

- Mặt trăng nhỏ thật sự có thể che mất mặt trời sao?

- Chỉ cần chọn đúng vị trí là được.

Tổng Dương đáp.

Đáng tiếc Quốc sư không ở đây, nếu lão ở toà viện lạc này, có lẽ lão sẽ có hứng tán gẫu với Tổng Dương vài câu. Tối hôm qua khi trăng non, Quốc sư coi chính mình là mặt trăng, không thể nhìn thấy nhưng lại khuấy động ngân hà, âm thầm nắm giữ tất cả. Tổng Dương không phải là không như vậy, so với mặt trời thì nhỏ bé không đáng kể, nhưng chỉ cần tìm được vị trí tốt, theo cách này có thể ngăn được mặt trời... Một vầng trăng non hai yêu nghiệt, hoảng hốt thương tiếc nhau cũng vô vọng, không chết không dừng lại.

Tạ Tư Trạc héch nhẹ cằm, nhìn kĩ Tổng Dương một cái, miệng khê động đây, dường như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ gật gật đầu, cười một cách lịch sự. Đêm đó sau khi trở thành Hồng Dao vút bay lên trời, nàng lại trầm tĩnh như xưa. Vui vẻ qua đi rồi, lại trở về với bộ dạng cũ, có lẽ đợi đến ngày Cảnh Thái chết trước mặt nàng, nàng từ đó về sau sẽ mãi mãi vui vẻ...

Mọi người đồng tâm hiệp lực, cả thiên hạ hợp lại cuối cùng đánh một trận lớn, làm cho thiên cầu sợ tới mức phun mặt trời ra mà chạy bạt mạng, cả vùng Trung Nguyên hoan hô tưng bừng, Tề Thượng mồ hôi đầy đầu đã trở lại, công phu của gã không tồi, sức lực cũng không nhỏ, cái chậu đồng đã bị gã đập vỡ. Chỉ đơn thuần nhìn bộ dạng đặc ý của gã, không giống như chỉ đi ra ngoài đập chậu, mà giống như là vừa đánh một trận với thiên cầu, hơn nữa trông bộ dạng của gã giống như vừa thắng lớn vậy.

Sau khi trời sáng trở lại, đoàn người lại tiếp tục lên đường, tất cả vẫn bộ dạng cũ, tốc độ đi cũng không nhanh hơn, dọc đường đi vẫn không ngừng chiến đấu âm thầm với Võ Di Vệ. Tổng Dương vừa là thợ săn, cũng là con mồi, chẳng qua con mồi này quá dũng mãnh và hung ác, dựa vào lực lượng mật thám bám theo sát đoàn sứ giả, chúng không có cách nào bắt được hần thoi.

Mà quân chủ lực tinh nhuệ hiện tại của Võ Di Vệ đều liên quan đến Bạch tiên sinh, đối với việc điều tra của sứ đoàn thì không thể tăng thêm tinh binh... Có lẽ bởi vì quân phải chiến đấu không nghỉ, lúc nào cũng căng như dây đàn, cho nên thời gian qua cũng thật nhanh, bất giác đoàn người đã lại đi về hướng bắc được hơn một tháng rồi, cuối cùng cũng đã đến gần biên giới Đại Yến, cách thảo nguyên không xa nữa.

Sau khi đoàn sứ giả nhập cảnh, vẫn bám theo hướng biên cương phía Tây của Đại Yến mà tiến lên, những vùng đã đi qua phần lớn đều là vùng hoang vu hẻo lánh xa thành phố, chưa từng đi qua Tỉnh thành, kinh đô nước Yến, việc xuất quan sau đó không lâu cũng không phải lệch về thành Yến Vân, căn cứ điểm quan trọng nổi tiếng ở phía Đông Bắc.

Vùng biên cương này địa thế tương đối rộng rãi trống trải, không có biên giới rõ ràng. Đại Yến và Khuyển Nhung giằng co nhau nơi này đã nhiều năm, lúc nào cũng bùng nổ xung đột, thế lực song phương cũng đan xen rồi ren. Hàng năm chiến loạn không ngừng, là nơi hoang vắng thì có thể tưởng tượng ra được, nhưng là nơi có người ở, có thôn xóm... Dân cư sống ở đây đều rất cẩn thận cảnh giác, cứ thấy đại quân binh mã đi qua là tránh né từ xa. Nhà nhà đều đóng chặt cửa, đến nhìn ngó xung quanh thăm dò cũng không dám, sợ rước phải tai bay vạ gió. Cuộc sống của người dân gian nan, nhưng còn khổ dài, so với vạn vật tự nhiên thì con người là yếu ớt nhất, nhưng lại cứng cỏi nhất. Hoàn cảnh có ác liệt hơn nữa, họ chỉ cần đã cảm thấy thì

có thể sống sót được. Kỳ thật dân vùng biên giới không biết, bọn họ đang dựa vào phúc khí của sứ đoàn... Đoàn sứ giả Nam Lý đã qua biên giới, nước lớn đều phải giữ thể diện, trong thời gian gần đây, bày “lang sói” trên thảo nguyên đều dừng việc quấy nhiễu biên giới nước Yên, khó khăn lắm mọi người mới được sống những ngày yên ổn.

Đến nơi này rồi, đã không có dịch quán đúng tiêu chuẩn cho đoàn sứ giả nghỉ ngơi, buổi tối chỉ có thể đóng quân trong thôn, tuy nhiên như vậy cũng đã có chút ưu đãi rồi. Xung quanh đều là cánh đồng bát ngát hoang vắng, đẫm mật thám mắt đi tẩm che chắn, khó có thể tới gần đoàn sứ giả. Có thể tiến tới tận đây, tuy rằng vẫn là trong biên giới Đại Yên, nhưng Võ Di Vệ cũng bắt buộc phải dừng việc điều tra sứ đoàn lại.

Tất cả những người trúng độc trong thâm sơn đều đã được đưa về đây, Đàm Quy Đức cũng không ngoại lệ, ông ta là chủ soái một quân, đến hiện tại việc bị trúng độc vẫn dấu thuộc hạ, để tránh quân tâm rối loạn, Tuy nhiên lần này thời gian ra đi trì hoãn càng lâu, đã có chút gánh nặng không nổi nữa.

Đối với việc giải độc, Tống Dương cũng không có nhiều phần nắm chắc... Hắn từ nhỏ đi theo Vương Thái Y học tập quả không sai, nhưng sư môn của cậu để lại muôn ngàn vạn cách hạ độc, như thế nào có thể loại nào cũng học được, huống chi Tống Dương trong lúc học tập, hắn chỉ tập trung học hạ độc coi nhẹ việc giải độc, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ một ngày kia sẽ chống lại đồng môn, mà cậu khi rời khỏi trận đại hỏa ấy, hết thảy đều đã bị thiêu rụi cả rồi, ngoại trừ một hòm gia tài khổng lồ, một chiếc xe ngựa và một thanh long tước, không lưu lại chút đồ vật gì nữa.

Tống Dương không nhớ được nhiều về phương pháp giải độc “quá tam ba bận”, cũng không có sách dạy về giải độc hay dùng để tham khảo cũng vậy. Hắn chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm dùng độc, bản lĩnh và tấm lòng của mình, mày mò tìm hiểu một chút, may mà “quá tam ba bận” được tính kỹ lạ nhưng độc tính không tính vào loại quá cổ quái. Dựa vào bản lĩnh của Tống Dương, sau bảy tám ngày tìm hiểu dần đã hé lộ ra một cánh cửa, liền thêm bốn ngày, cuối cùng đã tìm được biện pháp giải độc.

Tiệc nuôi chính là trong nửa tháng dò dẫm, trước sau vài người thử đã không chịu được được tính của thuốc, phải chết thảm tại chỗ, khiến Tống Dương không ngừng tự trách bản thân, nhưng đây là việc không có cách nào khác nữa, đám người dưới trướng hắn không biết nên trách cứ lên người ai.

Thi châm, dùng thuốc, lại mười ngày liên tục ít ngủ, cuối cùng cũng đại cáo công thành, tất cả những người đi đào vàng đều có thể khôi phục lại như cũ, Tống Dương cực kỳ mệt mỏi, ngay cả đợi Đàm Quy Đức và Bạch phu nhân cảm ơn cũng không đợi nổi, liền ngả đầu lên tháp bên cạnh mà ngủ mất.

Nhẹ nhàng sáng khoái ngủ chừng hai ngày, khi tỉnh lại tinh thần tăng lên gấp trăm lần, còn cái bụng thì đói muốn chết... Khiến hắn vui vẻ không ngờ, khi mở mắt ra, Tề Thượng trên tay trái bưng một hộp cháo thơm nồng, tay phải bưng vào một đĩa thức ăn cười nói với hắn:

- Mau tới ăn, tiểu thư nhà ta tự tay nấu cháo cho ngài đó.

Cháo hoa quế, ngọt mà không ngấy, còn lộ ra một mùi hương thơm ngát, hương vị thực không tồi, Tống Dương kinh ngạc:

- Tạ Tư Trạc còn biết nấu cháo sao?

- Đây là nơi nào? Cái đầu tiên không thiếu chính là sự phụ, tiểu thư nhìn ngài ngủ một ngày không tỉnh lại, cho rằng khi tỉnh lại nhất định ngài sẽ đói bụng, bởi vậy mới tìm thầy học được cách nấu món cháo này.

Tống Dương ăn cảm nhận được hương vị ngọt ngào, vốn muốn tự mình nói lời cảm ơn với Tạ Tư Trạc, hỏi qua mới biết, Tạ Tư Trạc cơ thể mệt mỏi, sau khi nấu cháo được không lâu liền đem một lò lửa nhỏ để giữ ấm, vô tình ngủ quên mất, hiện tại đã được Bạch phu nhân bế vào trong phòng nghỉ ngơi.

Cũng vừa mới xong, Đàm Quy Đức vội vã trấn an lòng quân, không có cách gì chờ đợi, vội vàng rời đi, Bạch phu nhân tiễn thêm một đoạn đường, tính thời gian hắn sẽ nhanh chóng trở lại. Vừa ăn cháo, vừa cùng Tề Thượng thuận miệng tán gẫu, lúc này tấm màn được vén lên, vốn Tạ Tư Trạc đang ngủ lại đi tới.

Người sáng suốt vừa nhìn thấy, hiểu được Tạ Tư Trạc là mộng du mà đi, tóc xơ ra, quần áo có chút nhàu nhĩ, trong ánh mắt tơ máu cũng không ít, khiến mắt có chút đỏ lên... Nhìn thấy Tống Dương đã tỉnh, lại

thấy hấn đang ngồi ăn cháo, nàng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, liền quay trở lại phòng mình, lần này có thể an tâm mà ngủ một giấc thật say.

Dem gối đầu ôm vào ngực, Tạ Tư Trạc nhắm mắt lại, cười thật xinh.

Khi Bạch phu nhân trở về, Tống Dương đã ăn xong cháo, rửa mặt thay đồ.

Đám bạn từ trong sứ đoàn chạy tới đây cùng hấn, ngoại trừ Tạ Tư Trạc ngủ say, tất cả đều tập trung ở trong phòng, reo hò cười nói. Trong đó đề tài của mọi người cũng không ngoài Đường địch Lăng vận trong phong ấp, trước trận bọn họ đã nhận được thư của đám tay sai Tạ Môn Môn, biết được Lăng Noãn đại danh鼎鼎 đã giá lâm Yên Tử Bình, đây là một điều gì đó rất cao xa, A Y Quả đã vụng trộm bàn bạc với Nam Vinh vài lần: hay chúng ta không tới Hồi Hột nữa, về nhà xem mặt mỹ nhân đi thôi?

Nam Vinh tò mò tới ngứa cả con mắt, tuy nhiên, cũng may, nàng không bừa bãi như Hắc Khẩu Dao, biết được nặng nhẹ, lắc đầu cự tuyệt... Cổ Chiêu Quân dặn dò phải tới Hồi Hột cùng Tống Dương, chuyện này không có đường thương lượng.

Tống Dương vừa mới cứu người, tâm tình rất tốt. Một đời này hấn ngộ danh sư, bá cậu làm thầy, trở thành độc – y song tuyệt, hai bản lĩnh này mặc dù hội tụ trên mình hấn, nhưng nếu tách ra từng thứ một thì Tống Dương vẫn được coi như đứng đầu Trung thổ, mạnh hơn hấn cũng chỉ có mấy người Quốc sư, Hồ Phách, Hoa Tiểu Phi mà thôi.

Là ấn tượng đầu tiên quá mạnh, hay kiếp trước có xảy ra chuyện gì đó khắc cốt ghi tâm mà khiến cho Tô Hàng kia vĩnh viễn không chịu chấp nhận thế giới này. Có lẽ Tống Dương không tuyệt tình như nàng, nhưng đối với hấn mà nói, khắp thiên hạ này, cũng chỉ có vài cái tên Vưu Ly, Tiểu Phất, Thừa Hợp, Lưu Nhị... Hấn chạy đôn chạy đáo khắp Trung thổ, kiếm tiền, không phải là hấn đã thừa nhận cả thế giới này, hấn chỉ thừa nhận những người đó mà thôi.

Ngoại trừ những người hấn yêu quý, những sinh mệnh khác Tống Dương không đặt vào trong mắt, mặc dù vậy, mặc dù lão Tứ Phó gia sát phạt vô tình, cũng không sợ hại phải người vô tội, mặc dù yêu tình đến từ Trái đất này đang vất kiệt óc suy nghĩ cách phá tan Trung thổ, nhưng hấn vẫn phải thừa nhận, cảm giác dụng y cứu người tốt hơn dùng hạ độc hại người nhiều lắm.

Cho nên hiện giờ hấn rất vui vẻ. Tuy nhiên, cao hứng đến thế nào cũng sẽ không rảnh tới mức vào trong phòng cùng mấy người kia bàn luận về nữ nhân. Tống Dương ngồi ngoài lầu, tán gẫu câu được câu mất với La Quan. Đại Tông sư hôm nay dường như có chút cổ quái, không thể nào nói chuyện được, luôn đánh giá Tống Dương, vừa mới rồi còn nhắc nhở hấn phải chú ý thân thể.

Tống Dương cũng đâm ra buồn bực, hấn vốn tự hào là thánh thủ thần y đệ nhất thiên hạ này, lại có tập luyện thêm võ công, hiểu rất rõ thân thể của chính mình, quả nhiên là còn khỏe hơn cả trâu, Đại Tông sư dặn dò như thế thật là vô lý. La Quan nhìn hấn nghi ngờ, cười cười:

- Ta xem sắc mặt ngươi không tốt lắm, nên nhắc một chút, nếu ngươi cảm thấy không sao thì là không sao.

Vừa lúc này Bạch phu nhân đã trở lại, đoàn người biết điều đều tìm lý do lảng đi, ngoại trừ Tề Thượng Ba Hạ ra thì tất cả đều đứng dậy cáo lui. Vừa mới rồi cả nhà còn ồn ào náo nhiệt đảo mắt đã an tĩnh.

Bạch Phu nhân có thể không giáo hoạt như phu quân của bà, so ra cũng không lão luyện bằng Cổ Chiêu Quân, nhưng không thể nghi ngờ bà ta cũng là một tay lợi hại, tuy nhiên lần này đối mặt với Tống Dương chân tay cũng có chút luống cuống.

Khi vừa mới trúng độc rút khỏi núi, bọn họ có gửi thư cầu cứu tới Bạch tiên sinh, sau đó Bạch tiên sinh truyền thư trở lại, đám thuộc hạ cũng có nói lại với Bạch phu nhân... Một phong tước thư chia làm ba phần, phần đầu tiên là biện pháp giải quyết, tìm Tống Dương ra tay giúp đỡ, đoạn thứ hai là dòng an ủi của phu quân dặn phu nhân không cần lo lắng, vợ chồng đồng tâm không gì khó vượt qua vân vân, đoạn cuối cùng là Bạch Bàn Tử cảm thán: Lần này thực sự là tay sai nhà họ Tạ phải da mặt dày ném đi thể diện rồi.

Một tai nạn như thế sao có thể ghi lại như một chuyện đơn giản như vậy, thật không nghĩ có thể nhìn được tình lý bên trong, tuy nhiên cuối cùng còn phải cầu Tống Dương tới giúp, thực sự là mất mặt... Vẫn là đạo lý đó, trước kia Tống Dương phát tài không keo kiệt chút nào, gặp người đều giúp; hiện giờ đám tay sai Tạ

Môn Môn không mang theo Tống Dương đi cùng cũng không sao cả, nhưng từ đầu tới cuối ngay cả một thông báo cũng không có, không khỏi có chút không thể nói nổi.

Tống Dương mỉm cười, không di chuyển, chỉ cảm thấy Bạch phu nhân luôn giễu giang thông minh khi quần bách nhìn bộ dạng rất cổ quái.

Hắn cười Bạch phu nhân cũng cười, ngồi xuống đối diện Tống Dương, ho khan một tiếng:

- Những từ cảm tạ ta không nói nhiều, mặc kệ đám tay sai Tạ MônTạ Môn , từ nay về sau Tạ Tam nương thực sự chỉ biết một người huynh đệ là người thôi.

Bà ta cũng họ Tạ, tuy nhiên không có chút quan hệ với Tạ đại nhân, cái họ giống nhau chỉ là trùng hợp mà thôi.

Tống Dương cười ha ha:

- Cái này cậu còn không được, tuy nhiên, về chuyện giải độc, bà không cần để trong lòng. Nếu đổi lại, Bạch tiên sinh và bà cũng sẽ tới cứu ta.

Bạch phu nhân lắc lắc đầu, tuy nhiên không nói gì nữa, chuyện này càng nói càng dở, thật sự là không nên dài dòng, bèn đổi đề tài:

- Độc trên vàng, hẳn là người có thể phá giải?

Nói xong, không đợi Tống Dương trả lời, Bạch phu nhân tiếp tục nói:

- Xin người hãy tìm cách phá giải độc trên vàng, ta sẽ tiếp tục đi tìm Đàm Quy Đức đem khoản tiền này về. Dựa theo bàn luận ban đầu, đám tay sai Tạ Môn và Đàm lão soái sẽ chia đều số tiền này, nhà ta có thể được chia ba mươi lăm vạn lượng... Ta đã thương lượng với lão gia, chúng ta sẽ không lấy một xu, sau khi đắc thủ sẽ thẳng tới Yến Tử Bình. Nếu người từ chối, khoản tiền này bất kể thế nào chúng ta cũng không có mặt mũi nhận lấy, lại không định sẽ trở mặt nhìn nó được chuyển tới thảo nguyên, làm như vậy, trong lòng vẫn có chút thoải mái.

Ý tứ của Bạch phu nhân rất rõ ràng, chỉ cần Tống Dương tìm cách phá giải cái đó, chuyện còn lại hẳn không cần phải quan tâm, cứ thế ngồi chờ ba mươi vạn lượng hoàng kim đi.

264. Chương 23: Hư Hỏa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 23: Hư hỏa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương không có ý kiến gì, nghĩ qua một lát, hỏi:

- Đàm Quy Đức lão ta đồng ý sao?

Bạch phu nhân sững sốt:

- Ý tứ của huynh đệ là... Người muốn bảy trăm ngàn lượng?

Bà ta nheo nheo mắt, cũng không chờ Tống Dương nói thêm điều gì, tiếp tục:

- Lão ta đã nghèo tới sắp chết đói rồi, muốn lão buông tay thì không có khả năng. Tuy nhiên chúng ta lấy vàng trước, lão không thể không buông tay.

Một câu ngắn ngủi, Bạch phu nhân đã hạ quyết tâm:

- Người chỉ cần đưa cách giải độc cho ta là tốt rồi, chuyện khác không cần xen vào. Hoàng kim bảy trăm ngàn lượng, chỉ trong nửa năm ta sẽ đưa tới quý phủ.

Bạch phu nhân là con gái của đạo tặc, thân nhận lấy thanh danh của cha, vì báo đáp đại ân cứu mạng, đắc tội Đàm Quy Đức cũng đành. Nói lại, Đàm Quy Đức thật không muốn mất tiền cho dù có trở mặt thì sao, cùng lắm là hai nhà từ nay về sau không qua lại với nhau nữa, dù sao cũng không có khả năng phát binh đi diệt họ Tạ.

Bà ta nói rất nhanh, không kịp để Tống Dương nghe cho hết, khó mà bàn luận cùng, Tống Dương lắc đầu:

- Đàm Quy Đức thiếu tiền, thì cứ cho hắn phần đó đi....

Nói xong, lại nhìn Bạch phu nhân:

- Phần của bà, thật sự sẽ từ bỏ sao?

Bạch phu nhân nhú mày, vừa có chút hồ đồ, cũng hơi cảm thấy hình như Tống Dương không tin tưởng mình lắm, bèn cao giọng:

- Từ bỏ!

- Ta cũng không cần.

Tống Dương hỏi nửa ngày, đột nhiên ném ra một câu như thế, khiến cho ba tên tay sai Tạ môn trong phòng đều ngây ra, mà Tống Dương lại vẫn trầm ngâm, không biết đang tính toán gì. Một lúc lâu sau mới hỏi Bạch phu nhân:

- Đám tay sai Tạ Môn có thể đánh với biên quân không?

Bạch phu nhân không rõ hắn đang nghĩ cái gì, cũng không luận đoán, đáp chi tiết:

- Cái này là muốn xem người tính toán cái gì, chuyển lời thì một hai câu thì vẫn được, tuy nhiên đừng hy vọng có thể dàn xếp được gì với đối phương.

Tống Dương lại mỉm cười:

- Không cần dàn xếp với bọn họ, là cho bọn họ lập đại công đấy...

Nói tới đây, bỗng hắn cảm thấy trong phổi nhói một cái, không kìm nổi ho khan một tiếng. Võ học cao thâm chú trọng khí tức, căn bản sẽ không vô duyên vô cớ mà ho khan, nhưng còn chưa cảm thấy buồn bực, hắn lại cảm thấy một dòng ấm ấm – máu mũi.

Không chút dấu hiệu, không chút cảm giác, máu mũi Tống Dương chảy tràn.

Chỉ trong nháy mắt, máu tươi đã chảy quá cằm, nhỏ cả lên vạt áo, đám người Bạch phu nhân bất ổn nhìn nhau hoảng sợ, ai cũng không rõ có chuyện gì xảy ra. Không chỉ bọn họ, ngay cả Tống Dương tinh thông y lý cũng không biết vì sao lại như vậy.

Chuyện này căn bản là không có khả năng xảy ra. Nhưng máu rất đỏ rất tươi, lại rất mãnh liệt, cũng không phải ảo giác lại càng không phải là mơ, nhất thời hoàn toàn không thể khống chế, thậm chí Tống Dương lấy ra ngân châm ra tự châm cứu cũng không thể cầm máu... Một lát sau, máu tự nhiên ngừng, cằm, miệng, quần áo của Tống Dương đâu đâu cũng dính vết máu. Nhìn qua đặc biệt đáng sợ.

Đám tay chân vội vàng dọn sạch máu, khăn, Bạch phu nhân cầm một chén trà nóng tiến lên, thân thiết hỏi:

- Không sao chứ?

Tống Dương miễn cưỡng cười cười, thuận miệng bịa ra một lý do:

- Gần đây vẫn không chịu được, hư hỏa quá vượng, hiện giờ xị ra chút máu mũi ngược lại là chuyện tốt, không cần lo lắng.

Lý do này tạm thời mọi người cũng không có cách nào hỏi nữa, mấy người giúp Tống Dương thu dọn sạch sẽ, không dám quấy rầy thêm, để cho hắn nghỉ ngơi trước, không được làm gì nữa, có chuyện gì chờ hắn khỏe lại đã rồi nói sau.

Ngay khi Bạch phu nhân rời đi, Tống Dương vẫn không quên dặn lại một câu:

- Không cần truyền thư tới Yến Tử Bình, ta không sao, đỡ mất công các nàng lo lắng.

Chảy máu cũng không lâu nhưng lưu lượng lớn, Tống Dương mất máu quá nhiều tinh thần cũng hơi uể oải, tuy nhiên giờ hần sao mà ngủ được, trước hết là tự bắt mạch cho mình, sau đó vận chuyển nội kinh kiểm tra, lại lấy ra ngân châm lần lượt châm thử vào tiểu phúc, đỉnh đầu của mình, nhưng bận rộn một phen, thân thể không thấy bệnh, lại càng không trúng độc, hoàn toàn không tìm thấy nguyên nhân.

Cuối cùng Tống Dương cũng không thể không từ bỏ, chỉ là giảm bớt hư hỏa, bổ huyết dưỡng khí, điều hòa trung lý, nhờ bạn bè hỗ trợ.

Thể chất của hần vô cùng tốt, tuy lần này mất máu không ít, nhưng uống thuốc rồi lại ngủ thêm vài canh giờ, tinh thần cũng khôi phục hơn phân nửa, tỉnh dậy tự kiểm tra một hồi, xác nhận hết thấy đều bình thường, đứng dậy thấy hơi choáng, lòng gợn lên chút lo lắng, nhưng cũng nhanh chóng tìm lại được tinh thần sáng khoái như thường.

Vưu Thái y một thân y thuật thông thần, nhưng dù sao mình cũng không phải thần tiên, thân thể rất phức tạp, lại có những điều huyền bí chưa ai có thể hoàn toàn phá giải. Bệnh lần này tới không rõ tại sao, có lẽ chỉ là chút mất cân đối khí huyết nhất thời mà thành, có thể là một chứng bệnh nan y không tiện nói ra, tuy nhiên bất kể là bệnh gì, việc phải làm vẫn phải tiếp tục làm, Tống Dương sẽ không tiếp tục chìm vào đồng rồi rắm không đáp án này.

Khi hần ra khỏi phòng, trong tay cầm một phương thuốc phần lớn bạn bè xúm lại, đồng thanh kêu:

- Là thuốc hả? Đưa cho ta đưa cho ta.

- Ta không cần uống thuốc nữa, phương thuốc này không phải cho ta.

Tuy nói vậy, hần vẫn đưa tờ giấy cho Tề Thượng :

- Đây là phương thuốc đối phó với “quá tam ba bận”.

Tề Thượng nghe vậy rất vui vẻ, cười một tiếng:

- Chỉ có mấy chục chữ ít ỏi lại là mấy vạn lượng hoàng kim. Phương thuốc này của Hầu gia đúng là “một chữ ngàn vàng” hàng thật giá thật.

Tống Dương cười:

- Vào rồi nói chuyện.

Vừa mới tính toán tới xịt máu mũi, giờ lại phải tiếp tục nói chuyện, tất cả đều biết hần y thuật thông thần, thấy hần nói không sao cũng yên tâm, nhưng lúc này vào trong phòng bàn chuyện bí mật còn có thêm một người nữa : Búp bê sứ Tạ Tư Trạc.

Đối với chuyện cướp bóc, Tạ Tư Trạc cũng không có ý kiến gì, từ đầu tới đuôi, nàng chỉ lặng lẽ nhìn Tống Dương, mỗi khi ánh mắt của hần lướt lại tới đây, nàng đều đón lấy bằng một nụ cười có chút quan tâm.

Mật nghị liên quan tới hoàng kim cũng không kéo dài, nửa canh giờ sau đã có kết quả, Bạch phu nhân vội vàng vàng vừa ăn xong bát cơm chiều liền dẫn đám tay sai rời đi.

Qua ngày khác, đoàn người Tống Dương cũng cáo từ khởi hành.

Mọi chuyện liên quan tới hành trình, đám tay sai Tạ Môn đều đã an bài thỏa đáng, toàn bộ không cần Tống Dương bận tâm. Ba Hạ dẫn mọi người vẫn theo con đường cũ xuất quan. Ba ngày sau, bọn họ quay lại nơi đã chia tay cùng Khâu đại nhân.

Tới giữa chiều, mọi người nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại đội ngũ, chuẩn bị tới khi trời tối sẽ quá cảnh, sau đó sẽ chạy một hơi hai ngày hai đêm, chỉ cần tới sáng nay ra khỏi được biên cương... Hai bên biên cương quân mã song phương đều quây rầy bá tánh, thường thường sẽ có những trận chiến quy mô nhỏ phát sinh. Đợi tới khi thực sự tới được đại thảo nguyên sẽ không lo lắng bị chiến loạn liên đới tới mình nữa.

Hoàng hôn, đoàn người đang ăn cơm chiều, Tạ Tư Trạc lấy ra hộp cháo, vẫn như lần trước, là cháo sen quế hoa.

Tề Thượng thấy vậy, thấp giọng cười với Tống Dương:

- Lần trước người uống hết cháo tiểu thư nhà ta nấu, kết quả là bỏ không chịu nổi mà chảy máu mũi, lần này uống ít thôi... Tốt xấu gì cũng chia cho ta nếm thử một chút.

Giọng nói của gã nhỏ, nhưng Tạ Tư Trạc ngồi gần nhất nghe thấy rõ ràng, cười cười, không để ý tay cường đạo này, nằng chỉ nhìn Tống Dương:

- Xuất quan rồi sẽ không có chỗ kiếm sen đâu, ta lại chỉ biết làm mỗi món cháo này, ăn nhiều thêm một chút đi.

Không ngờ vừa dứt lời, mở bao cháo ra, chính là thứ gạo ngon nhất, là sen chính tông Giang Nam và hoa quế phương bắc... Ba Hạ bình thường trầm mặc ít lời, bởi vì không cần nói những lời vô nghĩa, nên tâm tư lại càng trầm xuống, trước khi khởi hành cố tình mang theo rất nhiều nguyên liệu nấu cháo từ từ lâu, là mang cho tiểu thư.

Cái bao mở ra, bao gồm cả Tạ Tư Trạc, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, một lát sau Tạ Tư Trạc nhìn Ba Hạ, gật đầu:

- Cám ơn người.

Ba Hạ cười, không hé miệng.

Lần trước sứ đoàn đóng quân, đại đội nhân mã kéo đến vừa có biên quân Yến quốc cũng lại có cấm vệ Nam Lý, trong thôn không ai dám nhìn, lần này đoàn người Tống Dương đi rất ít, người trong thôn cũng không phòng bị bọn họ lắm, tới đâu cũng có trẻ con thò đầu ra nhìn. Hơn nữa, bọn họ là tò mò nhìn A Y Quả nhất, nhìn một hồi, lá gan cũng lớn hơn, bèn tiến lại nhỏ giọng thì thầm với nhau gì đó, đôi khi còn có thể thấy vài bàn tay giơ lên chỉ chỉ nằng.

A Y Quả dùng một thanh âm mà cả thôn đều nghe được, lớn tiếng nói với bạn bè:

- Uống cháo không thì sao gọi là lạc thú, mau đi bắt vài đứa trẻ con nướng lên ăn cùng!

Vừa dứt lời, đám trẻ con bắn ra chạy tứ phía, A Y Quả như thể mới lấy được Đồ Long về, cười ha ha đắc chí. Không ngờ mới cười được hai tiếng, bên ngoài đột nhiên có tiếng đồng la vang lên, chợt mọi người kêu la âm ỹ, đảo mắt đã loạn thành một đồng.

Tiếng cười của A Y Quả khựng lại, ngạc nhiên:

- Ta dọa diên cả thôn được rồi sao? Làm sao thể được?

A Y Quả tự hỏi tự đáp một hồi, đám người Tống Dương, La Quan lắc mình tránh ra ngoài, chỉ thấy vẻ mặt thôn dân hoang mang hoảng sợ, diu già dất trẻ, lôi kéo gia súc thứ duy nhất đáng gọi là “gia sản”, hò hét chạy về phía nam, người có hảo tâm chạy qua vẫn không quên hô lên một tiếng “Chạy mau!” với hấn, nói xong, vung tay chỉ chỉ về phía sau.

265. Chương 24: Khói Báo Động

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 24: Khói báo động

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hướng chính bắc, cách hơn mười dặm, khói đặc đen kịt cuộn lên ngút trời.

Khói báo động bốc lên, nhưng không phải là từ Phong Hỏa đài binh vệ.

Trong các thôn xóm gần biên cương bình thường đều chất đồng phân củi, chỉ chờ tới khi phát hiện Khuyển Nhung tập kích quấy rối sẽ châm lửa đốt tạo khói, báo cho các thôn xóm gần đó tránh đi, quan trọng hơn là đưa tin để biên quân tới cứu viện. Đây cũng là một lời cảnh cáo với giặc man, cho thấy quân mã của chúng ta đảo mắt sẽ tới rất nhanh.

Ước định tục xưng quy củ, thấy phía trước có khói báo động mọi người sẽ lùi lại về hướng Nam. Nhưng tại cái thôn của Tống Dương hiện giờ còn cách đó hơn mười dặm, không có khả năng bị giết tới trong vòng nửa khắc.

Trong thôn loạn thành một đám, tuy nhiên Tống Dương rất nhanh đã nhận ra, còn có một đứa nhóc con không chút hoang mang, sắc mặt không hề có chút ý sợ hãi, đứng đó bắt hai tay cười hì hì nhìn người trong thôn.

Hắn tò mò duỗi chân đá khê thành nhóc một cái:

- Sao người không chạy?

Nhóc con nhún vai:

- Ở thôn phía trước có trạm gác, nhìn thấy người thảo nguyên chạy tới sẽ báo tới thôn phía trước, thôn phía trước sẽ đốt lửa thông tri biên quân, người trên thảo nguyên vừa thấy khói dày đặc, người ở thôn phía trước biết bọn chúng tới, bọn chúng tới thì cũng chẳng còn ai, tất cả đã sớm bỏ chạy rồi.

Đứa nhóc này không phải nói không rõ ràng, mà là rất rõ ràng, cái gì thôn phía trước, cái gì đến hay không, nó nói ra miệng thật sự rõ ràng hiếm thấy, khiến cho Tề Thượng cũng thấy vui vui.

Thằng nhóc vẫn chưa nói xong:

- Trạm gác rất tốt. Gió thổi cỏ lay gì đều có thể lập tức thông tri tới các thôn phía trước, cho nên mặc dù thôn đằng trước có đốt lửa, nhưng quanh năm suốt tháng cũng không thấy được một hai lần quân thảo nguyên thực sự tới, ngay cả thôn đầu tiên cũng không tới, bọn chúng lại càng không tới đây, không cần trốn nữa.

Nhóc con giống như hình ảnh của Cố Chiêu Quân của sáu mươi năm trước, miệng thao thao bất tuyệt, hai tay vẫn nhét trong ống tay áo.

Dân vùng biên giới chịu đủ chiến loạn tập kích quấy rối, bởi vậy cuộc sống lại càng thêm cẩn thận, nói bọn họ thần hồn nát thần tính cũng được, thấy khúc gỗ mà ngỡ quân binh cũng được, bọn họ không quan tâm, trốn thêm một ngàn lần ít nhất còn sống, bớt chạy một lần có lẽ sẽ lập tức mất mạng.

Thằng nhóc như cụ già còn định nói gì nữa, cha nó đã chạy tới cắp nó vào nách, quát lên:

- Lại đứng đây nói linh tinh!

Vừa mắng vừa ôm con chạy.

Vì phòng bất trắc, đám người Tống Dương cũng rút khỏi thôn, tuy nhiên không chạy xa như dân thôn, chỉ là trốn trong một thôn xóm hoang dã cách đó không xa, quả nhiên, cho tới tận khi trời tối đen cũng không thấy binh mã Khuyển Nhung đánh tới, trận khói lửa lần này vẫn là một hồi sợ bóng sợ gió.

Tề Thượng nhìn lên trời, nói với Tống Dương:

- Không còn sớm nữa, đi thôi.

Đoàn người lập tức thu dọn, Tống Dương công Tạ Tư Trắc lên lưng, Đại tông sư giúp Hữu Thừa tướng, cứ như vậy đoàn người khởi hành đi về hướng Bắc. Nhưng bọn họ vừa đi được hơn mười dặm, liền không hẹn mà cùng dừng bước chân, ai nấy đều nhú mày ngơ ngác nhìn nhau.

Theo như lời của “Cố Chiêu Quân tí hon”, trước kia khi thôn phía trước thông tri cho quân tiền tiêu, thôn đằng trước đốt lửa báo tứ phương, binh mã Khuyển Nhung sẽ thức thời bỏ đi... Lần này nó đã đoán sai, không biết Khuyển Nhung dùng biện pháp gì đã tránh được tai mắt trạm gác thứ nhất.

Nguyên một thôn nhỏ bị tàn sát tàn bạo, khắp nơi thi thể nằm sấp, máu chảy thành suối... Khuyển Nhung và tộc Hồi Hột đều là cường quốc trên lưng ngựa, là những kỵ binh thiện chiến tinh nhuệ, chỉ khác ở chỗ khi đánh giáp lá cà, chiến sĩ sa mạc chỉ dùng loan đao, nhưng giặc thảo nguyên dùng đoản mâu, nên trên những thi thể trước mắt đều để lại vô số lỗ thủng rỉ máu, không ít đứa trẻ bị đâm một nhát chí mạng đứng đĩnh đầu.

Bọn trẻ con thấp nhỏ, khi chạy trốn vội vàng, kỵ binh Khuyển Nhung đuổi tới bên cạnh xẹt qua như sao, đoản mâu đâm từ trên xuống, xuyên qua thiên linh cái của đứa nhỏ.

Khung cảnh trước mắt chỉ là một mảnh hỗn độn, trong không khí còn tanh nồng mùi máu tươi, còn có một chút hương vị dị thường kỳ lạ mà khi làm ngổ tác ở thị trấn nhỏ Tống Dương thường ngửi được... Từ thi người mới chết sẽ tràn ra một mùi đặc thù mà người bình thường không ngửi được, nhưng Tống Dương ngũ cảm tinh nhạy có thể nhận ra.

Cái mùi này không thối, rất khó hình dung nó giống cái gì, khi thi thể thối rữa, cái mùi này sẽ biến mất không còn.

Tống Dương gọi nó là "hương vị tìm cái chết"ì.

Tình hình lúc đó không khó hình dung, sau một ngày vất vả làm việc, mọi nhà trong thôn đều nổi lửa, nữ nhân bận rộn bên bếp, nam nhân lấy ra bình rượu trắng, đám trẻ con tranh thủ thời gian trước khi cha mẹ gọi về ăn cơm chơi cỗ, chỉ có điều, chẳng ai ngờ, chỉ trong nháy mắt tiếp theo, sói lang từ trên trời giáng xuống.

Người trong thôn chỉ kịp chạy ra đốt phân củi nhưng không kịp bỏ chạy, càng không chờ được binh mã nước mình tới cứu.

Hơn trăm sinh mệnh, chỉ mất thời gian nửa bữa cơm.

Khói báo động đã được đốt, kỵ binh Khuyển Nhung đã thảo kinh xà không dám xâm nhập vào sâu hơn, không biết sau trận tàn sát này, bọn chúng là mỹ mãn khoái hoàn quay về hay phần nô tiếc của mà về.

Búp bê sứ chạm vào vai hắn, Tống Dương rời khỏi suy nghĩ mông lung tỉnh táo lại, mặc cho là ai, đứng cạnh một vùng đầy thi hài đầm đìa máu tanh tâm tình cũng không thể thoải mái được, Tống Dương thở dài:

- Tiếp tục đi thôi!

Lại tiếp tục khởi hành, tiếp tục đi về phía Bắc, nhưng lúc này, từ Đại tông sư La Quan đến đám người đều vô thức bước chân bất giác nhanh hơn. Thuần túy chỉ là bản năng, chính bọn họ cũng chưa nhận ra mình đi còn nhanh hơn chạy trốn.

Ở trong thôn, bọn họ đều chú ý tới một chi tiết, trong số tất cả thi thể, có lão nhân có nam nhân có trẻ con, nhưng tuyệt không có nữ nhân trẻ tuổi. Thảm sự trước mắt không quan hệ với bọn họ, không ai chủ động lên tiếng "Đuổi giết hung thủ". Cần vô tình đuổi theo sao? Đoàn người cũng tuyệt không có ý sẽ ra tay, chém ngược lại vài man nhân, xem cổ bọn chúng có cứng hay không.

Trên đời này không có ác nhân tuyệt đối, mặc dù là thực sự lừa đảo, ác ôn, trong lòng cũng sẽ cất giấu một chút thiện lương. Không ai cố ý nghĩ tại sao mình phải bước nhanh chân hơn. Nhưng chính một điểm thiện lương này khiến cho bọn họ phải chạy trốn thật nhanh.

Đại khái là đi được khoảng mười dặm, người đi đầu La Quan đột nhiên dừng bước, khoát tay chặn đồng đội lại, ra hiệu đoàn người tránh ra, có chuyện bất ổn, ai nấy đều lấy dao găm tùy thân từ trong túi đeo bên hông ra.

Rất nhanh, có tiếng vó ngựa vang lên từ phía trước, không biết nên thở phào một hơi hay nên thất vọng, người đang chạy tới không phải một Lang man, mà là một gã Yến binh, giống như vừa uống rượu, thân thể gã lão đạo lắc lư, còn chưa tới bên cạnh gã đã chịu không nổi, rầm một tiếng gã xuống khỏi lưng ngựa, tới lúc này mọi người mới nhìn thấy rõ, trên lưng người này cắm một mũi tên, máu tươi đã sớm thấm ướt Hồng Y giáp.

Thân hình La Quan khê động, nhanh như một làn khói lao tới bên cạnh, cũng không nâng gã dậy, mà hai tay để sau, đuổi chân nhẹ nhàng đá vào thiên linh gã Yến binh. Lực đạo vừa chuẩn, gã Yến binh đã ngã

xỉu run bắn lên mà tỉnh lại, miễn cưỡng mở được mắt, nhìn thấy trước mắt đều mặc trang phục bình dân của người Hán, gã định thần lại, cố hết sức nói:

- Bấy mười dặm về hướng Tây có biên doanh Yến quân ta, làm phiền mấy vị truyền tin, nói rằng Thần Uy bị tập kích, toàn bộ bị giết, bọn họ sẽ hiểu.... Trong doanh cũng có tiền thưởng, tuyệt không để các người chạy không công.

La Quan nhíu mày:

- Người nói rõ ràng xem rốt cuộc sao lại thế này?

Câu hỏi như rơi xuống đất, gã Yến binh không động đậy, Tống Dương thò tay tìm tòi, Yến binh đã tuyệt khí bỏ mình. Sau lưng vác theo một mũi tên xuyên mình còn có thể cưỡi ngựa bôn tẩu một đoạn, kiên trì tới tận lúc này, sinh lực của gã đã cạn.

Lão đầu Ban đại nhân dường như phát hiện ra cái gì, bước lên vài bước, không quan tâm tới người chết cũng không ghê sợ thi thể, vươn tay rút mũi tên sau lưng Yến binh ra, nhưng tuổi già sức yếu, rút vài cái cũng không được, Tề Thượng bước lên giúp, kéo một cái nhổ xuống đưa lão:

- Có gì khả nghi?

Trên mũi tên có khóa, trên đó còn một ít đá vụn, lão nhân cũng không để ý, nương theo ánh trăng cẩn thận quan sát thân tiễn, sau đó hỏi Tống Dương:

- Muốn đi truyền tin sao?

Tống Dương lắc đầu, đi tới biên doanh truyền tin nhất định sẽ gặp đội kiểm tra, hiện tại bọn họ không thể xuất đầu, huống chi Tống Dương cũng sẽ không giúp cho quân đội Cảnh Thái.

Đáp án đúng như trong dự kiến, Ban Đại nhân gật gật đầu:

- Vậy vừa đi vừa nói chuyện đi.

Mũi tên đó không có gì quá đặc biệt, tuy nhiên thân tiễn lại có chút khác biệt, so với những mũi tên bình thường, giá trị chế tạo cũng tương đối sang quý, trong sổ binh lính Khuyển Nhung, cũng chỉ có “Tinh thốc” có tư cách sử dụng. Cái gọi là “Tinh thốc” chính là Thần xạ thủ

Loại “Thần xạ thủ” trong quân đội này không thể đánh đồng giống như Trần Phấn, La Quan, không có mấy giá trị, tuy nhiên cũng không phải tùy tiện tiểu đội nào cũng đều có thể được trang bị, nói chung, trong quân Khuyển Nhung, chỉ khoảng một phần năm xứng đáng với hai chữ “Tinh thốc”.

Quân đội Khuyển Nhung tổ chức theo thể thức Tam Nhi biên, tiểu đội có ba mươi người, trung đội có ba trăm người, đại đội có ba ngàn người, còn trên nữa thì tập chế thành doanh.

266. Chương 25: Kỵ Xạ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 25: Kỵ xạ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hữu Thừa tướng khi tại vị từng vài lần đi tới thảo nguyên nước khác, có khảo sát tỉ mỉ cẩn thận về triều chính, quân chế, dân phong Khuyển Nhung, hiểu biết thực không nhỏ, ghé xuống lưng La Quan, đại khái kể lại chuyện mũi tên, cuối cùng nói:

- Là một đội ngũ Tinh thốc của kỵ binh Khuyển Nhung, đại khái là một nhánh trung đội.

Đại đội có ba ngàn người, xem như cảnh cướp bóc vừa rồi thì nhân số không nhiều lắm, huống chi động chút việc lại cần những ba ngàn người chạy tới cũng sẽ ảnh hưởng tới sức phòng ngự bản doanh bọn họ.

A Y Quả vốn tiếng Hán không rành, nghe vậy nhú mày:

- Đầu óc bọn thảo nguyên thật không bình thường, đã gọi là ngũ (năm), sao lại là ba mươi, ba trăm, ba ngàn. Ngốc thật, lại không sợ lầm lẫn sao vừa ba lại còn năm.

Người trên thảo nguyên khẳng định không lầm lẫn, chỉ là Hắc Khẩu Dao nói không chính xác. Tề Thượng hỏi chuyện khác:

- Nghe ý tứ tên Yển binh kia, đại doanh Yển quân gần nhất còn cách hơn bảy mươi dặm. Đây không phải làm bừa sao? Cách xa như thế, cho dù thôn xóm có đốt khói báo động mù trời, bọn họ cũng không đuổi tới giúp được.

Nói xong, ngẫm nghĩ một chút, lại bực bội:

- Còn có Khuyển Nhung binh, có phải lá gan hơi nhỏ không? Thôn đầu tiên cũng không dám vào, Yển binh còn cách xa hơi bảy mươi dặm, bọn chúng sợ cái gì?

Không ai có thể trả lời, trong bóng đêm, đoàn người nhanh chóng chạy đi.

Do phát lực chạy như điên, Tống Dương cũng định thần lại, trong khi chạy cũng đồng thời vận chuyển nội kinh kiểm tra, lần trước ở hậu viên tửu lầu không hiểu sao bị chảy máu mũi khiến hắn cũng hơi bất an, cũng giống như những lần vận nội kinh trước, ngũ tạng rất khỏe, toàn bộ không có chút dấu hiệu bị bệnh nào... Hai canh giờ trôi qua rất nhanh, mặt trăng đã treo cao trên đỉnh trời, đêm chìm thật sâu, La Quan đi trước dừng lại một chút, vỗ nhẹ vào vai Tống Dương:

- Đuổi theo.

Khuôn mặt Đại Tông sư kín đáo mỉm cười.

Tất cả mọi người đều hiểu, “Đuổi theo” mà Đại Tông sư nói là ý gì. Tu vi của La Quan cao tới mức nào, hiểu biết của lão còn vượt xa hơn so với đám người kia, khi các đồng đội còn chưa nghe ra cái gì, lão đã nghe được tiếng vó ngựa vang vang, thậm chí tiếng kỵ binh Khuyển Nhung nói cười... còn có tiếng khóc khàn khàn.

Bọn họ lén lút ở biên giới, mặc dù bước chân lặng lẽ bước nhanh hơn, nhưng từ đầu tới cuối vẫn là đi thẳng về phía trước, hoàn toàn không có ý đi truy tìm tung tích đám binh tốt lang sói. Xem như trùng hợp đi, đám người Tống Dương và Khuyển Nhung sói lang cùng đường.

Cách nói khác của Trùng hợp là “Thiên ý”.

Tống Dương đưa Búp bê sứ cho Nam Vinh, La Quan giao Hữu Thừa tướng cho thuộc hạ, hai người còn đang chuẩn bị quần áo nhẹ nhàng, Tề Thượng bỗng nhiên bước lên một bước, đưa tay tóm lấy bả vai Tống Dương:

- Muốn giết man, thế nào cũng phải có phần của ta.

Tề Thượng là phản tặc, y không chấp nhận Hoàng đế Cảnh Thái này, nhưng y vẫn coi mình là người Yển.

- Yên tâm, chúng ta đi trước xem tình hình, nếu có thể đánh thì mọi người cùng tiến lên.

Tống Dương đáp, sóng vai đi lên cùng La Quan.

...

Có hơi khác biệt với những điều Hữu Thừa tướng nói, đoàn ngựa của Khuyển Nhung chỉ hơn hai trăm người, hiện nay đang chạy nhanh về phía bắc, Tống Dương nghĩ một chút liền hiểu. Trước đó Lang tốt cũng có đánh với Yển binh, xem chừng tổn thất không nhỏ, nên hiện giờ không đủ một “đội ngũ”.

Có lẽ biết vùng này ít có Yển quân lui tới, kỵ binh thảo nguyên cũng rất khẩn trương, vừa bồn tẩu nhanh vừa nói cười, hơn hai mươi thiếu nữ ăn mặc như nông gia người Hán, bị bọn họ đặt lên yên ngựa, các nàng

vẫn đang liều mạng giãy giụa nhưng không còn sức nữa, cũng không thể giãy khỏi bàn tay to đang ấn sau lưng các nàng.

Từ khi gặp thôn trang không may vừa rồi tới lúc này đã được vài canh giờ, rất khó tưởng tượng, tới tận giờ các nàng vẫn còn sức mà giãy giụa... Khó tưởng tượng, nhưng cũng không khó lý giải: ngay mới mấy canh giờ trước, cha mẹ, trưởng phu hài tử của họ vừa bị tàn sát; vài canh giờ sau chính mình sẽ bị thất tiết cho hung thủ... Thù hận khắc cốt ghi tâm và sỉ nhục không thể rửa sạch, chẳng sợ phí công, chẳng sợ mỏi mệt, chỉ cần còn có thể cử động nhất định phải phản kháng, nếu còn có thể, trước khi chết thật muốn vùng lên cắn đứt gân lưng của kẻ thù cũng cam, tốt xấu trong miệng cũng có một miếng thịt của kẻ thù rồi, còn có thể cầu Diêm Vương làm chủ giải oan cho ta.

La Quan vỗ nhẹ nhẹ Tống Dương, chỉ về hướng đội ngũ Khuyển Nhung:

- Còn có Yến úy.

Một Giáo úy Yến quân phụ trách một đội ngũ. Đám người này giống nhau, bị kẻ thủ phóng ngựa lên trước, thường thường đánh một roi vào bên cạnh, nhưng trong miệng sớm lớn tiếng.

Tống Dương quay đầu bước đi quay lại hội ý với đồng bạn.

Búp bê sứ và Hữu Thừa tướng tạm ở lại tại chỗ, A Y Quả và Nam Vinh ở lại làm bạn, Hắc Khẩu Dao thông thạo trùng cổ kỹ thuật nhưng võ công lại lơ đãng, cho dù có xung phong liều chết cũng không giúp được gì, Nam Vinh không kiêng kị máu tanh nhưng không có lệnh của Cố Chiêu Quân nàng cũng lười động thủ, mặc dù Lang tốt đang chết, nhưng nàng vẫn không có chút hứng thú.

A Y Quả có thể để ý tất cả, còn có Nam Vinh ở đó, cũng có thể yên tâm, những người khác chia làm hai tổ, toàn lực phát động thân pháp bay nhanh tới.

Hai người có lực chiến mạnh nhất, Tống Dương và La Quan một tổ, khi đang bay nhanh tới La Quan đưa đao của mình cho Tống Dương, thản nhiên nói:

- Nó và Hồng tụ vốn là một đôi, gọi là “Xuân sam”, vốn đã sớm muốn tặng cho ngươi, nhưng sau đó lại thấy “Long tước” của ngươi, bởi vậy phần lễ vật này mới không đưa ra.

“Long tước” không phải vật thường, nhưng hình dáng của nó quá lớn, không cách nào mang nó chạy qua lại trên đường Đại Yến được, nếu không chẳng phải đã chiếu cáo với người Yến khắp thiên hạ: Tống Dương kẻ thù khi nhất phẩm lỗi của các ngươi lại tới nữa... Bởi vậy Long Tước được để lại Yến Tử bình, lúc này trong tay Tống Dương chỉ là một thanh cương đao bình thường.

Tống Dương không khách khí, đưa tay nhận “Xuân sam”, miệng nói

- Đa tạ!

Sau đó rút đao ra khỏi vỏ, tay kia trở tay lấy đồ trong túi, bắt đầu bôi độc lên lưỡi đao, đợi tới khi chém giết hẳn không định để cho ai sống sót.

La Quan cũng có tâm tư như vậy, cho nên trận chiến này lão vô cùng coi trọng trường cung.

...

Đội trưởng Lang tốt tuyệt không biết sát thư đã gửi tới, trong lòng y tràn đầy vui mừng.

Thật cẩn thận thăm dò vài lần, rốt cuộc phát hiện được trạm gác bí mật của người Yến, thật cẩn thận bao vây lại, giết hết mười mấy người trong trạm gác, quả nhiên sau đó là “Nhất mã bình xuyên” (đoạn đường thông suốt như một con ngựa cưỡi chạy giữa bình xuyên), vừa nghĩ tới vẻ mặt kinh hãi của người Yến khi đội quân của mình như hổ lang bất ngờ tàn sát, đội trưởng không kìm nổi cất tiếng cười to.

Lần này kiếm được hai mươi nữ nhân, huynh đệ trong đội sẽ giữ lại ba ngày, sau đó sẽ đem tới đội khác đổi lấy rượu... Càng làm cho y hưng phấn hơn chính là, không chỉ có thành công vào thôn cướp bóc, không ngờ còn có được một niềm vui bất ngờ khác.

Trên đường rút lui bỗng nhiên xuất hiện một đoàn Yến quân, lúc ấy đội trưởng đã kinh sợ dị thường, phải biết rằng nơi này vẫn là cảnh nội Yến quốc, một khi bị phát hiện, muốn chạy trốn chết cũng thực khó khăn...

Nếu lần này là một đội quân đánh lén khác, nhất định sẽ không ham chiến, sẽ bỏ lại hoặc giết chết nữ tù nhân rồi nhanh chóng chạy trốn, nhưng đội quân này không giống như thế, bọn chúng vừa mới đổi nơi đóng quân tới đây không bao lâu.

Đội quân này trước kia vẫn ở thảo nguyên Tây Bắc đối phó với dân sa mạc, so với đồng tộc đóng giữ ở phía Nam, sát tâm của bọn họ lại càng mạnh hơn, tính hoang dã cũng càng lớn hơn.

Sói trên thảo nguyên là súc sinh dạng gì? Một khi đã bị nó cắn trúng, có mơ cũng đừng mơ tưởng nó nhả ra, kể cả một đao chém đứt đầu sói, nó vẫn sẽ không nhả ra.

Bỏ lại nữ nhân đã cướp được? Nói bọn chúng ngu xuẩn cũng được, nói bọn chúng tham lam cũng thế, dù sao đám lang sói này tuyệt sẽ không chịu nhả ra.

Vốn đã bày ra tư thế dựa vào nơi hiểm yếu mà liều mạng chống lại, không ngờ Yến binh chỉ phô trương thanh thế, tất cả chỉ có mấy chục người, không những không thể dọa lui được lang tốt, ngược lại chính mình liền lâm vào tuyệt cảnh, thủ lĩnh bị bắt người bị giết.

Tuy nhiên đội Yến binh này hẳn đều là tinh nhuệ, chiến lực rất cao, muốn diệt được bọn họ thương vong của Lang tốt cũng không nhỏ, nhưng đôi bên giằng co một hồi, trì hoãn không ít thời gian. Đánh một hồi đội trưởng lại thấy lo lắng, các huynh đệ giết rất đã tay, ngay cả quân lệnh cũng không quan tâm, như vậy cố nhiên là chuyện xấu. Nhưng nếu không như thế, bọn họ cũng không có khả năng đánh nhau vài năm với sa dân còn có thể toàn thân trở ra...

Nhưng lại một lần nữa bất ngờ, chẳng tới khi tiểu đội Yến binh toàn quân bị giết cũng không thấy có đại đội quân mã người Yến nào tới.

Đội trưởng như thoáng chút suy nghĩ, trên đường về, y phái ra một tiểu đội ba người chạy ra bên ngoài theo các hướng Đông, Nam, Tây khoảng vài dặm, tới tận lúc này hai bên liên lạc không ngừng, thủy chung cũng không phát hiện có hành tung của Yến quân.

Nói vậy, có lẽ gần đây căn bản không có đại quân Yến quốc?

Ít nhất nửa tháng trước, nơi đây còn có trọng binh người Yến đóng quân.

Hẳn có Yến binh địa phương, nhưng hiện giờ đã trở thành không thành, đối phương đến tột cùng là tính toán cái gì? Đội trưởng không để ý tới nữa, y chỉ biết khi mình ra ngoài đã phát hiện ra một quân tình trọng đại, đây là một công lao lớn... Nghĩ tới điểm này, hai mắt Đội trưởng sáng rực lên, trong ánh mắt lộ ra vài phần u lam, cực kỳ hoang dã.

Tuy nhiên, rất nhanh, đội trưởng đột nhiên vỗ mạnh vào đầu mình, kêu “Ôi” một tiếng, mặt mày ảo não, sĩ quan phụ tá bên cạnh hoảng sợ hỏi:

- Làm sao vậy?

Nếu gần đây thực không có Yến quân, thì cần gì phải vội vã quay về như thế, hẳn là nên tiếp tục tiến lên, tốt xấu gì cũng đoạt lấy hai thôn xóm. Nhưng giờ đã quay về được vài canh giờ, có quay đầu ngựa phi ngược trở lại thì ngựa cũng mệt không chịu nổi. Đội trưởng lắc đầu không nói gì, y sợ thủ hạ của mình nghe nói không có gì nguy hiểm sẽ ngay lập tức quay lại.

Đám lang sói này, đánh giặc không muốn sống, nhưng đã ra trận thì sẽ không nghe lời nữa, đội trưởng cũng không có cách.

Sĩ quan phụ tá dường như nhìn ra cái gì đó, lại nhíu mày truy vấn:

- Rất cuộc ngài làm sao thế?

Người thảo nguyên nói chuyện thẳng thắn, đối với thượng cấp cũng chẳng khách sáo bao nhiêu, đội trưởng trừng mắt sói:

- Ít nói nhảm đi. Đừng có đánh rắm nữa!

- Ta không tin.

Tên sĩ quan phụ tá này cha là mục dân Khuyển Nhung, mẹ là nữ nhân đoạt được từ trong dân sa mạc, trong người có một nửa huyết thống là dân sa mạc, nên tính tình càng thẳng thắn hơn so với người Khuyển Nhung.

Đội trưởng giận dữ há miệng muốn mắng, nhưng còn chưa phát ra âm thanh, phía trước bỗng nhiên vang lên tiếng rống to, chợt có tiếng nổ rầm rầm kinh người, nhìn ra xa xa, giữa cánh đồng hoang vu bốc lên một đám bụi mù lan rộng, như thể có một cự thú khổng lồ bị quấy nhiễu, đang nện từng bước nặng nề xuống mặt đất mà vọt nhanh tới trước mặt chúng!

Lang tốt giật mình không nhỏ, hoàn toàn theo bản năng, dây cương trong tay căng lên níu lại, tuy nhiên, một lát sau bọn họ liền thấy rõ cự thú đang tới kia chỉ là một người.

Tuy thanh thế khi chạy tới rất kinh người, tuy bước chân nện xuống rầm rầm vang dội, nhưng vẫn chỉ là một người, lại nhìn thanh đao trong tay hắn... Một thanh tiểu đao nhỏ như thế, muốn xia răng sao?

Không đợi đội trưởng truyền lệnh, sĩ quan phụ tá mang nửa dòng máu dân sa mạc liền căng yết hầu lên, ngửa đầu tru lên một tràng như sói.

Binh lính Khuyển Nhung không kêu gọi bằng tiếng nói, mỗi lần tác chiến, tất cả đều gào lên âm ỹ, tiếng sói tru chính là tiếng trống trận thúc giục bọn chúng, là tiếng rống khi giết người hoặc bị giết.

Sĩ quan phụ tá tru lên thật dài, tất cả binh lính đều nghển cổ lên phụ họa, hơn hai trăm tiếng tru sung mãn hòa vào nhau, khắp không trung dường như đều lạnh toát. Chợt sĩ quan phụ tá buông lỏng dây cương, phóng ngựa lao về hướng Tổng Dương, có hơn bốn mươi người nữa cũng xông lên theo gã.

Ngay khi gã hết sức phát động, trong đội ngũ Khuyển Nhung còn có một người khác cũng đồng thời động thủ, thân thể bùng lên đứng thẳng dậy, hai chân vững vàng đứng trên lưng ngựa, trường cung trong tay cong vút như ánh trăng, chỉ trong nháy mắt đã nhắm chính xác, chợt dây cung rít lên vù vù, tên rời cung lao về phía Tổng Dương.

Xạ thủ bắn tên phải có lực, ngồi trên lưng ngựa mà bắn cung chỉ là đám tiểu binh lính tầm thường ngu ngơ, tiễn thủ chân chính trên thảo nguyên khi bắn cung đều phải đứng giống như người này, đứng trên lưng ngựa mà kéo cung có khả năng bùng nổ toàn lực.

Đám kỵ binh chạy không nhanh bằng tốc độ bay của tên, sĩ quan phụ tá nghe tiếng dây cung sau lưng đã biết Tinh Thốc đang cướp con mồi của mình, không quay đầu lại tức giận mắng to:

- Bắn con mẹ mày!

Tiếng mắng đổi lấy tiếng dây cung bật vù vù thứ hai, chính là đám tinh thốc dùng dây cung giáo huấn kẻ mắng mình, sĩ quan phụ tá trong đội quân của mình cũng không ngoại lệ, chẳng qua tên này trước khi bắn đám Tinh Thốc đã tháo sẵn mũi, gã sĩ quan phụ tá sẽ không bị thương, tuy nhiên dây cung kéo căng cũng chứa không ít lực đạo, khiến cho gã đau tới nhe răng méo mồm thì không thành vấn đề.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong khoảng thời gian ngắn, khi mũi tên thứ nhất được bắn ra, xẹt qua gã sĩ quan phụ tá, lao thẳng về phía Tổng Dương đang chạy tới, tên thứ hai không có mũi vừa mới rời cung, đập trúng vào thắt lưng gã sĩ quan. Đúng lúc này lại thêm một tiếng dây cung bật vang nữa... hơi kỳ lạ là tiếng vù vù hơi dài.

Người bên ngoài đều không nghe ra cái gì, chỉ có đám tiễn thủ nghe mà chấn động! Chúng hiểu được, không phải một tiếng mà là hai tiếng cùng một lúc, nên tiếng bật cung có vẻ dài hơn một chút, cũng có thể nói chỉ một người bật cung, một lần nhưng hai tên...

Hai mũi tên đến từ sau lưng Tổng Dương.

Không hề ưa thích, nhưng ước lượng chuẩn xác vừa đúng, phân biệt được hai mũi tên Tinh Thốc của Nhuyễn Nhung bắn ra.

Về mặt đám Tinh Thốc rùng mình, điều chỉnh thị lực hướng ra xa nhìn về trước, tầm mắt cuối, một bóng người thon dài tay kéo trường cung, đang đứng lặng dưới ánh trăng, cách xa hướng gã đang hành động... La Quan xuất hiện. Ngay sau đó La Quan bỗng nhiên lại đẩy cung, mũi tên thứ ba lên tiếng trả lời vọt lên, thẳng đến mặt bọn tinh thốc!

So với đất trời của kiếp trước cũng không kém hơn chút nào, thế giới Trung thổ cũng không thiếu nhân vật kiệt xuất. Các ngành các nghề mỗi một lĩnh vực, đều có bậc thầy tài giỏi. Mà tất cả này đó người xuất sắc, cho nên có thể trở thành nhân tài kiệt xuất một phương, đều có ba yếu tố cộng hưởng lại, một là tư chất trác tuyệt, hai là khổ lý cầu thực, ba, cũng là một trọng yếu nhất đó là bọn họ đều nhiệt tình yêu thương nghề của chính mình.

Quả là người có thể thành kỳ thánh, nhất định là người yêu cờ.

Đã nói Hỏa Đạo Nhân, gã lấy hỏa làm tên, luận đến phóng hỏa, thiên hạ không có ai hơn được gã, mà dứt bỏ thành tựu này, hư danh không nói, Chu Nho lão đạo trời sinh đã thích phóng hỏa. Lúc nhỏ, không phóng hỏa là ngủ không yên, trưởng thành không phóng hỏa ăn cơm không ngon.

La Quan cũng là như thế, ham võ thành si mê yêu thích kỹ thuật bắn cung, nhìn thấy giữa man binh đối diện có tiền thủ tài ba, nhất thời ngựa nghề ra tay mời chiến... Kỳ thánh đi ở trên đường cái, nhìn thấy vài cụ già xúm lại cùng một chỗ chơi cờ, nói không chừng cũng sẽ đi qua đó xem một hồi, vẫn là cái đạo lý kia, bọn họ thích làm việc này.

Mũi tên thứ ba của La Quan tốc độ kinh phong, Tinh Thốc cơ bản không kịp phản ứng, tên liền văng vàng xuyên qua trúng ấn đường của y! Tinh Thốc trong lòng thấy rùng rợn, chỉ nói sinh mạng nghỉ rồi, cũng không nghĩ rằng mũi tên này bắn trúng lúc cả bọn không có một chút sức lực, cảm giác bắn trúng cái trán, so với một chiếc lá rụng đảo qua cũng sẽ không quá nặng.

Đây chỉ là trò chơi của La Quan thôi. Nhưng Tinh Thốc lại nói tiền lực đối phương có hạn. Dù sao khoảng cách song phương khá xa, Tinh Thốc suy bụng ta ra bụng người, gã cũng toàn lực xuất tiễn miễn cưỡng đủ đến khoảng cách này.

Sinh mạng vẫn còn, vẫn chưa thể bắn chết ta liền, nên ta ra tay, Tinh Thốc xoay người xuống ngựa. . . Lưng ngựa cuối cùng cũng không vững chắc bằng đất bằng, đối phương cũng là người lành nghề, Tinh Thốc phải xuất toàn lực, không dám đùa giỡn nhảm chán nữa.

Cùng với một tiếng rống to. Tinh Thốc dẫn cung, liền bắn. Trong lúc nhất thời dây cung chấn động không ngớt, tiếng mũi tên nhọn xé gió mãnh liệt, chớp mắt, mũi tên tinh thốc trống không, hai mươi tám mũi tên đều bay thẳng xé không mà đi.

Trong số hai mươi tám mũi tên đó hơn phân nửa là vật che chắn, đề phòng đối phương lại phá trận, lấy tên phá tên, chỉ có chín mũi tên là tinh thốc thật sự xuất ra tuyệt kỹ, chín mũi tên liên tục văng vàng khóa trụ sự né tránh của kẻ thù.

Tinh Thốc vừa lòng cực kỳ, hậu duệ của Cự Lang quả nhiên là gặp mạnh thì cường. Đây là lần xạ ra mới nhất của gã, trong mắt gã La Quan đã biến thành một người chết, thân thể bị chín mũi tên đâm xuyên. Nhưng khi mũi tên sắp đến trước mắt, xa xa bóng người kia bỗng nhiên hoảng hốt một lúc, dựa vào thị lực Tinh Thốc. Thậm chí cũng chưa có thể nhìn ra là bắt động, thực là có chút mơ hồ, đợi sau khi bóng dáng đối phương tiếp tục rơi vào trong ánh mắt rõ ràng thêm lần nữa, một loạt mũi tên Tinh Thốc bắn ra đều không trúng đích....

La Quan không phải thần tiên, sẽ không hóa thân làm cái bóng, lão 'hoảng hốt' chỉ là bởi vì lui thân tránh né, giẫm chân tại chỗ trở về tại chỗ thân pháp quá nhanh, nhanh đến mức như chưa hề động đậy.

La Quan mỉm cười. Buông miệng nói với Tinh Thốc:

- Cũng không tệ lắm, xem ta đây .

Tinh Thốc nghe không hiểu tiếng Hán, nhưng gã có thể nghe được cợt nhả trong giọng nói La Quan biến trong khoảnh khắc, trong mắt Tinh Thốc đột nhiên sáng lên - dữ dội... Ánh mặt trời? Không chỉ Tinh Thốc, ở đây tất cả man nhân đều không nghĩ ra, giữa ban đêm như thế sao có ánh mặt trời?

Thần tiên rực rỡ. Tên bay hình cung tạo thành mặt trời chói chang. La Quan thật sự ra tay!

Và cũng giống như kẻ, cũng là hai mươi tám mũi tên dài, nhưng chẳng phân biệt được trước sau, không ai có thể phân được rõ ràng, đến mức tốc độ tay lão nhanh kì lạ, trong nháy mắt hơn mười mũi tên, hay trường cung của lão đặc biệt, có thể đồng loạt, một lần thả ra gần ba mươi tên.

Nếu là người trước, sao có thể chỉ có một tiếng dây cung rung, không dài không ngắn, tất cả mọi người có thể nghe được rõ ràng; nếu là người sau, vì sao mỗi một tiếng đều chính xác kinh người?

Một mảnh ánh sáng rực rỡ xé toạc bầu trời đêm, phía dưới mỗi một tia ánh sáng rực rỡ, chính là một sinh mệnh điêu tàn! Tất cả tù nhân nữ giữ ở trên ngựa, tù binh lang tốt, đều trúng tên, chết.

Thời điểm thân thể Tống Dương trúng tên, vang lên cũng không phải thanh âm của vàng hay sắt đập vào cơ da, mà là chấn động mạnh mẽ, áp bạo không khí chính là nổ, giống như pháo, cho dù so với pháo càng vang dội, càng nặng nề.

267. Chương 26: Thần Kỹ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 26: Thần kỹ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trúng tên trong nháy mắt lực lớn xâm nhập, khoảng cách phá hủy ngũ tạng, đám lang binh ngừng thở. Nhưng sinh mạng không còn, lực trên mũi tên dài vẫn chưa kết thúc, thu hoạch lớn cho tiền thân đại tông sư nội kinh tiếp tục bùng nổ nứt ra, mặc dù là cứng rắn đá núi cũng sẽ tán vỡ, thân thể máu thịt sao có thể chịu đựng nổi?

Thi thể tan vỡ, giữa lúc kim quang chói mắt máu tươi tung bay, ánh mắt mọi người đều bị nhuộm lên màu hồng, mà tên dài bùng nổ tiếp tục lao về phía đám sĩ tốt phía sauchưa chịu dừng lại, theo tiếng bèn nhọn tên xuyên qua màn máu liền tiếp tục vọt tới trước!

Sau khi bắn chết người thứ nhất, tên đã không có độ chính xác đáng nói, chỉ có điều chiếu theo chiều bay nhanh, phía trước nếu vẫn có người liền thu lấy một sinh mạng giống như không ai từ bỏ, nhưng đến phần tấn công thị giác, đủ để lay động dũng khí hùng mạnh nhất.

La Quan nỗ lực công kích, đã thương hơn ba mươi mạng, mà thật đáng sợ, không phải giết, không phải chết, mà là khí thế của đại tông sư rực sáng!

Giữa đêm nóng bức, máu thịt bay tứ tung, tên xuyên xác không ngừng. Mặc dù lang tốt tâm địa đều là làm bằng sắt, ở đã từng chứng kiến thần kỹ của người Hán cũng sợ tới mức hồn bay phách lạc. Hai mươi tám tên, trong đó không có một mũi nào hướng về Tinh Thốc, cho nên người này chưa chết, nhưng gã rút cuộc không được, đây là kỹ thuật bắn cung gã hoàn toàn không thể lý giải, suốt đời đều kiêu ngạo, người được bộ tộc tôn kính bản lĩnh, tiền vốn, cùng so với người ta giống như đom đóm và nhật nguyệt tranh nhau phát sáng.

Tinh Thốc mặt xám như tro tàn, thân thể loạn choạng, rầm một thân quỳ tới trên mặt đất.

La Quan lạnh phoi, trường cung lại run rẩy lấy mạng Tinh Thốc. Tuy nhiên niệm tình tiền thủ đồng đạo cho gã được chết toàn thân. Rồi sau đó La Quan nheo lại hai mắt lấy thể thu cung, lão thả đi tất cả tù binh bị hiệp bức, giờ phút này trận địa sẵn sàng đón quân địch, giống như lang sói trúng gió còn có người muốn đi bắt nhạn thuần để bảo vệ, đều đã thấy lão vô tình bắn chết.

Mũi tên qua qua lại lại, tuy rằng công phu ngắn ngủi, vẫn chưa ảnh hưởng màu đỏ trên mặt đất, long tước chuyển nội kinh cấp tốc bàn chuyển, Tống Dương tâm tình hoàn toàn chìm vào trong đó, trong mắt chỉ đón nhận lang tốt mặt đất.

Sĩ quan phụ tá cùng đám lang tốt tùy tùng chưa từng quay đầu lại, dấu vết ở mỗi cái thảo nguyên bản năng trong cốt nhục chiến sĩ, một khi xung phong, liền vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại, bọn họ không biết cũng

không muốn biết ánh sáng vừa mới từ đỉnh đầu xẹt qua huynh đệ nhà khiến họ bị thương tổn như thế nào. Bọn họ và Tống Dương giống nhau. Chỉ nhìn thẳng kẻ thù trước mắt.

Long tước xung rầm rầm, tiểu đội lang tốt vó ngựa nện như tiếng sấm, khiến trong trời đêm ánh sáng tan hết, cuối cùng xác chết Tinh Thốc ngã xuống đất, Tống Dương rút cục đích thân chiến đấu... đao giết người chưa từng có từ trước đến nay, một dòng máu bay lên như vầu vồng.

Người ngoài nhìn không rõ trận chiến.

Cánh đồng hoang vu đất đai khô nứt rời rạc, theo hai đám người va chạm bụi đất bay lên, cát đá văng khắp nơi, kỵ binh đảo quanh Tống Dương càng khiến bụi đất thêm mù mịt, chiến đoàn đều bị che khuất. Mơ hồ có thể thấy được chỉ có một lần ánh đao lóe ra và nhuộm đậm bởi máu đỏ; bởi vì không thấy rõ lắm. Tất cả tiếng ngựa hí, tiếng lang tốt rít gào trước khi chết thảm và thanh âm sắc bén chặt đứt thân hình tạo thành một mớ hỗn loạn, nghe có vẻ chói tai hơn.

Đội trưởng bình thường là người tỉnh táo nhất đội, mỗi ngày mắng đám tiểu tốt không thích nghe sai bảo chỉ thích giết người, nhưng thực tế, sát tâm của y mạnh nhất, thần kỹ của đại tông sư toàn trường kính sợ, chiến đoàn trước mặt mơ hồ tình hình chiến đấu không rõ, làm mất binh sĩ như tiêu tụy, ánh mắt hoảng sợ. Đội trưởng nhắc tới hăng hái, nhắc tới đoàn mâu, lại lần nữa cất lên tiếng hú dài

Tiếng sói thứ nhất tru thê lương, người Khuyển Nhung cũng lấy làm cả kinh.

Tiếng sói thứ hai tru lên hung ác, kỵ binh thảo nguyên lại lần nữa lộ ra ánh mắt hung quang.

Tiếng sói thứ ba tru hơi có vẻ khàn khàn. Nhưng ngược lại binh hiện, các huynh đệ bên cạnh đã hoàn toàn tỉnh táo, lại lần nữa biến thành đám sói con kia, mỗi người nghênh cổ. Ở trên ngựa xao động bất an, thân thể căng thẳng, trong tay đoản mâu dùng sức gõ hộ thuẫn, thùng thùng loang vang không ngớt.

La Quan chỉ thờ ơ lạnh nhạt, vẫn chưa ra tay can thiệp... Cái đó và xuất thân có liên quan, nếu là kinh nghiệm chiến tướng phong phú. Nhất định sẽ thừa dịp trước khi kẻ thù một lần nữa tỉnh lại sĩ khí dâng lên, liền ra tay ban cho đám lang tốt đòn đả kích trí mạng, nhưng La Quan không phải tướng quân, lão là đại tông sư, đứng ở võ học đỉnh cao hơn người, không có thói quen thừa dịp đối phương suy yếu mà lao vào, lão thích kẻ thù no đủ như thế. Như vậy tranh đấu mới có ý nghĩa.

Ba tiếng sói tru trước kêu gọi lại chiến ý, ba tiếng sói tru sau chỉnh đốn đội hình, cuối cùng một tiếng hí rống, đội trưởng tập kết bên người hơn trăm tên chiến sĩ, bắt đầu xung phong.

Gần như ngay lúc tiếng vó ngựa ừ ừ dựng lên đồng thời, phía trước chiến đoàn bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống to, một thân ảnh lao ra từ đám cát bụi!

Toàn thân nhuộm máu đỏ hồng, sự ấm áp của nhiệt huyết gặp được đêm lạnh, bốc lên khói lượn lơ khới trắng. Phía sau bụi đất theo gió phiêu tán, chỉ còn một mảnh vũng bùn, máu tươi tươi thành vũng bùn.

Tàn thi rơi rụng chung quanh, đoản mâu vọc lún trong đất, duy nhất người sống sót — một chiến mã trong ở huyết chiến ngập ngừng vài cái, nhảy người lên xa xa rồi chạy ra.

Tống Dương như trước, "Xuân sam" như trước, theo thủ đoạn run lên, vết máu trên đao ngập tận cán, làm nổi bật ánh trắng tái hiện thanh mang, vẫn là chuỗi hung khí rất lớn.

Khuyển Nhung có tư cách cùng Đại Yến tranh đoạt, không phải không có đạo lý. Thảo nguyên lãnh thổ quốc gia mở mang nhưng hoang vắng, Khuyển Nhung nhân khẩu còn kém xa Đại Yến, binh lính số lượng tự nhiên cũng không bằng, nhưng lang tốt quý "tinh nhuệ" không đặt "số lượng"... trong ngực có một viên sắt tâm, trong máu nhiễm một phần sát tính, lang tốt dũng mãnh bốn phương, bọn họ thích xác vùi nơi bụi rậm trong ác chiến, dường như thật sự giống lang sói.

Tống Dương đâm máu mà ra, long tước xung lại bật lên; đại đội lang tốt hí rống rung trời toàn bộ không ý lui, tập kết thành trận hình điên cuồng đón nhận.

Xa xa La Quan cũng tung mình nhảy dựng lên, yên lặng sau một lúc lâu trường cung lại lần nữa chấn khởi tiếng ong ong ngân dài...

Một thân ở phía sau đội ngũ lang tốt, vẻ mặt dữ tợn ánh mắt hưng phấn, theo sát đại đội xung phong, không ngờ khổ hạ chiến mã ở chạy như điên, bỗng nhiên phát ra một thân kinh hí, vọt tới trước rồi đột nhiên tạm dừng.

Lang tốt cười ngựa dừng lại, trọng tâm thân tùy theo đó điều chỉnh, cũng không có một đầu theo, lập tức từ trên ngựa xuống xuống, tiếp đó chuyển nhìn lại, lúc này quái kêu ‘A’ một tiếng!

Phía sau gã mặt có cái quỷ, đang kéo đuôi ngựa không buông..

Chiến mã vừa nghe là bị bắt được cái đuôi, con ma sức rất lớn cứng rắn kéo ngựa lại... Thật là cái quỷ, người không thể có bộ dạng như vậy xấu, mi mắt vàng, cằm so với trán chiều rộng gấp ba, lại nhìn thân hình, tuy nhiên bộ dạng không mập mập cường tráng, nhưng miễn cưỡng có thể nhìn ra được . . Vẫn là cái bộ dạng của quỷ

Lang tốt kinh hãi thất sắc, đoản mâu trong tay đâm ra, kết quả vũ khí rơi vào tay quỷ, giống như chui vào kẽ hở của núi đá , lay động cũng không mấy may di chuyển, đi theo lại có hai bóng người thoắt qua, bên trái vừa đen vừa thấp mặt như gang, bên phải cao lớn trắng nõn tươi cười thân mật, hai người xẹt qua bên cạnh, ánh đao cũng chợt lóe mà qua, lang tốt chỉ cảm thấy đôi chân đồng thời lạnh đi, theo đó trọng tâm hoàn toàn biến mất, bị con quỷ ôm xuống ngựa dùng sức quán tính chết trên mặt đất.

Trước khi chết nháy mắt, lang tốt thấy rõ, hai chân của mình còn lưu ở trên ngựa, cực kỳ vững vàng, hiển nhiên không cảm giác được gì bởi lưỡi dao sắc bén sở đoạn.

Còn chưa có cảm giác được đau gã liền bị mất mạng, coi như là gặp may mắn .

Truy kích, người được chia làm hai đội, Tống Dương và La Quan một đội, hai người chiến lực trác tuyệt, thân pháp rất cao, phía trước toàn lực đánh một trận, trước vượt qua đoàn ngựa thồ, rồi sau đó xuất hiện ở đầu liên xung phong liền chết lại đây; Tiểu Uyển, cùng đám người còn lại ở cùng một chỗ, bọn họ thủy chung truy đuổi đoàn ngựa thồ phía sau, từ phía sau đánh lên tới.

Đến tận đây, trước sau hai đội sát thân bắt đầu toàn lực thi triển.

La Quan dẫn tiền không ngớt, một tên một giết tránh cũng không thể tránh;

Tống Dương chính diện đón địch, mỗi một đao tựa như một đao lôi đình đánh rớt, tạt trảm như gió xâm lược như hỏa, long tước sát pháp phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn; Mộ Dung Tiểu Uyển thân thủ không tồi khí lực lại kinh người, giống như đầu hùng bi đường như vọt tới phóng đi, giết được hứng khởi khi không kìm nổi oa nha nha mà kêu lên

Cả đám người xuất thân với bản sắc hắc đạo, đao bọn họ rất nhanh, bóng người rất phiêu, có thể ở sau lưng thống, tuyệt không đến trước người kẹp, dựa theo cách nói của Tề Thượng chính là: Tề gia làm điều tốt, chưa bao giờ lưu danh!

268. Chương 27: Quân Tình

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 27: Quân tình

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Có sở trường về tập kích, Đại tông sư có độ chính xác đến kinh ngạc trong khi áp trận, đám người Tống Dương trong trận chiến này đã đứng ở thế bất bại.

Thật ra, nếu muốn chạy trốn, chạy ra bốn phía ít nhất có thể trốn thoát một nửa, nhưng đội hình bất đồng, mặt khác kỵ binh Khuyển Nhung, thà chết chứ không chịu lui bước, trước đây vì bản tính này, mà bọn họ đã thu hoạch được nhiều, bây giờ vẫn với tính cách đó, lại không có chút may mắn nào.

Trận ác chiến diễn ra liên tục, trước khi chết Man nhân còn kêu thảm rất thê lương, còn lưu lại tiếng kêu gào thảm thiết của đồng bạn trong trận khổ chiến bên tai, âm thanh này dữ dội mà quen thuộc, rất giống với lúc hoàng hôn tập kích vào thôn xóm, những tiếng kêu rên của binh dân người Yên đó, chỉ là những oan hồn chết sớm đã tán ra, những hung thủ đó giờ đã thành hồn ma mới trong ánh bình minh ngày mới, cả đội quân lang binh đều phải đèn tội.

Bất Ổn ngồi dưới đất, mệt bỏ hơi tai; Mộ Dung Tiểu Uyên thì đỡ hơn chút, nhưng trước đây Uyển đại gia đánh vào Phượng Hoàng thành, phần lớn chỉ là đánh nhau mà thôi, gần như chưa từng giết người, lần này đã đại khai sát giới, khi đánh nhau không nghĩ nhiều, sau khi kết thúc, trong lòng khó tránh khỏi sức ép, đứng yên một chỗ sắc mặt tái nhợt.

Tổng Dương đi lên phía trước, giúp nàng xoa thuốc lên mũi, tỏ ý bảo nàng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, sau đó, trừ đi độc dược trên bảo đao “Xuân sam” trả lại cho La Quan.

La Quan không nhận đao, chỉ lắc đầu cười nói:

- Ta giữ lại cũng vô dụng, tặng cho người, ít ra trước khi về tới Yên Tử Bình người cứ dùng.

Mọi người từng cùng nhau sánh vai khổ chiến, Tổng Dương không nói những lời vô nghĩa, chỉ giản dị nói:

- Đa tạ.

Nhận lấy trường đao, sau đó, mảy máy, hình như muốn nói thêm gì đó, lúc này Tề Thượng mới ngắt lời nói:

- Thật ra, theo ta, chúng ta người đều thừa rồi., La gia một mình đến là đủ rồi, vừa rồi ông ấy ra tay cứu người, khí thế rất huy hoàng, trong chớp lát đã giết mấy chục tên, thêm vài tên nữa thì giết sạch bọn người Man rồi.

La Quan cười, nói:

- Tề lão đại cho rằng, một kích như vậy, ta có thể toàn sức đánh mấy lần ?

Tề Thượng vội đáp:

- Mấy lần?

- Tám lần? Mười lần? mười lăm lần? ta cũng không nói rõ được.

La Quan lắc đầu:

- Ba bốn lần ngắn ngủi, nhưng liên tục làm như vậy, sẽ làm tổn hại đến căn nguyên của ta.

Khi nhân lực có hạn, Đại tông sư cũng không ngoại lệ muốn chó cùng dứt giậu, liều mạng xông lên, lão có thể kéo không ít người làm đệm, nhưng muốn một mình ôm đồm, là tuyệt đối không thể.

Tề Thượng có thể hiểu được đạo lý này, cười nói:

- Đó cũng là ngài kỹ thuật bắn cung rất giỏi, chúng ta không theo kịp, chỉ có thể bái phục thôi.

Trong miệng không ngừng khen ngợi, người khác thì càng nói càng mệt, riêng Tề Thượng càng nói càng có tinh thần, công phu không lớn nhưng hơi thở lại điều hòa, nhảy lên đi tới chỗ những tù binh của Yên quốc đang ở phía trước, vung đao cắt đứt dây buộc.

Yến úy bị trận đánh vừa rồi làm hoa mắt, cho đến tận lần này gặp được cao nhân, không dám có chút chậm trễ, sau khi đứng dậy còn không ngừng tạ ơn những ân nhân đã cứu mạng mình, Tề Thượng không tính sổ, nói mấy câu khách sáo, lại hỏi:

- Nói đi là chuyện gì, quân mã của Yên gia đuổi tới đâu rồi.

Yến úy sắc mặt khó coi, những việc liên quan tới quân tình nào có thể tùy tiện nói với người khác, Tề Thượng thấy tình thế vậy liền từ trong ngực rút ra một sợi dây thừng, nhoáng một cái trước mặt hắn, người kia sắc mặt biến đổi, vẻ mặt càng thêm cung kính, liền hạ giọng nói với Tề Thượng.

Ba Hạ cũng đứng lên, nhưng hắn không có hứng thú hỏi thăm quân tình, trong lòng người chết la liệt chuyển đi chuyển lại không chút e dè mùi máu tanh, kiểm soát chiến lợi phẩm của mình. Uyển đại gia nhìn thấy nhũ mày, hỏi :

- Người làm gì vậy?

Ba Hạ lạnh băng trả lời:

- Người chết phát tài, ta chính là làm cái này..., có cần ta cũng chọn cho người một phần?

Tiểu Uyên bĩu môi, muốn mắng, nhưng nghĩ tới tình cảm chiến hữu, nàng nhịn không nói nửa lời. Nhưng Tề Thượng đứng một bên nghe Yến úy nói chuyện, quay đầu lại nói mấy câu với huynh đệ của mình:

- Lấy ra cho ta một phần.

Rất nhanh, Tề Thượng và Yến úy nói xong chuyện, Yến úy khom người tạ lễ, cáo từ mà đi, những người phụ nữ được cứu cũng cùng gã cũng rời đi, trước khi đi còn không quên vừa cúi vừa lạy, khiến cái mũi của Tiểu Uyển cay xè, bỏ ra không ít vàng bạc.

Đám người Tống Dương cũng không đợi lâu nữa, rời khỏi chiến trường máu tanh, đường cũ trở về hội tụ với đám người Tạ Tư Trạc, trên đường Tề Thượng còn lấy ra huy chương đồng trên người Yến úy, cười nói với đồng bạn:

- Đây là thất lưng bài của vô di vệ, chúng ta cố ý làm giống, không ngờ lại giống thật vậy, nhưng trong đêm đen, cũng không phải ai cũng có thể nhận ra.

Tống Dương nhận lấy tấm bài đồng nhìn nhìn, sau đó cũng cười nói:

- Cừ lắm, Vô Di Du kỵ úy, mật thám trực tiếp dưới trướng Cát đại nhân, coi như là gặp quan lớn cấp ba.

Tề Thượng mặt mày hớn hờ:

- Dù sao cũng là giả mạo rồi, nhưng làm thành ra thế này, đợi chúng ta trở về, ta bảo thợ rèn làm cho người một tấm bài , ta không nhớ nhầm, Gia Cát tiểu Ngọc là đô ti chỉ huy sứ, y so với ngài vẫn lớn hơn, sau này nếu gặp mặt, y được ngài gọi một tiếng ‘đại nhân’ rồi.

Sau khi vui đùa, Tề Thượng thuật lại tình hình hỏi được từ tên Yến úy .

Chính như lúc trước được biết, xung quanh đây đều có quân Yến đóng quân, nếu không làm sao có thể có thôn xóm của người Yến được. Chỉ là mấy ngày trước quân lệnh truyền đến, mệnh cho quân coi giữ nơi này di chuyển theo hướng tây, nhưng vẫn chưa có đoàn quân mới tới bổ sung vào, nói một cách đơn giản: người Yến muốn bỏ mảnh đất này.

Cụ thể vì sao Yến Úy cũng không biết, tuy nhiên quan sát tình hình biên cương của vùng này, thế lực của Yến binh và lang sói đều đã thay đổi nhanh chóng, trong hơn trăm năm nay đi đi về về thay đổi không ngừng, nói không chừng hôm nay là địa bàn của nhà ta, ngày mai lại thành sân trước của người khác, Yến binh điều động cũng bình thường, bỏ qua nơi này rất có thể là coi trọng một nơi khác tốt hơn, là chuẩn bị tập kết để đi tranh đoạt.

Về Yến úy kia, thống lĩnh một đội gọi là “tiểu đội Thần uy”, vừa làm tuần phòng vừa làm do thám. Yến nhân điều binh mã bản địa là một việc cơ mật, nhiệm vụ của Yến úy là truy tung, theo sát trình thám của nước địch.

Ngoài ra, việc “đánh Thảo cốc” cũng thường xuyên xảy ra, vì không để cho kẻ cướp bóc phát hiện ra chân tướng “thành trống rỗng”, hề nhìn thấy khói báo động là tiểu đội liền xuất chinh, dựa vào nhân số của bọn họ đương nhiên không thể làm được điều gì, hù dọa người khác là đủ rồi, kẻ địch cho rằng nơi này có đại quân đóng quân, hề nhìn thấy Yến quân phần lớn sẽ lập tức chạy trốn, sẽ không có mấy khả năng ham chiến, kết quả không ngờ thần uy may mắn không tốt, gặp phải một đám “kẻ trộm nhân tâm”, cứ thế toàn quân bị diệt, quân tình cũng từ đó mà tiết lộ.

Nói xong sự tình, Tề Thượng lại nói thêm:

- Ta đã nói với tên Yến úy đó rồi, gã nếu muốn báo ân, không cần ngoài miệng luôn nhắc tới chúng ta, khi về, đi vài vòng quanh các thôn xóm khác, nói với tất cả bách tính nơi đó để họ mau chóng chuyển nhà.

Yến quân rời khỏi vùng đất này quân Khuyển Nhung biết sự thật chỉ là việc sớm hay muộn, đợi khi họ lại đến, những thôn xóm gần đó sẽ trải qua tình hình như thế nào, bất cứ ai cũng muốn hiểu Tề Thượng rất cẩn thận, không quên những việc gì. Nguyên nhân của điều này, vẫn là vì cái bắt tay kia giống như nhóc con của Cổ Chiêu Quân, nói chuyện còn khôn ngoan hơn cả Tề Thượng, Tề lão đại có chút không nỡ để nó chết dưới đao kiếm của lang tốt.

Khi mặt trời mới lên, Tống Dương đã hội tụ với đám bạn, đám người A Y Quả biết thực lực của bọn họ chỉ là đối phó được với một trung đội, gần như là ỷ vào sự tất thắng, lại lùi một bước, cho dù giết không hết quân giặc, ít nhất cũng bảo vệ được bản thân, cho nên cũng không quá lo lắng. Tuy vậy khi nhìn thấy bộ dạng của Tống Dương, ba người phụ nữ vẫn giật mình hoảng sợ.

Người khác vẫn tốt, duy chỉ có Tống Dương vì long tước sát pháp rất hống hách, đánh một trận đường như máu chảy ba ngày ba đêm, từ đầu đến chân đều nhuốm máu, xem ra sát khí bừng bừng.

Tạ Tư Trạc lấy ra một cái khăn đưa cho Tống Dương lau mặt, chỉ lau một lúc rồi bỏ đi, vết máu quá sâu, chỉ dựa vào lau quệt không thể nào sạch được, chỉ có thể lau mặt hẩn thành mặt hoa loang lổ, bộ dạng này thật sự nhìn ghê người, mọi người lại cố tìm lấy một suối nước, để lão Tứ(Tống Dương) đi xuống tắm rửa rất lâu, khi lên coi như đã sạch, nhưng nước suối đều bị máu nhuộm thành màu đỏ.

Thay xong bộ quần áo sạch sẽ mà Ba Hạ đưa ra, đoàn người lại tiếp tục lên đường, thời gian này mồm của Tề Thượng bận không tưởng, toàn bộ sự việc, từ khi truy kích bắt đầu cho tới khi Yến úy và đám phụ nữ rời khỏi, tất cả quá trình từ đầu tới cuối một chút cũng không bỏ sót, hơn nữa nói trầm bổng lên xuống, giọng điệu ngừng nghỉ truyền cảm, cuốn hút, Đàm Đồ Tử trong phong áp đáng tiếc không ở đó, nếu không lão tiên sinh không thể không thu phục trái tim của đồ đệ.

Với với Tề Thượng, Ba Hạ đã im lặng hơn nhiều, đồng thời chạy đi, trong tay còn cầm theo những đồ đạc vơ vét được trên người tử thi, bộ dạng rất hứng thú, trong mắt người khác lại lộ ra mười phần âm lạnh.

Lão nhân Ban đại nhân thấy có chút cổ quái với những đồ đạc trong tay của Ba Hạ, giơ tay muốn lấy, sau khi quan sát một hồi, nhìn Tống Dương:

- Đội ngũ này hẳn xem như rất tinh nhuệ.

Không cần Tống Dương lên tiếng trả lời, Tề Thượng tiếp lời nói:

- Đó là đương nhiên, bảo đao không giết những kẻ vô danh tiểu tốt, có thể kinh động La gia, Hầu gia ra tay, đương nhiên là tinh nhuệ..., còn không phải là tinh nhuệ bình thường, phải là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Đến thời điểm này, La Quan đã không còn nhiều cơ hội động thủ chém giết người khác nữa rồi, lần này biết được sở trường tiền kinh man di, trong lòng rất vui, cười hỏi:

- Còn có Tề lão đại, sinh ra đã có được miệng lưỡi không tồi..

Tề Thượng tự biết mình, rất khách khí:

- La gia cất nhắc ta, miệng lưỡi thì không dám, ta nhiều nhất chỉ là ba hoa thôi.

Mọi người đều cười lên, Tống Dương lại quay về với lời nói trước đó của Ban đại nhân:

- Ngài sao biết bọn họ là tinh nhuệ?

- Trên thảo nguyên lang tốt có thể tác chiến cùng Sa dân, đều là những quân tinh nhuệ của Khuyển Nhung.

Hữu thừa tướng rất hiểu biết tỉ mỉ về thảo nguyên, nhận ra những chiến lợi phẩm của Ba Hạ có xuất xứ từ Sa dân, hơn nữa chủ nhân gần nhất của vòng cổ này có địa vị không thấp, Sa dân không thể làm bạn với Khuyển Nhung, vòng cổ này hẳn là chiến lợi phẩm, bây giờ lại rơi vào tay Ba hạ.

Đội quân lang tộc này có một chuỗi vòng cổ, chứng tỏ bọn họ từng chiến đấu với Sa dân.

Tề Thượng thích nói chuyện, bởi lòng hiếu kỳ cuối cùng hỏi Hữu Thừa Tướng:

- Sa Dân là gì? Ngài nói cho mọi người nghe đi.

- Người cứ coi bọn họ là Sơn Khê man trên thảo nguyên, nhưng số lượng sa dân so với Sơn Khê suối man ít hơn nhiều.

Ban đại nhân đưa ra một khái niệm, sau đó tiếp tục giảng giải tỉ mỉ.

Sa dân cũng là man tộc, cùng tồn tại với dân chăn nuôi Khuyển Nhung. Nhưng Sa dân không đơn thuần là một bộ lạc, họ tồn tại từ lâu, tuy rằng nguồn gốc hoang dã, nhưng cũng có kế thừa văn hóa, chiếm đóng ở vùng tây bắc thảo nguyên, trong địa bàn của họ có sa mạc, có những cánh đồng hoang vu, cũng có ốc đảo, có hình thái xã hội và trật tự của riêng mình.

Bọn họ là bộ tộc, cũng chính là nói bọn họ là một quốc gia tản mạn.

Cũng giống với tất cả các dân tộc hoang dã khác, lực lượng Sa dân sùng bái thiên cuồng, từ đó cũng đặc biệt thiện chiến, nếu không như vậy, làm sao có thể quét sạch được lang tốt.

- Đáng để nhắc tới, truyền thuyết thảo nguyên Sa dân có kể lại, bọn họ được sự chiếu cố của thần gió, có thể tác chiến với những thế lực đen tối nhất.

Tề Thượng ngạc nhiên tròn trừng mắt, cười nói:

- Việc này..., có chút huyền hoặc.

Đối diện với nghi ngờ, Ban đại nhân không tỏ thái độ gì, chỉ lẳng lặng đáp lại:

- Ta từng thấy Sa dân không giả, nhưng chưa từng chiến đấu với họ, những việc đó người Khuyển Nhung nói thế nào, ta truyền lại như vậy, nếu người thực sự hiếu kỳ, đợi đến thảo nguyên, không ngại thì đi thăm dò Sa dân ở đó.

Tề Thượng lắc đầu quầy quậy, cười hì hì:

- Chúng ta người nhà Hán một mình ta tới địa phận của Sa dân, nói không chừng được bọn họ coi trọng, có khi lại bị giữ lại làm con rể, hay là thôi đi, ta vẫn thích phụ nữ người Hán hơn.

Nói xong, lại tỉnh ra là tiểu thư đang ngồi bên cạnh, cái gì mà con rể, trò đùa của Muội tử nói ra không ổn, mau chóng chuyển đề tài, liền hỏi Ban đại nhân:

- Ngài từng gặp Sa dân sao? Thật không ngờ, có thể sống quay về, đủ thấy được bản lĩnh của ngài rồi.

Nét mặt già nua của Ban đại nhân không tỏ thái độ gì, không hề lên tiếng, làm như không nghe thấy lời của Tề Thượng, Tề lão đại cũng không ngại, ăn no rồi hít một hơi, tiếp tục nước miếng bay tứ tung, thuật lại trận đánh đêm qua.

Tạ Tư Trạc không để tâm đến lời nói nhảm của Tề Thượng, thản nhiên hỏi Tổng Dương:

- Chàng nghĩ sao?

Búp bê sứ hỏi không đầu không đuôi, Tổng Dương hiểu được mới lạ:

- Ý nàng muốn nói đến việc gì, nghĩ sao là sao?

- Việc giết kỵ binh Khuyển Nhung.

Vì nàng nằm trên lưng Tổng Dương nên lúc nói chuyện giống như thổi hơi bên tai Tổng Dương, vừa nhón nhột, vừa âm ẩm, Phó lão tứ muốn cười, lại cảm thấy quá đường đột, đành phải cắn răng nhịn cười.

Búp bê sứ nói xong còn sợ hấn không hiểu, dừng một chút rồi lại nói thêm:

- Chàng và Yến có thù, quân Yến âm thầm điều động, lang binh binh phát hiện khác thường... bây giờ chàng giết hết lang binh giống như đang giúp đỡ cho quân Yến vậy.

Tổng Dương hiểu câu hỏi của nàng rồi.

Giết lang binh, chỉ vì một chút lương thiện ở tận sâu đáy lòng, không thể nói tới mức báo thù thay cho bá tánh gặp nạn trong thôn xóm, nhiều nhất cũng chỉ là không muốn thấy những nữ tử đó lại bị lãng nhục, nhưng cứu người đồng thời cũng vô tình giúp đỡ Yến. Giúp Yến là giúp Cảnh Thái, giúp Yến Đình... giúp kẻ thù.

Trước đó, Tống Dương cũng không nghĩ đến tình hình sẽ như thế này, nếu sớm biết, bản thân còn cứu người không, còn không để đám lang binh sống sót không? Đối với việc này Tống Dương cũng không chắc chắn, nhưng hiện nay việc hắn có thể khẳng định là đám lang binh đó giết rồi thì đã giết rồi, hắn không hề hối hận, lại càng không phiền não thêm, mở miệng đáp lời Tạ Tư Trạc:

- Luôn có những việc phải đi liền với nhau, không cách nào phân ra rõ ràng.

Vừa nói vừa chạy nhanh về phía trước, chạy được thêm một đoạn đường, Tống Dương lại mở miệng nói:

- Thật ra... ngoài ra còn một điểm mấu chốt khác, có thể giết người đáng chết vẫn là rất sung sướng.

Tạ Tư Trạc ngẫm nghĩ một chút, không hiểu lắm nhưng không sao cả. Làm người không cần cái gì cũng hiểu rõ ràng, nòng biết trong lòng Tống Dương bình thản là đủ rồi, búp bê sứ nghiêng đầu, lại tư thế cũ, tựa má lên vai Tống Dương, chậm rãi nhắm mắt lại.

Một lát sau khóe miệng nàng hơi nhếch lên một chút, bộ dạng như muốn cười. Nhưng rất nhanh nàng lại nhịn được.

Hai ngày sau đó của hành trình, ngoài việc sắp xếp, nghỉ ngơi cần thiết, cả đoàn người không một chút trì hoãn, Thất Thượng Bát Hạ đi trước chỉ dẫn theo lộ trình đã tính toán từ trước, giữa đường cũng có gặp quân mã đi tuần biên giới nhưng cũng đều không có nguy hiểm gì. Sau khi xuyên qua biên giới, càng chạy càng xa biên cương, cuối cùng cũng rời khỏi chiến khu, thật sự tiến vào đại thảo nguyên.

Lúc trước, dưới hạt Thường Đình Vệ, có chuyên chức phụ trách thăm dò nha tự của địch ở cảnh ngoại. Sau này, cùng với cái chết của Tạ đại nhân, lực lượng ở cảnh ngoại cũng tan theo mây khói, tuy nhiên vẫn có người lính đặc biệt trung thành còn sót lại, liên lạc được với Bạch tiên sinh rồi nhập vào cùng đám tay sai(chó săn) Tạ Môn.

Đám Tống Dương đi được hai ngày, Tề Thượng liên lạc được với đồng môn ở Khuyển Nhung, có được sự tiếp ứng của 'người bản địa', hành trình sau này cũng trở nên thông dong hơn nhiều.

Dân du mục Khuyển Nhung cũng là da vàng, cùng người Hán không cùng tổ tông nhưng có thể xem là cùng chủng loại, đám người Tống Dương lại thay đổi diện mạo, thay trang phục của dân du mục, nhìn vào không thấy có sự khác biệt, ngôn ngữ không thông cũng không sao, trên đường đi có bất kì việc gì thì đã có 'tiểu cầu' bản địa ứng phó, hoàn toàn không cần đám phản tặc phải lao tâm. Mọi người tiến lên cũng không cần người mạnh công người yếu nữa, đám tiểu cầu đã chuẩn bị xe ngựa, đoàn người đóng giả làm thương nhân du ngoạn trên thảo nguyên, phấn khởi theo hướng sứ đoàn mà đi.

Đến đây, Tống Dương cũng thật sự an tâm hẳn... Khi ở cùng với đồng bạn, hắn chưa từng tự cho mình là thủ lĩnh nhưng tất cả mọi người xung quanh đều là vì mình mà tiến sâu vào dị cảnh, Tống Dương trước sau vẫn luôn tập trung tinh thần cảnh giác, không dám có một chút sơ suất. Hắn dẫn mọi người ra đi thì nhất định phải dẫn mọi người trở về, chỉ có Ban đại nhân là không có trong danh sách này, điểm đến của vị Hữu thừa tướng già này là Hồi Hột, cho dù là hành trình hay là sinh mạng.

Hôm nay, trong lúc chạy, Tống Dương thúc ngựa đi lên sóng vai với đội trưởng La Quan:

- Mấy hôm trước chuyên tâm chạy, có một việc vẫn chưa kịp hỏi.

La Quan dường như biết Tống Dương muốn hỏi gì, nghiêng đầu nhìn hắn một cái:

- Vô công?

Tống Dương gật gật đầu:

- Ngài nhìn ra rồi?

Không ngờ La Quan lại lắc đầu:

- Nhìn ra cái gì?

Nếu là Trần Phấn nói lời sau phủ nhận lời trước thế này thì Tống Dương không lấy làm lạ, nhưng La Quan vẫn luôn rất bình thường, thỉnh thoảng nói ra hai lời lạ, Tống Dương nhất thời bị hấn làm cho nghẹn lời, một lát sau lại bất đắc dĩ mà cười, trực tiếp nói lại từ đầu:

- Võ công của ta ngài biết rất rõ, đánh tay không mà nói, đứng đầu võ sĩ thượng phẩm, lúc có đao trong tay, có hi vọng đứng vào Át tỵ, còn nếu đao trong tay là long tước, chiến lực lại còn có thể tăng thêm một bậc, đương nhiên, dù có giữ long tước thì vẫn còn khoảng cách khá xa mới đến Giáp tỵ.

Đợi sau khi La Quan gật đầu, Tống Dương lại tiếp tục nói:

- Tuy nhiên, trong mấy ngày trước, lúc đánh nhau với kỵ binh Khuyển Nhung... ta cảm thấy võ công của mình dường như lại tiến bộ một chút... chiến lực mà Xuân Sam phát huy cũng giống uy lực lúc bình thường giữ long tước trong tay.

Nói xong, hấn lại cố ý tăng thêm ngữ khí:

Lần trước dùng Xuân Sam, chắc chắn mạnh hơn khi cầm Hồng Tụ đao.

Hồng Tụ Thiêm Hương, Xuân Sam Bạc Lương, hai thanh bảo đao vốn là một đôi, đến từ cùng một khối sắt, ra từ cùng một lò luyện đao, uy lực cũng gần như nhau, rõ ràng có thể xem như hoàn toàn giống nhau. Mà lực sát thương khi Tống Dương dùng Xuân Sam lại lớn hơn khi dùng Hồng Tụ, tất nhiên chứng tỏ võ công của hấn lại có tiến bộ.

269. Chương 28: Ta Từng Thấy Ngài Giết Người

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 28: Ta từng thấy ngài giết người

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đây là việc rất tốt nhưng điều khiến Tống Dương nghi ngờ là: hấn không làm rõ được vì sao bản thân lại có tiến bộ... nếu không phải đêm đó giết đến máu thịt bay tứ tung, hấn còn không biết mình đã tiến bộ.

Điều này đúng là có chút không thể tưởng tượng được, võ sĩ giỏi có thể mượn việc vận chuyển nội kinh để tìm hiểu tình trạng của bản thân, đó cũng là cái được gọi là ‘nội thị’, bản thân tu vi như thế nào, có thể sử dụng sức mạnh lớn thế nào, khi đấu có thể phát huy đến mức độ nào, những việc này đối với người luyện võ có cấp bậc như Tống Dương mà nói thì giống như người bình thường biết mình có mấy đầu ngón tay, là việc rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn.

Tống Dương trong lúc đánh nhau phát hiện chiến lực của bản thân tăng thêm mà không hề có lý do, trong lòng có chút ngạc nhiên, cũng giống như Búp bê sứ chơi oản tù tì với người khác, giờ tay ra đột nhiên phát hiện bản thân có đến sáu ngón tay...

Phải biết rằng lần trước võ công của Tống Dương tiến bộ là lần ở trạm dịch Thanh Dương bị Trần Phấn phá ‘tam quan’, sau đó Trần Phấn cũng từng nói qua, thành tựu võ học của Tống Dương sẽ dừng lại ở đó, gần như không còn khả năng tiến bộ nữa.

Sự thật quả đúng như thế, trong mấy năm này Tống Dương bận chỗ này chỗ kia nhưng tu luyện đối với võ công chưa từng thả lỏng, tuy nhiên dù chăm chỉ thế nào cũng chỉ có thể đảm bảo bản thân không bị lùi lại, trước sau không hề tiến lên... cho đến lúc giết Man nhân vào mấy ngày trước.

Tiến bộ lần này không quá khoa trương, tay không mà nói vẫn chưa thể đột phá giới hạn của tông sư, nhưng rõ ràng là có tiến bộ, Tống Dương nghĩ không thông việc này nên đến thỉnh giáo La Quan.

Nâng cao tu vi là việc tốt, Tống Dương đương nhiên vui mừng nhưng thân là đại phu giỏi hàng đầu thiên hạ, mất đi cảm giác nắm rõ cơ thể bản thân thật không ổn, trước là máu mũi chảy ròng không rõ nguyên nhân, sau lại đến chiến lược nâng cao không thể lý giải. Cũng không biết hai việc này có liên hệ gì không, nếu Tống Dương hoàn toàn không lo lắng thì hẳn thật quá vô tư rồi.

Đối với vấn đề của Tống Dương, La Quan làm ra vẻ dường như không mấy để tâm, lắc đầu nói:

- Ta có thể nhìn ra tu vi của ngài tiến bộ. Nhưng ngài nói mình không cố tình khổ luyện, tiến bộ kì lạ... việc mà bản thân ngài cũng không rõ thì làm sao ta hiểu được.

Tống Dương không cam lòng:

- Hay là, ngài giúp ta nghĩ xem. Có thể là nguyên nhân gì?

Lần này La Quan trầm tư một lúc, không trực tiếp nói nguyên nhân mà lại nói sang đề tài khác:

- Long tước sát pháp mà Vũ Ly truyền cho ngài khá đặc thù, toàn bộ tu luyện của ngài đều vì đao nên có đao trong tay có thể khiến thực lực của ngài tăng mạnh. Tuy nhiên nếu thật sự tính toán, tu vi của ngài chắc hẳn lấy luyện vẽ làm bậc thượng phẩm mà thành, cho dù ngài có long tước trong tay có thể dễ dàng đánh bại người vừa lên át tự nhưng về nền tảng mà nói, ngài vẫn là thượng phẩm.

Tống Dương gật đầu, đây là đạo lý đã được hiểu từ trước, ngoài công phu giết địch trên chiến trường của binh gia và công bắt trộm của quan sai, võ học trung thối cho dù là môn tông, tổng cương của toàn bộ nội kinh công pháp đều không phải để đánh nhau đả thương người, là vì phương pháp bình thường một chút thì để tu luyện thân thể tráng kiện, phương pháp cao thâm hơn thì để tu dưỡng tâm tính, có thể nói, ý nghĩa vốn có của võ là một loại tu luyện bản thân của mỗi người, về bản chất không khác biệt so với khổ hạnh tăng, khâu ni, đánh nhau chỉ có thể xem là ‘tác dụng phụ’.

Nếu đã có đề mục ‘tu luyện’ thì sự phân chia phẩm cấp của võ học cao thâm sẽ không đơn thuần chỉ dựa vào chiến lực mà nói nữa, cho nên mới có tình hình Tống Dương bây giờ ‘đánh thắng được át sơ, nhưng vẫn không được xem là tông sư’.

- Từ thượng phẩm đến tông sư, thế chú trọng quy về ý.

La Quan tiếp tục giảng giải:

- Tu luyện đến bước này, đã có thể xem là tâm tính công phu rồi, phải dựa vào chữ ‘ngộ’.

Thượng phẩm đến át tự là ‘thế quy vu ý’, từ át tự lên giáp đỉnh cần ‘ý hợp vu hư’, ở Phượng Hoàng thành, lúc Trần Phán bệnh mất trí nhớ phát tác tưởng nhầm Tống Dương là ‘tiểu La Quan’ cũng đã từng giảng đạo lý này với hắn, tiếc là đạo lý hư vô mờ昧, đặc biệt là đối với ‘người hiện đại’ như Tống Dương mà nói, không phải là điều có thể dễ dàng hiểu được.

Rốt cuộc cái gì là ‘thế quy vu ý’, Tống Dương trước sau vẫn nghĩ không thông. Trước hết, đừng nói ‘quy’ như thế nào, ‘quy’ đến đâu, mà đến từ ‘ý’ kia chỉ cái gì, hắn cũng không hiểu.

- Chính bởi vì không hiểu nên muốn ‘ngộ’ chữ ‘ý’ này, còn có từ ‘hư’ sau từ ‘ý’, đều là thứ chỉ có thể ý để lĩnh hội, không thể giảng rõ ràng được. Huống chi, con đường ngộ đạo của mỗi người, cho dù có thể nói rõ ràng cũng vô dụng.

La Quan có thể nhìn thấy được cái mơ hồ của hắn cũng có thể xem là đã giải thích cho hắn một câu rồi, sau đó lại nói:

- Ngài và sư phụ từng sống chung một thời gian, hẳn là phải hiểu, nhất tông của chúng tôi là cầu chân ý từ trong việc vẽ... vẽ mặt trời chẳng qua là một loại phương pháp dùng để cầu lĩnh ngộ.

Tống Dương cười khổ:

Ý của ngài, không phải là bảo ta học vẽ chứ?

Cung chứa lực dương hỏa, tên mang uy liệt của mặt trời, cho nên Trần Phán chỉ vẽ mặt trời để cầu ngộ được bản chất; Tống Dương đang băn khoăn về long tước sát pháp của bản thân, nếu thật sự phải vẽ thì nên vẽ gì? Vẽ người chết à?

La Quan ho một tiếng, cười nói:

- Đầu óc cứng nhắc thế này, thật không phải người có tư chất học võ, có thể có thành tựu như bây giờ đã có thể xem như ông trời mở mắt rồi. Về mặt trời chỉ có ích với nhất tông chúng tôi, ngài có vẽ cũng như không. Công pháp khác nhau, tâm pháp khác biệt, phương pháp ngộ đạo cũng không thể giống nhau. Về phần đạo long tước của ngài nên lĩnh ngộ như thế nào, tôi không dám nói đến, chỉ có điều...

Nói đến đây, đại tông sư lại thay đổi cách nói:

- Ta từng thấy ngài giết người.

Tổng Dương sững sốt:

- Ý gì vậy?

La Quan tăng thêm ngữ khí, nhắc lại lần nữa:

- Ta từng thấy ngài giết người!

Hai lần câu trả lời hoàn toàn giống nhau, Tổng Dương có chút mơ hồ, cân nhắc nếu bản thân lại tiếp tục hỏi đại tông sư rốt cuộc là có ý gì, có khi nào La Quan lại lặp lại câu 'tôi từng thấy ngài giết người' không? Cũng từ việc này mà Tổng Dương lại nhớ đến một vật có ở kiếp trước: máy tua lại.

Còn may là La Quan không tiếp tục làm ra vẻ, nhưng cũng không trực tiếp nói ra căn nguyên, mà lại tạm chuyển hướng đề tài:

- Ngài tất nhiên hiểu, trong đạo võ công, giới hạn của môn tông thâm nghiêm, không chỉ học trộm bị nghiêm trị mà dạy trộm cũng không được. Việc có liên quan đến võ công, ta sẽ không chủ động chỉ dẫn cho ngài.

Vừa nói, ngữ khí của La Quan lại biến đổi:

- Hiểu chứ? Ta sẽ không chủ động nói gì với ngài nhưng nếu ngài nhất định muốn hỏi ta thì không phải là lỗi của ta nữa, nói với ngài một chút cũng không sao.

Tổng Dương nghe vậy có chút mất kiên nhẫn, biết cái gì cũng không chịu nói, phải đợi người khác tới hỏi mới nói? Hắn thật không hiểu nổi cách lý giải này nhưng hắn chỉ có thể phụ họa theo:

- Là ta van xin nài nỉ mà hỏi lão, lão nói đi.

La Quan cười, gật đầu:

Như vậy thì được, ta nói... nhưng trước khi ta nói, ngài phải chủ động nói với ta việc tu luyện long tước của ngài, tổng cương đại khái là như thế nào.

Nói xong, lão lại tăng thêm ngữ khí:

- Vẫn là câu đó, ngài nhất định phải rõ, là tự ngài muốn nói cho ta nghe!

Đây mới là chỗ mấu chốt, bằng kiến thức của La Quan, muốn chỉ điểm vài câu không khó, nhưng nếu không biết rõ về 'long tước' thì làm sao dám tùy tiện mở miệng, lỡ chẳng may nói sai, không những không giúp được người mà ngược lại còn hại chết Tổng Dương.

Khác môn tông như cách biệt cả ngọn núi, La Quan là đại tông sư, lão tự trọng cao, không chịu chủ động thăm dò tổng cương công pháp của nhà khác nên lúc này mới phải dài dòng cả nửa ngày trời, nhất định bắt Tổng Dương phải chủ động nói, còn lão 'bị động' nghe.

Tổng Dương vừa bực mình lại vừa buồn cười, lắc đầu cười nói:

- Chỗ này không có ai khác, ngài cứ nói thẳng, đâu cần uyển chuyển thế này.

La Quan một mực:

- Không có người khác thì ta không phải là La Quan sao?

Sau đó lại vung tay:

- Đừng nói lời vô ích nữa, nói vào chuyện chính đi.

Tổng Dương gật đầu, nhưng đến lúc mở miệng mới nhớ ra... tổng cương là thứ gì? Vưu thái y có thể là một đại phu giỏi, một độc thủ hàng đầu nhưng tuyệt đối không phải là một thầy giáo hợp tư cách, lúc truyền thụ võ công hoàn toàn một tay lo liệu, trong quá trình đó chẳng hề giảng giải cũng không có dẫn dắt, ông nói thế nào thì Tổng Dương luyện thế ấy, đến công pháp khẩu quyết cũng chưa từng nghe ông nhắc đến chứ đừng nói đến tổng cương.

Mở miệng ra nghĩ mất nửa ngày, cuối cùng Tổng Dương chỉ nói ra được ba chữ:

- Vô tổng cương.

La Quan bị hấn làm cho bật cười:

- Ngài từng thấy cây đại thụ không có rễ chưa? Vô tổng cương? Không thể nào, sư phụ có thể nào cũng không che giấu việc này, Vưu thái y nếu đã truyền cho ngài võ nghệ thì nhất định đã từng nói đạo lý căn cơ... có thể ông không nhắc đến hai chữ ‘tổng cương’ thôi, ngài suy nghĩ kỹ lại xem.

Nói xong, thấy bộ dạng nhưu mày suy tư khổ sở của Tổng Dương, La Quan lại thử nhắc nhở:

Tổng cương nhất định là nằm trong những lời dạy đầu tiên, trước đây, khi ngài mới tập võ, Vưu thái y đã nói gì với ngài?

Suy nghĩ kỹ càng trong khoảng thời gian từ sau khi Vưu thái y quyết định truyền thụ võ công đến trước lúc Tổng Dương thật sự bắt đầu tu luyện, những gì Vưu thái y từng nói quả thật không ít, có liên quan đến sự phân chia võ sĩ thiên can thập phẩm, có liên quan đến việc Tổng Dương được ‘cậu’ dùng thuật luyện huyết thần kỳ, toàn thân chứa bảo huyết có thể rất nhanh tu thành thượng hắc võ công, có liên quan đến khác biệt giữa đao và kiếm, long tước và cam lâm, cảnh giới mà mỗi loại này tự đại biểu... Tổng Dương không sợ phiền toái, đem tất cả những việc này nói hết ra để La Quan suy nghĩ giùm hắn.

270. Chương 29: Phách Đạo

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 29: Phách đạo

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lúc mới bắt đầu, La Quan hoặc lắc đầu hoặc vung tay, hiển nhiên những việc vặt này đều không phải, đến khi Tổng Dương nói đến việc khi ở Yến Tử Bình, Vưu thái y cho hắn lựa chọn một trong hai thanh bảo đao, vẻ mặt của đại tông sư rõ ràng chú ý hơn nhiều:

- Lúc đó, Vưu thái y đã nói gì, ngài có thể nhớ được bao nhiêu, toàn bộ đều phải nói rõ ràng.

Cam lâm vi quân, long tước vi phách, kiếm vi thuận, vi thừa thiên, đao cầu nghịch, cầu nhâm tính... Dù người nói đã đi xa nhưng lời vẫn vang vọng bên tai, những lời lão đầu tử từng nói ngày trước, Tổng Dương vẫn nhớ, không đến mức không sót một chữ nhưng thuật lại đại ý cũng không hề có sai biệt.

Sau khi nói xong, Tổng Dương bỗng nhiên cười, lúc Vưu thái y thấy hắn chọn long tước liền vui vẻ lạ thường vì lão đầu tử cảm không nổi thanh đao kia, mỗi lần nhớ đến việc này, Tổng Dương đều không kìm nổi mà bật cười.

La Quan không chú ý đến vẻ mặt của Tổng Dương, tĩnh tâm suy tư một lát, thở ra một hơi:

- Giảng giải về đao của Vưu thái y đã là tổng cương công pháp của ngài... Chính là nó rồi.

Tổng Dương cũng thu hồi tâm tư, không còn thấy vẻ mặt tươi cười nữa mà thay bằng ý cung kính, khiêm tốn thỉnh giáo:

- Xin ngài chỉ điểm cho.

Không dài dòng thêm nữa chữ, La Quan trực tiếp mở miệng:

- Đạo là phách đạo, trong đó cao nhất là long tước, thứ ngài tu luyện chính là phách đạo.

Nói xong như chưa hề nói, nhưng Tống Dương không vội hỏi, đứng yên tại chỗ nghiêm túc chờ đợi, quả nhiên, một lát sau La Quan tiếp tục giảng giải:

- Phách đạo là cái gì? Vưu thái y đã nói rõ ràng phách đạo là ‘nghịch’, là ‘nhâm tính’, phách đạo cũng là duy ngã độc tôn.

Vừa suy tư, La Quan vừa nhắc lại bốn chữ:

Phách đạo phải nghịch.

Lão đột nhiên tăng thêm ngữ khí:

Thiên hạ vạn vật đều là thuận, chỉ độc nhất ngài và long tước là bướng, là nghịch, nói cách khác, ngài và hết thầy thiên hạ là kẻ địch của nhau.

Nói tới đây, vẻ mặt của La Quan trở nên thoải mái, thật ra đạo lý đại khái thì lão đã hiểu từ sớm, suy tư lúc này chủ yếu là để lựa lời... giảng giải đạo lý cho Thường Xuân Hầu không thể dùng lời văn viết, nhất định phải dùng lời văn nói, phải nói trắng ra, La Quan cuối cùng cũng nghĩ ra cách nói liền cười:

- Ngài cứ xem ‘phách đạo’ là một con rồng cực kì hung ác đi.

- Chỉ có ‘nghịch’ còn chưa đủ, con rồng ác này còn phải ‘duy ngã độc tôn’, nghe cho rõ, nó không phải đòi xưng vương mà là muốn độc tôn.

- Có thể hiểu sự khác biệt trong đó không? Xưng vương là muốn người không phục phải thuận phục, độc tôn thì muốn người không phục phải chết!

La Quan càng nói, vẻ mặt càng lộ rõ ý cười:

- Vạn vật đều xem rồng ác là địch, vậy nó phải làm sao? Chỉ có một chữ: giết.

- Tống Dương, ngài và long tước cộng lại với nhau chính là con rồng ác kia rồi.

Ví dụ đã đưa ra, cũng không quan tâm Tống Dương có thật sự hiểu không, La Quan lại chuyển đề tài trở lại vấn đề công pháp:

- Võ công không phải dùng để giết người mà là dùng để tu tâm. Long tước công pháp của ngài cũng không ngoại lệ, chỉ có điều cái long tước tu là ‘phách đạo chi tâm’, phương pháp tu của nó chính là... giết.

Sau khi thao thao bất tuyệt, La Quan rốt cuộc cũng dừng lại, nhìn Tống Dương với vẻ mặt như cười mà cũng như không cười:

- Hiểu chứ?

Tống Dương không dám gật đầu, lại ngẫm lại từ đầu đến cuối tất cả những gì vừa nói một lúc rồi mới thăm dò hỏi:

- Ta muốn ‘thế quy vu ý’ thì phải cầu ngộ trong việc giết chóc sao?

La Quan cười ha một tiếng:

- Không sai! Ngài giết người chính là tôi vẽ mặt trời. Ngài muốn lĩnh ngộ, muốn lại có đột phá thì nhất định phải cầu trong máu tươi, cầu trong mạng người! Giết được càng nhiều, ngài sẽ có thể tìm thấy tư vị của phách đạo.

Đang nói, cách nói của đại tông sư lại thay đổi, nhắc lại câu nói cũ:

- Tôi từng thấy ngài giết người.

Từ lúc rời khỏi Yến Tử Bình tham gia tuyển hiền của châu Thanh Dương cho đến bây giờ, Tống Dương trải qua không ít chuyện lớn, người vì hấn mà chết hay có nguyên nhân chết liên quan đến hấn, nhiều đến mức

không thể đếm hết nhưng hẳn thật sự tự mình động thủ, thậm chí đại khai sát giới, chỉ có hai lần, một là đêm mồng tám tháng chín Tình thành bạo loạn, hẳn từng tham gia hỗn chiến; lần còn lại chính là mấy ngày trước, trận chiến với lính Lang Khuyển Nhung. Hai lần La Quan đều có mặt, nhìn thấy ‘long tước’ trong cảnh máu thịt bay tứ tung một cách rõ ràng... so với ‘long tước’ khi thi đấu hay lúc đánh đòn không hề giống nhau, không phải thực lực tiến bộ hay uy lực của sát pháp mạnh lên mà là một loại nhận thức rất khó nói rõ ràng: linh tính. Người trước tăng cường linh tính, người sau càng cứng cáp hơn nhiều. ‘Long tước’ mà La Quan nói ở đây không phải chỉ thanh đao kia mà là chỉ công pháp Tổng Dương tu luyện.

Loại cảm giác này rất mơ hồ, giống như sự khác biệt của cùng một pho tượng phật... được cung phụng ngàn năm trên tòa hoa sen và pho tượng bị đặt ở cửa hiệu hàng mỹ nghệ.

Thật ra, La Quan cũng nhờ từng nhìn thấy ‘linh tính’ khi Tổng Dương chém giết trong đám người trước đó mới đại khái nghĩ ra phương pháp ngộ đạo của Tổng Dương, vừa rồi kiểm chứng qua tổng cương của long tước thì lại càng khẳng định cách nghĩ của mình.

Cuối cùng, La Quan cười vang sáng khoái:

- Chính việc ngài đang làm bây giờ, sau này không thể thiếu việc ra tay đại sát, không thiếu cơ hội lĩnh ngộ, chỉ cần không chết giữa đám loạn quân thì rất có hi vọng lại tiến bộ.

Một câu nói trước đó ‘ngài giết người chính là ta vẽ mặt trời...’ đạo lý đã nói rất rõ ràng rồi, nếu Tổng Dương vẫn nghe không hiểu thì hẳn thật sự là đồ ngốc. Sau khi nghe xong, Tổng Dương cũng không biết nên khóc hay nên cười... Ngày trước chọn long tước đơn thuần chỉ là cảm thấy thanh đao này uy phong lẫm lẫm, thật không ngờ công phu này nếu muốn tinh tiến thêm thì phải dùng mạng người để đổi.

Tổng Dương cuối cùng cũng thấy thoải mái:

- Long tước sẽ tinh tiến trong khi giết người, cho nên đêm đó lúc chiến đấu với lính Lang, chiến lực của ta đột nhiên mạnh lên?

Về mặt của La Quan có chút kì lạ, như cười mà như không cười:

- Có phải nguyên nhân này hay không ta cũng biết, tuy nhiên sau này ngài giết người nhiều vào, sẽ luôn có ích lợi, Hầu gia phải cần cù đó!

Tổng Dương không còn lời nào để đáp lại...

Công pháp cũng đã hiểu đại khái nhưng Tổng Dương vẫn còn một chút nghi vấn khác: dựa theo tính cách của Vưu thái y... nhất định không sợ Tổng Dương giết chóc nhiều, đứa cháu có giết sạch người trong thiên hạ thì người làm cậu cũng thấy không sao cả, nếu đã như vậy thì sao không truyền lại phương pháp nâng cao tu vi trong tương lai chứ.

La Quan không biết hẳn đang nghĩ gì, thấy hần lộ vẻ khó hiểu liền hỏi:

- Còn có gì nghĩ không thông à?

Tổng Dương cũng không giấu... Đợi sau khi hẳn nói ra nghi vấn của bản thân, La Quan vừa cười vừa lắc đầu:

- Với tình yêu thương mà ông ta dành cho ngài, nếu là việc tốt cho ngài nhất định sẽ không che giấu. Nhưng tôi nhớ ngài từng nói, tu vi lúc cao nhất của Vưu thái y là ắt tự, tôi không phải nói xấu gì ông ta nhưng một người khi bản thân không đứng được quá cao thì nhìn sự việc cũng chưa chắc quá chuẩn xác... Huống chi sau này ông ta bị sư môn phế đi võ công, với đạo này đã không còn dụng tâm, theo tôi thấy, chỉ sợ rằng chính ông cũng không biết long tước bá đạo làm cách nào để tinh tiến thêm.

Đúng là đạo lý này, con đường tập võ Vưu thái y nửa chừng đứt gánh, hơn nữa chí của ông vốn không ở võ, chỉ dựa trên kiến thức võ học mà nói, so với La Quan thì đúng là chênh lệch quá nhiều, cậu cũng không biết long tước sau này nên luyện thể nào thì tất nhiên không thể nào chỉ điểm.

Âm thanh của La Quan chưa dứt nhưng không biết có phải vì cảm xúc trong lòng hay không mà lão lại dẫn dắt đề tài tiến thêm một bước:

- Nói đến kiến thức võ học, ta hơn Vưu Ly một ít nhưng so với sư phụ vẫn là một trời một vực... Có lẽ thầy chưa từng thấy ngài đại khai sát giới, nhưng thầy chỉ cần nhìn thấy ngài ra tay thì chắc chắn có thể nhìn ra long tước phải cầu tiến trong việc giết chóc... Thầy chỉ giúp ngài đã thông tam quan nhưng lại không chịu chỉ điểm thêm một bước, ngài có biết vì sao không?

Nói xong cũng không đợi Tống Dương trả lời, lão lại thay đổi cách nói:

- Ngài có biết, khác biệt giữa ta và sư phụ ở đâu không?

Câu hỏi trước Tống Dương không giải được nhưng câu hỏi sau Tống Dương lại hiểu rất rõ nên liền cười:

- Trần Phán tiền bối ngoài lạnh lùng trong ấm áp, ngài thì lại vừa đúng ngược lại.

La Quan bỗng nhiên phá lên cười, không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra xa...

Lúc Trần Phán tỉnh táo, ngôn ngữ chua ngoa, đối nhân xử thế bừa bãi, ông từng nói ‘có thù phải báo, có ân không trả’, Tống Dương đặc biệt nhớ rõ. Nhưng sau này bệnh mất trí phát tác làm bản tính của lão dần tử lộ rõ ra ngoài, chan hòa lại mang một chút quật cường, giúp người, làm việc thiện, trân trọng quan tâm văn bối, người có tâm tính thế này nhất định là lương thiện, cho nên dù ông có nhìn ra đạo tu hành của long tước cũng không đến chỉ điểm Tống Dương tạo nhiều giết chóc.

Còn về La Quan, bên ngoài nho nhã, ôn hòa nhưng ngoại trừ một tâm kết có liên quan đến sư phụ, người này làm việc rõ ràng kiên quyết, không vướng mắc rầy rà, từ việc trong nhất phẩm lôi lão trực tiếp phản lại Cảnh Thái đã có thể thấy được điều đó. Không phải nói lão không tốt, chỉ là nếu đơn thuần nói về tính cách, thầy trò hai người nhìn bề ngoài đều là cười ha hả nhưng thật ra khác biệt cực kì lớn. Tống Dương sau này sẽ giết bao nhiêu người, La Quan hoàn toàn không quan tâm...

271. Chương 30: Thất Lạc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng phương Bắc

Chương 30: Thất lạc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hành trình như cũ, đám Tống Dương tiếp tục đuổi theo sứ đoàn nước mình.

Cuối hạ đầu thu, chính là lúc cây xanh nước mát, là lúc thảo nguyên đẹp nhất trong một năm, thời gian này xuyên qua Khuyển Nhung, phong cảnh đẹp của thảo nguyên đều bày ra trước mắt.

Khuyển Nhung cũng là một nước lớn trong Trung Thổ, nhưng phong tình khác nhiều so với Hán cảnh, cây cỏ trải dài, mục đàn, mục dân đều đã được biết trước, không đáng lấy làm lạ, nhưng điều thật sự khiến đám Tống Dương kinh ngạc chính là thành ấp của Khuyển Nhung.

Ngoại trừ mấy nơi đặc biệt quan trọng tất yếu phải là thành cao lũy dày, các thành quách còn lại, cho dù là đại thành nổi danh trong nội bộ Khuyển Nhung thì khi nhìn vào đều không có hình dạng của thành trì... Tường vây quanh thành thấp tè, thậm chí cũng không thể xem là ‘tường’, nhiều nhất chỉ có thể xem là lũy làng, kỵ binh có thuật cưỡi ngựa khá một chút là đã có thể phóng qua. Về phần trong thành, cũng không có lầu vũ phồn hoa như Yến hay Nam Lý mà chỉ toàn nhà đất, trong đó còn kèm thêm không ít lều trại.

Đám người Tống Dương không ngừng ngạc nhiên, Hữu thừa tướng giải thích cho mọi người:

- Bản chất đất đai và núi non nơi thảo nguyên rất khác Hán cảnh, khó có thể luyện gạch, lại thiếu nguyên liệu đá, điều kiện như thế nếu không xây thành như thế này không lẽ lại mua gạch ở Đại Yến à?

Tề Thượng cười hắc hắc nói:

- Thì ra là vậy, cho dù bọn chúng có chịu bỏ tiền để nước ta bán gạch đá cho chúng thì bọn chúng cũng phải dám dùng mới được.

Hữu thừa tướng bình thường đều nghiêm túc ra mặt, đặc biệt chúng mắt Tề Thượng lắm lời nên không thêm để ý tới gã, tiếp tục nói với mọi người:

- Điểm mấu chốt hơn, Khuyển Nhung là cường tộc trên lưng ngựa, bí quyết để có thể thành thế nằm trong tám chữ: đến đi như gió, không vết để tìm. Tiền triều cũng vậy, Đại Yển cũng thế, vì không thể chịu nổi quấy nhiễu, không biết bao nhiêu lần đã tập kết trọng binh, phá hủy Hùng Quan, thâm nhập thảo nguyên nhưng trước sau vẫn không cách nào tiêu diệt toàn bộ... Hãy xem thành trì của họ, chính là lũy làng, một khi có trọng binh xông đến, người Khuyển Nhung lên ngựa chạy đi, người có phá tan thành cũng không sao, người ta chỉ dùng hai ba tháng lại xây nên một thành mới ở nơi khác. Căn cơ của Khuyển Nhung không ở trong thành, mà ở toàn bộ thảo nguyên lớn, chỉ cần thảo nguyên còn, cho dù có bị tổn thất nặng hơn, bọn họ cũng có thể đứng dậy.

Ban đại nhân không giải thích quá tỉ mỉ nhưng ai cũng có thể hiểu ý của ông ta, chỉ có Tề Thượng là còn lăm lăm, hỏi không ngớt... Tề lão đại cũng không phải không hiểu, chỉ là nếu không nói gì đó thì gã cảm thấy khó chịu mà thôi

Đám người Tống Dương là nhập cư trái phép không có thân phận, nếu nghiêm khắc mà tính, bọn họ là người nước khác, nếu bắt sẽ bị chém đầu, nên phải cố tránh tiếp xúc với người ngoài, trên đường đi, thường có thể nhìn thấy những mục dân trên thảo nguyên vây quanh với những mùi dê nướng thơm ngào ngạt, có nói có cười, có múa có hát, đám người Tống Dương một mạch đi qua, chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy không nghe thấy những lời mời nhiệt tình của mục dân.

Người khác thì không sao, duy chỉ có Uyển đại gia buồn bã không vui, nàng vốn rất ưa náo nhiệt, đi đường như vậy đối với nàng mà nói thật sự rất nhàm chán.

Có lẽ bởi là “ đồng hương Phượng Hoàng thành, thái độ của Ban đại nhân với Mộ Dung tiểu Uyển, rõ ràng là tốt hơn nhiều so với những người khác, chẳng trách lão lại nói mấy câu:

- Đừng nghe những truyền thuyết đó, vốn cho rằng người Khuyển Nhung rất nhiệt tình hiếu khách, bộ tộc này trời sinh có bản tính lang sói, giả dối tàn nhẫn, , khi ăn thịt người ngay cả da lẫn xương cũng không từ bỏ, khi người coi họ là bạn, đao của họ đã nắm chắc trong tay, có thể không kết giao với họ là tốt nhất.

Không chỉ Tiểu Uyển không tin, A Y Quả cũng không cho là thật, ngồi trên lưng ngựa đôi mắt dõi ra xa vẫy tay với bọn họ, một cô nương du mục chào hỏi tiếp đón bọn họ, Hắc Khẩu Dao tặc lưỡi:

- Các cô gái trên thảo nguyên đều rất thon thả, nhìn không giống như kẻ ăn thịt người.

Cũng không biết tại sao A Y Quả lại liên hệ giữa ngoại hình với tính cách với nhau, Ban đại nhân hừ một tiếng, không nói thêm gì.

Cứ thế đi thêm mười ngày nữa, “tiểu cầu” của bản địa nghe được một tình hình, trình đến đám người Tống Dương, Tống Dương vừa nghe liền ngăn người.

Tin tức của chó săn là: Sứ đoàn Nam Lý sớm đã vượt qua thảo nguyên, vượt qua biên giới, đã đến Hồi Hột rồi.

Tính thời gian, Tống Dương vì Bạch phu nhân, Đàm Quy Đức, trước sau cũng đã bị kéo dài thời gian mất gần một tháng, do đó khoảng cách với sứ đoàn khá xa, theo như lộ trình bình thường, Khâu đại nhân hiện giờ hẳn cũng đã đến Hồi Hột rồi, nhưng vấn đề là, lần này đi sứ Hồi Hột, Đại Khả Hãn kết nghĩa anh em, Thường Xuân Hầu Nam Lý là nhân vật chính, Khâu đại nhân không có lý gì mà không đợi Tống Dương, một mình tới Hồi Hột trước.

Khi Tống Dương gặp người đứng trên thảo nguyên, Nhâm Tiểu Bộ tâm hồn nhàn nhã, đang thổi sáo trong Đại đường Hầu phủ.

Cây sáo trong tay Tiểu Bộ xuất xứ từ Lăng Noãn, mạnh hơn nhiều so với sáo đỏ của Thi Tiêu Hiếu, nhưng tiếng sáo thực sự là Tiểu Bộ đang thổi, nhưng không dễ tính, một tiếng cũng không vang.

Tiểu Bộ bắt đầu ra sức vung vẩy cây sáo, xem ra nàng cảm thấy, trong sáo bị một vật gì đó ngăn cản âm thanh phát ra. Khi bản thân vui chơi vui vẻ, tiếng bước chân ngoài cửa vang lên, một hồng vệ quân mang bức thư vào, nói là có tin tức quan trọng dâng lên Quận chúa.

Nhâm Sơ Dung đi Nam Uy, không ở trong phủ.

Những việc có liên quan tới phong ấp, đều do Sơ Dung xử lý, Tổng Dương quả là người đầu tiên phải tay với công việc quản lý, Tiểu Bộ là thứ hai, đến nay Tổng Dương đi ra ngoài, Tiểu Bộ từ thứ hai đã lên thứ nhất, dù sao nàng không quản việc gì là đúng. Nhưng “không quản” không có nghĩa là “không thể quản”, bình thường Sơ Dung có việc gì cũng không giấu nàng, thư phòng của Quận chúa Tiểu Bộ có thể tùy ý vào, quân tình gì cần trình báo.

Danh mục tài khoản Sơ Dung đặt trên mặt bàn, muội muội muốn xem thì xem, Sơ Dung chưa bao giờ ngăn cản.

Buồn chán đến khó chịu, thấy Hồng Vệ quân lại nói rất nghiêm trọng, Tiểu Bộ tò mò nhận lấy bức thư mở ra đọc, vừa xem một lúc Tiểu Bộ nét mặt liền thay đổi đột ngột.

- Ai dà,

Kinh hô một tiếng, đứng dậy chạy ra ngoài cửa, trong miệng còn lo lắng quát:

- Lập tức chuẩn bị ngựa, tới Nam Uy tìm tam tỷ.

Tình báo từ Phượng Hoàng thành chuyển về, nói về việc đi tới Hồi Hột: Khuyển Nhung lấy tin truyền tới Quốc thư, báo với triều đình Nam Lý, sứ đoàn đã quá cảnh, vào được địa phận Hồi Hột: nhưng phía Hồi Hột cũng có tin tức báo về, quan viên nghênh tiếp Sứ đoàn đã sớm ở đó đợi, từ đầu đến cuối chưa từng thấy Sứ đoàn tới, cái gì mà đã nhập cảnh. Căn bản là Khuyển Nhung nói bậy.

Tiểu Bộ chỉ cảm thấy đầu óc như bùng nổ, đợi tới Nam Uy, khi nhìn thấy Sơ Dung, mắt của nàng bắt giác đã đỏ ửng lên, Khuyển Nhung nói tiễn Sứ đoàn đi, Hồi Hột lại chưa đón được, mà căng thẳng hơn nữa là, Sứ đoàn bây giờ thực sự không thấy nữa, Tiểu Bộ làm sao mà không gấp được.

Thừa Hợp xem qua thư báo, đột nhiên cười lên, lắc đầu nói với muội muội:

- Đừng lo, muội quên rồi à? Lần trước chó săn Tạ Môn gửi thư về, có nói Bạch phu nhân trúng độc.

Nói tới đây, Tiểu Bộ đột nhiên hoan hô một tiếng, đưa tay vỗ vỗ trán, cười nói:

- Tổng Dương không trong Sứ đoàn, lúc này khi xem thư bị dọa đến đờ đẫn rồi, quên hết mọi chuyện.

Việc Sứ đoàn Nam Lý bắt vô âm tín, nặng thì toàn quân đã bị diệt, nhẹ thì lâm vào hiểm cảnh, khốn cùng, nhưng người trong lòng không ở trong sứ đoàn, tự nhiên không tồn tại hiểm cảnh, Nhâm Tiểu Bộ tâm thì loạn, việc quan trọng như vậy là Tổng Dương đã thoát khỏi đoàn cũng quên luôn, giờ phút này thở ra một hơi nhẹ nhõm, khoảnh khắc chuyển từ lo sang vui.

Thừa Lân giờ tay nói muội muội hồ đồ trở về phủ, tâm trạng của Tiểu Bộ đã tốt lên, cười rạng rỡ nói:

- Đến cũng đến rồi, lưu lại lâu một chút, tỷ bận gì vậy, cần muội giúp không.

Sơ Dung về mặt bắt đắc dĩ, nói:

- Chỗ tỷ bận sắp chết rồi, muội đừng động vào là giúp tỷ lắm rồi.

Tiểu Bộ thè lưỡi, trong Nam Uy nhiều lò rèn, vừa nóng vừa ồn, thực sự là một nơi rất không có gì thoải mái, Công chúa lòng vòng nửa ngày, rồi cưỡi ngựa tới tiêu kim ố tìm lão Cổ nói chuyện.

Đợi sau khi Tiểu Bộ rời đi, nụ cười trên mặt Thừa Hợp biến mất, nói với vệ sĩ tâm phúc bên cạnh nói:

- Tìm chó săn Tạ Môn, bảo họ tìm cách, nhất định phải liên lạc được với Thường Xuân Hầu, nói sứ đoàn gặp chuyện.

Khuyển Nhung sớm đã coi như một địa bàn dị tộc, chớ nói Phó đẳng, cổ khuyết, ngay cả chó săn Tạ Môn ở đó cũng không có thể lực đáng nói, nhiều nhất chỉ có mấy người ở lại, liên lạc được đâu phải đơn giản như vậy.

Điều quan trọng hơn là, Khuyển Nhung đối với tin tức qua lại, không chế rất nghiêm ngặt, địa thế thảo nguyên đặc thù, không có lợi cho Chim yến bay bí mật, mà mục dân từ xưa đã luyện thành thực thuật luyện ưng, sau khi xây dựng đất nước các quý tộc Khuyển Nhung phát huy sở trường, huấn luyện một số lượng chim ưng lớn, ngày ngày bay trên cao, trừ những bức thư có tín hiệu của các quan gia có thể an toàn bay ra, những chú chim đưa thư khác phần lớn đều sẽ vô tình gặp họa. Đặc biệt là bay về hai hướng biên cảnh tây, Nam, những chú chim ưng nhiều đêm không xuể, cho nên Tổng Dương sau khi lên tới thảo nguyên tạm thời đã bị mất liên lạc.

Trương gia đại thiếu

272. Chương 31: Người Quen

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 31: Người Quen

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cho tới nay sứ đoàn mất tích, hai nước chỉ trích lẫn nhau thật giả khó phân biệt, nhưng vẫn là Hồi Hột và Nam Lý có quan hệ thân cận hơn chút, theo cách nói của người Hồi Hột cũng rất đáng tin. Sứ đoàn gần tới thảo nguyên đã gặp chuyện gì đó, không ai nói được, tình hình này cũng cần cho Tổng Dương nắm được, bảo mọi người cẩn thận hơn.

Theo như Quận chúa dự đoán, tình hình trên thảo nguyên mà chớ săn thăm dò được, chỉ là tin tức Khuyển Nhung tuyên bố với trong nước, cho nên Tổng Dương chỉ biết sứ đoàn quá cảnh, lại không hề biết Hồi Hột chưa hề đón được họ.

Nghi ngờ lại nghi ngờ, nhưng không có nhiều ảnh hưởng tới hành trình.

Trên đường, hành trình đi tới Đại Yến không giống nhau. Tổng Dương xuất ngoại, cần đi ngang qua Đại Yến, mà Yến quốc diện tích rất rộng là một trong năm nước trung thổ, cho nên hành trình rất dài: nhưng đến Khuyển Nhung, Tổng Dương vốn là quá cảnh từ phía tây Đại Yến, đi theo hướng Tây Bắc, chỉ cần đi qua nửa thảo nguyên là được, bây giờ bọn họ đã ở trên thảo nguyên gần mười mấy ngày, với tốc độ của họ, khoảng cách với tây quan của Hồi Hột, chỉ còn mấy ngày đường nữa thôi.

Đêm đó, bọn họ đi vào một ngôi làng không biết tên tìm nơi nghỉ trọ.

Trên suốt dọc đường, bọn họ có khi vượt qua sườn núi mà đi, đề phòng lộ thân phận, bọn họ cũng chưa từng tìm nơi nghỉ chân trong thành, nhưng lần này thì khác, tiểu cầu phụ trách dẫn đường có người thân làm tiểu lại trong thành, còn rất có thể lực, những băn khoăn lo ngại trước mắt không cần phải lo nữa.

Hơn nữa, mấy ngày liền, đừng nói Tạ Tư Trạc, Hữu Thừa Tướng, mà Thất Thượng Bát Hạ, Tiểu Uyển có võ công không tệ cũng chịu không nổi, có vẻ rất mệt mỏi.

Không phải bọn Thất Thượng Bát Hạ không chịu được khổ, chủ yếu vẫn là vì mọi người đều là người Hán, nếu nói vất vả, trong rừng sâu núi thẳm, chịu nhiều khổ cực, nhưng ở đây là thảo nguyên, bất luận khí hậu hay là không khí, độ cao so với mặt nước biển, đều khác biệt rất lớn, lúc đầu khó tránh khỏi không quen khí hậu, thể lực tiêu hao rất nhiều.

Lúc này điểm đến đã không còn xa, cũng nên nghỉ ngơi một đêm, một tiếng trống phía sau làm tinh thần hưng phấn, sau khi tới Hồi Hột vạn sự không lo. Tổng Dương là đại phu, đương nhiên biết sự vất vả của mọi người, vốn còn định sau khi nghỉ ngơi sẽ cấp ít thuốc cho mọi người dưỡng sức, không ngờ sau khi ăn tối xong, còn chưa đợi hần giúp người khác, cơ thể đã sinh bệnh vẫn giống như lần trước, máu mũi giàn dụa.

Hơn nữa, lần này thời gian kéo dài lâu, máu chảy càng mãnh liệt, do đó mất máu càng nhiều.

Một lần mất máu có thể không nói, lần này lại phát tác, không khỏi khiến mọi người lo lắng, nhưng chỉ lo lắng không cũng vô ích, ngay cả bản thân Tống Dương cũng không hiểu rõ được nguyên nhân của bệnh, những người khác làm gì có cách nào?

Không hiểu sao đột nhiên lại chảy máu, rồi không hiểu sao đột nhiên lại chấm dứt, Tống Dương tinh thần tổn hao nhiều, tạm thời không có sức để nghĩ gì, đã sớm ngủ rồi.

Những người khác bảo vệ Tống Dương, nhìn hần ngủ rất bình thản, thì cũng thả lỏng người một chút, đường xá mệt mỏi mọi người đều có chút mệt mỏi, cứ như vậy, mọi người tản dần về phòng nghỉ ngơi, hai người Thất Thượng Bát Hạ canh giữ ngoài cửa phòng Tống Dương, một người ngồi trên ghế hai chân duỗi trên bàn, người kia ngồi dựa vào một góc tường, hai huynh đệ mơ màng ngủ.

Khoảng lúc canh ba, đêm khuya tĩnh lặng, trên đường nơi mọi người nghỉ qua đêm xuất hiện một bóng hình, tốc độ chạy không hề chậm, xem ra cũng có biết chút võ công cơ bản, chạy đến chỗ đám người Tống Dương, đợi đến trước cửa, hần nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định là không có ai, nhẹ nhàng tiến vào cửa, người mình, tiểu cầu Tạ Môn ở địa phương.

Tiểu Cầu không biết, La Quan ngồi trên nóc nhà. Từ khi Tiểu cầu xuất hiện, quay lại, La Quan vẫn luôn lặng lẽ quan sát gã, vì là người mình, cho nên đại Tông Sư không để ý đến gã mấy. Nếu là người ngoài, sớm đã bị giết rồi.

Thật ra mọi người đều không để ý, cũng không biết La Quan đang ngồi trên nóc nhà. Từ khi Tống Dương bắt đầu bị chảy máu mũi, La Quan đã lên rồi.

Không giống với người khác, đối với tình hình của Tống Dương, La Quan hình như hoàn toàn không hề lo lắng.

Nhưng, không lo bệnh lạ của Tống Dương, không có nghĩa là không quan tâm đến an nguy của hần, nếu thật như thế, La Quan cũng không đến mức nửa đêm không ngủ, một mình leo lên nóc nhà canh gác. Đã mất máu hai lần rồi, lúc này tuyệt không để lơ là, không để có sơ suất gì, trong lòng đại tông sư rất hiểu.

Tiểu Cầu trở về nơi ở, trực tiếp đi tìm Thất Thượng Bát Hạ, hai đại ca đều đang ngủ, nghe thấy tiếng bước chân cùng giật mình tỉnh giấc, nhưng khi biết là người nhà thì thở phào nhẹ nhõm, mà không lường trước được là Tiểu Cầu lại khuy gối đánh rầm một cái lên mặt đất, hạ giọng nói:

- Ta làm hỏng việc rồi.

Tiểu Cầu có người quen trong thành, sau khi bố trí ổn thỏa cho mọi người, cùng Tề Thượng Ba Hạ chạy đi gọi người, bản thân chạy qua cửa.

Tiểu Cầu là con lai. Cha năm đó được Tạ đại nhân phái gia nhập vào đội quân nội gián Thường Đình Vệ ở thảo nguyên, còn mẹ là cô gái Khuyển Nhung lớn lên ở địa phương,

Tiểu Cầu họ Cổ, người quen biết đều gọi gã là Tiểu Cổ, vì khi cha gã khi còn sống được gọi là lão Cổ.

Nếu không phải vì trận đại họa năm đó, bây giờ người cai quản việc nhà của tay sai Tạ môn phải là lão Cổ mới đúng. Khi còn Thường Đình Vệ, luận về tư cách và sự từng trải, lão Cổ so với Bạch tiên sinh thủ đoạn còn thâm hiểm hơn nhiều, luận về lòng trung thành, năng lực và sự khen ngợi của Tạ đại nhân, lão Cổ cũng mạnh hơn so với Bạch tiên sinh. Đáng tiếc là năm đó, khi xử án, lão Cổ đã nhất thời sơ xuất gây ra bạo loạn trong dân chúng. Tuy rằng cuộc bạo loạn nhanh chóng bị dập tắt, nhưng việc này cũng kịp truyền vào trong triều đình, khiến Tiên đế giận dữ, lão Cổ bị phán trọng tội, bắt giam vào ngục chờ chết.

Tạ đại nhân không có cách nào giúp lão Cổ che dấu tội trạng, nhưng lão ta có thủ đoạn giúp lão Cổ thoát khỏi nhà lao, sau đó lại sắp đặt cho ông đi thảo nguyên. Thay đổi tên họ, gia cảnh thân phận cũng là để làm nội gián cho triều đình.

Chủ nhân có thể làm đến được bước này, bề tôi cũng chỉ có thể cảm kích rơi lệ.

Tiểu Cổ ở thảo nguyên, gã chưa từng gặp Tạ đại nhân, nhưng gã là một hán tử trọng tình nghĩa, nghe cha nói Tạ Bàn Tử từng có đại ơn đối với gia đình mình, trong lòng vô cùng cảm kích, đồng thời cũng xem mình là người Hán, sau khi lão phụ qua đời, đã chấp nhận làm tay sai cho Tạ môn

Khi Tiểu Cổ lớn lên, tay sai Tạ môn khi đó đã thành phản tặc Đại Yến. Tình hình của nội Yến rối loạn, còn có tâm tư nào nghĩ đến sự tình ở thảo nguyên, Tiểu Cửu gần như không có việc gì có thể làm, nhưng Bạch tiên sinh suy nghĩ chu toàn, bản thân có nghèo đến độ không có gì ăn cũng trả công hàng tháng cho Tiểu Cổ.

Thực ra Tiểu Cổ không thiếu tiền, gã là trọng nghĩa khí mới can tâm làm tay sai. Năm đó, lão Cổ cha gã là một người thực sự lợi hại. Ở thảo nguyên buôn bán thực không tồi, để lại cho con trai mình một mạng lưới, tuy rằng không thể trông thấy được, nhưng dựa vào mạng lưới này có thể cứu phạm nhân bị giam giữ trong đại lao, có thể đem vũ khí mà quan gia cấm vận chuyển từ chỗ này đến chỗ khác, có thể giúp người không có đường sinh sống ở thảo nguyên lạng lẹ đi Đại Yến. Bởi vậy, Tiểu Cổ không phải lo tới chuyện ăn uống.

Về phần thông gia của gã, tuy rằng không làm quan lớn nhưng ở trong thành này cũng có chút thực quyền. Nhiều lần Tiểu Cổ hoàn thành nhiệm vụ là nhờ vào sự giúp đỡ của họ. Đương nhiên, gã cũng không ít lần rơi vào chỗ tốt, mọi người vốn là chỗ thân thích. Từ nhỏ đã thân thuộc sau này lớn lên lại thường xuyên đi lại, vì thế giữa họ cũng không có nhiều bí mật, tuy nhiên thân phận của Tiểu Cổ ở Đại Yến, thông gia không biết.

Người quen gặp mặt rất nhiệt tình, người ở thảo nguyên thích rượu, hai người uống rượu một hồi, thân mật hỏi:

- Lần này đến để mua bán gì?

Đại gia hiểu ý, Tiểu Cổ đáp:

- Mang vài người đi Hồi Hột.

Thông gia mở to hai mắt nhìn, bất ngờ cười nói:

Đi Hồi Hột? điều này thật hiếm thấy.

Người Khuyển Nhung là địch thủ rất lợi hại, chỉ ở trong khuôn viên của mình, không đi đâu, chỉ cần có tiền Tiểu Cửu có thể sắp xếp cho họ chạy xa khỏi thảo nguyên, Đại Yến và Hồi Hột là nước thù địch của Khuyển Nhung, nhưng người thảo nguyên chỉ biết lánh nạn ở Đại Yến, nhất là Tiểu Cổ không có đường đi Hồi Hột, mặt khác quan trọng hơn là, cho dù Tiểu Cửu có thể sắp xếp, người chạy nạn cũng sẽ không chọn Hồi Hột.

Đạo lý rất đơn giản, người Hồi Hột tóc vàng mắt xanh, hoàn toàn giống nhau, chỉ cần nhìn qua cũng có thể nhận ngay ra người từ nơi khác đến. Người Hồi Cốt không kỳ thị người Hán nhưng gặp người Hán họ sẽ xét nét, những người này rốt cuộc đến từ dân tộc Yến, Nam Lý hay là Thảo Nguyên, đến khi lên tiếng thì đều lộ ra, giả vờ căm tức cũng vô dụng, bất luận tức thật hay giả, người Hồi Hột cũng sẽ biến anh ta thành người Khuyển Nhung

Đối với người Khuyển Nhung, người Hồi Hột sẽ như con dao sắc nhọn, giết người chẳng những không cần phải đền mạng, thánh thần hỏa miếu còn tưởng thưởng.

Người Khuyển Nhung phải ngốc như thế nào mới vì chạy khỏi hang sói mà chui vào huyết hổ.

Đến Đại Yến thì không vấn đề gì, mọi người hình dáng không lớn lắm, giả cầm giả đao có thể lẫn vào dòng người vượt qua cửa ải, tuyệt vời nhất chính là, nếu bằng lòng bỏ ra một khoản tiền Tiểu Cổ có thể giúp y xuyên qua Đại Yến đến Nam Lý hoặc Thổ Phiên

Đối với sự hoài nghi của thông gia Tiểu Cổ không hề giấu diếm, chỉ có điều không thể nói thân phận mình là tay sai của Tạ đại nhân:

- Lúc trước không phải có đoàn người của Nam Lý đi qua sao, có mấy người bị bỏ rơi, họ đã làm mất thân phận, sợ bị coi là gian tặc, không dám tìm đến cửa quan nhờ giúp đỡ, sau đó gặp được ta, nói muốn đuổi kịp đoàn của mình, trả cho ta số tiền không nhỏ, ta liền tìm ra được lối đi này, kết quả cả đoàn đã qua ải, ta đành phải đưa họ đi.

Chỗ dễ là tin tức không được đầy đủ.

Sứ đoàn Nam Lý qua ải, ngay cả triều đình Khuyển Nhung đều không có chút sơ xuất, bây giờ Tiểu Cổ đem theo vài người nói là của sứ đoàn bị rút lại phía sau đang tiếp tục đi về phía trước, bởi vì đám người Tống Dương không có thân phận cho nên trên đường phải cẩn thận, nhưng thân phận thực sự của họ không hề nhạy cảm, đối với người của mình nói ra cũng vô phương.

Nhưng Tiểu Cổ bên này chỉ biết sứ đoàn Nam Lý đã tiến vào Hồi Hột, căn bản là không hiểu được kỳ thực sứ đoàn đã mất tích. Nếu đã hiểu rõ chân tướng, đương nhiên phải cẩn trọng nhiều lắm, sẽ không nói ra sự thật cho thân thích.

Thông gia nghe xong cũng không nói gì thêm, nhưng lại cầm vào rượu thứ hai, Tiểu Cổ uống thấy có mùi lạ liền đứng dậy. Tiểu Cổ cũng là người từng trải, muốn đồ thuốc mê cho gã cũng không dễ dàng như vậy, đến lúc này Tiểu Cổ có thể hiểu được mình nhiều chuyện gặp phải họa. Nhưng thông gia thuở nhỏ đao ngựa đã thành thạo, luận về đánh nhau gã tuyệt đối không có cơ hội, chỉ có thể giả bộ trúng mê được, nhanh chóng bất tỉnh nhân sự.

Thông gia không làm khó gã, chỉ kéo gã lên sập để cho gã ngủ một giấc dài, rất nhanh Tiểu Cổ tìm được cơ hội, vọt chạy trở lại, khi chạy cách xa thông gia gia, gã nghe rõ âm thanh vang đến, hơn nữa không phải là của một người.

Sự việc cũng không phức tạp, Tiểu Cổ nói vài ba câu lại giải thích rõ ràng, gần như đồng thời với tiếng nói ngưng bật là tiếng động La Quan trên nóc nhà, ánh mắt đột nhiên trở nên linh hoạt, sắc bén, đứng dậy tay nắm trường cung có phần căng thẳng, thân mình bật lên nhìn ra xa.

Mà Tống Dương trong phòng, mê man, đột nhiên bị tiếng thét cổ ý làm giật mình tỉnh giấc, Tống Dương hoàn hồn trở lại, nhận ra là sự tức giận của Ba Hạ.

Trong phòng mình không có ánh sáng, Tống Dương hít một hơi dài bước xuống giường, đi ra phòng ngoài. Chưa ra tới cửa phòng, từ bên ngoài lại truyền đến một âm thanh. Theo cảm nhận của Tống Dương, đây là âm thanh phát ra từ cú đánh vào bụng. Kinh ngạc, Tống Dương chạy nhanh qua cửa, đến phòng ngoài chỉ thấy Ba Hạ xanh mét, Tiểu Cổ vừa bị đánh trúng nằm lăn lóc trên mặt đất.

Tề Thượng cũng ở đó, trước sau chỉ cười, bất cứ việc gì đều không quan trọng, vẻ mặt hán tử cũng lộ ra một cỗ sát thanh, thấy Tống Dương tỉnh lại, liền trầm giọng nói với hắn:

- Chúng ta đi gọi mọi người, nơi này không thể lưu lại, phải đi ngay.

Trong khi nói chuyện, Ba Hạ cũng không để ý tới Tiểu Cổ đang nằm dưới đất. Lách mình đi thông báo cho những người khác là đã xảy ra chuyện, Tống Dương không hỏi gì nhiều, hít một hơi thật sâu, gắng sức sóc lại tinh thần, trở lại trên giường lấy lại bảo đao xuân sam

Chỉ trong khoảnh khắc mọi người đã tụ lại, trong đầu Tống Dương vẫn còn có chút hôn mê, đảo mắt phát hiện La Quan cũng không có ở đó, còn sững sốt định hỏi, nhưng chưa kịp mở miệng thì trên nóc nhà đột nhiên truyền xuống một đường thẳng làm chấn động, một luồng sáng lớn xuất hiện giữa bầu trời đêm.

Chính là La Quan ở trên nóc nhà vừa dốc toàn lực ra tay.

Tống Dương có phẩm chất đặc biệt, ngũ giác nhanh nhạy nhưng mất máu quá nhiều nên phản ứng chậm chạp hơn rất nhiều so với bình thường, thời điểm này hắn không thể phát hiện bên ngoài có gì khác thường, tuy nhiên Đại Tông sư đã phát hiện ra kẻ thù.

Kim quang lóe lên chói mắt, sau khi phát ra, tiếng La Quan trên nóc nhà nói vọng xuống:

- Hướng tây, các người đi trước đi.

Đại tông sư nhấn mạnh từng chữ, thanh âm trầm thấp.

Không ai hỏi một câu, Tống Dương trực tiếp công Tạ Tư Trạc lên lưng, Tiểu Uyển thì đỡ Hữu Thừa tướng, gần đây hai người này đối xử với nhau rất tốt. Với nghĩa khí của Tiểu Uyển tuyệt đối không chịu để lão ta gặp nạn mà không đếm xỉa.

Khua mạnh lưỡi dao sắc bén trên tay, đi ra cửa, bảo vệ cả đoàn thẳng hướng tây mà đi, mọi người trong lòng đều suy nghĩ như nhau. Ngồi chỗ này “Thổ vi tử, thành tái thuyết”

La Quan tạm thời chưa di chuyển, rất nhanh lại kéo dây cung, mà lần này, mọi người đã có thể nghe được tiếng kêu thảm của người bị trúng tên, ... còn có tiếng vó ngựa rõ ràng, kẻ thù đang nhanh chóng đến gần.

Không còn nghi ngờ, kẻ thù đang đến chính là binh mã Khuyển Nhung, xem ra chúng định bao vây đánh lên đối phương, nhưng bị La Quan phát hiện. Không chờ bọn chúng tới gần, sát chiêu của Đại Tông Sư liền từ trên trời giáng xuống, giết được bọn đi đầu trận tuyến sẽ đại loạn.

Mà đánh lên không được, đối phương rõ ràng đã gọi binh mã, kèn lệnh liên hồi phát ra làm kinh động cả đêm tối, binh mã ầm ầm kéo tới.

La Quan trên nóc nhà trang phục màu đen, đợi đồng bọn rút lui, chớp mắt từ trên nóc nhà đáp xuống phòng, một lát sau lại nhảy vọt lên, bên cạnh lão còn có một người, Tiểu Cổ.

Mang theo Tiểu Cổ, La Quan nhảy tới hơn 10 trượng từ dưới phòng lên trên nóc nhà, khi lôi cung ra, kim quang biến mất không thấy, ngay cả âm thanh chấn động của dây cung cũng biến mất, mũi tên nhọn bay trong không trung không một tiếng động, nhưng chỉ trong chớp mắt đã trúng mục tiêu, lực lớn bùng nổ không lúc nào tan biến.

Ngày xem tên, ánh mặt trời không chỉ mới lên,, ánh thái dương chói lòa rực rỡ, chiều muộn chiếu khắp nơi vẫn có một phong thái, không lâu trước đó mọi người còn ở Yên quốc vừa mới được chứng kiến nhật thực.

Mặt trời có chiếu sáng chói chang cũng không ai biết nơi này.

La Quan chỉ phương hướng sẽ không sai, con đường phía tây thông suốt, tuyệt không có bóng dáng của binh mã Khuyển Nhung. Trong thành, buổi tối cư dân đi ngủ rất sớm, nhưng tiếng kèn lệnh làm vô số người tỉnh cơn mộng đẹp... bỗng nhiên, một cách cửa bên đường đang từ từ mở ra Tề Thượng đang đứng trước cửa, nhảy lên kinh hãi, không kịp nghĩ liền trở tay rút đao chém xuống, tiếp theo mới nhìn thấy phía sau cánh cửa là một bà lão mặt nhăn nheo, đầu tóc rối bù, mắt nhắm mắt mở vẻ ngái ngủ. Rõ ràng là nghe thấy tiếng động liền mở cửa xem chuyện gì.

Sức chiến đấu của Tề Thượng không bằng Tống Dương, tuy nhiên cũng là đệ nhất kiếm, nếu không nào có tư cách đi theo Bạch phu nhân, sẽ không được trở thành tâm phúc phái đi bảo vệ Tiểu thư. Tề Thượng một kiếm chém xuống khó có thể thu hồi, nhưng hấn ứng biến cực kỳ mau lẹ. Tay trái vung lên đúng lúc bật ra một khối đao đỡ lại.

Lần đầu tiên Tống Dương biết được, hóa ra trong tay trái của Tề Thượng còn giấu một thanh tiểu đao.

Hai đao chém vào nhau tóe lửa, và qua những luồng sáng ấy, cũng đủ thấy vẻ mặt sợ hãi của bà lão Khuyển Nhung. Mặc cho ai cũng chưa từng nghĩ đến, cũng biết kẻ này khí lực mạnh mẽ, tay cầm hung khí, bà lão hai tay không, ánh mắt kinh hãi còn chưa lấy lại bình tĩnh liền lấy hết sức vỗ mạnh, vừa cản vừa kêu la, Tề Thượng đứng chết chân về không ổn.

Không đợi Tề Thượng phản ứng, Tống Dương liền rút đao trên lưng đánh vào sau gáy bà lão, cho bà ta ngất xỉu, đồng thời Ba Hạ dùng tay kéo bà ta ra khỏi người huynh đệ, đẩy xuống đất.

Lần này Tề Thượng kinh hãi nộ cười cứng ngắc:

- Người này điên rồi sao?

Trả lời câu hỏi của gã là một tiếng “hừ” lạnh lùng của Hữu Thừa tướng, cả đoạn đường dài mà chỉ trong một khắc đột nhiên biến thành như vậy.

Tất cả các nhà đều mở cửa ra, trên đường người Khuyển Nhung lũ lượt kéo đến, tất cả mọi người già trẻ nam nữ đều không ngoại lệ hoặc cầm đao hoặc kinh trượng, quần áo không chỉnh tề, không ít người đi chân đất, người sáng suốt vừa nhìn thì biết ngay không phải họ mai phục từ trước.

Tất cả đều là những người dân bình thường, nhưng ai cũng dũng mãnh, từ bốn phương tám hướng hướng về phía đám người Tống Dương sẵn sàng liều chết, ngoài ra còn có người gõ vang đồng la, âm thanh vang dội để triệu hoán binh mã tới giết kẻ trộm.

Tiếng kêu, tiếng đồng la, tiếng bước chân tạo thành một thứ âm thanh hỗn hợp, con phố dài yên tĩnh trong nháy mắt trở nên náo loạn, giữa lúc đó, Ban đại nhân gần từng tiếng trong tiếng cười lạnh lùng:

- Đây mới là sự lợi hại của Khuyển Nhung, dân chúng ai cũng là quân binh, có kẻ thù, tất cả đều sẽ đồng lòng chiến đấu. Trừ phi có quan phủ ra lệnh, nếu không thì không một ai trốn tránh.

A Y Quả thấy da đầu tê cứng, thất kinh, tức giận mắng:

- Xem ta đánh đây...

Không đợi nàng mắng xong, Tề Thượng thừa dịp người Khuyển Nhung còn chưa kịp xông tới, giương đao chỉ ra phía xa hơn trăm trượng, nơi Tát Mãn Vu Đàn ở cuối con đường dài, thấp giọng nói với mọi người:

- Gặp lại ở đó

Mọi người phần lớn hiểu được ý của Tề Thượng, đều gật đầu, đoàn người phân tán ra thành những nhóm nhỏ.

Tổng Dương công Tạ Tư Trạc đi một đường, Nam Vinh kéo A Y Quả đi một đường, Tiểu Uyển, Ban đại nhân và Tề Thượng ba người đi một đường, Ba Hạ đi một mình, mọi người đều tự bỏ chạy, phương hướng lựa chọn cũng không giống nhau, nhưng mục đích của họ đều cùng hướng về phía mà lúc trước Tề Thượng chỉ.

Dân chúng đều là chiến binh chính bởi dựa vào niềm tin, lòng dũng cảm, nhưng suy cho cùng bách tính không có kinh nghiệm và được huấn luyện như những binh sĩ chính thống, họ chỉ thấy xảy ra chuyện thì kéo tới, mạnh ai nấy làm, không có người chỉ huy, do đó rối loạn thành năm bè bảy mảng. Mà đám người của Tổng Dương cũng không phải ngoại lệ, toàn bộ đều là cách ăn mặc của người địa phương, thêm vào đó là màn đêm đen kịt, sau khi tự tách ra, phần lớn người Khuyển Nhung đều không nhìn ra bọn họ ở đâu.

Trương gia đại thiếu

273. Chương 32: Mắt Chim Ưng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 32: Mắt Chim Ưng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Khi đi đường vòng, Tổng Dương có thể né tránh thì né tránh, nhưng thực sự có lúc tránh không được, quyết một sống một còn, tuyệt không hề nương tay. Y phục mỏng manh, đao kiếm vô tình, sinh mệnh kết thúc, không chỉ hấn mà đồng bọn ai cũng vậy.

Người Khuyển Nhung lấy chữ lang cho mình mà giờ phút này đám yêu tinh đến từ Yến Tử Bình mới đích thực là lang sói! Trên đường bất luận cái gì trở thành vật cản trở bước chân đều sẽ ngã xuống dưới làn đao kiếm. Hàng loạt thi thể bỏ nhào trên mặt đất, người bị giết trước khi chết cảnh tượng cuối cùng nhìn thấy cũng chỉ là một đám lang tử nhe nanh, hàng xóm bên cạnh bọn họ lại hoàn toàn không biết được chút việc gì.

Rất nhanh, bốn nhóm người đã tụ tập, Tề Thượng lại chỉ mục tiêu mới, mọi người lại lần nữa tản ra... sự việc cứ lặp đi lặp lại như thế không ngừng.

Khi toàn dân chúng đều trở thành binh lính đánh trận là việc tốt, nhưng lại gây thêm phiền hà khi đuổi bắt mấy tên tiểu tặc võ công cao cường. Tuy người dân Khuyển Nhung vừa thấy binh lính tới đều lập tức tránh đường, nhưng dù họ có nhanh chóng nhường đường cũng vẫn gây cản trở, huống hồ trên rất nhiều đoạn đường lớn có thể dân chúng không biết là quân binh đã đến, vẫn phải có binh lính la hét để mở đường.

Dù sao ở trong thành, vẫn có chỗ để ẩn nấp được, nhóm người của Tổng Dương hoặc thân pháp mau lẹ, hoặc ứng biến rất linh hoạt, vả lại thân thủ của ai cũng dũng mãnh. Và quan trọng hơn chính là, còn có

một Đại tông sư tinh thông tiến nghệ ở chỗ cao bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng phối hợp tác chiến. La Quan vẫn giữ nguyên vị trí, sau khi đợi đám người Tống Dương rút lui về hướng tây Thành không lâu, lão liền mang theo Tiểu Cổ đi, chỉ có điều chưa nhập vào đoàn người thôi... Đám người Tiểu Uyển, Tề Thượng đã mấy lần rơi vào dòng người phần nộ, tưởng chừng bó tay không có cách nào thoát thân, thì bên cạnh lại đột nhiên có những luồng ánh sáng lóe lên liên tục đâm vào những kẻ bao vây khiến chúng không thể mở mắt, và khi cường quan tiêu tan, người dân Khuyển Nhung phục hồi lại tinh thần thì đã không còn thấy bóng dáng của đám “tiểu tặc” nữa.

Một chặng đường đầy kinh hãi nhưng không nguy hiểm, đoàn người Tống Dương người nào lưỡi dao cũng dính máu, cuộc chạy trốn thật vô cùng chật vật, nhưng cuối cùng cũng thoát được và chạy khỏi “vùng đất chết”, đợi đoàn tụ mọi người ở vùng ngoại thành, dân chúng vẫn ở trong thành hô “giết”.

Vốn đáng ra đang được chìm trong giấc ngủ nồng nàn, kết quả bỗng nhiên lại bắt đầu cuộc lánh nạn, hơn nửa đêm chạy đến thảo nguyên lạnh giá, A Y Quả càng nghĩ càng tức giận, nghiêng răng nói với Tống Dương:

- Đợi quay về, người đem Hỏa đạo nhân cho ta mượn, lão tử quay trở lại giúp con trai.

Không ai hiểu đầu đuôi lời chửi mắng, Tề Thượng đứng điểm lại số người, ngoài La Quan tất cả mọi người đều đã có mặt ở đây.

Tề Thượng mặt mày nhăn nhó, chần chừ nói:

- La gia...

Chưa dứt lời, Tống Dương bỗng nhiên hừ một tiếng, cúi xuống đất nhặt lên một hòn đá, một tay vận toàn lực, hô, một chuỗi âm thanh xé gió phát ra, đánh hòn đá bay thẳng lên cao, xuyên màn đêm mà đi.

Tiểu Uyển bị hành động cổ quái của hắn ta làm cho sợ hãi, ấp úng hỏi:

- Làm gì vậy?

Vừa hỏi xong, bên tai lại nghe thấy tiếng dây cung vù vù, La Quan không biết từ đâu lặng lẽ xuất hiện trước mặt mọi người, cũng như Tống Dương giỏi về trường kích trong đêm, có điều thứ mà lão dùng chính là cung tên.

Ở bên cạnh La Quan, còn có Tiểu Cổ gây đại họa cho mọi người.

Sau ba mũi tên liên tiếp, La Quan lên tiếng thay Tống Dương trả đáp:

- Trên trời có chim ưng.

Liệp ưng Khuyển Nhung vang danh đến tận Trung thổ, ngoài việc ngăn chặn thư tín từ bên ngoài vào, liệt ưng với quân lính thảo nguyên còn có hai công dụng khác quan trọng, thứ nhất là thăm dò, Đại Yến và Khuyển Nhung liên tiếp nhiều năm chinh chiến, trong đó phiền hà nhất chính là những con chim trên trời, không biết bao nhiêu kế hoạch mai phục rất hoàn hảo, bố trí bao vây rất công phu đều vì liệt ưng cảnh báo trước mà mất đi tác dụng.

Tác dụng khác nữa chính là truy tung, chỉ cần trên bầu trời có liệt ưng xoay quanh, phạm nhân liền chạy trốn, tuy nhiên đám lang tốt truy đuổi giờ phút này cứ theo tiếng ưng bay lượn trên trời, dựa vào thị lực của đám người Tiểu Uyển vốn nhìn không ra, cũng chỉ có Tống Dương và La Quân nhìn thấy bọn chúng... Lúc này Tiểu Cổ quỳ rầm một tiếng trước mặt mọi người, miệng run rẩy nghĩ xem phải nói gì, Tề Thượng thở dài, xua tay nói:

- Đứng lên đi, có việc gì trở về rồi nói.

La Quan cũng nói theo:

- Đi thôi.

Tề Thượng phân biệt phương hướng, vẫn là căn cứ vào tuyến đường phía trước, hướng về phía tây bắc nhanh chóng rút lui.

Thân phận “Sứ quan Nam Lý” bị tiết lộ, cho nên họa sát thân đột ngột giáng xuống, mặc dù đám người Tống Dương còn không biết cuộc hội ngộ của sứ đoàn nhưng dựa vào sự mưu trí của mấy người thông minh trong đám người này, ít nhất cũng có thể hiểu được thái độ của Khuyển Nhung với sứ giả Nam Lý.

Hơn nữa có thể nghĩ được, thời điểm Tiểu Cổ thoát khỏi nhà thông gia nghe được rõ ràng, người quen đó đã cho truyền tin đi... Đừng nói bọn họ hiện tại mang theo người già cùng người yếu, ngay cả Yến Đỉnh tới, dựa vào hai cái chân cũng chạy không khỏi đám chim ưng đang chờ bọn họ ở biên quan. Lang tốt khăng định đã có phòng bị trước, còn muốn lén lút rời khỏi biên cảnh ư rằng không phải việc dễ dàng.

Tuy nhiên hiện tại quan trọng nhất chớ chạy xa khỏi tòa thành này. Về phần cả bọn, sau khi thoát khỏi đám truy lùng phía sau đều đã rút lui đến chỗ an toàn. Cũng bởi vì lộ trình phía sau không xác định, mọi người đối với thảo nguyên hoàn toàn xa lạ, cho nên La Quan mới nhất định phải đem theo Tiểu Cổ.

Vừa mới hé lộ ra, xa xa đã truyền tới vài tiếng “thịch, thịch” trầm đục. Không ít người giật mình kinh hãi, La Quan định thần giọng điệu nhàn nhạt giải thích:

- Đừng sợ, là lập ứng rút thôi.

Nói xong, La Quan lại lắc mình tới bên cạnh Tống Dương, sóng vai đi cùng hắn, thản nhiên hỏi:

- Người không sao chứ?

Mất chút máu không có nhiều thời gian điều dưỡng, khiến thể lực của Tống Dương không được như trước, tuy nhiên cơ thể của hắn bình thường khỏe như trâu, nên cũng không gây trở ngại nhiều lắm.

Tạ Tư Trạc cũng ở phía sau hạ giọng nói:

- Dem ta đổi cho người khác công đi.

Tống Dương mỉm cười:

- Về chuyện này nàng không cần chú ý, không cần tính toán như vậy.

Tạ Tư Trạc không nói gì nữa, mà hít thở thật sâu, ép bụng lại, dường như làm như vậy có thể khiến cho cơ thể của mình vốn đã nhẹ, nay lại nhẹ thêm một chút.

Trải qua một thời gian dài chạy đi diên, phía đông ánh bình minh đã bắt đầu ló rạng, nửa bầu trời đêm đã bị đẩy lùi bởi ánh sáng chói lòa. Phía sau không có động tĩnh của truy binh, mọi người tạm thời dừng chân, mượn cây cối che dấu bản thân, ngồi dưới đất nghỉ ngơi một chút.

Mấy người đứng đầu tiến lại cùng nhau, bắt đầu thương lượng về lộ trình.

Một là tiếp tục đi về phía trước trốn khỏi vùng biên qujan, bọn họ người ít, mục tiêu nhỏ vả lại thân thủ không tầm thường, mặc dù Khuyển Nhung có tăng cường thêm lực lượng phòng bị, bọn họ cũng có cơ hội thành công vượt qua biên giới tuy rằng phải phiêu lưu cũng không nhỏ, không cần nhiều, chỉ cần bị một ngàn binh mã vây quanh sự sống chết sẽ không nằm trong tay của bọn chúng.

Bọn họ có thể chuyển hướng về phía Nam, rời khỏi thảo nguyên trở về Đại Yến, chỉ cần đi vào Hán cảnh, Phó đảng, Cổ đảng và chớ săn Tạ Môn đều có thể giúp đỡ họ. Đến lúc đó lại có thể thông dong lựa chọn, hoặc một đường nhẹ nhàng về phủ, coi như chưa từng rời đi, trở về Nam Lý thôi. Nói như vậy đương nhiên an toàn không thành vấn đề, có thể không khỏi khiến người ta có chút không cam lòng; hoặc là ở cảnh nội Đại Yến hướng về phía tây, lén chọn con đường trên cao nguyên đi tới Hồi Hột nhưng ở trên cao nguyên sẽ gặp phải nguy hiểm thể nào, điều này thì không ai có thể đoán trước.

Vừa mới đưa ra ba sự lựa chọn, còn chưa kịp thảo luận cẩn thận, La Quan bỗng nhiên chau mày, thở ra một hơi thật dài, bộ dạng không chịu nổi giận dữ ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Đám người nhìn theo hướng mắt của lão, trên vầng trời sáng, tầm nhìn rõ ràng hơn lúc nửa đêm nhiều, đám người Tề Thượng Ba Hạ cũng có thể nhìn thấy, hơn mười con chim ưng đang quần đảo trên bầu trời, bọn chúng lượn qua lại không ngừng. Không còn hỏi cũng biết, bọn chúng đang tìm cái gì.

Tề Thượng cũng phiền không dùng được, nói với La Quan:

- La gia, đừng đau lòng với đám súc sinh này, bắn chết liền hiểu rõ sự tình.

Không ngờ La Quan lại lắc đầu:

- Ta không xót xa cho đám súc sinh này, ta đau lòng cho mũi tên của mình thôi.

Nói xong giơ tay vỗ vào hộp đựng tên của mình nói :

- Đây là hộp tên cuối cùng rồi.

Đại tống sư kỹ thuật bắn cung tuyệt luân, tên của lão đương nhiên cũng là đồ đặc chế, hiện tại đã không còn nhiều nữa, hộp tên cuối cùng cũng không còn nhiều, chỉ có hơn mười mũi tên thôi.

Tiểu Uyển đứng một bên đưa ra ý kiến:

- Không có việc gì, ta cũng đừng nhúc nhích, cây cỏ lớn như vậy, chim ưng cao như vậy, bọn chúng không nhìn thấy chúng ta đâu.

Nói xong còn cố gắng co mình lại, thu lại càng nhỏ càng tốt... Tuy nhiên hiệu quả không được tốt lắm.

Tiểu Cổ nghe nàng nói vậy cười khở, nhưng gã vừa gây ra họa lớn, hiện tại không dám nói một câu khiến người ta mất hứng, miệng khê động mà không cất lên lời. Mà Ban đại nhân thông thạo về thảo nguyên lại không chút khách khí, lạnh lùng nói:

- Liệp ưng ăn thịt cáo, ăn thịt thỏ con, ngay cả con chuột nằm trong đám cây cỏ đều có thể bị đôi mắt bọn chúng phát giác, người lớn như vậy lẽ nào chúng không thấy người sao?

Giải thích chút đạo lý, Ban đại nhân còn ngại chưa đủ, lại bổ sung thêm một câu với Tiểu Uyển:

- Người có co mình thêm nữa cũng vô dụng thôi.

Trương gia đại thiếu

274. Chương 33: Kẻ Truy Đuổi Đáng Ghét

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 33: Kẻ Truy Đuổi Đáng Ghét

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Quả nhiên một lát sau, theo tiếng kêu lạnh lạnh của con chim, đám liệp ưng đã dần dần hội tụ, xoay quanh trên đỉnh đầu mọi người, nếu không bay đi nơi khác, hiển nhiên bọn chúng đã phát hiện được tung tích của cả đoàn rồi.

Tiểu Cổ nhỏ giọng nhắc nhở:

- Nhiều nhất hai canh giờ nữa, lang tốt sẽ đuổi tới đây.

Điều này có thể. Sự thật đáng ghét như vậy, trên đầu bị đám ưng điên dôi mắt nhìn theo, bất kể bọn họ chạy tới nơi nào người ta cũng đều phát hiện để đuổi tới.

La Quan nheo mắt, lại hướng về đám chim ưng đang dàn trận trên không, đột nhiên thân mình nhảy lên, trường cung trong tay xuyên không lao vào đám ưng đang vùn vù, trong một chớp mắt để lại nửa mũi tên của mình trên không trung.

Đi không một tiếng động, trong đó còn có một tên diệt hai con chim, đi một vòng tất cả đám chim ưng đều bị một người bắn hạ, rơi khỏi bầu trời.

Thứ đáng ghét là, tên có thể giết người, về sau lại không còn để giết người... La Quan vẫn là La Quan, lão muốn giết người, cũng không nhất định phải dùng cung tên.

Tề Thượng nhìn cảnh này cười ha hả, lớn tiếng quát mắng, Ba Hạ thì đứng lên, hướng về không trung nhìn một lát, đột nhiên co chân bỏ chạy. Tề Thượng nhìn về phía Ba Hạ buồn bực gọi:

- Người làm gì thế?

Ba hạ trả lời ngắn gọn đơn giản mà vô cùng rõ ràng:

- Nhặt tên.

Thi thể đám chim ưng rơi xuống lùm cây lớn, diện tích xõa bóng không nhỏ, Ba Hạ vòng một vòng lớn cũng chỉ nhặt về được năm mũi tên...

Bắn chết một đám chim ưng, nhưng hiện tại chỗ ẩn thân cũng bị bại lộ, bắt đắc dĩ đoàn người lại lần nữa phải khởi hành. Nhưng lúc này bọn họ không còn sức để chạy, trên trời lại bắt đầu thấy xuất hiện bóng dáng liệt ưng.

A Y Quả tức giận chửi ầm lên, quay sang Tiểu Cổ trợn mắt nhìn nói:

- Khuyển Nhung có loại ưng này, rốt cuộc có bao nhiêu con?

Tiểu Cổ trên mặt lộ vẻ nghi hoặc, lắc đầu nói;

- Sự tình có vẻ không thích hợp!

Lợi dụng liệt ưng để bắt giết chim đưa tin, quan sát tình hình địch, truy tìm tung tích trọng phạm là thủ đoạn đặc ý của quan gia Khuyển Nhung. Để phòng ngừa độc gia tuyệt kỹ bị kẻ địch học trộm, phương pháp huấn luyện liệt ưng của Khuyển Nhung được giữ bí mật nghiêm ngặt. Ngày trước, lúc Lão Cổ còn sống, đã từng muốn trộm pháp môn này, nếu có thể thành công, Tạ đại nhân báo lên Tình thành, nhất định là lập một đại công, Lão Cổ muốn dùng việc này để báo đại ơn của Tạ Bàn Tử, tiếc là cho đến lúc lão Cổ chết cũng chưa thể thành công.

Liệt ưng trong không trung đều đến từ quan phủ Khuyển Nhung, dân du mục hay thợ săn bình thường vốn không thể huấn luyện được súc sinh khác thường đến mức này.

Ngoài ra, theo những gì Tiểu Cổ biết, liệt ưng dùng để 'sung quân' toàn bộ đều là dị chủng quý giá, số lượng có hạn, hơn nữa quá trình huấn luyện tiêu hao rất nhiều, 'giá trị huấn luyện' rất cao, thành ấp bình thường trên thảo nguyên, thủ quân cộng với thành chủ có thể được năm sáu con đã là không tệ rồi, tiểu thành như nơi họ ở đêm qua, liệt ưng mà quan gia nuôi nhiều nhất cũng không thể có quá ba con.

Về phần các đại doanh quân trưởng của Khuyển Nhung, thường là hai đến ba đội lính Lang được phân một con liệt ưng.

Nhưng trong đêm qua, lúc vừa ra khỏi thành, La Quan đã ba mũi tên bắn giết phi ưng ngoài thành, vừa rồi lại một hơi giết chết mười mấy con, bây giờ giữa không trung lại có một đàn bay đến... Tiểu Cổ càng nói ánh mắt lại càng nghi hoặc:

- Vốn là việc không thể xảy ra, sao bỗng dung lại có nhiều 'Khố Tát' thế này.

Ngôn ngữ Khuyển Nhung gọi loại liệt ưng bị xem là 'quân khí' này là Khố Tát.

Trước sau ba đợt, cộng lại mấy chục con Khố Tát, mà đó cũng chỉ là số lượng mọi người thấy được, có thể nghĩ mà biết, trong lúc truy bắt phạm nhân, người Khuyển Nhung sẽ thả liệt ưng bay về các phương hướng khác nhau, nếu tính cả Khố Tát bay đến những phương hướng khác mà họ không nhìn thấy, chẳng phải sẽ có hơn trăm con à.

Âm thanh của Ban đại nhân bình bình:

- Rất khó đoán sao? Gần đây có trú đại quân, binh mã nhiều, Khố Tát tự nhiên sẽ nhiều.

Tiểu Cổ lắc đầu quầy quậy:

- Nơi này không phải là trọng địa, trước giờ vốn không có nhiều binh mã đóng quân, sao lại đột nhiên xuất hiện đại quân chứ?

Ban đại nhân lạnh lùng:

- Người hỏi ta, ta hỏi ai.

Nếu có cách đưa phi ưng trên trời xuống đây, cho dù số lượng có tăng thêm mười lần, Tống Dương vẫn có tự tin giết sạch bọn chúng, nhưng Khố Tát đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cho dù có làm cách nào thì bọn chúng cũng không bay xuống thấp... Đang lúc hết đường xoay sở, toàn bộ Khố Tát trên cao đột nhiên lại kêu gào cả lên!

Tiểu Cổ lại càng kinh hãi, không chỉ Tiểu Cổ mà đến Ban đại nhân vốn luôn vững vàng lúc đó cũng nhúu cả mày.

Hai người đều hiểu Khố Tát, lúc lập ưng truy đuổi hành tung tội phạm bỏ trốn, thường sẽ không kêu ra tiếng, ngoại trừ hai tình huống. Một là lúc phát hiện tung tích phạm nhân mà gần đó lại có đồng loại thì sẽ kêu lên cho đồng loại biết ‘nhìn phía dưới, nhìn phía dưới’; còn lại là... bọn chúng trong lúc truy đuổi tung tích tội phạm bỏ trốn, phát hiện dưới mặt đất có đội ngũ nước mình chạy đến thì sẽ đồng thời kêu gào dữ dội, ý nghĩa đại khái có lẽ là: ở đây này, ở đây này.

Lúc này, việc toàn bộ Khố Tát đều đang hết sức kêu gào đã lọt vào mắt hai người Tiểu Cổ, lão Ban. Sự tình đã quá rõ ràng, đang có kỵ binh Khuyển Nhung phi nhanh đuổi tới, ít nhất lính Lang đã tiến vào tầm nhìn của Khố Tát rồi, cách mọi người hẳn không xa.

Tiểu Uyển vừa kinh hãi vừa tức giận, trừng mắt nhìn Tiểu Cổ nói:

- Sao nhanh thế này đã đuổi đến được, không phải nói phải sau lập ưng một hai canh giờ mới có truy binh đuổi đến nơi à?

Các sự việc liên tiếp đều khó mà tưởng tượng được, đầu óc Tiểu Cổ sớm đã loạn cả lên sao còn có thể trả lời được, Ban đại nhân vẫn còn bình tĩnh:

- Vận may không tốt đó!

Ban đại nhân cả đời này không phải tự nhiên làm đại quan, từ ‘Khố Tát’ đến truy binh, trước sau mấy chuyện khả nghi liên tiếp mà đến. Sự tình liên sáng tỏ hẳn ra, gần đây Khuyển Nhung không biết xảy ra việc gì. Ở một một tòa tiểu thành không mấy quan trọng, đại đội quân mã được điều động đến; đám người Tống Dương trú ở tiểu thành, sau khi thân phận bại lộ thì chạy trốn, quan viên trong thành không chỉ tự mình đuổi theo mà còn truyền thư cho quân mã lân cận, yêu cầu mọi người cùng nhau chặn đường; các đại doanh lân cận nhận được thư truyền, thả Khố Tát truy tìm tung tích kẻ địch, đồng thời cũng xuất binh tìm kiếm; Khố Tát mà La Quan vừa bắn giết là đến từ ‘giáp đại doanh’, lập ưng bây giờ đang xoay vòng trên đỉnh đầu coi như bọn chúng đến từ ‘át đại doanh’, mà đám lính Lang sắp đuổi tới chắc hẳn là đội ngũ tìm kiếm được phái đến bởi đại doanh đúng lúc đang ở cách đó không xa...

Đúng lúc thôi.

Chính là như lão đầu tử đã nói: vận may của bọn họ không tốt!

Khoảng cách hai bên không xa không gần, ít nhất với ngũ cảm của La Quan vẫn chưa thể phát hiện động tĩnh của đối phương, đây vốn là một thảo nguyên rộng lớn, đối phương cũng chưa chắc có thể tìm được họ nhưng vì sự tồn tại, chỉ dẫn của lập ưng trên đỉnh đầu mà sự tình hoàn toàn thay đổi.

Khố Tát trên không trung bay khá phân tán, La Quan lại chỉ còn có năm mũi tên, không đủ để bắn giết bọn chúng lần nữa. Đại tông sư vẫn bình tĩnh, thông thả, quay đầu nhìn Tống Dương, hỏi:

- Còn có thể đánh không?

Người nghe cười ha hả, chỉ nhướn mày mà không nói lời nào, không cần phải nói.

La Quan gật gật đầu, mọi người lập tức phân tán vào các bụi cỏ, mỗi người tự cầm vũ khí trên tay, bắt đầu lẳng lặng chờ đợi, chuẩn bị đánh một trận tao ngộ chiến, người có mặt đa số đều là ‘diêm vương sống’, nếu chỉ chạy mà không đánh thì không phải là cách làm của họ... Nhưng một lúc qua đi, sắc mặt La Quan đột nhiên thay đổi, trở tay đưa trường cung giắt sau lưng, quay đầu thấp giọng quát đồng bạn:

- Chạy mau!

Không đánh là bởi vì không đánh được.

Vốn tướng truy binh đuổi đến chỉ là một tiểu đội ngũ tìm kiếm, nhiều nhất cũng chỉ là một trung đội nhưng đến khi đối phương thoáng tiếp cận, động tĩnh truy binh truyền lại, La Quan đã phát hiện mình đoán sai rồi.

Ngũ cảm nhận ra rõ ràng, nếu không có vạn mã phi đến thì tuyệt đối không thể phát ra động tĩnh như thế này!

Một vạn kỵ binh xông đến? Thực lực của đám người Tống Dương có nhân lên mười lần cũng không hề có phần thắng.

Mọi người không nói gì nữa, nhảy dựng lên liền chạy!

Chiến mã chạy không lại đám ‘phi tặc’ này nhưng phi tặc cũng chạy không bằng Khố Tắt trên trời, đám người Tống Dương không cắt đuôi được liệt ưng, lính Lang thì dựa vào chỉ dẫn của liệt ưng không ngừng đuổi theo... Trước đây, Tống Dương không tài nào tưởng tượng ra nổi, vào thời điểm ‘ngàn năm trước’, sự truy sát, trốn chạy vượt ra khỏi tầm mắt thật sự đã xảy ra trên thảo nguyên, phát sinh ngay trên bản thân mình.

Cuộc trốn chạy chỉ vừa mới bắt đầu.

Chạy chưa được thời gian một nén hương, liệt ưng trên trời bỗng nhiên lại huyền ảo hẫng lên, tiếng ngân dài vốn khiến lòng người hào hứng hẫng lên mà lúc này nghe vào tai lại chỉ thấy bức bối vô cùng, A Y Quả tức giận nói:

- Chúng nó lại kêu cái quái gì vậy!

Tiểu Cổ nghiêng răng đáp:

- Chúng nó lại thấy người nhà rồi.

Truy binh sau lưng vẫn còn, nơi xa lại có một đường truy binh xuất hiện? A Y Quả vội vàng hỏi tiếp:

Hướng nào vậy?

Câu hỏi không ai có thể trả lời được, La Quan vừa vung tay lên, tất cả mọi người dừng bước... hướng của lính Lang thứ hai không rõ, nếu mọi người tiếp tục chạy về phía trước, nói không chừng sẽ đưa đầu ra đón ngay bọn chúng, lúc đó ai cũng dừng mong sống nữa. Không còn cách nào khác, mọi người tạm dừng, La Quan tĩnh tâm tĩnh khí, toàn lực điều động ngũ cảm, theo sự đến gần của đối phương để nhanh chóng tìm ra đường truy binh thứ hai từ đâu tới.

Về khoảng cách, đường truy binh thứ nhất chắc chắn gần hơn so với đường truy binh thứ hai cho nên không đợi La Quan tìm hiểu rõ ràng thì mọi người đã mơ hồ cảm thấy mặt đất bắt đầu rung động, phía cuối tầm mắt lại có cát bụi bay mù mịt... Lại qua một lát, đến tiếng vó ngựa inh ỏi cũng có thể nghe thấy được.

Động tĩnh của truy binh sau lưng càng ngày càng lớn, đối với thính lực của La Quan cũng có gây ảnh hưởng, do đó sự thăm dò của đại tông sư càng trở nên chậm chạp hơn. Mọi người đứng xung quanh lão, nắm chặt vũ khí trong tay, bất giác trong lòng bàn tay đã toàn là mồ hôi lạnh. Không ai dám lên tiếng hay thôi thúc mà ngược lại, tất cả đều thở nhẹ nhàng, sợ rằng lại quấy nhiễu đại tông sư.

Tiểu Uyển gần như có thể nhìn ra bóng dáng truy binh phía sau, chính vì vậy nàng cũng phát hiện, vạn kỵ thật không sai, nhưng không phải vạn người mà là một đại đội, ba ngàn Lang kỵ. Chắc hẳn là nhận được truyền báo từ trong thành, biết được thân thủ ‘tội phạm bỏ trốn’ rất khá, cho nên mỗi một kỵ mang theo hai quân mã đi cùng.

Đây thật sự là hành quân gấp gáp, đối phương phải khoa trương như vậy cũng đủ để thấy Khuyển Nhung đánh giá rất cao sứ đoàn lọt lưới!

Thật ra đối với đám người Tống Dương mà nói, ba ngàn người và một vạn người cũng thật không có gì khác biệt, một khi đã rơi vào trận địch thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Lúc này, La Quan cuối cùng cũng đưa tay chỉ về một phương hướng:

- Bên này!

Tề Thượng phản ứng cực nhanh, miệng hô đáp một tiếng, xoay người chạy ngay về hướng nam, nhưng mới vừa cất bước, La Quan liền mắng ngay:

- Hồ đồ. Là theo hướng ta chỉ mà chạy!

Đường truy binh thứ nhất đến từ tây nam, đường truy binh thứ hai đến từ đông nam, La Quan chỉ về phương bắc là phương hướng mà mọi người nên chạy theo. Tề Thượng hiểu sai ý, còn tưởng La Quan chỉ phương hướng đến của đường truy binh thứ hai, lại vội vàng quay đầu, lúc hoảng loạn chạy trốn cũng không ngăn gã hắc một tiếng rồi nói nhảm:

- Ngài như vậy có thể xem là chỉ đông đánh tây không.

La Quan không để ý đến gã, đợi sau khi đồng bạn chuyển hướng chạy trốn sang phương bắc, lão lấy trường cung từ sau lưng xuống, quát một tiếng, liền tiếp năm mũi tên hướng thẳng về truy binh đang đến gần mà bắn nhanh đi! Vẫn rực rỡ sáng lạng như trước, mũi tên bắn trúng ngay mục tiêu, lực giáp đỉnh phóng ra, thịt nát và mưa máu hỗn loạn khắp nơi khiến đám lính Lang kinh hô một trận.

Đuổi Đại tông sư, là người muốn chết.

Chạy nhanh một canh giờ, truy binh sau lưng đã biến mất nơi cuối tầm mắt, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, dù không thể thấy nhưng bọn chúng vẫn tồn tại. Không biết lúc nào, đàn ưng trên trời tăng thêm số lượng, từ hơn mười con đã biến thành gần bốn mươi con, không ngừng xoay quanh lơ lửng giữa không trung, trời quang yên tĩnh nơi thảo nguyên dường như bị chúng nó quấy phá đến chướng khí mù mịt.

Lần thứ ba, đàn ưng lại bắt đầu ầm ĩ kêu gào.

La Quan không thể hiện thái độ gì, lại dừng bước chân, cẩn thận lắng nghe.

Lợi dụng thời gian rảnh ít ỏi này, mọi người cũng nghỉ ngơi một chút, Ban đại nhân lại dường như phát hiện điều gì đó, nhìn xuống mặt đất mà thoảng chút suy nghĩ.

Một canh giờ toàn lực chạy nhanh, chạy một mạch mấy chục dặm đường, nơi này nền đất dường như đã có thay đổi đôi chút, cỏ cao dần dần thưa thớt, đất vàng lộ ra từng khối. Nhìn không bao lâu, vẻ mặt của Ban đại nhân trở nên hơi kì lạ, để tránh quấy nhiễu La Quan, ông kéo Tiểu Cổ đi sang một bên vài bước, nhẹ giọng hỏi:

- Cỏ nơi này đâu? Ta nhớ nơi này vẫn phải là thảo nguyên mới đúng.

Tiểu Cổ đang căng thẳng, mặt mày lúc này nói chuyện, phân tán tâm trạng tất nhiên là biện pháp thả lỏng tốt nhất:

- Lúc ngài đến nơi này, ít nhất cũng là mười mấy năm trước rồi chẳng?

Ban đại nhân lắc lắc đầu, nhíu mày suy tư một lát, giọng điệu chần chừ:

- Sự tình ba mươi năm trước qua lâu rồi, khó tránh việc nhớ không quá rõ ràng.

Năm đó, lúc Ban đại nhân đi vì việc công đến Hồi Hột, từng đi qua vùng này, lúc đó nơi này cỏ xanh um tùm, màu xanh vô tận đến tận chân trời, đâu trụi lủi như bây giờ.

Nhưng hai mươi năm trước, Hồi Hột với Khuyển Nhung bùng nổ một trận đại chiến, chiến sĩ đại mạc công phá biên quan, một đội ngũ tiên phong thâm nhập đến đây nhưng do không quen thuộc địa lý, vô tình xâm nhập vào lãnh địa bầy sói với quy mô chưa từng có, lúc đó vào cuối thu, chính là lúc sói đói thiếu ăn, thời điểm chúng vô cùng tham ăn, sau nhiều lần rình rập cuối cùng cũng bắt đầu tấn công dữ dội.

Chiến sĩ Hồi Hột dũng mãnh, bầy sói hung ác cùng cực, sau trận ác chiến dữ dội, hai bên đều tổn thương nặng, bầy sói bị tiêu diệt triệt để nhưng mấy ngàn chiến sĩ Hồi Hột cũng không còn lại mấy người.

Người Khuyển Nhung cung phụng sói là vật thiêng, dù là dân du mục hay kỵ binh thảo nguyên, bình thường cũng không đi mạo phạm lãnh địa của bầy sói, đối với sói đối lạc đàn, chỉ cần nó không chủ động gây thương tích cho người thì nếu có thể thả đều sẽ thả đi, lần này Hồi Hột đụng tới vật tổ của họ, lính Lang Khuyển Nhung trong trận ác chiến sau này, người người hưng phấn, anh dũng, rất nhanh là đến đông rét, mùa đông trên thảo nguyên cũng không hề kém so với cao nguyên, Hồi Hột chỉ còn có thể rút về đại quân...

Sau trận ác chiến đó, đồng cỏ lân cận dần dần sa hóa, người Khuyển Nhung cảm thấy là do Lang thần bị quấy nhiễu, không tiếp tục bảo hộ nơi này, từng có không ít Tát Mãn đến nơi này cầu nguyện, tế bái, mong lại được Lang thần chiếu cố nhưng cũng không có hiệu quả gì!

Không lâu sau, La Quan đã xác định rõ truy binh mới sẽ đến từ hướng đông.

Tây nam, đông nam và đông là ba đường truy binh nối gót nhau tiến tới nên phương hướng trốn chạy của mọi người không cần có thay đổi lớn. Dựa trên tốc độ của bọn chúng, tạm thời không cần lo lắng nhiều. Nhưng điều đáng nói nhất là rõ ràng họ đang ở ngay trong vòng vây của vô số binh lính.

Hoặc cũng có thể họ không ở trong vòng vây, đội lính lang có lẽ chỉ là tình cờ đi ngang nơi này, ít có khả năng là được điều động đến để đối phó với họ. Tuy nhiên, việc xung quanh nơi này có đại quân của kẻ địch là không sai, nếu cứ tiếp tục chạy thế này thì có trời mới biết có bao nhiêu truy binh lần lượt đuổi tới.

Càng phiền phức hơn là kẻ theo dõi từ trên trời, ‘Thiên nhân’ không hề tản đi, mọi người sẽ không bao giờ chạy đến nơi, thảo nguyên rộng lớn đúng là không còn nơi để ẩn nấp.

Trong mắt đám người Thất Thượng, Bát Hạ đều thoáng ẩn chút ưu phiền, ánh mắt La Quan nhìn quanh một vòng, mặt không biểu lộ gì mà nói một câu:

- Tiếp tục chạy, đừng để lạc đội.

Không đếm được số lần khởi hành, người võ công cao cường cố gánh việc ‘nặng’, Tiểu Cổ được La Quan công, A Y Quả thì được Thất Thượng, Bát Hạ và Nam Vinh luân phiên công. A Y Quả bình thường da mặt dày nhưng lúc liên quan đến tính mạng lại tự nhiên khách khí, lắc đầu nói với ‘ba con ngựa nhanh’ của mình:

- Không phải lo cho lão tử, chỉ có mấy ngàn tên, thật không đáng lọt vào mắt lão tử.

Không ai quan tâm, A Y Quả vẫn không cam tâm, lại nhắc lại:

- Yên tâm đi, lão tử số mệnh rất tốt, lúc sinh ra Đại A Mỗ đã bói rồi, sống lâu trăm tuổi, tam thê tứ thiếp...

Lần này, lời chưa dứt thì Tề Thượng đã bắt chước giọng điệu của A Y Quả để chen ngang:

- Chính vì mệnh phúc quý của người, chúng tôi mới phải dẫn người theo chạy cùng. Người mệnh lớn sẽ che chở đại đội cùng sống lâu trăm tuổi, tam thê tứ thiếp.

Ba Hạ không để ý đến chuyện phiếm, chạy nhanh để đến bên cạnh Tống Dương:

- Chạy thế này không phải là cách giải quyết.

Tống Dương cười:

- Chạy đi. Chạy thật xa. Bọn chúng có thể sẽ không đuổi theo nữa.

Ba Hạ hơi sững sốt, bình thường gã không thích phí lời nhưng cũng không nén nổi phải hỏi thêm một câu:

- Sao không đuổi theo nữa?

Búp bê sứ đưa tay vỗ nhẹ vai Tống Dương, có vẻ như lo lắng việc nói chuyện sẽ làm hao phí sức lực nên ra hiệu hẳn tập trung chạy, sau đó nàng quay đầu trả lời thay:

- Truy binh không phải quân thường trú nơi này, có thể chỉ là đi ngang qua. Bọn họ còn có trọng trách khác nữa.

Ba Hạ cũng không ngốc, được nhắc nhở một tí liền hiểu ra ngay. Bây giờ, lính lang được điều động qua đây truy đuổi. Giúp đỡ tức thời thì không có vấn đề gì nhưng đuổi theo ba ngày ba đêm mà không bắt được người thì sao? Đã là binh đội điều động tất nhiên có việc quân phải làm, thời gian lãng phí mà nhiều thì đại đa số bọn chúng sẽ sớm không còn kiên nhẫn. Đuổi không kịp người là chuyện nhỏ, chậm trễ việc quân là chuyện lớn, tất nhiên không thể vì bắt mấy người này mà không tuân theo sai khiến của triều đình... Đại đội đến lúc bọn chúng thấy không thể tiếp tục trì hoãn nữa thì dù cho biết rõ người chạy trốn ngay phía trước cũng sẽ không tiếp tục truy đuổi nữa.

Tình hình bây giờ rất rõ ràng, tốc độ của lính lang khá chậm, tạm thời sẽ đuổi không kịp nhưng đám người Tống Dương cũng không thể cắt đuôi truy binh được... Tình hình khá tương quan, bây giờ so đầu không chỉ là về tốc độ và thể lực, còn về lòng kiên nhẫn.

Tống Dương có hai phát hiện lớn trong chuyến đi này, một có liên quan đến phương pháp tinh tiến của long tước, còn hai là về Búp bê sứ. Trước đây thật chưa từng phát hiện ra cô bé lạnh băng này có trí tuệ và tầm nhìn không tệ chút nào, nhìn sự việc rất thông suốt.

Búp bê sứ nói rất đúng, cách nghĩ hoàn toàn giống với Tống Dương. Nghe vậy, tay phải Tống Dương vỗ nhẹ. Lúc này, hắn đang quay lưng về phía búp bê sứ, động tác này rất đơn giản, có ý nghĩa là đồng ý với cách nói của nàng. Tuy nhiên, Tống Dương lại không hề để ý thấy rằng do tư thế quay lưng nên cái vỗ này của hắn hơi không đúng chỗ.

Trương gia đại thiếu

275. Chương 34: Biển Hoa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 34: Biển Hoa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lần này, mọi người chạy một mạch đến giữa trưa thì trước mắt xuất hiện một con sông nhỏ. Nước sông chảy xiết nhưng không sâu cũng không rộng, không thể ngăn cản mọi người và tất nhiên cũng không thể dùng để ngăn trở truy binh.

Trong thời gian đó, đàn ưng lại kêu gào một lần nữa. Lần này truy binh đến từ hướng tây, mọi người cũng dần dần đoán được rằng phương bắc hẳn sẽ không có lính lang, nếu có thì đã xuất hiện đón đầu từ sớm rồi, mà nếu như vậy thì họ đã thật sự rơi vào vòng bao vây, không còn nơi để chạy nữa.

Đến bờ sông, theo sự gợi ý của La Quan, mọi người dừng bước nghỉ ngơi, sắp xếp lại, Thất Thượng, Bát Hạ lấy nước sông cho mọi người giải khát, A Y Quả kéo ống quần lên cao đến đùi, thông thả xuống sông dạo một vòng, lúc lên trở lại thì hai tay đã bắt giữ một con cá lớn, vẫn còn sống.

Mọi người không ai nghĩ rằng A Y Quả còn có khả năng này nên vừa ngạc nhiên, vừa buồn cười, A Y Quả thì vẻ mặt đắc ý nói:

- Người dao ở trong núi, sinh ra bên dòng sông dài thì cách bắt cá đơn giản nhất là dùng ba trạc dằm. .

Tề Thượng liền cười nói:

- Tiếc là đang bị truy đuổi, không đủ thời gian, nếu không tôi sẽ nướng cho mọi người ăn, đó là sở trường của tôi đấy.

Ba Hạ liếc mắt một cái, định hỏi câu ‘Huynh cũng biết nướng cá sao, thế mà tôi không biết đấy’ nhưng nghĩ lại thấy chỉ vì một câu vô ích mà lãng phí nước bọt thật không đáng nên ngậm miệng lại, không lên tiếng.

A Y Quả ném hai con cá về phía Nam Vinh và Tiểu Uyển, cười nói:

- Của hai vị nè, những người còn lại không cần sốt ruột, lão tử đi bắt tiếp.

Nói xong, A Y Quả vừa lẩm nhẩm ‘Nơi này cá ngốc ngốc, thật là dễ bắt’, vừa xoay người xuống sông bắt cá tiếp.

Sắc mặt Tiểu Uyển hơi hốt hoảng, đi lên vài bước đến gần bờ sông, hỏi A Y Quả:

- Ý gì vậy?

A Y Quả mở to mắt quay đầu nhìn lại, làm ra vẻ câu hỏi của Tiểu Uyển thật ngu ngốc:

- Ý gì? Tất nhiên là đem theo để ăn trên đường rồi, tươi rồi.

Tiểu Uyển không sợ trời, không sợ đất, từ nhỏ xem việc đánh nhau như uống sữa đậu nành, nghe ra ý của A Y Quả là bảo nàng ăn cá sống, vẻ mặt có chút trắng bệch... Nhưng nàng cũng đã nghĩ tới, lần trốn chạy này ít nhất cũng phải ba bốn ngày. Cho đến trước khi thoát hiểm, họ chỉ có thể tạm nghỉ trên đường, thời gian vô cùng quý giá, nghỉ ngơi cũng không đủ thì làm sao dùng để săn bắt nướng thịt, có thể có cá tươi để ăn đã là nhờ công của A Y Quả rồi.

Đến Uyển đại gia cũng có thể hiểu đạo lý này thì người khác càng không phản đối. Tiếc là phương thuốc ‘Không đối’ của Vưu thái y không được truyền lại mà loại linh dược này cũng không còn nhiều, căn bản không thể đủ cho tất cả mọi người trong mấy ngày, nếu không thì ít nhất mọi người cũng không cần phải chịu khổ thế này.

Tài bắt cá của A Y Quả còn hơn cả khả năng giết người, từng con cá lớn bị nàng ném lên bờ sông trong tiếng cười không dứt, ai ai cũng có phần. Không biết có phải để an ủi Tiểu Uyển không mà lão đầu tử Ban đại nhân ôm một con cá lớn vào lòng, mặt để lộ nụ cười hiếm hoi:

- Ta biết vùng ven biển đông nam Đại Yên có một món ăn ngon là đem cá sống bào ra, nhân lúc còn tươi để ăn thịt, càng nhai thì càng thấy ngọt, ăn nhiều sẽ bị ghìen, đó cũng có thể được xem là một món ăn nổi tiếng.

Không ngờ Tiểu Uyển hiểu biết về ẩm thực không hề tầm thường, không bị Ban đại nhân lừa. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Món ngài vừa nói là cá từ biển sâu, chỉ có một hai loại, hơn nữa còn phải được chế biến đặc biệt, vốn không hề giống nhau.

Nàng đang nói thì con cá lớn trong lòng Ban đại nhân vùng vẫy, giãy giụa. Ban đại nhân tay chân rối cả lên, dường như không còn giữ nổi con cá nữa, Tiểu Uyển đưa ngón tay nhắm ngay vào đầu cá dùng sức mà vỗ một cái. Con cá lớn đã chết dưới tay nàng...

Lúc này mọi người đã phát động toàn lực, bỏ xa truy binh, bây giờ sau khi nghỉ ngơi nửa canh giờ, La Quan đứng dậy nói:

- Mọi người xuất phát.

La Quan vừa tính toán xong tốc độ của hai bên, lại tiếp tục nói:

- Nếu không có việc ngoài dự kiến, lần này chúng ta phải chạy một mạch đến tối. Khi đó, khoảng cách hai bên sẽ xa hơn, hơn nữa trời tối sẽ ảnh hưởng nhiều đến bọn chúng, đến lúc đó chúng ta có thể sẽ được một hai canh giờ nghỉ ngơi, đủ để ngủ một giấc.

Tiếp đó. La Quan nhìn lại mọi người lần nữa:

- Có ai cảm thấy theo không nổi nữa không, cũng không cần miễn cưỡng, chỉ cần nói với ta, thêm một người nữa ta cũng không sao. Lúc đồng tâm hiệp lực này, ai cũng không cần khách khí với ta.

Cuối cùng, lão lộ ra một nụ cười mang ý khích lệ. Cũng phải nói rõ rằng trong lúc trốn chạy, Đại tông sư với thân thủ xuất chúng nhất đã luôn là chỗ dựa đáng tin cậy của mọi người rồi.

Sau khi khởi hành trở lại, La Quan lại đến bên Tống Dương, một lần nữa hạ giọng hỏi:

- Người vẫn ổn chứ?

Trong đội ngũ này, người mà La Quan thật sự quan tâm thì chỉ có một mình Tống Dương.

Trong lúc trốn chạy, không biết long tước chuyển đã chạy mấy ngày, ít nhất cho đến lúc này Tống Dương vẫn không cảm thấy gì, cảm giác không khỏe sau khi mất máu vẫn như cũ nhưng tiếp tục kiên trì cũng không thành vấn đề. Đợi sau khi Tống Dương gặt đầu, La Quan không nói thêm gì nữa.

Trốn chạy, chỉ có trốn chạy.

Đàn ưng trên trời không tiếp tục tăng thêm, sau khi đường truy binh thứ tư xuất hiện, chúng cũng không kêu gào nữa. Nhưng chúng không tản đi chứng tỏ truy binh vẫn còn.

Không biết đã chạy được bao lâu, A Y Quả bỗng nhiên nổi hứng hát lên điệu hát của Dao gia trong núi.

Tộc Dao trong núi vốn là tộc chuyên về âm nhạc, giọng của A Y Quả lại là chất giọng rất trong trẻo nên tiếng ca của nàng thật sự rất êm tai. Trước đó là cá lớn, sau lại là giọng ca, A Y Quả cho đoàn người không ít niềm vui bất ngờ. Lúc này, mọi người đều mỉm cười phóng tầm mắt về trung thổ, trong lúc đang bị vô số binh lính trong bốn đội lính lang hung hãn đuổi theo mà còn có tâm tư cất cao tiếng hát.

Tìm vui trong khổ, ai ai cũng là cao thủ, chỉ là có cơ hội hay không mà thôi.

Càng tiến về hướng bắc, thảo nguyên càng thưa thớt, nơi Lang thần đã vứt bỏ này tất nhiên không có cảnh sắc gì đẹp, nhưng trong lúc chạy, La Quan bỗng nhiên vẻ mặt lộ chút vui cười, nói với Tổng Dương:

- Trận đại chiến mà Tiểu Cổ vừa nói... nói ra, thật phải cảm tạ các chiến sĩ Hồi Hột ấy.

Tổng Dương suy nghĩ một chút là hiểu ý của La Quan, gật đầu cười nói:

- Nếu không phải tộc Hồi Hột tiên phong thì bây giờ chỗ này vẫn toàn sói đói tới lui... Đàn sói có thể ăn hết cả mấy ngàn kị binh thiết giáp, nếu phải trở thành con mồi cho chúng săn, ta thà quay lại liều mạng với quân đội Khuyển Nhung.

Trong lúc nói chuyện phiếm, La Quan gật đầu định nói gì đó nhưng bỗng nhiên lại 'A' lên một tiếng.

Trong lúc trốn chạy, đại tông sư mà để lộ chút bất thường thì mọi người xung quanh lập tức trở nên khẩn trương. Không biết ai đó đã hỏi một câu:

- Sao vậy?

La Quan đáp một câu:

- Hoa gì thế này?

Hoa ở đâu thì lão không giải thích nhiều, chỉ đưa tay ra hiệu đoàn người đi theo, tiếp tục chạy về phía trước... Trong tất cả mọi người, thị lực của La Quan là tinh tường nhất, lão nhìn được xa hơn mọi người. Sau khi chạy được không lâu, mọi người mới hiểu ra 'hoa' lão nói thật sự có ý gì.

Đúng là có hoa. Nhưng không phải một đóa mà là một vùng, một vùng biển hoa lớn phủ kín tầm nhìn đến tận chân trời!

Các thân hoa cao khoảng một thước, gần bằng nhau, trên thân có hoa vàng với vài chiếc lá xanh, các đóa hoa màu vàng lớn nhỏ giống như các con bướm bình thường. Nếu chỉ nhìn một nhánh hoa thì thấy rất bình thường, không có gì lạ nhưng chúng lại quá nhiều... Xung quanh loang lổ đất vàng, đến đây sức sống trên thảo nguyên vốn đã gần như cạn kiệt, chỉ còn các cây kí sinh thưa thớt nhưng trước mắt lại bỗng nhiên xuất hiện một biển hoa, có thể tưởng tượng được nó có tác động như thế nào đến mắt mọi người.

Bao gồm cả Tổng Dương, không ai có thể nhận ra hoa này thuộc chủng loại nào. Hơn nữa, biển hoa bất tận mà trong không khí lại không hề có một chút hương thơm nhưng cũng không có mùi lạ, loại hoa này hoàn toàn không có mùi.

Thân ở ngay trước cảnh đẹp hiếm hoi nhưng mũi lại không hề ngửi thấy hương thơm ngọt ngào, thật không tránh khỏi có chút không hoàn mỹ.

Chạy nhanh tới trước biển hoa, mọi người không hẹn mà cùng dừng bước. Tổng Dương lại mắc 'bệnh nghề nghiệp', nhổ hai cây hoa lên khỏi mặt đất. Điều không thể ngờ là rễ hoa làm mọi người phải kinh ngạc, phần lộ khỏi mặt đất chỉ cao khoảng một thước nhưng mạch rễ rất dài, lại khỏe bất thường. A Y Quả nói:

- Chỉ nhìn rễ còn tưởng thứ mọc trên mặt đất là đại thụ nữa.

Nói xong, chính nàng cũng cảm thấy có chút khoa trương nên chỉ biết cười ha ha. Rễ hoa dài thì dài thật nhưng về phần khỏe thì không thể nào so được với đại thụ. Tổng Dương quan sát cẩn thận từ rễ đến hoa, thậm chí còn nếm thử, không độc, không hại, hoàn toàn không có bất thường.

Tổng Dương lắc đầu với La Quan, La Quan cười nói:

- Vậy thì chạy tiếp thôi, cũng không nghe nói Khuyển Nhung có luật không cho người đi đường giẫm lên hoa.

Tề thượng tiếp lời cười nói:

- Phải! Trong luật của Khuyển Nhung không có viết rằng phạm nhân trong lúc bị quan binh đuổi không được chạy.

Huyền thuyên nhiều lời dối lấy một trận cười vang, mọi người lại một lần nữa thi triển thân pháp, không hề có chút phong nhã mà trực tiếp giẫm lên hoa

Trương gia đại thiếu

276. Chương 35: Tuyệt Kỹ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 35: Tuyệt Kỹ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cảm giác tiến vào biển hoa dường như cũng không tệ.

Thật ra dưới chân vẫn là bùn đất cứng như cũ, dù hoa mềm mại và mong manh nhưng cảm giác dưới chân khi chạy nhanh qua cũng không khác gì lúc này chạy trên thảo nguyên. Tuy nhiên, tâm trạng quả thật có khác... Người người đều có lòng yêu cái đẹp trong khi hoa mềm mại, lại tập hợp thành cả biển mênh mông, đẹp đến mức khó có thể diễn tả bằng lời. Có thể đặt chân vào cảnh đẹp thế này, khổ ải chịu trước đó đều đáng giá.

Mọi người tâm trạng tốt, cảm giác tuyệt vời, càng chạy càng lên tinh thần.

Về mặt mọi người tươi vui, đến cả lão thừa tướng và đại tông sư cũng không ngoại lệ, Tổng Dương cũng cảm thấy thân tâm thoải mái. Nhưng thoải mái nhiều hần lại nghi ngờ, khi mắt thấy đồng bạn đều đang cười, hần lại sợ loại hoa đó có gì quái lạ, có thể khiến tinh thần con người trở nên bất thường, hưng phấn quá độ... Tuy nhiên, đúng là hưng phấn thì có nhưng quá độ thì không. Hoa không tên quá bình thường, hoàn toàn không gây hại cho con người, sự hưng phấn của mọi người đến từ cảnh sắc trắng lệt, sự vui vẻ, thoải mái là phản ứng đơn thuần nhất mà cũng là bình thường nhất.

Lúc tiến vào biển hoa đã gần chạng vạng, chạy không lâu sau đã tới lúc hoàng hôn. Trong ánh tà dương, ánh sáng màu đỏ nhuộm cả nửa phương trời bất tận và cũng khiến biển hoa mênh mông trở thành màu đỏ thẫm. Cảnh càng thêm đẹp nên tâm trạng mọi người lại càng thêm thích thú. Tề Thượng quay đầu lại, cười nói với A Y Quả đang được công sau lưng:

- Tiên tử Dao gia ngồi vững, tôi xin được biểu diễn một tuyệt kỹ cho tiên tử xem nhé.

A Y Quả mặt mày hớn hở:

- Tên gọi tiên tử Dao gia này được lắm!

Tề Thượng liền hít một hơi sâu, tư thế đột nhiên thay đổi, tăng thêm lực hướng về phía trước!

Lúc này, gã đã luôn chạy nhanh, nhảy cao, bây giờ chỉ bằng sự thay đổi thân pháp đã có thể bay vút trong hoa. Cao thủ đang có mặt không ít, đều biết gã thi triển cái gọi là công phu 'phi trên cỏ'. Công phu này giúp tốc độ ngay lập tức gia tăng không ít nhưng tiêu hao năng lượng rất nhiều, không thích hợp chạy đường dài, tuy nhiên, lâu lâu thi triển một chút thì không sao.

Tề Thượng là nam tử hán cao to, thân hình tỉ lệ cân xứng, diện mạo cũng thật không tầm thường. Lúc này, khi bay vút trong hoa, y phục tung bay theo gió cùng với cảnh đẹp xung quanh, cảm giác thật tự nhiên, phóng khoáng đến không ngờ.

Tống Dương, Tiểu Uyển cười to hưởng ứng, đến cả Hữu thừa tường vốn chướng mắt Tề lão đại khi đó cũng phải cười ha ha hai tiếng.

Con người Tề Thượng từ tâm kế, gan dạ đến thân thủ, kinh nghiệm giang hồ đều là cao thủ, mà thật sự khó có được hơn là khả năng ‘nói chêm chọc cười’ của gã. Người có danh tiếng, địa vị trong hắc đạo nước Yến, từng tham gia vô số sự kiện lớn, đã phát tài, có của cải thì dễ có mấy ai có thể chỉ vì giúp bạn bè cười vui mà cam tâm làm trò hề?

Tề Thượng thì có thể.

Trong đó không thể nói đến nịnh bợ, lại càng không có lợi dụng. Người khi đánh nhau rút đao xông lên đầu tiên, khi không có chuyện thì chỉ mong đồng bạn đều có thể vui vẻ, chỉ có Tề lão đại.

Nghe thấy mọi người hưởng ứng, Tề Thượng lên tinh thần, thân pháp phát huy đến cùng cực, vượt lên trước nhất ra xa mọi người, cất tiếng cười nói:

- Đây chỉ là chút tài mọn, tuyệt hơn vẫn còn ở phía sau, chư vị phải... nắm chắc trong tầm mắt

Theo tiếng la quát, hô hào, Tề Thượng công A Y Quả, vù một tiếng... không còn thấy nữa.

Thật sự ‘không thấy nữa’, bóng người màu trắng lướt nhanh về phía trước đã biến mất vào hư không mà không hề để lại dấu hiệu gì. Ngoài việc tất cả mọi người đều kinh ngạc một phen, Tống Dương và La Quan không kịp thả người đang công trên lưng xuống đã cùng lúc thi triển thân pháp, chạy nhanh về nơi có chuyện xảy ra.

Từ lúc Tề Thượng biến mất đến khi họ xông lên thời gian còn chưa đến ba lần thở, nhưng không đợi mọi người đến gần, tiếng nói của Tề Thượng lại vang lên, nói lớn:

- Tất cả dừng lại!

Tống Dương và La Quan lập tức dừng bước, hai người cùng lúc mở miệng, Tống Dương nói:

- Huynh sao vậy?

Giọng nói của La Quan mang vẻ vui cười:

- Người rơi xuống hố rồi hả?

Người sống tự nhiên biến mất cũng chỉ có thể là có vấn đề ở dưới chân nhưng La Quan sau khi hỏi, bản thân cũng nhú mày một cái.

Hoa vàng mọc rậm rạp, che kín mặt đất không còn nhận thấy hố nhỏ gò nhỏ nào nên hoàn toàn có khả năng không cần thận bước lên, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể có cái hố to mà người rơi lọt... Nên biết là hoa vàng cũng chỉ cao khoảng một thước, nếu trên đất có hố to thì ‘biển hoa’ cũng phải theo thay đổi của địa thế mà có cao thấp mới phải, vậy mà lúc này khi họ đã đến gần hơn một chút vẫn thấy biển hoa trước mắt như cũ, không khác gì những chỗ khác.

Tiếng nói của Tề Thượng không ở xa, không thể phân biệt được là đang chán nản hay lo sợ, đáp một câu:

- Hoa này rất kì quái.

Lúc nói chuyện, có tiếng tất tất tác tác vang lên rồi một cái đầu chui ra từ bụi hoa, Tề Thượng hướng về phía đồng bạn cười cười rồi càng lúc càng nhô lên cao, lưng công A Y Quả cùng lên khỏi mặt đất.

Mọi người thấy họ vô sự mới trầm tĩnh lại. Tề Thượng cũng không nói thêm gì, để A Y Quả xuống, tự mình ngồi xổm trên mặt đất, vừa sờ soạng vừa tiếp tục nói:

- Phía trước... phía trước trống không.

Tiểu Uyển nhất thời không hiểu ý, lên tiếng hỏi:

- Cái gì trống không?

A Y Quả không chờ đợi mà lên tiếng trả lời luôn:

- Hoa này không cùng độ cao... chỉ có phần lộ khỏi mặt đất là như nhau, hiểu chưa?

Trong lúc nói, tay nàng vung vẩy mấy cái để thu hồi một loại ám khí giống như phi hổ thảo.

Lúc này, Tề Thượng cong lưng đứng dậy, cổ rướn tay hết sức về phía trước để thăm dò trong lúc hai chân vẫn giữ bất động, khi tay vươn đến đám hoa vàng xa nhất ở phía trước, gã dùng sức kéo mạnh lên phía trên... Cho đến lúc này, mọi người mới thấy rõ, cuối cùng cũng hiểu ra việc gì rồi.

Hoa mà Tề Thượng kéo lên nhìn có vẻ cùng chiều cao với các hoa khác nhưng khi hắn kéo mạnh lên trên mới thấy thân hoa dài đến đáng kinh ngạc. Hai tay Tề Thượng hoán đổi qua lại, liên tục bảy lần, chiều dài của thân hoa được lôi ra ít nhất hai ba trượng, nhưng vẫn còn chưa thấy đầu tận cùng!

Đó chỉ là thân hoa, chưa thấy rễ hoa.

Sự tình càng thêm rõ ràng, phía trước thật sự có một hố sâu bị biển hoa che đầy nên không thấy được. Mà hoa vàng là chủng hoa lạ, lấy mặt đất làm thước đo, bất kể chỗ cắm rễ sâu hay nông, chúng cũng chỉ mọc lên khỏi mặt đất khoảng thước. Điều này không khó tưởng tượng, cùng một nhánh hoa, khi cắm trên đất bằng phẳng thì nó mọc thân dài một thước; nếu cắm vào một cái hố sâu hai trượng thì nó lại mọc thân dài hai trượng lẽ một thước, vẫn là cao hơn mặt đất một thước.

Như vậy, cho dù mặt đất có thay đổi thế nào, biển hoa nhìn từ bên ngoài vẫn là một vùng bằng phẳng. Nếu không phải hoa vàng quái lạ, vượt xa thường thức thì với tài trí của Tề Thượng sẽ không trúng chiêu, một mạch rơi thẳng xuống hố.

Đừng nói người từ nơi khác đến như Tống Dương mà đến người thông thạo thảo nguyên như Tiểu Cổ cũng chưa từng nghe nói đến loài hoa lạ này.

Búp bê sứ bỗng nhiên cười. Lúc này khi Tề Thượng biểu diễn khinh công, Tạ Tư Trạc cũng cười cùng với mọi người, khác với các nụ cười trước đây. Trước đây, nàng chỉ cười vì cảm thấy phải cười nên cười chứ không hề cảm thấy vui.

Nhưng bây giờ nàng đã thật sự cười, thật sự buồn cười, búp bê sứ phải ôm cả bụng cười.

Những người khác cũng càng nghĩ càng thấy buồn cười. Tiếng cười sảng khoái của Tiểu Uyển đặc biệt vang dội, dường như khiến cả biển hoa cũng rung lên.

Tề Thượng vô sự, một phen kinh sợ nhưng không nguy hiểm, gã cũng cười cùng với mọi người, làm như người lúc này rơi xuống hố là người khác vậy.

Sau một trận cười vui vẻ, La Quan hỏi:

- Bên dưới sâu đến thế nào?

Không ngờ Tề Thượng lại lắc đầu, gã đã không rơi đến đáy... Lúc đó, Tề Thượng đang bay vút, dưới chân tự nhiên trống không, thế là một mạch rơi thẳng xuống, xung quanh cuống hoa đều không chịu lực nên căn bản là không thể giữ được hắn. Tuy nhiên, A Y Quả được công sau lưng lại phản ứng rất tốt, ngay lập tức phóng phi thảo bắt lấy mặt đất nên mới giữ được hai người.

A Y Quả sở trường về độc phù, võ công cũng bình thường, tộc của nàng sống trong núi, thường phải trèo núi hái thuốc, xuống hang bắt trùng dựa vào loại phi thảo này nên ai ai cũng có thể sử dụng thuần thục.

Lúc đó sự việc quá đột ngột nhưng Tề Thượng tâm thần không loạn, vừa ngừng rơi đã lập tức lên tiếng cảnh giác đồng bạn dừng bước, không cần qua giúp đỡ để tránh có thêm người dẫm vào vết xe đổ của mình, dù sao loại hoa này cũng quá kì quái, quá mê hoặc người.

Sau khi nói đại khái về việc đã trải qua, Tề Thượng nhìn về phía Tống Dương, giọng điệu khá khách khí:

- Hầu gia, con người tôi không giỏi ăn nói nhưng việc nặng việc nhẹ ngài đều gánh vác... Việc ngài xông đến cứu tôi, sự quan tâm nghĩa khí, ơn cứu giúp này tôi cảm kích từ tận đáy lòng nhưng ngài đừng quên, sau lưng ngài còn đang công tiểu thư nhà tôi. Tiểu thư không biết võ công, sức khỏe lại không được tốt, ngài

mang theo tiểu thư cùng mạo hiểm, thế này... thế này có chút không ổn. Hơn nữa người cần được cứu lại là tôi, nếu vì tôi mà làm tiểu thư bị tổn thương, Tề Thượng thật có chết cũng không nhắm mắt.

Tống Dương cười ha hả, gật đầu đáp:

- Lần sau ta sẽ chú ý.

Nụ cười của Tề Thượng trở nên thoải mái:

- Tôi cũng biết mình có chút làm kiêu, những lời này cũng thật không đủ ý tứ và không biết điều nhưng là lời thật lòng, mong ngài đừng phiền lòng.

Tống Dương phẩy tay ra hiệu không sao...

Trương gia đại thiếu

277. Chương 36: Tát Mãn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 36: Tát Mãn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Do hoa vàng kì quái nên biển hoa cũng không bằng phẳng như mọi người tưởng tượng, không ai biết địa thế phía dưới như thế nào, như vậy đi lại cũng trở nên khó khăn hơn nhiều. Không đợi đám người Tống Dương lo lắng về lộ trình sau này, vấn đề đã xuất hiện ngay trước mắt: nơi Tề Thượng rơi xuống không phải là cái hố bình thường mà là một cái hố rất to, to đến mức mọi người nhất thời cũng không thể tìm ra giới hạn của nó.

Mọi người lấy nơi Tề Thượng rơi xuống làm tâm, chia làm hai đội, đi lùi về sau, cẩn thận thăm dò để tìm ra biên giới mà lách qua. Nhưng khi hai đội cách xa nhau vài dặm mà hố sâu vẫn như cũ... Đường như là một mương sâu chắn ngang trước mặt mọi người, không ai biết thật ra nó dài đến thế nào.

Thăm dò không lâu, sắc trời đã tối sầm, mọi người dần dần mất kiên nhẫn, nếu tiếp tục thế này, chưa kịp tìm ra biên giới của mương sâu, truy binh đã đuổi kịp.

Hai đội lại tập hợp lần nữa, Tống Dương chỉ vào mương sâu đang được bao trùm bởi biển hoa:

- Thăm dò đáy thôi!

Nếu đã không thể đi vòng được thì chỉ có thể đi xuyên qua, không thể đứng yên chịu chết tại nơi này.

Đến lúc này, không ai dám sơ suất, một con mương dài như thế này đã không còn có thể gọi là mương nữa, phải gọi là thung lũng, không ai có thể nói được nó sâu bao nhiêu, phía dưới có thể có gì.

Vài người bàn bạc một lát, La Quan sẽ dẫn theo Tề Thượng, Ba Hạ xuống thăm dò đáy trước. Tống Dương vốn cũng muốn xuống nhưng ở trên cũng cần phải có người ra quyết định mà La Quan lại không chịu đổi với hắn nên hắn cũng không tranh cãi nữa, chỉ dặn một câu:

- Phải cẩn thận.

Vách thung lũng thẳng dốc nhưng đá không đến nỗi trơn láng nên không thể cản được các cao thủ võ công. Tư thế đi xuống của Tề Thượng, Ba Hạ kì lạ bất thường, người thường ai cũng đầu ở trên, chân ở dưới nhưng hai người họ lại dùng tư thế mãnh hổ hạ sơn, đi xuống thật cẩn thận. La Quan thì thoải mái hơn nhiều, giống như một con thần lân bình thường, nhanh chóng bò xuống dưới...

Những người khác ở trên lạng lẽ đợi, một chốc đã nửa canh giờ trôi qua. Đừng nói đến người tính tình nóng nảy như Tiểu Uyển, A Y Quả mà đến cả người bình tĩnh nhất là Búp bê sứ cũng phải lộ thần sắc lo lắng trong mắt. Lúc này, rốt cuộc cũng có động tĩnh. La Quan leo lên trở lại, nói với đám người Tống Dương:

- Bên dưới cũng rất rộng, nhất thời thăm dò không hết, mọi người cùng xuống đi.

Thung lũng sâu ngoài dự kiến khiến họ tốn không ít thời gian, trong khi truy binh phía sau không chờ đợi, càng đuổi càng đến gần mọi người. Những người xuống trước đại khái cũng đã đi một vòng, phát hiện bên dưới rất rộng nhưng lại không phát hiện nguy hiểm gì nên không tiếp tục lãng phí thời gian vô cớ, kêu mọi người ở trên cùng xuống để cùng hành động vậy.

Tống Dương công Búp bê sứ, xoay người leo xuống vách núi cùng với mọi người. Sau khi mọi người đều đi xuống, Khó Tát trên trời cùng lúc phát ra tiếng ngân dài chói tai... Mắt ứng sắc bén nhưng trong đêm tối ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, lại thêm biến hóa che lấp. Thế nên sau khi đám người Tống Dương tiến vào thung lũng thì trong mắt chúng kẻ trốn chạy đã biến mất, chúng tự nhiên sẽ kêu gào bất an.

Do sau lưng công người nên Tống Dương không dám có một chút sơ suất khi “xuống núi”, từng bước vững vàng nhưng tốc độ của hắn cũng không quá chậm, đồng thời trong lòng hắn cũng âm thầm tính toán khoảng cách theo nhận thức từ kiếp trước, leo xuống thêm khoảng hai ba mét, cuối cùng cũng tới đáy.

Sâu gần ba mươi mét, Tống Dương lạng lẽ không nói nên lời... Thung lũng có thể sâu như vậy không có gì lạ nhưng loại hoa vàng kia lại có thể mọc cao gần bằng mười tầng nhà, thật có thể xem là ‘quái vật’.

Hơn nữa, việc vượt ngoài dự kiến là ban đêm trên thảo nguyên rét lạnh, bây giờ còn là mùa hạ mà ban đêm người đã không thể chịu nổi nhưng bên dưới thung lũng lại nóng ẩm bất thường. Nghĩ lại, càng vào sâu bên trong mặt đất, hẳn là có nguồn nhiệt như suối nước nóng chẳng hạn, loại hoa dị thường này chắc hẳn phần lớn là sinh trưởng dựa vào nguồn nhiệt dưới đất này.

Tề Thượng, Ba Hạ ở ngay phía dưới tiếp ứng, thấy cả đội nối tiếp nhau xuống tới, Tề Thượng nhắc nhở:

- Cẩn thận dưới chân, có chút lầy lội, có thể là nước dưới đất ngập lên, ngoài ra cũng không có gì, chỉ có điều là côn trùng hơi nhiều một chút.

Hai vị hành tẩu giang hồ trong hắc đạo luôn mang theo bên mình sản phẩm nổi tiếng là cây đuốc Tiểu Xảo, lúc này đã đốt sáng một cây. Ánh lửa không quá sáng nhưng đặc biệt ở chỗ có thể cháy lâu, mấy canh giờ cũng không tắt.

Trong hoàn cảnh nóng ẩm, nhiều loại trùng bay không biết tên lượn lờ xung quanh, chúng thấy ánh lửa nên càng không tản đi, thật làm phiền mọi người. Tề Thượng vừa nói vừa lay động ngọn lửa trong tay để đuổi trùng bay. A Y Quả thấy vậy cười khúc khích:

- Có tiên tử chuyên về độc ở đây, còn lo bắt trùng sao, Dao gia ai ai cũng là tổ tông của trùng!

Trong lúc nói, A Y Quả đưa tay vào trong túi da trên người, lấy ra một bao thuốc viên, phân phát cho mỗi người một viên, trong lúc phân phát thuốc không quên nắm nhẹ bàn tay nhỏ của Búp bê sứ:

- Ngậm dưới lưỡi, đuổi trùng vô cùng linh nghiệm nhưng phải cẩn thận không được nuốt vào bụng.

Tề Thượng nhanh tay, không đợi A Y Quả nói hết đã ném viên thuốc vào miệng và nuốt xuống luôn rồi, bây giờ nghe vậy mới hoảng sợ:

- Nuốt xuống rồi, sao bây giờ?

A Y Quả đáp giòn tan:

- Làm sao bây giờ? Đền tiền đây! Mười lượng vàng. Ghi sổ rồi đó, lúc về tới nơi nhớ trả cho ta.

Tề Thượng khụ một tiếng, không so đo A Y Quả nhân cơ hội làm tiền mà lắc đầu lia lịa:

- Tiền là chuyện nhỏ, ý tôi là nuốt cái này không gây hại chứ...

A Y Quả lắc đầu:

- Không gây hại, chỉ là sau này không thể dùng tiếp nữa.

Nói xong, lại dặn dò người khác:

- Đừng có nuốt nữa đó, lên trên rồi phải trả thuốc cho tôi, sau này còn có thể dùng nữa.

Tề Thượng thoáng lo nên nói:

- Còn phải trả lại, nói vậy, viên thuốc này lúc trước cũng có người ngậm qua?

A Y Quả hiển nhiên gật đầu, sau đó lại xoay đầu cười ha hả, nói với Búp bê sứ và Nam Vinh:

Hai tiểu muội an tâm, thuốc cho hai người là thuốc mới, không dính nước bọt của người khác đâu.

Cuối cùng, A Y Quả cũng ném một viên thuốc vào miệng chính mình, làm ra vẻ như đang ngậm đậu đường, miệng còn phát ra tiếng chặc chặc...

Xác định rõ phương hướng, mọi người khởi hành, hướng thẳng về phương bắc mà tiến lên. Thuốc của A Y Quả dù ghê tởm nhưng thật sự có tác dụng, mấy con trùng bay vốn lượn lờ không ngừng ở xung quanh mọi người, lúc nói chuyện cũng có thể ăn luôn mấy con, vậy mà đã lập tức tan biến sạch sẽ.

Giống như La Quan đã nói, thung lũng này không chỉ sâu mà còn cực kì rộng. Hơn nữa dưới chân lầy lội khác thường, bên cạnh lại cực kì rậm rạp khiến việc đi đường trở nên vô cùng khó khăn, căn bản không thể đi xuyên qua trong thời gian ngắn.

Nhưng ngoài hoàn cảnh đặc thù làm hao tổn sức lực thì ít nhất tạm thời xem ra cũng không có gì nguy hiểm. La Quan dẫn đầu, Tống Dương theo sát ngay phía sau, đội hình của mọi người theo đường thẳng để đảm bảo ai cũng có thể vươn tay đến đồng bạn ở bên, chậm rãi tiến lên.

Càng đi, không khí càng oi bức. Tống Dương từ nhỏ luyện huyết để thân thể cường tráng, có thể nói là không bị ảnh hưởng bởi cái nóng hay lạnh mà đi trong này một đoạn lưng cũng đã ướt đầm mồ hôi. Còn những người thể chất suy nhược như Búp bê sứ, Ban thừa tướng thì gần như sắp ngất đi.

Còn may, Tống Dương đã chuẩn bị đầy đủ trước chuyến đi, mang theo bên người không ít linh dược. Đội ngũ tạm dừng một lát, hắn đem thuốc có tác dụng giải nhiệt, giúp tỉnh táo phân phát cho mọi người. Sau đó, mọi người lên tinh thần không ít, lại tiếp tục tiến về phía trước.

Thời gian khoảng hai nén hương qua đi, dưới chân càng thêm lầy lội, chỗ này đã vượt xa phạm vi lúc này ba người thăm dò. Đến đây, ai cũng có thể phát hiện, bùn đất dưới chân rất nhuyễn, phía dưới cũng không rắn chắc. Đây đúng là một vùng bùn nhưng độ sâu vẫn chưa đủ để kéo một người xuống nhưng chỉ cần không ngừng lại, bước chân nhanh một chút, việc đi lại sẽ không sao.

La Quan đi đầu bước chân đầy sức lực, thân hoa ở những chỗ đi qua đều bị lão giẫm lên, dưới chân biến thành 'địa chiếu', tuy làm vậy tiêu hao năng lượng của lão nhưng rõ ràng đồng bạn phía sau đi lại cũng dễ dàng hơn nhiều. Đang đi, A Y Quả bỗng nhiên cười nói:

- Trong loại nước này không ngờ cũng có cá này.

Trên đường ngẫu nhiên có bùn ảm hay nước ảm len qua cổ chân, có lẽ Y Quả cảm giác có cá nhỏ len qua. Búp bê sứ nhắc nhở:

- Cẩn thận chút, đừng để bị cắn.

Tề Thượng cười nói:

- Nói vậy, nước nóng thêm chút nữa là mọi người có canh cá uống rồi?

A Y Quả không để ý đến Tề Thượng nhưng đối với lời nhắc nhở của Búp bê sứ thì lại cười vui vẻ, đáp giong tan:

Đa tạ muội quan tâm, ta hiểu được nông sâu...

Đang nói nửa chừng, A Y Quả lại 'A' lên một tiếng, dùng lực đạp một phát lên vùng bùn, than thở nói:

- Lại là cái gì nữa đây?

Ba Hạ là người thích yên tĩnh, nên không nổi nhìn về hướng A Y Quả:

- Sao chỉ có người gặp lắm chuyện thế này?

Giọng điệu của Ba Hạ không hề khách khí, A Y Quả không thêm để ý, cười đáp:

- Hình như là bảo bối thì phải!

Vừa nói nàng vừa cúi xuống, thay chân bằng tay, mò mẫm cái gì đó, rất nhanh đã dường như bắt được vật gì đó, ngẩng đầu nhìn đồng bạn bên cạnh:

- Một chuỗi hạt, lạnh băng băng này.

Sau đó, nàng đứng thẳng trở lại... cái nàng kéo lên là một cái đầu.

Trương gia đại thiếu

278. Chương 37: Dưa Hấu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 37: Dưa Hấu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nghiêm túc mà nói, vật A Y Quả chạm vào là một chuỗi vòng cổ nhưng là vòng cổ đang đeo trên cổ một người. Người khác rút củ cải mang theo bùn, A Y Quả thì lôi vòng cổ mang theo đầu người. Da thịt của cái đầu sớm đã thối rữa không còn nhận ra nhưng trong hốc mắt đen dường như còn có con trùng không tên nào đó đang chuyển động, giống như ánh mắt chuyển động nhìn thẳng về phía A Y Quả.

Vốn tưởng rằng chạm vào bảo bối, không ngờ lại là vật ghê tởm thế này, A Y Quả hét lên, toàn bộ cơ thể ngã hẳn về phía sau. Nàng ngã chổng vó trong vũng bùn lầy lội nhưng do trong lúc khẩn trương, bàn tay lại nắm vòng cổ càng thêm chặt, thế là cái xác vốn nằm dưới bùn cũng bị kéo ra, rơi thẳng lên người nàng.

Lúc vừa nhìn thấy đầu người, A Y Quả thật sự bị dọa đến phát điên nhưng đó là do sự việc quá bất ngờ, không kịp chuẩn bị tinh thần, đến lúc ngã chổng vó thì nàng đã hiểu ra, chỉ là một người chết, chẳng có gì đáng sợ.

Sau hoảng loạn là tức giận, bị người chết úp sấp lên người, thật là xui xẻo, lại mất mặt trước mắt hai người đẹp Tiểu Nam và Tiểu Trạc, A Y Quả lập tức nhảy lên, dang chân đá thì thể ra xa.

Trong vũng bùn tự nhiên có thi thể, việc này thật có chút khó tin. Cả đoàn người đều xúm lại nhưng việc trước tiên là không nén nổi mà đứng tránh A Y Quả ra. A Y Quả chưa hết tức giận, nghiêng rằng nói với mọi người xung quanh:

- Người chết rồi còn chọc tức ta, việc này không thể như vậy... vòng cổ này ta phải lấy đi!

Thi thể thối rữa nghiêm trọng, nhưng có thể thấy mơ hồ y phục và trang sức, màu sắc rực rỡ dễ đập vào mắt, Tiểu Cổ chỉ nhìn một cái đã nói chắc chắn:

- Là một Tát Mãn, vụ sư trên thảo nguyên.

Vừa nói, Tiểu Cổ vừa dùng dao của mình chạm vào thi thể, cẩn thận quan sát trang sức trên người thi thể, tiếp tục nói:

- Địa vị hẳn là rất cao.

Nếu theo cách nói của kiếp trước, Tát Mãn chính là nhân viên mang thần chức trên thảo nguyên, lúc nào cũng ăn mặc sắc sỡ. Từ cổ tay đến cổ chân đều đeo đầy trang sức tượng trưng cho thần lực của Bạch Lang

Thần cho thấy Tát Mãn chết tại nơi này có địa vị không thấp, chuỗi hạt trên cổ cũng không tầm thường, trong hoàn cảnh oi bức thế này mà vẫn có thể duy trì lạnh băng băng, nắm trong tay thật thoải mái.

Tổng Dương cũng lên trước kiểm tra thi thể. Người này xương khớp toàn thân đều lớn hơn người thường một chút, khi còn sống nhất định khổ luyện qua công phu thượng hạng, hơn nữa luyện tập cũng không tệ, ngoài ra xương cổ chân phải bị tổn thương, có thể là trặc chân.

Biển hoa này ở trong vùng ‘bị Lang thần vớt bỏ’, nơi xui xẻo này ít có người tới, đúng nghĩa là một khu không người. Nhưng sau khi hiểu rõ về thân phận của thi thể thì thấy không có gì kì quái.

Lúc ban ngày, Tiểu Cổ còn nói rằng khi Lang thần vớt bỏ nơi này, luôn có Tát Mãn mạo hiểm đi vào, mong muốn cầu Lang thần khoan thứ. Thi thể Tát Mãn ở trước mắt chắc là giống Tề Thượng lúc này, trong lúc đang đi trong biển hoa thì bị rơi xuống, không biết y có mang theo trên người phi bào như A Y Quả không nhưng y có biện pháp của bản thân để làm giảm hậu quả nên không bị ngã chết nhưng cổ chân lại bị thương, không chừng còn bị nội thương không nhẹ, không cách nào leo trở lên, chỉ có thể kiên trì tiến lên phía trước, đi đến đây thi thể lực không chịu nổi nữa, đành trở thành phân bón cho hoa vàng.

Lại lịch không có gì đáng nghi, nguyên nhân chết không có gì đáng ngờ. A Y Quả và Thất Thượng, Bát Hạ lấy đi di vật của người chết, vui vẻ phấn chấn tiếp tục lên đường.

Có Tề Thượng và A Y Quả thì dù hoàn cảnh có khó khăn hơn, mọi người vẫn có thể tìm vui trong khổ. Dù mọi người xung quanh không nói nhưng tâm tư phần lớn đều bị hai người họ dẫn dắt, không ai để ý thấy rằng miệng Tổng Dương và La Quan lâu lâu lại động đậy, họ dùng âm thanh mà chỉ hai người họ mới nghe thấy, hạ thấp giọng nói chuyện với nhau.

Nguyên nhân chết của Tát Mãn không phải là không đáng ngờ... Ngược lại, quả thật là rất đáng nghi ngờ.

Nguyên nhân chết của Tát Mãn không phải là không đáng ngờ... Ngược lại, quả thật là rất đáng nghi ngờ.

Tuy nhiên, lúc kiểm tra tử thi Tổng Dương không nói rõ nên mọi người đều không chú ý kĩ là trên xương vai cổ của người chết có vết thương do vật sắc bén gây ra. Vừa nói, Tổng Dương vừa đưa tay vỗ một cái lên cổ của chính mình, chỉ ra vị trí bị thương của thi thể, sau đó tiếp tục nói:

- Đây là động mạch chủ.

Nói xong, hắn mới chợt nhớ ra là trung thổ không có từ ‘động mạch chủ’.

Cũng may, dù La Quan chưa từng nghe qua danh từ này nhưng cũng có thể hiểu ý của Tổng Dương...

Xem vết tích lưu lại trên xương của thi thể, động mạch chủ nhất định là bị cắt đứt, dẫn đến xuất huyết không ngừng, đây mới là nguyên nhân chết thật sự của Tát Mãn.

Do đó, sẽ có hai khả năng, một là khi Tát Mãn ngã xuống, cổ đã bị đá sắc cắt phải, thương tích thể này chắc chắn chết, hơn nữa lại chết rất nhanh, Tát Mãn tuyệt đối không thể đi xa như vậy để đến nơi đã chôn lấp thi thể, nghĩa là thi thể đã bị thứ gì đó đem qua đây; hoặc có thể lúc Tát Mãn rơi xuống, thương tích không nặng nhưng chạy được một lúc thì bị tập kích, động mạch đứt lìa.

Cho dù Tát Mãn gặp phải tình huống nào thì cũng chứng tỏ đáy thung lũng này có một thứ gì rất ghê gớm...

Lại tiến về phía trước một đoạn, La Quan bỗng nhiên mở miệng, âm thanh vẫn thấp như cũ, chỉ có Tổng Dương nghe được:

- Có phát hiện không?

Tổng Dương cũng thấp giọng đáp:

- Hình như là giun đất.

La Quan cười một cái:

- Giun đất rất lớn.

Hai người có ngũ giác tốt nhất gần như đều có thể phát hiện ra, nằm sâu trong mặt đất lầy lội dưới chân, thật sự đang có thứ gì đó nhẹ nhàng bám theo họ... cảm giác có chút giống rắn nhưng rắn không thể chui qua chui lại trong đất bùn.

Thứ trong bùn nhất định vô cùng trơn trượt, từ đầu tới cuối không hề phát ra chút âm thanh nào, La Quan và Tống Dương có thể nhận ra nó chỉ là bởi vì khi nó chuyển động đã gây ra một chút chấn động nhỏ.

Chỉ với một chút chấn động, hai người không thể xác định được thân hình của nó nhưng chắc chắn nó không nhỏ.

Những người còn lại vẫn hoàn toàn không phát hiện. Tay của Tống Dương nắm lên chuôi đao Xuân Sam, chợt lại nhúu mày nói với La Quan:

- Đao quá ngắn, sợ là không chạm đến được.

La Quan nhún vai một cái:

- Đáng tiếc, có thêm một mũi tên thì tốt rồi.

Con vật ẩn sâu trong bùn đất lầy lội kia, nếu muốn giết nó bằng mấy thứ trên tay Tống Dương và mọi người thì phải mở mặt đất ra mới được... La Quan lại cười:

- Nó tốt nhất đừng kích động.

Dù cẩn thận nhưng không đến mức căng thẳng, dựa vào lực tay không xé nát sư tử, hổ sống của Tống Dương và La Quan thì dã thú như thế nào cũng không đáng lọt vào mắt. Câu nói của đại tông sư 'nó tốt nhất đừng kích động' là ý thuần túy muốn chỉ 'con giun đất' kia, nó không động thì thôi, nếu thật có ác ý xông ra thì chỉ có một đường chết... Tiếc là 'con giun' kia không nghĩ vậy, La Quan vừa dứt lời, chấn động dưới chân bỗng trở nên dồn dập, hẳn nó dùng toàn bộ sức lực cấp tốc xông lên.

Chấn động dồn dập cũng chỉ hai người đứng đầu cảm giác được, các đồng bạn khác vẫn không hề hay biết. Tống Dương lên giọng cảnh giác:

- Mọi người cẩn thận chút.

La Quan bình tĩnh nói với Tống Dương:

- Giao cho tôi, đang muốn xem thử nó là cái gì.

Tống Dương không phí lời, đưa ngay Xuân Sam ra, La Quan có cung mà không có tên, nếu đánh nhau chỉ có thể tay không ra trận, Tống Dương không phải sợ La Quan bại trận, trong thế giới trung thổ này không thể có súc sinh nào có thể đánh bại được đại tông sư. Nhưng Tống Dương lo lắng rằng quái vật sắp xông lên này, thân thể có thể có gai độc, tay không đánh nhau thì thật thiệt thòi.

Đối với đao báu đưa ra trước mặt, La Quan cười lắc đầu, không đưa tay ra đón lấy:

- Đã nói đao cho ngài dùng, tôi không dùng.

Không đợi Tống Dương nói gì, La Quan đã nhảy đi mất. 'Con giun' đã chui ra khỏi bùn lầy... quái vật mà chưa ai từng thấy, đen nhánh, tốc độ cực nhanh, xông thẳng vào người có vẻ nhiều thịt nhất trong đội ngũ: Mộ Dung Tiểu Uyển.

Quái vật nhanh nhưng La Quan còn nhanh hơn, một bước chạy ngay đến trước Tiểu Uyển để đón quái vật, bỗng La Quan cầm cung trong tay với bộ dạng khác, tất nhiên không phải động tác giương cung bắt, mà là dùng cung để siết chặt.

Không ai có thể thấy rõ La Quan làm như thế nào nhưng dây cung rõ ràng đã siết lên cổ của quái vật, bỗng hai tay La Quan vung một cái rồi cười thành tiếng.

Quái vật bị siết chặt cổ đến cơ hội kêu gào cũng không có, thân thể nằm dưới vũng bùn đã bị đại tông sư lôi lên, tạo thành một hình cung kinh người giữa không trung, cuối cùng bị quăng trở lại mặt đất làm cho bùn đất văng khắp nơi.

Trong lúc lòi quái vật lên, cổ tay La Quan đã dùng lực lắc một cái, xương cốt toàn thân quái vật đều vì vậy mà không còn nguyên vị trí, khi xuống đất chỉ run rẩy vài cái đã mất mạng.

Động tác nhanh như ánh sáng từ đá lửa, đại tông sư ra tay gọn gàng, sạch sẽ. Bao gồm cả Tống Dương, tất cả mọi người đều xem đến hoa mắt, mê muội tinh thần.

Đợi sau khi hồi phục tinh thần, Tề Thượng vừa nhìn quái vật, vừa hít vào một hơi:

- Đây là... cá chạch thành tinh à? Nếu không thì là quái vật lơu.

Thân to bằng đùi người bình thường, dài khoảng chiều dài của hai người bình thường, có chút giống đại xà nhưng trên lưng và đuôi có vây, thân có vẩy nhỏ, bên ngoài được bao bởi chất nhầy, nhìn kĩ ‘mặt mũi’ của quái vật thì thấy mắt nhỏ, miệng to, khóe miệng mọc mấy sợi râu thịt dài dài, đúng là một con cá chạch lớn đến khó tin.

Tuy nhiên, cũng chỉ là bề ngoài gần giống thôi, Tống Dương mở miệng của quái vật ra, không hề có răng mà giống như con đĩa, có ba phiến sắc bén hình vòm cung, nhìn vũ khí trong miệng này đã có thể hiểu đây là loại quái vật hút máu.

Tống Dương thở phào nhẹ nhõm, thi thể Tát Mãn lúc này phát hiện hẳn lên chết do miệng của ‘cá chạch’. Nguyên nhân chết đã được giải thích khiến hẳn thoải mái nhiều, quái vật đã ra mặt không thể đáng sợ bằng quái vật âm thầm phía sau, khiến người ta đoán không ra.

Đã gặp kì hoa lại thấy quái ngư, Tề Thượng nén không được lại muốn bình phẩm một phen nhưng lần này vừa nói hai câu, hẳn đã đưa mũi lên ngửi một cái, nhú mày nói:

- Mùi gì vậy?

Bất giác, trong không khí hòa lẫn một mùi kì lạ, không đến nỗi phải gọi là thối nhưng có chút kích thích, ngửi vào khiến người ta muốn hắt xì hơi.

Tống Dương đứng thẳng lên, chỉ vào cái xác ‘cá chạch’:

- Mùi của nó... sau khi chết, mùi lạ liền bay ra.

La Quan sau khi giết cá chạch tinh cũng thấy không có gì đáng đặc ý, vung tay thúc giục mọi người:

- Lên đường thôi.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, chỉ có Tống Dương còn có chút lưu luyến quái vật nên liêu lĩnh kéo dài chút thời gian, lấy trong túi ra một bình sứ trống không, dùng dao trong tay mở miệng quái vật, hứng lấy không ít nước bọt rồi mới đứng dậy đuổi theo mọi người.

Trên đời này dường như không có việc mà Tề Thượng không chen vào, hẳn hỏi Tống Dương:

- Ngài vừa làm gì vậy?

Tống Dương cảm thấy thu hoạch không tồi, vừa cười vừa giải thích:

- Quái vật hút máu, mặt bên trong má đều có giấu tuyến độc, nọc độc không gây nguy hiểm đến tính mạng nhưng nhất định là thuốc tê thượng hạng. Con cá chạch kia lớn như vậy, muốn hút máu mà không ai biết, nọc độc của nó nhất định không tầm thường, để về Yến Tử Bình sẽ nghiên cứu kĩ hơn.

Nghe giải thích xong, Tề lão đại gật đầu thỏa mãn, búp bê sứ lại kinh ngạc mở miệng:

- Quái vật lớn như vậy còn phải hút máu trộm... vậy thứ bị nó hút máu lớn đến thế nào?

Vấn đề vừa được đưa ra, Tống Dương và La Quan cùng sửng sốt. Trầm mặc một lát, La Quan chậm rãi lắc đầu với Tống Dương:

- Thứ đó... tốt nhất đừng xuất hiện.

Con cá chạch dài hơn một trượng không đáng gì nhưng thứ bị con cá chạch lớn thế này hút máu, sợ là thật sự không thể tùy tiện chọc tức nó.

Tề Thượng ở bên tiếp lời cười nói:

- Theo tôi, chủ yếu vẫn là phải xem loại cá chạch này rốt cuộc có bao nhiêu con, nếu chúng giống như đĩa tập hợp thành nhóm thì không cần nói nữa, lân cận nhất định có thứ thật lớn, nếu không chúng sớm đã đói chết rồi; nếu ở đây chỉ có một con cá chạch thì không sao, cũng có thể là nó ăn vụng tiên đan linh quả gì đó, tu luyện thành tinh rồi một mình trốn ở nơi này...

Lời chưa dứt, La Quan bỗng nhiên dừng bước chân, ánh mắt nhìn lại, nói với Tề Thượng:

- Tề lão đại quả nhiên có cái miệng may mắn.

Tề Thượng còn chưa hiểu rõ ý nghĩa của La Quan, Tống Dương cười khổ, hô to một tiếng với tất cả đồng bạn:

- Chạy!

Vừa nói, hào quang màu xanh chợt lóe, Xuân Sam lại ra khỏi vỏ.

Sau một lát, không còn chỉ là Tống Dương và La Quan có thể phát hiện chấn động nữa mà đến đám người Thất Thượng, Bát Hạ cũng đều có cảm giác, cả vùng bùn lớn đều khuấy động cả lên!

Không phải thứ rất lớn đó, Tống Dương và La Quan có thể cảm nhận rõ ràng, thứ đang tới vẫn là ‘cá chạch’ nhưng không phải một hai con. Rốt cuộc có bao nhiêu con? Năm mươi, một trăm con hay hai trăm con? La Quan cũng không biết rõ, điều có thể xác định chỉ là toàn bộ cá chạch trong vùng lầy lớn này không biết vì sao bị kinh động, đang từ bốn phương tám hướng xúm tới bao vây nơi mọi người đang đứng.

Lúc này, không ai chần chừ nữa, đều rút dao ra, dang rộng bước chân chuẩn bị chạy, trong đó không biết ai nhẹ nhàng nói một chữ:

- Mùi.

Cũng chỉ có nguyên nhân này, xác con cá chạch đầu tiên bị La Quan giết chết tỏa ra mùi kì quái, kinh động đồng loại đang ngủ đông ở sâu trong bùn.

Chạy thì chắc chắn phải chạy, hơn nữa còn phải chạy về phía trước... Không biết thung lũng này rốt cuộc rộng như thế nào, con đường phía trước mù mịt, không hề có khái niệm nhưng nếu quay trở lại, đợi họ leo lên khỏi vách đá, truy binh có lẽ cũng đến rồi, đó chỉ có một con đường chết.

Bùn lầy đối với người đi vào là phiền toái cực lớn nhưng đối với quái vật sinh trưởng nhiều thế hệ ở đây mà nói thì không hề có chương ngại, tốc độ xúm lại của chúng vượt xa Tống Dương và mọi người!

Một lát sau, con ‘cá chạch’ đầu tiên xông lên khỏi đất bùn, miệng đóng mở liên hồi, tấn công về phía Tiểu Uyển, gần như cùng lúc, một tiếng thét vang lên, Xuân Sam vung lên, lướt nhanh tới! Tống Dương đã ra tay trước, chém ngay vào mặt quái ngư, thân xác máu thịt làm sao mà chống lại bảo đao, ‘cá chạch’ trong tiếng kêu thảm thiết, cái đầu to bị chặt làm hai nửa, dịch văng khắp nơi, chết thảm tại chỗ.

Tiểu Uyển tức giận nói:

- Con tiếp theo để tôi tự xử!

Uyển đại gia nắm bàn tay kêu răng rắc, hai con cá chạch trước đều thấy béo mới cắn, thật làm nàng tức giận... Từ lúc Tống Dương ra tay cũng là lúc sự giết chóc nơi thung lũng sâu bắt đầu.

Vô số quái ngư chen chúc nhau tới. Tống Dương và La Quan lần lượt thả người đang công sau lưng xuống, giao cho những đồng bạn còn lại bảo vệ để hai người chuyên tâm hộ tống đội ngũ tiếp tục không ngừng tiến lên, lại một lần nữa đại khai sát giới.

Tống Dương vung dao như gió, cho dù bảo đao trong tay không phải long tước nhưng mỗi lần chém vẫn hùng dũng như điện, khí thế mãnh liệt, khắp nơi la liệt xác quái ngư; La Quan có cung mà không có tên nhưng cũng vì vậy mà những người có mặt mới có vinh dự chứng kiến tận mắt võ nghệ cổ đại vốn đã thất truyền hơn trăm năm, chỉ còn được ghi lại trong sử sách: cung sát.

Cung của La Quan không phải vật tầm thường, cánh cung có thể chịu được lực của đại tông sư, bản thân dây cung cũng là vũ khí giết người. Trong tay La Quan, cung dài chuyển động như hoa nhưng động tác thật

sự của tay lại cực kì đơn giản, nhìn kĩ sẽ thấy chỉ là một cái thắt, một cái siết, sau đó là một tiếng rơi của đầu cá xuống đất.

Lão đầu tử Ban đại nhân lẫn trong đội ngũ, mắt thấy hai vị cao thủ tận lực giết quái vật, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên một từ: dưa hấu.

Tổng Dương chém vào đầu cá, mỗi lần ra tay đều không chút sai sót, một dao chém xuống, đầu thành hai nửa, giống như cắt dưa hấu; La Quan lấy cung làm trảo, liên tục lặp lại cùng một động tác, lúc thu cung về nhất định có một đầu cá tròn tròn rơi xuống đất, giống như đang hái dưa hấu.

‘Cá chạch’ nhiều vô số kể, giết hoài không hết, việc tiến lên phía trước chỉ nhờ Tổng Dương và La Quan hai người thật không thể nào cản trở hoàn toàn sự bao vây của chúng.

Nhưng may mắn là quái vật hút máu trong bùn lầy có thân hình tuy khá giống con trăn lớn nhưng kết cấu thịt xương càng giống con lươn hơn, cá chạch chỉ có thể vỗ, cắn, không thể quăn, siết như rắn nên lực sát thương cũng giảm đáng kể.

Hơn nữa chúng là thú hút máu nên không biết xé rách mà chỉ biết hút, lại bị giới hạn bởi tập tính cho nên khi công kích con mồi, chúng chỉ có hai lựa chọn, một là dựa vào khứu giác linh dị để tìm ra vị trí nhiều máu nhất trên con mồi, tình hình cũng giống như khi tập kích Tát Mãn trước đó; nếu không thì lựa chọn bộ phận có diện tích lớn nhất trên con mồi, ít nhất phải đủ để vũ khí từ miệng chúng tiếp cận và cắn vào được.

Chính vì hai tầng nguyên nhân này mà ‘cá chạch’ không trực tiếp cắn chân người ngay dưới bùn, mà phải sau khi nhìn thẳng mục tiêu, từ vũng bùn xông lên, cắn vào cổ hay vào ngực vào lưng.

Nấp trong bùn lầy, cá chạch như cá, qua lại không phát ra tiếng động, hơn nữa, tốc độ cực nhanh, động tác linh hoạt nhưng khi xông lên, sự linh hoạt, ứng biến và tốc độ của chúng cũng kém đi, vì thế mà lực sát thương cũng giảm đi nhiều. Bốn người Nam Vinh, Tiểu Uyển, Tề Thượng, Ba Hạ đều là cao thủ. Quái ngư di động trong bùn lầy, họ không thể phát hiện nhưng đợi khi chúng nhảy ra, chỉ với phản ứng của mấy vị cao thủ này cũng đủ để ứng biến, có thể kịp thời ra tay chém giết quái vật.

Đám Tề Thượng có năng lực tự bảo vệ mình tất nhiên làm giảm nhẹ đáng kể áp lực cho Tổng Dương và La Quan, mọi người cẩn rằng khổ chiến, đồng thời tiến nhanh về phía trước. Sau khi Tiểu Uyển dùng nắm tay trực tiếp đâm nát một cái đầu quái ngư, nàng không quên cười nói:

- Loại cá này nhìn thấy đáng sợ nhưng thật ra không đến nỗi, ta thấy còn kém xa quái điều mà Lưu Nhị nuôi.

Quái điều không bị đả thương bởi đao binh thường, sức chiến đấu vượt xa cá chạch. Nếu đám người Tổng Dương bây giờ đang bị số lượng này của quái điều Lưu gia bao vây thì thật không cần phải chiến đấu vô ích nữa.

Cả vũng bùn đều đang khuấy động lên, theo tầm nhìn của chim từ trên trời, trung tâm biển hoa không gió mà động, tầng tầng rung chuyển gợn sóng, cảnh sắc thật là đẹp, lại có ai ngờ rằng nơi rẽ hoa đang có một đám cao thủ nhân gian liều chết đã đấu với đám quái vật chưa từng được biết đến trên thế gian này.

Vây bắt, săn giết... phá vây, chạy nhanh, hoàn toàn không còn khái niệm thời gian, mọi người không biết đã tiến về phía trước bao lâu. Trong lúc đánh nhau dữ dội, thể lực nhanh chóng tiêu hao, Tề Thượng có chút không cầm cự nổi nữa, sắc mặt trắng bệnh, hô hấp khó khăn nhưng hắn không chịu nói thêm chữ nào, chỉ tính toán rõ ràng trong lòng: không có gì phải nói cả, nếu nói với đồng bạn là mình sắp không được nữa thì cũng chỉ làm mọi người bận tâm, liên lụy người khác, chỉ bằng đến lúc không thể tiếp tục được nữa thì xông ra ngoài, chết ngay cho gọn gang bớt việc nhất!

Cát nhân tự nhiên may mắn, vận may của Tề Thượng trước giờ không tệ, lần này cũng không ngoại lệ. Ngay lúc hắn định bỏ cuộc thì bên tai mọi người bỗng nhiên vang lên tiếng cười của La Quan:

- Tới tận cùng rồi, chuẩn bị leo lên thôi.

Âm thanh này sao mà dễ nghe thế? Tề Thượng nghĩ trong lòng, nghe còn hay hơn sơn ca mà A Y Quả hát.

Trương gia đại thiếu

279. Chương 38: Quái Ngư Hút Máu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 38: Quái Ngư Hút Máu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

La Quan và Tống Dương toàn lực chống lại tất cả sự công kích của cá chạch, những người khác đồng tâm hiệp lực giúp đỡ lẫn nhau, ra sức leo lên trên vách đá.

Ngay lúc quan trọng này, Tống Dương cũng cảm nhận rõ ràng sự kiệt sức, lượng máu bị mất đem qua chắc phải lấy chén to mà đong, lúc trốn chạy cũng không thấy gì nhưng bây giờ vận công đánh nhau thời gian dài thì hô hấp khó khăn, khí huyết cuộn cuộn trong ngực, từng đợt xông lên cổ họng.

Lại cần rằng kiên trì một trận, Tống Dương dùng toàn bộ tinh thần chiến đấu với đám cá chạch đang ùn ùn kéo đến, thậm chí cũng không biết tình hình rút lui của đồng bạn ở phía sau, cho đến khi La Quan chạm tay lên vai hắn và nói câu ‘Chúng ta đi lên’ thì Tống Dương mới trầm tĩnh trở lại.

Việc sau đó thì hoàn toàn không cần hắn bận tâm, La Quan mang Tống Dương vận công nhảy lên. Đại tông sư nhảy cao hơn cá chạch nhiều, sau đó dang tay nắm lấy đá trên vách, lợi dụng lực hướng lên phía trên... Tống Dương chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai, rất nhanh trước mắt đã sáng ngời, đã lên đến mặt đất.

Trăng sao lên cao, cảnh sắc tuyệt đẹp!

Đi xuyên qua cốc, trước sau mất hơn một giờ vì đường đi khó khăn, lại vì kiểm tra thi thể, giết cá chạch, vừa đánh vừa chạy trì hoãn không ít thời gian, như vậy cũng có thể thấy độ rộng của thung lũng thật không tầm thường.

Tất cả đồng bạn đều có mặt, ánh mắt ai ai cũng lóe sáng niềm vui, thoát chết tất nhiên vui vẻ nhưng càng làm mọi người thoải mái là cảm giác trên mặt đất.

Không khí ban đêm trên cao nguyên khô ráo, gió làm người lạnh buốt nhưng giờ phút này điều đó lại khiến người ta vui sướng khó tả.

Vốn thân thể mệt mỏi, lại đang trốn chạy trong hoàn cảnh oi bức rồi phải khổ chiến nên khi lên trên rồi ai cũng thở hồng hộc. Tề Thượng nằm ngửa trên đất, Ba Hạ kì quái nhất, gã ngồi trên đất, tự bóp chân cho mình.

Tề Thượng vẫn không quên chuyện phiếm, không đứng dậy, chỉ vào Ba Hạ, cười nói với Tống Dương:

- Hắn hồi trước là người trong núi, luôn bảo vệ chân. Mỗi lần gặp sinh tử đại nạn, sau khi thoát nạn việc làm đầu tiên là cho bàn chân mình thư giãn!

Hầu hết người trong núi đều có thói quen kì quái, không có gì đáng lấy làm lạ, Tống Dương chỉ cười mà không nói gì, Tề Thượng không buông tha, duỗi chân đá Ba Hạ một cái:

- Xoa bóp cho tôi với.

Ba Hạ không thèm để ý, tiếp tục xoa bóp bàn chân mình, bấp thịch trên tay cuộn cả lên, hắn là đã dùng hết mười phần lực.

Tề Thượng cười ha ha hai tiếng, lại chuyển đề tài, hỏi mọi người:

- Leo lên, leo xuống, đi dạo một vòng dưới đáy thung lũng, mọi người có thấy... giống như đang nằm mơ không? Hồi này, lúc xuống dưới, dường như hoa không thay đổi mà là chúng ta đều biến nhỏ đi?

Vừa nói vừa cười, không cần người khác tiếp lời mà mình hắn đã có thể nói cả buổi, Tề Thượng có bản lĩnh này:

- Biển hoa nhìn từ phía trên là cảnh sắc vô cùng tráng lệ, khiến người tinh thần tỉnh táo, tâm tư vui sướng nhưng khi biển thành con trùng nhỏ đi xuống dưới thân hoa, cảm giác thật không dễ chịu... Cho đến khi chúng ta leo lên, cuối cùng mọi thứ cũng khôi phục bình thường!

Tổng Dương nghĩ kĩ lại thấy đúng là giống như lời Tề Thượng nói, lúc này dường như đã trở thành một người tí hon.

Nghe Tề Thượng nói hươu nói vượn, mặt ai ai cũng lộ vẻ vui cười.

Không chỉ có đám người vừa thoát hiểm nơi thung lung thấy hưng phấn mà còn có đàn ác quỷ trong không trung đang quần vũ không hề tản đi kia. Tội phạm bỏ trốn vốn đã biến mất lại xuất hiện làm đám ứng trên trời lên tinh thần hẳn, không nén nổi mà phát ra một tràng kêu gào. La Quan ngẩng đầu, nhìn chúng rồi thở dài một hơi, đại tông sư không cam lòng, thật tiếc bên người không còn mũi tên nào.

Tổng Dương ngồi trên đất, hai tay chống lên mặt đất, cũng ngẩng đầu nhìn trời:

- Tiểu Cổ, người biết gì về đám ác quỷ này?

Tiểu Cổ vẫn chưa hồi phục hơi thở, nghe hỏi nên trả lời đứt quãng:

- Cũng tạm tạm... cần biết đều biết. Ngài muốn hỏi gì?

- Trên mặt đất có cái hồ to, chúng nó ở trên trời nhìn thấy không? Có báo với truy binh không?

Vừa nói, Tổng Dương bỗng nhiên cười, kết quả kéo đến một tràng ho khan.

Tiểu Cổ rõ ràng hưng phấn hẳn lên, cười nói:

- Nếu trên mặt đất có trọng binh ẩn nấp, mai phục, Khổ Tát sẽ cảnh báo với lính lang, nhưng cũng có giới hạn. Ứng có thông minh thế nào thì cũng chỉ là súc sinh, không phải yêu quái. Chúng chỉ do người huấn luyện, trong khi biển hoa này khác thường thức, Khổ Tát dù thế nào cũng không ngờ trên đời còn có thứ như vậy tồn tại. Nếu bọn họ đã không nghĩ đến, tự nhiên sẽ không dạy phi ưng nhận biết. Hơn nữa... theo tôi thấy, Khổ Tát cũng chưa chắc nhìn ra thung lũng trong biển hoa nên càng không thể báo cho lính lang biết.

Lão Cổ năm ấy muốn trộm bí pháp huấn luyện Khổ Tát, dù không trộm được nhưng có hiểu biết khá rõ về loại phi ưng này, sau đó, Tiểu Cổ kế thừa cha, lại có cái đầu thông minh nên việc cần nhớ đều đã nhớ.

Tổng Dương không ngừng ho khan, tiếng cười cũng không dứt, cố gắng nói thành tiếng:

- Rất tốt!

- Thật sự rất tốt!

La Quan cũng cười! Đến lúc này, ai ai cũng hiểu ý của Tổng Dương, chỉ có Tiểu Uyển phản ứng hơi chậm, đưa đầu ngón tay thúc nhẹ Ban đại nhân:

- Họ có ý gì vậy?

Ban đại nhân đáp:

- Hồ to không nhìn thấy được, ban ngày ban mặt mà Tề Thượng còn rơi xuống, nửa đêm nửa hôm sao kỵ binh Khuyển Nhung có thể thoát?

Tiểu Uyển chợt hiểu ra, vỗ mạnh tay lên mặt đất, hào sảng cười to:

- Hồ chết của bọn chúng!

A Y Quả khanh khách cười giòn tan, vẻ mặt hơn hớn vui mừng, đang cười thì dường như chợt nhớ ra cái gì nên cất bước đi đến trước Tề Thượng đang ở gần nàng nhất, đưa tay ra trước miệng Tề Thượng:

- Tiên đan của tôi đâu? Nhả ra trả cho tôi.

Tề Thượng lúc này mới nhớ ra còn có chuyện này, lắc đầu cười méo:

- Nuốt rồi. Đến nuốt lúc nào tôi cũng không nhớ, làm sao trả... coi như nợ thêm mười lượng vàng vậy.

Lúc trong thung lung, sinh tử một đường, ai còn có tâm tư nghĩ đến viên thuốc đuối trùng trong miệng. Đừng nói người khác, đến bản thân A Y Quả cũng nuốt mất viên thuốc trong lúc khẩn trương rồi... A Y Quả dạo một vòng trong đoàn người, chỉ thu hồi về được một viên thuốc: Hữu thừa tướng.

Chỉ là một chi tiết rất nhỏ nhưng lại có thể thật sự nhìn ra ai mới là người có nội tâm bình tĩnh.

Nhưng La Quan cũng chú ý đến một chi tiết nhỏ khác: ngay lúc thấy hầu hết đồng bạn đều không nhả viên thuốc ra được, đặc biệt là Tổng Dương miệng cũng trống không thì Tạ Tư Trạc lại cúi đầu, cố sức làm một động tác nuốt. Khi A Y Quả đưa tay đến, Tạ Tư Trạc lắc đầu:

- Sớm đã không còn nữa.

Nói xong, nàng ngẩng đầu lên, vô ý hai mắt nhìn nhau với La Quan, nàng dường như từ ánh mắt của đại tông sư hiểu đối phương đã biết mình vừa nuốt viên thuốc. Tạ Tư Trạc thoáng cười với La Quan, La Quan cũng cười cười, không vạch trần nàng.

Lúc này, cuối cùng Ba Hạ cũng xoa bóp xong chân, đưa tay vỗ Tề Thượng một cái. Không đợi gã lên tiếng, Tề Thượng đã kêu lên:

- Tay vừa sờ chân một lúc lâu, giờ huynh dùng để vỗ vào tôi?

Ba Hạ bĩu môi, ra vẻ thế thì có gì đáng kinh hãi, nói trực tiếp vào chuyện chính:

- Trả giày cho ta.

Tề Thượng dở khóc dở cười:

- Huynh bị cá chạch đánh vào não à? Ta lấy giày của huynh lúc nào.

- Huynh nằm đè lên kìa.

Vừa nói, trong mắt Ba Hạ vừa lộ vẻ tò mò:

- Nằm lên giày của ta một lúc lâu, huynh không thấy khó chịu sao?

Ba Hạ lên mặt đất trước Tề Thượng, sau khi thoát hiểm đã tháo giày ra bắt đầu xoa bóp chân. Sau đó, Tề Thượng leo lên, trực tiếp nằm ngay kế người huynh đệ. Ba Hạ nhìn thấy rõ giày của mình bị Tề Thượng nằm đè lên.

Ba Hạ là người ít nói, lúc có thể không nói nhất định sẽ không nói...

Tề Thượng vẫn không tin, lắc đầu nói:

- Sao có thể, nằm lên giày mà tôi không biết sao.

Nhưng lúc nói chuyện cũng cố ngồi dậy, thật nằm ngoài suy nghĩ của gã, Ba Hạ nói không sai, một đôi giày ngay phía dưới, đã bị gã đè dẹp.

Nên biết mọi người ở trên thảo nguyên, từ đầu đến chân đều là cách ăn mặc của dân du mục. Vì vấn đề mùa, nên không mang giày da nặng nhưng giày của Ba Hạ cũng làm bằng da, đế giày lại rất cứng, khác với giày vải trong Hán cảnh, nằm đè lên thì dù có cuống hoa đỡ lấy cũng không thể nào không có một chút cảm giác.

Tề Thượng thật sự không hề phát hiện.

Dù có hơi lạ nhưng thật ra cũng không phải là việc lớn. Tề Thượng gãi đầu cười, đang định nói gì thì Tổng Dương bỗng nhiên đứng dậy đi đến, đưa tay vỗ lên lưng Tề Thượng, hỏi:

- Có cảm giác không?

Tề Thượng gật đầu, Tổng Dương lại lấy Xuân Sam ra, để nguyên vỏ đao dùng lực vừa phải ấn lên vị trí lúc này vừa vỗ vào:

- Bây giờ thì sao?

Lần này, vẻ mặt Tề Thượng thần nhiên, lắc đầu... đối với cái vổ của bàn tay có thể cảm giác được nhưng đối với vật cứng lại hoàn toàn không nhận ra. Sắc mặt Tề Thượng thoáng thay đổi:

- Thế này là sao?

Tống Dương không trả lời, chỉ nói:

- Cởi áo ra đi.

Tề Thượng không nói gì nữa, ngay lập tức cởi áo ra, dưới ánh trắng, hần để lộ bộ ngực trắng trẻo có mấy vết sẹo lớn lưu lại từ trước, mọi thứ bình thường... phía trước mọi thứ bình thường nhưng hần không nhìn thấy sau lưng mình. Tuy nhiên, hần lại nghe được rất rõ ràng là người huynh đệ Ba Hạ sau khi nhìn lưng hần đã hít vào một hơi.

Sau lưng Tề Thượng vô cùng ghê tởm, da thịt hư thối, đầy các lỗ vết thương lớn nhỏ, các vết thương này lại không có một giọt máu nào chảy ra. Trong mỗi lỗ vết thương đều nổi lên một túi máu, túi máu nửa trong suốt, mơ hồ có thể thấy có thứ gì đó đang chậm chạp chuyển động bên trong.

Trương gia đại thiếu

280. Chương 39: Nợ Củ, Huê Nhé

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 39: Nợ Củ, Huê Nhé

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Vừa nhìn lên toàn bộ tấm lưng của Tề Thượng sẽ thấy rất giống một cái đài sen căng tròn, một cái đài sen đã hoàn toàn chín muồi.

Cảnh tượng khủng khiếp này đừng nói đám búp bê sứ, Tiểu Cổ mà đến người trước giờ gan bằng trời, lời vòng cổ mang theo người chết cũng không bận tâm như A Y Quả mà sắc mặt cũng trắng bệch, nhúu mày nói:

- Cái này do trùng gì gây ra?

Nơi bị thương không ra máu là vì máu đã bị quái trùng trong túi hút đi rồi.

Trùng hút máu trong núi sâu Nam Lý có thể thấy được, trên thảo nguyên hần cũng không ít, nhưng làm A Y Quả thấy lạ hơn là một chuyện khác:

- Tiên đan của lão tử có thể khiến tất cả huyết trùng trên đời tránh xa, huống chi Tề lão đại đã nuốt liền hai viên...

Tống Dương cười mỉu một cái:

- Đây không phải trùng, là trứng cá.

Vừa nói, Tống Dương vừa lấy ra một cây kim bạc, nhẹ nhàng cắm vào một 'hạt sen', một con vật ghê tởm bị cắm trên đầu kim, giãy giụa, vùng vẫy, dù nhỏ nhưng chỉ bằng mắt thường mọi người cũng có thể nhận thấy rõ hình thể của nó giống hệt cá chạch dưới đáy thung lung.

Thuốc đuổi trùng của A Y Quả không có tác dụng với loại quái ngư này.

Ngày thường Tề Thượng ồn ào không yên nhưng đến khi thật sự gặp chuyện thì trở nên yên tĩnh, không gấp gáp hỏi, yên tĩnh ngồi nghe đồng bạn bàn luận.

Tổng Dương xem qua vết thương sau lưng, tạm thời không vội xử lý, lại đi ra quan sát phía trước Tề Thượng, gật đầu:

- Phía trước không sao...

Hắn lại tiếp tục nói:

- Cởi quần ra xem thử.

Lần này, Tề Thượng không thể bình tĩnh nữa, bên cạnh còn có một đám nữ nhi, còn có tiểu thư nhà hắn, sao có thể cởi quần chứ. Nhưng A Y Quả lại nói với giọng điệu hưng phấn:

- Thể diện là chuyện nhỏ, tính mạng mới là chuyện lớn, mau cởi đi, cởi cởi cởi!

Lời vừa dứt, Tổng Dương đã không khách khí chen vào:

- Mọi người đều phải cởi!

La Quan chưa phát hiện mà bản thân Tề Thượng cũng không biết, những người khác càng không biết quái ngư để trứng cá trên lưng Tề Thượng lúc nào. Nhưng trong trận ác chiến nơi đáy thung lũng, mọi người giết chóc rất hứng khởi, đao vung tới tấp, dịch cá hôi tanh văng khắp nơi. Bây giờ nghĩ kĩ lại, nếu trứng cá cũng nằm trong dịch máu của cá chạch thì việc mọi người đều trúng chiêu của súc sinh kia cũng không có gì đáng lấy làm lạ.

Dù sao, khó phòng tránh nhất vẫn là trên trứng cá có mang theo nọc độc đặc thù, không đau, không ngứa, cũng không làm người ta mất cảm giác hoàn toàn.

Không ai có thể đảm bảo bản thân không bị trúng chiêu đánh lén của cá chạch nên mọi người chia thành hai nhóm nam nữ cách xa nhau, giúp đỡ lẫn nhau để kiểm tra thân thể. Trong nhóm nam, ngoài Ban đại nhân và Tổng Dương, ai ai cũng trúng chiêu, đến La Quan cũng không ngoại lệ; trong nhóm nữ, chỉ có Búp bê sứ may mắn thoát khỏi, còn với thân thể béo tốt của Tiểu Uyển, phần lưng có thể gọi là khùng khiếp.

Như vậy cũng đã giải thích thêm một việc khác, vì sao khi mọi người ác chiến với cá chạch lại không đủ thể lực...

Dựa vào bản lĩnh của đám Tề Thượng Ba Hạ, chỉ là trải qua một ngày trốn chạy, khi lại gặp địch vẫn có thể đánh nhau vài canh giờ, sức chịu đựng và sức lực thuộc hàng võ sĩ thượng phẩm, vượt xa người bình thường.

Nhưng những gì đã trải qua nơi đáy thung lũng cho cảm giác dài đằng đặc, thật ra từ bắt đầu đến kết thúc cũng chỉ có một canh giờ, thời gian thật sự dùng để đánh nhau lại càng ngắn, vậy mà kết quả là toàn bộ đám cao thủ đều mệt không chịu nổi, lúc đầu họ còn cho rằng là do đã chạy một ngày không nghỉ ngơi cộng thêm hoàn cảnh nơi đáy thung lũng cực kì oi bức. Bây giờ nghĩ lại, họ mệt mỏi như vậy cũng không phải không có liên quan đến việc trên lưng có mang trứng cá chứa nọc độc của quái ngư.

Lý do Ban đại nhân và Búp bê sứ không bị dính trứng cá, Tổng Dương cũng có một cách nghĩ đại khái, hai người bọn họ một già, một yếu, thể chất thật sự quá kém, cá chạch cũng có sự lựa chọn kĩ chủ, người có thể chất suy nhược sẽ bị chúng loại trừ ra, nhờ đó mà trong họa có phúc.

Về phần bản thân Tổng Dương, hẳn là nhờ phúc từ nhỏ luyện máu, chất máu của hắn đặc thù... có được có độc trộn lẫn với nhau nên không thuộc sở thích của quái ngư. Mà Tổng Dương không đủ thể lực là do nguyên nhân trước đó đã mất máu quá nhiều, không liên quan đến trứng cá.

Điều may mắn chính là có lẽ vì sau lưng khó bị phát hiện hay có lẽ vì cảm thấy dịch máu sau lưng là thơm ngon nhất mà tất cả mọi người bị trúng chiêu đều không có ai ngoại lệ, chỉ bị dính trứng cá ở sau lưng, những nơi khác đều sạch sẽ. Như vậy, khi lấy thứ gồm tằm đó ra có thể giảm bớt cảm giác ghê sợ.

Tổng Dương ngồi phía sau Tề Thượng... quan sát cẩn thận vết thương của gã, lúc thì lấy ra một 'hạt sen', quan sát độ sâu của vết thương, lúc thì rắc một ít thuốc bột trên trứng để thử độc tính... Tổng Dương không dám có một chút sơ suất, tình hình vết thương rất đặc thù, loại quái vật này cũng chưa từng được thấy trước đây, nếu muốn trị thương, tuyệt đối không phải là loại trừ tất cả trứng cá, mà cho dù có thể giải quyết đơn

giản như vậy nhưng nói không chừng có thể khi đâm kim châm sâu vào bên trong, nhẹ thì để lại di chứng về sau, nặng thì có khả năng chết ngay lập tức.

Loại cá chạch hút máu này không phải trùng hút máu bình thường... không thể sơ suất được, trị thương cũng phải đích thân Tổng Dương ra tay mới được.

Khá lâu sau đó, Tổng Dương cùng đồng bạn nhóm lên một nhóm lửa nho nhỏ, lấy từ trong túi thuốc ra một con dao nhỏ, kim bạc và các loại thuốc có tác dụng, nói với Tề Thượng:

- Ta ra tay đây.

Lúc này, Tề Thượng đã nhìn qua vết thương của người khác nên đã biết sau lưng mình mang thứ ghê tởm đến thế nào, cười nói:

- Khẩn trương lên!

Sau đó, hắn lại quay đầu nhìn về hướng Ba Hạ:

- Ta cân nhắc rồi, cho dù Hầu gia có lấy hết thứ trứng cá này ra, sau lưng chúng ta sau này cũng tan nát chẳng thể nhìn, để không mang mấy vết sẹo này... hai chúng ta cũng xăm hình gì đi? Còn nhớ lão Thôi ở giếng Tây Sơn không... lão có tay nghề giỏi...

Ba Hạ không để ý đến sau lưng, trực tiếp hỏi vào chủ đề:

- Tan nát như thế này còn có thể xăm gì chứ?

Tề Thượng có chủ ý:

- Thế thì xăm bản đồ trứng cá chạch vậy! Bây giờ sau lưng như thế nào thì xăm lại như vậy đi, sau này cởi áo cho mọi người biết sau lưng gia gia lúc trước mọc ra thứ này... ai dám không phục? So với hình xăm hổ rồng còn oai phong hơn nhiều.

Ba Hạ không nói một lời, ôm đầu gối ngồi trên đất, sau một lúc mới nói câu:

- Huynh có biết buồn không vậy?

Tổng Dương lúc quan sát vết thương thì cẩn thận thông thả nhưng lúc thật sự ra tay trị thương thì động tác rất nhanh, dựa vào nhãn lực của Ba Hạ, gần như không theo kịp động tác của Tổng Dương... Không biết lúc nào, gió đêm không còn, toàn bộ biển hoa trầm lắng yên tĩnh, chỉ có tiếng xèo xèo khi từng 'hạt sen' bị ném vào trong đám lửa.

Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn, Tổng Dương ngừng tay rồi đắp thuốc lên vết thương, cười nói:

- Thuốc bây giờ đang đắp cho ngươi, phương thuốc là do cậu truyền lại, rất linh nghiệm, nhất định sẽ không để lại sẹo.

Tề Thượng vừa nghe liền nóng nảy:

Đừng chứ, vết thương như vậy tốt xấu gì cũng phải để lưu lại chút dấu vết chứ, nếu không ta có nói mọi người cũng không tin...

Tổng Dương vừa cười vừa đi ra, không thèm đáp trả Tề Thượng, chuyển qua bệnh nhân kế tiếp, Ba Hạ.

Vốn ý kiến của đám Tề Thượng là thế nào cũng phải trị thương giúp mấy cô nương trước đã nhưng Tổng Dương thẳng thắn nói:

- Trị thương trước không phải được lợi mà là chịu thiệt, ta lần đầu tiên đụng đến thứ này, khó tránh thủ pháp không thuần thực, cần phải lấy người da thô thịt dày luyện tập trước đã.

Tề Thượng ba hoa nhưng tuyệt đối không phải không độ lượng cho nên lúc đó gã không hề tiếp một câu: nói về da thô thịt dày, ngài nên tìm Uyển đại gia trước...

Sau Ba Hạ là Tiểu Cổ, La Quan, bận xong việc của bên nhóm nam, Tổng Dương nhìn về phía ba vị cô nương. Một đám nam nhân đã tránh xa, Búp bê sứ cũng không giúp được gì, thêm vào đó là sau khi trốn chạy đường dài đã quá buồn ngủ, bất giác đã ngủ rất say.

Tiểu Uyển uy phong, khí phách, tuyệt đối không có lúc làm bộ làm tịch, trực tiếp ngồi ngay trước mặt Tổng Dương, để lộ phần lưng:

Tỉ phu, phiền người rồi, bắt đầu thôi!

Với khổ người của Tiểu Uyển, trị thương cho một mình nàng cũng gần bằng ba người Ba Hạ, lần này bận rộn gấp rút, thời gian một nén hương qua đi mới có thể xem như xử lý xong. Tiếp theo là A Y Quả, Hắc Khẩu Dao tính tình mạnh mẽ, cũng không xem việc lộ lưng trần ra là việc gì lớn lao nên hào phóng đi lên nhưng lại nhẹ nhàng dặn dò:

- Ngài cẩn thận đó, lưng của lão tử không thể để lại sẹo đâu đó, các nữ nhi muội muội nhút nhát, nhìn thấy sẽ sợ mất.

Đối với nữ nhi, động tác của Tổng Dương quả thật có cẩn thận hơn chút, lưng của họ mỏng manh lại để ý chuyện để lại sẹo, nếu Tổng Dương lực bất tòng tâm thì thôi nhưng hẳn thật sự có thể giúp họ khôi phục lại như ban đầu nên tất nhiên phải toàn lực mà làm.

Sau khi A Y Quả được trị thương, cũng như những người khác, nằm sấp trên biển hoa, vết thương tạm thời không tiện che lại, phải để hướng lên trên một lát.

Nam Vinh Hữu Thuyền là người cuối cùng, chạy đến bên Tổng Dương, ngồi xuống, một lời cũng không nói.

Tổng Dương cũng không nói gì, đốt dao và kim bạc trong lửa một lúc, lại một lần nữa ra tay... Cũng như lúc này, Tổng Dương chuyên chú tinh thần, dao, châm, bột thuốc lần lượt được dùng, nhanh nhẹn như gió nhưng chỉ có bản thân hắn tự biết, thật sự là mệt nhọc đến mức thể lực sắp không thể chịu đựng nổi nữa, tinh thần không đủ, thậm chí có chút khó khăn trong việc mở to mắt.

Trương gia đại thiếu

281. Chương 40: Rằm Nửa, Rằm Nửa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 40: Rằm Nửa, Rằm Nửa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Mệt đến không mở mắt lên được?

Đây là cảm giác không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện qua.

Dường như đã phát hiện trạng thái của Tổng Dương, Nam Vinh ôm áo che ngực, quay đầu lại nhìn hắn. Tổng Dương không ngờ nàng không nói trước mà động đây, hơn nữa tinh thần hắn lại không được tốt nên phản ứng có chậm một chút, con dao trong tay sắc bén, không cẩn thận đã cắt lên làn da đẹp của nàng, vết thương khá sâu, máu tươi trào ra.

Đối với đau đớn, Nam Vinh chỉ có hơi chau mày, không vì vậy mà quay đầu lại mà nghiêm túc nhìn hắn một cái, Tổng Dương hơi có vẻ xin lỗi:

- Xin lỗi.

Nam Vinh không tỏ vẻ gì, ngồi ngay ngắn lại, Tổng Dương tiếp tục bận rộn... sau khi lấy hết tất cả 'hạt sen' ra, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu đắp thuốc cho nàng, việc làm lúc này so với trước đó cũng đơn giản nhiều rồi, không cần tập trung tinh thần như lúc dùng dao. Sau khi thả lỏng tinh thần, Tổng Dương cười nói:

- Lần này xem như hoàn trả nợ cũ, huề nhé.

Nợ cũ ý là chỉ nốt thủ cung sa đó.

Năm đó, trong trận ẩu đả sinh tử trước cửa nhà trọ, sau khi Tống Dương toàn thắng, Tống Dương đùa dai xóa đi nốt thủ cung sa của Nam Vinh. Sau đó, Nam Vinh cũng thật sự cho rằng sự trong trắng của mình bị Tống Dương cướp đi rồi, cho đến lúc trận chiến giúp Nhị Sảo thu phục Lưu gia quân ở trong núi sâu, Tống Dương mới nói ra sự thật.

Trước đây, Nam Vinh và Tống Dương không thể xem là bạn bè, hẳn cũng không cần, nàng muốn sống hay chết, hẳn không quan tâm. Nhưng trong mấy năm này, Nam Vinh thường theo bên cạnh Tống Dương, không cần biết có phải do mệnh lệnh của Cố Chiêu Quân hay không nhưng nàng thật sự đã giúp đỡ Tống Dương. Sau đó, nàng lại ở lại Yến Tử Bình, hòa nhập khá tốt với những nữ nhi nơi hầu phủ, Tống Dương cũng dần dần xem nàng là người một nhà, tuy rằng Nam Vinh vẫn luôn đối xử lạnh lùng với hẳn...

Nam Vinh cười, tinh thần thoải mái, sau đó lắc đầu:

- Chỉ là một nốt ruồi, cũng đã không quá tính toán với ngài, nhưng ngài muốn xóa nợ cũ cũng không dễ dàng như vậy, lúc ban đầu tôi tưởng là... đã rơi nước mắt. Nếu có một ngày, ngài có thể làm một việc khiến tôi vui đến rơi nước mắt, lúc đó mới là huê thật sự.

Tống Dương bị Nam Vinh chọc cười:

- Ta nợ cô à? Lúc đó, cô muốn giết ta, ta cũng chỉ lấy đi một nốt ruồi, đã có thể nói là giờ cao đánh khê rồi... xong, trị xong rồi, nằm sắp xuống đi.

Nam Vinh nhún vai một cái:

- Lúc này cũng không phải tôi nói trước, là ngài không biết nói gì nên tìm lại đề tài này thôi.

Nói xong, không thềm nói cảm ơn, đứng dậy tìm A Y Quả cùng nằm sắp xuống.

Trị thương là việc bất đắc dĩ nhưng bây giờ đám nữ nhân đang nằm phơi lưng, nếu Tống Dương tiếp tục ở lại nhìn thì sẽ từ đại phu sẽ biến thành lưu manh mất, tuy rằng trong ba cô nương nằm cách đó không xa có một người không giống nữ, một người không tự cho mình là nữ, người cuối cùng rất thân thiết với người không tự cho mình là nữ, hơn nữa lại từng bị hẳn đoạt mất thủ cung sa...

Về đến nhóm nam nhân, nằm đầu là đại tông sư, tiếp theo là những người khác đều đồng loạt nằm sắp ở đó, Tống Dương cười nói:

- Nằm một lát là được rồi, đứng dậy đi, không có vấn đề gì rồi.

La Quan công phu giỏi, cũng không thấy lão chống xuống đất hay cong người đã lập tức đứng lên ngay, hình dáng như một cây gậy thẳng băng băng, hỏi:

- Nếu phải động thủ nữa, có trở ngại không?

Tống Dương đáp:

- Nhất định có ảnh hưởng, trúng độc bám lên người, thuốc đắp lên sau đó cũng có ảnh hưởng tạm thời đến thể chất, nếu đánh nhau nữa, khả năng chiến đấu của mọi người đều sẽ bị giảm, không có cách nào khác.

Câu trả lời đã nằm trong dự đoán nên La Quan cũng không bực tức, lại hỏi:

Còn người, thế nào?

Tống Dương càn một hơn, bất giác vươn người một cái, không ngờ khi hai tay giờ cao hết sức, hít vào lại là một hơi ẩm nhiệt, mũi lại chảy máu!

May là lần này mất máu không nhiều, chỉ nhỏ xuống vài giọt, từ cằm rơi xuống tạo thành vài vết loang lổ trên ngực, Tống Dương cười khổ lắc đầu, bệnh lạ hoàn toàn không thể tra ra nguyên nhân, sắp khiến chính mình phiền chết mất.

Lấy tay áo lau lau cho mình, để đồng bạn không lo lắng vô ích, hẳn chỉ nói không sao, sau đó lại trả lời câu hỏi của La Quan:

- Chính là mệt, gần như không chịu được nữa, muốn ngủ một lúc.

La Quan cười nói:

- Vậy thì ngủ một lúc đi, lính lang sắp tới rồi, lúc đó sẽ đánh thức người dậy, cùng nhau xem bọn họ rơi xuống hố như thế nào.

Tổng Dương cười ha hả:

Nhất định phải nhớ đánh thức ta đó.

Sau đó, Tổng Dương duỗi chân giẫm một cái lên đám hoa, bước ra phía ngoài, lấy cánh tay làm gối, vừa nhắm mắt lại đã liền ngủ say!

Tổng Dương đến một giấc mộng cũng không có, càng không nghe không thấy động tĩnh xung quanh, cho đến khi một trận lay động liên hồi truyền tới, hắn mới miễn cưỡng tỉnh dậy, người gọi hắn tỉnh dậy là Tạ Tư Trạc.

Khóe miệng Búp bê sứ có mấy nếp nhăn khi cười, mở miệng nói câu gì đó nhưng Tổng Dương chỉ có thể nhìn thấy miệng nàng động đậy mà hoàn toàn không nghe thấy tiếng gì. Tổng Dương hơi hốt hoảng, thốt ra câu hỏi:

- Nàng nói gì?

Búp bê sứ lại nhắc lại một lần:

- Lính lang đã gần đến, gọi ngài dậy cùng xem kịch vui.

Lần này có thể nghe rõ ràng rồi, Tổng Dương đã hồi phục thính lực, sự kinh ngạc trên vẻ mặt hắn càng tăng thêm... Lúc theo cậu học y thuật, hắn cũng hiểu biết rằng khi đang ngủ bị gọi dậy, trong ngũ giác thì thính lực là khôi phục chậm nhất, nhưng cái chậm này chỉ là khoảnh khắc trước sau, người bình thường thậm chí còn không phát hiện được. Nhưng lúc này thời gian khôi phục thính lực của Tổng Dương đã trì hoãn đúng một câu nói, điều này cho thấy lúc này hắn không phải là ngủ say bình thường, dùng cách nói của Vưu thái y, gọi là 'tử miên' (ngủ say như chết).

Còn hơn cả ngủ say, nếu chỉ bằng độ sâu của giấc ngủ mà nói thì có thể còn sâu hơn cả khi ngất đi, gần như là đã đi hẳn vào giấc ngủ, tức là 'tử miên'. Tử miên chỉ có thể phát sinh trong một tình hình: bệnh dữ đột nhiên khởi phát, ngũ tạng thất thương.

Theo cách nói của Vưu thái y, ngủ là điều tiết của bản thân cơ thể, là quá trình quan trọng để đuổi bệnh, lành thương, người ngủ ngon thì thân thể sẽ khỏe mạnh, nói ở góc độ khác, bị thương càng nặng thì càng cần ngủ, mà 'tử miên' là phản ứng tự nhiên của cơ thể, nói rõ cơ thể phải chuyển tâm đối phó với bệnh nặng nên sẽ tạm thời đóng kín ngũ thính để không bị quấy rầy, toàn lực ứng phó.

Không phải tất cả mọi người đều có thể có 'tử miên', người có thể chất bình thường, cơ thể vốn không có cách tự đóng kín ngũ thính, chỉ có người giống như Tổng Dương thể này, cơ thể cường tráng như trâu, kinh mạch kiên cố, hơn nữa lại có nội kinh hộ thân không hề tầm thường thì trong lúc gặp bệnh hiểm nghèo mới có cơ hội tử miên.

Lúc đó, Tổng Dương vẫn chỉ là một đứa trẻ không hiểu nhiều kiến thức y như thế, đã từng hỏi cậu :

- Tử miên là tự cứu chữa rồi à?

Vưu thái y gật đầu trước rồi lại lắc đầu:

- Nói thành tự vệ thì thỏa đáng hơn, nhưng không thể nào nói đến mức cứu chữa, bệnh có thể khiến cơ thể tử miên nhất định là bệnh hiểm nghèo, chỉ bằng ngủ làm sao có thể trị khỏi được?

Mà sau một câu nói của Búp bê sứ, thính lực của Tổng Dương đã hồi phục hoàn toàn, lúc này mới ngạc nhiên phát giác thấy toàn bộ bầu không khí yên tĩnh ban đêm sớm đã bị tiếng ồn ào xen vào, đám ưng trên trời xoay quanh, hơn mười con Khố Tát kêu gào dữ dội, tiếng kêu cao vút, vang dội; phía nam vó ngựa vang kèn, âm thanh rầm rầm tựa như sấm nổ... động tĩnh thế này chỉ có thể được hình dung bằng 'long trời lở đất'. Tổng Dương trước giờ ngủ rất cảnh giác nhưng bây giờ lại hoàn toàn không hay biết gì. Vì vậy, hắn lại càng khẳng định, vừa lúc này bản thân đúng là đã 'tử miên'.

Trước đây, Tống Dương cũng không phải chưa từng bị thương, trong đó hai lần nặng nhất là cái đâm mạnh trước khi chết của mẹ tiểu yêu quái và nhát dao chém từ sau lưng của cha Nhâm Tiểu Bộ. Hai lần thời gian trị thương cũng không ngắn nhưng chưa từng có tử miên, lần này chỉ chảy có mấy lần máu mũi, cơ thể đã không chịu được?

Ở phía cuối tầm nhìn, cát bụi che cả bầu trời, xung quanh Tống Dương cũng không yên tĩnh, Tề Thượng cùng mấy đồng bạn nhảy lên nhảy xuống, chạy tới chạy lui. Cả hai bên ở khoảng cách có thể nhìn thấy nhau, đám người Tề Thượng hẳn là cố ý làm vậy để dẫn dụ Khuyển Nhung xung phong.

Tống Dương không còn tâm tư để nhìn. Tạ Tư Trạc thấy hắn suy tư nên hơi nhíu mày, hỏi:

- Cơ thể không ổn sao?

Tống Dương chậm rãi thở ra một hơi, cười rồi an ủi một câu:

- Không sao.

Sau đó lại hỏi:

- Ta đã ngủ bao lâu?

Tạ Tư Trạc đáp:

- Hơn một canh giờ một chút.

Tống Dương gật đầu rồi lại đưa mắt tìm La Quan. Lúc này ánh mắt của Đại tông sư cũng đang nhìn về phía hắn, thấy hắn nhìn qua, lập tức hỏi:

- Sao rồi?

Tống Dương đáp:

- Ta phải vận khí trong vòng một ngày.

La Quan gật đầu:

Biết rồi, tabảo vệ cho người, yên tâm.

Mượn việc vận công để nhìn rõ cơ thể mình, Tống Dương bây giờ làm gì còn tâm trí lo đến việc xem lính lang gặp xui xẻo thế nào, bây giờ bệnh hiểm nghèo đã có triệu chứng bộc phát, nếu hắn không thể tìm ra căn nguyên, không bao lâu nữa sẽ có thể đoàn tụ với cậu nơi Sấm La điện rồi...

Không lâu sau khi Tống Dương nhắm mắt nhập định, chuyên tâm tự tìm hiểu căn nguyên thì trong đám quân đối diện vang lên một chuỗi âm thanh tù và, tất cả lính lang cùng lúc ngẩng đầu tru vang, tội phạm bỏ trốn đang ở ngay trong tầm mắt, không cần tốn công sức nữa, xông lên giết hết là lập đại công rồi, hàng ngàn truy binh chạy đến trước tiên bắt đầu toàn lực xung phong.

Biển hoa mênh mông vô tận, tất cả cây hoa có chiều cao như nhau, mặc dù tộc lang lúc mới đến cũng có cảnh giác nhưng sau khi chạy một lúc, thấy không có gì lạ nên cũng đã lơ lỏng, hướng chỉ trên trời còn có liệt ưng xoay quanh, nếu có kẻ địch mai phục, Khố Tát sẽ gặp cảnh báo.

Gần như hoàn toàn giống dự đoán của Tiểu Cổ, không biết là do mắt ưng không thể nhìn thấy thung lũng hay Khố Tát không cảm thấy thung lũng là mai phục mà liệt ưng trên trời từ đầu đến cuối chỉ giúp lính lang chỉ dẫn phương hướng, không có thêm cảnh báo gì nữa.

Bao nhiêu năm nay, Khố Tát đã là 'thiên nhân' của kỵ binh Khuyển Nhung, lính lang ý lại, tin cậy Khố Tát. Nếu đã không có cảnh báo thì bọn họ cứ yên tâm xung phong, làm sao mà nghĩ đến địa thế phía trước lại có biến hóa lớn đến thế?

Nhiệm vụ lâm thời lần này khá đặc thù, không thể gọi là chiến đấu chính thức được, chỉ là đuổi theo giết một đám người nhỏ, nhưng trong đám tội phạm bỏ trốn này có cao thủ hung mãnh. Đặc biệt, đội truy binh đến sớm nhất và đi vào biển hoa này cũng là đội đuổi theo đầu tiên, đường truy binh đầu tiên rút cuộc cũng đến gần đám Tống Dương nhất. Đội truy binh này đã từng chịu năm mũi tên do La Quan dùng hết lực bắn. Đã từng thấy sự đáng sợ của Đại tông sư, người dẫn đầu cẩn thận hơn nhiều, hoàn toàn theo chỉ dẫn của

phi ưng trên trời để chạy đến bắt người, không phái tiểu đội đi lên trước tuần tra nữa. Làm vậy không phải không có căn cứ, đám tội phạm bỏ trốn có khả năng chiến đấu đáng sợ, ngũ giác kinh người, hơn nữa, bước chạy cực nhanh, nếu phái tiểu đội do thám trước, nói không chừng tội phạm bỏ trốn sẽ phục kích giết chết tiểu đội rồi sau đó lại tiếp tục chạy.

Bằng thân thủ của đám người La Quan thì đúng là có bản lĩnh này.

Toàn bộ đại đội, ba ngàn kì sĩ cùng xung phong lên chiến trận, toàn sức chạy nhanh về hướng đám tội phạm bỏ trốn... hoàn toàn tin cậy Khố Tát, không hề phái tiểu đội tuần tra trước đó. Có lẽ cũng không thể trách tướng quân Khuyển Nhung hồ đồ nhưng chỉ một chuyến truy sát này mà nói, tuyệt đối đã là hai tầng ngu ngốc.

Rầm rầm phi nhanh về phía trước tự nhiên có một khí thế dữ dội! Mỗi lính lang đều thấy nhiệt huyết sôi trào, cuộn cuộn trong cơ thể, nóng bỏng đến mức xương cốt ngứa ngáy, gân cơ cuộn cuộn, làn da căng lên, giống như có một ngọn lửa từ trong cơ thể cháy ra, trong người nóng đến khó chịu, phải để gió đêm lạnh lẽo thổi vào mới có thể thoải mái được nhưng đêm nay... gió vốn không nhỏ nhưng không biết từ lúc nào, không khí trở nên oi bức, trong biển hoa một chút gió cũng không có. Do đó, lính lang chỉ có thể cho ngựa phi thật nhanh để gió đêm quét lên người mới cảm thấy sảng khoái.

Ý chí chiến đấu vốn dữ dội theo tuần mã phi nhanh, theo tiếng tru vang trời tản ra, từ trong ngực phân tán hướng ra tứ chi, trong đó phần lớn nhất đang hướng thẳng lên, xông thẳng về phía trước! Bản thân lính lang không phát giác nhưng bọn họ có thể từ bộ dạng của đồng bọn bên cạnh mà nhận ra cặp mắt của mình sớm đã đỏ rực.

Người dẫn đầu đại đội càng là người hiểu sát nhưng dù sao cũng là tướng lĩnh, bất luận đối với đối thủ như thế nào cũng phải có phần bình tĩnh trong đáy lòng, y vừa phóng ngựa điên cuồng xung phong cùng đội, vừa nói với mấy phó quan bên cạnh:

- Truyền lệnh xuống dưới, trước khi xông lên giết, mỗi người phải bắn ra năm mũi tên!

Phó quan còn có chút chần chừ:

- Đám tiểu lang đều hăng hái, xông lên chém giết càng sảng khoái...

Thủ lĩnh hung hăng trừng mắt nhìn phó quan một cái, không giải thích, chỉ quát:

- Kêu người truyền thì truyền!

Chém giết thì sướng tay nhưng bị người ta chém chết rồi thì còn có thể sướng tay không? Tuy rằng chỉ có khoảng mười tên tội phạm bỏ trốn, đến gần rồi mới bắn mưa tên qua, không cần chính xác, hơn một vạn mũi tên bắn đến, vật gì cũng biến thành nhúm rồi, công phụ có giỏi hơn nữa thì cũng làm được gì? Trước mặt đại quân, Đại tổng sư còn làm được gì?

Thủ lĩnh cũng không muốn vì truy sát khoảng mười tên tội phạm bỏ trốn mà tổn thất mấy chục binh sĩ, nếu như vậy, đợi khi trở về doanh rồi cuộc là lập công hay ghi tội vẫn còn không thể nói trước được. Tiếc là... bọn họ không thể dùng cung tên nữa rồi, bọn họ đã chạy đến nơi rồi.

Phó quan còn chưa kịp truyền mệnh lệnh xuống dưới mà một đội binh mã xông lên trước nhất đột nhiên biến mất không thấy nữa!

Biến mất vào không trung, cả người lẫn ngựa.

Khuyển Nhung là đất nước của dân du mục, là cường tộc trên ngựa, kỵ chiến là căn bản đối với bọn họ, chiến tranh kéo dài càng giúp bọn họ tích lũy nhiều kinh nghiệm, chỉ bằng tố chất và chiến thuật của kỵ binh mà nói, đương thời thì chỉ có tộc Hồi Hột có thể miễn cưỡng chống lại, những nước còn lại ở Trung Thổ toàn bộ không phải là đối thủ, Đại Yển cũng không được.

Trong thao lược của kỵ chiến, gần hàng 'xung phong', lính lang Khuyển Nhung lại có chín chiến pháp 'tứ lực ngũ lực', trong đó tứ lực là chỉ: tam súc, ngũ súc, thất súc và thập súc, từ như ý nghĩa, tam súc là dùng ba phần lực lượng xung phong, chính là đánh nghi binh; phần còn lại phía sau là để tăng thêm lực lượng, trong chiến cục khác nhau sẽ dùng cách ứng chiến khác nhau, đến thập súc mới thật sự là dùng toàn lực

xông lên giết, bắt kể hậu quả, chỉ cần giết địch, đội ngũ phía trước ngã xuống, lính lang phía sau có giẫm lên thì thể cũng phải xông lên.

Trước lần xung phong này, thủ lĩnh truyền lệnh thập súc... Thật ra thì chỉ cần không phải tam súc, sau đó mấy súc cũng không thành vấn đề, ba ngàn người đánh mấy tên tội phạm bỏ trốn không thể không thắng nhưng bọn họ đã đuổi theo suốt một ngày mà vẫn không thấy bóng dáng kẻ thù, lính lang trong lòng vừa phiền vừa bức. Bây giờ rất dễ đuổi kịp rồi, thủ lĩnh vì muốn cho lang tử hạ hỏa một chút nên liền truyền lệnh thập súc.

Thắng trận không sợ nhỏ, chỉ cần có khí thế, tự nhiên có thể đề cao sĩ khí, để tinh thần tốt tích lũy đến trạm tiếp theo nên mệnh lệnh của thủ lĩnh cũng không đáng trách. Nhưng vẫn là ngu ngốc, hành động nguốc thứ ba.

Đánh thập súc, liều chết mà xông. Sau khi hàng đầu rơi xuống, binh mã theo sau thậm chí cũng chưa kịp phản ứng đã theo đó mà rơi xuống, chỉ trong nháy mắt, mấy trăm người đã biến mất như vậy. Lính lang phía sau cuối cùng cũng đã có phản ứng, ra sức giằng lấy dây cương nhưng kỵ binh phía sau nữa không hề biết tình trạng thung lũng, lại vì thập súc, lúc xông lên hoàn toàn không quan tâm, sau khi phía trước chậm lại thì phía sau liền dừng lên...

Thung lũng rộng lớn, với nhãn lực của La Quan tất nhiên nhìn thấy rõ ràng, lão vô cùng sảng khoái cười to. Nhưng Ban đại nhân mắt mờ lại thêm nửa đêm khuya khoắt, lão đầu tử căng mắt đến sắp rơi lệ cũng chỉ miễn cưỡng thấy được quân địch, mặc dù không thấy rõ tình hình nhưng lão đầu tử cũng cao hứng vô cùng, tay múa chân đạp, hoàn toàn không giống bộ dạng xui xẻo như người sống chờ chết lúc bình thường nữa, miệng không ngừng cười nói thảm:

- Rầm nữa, rầm nữa!

Tiểu Uyển bị lão ta ồn đến hồ đồ, vẫn như trước, dùng ngón tay chạm vào thắt lưng của lão ta:

- Cái gì rầm?

Lão đầu tử vịn lưng một cái để tránh ngón tay của Tiểu Uyển, đồng thời cười nói:

- Ban ngày, lúc Tề lão đại rơi xuống, là vì một tiếng, không thấy nữa, bây giờ bọn chó Khuyển Nhung là rầm một cái đi xuống, không thấy nữa, bọn chúng đang rầm, ta hô giúp bọn chúng.

Giải thích không hiểu ra sao cả, khẩu hiệu cũng chẳng giống ai nhưng niềm vui của lão đầu tử là thật. Thấy ông hưng phấn như vậy, A Y Quả lại tò mò, muốn nói gì là nói ngay, một chút cũng không sợ đụng chạm đến người khác:

- Lão hán nhi nhà ngươi vui về cái gì, Khuyển Nhung muốn giết sứ đoàn Nam Lý, ngươi là thần tử phản bội Nam Lý, vốn phải thấy Khuyển Nhung thắng thế mới vui chứ.

Nụ cười của lão nhân tự nhiên cứng đờ, một nháy mắt sau, ông lại khôi phục dáng vẻ lạnh băng băng, ánh mắt âm đạm vô quang.

A Y Quả thuần túy chỉ là tò mò cộng thêm miệng thối, cũng không có ý làm tổn thương người khác, hơn nữa, suốt dọc đường đi này, Hữu thừa tướng ngẫu nhiên cũng mở miệng chỉ bảo, lời nói tuy không thể xem là lời vàng ý ngọc nhưng ít nhất là ý kiến đúng trọng tâm, quan hệ với mọi người cũng có thể nói là không tệ. A Y Quả nói xong, bản thân cũng thấy hối hận, dù sao cũng là người già, người sắp chết cho dù trước đây đã làm việc sai lớn thế nào thì cũng không nên moi móc lại vết thương cũ làm gì.

Hắc khẩu Dao ngại ngùng, thử thăm dò:

- Lão hán, ngươi đừng để ý, rầm nữa, tiếp tục rầm nữa đi.

Ban đại nhân ngậm chặt miệng, không nói thêm chữ nào nữa.

Tại một đoạn khác của thung lũng, 'rầm nữa' vẫn còn tiếp tục, quân phía sau rầm rầm tiến tới, lính lang nơi bờ vực ra sức hô để hãm lại nhưng tiếng vó ngựa, tiếng sói tru, tiếng tù và hòa lẫn vào nhau, hoàn toàn loạn cả lên, không ai có thể nghe rõ bọn họ đang hô cái gì. Mà thủ lĩnh, người liên tục đưa ra ba chiêu nguốc

để cuối cùng dẫn dắt đám lính lang của mình chạy vào đường chết là người đi phía trước, sớm đã rơi xuống tan xương nát thịt rồi.

Người phát lệnh không còn, chiến trường không ai khống chế, đội sau còn không biết phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nên cứ theo quân lệnh ‘thập súc’ mà làm... Súc chứa của thung lũng quả thật đáng sợ, thêm nhiều binh mã hơn nữa ngã vào cũng đừng mong lấp đầy được!

‘Rầm rũa’ vẫn đang tiếp tục, chỉ trong khoảnh khắc mà một đại đội ba ngàn người đã rơi xuống hơn phân nửa, người phía trước rơi xuống nhiều, lực đẩy từ ‘thập súc’ xung phong phía sau càng ít đi. Đến lúc này, lính lang còn sống sót phía sau cũng đã miễn cưỡng nghe rõ tiếng hô hoán kinh hoàng của đồng bọn ở nơi thung lũng sâu, liền liều mạng kéo dây cương với mong muốn dừng lại.

Reply

Trương gia đại thiếu

282. Chương 41: Bão Cát Đen

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 41: Bão Cát Đen

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Dù sao ngựa cũng là súc sinh, bình thường huấn luyện có tốt đến thế nào, lúc xung phong cũng không phải nói ngừng lại là có thể ngừng lại được. Trong một lúc bên bờ thung lũng loạn cả lên, người hàng đầu đã chạy chậm đi không ít nhưng do xô đẩy chen chúc nên vẫn không ngừng có người ngã xuống trong tiếng kêu thảm thiết.

Mà giờ phút này, một bữa tiệc máu tươi khác theo dự đoán hẳn là cũng đã bắt đầu rồi... Biển hoa nơi thung lũng bỗng nhiên dao động hẳn lên, vạn hoa lắc lư, rung động ào ào, toàn bộ đáy thung lũng vang lên tiếng gào thét kinh hoàng.

Với độ sâu của thung lũng, người ngã xuống không thể nào may mắn thoát chết, nhưng gần hai trăm người, cả người lẫn ngựa, với số lượng đông đảo này lấp vào, người phía trước chắc chắn chết đến không thể chết hơn nhưng những người ngã xuống sau cùng, khi đó thì thể đồng đội đã xếp thành nệm thịt, làm giảm lực ngã đi nhiều, ít nhiều cũng sẽ có những người may mắn còn sống.

Ngã không chết nhưng vẫn phải chết.

Nhiều người như vậy rơi xuống, máu thịt văng khắp nơi, mùi máu tanh bên dưới có thể nghĩ mà biết được, mà quái ngư nơi đáy thung lũng có khứu giác cực kì nhạy bén, hơn nữa, trước đó không lâu lại vừa bị đám người Tổng Dương kinh động một lần, bây giờ chúng nó vẫn đang trong tình trạng xao động, ngửi thấy mùi vị máu tanh thì không có lý do gì để không đi ‘dự tiệc’ cả.

Bầu không khí dè dặt, xung quanh không có một chút gió nhưng sự lay động của biển hoa cứ như có một cơn gió lốc đang quét qua! Người trên mặt đất nhìn không hiểu được nội tình nhưng đám La Quan đều biết rõ bên dưới đang xảy ra chuyện gì.

Hai bên bờ cách nhau của thung lũng, đám tội phạm bỏ trốn nở nụ cười lạnh, đám lính lang còn sót lại vô cùng hỗn loạn; nơi đáy sâu thung lũng đang diễn ra bữa tiệc của đám quái vật hung tợn. Dường như còn thấy chưa đủ loạn, lúc này đám ung trên trời lại huyền não cả lên, lập tức lại nghe tiếng tù và rất lớn vang lên từ phía nam cùng với tiếng vó ngựa như sấm, thêm vào đó là cát bụi mịt mù nơi cuối chân trời, truy binh mới đã đến.

Không chỉ một đội binh Khuyển Nhung đuổi theo sứ đoàn Nam Lý, xuất phát có trước sau, thời gian chạy đến cũng không cùng lúc, đội truy binh thứ hai cũng là một đại đội, lúc này đã bước vào biển hoa.

Đội truy binh thứ nhất vẫn còn không ít người may mắn sống sót, bây giờ dù vẫn còn đang loạn nhưng ai cũng hiểu, muốn toàn bộ bọn chúng ngã xuống đó là không thể, đường truy binh thứ hai càng không thể lại giẫm lên vết xe đổ.

Nhưng hai bên cách nhau một thung lũng quá lớn, nhất là thung lũng lại được che giấu trong biển hoa, vốn không thể nhìn ra bờ thung lũng ở đâu, đám lính lang mới cho dù có chạy tới, nhất thời cũng đành mong xông qua đây.

Tề Thượng nhìn về phía La Quan:

- La gia, làm sao đây?

La Quan vô cùng bình tĩnh, đưa tay chỉ vào Tống Dương:

- Hắn nói phải vận công một ngày, đợi hắn xong thì chúng ta chạy.

Mọi người đều không phản đối, từ lúc loại bỏ trứng cá đến bây giờ, hơn một canh giờ đã trôi qua, trong thời gian đó không ít người đã ngủ một lúc, tinh thần hồi phục không ít, cho dù Khuyển Nhung có thể lập tức vượt qua thung lũng, họ chỉ cần chạy tiếp vẫn có thể đảm bảo kéo dài được khoảng cách giữa hai bên, bây giờ có đợi Tống Dương thêm một lúc cũng không sao, hướng chỉ đoàn người cũng muốn xem xem liệu còn có thêm người ngã xuống nữa không.

Lại qua một lúc, những lính lang may mắn còn sống sót của đội thứ nhất cuối cùng đã có thể ngừng hỗn loạn, về mặt ai ai cũng phức tạp, hốt hoảng, nản lòng, phần nộ, bất lực... Đứng ngay bờ vực, mờ mịt, không có kế hoạch. Lần này thiệt hại quá lớn, hơn nữa cho đến lúc này, bọn họ vẫn có chút không hiểu, sao lại có thể? Hoa rõ ràng có chiều cao như nhau mà.

Cuối cùng cũng có người hồi phục tinh thần lại, đội trưởng đã chết nhưng vẫn còn có các quan quân khác truyền lệnh cho lính lang chấn chỉnh lại đội ngũ, tạm thời quay đầu ngựa chạy lui về sau, cùng hội hợp với đội ngũ vừa chạy tới.

Cát bụi đã tản đi nhiều, sau khi hai đội hội hợp lại, Khuyển Nhung tạm dừng hành quân, tất nhiên là đang bàn bạc đối sách. Tề Thượng ở bên này dù hiểu rõ Khuyển Nhung không thể nào ngốc đến mức biết có hổ mà vẫn nhảy vào nhưng thấy bọn chúng dừng lại, trong lòng vẫn thấy tiếc nuối.

Tề Thượng đưa tay vỗ vai Tiểu Cổ một cái:

- Dạy ta câu chữ đồng trên thảo nguyên đi, loại khó nghe nhất ấy.

Tiểu Cổ mở miệng, ô lô ô lô nói khoảng mười mấy âm tiết, Tề Thượng khá kinh ngạc:

- Dài dữ vậy? Nghĩa là gì?

- Lợn cười trên lợn đánh trận còn mạnh hơn chúng bây.

Tiểu Cổ phiên dịch lại. Tề Thượng thất vọng tràn trề:

- Chỉ có vậy? Đây là câu khó nghe nhất à? Không có câu nào vừa bậy, vừa chọc tức người nghe, vừa nghe có sức mạnh à?

Tiểu Cổ lắc đầu:

- Trên thảo nguyên không có loại câu đó. Câu tôi vừa nói đã là sỉ nhục lớn nhất cho bọn lang kỵ rồi.

Dân tình như thế, Tề Thượng cũng không ép buộc nữa, hít vào một hơi sâu, nội kinh xuyên vào thanh âm, bật hơi lên tiếng chữ lớn câu 'lợn cười lợn đánh trận còn mạnh hơn người' mà Tiểu Cổ vừa dạy.

Tiểu Cổ vô cùng khâm phục, tiếng thảo nguyên với một chuỗi mười mấy âm tiết, bản thân chỉ nói có một lần mà Tề Thượng đã học được rồi, hơn nữa không hề sai sót chỗ nào...

Nội lực võ sĩ thượng phẩm rất hùng hậu, Tề Thượng quát mắng vang vọng cả biển hoa. Đối diện không có phản ứng gì, Tề Thượng lại mắng hai lần nữa, tự cười vô cùng vui vẻ.

Lại một khoảng thời gian ngắn nữa trôi qua, đối diện cuối cùng cũng có động tác, theo lệnh truyền bằng tiếng tù và với tiết tấu kì quái, mấy chục con ngựa nhanh chóng ra khỏi đội ngũ, sau đó lập tức tản ngang ra... cũng không có gì mới mẻ, biện pháp của mọi rợ trên thảo nguyên chính là đại đội tạm ngừng tiến lên, phái người đi thăm dò biên giới của thung lũng, xem xem có thể lách qua không.

Chính là lúc này, Tổng Dương đã kiểm tra xong, mở mắt ra, nhảy lên, duỗi cổ nhìn qua phía đối diện một cái, giọng điệu chậm rãi nuối tiếc:

- Rơi xong rồi à, nhanh vậy, ta cũng không được thấy.

Tạ Tư Trạc nhíu mày, nhẹ nhàng hỏi hân:

- Chàng không sao chứ?

- Không có chuyện gì cả, chỉ là gần đây thượng hỏa.

Tổng Dương cười rồi lắc đầu:

- Bọn chúng ngã chết bao nhiêu rồi?

- Một ngàn bảy trăm bốn mươi bốn người.

Câu trả lời của Tạ Tư Trạc có số lẻ nhưng không đợi Tổng Dương kinh ngạc, nàng liền cười:

- Ta nói đùa đó, một ngàn rưỡi chắc chắn có nhưng hai ngàn chắc là chưa đến.

Lời vừa dứt, Tề Thượng ở bên cạnh ‘ha’ một tiếng, cười nói:

- Một ngàn bảy trăm bốn mươi lăm rồi!

Một thám mã ở đối diện, trong lúc thăm dò biên giới thung lũng không cẩn thận, cả người lẫn ngựa ngã xuống rồi.

Tổng Dương vô cùng cao hứng, lên giọng liên tục hô:

- Một bảy bốn sáu, một bảy bốn sáu!

Những người còn lại còn có chút nghi ngờ, búp bê sứ tùy tiện nói số lượng, sau đó phía đối diện lại rơi xuống thêm một, Tề Thượng tiếp tục cộng thêm một thành một bảy bốn lăm, bây giờ Tổng Dương lại cộng thêm một nhưng một do Thường Xuân hầu cộng thêm không có lý do... Không ngờ lại vừa khéo, Tổng Dương còn chưa hô được hai tiếng, phía đối diện lại vang lên tiếng hô hét, lại một thám mã ngã xuống rồi.

Đêm hôm khuya khoắt, biển hoa nhìn rất đổi mê hoặc mà hai bờ thung lũng cũng không phải đường thẳng, nơi biên giới uốn lượn không đều, nếu muốn thăm dò rõ ràng thật không phải là việc dễ dàng, trong lúc thăm dò ngã chết vài người cũng không có gì đáng lấy làm lạ.

Nhưng bắt đầu đếm từ một bảy bốn sáu, mọi người đều hiểu ý của Tổng Dương, lần sau lúc lại hô một bảy bốn bảy thì không chỉ một mình Tổng Dương, A Y Quả, Tề Thượng, Tiểu Uyển, Tiểu Cổ toàn bộ đều sẽ cùng hô để cổ vũ cho đối phương.

Quả nhiên, lúc la đến tiếng thứ bảy, một bảy bốn bảy ngã xuống, đám tội phạm bỏ trốn cùng đồng thanh phát ra một tiếng hoan hô.

A Y Quả vui đến không thể ngừng, còn muốn hô tiếp ‘một bảy bốn tám’. Tổng Dương thì im lặng rồi, chơi một chút là được rồi, quay đầu nói với La Quan:

- Có phải nên đi rồi không?

Vốn là định đợi Tổng Dương vận công xong là rút lui, La Quan gật đầu nhưng chân chưa vội vàng động mà lại dùng giọng điệu như đang cười mà lại không giống đang cười nói một câu:

- Lão bà Mộc Ân trong núi nói người ‘cửu sắc bất triêm’, ta thấy bà nói khá đúng. Cả đời ta, thật sự trốn chạy thì chỉ có hai lần.

Mùng tám tháng chín, đại náo Tình thành và trên thảo nguyên bại lộ thân phận sứ tiết Nam Lý, Tổng Dương vừa tính đã hiểu:

- Toàn bộ đều là cùng đi với ta... xem ra ta cũng không quá may mắn.

La Quan cười nói:

- Sau này phải nghĩ cách giúp người phá sát mới được, không thể để người không may mắn thế này, liên lụy người khác cũng không nói, quan trọng là bản thân người, luôn gặp phiền toái không ngừng thế này, thật khiến người ta lo lắng.

Nói đùa một câu, La Quan lại thay đổi cách nói chuyện, giọng nói hạ rất thấp, chỉ có Tống Dương mới có thể nghe được:

- Người còn có thể đánh không?

Chưa hỏi bệnh tình ra sao, chỉ hỏi còn có thể đánh tiếp nữa không... có thể La Quan cảm thấy việc chữa bệnh của mình không giúp được gì, không cần phí lời hỏi thêm làm gì, nhưng trốn chạy mới vừa bắt đầu, đại tông sư phải biết rõ khả năng chiến đấu của đồng bạn để trong lòng còn tính toán trước.

Tống Dương vẫn cười nói như trước:

- Ít nhất chạy ra khỏi thảo nguyên không thành vấn đề, yên tâm đi. Mặt khác, không thể đến Hồi Hột rồi, cắt đuôi lính lang xong chúng ta lập tức về Hán cảnh. Thêm nữa là... sau khi về Nam Lý, ta muốn nhờ lão giúp, cùng ta đi một chuyến đến Nam cương.

- Người quyết định là được, ta không có vấn đề.

La Quan gật đầu.

Đại tông sư căn bản không hỏi nhiều, nhưng Tống Dương cũng không che giấu, tiếp tục thấp giọng nói:

- Lúc này đã xem xét kỹ, thật sự không ổn, ngũ tạng và kinh mạch đều có tổn thương, đặc biệt là ba kinh mạch chính có tổn thương nghiêm trọng...

Tự mình kiểm tra sau khi tử miên, đúng là bệnh ẩn bộc phát, đến không hề có dấu hiệu, lại không có cách tìm ra căn nguyên.

Nhưng Tống Dương đại khái cũng có một cách nghĩ, có lẽ là thuật luyện máu có hậu quả phụ mà đến cậu cũng không rõ; hay là lúc trước Trần Phấn có ý tốt nhưng làm chuyện hại, giúp hấn phá tam quan dẫn đến phản tác dụng... Nguyên nhân đầu là thiên hạ kì thuật, cũng là lần đầu tiên thi triển, không nắm chắc là chuyện bình thường; nguyên nhân sau rõ ràng là tà thuật, vốn chỉ là phương pháp uống rượu độc để giải khát.

Vừa nói, Tống Dương thở dài một hơi, lắc đầu nói:

- Phiền toái nhất là ta không tìm ra biện pháp trị liệu... Bệnh lạ còn sẽ tiếp tục tái phát, thương thể nội lực nhất định chuyển biến xấu, ta cũng bó tay, không có biện pháp, tiếp tục như vậy nói không chừng sẽ chết người.

Giọng điệu của La Quan nhẹ nhàng:

- Cho nên phải tìm Hồ Phách. Đừng lo lắng, y thuật của Hồ Phách hơn xa ngài, có tiền bối ở đây thì mọi sự không phải lo.

Tống Dương cười, lại dặn dò La Quan:

- Việc này trước hết không nên nói ra ngoài.

Hi vọng chữa khỏi duy nhất chỉ có Hồ Phách, nói với đồng bạn bên cạnh ngoài việc làm họ lo lắng thêm thì không hề có ích lợi gì, còn về La Quan, Tống Dương dự đoán lúc bản thân lại từ Yến Tử Bình đến Nam cương, thân thể sợ là không thể chịu đựng nổi việc đi xa một mình nữa, hẳn cần một người giúp đỡ, đại tông sư chắc chắn là lựa chọn tốt nhất rồi cho nên đối với La Quan, hấn không hề che giấu.

Vừa này, Tống Dương đã suy nghĩ kỹ rồi, theo phán đoán của bản thân hấn, bằng sức khỏe bây giờ còn có thể tiếp tục kiên trì mấy tháng, sau khi về đến Nam Lý thì đến Yến Tử Bình trước, phải gặp các nàng một lần, sau đó khởi hành đến Nam cương để tìm Hồ Phách.

Nếu Hồ Phách có thể trị khỏi căn bệnh lạ này tất nhiên là tốt, nếu Hồ Phách cũng không thể, Tống Dương sẽ lại khởi hành lên phía bắc, đi Tĩnh thành.

Chỉ bằng một mình hắn, hi vọng báo thù cực kì nhỏ bé nhưng vẫn là nhất định phải đi, biết đâu lại có một cơ hội bị mình bắt gặp thì sao? Ví dụ như Cảnh Thái cải trang vi hành, vừa khéo bị mình đụng phải trên đường lớn; hoặc là Yến Đình bị kẻ thù đã thương, mình có thể tranh thủ cơ hội?

Ngay vừa rồi, những suy nghĩ này đều đã nằm trong đầu Tống Dương.

Chỉ có duy nhất một cảm giác là: không kịp, chỉ còn mấy tháng, dường như mọi thứ đều không còn kịp nữa.

Người xuyên việt vốn không nên thuộc về thế giới của mình. Giống như Tô Hàng, hắn không phải rất sợ chết nhưng lại không giống Tô Hàng, hắn ở trên đời này vướng bận quá nhiều rồi, sắp tới lúc phải buông mọi thứ ra, Tống Dương mới phát hiện thì ra bản thân cũng không bỏ xuống được.

Tống Dương nghĩ lung tung một cách không hề tự giác, cũng tự nhiên nghĩ tới Tô Hàng, không biết nàng ấy đã đi chưa.

Nếu đã đi rồi, vậy nàng ấy đã đến nơi chưa?

Nếu chưa đi... nếu có cơ hội, có phải mình nên tìm nàng ấy, nói một tiếng rằng mình phải đi rồi, từ nay trên đời này lại chỉ còn lại một mình nàng ấy, cô đơn, không còn có đồng loại.

Tô Hàng chưa đi, lúc này đang nhú mây... Đến bây giờ, nàng còn chưa làm rõ thứ mà mình phát hiện rốt cuộc là một đảo cực lớn hay thật sự là một đại lục mới, nhưng nàng không quan tâm, có trái ca cao thì đảo nhỏ cũng chính là tiên giới; nếu không có ca cao thì đại lục đối với nàng cũng chỉ là đồ bỏ đi.

Thuyền lớn của nàng hơn một tháng trước cập vào, bộ dạng của dân địa phương như bị dọa đến hồn bay phách lạc, sau khi thấy họ không hề có ác ý mới lấy hết dũng khí, đi lên gặp gỡ. Sau khi tiếp xúc, Tô Hàng vô cùng hưng phấn khi biết được nơi sâu trong đảo có một loại quả đặc thù, rất có thể là trái ca cao mà nàng nói.

Do ngôn ngữ bất đồng nên dân bản xứ thật sự không thể nào miêu tả được mùi vị của loại quả đó nhưng khi nhắc đến nó, thổ dân ai ai cũng sắc mặt hưng phấn, nước miếng chảy ròng, cho thấy thơm ngọt vô cùng nhưng trái cây bị một nhóm thổ dân khác giữ rồi, bên ngoài không dễ dàng thấy được.

Tô Hàng không hề suy nghĩ, càng không kiêng kị nguy hiểm, dẫn đội đi sâu vào rừng, đường sá gập ghềnh, đi được một lúc, cuối cùng tìm được địa bàn của bộ tộc giữ quả ca cao, tiếp đó lại không tránh khỏi việc mất một khoảng thời gian để đi lại nữa, cuối cùng đã dùng một ít công cụ sắt đổi lấy quả thần kì... Tô Hàng sắc mặt xanh mét, bà ngoại thấy nàng không vui, đi lên trước hỏi nhỏ nhẹ:

- Hàng tỷ nhi, ta ném rồi, trái cây này mùi vị kì lạ, nhưng ăn nhiều một chút, cảm giác cũng không tệ.

Tô Hàng cắn răng, nghiền từng chữ một:

- Trái cà ri, mùi vị không lạ thì mới lạ đó!

Tống Dương xuất thần một lúc, La Quan cũng không quấy rầy hắn, cho dù phải rút lui thì cũng không cần bận tâm việc trì hoãn thêm chốc lát, cho đến khi đám ưng trên đầu lại gào vang lần nữa, Tống Dương mới tỉnh táo trở lại, tạ lỗi với đồng bạn:

- Tinh thần vừa mới đi dạo thiên ngoại, xin lỗi.

Lúc nói chuyện, gió đêm lướt qua người, nhẹ nhàng lay động vạt áo, hơn nửa đêm dài oi bức, cuối cùng cũng có chút gió, lại có cảm giác mát mẻ.

La Quan cười:

- Không sao, đoán chừng lại có truy binh chạy đến rồi.

Đàn ưng lại huyền não không ngừng, không cần hỏi, nhất định là đường truy binh thứ ba chạy đến rồi, Tống Dương cười nói:

- Toàn bộ kỵ binh Khuyển Nhung đều đến rồi, nhất thời cũng không thể qua đến đây, để bọn chúng từ từ dò đường vậy, chúng ta đi.

Nói xong, đoàn người còn chưa kịp xoay lại, phía đối diện bỗng nhiên vang lên tiếng tù và dồn dập, Tiểu Cổ biết rõ hiệu lệnh thảo nguyên nên nghe tiếng vô cùng sững sốt:

- Đây là... tiếng tù và rút lui, nhanh chóng rút lui.

Quả nhiên, giống như lời Tiểu Cổ nói, thám mã từ đại đội nghe tiếng tù và liền chạy đi ngay, lính lang trong đại đội cũng cùng lúc thúc giục chiến mã, hướng về phía vừa đi tới nhanh chóng rút lui.

Từ lúc đi vào biển hoa, việc lạ liên tục xảy ra, đám lang kỵ lúc này còn khí thế hung hăng, không giết hết đám người Tống Dương thì không chịu bỏ qua, bây giờ nói rút lui là rút lui, khiến cho đám tội phạm bỏ trốn ai ai cũng không hiểu ra sao cả.

La Quan nheo mắt lại, nhìn ra phía đối diện một lát, lắc đầu nói:

- Mặc kệ bọn họ, chúng ta đi.

Nhưng không ai có thể nghĩ tới được, lời đại tòng sư vừa dứt, đột nhiên một tiếng vang lớn phát ra từ sau lưng họ!

Có vẻ giống như tiếng sấm nhưng khoảng cách của tiếng vang hơn xa tiếng sấm.

Chỉ từ cảm giác âm thanh mà nói thì giống như khi một đứa trẻ ở kiếp trước đập nổ một quả bóng bay nhưng quả bóng bay này là ở trong tai, ngay trước màng nhĩ mà nổ ra... Áp lực từ tiếng vang không có hình nhưng có chất, trực tiếp xông thẳng đến tai của tất cả mọi người, một khoảng khắc sau đó, Búp bê sứ, Ban đại nhân cùng lúc rên lên nửa tiếng rồi bị chấn động đến ngất đi.

Đám Tề Thượng, Ba Hạ bị chấn động đến đứng không vững, giống như vừa uống rượu say mềm, ánh mắt hoảng hốt, chân nhũn ra, lắc lư một trận, cuối cùng té ngã trên đất.

Tống Dương ngũ tạng bị tổn, kinh mạch mang thương nhưng một thân tu vi vẫn còn, tình trạng sau chấn động vẫn khá hơn đồng bạn một chút, chỉ lắc lư một lát đã hồi phục, vội vàng quay đầu tìm hiểu nơi phát ra tiếng vang, vừa nhìn về đó, hần liền vô cùng sững sốt, theo bản năng đưa tay dụi mắt... Phía sau một mảng tối đen.

Bây giờ là nửa đêm, vốn là phải một mảng tối đen mới đúng.

Nhưng cái 'đen' trong mắt Tống Dương và sắc đêm không hoàn toàn giống nhau.

Sắc đêm là cái gì? Cho dù có là bầu trời đêm che đầy mây, không hề có trăng sao, xung quanh không hề có nguồn sáng nào, đứng lặng trong đó, cho dù giơ tay không thấy được ngón tay, mắt hoàn toàn không còn tác dụng nhưng sắc đêm cho dù đen đến thế nào, ít nhất còn có thể hiểu rằng dưới chân ta là mặt đất, bầu trời cách ta rất xa, xung quanh có không khí, cho dù không thể sờ vào nhưng nó thật sự tồn tại... Đêm có đen hơn, cũng chỉ là không sáng, những thứ khác cũng không thể có thay đổi gì.

Nhưng cái 'đen' trước mắt Tống Dương, giống như vật chất, nó không phải đêm mà giống một đám mực nước hơn, sau khi che lấp từng ánh nhìn của Tống Dương vẫn không dừng lại, tiếp tục giương nanh múa vuốt đánh tới.

Không phải bóng tối của sắc đêm, mà là một mảng tối như mực, khiến người ta không thể phân biệt được nó là thứ gì!

Cho nên Tống Dương kinh ngạc, hoảng hốt cho rằng bệnh lạ trong cơ thể khiến việc nhìn của mắt có biến hóa gì, thị lực vì vậy mà bị ảnh hưởng. Nhưng một nháy mắt sau, hần nghe được tiếng gió.

Vừa nghe giống như có ai đang lấy dao nhỏ rọc giấy, có chút nhỏ vụn lại không đủ sắc bén, kì quái, khác thường nhưng rõ ràng là tiếng gió, mà quan trọng hơn là tiếng gió đúng là như đang rọc giấy, so với tiếng rọc giấy lớn hơn ngàn vạn lần. Bởi vậy, mọi thứ đều được phóng đại trong nháy mắt, trong hoảng hốt, Tống Dương thậm chí còn có một ý niệm buồn cười trong đầu: rọc giấy gì mới có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy... dường như đang rọc giấy không phải dao nhỏ mà là Hiên Viên kiếm trong tay thiên đế; thứ bị cắt đứt cũng không phải là giấy mà là màn trời cao kia!

Tiếng đã đến tai nhưng gió chưa đến. Gió ẩn trong bóng đêm đến tuy nhanh nhưng vẫn chậm hơn âm thanh nửa bước. Tổng Dương loáng thoáng nghe được Tiểu Cổ hô hào kinh hãi:

- Bão cát đen!

Trương gia đại thiếu

283. Chương 42: Đạo Quân Quái Vật

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 42: Đạo Quân Quái Vật

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương từng nghe nói đến bão cát đen.

Ở biên cảnh Đại Yến, sau khi giết trung đội lính lang, Hữu thừa tướng từng đứng trước các chiến lợi phẩm Ba Hạ thu được, nói về việc của sa dân, trong đó có nhắc đến một câu ‘Sa dân có thần lực, có thể triệu tập bão cát đen’, đối với cách nói thần loạn quỷ lực này Tổng Dương trước giờ cũng chỉ là cười rồi thôi nhưng bỏ qua cách nói thần tiên pháp lực hoang đường kia, Tổng Dương chưa từng nghĩ đến, bão cát đen lại như thế này...

Có liên quan đến bão cát đen, trên thảo nguyên chỉ là một truyền thuyết. Chỉ có người nhìn thấy hình dạng đại khái của nó từ xa nhưng chưa từng có ai nói được tình hình khi thân lâm vào cảnh đó, nguyên nhân rất đơn giản, tất cả dân du mục từng trải qua bão cát đen đều đã chết rồi.

Cũng vì không ai có thể nói được nói rốt cuộc đáng sợ như thế nào cho nên nó mới là điều khủng khiếp thật sự trên thảo nguyên.

Trong kiếp trước, tin tức phát triển, Tổng Dương chưa từng tự thân trải qua bão cát lớn thật sự nhưng hẳn có xem qua văn tự ghi lại, hình ảnh tư liệu, hẳn tất nhiên sẽ không xem thường uy lực này của tự nhiên. Mặc dù hẳn cho rằng mình chưa từng xem thường nhưng đến khi bão cát đen bạo hành giáng tới, hẳn mới giật mình phát hiện, vẫn là hẳn đã xem thường rồi.

Đột ngột đến mức không thể lý giải được, nói đến là đến, hoàn toàn không có dấu hiệu, bóng đêm không cách nào lý giải được, ánh mắt vừa nhìn đã bị hấp lại ngay; lực lượng không cách nào lý giải được, chỉ bằng một tiếng vang lúc bộc phát đã có thể đoạt đi tâm trí của người bình thường.

Gió mạnh đến, đập thẳng vào mặt.

Tổng Dương không thể lo nghĩ nhiều, nội kinh theo tâm ý mà phát kích, cố gắng phát huy long tước xung thân pháp đến cực độ, xẹt qua bên cạnh đồng bạn trước khi gió lốc kịp đến, nhanh chóng bồi cao thuốc thanh tâm định thần lên chóp mũi đám người Tề Thượng Ba Hạ, giúp họ loại trừ mê muội tạo nên bởi tiếng vang khi gió lốc bộc phát lúc này, sau đó một tay đỡ Búp bê sứ đang ngất dậy, công năng sau lưng.

Cứu Tạ Tư Trạc trước không phải vì giao tình giữa nàng và hắn sâu nhất, chỉ vì cơ thể Búp bê sứ yếu nhất, cần cứu hộ nhất, mặt khác, suốt đường đi này cũng luôn là Tổng Dương công nàng, bây giờ gần như đã thành quán tính.

Gần như cùng lúc, Đại tông sư ở bên cạnh bật hơi lên tiếng:

- Thóa!

Một chữ gào to, loại chân âm huyền công sư tử rống của Phật gia nhằm mục đích đánh thức đồng bạn dậy, có công hiệu giống như thuốc bồi thanh tâm của Tổng Dương. Dù người hôn mê không thể lập tức tỉnh hoàn toàn nhưng đám Tề Thượng Ba Hạ cũng đã thấy tỉnh táo hẳn lên.

Mà lúc này, Tống Dương mới phát hiện La quan đã ở sát ngay bên cạnh mình với ý bảo vệ cho nhau, không nói cũng biết.

Bão cát đen đã xông đến, thổi y phục mọi người tung bay phất phới nhưng cũng chưa đáng gì, điều thật sự khiến Tống Dương sợ hãi là không biết có phải do uy lực của bão cát đen không mà mặt đất dưới chân cũng đang rung động, bùn đất nhanh chóng lỏng ra, cho thấy dấu hiệu sắp sụp xuống.

Đại tông sư cao giọng gào lên:

- Không còn lựa chọn, xông qua đi, trên đường lúc nào cũng phải lên tiếng báo vị trí.

Chỉ trong thời gian một câu nói, người mạnh đã dẫn theo người yếu, cùng với La Quan hướng về mảng bóng tối trước mắt mà xông qua!

Đúng là không được lựa chọn, bão cát đen từ phương bắc đến, đám tội phạm trốn chạy đang ở bờ thung lũng, vốn không có đường để lui, dắt đá dưới chân lại có thể sụp xuống bất cứ lúc nào, tình hình bây giờ cũng giống như đang đặt mình ở miệng thác nước, nếu muốn sống thì chỉ có thể dùng toàn lực để ngược dòng mà lên.

Lúc nguy hiểm đe dọa, Tề Thượng Ba Hạ quan tâm nhất vẫn là an nguy của tiểu thư nhà mình, hai người chia ra hai bên trái phải hộ tống bên cạnh Tống Dương, cùng chui vào trong bóng tối.

Trong nháy mắt khi xông vào bão cát đen, Tề Thượng chỉ cảm thấy trước mắt tán loạn, mũi cay đến mức không chịu nổi, nước mũi giàn giụa, giống như bị người ta đánh tới tấp lên mặt nhưng không phải là tát tay mà là đánh bằng thanh trúc, trên mặt đau rát, nóng bỏng... Bão cát, lực mạnh khủng khiếp, cái đau khi đánh lên người thật không thể xem là ẩu đả bình thường.

Tất nhiên gió lốc không chỉ đánh lên mặt nhưng sự việc rõ ràng là Tề Thượng vừa đụng vào một trận 'chàng đầu phong', trong gió lốc thì 'chàng đầu phong' là hung hãn nhất.

Ba Hạ chỉ cách Tề Thượng có vài thước, sau khi đi vào bão cát, cảm giác đầu tiên lại hoàn toàn tương phản, mặt Ba Hạ không sao nhưng dưới chân lại không xong, có một lực rất mạnh rút cổ chân gã, không kịp phòng bị chân Ba Hạ đại loạn, ngã bổ nhào xuống đất.

Trong tình cảnh như thế, ngã nhào là việc rất dễ dàng nhưng muốn đứng lên trở lại thì cực kì khó khăn. May mà gã vừa ngã xuống, đột nhiên có ai giữ lại, Tống Dương một tay kéo gã lên, giúp gã đứng trở lại.

Trong nháy mắt đó, Ba Hạ thậm chí còn tưởng trong bão cát đen ẩn nấp kẻ địch, lợi dụng lúc gã không phòng bị đánh lên dưới chân nhưng đột nhiên hiểu rằng đúng là đánh lên nhưng không phải kẻ địch mà là lực gió... Ba Hạ giật mình, việc của mình thì mình biết, gã rõ hơn ai hết, bản thân từng vì rèn luyện lực cho đôi chân tốn không ít tâm huyết, đứng vững là bản lĩnh mà gã đặc ý nhất, bảy tám thanh niên bình thường đừng mong lay động bước chân gã, cho dù một con bò vàng ở đối diện chạy đến, nếu gã không muốn nhường đường, bò cũng đừng mong đẩy lùi được gã. Hoàn toàn không thể ngờ rằng trong bão cát đen, một trận 'tảo địa phong' đã dễ dàng ném gã đi.

Tề Thượng đụng 'chàng đầu', Ba Hạ gặp 'tảo địa'.

Ba Hạ vẫn thật sự không tin bản lĩnh mà bản thân vất vả khổ luyện đến một trận gió cũng không chống đỡ nổi, ngay lập tức áp khí bình ổn bước chân. Ba Hạ không phải thắng ngốc nhưng trời sinh gã tính tình bướng bỉnh, bây giờ thật sự định phân cao thấp với gió rồi, trong lòng đầy suy nghĩ 'Người thử ném ta một lần nữa xem', kết quả hoàn toàn không nghĩ tới 'tảo địa phong' đã hoàn toàn biến mất, thay bằng một trận gió lạ khác, giống như vật chất đánh lên vai trái của hắn, đánh đến thân hình gã cong lại... Lúc này, tiếng nói của La Quan vang lên:

- Hướng gió vạn biến, mọi người cẩn thận!

La Quan nói không đủ chính xác... không phải hướng gió vạn biến mà là có vạn loại hướng gió.

Một mảng bão cát đen cực lớn, từ bắc hướng về, nam quét qua, bên trong không khí lưu động kịch liệt hóa thành vô số trận gió tả xung hữu đột, tất cả các trận gió có lực cực lớn, về phương hướng chính thì theo bão cát mà di động nhưng mỗi trận gió cũng tự vận động hỗn loạn, hoàn toàn không theo kết cấu nào.

Nếu xem bão cát đen như một dòng hải lưu cực mạnh, trong đó, vô số trận gió hống hách là những đàn cá mập trong hải lưu, cùng lúc bơi theo hải lưu hướng về phía xa nhưng bọn chúng cũng va chạm lung tung trong nước. Nếu không phải rơi vào cảnh này thì lại có ai có thể tưởng tượng được cảnh trong bão cát đen lại là cảnh tưởng như vậy.

Nhưng vô số trận gió đến không hình dạng, đi không để lại tung tích, đánh đến người ta học máu cũng chưa phải là uy lực khủng khiếp nhất của bão cát đen, cái khiến người ta kinh hãi của trận bão cát này chính là ở một chữ ‘đen’.

Đặt mình trong gió lốc đen, mất đi không chỉ thị lực mà là tất cả cảm giác đều hoàn toàn mơ hồ, gần như là ngũ giác tê liệt. Thậm chí trong lúc hốt hoảng, trong lòng Tiểu Uyển có thêm một ảo giác kì quái: thân thể không thấy nữa, Mộ Dung Tiểu Uyển ta chỉ còn là một du hồn... chỉ toàn bóng tối, kim hãm ngũ giác con người, dường như thân thể cũng bị hòa tan.

Mặc dù sợ hãi, bất lực nhưng Tiểu Uyển vẫn nhớ rõ lời dặn dò của Đại tông sư trước khi đi vào gió lốc, mặc cát bụi bay vào miệng, nàng hít một hơi dài, bật hơi rống lên để báo cho đồng bạn biết vị trí của mình nhưng bất luận thế nào nàng cũng không nghĩ tới là chính mình vừa mở miệng chưa kịp lên tiếng, gió mạnh đã nhanh chóng xoáy vào giống như bị ai dấm một phát vào trong miệng, âm thanh của Tiểu Uyển ngay lập tức bị dội trở lại, cát tràn vào ngực, vào bụng, cổ họng đau rát, yết hầu như sắp vỡ tung đến nơi.

Tiểu Uyển trầm hấn lại... mắt không nhìn thấy, miệng hô không ra hơi.

Nói về đánh nhau, Tiểu Uyển tuyệt đối không phải đối thủ của Tề Thượng hoặc Ba Hạ; nói về giết người, nàng càng không thể so sánh được với hai nhân vật hắc đạo chân chính này; nhưng nếu so về khí lực, nội kinh, Tề Thượng Ba Hạ còn thua xa nàng. Tiểu Uyển trời sinh có sức mạnh, luyện công càng khắc khổ hơn ai hết, căn cơ vô cùng vững chắc, nếu nàng cũng không thể hô lên một tiếng trong bão cát thì trong tất cả mọi người đi cùng, ngoại trừ Tổng Dương và La Quan, sẽ không có ai có thể lên tiếng được.

Thật ra cho dù có thể hô lớn thành tiếng thì đã sao? Trong tai chỉ toàn nghe tiếng cuồng phong gào thét, giống như có một vạn cái trống da trâu đang được đánh vang ở bên tai, sợ là chính nàng cũng không thể nghe được tiếng của bản thân.

May thay, trận gió tuy là hống hách dữ dội nhưng vẫn không lấn át được tiếng rống to của Tổng Dương.

Càng dữ dội thì càng cần công pháp mạnh, từ đạo pháp, quyền pháp, đến thân pháp, lại đến nội công tâm pháp, nội kinh do long tuyến chuyển cuộn cuộn chuyển đi, lúc Tổng Dương mở miệng có lẽ không phát ra được tiếng hô vang dội nhưng ít nhất nội kinh cũng có thể giúp tiếng hô của hắn ra khỏi miệng, có thể đảm bảo âm thanh lan đến trước tai của đồng bạn ở bên cạnh, không nhanh chóng bị cuồng phong đánh tan.

Tiếng hô của Tổng Dương vang lên cũng không phải để nói gì, chỉ là thông báo cho đồng bạn biết phương hướng của mình, hô hoán mọi người hội tụ lại từ các phía. Nếu là lúc bình thường thì đây chỉ là hô hoán một tiếng bình thường nhất nhưng vào lúc này lại như ngọn đèn hồi sinh duy nhất trên con đường đi đến hoàng tuyến.

Đại tông sư không rống, lão đang đi theo sau Tổng Dương, vừa nãy sau khi nhắc nhở mọi người ‘hướng gió vạn biến’, không biết lão đã phát hiện ra sự vật thú vị gì, bỗng nhiên nhảy lên bắt lấy một thứ gì đó trong bão cát, bây giờ đang hứng thú đùa nghịch nó... Thượng phẩm đến tông sư, tông sư đến giáp đỉnh, thế quy vu ý, ý hòa vu hư, hai tầng cảnh giới tu luyện này không chỉ là theo đuổi lực lượng đơn thuần mà là nhận thức tự nhiên, cảm ngộ việc người và trời hợp nhất.

Đại tông sư có hung mãnh hơn cũng không thể giết hết một ngàn sĩ binh được huấn luyện bài bản mà một trận bão cát đen thì có thể nuốt trọn một tòa đại thành phần hoa nhưng lại không nuốt nổi một vị giáp đỉnh cao thủ.

Đây mới là khác biệt giữa nhân vật giáp đỉnh với cao thủ bình thường. Tại ương đối với người khác nhưng chỉ là gió mát quạt vào mặt đối với Đại tông sư.

La Quan bỗng nhiên cười, không thấy lão cố ý dùng sức mà tiếng cười lại vang đến tai Tổng Dương một cách rõ ràng:

- Là đầu chim, rất tốt.

Thứ La Quan bắt được trong gió lốc chính là thi thể một Khố Tát, gân cốt đứt gãy, đến cánh cũng bị cuồng phong xé nát mất một đoạn. Liệp ưng trên trời cũng không thể chạy thoát được bão cát đen... Suốt đường đi, đại tông sư đã chịu đựng đám quái điều này nhiều rồi, bây giờ đúng là vui vẻ.

Cười mấy tiếng, La Quan tiện tay ném cái xác chim đi.

Nghe tiếng La Quan còn nhàn hạ thoải mái như vậy, Tống Dương cũng không biết nên cười hay nên mắng, bất đắc dĩ lắc đầu, miễn cưỡng nói:

- Mọi người đừng chạy tản ra.

La Quan cười ha hả:

- Không tản, đều đang đi theo mà...

Lời còn chưa nói xong, không biết tại sao âm thanh của lão đột nhiên ngừng lại, người khác nhìn không thấy nhưng trong mắt hắn đang dâng lên vẻ cảnh giác.

La Quan lại mở miệng:

- Đứng yên, đừng động!

Bốn chữ vang lên, cùng lúc, lão bước chân một cái từ phía sau Tống Dương lên phía trước, thậm chí còn đưa tay bịt miệng Tống Dương, không để Tống Dương tiếp tục lên tiếng hô để chỉ dẫn phương hướng cho đồng bạn.

Bóng tối bao trùm, đến thị lực của La Quan cũng không cách nào xuyên qua nhưng so với bóng tối, tiếng ồn do gió lốc thì ít hơn nhiều cho nên lão có thể nghe được, La Quan nghiêng đầu, nhắm mắt, tập trung lắng nghe.

Một lát sau, La Quan mở mắt ra, không biết từ lúc nào mà con người hắn đã rút lại, ánh mắt như kim châm, miệng thì thào nhắc câu ‘Yêu quái sao?’, chợt thân hình lại nhoáng lên một cái, biến mất không còn thấy nữa...

Nam Vinh Hữu Thuyền đang công A Y Quả, lẳng lặng đứng ngay tại chỗ, nàng không biết đội ngũ tại sao lại dừng lại nhưng ít nhất có thể hiểu được e rằng họ gặp phiền toái rồi, bỗng nhiên cánh tay trái hơi bị kéo căng, một bàn tay đang nắm lấy mình, không phân trần gì đã túm lấy kéo đi, lực rất lớn khiến nàng không cách nào chống lại.

Nam Vinh ứng biến ngay, tay kia nhanh chóng tấn công cường địch nhưng không đợi nàng đánh vào người, đối phương đã thấp giọng nói:

- Là ta.

Tiếng của La Quan.

Đại tông sư không kéo Nam Vinh quá xa, chỉ là kéo về bên cạnh vài bước, để nàng đứng vững trở lại rồi dặn dò:

- Đứng ở đây, trừ phi có hiệu lệnh của ta, nếu không tuyệt đối không thể động đây!

Nói xong, lão không đứng lại nữa, lại nhoáng một cái nhảy đến bên Ba Hạ, kéo Ba Hạ đứng trước Nam Vinh, tiếp đó là Tề Thượng, Tiểu Uyển, Tống Dương... Đại tông sư sắp xếp tất cả đồng bạn thành một hàng, mọi người đứng rất gần nhau, khoảng cách giữa hai người chưa tới một thước, người phía sau chỉ cần vươn tay ra là có thể ôm lấy cổ người phía trước.

Sau cùng, La Quan lại đứng phía trước Tống Dương, trở thành người đứng đầu.

Còn lo đội ngũ sắp xếp chưa thẳng hàng, La Quan lại kiểm tra một lần nữa, sau đó mới yên tâm, trầm giọng nói:

- Đợi lát sẽ có thứ gì đó xông đến đây, mọi người đừng kinh hoảng, cách giữ mạng nằm ở chỗ: đứng yên bất động.

Nói xong, lão lại hạ thấp giọng nói với Tống Dương:

- Người cũng không được động, mọi sự đều có ta.

Miệng Tống Dương động dậy nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng, chỉ cười một cái. Cuồng phong hung mãnh thổi lệch cả nụ cười cũng Tống Dương, trở nên khó coi vô cùng...

Thấy trận thế của La Quan, Tống Dương tất nhiên hiểu ý của lão, không biết thứ gì sắp đến đây, mọi người chạy tán ra, khó tránh sẽ gặp họa cho nên La Quan sắp xếp mọi người thành một đường thẳng, tự mình đứng đầu chắn gió mưa cho đồng bạn phía sau.

Lão nói: cách giữ mạng là ở chỗ đứng yên bất động; thật ra lão lại nói sai rồi, cách giữ mạng của mọi người là ở: La Quan.

Lúc này, Tống Dương bỗng nhiên cảm thấy sau lưng nhẹ nhàng động một cái, sau đó, một đôi tay mảnh khảnh nhẹ nhàng đưa lại ôm lấy cổ mình, Búp bê sứ tỉnh rồi.

Bàn tay nhỏ lạnh lẽo sờ lên hai má Tống Dương, sờ vào mắt, vào mũi rồi miệng... Sau khi thăm dò rõ, Búp bê sứ yên tâm rồi, mình vẫn đang được Tống Dương công, nàng rất bình tĩnh, nghiêng đầu dựa lên vai Tống Dương, như vậy thật thoải mái.

Mặt đất dưới chân rung động, trong tai cuồng phong gào thét, Ba Hạ vươn tay đề lên bả vai Tiểu Cổ ở phía trước, gã cũng không hề chiếu cố gì Tạ Môn tiểu cầu này, người hấn muốn tựa lên là Tề Thượng... Tiểu Cổ đang nằm trên lưng Tề Thượng. Ba Hạ biết Tề Thượng rành khinh công, bước chân không thể gọi là vững vàng nên phải giữ hấn lại, gió to thế này, giữ lại để hấn không bị thổi đi... Nếu không, sau này không còn ai nói thay phần lời của mình nữa.

Tiểu Uyển đứng rất vững, trong lúc chờ đợi, bỗng nhiên làm động tác kì quái: nàng cởi đai lưng của trường bào. Một sợi đai lưng khá dài được nàng tháo ra xong lại được thắt lại nhưng khác với lúc trước ở chỗ: lúc trước đai lưng chỉ thắt trường bào, bây giờ cột cả Ban đại nhân phía sau lưng vào cùng với mình, lúc này cũng không hề làm như vậy. Lão đầu tử ở Nam Lý không phải người tốt nhưng suốt chuyến đi này vẫn luôn đối xử tốt với Tiểu Uyển. Uyển đại gia không như những cô nương bình thường với nhiều thiện tâm nhưng nàng không ngốc, ai tốt với nàng trong lòng nàng biết.

Bây giờ Nam Vinh Hữu Thuyền đang phiền muốn chết vì A Y Quả... Có lẽ là cảm thấy chết đến nơi rồi, nếu không thân thiết một chút thì sẽ có lỗi với lời tiên đoán 'sống lâu trăm tuổi, tam thê tứ thiếp' của Đại A Mỗ khi mình vừa sinh ra nên A Y Quả bắt đầu cười tùm tùm, thổi hơi vào tai Nam Vinh, làm ra vẻ nhảm chán. Nam Vinh chỉ muốn thúc một cái cho A Y Quả vắng đi.

Đứng yên, chờ đợi, Tống Dương bỗng nhiên nhớ đến một việc là đưa Xuân Sam trong tay cho La Quan ở phía trước. Lần này, Đại tông sư không cự tuyệt nữa, do dự một lát rồi tiếp nhận bảo đao.

Tuyệt kĩ cung sát chỉ là một nửa bản lĩnh của La Quan, khi không có tên để bắn, đao cung song sát mới thật sự là chiến pháp đáng tự hào của lão.

Bão cát vẫn điên cuồng như cũ nhưng bầu không khí khá yên bình, ai ai cũng làm việc gì đó, nghĩ việc gì đó.

Đáng tiếc chỉ là một khoảnh khắc yên bình, cùng với nguy hiểm đến gần, Tống Dương cuối cùng cũng nghe được âm thanh mà La Quan đã nghe thấy trước đó: vỗ cánh!

Yến Tử Bình tiếp giáp núi non, dù người lớn hàng ngày đều dặn dò bọn con cháu không được chạy vào trong núi chơi nhưng bọn chúng tất nhiên không thèm nghe, càng không cho đi thì chúng càng phải đi... Trong một khoảng thời gian rất dài, Tống Dương cũng không hiểu rõ, mình rõ ràng là người xuyên việt, trong đầu có kí ức kiếp trước, nếu theo tuổi tác của tâm lý mà nói, hấn mới sinh ra đã là người lớn rồi, trở lại thành đứa trẻ là việc không còn cách nào khác nhưng không nên lại có ý niệm nghịch ngợm mới phải. Nhưng trước năm mười tuổi, hấn thật sự ngồi không yên, ngăn không được, nhất định phải tìm việc gì đó để làm.

Đến sau này, cũng phải trong lúc vô tình nói chuyện với Vưu thái y, nhờ người giải thích những nghi vấn nhỏ của hấn... Không chỉ người mà chó mèo, gà vịt, dê bò lúc nhỏ cũng sẽ nghịch ngợm, chạy tới chạy lui, nhảy lên nhảy xuống không ngừng, nguyên nhân là do sinh mệnh mới đang nỗ lực thích ứng với cơ thể mình để khiến tâm tư và thân thể thêm thống nhất. Nói như vậy, sự nghịch ngợm, hiếu động lúc nhỏ là bản năng tự thích nghi, không có liên quan đến tâm tính có thành thực hay không.

Người xuyên việt cũng không thể ngăn được bản năng, Tống Dương lúc nhỏ cũng giống mấy đứa trẻ khác trong trấn, không ít lần chạy lên núi, trong đó trải nghiệm khắc cốt ghi tâm nhất là đi lạc vào một động dơi, lúc bản thân cũng không biết mình đang ở đâu thì ngàn vạn con dơi bị kinh động bởi vật lớn đột nhiên xâm nhập là hấn, cùng một lúc vỗ cánh tới tấp, đỉnh tai nhức óc, tiểu Tống Dương sợ hãi quay đầu chạy thoát ra ngoài.

Do thật sự từng bị dọa qua nên kí ức sâu đậm, tiếng vang kì lạ hòa lẫn trong bão cát đen chính là tiếng vỗ cánh, tiếng động phá không trung, phá gió lốc nhưng so với dơi thì tiếng vỗ cánh đang nhanh chóng đến gần nghe có vẻ trong trẻo hơn, giống tiếng vỗ cánh phát ra từ châu chấu, bọ cánh cứng hơn.

Nhưng thật sự làm người ta mơ hồ là trong bão cát đen, đến cả Khố Tát có thiên phú bẩm sinh lại được huấn luyện cũng bị xé nát, đến võ sĩ thượng phẩm cũng khó đứng vững, vậy thì còn có loại chim chóc gì có thể sống trong đó?

Cho dù là vua của mãnh cầm, Thái Thản điều của Nhị Sảo (Nhị ngọc) có đến đây cũng chỉ có nước tan xác. Cho dù thế giới trung thổ thần kì đi nữa thì Tống Dương cũng không tin trên đời này còn có súc sinh lông vũ nào mạnh hơn Thái Thản điều.

Lại một lát sau, tiếng vỗ cánh đã oanh vang như sấm, thậm chí đến tiếng gió ù ù cũng bị nó lấn át! Trong bão cát đen che trời phủ đất, tiếng vỗ cánh vang trời lở đất.

Động tĩnh mà Tống Dương có thể nghe được thì La Quan tất nhiên có thể nghe được rõ ràng hơn. Đại tông sư bỗng nhiên cười lên một tiếng, cao giọng gọi đồng bạn:

- Đại quân quái vật quá cảnh, mọi người nhớ che mặt lại, tránh bị văng máu vào.

Sau khi nhắc nhở, đột nhiên một tiếng thét dài trong trẻo vang lên như một mũi tên thẳng hướng trời cao. Trước mắt mọi người cuối cùng cũng xuất hiện một tia sáng – bảo đao Xuân Sam ra khỏi vỏ, đao lướt ngang qua như cầu vồng, tiếng vỗ cánh đầy trời cũng không thể lấn át được tiếng vù vù phát ra khi dây cung dài cắt quái vật, đại tông sư toàn lực ra tay!

Trương gia đại thiếu

284. Chương 43: Nửa Bước

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 43: Nửa Bước

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Có lẽ là thời gian ở trong bão cát đen hơi dài nên mắt dần dần thích nghi với bóng tối hay cũng có thể do ‘đại quân quái vật’ mà La Quan nói có màu sắc bắt mắt, hơn nữa lại đang đến gần nên Tống Dương dường như nhìn thấy thứ gì đó - mơ hồ có màu máu.

Chỉ là nhìn thấy mơ hồ, không phải là nhìn rõ, chỉ là nhận ra bóng tối bất tận trước mắt bị thay thế bởi một mảng màu đỏ máu, giống như một đám mây máu... Một đám mây do vô số quái vật màu đỏ tập hợp mà thành, không đến mức phủ đầy bầu trời nhưng nhất định là đủ để che kín mặt đất.

Trên đầu vẫn như cũ, vẫn là bóng tối vô cùng, thứ đang nghênh diện mà tới đó có tốc độ kinh người, quy mô chấn động, chúng kẻ sát mặt đất một khoảng cách chừng một thước, nhanh chóng bay lướt mà tới.

Đó là thứ gì vậy, hình thể khó hiểu kì dị, có chút giống dơi nhưng cái đầu to đến kinh người, so với chúng, Mộ Dung Tiểu Uyển cũng trở nên vừa gầy vừa nhỏ, ai lại từng gặp một con dơi còn to hơn Tiểu Uyển chứ?

Khi đối phương ở gần hơn, Tống Dương lại nhìn thấy rõ ràng hơn một chút, thay vì nói bọn chúng đang bay thì nên nói là nhảy, cách bay nhảy giống như châu chấu: đôi chân duỗi thẳng, chống lên mặt đất, tiếp đó cánh dang ra, mượn lực của gió lốc nhảy về phía trước một cái, cơ thể kề sát mặt đất bay lên, gần thì bay được hơn mười trượng, xa thì hai ba mươi trượng cũng không đáp xuống, ‘thân pháp’ của bọn chúng đủ để bất cứ cao thủ khinh công nào cũng phải xấu hổ.

Cũng vì ‘mây đỏ’ đến gần, Tống Dương bỗng nhiên cảm thấy màng nhĩ đau đớn một trận, những chuỗi tiếng kêu sắc bén, tuyệt đối không phải sóng âm mà người bình thường có thể nghe được nhưng do thính lực của Tống Dương đặc thù nên vẫn có thể nghe được tiếng kêu của bọn chúng.

Tống Dương cố gắng định thần, muốn nhìn cẩn thận hơn nhưng hắn không kịp có thêm phát hiện gì thì bỗng nhiên lại mưa... mưa máu.

Giống như La Quan vừa nói: cẩn thận tránh văng máu đầy người!

Mặc kệ thứ đang tiến tới rốt cuộc là thứ gì, Đại tông sư đứng đầu cũng đã toàn lực ra tay, đao công song sát uy lực tuyệt luân, lớp lớp quái vật với ý đồ xông thẳng vào đội ngũ toàn bộ đều bị lão chém giết, một con cũng không bỏ sót.

Tống Dương ở ngay sau La Quan, đứng mũi chịu sào, trực tiếp bị máu tươi bắn tung tóe vào đầu, vào mặt, thậm chí còn có mấy giọt rơi ngay vào miệng hắn. Gió lốc rất mãnh liệt, đứng trong đó nếu chỉ bằng mũi thì gần như không thở nổi, cần phải mở miệng ra mới có thể thêm lực thở, mới có thể đối kháng lại với lực của cuồng phong nên nuốt cát vào miệng là việc không còn cách nào khác, bây giờ nuốt thêm ít máu tươi cũng không có gì lạ.

Tống Dương không dám có chút sơ suất, tạm thời ngậm miệng lại, dùng lưỡi cẩn thận nếm máu tươi đã rơi vào miệng, hắn sợ trong máu của quái vật có độc sẽ gây hại cho đồng bạn. Kết quả sau khi kiểm tra khiến Tống Dương kinh ngạc không ít... trong máu không hề có độc, cũng không có gì kì quái, hắn kinh ngạc là vì mùi vị của máu này rất bình thường mà cũng rất dễ quen thuộc: máu người.

Đã từng tu độc, lại học y, còn thay cậu cậu khám nghiệm tử thi, bản lĩnh của Tống Dương cũng xem như có khả năng biện huyết, hắn biết rõ mùi vị của máu người.

Trong kinh ngạc, Tống Dương lại cẩn thận nếm thử, khẳng định đây là máu người. Nếu đã là máu người thì cái thứ đang vù vù bay loạn trong bão cát kia cũng là người ư?

Tống Dương còn nhớ Hữu thừa tướng từng nói, sa dân có thể triệu tập bão cát nhưng lão đầu tử không có nói sa dân biết bay. Nếu không phải tình thế căng thẳng không thể làm liều, Tống Dương thật muốn chạy đến hỏi lão đầu tử ngay: sa dân mà người nói rốt cuộc là người hay dạ xoa?

Nhưng nói vậy, mùi vị máu của dạ xoa và người giống nhau ư?

Tống Dương bỗng nhiên cười khổ một cái, thật sự là phục bản thân mình rồi, tình hình lúc này mà còn có đầu óc nghĩ ngợi lung tung. Nhưng tình hình bây giờ, ngoài nghĩ ngợi lung tung thì hắn còn có thể làm gì nữa?

Một người một đao một cung, lúc quái vật màu đỏ chen chúc quá cảnh, La Quan một mình đón đầu.

Không có đường lui về sau, hơn nữa muốn tránh cũng không được, trong đám người Tống Dương, người hung mãnh nhất chạy lên trước, một mình gánh vác tất cả trọng trách, một đao chém thẳng vào đám mây đỏ, bổ thành hai nửa.

La Quan bộc phát toàn lực, tạo ra cả biển máu ngập trời. Bên trái ba thước, bên phải ba thước, trong khu vực sáu thước xung quanh lão đừng mong có một con quái vật bay ngang qua được, những con còn lại có tha cho chúng cũng không sao... Mây máu bị tách ra ngay giữa, ở ngoài bán kính ba thước, đám quái vật bay ngang ngay bên cạnh đám Tống Dương, mặc dù cự ly rất gần nhưng chúng không cách nào phát động công kích, không thể tạo nên bất kì sự uy hiếp nào.

Ngoài việc bị mưa máu quất vào mặt thì tất cả đồng bạn ở phía sau Đại tông sư cũng không bị bất kì công kích nào khác vì gió lốc, vì thân pháp kì lạ của quái vật cũng đồng thời là cách bọn chúng mượn sức gió nên trên đường bay qua không cách nào dừng lại, không thể chuyển hướng, càng không thể sau khi đi qua lại

quay đầu ngược lại, do đó, sự uy hiếp của bọn chúng đối với đám người Tống Dương chỉ nằm ở bên trái ba thước và bên phải ba thước: phạm vi La Quan cần trấn giữ chính là sáu thước này.

Khi giết người, La Quan không gây tiếng động, đám quái vật mất mạng dưới đao cung của lão cũng không tạo âm thanh, đến một tiếng kêu thảm trước khi chết cũng không có, tiếng vỗ cánh vốn đáng ghét, phiền nhiễu, vang vọng, bây giờ cũng chỉ còn là sự im lặng.

Chém giết trong im lặng.

Mây đỏ không có giới hạn, thời gian hoàn toàn không còn khái niệm, nó đã trở thành thứ không có ý nghĩa nhất. Trong đám Tống Dương, không ai tính được La Quan đã kiên trì bao lâu, cũng không ai đoán được La Quan còn có thể kiên trì thêm bao lâu.

Bất giác, Tống Dương đã trở thành một người máu, huyết tương dính đầy toàn thân, theo vạt áo chảy xuống đất nhưng vừa rơi xuống đã bị cuồng phong cuốn đi, tạo thành những đốm đỏ li ti bên trong bão cát... Bỗng nhiên, Tống Dương hình như thấy La Quan hơi lung lay một cái.

Theo bản năng, Tống Dương vươn tay ra đỡ nhưng lại sợ quấy rầy La Quan, lúc đầu ngón tay gần chạm đến lưng đối phương thì đã ngừng lại, thay vào đó, hân trầm giọng hỏi:

- Còn trụ được chứ?

La Quan trả lời một câu:

- Khỏe đến không thể khỏe hơn!

Tiếng nói của lão mang tiếng cười nhưng thân thể vững như bàn thạch lại liên tiếp lay động, thậm chí lùi lại nửa bước.

Tống Dương giật mình rồi lập tức điềm tĩnh trở lại:

- Người nghỉ ngơi một tí, ta chống đỡ một lát cho.

La Quan không quay đầu, tiếng cười truyền đến:

- Người không ổn, chống không được đâu.

Sau đó, La Quan gầm nhẹ một tiếng, chân sau đột nhiên phát lực, thân thể nghiêng về phía trước... Tống Dương nhìn ra rằng La Quan chính là muốn đoạt lại nửa bước vừa lui về!

Chỉ là nửa bước, bình thường động tác này vô cùng đơn giản, bây giờ gian nan đến tột cùng. Bước chân ra ngoài chậm rãi vô cùng, thậm chí khiến Tống Dương có một ảo giác kì quái, chậm chạp không phải là La Quan, mà là thời gian.

Nửa bước đẩy núi mà đi, thân thể La Quan bắt đầu lay động nhẹ nhàng, từ chậm đến nhanh, bước chân chậm rãi chưa hạ xuống...

Lùi về sau nửa bước cũng không phải là trấn giữ không nổi nữa, cần gì so đo ba tác được mắt này làm gì? Tống Dương không hiểu nhưng La Quan nhất quyết kiên trì đoạt lại nửa bước.

Có lẽ là thời gian một chén trà nhưng cũng có thể là nửa nén hương, cuối cùng, theo tiếng gầm nhẹ của La Quan, lão rút cuộc cũng đứng lại về chỗ cũ, chợt Đại tông sư lạnh lạnh cười to, đao cung vung lên, tiếp tục giết chóc.

Đại quân quái vật không có tận cùng, chém giết không có điểm dừng, máu tươi thấm ướt hoàn toàn y phục của Tống Dương, máu chảy xuống không ngừng bị cuồng phong cuốn đi, nhưng vẫn có một ít chậm rãi chảy theo thân thể hân vào giấy, dần dần đầy tràn.

Đứng trong vũng máu tươi nhưng Tống Dương không hề phát hiện, bây giờ toàn bộ tinh thần hân đều đặt vào La Quan ở phía trước, chỉ cần thân hình đại tông sư lại lay động, Tống Dương sẽ xông lên trước thay thế lão.

Bằng công phu của bản thân thật sự không thể kiên trì lâu như La Quan nhưng ít nhất có thể thay thế một lúc để La Quan có thể nghỉ một hơi.

Tuy nhiên, sau khi La Quan bước trở lên nửa bước, đao cung trong tay lão múa may như bay, so với lúc này còn lưu loát hơn, thân hình cũng không lay động thêm nữa, dường như giết đến rơi vào cảnh giới mới rồi, khi hưng phấn cũng ngẫu nhiên thét dài một tiếng.

Tổng Dương chú ý thật lâu, dần dần yên tâm trở lại. Đợi thêm một lát, mắt thấy La Quan càng đánh càng lên tinh thần, trong lòng Tổng Dương không khỏi kinh ngạc nhưng vẫn không nén nổi mà nhắc lại:

- Để ta thay, ngươi nghỉ ngơi một lát.

La Quan cười nhẹ một tiếng nhưng điều thật sự làm người ta không thể lường trước là ngay sau đó, cây đại thụ luôn cao ngất, luôn to lớn, luôn che chở đồng bạn, vãn bối lại đột nhiên bị thổi bật cả gốc mà đi!

Không hề có dấu hiệu, Đại tông sư suy sụp, trong giây lát bị cuồng phong cuốn đi, nháy mắt đã biến mất không còn thấy! Phản ứng của Tổng Dương không hề tầm thường nhưng vẫn còn kém một chút... hắn chỉ bắt được bảo đao Xuân Sam, chuôi đao rơi vào tay.

Đại tông sư cũng là người, bằng tu vi của La Quan mới có thể kiên trì lâu như vậy dưới sự công kích của quái vật nhưng không thể nào chống đỡ vĩnh viễn được.

Suốt một ngày trốn chạy, chém giết kịch liệt dưới thung lũng, trước đó không lâu, La Quan lại còn trải qua một lần ‘phẫu thuật’, dù nguy hại của trứng cá không lớn nhưng cơ lưng bị tổn thương, độc tố xâm nhập vẫn có chút ảnh hưởng đến cơ thể. Thật ra có thể kiên trì đến hiện tại đã vượt xa tưởng tượng của chính bản thân La Quan rồi.

Khi nội kinh tổn hao hết, lúc không còn đủ để chống đỡ với quái vật, lúc thân thể bị cuồng phong cuốn lên, không còn kiên trì được nữa, La Quan dùng một chút khí lực còn sót lại vươn tay ra đón bàn tay đang vươn tới của Tổng Dương... đưa Xuân Sam trả cho Tổng Dương.

Nếu không phải La Quan cố ý thì cho dù Tổng Dương bắt được đao cũng chỉ có thể bắt lên lưỡi đao, làm sao có thể bắt được chuôi đao?

Khi La Quan ‘rời khỏi’, đám quái vật liền đón đầu xông tới, Tổng Dương không có thời gian than khóc, buồn rầu, hắn đón được đao của La Quan thì cũng là tiếp nhận sinh mạng của đồng bạn ở phía sau, hắn liền thẳng tắp bỏ về phía trước.

Đại quân quái vật như cũ, bảo đao Xuân Sam như cũ, cơn mưa máu đều đều như trước, trong trời đất đen kịt này dường như mọi thứ đều chưa hề thay đổi.

Đến giờ phút này, Tổng Dương mới thật sự hiểu được áp lực lúc này La Quan gánh vác rốt cuộc là như thế nào.

Công kích đến từ quái vật hoàn toàn không có quy luật, hơn nữa cực kì đơn điệu, từng thân thể cực lớn theo thế gió, thế bay, tạo thành lực lượng vô cùng lớn, xông lên cản đường, cho dù chúng nó muốn tránh cũng tránh không được.

Mà bên Tổng Dương cũng vậy, chỉ có thể chống đỡ, không thể tránh, bảo đao trong tay vung liên hồi, mỗi thể chém đều nguyên thủy nhất, đơn giản nhất. Trong trận ác chiến này, thân pháp gì, đao pháp gì cũng trở nên vô dụng, sức lực là thứ duy nhất có thể dựa vào.

- Ba!

Đao đầu tiên vừa chém xuống, Tổng Dương bỗng nhiên rống một tiếng to.

Mỗi lần chém đều là được ăn cả, ngã về không, đều là toàn lực chém của Tổng Dương, với độ sắc bén của bảo đao, với sự đông đảo của quái vật, Tổng Dương một đao chém xuống, tính mạng bị giết tất nhiên không chỉ là một, ‘ba’ là số quái vật mà đao này vừa giết được.

Hắn hô cho bản thân mình nghe, cũng là hô cho La Quan nghe, ý nghĩa đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn: ta vừa đưa theo ba cái mạng xuống cùng người.

Đao thứ hai, tiếng thứ hai gào to: bốn.

Đao thứ ba: hai.

Đao thứ tư...

Tổng Dương vốn tưởng bản thân đang gào khóc, đến khi âm thanh vào tai hắn thì mới hiểu, âm thanh của mình khàn khàn, khô khốc, càng giống khóc thét hơn... Hắn hiểu hơn ai hết, bản thân không còn kiên trì được bao lâu nữa.

Không chỉ vì quái vật hung mãnh mà còn do máu mũi. Bắt đầu từ lúc hắn dùng toàn lực cho đao thứ nhất, máu mũi lại chảy ròng. Cho đến lúc đao thứ bảy bổ xuống, hốc mắt bỗng nhiên trở nên ướt ướt nhưng không giống nước mắt, trong phần ướt át này có chút dính dính, trong tai đột nhiên có tiếng vang, nếu tiếng vang này có thể thu nhỏ mười ngàn lần sẽ rất giống âm thanh máu tươi chảy ra; còn yết hầu lại có từng đợt dịch chuyển động, hình như có thêm rất nhiều nước bọt... lại chưa chắc là nước bọt.

Thất khiếu ra máu, dấu hiệu chắc chắn chết.

Tổng Dương vốn tưởng bản thân còn có thể chống đỡ thêm mấy tháng nhưng hắn đã xem nhẹ một việc: lúc trước lần đầu tiên chảy máu mũi ở Đại Yến, nếu cho hắn dự đoán mình còn có thể sống được bao lâu, hắn nhất định cảm thấy sống thêm mấy chục năm không thành vấn đề. Nhưng bệnh lạ hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của hắn, quá trình từ chảy máu mũi đến “tử miên”, hắn không hề phát hiện; bây giờ thời gian từ lúc bệnh ẩn bộc phát đến toàn thân suy sụp, hắn lấy kiến thức của mình để dự đoán thì làm sao mà đoán chính xác được?

Thứ theo máu tươi tuôn ra khỏi cơ thể không chỉ có sức lực mà còn có ý thức.

Đao cuối cùng bổ ra, Tổng Dương không còn có thể đếm số được nữa, hắn không biết mình lại giết được mấy con quái vật, trong hoảng hốt chỉ cảm thấy thân thể bị va đập hung hăng một trận, cứ vậy ý thức mất dần, không còn biết chuyện gì nữa, búp bê sứ còn ở sau lưng hắn...

Mọi thứ đều xảy ra rất nhanh, búp bê sứ không biết La Quan bị thổi đi mất nhưng nàng có thể cảm thấy Tổng Dương bỗng nhiên động hẳn lên, có thể mơ hồ nghe thấy Tổng Dương rống to đếm số, nếu hắn đã hô thì Búp bê sứ sẽ nhớ giữ gìn hắn, trước sau tổng cộng mười ba tiếng, toàn bộ các con số cộng lại là ba mươi hai, sau đó Búp bê sứ bỗng thấy thân thể nhẹ nhàng, cùng Tổng Dương tà tà bay đi, trong lúc đó hình như chạm vào vài con quái vật, cuối cùng ngã mạnh trên mặt đất.

Tạ Tư Trạc cố gắng giữ mình tỉnh táo nhưng thân thể của nàng không nghe lời, dưới tình trạng va chạm mạnh, sự mê muội tràn đến, xâm chiếm lấy nàng, giống như một cơn lốc xoáy đáng sợ truyền đến, giữ chặt nàng rồi kéo nhanh xuống dưới.

Búp bê sứ lại ngất đi.

Sau La Quan, Tổng Dương, đến Tiểu Uyển đứng mũi chịu sào, thời gian kiên trì của Tiểu Uyển càng ngắn hơn. Cuối cùng, dưới sự tấn công mãnh liệt như sóng to gió lớn, đội ngũ nhỏ đã hoàn toàn bị đánh bại... nhưng đội quân quái vật không dừng mà như thủy triều tiếp tục quét về phía trước.

Thung lũng rất rộng, chỉ bằng một lần nhún nhảy, bọn quái vật nhất định không thể bay qua được nhưng điều đáng kinh ngạc là lúc bọn chúng bay qua thung lũng cũng như lúc bình thường, ngẫu nhiên hạ thấp thân thể, ra sức đập một cái trong biển hoa để có đà vọt tới trước, dường như thân thể của bọn chúng cực kỳ nhẹ, chỉ bằng cuống hoa mảnh khảnh cũng đã có thể mượn được lực rất lớn.

Bọn quái vật màu đỏ bay nhảy qua thung lũng, xuyên qua biển hoa, hướng về phía nam nhanh chóng đuổi theo... Phía nam có quân mã Khuyển Nhung, trước sau ba bốn chi đội đuổi theo đại ngũ sứ tiết Nam Lý.

Ngựa không thể nào chạy nhanh hơn gió, cuối cùng, tất cả truy binh ở vùng lân cận đều bị cuốn vào bão cát đen, bị cuốn vào bởi ‘mây đỏ’.

Búp bê sứ tỉnh dậy, nhất thời còn hoảng hốt, nàng mở mắt ra nhìn bốn phía, vẫn là một mảng tối đen, không nhìn thấy gì cả nhưng trong tai không còn tiếng gió đáng sợ nữa, cực kỳ yên tĩnh, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng thở của chính mình.

Môi miệng cũng không khô, nếu không phải vừa có mưa thì là có người vừa cho mình uống nước.

Nghĩ đến tiếng gió, Búp bê sứ cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh hẳn, tất cả các sự việc xảy ra trước đó đều hiện về trong trí nhớ, Tạ Tư Trạc ngồi ngay dậy, nhưng vừa mới ngồi dậy, cả người cùng lúc đau nhức khiến

nàng không chịu nổi, phịch một tiếng lại ngã ngay xuống chỗ cũ.

Chợt tiếng tất tất tác tác vang lên từ nơi không xa truyền đến, một giọng nói già nua, khô khan, không có một chút ngữ điệu:

- Tỉnh rồi à? Đừng động dậy, yên tâm nằm xuống đi.

Tạ Tư Trạc quay đầu, nhìn về nơi có âm thanh vang lên... Bóng tối nơi đây không giống trong bão cát đen, không đến mức làm tê liệt ngũ giác nên rất nhanh đã thích nghi được, nàng mơ hồ nhìn thấy nơi không xa có một lão già gầy gò, khô héo, đang cố hết sức cong lưng lại không biết để làm gì.

Đôi mắt búp bê sứt sáng lên:

- Ban đại nhân?

Lão đầu tử ừ một tiếng xem như đã trả lời, tiếng tất tất tác tác vang lên không ngừng, sau đó tiếng rót nước vang lên, tay trái của Ban đại nhân cầm một cái vại đất, tay phải cầm một cái bát mẻ, rót nửa bát nước đưa lên:

- Uống nước đi, sau đó ngủ thêm một lát.

Mùi vị của nước vừa mặn vừa chát, rất khó uống nhưng Tạ Tư Trạc vẫn uống, nàng chậm rãi ngồi dậy:

- Mọi người đâu? Tống Dương đâu?

- Đều đã chết.

Vẫn là câu trả lời không có ngữ điệu, bình thường, thản nhiên, khiến lồng ngực người nghe như bị đè nén.

Búp bê sứt bỗng nhiên trầm mặc hẳn, thi thể Tống Dương ở đâu, sau khi nàng ngất đi lại xảy ra chuyện gì, thậm chí đến chính mình đang ở đâu nàng cũng không hỏi nữa.

Nàng không hỏi, Ban đại nhân cũng không nói thêm gì, trong bóng tối một già một trẻ ngồi đối diện nhau, không biết đang suy nghĩ gì hoặc có lẽ không hề suy nghĩ gì cả.

Thời gian trôi qua thật chậm nhưng chắc chắn sẽ không dừng lại... Dần dần có ánh sáng đến từ trên đầu, là ánh mặt trời. Nhờ đó, Tạ Tư Trạc có thể nhìn thấy rõ rồi, nàng và Ban đại nhân đang ở trong một hang núi, phía trước uốn lượn, không biết thông đến nơi nào. Bốn phía gồ ghề, đỉnh hang có vết rạn loang lổ nhỏ mà gián cũng không qua được nhưng đủ để ánh mặt trời lọt vào.

Bên ngoài trời đã sáng.

Bỗng nhiên có tiếng ken két đóng mở cửa sắt từ phía trước truyền đến, trong hang núi sao lại có cửa sắt? Búp bê sứt đại khái có thể đoán được, đây là một nhà giam.

Quả nhiên, một lát sau, một lão hán lưng trần đi vào, nhìn bộ dạng có lẽ hơn bảy mươi tuổi, trên người xăm hoa văn kì quái, màu da đỏ sẫm, hốc mắt hõm sâu, đôi mắt hẹp dài, hiển nhiên là người dị tộc, tướng mạo không giống người Hán, Khuyển Nhung, Thổ Phiên và Hồi Hột.

Tuy già nhưng hình thể cao lớn, so với người Man nơi sơn khê Nam Lý cũng không hề thua kém.

Trên thắt lưng của lão có treo chìa khóa, trên tay bưng một bát cháo đen tuyền đi đến gần, thấy Tạ Tư Trạc tỉnh lại rồi, lão dường như ngần người ra nhưng không nói gì, đặt bát cháo trên tay xuống ngay trước Ban đại nhân, quay người đi ra ngoài.

Ban đại nhân bưng bát cháo lên liền ăn ngay, thậm chí cũng không nhường Búp bê sứt.

Nhưng không lâu sau, lão hán giữ nhà giam lại quay vào, cho Tạ Tư Trạc một bát giống như vậy.

- Vừa cho vào miệng có thể có chút ghê tởm nhưng ăn quen rồi sẽ thấy cũng được.

Đợi lão hán đi rồi, Ban đại nhân lại mở miệng:

- Ít nhiều gì cũng ăn một tí đi, ngươi hôn mê bốn ngày, bây giờ không ăn gì, qua thêm hai ngày nữa thì vĩnh viễn không cần ăn nữa.

Tạ Tư Trạc ôm đầu gối, nhìn bát cháo trước mặt, không hề nhúc nhích.

Dù già đến mức có thể chết bất cứ lúc nào nhưng sức ăn của Ban đại nhân cũng không hề kém cỏi, rất nhanh đã ăn hết bát cháo của mình, hiển nhiên vẫn chưa ăn đủ, lại cẩn thận liếm sạch xung quanh bát, cho đến khi bát cháo sạch đến mức không thể sạch hơn nữa, ông mới do dự đặt cái bát xuống.

Tạ Tư Trạc không nói gì, đưa tay chỉ vào bát cháo của mình, ra hiệu lão đầu tử có thể ăn luôn. Không ngờ Hữu thừa tướng lắc đầu:

- Phần của ta không chia cho người khác, ta cũng không ăn phần của người khác.

Lời vừa dứt, bỗng nhiên từ nơi xa lại vang lên tiếng cửa sắt, lão hán giữ nhà giam lại đi vào, nói bằng ngôn ngữ gì đó với Hữu thừa tướng nhưng không ngờ Hữu thừa tướng lại hoàn toàn nghe hiểu được, trên gương mặt già nua trước hết hiện vẻ sững sốt, sau đó lại lắc đầu trả lời bằng một câu tiếng Man.

Lão hán trở nên không kiên nhẫn nữa, ôm đồm kéo Hữu thừa tướng đứng dậy, nhanh chóng chạy về phía trước.

Trương gia đại thiếu

285. Chương 44: Ngày Hôm Đó Vui Sống Biết Bao!

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 44: Ngày Hôm Đó Vui Sống Biết Bao!

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ban Đại nhân bị bộ tộc dị nhân mang đi đã lâu, đến tận khi sắc trời lặn nữa chìm trong bóng tối vẫn chưa thấy quay trở lại, Tạ Tư Trạc hai tay ôm lấy đầu gối dựa vào vách đá lạnh băng băng, ngẩng đầu nhìn lên ánh sáng lọt qua khe hở giữa nóc hang, ban ngày nhìn ánh mặt trời, ban đêm thì ngắm ánh trăng, cứ ngồi như thế cả ngày, tư thế không có một chút thay đổi, không nói nửa lời.

Trong thời gian đó, lão hán lại đến xem qua vài lần.

Lần đầu tiên là vào giữa trưa, lão hán đưa cơm đến, vẫn là bát cháo màu đen, nhìn thấy bát cháo buổi sáng vẫn còn chưa được động tới, lão hán hơi nhíu mày, nhưng không nói gì, đổi một bát cháo mới rồi đi ra; đến lúc hoàng hôn ông ta lại đưa đồ ăn đến, nhìn thấy bữa cơm trưa vẫn còn y nguyên, lão hán có chút sốt ruột, hai tay ra dấu, tỏ ý bảo nài ăn cơm.

Tạ Tư Trạc không nhìn ông ta, chỉ ngược lên nhìn đỉnh hang.

Cơm tối vẫn là tô cháo đen.

Lão hán nói một hồi, chẳng thấy nữ nhân người Hán có chút phản ứng nào, đành thở dài quay ra, không lâu sau lại quay trở lại, lần này trong tay ông ta cầm thêm mấy thứ sọc đen sọc trắng, tay nắm trứng to trứng nhỏ, cũng không biết là trứng gì, lão hán gắng sức ra hiệu với Tạ Tư Trạc, những quả trứng này có mùi vị rất ngon.

Tạ Tư Trạc mỉm cười lắc đầu, nói:

- Ta không để mình chết đói đâu, nhưng hiện tại thật sự ta thật sự không muốn ăn bất cứ thứ gì, chờ một chút, ta vẫn muốn cảm ơn lão.

Lão hán căn bản nghe không hiểu tiếng Hán, vừa lắc đầu vừa tiếp tục ra sức ra hiệu, cứ như vậy một lúc lâu, chờ đến khi lão thừa nhận đang uống công vô ích, cuối cùng lão đành từ bỏ, để lại mấy quả trứng lạ đặt ở bên chân của Tạ Tư Trạc, thở dài lắc đầu rồi đi...

Tận đến canh ba, cánh cửa sắt bên ngoài mới lần nữa có động tĩnh, Ban đại nhân đã trở lại.

Điều không ngờ là Ban đại nhân sau khi đi một vòng từ bên ngoài trở về, lại thu được kết quả không tồi, trong tay lão ta ôm mấy bọc đồ: hai chiếc thảm bằng da hình vuông được xếp gọn gang, ngoài ra thêm một cái lọ sành mới.

Ban đại nhân đem một trong hai chiếc thảm đưa cho Tạ Tư Trạc:

- Buổi đêm rất lạnh, đắp vào sưởi ấm.

Sau đó, ông mở lọ sành, trong giọng nói cuối cùng cũng có chút sắc khí, phần nhiều là cảm giác hứng khởi:

- Ta đã lấy được một bình rượu, người muốn uống một chút không?

Nói chuyện một lát, mùi rượu trong bình đã tràn ra ngoài, xen lẫn vị chua chua trong mũi, còn ngửi thấy nồng nặc mùi rượu thối. Nếu ở Hán Cảnh có tửu lâu nào dám bán loại rượu này thì chỉ cần chưa đến một ngày đã bị người ta đập nát.

Ban đại nhân xem ra tâm trạng không tồi, tay cầm bình rượu cứ như ôm bảo bối, còn giải thích thêm một câu rất thừa:

- Ở đây không có nước tốt, ủ ra rượu chính là hương vị thế này.

Vừa nói, lão vừa lấy bát nước uống khi nãy, thật cẩn thận rót ra nửa bát rượu, vừa mới uống hết một ngụm đã bắt đầu ho khan dữ dội, rượu trong bát như bị đổ ra ngoài gần hết.

Thấy lão nhân ho quá vất vả, Tạ Tư Trạc nói :

- Để tôi giúp ông vỗ vỗ lưng.

Lão nhân nhất thời không nói được lời nào, chỉ cố sức lắc đầu khước từ chối ý tốt của Búp bê sứ, Qua một lúc mới có thể điều hòa lại hơi thở, nhọc nhằn nói:

- Đấm lưng người không làm được đâu, việc đó nhìn thì đơn giản nhưng không phải ai cũng có thể làm tốt. Lực cần phải vừa phải, vị trí thì cần phải thay đổi linh hoạt, nếu không càng đấm càng khó chịu, còn không bằng không đấm.

Vừa mới nói hết lời, lại nhìn thấy bát rượu đã bị đổ hết, chỉ còn bát không. Trong mắt lão nhân lộ vẻ đau lòng, may mà bình rượu vẫn còn, tiếp tục đổ rượu ra bát, uống hết sạch. Kết quả với lần trước không khác biệt bao nhiêu, lão nhân lại bắt đầu ho khục lên, nhưng lần này lão nhân đã biết thông minh hơn, ông chỉ đổ vào bát một chút rượu rồi uống bằng sạch, nên dù có bị ho dữ dội rồi run tay đến cỡ nào đi nữa thì trong bát cũng không có rượu để mà vãi ra ngoài.

Kế tiếp vẫn là rót rượu, uống rượu, ho khục khục...Cứ mỗi lần uống một ngụm, lão nhân đều ho như thể lá phổi sắp bị đứt ra ngoài. Nhưng ông vẫn khư khư không chịu buông bình rượu ra, mà trong tay ông lại chẳng phải loại rượu gì ngon.

Tạ Tư Trạc khẽ khàng khuyên:

- Bị ho thế này hay dừng uống nữa.

- Mở nắp rồi, hôm nay không uống hết, ngày mai mặt trời mọc, thời tiết nóng, rượu sẽ ngày càng chua, đến lúc đó không có cách gì để uống nữa.

Lời của Ban đại nhân nghe có vẻ rất có lý:

- Làm việc cho bọn họ cả ngày mới đổi lại được có một ít rượu, ta mà không uống cho hết, coi như bị mất toi một ngày công.

“Bọn họ” Tạ Tư Trạc tóm được trọng điểm.

Ban đại nhân ho đến mức cảm tưởng như các khớp xương đều bị đứt lìa, tạm buông bát rượu xuống, tiếp lời:

- Đây là nơi ở của Sa dân (dân sa mạc).

Tạ Tư Trạc không biểu lộ gì, tiếp tục hỏi:

- Sau trận gió bão, Sa dân đã cứu mạng chúng ta.

Ban đại nhân bỗng mỉm cười kỳ quái:

- Không phải là cứu chúng ta mà là tha cho chúng ta.

Tạ Tư Trạc là người thông minh sắc sảo, nghe xong những lời kỳ quái của Ban đại nhân, mới thoáng suy nghĩ qua loa, cô đã có thể hiểu ý của ông:

- Ý của ông là...quái vật tấn công chúng ta trong trận gió bão là Sa dân? Bọn họ đều mọc cánh biết bay?

- Cánh dăm chắc là không mọc, tên coi ngục chính là người Sa dân, cô thấy gã có cánh sao?

Ban Đại nhân lắc lắc đầu:

- Nhưng đúng là bọn họ có thể bay.

Ban đại nhân lại uống một ngụm rượu

Rượu vô cổ họng, vị cay xông lên, khiến người ta không nhịn được muốn ho khan, nhưng Ban đại nhân lần này không phát ra tiếng, lão dần lại nén một hơi, cắn răng, cổ, nắm tay, thân thể đều thiết chặt căng, dường như giận dữ với chính mình, nhất định nén trở lại cơn co giật giữa cổ họng, hồi lâu sau mới thở hắt ra một hơi, nói:

- Việc sắp thành lại bại.

Bốn chữ, lão thốt ra từng chữ một.

La Quan, Tổng Dương suýt nữa thành công

Đêm đó Đại Tông Sư đứng đầu cứu trợ đồng bọn, chống cự lại đại quân của quái vật với lực lượng quá đông, cuối cùng không thể cầm cự được mà bị cuồng phong cuốn đi, Tổng dương ở đằng sau chỉ đánh ra được mười ba đao, sau đó đội ngũ hoàn toàn bị li tán...kỳ thực, nếu La Quan có thể cố gắng thêm một tuần trà, hoặc là Tổng dương cố gắng cầm cự thêm nửa tuần trà nữa, thì họ có thể vượt qua cửa ải này rồi.

Trăm dặm qua được chín mươi, họ thiếu chút nữa đã có thể thoát ra được.

Sau khi đội ngũ bị tách ra, đại quân quái vật liền cố sức vượt lên, chờ cho bọn chúng qua hết thì trận gió bão cũng chấm dứt.

Khi ấy, Ban đại nhân như có kỳ tích vẫn rất tỉnh táo, nhưng bị Tiểu Uyên đang hôn mê vì trúng thương nặng nằm đè chặt lên, không sao động đậy được, lão cũng không làm được, đành nằm yên trên đất, nhìn trời xuyên qua mái tóc của Tiểu Uyên...bầu trời đêm sắc màu phiêu linh, trên vòm trời mặt trăng và những ngôi sao mờ ảo không rõ ràng

Không lâu sau khi trời đã sáng tỏ hơn, Ban đại nhân nhìn mọi thứ rõ ràng hơn, nhìn thấy chung quanh ông rải rác khắp nơi đều có không ít thi thể, màu máu tươi nhuộm đỏ cả biển hoa, khắp nơi đều có những bộ phận thân thể bị cắt rời, mới biết rõ tối qua La Quan đã ra tay mạnh đến cỡ nào, trận đấu ác chiến và quyết liệt ra sao.

Tuy nhiên điều làm Ban đại nhân không ngờ đến, đó là các thi thể ở xung quanh ông chẳng phải loại quái vật gì, rõ ràng đều chỉ thấy toàn xác người. Chỉ có điều trang phục mặc trên người họ đều rất đặc biệt, trong suốt, không biết được may bằng loại da gì, khoác lên người tay và thân liền nhau, giữa hai chân có màng, rất giống dơi...Ban đại nhân lại lần nữa lắc đầu :

- Cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm, sau này nếu có cơ hội nhìn thấy loại y phục đó, đến lúc đó nhìn là biết ngay. Bộ dạng cổ quái đó, sẽ giúp cho bọn họ có thể lợi dụng trận cuồng phong để bay lên, kết quả bị chúng ta hiểu nhầm thành quái vật.

Sau khi trời sáng, Ban đại nhân cảm thấy rõ ràng hơn Tiểu Uyên vẫn còn thở, mừng rỡ ông không biết đã thử bao nhiêu lần mong muốn thức tỉnh được Tiểu Uyên, nhưng trước sau gì vẫn không có hiệu quả. Ông

đánh cứ thế bị đè, qua vài canh giờ, cho đến lúc hoàng hôn buông xuống, chung quanh rốt cuộc cũng truyền lại tiếng động, là “bọn quái vật” đã trở lại.

Khi quay lại bọn quái vật đã cởi bỏ những bộ da cổ quái, phía trên không mặc gì lộ ra những hình xăm. Ban đại nhân am hiểu về mọi thứ trên thảo nguyên, vừa nhìn qua đã nhận ra ngay đối phương là Sa dân

- Sau đó ta mới hiểu rõ, Sa dân trong cơn bão cát đen phát động tấn công, chủ ý là muốn đối phó với quân Lang tốt đang đuổi theo đám người Tống Dương...Đương nhiên họ không phải là muốn cứu chúng ta, mà trước hết nhìn trên trời thấy có Khố Tát xoay quanh, lại nhìn thấy quân Lang tốt đột kích, nghĩ là binh lính của tộc Khuẩn Nhung đến tấn công.

Ban đại nhân tạm chuyển chủ đề :

- Sa dân và Khuẩn Nhung có thù hận không giải được, hai bên đã giằng co mấy trăm năm, chém giết không ngừng, hôm đó tưởng nhìn thấy kẻ thù, tự nhiên muốn liều chết lao đến.

Tạ Tư Trạc mặt ngày càng nhẵn lại nói:

- Chúng ta chỉ là vừa hay gặp dịp? đã tự mình đánh một trận oan uổng?

Có lẽ là rượu mạnh làm tổn thương cổ họng, giọng nói của Ban đại nhân trở nên khàn khàn:

- Vừa hay gặp dịp đúng là không sai, nhưng trận đánh này không đánh oan uổng, La Quan, Tống Dương bọn họ không làm sai.

Sa dân hành quân, dù cho họ có vô ý giết vài người Hán, nhưng hai bên tương ngộ trong trận bão táp, Sa dân dù cho muốn tránh lẹ cũng không làm được, đối với một đại quân như thế, dù cho là bất kỳ thứ gì ngăn cản ở phía trước, cũng nhất định liều lĩnh lao vào, nghiền nát vượt qua.

Nếu muốn tránh cho đánh nhau, đám người Tống Dương chỉ còn cách nằm rạp dưới đất, để đám quái vật bay qua, nhưng ý đồ của đối phương lại không rõ ràng, khí thế hung hãn mà lao đến, tự mình nằm rạp xuống, nếu nhờ may bị đột kích thì sẽ không còn cơ hội để phản kháng. Không cần nói lúc đó, dù cho bây giờ có nghĩ lại, nếu như Sa dân bay qua đám người của Tống Dương, ai dám đảm bảo họ không thuận tay mà diệt bớt những người đang nằm rạp ở dưới đất kia.

La Quan lựa chọn ứng chiến, đó là biện pháp duy nhất để bảo vệ mình.

Tạ Tư Trạc gật gật đầu, không còn thắc mắc trong việc này, mời Ban đại nhân tiếp tục kể lại những việc diễn ra ngày hôm đó...

- Giữa khe nứt có một sườn núi bí mật, bị biển hoa che lấp người ngoài không nhìn thấy, nhưng Sa dân thì biết, vì thế đối với chúng ta, đối với Khuẩn Nhung cái khe nứt đó là rãnh trời khó vượt qua, còn Sa dân thì không bị ảnh hưởng gì.

Ban Đại nhân giải thích thêm một câu, lúc này mới quay lại vấn đề chính.

Có trận bão táp tương trợ , số lượng lại áp đảo quân Lang tốt, Sa dân toàn thắng, nhưng Sa dân cũng có tín ngưỡng riêng của mình, dù cho có là kẻ thù, sau khi bị giết bọn họ cũng không để cho thi thể bị phơi ở ngoài, vì thế sau khi kết thúc trận đánh họ lại đem chôn những thi thể của quân Lang tốt, tiếp sau đó lại quay trở lại đầu kia của hang nứt, đến dọn dẹp chiến trường do bọn La Quan Tống Dương gây ra.

Rất nhanh tất cả mọi người trong tiểu đội đều được Sa dân tìm thấy, vì lúc Tống Dương thất trận, đại quân quá cảnh và trận bão cát đen vẫn còn chưa kết thúc, mọi người mặc dù đều bị thương rất nặng, nhưng trừ Tống Dương ra, những người khác đều còn thở, chưa bị chết thảm. Trong đó La Quan bị thương nặng nhất, lão ta bị ném ra ngoài sớm, bị Sa dân đập mạnh nhất, khi bị trận cuồng phong cuốn đi thì đã bị tiêu hao hết nội lực, thân thể với người bình thường không khác nhau bao nhiêu, toàn thân trên dưới không biết bị đứt gãy bao nhiêu đốt xương, lúc bị Sa dân bắt làm tù binh đừng nói đến việc động đậy, đến cả nói còn không có lực, chỉ lạnh lùng nhìn bọn Sa dân, ánh mắt đầy sự khinh miệt.

Lúc trước La Quan đã ra tay đại tàn sát, không biết là đã có bao nhiêu Sa dân chết dưới tay của lão, Sa dân hận đến xương tủy mấy người Hán này, nhưng lại không tự tay giết bọn họ, mà làm một nghi lễ cổ

quái đơng giản, giống như nghi lễ cúng tế, sau đó bỏ La Quan, Tề Thượng Ba Hạ, Nam Vinh, A Y Quả, tiểu Uyên, tiểu Cổ tất cả đều bị đem vứt xuống thung lung.

Sa dân biết ở dưới thung lung đó có loài quái ngư đáng sợ, bọn họ mê tín tin rằng loài cá chạch đó không chỉ uống máu ăn thịt, mà còn ăn mòn linh hồn, nên đem phạm nhân ném vào hang nứt cho cá ăn, trong con mắt của Sa dân hình phạt đó là đáng sợ nhất.

Mặc dù đã biết trước đồng bọn đã chết, nhưng nghe đến đó trong lòng Tạ Tư Trạc vẫn trùng xuống mạnh mẽ...chết, chết chắc rồi, ở nơi cao như hang nứt, bị vứt xuống sẽ đều tan nát hết, huống hồ ở dưới còn có vô số cá chạch

- Sa dân tìm được Tống Dương, lúc đó anh ta đã chết, ta đã cẩn thận thăm dò, mạch đập hai tay đều không có, thân thể băng lạnh, hai đồng tử giãn ra, chết rồi thì không thể chết lại nữa.

Không biết có phải là do cố ý, khi nói câu này, Ban đại nhân nói rất khẽ.

Ngay cả tiểu Cổ còn không chết, sao Tống Dương lại có thể chết?

Tạ Tư Trạc muốn hỏi nhưng lại thôi, nàng biết Ban đại nhân cũng không thể có đáp án. Người khác có thể sống sót hoặc do may mắn, cũng với đạo lý như thế, có những người bị chết cũng chỉ là vì không may mắn mà thôi.

Không hề báo trước, Tạ Tư Trạc rơi lệ, không ra tiếng, không nức nở, chỉ có điều những giọt nước mắt cứ lăn xuống, dù cho nàng cố gắng sức khép chặt mắt, cũng không thể ngăn được những giọt nước mắt không ngừng trào ra.

- Người chết không thể hiển tế, Sa dân đối xử tử tế với thi thể, đã đem Tống Dương đi chôn. Xuống mồ là yên ổn, không nên nghĩ nhiều.

Ban đại nhân đã không còn nhớ rõ lần trước mình an ủi người khác là khi nào.

Vẫn còn rơi lệ, nhưng giọng của Tạ Tư Trạc vẫn bình tĩnh lạ thường:

- Tống Dương là người thân cuối cùng của ta.

Dừng một lát, Tạ Tư Trạc gơ tay cầm lấy bát rượu trên đất, bảo Ban đại nhân rót cho mình một ít rượu :

- Chàng là phu quân của ta.

Hai vị phụ thân, rất nhiều huynh đệ tỷ muội đều cùng chết thảm, việc thành thân của Tạ Tư Trạc năm đó không đáng nhắc đến, nhưng điểm mấu chốt chính là nàng chỉ còn Tống Dương là người thân duy nhất, còn có người đó tồn tại, dù cho “chàng là phu quân của ta” sáu chữ này nghe có vẻ tùy tiện, lộ ra nàng không tự trọng, nhưng ít nhất có thể làm nàng cảm thấy không cô độc.

Người này đã chết rồi, trời đất rộng lớn này, chỉ còn Tạ Tư Trạc cô độc một mình.

Nói xong, nàng đưa bát rượu lên môi...chua, chát, cay độc, các loại mùi vị hòa quyện vào nhau xông lên cuống họng, Tạ Tư Trạc không kìm nén được cũng không còn muốn kìm nén. Chỉ là không thể ngờ, từ trong tâm phổi dâng lên, âm thanh từ cuống họng phát ra không phải là tiếng ho khan mà “oa” một tiếng rồi khóc lớn.

Gào khóc lớn, bát rượu cũng vỡ tan trên mặt đất

Hữu thừa tướng không khuyên, chỉ ngồi một bên im lặng nghe tiếng khóc, dùng bình tu từng hớp từng hớp rượu, rồi lại gắng sức ho.

Thật lâu sau đó, Tạ Tư Trạc ngồi dậy lần nữa, khóc lóc một hồi khiến cho những tâm sự ứ đọng trong lòng được giải tỏa, nhưng hao tổn của thể lực làm cho con người ta bình tĩnh hơn:

- Vì sao hai chúng ta vẫn còn sống? chưa bị ném xuống thung lung.

Uống hết bình rượu, phổi của lão đại nhân dường như bị ho thủng, giống như cái ống bễ bị thủng, thở phì phò nói:

- Ta nói với Sa dân, Tống Dương và tiểu Uyên là huynh muội, ta là cha của chúng, còn người là vợ của Tống Dương.

Ban đại nhân biết một chút ngôn ngữ của Sa dân, nhưng ông tinh thông tiếng man của người Khuyển Nhung, Sa dân với Khuyển Nhung mục tộc đều sinh sống ở đại thảo nguyên, trong đó có không ít người hiểu tiếng Nhung khuyern, nên hai bên có thể giao tiếp

Giống như những man tộc khác, Sa dân khát máu mà dũng mãnh, nhưng thực chất bên trong man tộc này, còn chứa đựng phần phong độ quân tử: trai gái, phu quân đều đã đền tội, trên dưới cô lão quả phụ, họ cũng sẽ không làm khó.

Không chỉ không làm khó nữa mà còn chiếu cố chăm sóc

Hán cảnh Trung Thổ tự xưng là tiến bộ nhất, khiêm tốn nhất nhưng dù bất kể là Đại Yến hay Nam Lý, hoặc đại hồng triều thống nhất thiên hạ sáu trăm năm trước, đối xử với thi thể của kẻ thù, cô lão của kẻ thù những việc như thế, ai có thể làm tốt hơn Sa dân.

- Ngài nói vậy, họ có tin không?

Tạ Tư Trạc cũng không phải muốn chất vấn, chỉ là không hiểu rõ nên mới hỏi ra miệng.

Ban đại nhân cười cười:

- Sự tình rất rõ ràng, trong trận bão táp, Tống Dương đứng phía trước Tiểu Uyên, đại ca thay muội muội che mưa chắn gió, làm chồng cần gánh vác trách nhiệm cho vợ, làm con gánh vác trách nhiệm cho cha, Sa dân lúc đó cũng nhìn thấy rất rõ ràng, sự việc sau này cũng đã xác minh, không có đạo lý không tin.

Nói xong, Ban đại nhân đổi sang chuyện khác :

- Qua một thời gian nữa, chắc sẽ có Sa dân cưới người làm vợ, tướng công của người bị họ giết, họ sẽ chăm sóc cho người, cũng giống như vậy, người đó sẽ nhận ta làm phụ thân, ngày trước ta cũng đã nghe qua, đối với ta và người những kiểu thô tử, phụ thân như thế này, Sa dân sẽ đặc biệt quan tâm, đây cũng liên quan đến tín ngưỡng của bọn họ.

Tạ Tư Trạc mỉm cười, con người rất sáng, ánh mắt không che giấu sát khí.

Ban đại nhân tiếp tục nói:

- Chuyện cưới xin của người, chắc chắn do Sa Vương làm chủ, toàn bộ do Sa dân tự nguyện. Mấy ngày nay đã có vài Sa dân đến xem qua, nhưng bọn họ cũng chưa coi trọng người, chê người xấu. Nữ tử Sa dân lấy đầy đặn béo tốt làm đẹp, diện mạo đẹp đẻ của nữ tử nhà Hán ta rơi vào trong mắt Sa dân, mỗi người đều trở nên quái dị... Cho nên người nếu không muốn gả đi, cũng đừng ép mình ăn để trở nên béo tốt. Tuy nhiên tiếp đó người sẽ tiếp tục phải ở trong tù.

Tạ Tư Trạc đại khái đã hiểu được, lão coi ngục thấy mình không ăn không uống, tại sao lại lộ vẻ sốt ruột như vậy.

Tạ Tư Trạc mệt mỏi, tính đến ngày hôm nay đã là năm ngày chưa ăn gì, nhưng nàng vẫn không dám ngủ, dựa vào cơ thể của nàng, ngủ tiếp e rằng sẽ không tỉnh lại, Tạ Tư Trạc không thể chết được, kẻ thù ở Đại Yến còn tiêu điều tự tại, hơn nữa... Theo hán xuống mồ, nàng vẫn lo lắng tới đại thù của bộ tộc, tuy rằng báo thù như thế nào nàng vẫn chưa nghĩ ra, nhưng việc cần làm sớm muộn cũng phải làm.

Tạ Tư Trạc miễn cưỡng ăn một chút đồ, nghiêng mình nằm xuống, trong lòng mệt mỏi đến hoảng hốt, có thể đầu óc lại thật sự rõ ràng, bất kể thế nào cũng khó ngủ lại, nằm một lúc nàng khê thở dài:

- Ngày hôm qua... Không phải ngày hôm qua, ngày cuối cùng ở cùng bọn họ dường như được quá nhiều so với hôm nay.

Nửa đêm bình tĩnh, từ trong thành nhỏ bị bao vây truy sát, bị Khố Tát theo sát, phía sau truy binh mỗi lúc một tăng thêm; trốn vào biển hoa, cảnh đẹp trước mắt rung động; thăm dò thâm cốc (thung lung), gặp được loại quái vật không biết tên; leo lên một đoạn vách đá, nhìn thấy đám lính Lang truy binh từng đợt từng đợt “rầm nữa, rầm nữa”; cuối cùng bị gió lốc đại quân Sa dân đánh úp... Trong một ngày mạo hiểm

không ngừng, kỳ ngộ không ngừng, đồng bạn mỗi người đều mệt mỏi, khi đó trên mặt Tạ Tư Trạc cũng lộ ra vài phần sốt ruột, nhưng nàng trong lòng thật sự cao hứng.

Có lẽ từ thuở bé thân thể đã yếu ớt, những việc người khác làm được thì Tạ Tư Trạc phần lớn đều làm không được, vì thế tận đáy lòng Tạ Tư Trạc, nàng luôn khát khao mạo hiểm, còn nhớ lúc trước bị Vân Đình bắt cóc, rồi trên đường trốn thoát cảnh vật trước mắt bay xẹt qua, bên tai phong thanh rầm rầm, nếu là người khác thì đã sợ đến hồn bay phách lạc. Nhưng Tạ Tư Trạc lại cười, như sự vui vẻ của cánh chim được bay liệng, không kìm được hưng phấn, lại còn lúc ở trong tiểu thành Hồng Dao, bị Tống Dương ném lên không trung...nàng thích những việc kích thích như thế, ngày cuối cùng ở bên cạnh mọi người đối với nàng là sung sướng biết bao, đủ để nàng nhớ đến tam sinh cửu thế, dù cho có uống canh Mạnh bà cũng không thể xóa mờ đi được.

Chỉ tiếc cuối cùng hẳn vẫn không thể chống đỡ qua trận gió bão.

Trương gia đại thiếu

286. Chương 45: Tắm Đệm Dưới Đáy Thung Lũng!

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 45: Tắm đệm dưới đáy thung lũng!

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngày hôm đó trôi qua quá nhanh, ngày hôm nay thì quá dài.

Ban Đại nhân cũng không ngủ được, nghe vậy thản nhiên đáp lại:

- Ta già rồi..cho nên lúc nào cũng cảm thấy hôm nay đã qua rất nhanh...

Đau, đau đau...A Y Quả chỉ cảm thấy mũi dưới, môi trên, không có lời nào diễn tả được hết sự đau đớn, lập tức cảm giác đau đớn như lan vào tận óc, bộ óc như muốn xói trào.

Quả thực đau đến muốn chết, không, là đau hơn cả chết.

Nhưng A Y Quả không cảm thấy mình còn đang sống, hoàn toàn không có khả năng chưa chết, lại làm sao có thể còn sống chứ? Cho nên trong lòng nàng vẫn đang nghĩ, tiên nhân thành quý thể nào mà lại đau đớn như vậy.

Vừa kêu đau, A Y Quả vừa hồi phục lại ý thức, không khí nóng khác thường, khiến lồng ngực người ta như muốn nổ tung, trước khi mở mắt Hắc Khẩu Dao tự cho mình một lời giải thích: cơ thể chắc chắn đang đốt một chảo dầu, nếu không làm sao có thể nóng như vậy.. trước đây nàng từng nghe, các hình phạt khác ở điện Diêm La cũng không có quá nhiều quy tắc, duy nhất chảo dầu này, phải dích thân đầu trâu mặt ngựa động thủ, nhưng khi nàng mở mắt, xuất hiện ra là một khuôn mặt cổ quái: khuôn mặt dài rỉ sét, vè mặt dữ tợn, bộ dáng xấu xí, có thể nói y là mặt ngựa, mặt của y đủ lớn, nhưng lại không dài, là mặt bánh lớn, hẳn y là đầu trâu, trên đầu không có sừng thì thôi, cái trán cũng rất hẹp.

A Y Quả trừng mắt nhìn, trong đầu hốt hoảng, nàng không thể ngờ trên Sâm La điện còn có một quan sai mặt mũi lớn như một cái bánh mì như vậy, nhưng thật ra trong số bạn bè của mình có nhân vật số một như vậy.

Tiểu Uyển cười ha ha:

- Tỉnh rồi.

Nói xong, dùng ngón tay bấm huyệt đạo trên ngực A Y Quả.

A Y Quả từ từ ngồi dậy, giữ lấy cổ tay của Tiểu Uyển:

- Ý gì vậy?

Nói xong, ánh mắt nhìn quanh, chỉ thấy ba người Tiểu Uyển, Nam Vinh, và Tiểu Cổ đều đang bên cạnh mình, đang cười nhìn nàng, Đại tông sư La Quan nằm bên cạnh nàng, trên người còn đắp một tấm thảm không biết kiếm được ở đâu, nhắm mắt không biết sống chết, những người khác đều không có mặt.

Nhìn về phía xa xa, xung quanh rất quen thuộc, dưới thân đất trộn với tạp chất lầy lội không chịu được, chung quanh hoa lớn vô cùng...Đó là điện Diêm vương gì chứ, rõ ràng là đây cốc trước đây không lâu mọi người từng nằm đó một lần, A Y Quả dường như không dám tin, đôi mắt to nhìn đảo quanh một vòng, trên dưới, trái phải tỉ mỉ nhìn không sót, cuối cùng thử dò hỏi Tiểu Uyển:

- Ta chưa chết sao?

Tiểu Uyển gật đầu, cười nói:

- Chưa chết.

Thời gian Tiểu Uyển tỉnh lại cũng chưa lâu, đêm đó trong biển hoa đánh chết “quái vật”, khiến máu dính đầy mặt, đầy cổ, bây giờ vết máu sớm đã khô, trên mặt giường như thành một lớp rỉ sắt, còn chưa kịp rửa, cho nên A Y Quả mới không thể nhận ra nàng.

A Y Quả lại nhìn xung quanh một lần nữa, sau khi xác định không có người lạ, giọng nói hơi nặng nề:

- Những người khác đâu? Chỉ có mấy người chúng ta sao?

Trong giọng nói của nàng ẩn chứa một chút đau đớn, có thể niềm vui đại nạn không chết kia bất luận thế nào cũng kìm nén, sau khi nói ra mấy từ đó, trên mặt cũng đã rõ ràng là không kìm nổi lộ ra nụ cười kết kết, xem ra sự đau đớn kịch liệt của nàng cũng không có thành ý.

Vừa hỏi xong, còn chưa đợi Tiểu Uyển trả lời, A Y Quả đột nhiên nhìn thấy gì đó, hú lên một tiếng, vừa tỉnh lại cơ thể vốn đã rất yếu ớt, cũng không biết là sức lực từ đâu, liền nhảy dựng dậy, khi rơi xuống đã đoạn đao ở tay, cơ thể của Hắc Khẩu Dao như gặp vào đại địch, trong con ngươi chợt lóe lên tinh quang, gắt gao nhìn vào phía sau lưng Nam Vinh, hạ giọng nói:

- Tiểu Nam, lắng lắng tới đây, chớ hốt hoảng, đừng quay đầu, ta che chở cho ngươi.

Sau lưng Nam Vinh, một con cá chạch lớn chui ra từ vũng bùn, con ngươi mở nhật từ từ chuyển động, đang đánh giá mấy người.

Nam Vinh giống như để ra một con mắt sau lưng, toàn bộ như rất khẩn trương, võ vai mỉm cười:

- Đừng để ý, chúng không hại người đâu.

A Y Quả vội đến mức cắn răng, nhưng không dám tùy tiện xông lên, sợ hãi con cá chạch sẽ làm hại đến đồng bạn:

- Nhóc con ngươi hồ đồ, quái vật này hút máu người...

Không ngờ lời còn chưa nói xong, âm thanh truyền đến, quả nhiên như lời Nam Vinh nói, con cá chạch đó thực sự hoàn toàn vô hại, uốn mình quay trở về chỗ sâu trong vũng bùn, hiển nhiên không có ham muốn gì với các nàng.

A Y Quả chớp chớp ánh mắt tê dại. Mình chưa chết, cá chạch không ăn thịt người...mọi việc hình như đã hoàn toàn đảo ngược, Hắc Khẩu Dao hơi phát mộng, hoàn toàn không biết đây là việc gì.

Lúc đang buồn bực, từ phía xa lại truyền đến những tiếng bước chân, lập tức những tiếng cười quen thuộc vang lên:

- A, tiên tử Cổ gia tỉnh lại rồi? Lão ngài vừa ngủ một giấc, ở giữa còn nói mơ, nhắc tới mấy lần tam thê tứ thiếp, bách niên giai lão.

Giọng nói là của Tề Thượng, đang đỡ Ba Hạ, tập tễnh bước tới.

Lại gặp được “đồng bạn” khác, A Y Quả vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cười nói:

- Ta cho dù có nói mơ, nói cũng là những lời Dao gia trong núi, thăng nhóc như ngươi thì hiểu cái gì chứ.

Trong giọng nói, sức lực vừa rồi còn dùng để hét khi thấy con cá chạch quá lạ giờ đã tiêu tan hết, thân thể bủn rủn đến mức đứng cũng không vững, ngồi bịch xuống đất, tuy chặt vật không chịu nổi, trong miệng còn không kìm nổi tiếng cười giòn tan.

Tề Thượng Ba Hạ hẳn là đi làm việc gì đó, Nam Vinh lên tiếng hỏi:

- Làm sao?

Tề Thượng lắc đầu:

- Không có cách nào, không đi được.

Nghe bọn họ đoán, A Y Quả buồn không được, đầy mặt đều là sự lo lắng:

- Rút cuộc là chuyện gì, sao đều chưa chết vậy? Lại chạy về cái nơi quái quỷ này? Ai có thể giải thích cho ta đây.

- Năm ngày.

A Y Quả mặt mũi rất lớn, Ba Hạ giữ chữ như vàng mở miệng:

- Ngươi hôn mê ước chừng đã năm ngày.

Khi Sa dân quét đánh chiến trường, La Quan ý thức không ngừng, Ban đại nhân, lúc đó, Ba Hạ cũng tỉnh lại, nhưng tình hình của gã cũng rất dị thường, có thể biết xung quanh xảy ra chuyện gì, lại không có chút sức lực nào, cũng không thể động dậy để phản kháng lại, chỉ có thể mở to mắt nhìn Sa dân sau khi làm nghi thức hiến tế, tập trung bọn họ lại, đem đám người ném xuống cốc.

A Y Quả ngạc nhiên, nói:

- Bị ném xuống? Từ trên cao như vậy ném xuống mà sao vẫn có thể sống được?

Có lẽ là duyên có tìm được đường sống trong chỗ chết, Ba Hạ ngắt lời nói với họ, còn chưa sa sầm mặt giận, chỉ lắc đầu:

- Khi bị bọn họ ném xuống, ta cũng cho rằng lần này mọi người chết chắc rồi, thật không ngờ, sau khi ném xuống mọi người được chúng đỡ..những con cá chạch dưới đáy cốc.

A Y Quả mở to hai mắt, há hốc miệng, nhưng việc này không thể tưởng tượng được, nàng muốn truy hỏi, cũng không biết nên hỏi từ nơi nào.

Khi từ trên cao ngã xuống Ba Hạ khó có thể động dậy, nhưng thị lực ở ngũ quan vẫn còn, trong lúc đang ngã xuống gã mơ hồ nhìn thấy, nghe thấy tiếng động dậy của con cá chạch dưới đáy cốc, động tác mau chóng tập trung lại. giống như những con cá được nuôi trong hồ nước, khi nhìn thấy có người tản mồi.

Ba Hạ khi đó thậm chí chờ mình có thể trong chốc lát sẽ ngã chết, đầu sợ ngã thành bùn thịt, chết thế lại khó coi làm sao, cuối cùng lại bị rơi vào lưới của quái ngư.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là, đàn cá chạch kéo tới không giả, nhưng không phải là để “liên hoan”, mà là kéo mấy người rơi xuống đất trước, sít sao vây quanh một chỗ, trong một khắc ngắn ngủi nổi lên một cái đệm “thịt” vừa cao vừa dày, vững vàng đón lấy bọn họ.

Để cứu người, quái ngư còn bị đè chết hơn mười con.

Đàn cá chạch có thể lập tức chạy tới, quả nhiên có liên quan tới tốc độ động tác trong bùn của chúng, mà một điều quan trọng hơn là, lúc đó có rất nhiều quái ngư bên cạnh.

Chính đêm đó, nhiều kỵ binh lang tốt bị quăng xuống thâm cốc, nhờ phúc của Tổng Dương, đàn cá chạch được một bữa thịnh soạn, quái ngư dưới đáy cốc đều chui lên ăn no một bữa máu người, nhưng thi thể chồng chất một chỗ, ăn cũng không tiện, quái ngư chia thành ba nhóm, tha thi thể đi hưởng thụ.

Tập tính của quái ngư rất đặc thù, đối với những vật chết chúng sẽ không mang xuống dưới vũng bùn, chỉ ăn ở bên ngoài là thôi, do đó, vô số quái ngư kéo thi thể đi, các bộ phận ở đáy cốc đều tản ra, mấy người Ba Hạ ngã xuống cạnh đó, còn bị dính không ít bùn đất.

Thị lực của quái ngư bình thường, nhưng khứu giác thì mẫn cảm vô cùng, mấy người mới bị ném từ trên xuống, chúng đã phát giác ra cái gì, gom góp “đệm thịt” để đỡ bọn họ. Ba Hạ ngã vào trong “thịt cá”, vừa mềm vừa trơn, thực sự mà nói, nếu bào trừ ác tâm không tính, đơn giản chỉ coi là cảm giác dưới thân dưới mà nói, vẫn là rất thoải mái.

Ba Hạ không bị ngã chết, không những không vui vẻ, ngược lại còn càng thêm ảo não. Lần thứ nhất không chết, ai biết sau đó quái ngư dự định bào chế từ binh thể nào? Nhưng không ngờ, sau khi cá chạch cứu người, vây quanh mấy người bọn họ vài vòng, không có bất cứ động tác gì, thì đã tản ra như vậy.

Sau đó không lâu Ba Hạ hồi phục lại chút sức lực, nhưng hẳn không vội gọi đồng bạn tỉnh dậy, tuy không phải là đại phu, nhưng đạo lý cơ bản gã vẫn hiểu, ngủ mê man là liều thuốc tốt nhất đối với cơ thể, lập tức gọi họ tỉnh dậy trái lại sẽ khiến vết thương càng nguy hiểm.

Sau đó mấy ngày, Ba Hạ lại mê man, khi tỉnh lại đã kiếm được chút đồ ăn, chăm sóc đồng bạn, cũng may mà khi trước họ tiến nhiều lang tốt xuống dưới. Kị binh Khuyển Nhung xuất chinh, bên mình luôn mang theo rải thịt khô, một ít lương khô và túi nước, sẽ không dễ dàng biến chất, trong một thời gian ngắn mọi người sẽ không lo bụng đói, tám trăm trên người La Quan cũng đến từ tui hành quân của quan quân Khuyển Nhung, không chỉ như vậy, Ba Hạ còn tìm thấy không ít thanh nẹp từ chỗ thổ binh Khuyển Nhung, giúp La Quan cố định xương cốt bị gãy.

Đến ngày thứ ba, Nam Vinh và Tề Thượng lần lượt tỉnh lại.

Đến ngày thứ năm, tất cả mọi người đều tỉnh...quái ngư ở giữa vẫn thường xuyên chui ra, nhưng chúng hoàn toàn không có ý công kích, giống như chốt cửa, chỉ lộ đầu nhìn, sau đó sẽ rời khỏi.

Những việc trải qua đại khái là như vậy, A Y Quả vẫn nghe không hiểu gì cả, hồ nghi lớn nhất, lũ cá chạch này sao lại có thể thay đổi tính cách, từ ác quỷ nguyên thủy Diêm La Vương đi lấy mạng người biến thành đồng tử cứu mạng bên cạnh Quan Âm đại sĩ.

Nghĩ tới cá chạch liền nghĩ tới trứng cá, A Y Quả chỉ cảm thấy trên dưới người mình đều bắt đầu ngứa, vội vàng kéo tay Nam Vinh:

- Tiểu Nam, người mau xem cho ta, trên người có cái thứ gì bắn không...không, ta phải xem thẳng nhóc người trước.

Nam Vinh cười lắc đầu:

- Sớm đã nhìn thấy rồi, toàn thân người bóng loáng, không có gì cả, là Tiểu Cổ xem giúp người.

A Y Quả không coi mình là phụ nữ, nhưng cũng không thể dễ dàng để người đàn ông khác nhìn thấy mình, hai mắt liền lộ ra ý hận, nhìn Tiểu Cổ.

Tiểu Cổ vội vàng cười khổ lắc đầu:

- Không phải ta, thực sự không phải ta.

Lúc này Nam Vinh mới nhẹ nhàng vỗ trán, cười nói:

- Nói nhầm rồi, là Tiểu Uyển xem, không phải tiểu Cổ.

A Y Quả lúc này mới thở phào, nhìn Tiểu Cổ nói một câu:

- Coi như người gặp may.

Tiểu Cổ tức hất tay, trong lòng đang cân nhắc cái gì với cái gì, A Y Quả không để ý tới hắn, lại quay đầu nhìn Tiểu Uyển, sắc mặt không yên tâm:

- Người thật sự đã nhìn rõ rồi chứ? Trên người ta thực sự không có cái gì?

Vừa nói, nàng vừa cúi đầu sờ sờ trên người, giống như không bỏ qua một con cá chạch nhỏ nào, nhưng kiểm tra cũng không phát hiện ra vật áo của mình rất chỉnh tề, không cần hỏi, chắc chắn là có người giúp mình kiểm tra rồi.

Tiểu Uyển khoát tay:

- Yên tâm đi, rất sạch sẽ.

A Y Quả rất kiên định, nhưng trong lòng nghi vấn chưa giải:

- Những con quái ngư đó mưu đồ cái gì chứ?

Tề Thượng tiếp lời nói:

- Trong ba ngày đầu, Ba Hạ còn nhìn thấy một việc khác, nói ra có chút ghê tởm, người muốn nghe không?

Tính mệnh du quan, nào còn lo lắng ác tâm hay không, hơn nữa, A Y Quả bày ra cổ trùng, trong đó không ít trùng so với quái ngư có hơn chứ không kém, nàng còn không để ý, lập tức gật đầu:

- Nói đi.

Trong hai ngày trước, những người sống sót dưới đáy cốc không chỉ có mấy người bọn họ, còn có người khác, mười mấy lang tốt.

Kị binh Khuyển nhưng kéo xuống dưới, cuối cùng lại không ít người là ngã trên người đồng bạn, bị thương không nhẹ nhưng vẫn còn sống sót, những người này phần lớn bị quái ngư hút hết máu mà chết, cũng có mười mấy người có thân thể cường tráng may mắn sống sót, không phải bọn họ đánh lui được quái vật, mà là quái vật tha cho bọn họ.

Nói đến đây A Y Quả đại khái đã đoán ra:

- Bọn họ giống chúng ta lúc đầu?

Ba Hạ gật đầu, lựa chọn những người cường tráng để kí sinh trứng cá sinh sản thế hệ sau, là tập tính của quái ngư, những lang tốt “ bị kí sinh”, quái ngư sẽ không công kích, nhưng cũng không cho phép họ rời khỏi.

Đối với những lang tốt bị quái ngư đánh lén, Ba Hạ không có hứng thú giúp họ, hơn nữa, gã không có bản lĩnh của Tổng Dương, muốn giúp cũng không giúp nổi.

Tuy khí lực hoàn toàn biến mất, nhưng lăn lộn giang hồ nhiều năm, Ba Hạ cũng không phải là lăn lộn vô ích, gã phát hiện đối phương, nhưng những lang tốt may mắn sống sót trước sau chưa nhìn thấy bóng dáng của gã.

Sau đó ba ngày lang tốt chưa từng kêu gào thảm thiết cũng không thấy thống khổ, liệu như vậy một lần ngã xuống đất, sau đó bị đại quái ngư kéo vào trong vũng bùn.

Thời gian Tiểu Uyển tỉnh lại không lâu hơn A Y Quả, cũng là lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, như thoáng có suy nghĩ:

- Những người bị trồng trứng cá, quái vật không ăn không đánh...nhưng chúng ta vẫn đều sạch sẽ..

Trong đó Tề Thượng sớm đã hiểu rồi, đáp lại:

- Chúng ta bây giờ là sạch sẽ, nhưng chớ quên, trước đó chúng ta đều đã bị cá chạch đánh lén. Ta đoán thế này...trứng cá trên cơ thể ta và người sớm đã bị thanh trừ, nhưng “ hơi thở” vẫn tồn tại, quái ngư sẽ không đến búng quần áo của chúng ta nhìn, chỉ là dựa vào khứu giác ngửi: những người này mang trứng của chúng ta, đừng để họ chết.

Đạo lý mà Tề Thượng nói rất rõ ràng, quái vật vẫn coi họ là “kí chủ” của cá cái của mình, nếu không như vậy cũng sẽ không khách khí với chúng ta như thế, càng sẽ không lấy ra “đệm thịt” liệu mình cứu chúng ta.

Ngoài ra, đối với những “kí chủ” đã mang trứng cá, quái ngư cũng sẽ không đánh lén nữa.

Nghi vấn đầu tiên biến mất, nghi vấn tiếp theo lập tức xuất hiện, Tiểu Uyển nhăn mày:

- Quái ngư đó đợi một lúc, lâu không thấy chúng ta “ ấp trứng” liệu có thể sẽ không kiên nhẫn...

Vấn đề này chỉ có thể đi hỏi quái vật, Tề Thượng thông minh nữa cũng không thể giải đáp được, chỉ có lắc đầu nói:

- Không biết.

Tiểu Uyển lắc lư đứng lên:

- Vậy chúng ta mau đi thôi, càng sớm rời khỏi đây càng tốt.

Tề Thượng cười khổ:

- Vừa nói rồi, quái ngư không cho chúng ta rời khỏi đây. Nếu không lần trước ở đáy cốc, chúng ta đã bị đánh lên, tại sao cá chạch còn vây quanh chúng ta liều mạng? Đại khái là vì chúng ta muốn đi, chúng muốn cản.

Nơi mà mọi người đợi, còn cách mép cốc một chút, vừa rồi Tề Thượng và Ba Hạ đi đến vách cốc muốn xem xét liệu có thể có đường ra, nhưng rất nhanh đã có quái vật xuất hiện, kéo họ trở về.

Chỉ cần không rời khỏi đây, tạm thời có thể bình an vô sự.

Dưới cốc thiếu thuốc, mọi người đều bị trọng thương, trong thời gian ngắn không có khả năng khỏi hẳn, dựa vào thực lực hiện nay của họ, đừng nói phá vòng vây như lần trước, ngay cả một hai con chạch công kích bọn họ cũng không ngăn cản được. Không có cách nào, chỉ có thể chờ thời cơ, đợi trọng thương từ từ khỏi hẳn sẽ tính tiếp.

Hiện nay mắt rõ ràng không nhìn thấy cơ hội, có vội vàng hơn nữa cũng vô ích, chỉ có kiên định lại, nghe theo số mệnh vậy.

Về phần những đồng bạn không ở dưới cốc, trước khi Ba Hạ bị ném xuống cũng nhìn rõ, Tống Dương bị chôn xuống đất, Ban đại nhân có thể nói tiếng Man thoại, không biết nói gì với người Man, xem về mặt mọi rợ đối với tiểu thư và lão gia xem ra khá thân mật, tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì.

Nam Vinh ôm gối ngồi phịch xuống, giọng nói sâu kín:

- Xem ra....

Nàng muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, cầm chống lên đầu gối, trầm mặc.

Nhắc tới Tống Dương, Tiểu Uyển cũng trở lên buồn bã không vui, nàng coi Tống Dương là bạn, tuy hai người qua lại không nhiều, nói chuyện cũng không nhiều tình nghĩa, điều nàng quan tâm hơn là việc này nên nói thế nào với Tiểu Bộ. Nếu biết Tống Dương chết tha hương, Tiểu Bộ còn có thể sống sao? Tiểu Uyển không dám nghĩ thêm.

Sắc mặt của Tề Thượng và Ba Hạ cũng âm trầm, Tống Dương đã chết, tiểu thư bị mọi rợ đưa đi, không nói hai huynh đệ họ không làm được gì nữa, mà quan trọng nhất là ngay cả tin tức cũng không có cách nào truyền về.

Nơi sâu nhất đáy cốc vừa rồi còn náo nhiệt một lúc, giờ lại trở lên trầm mặc, mọi người đều ngồi xuống, không có ai lên tiếng, yên lặng tâm sự. Một lúc lâu sau, A Y Quả thở ra một hơi, lạnh lùng nói:

- Đại A Mỗ từng nói, cho dù là khi nào đều phải cứu người sống. Có việc gì ra ngoài rồi nói tiếp.

Nói xong, nàng xoay nửa người, giơ tay niết vào người La Quan...vừa rồi Thất Thượng Bát Hạ nói nửa ngày, nhưng hai anh em họ đều xem nhẹ một việc, quên nói với Hắc Khẩu Dao tình hình của La Quan, đại tông sư lại che về thám tử, A Y Quả không nhìn thấy nếp trên người lão, còn nói đại tông sư bị hôn mê giống mình, hảo tâm hảo ý muốn cứu tỉnh lão.

Không ngờ ngón tay của nàng vừa mới chạm vào La Quan, đối phương đột nhiên mở to mắt, ánh mắt vững vàng nhìn thẳng vào nàng.

A Y Quả hoảng sợ, vội rút tay lại:

- Lão Hán ngươi không hôn mê sao? Vậy vừa rồi sao lại không nói chuyện thế, bây giờ còn dọa người.

Tiểu Cổ giải thích thay:

- La tiên bối bị thương nghiêm trọng nhất, bây giờ vẫn không có cách nào lên tiếng, nhưng tinh thần rất tỉnh táo, khi khôi phục nhất định có thể hồi phục như ban đầu.

Tạ Tư Trạc không biết đồng bạn bị ném xuống đáy cốc vẫn còn sống, người thân nhân cuối cùng của nàng đã chết, ngồi trong nhà giam lạnh như băng, nàng vẫn có cảm giác đó: ngày hôm nay trôi qua rất chậm, chậm hơn nhiều so với ngày hôm qua.

Trong hai ngày cuối cùng, Ban đại nhân sớm đã bị lao đầu mang đi, đến tối mới trở lại, mỗi lần đều mang lại một bình rượu, một già một trẻ chia nhau uống say, sau đó ho khan, Tạ Tư Trạc thủ pháp không được, lão đầu ho khan lại dữ vậy cũng không cần nàng đầm lưng, nhưng lại đảo lại, nhưng Tạ Tư Trạc bị sặc, Ban đại nhân có thể giơ nắm tay vừa gầy vừa khô ra, nhẹ nhàng đập vào lưng nàng, vị trí chính xác đến vô cùng, rất thoải mái.

Thỉnh thoảng lúc ho khan, Tạ Tư Trạc vẫn không chịu nổi, một tiếng khóc đột nhiên vang lên, mỗi khi đến lúc này Ban đại nhân đều sẽ thu tay lại, cũng không khuyên giải gì, để nàng khóc.

Có lẽ đối với người già, có khóc, cũng là một việc tốt.

Trương gia đại thiếu

287. Chương 46: Nếu Được, Ta Muốn Họ Độc Ác Một Chút.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 46: Nếu được, ta muốn họ độc ác một chút.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sau khi tỉnh lại, ba buổi tối liền uống rượu, nói chuyện Tạ Tư Trạc dần dần cảm thấy nói chuyện với Ban đại nhân rất thích... đương nhiên không phải vì lão hay nói, càng không phải vì đối phương nói chuyện thú vị, mà trái lại, lão nhân rất buồn, không dễ dàng để nói tràng giang đại hải, một câu nói bình thường có thể nói mười mấy chữ là thôi, vốn dĩ Tạ Tư Trạc cũng không nghĩ ra sự “vui vẻ” trong lòng mình, cảm giác từ đầu mà đến, cho đến khi ánh sáng xuất hiện, liền hiểu ra: chính là sự buồn bã đó, hai người bọn họ đều là “người buồn”, có thể buồn thì cùng buồn, cho nên rất nhiều lời không cần phải nói rõ, cả hai đều có thể hiểu.

Trong hai ngày này, Tạ Tư Trạc nỗ lực hết mình, cố gắng ăn nhiều một chút, với bản lĩnh của nàng, trong hoàn cảnh như vậy, nếu không thể ăn nhiều hơn một chút, e là rất nhanh sẽ chết, Tạ Tư Trạc không sợ chết, nhưng còn có một chuyện chưa làm. Ngoài ra, chàng đã chết mình càng không thể chết.

Ban ngày thỉnh thoảng sẽ có Sa dân tới đều là những tráng sĩ, hẳn là Ban đại nhân nói như vậy, họ đều dự định thay Tống Dương chăm sóc con dâu, không có ngoại lệ, mỗi người sau khi gặp Tạ Tư Trạc đều rất ngạc nhiên, mặt mày nhăn nhó, Sa dân khá thuần phác, thường không hiểu ẩn ý bên trong, thấy nha đầu người Hán xấu như vậy, vẻ mặt tự nhiên lộ ra ngoài.

Nhưng thật ra Tạ Tư Trạc thấy người khác chê mình xấu, nàng còn rất vui mừng. Mà đáng giá hơn là, cái cách mà Sa dân đến nhìn Tạ Tư Trạc khiến người ta thấy phản cảm vô cùng, nhưng Sa dân vốn dĩ mà nói, bọn họ không có ác ý gì, bọn họ đang làm những việc mà cho cho rằng là tốt.

Tuy không có ai định lấy một cô gái người Hán xấu xí quái dị, nhưng những Sa dân tới vẫn sẽ tỏ ra có chút thiện cảm, phần lớn đều sẽ để lại một món quà nhỏ, ví dụ như mấy đoá hoa còn non, một miếng thịt, hoặc hai ba quả trứng đầy màu sắc.

Tạ Tư Trạc ban ngày chỉ ăn cháo đen, sớ thịt đó, sớ trứng đó đều để lại buổi tối, khi uống rượu nói chuyện dùng để nhắm rượu.

Cũng là vì quy luật của ẩm thực, Tạ Tư Trạc cảm thấy mình thể lực để hồi phục tạm tạm, hỏi Ban đại nhân:

- Có cơ hội trốn thoát không? Xem người canh giữ chúng ta chỉ có một ông già...có lẽ có thể đánh được ông ta?

Ban đại nhân liền lắc đầu, đáp lại rất đơn giản:

- Thoát khỏi phòng giam, thoát ra khỏi doanh trại của Sa dân, bên ngoài là sa mạc.

Chỉ dựa vào hai người bọn họ, một già một yếu, đi vào sa mạc chỉ đợi đi vào đường chết mà thôi..cho dù ông trời phù hộ, để họ ra khỏi sa mạc, sau đó sẽ thế nào? Sau khi lên đến thảo nguyên, phía trước mặt có lẽ là lang tốt, có lẽ là kỵ binh Khuyển Nhung, càng có thể là khu không người.

Hiện giờ nhà tù này rất nhỏ, nhắc chân là có thể đi ra ngoài, nhưng nhà tù bên ngoài thì lại rất lớn, tuyệt đối không phải là con đường mà hai người bọn họ có thể đi xuyên qua.

Tạ Tư Trạc gật đầu, ánh mắt bình tĩnh lạ thường, không thấy thất vọng. Nàng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, vốn dĩ không hy vọng, lại làm sao nói đến thất vọng.

Đêm đã khuya, lão nhân uống cạn hết rượu, nằm soãi người trên chiếc thảm:

- Ngủ thôi, người ban ngày nhận lễ không mệt, ban ngày ta còn phải làm việc.

Tạ Tư Trạc cười, nhận quà một chút cũng không mệt:

- Sa dân tìm ông làm gì? Có lẽ ta cũng có thể giúp được.

Trận chiến mấy ngày trước, Sa dân toàn thắng, giết chết vô số lang tốt của Khuyển Nhung, với những đồ vật của người Hán thấy lạ cũng giống như tình huống của Sơn Khê Man, đối với những chiến lợi phẩm của lang tốt Sa dân coi thường, không thèm để ý, nhưng có một chút khác biệt so với Sơn Khê Man, Sa dân sẽ không chỉ đơn thuần như vậy vì thù hận, ngoài ra, còn có một nguyên nhân quan trọng: binh đao, trang bị của lang tốt không phù hợp với Sa dân.

Lang tốt đều là kỵ binh, mà Sa dân không giỏi cưỡi ngựa bắn cung, ngựa với Sa dân, chỉ là một công cụ thay đi bộ.

Sa dân cũng không biết cưỡi ngựa lên chiến trường, mà tất cả trang bị, vũ khí của lang tốt đều thiết kế vì kỵ chiến, Sa dân tự nhiên lại không có gì đáng dùng, hà tất phải phí sức vận chuyển. Nhưng đánh trận xong, Sa dân còn cẩn thận dò tìm thi thể của lang tốt, mang về không ít đồ vật: quân báo.

Lang tốt cách đó không xa đã xuất hiện điều động trong quy mô lớn, Sa dân rất xem trọng, sau khi giết chết quân địch, đem tất cả những thứ có chữ mang về, để có thể phán đoán được hướng đi của đại quân Khuyển Nhung.

Sa dân và dân du mục có chung thảo nguyên, rất nhiều Sa dân đều tinh thông ngôn ngữ của tộc Khuyển Nhung, nhưng đối với văn tự của Khuyển Nhung những người biết rất ít ỏi, vốn dĩ Sa Vương có một đôi cha con có thể hiểu được văn tự Khuyển Nhung, nhưng việc đúng dịp, khi đứa con đột nhiên phát bệnh nặng, nằm liệt giường hấp hối, khi đó trong lòng người cha sốt ruột, lại trúng gió đêm trên thảo nguyên, hư hỏa xung quan phát tác, bấy giờ bị bán mù, căn bản không có cách giúp Đại vương dịch được quân báo.

Ban đại nhân trên đường bị Sa dân áp tải đã nghe tới việc này, liền xung phong nhận giúp đỡ thông dịch, tiếng Khuyển Nhung và văn tự Khuyển Nhung ông ta đều hiểu, coi như là giúp được một việc lớn cho Sa dân.

Những “chữ” mà Sa dân thu thập được từ trên người lang tốt khá nhiều, mười ngày nửa tháng cũng không đọc hết, huống hồ còn phải xem qua rồi mới dịch, trong mấy ngày này Ban đại nhân luôn bận rộn việc này.

Ban đại nhân nói xong, hình như lại nghĩ ra cái gì đó, lại ngồi dậy hỏi Tạ Tư Trạc:

- Người hàng ngày đều đợi ở trong này có buồn không? Hay là ngay mai đi ra ngoài cùng ta? Cứ nói là giúp ta.

Tạ Tư Trạc tức thời không phản ứng lại, khẽ nhún mày:

- Tiếng và chữ của Khuyển Nhung ta dốt đặc cán mai.

Ban đại nhân khoát tay, dáng vẻ rất không kiên nhẫn:

- Cứ nói người nhận biết được chữ Khuyển nhưng không hiểu tiếng Khuyển.

Nhắc nhở nửa câu Tạ Tư Trạc đã hiểu rồi, Sa dân cách xa với hoàn cảnh của đại Hán, hoàn toàn không hiểu tiếng Hán, nếu nàng “ nhận biết chữ Khuyển nhưng không hiểu tiếng Khuyển”, có thể làm trợ thủ cho Ban đại nhân, mà không bị đối phương nhìn thấu, dù sao cuối cùng cũng nghe theo lời của Ban đại nhân.

- Ta ở trong động núi, buồn thì không cảm thấy buồn, nhưng có cơ hội đi dạo đương nhiên càng tốt.

Tạ Tư Trạc lộ ra nụ cười nhợt nhạt:

- Cảm ơn Ông.

Ban đại nhân không lên tiếng, nghiêng đầu ngủ.

Buổi sáng ngày thứ hai, khi lao đầu đưa cơm tới, Ban đại nhân nói với lão ta một lúc bằng tiếng Man, lúc này Ban đại nhân mấy lần chỉ vào Tạ Tư Trạc, lao đầu cũng không làm khó, sau khi nói mấy câu rất nhanh chóng gật đầu, thậm chí còn cười cổ vũ với Tạ Tư Trạc .

Ăn xong bữa sáng, Tạ Tư Trạc rút cuộc cũng ra khỏi nhà giam, đợi khi nàng ra ngoài mới phát hiện, nơi mình bị cầm tù không phải là sơn động, nhiều nhất cũng chỉ xem như là một gò đất, vì hàng năm phong thực, hình dáng của gò đất vận vẹo cổ quái, làm nổi bật ánh sáng, thậm chí hiện ra vài phần yêu khí.

Cũng là đi ra khỏi nhà lao mới phát giác, gò đất tuy nhìn rất rách mướp, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị sụp xuống, nhưng hiệu quả cách âm thì rất thần kỳ... bên ngoài rất loạn, Sa dân rất bận, có người thì bận khâu vác gia sản, có người thì buộc xe ngựa, đại nhân hò hét, gia súc kêu gào, mọi thứ âm thanh hợp lại âm ỉ không chịu nổi, nhưng trước đó ở trong lao, nàng một chút cũng không nghe thấy gì.

Doanh địa loạn vô cùng khiến cho Tạ Tư Trạc vừa đi ra từ một nơi yên tĩnh cảm thấy giật mình, còn nghĩ là xảy ra chuyện gì. Nhưng quan sát kĩ lại, Sa dân tuy bận nhưng trong sắc thái lại không có gì là hốt hoảng, có mấy người đi sau đại nhân chạy tới chỗ Tạ Tư Trạc , sau khi nhìn thấy Tạ Tư Trạc nét mặt đều lộ ra sự sợ hãi: chưa từng nhìn thấy một người xấu xí đến như vậy.

Về những người đó, nhìn thấy nàng phần lớn sẽ tặng cho nàng một nụ cười thiện cảm. Tạ Tư Trạc lại có chút hiếu kỳ, hỏi Ban đại nhân:

- Mỗi buổi sáng, bọn họ đều bận như vậy sao?

Có thể là cảm thấy vấn đề này quả thực rất nhàm chán, Ban đại nhân hừ lạnh một tiếng, mới đáp:

- Người nghĩ Sa dân là gà, trời vừa sáng đã liều mạng gáy sao? Bình thường đều không như vậy, không loạn như mấy ngày hôm nay. Bọn họ phải chuyển nhà, vừa mới đánh một trận với lang tốt, ở đây không sống được nữa, bọn họ đang muốn đi về phương bắc.

Doanh địa của Sa dân rất lớn, Tạ Tư Trạc neho mắt nhìn, vẫn không nhìn thấy điểm cuối của doanh địa.

Trong tầm mắt, vô số các lều trại đều đứng vững hơn so với mục dân, Lều trại của Sa dân phải thấp bé hơn rất nhiều, cũng đơn giản hơn nhiều, nhưng bọn họ chung quy vẫn là đều sống trong lều trại, sự tưởng tượng việc này không hề giống, Tạ Tư Trạc còn cho rằng bọn họ phải đào động để sống trong cát.

Lại chính là những người phụ nữ đó, quả nhiên ai cũng béo đến kinh người. Những người đàn ông Sa dân đã cường tráng rồi, cường tráng hơn nhiều so với người Hán, nhưng thân hình vợ của họ căn bản không đáng nhắc tới, sự khác biệt này cũng giống như với Tề Thượng và Tiểu Uyển.

Khi nghĩ tới Tề Thượng luôn nói những lời bất tận và Tiểu Uyển luôn nói với nàng “ người dám”, Tạ Tư Trạc chợt lại tối sầm mặt lại.

Lúc này Ban đại nhân giơ ngón tay khô héo chỉ về bốn phía:

- Người xem cẩn thận lại đi, có thể phát giác ra có gì quái dị không?

Chỉ một lát Tạ Tư Trạc đã nhìn ra điểm quái dị:

- Không có bé gái.

Chỉ có phụ nữ, không có trẻ con là con gái, những bé gái từ ba đến bảy tám tuổi một đứa cũng không thấy, xung quanh chỉ có thể nhìn thấy bé trai chạy lung tung.

Ban đại nhân giải thích:

- Tập tục của Sa dân, không có phụ nữ phụ gia, trừ phi cần thiết nếu không cũng không thể lộ mặt. Sa dân giết bạn bè của ta và người...

Nói tới đây sắc mặt của ông ta đột nhiên hiện ra một tia ảo não, rồi dừng lại một chút, nhưng cũng chỉ là trì hoãn, lại tiếp tục nói:

- Bọn họ giết con trai của ta, chồng của người, sẽ phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc ta và người, cũng coi chúng ta là đồng tộc, cho nên trước khi người được gả đi, rõ ràng không thể ra ngoài, chỉ có thể đợi trong nhà lao.

Tạ Tư Trạc cười, không hiểu gì nói với Ban đại nhân:

- Cảm ơn.

Ban đại nhân trả lời lảng sang vấn đề khác:

- Cảm ơn cái gì, còn không bằng nói lời vô nghĩa.

Ban đại nhân không phải là người thích nói những lời rườm rà, đối với ông nước miếng vô cùng quý báu, có thể tiết kiệm bao nhiêu thì tiết kiệm, đột nhiên tốt đẹp khiến Tạ Tư Trạc đi tìm những thứ kì lạ trong Sa dân, lại kiên nhẫn giải thích, không ngoài một nguyên do: ông không biết Tạ Tư Trạc đang nghĩ gì, nhưng vừa rồi có thể nhìn ra chút ảm đạm trong ánh mắt của nàng, biết trong lòng nàng có chút buồn bực lúc này mới nổi lên, giúp nàng thay đổi tư tưởng. Không ngờ đề tài không được xóa bỏ, không ngờ lại nhắc đến việc “Tống Dương đã chết”, giúp người giải sầu không thành trái lại lại xát muối vào miệng vết thương.

Tạ Tư Trạc lại lắc đầu:

- Vẫn là cảm ơn ông.

Ra sức lắc đầu, bất giác một giọt lệ rơi xuống nơi khóe mắt, nhưng giọng nói của nàng không chút ghen ngào, trước sau vẫn rất bình tĩnh.

Gió trên thảo nguyên rất lớn, chỉ trong chốc lát, giọt nước mắt đó là nhanh chóng khô đi, cũng vào lúc này, Tạ Tư Trạc và Ban đại nhân bị lao đầu đưa đi, đi vào “kim trường” của Sa Vương.

Thẳng tới trước trường Tạ Tư Trạc cũng không ý thức được đây là kim trường, cho nên Ban đại nhân nói với nàng “đến rồi”, nàng lại ngơ ngẩn, hỏi lại:

- Đến đâu vậy?

Ba chữ nói xong,, nàng liền phản ứng lại, từ vẻ mặt tới ngôn ngữ đều có vẻ ngạc nhiên:

- Sa vương sống ở đây sao?

Trường của Sa vương nhìn qua không khác gì với lều trại của Sa dân bình thường, vừa thấp vừa nhỏ, rách tung rách nát, vừa không có cờ vương bắt mắt cũng chẳng có người bảo vệ..., mấy ngày nay, Tạ Tư Trạc có thể cảm thấy được tác phong của Sa dân thuần hậu, bản tính lương thiện, nhưng Vương gia của Sa dân cũng giản dị như vậy, còn khiến nàng cảm thấy không thể nào tin nổi.

Đi vào trường, bên trong cũng trống rỗng, những thứ cơ bản đều không có, chỉ có một cái cửa động trên mặt đất. Tạ Tư Trạc chỉ vào cửa động hỏi Ban đại nhân:

- Trong tất cả lều trại của Sa dân đều như vậy sao?

Ban đại nhân gật đầu. Đến đây Tạ Tư Trạc rốt cuộc cũng hiểu ra, hóa ra Sa dân vẫn sống trong cát, lều trại nhiều nhất chỉ có thể coi như là “nóc nhà”.

Kim trướng không khác gì động thiên, nhưng cung điện ngầm dưới đất cũng thực tế không đáng nhắc tới, nhưng là một cái hầm lớn thôi, mấy gian phòng ngăn nắp, nói dễ nghe một chút là “giản dị”, nhưng chính xác hơn phải nói là : đơn sơ. Không thấy dụng cụ vàng bạc, không thấy ngọc ngà châu báu, thứ duy nhất có chút khí thế là “tấm da báo” được trải trên mặt đất.

Sa vương còn trẻ chỉ khoảng ngoài bốn mươi, xem ra không có gì khác so với Sa dân bình thường, hai mắt hẹp dài, da đỏ sẫm, bên ngoài phô trương lại mộc mạc , không có vệ sĩ bảo vệ, chỉ có một người phụ nữ béo cường tráng, khi nói chuyện với Vương gia người phụ nữ rất thô bỉ, thái độ rất mãnh liệt, Ban đại nhân nói nhỏ nhắc nhở Tạ Tư Trạc :

- Đây là Vương phi.

Đối với việc Ban đại nhân mang theo con dâu tới làm trợ thủ, Sa vương cũng không nói gì, chỉ là chỉ vào căn phòng chật đầy quân thư của Khuyển Nhung để bọn họ vào bắt đầu.

Ban đại nhân vội vàng bận rộn, Tạ Tư Trạc không có việc gì làm, thời gian làm việc đương nhiên nàng không thể dễ dàng chạy lung tung, lúc trước Ban đại nhân gọi là “ra ngoài đi dạo” cũng không qua khỏi phòng giam trong sơn động, đổi lại là một phòng giam chật đầy quân thư của lang tốt.

Ngày hôm nay của Tạ Tư Trạc trôi qua rất chậm.

Đến tới lúc hoàng hôn, Ban đại nhân chỉnh lý xong quân báo ngày hôm nay báo lên sa vương, đợi khi nói xong trời đã tối, hôm nay sao lại chậm như vậy, chung quy một ngày cũng đã trôi qua.

Ban đại nhân làm xong việc hôm nay, Sa vương đã sớm chuẩn bị xong một hộp rượu nhét vào ngực, lại giơ tay vỗ vai ông, đồng thời còn không quên gật đầu với Tạ Tư Trạc .

Ban đại nhân ôm bình rượu, nhưng lần này không vội rời đi, còn giơ tay chỉ vào Tạ Tư Trạc, dùng ngôn ngữ Khuyển Nhung nói với Sa vương gì đó, người kia giơ tay gỡ đầu, cười nói lại hai câu, hiển nhiên là đồng ý với việc mà Ban đại nhân nói.

Ông ấy run rẩy cúi mình vái chào Sa vương, quay đầu nói với Tạ tư Trạc:

- Ta bảo hần cần mấy bộ quần áo, quần áo trên người người bẩn rồi, không phải nói, còn không có cái gì để thay khi tắm rửa, chung quy việc này cũng không phải.

Khi Ban đại nhân nói, Sa Vương cũng quay đầu lại, hướng về “phía hầm” hô vài tiếng, đoán là bảo Vương phi tìm giúp mấy bộ quần áo, Vương phi nghe lời, ôm mấy bộ áo choàng đi ra, nhưng rõ ràng quần áo này là cho phụ nữ người Hán mặc, lập tức lật mặt, hét to với Sa vương mấy câu.

Quát xong, nàng lại sợ Tạ Tư Trạc hiểu lầm, quay đầu cười với nàng, cố gắng nói một tràng tiếng Khuyển. Ban đại nhân phiên dịch cho Tạ Tư Trạc nói:

- Cô ta bảo người chớ hiểu lầm, không phải là tiếc quần áo cho người mặc, mà là quần áo của cô ta người thực sự không mặc vừa.

Tạ Tư Trạc cười, với dáng người của Vương phi, đủ để cho sáu người như nàng mặc, bộ quần áo này quả thực không có cách nào để mặc.

Sa Vương bị ái phi quát lại cũng không tức giận gì, đứng lên khoa chân múa tay trước mặt hai người Hán, dẫn họ đi lên trước mặt, đến ngoài kim trướng. Ông mới lộ diện, lập tức vỗ tay, tất cả những người bên ngoài đi qua đều cúi đầu chào. Trong nhà chỉ có thể dùng từ khó coi để hình dung, ở trong mắt con dân lại có sự uy vọng cực cao.

Sa dân vẫn hiền hòa như vậy, cười ha ha vỗ vai, vỗ ngực, dẫn Ban đại nhân và Tư Oa Oa đến một căn trướng không xa, ở đây là nơi lão thái bà sống, thái độ của bà không giống với các Sa dân bình thường, phải nói là có vài phần tương tự với Vương phi, không để ý gì tới tình yêu của Vương gia. Sa vương nói với bà ta mấy câu, bà ta cũng đánh già với Tạ Tư Trạc vài phần, vậy tay đi theo, bỏ mặc lại cả ba người.

Đêm hôm đó, vẫn giống với trước đó, một già một trẻ ngồi trong căn phòng giam, uống loại rượu trên đời không có, tán gẫu với nhau, nhưng vừa uống một nửa, cửa sắt bên ngoài vang lên, có người đến, chính là lão thái bà đã gặp trước khi quay về.

Trong tay lão thái bà cầm một bộ quần áo, đặt trước mặt Tạ Tư Trạc, không nói gì giống như tất cả các Sa dân, cười rồi đi.

Quần áo cũ rồi, nhưng đường may rất mới, rõ ràng là dùng quần áo cũ sửa thành mới, Tạ Tư Trạc cầm lấy mấy bộ, không ngờ lại vừa xinh với dáng người mình... Tạ Tư Trạc mới hiểu ra, Sa Vương dẫn họ tới gặp lão thái bà, là để bảo bà may giúp quần áo.

Điều này thật khó trách, tìm khắp doanh địa của Sa dân, e là cũng không tìm thấy một bộ quần áo phù hợp với Tạ Tư Trạc, người ta coi béo là đẹp, tuy không thể thấy phụ nữ Sa dân, nhưng không khó tưởng tượng, những bé gái đang trốn trong nhà kia chắc chắn cũng không có ai gầy, Tạ Tư Trạc muốn quần áo thể nào cũng khó làm được.

Nghĩ lại lúc này, lão thái bà chỉ ngắm vài lần, lại dùng một thời gian ngắn như vậy may ra một bộ quần áo vừa vặn, cũng có thể coi là một người có tay nghề.

Sang ngày khác dường như một ngày giống ngày hôm trước lại diễn ra một lần nữa, đi đến nơi như vậy, làm những việc như vậy, ăn thức ăn như vậy, thậm chí buổi tối lúc uống rượu trong nhà lao, lão thái bà cũng lại đến một lần nữa, trong tay vẫn cầm bộ quần áo, chỉ là lần này không sửa lại áo, mà là một bộ hoàn toàn mới.. đêm qua không kịp làm mới, thời gian hôm nay mới đủ để làm, làm cho nàng mấy bộ mới. Lão thái bà dùng chút tiếng Khuyển ít ỏi để nói, rồi xoay người bước đi.

Sau khi đợi bà đi, Ban đại nhân nói:

- Hôm nay ta đã hỏi Sa vương, lão thái bà này là mẹ của Vương phi, là một người phụ nữ khéo léo nổi tiếng trong tộc.

Sa dân là dân tộc một vợ một chồng, mẹ vợ duy nhất của Sa vương thân phận địa vị trong tộc là rất được tôn sùng? Lại đích thân làm một bộ quần áo cho một phụ nữ khác tộc, đêm qua sửa áo cũ thì cho qua, hôm nay còn làm thêm một bộ mới, đây là một việc khó mà tưởng tượng được ở các nước Trung thổ.

Ban đại nhân từ từ nói:

- Thật ra, người và ta rơi vào tay của Sa dân cũng là một may mắn.
- Người Sa dân rất tốt.

Tạ Tư Trạc gật đầu đồng ý, nhưng lại chuyển sang chuyện vừa nói :

- Nhưng tôi thà muốn họ hung ác chút, ác độc hơn chút.

Nói xong, Tạ Tư Trạc uống một ngụm rượu, sau khi ho khan một trận nhẹ nhàng thở ra.

- Nếu có cơ hội, ta sẽ giết hết tộc này.

Sau khi nói câu này, hơi thở của nàng vững vàng lại, giọng nói nhẹ nhàng bình tĩnh:

- Bọn họ đã giết Tống Dương.

Đột nhiên Tạ Tư Trạc mỉm cười.

Muốn cười cho nên cười, nguyên nhân rất đơn giản, vừa mới nghĩ tới mình sống rất có đạo lý, dường như lại sót lại hai chữ.

Báo thù.

Trương gia đại thiếu

288. Chương 47: Lật Xe

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 47: Lật xe

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ban đại nhân không tỏ thái độ gì, chỉ ngồi yên lặng nhìn nụ cười của Tạ Tư Trạc. Từ những nếp nhăn trong nụ cười đến núm đồng tiền cuối cùng đã tiêu tan.

Những việc có thể làm cho Tạ Tư Trạc, Ban đại nhân sẽ không khuyên gì, mỗi người đều có việc riêng mình phải làm, bản thân Ban đại nhân còn không ra gì, làm gì còn tâm tư đi quản việc của người ngoài, nhưng khi thấy nàng tươi cười, khi lại tan vào bóng đêm, sự trầm mặc của lão nhân trầm xuống.

Sau khi trận châu chấu che trời phủ đất qua đi, người nông dân không ngồi yên ở đồng ruộng; một trận hồng thủy trăm năm mới gặp, cả ngàn dặm hóa thành vùng ngập lụt, nạn dân thất thanh kêu khóc; địch mã đánh vỡ hùnh quan, cho nên đi qua càng vùng đất khô cằn, binh lính Nam Lý phần uất vô cùng; đáng sợ nhất là ôn dịch bùng phát, các thành trì phồn hoa tử thi thối ngất trời, trẻ con ôm thi thể của cha mẹ không ngừng lay...làm đại quan cả đời, khổ nạn của thế gian thế nào Thừa tướng cũng từng trải qua, nhưng từ trước tới giờ ông chưa từng gặp đứa trẻ nào như vậy, nó sống rất tốt, lại không hề vui vẻ, một chút hi vọng.

Tạ Tư Trạc đón lấy ánh mắt của Thừa Tướng, như thể nhìn hiểu được tâm tư của ông, Tạ Tư Trạc lại cười:

- Thật ra, ta vốn có một cơ hội.

Ban đại nhân không hiểu “cơ hội” mà nàng vừa nói là chỉ cái gì, nhíu mày:

- Cơ hội giết sạch Sa dân sao?

- Cơ hội sống vui vẻ.

Tạ Tư Trạc khép hai chân, hai đầu gối, tư thế ngồi mà nàng ưa thích nhất, ngồi khoanh như vậy khiến nàng cảm thấy an toàn:

- Sau khi cha mẹ chết, ta luôn có một mơ ước: giết Hoàng đế báo thù cho họ. Ta có thể hiểu, muốn báo được thù này chỉ là một giấc mơ, nhưng ta không có cách nào cam tâm, không học được võ công ta liền học cái khác, chỉ cần liên quan tới những thứ tạo phản, đánh nhau ta đều sẽ xem. Ta đều muốn học. Ta mở lại tất cả những lý lịch mà cha mẹ để lại, học thuộc hết sự phân bố của các đại binh doanh của Yến quốc mà chó săn tra được, liệu mình biết rõ hết chức trách và sự bố trí của các vệ binh trong Tình thành...Nhưng học những thứ này cũng không giúp ích gì được cho việc báo thù, lợi ích duy nhất là ở chỗ: càng học ta càng hiểu được, giống như ta bây giờ, muốn giết được Cảnh Thái căn bản là không thể nào. Lúc đó ta không biết, Tống Dương còn sống.

- Lần đầu tiên Tống Dương xuất hiện. Rất...

Tạ Tư Trạc nghiêng đầu nhớ lại khoảnh khắc đó. Cuối cùng cũng tìm được một từ thích hợp;

- Rất thần kỳ.

Tạ Tư Trạc không biết, hình dung từ liên quan tới “Tống Dương thần kỳ”, nàng không phải người đầu tiên.

- Không ngờ hẳn có thể làm giả được dụ lệnh của Yến quốc sư, vốn dĩ ta đã thân vùi trong sự tuyệt vọng không may mắn, kết quả bị mấy giọt máu của hẳn nhẹ nhàng phá vỡ. Còn không chỉ xa xôi như vậy...Những việc mà Thường Xuân Hầu làm. Ngài đều biết chứ?

Tạ Tư Trạc hỏi Ban đại nhân.

Người kia lắc đầu:

- Biết rất ít.

Ông ấy nói dối,, khi ở trong khu ổ Tiêu Kim của lão Cố, những việc mà trong mấy năm nay Tống Dương làm được, Cố Chiêu Quân sớm đã nói với ông. Nhưng Ban đại nhân bây giờ nhìn ra, Tạ Tư Trạc rất có hứng thú với chủ đề này, nếu nàng muốn nói, ông lại nghe thêm một lần cũng không sao.

Quốc sư Yến bị mai phục tại trấn nhỏ, vạn dân của Yến tình thành làm loạn, hoàng cung của Đại Yến bị đốt sạch, Yến hoàng đế nôn ra máu mắc bệnh nặng; hần còn cứu được Đàm Quý Đức là phản tặc mạnh nhất của Yến Quốc; kết huynh đệ với Đại Khả Hãn của dân tộc Hồi tự xưng là quốc bang huynh đệ tương xứng với Nam Lý; có giao tình sâu sắc với Sơn Khê Man, tìm được kì binh Thiên Dạ Xoa của Hồng triều; Được sự ủng hộ của phật đồ Nam Lý, trong phong ấp còn xây một Thánh địa Phật gia... Những việc chân chính thuộc như lòng bàn tay, những việc liên quan tới Tống Dương, từng lời từng lời êm ái bên tai, không biết từ khi nào thần thái của Tạ Tư Trạc đã trở lên sáng láng, khi nói đến kích động thậm chí quên rằng mình đang khoa chân múa tay.

Nàng vừa nói, vừa cười, tất cả mọi việc, nàng chưa từng tham gia, nhưng nàng rất vinh hạnh.

Tạ Tư Trạc tự hào cho cái người tên là “Tống Dương” này.

- Lần đầu tiên gặp hần, hần vừa vội vừa giận, giờ chân hô muốn giết hòa thượng giết khẩu; Lần thứ hai gặp hần, hần nghèo đến nhìn như loạn hưởng, mặt mày nhăn nhó vì tiền. Người như vậy. Thật không có cách nào khiến người ta nghĩ hần có thể làm được việc gì.

Nụ cười của Tạ Tư Trạc càng tươi roi rói:

- Thế nhưng chính người như vậy, không ngờ lại làm được hết việc lớn này đến việc đại sự khác, một mình hần làm, còn nhiều hơn nhiều, càng có thành tựu so với tất cả mọi người hợp lại, lại cùng chung sống một thời gian. Không kìm nổi, không thể không tin hần.

- Vì mối thù của cha mẹ, ta nhất định, nhất định phải báo. Nhưng ta lại không hiểu, chỉ là một người hay nói mộng mà thôi. Nhưng sau khi quen hần thì không giống vậy nữa, ta tin hần, ta với hần làm những việc giống nhau, takhông làm được, nhưng hần thì có thể làm rất tốt.. rất mới.

Những suy nghĩ tận đáy lòng, lần đầu tiên nói ra, nhất thời không tìm được từ nào thích hợp, Tạ Tư Trạc có chút nói năng lộn xộn:

- Điều quan trọng hơn là, mối thù với Cảnh Thái takhông thể mượn tay người ngoài được, mối huyết thù của cha mẹ người ngoài làm sao làm thay được? Nhưng duy chỉ hần là ngoại lệ, cha mẹ của ta cũng chính là cha mẹ của hần, thật sự muốn coi, chúng tôi là người một nhà, hần còn là “phu quân” của ta. Vốn trọng trách mà ta không chống nổi cũng không buông tay nổi, giờ đã được hần chống đỡ. Ta không phải là muốn nhàn, chỉ là, chỉ là việc này hần làm sẽ tốt hơn ta hàng vạn lần... ta cảm thấy bản thân mình hình như nhất thời có tin tưởng, có chỗ dựa, có được một người mà ta có thể trông cậy vào.

Nói tới đây, nàng đột nhiên ngậm miệng lại, trầm mặc một lúc lâu, khi nói tiếp từ thái độ tới ngữ khí đều đã bình tĩnh lại:

- Một người như vậy, trước đây khi mà không có hần, ta chẳng ra sao cả; nhưng sau đó hần đến, giờ lại đi, ta rất buồn.

Ban đại nhân gật đầu, không nói gì, cũng không biết nên nói gì, lão vốn không biết an ủi người khác. Tạ Tư Trạc cũng không biết nói thêm gì, nàng nằm xuống thăm, hai tay ôm lấy hai chân ngủ.

Nàng vốn có một cơ hội, gỡ gánh nặng xuống, thử tìm lấy cơ hội sống một cuộc sống vui vẻ. Nhưng Tống Dương chết rồi, cơ hội này cũng không còn nữa.

Những ngày sau này trôi qua sẽ không có gì mới mẻ, mỗi một ngày hôm nay đều lại lặp lại ngày hôm nay, nhưng mỗi ngày hôm nay đều chậm hơn ngày hôm qua.

Trong những quân báo mà tìm được trên người lang tốt, tạm thời cũng không thể tìm được tình báo gì có lợi cho Sa dân, nhưng Ban đại nhân lại tìm ra một tin tức liên quan tới mình. Là một bức thư nhà của một lang tốt bình thường, sau khi viết xong còn chưa kịp gửi đi, hần là bức thư viết cho người trong lòng mình, hoặc có lẽ là muốn trêu người yêu, ở giữa còn kể một tin đồn thú vị: Khuyển Nhung nói đưa Sứ đoàn của Nam Lý qua rồi, người Hồi lại nói không gặp, hai nước bây giờ đang âm ỉ hết lên.

Lại bốn ngày nữa trôi qua, buổi tối Ban đại nhân vừa hoàn thành xong công việc, ôm lấy bình rượu cùng Tạ Tư Trạc cáo từ Sa Vương với . Vừa rời khỏi lều trại, đột nhiên một tiếng hát vang lên, tất cả Sa dân đều từ trong nhà đi ra, hát lên bài dân ca của bản tộc, nhịp điệu trầm thấp lại hùng tráng, rất thể lương.

Một đội tiểu đội Sa dân tiến vào doanh trại từ phương nam, hơn ba mươi người. Mọi người thần sắc mỗi một, quần áo bẩn thỉu. Trên người còn mang theo một thứ mùi tanh tưởi, nhưng Sa dân trong doanh địa lại tặng cho họ những ánh mắt tràn đầy sự sùng kính, những tiếng hát xướng vang rõ ràng là để hoan nghênh tiểu đội này.

Tạ Tư Trạc và Ban đại nhân tạm thời nghỉ chân, không dám tùy ý đi lại, đứng bên ngoài “kim trường” không tỏ thái độ gì xem nào nhiệt.

Tiểu đội Sa dân đó tiến vào doanh địa vẫn chưa dừng bước. Mà đi thẳng về phía trước, tiến thẳng tới “kim trường”, đợi họ vào “kim trường” xong, tiếng hát của những Sa dân khác mới tạm ngừng. Mọi người tản ra đi làm tiếp công việc của mình.

Trên đường trở lại nhà giam, Ban đại nhân mới hướng về phía Sa dân hỏi rõ được tình hình, nói với Tạ Tư Trạc :

- Đêm nay nghỉ ngơi đi, ngày mai Sa dân sẽ rút trại khởi hành, bắt đầu đi về phương bắc.

Sa dân chuẩn bị chuyển nhà là việc sớm đã định, nhưng gia sản đó của Sa dân, đâu cần đến mười mấy ngày đi thu thập được, bọn họ sớm đã thu xếp rồi. Lại lần nữa không chịu khởi hành, đối với Tạ Tư Trạc vốn còn có chút kì lạ, sau khi nghe Ban đại nhân nói nàng mới hiểu, hỏi:

- Sa dân luôn không hành động, chính là đợi tiểu đội đó sao?

Quả nhiên, Ban đại nhân gật đầu, lần này không đợi Tạ Tư Trạc hỏi thêm liền giải thích luôn:

- Tiểu đội này là “nhật xác”. Sa dân đối xử với người chết rất tử tế. Đối với thi thể quân địch sẽ chôn cất, huống chi còn có đồng tộc chết trên chiến trường.

Vào đêm bão cát nổi lên, hai sườn của thung lung biển hoa nứt ra của Sa dân, hai bên dựa thế đánh nhau. Kỵ binh Khuyển Nhung không chịu nổi một trận, kết quả Sa dân đại thắng huy hoàng tổn thất rất nhỏ. Không phải lang tốt không đủ tinh nhuệ, nguyên nhân quan trọng nhất là yên ngựa mà họ ngồi toàn bộ đều sợ hãi. Làm sao huấn luyện được kỵ binh có tố chất, không điều khiển được chiến mã cũng sẽ trở lên yếu ớt vô cùng, huống hồ lại trong cơn lốc xoáy, chỉ có một phần của kẻ xâm lược.

Trái lại, đánh với La Quan, khiến Sa dân tổn thương không ít, đặc biệt là từ đầu tới cuối Đại tông sư và Tổng Dương ra tay đều rất hống hách, , “quái vật” chết trên tay họ gần như không hề lưu lại chút thi thể, chỉ vỡ thành mấy mảnh coi như là mây mẩn.

Sa dân an táng đồng bạn, nhất định phải chôn toàn bộ thi thể xuống, bây giờ tiểu đội đó về tới doanh địa lưu lại ở biển hoa, những đồng bạn đã chết, thi thể được chắp vá lại rồi đem mai táng. Tín ngưỡng của Sa dân rất độc đáo, việc khâu thi thể lại người sống không phải ai cũng có thể làm được, phải là người hiến tế trong tộc mới được.

Hiện giờ các tế tự đều đã quay về, chứng tỏ chiến trường biển hoa đã được dọn hoàn tất, ngày mai Sa dân sẽ rời khỏi nơi này. Vừa rồi toàn tộc cùng hát xướng ca, vẫn là những lời chúc phúc với hiến tế, cũng là biểu thị sự thương nhớ đối với đồng tộc.

Ban đại nhân giải thích xong, hai người đã đến cửa phòng giam, Tạ Tư Trạc dừng bước:

- Trước khi đi có thể đến trước mộ hấn thăm không? Vốn không muốn đi, nhưng phải rời đi rồi, trong lòng thấy không nở.

Ban đại nhân lắc đầu:

- Bọn họ có thả người đi không còn phải xem, chủ yếu là người đi cũng không tốt, Sa dân chôn thi thể, không lập bia mộ, toàn bộ đều không có bất cứ dấu hiệu gì, người đến biển hoa cũng không tìm thấy hấn, buông tay đi.

Tạ Tư Trạc gật đầu, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, đột nhiên lại muốn khóc. Hấn ngay cả một tấm bia mộ cũng không có, nếu trong thiên hạ lớn lao này lại không có ai biết hấn chôn cất nơi nào.

Khi hai người tù binh trở lại nhà tù, các Sa dân hiến tế trở về từ biển hoa cũng đã gặp Sa Vương.

Sa vương mặt tươi cười, không có chút kiêng kỵ nào đối với đối phương trên người dơ bẩn và hôi thối, chân thành ôm từng người một, trong miệng không ngừng ra sức an ủi hỏi han bọn họ, nhưng những hiển tế này về mặt nghiêm túc, đợi sau khi thi lễ xong, đại tể xua tay lui những người khác, một mình ở lại nói chuyện với Sa vương.

Sau đó không lâu, Sa vương mặt mày ủ rũ, đóng vai với đại Tể đi ra khỏi lều trại, gọi tới ba trăm dũng sĩ tinh nhuệ nhất trong tộc, dặn dò điều gì đó, rồi vung tay lên, các võ sĩ hầu như đeo đao, lưỡi dao sắc bén khởi hành suốt đêm rời khỏi doanh địa.

Đến khi trời gần sáng, phụng lệnh vua các võ sĩ ra ngoài còn chưa trở về doanh địa, đoán chắc đây là việc trong dự kiến, Sa vương không đợi họ nữa, một tiếng hạ lệnh cả tộc động thiên, hàng vạn Sa dân tập trung thành đội, hướng về phương bắc xuất phát.

Trong hành trình không cần phiên dịch quân báo Khuyển Nhung, Ban đại nhân và Tạ Tư Trạc nhàn hạ, Sa dân đối xử với họ cũng rất tốt, sắp xếp cho họ ngồi trên một chiếc xe ngựa, không cần đi bộ gian khổ.

Ban đại nhân cảm thấy mình sống không được lâu nữa, suýt nữa ở lại sống tuổi già ở Hối Hột hay trên chôn cất trên thảo nguyên, đều là chết tha hương, ông cũng không ra sao cả, tùy ý đi theo đoàn của Sa dân, thình thoảng còn hứng trí đưa mắt nhìn về cảnh sắc tráng lệ của thảo nguyên phương bắc.

Tạ Tư Trạc trước sau bình tĩnh như một, khi nói chuyện còn nhíu mày, cười khẽ. Nhưng không phải là tâm tình cho phép, chỉ là vẻ mặt bên ngoài như vậy mà thôi.

Đi trên đường lâu mà thông thả, thoáng cái đã mười mấy ngày, toàn bộ không có chút dấu hiệu gì là sắp đến đích, trái lại gió trên thảo nguyên càng ngày càng mạnh, khiến Sa dân không những không sợ hãi, mà trái lại còn tỏ ra rất thích ý. Bất cứ lúc nào có thể có những thanh niên trai tráng ném trường bào. Xốc lại xích bạc đón gió hát vang, lão ấu bên cạnh vỗ tay cười vui, phụ họa.. Toàn bộ không hề thấy một chút khổ cực nào của việc phải xa nhà, chỉ có tràn đầy dũng cảm khi ở giữa trời đất bao la.

Cùng lúc Sa dân đang hưởng thụ cuồng phong, cũng không quên đi hai người vừa mới ra nhập vào bộ tộc mình không lâu, đặc biệt sắp xếp một cái lều trại nho nhỏ cho Tạ Tư Trạc và Ban đại nhân trên xe ngựa. Nhìn qua thì không ra thể thống gì, nhưng lại chống lạnh che gió rất tốt.

Bộ tộc vừa hiền lành vừa lạc quan, đáng tiếc, bọn họ đã giết Tống Dương.

Trong hành trình, hai người tù bình cũng không phải ngồi trên xe ngựa cả ngày, khi trải qua trời trong nắng ấm, cũng sẽ xuống đi dạo, hoạt động để điều gân cốt. Hôm nay hai người thuận miệng nói chuyện phiếm, đi dạo, bỗng nhiên một trận lốc muện kéo đến, phía trước không xa, một chiếc bánh xe ngựa vỡ tung. Cả xe ngựa đều bị lật.

“Chuyển nhà đường dài” đột nhiên bị lật xe, đây là một việc không bình thường, Tạ Tư Trạc và Ban đại nhân cũng căn bản không để ý, nhưng đợi khi hai người bọn họ nhìn thấy những vật rơi xuống từ trên xe, hai người mới ngớ người: trà bánh, đá điêu khắc, ngọc bích...Rõ ràng đều là tài sản của Nam Lý.

Trong tài sản của Sa dân sao lại có thể có đặc sản của Nam Lý? Cho dù Nhị ngọc cũng có thể hiểu được đạo lý này, những đồ này đều đến từ Khuyển Nhung, trong đoàn của đặc phái viên của Hối hột.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Tạ Tư Trạc không để mình lên tiếng, Ban đại nhân lại chạy tới trước chiếc xe bị lật, vừa nhặt đồ giúp Sa dân, vừa dùng tiếng Khuyển nói chuyện với người bên cạnh. Đợi khi Ban đại nhân quay lại, đã biết rõ được những việc đã qua.

Toàn bộ không ngoài dự đoán, những đồ này là Sa dân cướp được.

Nhưng đến tận bây giờ Sa dân cũng không hề biết những thứ mình cướp được là của Nam Lý. Bọn họ chỉ thấy có lang tốt hộ tống xe ngựa, theo dõi một lúc lâu mới tập kết nhân mã đuổi theo ra tay. Còn cho rằng họ cướp được là tộc địch Khuyển Nhung.

Tạ Tư Trạc lại hỏi:

- Nói như vậy, hội Khâu đại nhân, tất cả sứ đoàn Nam Lý đều bị Sa dân giết rồi?

Tuy là nhúu mảy hời, nhưng ngữ điệu của nàng cũng rất thoải mái, lại tìm thấy thêm một lý do để giết Sa dân, điều này rất tốt.

Nhưng Ban đại nhân lắc đầu:

- Sa dân phân rất rõ đồ cướp được và đánh nhau, khi cướp đồ thường sẽ không giết người, cho dù là quân địch, chỉ cần không phản kháng, Sa dân cũng sẽ tha cho, cướp đồ đi là đủ rồi. Ta vừa hỏi, lần đó bọn họ không giết người.

Đối với Ban đại nhân, Sa dân căn bản không có lý do nói dối, bọn họ nói đều là sự thật.

Tạ Tư Trạc gật đầu, không nói thêm gì nhiều, nhưng sự bất ngờ này xảy ra, khiến nàng nghĩ ra một việc khác.. Nàng có thể nghĩ đến, Ban đại nhân cũng sớm đã nghĩ ra. Không đợi nàng lên tiếng, ông đã nói trước:

- Sa dân cướp sạch đồ của Sứ đoàn ta, nhưng không hại người, nhưng việc này là xảy ra trên thảo nguyên, Khuyển Nhung khó tránh được sai lầm này.

Tạ Tư Trạc tiếp lời:

- Sứ đoàn của nước khác bị cướp trên lãnh thổ của nước mình, tuy không phải là lang tốt gây nên, nhưng việc này nếu truyền ra ngoài, thể diện của đại Thiên Vu sẽ bị mất, bị nước khác cười chê, ngay cả thần dân bốn quốc mà cũng cảm thấy lang tốt vô tác dụng.

Ban đại nhân cười lạnh một tiếng:

- Cho nên Khuyển Nhung hoặc là không làm, hoặc là làm đến cùng, rõ ràng giết sạch sứ đoàn của mình, lại truyền đến triều đình nước mình, nói Sứ đoàn đã bình yên quá cảnh.

- Cho nên Khuyển Nhung nghe nói còn có sứ đoàn tụt lại phía sau trên thảo nguyên, sẽ điều binh toàn lực đuổi giết, muốn giết người diệt khẩu.

Tạ Tư Trạc thở dài, Tống Dương không phải chết dưới móng vuốt của lang tốt, nhưng lại có liên quan tới Khuyển Nhung, kẻ thù lại thêm một người.

Kẻ thù càng ngày càng nhiều, thực lực cũng vô cùng hùng mạnh, điều này khiến Tạ Tư Trạc hơi đau đầu.

A Y Quả đang nhắm đếm..

Đáy cốc nứt ra oi bức, nhưng không phải là vì ánh nắng mặt trời, mặt trời mọc phía trên chiếu xuống đáy cốc không thể nào phát hiện, A Y Quả theo thói quen trong núi, mỗi ngày nàng đều vẽ một đường trên bùn, kết quả đến ngày thứ 7, một con cá chạch đi ngang qua, tất cả đều bị xóa sạch. A Y Quả lúc này mới nghĩ trên mặt đất vẽ mặt bùn không chút bảo đảm, từ trên người lang tốt tìm thấy một yên ngựa, sửa lại dùng con dao khắc lên yên để nhớ ngày, đương nhiên nàng không quên bổ sung cả bảy ngày lúc trước đã khắc.

Trước sau đếm lại hai lần, A Y Quả vẫn đánh rơi yên ngựa, vẽ mặt ủ rũ:

- Làm gì vậy, mới chưa tới một tháng, những ngày chậm chạp, sống đến điên mất.

Tề Thượng hai tay chấp đầu gối, nằm trên chiếc chiếu bằng cuống hoa, nghe thấy vậy liền cười:

- Chưa tới một tháng không tốt sao? Nếu bây giờ đã qua mười năm, chúng ta còn chưa có đi lên, đó mới là phát điên.

Theo lý nói tĩnh dưỡng một tháng không phải là ngắn, nhưng mọi người bị thương không nhẹ, bên cạnh lại không có đại phu cũng không có thuốc, đáy cốc hoàn cảnh lại rất đặc biệt, ẩm ướt, oi bức rất không có lợi cho vết thương, điểm chết người chính là những con quái vật cản đường, dựa vào thực lực của họ bây giờ, không có cơ hội ra khỏi cốc.

Chớ nói vết thương vẫn còn, cho dù đám người Tề Thượng toàn bộ đều sinh long hoạt hổ, muốn giết cũng lực bất tòng tâm, trừ phi đại tông sư có thể khôi phục, mà vết thương của La Quan là nghiêm trọng nhất, muốn có thể ra tay nữa, nhanh nhất cũng phải nửa năm.

Nhưng may mắn là, cá chạch dưới đáy cốc tuy hung dữ đáng sợ, nhưng rút cuộc cũng là súc sinh, bản năng tuần hoàn mà sống chỉ là chỉ số thông minh đáng nói, bọn chúng chỉ biết những người này có hơi thở mang trứng của chúng không thể gây thương tích, nhưng toàn bộ không nghĩ tại sao lâu như vậy rồi mà không thấy có cá con, thái độ đối với những người này cũng không hề thay đổi: không làm phiền cũng không để họ rời khỏi.

A Y Quả trừng mắt nhìn, nghĩ câu nói của Tề Thượng, thật ra cũng là đạo lý đó, không oán giận gì, đi đến bên cạnh Tề Thượng:

- Chuyển qua bên cạnh, để lão tử nằm xuống.

Tề Thượng buồn bực:

- Một mảnh chiếu to như vậy, ngươi không đi nằm, sao lại nằm đây?

- Ngươi đã đè qua, sẽ mềm mại thoải mái hơn một chút.

A Y Quả trả lời đương nhiên.

Trương gia đại thiếu

289. Chương 48: Bố Trí Tìm Người

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 48: Bố trí tìm người

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tề Thượng bật cười, gã bất hòa với A Y Quả, cái gì cũng không thềm nói, trở mình vài cái tránh sang một bên, thương thế chưa lành, tư thế lẫn nhìn rất buồn cười, khiến cho bạn bè đều lắc đầu tủm tỉm, bản thân Tề Thượng cũng cười ha ha, chẳng sợ phải làm thành hề, chỉ cần đoàn người có thể thả lỏng được tâm là tốt rồi.

A Y Quả không vội làm tu hú chiếm tổ chim khách, quay đầu nhìn mọi người, đứng một bên ngăn người nhìn Nam Vinh:

- Tiểu Nam, chỗ này tốt lắm, muốn lên đây nằm không?

Tiểu Nam không thềm để ý tới nàng, A Y Quả cũng không kèo nài nữa, nằm thẳng ra nhắm mắt ngủ... Không bao lâu sau nàng mở mắt, mấy ngày nay mất ngủ, cũng không phải lão già bảy mươi tám mươi, sao có nhiều chuyện vậy.

A Y Quả ngủ không được cũng không để cho người khác ngủ yên, nàng duỗi tay duỗi chân xoay bả vai:

- Ngươi nói, ta còn phải đợi bao lâu?

Tề Thượng thích nói không phải giả, nhưng chuyện này đã nói qua mấy chục lần, cũng chẳng có chút hứng thú nào:

- Ngươi có thể đổi câu chuyện khác được không? Vẫn cứ là chuyện ấy không chán sao.

A Y Quả bĩu môi, chuyển chuyện:

- Ngươi nói, chúng ta đi lên trước, có thể có người tới cứu chúng ta không?

Tề Thượng đáp:

- Tìm nhất định sẽ có người tìm đến, nhưng có thể tìm được hay không... Căn bản là không cần suy nghĩ, ta lại mong người khác không tìm thấy nơi này, nếu không hơn nữa sẽ chết, nơi này rất nguy hiểm.

Trong mấy ngày này, cũng không phải là không có ai chết. Từ đó tới giờ có mấy chục người đã chết, rơi tan xương nát thịt, không ngoại lệ là kỵ binh Khuyển Nhung, vài đại ngũ Lang tốt mất tích ở hoa hải, quan quân Khuyển Nhung đương nhiên phải thám mã truy tra, thung lũng rất bí ẩn, đã thương người cũng là chuyện bình thường.

Sau đó Lang tốt phát hiện ra thung lũng, còn từng phái xuống một nhánh quân tinh nhuệ xuống tận đáy cốc thăm dò, kết quả đều táng thân vào miệng quái, vốn đám người Tề Thượng còn lo lắng sẽ có đại đội địch binh xuống dưới này, đối phương lại không có động tĩnh đoàn người mới yên lòng. Chuyện không khó tưởng tượng nữa, chiến tranh Hoa Hải vừa xem hiểu ngay. Vài đại đội Lang tốt đã chết trong tay Sa dân, nếu đã xác định hung phạm, đại quân Khuyển Nhung cũng không qua được thung lũng này.

Thung lũng ngăn chia nam bắc, ít nhất là cho tới hiện tại, đại quân Khuyển Nhung còn không thể tìm được giới hạn của nó. Không lâu sau lễ hiến tế ở phương Bắc, khâu lại thi thể đồng tộc, thám mã Lang tốt rõ ràng có thể nhìn thấy ở phía xa xa có bóng người đang cử động, nhưng không có cách nào vượt qua.

Việc này được báo cáo lên trên, cuối cùng đại quân Khuyển Nhung nhận được lệnh là tạm thời không cần đi quân Sa dân, nếu có gặp Sa dân, các sứ đoàn Nam Lý cũng chắc chắn là chết không thể nghi ngờ. Nhiệm vụ hiện giờ cũng coi như được xóa bỏ, đại quân tiếp tục chấp hành mệnh lệnh, xuất phát về hướng Tây Bắc.

Tề Thượng lại tiếp tục:

- Nói thật, hoàn cảnh hiện giờ của chúng ta không tốt, nhưng tạm thời xem như không sao. Nguy hiểm, cũng chỉ là bị vây khốn một trận thôi. Ta không tham, nên cũng không mong có thể có người đi tìm, chỉ mong người nhà có thể mau chóng cứu được tiểu thư khỏi tay đám mọi rợ.

Nam Vinh yên lặng ở bên cạnh nghe vậy hơi nhướn mày hỏi lại:

- Trong nhà? Hiện giờ ngay cả tin cũng không truyền ra được, trong nhà có thể biết được gì?

Ba Hạ tiếp lời, giọng điệu chắc chắn:

- Thảo nguyên không đâu không có tay sai của Tà môn.

Vượt qua thảo nguyên Khuyển Nhung, đám tay sai của Tà môn chỉ dùng đến một con đường cỏ này, nhưng trên thảo nguyên, thủ hạ của Bạch tiên sinh đương nhiên không có nổi một thủ hạ nào.

Truyền tin trên thảo nguyên không tiện, đoàn người Tống Dương ít liên lạc với bên ngoài, tuy nhiên ngay cả Tiểu Cổ cũng không biết, cứ cách ba năm, tại đại thành thị đồ kinh đều có đám tay sai của Tà môn tiếp ứng, chuyên môn phụ trách liên lạc, tuy nhiên hành trình trước mắt vẫn bình an vô sự, đám tay sai đó vẫn chưa gặp những người khác.

Hiện giờ bọn họ bị nhốt trong thâm cốc, sau này tay sai của họ Tà không nhận được người, đương nhiên sẽ tiến hành truy tìm.

...

Thừa Hợp ở trong thư phòng, trán lấm tấm mồ hôi vẽ mặt lo lắng, đang múa bút viết cái gì đó trên tấm giấy, hơn nữa, kỳ lạ, nàng chỉ dùng tay trái, lại viết nhanh nên chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo rất khó coi.

Viết lách một hồi, Quận chúa vẫn chưa dừng tay, gác bút sang một bên, quạt quạt lên tờ giấy cho nét mực chóng khô, cuối cùng lấy ra một chút tro hương trong mấy lò trầm hương trên án, nhẹ nhàng xoa lên tờ giấy, cố gắng khiến cho nó có vẻ vũ kỹ một chút.

Làm vừa xong, Công chúa điện hạ liền hấp tấp chạy từ bên ngoài vào, Nhâm Tiểu Bộ có vẻ rất hưng phấn:

- Nghe nói có tin tức truyền từ phương Bắc tới, Tống Dương?

Vẻ mặt lo lắng của Sơ Dung đã tiêu tan không còn, trở thành vui vẻ tươi cười, đôi mắt cong lại thành hình trăng lưỡi liềm, đưa lá thư cho nàng:

- Tự xem đi.

Tiểu Bộ như đang cầm một bảo bối, cẩn thận đọc bức thư một lần, bởi vì viết tay trái nên nàng không nhận ra nét chữ, dựa vào cái tính qua loa của nàng đương nhiên cũng không tìm thấy sơ hở gì khác... Tin tức trên lá thư cũng không nhiều lắm, chỉ nói một điều: đám người Tống Dương ở trên thảo nguyên đều khỏe, hiện giờ chỉ tạm ngừng hành trình tới Khuyển Nhung, đang tìm hiểu chuyện sứ đoàn Nam Lý mất tích.

Tiểu Bộ thở phào nhẹ nhõm một hơi, bỏ lá thư xuống:

- Không có việc gì là tốt rồi, lâu như vậy cũng chưa có tin tức, còn nói hấn đã mất tích, nếu không gửi thư ta cũng không nhịn nổi....

Không đợi nói xong, Nhâm Sơ Dung đã nhú mồm ngắt lời:

- Không nhịn nổi cũng phải nhịn, còn nhớ Tống Dương nói gì không?

Tiểu Bộ thực thà gật đầu:

- Muốn vận dụng bản lĩnh tiên tri trước, tai họa sẽ giáng xuống chàng.

Nói xong, nàng lại có vẻ như không cam lòng, buồn bực nói:

- Nếu không, muội đã tới gặp chàng rồi!

Nhâm Sơ Dung sợ muội muội không nghe lời:

- Không phải chàng nói không sao sao, muội dùng bản lĩnh đó ngược lại là kiếm thêm chuyện khiến chàng phải lo lắng.

Tiểu Bộ nhún nhún vai, dường như vẫn còn lo, lại nhìn lại lá thư một lần, kết quả lần này cũng tìm ra manh mối, nhưn cao mày:

- Cái này là ai viết? Ta thấy không giống chữ của chàng.

- Thư được chuyển tới từ chỗ Bạch tiên sinh, đương nhiên là đám tay sai viết trên thảo nguyên, người Khuyển Nhung biết viết chữ Hán đã là giỏi lắm rồi, phải viết thêm cho muội một bản bằng tiếng Khuyển Nhung mới tin sao?

Nhâm Sơ Dung cười, lời nói dối đã được chuẩn bị từ trước.

Tống Dương không phải một người uyển chuyển, trước kia khi hấn ra ngoài cũng rất ít khi tự mình viết thư về, phần lớn là bạn viết hộ, dù sao cũng không có gì đáng nói, chỉ là nói một tiếng về tình hình để cho người nhà yên tâm, ai viết cũng vậy cả.

Tiểu Bộ không nghi ngờ gì, nói với tỷ tỷ vài câu, vô cùng cao hứng chạy khỏi thư phòng báo tin vui cho Tiểu Cửu, Công chúa chạy đi báo tin vui cho nha hoàn –chuyện này cũng chỉ có Tiểu Bộ làm được.

Chờ nàng đi xa rồi, Nhâm Sơ Dung mới thu lại nét cười, lấy ra một lá thư khác từ trong tay áo, chữ viết ngay ngắn chỉnh tề: Lang tốt tung quân đuổi giết các sứ đoàn chạy thoát, đoàn người Tống Dương đều biến mất.

Đúng như Tề Thượng đã đoán, đám tay sai trên thảo nguyên đã được điều động, bắt đầu truy tra việc này, nhưng tới khi phong thư này được truyền ra, bọn họ vẫn chưa tìm được manh mối. Đến tận bây giờ đám tay sai trên thảo nguyên còn chưa biết đến ác chiến Hoa Hải, Tống Dương đã chết, bọn họ có thể tra ra kết quả là đoàn người kia đã bị đuổi giết, sau đó biến mất không thấy.

Quận chúa ngưng thần suy nghĩ một lát. Một lần nữa đề bút chấm mực, lại viết ba phong thư, sau đó đứng dậy rời khỏi thư phòng, đi tìm Thân Bình Doanh của Hồi Hột xây dựng tiếp giáp Hầu phủ, tìm được thủ lĩnh tộc Hồi A Lý Hán.

Phong thư thứ nhất là viết trả lời Đại Khả Hãn của Hồi Hột, tộc Hồi Hột và Khuyển Nhung đã giao chiến nhiều năm. Mật thám đôi bên vẫn lui tới. Không cần nghĩ cũng biết, trên thảo nguyên nhất định có ẩn giấu gian tế của Hồi Hột, nhiều nhất là giáp giới giữa Hồi Hột và thảo nguyên, vả lại chỗ đám người Tống Dương gặp chuyện cũng không cách biên cảnh thành nhỏ quá xa, Nhâm Sơ Dung báo lại chi tiết chuyện đoàn người Tống Dương mất tích, hy vọng Nhật Xuất Đông Phương có thể kịp thời ra tay nắm bắt được tình hình của huynh đệ mình, xem có cách nào giúp tìm người không.

Rời khỏi Thân binh doanh tộc Hồi Hột, Nhâm Sơ Dung lại đi tìm hòa thượng xinh đẹp. Phong thư thứ hai phải nhờ Thi Tiêu Hiểu truyền ký, gửi tước thư cho Thổ Phiên.

Vô Ngự sư thái từng đến thảo nguyên du lịch, vô cùng quen thuộc với Khuyển Nhung, vả lại võ công, kiến thức của bà đều không như người bình thường. Phải tới tộc Hồi Hột tìm Tổng Dương thì bà là sự lựa chọn tốt nhất, Tổng Dương mất tích có ảnh hưởng rất lớn, trước không nói đến giao tình bằng hữu, cũng không nghĩ tới hắn đã từng có đại ân với Vô Ngự đi, chỉ nói tới thân phận của hắn, nếu thực sự Thường Xuân Hầu xảy ra chuyện, phong ấp đương nhiên cũng sẽ không còn nữa, có ảnh hưởng rất lớn tới Diệu Hương Cát Tường, mọi chuyện đều phải đặt an nguy của hắn lên đầu, hiện giờ đương nhiên sẽ bất chấp Quốc khánh cúng thất tuần của Lạt Ma Thổ Phiên

Nhâm Sơ Dung thúc giục Vô Ngự lập tức khởi hành, hoặc trước tiên tới Hồi Hột rồi trở lại thảo nguyên, hoặc đi vòng qua Đại Yến đi tới Khuyển Nhung, thời gian cấp bách, tuyệt đối không được chậm trễ.

Mặt khác, Nhâm Sơ Dung còn ẩn giấu một tia hy vọng nho nhỏ xa vời, Lạt Ma Vân Đỉnh tu vi kinh người tâm địa nhân hậu, nếu ông có thể đồng hành cùng Vô Ngự thì rất tốt.

Trước khi gửi đi hai phong thư, Nhâm Sơ Dung lại quay lại Hầu phủ, tự tay viết một lá thư, lá thư cuối cùng này là gửi cho phụ vương, cũng là một phong thư vô dụng nhất, sứ đoàn mất tích, Nam Lý nên làm gì đó... Trấn Tây Vương ở Nam Lý có thể lực, nhưng đối với thảo nguyên thì ngoài tầm với. Nàng cũng không ôm hy vọng quá lớn, nhưng vẫn viết thư cho phụ vương, hy vọng ông có thể nghĩ được cách nào đó.

Cuối cùng, Quận chúa gọi lại thiếp thân thiết vệ Ngự Trị, bảo y chọn lựa tinh nhuệ trong Hồng Ba vệ, cải trang đi Khuyển Nhung, tiếp ứng cho Vô Ngự sư thái, cùng nhau tìm người trên thảo nguyên.

Làm tốt mọi việc, nàng hít thật sâu, chậm chậm thở ra, lập tức giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, mở hồ sơ mọi chuyện liên quan tới phong ấp trên bàn, lại tập trung, tiếp tục bận rộn.

Không quá lâu, lại có khách tới thăm, Cố Chiêu Quân và Thi Tiêu Hiểu cùng tới.

Tổng Dương biến mất không thấy, dữ nhiều lành ít, không ngờ Quận chúa vẫn còn tâm tư lo mấy chuyện vụn vặt này, điều này khiến cho Cố Chiêu Quân nhiều ít có chút không ngờ, nhưng không bình luận gì cả, nói thẳng vào chuyện chính:

- Ngày mai ta sẽ cùng với Thi Tiêu Hiểu đi, trước tiên đi Tỉnh thành tìm Lý Hồng Y, tập trung tinh nhuệ từ Đại Yến tới Khuyển Nhung. Sau đó sẽ tập hợp với đám tay sai của họ Tạ, hoặc gặp Vô Ngự ni cô, nhiều người đi chung có thể chiếu ứng lẫn nhau, tóm lại là sẽ phải đưa Tổng Dương về.

Nhâm Sơ Dung và Cố Chiêu Quân kết giao không nhiều lắm, tuy trước kia cũng có nghe Tổng Dương nói tới người họ Cố này, nhưng cho tới giờ trong lòng Quận chúa vẫn coi đối phương là người làm ăn, không nghĩ tới lão sẽ chủ động tới xin đi phương Bắc tìm người.

Nhâm Sơ Dung vào chính đề:

- Đang tập trung Hồng Ba vệ, ngày mai sẽ cùng Cố tiên sinh khởi hành, tiên sinh yên tâm, cả quãng đường Hồng Ba vệ sẽ là thiên lôi của hai người chỉ đâu đánh đó, tuyệt đối không phụng hiệu lệnh, tự chủ làm việc.

Nàng giao Hồng Ba vệ được phái đi hội hợp với Vô Ngự cho hai người Cố Chiêu Quân và Thi Tiêu Hiểu.

Cố Chiêu Quân cười ha ha:

- Vậy tốt quá rồi, ta chuyến này đi có tấm đệm chắc chắn rồi.

Không quá khách khí, Nhâm Sơ Dung chỉ có thể thật lòng nói năm tiếng:

- Đa tạ đã lo lắng!

Cố Chiêu Quân lắc đầu đi ra ngoài:

- Lo lắng là đúng, đa tạ thì không cần, Thường Xuân Hầu nếu xảy ra chuyện gì không hay, ta cũng không có kết cục tốt, phải biết rằng Tiêu Kim ở còn muốn dựa vào phong ấp che chở. Đó là tiền vốn của họ Cố,

hắn mà làm sao ta cũng xong rồi. Tìm Tổng Dương là ta tìm cho chính mình, quận chúa cũng không cần cảm tạ gì ta.

- Ngoài ra còn có một chuyện

Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nàng vội vàng lên tiếng:

- Chuyện Tổng Dương mất tích làm ơn đừng nói với Tiểu Phát.

Nếu nghe nói hắn gặp chuyện không hay, Tiểu Phát sẽ ra sao? Nhâm Sơ Dung không dám nghĩ đến. Nên không dám nói, chỉ mong tên vô lại kia phúc thiên mệnh đại, mau mau quay về đi.

Thi Tiêu Hiếu gật đầu:

- Yên tâm.

Dừng một lát lại bổ sung:

- Người cũng đừng lo lắng.

Cố Chiêu Quân cũng dừng bước quay đầu lại như cười như không:

- Hơn nữa, Quận Chúa, cũng phải chú ý thân thể, đừng vì mấy chuyện vặt trong phong ấp mà vất vả không thôi, ngã bệnh sẽ không tốt đâu.

Nhâm Sơ Dung hoàn toàn làm bộ như không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của lão Cố, chỉ cười cười. Tiễn hai người về, nàng xoay người bước vào nhà, lại mở hồ sơ kiểm tra đối chiếu các khoản xuất nhập, tra kỳ hạn, sản lượng công trình Nam Uy, ...

Cơm chiều, nàng vẫn nói cười với muội muội, nếu Cố Chiêu Quân, Bạch tiên sinh, Lý Hồng Y và đại tiểu hồ ly đó ở đây cũng sẽ không ai nhìn ra được chút khác thường ở nàng. Càng không cần phải nói đến Tiểu Bộ chẳng chút tâm cơ, lúc này Tiểu Bộ còn đang chê cười lá thư đó viết chữ quá xấu.

Sau bữa cơm chiều, Nhâm Sơ Dung lại quay lại thư phòng, tiếp tục bận rộn với chuyện trong phong ấp, nhưng lần này ngay chính nàng cũng không nhận ra, bỗng nhiên một giọt nước mắt nhỏ xuống vỡ ra trên tập giấy làm nhòe nét mực, nàng khẽ run rẩy, vội lấy tách trà nhấp một ngụm, muốn đè nén tâm tư lại, không ngờ trong lúc mất hồn bị sắc nước trà.

Ho lớn không ngừng, nước mắt lại tìm được cơ để trào ra, Nhâm Sơ Dung bị sắc tới lệ tuôn như suối.

Ho khan một hồi, nàng không dùng khăn mà vén tay áo lau nước mắt, chấm nước trên tập giấy, lại tiếp tục làm việc.

Đây là phong ấp của hắn, cũng phải có người trông nhà cho hắn, đây là nhà của hắn, cũng phải có người làm việc, có người quản cho hắn, ai loạn cũng có thể hoảng, duy chỉ có ta không thể, chỉ có điều... Người phải nhanh chóng trở về một chút đó, ta không biết có thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Nhâm Sơ Dung không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu.

Gia Cát Tiểu Ngọc ánh mắt nham hiểm khoanh tay đứng giữa một cái thôn nhỏ được xây dựa vào núi, sắc mắt đậm đậm.

Ngày thường gã cũng vẫn như vậy, cho nên phần đông thủ hạ quanh gã không biết chuyện gì, chỉ có Gia Cát Tiểu Ngọc tự mình biết, ngón trỏ, ngón giữa giấu trong ống tay áo trái của gã không nhin nổi mà nhẹ nhàng run rẩy – tả thủ phi đao là tuyệt chiêu của gã, mỗi lần cảm thấy phần nộ muốn giết một ai đó, hai ngón tay đo của gã sẽ không nhin được mà nhẹ nhàng run lên.

Tuy nhiên, lần này, ngón tay run lên không chỉ có phần nộ, còn có kinh ngạc, kinh sợ đan xen.

Đệ nhất trọng vệ Võ Di vệ đương triều, cùng với dư nghiệt Thường Đình vệ Giám quốc trọng khí trước kia đã bùng nổ một trận đại chiến. “Chu liên” là trọng trách Hoàng đế giao cho Võ Di vệ, Gia Cát Tiểu Ngọc không muốn điều động binh mã châu phủ hiệp trợ, thứ nhất là vì giữ bí mật, thứ hai là sợ bị Hoàng đế xem nhẹ, mà quan trọng nhất là gã cũng thật muốn đấu một trận với đám tay sai họ Tạ.

Đường đường Võ Di vệ, nếu ngay một đám kẻ trộm cũng đâu không lại, sớm giãn tán được rồi. Có thể nếu cứ lằng nhằng giảng co, Võ Di vệ thật sự đâu không lại đám trộm đó. Trong quá trình bắt bớ, bọn họ bắt mười người, ít nhất có tới bảy người đã phòng không lạnh giá. Trong số bảy người biến mất này còn có thể có tới hai nhà bị người ta cài bẫy, thủ đoạn khó tưởng tượng không phòng bị nổi, Võ Di vệ không ngừng thương vong, mà đến tận lúc này cũng mới chỉ bắt được mười mấy tên tay sai họ Tạ, còn lại cũng chỉ là mấy tên tiểu tốt, không thể tìm ra được manh mối hữu dụng gì từ bọn họ.

Cho tới cách đây không lâu, bọn họ theo dõi một tên tay sai họ Tạ rất có phân lượng, là một lão nhân đã rụng hết răng.. Võ Di vệ dùng rất đông người bắt giữ, khi bị bắt giữ việc đầu tiên người này làm là nuốt một tờ giấy vào bụng.

Đám tay sai đó mặc dù đã già nhưng thân thủ không tầm thường, đánh lại một trận mới bị chế phục, khi đó lão đã sớm nuốt trôi tờ giấy. Ngày đó chủ quan phụ trách ban sai Võ Di vệ là một người giỏi giang, sau khi chế phục lão nhân, không nói hai lời lập tức mổ bụng moi tờ giấy ra.

Võ Di vệ khắp nơi cũng không với tới được Thường Đình vệ năm đó, có thể bọn họ cũng không phải ăn không ngồi rồi, tinh thông các loại khổ hình, lão nhân bị mổ phanh bụng ra cũng chưa chết ngay lập tức, lại bị thẩm vấn hai ngày mới tắt thở... Lão cầu đến chết cũng chưa nói ra khẩu cung có ích, nhưng Võ Di vệ vẫn dựa vào pháp môn lợi hại, moi lại ra vài chữ trên tờ giấy đã bị lão nuốt vào bụng mà tổn hại nghiêm trọng.

Võ Di vệ may mắn không thôi, may mắn là lão nhân đó đã rụng hết răng, nếu như còn, thì trước khi nuốt tờ giấy nhai nhai vài cái, thì mấy chữ này cũng không còn nữa.

Chính là dựa vào mấy chữ này, Võ Di vệ không ngừng truy tra, cuối cùng bọn chúng gặp được con cá lớn: bọn chúng đã tìm được doanh địa mà đám tay sai của họ Tạ chuyển tới, đó là cái sơn thôn nho nhỏ mà Gia Cát đại nhân hiện đang đứng đây.

Bấy giờ của Võ Di vệ nhiều lắm, mặc dù có tình báo tin cậy bọn chúng cũng không dám sơ suất, lại cẩn thận giám thị xác minh lại, cuối cùng mười phần chắc chắn, đám tay sai họ Tạ được cứu ra đã được đưa tới đây từ trước, và chắc chắn toàn bộ sẽ được đưa ra ngoài.

Đột phá quan trọng như thế, gã hưng phấn không ngừng, dẫn người tự mình tới bắt giữ, không ngờ lại vô huyệt, trong núi có lối đi bí mật, các phạm nhân đều đã sớm chạy thoát chẳng còn một ai, mà kinh hãi hơn, vốn tưởng rằng sẽ không sai lầm nữa, không ngờ nơi này vẫn là một cái bẫy.

Trong thôn phía sau vách núi đá, mấy tảng đá có tác dụng chống đỡ đều có dấu vết bị người tác động qua, chẳng qua không thể thành công. Gã cũng là người lành nghề, vừa mới tự mình lên núi dạo qua một vòng, nếu thành công vùi hỏa được vào trong đá, chỉ cần một ngòi nổ, không đếm được bao nhiêu cát đá sẽ trút xuống, cái thôn nho nhỏ đảo mắt sẽ biến thành một nắm mồi thật lớn.

Xuống núi được một lúc lâu, Gia Cát Tiểu Ngọc đứng giữa thôn, tâm tình vẫn không thể bình tĩnh lại, bản lĩnh của đám thủ hạ Võ Di vệ này chính là thứ gã hiểu nhất, tâm tư bọn chúng không tệ, mặc dù đám tay sai họ Tạ dùng khổ nhục kế, muốn lừa bọn họ cũng không phải chuyện đơn giản, nhưng tới cuối cùng bọn họ vẫn bị lừa. Chỉ có thể nói người ta cao hơn một bậc.

Đã bày ra được một cạm bẫy chu đáo như vậy sao có thể không thành công? Không phải bởi vì Võ Di vệ tới quá nhanh, Gia Cát Tiểu Ngọc ở trên núi nhìn hiểu được, thạch tra được mở ra này tuy rằng rất mới nhưng cũng không phải là vừa mới mở, ít nhất cũng phải bảy tám ngày, có nghĩa là đám tay sai của họ Tạ đã đình công từ vài ngày trước. Gã thâm tính toán, nếu bọn họ không đình công, khi mình vào trong sơn thôn, nhất định có thể nghe được tiếng nổ ừ ù, sau đó sẽ trở mặt nhìn hàng vạn khối đá giáng xuống.

Đám tay sai của họ Tạ thấy có chuyện khẩn cấp nên từ bỏ cái bẫy này? Đây là lý do duy nhất gã có thể nghĩ ra. Còn chuyện đối phương đến tận cùng đã gặp cái gì mà tìm được đường sống trong chết, Gia Cát có nghĩ nát óc cũng không thể tưởng được, đối với đám tay sai họ Tạ, còn có chuyện gì quan trọng hơn Đồ ti Chỉ huy sứ Võ Di vệ?

Người có lý trí cũng khó miễn tự cho mình là đúng, Gia Cát Tiểu Ngọc cũng không ngoại lệ, gã đặt giá trị con người của mình khá cao, trong mắt Bạch tiên sinh, mạng của gã tuy rằng cũng đáng giá, nhưng so với Tống Dương, so với tiểu thư, rõ ràng cũng chỉ là một đồng bùn loãng.

Nguyên nhân không thể hoàn thành cạm bẫy rất đơn giản, Bạch tiên sinh điều động quá nhiều người, tất cả đám tay sai có khả năng đều được lão lôi đi rồi.

Trương gia đại thiếu

290. Chương 49: Xác Chết Hồi Sinh

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 49: Xác chết hồi sinh

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lịch pháp Sa dân rất cổ quái, bọn họ coi một mùa đông là một tuổi, xuân hạ thu ba mùa hợp lại tính làm nửa năm, một năm Hán lịch là nửa tuổi của họ... Dựa theo phép tính của Sa dân, Tang Phổ đã hơn mười tuổi là một lão nhân thực sự.

Tuy đã lớn tuổi, nhưng thân cốt lão rắn chắc dị thường, so với tiểu tử bình thường còn mạnh hơn. Tang Phổ là Tế tự của Sa dân, bình thường tu luyện rất khắc khổ, nghiêm khắc hạn chế ăn uống, nên mới có thể đeo một cái bao cực lớn trên lưng, chạy một mạch mười sáu ngày giữa nơi hoang dã, cho đến bây giờ vẫn không ngã xuống.

Ban ngày hôm nay Tang Phổ rất không may, lão gặp ba con sói đói, đáng ăn mừng, mấy súc sinh này đều là đám cô hồn dã quỷ rời đàn, không kéo cả đàn cả tộc đến, chiến đấu một hồi, Tang Phổ giết được một con, hai con kia chạy trốn.

Trong lòng dân du mục Khuyển Nhung sói là thần linh, không thể khinh nhờn nếu không tất sẽ có vận rủi; Sa dân lại hoàn toàn ngược lại, bọn họ coi sói là ác quỷ, giết chết ác quỷ có thể được thiên thần chúc phúc. Quả nhiên, giết sói rồi vận khí của Tang Phổ dần dần tốt lên, tới đêm không ngờ lão tìm được một gò đất.

Chỉ là một gò đất rất nhỏ, nhưng cũng đủ che những cơn gió đêm gần như thổi xuyên vào từng khe xương khe cốt, thổi tới tận trong tủy giữa cánh đồng hoang vu.

Chọn hướng cản gió, lại dùng tất cả xẻng sắt tùy thân Sa dân vẫn luôn mang theo nhanh chóng đào một cái hố, có thể đủ cho hai người nằm sống vai.

Sau đó, Tang Phổ bỏ bịch đồ vẫn mang theo xuống cái hố trước.

Nếu có Sa dân khác ở đây, nhìn thấy cái bọc nặng nề của Tang Phổ nhất định sẽ chấn động sau đó quát lớn lên. Cái bao nặng nề đó chính là cái bao chuyên để Sa dân an táng người chết, lại nhìn hình dáng cái bao... dài dài thẳng thẳng, xem chiều cao, nhất định là một thi thể.

Sa dân vốn đối xử tử tế với người chết, nhưng bọn họ không có ôm theo xác chết, chỉ cố gắng chôn cất tử tế mới là chuyện tốt thật sự, cho nên Sa dân ôm theo thi thể chạy tới chạy lui là tội nặng nhất, Tang Phổ thân là tế tự biết rõ còn cố phạm, là tội nặng thêm một bậc.

Thi thể vững vàng nằm chiếm mất một nửa cái hố.

Giấu thi thể cẩn thận, Tang Phổ cũng không vội nghỉ ngơi, lão lại đi dạo tứ phía một vòng... Xác định không có truy binh nữa mới quay về cái hố.

Sống lưu vong, lão không thể không cẩn thận.

Vừa chiến đấu với mấy con sói đói, lão đã bị thương, lại bận rộn một phen... miệng vết thương đã băng bó cẩn thận lại chảy máu, có thể Tang Phổ bất chấp mọi chuyện, vừa nằm xuống hố đã ngủ say, lão quá mệt mỏi... Nửa đêm, Tang Phổ mở to mắt, cảm giác như thiếu ngủ suốt hai canh giờ, nhưng giờ lão cũng chỉ có thể ngủ nhiều như vậy... Truy binh vẫn truy đuổi rất gần không để cho lão nghỉ ngơi thêm một chút.

Có lẽ là do vừa tỉnh dậy từ trong giấc ngủ sâu, Tang Phổ hơi mơ màng, sắc mặt hơi bối rối, nhất thời còn chưa biết mình đang ở đâu, một lát sau mới khôi phục được tinh thần, phản ứng đầu tiên là nhìn ra ngoài... Xung quanh hoàn toàn không có chuyện gì, lão thở phào nhẹ nhõm.

Tang Phổ ra khỏi cái hố, mới cảm thấy vết thương của mình không ổn, băng bó ổn thỏa lại một lần nữa, ngẩng đầu nhìn sao trên trời.... Đại khái xác định lộ trình, cúi người thò tay quơ quơ tìm cái túi đồ, chuẩn bị tiếp tục đi. Vô cùng bất ngờ, khua khoắng một hồi lão không tìm được cái túi, mà tóm được một bàn tay.

Tang Phổ theo bản năng rút tay về, có thể rút mạnh quá, cái tay kia không những không buông ra ngược lại còn mượn lực vọt lên, liền sau cánh tay là cả cổ thi thể xuất hiện... Cả cổ thi thể đã vọt dậy, Tang Phổ kinh hãi vô cùng, kêu lên một tiếng ngã ra đằng sau.

Tuy nhiên, không chờ lưng lão chạm tới đất, thi thể nhảy ra khỏi động đờ lão, nhú mào hỏi:

- Người là ai, cái gì thế?

Thở hổn hển mấy hơi, định thần lại, Tang Phổ bỗng nhiên mỉm cười, đồng thời giơ tay vỗ vỗ trán mình. Thật sự là già rồi hồ đồ, cái này có gì mà sợ hãi? Người khác đều nói trong cái bao là một thi thể, nhưng lão biết rất rõ, người này vẫn còn sống.

Vừa rồi, thừa dịp khi mình đang băng bó vết thương, gã thanh niên người Hán trong cái bao đã tỉnh lại, mở cái bao ra... Đây cũng chỉ là một chuyện bình thường.

Tang Phổ nghe không hiểu thi thể nói cái gì, lại dùng ngôn ngữ của Sa dân và Khuyển Nhung nói lại mấy tiếng, thi thể cũng bắt đầu dĩ lắc đầu. Đôi bên không hiểu nhau nói gì, Tang Phổ cũng không nổi giận, hoa chân múa tay một hồi ra hiệu cho đối phương đi theo mình.

Tuy nhiên, chỉ tay trái hoa hoa, tay phải Tang Phổ giấu sau lưng, lặng yên cầm đoản đao giấu trong thắt lưng, nếu thi thể không nghe lời, Tang Phổ không ngại giơ đao cắt đứt gân chân của gã, bất kể thế nào, người này cũng phải được đưa tới trước mặt Sa chủ.

Đây là cơ hội lão đã đau khổ chờ đợi hai mươi năm, tuyệt không thể có chút sơ xuất.

So với mục tộc Khuyển Nhung thống trị thảo nguyên hiện tại, lịch sử Sa dân càng sâu hơn.

Bọn họ là một chi đại tộc trên thảo nguyên, nhưng cũng không phải một bộ lạc, xét về việc sinh sản, tín ngưỡng của Sa dân cũng có những lý giải khác nhau, dần dần chia làm nhiều bộ tộc lớn nhỏ.

Mặc dù lý giải tín ngưỡng khác nhau, nhưng tôn kính thần linh hoàn toàn không khác gì nhau, lại thêm bản tính lương thiện lạc quan vốn trời sinh nên dù có nhiều bộ lạc Sa dân vẫn sống chung với nhau hòa thuận.

Các bộ tộc Sa dân đều có Sa vương của mình, ngoài ra, phía trên Sa vương còn có Sa chủ, nếu không xét đến quyền lực, tín ngưỡng, đơn thuần chỉ xét về kết cấu, thật ra có vài phần tương tự như Thổ Phiên: Bác Kết Đại Lạt Ma thống trị cả cao nguyên, dưới ông ta còn có vô số Lạt Ma khác, các giáo phái Mật tông cũng không giống nhau.

Bản thân Sa chủ cũng là vua của bộ tộc hùng mạnh nhất, địa vị cao hơn các Sa vương của các tiểu bộ tộc khác, tuy nhiên từ xưa tới nay, Sa chủ đều là hư hàm, ý nghĩa tinh thần vượt xa thực quyền. Sa vương các tộc đều khiêm cung tôn kính với ông ta, Sa chủ thì quản tốt chuyện nhà mình là được rồi, không cần đi can thiệp vào chuyện của tộc khác.

Khi phát sinh chiến sự thì đoàn kết đối phó với bên ngoài, khi thái bình lại tan tác năm bè bảy mảng, tuy ở chung một nơi nhưng kết cấu rời rạc, bất kể là mạnh yếu các tộc đều bình đẳng, nhiều thế hệ nay Sa dân vẫn như vậy, cho tới bốn mươi năm trước, Sa chủ mới nhậm chức không biết từ đâu thu nạp vài người Hán, dần dần ôm bụng tâm bưng bưng, cố ý khiến cho cái hư hàm Sa chủ này trở thành vương quyền chân chính, muốn thống nhất toàn bộ các tộc Sa dân lại làm một.

Quá trình thống nhất cũng không đến mức quá dã man, Sa chủ có dã tâm lại đa tài đa trí, vũ lực chỉ là thủ đoạn hỗ trợ, được ưu tiên hơn là tạo nên mấy thứ “thần tích” để mua chuộc dân tâm, trước sau cần tới thời gian hơn hai mươi năm, dần dà thu phục các tộc. Thực ra, đối với Sa dân mà nói, nếu có thể chân chính

thống nhất tuyệt nhiên là một chuyện tốt, nhưng không phải tất cả mọi người đều tán thành, cách sống đã tuân theo từ trăm ngàn năm nay nào có dễ dàng thay đổi như vậy.

Trong số phần đông bộ tộc, có một chi Bạch Âm Bộ, luận quy mô coi như đại tộc bậc trung, bọn họ thủy chung không muốn nhận Sa chủ làm thực vương, đến hai mươi năm trước, Sa chủ đã thống nhất toàn tộc, cũng chỉ còn lại có bộ tộc này là không chịu quy thuận.

Mất thấy nghiệp lớn sắp thành, Sa chủ không tiếc thủ đoạn vẫn không thể thu phục được Bạch Âm, nhưng cũng không thể động võ... Cuộc sống của chính mình vẫn còn gian khổ, bên ngoài còn có cường địch như hổ đói rình mồi, ai cũng không muốn có nội chiến, ngay lúc đó tình hình hai bên như tên đã lên cung không thể không phát. Sa chủ nếu nhượng bộ, các tộc đã thu phục được sẽ nảy sinh tâm tư, hai mươi năm vất vả cũng coi như trôi sông – Bạch Âm cũng không thể cúi đầu, nếu không trên đời cũng chỉ có Sa dân không còn có Bạch Âm nữa.

Sa chủ thống nhất các tộc là chuyện tốt, Bạch Âm không muốn quy thuận cũng chỉ là không muốn ruộng bỏ tổ tiên, hai bên quan điểm bất đồng, căn bản là không có ai đúng ai sai.

Song phương giương cung bạt kiếm, mất thấy đã tới thời điểm sắp khai chiến, đột nhiên xảy ra một chuyện không ai ngờ: con trai của Sa vương Bạch Âm, cũng là người thừa kế Bạch Âm bộ tộc đột nhiên trượt chân ngã xuống vách núi, trọng thương hôn mê.

Sa chủ nhân cơ hội tung tin vì Bạch Âm không phục thực vương nên Vương tử gặp chuyện không may, đây là sự trừng phạt của thần thánh giáng xuống.

Nhất thời lòng người tộc Bạch Âm hoảng sợ, vốn động quân đã tốn kém lại xảy ra chuyện như vậy, một trận gần như cũng chưa đánh.

Tình thế Bạch Âm bất lợi tới cực điểm, không nghĩ tới chuyện gì khác, Vương tử Bạch Âm hôn mê ba ngày ba đêm, tới khi tỉnh lại lại có biến hóa kinh người: Vương tử Bạch Âm cũng là một đại hán cường tráng, tuy nhiên vóc dáng cao lớn nhưng thân thể lại yếu ớt. Từ nhỏ Vương tử nhiều bệnh, lớn lên khí lực so với các tộc nhân kém rất nhiều, quyền thuật đánh nhau mọi thứ đều không ra gì, trong số Vương tử các tộc, y được xem như là kẻ yếu nhất, nhưng lần này tỉnh lại bỗng nhiên khỏe mạnh vô cùng, các kỹ xảo chiến đấu của Sa dân tự nhiên vô cùng tinh thông.

Vào cái ngày y vừa tỉnh lại đó, Vương tử chỉ một mình mình đánh bại cả ba võ sĩ cường đại nhất tộc liên kết. Đến lúc này, sự tình không cần bàn thêm, thần phạt nói ở trên thuần túy là gạt người, cho dù là người mù cũng thấy được rõ ràng Bạch Âm Vương tử đã trải qua “Thần quyền”.

Chuyện của Bạch Âm Vương tử mau chóng được truyền ra, quân tâm bởi vậy cũng nghịch chuyển, quân tâm bộ hạ Sa chủ tan rã, Bạch Âm toàn tộc sĩ khí tăng vọt... Tuy nhiên, biến hóa cũng chỉ là ở khí thế, các chiến sĩ của Sa chủ và Bạch Âm lần này không chút thay đổi, thật phải đánh một trận, đối với ai cũng đều không có lợi.

Hai ngày sau, Sa chủ và Bạch Âm Vương đàm phán lần cuối cùng, tất cả mọi người đều nghĩ đàm phán sao nổi, nhất định sẽ khai chiến, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, đàm phán xong, Bạch Âm tuy không tổ về hàng phục thực vương, nhưng cũng tuyên bố với bên ngoài nguyện ý nghe phụng hiệu lệnh Sa chủ; Sa chủ cũng không có hướng hợp nhất bộ tộc khác như vậy, xé lẻ Bạch Âm tản đi các nơi, trong cùng ngày truyền xuống vương lệnh, mệnh Bạch Âm Nam hạ mở rộng biên cương, vì Sa dân tìm nơi định cư mới ảm áp hơn.

Chuyện không quá khó lý giải, cuối cùng song phương cũng đạt thành hiệp nghị: Sa chủ Bạch Âm giữ được mặt mũi, Bạch Âm phải rời khỏi bản doanh, rời khỏi cố hương đã sinh tồn qua nhiều thế hệ, tìm một nơi khác mà sống một mình.

Thực ra, từ vài năm trước, Bạch Âm nhìn rõ thấy thế lực sa chủ dần dần hùng mạnh, khó có thể chống lại, đã từng đề xuất với Sa chủ bọn họ muốn rời đi, đỡ phải nhìn nhau chướng mắt, cũng có thể miễn đi nỗi khổ nội chiến, nhưng vào thời điểm đó, Sa chủ không đồng ý, tuy rằng đáp lại có uyển chuyển, nhưng trong lời nói ý tứ cũng chẳng ngoài: hoặc quy hàng, hoặc bị tiêu diệt, không còn con đường thứ ba để lựa chọn.

Nhưng sau khi có kỳ tích xảy ra đối với Bạch Âm Vương tử, sĩ khí song phương nghịch chuyển, Sa chủ không

sợ đánh giặc, nhưng thực sự không muốn gánh vác tổn thất quá lớn, hướng chỉ cái chuyện “Thần quyền” kiểu này có ảnh hưởng rất lớn tới lòng người, cho dù có thể đánh thắng, cũng sẽ gây thương tổn tới uy vọng của mình, lúc này mới thả cho bọn họ rời đi.

Sau khi Bạch Âm rời đi, một đường đi thẳng về hướng Nam, có lẽ thần thật sự chiếu cố bọn họ, vào lúc này tộc Hồi Hột và Khuyển Nhung bùng nổ chiến sự ác liệt, vùng đất đó vốn do lang tốt chiếm lĩnh, tuyệt không dung người, ai bước chân vào thảo nguyên sẽ lĩnh Hồi Hột quét sạch, Bạch Âm vừa lúc đôi bên đánh nhau mà vào, định cư lại.

Ở trong biên hoa cùng Tổng Dương ác chiến một trận, lại tiêu diệt lang tốt truy binh Sa dân, chính là Sa vương hiện tại của Bạch Âm tộc, chính là Vương tử nhận được Thần quyền ngày đó.

Tất cả những người có hùng tâm trong lòng cũng sẽ đều giấu một phần chấp niệm, Sa chủ cũng không ngoại lệ, việc không thể thu phục Bạch Âm vẫn luôn canh cánh trong lòng, tuy rằng đôi bên đã đạt thành hiệp nghị, nhưng chuyện này đối với ông ta vẫn còn xa mới tới thỏa mãn, trong Bạch Âm ông ta đã sớm cài đặt gián điệp, người này có địa vị khá cao, trong tộc Bạch Âm đảm nhiệm chức vị tế tự quan trọng, gọi là Tang Phổ.

Trong hai mươi năm Bạch Âm rời đi, Tang Phổ và Sa chủ vẫn không ngừng liên hệ, nhưng bọn họ thật sự cũng không tìm ra cơ hội gì, cũng không thể ném bỏ hiệp nghị mà dẫn binh đến tấn công, nếu làm vậy, năm đó việc gì phải thả cho Bạch Âm rời đi?

Ngày lại ngày, sa chủ đã già rồi, Vương tử Bạch Âm đã trở thành Sa vương, tất cả Sa dân gần như đều đã quen với cuộc sống hiện tại, gián điệp Tang Phổ kia vốn tưởng rằng chuyện sẽ không có biến hóa gì nữa, không nghĩ tới đột nhiên một cơ hội xuất hiện.... Trong trận chiến tại biển hoa, Tang Phổ và tế tự khác tập trung lại thi thể đồng tộc, an táng tử tế, tập tục Sa dân vốn đặc biệt, khi chôn thi thể kẻ thù cũng chẳng cần chú ý, nhưng nếu là người một nhà thì không thể tùy tiện đào cái hố chôn là xong, tương tự như người Hán phải có thầy phong thủy xem phần mộ, Sa dân cũng có tiêu chuẩn đối với phần mộ của người đồng tộc.

Phương pháp tuyển chọn của họ rất độc đáo và đơn giản, tất cả Tế tự Sa dân đều nuôi một loại sa tích không độc, cũng khá giống thần lằn, thích nhất là đào hố chui tới chui lui trong cát, khi mai táng đồng bạn, Tế tự sẽ thả ra sa tích, chúng sẽ đào xuống, chỗ đó chính là mộ.

Sa dân Hoa Hải bỏ mình không ít, một đám Tế tự vội vàng bận rộn, cứ khâu lại được một thi thể sẽ thả ra một sa tích tìm mộ địa, sau đó đào hầm, chôn cất, sau đó đọc điều vãn, lại đi an bài cho cỗ thi thể tiếp theo. Sa dân mai táng thi thể không lập bia không đắp mồ cao, sau khi chôn cất còn muốn làm cho tất cả mọi thứ trở lại như trước, không để lại một chút dấu vết nào. Làm như vậy vốn rất dễ đem lại phiền toái, cả vùng đất xung quanh đều giống nhau, chôn thi thể xong khó tránh khỏi sẽ quên vị trí, nói không chừng, khi đào cái mồ mới đã thấy có một vị đồng tộc nằm trong đó rồi. Tuy nhiên các Tế tự cũng không lo lắng lắm, theo bản năng của sa tích, chỗ nào đã có thi thể chúng tuyệt không đào xuống.

Lúc ấy Tang Phổ cũng mấy vị Tế tự khác cũng vẫn đang làm những việc cũ, không ngờ có một lần lão dựa theo sa tích chỉ dẫn đào một cái hố, ngạc nhiên phát hiện dưới đó lại có một thi thể.

Đây chính là một chuyện lạ kỳ vô cùng, sa tích đi theo mình đã nhiều năm, chưa bao giờ phạm phải sai lầm như vậy, bởi vì các Tế tự đều bận rộn, chuyện ở phía Tang Phổ này người ngoài cũng không chú ý, cũng không ai tới đây liếc mắt một cái.

Tang Phổ nhìn kỹ lại thi thể đó, nhận ra chính là thanh niên trẻ tuổi người Hán đêm đó đã ngăn cản đại quân Sa dân, giết chết không ít Sa dân.

Tang Phổ ngẫm nghĩ một lúc, lại lấp lại hố đất cẩn thận, khôi phục nguyên trạng, sau đó lại thả ra một con sa tích mình đã nuôi khác, con này cũng giống con trước, lại chui vào cái hố chôn người thanh niên kia. Sa tích nhất định sẽ tránh xa khỏi thi thể, điều này Tế tự tuyệt đối sẽ không nghi ngờ, nếu không cũng sẽ bắt bọn chúng trở thành linh vật tìm chỗ an nghỉ cho người chết.

Điều đó chỉ có một cách giải thích.... Tang Phổ đào cái hố lên, cẩn thận quan sát thi thể người Hán trẻ tuổi đó, khi đó, cuộc chiến ở biển hoa đã qua được vài ngày, mặc dù trên thảo nguyên đang dần rét lạnh, thi thể hư thối cũng chậm nhưng ít nhất cũng phải xuất hiện vài dấu hiệu, ít nhất bụng cũng phải trương lên, có

điều người Hán vẫn cứng queo, lạnh như băng, giống như vừa mới chết không lâu, xem triệu chứng cực kỳ không bình thường.

Tang Phổ rốt cuộc đã chắc chắn được ý nghĩ của mình, trong nháy mắt cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hận không thể thét lớn lên. Người Hán là chết rồi sống lại, hay chính là chưa chết, Tang Phổ không biết được, cũng không có hứng tìm hiểu. Lão chỉ biết là trong tín ngưỡng của Sa dân, chuyện kẻ thù đã chết lại đội mồ sống dậy là cảnh cáo của thần dành cho con người.

Hai mươi năm trước, Bạch Âm dựa vào Thần quyền, thoát khỏi sự thống trị của Sa chủ; hiện giờ lại có một lời cảnh cáo thực sự xuất hiện, nói rõ Bạch Âm đã lầm đường lạc lối.

Tang Phổ cuối cùng cũng đã đợi được cơ hội gã đã khẩn cầu thần linh suốt bấy lâu, người Hán trẻ tuổi này, nhất định gã phải đưa đến tận tay Sa chủ. Thừa dịp đồng bạn chưa chuẩn bị, Tang Phổ mang theo thi thể thoát khỏi biển hoa, còn các Tế tự khác, tới tận hai ngày sau, an táng xong tất cả chiến sĩ, khi tập hợp để quay về mới phát hiện ra thiếu một người.

Gió đêm rất mạnh lùa hai tay áo trên người, tay áo bay lất phất.

Tang Phổ cố gắng làm bộ tươi cười ôn hòa, bàn tay cầm đoản đao sau lưng đã dẫm mồ hôi lạnh, trắng bệch đến là khó chịu, lão biết gã thanh niên người Hán này rất hung mãnh, lão chỉ có một cơ hội đánh lén người thanh niên đang nhũn mỳ nhìn mình, tuy có cảnh giác nhưng cũng không nhiều địch ý lắm. Trầm ngâm một lát, đang muốn nói gì đó đột nhiên sắc mặt thay đổi, cúi người bỏ chạy, bước chân mạnh mẽ nhanh chóng, một lát sau đã biến mất trong màn đêm.

Tang Phổ vừa vội vừa giận, rút tay liền đuổi theo, nhưng lão không chạy được bao lâu, hơn mười bóng người như âm hồn xuất hiện, vũng vàng vây quanh lão.

Tang Phổ giật mình không nhỏ, trở mình rút ra đoản đao chuẩn bị tư thế ngăn địch, có thể nương theo ánh trăng thấy được người mới tới, nặng nề thở dài, ném con dao nhỏ xuống.

Mỗi một người vây quanh gã đều là đệ nhất dũng sĩ trong Bạch Âm tộc, dựa vào độ tuổi và sức mạnh của mình tuyệt không phải đối thủ của bọn họ.

Các võ sĩ không động thủ, thái độ đối với Tang Phổ không tính là thân mật, nhưng cũng không phải là đối địch như cùng hung cực ác, người cầm đầu vượt lên, thấp giọng thăm thì gì đó với gã... Tang Phổ là gian tế của Sa chủ, chuyện này Sa vương đã sớm biết, tuy nhiên Bạch Âm tộc không có bí mật không thể cho ai biết, mà Tế tự Tang Phổ cũng tận trách nhiệm, nên Sa vương cũng chưa từng vạch trần gã trước mặt mọi người.

Sa vương cũng không biết gã đã trộm một thi thể, nhưng biết rõ thân phận của gã, lần này gã đột nhiên lại bỏ đi, sao có thể không quan tâm, bèn phái ra ba trăm quân tinh nhuệ chia làm mấy tiểu đội đuổi theo, bắt luận Tang Phổ tính toán cái gì, cứ bắt được người trước rồi tính sau.

Sa dân xử sự đơn giản; đánh bại là đánh bại, Tang Phổ không giải thích cũng không phản ứng, cúi đầu cùng với nhóm truy binh quay về đại đội Bạch Âm, chỉ đôi khi lão ngẫu nhiên quay đầu lại, theo hướng thi thể rời đi nhìn quanh... Hiện giờ lão đã minh bạch, thi thể bỗng nhiên chạy trốn hẳn là đã phát hiện ra các chiến sĩ Sa dân đang kéo tới đây, bởi vậy nó mới chạy trốn trước một bước.

Đội ngũ mấy chục người rất nhanh rời đi, tuy nhiên, từ võ sĩ tới Tang Phổ đều không nghĩ tới, lại càng chưa từng phát hiện, ở một nơi xa xa vượt ngoài tầm mắt của bọn họ, một bóng người đang nằm dưới đất nhảy lên, vũng vàng đi theo bọn họ...!

Trương gia đại thiếu

291. Chương 50: Hỗn Loạn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 50: Hỗn loạn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trước hết, xào hành gừng, sau đó cho các vị thuốc bàng đại hải, trần bì, tam thất, xuyên bối mẫu ... vào, nấu lửa lớn cho đến khi có mùi thơm nồng nồng bay ra, lại thêm tỏi, hồi hương, rau họ , hành lá và một con cá mắm, đảo đều xào lẫn với nhau, cuối cùng cho dấm, tương vào, chuyển sang nấu lửa nhỏ trong khoảng nửa canh giờ, khi chín trước lúc nhắc ra khỏi bếp thì thêm một chút rau thơm, sau khi bày lên đĩa thì tưới thêm ba thìa dầu ớt và một thìa đường đỏ.

Món ăn như thế này sẽ có mùi vị thế nào? Hai chữ: hỗn loạn.

Cảm giác của ‘xác chết’ bây giờ chính là như vậy, vô cùng hỗn loạn. Hoàn toàn không có một chút kí ức hoàn chỉnh, không nhớ ra mình là ai, bản thân từ đâu mà tới, trước đây đã từng trải qua những gì, càng không biết bây giờ mình đang ở đâu, bản thân nên đi về nơi nào.

Mà cảm giác hỗn loạn mang đến cảm xúc duy nhất chính là: đề phòng.

Phản ứng bản năng nhất.

Bởi vì xa lạ cho nên sợ hãi, hấn đến chính mình cũng không nhớ thì làm sao có thể không đề phòng gì với mọi thứ xung quanh?

Cho nên khi phát hiện ra lại có khoảng mười người Man đến gần, hấn liền rời đi trước. Tuy nhiên, khi hấn đã ẩn nấp ở nơi an toàn, trong lúc nhìn chằm chằm vào hướng di chuyển của người Man, lòng vẫn thấy không ngừng kinh ngạc với thân thủ mạnh mẽ của bản thân... có thể phát hiện trước nguy cơ, động tác còn nhanh như vậy? Ta lúc trước làm gì chứ? Sát thủ, đặc công, đại hiệp?

Sát thủ và đại hiệp cũng không khó hiểu, nhưng đặc công... đặc công là cái gì? Trong đầu sao tự nhiên lại xuất hiện cái từ này vậy?

‘Xác chết’ quả thật không ngừng có câu hỏi, tự nhiên lại nhớ đến ‘bách độ’, mà sau ‘bách độ’, hấn lại nhớ đến một tên gọi ‘Độ Nương’, cũng liên giống như ‘đặc công’, hấn chỉ dựa vào tư duy thuộc bản năng mà nghĩ đến từ này nhưng lại không nhớ ra ý nghĩa cụ thể mà hai chữ này thể hiện.

Do đó, ‘xác chết’ đã hỗn loạn lại càng thêm hỗn loạn.

Mặc dù không có kí ức khiến người ta sợ hãi, mơ hồ, nhưng không ảnh hưởng đến sự suy nghĩ bình thường, “xác chết” dõi mắt nhìn về nơi xa, cánh đồng hoang vu to lớn ngoại trừ đám người Man trước mắt này thì không hề có chút sinh khí, dựa vào tình trạng hiện nay của mình, một mình chạy lung tung thì làm sao có cơ hội sống sót?

Có việc gì cũng phải sống được trước rồi hãy nói, cho nên hấn bí mật bám theo đám người Man này – ít nhất cho đến lúc này, đây là hy vọng duy nhất để hấn sống sót mà rời khỏi cánh đồng hoang vu này.

Theo lẽ thường, trên một thảo nguyên hoang vu bằng phẳng, không có nơi ẩn nấp muốn bám theo người ta, gần như là một việc không thể thực hiện được, tuy nhiên ‘xác chết’ rất nhanh lại phát hiện ra bản lĩnh mới của mình: thị lực tinh cường.

Khi khoảng cách được kéo ra đủ xa, đối phương sẽ không nhìn thấy hấn nhưng hấn lại có thể nhìn thấy đối phương một cách rõ ràng, thị lực của hấn mạnh hơn người Man quá nhiều. Như vậy việc bám theo đã trở thành việc vô cùng dễ dàng, chỉ cần duy trì khoảng cách tốt thì mọi sự bình yên.

Thêm nữa là sức bật ghê gớm, dưới chân mà dùng sức, dễ dàng đã có thể lao đi rất xa, tuyệt đối không phải bước chân của người bình thường.

Càng chạy, “xác chết” lại càng có thể phát hiện những điểm đặc biệt của mình, trong lòng hơi hơi đắc ý, bản thân có thân thủ đáng gờm, là người phi thường, theo lý mà nói, người có bản lĩnh đa số đều có tiền, có địa vị, ‘xác chết’ nghĩ đến hấn rất có thể là một đại tài chủ thì càng cười vui vẻ... nhưng cảnh vui thường không dài, sau mấy canh giờ, phiền phức đã đến rồi.

Một là một không chịu nổi, đám người Man bị hấn bám theo thật may mắn cũng cảm thấy mệt mỏi, bọn họ dừng bước chân để tạm nghỉ ngơi, lúc này “‘xác chết’” mới có cơ hội thở dốc. Cho dù sức bật có hùng mãnh thế nào, chạy từ đêm qua tới bây giờ, lộ trình mà hấn và người Man chạy qua nhất định là như nhau, bây giờ ai cũng mệt rồi, càng chứng tỏ thể lực hai bên cũng gần như nhau, ‘xác chết’ cũng không phải quá hùng mạnh.

Thêm nữa là đói không chịu nổi... Cái bụng tạo phản rồi, toàn thân trên dưới đều không nghe lời, người Man phía trước có mang theo lương khô trên người, nhưng một “‘xác chết’” như hấn thì làm sao có mang theo thức ăn?

“‘Xác chết’” nằm trên mặt đất, trong lúc bất đắc dĩ đành mở túi ở bên hông ra.

Sa dân đối xử tử tế với người chết, họ không kiêng kị việc lấy đi đồ vật của người chết nhưng thường cũng phải xem xét vật đó có dùng được cho bản thân mình không đã, nếu dùng được thì không cần nói nữa, nếu đều là vật vô dụng, Sa dân sẽ để chúng lại cho người chết rồi chôn theo xuống đất.

Đồ vật trong túi là những vật kì lạ, khó hiểu trong mắt Sa dân, nhờ đó mà “‘xác chết’” được giữ lấy. Trong hành trình lúc này, “‘xác chết’” có mở thử túi, bên trong đều là lọ hộp, có lẽ là chút thuốc gì đó, nhưng lại không hề có chữ hay đánh dấu gì, nhất thời cũng không rõ chúng có công dụng gì, ngoài ra còn có túi châm, dao nhỏ và một đôi găng tay da lân kì quái.

Bây giờ lại mở túi lần nữa, lựa chọn một lát, cuối cùng hấn chọn ra một cái bình sứ, trong đó có năm viên thuốc màu đỏ lớn cỡ đầu ngón tay, ngửi vào mùi thơm khá nồng... ‘Xác chết’ không biết tên của nó, không nhớ được công dụng của nó nhưng rất kì lạ là hấn lại biết thuốc viên này hấn là có thể ăn được, có thể ăn cho đỡ đói.

Thứ còn sót lại trong đầu chỉ có thể xem là tư duy ‘quán tính’, giằng co một lúc với lý trí và tâm tư sau khi mất đi kí ức, “‘xác chết’” thử nuốt một viên thuốc, quả nhiên, rất nhanh đã lên tinh thần hấn, dù bụng không có cảm giác ăn no nhưng rõ ràng là không đói nữa.

“‘Xác chết’” vui mừng cân nhắc một lát, quyết định sau này sẽ gọi loại thuốc thần tiên này là ‘Không đói’.

Mấy ngày sau đó vẫn trải qua tình hình rượt đuổi, đeo bám nhanh như ngày đầu tiên. ‘Xác chết’ đã tính hiệu lực của ‘Không đói’, một viên có thể dùng khoảng một ngày, số lượng thuốc viên ít nên không thể kiên trì quá lâu, hấn đành phải dùng tiết kiệm, không tới lúc đói đến thật không thể chịu nổi nữa thì sẽ nhịn không ăn, cho đến lúc hoàng hôn ngày thứ bảy, cuối cùng người Man cũng trở về đại đội, cùng lúc đó, đội ngũ của Bạch Âm tộc cũng đã rơi vào tầm mắt của ‘xác chết’.

Toàn tộc gần mười vạn người di cư, cộng thêm nhiều hành lý, đồ đạc, quy mô của đội ngũ đông đúc kinh người, mệnh mông biển người, khi vừa nhìn vào vốn không thể nhìn ra đầu cuối.

“‘Xác chết’” không dám đến quá gần, cũng như lúc bám theo trước đó, duy trì khoảng cách với đại đội người Man, đồng thời bước chậm chậm đi theo bọn họ. Sắc trời chuyển tối, Bạch Âm ngừng tiến lên, hạ trại tại chỗ, dựng lều, châm lửa trại, sau đó “‘xác chết’” ở xa liền sốt ruột... hấn nhìn thấy thịt rồi.

Sa dân bắt đầu nổi lửa nấu cơm, có người dắt dê vàng mà đoàn người mang theo ra, sau khi giết rửa sạch sẽ liền đặt trên đồng lửa để nướng, không biết do thính lực quá kinh người hay do tác dụng tâm lý mà “‘xác chết’” thậm chí còn có thể nghe được tiếng dầu vàng óng ánh chảy ra từ thịt dê, rơi xuống đồng lửa tạo ra tiếng vang tí tách.

Xem người Man nướng thịt mà sốt ruột, xem người Man ăn thịt càng sốt ruột hơn, “‘xác chết’” nắm chặt nắm tay, rất may đầu óc còn tỉnh táo, bây giờ không thể làm gì, chỉ có thể bình tâm chờ đợi, đợi đến lúc đêm khuya, bọn chúng ngủ hết mới có cơ hội đến gần, chỉ có thể mong bọn chúng ăn không ngon miệng, tốt xấu gì cũng để lại ít thịt dê cho mình...

Có lẽ là để chúc mừng dũng sĩ trở về, bữa tối hôm nay phong phú khác thường, Búp bê sứ và Ban đại nhân cũng nhờ đó mà được hưởng lây, được cùng Sa dân ăn được một bữa thịt ngon, giữa chừng Ban đại nhân lặng lẽ giấu một bình rượu mạnh nhỏ dưới y bào, rồi sau đó nháy mắt một cái với Búp bê sứ, người sau hiểu ý, cũng không sợ dầu mỡ, lợi dụng lúc sa dân không chú ý, lấy một miếng thịt dê to đã nướng chín nhét vào trong tay áo... Lão đầu tử trộm rượu rồi, nằng nặng phụ trách ‘chuẩn bị’ ít đồ ăn nhắm rượu vậy.

Phải nói lại rằng, đợi đến lúc nửa đêm cùng Ban đại nhân uống rượu nói chuyện phiếm có thể xem là thú tiêu khiển tốt nhất đối với Tạ Tư Trạc trong khoảng thời gian này.

Ăn xong cơm tối, một già một trẻ trở về chỗ ở tạm của mình, mới vừa để rượu thịt xuống, bỗng nhiên lại có Sa dân chạy đến truyền lời, Sa vương có chuyện gấp, gọi hai người họ lập tức đến gặp.

Ban đại nhân và Búp bê sứ nhìn nhau một cái, trong thần sắc đều có chút buồn bực, nghĩ không thông vì sao Sa vương muốn tìm hai người họ, Ban đại nhân còn hỏi mấy câu, Sa dân truyền lời cũng không biết Sa vương có chuyện gì, chỉ một mực thúc giục họ chạy nhanh đến đó.

Lúc tìm người vô cùng gấp gáp nhưng sau khi tìm được người, Sa vương lại không vội gặp bọn họ nữa mà để Ban, Tạ hai người đợi ở ngoài lều, Sa vương thì ở trong lều cùng Đại Tế Ti của tộc bàn bạc chuyện gì đó.

Doanh trường khi hành quân tất nhiên không thể so sánh với chỗ ở trong gia viên, bây giờ Sa vương thật sự là ở trong lều trại, dưới trướng không hề có địa cung.

Cũng vì bình thường Sa dân đều ở nhà dưới đất nên lều trại đối với bọn họ mà nói nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là cái nóc nhà, dù là công nghệ hay chất lượng đều không thể nào so sánh được với mục dân, hiệu quả cách âm lại càng kém cỏi, cho nên âm thanh nói chuyện giữa Sa vương và đại Tế tự dù thấp trầm nhưng Ban đại nhân và Tạ Tư Trạc đang đợi ở ngoài vẫn có thể nghe được âm thanh dứt quãng của bọn họ.

Tạ Tư Trạc thì không sao cả, dù sao có nghe được cũng không hiểu, nhưng nàng chú ý thấy Ban đại nhân rất nghiêm túc lắng nghe. Nàng có chút buồn bực, nhẹ giọng hỏi:

- Ngài nghe hiểu à? Đang nói gì vậy?

Thời cổ, Sa dân và tổ tiên Khuyển Nhung cùng chung hưởng thảo nguyên, về ngôn ngữ, nếu theo cách nói kiếp trước của Tống Dương thì là 'cùng một ngữ hệ', trong đó từ ngữ dùng chung rất nhiều, hơn nữa ngữ pháp cũng gần như nhau, nếu biết một trong hai loại ngôn ngữ này, rất nhanh sẽ có thể học được loại còn lại. Ban đại nhân tinh thông tiếng Khuyển Nhung, lại chung sống với Sa dân một khoảng thời gian không ngắn, bây giờ đã có thể nghe hiểu chút ít các cuộc nói chuyện của Sa dân rồi.

Ban đại nhân không thể giải thích gì, dùng sức vung tay một cái ra hiệu cho Búp bê sứ không được quấy rầy mình.

Rất nhanh, Ban đại nhân dường như nghe được trọng điểm gì, vẻ mặt bỗng dưng phức tạp hẳn lên, vừa có kinh ngạc, hoảng sợ, vừa có một chút vui mừng dữ dội mà không cách nào che giấu được, trong lúc kích động, cả người lão lập tức căng cứng, giống như tượng gỗ, đứng yên tại chỗ không hề động dấy.

Tiếng nói chuyện bên trong không ngừng, lại nghe được một lát, lão đầu tử liền phát điên, hoàn toàn không quan tâm đến mệnh lệnh của Sa vương nữa, xông thẳng vào vương trướng, động tác của lão quá mạnh đến mức tấm da gắn ở cửa lều cũng trực tiếp bị lão giẫm rách xuống.

Cửa lều quán giữa hai chân, Ban đại nhân đứng không vững, rầm một tiếng ngã ra trước mặt Sa vương và đại tế tự, mấy con người đều bị lão ta dọa một phen. Tạ Tư Trạc vội vàng chạy đến đỡ lão dậy, không ngờ còn không đợi nàng tiến đến, Ban đại nhân liền chống dậy, không phải đứng lên mà là quỳ trên đất, miệng dùng tiếng Man nói lớn gì đó.

Một đoạn chưa nói xong, Ban đại nhân bỗng nhiên bắt đầu đập đầu xuống đất liên tục, hướng về Sa vương mà đập đầu!

Tuy rằng mặt đất không phải bằng đá nhưng đoạn này của cánh đồng hoang vu có thổ chất rắn chắc, chưa đập được mấy cái thì trên trán của lão đầu tử đã đầm đìa máu tươi.

Búp bê sứ hoàn toàn bị ông dọa đến ngất người, còn Sa vương thì phản ứng nhanh hơn một chút, đưa tay đỡ Ban đại nhân dậy, miệng nói vài câu tiếng Man, lão đầu tử sau khi nghe, sự lo lắng và hoảng loạn trước đó không còn trên vẻ mặt mà biến thành vui mừng, thoải mái, mặt khác cũng có chút ảo não và buồn bực.

Lúc về đến chỗ ở, trăng non ở chân trời đã lên.

Tạ Tư Trạc tìm Sa dân lấy ít vải và cỏ thuốc kì lạ có tác dụng cầm máu, tự tay xử lý vết thương cho Ban đại nhân, nàng lần đầu tiên băng bó cho người khác, cong cong vẹo vẹo, băng bó thật khó coi. Đợi xong

việc, lại xoay người rót chén nước cho lão đầu tử, đồng thời nhẹ giọng hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

- Thi thể của Tổng Dương bị đánh cắp mất rồi.

Búp bê sứ bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tinh nhuệ:

- Ý gì vậy?

Ban đại nhân lắc đầu nói:

- Đừng sốt ruột, để ta nói từ từ.

Lúc hoàng hôn, võ sĩ Bạch Âm mang theo gian tế trở về, sau khi gặp Sa vương, Tang Phổ cũng không giấu giếm nữa, đem tình hình thực tế nói thẳng ra. Sa vương tất nhiên kinh ngạc không ít, lập tức mời Đại Tế Ti đến bàn bạc chuyện này, đồng thời cũng gọi Tạ Tư Trạc và Ban đại nhân đến, muốn nghe xem họ nói thế nào.

Ở ngoài lều, Ban đại nhân nghe rõ ràng, Sa vương và Đại Tế Ti nói người Hán trẻ tuổi bị chôn dưới đất vẫn còn sống, lão đầu tử thì sao lại không biết ‘người Hán trẻ tuổi kia’ là ai!

Ban đại nhân vừa nói đến đây, bịch một tiếng, Búp bê sứ ngồi ngay xuống đất, hai mắt mở to, không phân biệt được là nàng muốn khóc hay muốn cười, chén nước đầy đang bưng trên tay sớm đã đổ hết vào áo của mình.

Ban đại nhân cười, không đợi Búp bê sứ hỏi lại, ông liền gật đầu nói:

- Không sai, Tổng Dương chưa chết.

Búp bê sứ hít vào một hơi sâu, sắc mặt dần dần bình tĩnh lại, nghiêm túc nói:

- Ngài tiếp tục nói.

Vừa nói, hai tay vừa chống xuống đất để đứng lên nhưng vừa mới đứng lên được một nửa, hai con người to bỗng nhiên hướng lên trên, lại choáng ngã xuống đất.

Về mặt Ban đại nhân khá mất kiên nhẫn, run rẩy đưa tay phải ra, dùng ngón tay cái ấn vào huyệt giữa mũi và miệng, nhưng người già rồi sức lực có hạn, một ngón tay vốn không đủ sức, phải thêm vào một ngón tay khác, hai tay run rẩy cùng lúc dùng sức, đợi lúc ông mệt đến toàn thân toát mồ hôi, Búp bê sứ rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, mở mắt ra, con người từ mơ hồ đến có thần rồi trở nên thanh thản, Búp bê sứ ngồi dậy, ngẫm nghĩ một lát, bỗng nhiên cười thành tiếng... Không còn cách nào, không cười không được rồi, nén không được, kìm không nổi, nếu không được cười sẽ chết người mất... không cười, thật sự sẽ chết!

Để nàng cười một trận rồi Ban đại nhân mới nói tiếp chuyện vừa rồi.

Mới nghe Tổng Dương chưa chết, Ban đại nhân vừa mừng vừa sợ nhưng lời Đại Tế Ti *sau đó lại khiến lão không ngừng lo sợ: người chết sống lại là dấu hiệu thần phạt!

Mặc dù Ban đại nhân không hoàn toàn hiểu tập tục của Sa dân nhưng bằng kiến thức cơ bản nhất thì ông cũng có thể hiểu, nếu đã là dấu hiệu xấu, Sa dân tuyệt đối sẽ không để Tổng Dương sống sót.

Lúc này thì làm sao mà còn lo đến chuyện suy nghĩ vì sao Tổng Dương không chết, trong lúc tình thế cấp bách, Ban đại nhân trực tiếp xông thẳng vào vương trướng, lớn tiếng thay Tổng Dương giải thích việc này... Lão đầu tử nói với Sa vương và Đại Tế Ti *rằng con trai của mình lúc nhỏ do luyện công sai sót, bị bệnh hiểm nghèo ‘tử miên’, thường ngủ sâu như chết mà không có nguyên nhân, lúc phát bệnh giống hệt như chết rồi, gần như không có khác biệt nhưng không phải chết thật mà chỉ là mê man.

Lời nói dối nhất thời nghĩ ra có nhiều sơ hở, khiến người ta khó mà tin được, nhưng Ban đại nhân nhất thời không tìm được cớ nào khác thì chỉ có thể nói như vậy, ông nhất định phải để đối phương hiểu Tổng Dương không phải chết đi sống lại mà là vốn chưa hề chết.

Chết rồi mà sống lại là dấu hiệu của thần phạt; không chết mà bị chôn nhầm xuống đất chẳng qua chỉ là sai lầm do sơ suất. Chỉ có thể như thế mới có thể khiến Sa dân tha cho Tổng Dương... Lúc đó, Ban đại nhân

làm sao biết được còn có nội gián tể tự, còn có quá trình trộm đi thi thể, lão chỉ nói Tống Dương từ trong biển hoa leo ra khỏi phần mộ, bị sa dân đóng giữ nơi đó bắt lại, sống chết chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Sau đó, Ban đại nhân lại giải thích với Sa vương rằng trước đây che giấu việc này là vì lòng thương con trai, sợ Sa dân biết nó không chết sẽ đem nó ném vào thung lũng nuôi cá chạch, cho nên dù biết rõ Tống Dương là mê man nhưng ông vẫn che giấu đi, để cho Sa dân đem chôn. Tiếp đó, lão lại đập đầu khấn cầu sa vương khoan thứ Tống Dương.

Sa dân Bạch Âm nội tâm thuần tịnh nhưng cũng không phải đồ ngốc, hiển nhiên Sa vương không cho lý do thoái thác của Ban đại nhân là thật, nhưng cũng vẫn đỡ lão đầu tử dậy, đem quá trình Tống Dương ‘chết đi sống lại’ thuật lại như thực tế, Ban đại nhân lúc đó mới biết Tống Dương chạy thoát rồi, không hề lọt vào tay Sa dân như cách mà mình đã tưởng tượng, lời nói dối lúc nãy của mình không có ý nghĩa gì rồi.

Sa dân đối xử tử tế với Ban đại nhân và Tạ Tư Trạc, xét cho cùng là vì con trai, phu quân của hai người họ chết trong tay Sa dân, bây giờ Tống Dương vẫn còn sống, theo lý mà nói đãi ngộ lúc trước phải toàn bộ xóa bỏ mới đúng, nhưng Sa vương lại không làm như vậy, chỉ ra hiệu cho hai người họ ra về trước.

Sa vương vẫn đối xử tử tế với hai người, tuy không hợp lẽ thường nhưng theo Ban đại nhân thấy cũng không khó lý giải, cảnh báo thần phạt không phải là chuyện nhỏ, một khi truyền ra ngoài, lòng người toàn tộc sẽ hoảng loạn, nếu không phải bắt đắc dĩ thì Sa vương cũng sẽ không tuyên bố việc này, cho nên ‘cha già’, ‘thê tử’ của Tống Dương, lúc trước được đối đãi thế nào thì sau này cũng vẫn như vậy.

Lúc Ban đại nhân nói, Tạ Tư Trạc luôn cười, lúc còn trong thổ lao của Sa dân, nàng từng nói, lúc trước không có Tống Dương, nàng không sao cả; nhưng khi con người này đến, rồi lại đi, nàng rất không vui; không ngờ bây giờ hắn đi rồi lại trở về... vui đến không chịu nổi rồi, đây cũng là lần đầu tiên trong đời Búp bê sứ biết được cảm giác này.

Một Tạ Tư Trạc tâm tư thông thấu, một Tạ Tư Trạc tính tình trầm tĩnh mà lại đang cười ngây ngô không dứt.

Không biết đã cười bao lâu, tâm trạng hơi hơi bình tĩnh lại, nàng hỏi:

- Có một chuyện ta còn không hiểu lắm.

Ban đại nhân lạnh giọng hỏi lại:

- Không hiểu vì sao Tống Dương không chết ư? Người đừng hỏi ta, ta còn không biết nên hỏi ai đây này.

Búp bê sứ vội vàng lắc đầu:

- Không phải, không phải muốn hỏi cái này. Cũng không phải không muốn hỏi, là biết việc này có hỏi ngài cũng vô dụng...

Không đợi nàng dứt lời, Ban đại nhân liền mất kiên nhẫn mà cắt lời:

-Nói cái gì, vòng vo thế này, không biết nói chuyện cho rõ ràng rồi à? Muốn hỏi gì thì hỏi nhanh lên.

Búp bê sứ lại muốn cười, liền dùng sức ho khan một tiếng để chặn tiếng cười lại:

- Ngài cầu khẩn cho Tống Dương... Vì sao?

Nhưng Ban đại nhân không đáp, chỉ rầu rĩ hừ một tiếng:

- Ta đã già đến thế này, không thể ngờ còn phải đập đầu quỳ lạy đám mọi rợ, thật sự buồn bực, đêm nay không muốn nói chuyện nữa.

Vừa nói, vừa một hơi thổi tắt đèn dầu, ông nằm ngả lên thảm, không nói thêm lời nào nữa.

Tạ Tư Trạc cũng không hỏi nữa, rót đầy lại chén nước rồi để bên cạnh Ban đại nhân, Ban đại nhân nửa đêm thường ho khan, lúc đó phải uống nước để nén ho.

Tin tức thành linh đến làm loạn cả kế hoạch đã định là vào nửa đêm sẽ uống rượu ăn thịt, hai người họ hoàn toàn quên mất, rượu thịt để ở một góc lều trại vẫn bọc kín chưa được động đến...

Nửa đêm khuya khoắt, doanh địa to lớn tĩnh mịch, chỉ có một hai tiếng tí tách nhỏ thỉnh thoảng lại vang lên trong đồng lửa trại, một vài đốm lửa bắn ra, trong nháy mắt đã tắt.

Người Man ngủ qua đêm cũng sắp xếp chiến sĩ trực đêm nhưng dù sao cũng không phải là hành quân đánh giặc, cánh đồng hoang vu ngàn dặm không người, căn bản không có kẻ thù tập kích nên người Man trực đêm cũng rất rảnh rỗi, hoặc túm năm tụm ba thấp giọng nói chuyện phiếm, hoặc dựa lưng vào nhau mà ngủ gật, không ai chú ý đến một bóng người đã lợi dụng bóng đêm bao phủ mà lặng lẽ tiến vào doanh địa lớn đến kinh người này.

Trương gia đại thiếu

292. Chương 51: Thích Khách

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 51: Thích khách

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

“Xác chết” rất không vui, không ngờ đám người Man này còn ăn tham hơn hắn, nướng nhiều dê như vậy mà không còn thừa một chút thịt nào, đồng xương vớt trên mặt đất sạch sẽ đến mức có thể khiến ruồi bọ trượt chân.

Đêm đã rất khuya, toàn bộ doanh địa đều đã chìm vào giấc ngủ sâu, binh sĩ tuần đêm ung dung buông thả, hoàn toàn vô trách nhiệm, “xác chết” càng đi càng thả lỏng, dựa trên cảm giác sắc bén, phản ứng xuất sắc của hắn, nơi này giống như không có phòng vệ, hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng bị phát hiện ra; mà ngoài thả lỏng ra, hắn lại càng không cam lòng: nếu tìm không được thịt sẵn có, có thể tìm thấy đám dê của người Man cũng được. “Xác chết” đã bắt đầu cân nhắc, thật không ổn nếu trộm một con tự mình về nướng. Nếu như vậy, chỉ trộm dê chưa đủ, còn phải trộm thêm đá lửa, bó củi, dao giết dê, tốt nhất còn có thể tìm thấy muối ăn và hương liệu người Man dùng để nêm nếm.

Hắn tính toán khá cẩn thận, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một chút kinh ngạc: “Xác chết” kinh ngạc về ‘trạng thái’ hiện tại của mình, trong lúc làm kẻ trộm mà lại không có một chút căng thẳng, thoải mái như đang đi dạo trong vườn nhà mình, không lẽ mình trước đây chính là phi tặc? Vậy cũng hợp tình hợp lý, với thân thủ của mình, không làm kẻ trộm thì thật có chút đáng tiếc.

Vừa nghĩ vừa đi vừa tìm vừa cười, trong mấy ngày này, “xác chết” dần dần hiểu về bản thân nhiều hơn, ngoài việc thân thể có tu vi đáng gờm, điều khiến hắn hài lòng nhất là bản thân hắn là một người lạc quan, bản tính này không có quan hệ trực tiếp với kị ức, từ lúc tỉnh lại cho đến bây giờ, hoàn cảnh tuy khó khăn nhưng bản thân lại luôn có thể cười, như vậy rất tốt.

Doanh địa thật sự quá lớn, tìm dê còn khó hơn tìm người, “xác chết” tìm qua tìm lại trước sau vẫn không được như mong muốn, bụng đói đến mức có chút co giật rồi, thuốc thần tiên ‘Không đói’ chỉ còn một viên rưỡi; “xác chết” biết rõ trong doanh địa này có cái ăn thì làm sao còn nỡ ăn viên thuốc quý báu nữa.

Nháy mắt đã qua hơn nửa đêm, trời cũng sắp sáng rồi, “xác chết” vẫn chưa tìm được thịt, cũng không phát hiện thấy dê, thu hoạch duy nhất là trộm được hai con dao từ trong một lều trại, một dài một ngắn, nhưng dao lại không thể ăn, hắn đói đến mức nước bọt trong miệng cũng phát đắng, không dám mơ tưởng nữa nhưng cũng không thể mất công đến một chuyến thể này. Không ngờ, đúng vào lúc này, hắn bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương từ thịt nướng.

Không phải là mùi hương của thịt đang nướng mà là thịt sớm đã nướng chín, để nguội rồi... “xác chết” có ngửi cảm nhận bén khác thường, trong đó khứu giác lại xuất sắc nhất, chó săn tốt nhất gặp hắn cũng phải xấu hổ.

“Xác chết” hí hửng vui mừng, đại khái có thể hiểu được, vậy là có người cất giấu thịt nướng trong bữa ăn tối mang về chỗ ở, đi theo mùi thơm, hẳn liền đến một lều trại cách đó không xa. Thoáng dừng lại một lát, nghe bên trong không hề có động tĩnh gì, hẳn liền vươn tay đỡ màn cửa lên, thân hình nhoáng một cái đã đi vào trong.

Lúc này, hẳn đã mấy lần đi vào lều của người Man, Sa dân ban ngày đi đường mệt nhọc, ban đêm đều ngủ rất say, vốn không thể phát hiện ra có người đi vào. Động tác của “xác chết” còn nhẹ nhàng nhanh nhẹn hơn con báo, hẳn cũng tự tin sẽ không đánh thức bất kì ai.

Trong lều có hai người nằm.

Cuộc sống của Sa dân vốn là gian khổ mà Bạch Âm tộc ngày trước rời xa gia viên sống ở nơi khác, cuộc sống tất nhiên sẽ càng khó khăn hơn nữa, ăn thịt đối với bọn chúng mà nói tuyệt đối là một loại hưởng thụ xa xỉ, Sa vương cũng là thấy mọi người mười mấy ngày liên tục di chuyển quá vất vả, vì động viên sĩ khí mới truyền lệnh toàn tộc, để mọi người ăn một bữa ngon.

Nếu đã là hưởng thụ thì làm sao lại có thể còn sót lại chứ? Hơn nữa, nội bộ Bạch Âm đoàn kết, khiêm nhượng, thịt nướng vốn là không đủ ăn, căn bản sẽ không có ai lén lút giấu riêng cho mình. Doanh địa to lớn thế này, trong mấy vạn người Man thì chỉ có một miếng thịt nướng bị giữ lại – đồ ăn nhắm rượu mà Búp bê sứ giấu trong tay áo mang về.

Động tác của “xác chết” cực kì nhẹ nhàng, quả thật sẽ không đánh thức bất kì ai nhưng nếu còn có người chưa ngủ thì sao?

Tạ Tư Trạc không ngủ được.

Tinh thần vốn suy nhược đã ngủ không ngon, hôm nay lại nghe được tin tức kinh người, nàng làm sao có thể bình yên đi vào giấc ngủ? Nằm trên thảm không ngừng nghĩ ngợi, nghĩ xem chàng đi đâu rồi; nghĩ xem chàng có thể an toàn rời khỏi cánh đồng hoang vu này không; nghĩ xem chàng có giống như lần gặp mặt đầu tiên, bỗng nhiên thần kì xuất hiện cứu mình không; còn nghĩ nếu có thể gặp lại, mình nên nói gì với chàng, chàng lại sẽ nói gì với mình?

Dù ngủ không được nhưng nàng vẫn nhắm mắt lại, “xác chết” bước vào lều trước sau đều không phát ra tiếng động nào, Búp bê sứ vẫn chưa phát hiện việc bất thường.

Nhưng sau đó một lát, nàng liền thấy có gì đó không ổn rồi, không phải nghe được, lại càng không phải nhìn thấy gì. Rất khó dùng ngôn ngữ miêu tả rõ ràng, chỉ là cảm giác đơn thuần nhất, cũng là nguyên thủy nhất, trong tai Tạ Tư Trạc hoàn toàn tĩnh lặng nhưng nàng vẫn là cảm thấy trong lều đã có thêm cái gì đó.

Nàng tiếp tục duy trì hơi thở nhẹ nhàng, chậm rãi nâng mí mắt lên một chút, chỉ thấy một bóng người đang rón ra rón rén đi đến góc lều trại, vươn tay cầm lấy thịt nướng mà nàng đã trộm về.

Kẻ ăn trộm thịt ư? Tạ Tư Trạc cũng không quá sợ hãi, chỉ là cảm thấy kì lạ, người này sao biết mình có thịt?

Không đợi nàng nghĩ thêm gì nữa, “xác chết” đã đứng lên rồi.

Trong lều trại rất tối, dựa vào thị lực của Tạ Tư Trạc không thể nhìn rõ diện mạo của đối phương nhưng hình dáng đại khái thì cũng có thể thấy rõ, thân hình của người này... rất là quen thuộc, nàng làm sao mà không nhận ra được chứ!

Trong khoảnh khắc, Tạ Tư Trạc liền ngẩng người ra. Suốt một buổi tối, tất cả mọi thứ nghĩ đến đều liên quan đến chàng, thậm chí giây phút trước cũng còn nghĩ ngợi, khi gặp lại nên chào hỏi thế nào, nhưng bây giờ thật sự gặp được rồi, Búp bê sứ từ đầu óc đến tâm tư đều hoàn toàn trở nên trống rỗng, toàn thân tứ chi đều đang dùng sức nhưng lại dường như không hề phát ra được chút sức lực nào.

Là trò đùa dai của ông trời hay là chàng cố tình chạy đến đây giỡn chơi? Chàng làm sao tìm được mình vậy... Chàng không phải đến tìm mình sao? Thật sự là đến trộm thịt sao?

Kích động, kinh ngạc đã trở thành buồn bực, nghi hoặc, Tạ Tư Trạc trở mắt nhìn Tống Dương vô cùng vui vẻ khi cầm miếng thịt nướng, lết lết đi ra phía ngoài.

“Xác chết” bây giờ quả thật vui đến chết mất, lấy được thịt nướng, trong lòng mãn nguyện, trong đầu cân nhắc nên làm kí hiệu gì đó trên lều trại, nhà này thích giấu thịt, tối ngày mai mình lại đến một chuyến, nói không chừng vẫn có thể tìm thấy thức ăn ngon, đưa tay vén màn cửa lên, như vừa nãy không hề phát ra tiếng động nào, đang chuẩn bị cất bước rời đi, hoàn toàn không nghĩ đến việc sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng:

- Chàng... khoan hãy đi.

Âm thanh rất nhẹ, rất thấp, mang theo ghen ngào, còn có một chút run rẩy.

“Xác chết” bị dọa một phen, làm kẻ trộm bị bắt được không phải là chuyện nhỏ, huống chi lại đang ở trong doanh địa người Man, đang định rút chân bỏ chạy nhưng thân thể vừa động một cái, hấn lại cố kìm lại... Đối phương nói tiếng Hán, hấn nghe hiểu rồi. Hấn là theo thịt tìm đến, không quan tâm người ở trong lều là Tiên tử hay La Sát, cho nên sau khi đi vào cũng không nhìn kĩ chủ nhà, tất nhiên không biết lều này người Hán ở.

Dừng bước chỉ đơn giản bởi mọi người đều nói tiếng Hán, có thể giao tiếp với nhau, ít nhất hấn có thể làm rõ bản thân bây giờ rốt cuộc đang ở đâu... “Xác chết” hít một hơi sâu, xoay người quay trở lại, trong tầm mắt là một thiếu nữ thân hình mảnh mai, làn da trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp giống như một con búp bê bằng sứ.

“Xác chết” hạ thấp âm thanh, giọng điệu nghiêm khắc:

- Người không được kêu to, nếu không... ối? ối?

Còn không đợi hấn nói lời đe dọa, Búp bê sứ đã đứng lên, cũng không phân biệt được đang cười hay đang khóc, không phân trần gì đã chạy đến dùng sức ôm lấy hấn.

Vừa rồi chỉ nhìn thấy thân hình, trong lòng Búp bê sứ còn có chút do dự, bây giờ nghe thấy tiếng nói thì càng chắc chắn rằng tuyệt đối không hề nhận nhầm người. Thật sự giống như đang nằm mơ, trước nhìn thấy bóng dáng rồi sau lại nghe được chàng nói chuyện, Tạ Tư Trạc vươn tay ra trước, thật sự cũng không định ôm lấy chàng, chỉ là không kìm nổi muốn sờ thử xem chàng có thật sự tồn tại không, nhưng sau khi đôi tay vươn ra, chạm một cái, liền tự nhiên biến thành một cái ôm chặt.

“Xác chết” trợn tròn mắt, bị Búp bê sứ ôm lấy cũng không động dậy, chỉ có thể đưa miếng thịt nướng lên cao, ngơ ngác đứng tại chỗ, trong lòng cảm thấy đối phương thật quá nhiệt tình...

Rất nhanh, Búp bê sứ đã cười thành tiếng, buông Tống Dương ra đang định nói gì đó, không ngờ Ban đại nhân ngủ cách đó không xa đã bị họ làm thức dậy rồi.

Người già ngủ không thể nào say như người trẻ tuổi, có một chút động tĩnh là tỉnh ngay, Ban đại nhân mơ màng màng, hoảng hốt khi thấy trong lều lại có thêm một người, nghĩ cũng không nghĩ gì đã lập tức rống to:

- Có trộm!

Tiếng la vang dội, “xác chết” không dám tiếp tục ngơ ngác, đẩy búp bê sứ ra liền xoay đầu chạy ngay, Tạ Tư Trạc không ngăn được Phó lão Tứ, trong lúc thẹn quá hóa giận, nàng cũng không nghĩ ngợi gì, quay đầu liền đâm Ban đại nhân một phát:

- Không được la!

Với sức lực của Búp bê sứ, nắm đâm kia thật ra cũng không làm tổn thương ai nhưng Ban đại nhân vừa thức dậy, mơ màng màng cộng thêm tuổi già mắt hoa, đến ai đánh mình cũng không thấy, chỉ biết mình vừa bị đâm một phát không đau không ngứa. Tuy nhiên, cả đời Ban đại nhân không phải tự nhiên làm đại quan, phản ứng của ông cực nhanh, lập tức thay lời, không hô to ‘có trộm’ nữa mà là giận dữ rống lên:

- Có thích khách!

Búp bê sứ không thèm để ý đến lão đầu tử nữa, nhưng Tống Dương chạy quá nhanh, nàng thì làm sao đuổi theo kịp? Việc duy nhất có thể làm chỉ là: cúi người nhặt lấy thịt nướng mà Tống Dương làm rơi xuống đất

khi chạy trốn, nhanh chân chạy ra ngoài lều, dùng toàn bộ sức lực ném thịt về hướng Tống Dương mà lúc này đã chạy rất xa, lớn tiếng hô:

- Mang theo cái này! Thiếp nhận ra chàng, đêm mai nhất định phải đến!

Không biết là câu ‘Thiếp nhận ra chàng’ có tác dụng hay là “xác chết” thà liều mình cũng không bỏ thịt, cố tình tạm dừng bước, bắt lấy thịt nướng lại nhìn một lúc về phía Tạ Tư Trạc, gật đầu với nàng rồi nhanh chóng chạy thoát... Lần này, vừa hô vừa chạy, động tĩnh gây ra thật không ít, người Man gần đó đều bị kinh động, rất nhanh doanh địa đã loạn cả lên.

- Người đến là Tống Dương?

Sau khi trời sáng, Ban đại nhân ngồi trên xe lớn theo đội đi tiếp, nét mặt già nua mang đầy vẻ kinh ngạc:

- Sao đến bây giờ mới nói với ta?

Sau khi Ban đại nhân gặp thích khách, doanh địa loạn cả lên, nhưng trước khi bình minh thì cảnh sắc vẫn rất tối, Tống Dương lại có thân thủ nhanh nhẹn, cuối cùng cũng chạy thoát, Sa dân không thể chạm đến bóng của hắn, sau đó Sa vương còn cố tình gọi Ban đại nhân và Tạ Tư Trạc đến, tỉ mỉ hỏi ngay tình hình lúc đó. Lão đầu tử lúc đó thật không biết gì, hoàn toàn nói thật tình hình, Sa vương không phát hiện trọng điểm nào chỉ dành để sự việc sang một bên trước.

Đợi đến lúc Bạch Âm lại khởi hành di chuyển về hướng bắc, Búp bê sứ mới đem chân tướng sự việc nói ra.

Đối với câu hỏi của Ban đại nhân, Búp bê sứ cười đáp:

- Lúc đó, theo tính toán, Sa vương sẽ hỏi chuyện, ta thấy ngài không biết gì thì sẽ tốt hơn.

Ban đại nhân có thể hiểu được ý của nàng, trước gật gật đầu, sau đó lại nhìn Tạ Tư Trạc một cách tỉ mỉ:

- Cười vui vẻ như vậy? Ta trước giờ chưa từng thấy người có bộ dạng như vậy.

Lão già nói một câu bóng gió, Tạ Tư Trạc thông dong đáp:

- Chàng không chết. Tối qua ta thấy chàng còn sống rồi, bây giờ không cách nào, vui mừng không kìm nổi.

Vừa nói, Tạ Tư Trạc vừa ôm lấy bình đất, trên xe ngựa khá xóc nhưng vẫn cố sức rót một chén nước cho Ban đại nhân rồi đưa qua:

- Tuy nhiên, Tống Dương có chút bất thường, chàng không nhớ ngài và ta, dường như nơi này có vấn đề.

Vừa nói, nàng vừa đưa tay gõ gõ vào trán mình.

Ban đại nhân vốn là thấy sự việc đêm qua có gì đó không ổn, nghe vậy liền giật mình nhận ra:

- Kí ức cũng hần không còn? Nói như vậy hần tìm đến... thật sự là trùng hợp à?

- Ta cảm thấy là ý trời.

Tạ Tư Trạc lại cười, từ sau đêm qua, được biết Tống Dương chưa chết nàng cứ cười cười suốt, cười đến cơ mặt cũng có chút căng cứng rồi:

- Trước khi chàng chạy thoát, ta đã la lên ‘thiếp biết chàng là ai’, cũng kêu chàng đêm nay lại đến, chàng chắc là sẽ đến.

Vừa nói vừa ló đầu nhìn ra ngoài xe, đương nhiên không nhìn thấy Tống Dương ở đâu nhưng nàng biết, chàng nhất định bám theo ở cách đó không xa.

Ban đại nhân chưa biết phải hay không, sau khi trầm ngâm một lúc mới chậm rãi mở miệng, giọng điệu nghiêm túc, hơn nữa vẻ mặt chú tâm:

- Mất kí ức không sao cả, cùng lắm mỗi người tốn chút nước bọt, đem việc và người hần đã quên từng cái một kể lại cho hần nghe, quan trọng là... đầu óc hần có bị hỏng không?

Lên vào doanh trại người Man, đêm khuya trộm thịt, nhìn thế nào cũng không phải là việc người bình thường làm, Ban đại nhân là sợ Tống Dương bị điên rồi nên mới có câu hỏi này, nhưng không đợi Tạ Tư

Trạc trả lời, chính ông lại thoải mái mà cười... Hôm qua, Sa vương đã đem chuyện ‘xác chết hồi sinh’ kể qua một cách tỉ mỉ, Tống Dương mất tích ở nơi xa xôi cách đây mấy ngày lộ trình, lại lặng lẽ xuất hiện vào nửa đêm hôm qua, bằng tâm tư của Ban đại nhân tất nhiên có thể nghĩ ra hắn đã bám theo đội ngũ bắt gian tể mà đến.

Nếu thật sự là thằng điên thì làm sao có thể hiểu được việc dựa vào bám đuôi mà thoát ra khỏi hoang mạc không người này.

Ban đại nhân thở dài:

- Xem ra thật đói lắm rồi, mặc kệ tối nay ăn cái gì cũng để dành cho hắn một phần đi.

Điều này vốn không cần cần dặn, Tạ Tư Trạc đổi qua một đề tài mới:

- Ta trước đây thật không nghĩ đến, ngài lại quan tâm Tống Dương.

Ban đại nhân căng mí mắt lên nhìn nàng một cái:

- Nói sao?

Tạ Tư Trạc cười một cái:

- Còn phải nói sao?

Giữa Tống Dương và Hữu thừa tướng là có thù. Nếu không phải Tống Dương phá hỏng chuyện Tĩnh Vương Nhân Đường, bây giờ Ban đại nhân vẫn đang ngồi cao trong triều đình, chứ không thảm đến mức này.

Ban đại nhân lắc đầu rồi liền trầm mặc. Một lúc lâu sau, ông chậm rãi thở ra một hơi dài:

- Người hiểu bao nhiêu về Hồ Trình Hiếu?

Búp bê sứ lắc đầu đáp:

- Ta và Tả thừa tướng không tiếp xúc gì nhiều, còn không bằng quen biết với ngài.

- Không sao cả, không quen thì không quen thôi. Con người Hồ Trình Hiếu này, trong đầu có chín cái ụ, trong lòng có chín cái lỗ, ruột cũng cuộn chín vòng cong, rất thông minh, mưu mẹo, không phải là nhân vật dễ đối phó... Nhưng trong xương cốt hắn đúng là một đại đại trung thần, vứt bỏ tâm cơ và thủ đoạn tự cho là đúng đi thì người này xứng đáng với bốn chữ: trung quân ái quốc.

Hữu thừa tướng nói về Tả thừa tướng, giọng điệu dù khinh thường nhưng đánh giá không thấp, sau đó, lão lại thay đổi cách nói:

- Lại nói bản thân ta, ta thấy ta cũng là một vị quan tốt nhưng ta và họ Hồ không giống nhau, hắn là trung quân ái quốc, còn ta là ái quốc trung quân. Trước sau không như nhau, nặng nhẹ cũng khác nhau, chính là khác biệt giữa hai người bọn ta. Hắn trung quân hơn ta, ta tự nhận thấy mình ái quốc hơn hắn.

- Hắn cho rằng thiên hạ là của hoàng đế, ta lại cảm thấy hoàng đế là của thiên hạ. Hồ Trình Hiếu làm quan là đang giúp hoàng đế quản lý thiên hạ, ta lại vừa khéo ngược lại, ta làm quan là thay thiên hạ quản lý tốt hoàng đế.

Ban đại nhân đưa mắt nhìn về phía Tạ Tư Trạc, hiếm khi đôi mắt già này lộ ra cuồng vọng:

- Điều ta nói, người có thể hiểu không?

Nhà Hán từ thời cổ đều lấy đế vương làm chí tôn, trước giờ chỉ có quân lâm thiên hạ, có khi nào từng có cách nói “thiên hạ thụ quân”, lời cũng Ban đại nhân thật có chút kinh thế hãi tục, Búp bê sứ như hiểu mà như không, thăm dò hỏi:

- Ngài thấy Phong Long không đủ tư cách, quản lý không tốt thiên hạ mà ngài xem trọng cho nên liên kết với Tĩnh Vương, phát động phản loạn?

Ban đại nhân lắc đầu:

- Phong Long dù không thông minh tài giỏi bằng cha của ngài, ông của ngài nhưng cũng có thể gọi là có quy củ, điều hiếm có hơn nữa là ngài ấy có tấm lòng lương thiện, lúc tranh giành thiên hạ, loại người này

tuyệt đối không thể dùng nhưng lúc giữ thiên hạ, loại người như vậy chưa chắc không phải là phúc của bá tánh, có thể xem như lựa chọn trên trung bình, có thể được. Ngày trước ta thường giận ngài hồ đồ nhưng chưa từng cảm thấy ngài không đủ tư cách.

Búp bê sứ không hiểu:

- Ngài thấy Phong Long đủ tư cách, tại sao còn tham gia hành thích vua, phản loạn?

Câu hỏi vừa dứt, Ban đại nhân bỗng nhiên bật cười, không có không cam tâm, không có phần nỗ càn không có chút uất ức, chỉ là đơn thuần cảm thấy cách nói của Tạ Tư Trạc buồn cười nên cười:

- Nếu ta nói ta chưa từng hành thích vua, nếu nói lúc sự việc trung thu xảy ra, ta cũng như người khác, chỉ cảm thấy nguôi oanh đỉnh, trợn mắt há mồm, sẽ có người tin sao?

Búp bê sứ mở to hai mắt:

- Ngài cũng không biết trước ư?

- Không biết.

Về mặt tươi cười của Ban đại nhân không thay đổi, tiếp tục lắc đầu:

- Sau việc đó ta chỉ nói Phong Long đã chết, tuy rằng đối với cái chết của hoàng đế cũng có rất nhiều nghi ngờ nhưng những nghi ngờ này quan trọng không? Cái ta cần bảo vệ là thiên hạ, là Nam Lý, nếu hoàng đế trước đã chết rồi, việc cấp bách là nhanh chóng đỡ một người khác lên. Ta giúp Tĩnh Vương chỉ cầu thiên hạ thái bình.

Hoàng thất Nam Lý trung thu đi dạo gặp thảm họa đều là do Tĩnh Vương cầu kết Yến Đỉnh, phái tâm phúc ra gây nên, trọng thần trong triều đều không biết, Ban đại nhân cũng không ngoại lệ, không phải như người ngoài tưởng rằng lão đầu tử cũng tham gia mưu nghịch, hành thích vua.

Ban đại nhân thậm chí cũng không biết việc Tĩnh Vương cầu kết với kẻ thù bên ngoài, trong một khoảng thời gian rất dài sau trung thu, ông chỉ tưởng việc này là do tranh chấp trong nội bộ hoàng thất.

Nhưng sau khi định tội, đối với việc này, Ban đại nhân chưa từng biện minh gì, nói rồi thì cũng có ích lợi gì, cho dù ông có tham gia thảm họa tuần du hay không, việc ông đứng về phía Tĩnh Vương cũng đã là việc quá rõ ràng, chỉ với điều này cũng đã đủ rồi.

Tĩnh Vương chết rồi, Hữu thừa tướng cũng theo đó mà hết rồi, thất bại thì đã thất bại rồi.

Về phần vì sao phải giúp Tĩnh Vương, Ban đại nhân cũng chỉ dùng hai câu nói qua loa, không giải thích tỉ mỉ, nhưng nói trắng ra sự tình rất đơn giản, chỉ là cách lý giải khác nhau đối với việc cứu quốc, ổn định thiên hạ thôi, lão đầu tử đã chọn phương pháp mình cho là đúng nhất, hơn nữa cho dù việc ông giúp Tĩnh Vương rốt cuộc là đúng hay sai, nếu chỉ dựa trên ước nguyện của ông mà nói thì là không sai rồi.

Thảm họa tuần du phát sinh, Tả thừa tướng trung quân, cho nên tuyệt đối không chịu thỏa hiệp, nhất định đấu tranh một sống một còn với Tĩnh Vương, Hữu thừa tướng ái quốc, chỉ cầu quốc nội có thể nhanh chóng ổn định, chọn lựa Tĩnh Vương lúc đó đã thành thế, gần như không gì có thể gây dao động nữa. Trong đó không có tư thù, cũng không có quá nhiều toan tính cá nhân, chỉ là chính kiến bất đồng mà dẫn đến đối lập.

Nhưng Thường Xuân Hầu kia, người quan trọng nhất trong binh loạn, trong việc này từ đầu đến cuối không ngừng toan tính, đâu hề nghĩ đến trung quân ái quốc gì, hẳn ra tay chỉ có hai nguyên nhân: lúc bắt đầu là muốn giúp đỡ cho cha vợ tương lai; sau đó phát hiện việc này có phần của Yến Đỉnh, hẳn lại càng dưng mãnh.

Trương gia đại thiếu

293. Chương 52: Mùa Thu Hoạch

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 52: Mùa thu hoạch

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

- Sự tình sau đó hẳn người đã biết, Tĩnh Vương thất bại, ta bị định đại tội mưu nghịch, nhốt vào ngục chờ chém.

Âm thanh của Ban đại nhân không ngừng:

- Lúc đó ta lại thấy thoải mái hẳn, đến tuổi tác này của ta, cho dù đang làm gì, xét đến cùng cũng không thoát khỏi hai chữ: chờ chết. Ở bên ngoài luôn tìm không được mà bận rộn, ở trong lao lại thật sự thấy thanh nhàn... Hắc, ta cảm thấy những ngày ngồi tù cũng không tệ, ăn cơm cũng cảm thấy ngon hơn ngày trước.

- Nhưng không ngờ, tiểu Cố lại cứu ta ra ngoài.

Người già rồi, khó tránh việc thích lải nhải, Ban đại nhân tạm thời chuyển đề tài đến Cố Chiêu Quân:

- Con người gã cũng rất có nghĩa khí, trong suy nghĩ tự cho mình là một gian thương, khi làm việc mượn danh vì lợi, là thứ lòng lang dạ sói; nhưng trong xương cốt lại không bỏ được nghĩa khí giang hồ, luôn muốn giữ đạo có ân phải báo. Chính vì tính tình không sửa được này mới khiến gã nhìn sự việc một cách phiến diện, nhất quyết muốn giúp Phó gia một đường chạy đến cùng kiệt, một phần gia nghiệp lớn đã bại trong tay; nhưng cũng chính vì vậy, gã tuy bại nhưng chưa chết, người theo gã không ít, người tự nguyện giúp gã cũng không ít.

- Lúc trước ta từng giúp gã, sau đó gã mạo hiểm cứu ta, gã là vì muốn 'không thẹn với lương tâm', như ta cần gã 'không thẹn' sao? Gã tưởng là giúp ta? Nếu không phải gã cứu ta ra, ta bây giờ sớm đã chết rồi, chết ở Nam Lý. Triều đình có hận ta thế nào, cùng lắm nghiền nát xương ta thành tro, tùy tiện chôn, nhưng cũng không thể ném thi thể của ta đến nước khác mà?

Lão đầu tử hơn chín mươi tuổi, nhìn thấu nhân gian sùng nhục, sống chết từ lâu đã không để trong lòng rồi, chỉ có một nguyện vọng cuối cùng, xương cốt được chôn ở cố quốc.

- Cố Chiêu Quân cứu ta ra khỏi thiên lao... Việc này vốn đã có chút đáng ghét rồi, ta vốn muốn chết ở Nam Lý là được rồi, nhưng gã có lòng tốt, nếu ta không chấp nhận thì thật có chút không được, ngẫm nghĩ rồi thấy vẫn là không tính toán với gã nữa, cùng là bạn bè với nhau, ta đành theo sắp xếp của gã, coi như an ủi gã, cũng coi như không làm gã thất vọng rồi.

Người ta đến cứu giúp, Ban đại nhân lại còn cho là uất ức của mình, những lời như vậy nếu lọt vào tai Cố Chiêu Quân, không biết sẽ có mùi vị như thế nào, nhưng lão đầu tử không phải là làm bộ làm tịch gì, đến độ tuổi như lão còn có gì để làm bộ nữa? Những lời ông nói với Tạ Tư Trạc chỉ là cách nghĩ chân thật ở trong lòng.

- Cố Chiêu Quân nói muốn đưa ta đến Đại Yến đường lão.

Ban đại nhân lắc đầu, cười cười:

- Ta không thể được chôn ở Nam Lý thì thôi nhưng hai nơi Yến quốc, Thổ Phiên, ta tuyệt đối không đi, cả đời ta bận rộn đối phó với bọn chúng để bảo vệ Nam Lý, sắp chết lại chạy đến Đại Yến đường lão? Đùa thế này thật quá lớn, không được, không được.

Lúc trung thu phản loạn, Ban đại nhân còn chưa biết việc đó sau lưng còn có sự tham gia của Yến quốc, nếu không ông cũng không ủng hộ Tĩnh Vương.

- Sau đó, Cố Chiêu Quân và Tổng Dương bàn bạc đưa ra một biện pháp xem ổn thỏa hơn, muốn đưa ta đến Hồi Hột, điều này cũng tạm được, ta cũng có ấn tượng không tệ với Hồi Hột, nghe nói cảm giác chết trong sa mạc rất ấm áp.

Vừa nói, Ban đại nhân vừa chậm rãi thở dài một hơi:

- Ta cả đời này cũng thế này rồi, không có gì không thể buông xuống, nhưng nếu có lại cơ hội giúp Nam Lý làm ít việc, ta cũng sẽ làm.

Lão đầu tử lại nói về Tống Dương:

- Quan hệ giữa Sơn Khê Man và Thường Xuân Hầu rất tốt, có hẳn đứng giữa người Man và người Hán, người Man an phận hơn rất nhiều; Đại Khả Hãn Hồi Hột và Tống Dương là anh em kết nghĩa, chỉ cần Tống Dương vẫn còn thì lúc Thổ Phiên muốn gây bất lợi cho Nam Lý, cũng phải nghĩ đến Hồi Hột sau lưng họ; Tống Dương và Đại Yến có tư thù, bản thân chính là thủ lĩnh của phản tặc Đại Yến, không chỉ chó săn Tà Môn các người, ta nghe nói Đàm Quy Đức cũng nợ hẳn một ân tình lớn, có một người như vậy thường xuyên cắn xé Đại Yến, có thể xem là phúc của Nam Lý.

Trước sau một phen thao thao bất tuyệt, Ban đại nhân rốt cuộc cũng thay đổi cách nói, trở về lại chủ đề chính:

- Hôm qua người hỏi ta tại sao phải vì Tống Dương mà đập đầu cầu xin, lúc này người hỏi ta vì sao phải quan tâm Thường Xuân Hầu, đạo lý vô cùng đơn giản, có Tống Dương, nước Nam Lý có thể bình an thêm một chút, người Nam Lý có thể yên vui thêm một chút.

Ban đại nhân cuối cùng cũng đem toàn bộ cách nghĩ của mình nói rõ ràng, ông quan tâm Tống Dương chỉ vì Tống Dương có lợi cho Nam Lý... Chỉ vì lý do này mà ông thậm chí còn không tiếc tuổi cao vẫn đập đầu cầu xin trước mặt Sa vương người Man.

Mỗi người đều có ‘chấp niệm’ của mình, Cố Chiêu Quân quan trọng có ân phải báo, La Quan coi trọng nhất sự phụ, Búp bê sứ nhất định phải báo thù, Yến Đình chỉ lo cho con trai mình, “chấp niệm” của Ban đại nhân chính là Nam Lý, uy mục đích mỗi người kiên trì tuy khác nhau nhưng phần ‘kiên trì’ này thì luôn là độc nhất vô nhị.

Búp bê sứ cho rằng mình hiểu rồi, chậm rãi lắc đầu:

- Ngài hận Tống Dương nhưng ngài vì Nam Lý nên vẫn mong chàng bình an.

Không ngờ Ban đại nhân lại lắc đầu, cười nói:

- Nửa câu sau còn đúng nhưng nửa câu đầu thì thật không đúng, hẳn cũng đâu phải đại địch của cuộc đời ta, chỉ là trong lúc ta sắp chết lại vô tình đấu với ta một trận, thắng thua cũng không sao, càng không thể gọi là thù hận gì, huống chi Nam Lý bây giờ không phải là rất tốt sao?

Tạ Tư Trạc cũng cười:

- Trước kia luôn có chút xem thường ngài... mà cũng không phải xem thường, nhưng không ngờ bây giờ lại xem trọng ngài như vậy.

Khen ngợi chẳng ra gì, Ban đại nhân cũng không quá để tâm, đêm qua ngủ không ngon, lúc này là nói quá nhiều, bây giờ có chút không đủ tinh thần nên lười mở miệng nói tiếp, nửa nằm nửa ngồi dựa vào xe, bắt đầu ngủ gật.

Búp bê sứ cũng không khỏe mạnh hơn lão đầu tử bao nhiêu nhưng không hề mệt mỏi chút nào, tinh thần phần khởi lạ thường, hoàn toàn không có lòng dạ nghĩ ngợi, thậm chí cũng không nguyện ngồi buồn trên xe, liền nhảy xuống đất đi bộ theo đội, lắng nghe tiếng hát của Sa dân, thưởng thức gió mát trên cánh đồng hoang vu, vẻ mặt vui tươi tràn trề, chỉ mong thời gian qua nhanh một chút, lại một chút, mặt trời mau lặn về tây, trời mau tối đi.

Đi được một lúc, dần dần đã đến lúc giữa trưa, dường như xảy ra chuyện gì, đột ngột đoàn người dừng lại, rất nhanh đã có tin tức từ phía trước truyền tới, vẻ mặt Sa dân đều bộc lộ nét đau khổ, rất nhanh một điệu trầm thấp vang lên từ miệng mỗi một người, âm thanh của mấy vạn người hội tụ với nhau, vang vọng giữa trời đất. Ban đại nhân cũng bị âm thanh này đánh thức, vẻ mặt khó chịu bước xuống xe, tìm Sa dân bên cạnh hỏi mới biết, bài mọi người hát là văn ca, Tang Phổ tế tự đột nhiên bệnh hiểm nghèo, đã trở về bên cạnh thần linh.

Ban đại nhân cười lạnh một tiếng, không nói gì cả, đợi sau khi tiếng hát vừa dứt liền trực tiếp leo lên xe trở lại, tiếp tục ngủ.

Đội phía trước an táng xong tể tự, đội ngũ lại tiếp tục khởi hành nhưng còn chưa đi được hai bước, lại có Sa dân phát hiện ra điều gì đó, đưa tay chỉ về hướng tây bắc, mọi người đều dõi theo hướng chỉ của gã, Búp bê sứ cũng kiễng chân lên cùng đoàn người ra sức nhìn theo.

Nơi xa phía tây bắc không có gì cả, Búp bê sứ nhìn đến mắt nhắm cả lại cũng không phát hiện được gì, một điểm kì lạ duy nhất ở chỗ: chân trời tây bắc dường như có chút mờ nhạt, không trong xanh như khoảng trời trên đỉnh đầu mọi người.

Nhưng Sa dân lại phản ứng như gặp đại địch, rất nhanh Sa vương truyền mệnh lệnh khắp toàn tộc, đại đội dừng lại lần nữa, người cường tráng trong tộc đều lấy vũ khí ra, chỉ huy chính đồn đội ngũ, chuẩn bị đón địch, lại có một đám Bạch Âm dũng mãnh nhảy lên ngựa, phân thành mấy tiểu đội theo hướng tây bắc phi ngay về trước, tiến nhanh đi thăm dò tình hình.

Không khí đột ngột trở nên khẩn trương, người không thể chiến đấu trong Sa dân cũng không cần đồng tộc chăm sóc, già mang theo trẻ, người yếu đỡ người bệnh, tự phát tự giác lui về sau, tụ tập lại với nhau. Ban đại nhân lại bị làm thức giấc một lần nữa, xuống xe tìm đến Tạ Tư Trạc, nhíu mày hỏi:

- Lại làm sao vậy? Phải đánh trận à?

Tạ Tư Trạc cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ dùng tay chỉ một cái về hướng tây bắc :

- Sa dân phát hiện không trung khác thường, ta không thể nhìn ra gì cả.

- Cát bụi bay mù mịt, có lẽ là do đại quân đi nhanh gây ra.

Không trung tây bắc mờ nhạt, Ban đại nhân chỉ nhìn một cái đã phát hiện nguyên nhân, kiến thức của ông hơn Tạ Tư Trạc nhiều.

Quả nhiên, trải qua một lúc, cát bụi nơi xa càng lúc càng rõ ràng, cùng lúc truyền đến tiếng ù ù trầm thấp, mi mắt Ban đại nhân hơi nhấp nháy:

- Tiếng vó ngựa, là kỵ binh, lang binh Khuyển Nhung sao?

Nói xong, ông lại nhíu mày một cái:

- Lang binh tại sao lại đến từ tây bắc?

Nơi này là phương bắc của thảo nguyên, cũng giống Thập Vạn Hồng Hoang ở phương nam của Nam Lý, không thể có đại đội lang binh đóng quân, nếu là kỵ binh Khuyển Nhung thì phải là từ hai phương hướng đông hay nam đuổi tới mới đúng chứ.

Không ai có thể trả lời câu hỏi của Ban đại nhân, tất cả mọi người đều sẵn sàng đón địch trên trận địa, Sa vương cũng đã mặc áo giáp đơn giản, dẫn dắt đội để chuẩn bị chiến đấu, các chiến sĩ Bạch Âm trường đao ra khỏi vỏ, sắc mặt nghiêm nghị, có mấy thanh niên mất kiên nhẫn đã không thể kiềm nổi mà cong người lên, làm sẵn tư thế xung phong dù cho kẻ địch còn ở xa, vẫn chưa tiến vào tầm nhìn.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, dần dần giống như tiếng sét vang dội, cát bụi mù mịt bay ngút trời, búp bê sứ cũng lại có thắc mắc, chỉ vào chiến sĩ Bạch Âm đứng ở tiền tuyến, nhẹ giọng hỏi Ban đại nhân:

- Vì sao không thấy tể tự của họ thi pháp, triệu tập bão cát đen để đón địch?

Sa dân có thể triệu tập bão cát đen, tà thuật này đúng là thiên hạ vô địch, trên cánh đồng hoang vu này vốn là không có địch thủ, vậy thì cần gì căng thẳng đến thế này.

Ban đại nhân không một chút khách khí, liếc mắt nhìn Tạ Tư Trạc một cái, lạnh lùng đáp một câu:

- Ta đâu phải là tể tự người Man, người đừng hỏi ta...

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một đội kỵ sĩ tiến vào tầm mắt, thám mã Sa vương phất ra trước đó đã trở về.

Hiển nhiên thám mã đã phát hiện ra điều gì đó, trên mặt hoàn toàn không có một chút kinh hoảng hay khẩn trương, ngược lại toàn bộ đều mang vẻ mặt vui mừng. Sa dân tuy đoàn kết nhưng hoàn toàn không có tổ chất binh gia, thám mã sau khi về đội cũng không tìm Sa vương bẩm báo tình hình mà từng người cứ vậy mà lớn tiếng rống, đem tình hình phía trước mới thăm dò được báo cho cả tộc biết.

Sau đó, chỉ nghe một tiếng hô ‘oang’ vang trời, vẻ mặt của toàn bộ Sa dân đều lộ vẻ vui mừng dữ dội, trong nháy mắt đã loạn cả lên. Búp bê sứ trợn tròn mắt, quay đầu nhìn về hướng Ban đại nhân:

- Tình huống gì vậy?

Ngôn ngữ Sa dân của Ban đại nhân không giỏi, đáp lại:

- Không nghe rõ lắm, chỉ nghe thấy được chữ dương.

Búp bê sứ trong lòng nghĩ ngợi, chỉ cần hơi dính dáng chút là nàng lại nghĩ đến ‘người ấy’ ngay, nghe vậy liền có vẻ giật mình:

- Cái gì dương? Là Tổng Dương sao?

Ban đại nhân bị nàng làm cho bật cười:

- Không có Tổng, chỉ là dương!

Lúc này, Tạ Tư Trắc cũng thấy mình hơi vớ vẩn, nhin không nổi mà cười thành tiếng, Búp bê sứ dường như đã bình tĩnh cả vạn năm, vậy mà gần đây thật quá khác thường, sau khi ‘chàng đến qua, đi rồi, lại trở về’, nàng cũng khóc, cười, vô thức hoạt bát hơn, tươi tắn hẳn lên.

Rất nhanh Ban đại nhân đã hỏi rõ tình huống từ người xung quanh, từ nơi xa đang chạy nhanh đến tất nhiên không phải kẻ địch, mà là một đám dê vàng rất lớn (hoàng dương).

Dê vàng trên thảo nguyên di chuyển theo tập tính, vừa tránh lạnh thích ấm, vừa di trú theo nguồn nước. Bình thường đa số đều phân tán nhưng mỗi khi tới mùa thu, các đàn nhỏ sẽ từ bốn phương tám hướng dần dần gia nhập đàn lớn. Cuối cùng tập hợp thành một đoàn lớn, ít thì mấy ngàn, nhiều thì lên đến vạn, thậm chí mấy vạn. từ phương bắc một mạch chạy thẳng về phương nam. Động tĩnh chúng tạo ra khi di chuyển không hề kém so với đại quân quá cảnh, cũng khó trách Sa dân lúc đầu còn tưởng gặp phải cường địch.

Dê vàng chất thịt tươi ngon, tính tình rất ngốc, không có bản lĩnh đặc thù gì, phương châm giữ mạng chỉ có một chữ: chạy. Loại súc sinh này có thể chạy cũng thích chạy, việc làm thích nhất cũng chỉ có một chữ: vượt. Nơi có nguồn nước phong phú, thường có thể thấy mấy con dê vàng tính khí ngang tàng, lướt nhanh qua ngay bên cạnh đàn ngựa... nhưng bọn chúng chạy thật sự rất nhanh, trên thảo nguyên vốn đã có câu nói ‘dê vàng qua một cái, ngựa chạy theo đổ cả mồ hôi’.

Dê vàng thường xuyên di chuyển nhưng vì tránh đông đồng thời phải đuổi theo đồng cỏ và nguồn nước nên đường đi thường thay đổi, rất khó đoán. Có thể đoán đầu chúng nó tất nhiên có thể xem là một phần may mắn, nhất là đối với đám Sa dân xem việc ăn thịt là hưởng thụ xa xỉ. Sau khi nghe tin tốt này, làm sao có thể không vui mừng như điên. Theo lệnh của Sa vương, toàn tộc ngay lập tức bận rộn cả lên, già yếu bệnh tật vẫn tiếp tục tránh ra xa, đồng thời dắt xe tránh đường cho dê vàng. Loại súc sinh này không quá thông minh, thật sự sẽ xông thẳng vào đám xe ngựa. Lúc đó thì cái gì cũng đừng mong được giữ lại, Sa dân có tham ăn hơn cũng không vì mấy bữa thịt mà bỏ hết đồ đạc không lo, người cường tráng ai cũng được phân công, làm công tác chuẩn bị bắt dê, bận rộn không chịu được nhưng cũng náo nhiệt, sung sướng không chịu được. Tạ Tư Trắc lẫn trong đám người, cũng bị cuốn hút theo, ở bên cạnh nhìn theo, hứng khởi vui vẻ, chỉ hận không được đi cùng để bắt dê.

Ban đại nhân ở bên cạnh nhìn thấy liền hỏi:

- Sao vậy, Tổng Dương không chết, người liên không hận Sa dân nữa à, không còn muốn toàn tộc bọn chúng chết theo rồi à?

- Tề Thượng Ba Hạ vẫn là chết trong tay bọn chúng, còn có những người khác, khi ở phong ấp đều rất tốt với ta. Thù này vẫn là phải trả nhưng không cần nghiêm trọng đến mức toàn tộc chết theo, chỉ cần chịu tội, từ đây không ai nợ ai.

Búp bê sứ vẫn đang cười nhưng giọng điệu khi nói lại cực kì bình tĩnh.

Trong thời gian nói chuyện, mặt đất bắt đầu ầm ầm rung động, một đám dê vàng lớn xông vào tầm mắt, chen chúc nhau mà tới, cảnh tượng thật hoành tráng, thật sự là như nước lũ, không ai có thể đếm được số lượng đại khái của bọn chúng, nhưng nhìn quy mô của bọn chúng, tuyệt đối không chỉ mấy ngàn con.

May mắn trong ngày hôm nay của Sa dân đã không thể hình dung bằng một cụm từ ‘mùa thu hoạch’ nữa, rõ ràng là một món “hoành tài” do ông trời ban thưởng.

Từ lúc vừa qua giữa trưa đến gần hoàng hôn, một đàn dê vàng lớn như vậy, chỉ đi ngang qua mà mất gần một buổi chiều, trong lúc đó Sa dân dùng đủ mọi cách, người lớn la lớn hét to, đám trẻ con vừa kêu vừa nhảy, đến khi dê vàng đi xa, cát bụi tan hết mới kiểm kê thu hoạch, người người mừng rỡ cười toe toét, những người cường tráng phụ trách bắt dê cũng mệt đến mức đứng không nổi nữa.

Sau khi săn bắt kết thúc, toàn tộc già trẻ đều nhìn về hướng Sa vương, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng, Sa vương cười ha hả, vung tay một cái, truyền lệnh bằng tiếng Man: ngừng đội, ăn thịt. Hôm nay có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, còn dư ngày mai tiếp tục ăn, không giữ không nuôi, lúc nào ăn hết mới tính, lúc nào ăn hết toàn bộ dê hôm nay bắt được thì cả đoàn lại khởi hành.

Mệnh lệnh truyền xuống, tiếng hoan hô vang dội, ăn liền mấy bữa thịt dê vàng? Đây là những ngày tháng mà chỉ thần tiên mới được hưởng.

Cũng không phải là Sa vương không biết cách sống mà chủ yếu là do loại dê vàng hoang dại này không cách nào nuôi được, gỗ chần bình thường căn bản không chịu nổi cái lùi nhẹ nhàng của bọn chúng, chỉ có thể trói chúng lại bằng dây thừng nhưng nếu như vậy, dê vàng sẽ không ăn không uống, cổ sức gãy giữa, sống không nổi năm ba ngày. Mang theo bọn chúng không cách nào đi nhanh, vứt chúng nó đi càng khiến sa dân luyến tiếc, không nỡ bỏ thịt, chỉ bằng bây giờ đoàn người ăn cho hết đi vậy.

Bạch Âm trên dưới vui mừng hoan hỉ, lúc này, những người cường tráng đa số đều mệt lử rồi nên chỉ phụ trách giết dê, lột da, mổ bụng, nhóm già yếu trong tộc thì gánh vác tất cả các việc còn lại, các cô nương trước giờ trong hành trình chỉ có thể ở trong xe, không được ra ngoài tự do cũng lấy khăn che mặt chạy ra giúp đỡ, dựng trại tại chỗ, rửa nồi nhóm lửa, mệnh mông một cánh đồng hoang vu phút chốc đã vui mừng náo nhiệt hẳn lên.

Ban đại nhân lại chú ý tới một chi tiết, từ lúc chuẩn bị bắt dê cho đến bây giờ, đại đa số Sa dân đều bận rộn, đến Sa vương cũng tham gia vào, nhưng có một ít người khác từ đầu đến cuối chỉ khoanh tay đứng nhìn, ai ai cũng là thanh niên dũng mãnh, chỉ nhìn thân hình là biết bọn họ đều là người mạnh trong tộc. Mặc dù vẻ mặt bọn chúng cũng vui sướng dào dạt nhưng ánh mắt trước sau vẫn rất bình tĩnh.

Những người này túm năm tụm ba, lẫn trong đám đồng tộc đang bận rộn, nhìn không ra số lượng cụ thể bao nhiêu. Sa dân vốn luôn đoàn kết khiêm nhường, trong lòng bọn họ căn bản không có khái niệm ‘ăn chơi lêu lổng’, trong khoảng thời gian Ban đại nhân bị Sa dân bắt làm tù binh, cũng chưa từng thấy tình hình thanh niên cường tráng đứng một bên nhìn những người cùng tộc lao động.

Ban đại nhân dường như nghĩ ra cái gì đó, xoay qua hỏi Búp bê sứ bên cạnh:

- Đêm nay Tổng Dương tìm người bằng cách nào?

Không ngờ Búp bê sứ nghe xong sững sốt, thì thào đáp một câu:

- Đúng vậy, chàng làm sao tìm được ta.

Đêm qua thấy Tổng Dương, tâm trạng nàng kích động, sau đó lão đầu tử tỉnh dậy phá đám, lúc đó tình thế cấp bách, đã kêu chàng tối nay lại đến nhưng lại không định ra dấu hiệu hay ám hiệu gì, nên biết Sa dân đang trong lúc di chuyển, nơi ở của mọi người ngày ngày thay đổi... Búp bê sứ hôm nay cũng chỉ lo vui mừng, hoàn toàn không nghĩ đến việc này.

Ngay trong lúc Búp bê sứ suy nghĩ tối nay nên chỉ dẫn Tổng Dương như thế nào thì Ban đại nhân đột nhiên lại nói:

- Không định ra càng tốt.

Sau đó, lão lập tức đem điểm bất thường mà mình phát hiện giải thích rõ ràng với Tạ Tư Trạc.

Búp bê sứ cân nhắc một lát liền hiểu ra:

- Nhóm người này... Sa vương bố trí, giữ tinh thần nhanh nhạy, chuẩn bị bắt Tổng Dương vào buổi tối?

Trong suốt một ngày, Tạ Tư Trạc đều bị tin cực tốt là ‘chàng còn sống’ làm cho choáng choáng phiêu phiêu, trước sau tâm tư không đầy đủ, lúc này tĩnh tâm lại, đầu óc cũng tỉnh táo trở lại, tiếp tục nói:

- Đêm nay không thấy người, đêm mai lại tiếp tục... Sa vương cho đội ngũ tạm dừng, có lẽ cũng có tâm tư muốn giải quyết cho xong phiền toái này rồi mới lên đường tiếp.

Tổng Dương là báo động thần phạt, trực tiếp liên quan đến hai chữ ‘Bạch Âm’ còn có thể sống trên thế gian này hay không, Sa vương coi trọng việc Tổng Dương là tất nhiên, biện pháp tốt nhất là diệt trừ người này.

Lúc ban ngày, Tang Phổ đã chết rồi, ban đêm lại giết chết Tổng Dương, những người biết tin còn sót lại đều là trung tâm của Bạch Âm, tất nhiên không để lộ bí mật, việc ‘xác chết hồi sinh’ có thể xem như thật sự được che giấu đi rồi.

- Sa dân nhìn vào khá thuần, vốn cũng hiểu đạo lý giết người diệt khẩu. Trước hết, không nói về bọn họ nữa, nghĩ xem ban đêm nên thông báo cho Tổng Dương như thế nào để chàng không đến đây mạo hiểm...

Lời nói chưa dứt, lão đầu tử đã lắc đầu trước, báo cho Tổng Dương dừng đến? Sáu chữ nói thật đơn giản nhưng thật sự làm được việc này thì đâu có dễ dàng gì.

Quả nhiên, Búp bê sứ nhún vai một cái:

- Không có cách

Nói xong, lặng lẽ trầm tư một lát, nàng lại nói thêm một câu:

- Không sao cả.

Ban đại nhân hỏi:

- Không sao cả? Nghĩ ra cách hay gì rồi à?

- Không có cách, chúng ta không thể làm gì cả, nhưng...

Búp bê sứ trả lời một điều đương nhiên:

- Muốn hại Tổng Dương, chỉ với bản lĩnh của bọn họ? Còn kém quá xa. Cho nên không sao cả, ta không lo lắng.

Những lời này không lừa được Ban đại nhân, lão đầu tử giọng điệu lạnh lùng:

- Cái gì với cái gì!

Búp bê sứ cười, nàng cũng không biết lòng tin của mình từ đâu ra, nhưng nàng chính là cảm thấy thật không có gì đáng lo lắng, Tổng Dương thần kì như vậy, chết rồi cũng có thể sống trở lại, chỉ bằng bố trí của người Man thì làm sao có thể làm tổn thương chàng.

Trương gia đại thiếu

294. Chương 53: Giác Đấu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 53: Giác đấu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lúc dê vàng đi qua, Tổng Dương đã ngờ ngác một trận... hắn vẫn luôn đi theo bên cạnh đội ngũ, từ đầu đến cuối hắn đều để cô gái người Hán kia nằm trong tầm nhìn của mình, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, đêm nay hắn có thể dễ dàng tìm đến lều của nàng ấy.

Không ngờ giữa đường gặp dê vàng, một đám súc sinh lớn thế này, chỗ chúng đi qua đất vàng mù mịt, Sa dân vì sẵn bắt chúng mà đội ngũ cũng loạn lên một lúc thì Tống Dương làm sao còn bình tĩnh được, nhưng do bản tính chi phối, Tống Dương cũng không vội vàng, dù sao hắn cũng chỉ cần xác định cô gái người Hán trong đội ngũ người Man là được rồi, đêm nay tìm không được thì ngày mai, ngày mốt, ngày mốt nữa, chắc chắn vẫn có thể tìm thấy.

Thả lỏng tâm tư xong, hắn cũng không lo nghĩ nữa, nhân lúc hỗn loạn này tự mình cũng bắt một con dê vàng nhỏ. Bằng lực tay của hắn, dê vàng làm gì có cơ hội giẫy giụa, nó đã bị hắn trực tiếp đè ngay trên đất.

Tống Dương nghĩ vô cùng đơn giản, bây giờ để nó sống, để lúc muốn ăn mới giết, đảm bảo tươi ngon... nhưng tính khí dê vàng quật cường, trên tay hắn không ngừng giẫy giụa, không hề nghỉ ngơi phút giây nào, thấy tình hình là nó có thể khiến mình mệt đến chết mất, mà mắt lại thấy người Man ở nơi xa bắt được nhiều dê vàng đến đếm không hết, bọn họ không thể nào ăn hết trong một bữa, dù sao thì sau khi trời tối, hắn tiến vào doanh địa, đi một vòng, cũng sẽ có thể tìm thấy thịt ngon, con dê mình bắt được không giết thì thôi, hắn liền đứng dậy, thả lỏng tay để dê đi.

Không ngờ, dê vàng đang giẫy giụa, vừa nhảy lên đã lại ngã xuống đất ngay, không biết là do Tống Dương đè hay do nó tự giữa giụa gây nên, xương chân trước gãy rồi.

Trên mặt dê vàng không biểu lộ gì nhưng nó liên tục nhảy lên, ngã xuống, dù yếu ớt nhưng không ngừng kêu rên, nhìn thấy, nghe thấy cảnh này vẫn khiến người ta động lòng, Tống Dương đã mất kí ức, không nhớ mình từng là đại phu hàng đầu thiên hạ nhưng không biết vì sao hắn lại cảm thấy mình có lẽ có thể giúp đỡ được, đưa tay đỡ lấy chân đang bị thương của dê vàng, nắn một lúc đã tìm thấy nơi xương bị gãy, vết thương không khó trị, nhưng trong tay không có thanh gỗ để cố định, tên thảo nguyên hoang vu lại không tìm ra vật thay thế, đại phu tốt nhất cũng không xử lý được, Tống Dương không còn cách nào khác, trước tiên chỉ có thể băng bó cho dê vàng bằng vải áo, sau đó kiên nhẫn chờ đợi.

Đợi đến lúc đêm tối rồi, doanh địa người Man chìm vào giấc ngủ sâu, Tống Dương lại lén vào lần nữa, vừa ngửi vừa tìm, lén vào nhiều lần đến đếm không xuể, bận rộn một mạch đến lúc trời sắp sáng cũng chưa thể tìm thấy mục tiêu nhưng lại trộm được không ít thịt ngon, ngoài ra cũng tiện tay lấy được vài cành cây và dây thừng có thể dùng làm thanh gỗ cố định, vốn hắn còn muốn trộm một bình rượu, không ngờ vừa uống thử một ngụm, kết quả là trong lúc làm trộm lại bị sặc, ho thành tiếng nên nhanh chóng bỏ cuộc rồi.

Việc tìm kiếm lúc nửa đêm giúp Tống Dương phát hiện ra, phòng vệ đêm nay có chút không giống hôm qua, không phải phòng vệ bên trong mà là phòng vệ bên ngoài đặc biệt chú trọng vào hướng tây bắc, phương hướng mà dê vàng chạy đến, cảnh giới đặc biệt nghiêm ngặt, các chiến sĩ Man tráng kiện cả đêm không ngủ, tuần tra qua lại, không biết đang phòng vệ cái gì, có thể người Man cảm thấy rằng phía sau sẽ còn đến một đoàn dê vàng chăng?

Ban đại nhân không đoán sai nhưng chưa hoàn toàn đúng, Sa vương ra lệnh một đám lính cường tráng không tham gia lao động, quả thật là có tâm tư bố trí bắt Tống Dương, nhưng không phải tất cả mọi lính đều để bắt người, đêm nay đại đa số bọn chúng đều được phái đi tuần hướng tây bắc.

Tống Dương sau khi mất đi kí ức đặc biệt rất thoải mái, trước khi trời sáng rời khỏi doanh địa, vừa hát vừa cố định chân gãy cho dê con, cũng đã thoải mái ăn thịt dê rồi, cũng đã tranh thủ lúc trời tối ngủ một giấc rồi.

Hai ngày sau đó, Sa dân rốt cuộc cũng không tiếp tục hành trình. Tống Dương cũng vui vẻ theo đó mà nghỉ ngơi, ban ngày chăm sóc dê con, ban đêm lén vào doanh địa tìm người, nhưng không còn may mắn như đêm đầu tiên, cô gái người Hán cũng giống như một cảnh đẹp trong mơ vậy, vô ý thì gặp được nhưng lúc muốn chuyên tâm tìm kiếm lần nữa thì không thấy tăm hơi đâu cả.

Mà về phần sa dân, theo lệnh Sa vương, ăn hết thịt mới đi tiếp, trong hai ngày này, không khí nơi doanh địa vui vẻ, dường như toàn bộ khó khăn đau khổ trong đời này kiếp trước có thể đổi được hai ngày mỗi bữa đều ăn thịt là đã quá đủ rồi. Mọi người trong tộc tâm ý mãn nguyện, vẻ mặt tươi cười chưa bao giờ biến mất. Nhưng trong lúc trú doanh, cảnh giới đối với hướng tây bắc trước sau vẫn chưa từng lơ lỏng, Ban đại nhân và Búp bê sứ như ‘người trong núi’ nên không thể phát hiện điểm dị thường nho nhỏ này.

Hai ngày ba đêm, trước sau tổng cộng bảy bữa cơm, Sa dân gần như đã ăn hết dê vàng bắt được, đến sáng

ngày thứ ba, Sa dân lại bận rộn hẳn lên, thu thập doanh địa, tháo dỡ lều trại, tiếp tục khởi hành. Tổng Dương tất nhiên đi theo đội ngũ nhưng bây giờ hẳn có một rắc rối nho nhỏ: dê con đang bị thương.

Xương cốt gãy rồi không phải một hai ngày là khỏi được, nếu bây giờ bỏ nó lại đây thì lúc trước còn cứu nó làm gì? Tổng Dương do dự một lúc, cuối cùng đành bế dê con đi cùng, vừa chạy vừa cười, vốn bắt dê là để ăn thịt, không ngờ cuối cùng lại trở thành người tốt, thật đúng là tự tìm rắc rối. Nhưng sau khi cười, hẳn lại nhíu mày... hẳn hiểu rất rõ, đối với tiểu súc sinh này, trong lòng mình không hề có cảm tình gì, càng không thể nói đến yêu mến, giữ nó, cứu nó thậm chí bây giờ mang nó theo cùng chạy, phần nhiều là vì một loại cảm giác mơ hồ ở nơi sâu trong lòng.

Một cảm giác rất kì lạ, rất khó giải thích rõ ràng. Có vẻ như hẳn đang học theo ai đó? Hay có thể nói là bị ảnh hưởng bởi ai đó? Giống như có một ai đó cực kì thân cận với hẳn là người rất tốt, thấy tiểu súc sinh bị thương, lạc đàn cũng sẽ chăm sóc và nuôi dưỡng chúng nó, bản thân thường nghe, thường thấy vậy, thời gian lâu rồi thì thành quán tính, cho nên mới đối tốt với dê con này.

Tổng Dương nghĩ trong lòng có lẽ người thân của mình là một người tốt có tính tình lương thiện. Tiếc là từ sáng hẳn đã bắt đầu suy nghĩ đến giữa trưa, nghĩ đến đầu óc đau nhức nhưng cũng không thể nhớ ra người đó là ai.

Đội ngũ của Sa dân có số lượng đông đảo, một mạch hướng về phía tây bắc mà đi, hai ngày nghỉ ngơi người người ăn no ngủ kĩ, lúc này di chuyển bước chân đầy sức lực, nhưng mới chạy được nửa ngày, vừa tới lúc giữa trưa, đội ngũ đột nhiên dừng bước... Ông trời không đối tốt, bắt đầu từ sáng sớm thì không trung đã đầy sương khói, càng đi thì mây đen trên trời càng nhiều, không khí cũng càng lúc càng đặc hơn, đến bây giờ thì dường như không còn ở dạng khí nữa, khó chịu đến mức khiến người ta phải dùng sức thì mới có thể thở được bình thường.

Lúc này, Sa vương đã dẫn đội ngũ đến nơi có địa thế tương đối cao, mắt thấy mưa to đang đến, liền truyền lệnh đoàn người tạm ngừng tiến lên, tập trung thành nhóm, dựng lều che mưa ngay tại chỗ.

Không lâu sau đó, một tia sáng màu tím xuyên thủng trời đất, tiếp đó tiếng sấm ầm ầm rung động bốn phương rồi mưa to như trút nước.

Trời đất âm u, mưa đổ ào ạt, khiến người ta tâm trạng u uất, thần sắc các Sa dân cũng khác thường, tụ tập lại bàn tán xôn xao, dường như có việc gì đó sẽ phải phát sinh. Lúc này, bỗng nhiên một tràng âm thanh tù và thấp trầm xuyên thủng tiếng mưa ào ạt, truyền đến mọi góc ngách của doanh địa.

Tổng Dương từ xa nghe thấy động tĩnh của Sa dân liền lợi dụng lúc mưa to để cẩn thận đến gần, ánh mắt tò mò nhìn thử xem bọn họ định làm gì.

Hiển nhiên phải là một nghi thức đặc biệt, trong tiếng tù và, từng Sa dân chạy ra khỏi lều che mưa, hai ba người tụ hợp lại với nhau, cuối cùng tập hợp lại thành một đội ngũ hơn trăm người.

Hơn trăm sa dân, có nam có nữ, tuổi tác khác nhau, từ thanh niên đến người già đều có, những người này không ai ngoại lệ, cho dù là nam hay nữ thì cũng toàn thân trần truồng, chỉ mặc một cái quần da ngắn, sau khi xếp thành một hàng, toàn bộ ngồi xuống trong nước mưa lạnh lẽo.

Tiếp đó, Sa vương và Đại Tế Ti trong tộc cũng kề vai nhau chạy vào trong trận mưa to, đến phía trước đám người này, hai người họ không để lưng trần mà ngược lại, ăn mặc cực kì chỉnh tề, trên người Đại Tế Ti càng mang đầy các loại trang sức tượng trưng cho thần lực, hai tay dang rộng đón nước mưa, chân không ngừng chuyển động, đám đồng tộc ngồi vây quanh trên mặt đất chầm rãi động đậy, trong miệng không ngừng niệm, dùng ngôn ngữ người Man lớn tiếng cầu nguyện.

Cầu nguyện đại khái kéo dài trong thời gian một nén hương, trong thời tiết tốt tất nhiên không sao nhưng trong mưa to gió lớn vào tiết thu lạnh lẽo này, kéo dài thời gian dài như vậy cũng đủ thấy thành tâm rồi. Sau khi hát điệu cầu thần, Đại Tế Ti lấy từ trong người ra một cái đồng hồ cát, đặt lên mặt đất, sau đó tế tự và Sa vương xoay người chạy về lều che mưa, chỉ để lại hơn trăm người kia vẫn tiếp tục ngồi tại chỗ.

Về mặt mỗi người đều không tập trung, có người nhắm mắt lăm lăm cầu nguyện, có người mở to cặp mắt, trừng trừng nhìn vào đồng hồ cát...

Đồng hồ chạy không nhanh không chậm, sau khoảng nửa canh giờ, hạt cát cuối cùng cũng rơi xuống, đổi lại là tiếng đồng thanh hoan hô của Sa dân, hơn trăm người đang ngồi trên đất như được giải phóng khỏi trọng trách, vẻ mặt vui mừng đứng dậy, lớn tiếng cười, ôm lấy nhau để chúc mừng. Tổng Dương từ xa nhìn mà không hiểu gì cả, nghi thức tắm rửa này của Sa dân thật khiến hắn không thể hiểu nổi.

Lúc này, Đại Tế Ti và Sa vương lại chạy lên phía trước lần nữa, khác với lần trước là sau lưng hai người có tùy tùng khuân một thùng gỗ rất to, Đại Tế Ti dặn dò một câu gì đó, hơn trăm sa dân trong mưa từng người lên trước, đưa tay vào thùng, mỗi người lấy ra một cuộn da dê nhỏ, tự mình không trực tiếp xem mà giao cho tư tế, cái này thì Tổng Dương xem có thể hiểu, bọn họ đang rút thăm.

Tiếp đó, các tế tự bình thường đi lên trước, theo kết quả rút thăm mà phân chia hơn một trăm sa dân thành bốn đội, dẫn dắt theo bốn hướng đông nam tây bắc vào trong các lều che mưa vốn đã được chuẩn bị từ sớm.

Tế tự và những người xung quanh đều đã lui ra, chỉ còn Sa vương đứng lại tại chỗ, âm thanh vang dội, ngữ khí thành kính, tuyên giảng gì đó với toàn bộ Sa dân, lời của Sa vương Tổng Dương hoàn toàn không hiểu, nhưng cũng có thể nghe ra âm thanh của Sa vương cực kì vang vọng, không phải âm thanh mà người bình thường có thể hô ra được, căn cơ nội kinh của người này thật không tệ, hẳn là đã từng tập luyện qua võ công thượng hạng.

Tuyên giảng của Sa vương không dài, không lâu sau liền kết thúc, sau cùng ông vung mạnh tay một cái, phát ra một tiếng hống to, tiếp đó tiếng tù và liền nổi lên vang trời.

Hơn trăm Sa dân phân tán ra, tiến vào bốn lều che mưa, màn da ở cửa lều đã được cuộn lên, mỗi lều chạy ra một người, khác với lúc trước là lúc này trên người họ mặc áo giáp, tay cầm dao sắc, sau khi cùng thi lễ với Sa vương, mỗi người tự tản ra, cong người giương dao lên, làm tư thế chiến đấu, tiếng tù và vừa dứt thì không cần thêm hiệu lệnh gì nữa, bốn người đồng thanh hống một tiếng lớn, múa dao sắc trong tay xông vào nhau!

Thật sự là một trận đấu sống chết, đồng tộc vừa nãy còn ôm nhau, lúc này lại trở thành thù địch sống chết của nhau, trận đấu không chết không dừng trong cơn mưa to.

Mà mấy vạn người tộc Bạch Âm ở bên ngoài thì đồng thanh hát lên điệu bi thảm, ba người Hán ở trong và ngoài doanh địa cũng nghe thấy rõ ràng, điệu hát từ miệng bọn họ chính là điệu đã được hát vào mấy ngày trước lúc tế tự Tang Phổ chết, là văn ca.

Đánh đấu tuy dữ dội nhưng ngắn ngủi, ba sa dân nằm chết trên đất lầy, chỉ có một người may mắn sống sót, trên người mấy chỗ bị thương, máu tươi không ngừng trào ra, người này không hề có vẻ vui mừng khi sống sót mà lại úp mặt xuống đất, lớn tiếng gào khóc.

Có tế tự chạy tới trước, đỡ người chiến thắng rời khỏi chiến trường để chữa trị, kéo các thi thể người chết ra một bên để chôn cất.

Mưa to như trút nước, nháy mắt đã rửa sạch hết vết máu, tiếng tù và lại vang lên, nhóm thứ hai, bốn người chạy vào lều che mưa, giống với bốn người trước đó, thân mặc áo giáp, tay cầm vũ khí, đợi tiếng tù và vừa dứt lại bắt đầu trận đấu sống chết, cho đến khi người cuối cùng còn sót lại mới kết thúc, sau đó nhóm thứ ba, nhóm thứ tư... Liên tục như vậy không ngừng, mỗi lần đánh đấu dữ dội cũng chỉ có cùng một kết quả: chết ba người, sống một người.

Tổng Dương xem được một lúc, cảm thấy ghê tởm, nhúu mày rời khỏi.

Búp bê sứ cũng đang nhúu mày, cho dù tận mắt chứng kiến, nàng vẫn có chút không dám tin, Sa dân vốn luôn đoàn kết, chan hòa sao lại có nghi thức tế tự tàn nhẫn thế này.

Hơn trăm người chia làm bốn đội, mỗi lần mỗi đội phái ra một người, nếu không có gì ngoài dự kiến, trước sau sẽ có khoảng ba mươi trận giắc đấu, nhưng nghi thức của Sa dân chưa thể hoàn tất, lúc mới đánh đến trận thứ hai mươi, mây tản ra, mưa cũng dừng, không trung lại trong xanh trở lại như trước.

Mưa vừa dừng, giắc đấu cũng kết thúc, người chiến thắng và các sa dân vẫn chưa kịp ra đấu liền tản ra, mỗi người tự quay về bên người nhà, làm như không có chuyện gì từng xảy ra, giúp tháo dỡ lều che mưa, kiểm tra xe, rất nhanh lại tiếp tục khởi hành...

Có lẽ là trên đường quá nhàm chán mà Ban đại nhân vốn tính tình lãnh đạm lần này cũng trở nên tò mò hẳn lên, vừa đi đường vừa dùng tiếng Man nói chuyện không ngừng với Sa dân ở xung quanh, sau khi hỏi thăm rõ toàn bộ mới thoải mái leo lên xe, giải thích với Búp bê sứ sự việc lúc này vừa xảy ra, sau khi ngồi vững, câu nói đầu tiên là:

- Hơn một trăm người kia, toàn bộ đều là tội phạm trong tộc.

Hoặc vi phạm quy định trong tộc, hoặc bỏ bê nhiệm vụ, không nhất định là phạm tội tày trời nhưng ít nhất bọn họ cũng đã phạm sai, thể hệ và chế độ của Sa dân đều rất lợi lỏng nhưng cũng có một số tiêu chuẩn đánh giá đúng sai, cũng tự có phương pháp trừng phạt sai phạm.

Những người phạm sai lầm này sau khi bị tra tìm ra, sẽ không lập tức bị trừng phạt mà là tiếp tục về nhà sống ngày tháng của mình, thậm chí rất ‘nhân tính’, ngoài những nhân vật quan trọng trong tộc là tể tự, Sa vương, những người xung quanh đều không biết bọn họ là tội nhân... Trong Hán cảnh, tuyệt đối là việc không thể tin được, tội phạm không lập tức xử lý, nếu y tiếp tục gây ác hay chạy trốn thì phải làm sao đây?

Đây cũng là khác biệt giữa Sa dân và các tộc khác, Sa dân có ý thức thâm căn cố đế, bản tâm của mỗi người trong tộc đều là lương thiện, thực tế bọn họ cũng đúng như vậy, chế độ ‘không lập tức trị tội’ trong Sa dân đã duy trì không biết bao nhiêu đời, chưa từng có người đã sai lại sai, cũng chưa ai từng bỏ chạy. Đương nhiên, ngoài khác biệt về bản tính, nơi Sa dân sinh sống vốn cũng đã là một nhà giam cực lớn, đơn độc một mình chạy ra khỏi doanh địa thì chỉ có thể lưu lạc nơi hoang dã, gần như không có cơ hội sống sót, chạy trốn là việc không có ý nghĩa nhất.

Tội nhân trước đó ngày tháng qua như thế nào, sau này vẫn cứ tiếp tục, cho đến khi mưa to hay tuyết lớn kéo đến. Sa dân tin rằng chỉ cần là nước từ trời thì sẽ có thể rửa sạch tội ác, cho nên mỗi lần mưa to tuyết lớn chính là ngày thẩm phán bọn họ, ngày thứ tội.

Trong mưa tuyết, toàn bộ tội nhân cũng sẽ chạy ra để bản thân tiếp nhận sự thanh tẩy của nước từ trời, mong muốn rửa sạch nghiệp ác trên người.

Nước đến từ trên trời đại diện cho thiên thần, trước khi giắc đấu bắt đầu, đồng hồ cát mà Đại Tế Ti lấy ra chính là ý chỉ của thiên thần, nếu trước khi cát chảy hết mà mưa ngừng thì nghĩa là tội ác của phạm nhân không thể rửa hết, nên thần từ sớm đã thu lại nước mưa, tội của bọn chúng không thể tha thứ.

Trong tình huống như vậy, toàn bộ người sẽ bị xử tử, thi thể không được chôn mà phải hỏa táng, linh hồn cũng sẽ bị tan biến, tuyệt đối không có ngoại lệ.

Ngược lại, sau khi cát chảy hết mà mưa to vẫn đang tiếp diễn, nói rõ rằng thiên thần thương hại tội nhân, cho phép bọn họ thay đổi bản thân. Cho dù tội nhân có thể sống sót trong giắc đấu hay không, linh hồn bọn họ cũng đã được khoan thứ.

Cũng giống như toàn bộ người Man sinh hoạt ở nơi nguyên thủy, Sa dân không sợ chết, họ tin thể xác thế nào cũng sẽ mục nát nhưng sinh mệnh thì không có tận cùng, linh hồn mới là thứ mà họ thật sự coi trọng.

Cho nên lúc này sau khi cát chảy hết, thấy mưa lớn vẫn tiếp diễn, từ tội nhân đến Sa dân đều vui mừng, niềm vui của tội nhân là do thần linh vẫn chưa bỏ rơi mình, niềm vui của các Sa dân còn lại là vì những tội nhân này dù sống hay chết thì vẫn là người trong tộc của mình.

Nếu đã phạm sai thì nhất định phải bị trừng trị, tất nhiên không đơn giản là chỉ dầm mưa một chút đã bỏ qua tất cả, đồng hồ cát trong trận mưa to chỉ là cứu rỗi đối với linh hồn, giắc đấu sau cùng mới là trừng phạt đối với thể xác.

Việc phân nhóm bốn người đánh đấu được tiến hành bằng cách rút thăm công bằng nhất, phải giết chết ai hay bị ai giết chết đều giao cho ông trời quyết định.

Cũng vì tin rằng cho dù ai may mắn sống sót, cuối cùng linh hồn của toàn bộ bọn họ cũng đều đã được thần linh khoan thứ, cho nên các trận giắc đấu tàn nhẫn trong mắt Sa dân trở nên vô cùng đơn thuần, đau đớn hay chết chóc của thể xác cũng chỉ là trừng phạt đối với tội đã phạm, nhưng dù sao đi nữa, linh hồn của tội nhân cũng đã được cứu rỗi, ở một thế giới khác, bọn họ có thể được sống mãi, đó mới là điều quan trọng nhất.

Mà trong lúc giấc đầu, mưa to ngừng rơi sẽ đại diện cho sự chán nản của thần linh hoặc thần có việc khác phải làm hoặc thần còn muốn khảo sát những tội nhân chưa ra đầu thêm một lúc nữa, cho nên mưa dừng thì tròng phạt cũng theo đó mà tạm dừng, tội nhân chưa đầu để đến lần mưa lớn sau mới lại tiếp nhận thẩm phán.

Ban đại nhân hào hứng kể nhưng Búp bê sứ không quá để tâm, từ sau lần đầu Tống Dương đến, liên tục mấy đêm sau đó nàng đều ngủ không ngon, tinh thần tự nhiên không tốt.

Ban đại nhân thấy vậy, nhíu mày khuyên:

- Có thể ngủ thì ngủ một lát đi.

Búp bê sứ nghe vậy, cười khổ lắc đầu:

- Có thể ngủ được thì tốt rồi, mỗi lần nhắm mắt liền suy nghĩ lung tung, luôn cảm thấy chàng đã đi vào lều trại rồi, liền không kim được mà mở mắt nhìn thử... Nếu đã như vậy thì chi bằng không ngủ, vẫn tốt hơn nhiều lần vui mừng hụt.

Ban đại nhân ngẫm nghĩ lời Búp bê sứ một lúc, trên khuôn mặt già nhăn nheo xuất hiện một nụ cười:

- Là muốn ngủ mà ngủ không được hay là không muốn ngủ?

Búp bê sứ nhấp nháy mắt, cũng bật cười:

- Là không muốn ngủ, vẫn là muốn đợi chàng.

Lời tuy nói như vậy nhưng sự thiếu ngủ trầm trọng khiến thân thể không cách nào cầm cự thêm nữa, xe khởi hành trở lại không lâu, trong lúc lắc lự, Búp bê sứ đã ngủ say rồi, Ban đại nhân sợ quấy nhiễu giấc ngủ của nàng, nhẹ nhàng xuống xe, đi theo đội ngũ, trên đường đi, không biết bao nhiêu lần, ngữ khí lạnh lùng mắng Sa dân phụ trách giữ xe, không cho người ta hát, không để người ta cho xe chạy quá nhanh, cũng không cho phép quất roi quá mạnh...

Đến lúc trời tối dựng trại, Búp bê sứ vẫn đang ngủ say chưa tỉnh, sau khi dựng xong lều trại, Ban đại nhân nhờ phụ nữ khỏe mạnh trong Sa dân giúp đỡ, bế nàng từ trên xe vào lều, giữa chừng nàng thức dậy một lần, mở mắt ra, ánh mắt tràn đầy niềm vui, nhưng sau khi nhìn rõ tình hình xung quanh, ánh mắt lại nhanh chóng ảm đạm đi, nhẹ nhàng nói một tiếng 'đa tạ' với Sa dân, rất nhanh lại ngủ say trở lại.

Lúc ăn cơm tối, Ban đại nhân cũng không gọi nàng dậy mà chỉ giúp nàng để dành một chén cháo, nàng tỉnh dậy lúc nào thì ăn lúc đó vậy.

Giấc này ngủ đến mê man, không biết đã qua bao lâu, Búp bê sứ bỗng nhiên cảm thấy có người nhẹ nhàng lay động mình, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn: À, là Tống Dương

Nàng lẩm nhẩm nói một câu:

- Buồn ngủ quá... có việc à?

Vừa nói, vừa xoay người lại muốn tiếp tục ngủ nhưng lập tức giật mình... A! Là Tống Dương!

Búp bê sứ ngồi ngay dậy, dùng sức nhấp nháy mắt, cố sức để mình nhìn rõ ràng một chút, chính là Tống Dương, đang ngồi bên cạnh cười với mình... Tống Dương đang cười, bộ dạng cực kì khách khí!

Trương gia đại thiếu

295. Chương 54: Vợ Chưa Cưới

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 54: Vợ chưa cưới

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sau mấy đêm liên tiếp không tìm được, may mắn của Tống Dương cũng đã trở lại, tìm kiếm rất lâu, cuối cùng cũng đến đúng nơi rồi.

Có lẽ do Sa vương thấy mấy ngày sau này đều không có gì bất thường nên liền rút mai phục, cũng có thể mai phục vẫn còn nhưng động tác của Tống Dương quá nhanh nhẹn nên không thể phát hiện, lúc hắn đi vào lều không ai nhận ra.

Tống Dương vốn tưởng thiếu nữ người Hán này rất tỉnh ngủ, nếu không lần trước cũng không thể biết hắn tiến vào lều rồi, không ngờ, lần này mới phát hiện, thiếu nữ này ngủ không chỉ say bình thường, lay động một lúc lâu mới miễn cưỡng tỉnh dậy, còn hơn cả Man tử. Mắt thấy nàng mộng đẹp bị cắt ngang, do bản năng nên trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt hiện ra vẻ chán ghét, Tống Dương cũng thấy hơi áy náy.

Bị đánh thức, lúc ngồi dậy, Tạ Tư Trạc đã hoàn toàn hoàn hồn rồi, con ngươi sáng long lanh, nhìn nhìn Tống Dương từ trên xuống dưới, chỉ nhìn còn thấy chưa đủ, còn muốn đưa tay ra chạm vào... Đợi chạm vào người này, trong lòng nàng mới yên tâm hẳn liền cười:

- Cuối cùng cũng đến rồi, đợi chàng đến khiến ta ngày ngày ngủ không ngon.

Tống Dương trong lòng nghĩ ngợi 'Ngủ đến như vậy mà còn ngủ không ngon? Vậy lúc ngủ ngon thì sao đây', miệng thì hỏi thẳng vào vấn đề:

- Lúc gặp mặt lần trước, nàng nói nàng nhận ra ta?

Vừa nói, Tống Dương vừa sờ soạng trong ngực áo, không ngờ lại lấy ra một miếng thịt nướng, ăn trộm từ hôm qua, bây giờ vẫn chưa bị hỏng:

- Vốn nghĩ nếu tìm thấy nàng thì trả cho nàng, tìm không thấy nàng thì dùng nó để ăn sáng.

- Trả thịt à? Thiếp không cần, tặng cho chàng.

Tạ Tư Trạc cười, nam nhân trước mắt râu ria xồm xàm, toàn thân bẩn, tay cầm miếng thịt, trong mắt nàng không ngờ lại rất... rất đáng yêu.

Nói xong, nàng lại nhớ ra trong lều còn có một người khác, đưa tay ra hiệu cho Tống Dương chờ, tự mình đứng dậy, chạy đến trước Ban đại nhân, đẩy đẩy ông mấy cái để ông tỉnh dậy.

Đẩy vài cái, lão đầu tử hoàn toàn không phản ứng, đúng lúc Tạ Tư Trạc đang buồn bực, Tống Dương ở bên cạnh nói:

- Lúc này, ta vừa đánh ông ta ngất đi...

Lần trước, Ban đại nhân vừa hô vừa la, đã có vết xe đổ, lần này Tống Dương thông minh ra rồi, sau khi vào lều, trước hết dùng bàn tay chém nhẹ một cái vào cổ của lão đầu tử, đánh ngất lão trước rồi nói.

Búp bê sứ giúp Ban đại nhân chỉnh lại tấm chăn, xoay người bước trở lại phía trước Tống Dương, cầm lấy thịt nướng rồi tự tay nhét trở lại vào túi đeo của hắn, ngữ khí nghiêm túc chưa từng có, trả lời câu hỏi vừa nãy của hắn:

- Thiếp nhận ra chàng, tất cả mọi việc thiếp đều biết. Chàng họ Phó, tên Tống Dương, tự Dị Nhân, ra đời vào năm thứ tư Yên Cảnh Thái mồng bảy tháng năm.

Tống Dương ý thăm dò:

- Phó Tống Dương?

Búp bê sứ cười lắc đầu:

- Chàng sinh ra trong Phó gia nhưng sau này có chút chuyện xảy ra, chàng đã không nhận họ cha, đổi tên gọi là Tống Dương, chàng là Tống Dương.

Lúc không ai nói không nhớ ra nhưng một khi nhắc tới, Tống Dương liền cảm thấy cái tên này rất đỗi quen thuộc, cảm giác tuyệt đối không sai, bản thân chính là Tống Dương, đối diện với thiếu nữ này quả nhiên là giúp nhận ra bản thân, nhất thời vô cùng vui sướng. Búp bê sứ lại đưa tay chỉ về hướng mình:

- Thiếp tên Tạ Tư Trạc, cha mẹ của chàng cũng là cha mẹ của thiếp.

Cha ta họ Phó, ta họ Tống, tỉ muội ta họ Tạ... người không còn kí ức, đầu óc có chút loạn, vẫn thăm dò hỏi:

- Nàng là muội muội của ta?

Tạ Tư Trạc nghiêm túc lắc đầu:

- Sai rồi, thiếp lớn hơn chàng một tuổi, nếu thực sự phải tính theo tỉ muội huynh đệ, thiếp cũng là tỉ tỉ của chàng, không phải muội muội.

Tống Dương vô cùng kinh ngạc:

- Nàng có mười lăm tuổi? Như vậy tính ra ta lớn nhất là mười bốn tuổi à?

Búp bê sứ trời sinh mặt trẻ con, lại cộng thêm từ nhỏ đã yếu ớt, bình thường rất ít đi lại ở bên ngoài, làn da mịn màng mà nhợt nhạt, vốn nhìn trẻ hơn so với tuổi tác thật sự, hơn nữa, Tống Dương từ lúc tỉnh dậy, mắt chỉ toàn thấy người Man, Búp bê sứ ở cùng đám mọi rợ da tháo mặt thô thì lại càng thấy nhỏ hơn, Tống Dương nói nàng mười lăm tuổi thật không nói quá.

Búp bê sứ bật cười, lắc đầu nói:

- Hai mươi mấy rồi, thiếp lớn hơn chàng một tuổi...

Mới nói tới chỗ này, Ban đại nhân nằm cách đó không xa đứng ra đang ngắt đi nhưng bỗng nhiên hừ một tiếng, tiếp lời nói:

- Cũng không phải là cùng dòng máu thật sự thì không nên tính theo kiểu tỉ đệ.

Ban đại nhân vừa lên tiếng, hai người đều giật cả mình... Dù sao kí ức Tống Dương vẫn chưa hồi phục, phản ứng và sức lực có lẽ không có vấn đề gì nhưng 'thủ cảm' không dễ gì nắm bắt, hơn nữa lại đánh vào lão đầu tử lúc nào cũng có thể tắt thở, Tống Dương nhẹ tay vô cùng, không thể khống chế tốt độ mạnh yếu của lực, lão đầu tử ngắt đi một lúc đã tỉnh lại, ngồi dậy nhìn về phía Tạ Tư Trạc, âm thanh không ngừng:

- Không có gì để che giấu, năm đó đã có lời cha mẹ, người lại lớn lên trong nhà hắc, danh phận sớm đã được định rồi!

Ban đại nhân lại nhìn về phía Tống Dương:

- Nàng ta là vợ chưa cưới của người.

Búp bê sứ lại muốn cười, 'nàng ta là vợ chưa cưới của người', câu nói này khiến nàng vui vẻ như vậy, nhưng lúc này sao có thể cười, không thể hiện ngượng ngùng đã đành, lại nhếch môi cười ngậy ngô với chàng, da mặt thật rớt xuống đất mất thôi, muốn cắn chặt môi nhịn cười, không ngờ lại muợn mất nửa bước, nếp nhăn trên khóe môi đã xuất hiện rồi, biện pháp duy nhất chỉ là khẩn trương cúi đầu xuống.

Tống Dương cũng vô cùng kinh ngạc nhưng hắc cũng khá vui vẻ, lần này tiến vào lều, hắc đã nhìn kĩ thiếu nữ người Hán, cảm thấy nàng thật xinh đẹp.

Dù là ai có người vợ đẹp cũng sẽ vui vẻ, Tống Dương cũng không ngoại lệ.

Lão đầu tử trước nhìn 'con dâu', sau lại nhìn 'con trai', lúc nói chuyện cổ theo đó mà chuyển động, lúc này mới phát hiện cái cổ đau nhức bất thường, vừa suy nghĩ cũng đã đại khái đoán được nguyên nhân, mặt tức tối trừng mắt nhìn Tống Dương:

- Người đã đánh ta?

- Không thể nào.

Tống Dương không thừa nhận:

- Ngủ trên đất khó tránh tà phong đi vào xương, ta xoa bóp cho ngài là được. Chưa thỉnh giáo, ngài là...

Ban đại nhân nghĩ một lát mới lạnh lùng đáp:

- Ta họ Ban, có thể xem là bạn của bạn người.

Dù thái độ của lão đầu tử lạnh lùng nhưng Tống Dương vẫn đứng dậy, cung kính cúi đầu chào một cái. Ban đại nhân bất động, chỉ thản nhiên nói:

- Không phải mất kí ức rồi à? Sao còn có thể nhớ hành lễ?

Tống Dương cười khổ:

- Cái này dường như không cần kí ức, trời sinh đã biết rồi.

Tĩnh lại chịu khổ chờ đợi bao nhiêu ngày, lúc này cuối cùng cũng gặp người biết mình, trong đó còn có người vợ chưa cưới, quan hệ thân thiết gần gũi như vậy, tất nhiên biết nhiều về mình, trong lòng Tống Dương có quá nhiều câu hỏi, ta làm cái gì, nhà ở đâu, còn có người thân bạn bè nào, tại sao lại chạy đến thảo nguyên hoang vu này, gặp phải chuyện gì mà mất trí nhớ... Nhiều câu hỏi như vậy mà Tống Dương một lời nói hết:

- Chuyện của ta như thế nào, tình hình hiện giờ là sao?

Hắn hỏi ra mười hai chữ, nhưng nếu muốn đáp toàn bộ, sợ là mấy ngày mấy đêm cũng không thể nói rõ ràng, Ban đại nhân bỗng nhiên có chút nhớ nhung cái người thích nói chuyện nhất, Tề Thượng.

Lão đầu tử không có hứng thú phí lời nói chuyện này, đưa mắt nhìn về hướng Tạ Tư Trạc:

- Người nói đi.

Tạ Tư Trạc cũng không vội mở miệng mà hỏi ngược lại Tống Dương:

- Chàng có biết mình tỉnh lại như thế nào không? Còn nữa, chàng trước lúc xảy ra chuyện từng mắc bệnh lạ, luôn chảy máu mũi mà không có nguyên nhân, sau khi tỉnh lại có cảm thấy không ổn không?

Tống Dương lắc đầu, đem tình hình khi mình tỉnh lại đại khái nói qua, hoàn toàn không giá trị, không trợ giúp. Về phần bệnh lạ, sau khi tỉnh lại hắn cũng hoàn toàn không có cảm giác, không còn phát tác nữa.

Búp bê sứ tiếp tục hỏi:

- Chàng còn có thể nhớ được chuyện gì không?

Tống Dương lại mờ mịt lắc đầu lần nữa, có lẽ liên quan đến việc mang theo kí ức hai kiếp, rất nhiều khái niệm cơ bản nhất đều không giống nhau, lúc tỉnh táo thì dễ, bây giờ mất đi kí ức, đầu óc liền hoàn toàn biến thành một đám sương hồ, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ, không ít ngày qua đi nhưng vẫn không nhớ ra được gì cả.

Tuy nhiên, sau khi lắc đầu, Tống Dương rất nhanh lại lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

Ban đại nhân thấy thế liền nhíu mày hỏi:

- Không nhớ ra cái gì cả, còn cười được à?

- Thế không phải là đã gặp được hai người rồi sao.

Tống Dương nói thẳng:

- Thật ra không gặp được cũng không sao, cũng sẽ có thể chạy thoát ra ngoài, rồi cũng sẽ có biện pháp tìm ra manh mối, thật không quá lo lắng.

Dù từng nói không quan tâm đến Tống Dương, không có thù hận, nhưng lúc gặp hắn, Ban đại nhân vẫn là không có lời tốt, lạnh lùng nói một câu:

- Lòng thật rộng rãi.

Búp bê sứ lại hỏi Tống Dương:

- Võ công của chàng thì sao? Hoàn toàn khôi phục rồi chứ?

Đối với câu hỏi này, Tống Dương có chút do dự, chủ yếu là hắn không nhớ võ công ban đầu như thế nào thì làm sao biết được đã hoàn toàn khôi phục chưa. Búp bê sứ cũng nghĩ đến điểm này, cười nói:

- Chàng vốn vô cùng hung mãnh, Quốc sư Đại Yến thần bí nhất trên đời bị chàng đánh đến trọng thương; Thổ Phiên đệ nhất dũng sĩ trên võ đài bị chàng một đao bổ làm hai, còn nữa, trong trận bão cát có thể nhỏ phăng tận gốc đại thụ, chàng trong tình trạng mệt mỏi, bệnh nặng vẫn một mình chống lại đại quân Man biết bay, chém liền mười ba đao, giết mấy chục người...

Nói đến dũng mãnh của hắn, Tạ Tư Trạc không hề che giấu cảm giác tự hào, vẻ mặt hào hứng.

Đến Đại Yến và Thổ Phiên ở đâu cũng không biết nhưng cũng không chậm trễ, Tống Dương vẻ mặt hớn hở, nhấp nháy mắt một lúc lâu mới đáp:

- Thiên hạ... đệ nhất cao thủ?

- Làm trọng thương Quốc sư là chàng đánh lên trước, giết Thổ Phiên đệ nhất dũng sĩ cũng là chàng đánh lên, trong lúc hắn đang tập trung hoàn toàn vào việc đánh đấu với người khác.

Búp bê sứ cười lắc đầu:

- Thiên hạ đệ nhất cao thủ chàng còn chưa đạt đến nhưng võ công của chàng rất mạnh, điều này thì chắc chắn không sai, ở nước Nam Lý có thể xem là người giỏi. Đao pháp phong tạt hỏa liệt, trừ một vài đại tông sư khác, không ai dám tranh tài, thân pháp oanh động tứ phương, lúc toàn lực chạy nhanh, cho dù là tốc độ hay sức bền đều mạnh hơn tuần mã rất nhiều.

Nói tới đây, Tống Dương rốt cuộc cũng nghe ra chỗ không ổn, đại tông sư hung mãnh thế nào thì bây giờ hắn không có khái niệm, nhưng 'ngựa' là cái gì thì hắn vẫn còn nhớ, sau khi nghe vậy liền nói ra tình trạng của mình:

- Sau khi tỉnh lại, sức lực của ta, chắc cũng không tệ, nhưng sức bền... khẳng định không thể bằng ngựa.

Búp bê sứ nhíu mày một cái, dường như có chút không cam lòng:

- Ngày gặp chuyện, chàng đã sinh bệnh rồi, còn công thiếp chạy suốt một ngày trên thảo nguyên, giữa đường còn từng ác đấu một trận, tiêu hao tâm lực giúp mọi người trị thương một lần, sau cùng còn dốc sức chiến đấu với người Man... bây giờ không được nữa rồi à?

Tống Dương quyết đoán lắc đầu:

- Bây giờ khẳng định làm không được.

Trước đó, khi bám theo đám võ sĩ Bạch Âm bắt Tang Phổ, hắn đã cảm thấy sức bền của mình không đủ, lúc người Man phía trước dừng lại nghỉ ngơi, hắn cũng mệt đến thở hổn hển, sức bật của mỗi bên có thể khác nhau nhưng sức bền chênh lệch không nhiều. Sau này, loại tình huống này vẫn chưa hề thay đổi.

Sức bền không ổn đã nói rõ tu vi chưa thể hoàn toàn khôi phục.

Về mặt Ban đại nhân lập tức hiện ra sự thất vọng, Búp bê sứ thì vẫn mỉm cười, bộ dạng không xem như chuyện quan trọng, nhẹ nhàng an ủi một câu:

- Từ từ khôi phục là được rồi.

Sau đó, cách nói thay đổi, cuối cùng cũng nói với Tống Dương về chuyện của hắn.

Nhưng Búp bê sứ gần như chưa đề cập đến bất kì trọng điểm nào, chỉ nói Tống Dương sau khi được sinh ra đã được người ta nhận nuôi, sống trong một trấn nhỏ ở Nam Lý là Yến Tử Bình, được cao nhân chỉ điểm nên học được một thân bản lĩnh lợi hại, bây giờ người nhà bạn bè đều ở trong trấn nhỏ, cụ thể có ai nàng cũng không nói, chỉ nói qua loa; về phần tại sao gặp nguy hiểm, nàng lại nói dối, nói Tống Dương và nàng đi Hồi Hột thăm viếng bạn bè, lúc đi ngang thảo nguyên gặp giặc đuổi theo liền chạy trốn vào địa bàn Sa dân, sau một trận ác chiến, mọi người tưởng hắn đã chết, nàng và Ban đại nhân thì bị người Man bắt làm tù binh.

Nói xong những việc này cũng không để Tống Dương hỏi thêm gì, Búp bê sứ lại nói:

- Trước hết không nên tốn quá nhiều tâm tư vào kí ức của chàng, chỉ cần có thể về nhà, trở lại hoàn cảnh quen thuộc, rất nhanh sẽ có thể có lại kí ức. Người Man đối với thiếp và Ban lão gia cũng có thể xem là khách khí, không cần quá lo lắng, bây giờ quan trọng nhất là chàng dẫn chúng ta rời khỏi nơi này, trở về nhà.

Nhưng thân ở trong sa mạc mênh mông, Tống Dương còn chưa khôi phục, Ban đại nhân và Búp bê sứ lại càng là hai gánh nặng, muốn trốn chạy đâu có dễ dàng?

Búp bê sứ dặn dò Tống Dương:

- Tạm thời mọi thứ không thay đổi, chàng hãy cứ đi theo đại đội, nhưng có một việc quan trọng phải nhớ... trộm cái ăn, lương thực có thể bảo quản lâu dài.

Tống Dương gật đầu một cái, không cần hỏi, dự trữ lương thực là muốn dùng trên đường chạy trốn.

- Những việc khác chàng không cần lo, luôn nghe ngóng tin tức của bọn thiếp là được rồi.

Lúc nói câu này, giọng điệu Búp bê sứ vững vàng nhưng lúc nói câu sau lại có vẻ hơi kích động:

- Quan trọng nhất là ngày mai chàng còn đến chứ? Thiếp phải làm dấu hiệu như thế nào, chàng mới có thể thuận lợi tìm đến?

Tống Dương suy nghĩ một lát, từ trong túi đeo lựa chọn một lúc, lấy ra hai bình sứ, trong đó đều là thuốc bột, Tống Dương cũng không phân biệt được công dụng của chúng nhưng hẳn có thể ngửi được mùi, hương vị của hai bình thuốc bột đều khá nồng, một loại hương thơm ngào ngạt, một loại khiến người ta muốn nôn:

- Sau khi dựng trại, tẩn chút thuốc bột thơm này trong lều, có mùi chỉ dẫn sẽ tìm dễ dàng hơn...

Tạ Tư Trạc thông minh sắc sảo, vừa thấy hai bình thuốc bột có hương vị hoàn toàn tương phản đã hiểu ngay tâm tư của Tống Dương, tiếp lời nói:

- Nếu thiếp tẩn bình có mùi thối kia, càng nói rõ không thể gặp mặt, chàng ngửi thấy mùi thối thì xoay người đi ngay.

Vừa nói, nàng đưa tay vỗ vỗ vai Tống Dương, cười cười, nói tiếp:

- Kí ức dù mất rồi nhưng tâm tư cẩn thận vẫn còn, rất tốt.

Ban đại nhân không khách khí như vậy mà lạnh lùng ở bên cạnh nhắc nhở Tống Dương:

- Lúc trước ngươi rất thích chơi thuốc độc, bây giờ xem cho cẩn thận, đừng hồ đồ để lại cho chúng ta hai bình thuốc độc.

Tống Dương vừa cười vừa lắc đầu:

- Không đâu, hai bình này cũng không hại người.

Trong hai ngày này, hẳn không ít lần xem xét túi thuốc của mình, ít nhất có thể chắc chắn hai bình này không phải thuốc độc.

Lúc này, lại sắp đến bình minh rồi, người Man làm việc hay nghỉ ngơi đều chính xác thời gian, cho dù không có gà trống báo hiệu trời sáng nhưng chỉ cần trời vừa sáng, bọn họ cũng sẽ tỉnh dậy, Tống Dương không thể ở lại thêm nữa, liền chào hai đồng bạn một tiếng, đứng dậy chuẩn bị rời đi, không ngờ Tạ Tư Trạc đột nhiên nắm lấy tay áo hắn.

Tống Dương dừng bước chân:

- Còn có chuyện gì à?

Tạ Tư Trạc không có chuyện gì, chỉ là thấy hắn phải đi, trong lòng bỗng nhiên không nở... môi không động, rốt cuộc vẫn nén lại câu nói 'chàng đêm mai đến sớm một chút', chỉ nghiêm túc dặn dò:

- Chàng một mình ở bên ngoài, nhớ cẩn thận.

Tống Dương gật đầu, Tạ Tư Trạc buông tay.

Nhưng lúc chạy ra đến cửa, Tống Dương bỗng nhiên lại nhớ ra một việc, quay đầu hỏi:

- Ta từng nhớ ra tên một người, mọi người xem có biết không.

Có thể nhớ ra cái gì chung quy vẫn là chuyện tốt, hai con người của búp bê sứ sáng ngời:

- Nói thử xem, chắc là thiệp biết.

- - Độ Nương là ai?

Búp bê sứ không có lời đáp, Ban đại nhân mất kiên nhẫn:

- Có lẽ là hàng xóm, bạn bè, vú nuôi của người ở Yến Tử Bình.

- Luôn cảm thấy người đó dường như biết đặc biệt nhiều, trong lòng mà có nghi hoặc thì sẽ nghĩ ngay đến người đó.

Tống Dương vừa cười khỏ vừa đưa tay gõ gõ đầu mình, trước hết vén nhẹ cửa lều ra một khe hở, quan sát một lát, sau đó thân hình nhoáng một cái đã rời đi.

Lúc tới không hề báo trước, lúc đi không một tiếng động, chỉ có hai bình thuốc, một thơm một thối, chứng minh những gì vừa xảy ra không phải một giấc mơ dài.

Ban đại nhân ở bên cạnh mở miệng:

- Không có kí ức còn tốt hơn nhưng võ công cũng kém nhiều so với trước, người không thất vọng à?

Búp bê sứ cười thản nhiên:

- Ta tin chàng, đừng nói bây giờ chàng khỏe mạnh nhanh nhẹn, cho dù nằm trên đất không thể nói, không thể động, chỉ cần còn một hơi thở, ta liền không hề thất vọng.

Thái độ của Ban đại nhân đối với Búp bê sứ dễ chịu hơn nhiều so với đối với Tống Dương, không phản bác gì, tiếp tục hỏi:

- Vì sao không nói thật với hần?

- Đầu óc có thể loạn nhưng tính khí sẽ không thay đổi. Con người chàng ngày thường đều cười ha hả, ra vẻ tính khí rất tốt nhưng nếu thật sự phải phát điên thì ai cũng không cản nổi...

Không cần nói hết, Ban đại nhân đã gạt đầu đáp:

- Hiểu rồi.

Tình trạng hiện tại của Tống Dương rất không ổn, nếu thật sự cho hần biết toàn bộ sự việc, nói không chừng lại gây ra chuyện yêu nghiệt gì, nhưng hần lúc trước tâm tư thông thấu, võ công phách đạo, độc thuật tàn nhẫn, y thuật cao minh, xung quanh còn có một đám bạn bè thần thông quảng đại giúp đỡ, hần có vốn liếng để phát điên; nhưng hần bây giờ còn có cái gì?

Búp bê sứ không dám đem sự thật nói với hần, nàng sợ Tống Dương sẽ hành động theo cảm tính, Tống Dương nếu tức giận khinh suất, chắc chắn là tự tìm đường chết.

Ban đại nhân đã 'hiểu rồi', Tạ Tư Trạc vẫn chưa có ý dừng đề tài lại:

- Ta nghĩ kĩ rồi, bây giờ chàng không còn kí ức, nhìn vào rất phiền phức nhưng thật ra lại là chuyện tốt, nếu không chàng sẽ muốn báo thù cho đám La Quan mà toàn lực đối phó với Sa dân; hơn nữa còn phải nhanh chóng trở về để tránh người nhà phát điên phát cuồng, nhưng những việc này đều không thể gấp được.

- Chàng nếu có kí ức, lúc này trong lòng sẽ như lửa đốt; đúng là cái gì cũng không nhớ thì tốt hơn, thấy chàng vui vẻ, rất tốt.

Búp bê sứ vừa cười vừa nói.

Ban đại nhân chuyển hướng đề tài:

- Việc chạy trốn, người có tính toán gì?

- Về phương hướng, nhất định là đến gần Hồi Hột một chút, bằng giao tình giữa Tống Dương và Đại Khả Hãn, chỉ cần bước qua biên giới, đã xem như chạy thoát rồi.

Nói đến chính sự, Búp bê sứ khôi phục lại bình tĩnh:

- Nhưng có hai điều phiền toái, điều thứ nhất phải dựa vào ngài và ta; điều thứ hai thì phải xem Tống Dương rồi...

Thân ở giữa sa mạc, cánh đồng hoang vu, trăm ngàn dặm không một bóng người, một khi rời khỏi đại đội, gần như không có khả năng sống sót, trước đây, bằng thể chất hai người Ban đại nhân và Búp bê sứ, chạy trốn vốn là việc không cần nghĩ đến nhưng bây giờ đã có sự chăm sóc của Tống Dương, chạy trốn cũng có thêm một tia hi vọng, nhưng ít nhất phải làm rõ họ đang ở đâu, biên quan Hồi Hột gần nhất lại ở đâu, phương hướng nào, đại khái lộ trình bao nhiêu ngày... Những việc này phải dựa vào Búp bê sứ và Ban đại nhân thăm dò từ Sa dân.

Điều phiền toái thứ hai thì càng khó khăn, chạy trốn chắc chắn sẽ dẫn đến sự đuổi giết của Sa dân; rời khỏi cánh đồng hoang vu, tiến vào thảo nguyên, có lẽ còn phải đối mặt với sự vây bắt của lang binh; Hồi Hột và Khuyển Nhung chinh chiến nhiều năm, biên giới canh giữ nghiêm ngặt, trong tình huống không ai tiếp ứng mà muốn đi qua thì tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, tất cả những chuyện đó đều phải cầu cho Tống Dương có chiến lược và thể lực dư thừa, hoàn toàn dựa vào hãn rồi.

Nhưng Tống Dương hiện tại, đang rộng chân có thể chạy được bao xa? Cầm đao lên có thể giết được bao nhiêu người?

Nếu muốn thoát khỏi hiểm cảnh, trở về gia viên, ít nhất Tống Dương phải khôi phục chiến lược trước đã.

Trương gia đại thiếu

296. Chương 55: Huynh Đệ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 55: Huynh đệ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lúc Tống Dương rời khỏi doanh địa Sa dân là ngay trước bình minh, thời điểm mà sắc đêm nặng nhất trong ngày.

Trời còn chưa sáng.

Nhưng mấy nhân vật quan trọng nhất trên đời này đều đã thức dậy rồi.

Cảnh Thái ngồi trong ngự thư phòng, trên mặt không có biểu hiện gì, tay đang bưng chén thuốc trà, nhắm nháp từng ngụm, thái giám Tiểu Trùng Tử quỳ trước mặt y, nước mắt không ngừng chảy ào ạt ...

Cuối cùng, Cảnh Thái đã uống hết toàn bộ thuốc trà, giọng điệu lãnh đạm nói:

- Khó khăn chưa?

Tiểu Trùng Tử lau nước mắt:

- Thần đã phụ việc bệ hạ giao phó, tội đáng chết vạn lần...

Lời còn chưa nói hết, Cảnh Thái bỗng nhiên ha hả cười lớn, đặt chén trà lên bàn, đứng dậy, lách qua bàn sách, đưa tay đỡ tiểu thái giám đứng lên:

- Chỉ có một lỗi nhỏ, có cần quan trọng như vậy không? Đứng dậy, đứng dậy, người không phải thần, là tiểu huynh đệ của ta.

Đại doanh Trần Khánh lấy danh nghĩa ‘hộ pháp’ để tạo phản, Tiểu Trùng Tử theo lệnh của Cảnh Thái mang theo tín vật của Quốc sư xuất cảnh liên lạc với đồng môn Tu Di thiền viện ở phía tây nam, chuẩn bị kế hoạch bắt thủ lĩnh quân Trần Khánh nhưng bọn chúng làm sao biết rằng Trần Khánh đã được Tổng Dương chỉ dẫn, sớm đã biết Quốc sư và Hoàng đế bên ngoài đối địch, bên trong hòa thuận, làm sao mà mắc mưu được.

Chủ quan Trần Khánh – Phó Trình, là nhân vật lợi hại, tương kế tựu kế, kết quả là tòa Tu Di viện kia thực hiện kế hoạch bắt không thành mà ngược lại còn gặp phải tập kích bất ngờ, cao thủ tăng lữ thương vong nặng nề, về phần tội danh sát thương Phật đồ, cũng bị Phó Trình đổ lên đầu Hoàng đế, Tiểu Trùng Tử nhiệm vụ thất bại, thảm hại trở về, còn may mắn nghe lời dẫn dò của Hoàng đế, chỉ phụ trách liên lạc, còn chưa tham gia chém giết, nếu không mạng nhỏ khó bảo toàn. Cảnh Thái đêm qua đã nhận được truyền báo, hiểu rõ sự việc từ đầu đến cuối. Nhưng Tiểu Trùng mới về đến cung không lâu, Cảnh Thái nghe tin liền thức dậy từ sớm, đang gặp tiểu thái giám ở thư phòng...

Hoàng đế bỗng nhiên cười to, đủ thấy sự lạnh lùng lúc này chỉ là giỡn chơi. Hoàn toàn không có ý trách cứ đối với tiểu thái giám.

Tiểu Trùng Tử vừa áy náy vừa cảm động, âm thanh lại nghẹn ngào:

- Nhưng, nhưng thần làm hỏng việc rồi.

Tiếng cười của Cảnh Thái lại càng vang dội:

- Là trăm trước đó tính toán sai rồi, tội lỗi sao có thể tính lên đầu người? Cho dù ai đi cũng không thành được, liên quan gì tới người? Hơn nữa, đây là việc lớn đến thế nào, có đáng để người rơi lệ không? Còn nữa... người không chỉ không có lỗi mà lại còn có công, người có thể giữ được đầu bình an trở về, ta phải ghi nhận một công lớn cho người

Oa một tiếng, Tiểu Trùng Tử lớn tiếng khóc, nước mắt nước mũi đều chảy hết lên tay áo của Hoàng đế. Cảnh Thái cũng không xem như có chuyện gì, tiếp tục cười nói:

- Thiếu niên mười mấy tuổi rồi, sao mà vẫn cứ thích khóc thế này?

Vừa nói, y vừa hạ thấp giọng, thần thần bí bí nói:

- Hay là... ta giúp người giết người? Lúc không vui, giết người là hả giận nhất, người có người nào thấy không thuận mắt không? Nói ra, ta xử lý giúp người.

Tiểu Trùng Tử không điên như y, bị dọa một phen, nhanh chóng nín tiếng khóc, lắc đầu nói:

- Chỉ cầu bệ hạ có thể chém giết quân tạo phản, báo thù cho các sư huynh ở Tu Di viện Hóa Châu.

- Điều này còn phải người nhắc nhở sao?

Cảnh Thái cười, phẩy tay ra hiệu cho tiểu thái giám đi ra:

- Mau lui xuống rửa mặt rồi ngủ, cho người nghỉ ngơi thêm ba ngày, có thể tùy ý ra khỏi cung, đi chơi thoải mái.

Tiểu Trùng Tử lui xuống, Cảnh Thái lại trở về chỗ ngồi. Chỉ có hơn một vạn phản binh, y còn không để trong mắt. Nhưng điều Hoàng đế nghi hoặc là phản ứng của phản quân đối với kế hoạch bắt người, dường như đã biết y và Quốc sư vốn là người một nhà... Lúc này, lại có nội thần đến báo tin, trung thư lệnh Ôn Cẩm Thiên cũng đã trở về, đang ở ngoài cung đợi chỉ.

Tiểu Trùng Tử thất bại, Ôn Cẩm Thiên tự nhiên cũng không có cơ hội thành công, trong ngoài hai trọng thần, người trước người sau trở về kinh sư.

Cảnh Thái nói một tiếng:

- Truyền triện.

Nói xong, nhân lúc chờ đợi, y bắt đầu lật xem các tấu chương đang bày trên bàn.

Hoàng đế điên cuồng nhưng cũng rất chăm chỉ, Đại Yến hơn hai mươi năm gần đây phồn vinh giàu có, cũng không phải toàn là công lao của Quốc sư... Ôn Cẩm Thiên bước vào ngự thư phòng, trang phục nghiêm chỉnh, quỳ xuống hành lễ nhưng rất lâu không thấy câu ‘bình thân’ của Hoàng đế.

Cảnh Thái đang xem một tấu chương đến từ tấu báo ở biên quan phía bắc, cũng không biết trên đó đã viết gì mà khiến y xem đến hoàn toàn nhập tâm, thậm chí còn lơ là cả vị trọng thần cổ công bồi dưỡng ở ngay trước mắt.

Hoàng đế không nói thì Ôn Cẩm Thiên không thể đứng dậy. Một lúc thì không sao, thời gian dài ra thì có chút kì quặc rồi, hơn nửa buổi đã qua đi, thấy Hoàng đế vẫn không có động tĩnh, Ôn Cẩm Thiên lặng lẽ ngẩng đầu nhìn một thoáng... Tấu chương không quá dài, Cảnh Thái sớm đã xem xong rồi, lúc này, tuy tay cầm tấu chương, giống như đang xem nhưng ánh mắt và thần sắc ngây ra, rất rõ ràng là Hoàng đế sau khi xem tấu chương thì bắt đầu ngẩn người ra, thậm chí quên mất việc đặt tấu chương xuống.

Quỳ mãi như thế này cũng không được, Ôn Cẩm Thiên to gan, làm bộ cảm mạo không thể tự ức chế, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng.

Cảnh Thái lúc này mới hồi phục lại tinh thần, làm động tác tay ra hiệu Ôn Cẩm Thiên đứng dậy, cũng không nói đến nhiệm vụ bình phản mà lại hỏi:

- Trẫm phải giết Đồng Trù, nên giết thế nào?

Mỗi khi Hoàng đế hỏi, Ôn Cẩm Thiên luôn luôn nói thẳng nói thật, không quan tâm rằng đáp án có thật sự phù hợp với thánh ý hay không, đây là bổn phận của ông:

- Trọng tướng nơi biên quan, vách tường sắt của quốc gia, không thể nói giết là giết, cho dù Đồng tướng quân phạm phải lỗi nhỏ, bệ hạ cũng nên khoan thứ để thể hiện độ lượng, trừ khi ông ta phạm phải đại tội không thể tha thứ.

- Phạm tội? Đồng Trù không phạm tội, hoàn toàn ngược lại, ông ta còn lập công rồi.

Cảnh Thái cười ha hả:

- Ba mươi vạn lượng vàng, suýt nữa đi vào Khuyển Nhung, Đồng Trù nhìn rõ mọi việc, thay trẫm lấy lại về. Ba mươi vạn lượng vàng đó, không phải con số nhỏ, Đồng Trù lần này thật đã lập một công lớn.

Nói tới đây, giọng điệu của Cảnh Thái đột ngột thay đổi, tươi cười nháy mắt đã trở thành tức giận điên cuồng, nắm chặt nắm tay mà đập mạnh lên bàn, tiếng thùng thùng vang lên, miệng thì lặp đi lặp lại câu rít gào:

- Một công huân rất lớn, một công huân rất lớn đó!

Giận dữ đập bàn và lớn tiếng rít gào còn không đủ để phát tiết phần nộ trong lòng, cuối cùng Cảnh Thái rống to một tiếng, dùng toàn bộ sức lực, từng thanh chặn giấy trên bàn rơi mạnh xuống đất, tiếng ầm ầm vang lên, chấn động khiến Ôn Cẩm Thiên đứng không vững, lại lần nữa quỳ rạp xuống đất.

Cảnh Thái thở hồng hộc, cũng không giải thích gì, đưa tay chỉ Ôn Cẩm Thiên:

- Người nói hấn tư thông ngoại quốc cũng được, nói hấn có gian tình với con dâu cũng được, sáng nay lên triều, trẫm muốn người tấu tội Đồng Trù, trẫm muốn chém Đồng Trù!

Nói xong, y căn bản không nghe Ôn Cẩm Thiên khuyên can gì, dùng sức phẩy tay cho ông rời khỏi.

Ôn Cẩm Thiên đứng dậy nhưng không đi:

- Thần không dám tấu tội.

Cảnh Thái nghe vậy ngẩng ngay đầu lên, cặp mắt đỏ gầu gắt gao nhìn thẳng vào ông:

- Nói lại lần nữa!

Lần thứ ba, Ôn Cẩm Thiên quỳ trên đất, ý tứ đã quá rõ ràng, nhưng ‘nói lại lần nữa’ thì dù thế nào ông cũng không có gan này. Ôn Cẩm Thiên thậm chí còn có thể nghe được âm thanh nghiền răng ken kết từ trong miệng Hoàng đế.

Thở dốc một lúc lâu, âm thanh của Cảnh Thái khàn khàn:

- Trẫm hỏi ngươi, nếu giữa ngươi và Đồng Trù, trẫm phải giết một người. Ngươi chọn đi, chọn thế nào?

- Giết ông ta.

Ôn Cẩm Thiên trả lời không chút do dự. Cảnh Thái tiếp tục nói:

- Vậy ngươi tấu hay không tấu?!

Mặt của Ôn Cẩm Thiên cũng sắp chảy ra mặt vàng rồi. Do dự lại do dự, cuối cùng vẫn là cảm thấy tính mệnh đáng giá hơn ‘bổn phận’, đập đầu thắp giọng nói:

- Thần... tuân chỉ.

Cảnh Thái vẫn nhìn ông trừng trừng không hề chớp mắt, sau một lúc mới phẩy phẩy tay:

- Lui xuống đi.

Ôn Cẩm Thiên trong lòng thở dài nặng nề, đứng dậy chậm rãi lui về sau, không ngờ đúng lúc ông vừa chuẩn bị bước qua cánh cửa, Cảnh Thái bỗng nhiên thở ra một hơi dài, giọng điệu lãnh đạm nhưng âm thanh vẫn khàn khàn như trước:

- Thôi, không cần tấu nữa. Chuyện vừa rồi là trẫm không đúng, sai không ở Đồng Trù, càng không ở ngươi, không cần để trong lòng đâu.

...

Trong lúc Cảnh Thái đập bàn, Đại Lạt Ma Lạt Ma ngồi trên chiếu, đang làm việc.

Ở trước mặt ông, đệ tử tâm phúc Ô Đạt nằm rạp xuống bái, Đại Lạt Ma căn bản không hề nhìn anh ta, để toàn bộ tinh thần vào một hộp đựng châu đặt trước ngực.

Hơn mười hạt châu lớn cỡ đầu ngón tay. Không giống trân châu bình thường, bảo châu của Đại Lạt Ma hình dạng không có quy tắc, không phải tròn đều, nó giống như quả táo ta hồng, hình dạng vụn vụn kì quái.

Hơn nữa, ánh sáng từ hạt châu cũng rất khả nghi, khi có ánh nến sẽ phát ra ánh hào quang màu trắng nhàn nhạt. Hoàn toàn không có bảo khí của minh châu nhưng lại đầy vẻ thánh khiết.

Hạt châu kì quái, thứ quý báu nhất được cất giữ trong tháp củi... xá lợi châu từ xương đỉnh đầu của lịch đại thượng sư.

Phật cốt sau khi được luyện hóa bằng liệt hỏa, cho nên vụn vụn, cho nên thánh khiết.

Đại Lạt Ma cầm một mảnh khăn lụa, cẩn thận lau chùi các hạt châu từ xương đỉnh đầu. Mỗi lần có gì phiền lòng, Đại Lạt Ma cũng sẽ làm việc này, tinh hoa tu luyện suốt đời của tiền bối thượng sư, cốt châu nhuộm Phật pháp có thể khiến nội tâm ông bình lặng.

- Ba mươi vạn lượng vàng, tiền đặt cọc cho Khuyển Nhung bị quân Yên lấy đi rồi, cũng không cần quá đau lòng nhưng khoản tiền này đưa không đến nơi...

Đại Lạt Ma như cười như không, âm thanh rất nhẹ:

- Sẽ làm chậm trễ việc của ta.

Ba mươi vạn lượng vàng. Là tiền cọc của Yên Quốc sư ‘mời khách’, thay Thổ Phiên mua mười vạn lang binh tiến công Hồi Hột, khoản tiền này trong mắt người Thổ Phiên là sự tình quan trọng, luôn có người ở biên cảnh Yên và Khuyển Nhung nhìn chằm chằm vào việc mua bán này, vừa xảy ra chuyện là lập tức truyền thư cho Đại Lạt Ma; nhưng việc này trong mắt tướng lĩnh nơi biên quan nước Yên lại không thể xem là việc quá nghiêm trọng, chỉ là một khoản lớn khả nghi được kịp thời tra xử, tránh được việc tiền đổ ra nước ngoài,

lại do trong tấu chương có ẩn chứa ý kể công, không cần gấp gáp đưa đi nên chỉ xử lý như tấu chương bình thường, chuyển tay các nơi để đưa đến trước mặt Cảnh Thái.

Khoảng cách có gần xa khác nhau, nhưng việc xử lý đối với tin tức cũng nhanh chậm khác nhau, cho nên thời điểm Cảnh Thái và Đại Lạt Ma nhận được tin tức cũng không chênh lệch nhau là mấy.

Đại Lạt Ma ngẩng đầu nhìn về phía Ô Đạt:

- Yến Đỉnh hòa thượng đến đâu rồi?

Ô Đạt vẫn duy trì tư thế đại bái:

- Yến Quốc sư vẫn ở Đông Nguyên, sư tôn nếu triệu kiến, đệ tử sẽ truyền tin cho ông ta đến ngay, toàn lực đi đường mà nói, đại khái sáu bảy ngày sẽ có thể đến thánh thành.

Đại Lạt Ma nói:

- Ba mươi vạn lượng vàng thì có thể khiến ông ta lập tức đến gặp ta? Theo cách nói của người, Sài Thố Tháp Đáp thật không đáng giá. Truyền triệu thì không cần đâu, thay ta truyền một tin, hỏi ông ta việc này nên làm thế nào, nếu ông ta không có cách hay không kịp bổ khuyết vào, Đại lễ thất tuần lần này, ông ta cũng không cần đến nữa, cứ dẹp đường về phủ, về miếu của ông ta, đợi chờ cùng Cảnh Thái liệu mạng đi.

Ô Đạt nhận lệnh, chuẩn bị rời khỏi, Đại Lạt Ma lại nhớ ra một việc:

- Vân Đỉnh và Vô Ngự có tin tức gì chưa?

Năm ngày trước, Vô Ngự đứng đầu sứ đoàn đến từ Nam Lý, đang dẫn theo một đám thiên tông cao tăng tiến về thánh thành, đột nhiên từ giã với Thổ Phiên Lạt Ma phụ trách dẫn đầu, nói là nhận được tin tức trong nước, có việc cấp bách không thể không lập tức trở về ngay, cũng tự tay viết thư tạ lỗi nhờ đệ tử Lạt Ma chuyển trình cho Đại Lạt Ma, sau đó bà liền rời khỏi đội ngũ, Vân Đỉnh Lạt Ma cũng cùng bà rời khỏi.

Vân Đỉnh và Vô Ngự đi đột ngột, hướng chi Phật gia Nam Lý có chuyện, Vân Đỉnh cần gì phải đi theo? Lúc đó liền có mật tông đệ tử âm thầm theo dõi, muốn xem thử họ muốn đi đâu, kết quả là không theo được nửa ngày, hai người đã biến mất, không còn thấy nữa.

Ô Đạt lắc lắc đầu:

- Vẫn chưa thể tìm được người.

Bác Kết không nói gì, lại bắt đầu chuyên tâm lau chùi bảo châu, cho đến khi viên châu trong tay không còn một vết bụi bặm, ông mới để lại vào trong hộp...

Lúc Đại Lạt Ma đặt bảo châu xuống, một vị hùng chủ khác trên Trung Thổ, Hồi Hột vương, sứ giả chân chính của thánh Hỏa, Khuê Ni Đồ Ngải Dịch Đại Khả Hãn đang giờ cao một con dao nhỏ, tỉ mỉ quan sát.

Không có gì kì lạ, dao nhỏ có thể thấy ở bất cứ nơi đâu trong nhà Hán, gần như trong hòm thuốc của mỗi vị đại phu đều có một con, dùng để loại trừ thịt thối rửa khi gặp người bệnh lại bị ngoại thương.

Nhưng con dao nhỏ trong tay Đại Khả Hãn này còn có một ý nghĩa khác. Nó đại diện cho một người: Tổng Dương.

Năm đó, trong nhà trọ Đồng Thăng ở Phượng Hoàng thành, thứ mà Đại Khả Hãn dùng hỏa tâm ngọc bội của mình đổi về chính là con dao nhỏ này.

Nhìn kĩ một lúc lâu, Đại Khả Hãn đặt dao xuống, ánh mắt nhìn qua chư vị trọng thần đang trang nghiêm đứng trước mặt, âm thanh trầm thấp:

- Huynh đệ mà Thánh Hỏa ban cho ta, Tổng Dương vương gia, mất tích ở thảo nguyên rồi. Hẳn là vì tham gia đại lễ lên ngôi của ta mà mạo hiểm đến đây, nếu có tổn thương, ta thật khó chấp nhận được.

Mấy vị trọng thần Hồi Hột đang nằm trong chăn ấm bị triệu vào cung, ngơ ngác nhìn nhau, hôm qua Đại Khả Hãn đã nhận được truyền thư đến từ Nam Lý. Được biết tin tức Tổng Dương mất tích, sau đó một canh giờ, Thánh Hỏa điện truyền ra một dụ lệnh, phát động toàn bộ nhân tuyến Hồi Hột trên thảo nguyên, toàn lực truy tìm tung tích của Tổng Dương vương gia, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Hôm qua đã có quyết định rồi, sự việc cũng không có thay đổi đặc thù nào, bây giờ lại nhắc đến làm gì.

Về mặt Đại Khả Hãn trầm ngâm, tiếp tục nói:

- Năm đó, ta theo lệnh thánh hỏa, tiến vào Thổ Phiên thăm dò tình hình địch, không may bị mai phục, thân bị thương nặng, không đường trốn chạy. Bất đắc dĩ phải lẩn vào đám thương nhân, giả làm nô lệ bị bán đến Nam Lý, cuối cùng cũng không tìm được cơ hội bỏ chạy, là Tổng Dương ban cho ta thân tự do. Chỉ là việc nhỏ đối với hãn nhưng lại là một lần sống lại của bốn vương, hãn cứu ta lần đầu.

- Ngay sau đó, Hồng thành gặp thiên tai đại nạn, Tổng Dương dốc sức ngăn sóng dữ, cứu cả một tòa thành trì, vô số sinh mệnh, phải biết lúc đó bốn vương cũng ở Hồng thành. Hãn không phải đặc biệt vì cứu ta mà ra tay nhưng ta lại thật sự nhận được ân huệ của hãn, nên mới có thể sống đến hôm nay, trong vòng hai ngày, hãn lần thứ hai cứu sinh mệnh ta.

- Lần thứ ba, ta ở Phượng Hoàng thành gặp hiểm, trong thế cực chết chắc, lại được Tổng Dương cứu giúp... Mỗi lần ta rơi vào thế cực nguy hiểm, Tổng Dương luôn có thể xuất hiện kịp thời. Cứu ta từ trong hiểm nguy, từ đó bốn vương hết lòng tin tưởng hãn chính là người bảo hộ, là huynh đệ mà Thánh Hỏa ban cho ta, mọi thứ thuộc về ta đều muốn cùng hãn chia sẻ.

Đại Khả Hãn hơi dừng lại một lúc, sau đó tăng thêm ngữ khí hỏi mọi người:

- Có dị nghị gì không?

Trọng thần tất nhiên lắc đầu, về mặt Đại Khả Hãn vẫn vậy, lại tiếp tục nói:

- Tổng Dương sẽ không khiến ta thất vọng, hãn đối với Hồi Hột cũng có tương trợ, nếu không có hãn giúp sức, dũng sĩ Hồi Hột trên Nhất Phẩm Lô làm sao có thể đương oai khắp thiên hạ?

Nói tới đây, Đại Khả Hãn xoay người, thay đổi cách nói:

- Nhưng bây giờ, huynh đệ nhiều lần cứu ta lại rơi vào hiểm cảnh, ta ở đâu? Người bảo vệ cho Thánh Hỏa vương, người có ân có nghĩa với Hồi Hột bị thảo nguyên lang tử đánh lén, dũng sĩ Hồi Hột chúng ta lại ở đâu?

Đại Khả Hãn giọng cao nắm đấm, đập thật mạnh lên mặt bàn trước mặt. ‘Nhật Xuất Đông Phương’ vốn đã là dũng sĩ nổi tiếng trong nước, với võ công của hãn, nếu không phải thân phận đặc thù, không được có cơ suất thì cũng có tư cách tham gia Nhất Phẩm Lô năm đó, sức mạnh của nắm đấm này hơn xa Cảnh Thái, một tiếng rầm rắc vang lên, cái bàn rất nặng bị hãn một đấm đập nát, Đại Khả Hãn giọng nói mạnh mẽ:

- Chỉ đợi trời sáng, bốn vương sẽ truyền lệnh toàn cương, tập kết toàn bộ dũng sĩ đại mạc, trực chỉ phương đông, đại quân bất ngờ đánh vào thảo nguyên, đánh vỡ thạch quan của lang tử, thiêu hủy ổ rơm của lang tử, dưới chỉ dẫn của lửa thiêng, tìm kiếm huynh đệ của ta, huynh đệ của Hồi Hột! Tìm không được Tổng Dương, ta sao có thể làm vương.

Lời này vừa tuôn ra, người nghe không ai không bị chấn động. Loại việc này vạn lần không thể làm, Hồi Hột mới cũ thay nhau chưa lâu, tuy là đã quá độ thuận lợi nhưng dù sao cũng đã dẫn đến một chút chấn động nhỏ, thật không phải thời cơ tốt để phát động đại chiến. Huống chi, lúc này đã là mùa thu, sắp tới mùa đông, lúc đó sương lạnh gió rét trên thảo nguyên có thể thổi tắt cả lửa thiêng, đại quân qua đó chết vì rét còn nhiều hơn chết vì đánh trận, lúc trước Hồi Hột đã từng chịu thiệt như vậy, cho dù thật sự phải đánh thì cũng phải đợi đến đầu xuân mới nói tiếp được.

Nhưng so với người Khuyển Nhung, Thổ Phiên và Hán, Hồi Hột coi trọng tình nghĩa huynh đệ nhất, nếu Đại Khả Hãn thật sự muốn sau khi trời sáng, công bố lý do, truyền lệnh xuống dưới, kêu gọi toàn cảnh chuẩn bị chiến tranh thì toàn nước trên dưới cũng sẽ hưởng ứng tích cực, vì cứu huynh đệ không tiếc liều chết một trận, đến lúc đó thật sự muốn cản cũng cản không được nữa.

Mấy vị trọng thần lập tức lớn tiếng khuyên can, nói rõ tác hại của hành động này, đây là trận chiến mất nước, tuyệt đối không được, nhưng Đại Khả Hãn hoàn toàn không dao động, miệng rống lớn kêu to, trận này không đánh không được. Cái khó là lý do hãn khai chiến hoàn toàn có thể được chấp nhận ở trong nước Hồi Hột, rõ ràng là hành động của hôn quân nhưng lại hợp tình hợp lý.

Không đánh không được cũng không thể để hấn dựa trên cảm tính mà đánh, mấy vị đại thần choáng váng rồi, sắp điên rồi, liều cả mạng già đi khuyên giải, Đại Khả Hãn cũng càng nói càng kích động, nắm chặt nắm tay lớn, thùng thùng đánh vào ngực mình, sau nửa buổi tranh cãi dữ dội, ‘Nhật Xuất Đông Phương’ cũng mệt rồi, không tính đến uy nghi nữa, tùy tiện dựa vào một cây cột ngồi xuống đất, thở hổn hển, căn bản không còn đáp lời các thần tử đang nói không ngừng ở xung quanh, dường như là do quá kích động, thần trí cũng có chút mê man rồi, tự mình lẩm nhẩm:

- Hấn cứu ta không biết bao nhiêu lần nhưng ta một chút việc cũng chưa từng giúp hấn, đừng nói giúp đỡ, đến một vài tâm nguyện mà hấn từng nhắc qua với ta, bốn vương đều cự tuyệt cả, một việc cũng chưa từng đáp ứng.

- Tổng Dương hận người Thổ Phiên bắt nạt Nam Lý, từng cầu bốn vương xuất binh dạy dỗ đám phiên tử trên cao nguyên nhưng tình hình Trung Thổ phức tạp, mọi việc đều lấy quốc gia làm trọng, bốn vương cự tuyệt hấn rồi, Tổng Dương không cưỡng cầu, chỉ cười rồi thôi.

Nếu như Tổng Dương ở đây lúc này mà vẫn chưa bị mất kí ức, tất nhiên sẽ trợn tròn mắt hỏi hấn một câu: Ta nói với huynh lời này lúc nào?

Nhật Xuất Đông Phương tiếp tục chìm trong ảo cảnh, không ngừng thì thào:

- Tình thành năm đó, Tổng Dương cùng A Hạ kẻ vai khổ chiến, kết giao tình cảm huynh muội, hấn biết A Hạ và bốn vương tâm đầu ý hợp, từng hết sức khuyên ta cưới A Hạ, nhưng thân phận một trời một vực, dù ta có ý, các người cũng không đồng ý... Tâm nguyện nho nhỏ của hấn, ta cũng cự tuyệt, bốn vương chỉ luôn nghĩ, nghĩa khí thật sự không ở những việc nhỏ này, nhưng bây giờ hấn sống chết chưa biết, ta còn phải xem như không có chuyện gì sao!

Những người khác vẫn không ngừng khuyên can nhưng trong đám thần tử, một vị lão vương gia đã lộ ra ý đại ngộ trong mắt, ông đại khái hiểu được Đại Khả Hãn của chúng ta hôm nay hát tuồng gì rồi!

Trương gia đại thiếu

297. Chương 56: Điểm Tâm

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 56: Điểm tâm

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Phong tục tập quán của dân tộc Hồi Hột không giống với người Hán, giữa quân thần không có nhiều lễ nghĩa như vậy, đại thần thậm chí có thể đập bàn với Đại Khả Hãn, đương nhiên về cái, thần tử không thể mắng quân vương.

Nhưng bình dân thấy Đại Khả Hãn ở trên cao, liệu có toàn tâm thi lễ hay không, nếu không lễ bái cũng không có người truy cứu cái gì, ngay cả Khả Hãn cũng không để ý. Tất cả năm đó Nhật Xuất Đông Phương với thân phận tôn quý Vương tử và Tiểu Hãn, kết nghĩa huynh đệ với Tổng Dương, trong mắt người Hồi Hột là việc rất bình thường, đã không cảm thấy vương tử nhà mình hạ mình, cũng không cho rằng Tổng Dương trèo cao.

Nhưng Đại khả Hãn rốt cuộc vẫn là chủ của một nước, khi làm vương tử kết giao huynh đệ với bình dân, sau khi đăng cơ không thể tùy tiện lấy phụ nữ bình thường làm chính thất. Theo phong tục của người Hồi Hột, đàn ông có thể lấy bốn vợ, Đại Khả Hãn cũng không ngoại lệ, ngoài bốn vị chính thất ra, nếu ông ta muốn lấy người phụ nữ khác cũng không phải là không được, chỉ là họ sẽ không có thân phận gì.

Gia thất của A Hạ cũng không bình thường, nhưng dù sao cũng không phải cao quý, địa vị kém xa không phù hợp với thân phận chính thất của Đại Khả Hân. Nhưng Nhật Xuất Đông Phương thích nàng, muốn cho nàng một danh phận.

Trước đây Nhật Xuất Đông Phương đã nói vài lần, từ mẹ ruột ông ta - Vương mẫu - tới các trọng thần trong triều đều phản đối, việc không có khả năng, Đại Khả Hân tạm thời từ bỏ, nhưng tâm tư chưa chết.

Trên điện Thánh Hỏa một phen hỗn loạn mấy vị đại thần còn hồ đồ, hoặc là khỗ sở khuyên răn hoặc là phần nộ, vì việc tìm Tống Dương mà xuất binh vạn lần không được, bất luận thế nào cũng phải loại bỏ ý niệm điên cuồng đó trong đầu Đại Khả Hân.

Cũng chỉ có vị lão vương gia nghe ra mùi vị kia, không tham gia tranh luận, đứng ở một bên đợi nhìn mọi người nói cũng đủ mệt rồi, ông ta mới giơ tay đẩy đồng bọn ra, cất bước đi tới trước mặt Đại Khả Hân:

- Phiên Cầu trên cao nguyên cũng giống như lang tốt trên thảo nguyên, đều là kẻ thù lớn của người Hồi Hột chúng ta, không thể bỏ qua ai. Chỉ là giết chó dọa lang, bây giờ cái chúng ta cần là nhanh chóng mài dao...Tấn công thổ Phiên, việc này rất khả quan, nhưng vẫn phải kiên trì chờ đợi, lúc đầu tuy người từ chối lời mời xuất binh của Tống Dương, nhưng tất cả con dân đại mạc dưới ánh sáng của Đại Thánh Hỏa đều cất giữ điều này trong lòng. Nam Lý là nước bạn của Hồi Hột chúng ta, Tống Dương vương gia là huynh đệ của tất cả dũng sĩ chúng ta, tâm nguyện của hầu hết nhất định sẽ có ngày thực hiện.

Lão vương gia đức cao vọng trọng, tuy nói lời hoàn toàn không đáng giá, nhưng ông ta hề mở miệng là những người khác đều phải tạm thời im tiếng, Lão vương gia vẫn giữ vững nhịp điệu, lại tiếp tục nói:

- Về con người A Hạ, tất cả mọi người đều nhìn thấy trong mắt, đã là dũng sĩ chân chính cũng là một vị cô nương tốt. Tuy gia thế không đủ hiển hách, nhưng việc tại nhân, nếu có thể lập công vì nước.. tâm nguyện thứ hai của Tống Dương vương gia cũng không phải không có khả năng hoàn thành.

Lúc này còn có một vị đại thần hồ đồ khác lắc đầu nhú mày không cho là đúng, Lão vương gia lại không khách khí, quay đầu ném ánh nhìn phần nộ cho họ, không cho phép họ nói thêm những lời vô nghĩa, đồng thời trong lòng thầm mắng bọn họ là đồ ngu, không cho Đại Khả Hân lấy vợ, Đại Khả Hân sẽ tức giận nổi điên, động binh đánh giặc.

Việc lấy vợ lão vương gia nói lời hứa, ít nhất khẩu khí buông lỏng rất nhiều, đánh trúng vào tâm khảm của Đại Khả Hân, những lời sau đó lại nói tiếp:

- Đại lễ đăng cơ của Đại Khả Hân cùng ngày với thất tuần tang của yêu tăng Thổ Phiên, yêu tăng canh cánh trong lòng, điều binh hướng phía bắc để thị uy, chúng ta tuy không sợ chúng, nhưng lúc này thực sự không phải lúc đông tiến thảo nguyên, không phải cơ hội tốt để khai chiến với lang tốt. Mà điều quan trọng nhất là Tống Dương vương gia hiện giờ không rõ tin tức, ngay cả người ở đâu chúng ta cũng không biết, tùy tiện động binh chỉ vô ích, nói không chừng còn thích hợp để tạo phản.

Tiếp đó lão vương gia đổi đề tài:

- Tống Dương là vương gia của người Hồi Hột chúng ta, người gặp nạn Hồi Hột nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn, nên giúp thế nào, cứu ra sao, còn cần phải từng bước mà làm, vạn lần không thể hành động theo cảm tính, dù sao cũng phải biết rõ tung tích của người rồi mới quyết định. Thần thánh Đại Khả Hân truyền lệnh, tăng nhân số đi điều tra việc này.

Nói xong, giọng nói của Lão vương gia dần dần vang dội:

- Chỉ cần có thể tìm thấy người, Tống Dương vương gia ở đâu, dũng sĩ đại mạc tất cả sẽ đến đó.

Đoạn trước và đoạn này đều là vô nghĩa, duy chỉ có lời nói của lão vương gia..Nếu việc cưới A Hạ có thể thương lượng, Nhật Xuất Đông Phương Đại Khả Hân liền nặng nề thở dài, im lặng.

Nếu nhất định phải nói tới thân phận, trong đêm nay, không đợi trời sáng đã sớm tỉnh rồi, người tôn quý nhất, không phải Bác Kết, không phải Nhật Xuất Đông Phương, cũng không phải Cảnh Thái Đại Yến, mà là Lý đại tiên sinh không chút tiếng tăm trong trần nhỏ nơi sơn dã.

Hoàng đế Nam Lý đã chết không đáng tiền, nhưng bộ hạ Hoàng đế Đại Hồng đế quốc lại có thân phận vô cùng tài ba.

Đại Hồng Triều năm đó thống nhất thiên hạ, cái gì mà cao nguyên đại mạc, thảo nguyên Nam Hoang, tất cả đều là vườn của hoàng đế Đại Hồng...Phong Long ngáp lớn một cái, từ sau khi “chết đi” lại không hề quan tâm tới chính sự, hàng ngày đều ngủ rất nhiều, hầu như trời không sáng thì không dậy, hôm nay khi đang ngủ say bị người đánh thức, tức giận chưa nói tới, nhưng ý đồ khó tránh khỏi.

Người làm phiền đến hoàng đế Đại Hồng đang có giấc mộng đẹp kia, thân phận chỉ là một quận chúa của một nước nhỏ, so với các nhân vật lớn thì không đáng nhắc tới, nhưng đối với những phong ấp nhỏ bé trong vòng 50 dặm mà nói, nàng rất quan trọng. Nếu nói Tống Dương là trời của nơi này, thì nàng là đất, giờ phút này trời đã sập, nhưng đất vẫn còn, vẫn cố gắng duy trì phạm vi..trời sập nhưng đất chưa bị vùi, phong ấp vẫn còn.

Nhâm Sơ Dung hai mắt đỏ bừng, rõ ràng là cả đêm không ngủ, nếu nhìn kĩ có thể phát hiện ra, mí mắt của nàng có chút sưng, dường như nàng đã khóc một trận trước đó không lâu.

Phong Long xua tay, bảo Lý công công dâng trà, hỏi Sơ Dung đột nhiên tới thăm:

- Sao, có việc gấp à?

Nhâm Sơ Dung gật đầu:

- Có việc cầu ngài giúp đỡ.

Ở Trung thổ, thúc bá huynh đệ đều có thể tính theo thứ tự, đều là đích truyền, tình cảm sâu sắc với nhau, huynh muội kết nghĩa cũng không khác biệt mấy so với huynh muội ruột. Khi Phong Long còn nhỏ là điện hạ, lớn lên lại trở thành bộ hạ, địa vị cho phép, khiến ông ta không có nhiều cảm tình với thân thích của ông ta, nhưng sau khi gặp rủi ro chỉ còn sót lại mỗi một người thân là Trần Tây Vương, vả lại, luận tới vương gia vẫn là Thừa Hợp chăm sóc mình, bây giờ trong lòng Phong Long rất trân trọng những người thân còn sót lại này, nghe vậy lập tức gật đầu:

- Chỉ cần ta có thể giúp, người cứ nói.

Nói xong, còn không đợi Nhâm Sơ Dung nói, Phong Long liền nghĩ đến điều gì, thăm dò hỏi:

- Thiên Dạ Xoa?

Có lẽ là đã trải qua đại nạn nên đã tôi luyện tâm tính, có lẽ là không làm Hoàng đế nữa khiến ông ta thấy thoải mái, tâm tư của Phong Long còn thông thấu hơn so với trước kia.

Với tình hình hiện tại của ông ta, còn mạnh hơn những người bình thường, cũng nắm chắc hai “con dao” khá là sắc bén: Một là thiết vệ tận tâm và trung thành Lý Dật Phong, đã bước vào cảnh giới của Ất tự tông sư, Nam Lý ít có địch thủ. Nhưng cao thủ trong phong ấp tập hợp, Hồng Ba phủ cũng không thiếu mãnh tướng, Thừa Hợp có việc gấp cũng không cần dùng tới Lý Dật Phong; một con dao còn lại, chính là Thiên Dạ Xoa .

Quả nhiên, Nhâm Sơ Dung gật đầu:

- Chính là Thiên Dạ Xoa , ta muốn mượn đám tinh binh này.

Thiên Dạ Xoa cống hiến cho hoàng đế Đại Hồng, cho dù bây giờ Tống Dương muốn dùng tới đội nhân mã, cũng phải mời Phong Long ra mặt.

Phong Long hơi tò mò:

- Người cần Thiên Dạ Xoa làm gì?

- Lên cao nguyên.

Nhâm Sơ Dung nói, vừa nói ba chữ, Lý công công phụng chỉ đang đứng bên cạnh đột nhiên lộ ra nụ cười, miệng khẽ động, muốn nói gì đó, nhưng không dám lên tiếng xen ngang cuộc nói chuyện.

Thái độ của Lý công công rơi vào mắt của Phong Long, tiên đế gia cười cười:

- Nên nói thì nói, không cần ngại.

Sau đó lại chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh:

- Ngồi xuống nói.

Lý Côn công thông suốt nói lời cảm tạ, mông đặt nhẹ vào ghế ngồi xuống, cười với quận chúa nói:

- Thật là vừa khéo, hai ngày trước tướng quân Trịnh Chuyển còn tìm chủ thượng của ta, nói là toàn bộ mạch đạo đã đúc xong, trang bị của Thiên Dạ Xoa đã đầy đủ hết.

Thiên Dạ Xoa đời đời chăm chỉ tập luyện, tướng lãnh am hiểu đủ thứ binh pháp, các binh sĩ võ nghệ thành thạo, nhưng bọn họ trong mấy trăm năm nay đều trốn tránh hậu thế, ngoại trừ Thiên Dạ Xoa đời thứ nhất, các đời sau này chưa có ai đánh nhau thực sự.

Đội ngũ huấn luyện xuất sắc như vậy, chưa trải qua chiến trường tẩy luyện cũng đừng mơ biến thành hùng binh thiết huyết chân chính.

Trịnh Chuyển mấy ngày trước đã tìm tới Phong Long, gã tới xin chiến. Tiêu diệt, công thành, tập kích kẻ thù nhiệm vụ gì cũng được, gã chính là muốn dẫn binh lên chiến trường, vẫn là tác chiến vì nước, luyện binh vì hoàng đế.

Phong Long không phải không tự biết người mình, ông ta rõ hơn ai hết “hoàng đế Đại Hồng” này là có chuyện gì xảy ra, sử dụng Thiên Dạ Xoa như nào vẫn là Thường Xuân Hầu nói thôi, bây giờ Tổng Dương không ở phong ấp, lúc đó ông ta liền nói mấy câu kiểu như là “an tâm chờ nóng vội”, đuổi Trịnh Chuyển về, để gã tiếp tục chờ đợi.

Lý công công nói xong, trên mặt Nhâm Sơ Dung cũng không có vui vẻ gì, chỉ gật đầu:

- Như thế thì tốt quá.

Phong Long lại tiếp tục hỏi:

- Thiên Dạ Xoa lên cao nguyên, rút cuộc làm gì, làm thế nào?

Đợi lúc sau ông ta truyền lệnh cho Trịnh Chuyển, thế nào cũng phải hỏi rõ sự tình.

Nhâm Sơ Dung đáp:

- Trong nửa năm, giết địch, nổi danh, thanh thế càng lớn càng tốt, khiến người Thổ Phiên càng sợ càng coi trọng càng tốt, cụ thể làm thế nào, đều tùy ý Thiên Dạ Xoa.

Nói xong, dừng lại một lát, lại tiếp tục nói:

- Một mình xâm nhập vào quân địch, bọn họ không hậu viện, không tiếp tế, có thể sống trở về không, chỉ có thể xem vào bản lĩnh của bọn họ.

Phong Long bắt đầu căn bản không nghĩ tới việc “một mình xâm nhập, Nhâm Sơ Dung nhắc nhở ông ta mới tỉnh ngộ, nhú mày nói:

- Luyện binh như vậy e là không thỏa đáng..

Nói xong nửa câu ông ta lại bưng tỉnh, quận chúa thuyền chuyển đội quân Thiên Dạ Xoa này, đương nhiên là có mục đích của nàng, vốn không phải để luyện binh.

- Tại sao?

Phong Long vốn định trầm ổn chút, không hỏi thăm xem những việc không liên quan tới mình, nhưng thực sự không chịu nổi sự tò mò, vẫn hỏi :

- Để Thiên Dạ Xoa lên cao nguyên để nổi danh, người rút cuộc muốn làm gì?

Nhâm Sơ Dung đột nhiên trầm mặc.

Một lúc lâu sau, nàng chậm rãi mở bàn tay trái, một bức thư trong lòng bàn tay hiện ra, đem qua trước khi đi ngủ nàng nhận được, Tiểu Bộ căn bản không biết.

Sau khi Nhâm Sơ Dung xem bức thư này xong luôn giữ nó trong lòng bàn tay, cả đêm.

Phong Long càng tò mò, rút bức thư từ trong tay em họ ra, nhanh chóng xem, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Tin tức truyền về từ Tạ Môn.

Tiểu cầu trên thảo nguyên vẫn không thể tìm thấy tung tích của đoàn người Tống Dương, nhưng bọn họ lại nghe được một tin: Trong quân Khuyển Nhung, nhiệm vụ đuổi giết vài đặc phái viên đã hoàn thành.

Lang tốt đã hoàn thành nhiệm vụ đuổi giết, rút cuộc là có ý gì, dường như đã hiểu.

Tống Dương chết rồi?

Tống Dương chết rồi.

Trong lòng Phong Long vô cùng kinh hãi, muốn an ủi Đường muội mấy câu nhưng lại không biết nói thế nào cho phải, mặng động một lúc, kết quả vẫn không có từ nào thoát ra.

Nhâm Sơ Dung cũng không cần ông ta an ủi, thản nhiên nói:

- Tống Dương còn có thể quay về hay không, muội không nghĩ nữa. Bây giờ trong lòng chỉ hi vọng hai việc, một là Thiên Dạ Xoa thật sự có khả năng, hai là Đại Khả Hãn Hồi Hột trọng tín trọng nghĩa.

Phong Long hiểu ý của nàng: để Thiên Dạ Xoa tiến quân lên cao nguyên, tám ngàn nhân mã này nếu thực sự tinh nhuệ hoặc là có thể quấy loạn Thổ Phiên, mà Nhật Xuất Đông Phương Hồi Hột nếu thật sự trọng tín trọng nghĩa thấy Thổ Phiên bị Hồng Bình giằng co, sẽ không ngồi yên, ông ta sẽ hướng về phía bắc đánh Khuyển Nhung, báo thù cho Tống Dương.

Nhâm Sơ Dung giọng nói không ngừng:

- Làm phiền huynh, ngày mai truyền lệnh Trịnh Chuyển chuẩn bị đội ngũ xuất phát, chuẩn bị tốt mọi thứ, ngoài ra còn có một việc phải nói rõ với bọn họ, Thiên Dạ Xoa khi hành quân trong Nam Lý, công văn thông quan trên đường muội đã chuẩn bị hết, nhưng tới biên giới muội không giúp được nữa, lúc đó bọn họ không chỉ phải đối mặt với người Thổ Phiên, mà còn phải phòng bị với đội quân tây quan Nam Lý chúng ta, không thể bị phát hiện, tất cả phải dựa vào bản thân họ.

Phong Long không tránh khỏi kinh ngạc:

- Nói như vậy, lần này điều động Thiên Dạ Xoa , phụ vương muội không biết?

Sơ Dung lắc đầu:

- Ông ấy sẽ không đồng ý, muội cũng không muốn nói với ông ấy.

Nếu có sự phối hợp của Trấn Tây Vương, đánh thẳng tới cửa tây quan, để Thiên Dạ Xoa giết cũng vậy, hà tất phải giấu? Nhưng nếu như vậy, việc sẽ biến thành thảo phạt Thổ Phiên, sẽ dẫn tới hậu quả thế nào là mọi người đều hiểu rõ.

Ý của Thừa Hợp rất đơn giản, Thiên Dạ Xoa lén lút qua biên giới, sau đó giương cờ hiệu của Đại Hồng, trên tay họ có mạch đao, thân phận không thể nghi ngờ, về thiên hạ vì sao lại có một hùng binh đại hồng, để cho Đại Lạt Ma buồn bực thôi.

Mà Thiên Dạ Xoa ở Thổ Phiên làm bất cứ việc gì cũng không liên quan gì tới Nam Lý.. nhưng quân đội gần vạn người lén lút nhập cư đâu có dễ?

Biên quân của Thổ Phiên, biên phòng sẽ thành bộ dạng gì, mới có thể để cho tám nghìn người cường tráng nhập cảnh mà không hề phát hiện? Nhâm Sơ Dung không quan tâm, nàng chỉ nói Thiên Dạ Xoa làm gì, cụ thể làm thế nào thì tự họ nắm bắt được.

Thiên Dạ Xoa làm sao mới lén được vào nước địch? Dựa vào tám nghìn nhân mã làm sao mới có thể liên lụy tới đại quân Thổ Phiên? Cho dù hai cái trước đều có thể thu hoạch lớn, cũng còn phải xem Nhật Xuất Đông Phương có biết tới nghĩa khí hay không, chắc chắn vì Tống Dương mà đánh nhau với Khuyển Nhung.. Thắng thần mà nói, báo thù rất nhỏ, nhưng đây là việc duy nhất mà Nhâm Sơ Dung có thể làm cho Tống Dương.

Hiểu được hết hậu quả, khóe mắt Phong Long nháy lên, nhưng cuối cùng vẫn là cắn răng đồng ý.

Nhâm Sơ Dung nhẹ nhàng nói đa tạ, lại dặn dò Phong Long:

- Việc của Tống Dương, đừng nói với Tiểu Phát.

Trừ phi Tổng Dương có thể sống lại, nếu không sớm muộn gì Tiểu Bộ cũng biết, không thể nào giấu cả đời, nhưng Nhâm Sơ Dung không dám nói, có thể giấu được lúc nào hay lúc đó.

- Ta hiểu, yên tâm. Muội cũng đừng quá lo lắng, Tiểu tử Tổng Dương đó không đơn giản, muốn giết hắn không phải việc dễ dàng, nói không chừng mấy ngày nữa lại nhảy về.

Phong Long ra vẻ thoải mái, cười ha ha an ủi.

Nhâm Sơ Dung rút cuộc cũng cười rồi, nhưng trong mắt không có chút vui vẻ, ánh mắt âm đạm, không thấy chút thần thái.

Bây giờ Tổng Dương ngay cả trong nhà có ai cũng không rõ, bỗng nhiên không ngờ tới sự lo lắng trong nhà. Không hề vội vã, trái lại hắn còn rất vui, rút cuộc đêm nay vẫn là có một bước đột phá, tìm thấy một người vợ, mà còn rất xinh. Vì thời gian có hạn chưa thể nói nhiều, nhưng việc tìm thấy người thì xong rồi, mỗi đêm đều tới, thời gian sau này cũng vậy, luôn có thể tìm về mọi thứ.

Tổng Dương rời khỏi doanh địa của Man nhân, thuận miệng hát một lần điệu chính mình cũng không nhớ tên, nằm phục người xuống nhằm thẳng con đường, chạy vội về chỗ mình ẩn nấp.

Trên cánh đồng hoang vu đất bùn xốp, Tổng Dương học dáng vẻ của Sa dân, chỗ ở của hắn cũng đào hố đất, làm một cặp nẹp lại dùng quần áo băng bó cho chân của con dê vàng, rồi hắn đặt nó vào trong hố.

Còn không đợi Tổng Dương đuổi tới hố đất, nó liền chau mày... Trong bóng tối, hơn mười mũi lam nhọn hết sức bắt mắt, phẳng phất như ma trôi đang bay lượn trên bầu trời đêm, đang lơ lửng trước mặt dê con.

Bầy con sói, đứng thành hình bán nguyệt, đang vây quanh dê vàng.

Con dê nhỏ sớm bị dọa khiếp, miệng rống be be không ngừng, đồng thời liều mạng tránh né, muốn giãy ra lại bị trói buộc cái chân mất rồi.

Nếu bầy con sư tử khẳng định Tổng Dương sẽ phải cân nhắc, nhưng bầy con sói hắn vốn không để vào mắt. Dê nhỏ xấu tốt gì cũng là hắn vất vả cứu chữa, cho dù không có cảm tình, cũng không thể trở thành miếng mồi ngon cho ác lang. Tổng Dương lật trường đao trộm được từ trong tay Sa dân, nhanh bước tới gần.

Bằng thân thủ hiện tại, đối phó với mấy con sói này không thành vấn đề. Tổng Dương hoàn toàn không chút lo lắng gì, chỉ duy nhất có một điều băn khoăn chính là đợi động tác nhanh một chút, tranh thủ đừng gây náo động tới đám người Sa dân.

Tuy nhiên sau khi chạy vài bước Tổng Dương lại thấy có chút không thích hợp.

Sói ăn thịt dê là việc hoàn toàn thích hợp, ác lang thấy sơn dương làm sao có thể khách khí? Nhưng đám sói trước mặt, mỗi con thân hình thật khổng lồ, nang vuốt sắc bén, xúm lại phía sau dê con chậm chạp không chịu công kích, chúng nó mỗi con thân thể đều nằm sấp, không giống dáng vẻ đang đi săn, ngược lại trông càng giống đang cùng mãnh thú khác tranh giành con mồi.

Bầy con á clang và một con sơn dương đang giằng co? Việc này không thể tưởng tượng được, trừ phi dê vàng cũng được luyện qua long tước.

Thấy Tổng Dương tiến lên, bầy con sói đều giữ nguyên tư thế lúc trước không thay đổi, thậm chí đối với hắn cũng không chút chú ý, chỉ có điều ngẫu nhiên một ánh mắt hung ác chuyển tới, đặt trên người Tổng Dương.

Ác lang bày ra một tư thế giằng co, Tổng Dương buồn bực, nhưng không có ý truy cứu chân tướng, càng không nghĩ ngợi nhiều đợi chúng tự tiêu hao dần, suy nghĩ trong lòng, trong đầu thực sự hiểu được, đợi khi xông lên ôm lấy dê con, nếu đám sói này vọng động Tổng Dương liền không ngần ngại chặt bỏ mấy đầu sói này cho đồng hoang chút chất béo.

Nhưng điều khiến hắn tuyệt đối không ngờ, ngay khi hắn vọt tới hố đất, thân thể vừa ngồi xổm, vươn ngón tay khó khan lắm mới chạm được tới đám quần áo quần cho dê con, bùn đất dưới chân bỗng nhiên bị nhào ra, thoáng chốc hiện ra một cái hố lớn!

Chân Tổng Dương mất chỗ dựa, thân thể theo đó bị vùi lấp, hắn liền cảm thấy chân mình truyền tới đau nhức, có cái gì ẩn dưới đất đang tập kích, cắn mình một cái.

Trong khoảng khắc Tống Dương cũng bình tĩnh đại ngộ. Bầy đầu sói đương nhiên không phải cảnh giác với Tống Dương, khi chúng phát hiện con dê con, trong lòng đất ác thú chưa biết tên cũng cho rằng dê con là độc chiếm của mình, Hai thế lực trên thảo nguyên đột nhiên vì món điểm tâm, nhất thời kẻ trên mặt đất, người trong lòng đất bắt đầu giằng co...

Tống Dương tới vừa đúng lúc, luận về phân lượng, hẳn có thể so với dê con còn có lợi hơn nhiều. Ác thú ẩn thân trong lòng đất rốt cuộc không đủ kiên nhẫn, phát động tấn công trước đám sói đói một bước, bắt đầu ăn điểm tâm.

Trương gia đại thiếu

298. Chương 57: Bản Tính Không Đổi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 57: Bản tính không đổi

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Con mãnh thú vô danh nấp trong đồng đất đột nhiên gây khó dễ, trước đó không hề có dấu hiệu gì, đợi khi Tống Dương phát hiện ra, cơ thể đã mất cảnh giác rồi, mặt đất và đầu gối hòa làm một, chân trái đau nhức, răng nanh, răng cửa của đối phương đang dữ dần hung hãn đâm vào ra thịt, đồng thời dùng sức dúi hẳn xuống đất.

Đường hầm nhỏ hẹp phía dưới xoay người cũng khó, thực sự bị nó kéo xuống đất, Tống Dương cũng coi nhưng hết cơ hội.

Nhưng hố đất cao hai thước sụp xuống, điểm tựa dưới chân không còn, Tống Dương không có chỗ mượn sức, làm sao nhảy lên, rút chân ra?

Trong nháy mắt, Tống Dương gằm nhẹ lực bên hông, trọng lượng toàn thân đều đặt ở chỗ vết thương bị quái tích cắn, nếu không không có sức nhảy lên, trái lại tất cả mọi sức lực, dựa vào cảm giác điều chỉnh góc độ, liền dùng vết thương hung hăng giẫm lên.

Mới hồi sinh không lâu, chiến lực của Tống Dương còn chưa hồi phục, nhưng hẳn chỉ cần một chân toàn sức cũng có thể đá văng tảng đá, mãnh thú đang muốn kéo hẳn xuống, hẳn cũng tức giận giẫm xuống, hai phương gần như nhất trí, nhưng tốc độ của Tống Dương nhanh hơn, lực đạo càng mạnh, mà trước khi đập, dựa vào cố gắng cảm nhận góc độ điều chỉnh vừa chuẩn. Giẫm mạnh một cái, lập tức chỉ cảm thấy một mảnh dính dưới chân.

Con quái tích hung ác này, cái miệng cũng thực mềm mại rất lợi hại. Tống Dương liều mạng lấy cái chân nhỏ đập vào vết thương bị cắn, thuận thể đập một trường cực chuẩn, một cước đi xuống, đập thẳng vào hàm con mãnh thú.

Miệng của con quái tích đau nhức, theo bản năng vội nhả chân Tống Dương ra, nhân cơ hội này Tống Dương đập chân, đồng thời khom người giơ tay, dùng sức bám vào thành hố, mượn sức xông ra, còn không quên tóm lấy dê vàng đã bị dọa sợ hóa điên.

Nhưng Tống Dương xông ra khỏi đó không xa, càng không có cơ hội trốn được xa, gần như người vừa thoát khỏi hố, cơ thể của hắn lại trầm xuống, tứ chi nằm trên mặt đất, trường đao trong tay nâng lên phía trước, phát lực vùng mạnh.

Thường Xuân Hầu lấy bụng ta suy ra bụng người, không tính tới miếng ăn đưa đến trong miệng, còn bị đánh lên, nổi tức giận này làm sao có thể nuốt trôi, nhất định đám quái thú phải tiếp tục truy kích...Không

thể không nói, quái thú trong đất và Thường Xuân Hầu tính khí giống hệt nhau. Đúng như dự liệu của Tống Dương, chân trước của hắn mới đặt xuống, quái tích ở dưới mặt đất đã gào thét nhảy ra.

Dù sao cũng là súc vật, làm sao có thể đấu trí với người?

Hung vật chỉ biết Tống Dương hắn là đang nằm trên mặt đất, đâu ngờ hắn có thể nằm bên cạnh hổ nghịch dao.

Mãnh thú quanh năm ở trong lòng đất, lớp áo giáp có độ cứng đặc biệt, dao của người bình thường căn bản không thể sát thương được chúng, dao từng chém một đao bạch ấn, chỉ vô ích, chính là được lợi đường vòng cung để đâm trúng, nhiều nhất cũng đâm được một nhát, Tống Dương bây giờ một là chiến lược bị thương, hai là dao trong tay không phải long tước, đón đánh chính diện chưa chắc có thể sát thương được đối phương.

Tống Dương chính là sợ mình từ trên xuống dưới không chém được đối phương, cho nên mới nằm xuống đất, vung dao từ dưới lên trên, hắn muốn chính là con dao này có thể chém vào bụng của đối phương.

Vừa rồi quái tích đánh lên Thường Xuân Hầu một lần, với tính khí của Hầu gia, bất luận thế nào không thể chịu thiệt, hắn sẽ đánh lên lại.

Dựa vào phán đoán, khi xuất dao, đương nhiên sẽ không đánh đúng vào góc độ trực diện, vốn định một đao mổ bụng hung vật, xu thế có chút hơi lệch lạc, nhưng hiệu quả cũng không kém, da bụng của quái tích cũng có đầy những giáp bì khó trôi, muốn mổ bụng không phải là việc dễ dàng gì, nhưng nhát dao này sai lệch, chính là chỗ giao giữa chân trái và cơ thể của mãnh thú, nếu coi quái tích là người, Tống Dương sẽ chém trúng một đao từ dưới, chẳng khác gì chém vào chỗ nách.

Làn da dưới khớp xương sẽ không thô cứng, nếu không sẽ ảnh hưởng tới sự linh hoạt của tứ chi, sau khi Tống Dương dùng sức chém một đao, máu tươi bắn tung tóe, cái chân to như vậy hoàn toàn rơi xuống. Thoáng có kết quả không ngờ, so với việc mổ bụng còn có tác dụng hơn, bây giờ chỉ là bị máu bắn tung tóe, nếu mổ bụng, bụng quái tích sẽ đặt trên người hắn, thực sự khiến người ta có chút không chịu nổi.

Bị thương nặng, quái tích không thể đứng vững, sau khi ngã xuống đất toàn thân tê cứng, chui vào trong đất. Từ đầu tới cuối, tuy rằng chỉ là một cắn, một giẫm, một đập, một há mồm, một nằm ngang, một nhảy vồ, và một nhát đao, tất cả trận ác chiến chỉ diễn ra trong một thời gian rất ngắn.

Cho đến lúc này, Tống Dương cuối cùng đã hiểu, thể hình mãnh thú nhỏ hơn so với người trưởng thành, đáng về có chút giống cá sấu, nhưng ngón chân có màng, là một con thần lằn rất lớn.

Mặt khác mấy con sói thấy Tống Dương ác chiến với quái tích, không xông lên tranh cướp thức ăn, mà giống như gặp một đại xá, trong miệng kêu ô ô, cụp đuôi xoay người bỏ chạy, chạy xa thậm chí cũng không có ý đồ dừng lại xem trận chiến, chạy đến khi không nhìn thấy bóng dáng. Tống Dương lúc này mới hiểu, tình hình không chỉ giống như mình đoán, bây giờ đang giằng co với quái tích, chuẩn bị tranh giành dê con; mà đám sói cũng bị coi là con mồi của kẻ dưới đất, bọn chúng không dám động đây, đang tìm cơ hội chạy trốn.

Trước khi quái tích đánh lên, liên căn chân của Tống Dương khiến nó trở lên máu thịt hỗn loạn; sau khi Tống Dương phản kích lại, rõ ràng chém rơi một chân của nó. cho dù không còn trí nhớ, cho dù quên mình là ai, tác phong của Tống Dương vẫn không hề thay đổi.

Bản thân quái tích bị trọng thương, nhưng tính mạng vẫn còn, lúc này đã không còn tâm trạng mà ăn sáng, thân thể đau nhức vô cùng, ba chi còn lại cố gắng tiến vào trong đất để chạy trốn, Tống Dương đâu thể cho nó cơ hội này, một chân lấy đà nhảy lên, chiến đao trong tay không ngừng vung mạnh, quái tích ra sức giãy dụa, nhưng thiếu mất một chân lên cử động không thuận tiện, lại không có cơ hội né tránh sự đuổi giết. Tống Dương mấy nhát đao trước sau đã chém vào cổ quái tích, tuy đến cuối cùng cũng không thể chặt đứt đầu của nó xuống, nhưng một phát chém xuống cổ, xương cổ chịu không nổi, bị thương nặng, kết quả bẻ gãy, thần lằn lớn lại kêu lên vài tiếng ré trời, rồi không động đây nữa.

Trận ác chiến đại thắng, Tống Dương lú lẫm không ngừng, dựa vào khí lực của hắn, chính là đầu trâu cũng có thể chém một phát ăn liền, con thần lằn này quả nhiên thực lực không giống vậy, chém đầu như vậy mà cũng không rơi.

Loại thần lằn này không biết có phải là trời sinh không có dây thanh, vừa mới đánh cho nghiêng đất nghiêng trời, nhưng trước sau không hề phát ra một tiếng gầm rú, nhiều nhất cũng chỉ như tiếng hắt xì phát ra tiếng phì phì trong mũi, thanh âm không lớn, một phen ác đấu bên này, Sa dân ở phía xa không hề bị kinh động.

Tuy gặp phải mãnh thú cổ quái...nhưng Tống Dương không lo lắng để cân nhắc xem tại sao mình lại muốn “lại”.

Thành công truy sát quái thú, hấn lại dò xét xung quanh, xác định đại khái không có nguy hiểm gì mới, mới ngồi xuống, nghe rằng bắt đầu xử lý vết thương, bị cắn một phát trước rồi lại dùng sức giẫm lên, răng của thần lằn giống như con dao, khiến đùi hấn rất nhanh bị nát, sâu đến mức có thể nhìn thấy xương, da bị chặt đứt, vết thương như vậy tuyệt không thể khinh thường.

Nhưng trong rủi có may. Thứ nhất, y thuật cũng tốt như đánh nhau, một số bản lĩnh cơ bản nhất đều có thể lưu lại trong kí ức sâu thẳm của Tống Dương, không cần nhớ lại cũng sẽ làm, tuy bây giờ không thể phân biệt thuốc, nhưng cầm máu, khâu, băng bó vết thương cơ bản đều có thể làm được, trong túi da tùy thân cũng có các đồ vật như kim châm, dao, băng vải; Ngoài ra, Tống Dương lo lắng nhất là, hấn sợ con quái tích này có độc, may mà đợi một lát, vết thương chỉ đau do bị cắn nát, không có các dấu hiệu trúng độc như ngứa ngáy hay hoảng hốt, điều này khiến hấn yên tâm rất nhiều.

Không ai có thể giúp đỡ, Tống Dương chỉ có một mình xử lý vết thương, trong túi khóa rõ ràng có một loại thuốc lấy được từ trong miệng cóc cá chạch, hấn lại là người mất trí nên không dám dùng linh tinh, đau đến mức thở hồng hộc, bộ quần áo bên ngoài rất dày mà cũng bị mồ hôi thấm ướt nhẹp, nhưng cũng may xem như miệng vết thương đã được xử lý xong.

Trời đã sáng, tiếng hiệu triệu của doanh địa từ phía xa ù ù kéo tới, Sa dân lại bắt đầu hướng về Bắc tiến, tiếp tục chuyển di chuyển của họ.

Tống Dương lại tạm thời không nhúc nhích...trên thảo nguyên có quái tích xuất quỷ nhập thần như vậy, việc này không khỏi rất đáng ghét.

Quái tích hung hãn, nhưng cũng không so sánh được với ai, nếu chính diện tác chiến, Tống Dương có con dao trong tay thì đã không chỉ ở chung một cấp bậc. Nhưng đáng sợ là bọn chúng hành động dưới đất, đi lại không hề có tiếng động căn bản không dễ phát hiện, ngay cả ngũ giác nhạy bén cũng vô dụng, ngay cả bản lĩnh của người mạnh nữa thì cũng chỉ có bị đánh lén, cứ như vậy bị cắn hết phát này tới phát khác, ai cũng không chịu nổi.

Tống Dương cân nhắc một lát, bắt chấp trọng thương và thân thể mỗi một, cắn thân bò xuống dưới hố dò xét, sau khi quay lại bắt đầu lột da con thần lằn khổng lồ.

Một là trông mong một tấm da như vậy, có thể cảnh giác được những con thần lằn khác, nếu quái thú khác ngửi thấy mùi của đồng loại sẽ coi là người mình đến, như vậy thì càng tốt. Hai là, hang động của những con thần lằn khổng lồ ở dưới đất cũng không rộng lắm, khi bọn chúng phát động công kích, đi dưới mặt đất cũng không quá hai thước, vừa đủ cơ thể bọn chúng đi qua, mãi mãi không vượt quá được hai thước, khi nghỉ ngơi mở bộ da ra, xung quanh dùng các hòn đá hoặc đất đè lên, ít nhất có thể bảo đảm sẽ không lọt xuống dưới, các con quái thú khác phát động công kích dưới đất, thứ nhất chỉ có thể va vào bộ da, không thể trực tiếp cắn người, lúc này Tống Dương có thêm thời gian trì hoãn, vừa xinh qua được lần này, trước đó bị cắn mới cảm thấy nguy cơ rơi xuống.

Về việc mang theo tấm da này, có thể dẫn tới sự báo thù của đồng loại khác hay không, có thể dẫn tới công kích, Tống Dương không cho là đúng. Không biết Tống Dương giết đồng loại, quái tích thực sự sẽ không thù hấn, trái lại còn có thể “yêu” hấn, một khi phát hiện ra hấn sẽ vui mừng biết bao nhiêu, nhìn thấy “bữa cơm”, vui vẻ xông vào ăn.

Không có tấm da người ta cũng sẽ không án binh bất động với mình; nếu có tấm da có thể sẽ dọa đối đầu, tóm lại không phải là việc mua bán bồi tiền.

Hình như sói trên thảo nguyên rất sợ loại thần lằn này, có lẽ từ xa đã ngửi thấy mùi của chúng sẽ vội vàng chạy trốn, với tình hình bây giờ của Tống Dương, nếu gặp phải sói đói, cũng đủ làm hấn phiền lòng.

Máu tươi đầm đìa, tấm da quái tích còn không ít mùi tanh tươi của máu tươi, bị Tống Dương lột ra, đợi bạn

rộn xong thì trời cũng đã trưa, Tống Dương vẫn không cần nghỉ ngơi, mang theo tất cả gia sản, vội vàng khởi hành đuổi theo đại đội Sa dân, đương nhiên, hẳn không quên mang theo con dê nhỏ đi cùng, hai con “dê” bây giờ cũng coi như là có giao tình cùng chung hoạn nạn.

Nhưng “tiểu dương” (dê vàng) không nghĩ như vậy, vừa mới bị dọa một trận bây giờ mới hoàn hồn, lại bắt đầu liều mạng tránh động, một chút cũng không thật thà, Tống Dương trừng mắt nhìn nó:

- Đừng làm ồn nữa, nếu không ta ăn thịt mày.

Tiểu dương tránh càng hung hăng.

Sa dân di chuyển hàng vạn người, tốc độ hành trình nhanh không đến đâu, Tống Dương mang theo chân đau cắn răng đuổi theo, cuối cùng khi hoàng hôn cũng đuổi kịp đại đội, sau khi trời tối, trong doanh địa xa xa ánh lửa lập lều, Sa dân vây quanh một chỗ vừa cười vừa hát, Tống Dương lại không kiên nhẫn đợi chờ như vậy, đêm nay hẳn không định đi thám thính quân doanh.

Một chân bị thương, hành động bị ảnh hưởng nhiều, vả lại trận ác chiến lúc rạng sáng mất không ít máu, cơ thể không như trước đây, ngũ giác và phản ứng đều bị ảnh hưởng, với tình trạng thương tích của hẳn bây giờ lên vào doanh địa, khó tránh khỏi bị phát hiện. Đêm qua khi gặp mặt Tạ Tư Trắc đã từng cảnh cáo hẳn, nhất định không thể bị Sa dân bắt được, nếu không tính mạng khó giữ.

Bộ da đầy mùi hôi tanh, xử lý vết thương hở loét lúc trước, hẳn từ chỗ Sa dân trộm được ít lương khô, giờ thực sự rất mệt mỏi, ôm lấy con dê nằm xuống, một lúc sau liền ngủ say.

Cảm giác này Tống Dương ngủ rất yên ổn, nhোáng cái đã ba canh giờ trôi qua, khi mở mắt ánh trăng đã treo giữa trời, đêm đã quá khuya.

Trước khi Tống Dương xảy ra chuyện ở biển hoa, không hiểu sao mũi lại đổ máu, sau khi mất máu khiến hẳn hỗn loạn, thực sự lúc đó, nguyên nhân thực sự khiến cơ thể hẳn trở lên suy nhược vẫn là căn bệnh không rõ tên. Bây giờ bệnh lạ không còn, Vưu Thái Y dùng thuật luyện máu để tẩy luyện khiến cơ thể cường tráng lại quay về. Dựa vào chút mất máu đó, vết thương ngày hôm nay còn kém xa so với lúc bị chảy máu mũi đó, sau giấc ngủ ba canh giờ, vết thương tuy còn không thấy khởi sắc, nhưng thể lực hồi phục không ít, sức khỏe vô cùng dồi dào.

Tống Dương thử nhảy hai cái, cảm thấy mình vẫn ổn, sau đó hẳn nghĩ tới vợ... Mình đã quên sạch tất cả mọi việc của mình, nhưng trong doanh địa phía trước có người lại biết, bị sự tò mò như vậy cắn xé, không phải ai cũng có thể chịu nổi, Tống Dương lại thử nhảy một lần nữa, càng cảm thấy khỏe nhiều rồi, cuối cùng ra quyết định, chuẩn bị đi thám thính.

Nhưng không ngờ, còn không đợi hẳn nhảy ra khỏi tấm da khổng lồ, mặt đất dưới chân bỗng nhiên truyền đến tiếng run rẩy.

Sự run rẩy rất nhẹ, người bình thường hoàn toàn không cảm thấy, chỉ có sự nhạy bén của ngũ giác Tống Dương mới có thể cảm nhận được, nhưng sự run rẩy đến từ mặt đất ấy quá nhẹ, mới có thể khiến Tống Dương giật mình, nếu thật sự là đất rung núi chuyển, trái lại hẳn sẽ không lo. Tống Dương lập tức nắm chặt đao ở tay, cả người đề phòng. Nhưng rất nhanh sự chấn động giảm đi, dần dần tiêu tan, cảm giác như là một con quái thú đi qua dưới chân hẳn, bây giờ đã chạy rất xa.

Tống Dương tạm thời không dám sơ suất, nín thở đề phòng, xác định không có động tĩnh gì, mới thở ra nhẹ nhõm. Nhưng hình như sức sinh phía dưới cố ý đùa với hẳn, hẳn vừa thở ra nhẹ nhõm, lập tức lại những tiếng động nhẹ nhàng truyền đến.

Không có đối sách khác, Tống Dương chỉ có thể ngưng thần chuẩn bị chiến đấu, vẫn giống như lần trước, sau mấy tiếng thở, những tiếng động nhẹ dưới mặt đất lại không thấy nữa.

Một lát sau tiếng động lại lần nữa truyền tới, ngoắt cái lại không thấy đâu; tiếp theo lại lần thứ tư... Chỉ có chấn động nhẹ, không công kích, càng không có những cơn thần lẫn khổng lồ xối xối bò lên, Tống Dương thực sự không rõ con quái tích dưới đất đang làm gì, lúc này kiềm chế tinh thần, động tác rất nhẹ, cẩn thận ghé vào trong tấm da, dán lỗ tai vào, đồng thời diện tích tiếp xúc với cơ thể rộng ra rất nhiều, có thể vừa vặn điều tra động tĩnh bên trong.

Rất nhanh, dưới đất lại có tiếng động truyền lại, lần này Tổng Dương đã hiểu, tiếng động là từ trong doanh địa truyền ra, khi đi qua dưới thân hắn cũng không dừng lại, lại tiến về phía sâu trong hoang nguyên. Đến bây giờ Tổng Dương đã hiểu đại khái, một lần động chính là một con thần lân lớn đi qua, nhưng di chuyển chính là thi chạy, dù sao cũng không liên quan gì tới mình, không cần để ý. Mà quái tích không lên mặt đất “ăn cơm”, cũng chứng minh tám da trên tay mình có tác dụng, điều này khiến Tổng Dương có chút đắc chí.

Tuy nhiên lòng hắn đâu có rộng vậy, phía dưới không ngừng có đại tích bò qua, hắn cũng không dám động dậy, ai cũng không thể bảo đảm khi hắn rời khỏi tám da, bọn chúng sẽ không quay lại.

Chạy là không thể chạy, càng không thể không tránh họa sát thân, Tổng Dương rõ ràng kiên nhẫn chịu đựng, ghé vào tám da đếm số thần lân, đồng thời trong lòng thấy may mắn vô cùng, may mà khi rạng sáng gặp được một con quái tích, giống như bây giờ gặp được một đại gia đình, phiền phức sẽ lớn.

Khi đang nghĩ ngợi, Tổng Dương đột nhiên nghe thấy tiếng khóc, âm thanh non nớt, tiếng khóc kinh hoàng, rõ ràng là tiếng của một đứa trẻ.

Khóc cái gì thì hắn nghe không hiểu cũng nghe không rõ, nhưng ít nhất có thể hiểu, tiếng khóc là đến từ dưới đất..Tổng Dương mở to mắt nhìn, còn ngỡ mình nhìn nhầm, nhưng đợi thêm một lần chấn động nữa, hắn lại nghe thấy tiếng khóc, âm thanh rất sắc bén, hẳn là tiếng của một đứa bé.

Vốn quái tích hành động dưới mặt đất, dựa vào ngũ giác của Tổng Dương là không có cách nào cảm nhận, nếu không trước đây cũng sẽ không bị cắn, nhưng bây giờ một đàn quái tích đang di chuyển dưới mặt đất bị hắn phát hiện, là hành động của mãnh thú dưới chân không linh hoạt như con buổi sáng hắn đã gặp chẳng? Dương nhiên không phải. Nghĩ tới hướng mà chúng đi, lại nghe thấy tiếng khóc dưới đất, Tổng Dương đâu thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Quái tích đang đánh lén doanh địa của Sa dân, ăn trộm không ít trẻ con, kéo về tổ của mình. Chính là vì trong miệng chúng tha người, cho nên hành động mới ngốc thế, điều này mới dẫn tới tiếng động nhẹ, bị Tổng Dương tra ra manh mối.

Sau khi nghe thấy tiếng trẻ con khóc, dưới đất lại không thấy có tiếng động truyền lên, Tổng Dương đếm rõ, trước sau tổng cộng phải đến chín con xâm nhập vào.

Nhìn về phía doanh địa Sa dân, vẫn yên ắng ngủ, rõ ràng không phát hiện việc đánh lén của quái tích, cho dù bây giờ ra tiếng cảnh báo, đợi Sa dân tỉnh lại, ngồi dậy, chạy tới, bọn trẻ cũng sớm đã chết rồi. Tổng Dương không kịp nghĩ nhiều, nhấc tám da lên huy động xẻng sắt trong tay, theo hướng tiếng động truyền tới ra sức đào.

Với cấu tạo và tính chất của đất trên hoang nguyên, Tổng Dương khí lực rất cao, trong một thời gian ngắn đã đào được tới đáy hố, cảm giác đầu tiên không sai, giếng đào thẳng từ trên xuống dưới khai thông đường dưới động, Tổng Dương bò trên người quái tích, một tay đào một tay xẻng, hạ thấp người lên vào đường hầm, tay chân cùng sử dụng để đuối lên trước.

Vì lời cảnh cáo của Tạ Tư Trạc, Tổng Dương không có ấn tượng tốt gì với Sa dân, nếu thấy thi thể của mấy đứa trẻ cũng sẽ không buồn, nhưng bây giờ bọn trẻ còn chưa chết, hắn không thể không quan tâm... Mất đi trí nhớ, người cũng trở lên đơn thuần, đến bây giờ Tổng Dương cũng không thể hiểu mình rốt cuộc có tính cách thế nào, là người như thế nào, chỉ dựa vào bản tâm hành sự, có lẽ là thói quen nghề nghiệp, có lẽ trong xương cốt của hắn là người lương thiện. Những sinh mạng nhỏ bé đang gặp nguy hiểm, mình không thể làm ngơ.

Nếu Tổng Dương chưa từng mất trí nhớ, gặp chuyện như vậy hẳn có ra tay giúp đỡ không? Thực ra cũng sẽ quan tâm, như lúc mười lăm tuổi ở trong núi sâu, cũng giống như vậy vì thủ lĩnh của Sơn Khê Man đối với người Hán đều là cố ý. Con người có khi mâu thuẫn như vậy, vì tìm cơ hội báo thù, Tổng Dương không tiếc những sinh linh nhỏ bé, họa loạn Trung Thổ; nhưng hắn cũng sẽ thấy việc nghĩa mà hăng hái làm, mạo hiểm đi cứu mấy đứa trẻ không quen biết.

Cái hang tối đen bị đè nặng, thấp bé nhỏ hẹp.Mặt Tổng Dương căn bản không thể ngẩng lên, tuy nhiên bởi vì phải bò sát dưới mặt đất, cũng không cần phải dùng cả cái chân bị thương, chỉ dựa vào hai tay và chân phải cũng đủ để duy trì tốc độ.

Quái tích đào hang, chỉ đủ để chính mình chạy qua. Trong hang gập ghềnh khó đi đương nhiên không cần phải nói, nhưng cũng nhờ thế có nhiều điểm thuận tiện: Hang không có lối rẽ, chỉ là những khúc quanh co, Tống Dương ít nhất không cần tốn sức để nhận biết phương hướng của chúng, việc theo sát quái tích cũng bớt đi một vấn đề phải nghĩ ngợi.

Hắn tự mình dốc sức mà đi, còn chưa đuổi theo quá xa, bỗng nhiên đầu óc lóe sáng, hai tay dùng sức đỡ trước người tạo thành thế tử, thuận đà đao và xẻng nâng lên, neho mắt tập trung nhìn thẳng về phía trước.

Trương gia đại thiếu

299. Chương 58: Trò Đùa Dai

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 58: Trò đùa dai

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nơi này cách mặt đất khoảng một trượng, trong hang mùi hắc á nồng nặc nhưng quả thật không đủ. Mắt của Tống Dương đủ để nhìn xuyên màn đêm, hắn nhận ra rõ ràng, ngay trước mắt có vài trượng, một con quái tích đang nằm úp sấp, và đối mặt đang chờ mình, ánh mắt nó mơ hồ pha lẫn sắc lạnh gắt gao chiếu thẳng vào hắn.

Trong miệng quái tích vẫn ngậm một nhóc con, tuy nhiên đứa trẻ sắc mặt xám ngoét thất khiếu tràn máu, nó đã chết không thể cứu được nữa.

Tống Dương ngưng thần mà chống đỡ, trong lòng cũng trở nên khẩn trương...

Hắn nếu dám nhảy vào đường hầm, đối với khả năng xảy ra nguy hiểm cũng đã dự tính rồi. Quả thực phiền toái không nằm ngoài dự kiến: Một là phía sau có quái tích đuổi theo cắn chân mình, hai là đàn quái tích phát hiện ra có người đuổi theo mình, quay đầu lại tấn ra bốn phía cùng tập trung tấn công.

Nhưng hiện tại hắn lại ở phía đuôi kẻ thù, hắn là kẻ cuối cùng, không phải lo lắng có kẻ phía sau đuổi theo; đường hầm lại nhỏ hẹp quái tích phía trước muốn tấn công, thế nào cũng phải tấn ra, xếp thành một hàng dài, sau đó lại đào thêm vài con đường mới mới có thể hoàn thành kế hoạch đánh úp của chúng. Nói vậy Tống Dương không có biện pháp khác, chỉ có thể phát lực xông lên mặt đất sau đó chạy trốn thật xa.

Mà lúc này Tống Dương đang ở trong hang tối, gần như mỗi tác thân thể đều tiếp xúc với bùn đất, nếu quái tích mở đường mới quay trở lại đây, động tĩnh khi chúng đào hang không thể nào hắn không nhận ra được. Chỉ ít hắn cũng có thể phát hiện ra nguy hiểm để mà chạy trốn.

Nhưng lúc này rõ ràng quái tích không có chút động thái gì cho thấy có ý đồ tấn công, chỉ có điều một con đang quay đầu lại đây, nó quay đầu lại xem cái gì đang đuổi theo sau bọn chúng.

Ở trong hang đối mặt với quái tích, Tống Dương không có chút gì lo lắng.

Địa thế như vậy đối phương nếu phát động công kích, chỉ có thể nuốt hoặc buông thì hài đứa bé ra mới có thể há mồm cắn Tống Dương, khoảng cách gần như vậy Tống Dương nắm chắc mười thành, chỉ cần quái tích há miệng, lợi khí trong tay hắn sẽ rời tay mà đi, thiết sạ sẽ trực tiếp đâm thẳng vào cổ họng nó. Sáng sớm hôm qua khi Tống Dương thử, trong miệng quái tích không có lớp sừng u giáp, thực sự rất mềm mại.

Hiện giờ hắn chỉ còn một nghi ngờ quan trọng nên còn do dự. Hắn đang không hiểu con quái tích làm thế nào để quay đầu lại được, do dự thì đợi và nghĩ xem ném đao nhỏ trong tay trái hay xẻng trong tay phải ra trước... Nhưng bất ngờ chính là, lỗ mũi quái tích đột nhiên co rút lại hai cái, dường như nó đang cẩn thận đánh hơi, liền đó hắt xì phát ra những tiếng phì phì trong mũi, rồi bắt đầu từ từ lùi về phía sau, chưa gây ra điều gì bất lợi cho Tống Dương.

Địch lui, ta có vào hay không ?

Đứa bé đã chết trong miệng quái tích, nhiều nhất chỉ khoảng ba bốn tuổi, đáng vẻ béo tròn chắc nịch, nhìn có thể nhận ra ở nhà nó rất được cả nhà yêu thương, giờ phút này lại biến thành thi thể băng lạnh, trước khi chết phải chịu bao sợ hãi và thống khổ đến giờ còn đọng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt vẫn chưa hoàn toàn khép lại, để lộ ra một khe hở, ánh mắt còn lại không có chút gì tức giận, chỉ lặng lẽ nhìn Tống Dương.

Địch lui, hẩn tiến vào.

Con thần lẫn lớn lui rất chậm, Tống Dương sốt ruột cũng vô dụng, thực muốn giết nó sẽ khiến đám quái tích dằng trước cảnh giác, hơn nữa sẽ làm sập con đường truy đuổi này. Giờ chỉ có thể tiếp tục kiên nhẫn, nhượng bộ cho nó một thước. Như vậy đi hơn mười trượng, xung quanh đường hầm bỗng nhiên mở rộng ra, nhưng chiều cao cũng không thay đổi, vẫn phải ép người như trước không có cách nào ngẩng đầu. Khoảng không gian này hình tròn, phạm vi khoảng hơn một mẫu, quái tích rút cuộc có thể xoay người quay đầu, lại không để ý tới Tống Dương, dựa theo hướng hành quân ban đầu, vận dụng tốc độ cực nhanh đuổi theo đồng bọn đi ở phía trước.

Đi qua đoạn đường rộng rãi, đường đi lại tiếp tục nhỏ hẹp gấp ghềnh. Tống Dương không kêu một tiếng chỉ cũi đầu mãnh liệt bò đi, gắt gao trụ cùng quái tích phía trước... Lại đi hơn trăm trượng, lại xuất hiện một vòng tròn lớn rộng rãi, đến đây Tống Dương mới bình tĩnh đại ngộ, đám thần lẫn này khi đào hang hành quân, khoảng cách trăm trượng lại đào ra một nơi rộng như vậy, để bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển hướng hoặc làm chỗ nghỉ ngơi tập thể. Khó trách quái tích phía trước có thể lặng yên không một tiếng động mà quay đầu lại, cùng mình bốn mắt nhìn nhau.

Quái tích dường như cũng coi Tống Dương là đồng bọn, kệ cho hẩn theo sau đuôi, không có chút địch ý cũng không buồn phòng bị... trong lòng Tống Dương buồn bực, rõ ràng phát hiện có người đi theo, chúng nó sao chẳng quan tâm?

Nghĩ ngợi mãi Tống Dương cũng tìm ra được cách giải thích: Nếu lúc này có một miếng thịt bò đi theo sau hẩn cùng về nhà, hẩn cũng không lên tiếng. Phỏng chừng đạo lý giống nhau chẳng? Khó có được người đi theo không cần phải tha cho mỗi miếng, vậy thì cho nó đi theo mình đi. Con thần lẫn lớn hoan nghênh còn không kịp nữa mà?

Kỳ thật Tống Dương không hiểu rõ được một việc.

Quái tích có mắt, nhưng bọn chúng khi ở trong đường hầm tối, trong mắt dâng lên lớp da màng màu vàng, nhìn qua giống như mắt. Kỳ thật lúc này bọn chúng đã phế bỏ con mắt, bất kể bắt giữ con mồi hay nhận đồng bọn vẫn là dựa vào khứu giác. Điểm này so với cá chạch ở biển hoa cũng gần giống nhau.

Vừa rồi quái tích căn bản là không nhìn thấy Tống Dương, mà nghe thấy hẩn. Phải biết rằng trên mình Tống Dương sáng nay bọc lót con thần lẫn – chiến lợi phẩm của ngày hôm qua-, một cỗ hương vị hôi tanh của quái tích vẫn còn vương lại, tin tức biểu đạt đơn giản, nhưng với quái tích lớn phía trước nó cho rằng kẻ theo phía sau chính là đồng loại của mình.

Quái tích dù sao cũng là súc sinh máu lạnh, độ hung hãn có thừa nhưng trí tuệ lại không đáng kể. Chúng sẽ không tự hỏi chỉ hiểu được bản năng tuần hoàn, tuy rằng đang bò phía sau là Tống Dương có chút động tĩnh không thích hợp, tuy rằng Tống Dương tới không hiểu ra sao cả, nhưng trên người chính là mùi của đồng loại, liền đủ để đánh tan tất cả mọi nghi ngờ.

Nhưng đối với Tống Dương mà nói, chính mình trong mắt quái tích lại là “miếng thịt bò” cũng tốt hoặc cái gì đó tương tự thế, hoặc cái gì đó khác cũng vậy, với hẩn đều không sao cả, tiếp tục đuổi theo, cẩn thận như trước. Lúc trước như thế nào hiện tại, sau này vẫn tiếp tục đuổi theo như vậy...

Quái tích trong đường hầm hành động nhanh nhạy, bò nhanh như bay, vả lại loài động vật này sức chịu đựng kinh người, ban đầu Tống Dương còn có thể đuổi kịp, nhưng sau một lúc, thể lực tiêu hao, tốc độ càng lúc càng chậm, vết thương ở chân sau cũng càng lúc càng nặng hơn.

Con quái tích ở phía trước cũng không có ý định dừng lại chờ đồng loại, chỉ một mạch chạy về phía trước, đem Tống Dương bỏ lại sau lưng.

Hắn vẫn một mình bò, qua hồi lâu, khi đi ngang qua một vòng tròn, Tổng Dương tạm dừng lại, xoay người nằm ngang trên mặt đất, thở hổn hển hít lấy mấy ngụm khí. Con quái tích lớn phía trước vẫn không thấy bóng dáng, dựa theo lẽ thường mà nghĩ, đuổi theo một đường vất vả và nguy hiểm, đến bây giờ đều như nước đổ đi rồi, đương nhiên không muốn tiếp tục truy đuổi nữa – thời gian trì hoãn lâu lắm, đứa bé bị bắt đi, giờ phút này e là đến xương cốt cũng không còn.

Nhưng Tổng Dương được nghỉ ngơi một hồi, một lần nữa lại tiến lên, bắt đầu truy đuổi tiếp... Hắn có một nghi hoặc: quái tích bắt giữ nhóc con Sa dân làm gì? Nếu chỉ để lấp đầy bụng, khi bắt được nhóc con cho vào miệng nhai nuốt hai ba cái là được. Phải hiểu rằng nơi này là cánh đồng hoang vu, đất đai cằn cỗi thực vật thiếu thốn, mười ngày đến nửa tháng cũng chưa chắc có thể được ăn no, khó gặp được một bữa mỹ thực như vậy, không ngờ còn có thể nhịn xuống, mang cơm trở về nhà sao?

Tổng Dương không miệt mài đuổi theo tra cứu nguyên nhân, nhưng hắn có thể hiểu được, điểm nghỉ ngơi trong lòng, có lẽ chính là thăng nhóc đặc biệt còn có thể may mắn có hy vọng sống sót.

Lại bò một hồi, đường hầm rút cuộc có chút thay đổi, Tổng Dương có thể cảm nhận được, đường hầm từ từ đi xuống, từng chút từng chút về phía sâu bên trong đang được trải rộng ra.

Một lần nữa Tổng Dương lại dừng bước.

Trước đó trải qua những đoạn đường tuy rằng gập ghềnh khó đi, nhưng độ cao đường hầm không thay đổi, thủy chung duy trì khoảng cách với mặt đất khoảng một trượng. Bởi vì tầng đất yếu kém, nên Tổng Dương có nắm chắc, một khi mãnh thú phát động tập kích, hắn có thể phát lực đập vỡ tầng đất xông lên, nhanh chóng phóng lên mà chạy trốn chết; nhưng hiện tại tiếp tục truy đuổi, đường hầm đi xuống phía dưới càng lúc càng sâu, mỗi khi bò được một đoạn, khoảng cách với mặt đất lại xa thêm một chút, nếu gặp tình hình nguy hiểm muốn xông lên mặt đất đã gặp khó khăn rồi.

Tự bảo vệ mình trở thành vấn đề khó khăn, còn muốn tiếp tục cứu người sao?

Do dự một lát, Tổng Dương thở phào một hơi buồn phiền, cầm lưỡi dao sắc bén bò nhanh một chút, thân thể lại động, tiếp tục truy đuổi...

Trong đường hầm tối tăm mù mịt, đã hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian, Tổng Dương tính không ra, tự mình cũng lưỡi tính xem mình bò đã bao lâu, trong đầu dần trở lên hỗn loạn, đường hầm càng lúc càng kéo dài xuống phía dưới, sau khi cách xa mặt đất, không khí trở nên đặc quánh khó thở, có lẽ một phần do một nhọc, có lẽ là hô hấp không thoải mái, có mấy lần Tổng Dương suýt chút nữa mê man đi. May mà hắn còn hiểu được, trong hoàn cảnh này mà ngủ sợ là không tỉnh dậy nổi, thế nào cũng phải cắn răng tiếp tục kiên trì.

Con đường này đi được khá xa, hai lần trong lúc bò đi, Tổng Dương không thể không dừng lại nghỉ ngơi, ở trong đường hầm ăn chút lương khô, uống chút nước, nếu không thể lực không thể chịu nổi mà tiếp tục kiên trì thêm nữa. Phải đi đến độ cơm không thể ăn, đây là khái niệm gì? Mặc dù tính không ra thời gian, ít nhất cũng có thể hiểu được lần truy đuổi này không phải là vài canh giờ mà đã mất khoảng hai ba ngày rồi!

Vì truy đuổi theo mấy nhóc con, Tổng Dương đã rời xa Sa dân, tuy nhiên đại đội tiến lên sẽ lưu lại dấu vết rõ ràng. Chỉ cần có thể bình an trở về, lại truy đuổi theo dấu vết họ để lại cũng không phải việc gì khó.

Cứ như vậy không biết hắn đã bò trong bao lâu, không khí rút cuộc cũng trở nên thoáng đãng, tươi mát hơn. Tổng Dương há mồm thở lớn, đồng thời trong lòng cũng hiểu, không khí bắt đầu lưu chuyển, đường ra hẳn không còn xa.

Quả nhiên, lại đi về phía trước hơn trăm trượng nữa, cửa đường hầm đã hiện ra trước mắt.

Ngoài cửa đường hầm tối đen một mảng, tạm thời không thấy rõ bên ngoài có gì, chỉ có điều mơ hồ cảm nhận được ở bên ngoài rất rộng lớn...

Bên ngoài hẳn là tổ của quái tích. Tổng Dương không dám trực tiếp xông lên, ngưng thần nghiêng tai, cẩn thận lắng nghe.

Không nghe thấy động tĩnh lớn, cũng không thấy tiếng trẻ con khóc nỉ non, bên ngoài không có chút tiếng động, dường như chết trong tĩnh lặng vậy. Tống Dương cái gì cũng không nghe được, nhưng trong lúc mơ hồ, ánh mắt lại thấy được một tia sáng.

Ánh sáng chợt lóe phảng phất như ma trời, khi hẩn cẩn thận chờ xem, phía trước lại trở lại một mảng tối đen như mực.

Giờ phút này không biết khoảng cách với mặt đất bao xa, ở chỗ sâu trong lòng đất, sao lại có thể có ánh sáng? Tống Dương lẳng lặng nằm úp sấp, lại chờ đợi một trận, thủy chung không thấy “ma trời” hiện lên lần nữa, trong tai vẫn như trước không thể nghe thấy chút âm thanh nào. Giơ đao cắt bao da thần lẫn trên người văng ra cũng chỉ truyền lại một tiếng “roạt” rồi xung quanh lại trở về trạng thái yên tĩnh như cũ.

Tống Dương không đợi, hẩn trăm cay nghìn đắng đuổi theo không phải chỉ ghé vào đây nghe ngóng âm thanh. Cẩn thận cử động thân thể, hành động thông thả đến tột đỉnh, nhưng không phát ra một tiếng động, hướng về phía cửa hang không ngừng tới gần. Sau khi tìm được một vị trí tốt, giơ đầu hướng ra ngoài tìm hiểu, lập tức húp lấy một ngụm khí lạnh.

Hẩn vốn tính toàn, chỉ tìm hiểu nhanh chóng, mặc kệ nhìn thấy cái gì cũng lập tức lùi về. Nhưng hẩn thể nào cũng không thể tưởng tượng được bên ngoài cửa hầm lộ ra cảnh tượng trước mắt rộng lớn chưa từng thấy. Một tảng đá rải nổi đường lớn thẳng tắp về phía trước. Hai bên đường rải rác thi hài rơi rụng, ngẫu nhiên có ánh lân lóe sáng, vừa rồi trong lúc hẩn vô thức thoáng nhìn thấy ánh sáng nhạt, hẩn chính do ánh lân quang lóe lên từ đám xương cốt này, cũng không có gì lạ. Cái khiến Tống Dương thực sự kinh hãi chính là trên đường lớn không ngờ có rất nhiều người.

Người đi trên đường rộn ràng náo nhiệt, có xe ngựa rong ruổi, có giao nhận hàng hóa, lại có nhiều người đi tay không phía trước, thoáng nhìn trên con đường lớn phải tới vài trăm người, mà giờ phút này tất cả người đều chạy đi, đều cùng một động tác, quay đầu lại... Mỗi người đều xoay lưng lại với Tống Dương, nhưng dường như bọn họ biết phía sau đang có người nhìn mình, cho nên mỗi người đều quay đầu lại, nhìn về phía Tống Dương.

Vừa rồi rõ ràng không nghe thấy tiếng động, Tống Dương nằm mơ cũng không tưởng tượng được trước mắt mình lại xuất hiện một cảnh tượng thế này. Hẩn ngây ngốc nhìn một lát chỉ cảm thấy da đầu bùng nổ, không ngừng vội vàng rút đầu trở lại.

Loại sự tình này thật sự quá đả kích, Tống Dương lá gan có lớn cũng không chịu nổi, trái tim kinh hoàng đập tưng bừng, hô hấp không kìm nổi cũng run lên nhẹ nhẹ. Nắm chặt lưỡi dao sắc bén, trong lòng bàn tay thấm ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

Lại cẩn thận nghe ngóng, bên ngoài vẫn một vẻ yên lặng chết chóc... Tống Dương lấy lại tinh thần, đợi sau khi bình tĩnh lại liền sắp xếp lại tình huống không thích hợp, lại ló đầu ra nhìn xung quanh.

Mọi người trên đường vẫn đang quay đầu lại nhìn hẩn, so với lúc này động tác không có gì thay đổi, cũng không ai phát ra một chút âm thanh gì, thậm chí đến tiếng thở cũng không có. Lần này Tống Dương quả thực có nhìn ra chút manh mối, quả nhiên giống nhau, tất cả đồ vật trên đường căn bản không phải đồ sống, hết thấy đều là những tác phẩm điêu khắc bằng đá.

Chỉ có điều thợ thủ công lúc đó tay nghề chạm trổ với mỗi bức tượng quả thực không tồi, nhìn chúng thật sự rất sống động. Vả lại sau khi hoàn công còn cẩn thận cho bọn họ mỗi người một màu sắc quần áo khác nhau, râu tóc cũng có sự khác biệt, ánh mắt sinh động, chỉ cần là ở phía sau bọn họ, mặc kệ người nhìn từ góc độ nào, đều cảm thấy dường như bọn họ đang chăm chú nhìn mình.

Tống Dương giữ ổn định tâm thần, ánh mắt đưa qua cẩn thận đánh giá lại lần nữa, xung quanh cũng không thấy bóng dáng của quái tích lúc này. Lúc này hẩn mới yên tâm nhảy ra khỏi miệng hầm, một chân nhảy nhảy vài cái, đặt chân lên tảng đá lớn trên đường.

Phiến đá dưới chân cứng nhắc, đương nhiên quái tích không còn có thể từ dưới đất phát động công kích mãnh liệt, quái thú không có cơ hội đánh lén. Tống Dương lúc này cẩn thận quan sát đám đá điêu khắc ở trên đường.

Hoàn toàn là một đám người lớn nhỏ, tỉ lệ chạm trổ chuẩn xác, hơn nữa “mọi người đều quay đầu lại” tạo

hình thiết kế càng cho thấy sự lý thú độc đáo. Vừa rồi Tổng Dương bị đám người điêu khắc thời cổ làm sợ đến bay cả hồn vía, thật đúng là không oan.

Tổng Dương nhìn xem tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Lúc trước người thợ thủ công thiết kế ra người đá này dường như đoán được trăm ngàn năm sau sẽ có hậu nhân đến thăm, cho nên đem hết đám người cho nhất tề quay đầu lại phía sau, mặc cho ai đến đây trước đều bị dọa cho chết khiếp trước rồi có gì nói sau.

Dùng kỹ thuật tinh diệu như vậy thực là trò đùa dai, người thợ thủ công này còn thật nhàn thú.

Vừa rồi bị dọa thảm, hiện giờ nghĩ thông suốt, Tổng Dương lại vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng thậm chí còn cân nhắc, về sau nếu có thời gian, có cơ hội, liệu mạng một chết cũng phải đem tất cả bọn họ xoay ngược lại, cho bọn họ quay ra hướng đường cái, vừa suy nghĩ loạn, đồng thời theo bản năng giơ tay đẩy đẩy một tảng đá bên cạnh xem thử thử phân lượng của nó, không ngờ đẩy rồi tượng đá vẫn không chút sứt mẻ.

Không ngờ vừa cúi xuống cẩn thận nhìn lại kỹ lưỡng, Tổng Dương mới bình tĩnh ngộ... Điêu khắc đá và tảng đá dưới cahan vốn liên kết chặt chẽ, rõ ràng chính là một tảng đá.

Mỗi một bức điêu khắc đá đều như thế, bọn họ không phải được mang lên, lòng bàn chân và phiến đá trên đường vốn là một khối.

Tổng Dương kinh ngạc đến ngây người. Người thợ thủ công thời xưa thời gian dài, đem một khối đá lớn đục đẽo, gọt mài giữa mở ra một con đường lớn, đồng thời còn tạc không biết bao nhiêu tượng đá trên đường. Mà con đường này thẳng về phía trước, liệc mất một cái nhìn không thấy đầu. Kỹ thuật như vậy quy mô như vậy, phải tiêu hao biết bao nhiêu nhân lực và vật lực?

Không có trí nhớ Tổng Dương căn bản không thể đánh giá.

Lại nhìn về phía xương cốt bên đường, da thịt quần áo sớm đã hư thối hầu như không còn. Thi cốt ngẫu nhiên còn rơi rụng lại vài dụng cụ bằng đồng sắt, cùng đều là dụng cụ không giống công cụ có thể trạm đục được, lấy tay thoáng nhặt lên một thứ liền vỡ tan, hiển nhiên đã rất lâu rồi. Có lẽ bọn họ chính là những người thợ thủ công mở ra phiến đá kỳ tích này chăng? Khi còn sống người mang tài nghệ không tầm thường, nhưng người thợ trên đường hoàn thành tác phẩm đã vong thân, được đồng bạn đặt bên đường, thậm chí cũng không vui lấp.

Giờ phút này bốn phía trống trải, nhưng nghiêm khắc mà nói vẫn là một đường hầm, chẳng qua so đường hầm với lúc trước thần lẫn đào móc đất vẫn là rộng lớn hơn rất nhiều, phương hướng không có chút thay đổi, xung quanh không có đường khác ra. Tổng Dương không giằng co với tượng đá, lấy lại tinh thần tiếp tục đi tới, từ khi hấn xuống đất tới giờ, chậm nhất cũng đã qua hơn hai ngày, nếu không thể tìm được đứa trẻ Sa dân bị quái tích bắt đi, cho dù bọn chúng không bị cắn chết hoặc bị ăn thịt cũng khó có khả năng còn sống.

Bước thấp bước cao hấn chạy về phía trước, thường dừng lại dùng khứu giác đánh giá tìm kiếm. Đám người bên cạnh vẫn nhộn nhịp như trước, chẳng qua do hấn chạy nên bọn họ rút lại phía sau, trên đường tượng đá đều trở nên bình thường, không hề quay đầu lại nhìn xung quanh, mà nhìn về phía trước, làm bộ dạng chạy rất gấp rút.

Mặc dù trong lòng biết rõ ràng, bên cạnh mình chỉ là tượng đá, nhưng đi trên con đường này một hồi, tận sâu trong lòng Tổng Dương vẫn dâng lên hàn ý. Tượng đá đều được trạm trổ hết sức tinh xảo, mỗi người đều duy trì một động thái, cứ thế thời gian lâu sẽ làm người ta sinh ra ảo giác, dường như bọn họ đều còn sống, dường như ngay sau đó trên mặt bọn họ đều nở nụ cười, bọn họ khẽ nhếch miệng cười nói, bọn họ nói chân trước liền đặt xuống mặt đất!

Những tượng đá bên đường vẫn quỷ dị thâm nghiêm như vẫn, đọng lại không phải tảng đá bất động lạnh như băng, mà là thời gian trôi đi. Ngay khi Tổng Dương không cảm nhận được khi mồ hôi lạnh thấm đẫm, trước mắt hấn ánh sáng bỗng nhiên chan hòa... Vẫn là từ khi thấy ánh lân quang lóe lên từ những bộ xương cốt, ánh ma trời chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng hiện tại, ở phía trước cách đó không xa, hai bên đường lớn chông chất thì hài xếp như núi.

Số lượng thi hài tăng mạnh mẽ, lân quang lóe lên cũng càng liên tục, đốm điểm dày đặc, chợt mở ra phía

trước như một dải ngân hà rực rỡ, đáng tiếc đây không phải tinh tú của bầu trời đêm, chỉ có sự thâm nghiêm vô hạn.

Ngay sau đó Tống Dương liền nghe được tiếng khóc.

Tiếng khóc mông manh đứt quãng, nếu không phải thính lực của Tống Dương mạnh mẽ, căn bản không có cơ hội phát hiện được.

Theo âm thanh, Tống Dương ngẩng đầu nhìn thấy trên đồng thi hài, tiếng khóc từ nóc đỉnh vọng lại.

Vì truy đuổi theo mấy nhóc con, Tống Dương đã rời xa Sa dân, tuy nhiên đại đội tiến lên sẽ lưu lại dấu vết rõ ràng. Chỉ cần có thể bình an trở về, lại truy đuổi theo dấu vết họ để lại cũng không phải việc gì khó.

Cứ như vậy không biết hần đã bò trong bao lâu, không khí rớt cuộc cũng trở nên thoáng đãng, tươi mát hơn. Tống Dương há mồm thở lớn, đồng thời trong lòng cũng hiểu, không khí bắt đầu lưu chuyển, đường ra hần không còn xa.

Quả nhiên, lại đi về phía trước hơn trăm trượng nữa, cửa đường hầm đã hiện ra trước mắt.

Ngoài cửa đường hầm tối đen một mảng, tạm thời không thấy rõ bên ngoài có gì, chỉ có điều mơ hồ cảm nhận được ở bên ngoài rất rộng lớn...

Bên ngoài hần là tổ của quái tích. Tống Dương không dám trực tiếp xông lên, ngưng thần nghiêng tai, cẩn thận lắng nghe.

Không nghe thấy động tĩnh lớn, cũng không thấy tiếng trẻ con khóc nỉ non, bên ngoài không có chút tiếng động, dường như chết trong tĩnh lặng vậy. Tống Dương cái gì cũng không nghe được, nhưng trong lúc mơ hồ, ánh mắt lại thấy được một tia sáng.

Ánh sáng chợt lóe phảng phất như ma trời, khi hần cẩn thận chờ xem, phía trước lại trở lại một mảng tối đen như mực.

Giờ phút này không biết khoảng cách với mặt đất bao xa, ở chỗ sâu trong lòng đất, sao lại có thể có ánh sáng? Tống Dương lẳng lặng nằm úp sấp, lại chờ đợi một trận, thủy chung không thấy “ma trời” hiện lên lần nữa, trong tai vẫn như trước không thể nghe thấy chút âm thanh nào. Giơ đao cắt bao da thần lẫn trên người văng ra cũng chỉ truyền lại một tiếng “roạt” rồi xung quanh lại trở về trạng thái yên tĩnh như cũ.

Tống Dương không đợi, hần trăm cay nghìn đắng đuổi theo không phải chỉ ghé vào đây nghe ngóng âm thanh. Cẩn thận cử động thân thể, hành động thông thả đến tột đỉnh, nhưng không phát ra một tiếng động, hướng về phía cửa hang không ngừng tới gần. Sau khi tìm được một vị trí tốt, giơ đầu hướng ra ngoài tìm hiểu, lập tức húp lấy một ngụm khí lạnh.

Hần vốn tính toàn, chỉ tìm hiểu nhanh chóng, mặc kệ nhìn thấy cái gì cũng lập tức lùi về. Nhưng hần thể nào cũng không thể tưởng tượng được bên ngoài cửa hầm lộ ra cảnh tượng trước mắt rộng lớn chưa từng thấy. Một tảng đá rải nổi đường lớn thẳng tắp về phía trước. Hai bên đường rải rác thi hài rơi rụng, ngẫu nhiên có ánh lân lóe sáng, vừa rồi trong lúc hần vô thức thoáng nhìn thấy ánh sáng nhạt, hần chính do ánh lân quang lóe lên từ đám xương cốt này, cũng không có gì lạ. Cái khiến Tống Dương thực sự kinh hãi chính là trên đường lớn không ngờ có rất nhiều người.

Người đi trên đường rộn ràng náo nhiệt, có xe ngựa rong ruổi, có giao nhận hàng hóa, lại có nhiều người đi tay không phía trước, thoáng nhìn trên con đường lớn phải tới vài trăm người, mà giờ phút này tất cả người đều chạy đi, đều cùng một động tác, quay đầu lại... Mỗi người đều xoay lưng lại với Tống Dương, nhưng dường như bọn họ biết phía sau đang có người nhìn mình, cho nên mỗi người đều quay đầu lại, nhìn về phía Tống Dương.

Vừa rồi rõ ràng không nghe thấy tiếng động, Tống Dương nằm mơ cũng không tưởng tượng được trước mắt mình lại xuất hiện một cảnh tượng thế này. Hần ngây ngốc nhìn một lát chỉ cảm thấy da đầu bùng nổ, không ngừng vội vàng rút đầu trở lại.

Loại sự tình này thật sự quá đả kích, Tống Dương lá gan có lớn cũng không chịu nổi, trái tim kinh hoàng đập tung bừng, hô hấp không kìm nổi cũng run lên nhẹ nhẹ. Nắm chặt lưỡi dao sắc bén, trong lòng bàn tay thấm ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

Lại cẩn thận nghe ngóng, bên ngoài vẫn một vẻ yên lặng chết chóc... Tống Dương lấy lại tinh thần, đợi sau khi bình tĩnh lại liền sắp xếp lại tình huống không thích hợp, lại ló đầu ra nhìn xung quanh.

Mọi người trên đường vẫn đang quay đầu lại nhìn hắn, so với lúc này động tác không có gì thay đổi, cũng không ai phát ra một chút âm thanh gì, thậm chí đến tiếng thở cũng không có. Lần này Tống Dương quả thực có nhìn ra chút manh mối, quả nhiên giống nhau, tất cả đồ vật trên đường căn bản không phải đồ sống, hết thảy đều là những tác phẩm điêu khắc bằng đá.

Chỉ có điều thợ thủ công lúc đó tay nghề chạm trổ với mỗi bức tượng quả thực không tồi, nhìn chúng thật sự rất sống động. Và lại sau khi hoàn công còn cẩn thận cho bọn họ mỗi người một màu sắc quần áo khác nhau, râu tóc cũng có sự khác biệt, ánh mắt sinh động, chỉ cần là ở phía sau bọn họ, mặc kệ người nhìn từ góc độ nào, đều cảm thấy dường như bọn họ đang chăm chú nhìn mình.

Tống Dương giữ ổn định tâm thần, ánh mắt đưa qua cẩn thận đánh giá lại lần nữa, xung quanh cũng không thấy bóng dáng của quái tích lúc này. Lúc này hắn mới yên tâm nhảy ra khỏi miệng hầm, một chân nhảy nhảy vài cái, đặt chân lên tảng đá lớn trên đường.

Phiến đá dưới chân cứng nhắc, đương nhiên quái tích không còn có thể từ dưới đất phát động công kích mãnh liệt, quái thú không có cơ hội đánh lên. Tống Dương lúc này cẩn thận quan sát đám đá điêu khắc ở trên đường.

Hoàn toàn là một đám người lớn nhỏ, tỉ lệ chạm trổ chuẩn xác, hơn nữa “mọi người đều quay đầu lại” tạo hình thiết kế càng cho thấy sự lý thú độc đáo. Vừa rồi Tống Dương bị đám người điêu khắc thời cổ làm sợ đến bay cả hồn vía, thật đúng là không oan.

Tống Dương nhìn xem tám tác phẩm kỳ lạ. Lúc trước người thợ thủ công thiết kế ra người đá này dường như đoán được trăm ngàn năm sau sẽ có hậu nhân đến thăm, cho nên đem hết đám người cho nhất tề quay đầu lại phía sau, mặc cho ai đến đây trước đều bị dọa cho chết khiếp trước rồi có gì nói sau.

Dùng kỹ thuật tinh diệu như vậy thực là trò đùa dai, người thợ thủ công này còn thật nhàn thú.

Vừa rồi bị dọa thảm, hiện giờ nghĩ thông suốt, Tống Dương lại vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng thậm chí còn cân nhắc, về sau nếu có thời gian, có cơ hội, liệu mạng một chết cũng phải đem tất cả bọn họ xoay ngược lại, cho bọn họ quay ra hướng đường cái, vừa suy nghĩ loạn, đồng thời theo bản năng giơ tay đẩy đẩy một tảng đá bên cạnh xem thử thử phân lượng của nó, không ngờ đẩy rồi tượng đá vẫn không chút sụt mẻ.

Không ngờ vừa cúi xuống cẩn thận nhìn lại kỹ lưỡng, Tống Dương mới bừng tỉnh ngộ... Điêu khắc đá và tảng đá dưới cahan vốn liền kết chặt chẽ, rõ ràng chính là một tảng đá.

Mỗi một bức điêu khắc đá đều như thế, bọn họ không phải được mang lên, lòng bàn chân và phiến đá trên đường vốn là một khối.

Tống Dương kinh ngạc đến ngây người. Người thợ thủ công thời xưa thời gian dài, đem một khối đá lớn đục đẽo, gọt mài giữa mở ra một con đường lớn, đồng thời còn tạc không biết bao nhiêu tượng đá trên đường. Mà con đường này thẳng về phía trước, liệc mắt một cái nhìn không thấy đầu. Kỹ thuật như vậy quy mô như vậy, phải tiêu hao biết bao nhiêu nhân lực và vật lực?

Không có trí nhớ Tống Dương căn bản không thể đánh giá.

Lại nhìn về phía xương cốt bên đường, da thịt quần áo sớm đã hư thối hầu như không còn. Thi cốt ngẫu nhiên còn rơi rụng lại vài dụng cụ bằng đồng sắt, cùng đều là dụng cụ không giống công cụ có thể trạm đục được, lấy tay thoáng nhặt lên một thứ liền vỡ tan, hiển nhiên đã rất lâu rồi. Có lẽ bọn họ chính là những người thợ thủ công mở ra phiến đá kỳ tích này chăng? Khi còn sống người mang tài nghệ không tầm thường, nhưng người thợ trên đường hoàn thành tác phẩm đã vong thân, được đồng bạn đặt bên đường, thậm chí cũng không vui lấp.

Giờ phút này bốn phía trống trải, nhưng nghiêm khắc mà nói vẫn là một đường hầm, chẳng qua so đường hầm với lúc trước thần lẫn đào móc đất vẫn là rộng lớn hơn rất nhiều, phương hướng không có chút thay đổi, xung quanh không có đường khác ra. Tống Dương không giằng co với tượng đá, lấy lại tinh thần tiếp tục đi tới, từ khi hắn xuống đất tới giờ, chậm nhất cũng đã qua hơn hai ngày, nếu không thể tìm được đứa

trẻ Sa dân bị quái tích bắt đi, cho dù bọn chúng không bị cắn chết hoặc bị ăn thịt cũng khó có khả năng còn sống.

Bước thấp bước cao hần chạy về phía trước, thường dừng lại dùng khứu giác đánh giá tìm kiếm. Đám người bên cạnh vẫn nhộn nhịp như trước, chẳng qua do hần chạy nên bọn họ rút lại phía sau, trên đường tượng đá đều trở nên bình thường, không hề quay đầu lại nhìn xung quanh, mà nhìn về phía trước, làm bộ dạng chạy rất gấp rút.

Mặc dù trong lòng biết rõ ràng, bên cạnh mình chỉ là tượng đá, nhưng đi trên con đường này một hồi, tận sâu trong lòng Tống Dương vẫn dâng lên hần ý. Tượng đá đều được trạm trổ hết sức tinh xảo, mỗi người đều duy trì một động thái, cứ thế thời gian lâu sẽ làm người ta sinh ra ảo giác, dường như bọn họ đều còn sống, dường như ngay sau đó trên mặt bọn họ đều nở nụ cười, bọn họ khẽ nhếch miệng cười nói, bọn họ nói chân trước liền đặt xuống mặt đất!

Những tượng đá bên đường vẫn quý dị thâm nghiêm như vẫn, động lại không phải tảng đá bất động lạnh như băng, mà là thời gian trôi đi. Ngay khi Tống Dương không cảm nhận được khi mồ hôi lạnh thấm đẫm, trước mắt hần ánh sáng bỗng nhiên chan hòa... Vẫn là từ khi thấy ánh lân quang lóe lên từ những bộ xương cốt, ánh ma trời chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng hiện tại, ở phía trước cách đó không xa, hai bên đường lớn chông chát thi hài xếp như núi.

Số lượng thi hài tăng mạnh mẽ, lân quang lóe lên cũng càng liên tục, đếm điểm dày đặc, chợt mở ra phía trước như một dải ngân hà rực rỡ, đáng tiếc đây không phải tinh tú của bầu trời đêm, chỉ có sự thâm nghiêm vô hạn.

Ngay sau đó Tống Dương liền nghe được tiếng khóc.

Tiếng khóc mỏng manh đứt quãng, nếu không phải thính lực của Tống Dương mạnh mẽ, căn bản không có cơ hội phát hiện được.

Theo âm thanh, Tống Dương ngẩng đầu nhìn thấy trên đồng thi hài, tiếng khóc từ nóc đỉnh vọng lại.

Trương gia đại thiếu

300. Chương 59: Gò Xương

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 59: Gò xương

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Từng bước từng bước cẩn thận dò dẫm, nhưng lực bước chân vẫn kiên định không dao động, Tống Dương chỉ hai ba bước đã đuổi tới cái gò đất đã chông chát những thi hài, hít sâu một hơi, bắt đầu bước lên.

Nhìn bề ngoài, thi hài chất đồng loạn bậy, hỗn tạp bừa bãi, những cái khác không nói, chỉ ví dụ một bộ cốt ở đây đã không biết trải qua mấy ngàn năm, đã sớm mục rữa rồi, sao có thể chịu được sức nặng của Tống Dương?

Nhưng nếu nó không đủ rắn chắc, sao quái tích có thể đi được? Tống Dương có thể không biết đũa đã bị nó tha đi mấy ngày, tiếng khóc chỉ còn hơi thoi thóp nhờ thính lực của mình nhạy bén mới biết được đũa trẻ đang ở trên đỉnh của gò xương.

Quả nhiên, leo lên tới giữa, Tống Dương rất nhanh đã nhận ra được, đám thi cốt đó nhìn qua rất yếu, chống đỡ không nổi, nhìn có thể gãy nát bất kỳ lúc nào, nhưng từng đốt xương lại bóng loáng khác thường, dường như đã được ngâm qua một thứ dung dịch đặc biệt nào đó, còn tốt hơn cả thứ gỗ tốt nhất, có đủ sức gánh những vật trọng lượng nặng đè lên.

Kỳ lạ hơn, từ khi hần bước lên cái gò này, tự mấy tảng đá lại bày ra một con đường lớn, từ hốc mắt hốc miệng vẫn tản ra từng làn khí trắng lượn lờ, chưa từng dừng lại, đủ thấy tận sâu bên trong rất lạnh, nhưng nơi này lại thật sự ấm áp, như thể ở dưới là cả cái lồng hấp đang nung lửa mà hấp chín cả cái gò.

Gò xương cao hơn mười trượng nhìn thật ghê rợn, khiến cho người ta không rét mà run, nhưng cảm giác kinh hãi từ đồng thầy kia còn kinh khủng hơn, khi bước lên đó sẽ nhận ra, nó cũng không cao lớn hùng vĩ như trong tưởng tượng, hơn nữa đáy nó rộng và trên đỉnh hẹp lại như hình chữ kim (), ở giữa thi cốt có một khe hở rất rộng, nên leo lên cũng dễ hơn rất nhiều, không tốn quá nhiều sức, Tống Dương đã gần lên tới đỉnh, khi còn cách đỉnh gò hai thước, hần dừng lại, một tay trụ thân, tay kia lấy ra trường đao, lập tức mãnh hổ càng mạnh, “Hô” một tiếng, cả người bay vọt lên, nhún chân một cái đã lên tới đỉnh.

Đã quyết định cứu người, đã nhiều lần phải vất vả đuổi theo, tới lúc này hoàn toàn không cần phải băn khoăn thêm gì nữa, kể cả trên đó ngoài quái tích còn một đám yêu ma quỷ quái, Tống Dương cũng phải đem đứa trẻ còn sống mang đi. Người nào dám cản trở hần thì trước tiên lĩnh lấy một đao rồi có gì sẽ nói chuyện sau... Lại một lần nữa bất ngờ. Trên đỉnh yên lặng cũng không có mãnh thú, nhưng đứa bé con đang hấp hối, bỗng nhiên thấy một con thần lân vùng đao xông tới, cũng không biết sức lực từ đâu tới, oa lên một tiếng khóc lớn.

Đỉnh gò trong một khoảng rộng chừng hai mẫu. Diện tích không lớn đủ để nhìn một cái đã hiểu, tất cả đám trẻ con bị bắt đi đều bị quái tích bỏ bừa lại ở đây, hoặc nằm hoặc ngồi.

Không chỉ có trẻ con, còn có cả thi thể đám dê vàng, sói hoang rải rác xung quanh, vài con đã hư thối, bốc lên mùi tanh tưởi đáng sợ.

Tống Dương không dám thu đao, nhanh chóng chạy một vòng, tổng cộng có chín đứa trẻ, ngoài trừ một đứa đang khóc rí rỉ, mấy đứa kia đều đã chết... Bị răng nanh sắc bén của quái tích cắn trúng, lại tha đi rất xa, đừng nói là một đứa trẻ, cho dù là một người lớn khỏe mạnh cũng có thể có bao nhiêu cơ hội sống sót? Có thể chẳng có ai. Đám quái tích đã trả lại cho Tống Dương một đứa, chỉ còn một đứa may mắn còn sống, tất cả vất vả này đều đáng giá.

Bỏ mặc mấy đứa trẻ đã chết, chỉ lo cho đứa còn sống, hần bước lên ôm lấy nó, xem ra cũng mới chỉ hai tuổi, vẫn còn quần tã, cha mẹ nào cũng thương con, ban đêm giữa đồng rất lạnh, cho nên ngoài tã lót còn được bọc hai lớp da dê, bọc chặt vòng quanh. Cũng nhờ vậy, quái tích mới chỉ cắn vào lớp da dê, răng nanh vẫn chưa cắn vào trong thịt, lúc này hần mới có may mắn bé được một đứa trẻ về.

Tuy không bị ngoại thương gì, nhưng bây giờ đứa nhóc cũng đã sắp chống đỡ không nổi, vừa rồi khóc lớn mấy tiếng như hồi quang phản chiếu sau đó không ra hơi nữa, thở ra thì nhiều hít vào thì ít, đã hấp hối.

Một viên “không đối” cuối cùng, Tống Dương nhét vào miệng đứa nhỏ, sau đó cho hần hai miếng nước, vừa lúc này, bỗng nhiên bên cạnh có tiếng “Lách cách” trong trẻo vang lên. Tiếng tuy nhỏ, nhưng trên đỉnh hải cốt cực kỳ tĩnh lặng nên tiếng này kỳ quái dị thường, cho dù là ai cũng đều sợ hãi xương. Tống Dương ôm đứa nhỏ nhảy dựng lên, sức nhảy lên không nhỏ, suýt nữa ngã thẳng xuống núi, kinh hồn táng đảm đứng vững lại, nương theo âm thanh mà nhìn lại... Thẳng tới lúc này hần mới chú ý tới, giữa đỉnh gò, ngoài thi thể trẻ con, sói đói, hoàng dương còn bày hơn mười quả trứng to nhỏ khác nhau.

Vỏ trứng trắng bệch, nhìn lẫn vào đồng xương, vả lại còn được đặt khéo léo giữa đồng hải cốt, nhìn không kỹ còn khó mà phát hiện ra được. Mà tiếng Lách cách nho nhỏ đó vang lên không dứt, một trong những quả trứng nứt ra, rất nhanh, một con thần lân chui ra, vóc dáng tuy nhỏ nhưng bộ dáng hoàn toàn khác những con thần lân khác. Tiểu ác súc còn chưa mở mắt, đã hấp hấp cái mũi, tập tễnh đi tới bên cạnh một thi thể hoàng dương đang hư thối, há miệng ra cắn một miếng, bắt đầu ăn bữa cơm đầu tiên trong đời.

Nhìn thấy trứng, lại nhìn thấy thần lân con, chuyện cũng không có gì khó hiểu.

Di tích vĩ đại dưới lòng đất từ trăm ngàn năm trước đã bị quái tích chiếm làm tổ, mùa thu hàng năm là thời điểm quái tích sinh sôi nảy nở. Mùa này cũng là thời điểm thức ăn trên cánh đồng hoang vu cần cối tươi tốt nhất, đám thần lân lớn ngoại trừ kiếm ăn cho mình còn phải chuẩn bị đồ ăn cho đám tiểu quái sắp sinh. Bởi vậy bọn chúng không ngừng đi bắt mồi tha về tổ, đặt bên cạnh trứng.

Thần lân không kén ăn, ăn thịt tươi không giắt răng mà ăn thịt thối cũng không đau bụng, hoàn toàn không phải lo đồ ăn sẽ hư thối biến chất.

Còn về hai tòa đất này, có lẽ là do thợ thuyền xưa kia chồng lên khi kiến tạo di tích, cũng có thể là thi cốt quái tích tha về chất lên mà thành, nhất thời khó có thể giải thích, tuy nhiên Tổng Dương cảm thấy lý do thứ hai vẫn có lý hơn.

Nếu đã ấp trứng thì phải có nhiệt độ ấm áp, dưới gò đất nóng hôi hổi, rất có khả năng có suối nước nóng hoặc nham thạch, nhưng trên đỉnh cũng đã có thể cảm thấy được, nhiệt độ mặt đất nóng ra sao đương nhiên có thể tưởng tượng ra được, nếu đặt luôn trứng lên đó có thể nướng chín luôn, nên quái tích mới xây cái gò này, nói trắng ra là dựng một cái tổ ấp trứng ấm áp.

Hài cốt chất lên nhau vẫn có chỗ thông khí, độ cao cách mặt đất hơn mười trượng đảm bảo nhiệt độ lên tới đây sẽ không quá nóng... Còn vì sao những thi hài này lại cứng rắn như thế, Tổng Dương cũng không hiểu được, tạm thời cũng không có hứng thú tìm hiểu.

Cần nhắc một chút, hắc cỏi bộ da thần lẫn ra, trên đường đi, “tiểu dương” vẫn bị hắc nhét vào trong ngực, tuy nhiên là một dê nhỏ thì vẫn bé hơn một đứa trẻ nhiều, có ôm trong đó cũng không vướng lắm. Hiện tại vì cứu người, Tổng Dương tính toán sắp xếp lại, buộc đứa nhóc vào đằng trước, còn con dê con hắc cũng không muốn mặc kệ, nghĩ một hồi, đợi tới khi ra ngoài thì dùng một tay ôm, rõ ràng hắc chọn cho đứa bé vị trí an toàn hơn, dù sao, trong lòng hắc, mạng người vẫn nặng hơn một chút.

Không quan tâm tới con thần lẫn con mới nở, mấy quả trứng đang ấp cũng lười quản, không có ý định phức tạp, chỉ cầu hai người còn sống bình an rời khỏi nơi này.

Nhưng không ngờ, ngay khi hắc bỏ con dê con xuống, buộc đứa trẻ vào trước ngực, con dê nhảy tới giữa đỉnh, chọn một quả trứng, cúi đầu ra sức đâm vào. Tiểu tử kia giờ vẫn chỉ là một con dê non, nhưng chúng trời sinh xương đầu cứng chắc, trứng thần lẫn sao chịu nổi sự va chạm đó, chỉ nghe “Tách” một tiếng giòn vang, vỏ trứng bị đục giập nát, nước vàng chảy ra.

Con dê con như đang đùa, nhảy nhót đi đâm vào quả trứng thứ hai....

Trong cảnh nội phía bắc thảo nguyên, số lượng quái tích không quá nhiều, nhưng không chỉ có một cái ổ trong di tích này, chúng trải rộng khắp nơi trên cánh đồng hoang vu, tổ đẻ trứng của các đàn quái tích khác đương nhiên không thể có điều kiện tốt như vậy, bình thường đều đẻ trên mặt đất, sắp xếp cho chúng có thể được hứng đủ ánh mặt trời ấm áp.

Đám thần lẫn lớn trong thảo nguyên xem hoàng dương là kẻ thù số một, tất cả hoàng dương thủy chung vẫn giữ bản năng nhìn thấy trứng thần lẫn là phải đục vỡ, khi một đàn hoàng dương đang rong ruổi phát hiện ra có trứng thần lẫn, sẽ nổi điên lên, lao tới đập vỡ hết trứng của cự tích. Hiện giờ “tiểu dương” cũng là như vậy, thuần túy chỉ là bản năng.

Nhưng “tiểu dương” không được cả đàn yểm hộ xung quanh, còn có Tổng Dương đang cố gắng hết sức không động chạm đến quái tích, sao có thể ngồi yên? “Tiểu dương” đục vỡ quả trứng thứ hai, còn không đợi nó ngẩng đầu lên, dưới chân gò đột nhiên vang lên tiếng rào rào, một con thần lẫn lớn đang lao tới, hung hăng cắn mạnh vào đầu dê nhỏ, động tác cực nhanh, ngay cả Tổng Dương cách đó không xa cũng không kịp phản ứng.

Tổng Dương tức giận dậm chân, không chỉ tức vì quái tích đã cắn chết con dê con mình đã vất vả nuôi mấy ngày nay, mà càng hận con dê con hơn. Không phải nó đã gây họa sao? Khi mình đi tìm đứa nhóc sợ để nó ở lại một mình sẽ gặp sói đói, quái tích gì đó mà nguy hiểm, mới ôm nó theo, không nghĩ tiểu súc sinh này không có việc gì làm chủ động chạy tới trêu chọc quái thú.

“Tiểu dương” không chỉ rước đại họa sát thân vào cho mình, mà còn kéo luôn cả Tổng Dương vào chiếu cố nó vào hố lửa... Một đàn cự tích lớn đều nghỉ ngơi dưới cái gò ấm áp này, đám lãnh huyết thường thích tới gần chỗ ấm áp, khi Tổng Dương tới đây chúng cũng đã cảm thấy chấn động, nhưng đồng thời cũng ngửi được trên người hắc có mùi của da đồng loại, liền trốn luôn trong hang, coi hắc như đồng loại, căn bản cũng chưa thêm lộ đầu ra liếc mắt một cái, mặc kệ cho hắc tùy ý hành động.

Trứng của chúng bị thương tổn, tất cả cự tích đều bị kinh động, từ trong cái gò phát ra tiếng âm âm vang xa, đám thần lẫn nhanh chóng thò đầu ra, mà nơi này tuy rằng tối thui, nhưng trong hang trong gò đều sáng lóe lên, đủ để nhìn rõ mọi thứ, thần lẫn mở mí mắt vàng kè, lộ ra đôi mắt to tướng tìm kiếm kẻ thù.

Mùi trên người có thể giấu được mãnh thú, cho dù đám quái tích ngốc mười ngàn lần có thể thấy được bộ dáng Tổng Dương, cũng biết hắn không phải đồng loại, một tiếng thở mũi tràn đầy phần nộ, cả cái gò đều run rẩy kịch liệt, trời biết có bao nhiêu quái vật đang vọt tới hắn.

Tổng Dương thầm kêu khổ, không dám trì hoãn nửa phần, xoay người bỏ chạy, cũng may đứa nhóc Sa dân kia hắn đã buộc vào người, sẽ không bận tay bận chân.

Cái gò cao hơn mười trượng, từ trên đỉnh xuống tới đất cũng không kém tòa Liệt Cốc trong biển hoa kia là mấy, nhảy thẳng xuống là tiêu, ngoại trừ có thể được chết một cách thống khoái, cũng không khác so với bị quái tích ăn thịt bao nhiêu. Tổng Dương đứng trên đỉnh gò, hoàn toàn không nghĩ ra cách gì, chỉ có cách dốc toàn lực leo xuống, ngay cả thương thế bên chân trái cũng đều quên, từ sau khi hắn chết đi sống lại còn chưa từng sử dụng thân pháp mạnh mẽ tới vậy.

Tuy nhiên, cái gò này hắn nhảy xuống không được, đám quái tích cũng không thể nhảy xuống luôn, hắn càng leo xuống khoảng cách từ hắn tới ba con mãnh thú cũng kéo gần lại, tuy nhiên, quái tích là mãnh hổ xuống núi, nó cầm cổ lao xuống, Tổng Dương không có bản lĩnh đó, chỉ có thể trên tay dưới chân mà chạy trốn, giờ đang chạy trốn, song phương tránh không được mắt to trừng mắt nhỏ, thần lẫn mắt lóe hung quang, Tổng Dương nhe nanh nhếch miệng, thực hận không thể nói với đối phương một tiếng: người đừng có gấp...

Vừa mới leo xuống tới nơi, còn chưa trốn đi được một trượng, bỗng nhiên Tổng Dương cảm thấy chấn động dưới gò đất rung lên, rầm rầm vươn xa tới đây càng lúc càng nhanh, chợt con quái tích lớn nhất xộc ra từ dưới vách tường, sức sinh hung mãnh vừa tấn công vừa căn vị trí cực chuẩn, há miệng cắn vào bụng Tổng Dương.

Tổng Dương kêu lên một tiếng, hai chân ôm lấy khe hở của bộ xương trắng, cố sức ngửa thân ra đằng sau, cả người cắm đầu xuống, gần như suýt bị quái tích kia cắn trúng. Mãnh thú đánh lên thất bại, hai hàm răng sắc bén va vào nhau “Cộp” một tiếng to tướng.

Còn không chờ Tổng Dương đứng vững lại, còn đang vươn người giữa không trung, lại nghe thấy tiếng xương rúng động rầm rầm, lại một con quái tích chui ra từ trong cái gò, lần này vị trí nó chọn càng chuẩn xác hơn, chỉ cần mở miệng ra, chờ Tổng Dương đứng thẳng dậy là đầu sẽ nhắm trúng vào miệng nó. Tới đó nó chỉ cần ngậm miệng lại là đại công cáo thành.

Mặc dù đầu quái tích khá lớn, Tổng Dương cũng có thể ngửi được mùi tanh tươi trong miệng nó phả ra khiến cho da đầu hắn run lên, người đang vươn giữa không trung, hai chân thả lỏng, đồng thời bụng dưới xoay mạnh, giơ hai tay lên ôm mạnh vào đầu quái tích. Gập miệng của quái tích vừa mới mở được non nửa lại, tiện đà mượn lực chỉnh lại thân hình, lại tiếp tục không dám ngơi mà vội vàng leo xuống.

Trước sau hai quái tích chui ra đánh lên, Tổng Dương vừa lật, vừa chuyển, lại ôm lại lật như đang chơi đùa bên vách đá, động tác nhanh thoăn thoắt, phản ứng nhanh chóng hóa giải nguy hiểm. Nhìn qua rất thoải mái ung dung, nhưng chỉ có trong lòng Tổng Dương mới biết, trong một chớp mắt ngắn ngủi đó mình đã hai lần đi qua vuốt râu Diêm Vương, cũng có nghĩa bản lĩnh của mình lớn. Cũng có thể nói là rất may mắn, từ đầu tới chân ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hai con quái tích đánh lên kia không phải tệ, rõ ràng đang trốn trong gò xương, tập hợp ba đồng loại khác giương nanh múa vuốt từ trên nhanh chóng đuổi xuống...

Trong đồng xương này có tới hơn ba mươi con quái tích, trong đó chỉ có ba con truy đuổi hắn, còn lại tất cả đều giống như hai con vừa đánh lên hắn vậy, ở trong đồng xương nhanh chóng chạy quanh tuần tra, chỉ cần có cơ hội lập tức sẽ lộ đầu ra cắn.

Cũng may, trong đồng xương không giống như trong đồng đất, khi quái tích đi thăm dò quanh sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng lại đụng vào xương cốt không ngừng gây ra tiếng động rất lớn. Tiếng vang ào ào ập vào tai Tổng Dương không thể nghi ngờ chính là một lời cảnh cáo đáng sợ, bởi vậy có thể lường trước được hướng địch. Chỉ là sự chuẩn bị trong khoảnh khắc cũng có thể cứu cả mạng sống.

Nếu đổi đồng xương thành một đồng đất xấp giữa đồng hoang, thiếu tiếng động cảnh báo kia, Tổng Dương có chín cái mạng không đủ dùng.

Phía trên thì có quái tích đuổi theo chỉ cách có mấy trượng, trong lúc chạy trốn còn không ngừng có hung vật thò đầu ra đánh lên, Tống Dương ngay cả kêu khổ cũng quên, tất cả tinh thần đều tập trung vào chuyển động, chạy trời chết, trong tai ngoại từ tiếng rầm rầm từ trong đồng xương, chừng chỉ có tiếng “Cộp” giòn vang – chính là tiếng quái tích cắn trật.

Tuy nhiên, quái tích ở trong đồng hải cốt không còn nhiều như trước nữa, cũng không bò ra nhiều, chúng ẩn thân trong đồng xương, đều là bao vây đánh trước chặn đường, nếu đánh lên không trúng sẽ giống như đồng lại, không quay về mà từ từ bò ra, tiếp tục truy kích kẻ thù ở bên ngoài.

Đến lúc này, Tống Dương càng lúc càng tránh xa cái đỉnh, đánh lên cũng ít dần, ngược lại, quái tích lao xuống đuổi hắn từ trên cao càng lúc càng nhiều.

Gò xương được đặt trên một nguồn nhiệt, từ bên ngoài không có cảm giác mãnh liệt, nhưng trong đồng xương đó, dựa vào phần dưới nóng rực dị thường, đám thần lần cũng không có cách nào khác, bình thường tất cả đều ẩn thân ở nửa trên của đồng xương, cho nên khi hắn thoát ra khỏi được nửa trên đồng xương thì không còn đánh lên nữa, nguyên một ổ cự tích đều đã hiện thân, con gần nhất, miệng chỉ cách đầu hắn có vài thước.

Tống Dương lại ngã xuống một đoạn, vội vội vàng vàng cúi nhìn xuống, lập tức hận tới mức muốn chửi um lên... trên mặt đất, không biết từ đâu chui ra hai quái tích lớn, đều nghênh cổ há miệng ngửa đầu nhìn hắn, đám súc sinh này hàng năm vẫn đi săn trên đồng hoang, áp dụng câu thành ngữ “Ôm cây đợi thỏ” còn sâu sắc hơn cả Thường Xuân Hầu.

Cứ như vậy thành thành thật thật đi xuống chẳng khác nào tự dâng mình vào miệng hai quái tích đó, mà lúc này chỉ còn cách mặt đất có ba bốn trượng, Tống Dương cắn răng, một tay đỡ lấy đứa bé trong lòng, xác định chuẩn một quái tích dưới đất, xoay người lập tức nhảy xuống.

Quái tích nhìn thì vụng về nhưng phản ứng nhanh kinh người, vừa thấy Thường Xuân Hầu xoay người muốn nhảy xuống người mình như cái đệm, vung mạnh cái đuôi to, vù một tiếng, hai con thần lần một trái một phải nhanh chóng tránh ra, để lộ một vùng đất trống hoác nghênh đón Hầu gia đại giá.

Lần trước đánh Quốc sư cũng không lao lực như đánh đám thần lần này, đương nhiên, hiện giờ Tống Dương cũng không nghĩ tới Quốc sư nữa, hắn muốn chửi mẹ, cái đệm tự chạy. Hắn cũng chỉ có thể có thể kêu lên một tiếng “Mẹ!”. Ba trượng ở kiếp này rất cao, khoảng chừng tầng bốn tầng năm của kiếp trước, nếu cứ thế này mà rơi xuống khẳng định chết không nghi ngờ. Hắn liều mạng đề khí, cố gắng điều chỉnh thân hình, chân vừa tiếp đất thân mình lập tức điên cuồng lao về phía trước, tận dụng lực lớn vọt đi.

May sao thân thể hắn dũng mãnh, nội kinh tuy vận chưa được bao nhiêu nhưng tu vi của hắn cũng không bị mất, chúng chỉ ngừng động trong kinh mạch, gặp tình huống nghiêm trọng sẽ tự nhiên phản ứng lại bảo vệ thân thể, vả lại nơi rơi xuống cũng không phải là lở chồm đá chông mà là một vùng bùn mềm, coi như lại thêm một chút may mắn, Tống Dương rơi xuống ngũ tạng chấn động, lặn tới đầu óc choáng váng, nhưng cuối cùng vẫn không bị thương.

Không thể không nói tới, rơi xuống đất một cái hắn cũng lặn rất nhanh, hai cự tích chờ dưới đất đã sớm thủ thế ngăn ngừa không kịp đuổi theo.

Còn chưa dừng hắn, Tống Dương nhanh chóng đứng lên, đồng thời làm ba việc: sờ tay vào ngực, đây là bản năng còn lại của hắn, giờ tay ấn vào đại mạch của đứa bé, rất nhanh, cảm giác truyền tới rất có lực - không ngã trúng tiểu tử đó, dồn lực nhảy mạnh lên, vọt tới chỗ đường lớn trải đá tảng – chỉ có chỗ này mới có thể miễn cưỡng tránh được quái tích ngầm công kích; chuyện cuối cùng, rút đao... Không thấy đao.

Khi sục sạo trên đỉnh đồng xương, Tống Dương có cầm đao trong tay để phòng bất trắc, sau lại vì buộc đứa bé lại ở trước bụng tạm thời đặt cây đao xuống, liền sau đó là quái tích đánh úp lại, hắn quay đầu bỏ chạy, rõ ràng đã quên cây đao, hiện giờ trường đao của hắn còn ở trên núi, giữa quỷ hỏa sâm sâm, một cây đao hiu quạnh đàng đàng sát khí, lấp lánh ánh hào quang mãnh liệt...

Mở sau lưng, Tống Dương không tìm được đao, tuy nhiên hắn còn có một cái xẻng.

Đến phiến đá trên đường Tống Dương cũng chưa dừng lại, vẫn tiếp tục chạy.

Tuy nhiên, chạy hai bước hấn lại mạnh mẽ xoay người một cái, trối chết quay lại phía của đối phương... Vừa mới ngã xuống đầu đã choáng váng, đến phiên đã trên đường cũng không phân biệt được phương hướng, sau khi tỉnh táo chạy tiếp, mới phát hiện chính mình là đang chạy ngược trở lại.

Chạy trên đường, sau khi chạy qua một phiên đá trên đại lộ, Tổng Dương chui vào một đường hầm nhỏ hẹp, ở trong đường hầm Tổng Dương bò với tốc độ khá nhanh bỏ xa đám cự tích đó, khi hấn tới bị đám cự tích trước mặt quăng lại phía sau, cũng đúng với đạo lý, khi hấn tiến vào đường hầm chạy trốn, đương nhiên sẽ bị đám hung thần truy sát sau lưng.

Trương gia đại thiếu

301. Chương 60: Bức Họa Hại Người

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 60: Bức họa hại người

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Về phần đường đi người đi đường đứng đây đến tốt cùng tăng đá đi thông tới phương nào không thể biết được, nhưng tới đường đương nhiên có thể xác định được đường chết, giờ phút này cũng chỉ có thể dọc theo con đường này chạy trốn... Tổng Dương chạy như bay, có thể biến một người què biến thành bộ dạng như vậy, cũng chỉ có đám bá vương trên cánh đồng hoang kia làm được mà thôi.

Quái tích chạy trốn với tốc độ kinh người, gắt gao truy đuổi phía sau lưng hấn... khi vượt qua một gò đất, tiếng va chạm “rầm” vẫn không ngừng, cho dù giờ phút này lửa cháy dưới móng cũng không khiến Tổng Dương buồn bực mà chậm trễ, một đàn quái tích đều được đích thân mình kéo xuống núi, gò xương như thế nào lại phát run, loạn hưởng sao?

Một lát sau hấn liền bình tĩnh đại ngộ.

Hai bên sườn của đường, đều có một tòa cột gò đất đứng vững, phía trước mặt Tổng Dương là trên gò lớn bên trái chạy xuống, hiện tại từ bên phải gò đất tiếng ù ù run rẩy nóng nảy vang lên không ngừng, nơi đó cũng là một sào huyết, hơn hai mươi con quái tích giờ phút này đều bị kinh động, một cổ đầu nào từ dưới lòng đất xông lên, giúp lảng giềng của nó bắt đầu truy đuổi “bữa tối”.

Hai đàn cùng tập trung vào một chỗ, năm sáu mươi còn mãnh thú trưởng thành, trong lòng Tổng Dương kêu khổ không ngừng, hấn từng đánh giá mình và quái tích sức lực khá chênh lệch, nếu đối mặt thì cũng tương đối, một lần chống lại năm sáu con hấn cũng không sợ, nhưng hiện tại phía sau có mấy chục con quái tích trưởng thành, tự mình vẫn còn đang bị thương, mà trong tay chỉ là một cái xẻng? Trận này căn bản không có cách nào đánh được.

Nếu ở mấy tháng trước, chiến lực của hấn chưa bị thương tổn lại có bảo đao long tước trong tay, Tổng Dương thực không cần phải lo lắng điều gì, đám súc sinh đó có tấn công hung hấn tới mức độ nào cũng không đấu lại long tước xung trong tay hấn; Thân giáp của chúng rắn chắc thế nào, dưới đao pháp của long tước xung thì so với thanh đậu hủ đầu có gì khác nhau.

Đáng tiếc giờ phút này hấn không có được sự dũng mãnh phi thường như vậy, tuy rằng Tổng Dương không nhớ rõ được mọi việc trước đây, nhưng trong lúc vừa chạy trối chết cố nhiên vừa vội vừa tức, nhưng ít ra cũng không có chút gì uể oải, đúng như Tạ Tư Trạc đã nói, hấn đã quên hết mọi việc trước đây, nhưng giống như hiện tại cũng không phải không tốt...

Trên gương mặt mỗi tượng đá trên đường đều đang cười, không động tĩnh chăm chú vào hết thảy động tĩnh xung quanh, Tổng Dương một thân đầy mồ hôi, mang theo cái xẻng liều chết bỏ chạy.

Khi quái tích đào hang tốc độ cực nhanh, trên mặt đất chạy trốn càng thêm hung mãnh, thậm chí so với Tống Dương còn càng muốn mạnh hơn. Tuy rằng trời sinh thích đào đất, chúng cũng không thích ở cố định dưới những phiến đá lộ thiên kia, cho nên chia làm hai tuyến tả hữu lấy tượng đá làm trung tâm mau chóng đuổi theo, một khi khoảng cách tới gần sẽ dốc toàn lực hung hăng đập tới, thân thể nặng nề bay lên như nhảy, hướng về trên phiến đá vồ lấy con mồi vừa chạy mất.

Mỗi khi gặp thế tấn công, Tống Dương hoặc lẩn tại chỗ một vòng, hoặc tránh về phía sau tượng đá, có thể trốn liền trốn, thật sự không thể trốn thoát mới dùng tới xẻng trong tay mạnh mẽ đập xuống. Nhưng sau mỗi một xẻng như vậy hẳn đều phải dốc sức chạy vội, tuyệt không cùng đối phương quần thảo. Trong lòng hẳn thực sự hiểu được, chỉ cần bị cuốn vào một lát, mấy chục con quái tích sẽ nhất loạt đuổi tới, tùy tiện liền xé mình thành mấy chục mảnh.

Quái tích tấn công không trúng sẽ rời khỏi phiến đá trên đường, tiếp tục truy đuổi, đợi khi đuổi kịp lại lao vào, cứ như thế lặp đi lặp lại...

Xẻng sắt vô phong, nhưng thắng ở độ trầm nặng, Sa dân đều rất thật, cái xẻng từ đầu tới tay đều là do thiết tướng làm thành, kén người uy vũ sinh phong, dùng để đối phó loại quái tích da dày thịt béo đó so với đám dao nhỏ bình thường càng thích hợp hơn, quái tích bị Tống Dương dùng xẻng đập trúng một chút, tuy rằng không phải đòn trí mạng nhưng bị đau cũng không nhẹ, tốc độ tạm thời bị giảm đi một chút.

Tống Dương đang trên đường chạy trốn, hai đàn quái vật truy đuổi hai bên đường, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng phát động tấn công mạnh mẽ, không đếm được số đầu tượng đá bị bọn chúng đánh ngã, tiếng nổ trầm đục vang lên kéo theo đá vỡ vụn bắn tung tóe. Tống Dương vừa chật vật chạy trốn, vừa phải liên tục giơ tay thăm dò nhóc con trước ngực, trong lòng bỗng dưng nghĩ, trong ngực đeo A Đầu, cũng giống như năm đó trên vách núi Trường Bản cười trên lưng Triệu Tử Long.

Hắn rất nghi hoặc, A Đầu là người hay là vật? Vách núi Trường Bản ở đâu? Triệu Tử Long là ai... Hình như là một vị tướng quân, ông ta cũng cầm xẻng sao?

Để tiết kiệm sức lực, việc đơn giản Tống Dương sẽ không động vào cái xẻng, dồn hết sức lực vào việc chạy trốn, trong lòng chỉ trông ngóng cuối con đường có thể có một lối thoát ra, tốt nhất là một nhánh sông, đám quái tích sung quanh phân nửa sẽ không thể chịu được nước. Thật sự không được, chẳng sợ có tòa cung điện hoặc miếu thần cũng được, ít nhất cũng có thể cho mình một chỗ tránh nạn, sau đó tiếp tục nghĩ biện pháp chạy trốn.

Chạy như điên, Tống Dương thở hồng hộc, đôi mắt nhìn lại, vẫn chưa thấy điểm cuối con đường, nhưng thật ra quái tích truy đuổi lại càng lúc càng nhanh hơn, tần suất tấn công so với trước càng lúc càng cao hơn, nhưng hiệu quả tấn công của chúng không được như cũ... Bởi vì người đi đường đang dần dần đông đúc hơn.

Càng chạy về phía trước, các pho tượng đá càng nhiều hơn, lúc này Tống Dương cũng phát giác, so với việc con đường phía trước, nơi này “người đi đường” thái độ có chút thay đổi, xe đầu thả thấp tay lái, hạ thấp tay đòn xe xuống, không phải là dáng vẻ bỏ chạy, mà xem chừng họ đang dừng lại để nghỉ chân, trên mặt cũng không lộ vẻ gì thích thú, mỗi người đều chau mày vẻ mặt càng thêm phần bất đắc dĩ.

Chạy đến lúc này, đất dưới chân cũng có chút thay đổi. Tầm đá trên đường ở bên trong mặt đất cũng bắt đầu hở ra, độ dốc rất bằng phẳng, ít ảnh hưởng tới việc chạy trốn. Tống Dương chạy trốn chết còn không kịp, thật sự không có tâm trí đi nghiên cứu những vấn đề khác, buồn bực cầm đầu dốc sức chạy trốn, lại chạy thêm về phía trước hai dặm đường, bỗng nhiên một trận kinh phong đánh thẳng mặt tới, một chừng cao khoảng hai mươi trượng, mặc dù có tuyệt đỉnh khinh công cũng không thể bung nhảy khỏi một khe nứt khỏi đáy cốc cực lớn, không chút dấu hiệu mà xuất hiện trên mặt đất, vắt ngang cắt đứt con đường chạy trốn của hắn.

Vù vù kinh phong quét tới, từ dưới đáy cốc xông thẳng lên, xâm nhập qua da thịt vào tận xương cốt từng luồng khí âm u lạnh lẽo.

Trong lúc đang chạy như điên bỗng hiện ra một đạo hào rộng như vậy, Tống Dương hoàn toàn bị động, nhất thời không thu chân được, kinh hoảng kêu lên, vội vàng giơ tay nắm lấy một pho tượng đá bên cạnh, nhờ vậy mới không bị trượt chân lao xuống... Đầu óc hắn toàn hoàn ngưng lại, giống như rơi vào ác mộng vậy.

Điều này căn bản không thể tin nổi, là chuyện căn bản không thể xảy ra. Mình đang chạy dọc theo con đường đã chạy, trên đường sao lại mở ra một tử hào rộng như thế chứ. Theo lý thuyết chỉ cần không phải người mù, đều có thể sớm phát hiện con đường bị hào rộng cắt đứt. Nhưng vừa rồi Tống Dương quả thực không nhìn thấy chút dị thường, thẳng cho tới khi đạp một chân vào không khí, hắn mới nhận ra con đường này đã bị đứt rồi.

Tống Dương không phải người mù, như thế nào không nhận ra phía trước có con hào tồn tại? Đạo lý cực kỳ đơn giản, nhìn có thể hiểu được, nơi này được nguy trang quá khéo léo.

Con đường chưa đến điểm cuối chỉ có điều nứt ra một con hào rộng chia đôi, xa xa nhìn ra những nơi khác, con đường dường như vẫn thẳng tắp về phía trước, còn mơ hồ nhìn thấy trước mặt, sau lưng và xung quanh vẫn có “người đi đường”.

Nơi đây địa thế đều từ từ hướng về phía trước, đoạn hào nghiêng về phía bên này, còn thoáng cao hơn so với bên kia một chút, vả lại phía đối diện có thêm một vách đá, có người còn cố ý vẽ lên bức tranh bắt chước phong cảnh bên này, trên bức tranh lộ ra con đường, có người đi đường, thậm chí ngay cả bùn đất và hài cốt cũng có, thật là bút họa quá kỹ càng, nhìn vô cùng chân thật, không có khác biệt nhiều so với cảnh tượng thật ở bên này. Cho nên trên mặt đất sáng tối mờ nhạt, khi nhìn về phía trước mà tiến lên, trong mắt thủy chung sẽ đặt trong ảo giác, tưởng rằng con đường vẫn bằng phẳng, không hề có thay đổi ở phía trước.

Tống Dương hận không thể chửi ầm lên, thiết kế như vậy quá hại người rồi. Mà tới chỗ này rồi, những bức tượng đá bên đường, người thợ khắc đá cổ đại khắc những người đi đường cũng trở hết tài năng, có mấy tượng đá hoặc khom người, hoặc tìm kiếm, ở chỗ sâu trong vách núi ven hào sâu này đang gắng sức nhìn ra xung quanh, có người vẽ mặt kinh ngạc, có người hoảng sợ, còn có một vẽ mặt hoảng loạn, còn có người tay áo xắn lên đang chuẩn bị đi xuống dưới, tư thế này của bức tượng đều hiểu được, hiển nhiên trong đám người bọn họ có người vừa bị rơi xuống...

Tống Dương hoảng hồn trấn tĩnh lại, không ngừng lu ra sau hai bước, khoảng cách vách núi xa một chút, cũng phải lùi vài bước mới phát hiện ra được, còn có mấy bức tượng đá, ngay trước mặt đang mở rộng hai tay, miệng mở rộng như đang nói điều gì, không cần hỏi, bọn họ đang ngăn những người đi đường phía sau, nói cho họ biết ở phía trước có một cạm bẫy đang được bày sẵn.

Nhưng vừa rồi Tống Dương chỉ lo chạy trốn chết, làm sao nghĩ tới “bọn họ” cảnh báo điều gì? Cho tới tận giờ phút này, Tống Dương cũng muốn hiểu rõ người qua đường vì sao lại nghỉ chân ở đây, bắt đắc dĩ, hơn nữa số người ở chỗ này lại trở nên đông đúc hơn lên. Phía trước con đường đã bị chặn đứt, người đi đường hiển nhiên sẽ buồn bực mà dừng bước, vả lại càng lúc càng tụ hợp lại đông hơn.

Mọi người theo con đường cũ quay đầu trở lại, bắt đắc dĩ dừng lại nhưng cuối cùng vẫn muốn giơ tay ngăn lại. Nhìn vách đá xung quanh, một tấm bản đồ đường đi được vẽ giống như đúc. Tống Dương thầm quyết định, đợi chính mình trên đường tới hoàng tuyền rồi, nếu có thể gặp được người thợ thủ công lúc trước tạc nên những bức tượng kỳ công này, nhất định phải hỏi bọn họ: Các người nhận rồi quá rồi hay sao?

Quái tích hắn đã quen thuộc với địa hình nơi này, sau khi Tống Dương tới sát vách núi, bọn chúng đều dừng bước, thấy Tống Dương không rơi xuống, mấy con thằn lằn đều dừng lại phát ra tiếng phì phì trong mũi, bộc lộ sự thất vọng thay lời nói.

Nhưng có thể nhìn ra được, quái tích mang lòng sợ hãi đối với hào rộng này, nơi này quả thật không phải chỗ tốt để đánh nhau. Tấn công kẻ thù hơi sơ ý một chút chính mình có thể bị rơi xuống, cho nên bọn chúng cũng không vội mà tiến lên. Dừng lại ở hai bên đường, cách vách núi mấy trượng, coi chừng Tống Dương như hổ rình mồi.

Thấy đối phương không tới được, Tống Dương tạm thời an tâm, lại tiến lên đi quan sát vách núi xung quanh, một viên đá nhỏ ném xuống căn bản không nghe thấy tiếng rơi vọng lại. Nhìn sang vách sườn núi, được san bằng bóng loáng như có người thường xuyên lau chùi vậy. Cái này cũng chưa tính, cả tòa vách núi vẫn nghiêng theo tư thế của nó, tự sát thì rất tốt, leo lên lại cực khó.

P phía trước không có đường đi phía sau lại bị chặn, Tống Dương đúng là đã lâm vào tuyệt cảnh, thở dài, lại bước lên trước hai bước, bản năng cho phép hắn rời xa vách đá dựng ngược.

Quái tích nhìn hẩn khi tiến khi lui, nhưng không trở lại cũng không nhảy qua vách đá, trong khi đó chỉ một con quái tích cực lớn liên tục phát ra những hơi thở phì phì trong mũi, dường như đang thúc giục hẩn đưa ra quyết định cuối cùng, dường có lúc ẩn lúc hiện làm chậm trễ thời gian của mọi người

Vội vàng muốn ăn cơm, đồ ăn của mình nhưng ngàn vạn lần không thể ăn được, Tống Dương không phản ứng với quái tích lớn, tránh lại phía sau mấy tầng đá lớn sơ lược kiểm tra lại đồ tiếp tế của bản thân, cái gì có thể cho vào miệng đều được đặt lên hàng đầu, túi nước đã nhìn thấy đáy, lương khô còn lại một miếng, “không đói” chỉ còn một viên, cộng với một mớ thuốc bột không biết tên... Dựa vào những thứ này nhiều nhất có thể kiên trì được hai ngày, đến lúc đó không đợi quái tích đến đánh tự hẩn cũng bị đói bị khát đến mức không còn sức mà tức giận nữa.

Tuy nhiên Tống Dương cũng rất lạc quan, quái tích tạm thời dừng lại, chỉ là cảm thấy địa thế ở đây nguy hiểm, không muốn manh động... Không phải không dám, chỉ là không muốn thôi. Thấy Tống Dương ở mãi ven vách đá không chịu ra, không lâu sau bản tính táo bạo trời sinh của bọn chúng sẽ nổi lên, chính vừa rồi bọn chúng vừa tỏ thái độ bằng cách thở phì phì trong mũi, mạnh mẽ lên tới phiến đá trên đường, nhưng nó tấn công không phải lấy mục tiêu là Tống Dương, mà là tượng đá trên đường.

Pho tượng đá đổ với phiến đá này hòa thành một khối, những tưởng nó không thể lay động, nhưng chớ quên bóng người và cái bệ gắn liền, nhiều nhất chỉ là phạm vi hai chân, căn bản kinh động không quá lớn, theo lực ném mạnh mẽ của quái tích, tượng đá phát ra một tiếng rắc, rồi rầm rầm vỡ nát trên mặt đất.

Một đầu chấn động, đương nhiên kéo theo một đám cùng động. Các quái tích khác học theo, tất cả dừng mãnh lao lên, mạnh mẽ tấn công tất cả tượng đá, trong nháy mắt tượng đá đổ rầm rầm ra xung quanh, một pho tượng đổ xuống đất... Khi mới bắt đầu, Tống Dương còn có chút buồn bực, còn nói đám quái vật này đều phát điên rồi, bất không được mình liền trút giận lên đám người đá này sao, nhưng nhìn một lát hẩn liền hiểu rõ, đây là đám quái thú làm sạch trận địa của mình.

Địa thế nguy hiểm bất lợi cho việc đi săn, lại có một rừng đá gây trở ngại, phát lực đối với chúng, tấn công thậm chí còn ảnh hưởng cả tới tầm nhìn, cho nên đám quái tích trước tiên phải dọn dẹp hết đám người đá này trước. Chiều theo tốc độ chúng dừng thì chẳng bao lâu, vách đá bên cạnh phiến đá trên đường sẽ biến thành một con đường bằng phẳng, đến lúc đó chúng đối phó với Tống Dương dễ như trở bàn tay, cho dù cả một đám lao về phía trước, chen chúc cũng phải tóm lấy Tống Dương.

Tuy rằng cho tới lúc này, đối với đám tượng đá cổ quái trên đường này Tống Dương không ngừng thăm oán, nhưng sâu trong tâm mà nói, đối với kỹ thuật thần kỳ của các bậc tiền bối, Tống Dương vẫn thật sự khâm phục. Thiết kế tràn đầy hứng thú, trông tác phẩm điêu khắc thực sống động, nguy trang tài tình, công trình như vậy, trưng bày trên cánh đồng hoang vu không biết đã bao lâu, thoáng chốc bị hủy diệt như vậy, Tống Dương có chút không đành lòng.

Tất cả những gì trải qua Tống Dương đã quên không còn nhớ chút gì, tuy nhiên hẩn cũng không thay đổi thành người cái gì cũng không hiểu cái gì cũng không biết giống như một thằng ngốc. Hẩn biết muối phải mặn, biết lửa sẽ gây bỏng, gặp nguy hiểm phải làm thế nào để né tránh, tiềm hành truy tung, phân tích tình hình đặc biệt lúc ấy và kẻ thù... Như vậy bởi vì tuy rằng không còn trí nhớ, nhưng tận sâu trong tiềm thức của hẩn vẫn bảo lưu lại kinh nghiệm đối nhân xử thế và nhận thức.

Trí nhớ đã mất nhưng nhận thức vẫn còn ở lại.

Giờ phút này hẩn vì chút không đành lòng với sự sống của mấy người đá, liền dùng nhận thức của người đời trước. Một người hiện đại đối với sự khiếp sợ và sung bái của kỳ tích thời cổ không thể nào tin nổi, không thể tích cực giải thích, hẩn chính là luyện tiếu nhưng tác phẩm nơi này bị quái tích hủy diệt.

Đương nhiên, nếu hủy diệt đám tượng đá này có thể đổi lại mạng nhỏ của hẩn, một cái tên khác của Thường Xuân Hầu là “chết tử tế không bằng khi sống biết làm những việc có ích...” Đáng tiếc không thể cùng làm, quái tích không phải sau khi phá hủy tượng đá sẽ không quản hẩn, chính là ngược lại, chúng tới để giết hẩn, cho nên trước tiên mới gây chiến với đám tượng đá này.

Tống Dương nghĩ rằng, mình dù sao cũng trốn không thoát khỏi quái tích, cần gì phải liên lụy tới “người đi đường”. Cùng đợi chúng đem nơi này hủy diệt không còn một mảnh, không bằng thừa dịp được mọi người yểm hộ, lại đi lên đầu tiếp một trận...

Liền đó một tiếng hét chói tai vang lên, một “người đi đường” béo tốt bị quái tích đánh bay. Hung thủ dùng sức quá mạnh, khiến chính mình cũng có chút choáng váng, phải dùng sức để cho mình tỉnh táo hơn, cùng lúc đó chờ tiếng tượng đá rơi trên mặt đất, âm thanh vỡ vụn trong trẻo cất lên.

Âm thanh tượng đá vỡ vụn chậm chạp không truyền tới, quái tích cảm thấy có chút không hợp lý, tạm dừng quay đầu, nghiêng cổ hướng về phía tượng đá rơi nhìn lại, nhưng nó tuyệt nhiên không lường trước, nó mới nhắc đầu đã nhìn thấy, rõ ràng là tượng đá béo mập đó đã rơi xuống đất, nhưng thân thể đảo ngược, rõ ràng đang hung hăng nhằm về hướng mình lao xuống.

Một tiếng nổ nặng nề vang lên, tượng đá và quái tích thân thể cùng rơi một chỗ.

Tổng Dương đem xẻng sắt để ở sau người, hai tay xoay vần người đá, phảng phất muốn liều chết xông lên... Tuy rằng vũ khí trong tay chỉ là tảng đá nhỏ, nhưng bản năng tấn công có thể phản ứng, chọn khi nện xuống dùng đến cũng là thể tử của long tước.

Đúng là quái tích thịt dày, cũng chịu không nổi sự phản kháng mạnh mẽ nặng nề như vậy. Dưới một kích thẳng mặt quả thực quý dị, chỗ hiểm nơi gáy bị thương nặng, cơ thể dưới gáy chịu lực tấn công mạnh mẽ, toàn bộ bất hòa đảo lộn cả lên, nhưng khoảng cách giữa đầu và cổ quá gần, không nâng lên, khi tảng đá rơi xuống, thoáng nhìn thấy chỉ cảm giác như có bàn tay to đang giơ ra, liền đem bá vương giữa cánh đồng hoang vu này đỡ lấy.

Tổng Dương một kích thành công, đập một đầu quái thú trước mặt, không dừng lại, ôm lấy thân hình người đá chợt lóe lên, lần nữa chọn bệ người đá búp bê nhảy đi...

Hắn lúc trước vẫn trốn tránh không ra ngoài, đám quái tích sau khi đụng phải một lúc lâu thấy hắn không có chút động tĩnh gì, dần dần cũng nới lỏng phòng bị. Không ngờ rằng hắn sẽ đột nhiên phát cuồng giết tới, lập tức bị Tổng Dương đánh bất ngờ không kịp phòng bị. Người đá tung bay, rống to không ngừng, âm thanh đá với da thịt giao kích không ngừng vang lên, ngăn ngửi chỉ trong vài nhịp thở, ngũ quan của quái tích bị hắn đập bẹp trên mặt đất, tứ chi co giật, ngũ quan xung huyết, mắt thấy không thể sống nổi.

Tổng Dương trong miệng phát ra những âm thanh không rõ là phản chấn hay phản nộ, trong ngực ôm theo đứa nhỏ, xoay đứa nhỏ trong tay, giết về hướng một quái tích.

Lúc này đám quái tích đã khôi phục tinh thần, tăng cường phòng bị, muốn bắn trúng bọn chúng không phải việc dễ dàng. Đá từ trên người ném xuống, quái tích dùng đuôi dài mạnh mẽ đánh đi, thân thể lập tức lao về phía trước vài trượng tránh né, người đá thất bại, một tiếng “choang” vỡ vụn trên mặt đất. Hai tay Tổng Dương bị đánh rách toạc, máu tươi chảy dài, người đá mập mạp đã bị hủy rồi, chỉ còn lại cái chân vẫn nằm trong tay Tổng Dương.

Mà phía bên kia quái tích vẫn quăng đuôi dài, khi cơ thể còn đang trong không trung, liền quý dị đổi hướng, giương nanh múa vuốt lao về phía Tổng Dương đánh tới.

Một người một tích quay cuồng trên mặt đất để lộ ra phiến đá trên đường, bụi đất tung bay mạnh mẽ, không ai có thể thấy rõ ràng bọn họ đang ẩu đả. Một lát sau, lại là tiếng hét lớn vang lên, Tổng Dương lắc lắc người đứng lên, bụng quái tích đã ngửa lên trời, trên cầm cầm một cây đinh chính là cái chân còn lại của búp bê mập mạp, từ ngoài xuyên thẳng vào cổ họng.

Tuy chỉ quần đùi trong nháy mắt, quái tích lớn cũng đã từ trong rừng tượng đá nhanh chóng đi ra tạo thành vòng vây kín.

Tổng Dương giờ tay rút lấy xẻng sắt từ sau lưng, ngoan cố chống cự, tay khác đưa vào trong ngực thăm dò mạch của nhóc con, không ngờ vừa rồi vận lộn kịch liệt, khiến thân hình nhóc con bị đánh vẹo, ngón tay Tổng Dương không đụng vào cổ của nó, lông mềm mại bóng loáng, mà đụng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

Lập tức một trận mềm mại ẩm ướt theo thời gian truyền tới, nhóc con cắn ngón tay của hắn, dùng sức nhay nhay... Ngứa, rất ẩm áp.

Con quái tích lớn theo thể mà lên.

Trương gia đại thiếu

302. Chương 61: Điềm Báo

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 61: Điềm báo

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hai tay gối sau đầu, Ba Hạ nằm soài trên chiếu, toàn thân ướt sũng... Trời đang mưa.

Biển hoa trước mặt tuy rậm rạp nhưng không thể che được mưa. Mùa thu đã đến, cái lạnh bao trùm trên thảo nguyên. Nằm dầm mình trong mưa, Ba Hạ không thấy khó chịu mà ngược lại gã có cảm giác như đang được hưởng thụ.

Đã gần hai tháng bị giam dưới đáy cốc cá chạch, mọi người bị thương đều đã khỏi, chỉ có La Quan hồi phục chậm nhất, ngay cả việc đi lại cũng phải cố sức, làm sao lão có thể đưa đồng bọn vượt qua được đầm lầy thoát ra ngoài. Từ khi có thể đứng dậy, La Quan cũng không nói gì nhiều với mọi người. Ngay cả việc nghe được tin Tổng Dương chết, lão cũng không tỏ vẻ gì. Hằng ngày ngoài việc nghỉ ngơi, lão chỉ vận công trị thương, mong sớm bình phục.

Người A Y Quả ướt sũng, vừa lạnh vừa khó chịu, miệng chữi bới không ngừng.

Mọi người không ai có phản ứng gì với nàng. Vì dù sao nàng mắng chửi toàn bằng thổ ngữ, không ai hiểu được. Chỉ có Tiểu Uyển là người có nghĩa khí nhất, thường quan tâm tới bạn bè, đến bên A Y Quả an ủi:

- Hoàn cảnh như thế, không còn cách nào khác, tỉ an tâm, chỗ nóng nẩy, chờ La tiên bới trị thương xong sẽ đưa mọi người về nhà.

- Trận mưa quỷ quái này làm bà mất cả hứng, nhất là thời tiết kiểu này, cứ ba ngày lại thay đổi một lần, có gì hứng thú chứ?

Mùa thu là mùa có thời tiết không ổn định nhất trên thảo nguyên, khi thì gió lạnh mưa băng rét run người, lúc mặt trời lại chói chang, chỉ thiếu một nước nóng muốn lột da. Gần đây nhất là một ví dụ, trong vòng nửa tháng cứ ba ngày nắng lại ba ngày mưa cứ thế luân phiên nhau. So sánh với ngày đêm rõ ràng còn có chút quy luật.

Tề Thượng nghe thấy thế cười nói:

- Thế mới nói ở trên trời làm thần tiên là sướng nhất, thần Mưa này thật là chăm chỉ, so racứ ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, quả thật cần mẫn.

A Y Quả đang bực mình, nghe Tề Thượng nói đùa cũng không cười, ngược lại nàng lại trợn mắt lên với hắn:

- Người còn như trẻ con còn ở đó vui được à? Chớ quên người uống thuốc bổ hoàn của ta phải trả ta mười lượng vàng... Mười lượng là tiền gốc, còn phải tính lãi nữa, tính đến ngày hôm nay, cả tiền vốn và lãi là một trăm lượng. Ta vì cứu đồ ranh con như ngươi mà liều mạng, nhưng ngươi đừng tưởng có thể quýt món tiền đó của ta.

Sau hai tháng mười lạng biến thành một trăm lạng, lợi tức như vậy là quá cao, Tề Thượng bị A Y Quả chọc cười liền hỏi:

- Một lượng vàng là mười lượng bạc, một lượng bạc là một nghìn đồng tiền. Vậy, hai lượng vàng là bao nhiêu đồng?

A Y Quả không phải là người thông minh, nhưng vấn đề đơn giản như vậy không làm khó được nàng:

- Một lượng vàng là một vạn đồng, đồ ranh con nhưng ngươi nợ ta trăm lượng vàng là một trăm vạn đồng tiền...

Không đợi nàng nói tiếp, Tề Thượng liền xen ngang:

- Người có biết một trăm vạn đồng xếp chồng lên nhau cao như thế nào không? Mà lần này còn nợ người trăm lượng cơ đấy!

Đang lúc hai người đấu khẩu một cách vô vị, một con cá chạch lù lù nổi lên từ bùn, mọi người xung quanh đều tản ra, nó bơi động vài vòng trong bùn nhão.

Bất cứ lúc nào, đều có cá chạch quái thú, nổi lên nhìn bọn họ, có thể là giám sát, có thể là ấp trứng, cũng có thể là chúng buồn bực nhảy lung tung. Tuy nhiên quái tích từ đầu cũng chưa tấn công họ bao giờ, hai bên vẫn bình an vô sự.

Thấy cá chạch, A Y Quả đem chuyện “một trăm vạn đồng tiền chồng lên cao bao nhiêu” quên đi mà chuyển đề tài, hỏi Tề Thượng:

- Người một mình có thể đánh thắng được cá chạch không?

Cá chạch đáng sợ ở chỗ ở thể đông, lại có thể biến thành người ta thành tổ ấp trứng bất cứ lúc nào, loại bỏ được hai điều này, chỉ luận về sức lực không thể đo được với Tề Thượng.

Đợi Tề Thượng gật đầu, A Y Quả lại nói tiếp:

- Vậy lần sau nếu cá chạch quay lại, tiểu tử nhà người giúp ta bắt lấy một con, món nợ người nợ ta coi như được xóa.

Tề Thượng không hiểu nên hỏi:

- Bắt để làm gì?

A Y Quả tỏ vẻ hứng thú tuy nhiên không vội trả lời:

- Người nói xem, cá chạch rút cuộc là loài trùng hay loài cá, nhìn cái mồm nó hút máu như vậy đích thị là trùng, nhưng về bề ngoài lại mang dáng hình của loài cá... dù nói thế nào, loài quái vật này cũng mang theo tính trùng, bản lĩnh của tiên tử Cổ gia là bào chế trùng, trên đời này tất cả các loại trùng ta không có gì là không thuần phục được.

Tề Thượng trừng mắt:

- Ủa, Bắt cho người một con cá chạch, cứ cho là người thuần phục được nó, về sau thì sao?

- Đồ ngu!

A Y Quả bĩu môi:

- Chúng ta có ở đây cả đời đâu, không lâu nữa sẽ về nhà, nếu ta hiểu rõ chúng nó thì có việc gì, nói không chừng lúc đó có thể mang về nhà nuôi, bọn cá chạch sống trong bùn. Nhà của ta trên núi có nhiệt độ nóng bùn cũng rất nhiều.

Chuyện này cũng bởi A Y Quả gần đây nhàn rỗi vô vị cũng đã nghĩ đến, nàng không giống những người khác, được thừa kế tà thuật của tổ tiên, từ loài sâu đến các loại kiến, so với bọn cá chạch ghê tởm trong vũng bùn kia nàng đều bắt lấy. Cho nên nàng cũng không cảm thấy ghê tởm lũ cá chạch đáng ghét, mà lại thấy cá chạch vừa giống như loài sâu bọ vừa giống cá càng có sự uy phong. Nếu có thể mang về nuôi thì thật là hứng thú.

Tề Thượng hiểu được ý của nàng, suy nghĩ một lúc mới nói:

- Bắt một con cá chạch không thành vấn đề. Nhưng ta giúp người, người chó quên chúng ta đang ở trong lãnh địa của cá chạch, bọn chúng không đến ăn thịt chúng ta, chúng ta đã phải thấp hươu cảm tạ Phật tổ phù hộ rồi. Giờ lại còn chủ động chọc giận chúng? Nếu chẳng may bắt một con lại chọc giận cả bầy đàn thì chúng ta coi như xong rồi.

A Y Quả căn bản không nghĩ đến sự việc này, chẳng qua là vì nàng cảm thấy hiện tại không có việc gì làm, nên lấy chút thời gian này để tìm hiểu quái ngư, nghe vậy liền ngăn người, liền vội vàng gật đầu, Tề Thượng

nói quả có lý. Tùy tiện bắt cá chạch để chơi, không chừng sẽ gặp phải đại họa. Nhưng nàng không can tâm, dễ dàng bỏ qua cho hần như vậy nàng không đành lòng:

- Đợi đến khi chúng ta đi, tên tiểu tử nhà ngươi bắt giúp ta một con, ta sẽ nghiên cứu nó sau.

Không ngờ Tề Thượng vẫn lắc đầu:

- Khi có thể ra đi, ta không có thời gian để giúp ngươi.

Nam tử Hán đại trượng phu, nói đến câu này bỗng mặt biến sắc... Hần để lạc mất tiểu thư của mình, nếu có thể thoát khỏi đây, việc đầu tiên là phải đi tìm Tạ Tư Trạc, nào còn thời gian để đáp ứng nhu cầu công nghệ của A Y Quả.

Tề Thượng và Ba Hạ đều là tay sai của Tạ môn. Tuy rằng trước đó họ không phải là Vô Di Vệ, căn bản không gặp Tạ đại nhân. Việc của bọn họ chủ yếu là chạy ở bên ngoài, cũng không có nhiều cơ hội gặp Tạ Tư Trạc. Đối với vị tiểu thư này không đến mức trung thành như vậy. Nhưng bọn họ là thuộc hạ của Bạch phu nhân, trung thành tuyệt đối với Bạch phu nhân.

Bạch phu nhân đã đem Tạ Tư Trạc gửi gắm cho bọn họ, hiện giờ chuyện xấu đã giải quyết xong, hai anh em họ bất kể thế nào cũng phải có lúc quay về.

Nếu không tìm thấy Tạ Tư Trạc, chắc chắn hai bọn họ cả đời này cũng không thể rời thảo nguyên hoang vu này. Nếu phát hiện Tạ Tư Trạc đã chết, hai người bọn họ sẽ tìm mọi cách để trả thù... trả thù cho tiểu thư, không phải vì Tạ Tư Trạc mà là để trả ơn Bạch phu nhân.

A Y Quả vẫn chưa bỏ qua:

- Việc hiện tại gấp hơn, khi có thể đi, ta cũng sẽ cùng ngươi đi tìm Tạ muội, hoặc là... đợi tìm được người rồi, mọi người đều không sao, ngươi lại giúp ta đi một chuyến bắt một con cá chạch

Lần này không đợi Tề Thượng trả lời. Ba Hạ ở bên cạnh liền cười hà hà:

- Chỉ mong được như lời cô nói, nếu tìm được tiểu thư, mọi người được bình an vô sự, ta sẽ bắt cá chạch cho cô.

A Y Quả thay đổi thái độ, ngày thường ngang ngược hống hách, miệng không bao giờ biết nói lời cảm ơn, cuối cùng cũng cười nói:

- Bọn cá chạch này đúng là thứ hay, ngoại trừ quái diệu của Lưu nhị ta không thể nghĩ nổi trên đời này lại còn có thứ khiến người ta kinh sợ như nó.

Đáng tiếc Tổng Dương không có ở đó, nếu không nhất định hẳn sẽ có câu trả lời cho A Y Quả đó là “Đại thần lẩn” (quái tích).

Tổng Dương ngã vào phiến đá ven đường, toàn thân đầy máu. Từ đầu đến chân không biết bao nhiêu là vết thương, chỉ có vạt áo trước ngực là còn nguyên vẹn, trước ngực hẳn đứa bé vẫn bình an vô sự.

Vừa mới chiến đấu với bọn thần lẩn, loạn đến nỗi không có thể hình dung sự hỗn chiến, Tổng Dương không nhớ đánh bao nhiêu lâu, không biết hẳn giết được bao nhiêu con thần lẩn, thậm chí không thể nào nhớ mình có thể phá vòng vây ra ngoài như thế nào. Từ trên đường tới trên phiến đá, khi lâm vào cảnh bị thần lẩn bao vây, con nào cào hần hần chém móng, con nào cắn hần, hần chọc vào mắt chúng. Lúc mới bắt đầu còn có chút chiến lược, sau rồi trong đầu hoàn toàn trống rỗng chủ yếu là dùng bản năng để đánh trả ... Cuối cùng khi bị một con thần lẩn khổng lồ cắn vào vai trái, hẳn chỉ còn dùng một tay phải để đánh trả, thò tay vào miệng con quái vật tóm lấy lưỡi của nó ra sức kéo.

Nổi đau bị rút lưỡi có thể nói như bị đại hình còn dễ chịu hơn, đại thần lẩn không chịu nổi nhưng cũng dùng hết sức ném hẳn xuống phiến đá ven đường.

Phiến đá trơn như đồ mỡ, Tổng Dương vừa đặt lưng xuống phiến đá liền ngoái lại phía sau, nếu hẳn không ngã vào phiến đá thì hẳn đã rơi xuống vực sâu rồi.

Lũ quái vật liên tục phát ra tiếng kêu phì phì đầy vẻ phẫn nộ, hai mắt đỏ rực đầy vẻ hung ác nhằm về phía Tổng Dương, cả đàn một lần nữa lại xúm vào lao về phía trước.

Tổng Dương nín chặt vào phiến đá, ngoài đầu nhìn phía sau là vực thẳm, lần này coi như chết chắc không còn nghi ngờ gì nữa, so với việc chết dưới hàm răng của lũ thằn lằn thì việc nhảy xuống vách núi là cái chết dễ dàng hơn. Nhưng Tổng Dương quay đầu rất nhanh, cổ sức nhằm về hướng lũ quái vật.

Nhảy xuống vách núi là tự sát, Tổng Dương sẽ không làm như vậy.

Vũ khí trong tay đã sớm rơi từ lâu, Tổng Dương vừa thở hồng hộc vừa mới nhảy một bước, hai chân hắn đã nhũn ra, hắn lại một lần nữa ngã ngồi trên mặt đất. Sau một hồi loạn chiến, thân thể trọng thương, sức lực đã tiêu hao đi cả.

Lũ quái vật lúc này đã biết sự lợi hại của Tổng Dương, thấy hắn té ngã đã không thừa cơ xông lên, ngược lại còn tưởng hắn đang có âm mưu gì, tất cả đều dừng lại, cẩn thận lùi về phía sau hai bước.

Tổng Dương không muốn hù dọa lũ quái vật này, nhưng nhìn thấy bộ dạng của chúng, hắn rất đặc ý, liền nghĩ ra điều gì, thò tay vào trong vạt áo mở rộng ra một chút, lộ ra đầu túi là đầu một đứa trẻ. Tổng Dương giờ tay chỉ vào đám thằn lằn cười nói với chúng bé:

- Xem ta làm bọn chúng sợ đến mức nào kìa.

Đứa bé không cười, nó khóc vang lên.

Tổng Dương hừ một tiếng, lại ôm chặt lấy đứa bé, thật ra ôm hay không ôm không sao cả, mấy chục con thằn lằn lại bắt đầu tiến về phía trước, không lâu sau hắn sẽ biến thành miếng mồi ngon của bọn dã thú, đứa bé đương nhiên cũng không may mắn có cơ hội sống sót.

Nhưng không ngờ tới, trong lúc đó có một loạt tiếng cung tên lao vun vút tới.

Tổng Dương bỗng ngạc nhiên và vô cùng mừng rỡ.

Có tiếng cung tên ắt có người bắn cung, thế là đã có viện binh tới, Tổng Dương không chỉ vui mừng vì việc đó, hắn còn vui hơn vì nghe tiếng cung tên có vẻ rất quen, hắn là của trưởng bối hoặc bằng hữu. Tiếng cung tên bay vù vù còn có một vầng sáng rực rỡ... Tổng Dương không nhớ về Trần Phán hay La Quan, nhưng hắn nhớ rất rõ âm thanh này.

Nhưng hắn lại thất vọng ngay, chỉ có tiếng dây cung chứ không có ánh sáng, chỉ là mũi tên rất bình thường, tên đi rất chuẩn, trúng vào một con thằn lằn, nhưng lực chưa đủ mạnh, không đâm được vào thịt nó, một tiếng bịch của mũi tên rơi xuống đất.

Chợt có một sự im lặng trong địa cung, rồi một hồi kèn dài không ngớt, tiếng hò hét xung phong inh tai nhức óc, một đám đàn ông cao lớn cường tráng tay cầm dao lao đến rất nhanh.

Sa dân.

Ba ngày trước quái vật thằn lằn đã bắt đi rất nhiều trẻ con, khi Tổng Dương đi không lâu, Sa dân đã phát hiện doanh địa lọt vào ổ tập kích, Sa vương đã dẫn đầu mấy trăm dũng sĩ trong bộ tộc, lần theo dấu vết quái thú lưu lại tìm tới nơi ẩn nấp của chúng.

Sa dân có thể không so được với man tộc Thổ Hồn Tử ở vùng núi của Nam Lý, nhưng bọn họ cũng là những người giỏi, hành động rất mau lẹ. Họ đã đến một lúc rồi, nhưng Tổng Dương và bọn quái thú đang chiến đấu kịch liệt, nên không phát hiện ra họ đang ẩn nấp phía xa...

Đột ngột gặp địch thủ mạnh, quái vật vừa sợ hãi vừa tức giận, tạm thời bỏ qua Tổng Dương, quay đầu tấn công Sa dân.

Cuộc chiến vô cùng thê thảm, nhưng thời gian không kéo dài, Sa dân cũng biết điều đáng sợ ở loài súc sinh này đều dựa vào các phiến đá bên đường để tác chiến. Mà đó lại là lãnh địa của chúng, chúng có ý thức bảo vệ rất ghê gớm, người ngoài nhập vào thì chết chúng cũng xông vào cắn xé kẻ đột nhập.

Quái thú chỉ có vẻ to xác, nhưng vẫn không thể so được với con chim Thái Thần của Thường Xuân hầu, cho nên loài này về bề ngoài và thực lực chênh lệch, đã bị Sa dân tiêu diệt hết, khi hợp sức tác chiến thì ưu thế duy nhất của bọn quái vật là độn thổ, ở những trên những tảng đá lớn, bị Sa dân chém giết, kết quả không cần nói cũng biết.

Ấu đả kịch kiệt một hồi, Sa dân chết mấy trăm người, con quái thú thần lần cuối cùng cũng đã bị tiêu diệt.

Sau đó, Sa dân chia làm hai phần, một nửa ở lại phiến đá bên đường chăm sóc những người bị thương, mai táng những người chết trận, một toán khác chia thành nhiều nhóm nhỏ tỏa đi tìm khắp địa cung. Sa vương đến trước mặt Tống Dương, không nói xé vạt áo hăn ra, nhìn thấy đứa bé, Sa vương do dự một lát quay đầu lại phía sau nói với thuộc hạ mấy câu gì đó.

Lúc này có Sa dân tiến đến, cẩn thận ẵm đứa nhỏ ra, rồi băng bó và bôi thuốc cho Tống Dương, về mặt họ thân thiện ân cần, chắc chắn vừa rồi Sa vương ra mệnh lệnh không gây bất lợi cho Tống Dương.

Nhóm Sa dân tản đi xung quanh tìm kiếm đã phát hiện ra một gò đất, đó là nơi thần lần ấp trứng, liền phá tan, lại thu gom thi thể những đứa bé gặp nạn rồi trở về bên Sa vương đợi lệnh. Trong đó còn có người trong tay cầm mấy con thần lần con vừa mới nở, nói xì xà xì xỏ với Sa vương không hiểu là có ý gì.

Tống Dương thấy thế cố ngồi dậy, khoa chân múa tay ra hiệu, tỏ ý hỏi có thể đưa con thần lần con này cho hăn không.

Hăn nhớ loáng thoáng hình như là mình có một con thần lần rất đáng yêu làm bạn... Nghe được tiếng dây cung quen thuộc, nhìn thấy thần lần nhớ tới một người bạn, chỉ có điều đó là những khái niệm rất mơ hồ trong đầu, nhưng đó đều là những dấu hiệu tốt, chứng tỏ Tống Dương đang dần hồi phục trí nhớ.

Đáng tiếc là Sa vương không thể thỏa mãn tâm nguyện của Tống Dương, trong nghi lễ hiến tế người chết vì bọn quái thú này sẽ dùng con thần lần con làm vật hiến tế. Chính là để hiến tế những vong hồn Sa dân đã bỏ xác nơi này.

Sau khi xong xuôi, Sa vương hạ lệnh, quân sĩ diu những người bị thương rời khỏi địa cung trở về doanh trại.

Với hàm bí mật dưới mặt đất đầy quái gỡ này Sa dân cũng hết sức hiếu kì, nhưng vực sâu vất ngang chắn đường, nếu muốn tiếp tục điều tra lực lượng sẽ tổn thất nhiều, vả lại nơi cổ quái như vậy, chắc chắn sẽ có nhiều nguy hiểm rình rập. Hơn nữa bộ tộc Bạch Âm đang trên đường di chuyển, bắt buộc trước khi trận tuyết đầu tiên của mùa đông rơi, sẽ phải chuyển đến doanh địa mới. Thời gian mặc dù không quá gấp gáp, nhưng cũng không còn nhiều. Sa vương quyết không phí sức vào những việc không cần thiết.

Tống Dương lại ra khoa chân múa tay tỏ ý xưng phong ở lại thăm dò. Thực ra hăn chủ yếu không muốn đi cùng bọn Sa dân. Lời cảnh cáo của Tạ Tư Trạc còn văng vẳng bên tai hăn, nếu để Sa dân bắt được thì lành ít dữ nhiều. Nhưng Sa vương không đồng ý, phải vài người áp tải hăn cùng đi.

Ba ngày sau, Sa vương mang theo mấy chục tám ta thần lần và Tống Dương trở về địa doanh, dân Bạch Âm già trẻ lớn bé vui mừng khôn xiết, người chết đã chết rồi, Sa dân không chìm trong bi lụy. Bọn họ tin rằng người chết đi sẽ có được cuộc sống tốt đẹp hơn nhiều. Chính vì điều đó mà họ thay đổi tâm trạng rất nhanh chóng.

Đối với sự ca ngợi và chúc phúc của người dân bộ tộc, Sa vương chỉ là xã giao qua loa rồi vội vàng đưa Tống Dương trở về lều của mình, rồi sai người đi tìm Tạ Tư Trạc và Ban đại nhân.

Doanh địa của Sa dân gặp chuyện không may, Tạ Tư Trạc vốn không thèm để ý, mấy ngày nay nàng luôn lo lắng cho Tống Dương. Vốn là nói tốt, sau là mỗi ngày đều gặp mặt, không ngờ nhận nhân thân xong không thấy bóng dáng hăn đâu. Tạ Tư Trạc trong lòng không yên, nên việc Sa vương khải hoàn trở về cũng chẳng quan tâm, không cùng với Sa dân đi nghênh đón, Ban đại nhân cũng như vậy lười không đi xem. Nay đến doanh trại của Sa vương bọn họ mới biết Tống Dương bị đối phương bắt cóc.

Nhìn thấy Tống Dương, Tạ Tư Trạc vô cùng mừng rỡ, lại nhìn thấy tình cảnh của hăn hiện tại, liền nhủu mày, rồi đi lên nhẹ nhàng cầm tay Tống Dương.

Đã đến nước này, đau lòng thêm cũng có ích gì? Tạ Tư Trạc chỉ im lặng nhìn Tống Dương:

- Yên tâm, đã có thiếp, thiếp giúp chàng.

Tạ Tư Trạc không thể đỡ được Tống Dương, nhưng lời nàng nói cũng không phải là “Thiếp sẽ bảo vệ chàng an toàn” mà nàng nói: có thiếp đây, thiếp giúp chàng.

Tống Dương trả lời khiến người khác tổn thương:

- Nàng không phải đỡ ta đâu.

Tạ Tư Trạc lại cười rất ý nhị, không hề để ý đến những người xung quanh, đưa tay xoa vào hai má Tống Dương, nàng rất nhẹ nhàng nâng niu hắn như là một miếng bọt khí, chỉ sợ một động tác nhỏ cũng khiến hắn bị giập nát mà tan mất.

Ban đại nhân thoát hoảng hốt rồi bình tĩnh lại, bước tới hỏi thăm Tống Dương, và tiếp kiến Sa vương.

Sa vương trước tiên ra lệnh cho anh em đồng tộc ra ngoài. Rồi dùng man ngữ nói với Ban đại nhân mấy câu.

Ban đại nhân gật đầu, nhìn về phía Tống Dương, nhưng cũng không vội hỏi mà lạnh lùng giáo huấn Tống Dương:

- Không phải ta đã cảnh cáo ngươi rồi sao, dù thế nào cũng không để Sa dân bắt được sao? Lần này coi như khó giữ được mạng rồi.

Tống Dương cũng buồn bực:

- Coi như không ngờ tới, chủ yếu là do “tiểu dương” gây họa, nếu không đã không có việc gì.

- “Tiểu dương” cái gì?

Ban đại nhân không hiểu, không nhịn được khoát tay nói:

- Tên khốn còn phải để ta hỏi ngươi à, ngươi làm thế nào mà chết đi sống lại, ngươi hãy nói cho ta biết tất cả những chuyện ngươi đã trải qua. Ngươi không cần quan tâm đến y, có nói gì đều là ta nói với y, điều này ngươi không phải quan tâm. Đến cuối cùng y vẫn muốn giết ngươi, đến lúc đó coi như không còn cách nào khác... có điều ta rất muốn biết sự thật. Lần trước sau khi ngươi đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Với Ban đại nhân và Tạ Tư Trạc, Tống Dương không cần giấu giếm điều gì, nhưng vừa mới nói được mấy câu, Tống Dương đột nhiên hắn cười một tiếng, nói với Ban đại nhân:

- Chết rồi, phiền toái to rồi, người man này nghe hiểu được tiếng Hán.

Trương gia đại thiếu

303. Chương 62: Công Và Tội

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 62: Công và tội

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ban đại nhân lấy làm lạ tròng mắt, miệng lẩm bẩm:

- Không thể nào.

Rồi quay đầu về phía Sa vương.

Sa vương lại nhắm mắt vẻ mặt ngạc nhiên sững sờ, giọng điệu có vẻ quái đản lấp bắp nhưng vẫn là tiếng Hán, nói với Tống Dương:

- Không thể ngờ, ngươi lại thông minh như thế.

Tống Dương kể lại lịch trình của mình từ đầu cho Ban đại nhân và Tạ Tư Trạc, vừa mới nói đến đêm đó sau khi gặp nhau hắn lẩn ra khỏi doanh trại gặp mấy con sói Tống Dương liếc mắt nhìn thấy Sa vương có

vẻ biến sắc. Nếu không hiểu tiếng Hán, Sa vương đã không có phản ứng như vậy. Nhưng Tống Dương cũng không dám chắc, rồi nói với Ban đại nhân:

- Gã hiểu tiếng Hán.

Đó cũng là một cách để thăm dò.

Đúng như Tống Dương dự đoán, Sa vương rất giỏi tiếng Hán.

Trước khi đi, Ban đại nhân đã mang theo con dâu vào trong trại của Sa vương để làm phiên dịch việc quân báo, giao dịch trong vòng một tiếng đồng hồ, đã biết dùng tiếng Hán để giao tiếp. Bọn họ nói chuyện với nhau, Sa vương đều có thể nghe hiểu, nhưng vẫn vờ như không biết, ngay đến người lỗi đời như Ban đại nhân và xinh đẹp khéo léo như Tạ Tư Trạc mà cũng bị qua mặt, điều đó có thể thấy sự trù tính của Sa vương là không tầm thường.

Người như thế, đương nhiên không thể vì một câu thử của Tống Dương mà lộ ra dấu vết. Tuy nhiên Sa vương đoán Tống Dương đã có ý thử chứng tỏ hấn đã sinh nghi, nên trong lúc nói chuyện tự nhiên cẩn thận đề phòng, bản thân không có cơ hội, sẽ nghe được gì đó hữu dụng, cứ như thế thà thắng thắn đem sự việc ra nói rõ ràng đỡ phải khiến hai bên đều khó chịu.

Ban đại nhân mất hứng, lão đến tuổi này rồi, vốn cứ tức giận là nổi cáu, không cần để ý, dùng tiếng Hán cười nhạt nói:

- Hóa ra Vương thượng mới là bác học, đến tiếng Hán còn thông hiểu, chứ nói gì đến văn tự Khuyển Nhung, cười nhạo lão già này không biết, còn cho gọi đến làm phiên dịch quân báo, để làm trò cười như múa rìu qua mắt thợ.

Nói xong dừng lại một lát, lão càng nghĩ càng tức, vừa đem câu đó phiên dịch thành tiếng Sa dân và tiếng Khuyển Nhung từ đầu tới cuối nói lại với Sa vương hai lần, tỏ vẻ mỉa mai, không cần nói cũng biết.

Trong thần sắc của Sa vương không lộ chút tức giận, thành thực đáp:

- Văn tự Khuyển Nhung ta thật sự không hiểu, hơn nữa nghe hiểu được tiếng Hán cũng không nghe được tốt lắm, hằng ngày nghe hai người các người mắng chửi ta cũng không cãi lại được.

Nói xong, gã mỉm cười, vỗ vào vai Ban đại nhân an ủi, rồi lại quay về phía Tống Dương nói:

- Cứ nói tiếp đi, việc liên quan đến mấy con sói ấy.

Tống Dương có chút ngỡ ngàng:

- Chuyện liên quan đến bầy sói? Chuyện lang sói cũng không có gì, chủ yếu là do bọn quái tích tác oai tác quái.

Sa vương lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc:

- Người nhắc tới, khi đã ngoại, có gặp một bầy sói ... liên quan đến vấn đề này ta cần người nói cho cụ thể.

Vừa rồi hấn đã nghe thấy Tống Dương nhắc đến từ sói, nhất thời trong lòng kinh sợ không còn giữ được vẻ mặt tỏ như không biết nữa, đủ thấy rằng hấn rất coi trọng bầy sói hoang dã này.

Tống Dương lắc đầu:

- Không có chi tiết đó, chỉ có bảy con sói, và một con trốn dưới đất, trong lúc ta giết thần lùn, bọn chúng nhân cơ hội đó trốn thoát.

Sa vương cũng không dễ dàng bỏ qua, vừa cẩn thận hỏi Tống Dương chỗ ẩn thân lúc đó, lại truyền lệnh cho một số nhân vật thân tín trong tộc tới gặp mặt, ô lý quang quắc một phen, thương lượng một hồi, mới có kết quả, trong giây lát tiếng kèn báo hiệu rúc lên rộn rã, Sa dân trong phút chốc đã phái mười tiểu đội, cười trên chiến mã, phi như bay, cùng đi là những thanh niên cường tráng, chuẩn bị lương khô, vũ khí sắc bén, tập kết thành đội quân sáng sủa đợi lệnh...

Sống trong môi trường dân tộc khắc nghiệt, tỉ lệ binh sĩ trong Sa dân rất cao, đàn ông từ mười lăm đến năm mươi, bình thường là lực lượng lao động chính, nhưng khi có chiến tranh tất cả đều có thể mặc giáp

trụ ra trận. Vì vậy toàn bộ dân tộc Bạch Âm chỉ có bảy tám vạn dân, nhưng khi chuẩn bị chiến tranh lập tức có thể huy động được ba vạn binh sĩ, thực lực không thể coi thường. Nếu không như vậy, Sa dân sớm đã bị Khuyển Nhung tiêu diệt.

Tổng Dương và Tạ Tư Trạc không rõ Sa vương như vậy để làm gì, bày binh đề phòng, không biết chuẩn bị đánh ai, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Hữu thừa tướng, người sau lắc đầu nói:

- Đừng nhìn ta, ta cũng không biết!

Trái lại Sa vương lại giải thích vài câu với bọn Tổng Dương.

Ban đại nhân là người thông hiểu về thảo nguyên, nhưng lão cũng chỉ biết rõ về quân sự, phong tục tập quán, chứ những quy tắc sinh tồn ở đây thì chỉ biết bập bôm... không lâu trước đó, Sa dân gặp một bầy linh dương lớn đây là một chuyện vui, nhưng sau vận may đó cũng có lúc ẩn giấu sự nguy hiểm.

Tiết thu linh dương di chuyển, sau lưng bọn chúng thường có bầy sói đi theo, tốc độ của bầy sói thua xa linh dương, nhưng chúng có thể thắng ở sự bền bỉ dai dẳng, không quản lặn lội ngàn dặm bám theo chặt chẽ.

Không phải là phía sau đàn linh dương nhất thiết phải có bầy sói, nhưng sau vụ Sa dân gặp phải bầy linh dương lớn có khả năng đã kinh động đến bầy sói. Lúc này Ban đại nhân để ý Sa vương giữ lại một đội binh không tham chiến mà dự phòng, còn nghĩ bọn họ là để bắt Tổng Dương, nhưng kì thật Sa vương giữ lại đội quân này chủ yếu là để phòng bầy sói.

Theo đó vài ngày sau, nhằm về gần phía đàn linh dương, Bạch âm thám mã thăm dò mấy lần nhưng đều không phát hiện thấy tung tích bầy sói. Như vậy đằng sau một đoàn linh dương cũng không có một con sói nào, điều này có chút hơi khác thường, nhưng Sa vương cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói là không có việc gì.

Nhưng vừa rồi nghe Tổng Dương nhắc tới mấy con sói hoang, trong lòng Sa vương lại kinh hãi.

Tổng Dương rơi vào tay Sa dân, trong lòng sớm đã nghĩ thông rồi, có gì muốn hỏi không cần úp mở vòng vo, nên cười nói:

- Có đội quân mấy vạn người mà còn sợ đàn sói sao?

Tạ Tư Trạc cũng hỏi câu không khác của Tổng Dương mấy, nhưng ở góc độ khác, phu quân hỏi chính là người, nương tử nghĩ tới là sói:

- Ta nghe nói sói là loài giảo quyệt bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, nhìn thấy đội ngũ lớn mạnh như thế này của các người chúng đâu có dám tấn công.

Sa vương nghiêm mặt đáp:

- Mùa thu đàn sói phải chuẩn bị lương thực dự trữ thức ăn cho mùa đông, đây là thời điểm chúng hung hãn, tham lam nhất. Cũng bởi chúng giảo hoạt cho nên có thể hiểu được đàn linh dương đi qua phía trước bọn chúng không ăn nổi rồi.

Bọn sói truy đuổi bầy linh dương, nhưng cũng không phải bắt linh dương hết một lượt, tốc độ của chúng không đủ nhanh, không có đủ năng lực này. Vì vậy chúng theo sát phía sau đàn linh dương, chờ cơ hội trên đường di chuyển trong đàn linh dương sẽ không ngừng có con già yếu, mệt mỏi tụt lại phía sau. Khi đó những con linh dương này sẽ là món mồi ngon của chúng.

Nhưng đàn linh dương gặp phải Sa dân, suốt nửa ngày vây bắt, với Sa dân mà nói đây là một chuyến bội thu, với bầy linh dương là một lần thử thách loại trừ, những con yếu phần lớn đã bị bắt, những con khỏe mạnh nhanh nhẹn, đã tránh được. Vì vậy về sau, những con linh dương tụt lại phía sau sẽ giảm bớt đi, bầy sói kiên trì theo đuổi phía sau đàn linh dương cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Nói cách khác, lúc này Sa dân chính là mồi ngấm mà bầy sói hướng đến.

- Vả lại bầy sói, nhìn thấy đại đội nhân mã không nhất định sẽ tấn đi, chủ yếu nhìn vào tính cách con đầu đàn, nếu cẩn thận đa số sẽ quay đầu bỏ đi, nhưng gặp phải hạng hung tàn tham lam...

Sa vương nói tới đây, Ban đại nhân bỗng nhiên “òà” cười lên một tiếng:

- Lại còn “hạng người tham lam hung tàn” Sa vương chửi bằng tiếng Hán rất chuẩn, còn giỏi hơn so với lão phu là người Hán, ta thật khâm phục vạn phần.

Giọng điệu của lão vẫn rất chững tai. Sa vương quả là người tốt tính, chỉ cười trừ không so đo tính toán với lão.

Tổng Dương lại tiếp tục hỏi:

- Nếu đúng là “hạng tham lam hung tàn” bọn chúng sẽ làm như thế nào?

- Sẽ có khả năng, một là triệu tập đồng loại, các bầy sói trên thảo nguyên đều có lãnh địa riêng bình thường không vi phạm địa phận của nhau, nhưng nếu con mồi quá đông, giữa các bầy sói cũng có sự hợp tác, cũng chỉ là đi theo sau ở xa, đợi thời cơ, khi này sự kiên nhẫn ở loài súc sinh đó lại tốt hơn người rất nhiều. Hơn nữa, mặc dù đề phòng nghiêm ngặt như thế nào, chúng ta cũng có lúc sơ sẩy, bầy sói rất có khả năng nắm bắt cơ hội đó.

Loài sói ở vùng sâu nhất của thảo nguyên có bản năng dự báo trước bão tuyết, hơn nữa so với người dân sa mạc và du mục trong bão tuyết chúng hành động càng linh hoạt, trận bão tuyết đầu tiên của mùa đông chính là cơ hội của chúng.

Mặc dù dân sa mạc đời đời sinh sống trên những cánh đồng hoang vu, với thời tiết ở đây cũng vô cùng quen thuộc, nhưng cũng không có cách nào dự báo trước được trận bão tuyết đầu tiên của năm nay khi nào thì đến. Theo kế hoạch của Sa vương, trước khi vào mùa đông, họ nhất định chuyển đến được doanh địa mới. Nhưng trận bão tuyết đầu mùa chưa chắc đã là phải sau khi mùa đông đến, rất có thể nó diễn ra trước.

Nếu bão tuyết đến trước, dân sa mạc trên đường đi chắc chắn sẽ hỗn loạn, bầy sói nhân cơ hội đó tấn công, lúc đó hậu quả sẽ khó lường.

Mặt khác sở dĩ Sa vương coi trọng bầy sói nhỏ mà Tổng Dương gặp phải như vậy là dựa theo kinh nghiệm của Sa dân, bầy sói dù có đói khát tham lam như thế nào cũng tuyệt đối sẽ không tới gần đại đội người đi đường... Chó có linh tính, gặp phải người thích ăn thịt chó, hay thường xuyên giết chó, chúng sẽ biết cách tránh xa. Mà linh tính này ở loài chó hoàn toàn là do tổ tiên chúng là loài chó sói còn lưu lại. Sa dân coi sói là một loài ác ma, gặp được sẽ giết. Đàn sói nhỏ nếu phát hiện đại đội Sa dân, sẽ chỉ nghe ngóng rồi bỏ chạy.

Có gan thường lui tới doanh địa của Sa dân tuyệt đối không phải là một nhóm nhỏ cô độc, đằng sau lưng chúng nhất định có một bầy sói khổng lồ, chúng chỉ là những con sói được sói chúa phái đi thăm dò.

Đối với dân du mục thì loài sói được mỹ hóa, nhưng với dân sa mạc thì lại bị bôi đen, nhưng mặc dù là tốt hay xấu, thì loài sói trong lòng người dân trên thảo nguyên đều có chút thần thoại hóa, loài vật này rất khó đối phó, muốn tránh được tổn thất trước tiên phải khống chế được chúng, đánh cho chúng bị thương nặng tẩn ra.

Tổng Dương phát hiện ra một đám sói do thám, bởi vậy Sa vương chắc chắn có đàn sói đang lặng lẽ theo chân đoàn Sa dân, lúc này mới phải quân ra xung quanh tìm kiếm, mặc dù có thể chậm trễ cuộc hành trình cũng phải tìm được và tiêu diệt bầy sói, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Sa vương nói qua về bầy sói, ra hiệu cho Tổng Dương kể lại nói hán đã đi qua.

Sự việc có liên quan tới quá trình truy đuổi nghĩ cách cứu đứa bé, Tổng Dương không giấu giếm gì. Nếu không nói về sự nguy hiểm của hoàn cảnh đó, nói về chuyện của mình cũng không có gì đáng để nói, chỉ một hai câu là hết. Mặc khác, Tổng Dương cũng không rõ vì sao Tổng Dương có thể chết đi sống lại trong trận chiến ồ ạt, và cũng không nhớ vì sao hần lên vào doanh trại vùng trộm thẳm Tạ Tư Trắc.

Sa vương hỏi sơ lược vài câu, không có gì quan trọng cũng không hỏi thêm gì nữa, im lặng ngẫm nghĩ một lát, ngừng đầu nói với Tổng Dương:

- Chết rồi mà sống lại là chuyện dễ làm, nhưng cái chính là ở trận biển hoa người đã giết chết mấy chục người của ta, điều này là có tội với người Bạch Âm.

Không đợi Tổng Dương có phản ứng gì, Tạ Tư Trắc tròn mắt kinh ngạc:

- Chết rồi mà sống lại là chuyện dễ.

Câu nói vừa thốt ra không cần Sa vương đáp lại, nàng chợt tỉnh ngộ, cười nói với Sa vương:

- Hắn vì han ngũ nên bị tưởng nhầm là đã chết nên mang chôn phải không?

Trong mắt người Sa dân kẻ thù chết rồi mà sống lại là bị thần phạt, hiện tại Tổng Dương lại ở trong tay Sa dân, già trẻ gái trai của Bạch âm ai cũng biết rõ hắn đã trở về, cho dù là Sa vương đem giết hắn cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng không thể để những người trong bộ tộc lo lắng, Sa vương không thừa nhận Tổng Dương chết đi sống lại, mà Ban đại nhân chữa lại vì cái tật ham ngũ đã bị hiểu lầm là chết bị chôn nhầm, có này liền phát huy tác dụng.

Quả nhiên Sa vương cười gật đầu:

- Ta cũng giải thích với người trong bộ tộc như vậy.

Vừa rồi những bô lão của Bạch âm nhận lệnh của Sa vương vào trường ngoài việc bàn luận về cách tiêu diệt bảy sói, Sa vương còn đem việc này ra nói với bọn họ để bọn họ khi trở về bộ tộc của mình giải thích cho người dân hiểu.

Vấn đề thứ nhất đã được giải đáp, Ban đại nhân lại khơi ra câu hỏi:

- Làm gì mà người phải phiền toái như thế, sao trong tổ thần lần người không giết hắn diệt khẩu như giết Tang Phổ, để hiển tế.

Sa vương đích thân dẫn quân vào truy sát hang ổ của thần lần, những người đi theo đều là kẻ thân tín, nếu lúc đó có giết Tổng Dương diệt khẩu thì việc này cũng không thể lộ ra ngoài, còn dễ hơn việc phải kiếm cơ để lừa gạt đồng tộc như vậy.

- Trước tiên ta nói về Tang Phổ, y không chết dưới tay ta, mà là y tự sát.

Sa vương giải thích tiếp:

- Cái chính là, ta muốn bắt Tổng Dương, điều đó không sai, nhưng ta chưa từng nghĩ đến việc giết hắn, ta bắt hắn là sợ hắn rơi vào tay Sa chủ.

Nói xong Sa vương lại lắc đầu, trong giọng nói không tỏ vẻ là bị hiểu lầm mà còn hài lòng:

- Người Bạch Âm không giống các Sa dân khác và người Hán, có một số việc không phải ta không biết mà chúng ta không muốn làm. Việc Bạch Âm thoát ly ra khỏi bộ tộc cũng có nguyên nhân như vậy... Nếu hôm nay ta giết hắn diệt khẩu, năm đó chúng ta hà tất phải vất vả di chuyển xa như vậy làm gì.

Câu nói của Sa vương có liên quan đến mối bất hòa của Bạch Âm với Sa dân, cụ thể không nói rõ ràng, nhưng những tướng lĩnh dưới trướng của hắn có mặt lúc đó đều hiểu được.

- Nói về ta.

Sa vương chỉ vào mình.

- Sự phụ của ta là người Hán nên ta có thể nghe hiểu được tiếng Hán, sự phụ ta trước lúc lâm trung đã dặn ta nếu gặp người Hán thật sự trong lúc hoạn nạn nếu giúp được thì hãy tận tình giúp. Có thể hiểu được, Sa dân với người Hán không có ác cảm gì, mà ta với người Hán còn có chút thân tình.

- Cuối cùng là về người.

Sa vương nhìn về phía Tổng Dương.

- Người không quản nguy hiểm vào sào huyệt của thần lần để cứu đứa bé Bạch Âm, ta mà giết người diệt khẩu cũng thật quá...

Nói đến đây gã nhú mày, xem ra trình độ tiếng Hán không đủ để diễn đạt nên đã dùng tiếng man nói tiếp, nói xong gã lại nhìn về phía Ban đại nhân mong ông ta dịch giúp. Không ngờ Ban đại nhân vẫn để bụng, lạnh lùng nói:

- Người coi thường ta, mặc kệ người, chẳng phải người biết nói tiếng Hán sao. Người tự nói đi.

Sa vương cười khan vài tiếng, đành nói với Tống Dương:

- Dù sao ngươi hiểu đại khái như vậy là được rồi.

Tống Dương gật đầu đổi đề tài:

- Ngươi cứu đứa bé, lại phát hiện ra manh mối của bầy sói, đều là công lao to lớn. Tuy nhiên ngươi cũng đã giết mười mấy người của ta, phạm vào tội lớn. Người Bạch Âm và người Hán không giống nhau, có thể lấy công chuộc tội. Người có công có thể nhận được sự kính phục của cả bộ tộc, nhưng nếu phạm tội cũng phải bị trừng phạt, điều này là quy định của tổ tiên để lại, ta dù là tộc trưởng cũng không thể sửa đổi.

Ban đại nhân lại tỏ vẻ khó chịu:

- Vậy ý của ngươi là gì, cứ nói thẳng ra.

Sa vương bình tĩnh đáp:

- Các ngươi cứ tiếp tục đi theo đội quân của ta, mọi người sẽ tiếp đãi các ngươi như khách quý, khi có trận mưa to, sẽ có lễ lấy nước mưa rửa tội. Tống Dương nếu có thể thoát tội, sẽ tiếp tục ở lại làm khách quý, hoặc nếu muốn rời khỏi Bạch Âm trở về nhà, các ngươi tự quyết định, nếu sợ đường đi nguy hiểm, Bạch Âm sẽ phái những dũng sĩ đi hộ tống.

Tạ Tư Trạc nghe nói đến lễ lấy nước mưa rửa tội liền lắc đầu nói:

- Không được.

Sa vương vẫn kiên quyết trả lời:

- Không được cũng phải được. Đó là kết quả tốt nhất mà Tống Dương có được.

Sau đó gã lại nói:

- Cũng không cần quá lo lắng, ta sẽ chọn vào cơn mưa to để làm lễ lấy nước mưa rửa tội, không có chuyện mưa tạnh đột ngột đâu.

Lấy nước mưa rửa tội có hai phần, điểm nguy hiểm nhất đó là mưa phải thật to không được ngừng, nếu mưa tạnh coi như chắc chắn bị xử tử, việc này coi như phó thác cho số mệnh. Phần thứ hai là bốn người đánh nhau, người cuối cùng chiến thắng người đó thoát tội. Với thực lực của Tống Dương mà nói giết được ba tên Sa dân không thành vấn đề.

Quyết định của Sa vương cũng là quyết định của Sa dân có kè nỡ thì cũng không thay đổi được gì, nên ba người không ai nói thêm gì nữa, trở về nơi ở của mình. Vừa trở về lều, Ban đại nhân như chợt nhớ ra điều gì liền quay trở lại trường của Sa vương, không biết nói với Sa vương điều gì.

Không lâu sau, Ban đại nhân trở về, theo sau hắn còn dẫn theo bốn người Bạch âm cường tráng, mỗi người một tay một chân, giúp hắn dựng lên một cái lều mới. Ban đại nhân chỉ vào cái lều mới dựng, nói với bọn họ:

- Đây là nơi ở của ta, buổi tối không có việc gì đừng đến quấy rầy ta.

Tạ Tư Trạc có vẻ hơi cuống, Tống Dương cảm thấy không có vấn đề gì, cười nói:

- Hay là vẫn cứ ở chung đi, ta có nhiều điều mong được ngài chỉ giáo.

- Trong phòng có đàn ông ta không ngủ được.

Ban đại nhân lạnh lùng nói:

- Hơn nữa ta cũng không có gì chỉ giáo cho ngươi được, có gì ngươi hỏi nó cũng được, ít đến làm phiền ta thôi.

Đúng lúc đó có người Sa dân tới chơi, một đôi vợ chồng trẻ mang theo đứa bé Tống Dương cứu được đến tạ ơn hắn.

Ban đại nhân vẫn đề bụng chuyện Sa vương biết tiếng Hán, quảng ra một câu:

- Sa dân ai cũng biết nói tiếng Hán, không cần ta phải dịch.

Rồi đi thẳng về phía trại của mình.

Còn lại mấy người không còn cách nào khác là khoa chân múa tay để giao tiếp.

Cha mẹ của đứa bé đã bị chết trong sào huyệt của thần lằn, đôi vợ chồng trẻ này là chú thích của nó, sau này sẽ thay cha mẹ nuôi dưỡng nó. Người Sa dân không biết nói vòng vo, văn hoa, nên vị thúc thúc kia có mấy lời cảm ơn sâu nặng tới Tống Dương cũng chỉ vài lời rồi không biết nói thêm gì nữa. Cuối cùng muốn Tống Dương đặt tên cho thằng bé. Tập tục của bộ tộc trẻ con phải tròn hai tuổi mới đặt tên, hiện nay đứa bé chưa có tên.

Tống Dương không chút nghĩ ngợi liền nói:

- A Đầu.

Đôi vợ chồng trẻ rồi rít cảm ơn, khi về miệng vẫn lẩm nhẩm:

- A Đầu, a Trửu, A Cầu.

Tạ Tư Trạc hỏi Tống Dương:

- A Đầu ... nghe có vẻ kì quái, xuất xứ gì sao?

Tống Dương giải đầu:

- Xuất xứ nhất định là có, nhưng bây giờ không thể nghĩ ra.

Từ sau khi doanh trại bị tập kích, Sa dân tạm dừng cuộc hành trình hạ trại luôn tại chỗ, hơn nữa mấy ngày tới cũng không thể đi được, phải tìm cách tiêu diệt bầy sói rồi mới đi tiếp được.

Tống Dương bị thần lằn đánh cho bị thương khắp người, sức khỏe hao tổn, nói xong phải ăn một chút, thậm chí đến nói thêm vài câu cũng không gượng được. Nằm xuống là có thể ngủ được ngay.

Một giấc ngủ mộng mị đến với Tống Dương, hấn ngủ như thế không biết bao lâu, bỗng truyền đến tiếng rung chuyển kinh thiên động địa khiến hấn tỉnh giấc mộng đẹp.

Trương gia đại thiếu

304. Chương 63: Làm Nó Thành Yên Ngựa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 63: Làm nó thành yên ngựa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương giật mình tỉnh dậy, nghe thấy tiếng huyền não, mơ hồ đoán được chắc đã xảy ra chuyện, gắng sức ngồi dậy, nhưng do cả người mấy chục vết thương nên kết quả dù gắng sức hấn vẫn không dậy nổi mà lại đau đốn ngã vật xuống giường.

Tạ Tư Trạc đang ở bên chăm sóc hấn, giật mình vội vàng an ủi:

- Không có chuyện gì, đừng hoảng sợ, rất bình an mà.

Động tác vừa rồi quá mạnh khiến Tống Dương đau đến ứa nước mắt, nhưng sự đau đốn ở thân thể cũng khiến trí não hấn thêm tỉnh táo hơn. Bởi vậy hấn nhận ra rằng mặc dù bên ngoài vô cùng ồn ào, nhưng tiếng la hét của Sa dân là tiếng reo của sự sung sướng, từ già tới trẻ đều rất hoan hỉ.

Tống Dương ngạc nhiên nói:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Tạ Tư Trạc đáp:

- Đúng là có sói, đội quân trinh thám của Sa dân đã tìm được bầy sói đúng như sự dự đoán của Sa vương, trên sa mạc có nhiều bầy sói tụ hợp với nhau, quy mô lớn chưa từng thấy. Vả lại số lượng sói vẫn còn tiếp tục tăng thêm ... Buổi sáng ngày hôm kia đội quân đi thăm dò về báo, Sa vương liền dẫn đại quân đi tiêu diệt bầy sói vừa mới quay về. Nghe nói là đánh thắng trận oanh liệt, một bầy sói lớn đã bị bọn họ đánh tan.

Tổng Dương có chút ngờ vực, không phải là nghi ngờ việc đánh tan bầy sói, mà là thời gian:

- Lính trinh sát báo lại, hôm kia mới xuất binh, giờ đã trở lại rồi? Ta đã ngủ bao lâu rồi?

Tạ Tư Trạc đưa lên bốn ngón tay:

- Đã bốn ngày rồi, chàng đúng là không chịu thua kém, bây giờ đừng nói đến Sa dân, Sa vương, ngay cả đến ta cũng tin là chàng có bệnh ham ngủ.

Tổng Dương cũng vô cùng ngạc nhiên:

- Đã ngủ bốn ngày?

Nói xong lại lắc đầu cười:

- May mà bị đánh thức dậy, nếu ngủ tiếp có khi bị khát mà chết.

Nói xong lại cảm thấy lời nói không hợp lý, sau khi tỉnh lại hẳn chỉ thấy bụng đói không chịu nổi chứ không thấy khát nước.

Tạ Tư Trạc cười:

- Không thể chết khát, mỗi ngày chàng đều ngồi dậy hai lần, không hề mở mắt, đòi ta cho uống nước, uống chán rồi lại nằm xuống ngủ tiếp. Xem ra chàng ngủ say đến mức quên cả việc đã uống nước.

Tổng Dương gật đầu, nhưng cố nhớ lại giấc mơ của mình hẳn lại lắc đầu:

- Lúc đầu ta đã ngủ rất ngon, không nhớ được cái gì, nhưng về sau đầu óc kêu ong ong, như nằm mơ thấy ác mộng, nhưng giờ không thể nhớ đã mơ thấy gì.

Nói rồi, hẳn cẩn thận cố gắng ngồi dậy, Tạ Tư Trạc định đến đỡ, nhưng Tổng Dương nhìn thấy thân hình mảnh mai của nàng sợ rằng mình không vững sẽ đè lên nàng, không dám nhờ nàng giúp liền nói:

- Nằm mơ lung tung có khi không phải là chuyện xấu mà hẳn là dấu hiệu của trí nhớ đang hồi phục.

Đến lúc này, Sa vương vừa về đến doanh trại, Bạch Âm huy động đại quân quy mô chưa từng có, đã đánh tan được bầy sói lớn chưa tập trung xong. Nhưng nói đến “giết” số lượng sói bị Sa dân đánh chết cũng không nhiều lắm, tất cả chỉ hơn một nghìn con.

Nhưng những con sói chết dưới tay Sa dân theo lời Sa vương thì không phải hạng tầm thường, nếu không là sói chúa, thì là con có uy lực trong đàn, hoặc là những con hung dữ nhất. Sa dân đã xóa sạch bầy sói thủ lĩnh, những con còn lại chạy toán loạn như rắn mất đầu, chúng không còn có thể gây nên sóng gió gì nữa.

Có thể phát hiện được bầy sói, không thể không kể đến công của Tổng Dương, Sa vương tới là để đưa vật phẩm tạ ơn. Sa vương đưa đám người Tổng Dương đến một bãi đất trống, vừa đến gần đã xộc vào mùi máu tươi tanh nồng. Lần này ra quân thắng lợi, tất cả da sói mới lột xong đều chất đồng ở đây, Sa dân đang dựa theo chất lượng màu lông sói để phân chia thành ba đồng. Đồng thứ nhất, màu lông pha tạp vừa nhìn đã biết không có thứ gì tốt. Đồng thứ hai tốt hơn một chút, nhưng chỉ coi là bình thường không có gì đặc sắc. Đồng thứ ba thì quả là khác biệt, màu lông sói trong đó rất đồng nhất, hoặc là trắng như tuyết, hoặc là đen tuyền, hoặc đỏ rực như lửa, trong mỗi tấm da không thể tìm thấy một sợi lông khác màu lẫn tạp vào. Mang đến Trung thổ đều là hàng thượng phẩm bậc nhất.

Sa vương chỉ vào đồng da sói, cười hỏi Tổng Dương:

- Tặng người ba mươi tấm đủ không, người thích miếng nào tự người chọn.

Đồng da sói thượng phẩm cuối cùng, tất cả cũng chỉ có khoảng năm sáu mươi tấm. Sa vương lập tức cho Tổng Dương ba mươi tấm, cũng đủ thấy sự hào phóng. Tổng Dương không khách khí, cười hà hà gật đầu tạ ơn, giơ tay chỉ vào một tấm da:

- Những cái khác thì tùy, ta chọn tấm này.

Sa vương nhìn theo hướng tay hắn chỉ, cười nói:

- Quả là tinh mắt.

Tổng Dương cũng cười đáp lại:

- Nó như vậy, không nhìn ra mới khó.

Trong đồng da sói thượng phẩm chủ yếu là ba màu sắc đen, trắng, đỏ. Chỉ có miếng Tổng Dương chọn là đặc biệt nhất, nó màu vàng óng ánh.

Khi nói xong Tổng Dương đi lên phía trước lôi tấm da sói đó ra, trải trên mặt đất, lập tức lú lười nói:

- To như vậy, phải bằng da của một con bò đực nhỏ.

Sa vương gật đầu nói:

- Là con sói già, đã thành tinh rồi.

Lão lang trước kia hẳn là thuộc dòng hoàng thất trong loài sói, không biết đã sống trên thảo nguyên mấy chục năm, những con sói đầu đàn cũng vì có nó mới quy tụ lại được với nhau. Theo phỏng đoán của Sa vương nếu không có nó lũ sói từ lớn đến bé chưa chắc tụ lại với nhau nhiều như thế. Khi Sa dân đánh tới, phát hiện, rằng nanh của nó đã rụng hết rồi, móng vuốt cũng mòn vẹt không còn đầy đủ. Nhưng bộ lông trên người nó thì bóng mượt vô cùng, màu sắc vàng óng đến chói mắt.

Chọn xong da sói, cũng không thể mang đi ngay, da sói vẫn chưa được xử lý, không thể bảo quản lâu được. Giờ chỉ là để Tổng Dương chọn trước, những việc còn lại không cần hắn bận tâm, Sa dân sau khi làm xong sẽ đưa lại cho hắn.

Những tấm da khác thì dễ làm, duy chỉ có tấm da sói màu vàng đỏ, Sa vương hỏi lại Tổng Dương:

- Tấm da này làm thành thảm hay áo lông?

Tổng Dương nhìn về phía Ban đại nhân và Tạ Tư Trạc:

- Các người muốn làm thành cái gì?

Ban đại nhân cả đời làm quan lớn, đồ gì tốt đều đã biết đến, nên không thêm đề ý:

- Đừng hỏi ta, ta không cần, hỏi con nha đầu này đi.

Tạ Tư Trạc nhìn tấm da sói lại nhìn Tổng Dương:

- Có thật là cho ta quyết định? Có thể làm thành yên ngựa không?

Tổng Dương khó chịu, Sa vương ngạc nhiên, Ban đại nhân thoáng chút cười mỉm... Tạ Tư Trạc vẫn chưa nói hết:

- Chế nó thành yên ngựa, những thứ khác không cần nhưng đầu sói thì nhất định phải giữ lại để gắn vào phía sau hoặc đặt phía trước.

Sa dân không giỏi cưỡi chiến mã, nhưng bọn họ cưỡi ngựa thay đi bộ, Sa vương nhú mày nói:

- Làm thì được, không thành vấn đề, nhưng mang thêm cái đầu sói, khi cưỡi rất vướng víu. Cái yên ngựa như thế chỉ là vật trang trí.

Tạ Tư Trạc lắc đầu nói:

- Không sao hết, vật trang trí thì trang trí, đầu sói nhất định phải có.

Tổng Dương càng bực mình:

- Làm thành yên ngựa, có ý nghĩa gì?

Tạ Tư Trạc cười với Tống Dương:

- Đây là món quà, không lâu sau sẽ đem ra để làm quà tặng.

Tống Dương đã bình an vô sự trở về, những việc trước phải làm sau vẫn tiếp tục phải thực hiện, không thể làm mất đồng minh là dân tộc Hồi hột. Chờ bọn họ rời khỏi thảo nguyên hoang vu này, nơi đầu tiên đi đến sẽ là Hồi Hột. Đây là quà tặng mà Tạ Tư Trạc chuẩn bị để Tống Dương tặng cho nghĩa huynh.

Khuyển Nhung coi sói là vật tổ, Đại Thiên Vu tự phong mình là sói chủ, thuộc hạ dưới trướng là tự xưng là lang tốt. Nếu mỗi buổi sáng khi mặt trời mọc ở đằng Đông, đem một đầu sói chĩa cười dưới khó, chà cái móng đất lên, ý tứ trong đó không nói cũng biết. Món quà này là tấm lòng chân thành dành để dâng lên Đại Khả Hân.

Tống Dương đến việc mình còn có một nghĩa huynh cũng quên, chứ nói gì đến tặng quà, nhưng Ban đại nhân có thể hiểu được ý của Tạ Tư Trạc nên trên mặt lộ ra vẻ cười đó.

Đúng lúc đó, hoàng hôn buông xuống, Sa vương đã đánh tan bầy sói khải hoàn trở về, mang theo xác của hơn một ngàn con sói đói, vì thế bữa cơm chiều trong doanh trại tràn ngập không khí hân hoan chúc mừng.

Thịt sói được treo trên đồng lửa, trong doanh trại ca hát vui mừng, thật là một không khí náo nhiệt, duy chỉ có một hương vị không được hoàn mỹ, thịt sói nướng trên ngọn lửa có mùi khét cổ quái, mang theo chút chua xót, khiến cho người ta không thoải mái, so với nướng thịt linh dương còn kém xa.

Mà Sa dân cư xử với Tống Dương cũng đúng như lời Sa vương đã cam đoan, coi hắn là khách quý, rất cung kính và thân thiện.

Không thể lấy công chuộc tội, nhưng thù hận cũng sớm tiêu tan, Việc Tống Dương giết mấy chục tên người Bạch Âm, Sa dân cũng không hề lộ ra chút oán hận, việc này có lẽ liên quan đến tín ngưỡng tâm linh của Sa dân. Về phần chịu tội và trừng phạt, đều giao phó cho thần linh định đoạt, trước khi có mưa xuống, Tống Dương vẫn là khách quý, là ân nhân của họ.

Cho nên ba người Hán bọn Tống Dương, đều nhận được miếng phần sói rất lớn. Nghe đâu, thịt của con sói già màu vàng dai, khó nhai, vị chua, nhưng Tống Dương đã ngủ mấy ngày liền không ăn gì, không để ý nhiều, hắn ăn no xong, mới chùi miệng bóng mỡ nói với đồng bọn:

- Thật ra không có gì ngon.

Ban đại nhân bị hắn chọc cười:

- Không ngon, sao ngươi còn kêu Sa dân gấp thêm ba lần thịt.

Tống Dương cũng cười:

- Chỉ vì bụng quá đói thôi.

Ăn uống no say, ba người bọn họ ngồi bên trại lửa, xem Sa dân múa hát. Không lâu sau, Tạ Tư Trạc thì thảo vào tai Tống Dương:

- Chẳng có thể giúp ta một việc được không?

Tống Dương tự nhiên gật đầu, Tạ Tư Trạc không nói ngay muốn hắn giúp việc gì mà nàng bảo hắn chờ, nàng vui mừng đến nhảy dựng lên, tìm vài người phụ nữ Sa dân đã quen biết, vội vàng lục tục không biết kéo nhau đi đâu.

Trương gia đại thiếu

305. Chương 64: Tiểu Trư Leo Núi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 64: Tiểu trư leo núi

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tạ Tư Trạc ngủ một giấc rất ngon.

Một giấc ngủ sâu, không mộng mị, nàng thanh thần chìm vào giấc ngủ, cảm giác chỉ vài canh giờ, thẳng cho tận đến khi trời sáng hẳn... đã rất lâu nàng chưa được một giấc ngủ ngon như vậy, thậm chí nàng không thể nhớ lần cuối cùng có giấc ngủ như vậy là khi nào.

Từ khi Phó gia bị lật đổ, Tạ Tư Trạc gặp nạn, nàng liền có một thói quen xấu, mỗi khi nằm trên giường, trong lòng luôn nghĩ ngợi lung tung, suy nghĩ làm thế nào để báo thù, nhớ lại người thân khi trước, thậm chí mơ tới một ngày kia có thể chính tay cầm dao đâm chết kẻ thù, mọi người đang ở trên thiên đường phù hộ cho nàng.

Nếu thành tâm chờ đợi, nhưng vĩnh viễn giấc mộng đẹp quá lâu không có cách nào thực hiện, dần dần sẽ biến thành ác mộng, Tạ Tư Trạc bị chìm trong mộng mị, đêm nào cũng nằm mơ, nàng là phản tặc của Đại Yến, không phải chỉ một lần, nhưng cũng chỉ là vô dụng.

Phản tặc của Đại Yến rất nhiều, bọn chó săn Tạ môn, Phó đẳng cố phiệt Đàm gia quân cũng chẳng mấy ai trông cậy Tạ Tư Trạc làm gì, cái phiền toái nhất chính là nàng không thể bỏ qua được: huyết cừu của hai bên cha mẹ và vô số người thân, chưa kể đến tay chân thuộc hạ bên ngoài, Tạ gia và Phó gia chỉ còn sót lại một người. Trọng trách lớn lao đó đè lên vai nàng, bởi ngoài Tạ Tư Trạc ra không ai có đủ tư cách gánh vác.

Nàng cáng đáng không nổi, nhưng vẫn phải cố gắng thực hiện, luôn canh cánh nỗi lo trong lòng đến ngủ cũng không yên. Cho đến một ngày nàng đột nhiên phát hiện, hóa ra vẫn còn có một người, so với nàng còn có tư cách hơn nhiều để gánh vác trọng trách này. Không nói đến năng lực, chỉ nói về tư cách, con trai của Phó gia, con rể của Tạ gia, đương nhiên so với người vợ như nàng càng thích hợp hơn.

Mà điều khiến nàng vui mừng ngạc nhiên là người này mạnh mẽ kiên cường hơn nàng rất nhiều. Chuồn chuồn không thể mơ bay tới đám mây trên trời cao, nhưng là chim ưng thì bầu trời chính là nơi vui chơi bay lượn.

Nhưng về sau hẳn lại chết rồi.

Vốn trọng trách đặt lên vai hắn, giờ lại rơi vào vai nàng, lần này trọng trách càng trở nên nặng nề hơn, trời như đổ sụp lên đầu Tạ Tư Trạc. Ôn trời phù hộ, người đã chết được mấy tháng lại cười hì hì trở về, không có lời nào nói hết được sự sung sướng của nàng, một cảm giác rất nhẹ nhõm. Còn có liên quan đến cảm giác không an toàn đến không ngờ tới của nàng... Mặc dù Tống Dương đang bị thương khắp người loang lổ như năm mới mọi người mặc áo hoa đón tết. Nhưng Tạ Tư Trạc lại cảm thấy có hắn nàng thêm yên tâm, không cần phải lo nghĩ gì nữa.

Cho nên đêm nay, Tạ Tư Trạc ngủ một giấc say, không biết trời đất gì nữa, cho đến khi mở mắt ra không biết mình đang ở đâu, trong lúc mơ màng nàng cũng cảm thấy sự ấm áp trong tấm chăn, đầu gối rất thoải mái, phía sau dựa vào rất dễ chịu mềm mại, theo bản năng nàng cuộn người lại, lập tức phát hiện phía sau cũng rất mềm mại.

Tạ Tư Trạc đã hoàn toàn tỉnh táo, đổ mặt thẹn thùng, thấy đầu mình vẫn gối lên cánh tay Tống Dương.

Sợ Tống Dương còn đang ngủ nên không dám quay đầu lại nhìn, Tạ Tư Trạc khê khàng dịch lên phía trước, cố không chạm vào hắn. Nhưng nàng vừa động dậy, phía sau liền có tiếng của Tống Dương:

- Tỉnh rồi à?

Hỏi xong Tống Dương mỉm cười:

- Quả thật nàng ngủ rất ngon.

Quay lưng về phía Tống Dương, Tạ Tư Trạc mỉm cười, không hề làm bộ, duỗi chân tay, làm biếng như hồi còn nhỏ gác chân lên người, chui ra khỏi chăn ngồi dậy, cúi đầu nhìn xuống y phục của mình, quần áo có vẻ lộn xộn nhưng vẫn đang mặc trên người...

Tống Dương cũng đã tỉnh dậy, nhưng động tác của hắn cứng ngắc, vì thân thể hắn bị thương nhiều, và cánh tay hắn bị đè tề rần. Thấy Tạ Tư Trạc đêm ngủ say quá, hắn không dám động dậy sợ quấy rầy giấc mộng đẹp của nàng, giờ toàn thân vừa tê vừa đau, muốn ngồi dậy cũng không phải là dễ. Nhưng vẫn còn một việc khó chịu nhất trong đêm dài ... sự dày vò đó chỉ có hắn mới biết.

Tạ Tư Trạc không vội mặc áo khoác, nàng còn phải dìu Tống Dương dậy, ánh mắt tỏ chút cáo lỗi:

- Hại chàng cả đêm không dám động dậy, thật có lỗi quá, thực ra không cần phải cẩn thận như vậy, chàng cứ đẩy ta ra là được rồi.

Tống Dương cuối cùng cũng ngồi lên được, cử động một cánh tay vừa cười nói:

- Ta không phải chỉ có cả đêm không động dậy, người cũng coi như là linh hoạt, ngủ được một lúc cho ta đổi cánh tay.

Tạ Tư Trạc lắc đầu không thể nhớ được gì, Tống Dương cười quái gở:

- Người thực sự không thấy có gì khác thường sao? So với trước lúc ngủ đó?

Tạ Tư Trạc mệt mỏi, ngẫm nghĩ lại một chút, lại quay nhìn xung quanh, rốt cuộc bình tĩnh ngạc nhiên:

- Đây... này không phải là người có gì thất lễ với ta chứ?

Trước khi ngủ, nàng nằm ở phía bên phải của Tống Dương, gối đầu lên tay phải, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, tỉnh dậy lại nằm bên trái hắn, không cần hỏi, cánh tay mà nàng gối lên vừa rồi cũng là tay trái.

Tống Dương cười ha ha:

- Ngủ đến nửa đêm, người bò qua người ta ừ à ừ ừ giống như con lợn con leo núi, rồi sau đó từ người ta lăn sang bên này, trời sáng không lâu, nếu không có tiếng ồn ào của dân du mục tranh cãi, không chừng người có thể trở lại chỗ cũ.

Hiếm thấy Tạ Tư Trạc há miệng to như thế, vừa kinh ngạc vừa cười, Tống Dương như thoáng có chút suy nghĩ:

- Những chuyện trước kia ta không thể nhớ được, không dám khẳng định... nhưng ta đoán là người là người đầu tiên lăn qua lăn lại trên người ta.

Tạ Tư Trạc cười to thành tiếng, nghe lời Tống Dương nói, trong lòng suy nghĩ: Đêm qua ta lăn lộn trên người hắn ư?

Đoàn Sa dân lại tiếp tục khởi hành, hướng về phía Bắc mà đi, không biết là vừa khéo hay không may, một lúc sau, trên bầu trời trong xanh thăm thẳm, không gợn chút mây. Ngay cả đến một giọt mưa cũng không có chứ nói gì đến một cơn mưa to để rửa tội. Không có mưa, Tống Dương không có cách nào thoát tội, không thể rời khỏi đoàn Sa dân.

Dù Tống Dương có thoát tội, nếu không có sự trợ giúp của Sa dân muốn một mình đi trên thảo nguyên hoang vu quả không phải là điều dễ dàng. Huống chi hiện giờ công lực giảm sút, thương tích đầy mình, chẳng còn cách nào khác chỉ có thể kiên trì chịu đựng thành thật cùng đi với đoàn Bạch Âm.

Vì không nhớ nổi những việc trước đây, trong lòng không có nhiều vướng bận, cho nên cuộc sống của Tống Dương cũng không quá khó khăn.

Mưa to vẫn chưa đến, nhưng người Bạch Âm đã gặp phải một điều đáng sợ nhất trên thảo nguyên đó là bão cát đen.

Hôm nay đại đội nhân mã đang tiến về phía trước, tự nhiên không khí trở nên oi bức dị thường, bỗng nhiên đội quân đi trước rúc lên một hồi kèn, thấy vậy lập tức tất cả Sa dân đều rất lo lắng, rất nhiều vị trưởng lão dẫn theo bộ tộc của mình nhanh chóng tản ra, nhìn từ không trung xuống, đội ngũ mấy vạn người gần như lập tức giải tán... Khoảng hai ba canh giờ sau, một tiếng nổ phát ra âm âm trong không khí, cơn lốc

màu đen kịt diện cuồng tràn qua, cơn cuồng phong không hề được báo trước đột ngột xuất hiện, cơn bão dữ tợn quét trên thảo nguyên hoang vu.

Cảnh tượng trước mắt, Tạ Tư Trạc và Ban đại nhân đã chứng kiến một lần, chỉ có điều không giống ở chỗ, lần trước bọn họ vui mừng trong bão cát đen, lần này dưới sự dẫn dắt của Sa dân bọn họ trốn trong hố cát, nấp ở đằng xa nhìn bão cát diện cuồng càn quét. Bão cát giăng co hơn một canh giờ mới dần dần suy yếu, cuối cùng tiêu tan.

Nhìn thấy Sa dân đối diện với bão cát đen như vậy, liền nhớ lại đến sự việc đã trải qua, Ban đại nhân và Tạ Tư Trạc đều ngộ ra, nhân cơ hội ăn cơm tối, xác minh lại việc này với Sa vương. Sa vương không giấu giếm, cười nói thật với bọn họ... Sa dân có thể thông qua sự khác thường của các hiện tượng thiên văn thổ nhượng, những con kiến, để có thể dự báo trước được bão cát đen sẽ đến.

Mặt khác trong tổ tiên của Sa dân cũng có những nhân vật kiệt xuất giống như mười hai tôn thi của Sơn Khê Man, bọn họ có thể nhìn thấu bão cát đen, vì vậy họ chế ra chiếc áo phòng bão cổ quái, bởi vậy Sa dân có thể vượt qua cơn bão cát, nhờ trời giúp đỡ, đánh dấu thắng đó.

Sự việc này vốn là không thể tưởng tượng được, lại bị dân du mục Khuyển Nhung đồn thổi, cuối cùng biến thành truyền thuyết Sa dân có thể triệu tập bão cát đen. Cho đến cuộc chiến biển hoa mà Tống Dương đã trải qua, có điều may mắn gặp cơ hội chứng kiến đêm đó có bão cát đen đến, Sa dân mượn cơ hội đó tập kích giết chết lang tốt của Khuyển Nhung.

Trên đoàn lữ hành, Sa dân xung quanh đặc biệt coi sóc đến bọn người Tống Dương, nhưng cũng không giao lưu nhiều lắm, chỉ có Sa vương Bạch Âm không có việc gì là tìm đến nói chuyện phiếm với Tống Dương. Có lẽ bởi duyên cớ sự phụ của hắn là người Hán, nên Sa vương rất thân thiện với người Hán.

Tạ Tư Trạc là trinh nữ, Sa vương hiểu được khuôn phép của người Hán, tôn trọng cũng là để tránh nghi ngờ, không thể tùy tiện nói đùa với nàng, Ban đại nhân lại khó tính kiem lời, Sa vương không dám dây với lão, bởi vậy gã chỉ nói chuyện phiếm với Tống Dương.

Tống Dương bị mất trí nhớ, cách nhìn đời và người cũng đơn giản hơn, bởi vậy tính cách hắn trở nên cởi mở, nên tán gẫu với Sa vương rất ăn ý, chẳng bao lâu hai người đã rất thân nhau. Mặc dù chưa đến nỗi không có gì giấu nhau, nhưng cũng có thể coi là bạn tốt.

Vài ngày sau, miếng da sói của Tống dương đã thuộc xong, làm thành chiếc yên ngựa da sói màu vàng có gắn đầu sói ở phía sau. Nếu cưỡi lên giống như cưỡi trên sói, mặc dù đầu sói có vẻ vương vãi nhưng quả nhiên rất oai phong lẫm liệt. Sa vương mang chiếc yên ngựa đến cười nói:

- Ta có chút hối hận, không nỡ đưa nó cho người.

Tống Dương rất hào phóng:

- Nếu người thích thì cứ giữ đi, coi như ta tặng nó cho người, quà tặng của dân tộc Hồi Hột bằng hữu ta sẽ nghĩ cách khác.

Sa vương mừng rỡ:

- Thật sao?

Tống Dương ngạc nhiên hỏi:

- Người quả thực thích như vậy sao?

Sa vương cười ha ha:

- Thôi không cần, nếu không trở về người không biết ăn nói với phu nhân thế nào.

Ngoài yên ngựa, những tấm da sói khác, theo ba màu đen, trắng, đỏ, mỗi màu làm thành một tấm thảm, hai chiếc áo choàng, và hai cái mũ, như vậy tổng cộng có ba tấm thảm, sáu cái áo choàng và sáu chiếc mũ.

Áo choàng và mũ mỗi loại màu sắc đều một to một nhỏ, rất vừa với Tống Dương và Tạ Tư Trạc, tay nghề thuộc da của Sa dân rất tinh xảo, khéo léo bất kể là làm thảm, áo hay mũ đều rất mềm mại thoải mái, vừa vặn, tuyệt đẹp. Nhưng Tống Dương nhìn vào đám hàng da, đang rất biết ơn sau lại nhú mày:

- Sao lại không có áo mũ của Ban đại nhân.

Tạ Tư Trạc gọi Ban đại nhân là lão đầu tử, Tống Dương không biết gọi lão thế nào, mặc dù hẳn vẫn không biết rút cuộc lão làm chức quan gì.

Sa vương giải thích:

- Ban đại nhân sau đó đã gặp riêng ta, ông ấy nói không thích những đồ lòe loẹt đó, nên dùng một miếng da bình thường may một bộ áo choàng cho ông ấy, yên tâm ta không dám bạc đãi ông ta, ta làm cho hẳn chiếc mũ bằng da bình thường nhưng đều là da thật rất dày dặn, không đẹp bằng của các người nhưng ấm áp hơn của các người.

Hàng da đã đưa đến, Tạ Tư Trạc bận rộn một hồi... cùng Tống Dương thử hết cái này đến cái kia, ngắm nghĩa một rồi rồi đưa ra ý kiến:

- Khi Tống Dương mặc áo choàng đen, nàng sẽ mặc áo màu đỏ, đỏ đen tương xứng, trai anh hùng gái thuyền quyên. Tống Dương nếu muốn mặc áo đỏ, nàng sẽ mặc áo màu trắng, chàng bí ẩn mãnh liệt như lửa, nàng dịu dàng thanh tú, nếu Tống Dương mặc áo màu trắng nàng sẽ mặc áo màu đen, phu quân phóng khoáng lỗi lạc, hiền thê thần bí cao quý...

Loại suy nghĩ kiểu đàn bà như vậy, Tống Dương có thể nào cũng không hiểu nổi, Tạ Tư Trạc thì cười:

- Chàng thích ăn mặc như thế nào thì mặc, không cần quan tâm, ta sẽ mặc cho xứng với chàng.

Ban đại nhân mặc áo da sói màu xám, nhìn hai người bọn họ đang xúng xính như trẻ con thử y phục mới, trên mặt khuôn mặt già nua của lão lộ rõ vẻ khinh thường, nhưng trong lòng lại giấu nét cười đầy ẩn ý:

- Hai đứa nhóc con này cộng lại, nắm giữ phân nửa kho báu của Đại Hồng, coi như đại hào đại phú bậc nhất thiên hạ. Có thể nói, nếu có một ngọn núi vàng ngay trước mặt bọn họ chỉ sợ còn muốn làm thế nào để bỏ đi cho khỏi chói mắt, vậy mà hiện giờ lại vui mừng khôn siết vì mấy tấm da sói.

Hoàn cảnh đặc biệt không thể so với lúc bình thường được, hiện này so ra cũng đã rất tiện lợi rồi, Tống Dương và Tạ Tư Trạc lại rất mãn nguyện. Ban đại nhân có thể hiểu được điều đó, tuổi về già đối với hai chữ “vui sống” để lý giải về bọn họ thật rất đúng.

Chiều tối đó khi dừng trại, Sa vương tới tìm Tống Dương tán chuyện phiếm, Ban đại nhân thì tìm Tạ Tư Trạc:

- Ta nói chuyện với bọn man di được biết rằng ba ngày nữa là ngày lễ khánh của bọn họ, ý nghĩa của ngày lễ này chính là ngày lành để kết hôn.

Nói đến đây, Ban đại nhân lại chuyển:

- Trước kia người nói với ta Tống Dương quan trọng như thế nào, thực ra chỉ là để báo thù cho người. Nhưng sau khi hẳn quay trở về, theo ta thấy, người vui mừng khôn xiết, không biết chừng là có người giúp người gánh trọng trách đi.

Lão già tinh quái, dù Tạ Tư Trạc chôn chặt tình cảm trong lòng nhưng không qua được mắt Ban đại nhân, Tạ Tư Trạc cười cười nhưng không giống vẻ thẹn thùng của một cô gái bị đoán trúng ý, mà là bình tĩnh gật đầu:

- Ta rất thích chàng.

Lão tươi cười:

- Năm đó ta cũng từng đến thăm Đại Yến, Phó thừa tướng và Tạ đại nhân ta đều đã gặp mặt, ta cũng có thể coi như hai người bề trên của người, hay là ... theo ý ta, mượn ngày tốt của bọn man dân này, các người thành thân đi.

Không ngờ Tạ Tư Trạc lại lắc đầu, Ban đại nhân nhăn mặt:

- Có điều gì còn băn khoăn? Hay là sợ Tống Dương không đồng ý, yên tâm đi, ta nhìn ra được...

Không đợi hẳn nói xong, Tạ Tư Trạc lại lắc đầu:

- Không phải sợ hấn không đồng ý, mà hoàn cảnh không thể làm như vậy.

Nói xong nàng không giải thích gì thêm thành thật nói với Ban đại nhân:

- Ý tốt của ngài, Tạ Tư Trạc bái lĩnh, nhưng hôn sự... giờ không thể được.

Ban đại nhân “hừ” một tiếng, theo tính cách của lão chẳng buồn hỏi nguyên do, phất tay áo, quay đầu mà đi.

Lại qua một ngày, kế sách phối y của Tạ Tư Trạc bắt đầu, đáng tiếc Sa dân không có con mắt nghệ thuật để biết được sự phối hợp đỏ đen, đỏ trắng cũng chỉ chẳng ai nhìn... Có thể là Sa dân cảm thấy Tạ Tư Trạc xấu như Dạ Xoa, có mặc gì cũng vô dụng.

May mà, Tạ Tư Trạc cảm thấy vui là được, có người khen thì tốt, không ai để ý đến cũng không sao.

Lại mười ngày nữa trôi qua. Những vết thương trên người Tống Dương về cơ bản đã lành. Hấn từ nhỏ đã rèn luyện thân thể nên không giống người thường, đáng tiếc, võ công, và sức khỏe đã dần hồi phục, nhưng so với trước khi xảy ra chuyện còn kém xa.

Công phu nội lực của hấn vẫn chưa tán hết, gần đạt tới mức độ của Tông sư, nhưng kinh mạch như đang ngủ đông, như đang bị hôn mê, đánh thức như thế nào cũng không dậy, khiến Tống Dương luôn có cảm giác không điều khiển được, cho nên lời nói không được tự nhiên.

Mỗi ngày qua đi rất êm đềm, tối tối Tạ Tư Trạc lại nằm cuộn tròn trong vòng tay gục đầu vào ngực Tống Dương mà ngủ, lại có cảnh “tiểu trư trèo qua núi” lần qua người Tống Dương giống như đêm đầu tiên. Từ ngày Tống Dương trở về, nàng rất yên tâm, thời gian này Tạ Tư Trạc ngủ rất ngon, không bị mất ngủ nghĩ ngợi lung tung như trước, thậm chí đến mơ cũng không mơ cái gì, cứ tối đến nhắm mắt là nàng chìm vào giấc ngủ say, đến khi tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch.

Được ngủ đủ giấc, sắc mặt Tạ Tư Trạc dần hồng hào khỏe mạnh trở lại, tinh thần ban ngày rõ ràng rất tốt.

Trái lại Tống Dương lại không có được tinh thần như vậy. Hằng đêm hấn rất khó chịu, không phải vì không thể làm gì đó, mà là trong vòng tay hấn có nàng, nàng rất đẹp rất gần hấn... bị thương không đúng lúc nên Tống Dương đành phải cố nén, giờ vết thương đã tương đối ổn, tối nay Tống Dương liền không kìm nổi.

Thực ra không phải không kìm nổi, mà là hấn không muốn nhin nữa, tay trái bị Tạ Tư Trạc gối đầu lên, còn một tay khác có thể hoạt động, nằm không bao lâu, tay phải Tống Dương lướt nhẹ lên người Tạ Tư Trạc, quần áo trên người nàng từ từ trượt ra... một lúc sau, thấy Tạ Tư Trạc không có phản ứng gì, Tống Dương to gan hơn một chút... tiểu nha đầu thở gấp, run run, tim đập loạn xạ. Nàng đang nằm trong lòng hấn, phản ứng nho nhỏ đó của nàng làm sau gấu được hấn.

Tạ Tư Trạc vẫn không hề nhúc nhích, Tống Dương càng nổi lòng tham, không muốn quần áo vướng víu, nhưng nội y của Tạ Tư Trạc là váy liền, trùng từ bả vai xuống mắt cá chân, Tống Dương muốn cởi nó ra, nhưng bàn tay không với tới chân nàng được, chỉ có thể thò tay lên trên, tìm đến cổ nàng.

Cổ áo thật ra không khó tìm, nhưng điều khiến Tống Dương không ngờ tới là tay Tống Dương vừa mới lách qua cổ của nàng, Tạ Tư Trạc bỗng nhiên cúi đầu cắn nhẹ vào bàn tay kẻ trộm.

Tống Dương giật mình, tay run run, nhưng lại khiến Tạ Tư Trạc lại càng hoảng sợ hỏi nhỏ:

- Cắn đau không?

- Không đau.

Tống Dương thành thật trả lời.

“Cắn đau không?”, “không đau” những câu hỏi đáp vô vị như vậy, không giống lời nói của hai người thông minh, nhất thời hai người đều có chút ngượng ngùng.

Tiếng tích tắc nho nhỏ vang lên, Tạ Tư Trạc trở mình, bốn mắt nhìn nhau, nàng đưa tay vuốt ve má Tống Dương nói rất khẽ:

- Thiếp biết ngủ như vậy chàng không thoải mái, mỗi sáng sớm tỉnh dậy thiếp đều quyết tâm hôm nay bắt đầu ngủ riêng, nhưng tối đến thiếp lại không kìm nổi, muốn chui vào ngủ bên cạnh chàng. Ngủ bên cạnh chàng thiếp rất thoải mái, rất hạnh phúc. Là do thiếp ngang ngược thôi.

Tống Dương không nói gì chỉ mỉm cười, nghiêng đầu hôn tay nàng, nhưng lại bất ngờ với nụ hôn nhẹ nhẹ của Tống Dương, Tạ Tư Trạc liền điếng người, không nói được gì chăm chăm nhìn hấn.

Tống Dương không hiểu, im lặng chờ nàng một lúc, thấy nàng vẫn còn ngẩn người mới hỏi:

- Nàng sao thế?

Tạ Tư Trạc định thần lại, thở hắt ra:

- Chàng hôn tay thiếp như vậy, từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên đàn ông hôn, cảm giác như bị sét đánh giữa đường.

Tống Dương bật cười:

- Khoa trương quá đi.

Tạ Tư Trạc mắt long lanh, không vội trả lời lại đưa tay lên miệng Tống Dương:

- Có thể ... có thể làm lại lần nữa không?

Trương gia đại thiếu

306. Chương 65: Chàng Hồi Phục, Thiếp Sẽ Gả Cho Chàng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 65: Chàng hồi phục, thiếp sẽ gả cho chàng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cái này có gì không thể , Tống Dương không thể chối từ, lại hôn lên tay Tạ Tư Trạc, lần này Tạ Tư Trạc liền cười thành tiếng, rút tay lại che ngực, giống như có điều gì đó rất vui.

Tống Dương bị nàng làm cho mộng mị, muốn hỏi câu “ không đến mức đó chút thấy hơi làm mất đi quang cảnh, nhưng ngoài câu này ra hấn lại không nghĩ ra gì khác nên nói, rõ ràng không lên tiếng cùng nàng cười.

Vui vẻ một lúc lâu, Tạ Tư Trạc mới dần trở lại bình tĩnh:

- Lúc trước không biết là chàng còn sống. thiếp nói không phải lần này, là mấy năm trước. chàng nằm trong tã lót bị người ta mang đi, mọi người chỉ nghĩ chàng chết rồi, thiếp nhiều tuổi hơn chút đã bắt đầu thủ tiết..

Cách diễn đạt của nàng khá cổ quái, Tống Dương muốn cười, nhưng lại cố nhịn.

Tạ Tư Trạc nhìn hấn:

- Muốn cười thì cứ cười đi, sau này Chàng phải nhớ, trước mặt thiếp không cần phải cố nhịn điều gì, càng không cần cẩn thận, thiếp sẽ không để ý đâu.

Nói xong, liền nở ra một nụ cười diễm tĩnh, chuyển sang chủ đề khác:

- Được biết lão Tứ vẫn còn ở nhân gian, thiếp muốn mời người giúp đỡ, cẩn thận kiểm tra chàng. Đừng hiểu lầm, kiểm tra người không hề có ác ý gì đâu, chàng là phu quân thiếp sẽ lấy, lúc đó thiếp rất hiếu kỳ về chàng .

Việc nhỏ này, dựa vào tính cách của Tống Dương đâu cần để ý, gật đầu xua tay, ra hiệu nàng cứ tiếp tục nói.

- Trước đây không ngờ, cứ kiểm tra là giật mình, hóa ra đàn bà bên cạnh chàng rất nhiều, có công chúa, có quận chúa, có Hạ Cổ, có khiêu vũ, có cả những nha đầu dịu dàng kỳ mỹ, có cả những thiếu nữ thần kỳ tướng mã thiên phú, còn có cả chủ nhân của đệ nhất sơn trang Minh Nguyệt..., tmm giáo cửu lưu cái gì cần có thì đều có hết.

Nói xong, Tạ Tư Trạc giơ một bàn tay lên, xòe ra trước mặt Tống Dương, làm cái tư thế “ một xòe một bóp”.

Tạ Môn điều tra “ cô gia”, những người phụ nữ có liên quan bỗng nhiên đều là trọng điểm, hầu như không có ai mà Tạ Tư Trạc không nghe nói, Tạ Tư Trạc cũng không quan tâm rút cuộc những người phụ nữ đó và Tống Dương có quan hệ thế nào, tất cả đều tính vào hết. Nói đi phải nói lại, từ khi Tống Dương đi tới Yên Tử Bình, những người phụ nữ mà hắn gặp thực sự không ít, chỉ là bây giờ hắn đều không nhớ gì hết.

- Nhưng, sau này thiếp chuyển tới thị trấn của chàng .

Không đợi Tống Dương đắc chí, càng không đợi hắn hỏi tỉ mỉ những người phụ nữ này, Tạ Tư Trạc liền hỏi tiếp:

- Sống rất gần với chàng , mới biết những người con gái bên cạnh chàng tuy không ít, nhưng chàng vẫn rất kiên định. Người khác không nhắc, chỉ nói hai người phụ nữ mà Cố Chiêu Quân đặt bên cạnh chàng .

Tống Dương mấy ngày trước nghe nàng nhắc tới Cố Chiêu Quân, biết lão Cố là một người bạn của mình, nhưng việc cụ thể thế nào thì không biết rõ, nghe vậy hơi kinh ngạc:

- Ông ta tặng cho ta hai người con gái sao?

Nói xong, cũng không che giấu điều gì, chỉ cười nói:

- Vẫn là bạn chí cốt.

- Ông ta tặng cho chàng một người là nha hoàn, người kia thì chịu trách nhiệm liên lạc, giúp đỡ chàng .

Tạ Tư Trạc giải thích một câu, tiếp tục chính đề:

- Hai người con gái này ai cũng có phong tình, bất luận đến nơi nào cũng là mỹ nhân thượng phẩm, ờ, không tính tới phẩm mỹ kỳ lạ của Sa dân.

Mưa dầm thấm lâu, nàng cũng học biết được từ “ờ” của Bạch tiên sinh, nghĩ tới phẩm mỹ cổ quái của Sa dân, không nhịn nổi cười:

- Ít nhất hai đóa hoa này là chàng hái. Họ đều là trái ngọt, vô độc, vô hại, chẳng trách chàng còn có thể lấy lễ để đổi đãi.

- Tiếp xúc với chàng lâu như vậy rồi, cũng dần dần hiểu được, con người chàng rất tà môn, làm việc cực đoan, nhưng đối với phụ nữ chàng lại rất biết chừng mực. Bề ngoài mà nói chàng đối với ai cười nói cũng rất thoải mái, kỳ thực ai chàng cũng không quá thân thiết, trừ phi chàng thực sự thích người đó.

Nói tới đây, Tạ Tư Trạc đột nhiên trầm mặc một lúc, khi nói tiếp lại thở dài, dường như hơi thở rơi trên mặt đất, sẽ bị quăng ngay:

- Ở Yên Tử Bình, chàng đối với thiếp , và đối với Tiểu Cửu, cũng như đối với Nam Vinh không có chút gì khác biệt. Lúc đó chàng không thích thiếp .

Giọng điệu tĩnh mịch, nhưng khóe môi nàng lại khê cười:

- Ngày ngày ngủ trong lòng chàng , đổi lại là người khác đều sẽ không chịu nổi, chàng động chân động tay thiếp đều không để ý...Thế nhưng, chàng vừa hôn lên tay thiếp ...thiếp cho rằng...với tính cách của chàng , hôn vào tay thiếp ...Chàng ...

Nói chuyện đứt quãng, cố gắng thế nào cũng không che giấu được sự co quắp trong lòng, Tạ Tư Trạc cắn môi, hít một hơi rất sâu:

- Chàng có lẽ cũng thích thiếp rồi.

Bảy từ ngẩn ngui, một câu hỏi ngẩn, một lần nữa quay về với giọng bình tĩnh, ánh mắt trong suốt của Tạ Tư Trạc sáng ngời, giống như bộ dạng nói chuyện phiếm, lảng lẽ nhìn Tống Dương, mắt cũng không chớp, bất cứ ai cũng không thể nhìn ra cảm xúc gì trong đó, phảng phất một con suối không lan truyền. Cũng chỉ có mình nàng rõ, thời khắc này nàng nhìn ngắm không phải là ánh mắt của Tống Dương, mà là hai hàng lông mày của hắn.

Ngay cả Tống Dương cũng chưa phát hiện ra cái chi tiết nhỏ này, nàng không muốn, không dám đối diện, chính là nàng thật sự không dám đối diện.

Không có gì phải che giấu, Tống Dương thản nhiên gật đầu, như theo nàng nói, hắn rất thích nàng, ít nhất là bây giờ rất thích.

Nàng là một cô gái xinh đẹp, có lẽ tuy không phải là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cơ thể uyển chuyển, trái tim kiên cường của nàng nhiều khi bình tĩnh mà đôi khi lại nảy nhot; phảng phất như bậc tiền bối, nói với Tống Dương lí do “thiếp cố gắng không nhắc tới chuyện này nữa, đợi chàng dần dần thức tỉnh”; dường như rất thân thuộc, chăm sóc Tống Dương rất tận tình, giống như một vị hôn thê mới, trước sau không quá ba cái áo, lại khiến nàng vui mừng không để yên; lại giống như một đứa trẻ mồ côi ba đời, không có lý nào thậm chí cũng không có chỗ dựa, cứ mặc nhiên tin tưởng Tống Dương...những điều này đều là sự phong tình của nàng.

Mà điều quan trọng hơn là, trong sự mất trí nhớ, Tống Dương lại không thể dựa dẫm vào nàng, một chút thân cận, có thể trong hoàn cảnh như vậy gặp được Tạ Tư Trạc, rõ ràng là ông trời đã rất yêu thương và ban ân cho Tống Dương rồi.

Tình cảm đơn giản nhất, Tống Dương thích nàng, nguyện mãi cùng nàng, hôn lên tay nàng là thể hiện tâm ý trong lúc vô tình, đương nhiên cũng có thể cho là đùa giỡn.

Nhưng Tống Dương không ngờ tới một điều là, sau khi mình gật đầu xác định tâm ý với Tạ Tư Trạc, thái độ của nàng đột nhiên trở lên cổ quái lạ thường, giống như muốn khóc rồi lại như muốn cười, hai hàng lông mi nhú lại như đây sự uất ức, ánh mắt sáng ngời giống như mèo nhìn thấy cá.

Đừng nói Tống Dương cái gì cũng không nhớ, cho dù hắn có nhớ lại tất cả mọi chuyện của kiếp này và kiếp trước đi nữa, cũng chưa từng gặp một người nào có thái độ phức tạp biểu lộ trên mặt như thế, không đợi Tống Dương hỏi, Tạ Tư Trạc đột nhiên sắc nước miếng, bắt đầu ho.

Cơn ho khan kịch liệt kéo đến, cơ thể nàng rung lên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng, hai tay không có cách nào ngừng run rẩy...còn cả nước mắt, giàn dụa chảy.

Tống Dương muốn đỡ nàng ngồi xuống, nhưng lần này Tạ Tư Trạc lại bỗng nhiên không nghe lời, tránh đôi tay của hắn, ra sức che mặt bằng tấm da sói, một mình đi vào trong bóng tối, lại tiếp tục ho và khóc.

Phải biết rằng trong những ngày này, hai người sớm tối bên nhau, ban ngày thì nắm tay, buổi tối lại chung giường, chung gối, trước đây tuy không làm chuyện gì trái với đạo lý, nhưng hai người rõ ràng là một đôi tình nhân, những người bạn bình thường không thể nào thân thiết như hai người bọn họ. Tống Dương cho rằng, cả hai đều hiểu tình ý của đối phương, song lúc này lại hoàn toàn không hiểu Tạ Tư Trạc đang làm sao.

Một lúc lâu sau, xúc tẩm thấm lên, Tạ Tư Trạc ngồi dậy, hai tay ôm hai đầu gối, tự mình ôm lấy mình, suốt sau đó nàng ngồi theo tư thế quen thuộc của mình, sẽ khiến nàng ấm áp hơn.

Tạ Tư Trạc lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn Tống Dương, đôi mắt vừa khóc hơi đỏ, nhưng lại càng sáng:

- Chàng chắc không còn nhớ nữa, trước đây thiếp từng nói với chàng : trên thế gian này thiếp chỉ còn lại chàng là người thân duy nhất...Nhưng thiếp và chàng nào được coi là thân thích gì ? Giữa thiếp và chàng không có cùng huyết thống, hai mươi năm trước chưa từng gặp nhau, thiếp và chàng liên hệ duy nhất chỉ là ngày 16 tháng 8 Cảnh Thái năm thứ 4, khi nhà chàng bày rượu mừng chàng trăm ngày tuổi, cha thiếp tặng cho chàng một tờ giấy đỏ, viết ngày tháng năm sinh của thiếp lên đó.

- Đính hôn cho một em bé, giữa chúng ta chỉ có như vậy.

Những việc mà Tạ Tư Trạc nói, Tống Dương hoàn toàn không nhớ, nhưng nàng mặc kệ, lại nói tiếp:

- Một thứ “hữu danh vô thực”, thậm chí ngay cả “danh” cũng không phải một vị phu quân được chỉ hôn hợp tình hợp lý như vậy, chính là người thân duy nhất của thiếp trên cõi đời này.

Tạ Tư Trạc liền nở ra một nụ cười, có chút chế giễu:

- Thiếp thường tự cười mình vụng về, người thân này nhận rồi thì có tác dụng gì chứ. Nhưng thiếp không có cách nào, nào sợ người thân là Chàng, “thân” mới miễn cưỡng làm sao, làm sao lại tự lừa mình dối người, nhưng chỉ cần chàng còn ở đây, thiếp sẽ không phải chỉ có một mình.

Tạ Tư Trạc kéo tay Tống Dương áp lên mặt mình, ngữ khí nhẹ nhàng thậm chí có chút mờ ảo:

- Thiếp có một vị phu quân chỉ hôn, đáng tiếc, cách nghĩ của phu quân thiếp rất kỳ lạ, hắn không để ý tới tính mạng của cha mẹ, cũng không quan tâm tới Tạ môn của chúng thiếp rút cuộc có bao nhiêu người cùng với bao nhiêu sự nhần nại, hắn chỉ lấy người phụ nữ mà hắn thích làm vợ. Đáng tiếc, lúc đó chàng không thích thiếp, chàng có ý định, cũng sẽ không lấy thiếp, chàng nói với thiếp chàng là bạn của thiếp ...Người thân và bằng hữu không giống nhau, khác biệt rất lớn.

- Nhưng bây giờ hoàn toàn thay đổi rồi... chàng có thể hiểu không? Trước đây đều là tự thiếp lừa mình, cho đến khi này chàng gật đầu, Tống Dương thích Tạ Tư Trạc, thiếp mới thực sự có một người thân, thiếp không biết nên khóc hay nên cười, thiếp ...thiếp cảm thấy mình sắp chết.

Nói tới đây, Tạ Tư Trạc lại không kìm nổi, cuối cùng khóc lớn một trận.

Hắn thích mình, người thân này rút cuộc “ đã quay trở về”, cuối cùng không cần lừa mình dối người nữa, Tống Dương của nàng cũng trở nên rõ ràng, trở nên rất thật.

Tống Dương bị những lời của Tạ Tư Trạc làm cho hồ đồ, đối với trước đây của bản thân lại thêm chút hiểu kỳ, nhưng nhiều hơn là sự đau lòng, một Tạ Tư Trạc như vậy, bất cứ ai cũng không thể thờ ơ? Huống hồ, hắn bây giờ là thực sự để ý tới người phụ nữ này, vừa nhẹ nhàng an ủi, vừa giúp nàng lau nước mắt, chân tay luống cuống.

Tạ Tư Trạc trước giờ chưa từng gây phiền phức cho ai, càng không phải là người phụ nữ hề khóc là không thể ngừng, rất nhanh đã thu lệ lại, hết tiếng nức, lại lau mặt, lại cuộn mình vào lòng Tống Dương, đôi mắt khép hờ tận hưởng, sau thời khắc đó nàng lại đột nhiên cười, xoay người trong lòng Tống Dương, bốn mắt nhìn nhau:

- Chàng chắc không ngờ, nhưng là một người không an phận, kết quả đã gây ra đại họa như vậy.

Tống Dương cũng cười, còn chưa kịp trả lời, Tạ Tư Trạc lại hít sâu một hơi:

- Nói một lần nữa nghe xem sao.

Tống Dương ngạc nhiên:

- Nói gì?

Tạ Tư Trạc cười mà như không cười, không đáp lại, chỉ nhắc:

- Nói một lần nữa nghe xem sao.

Tóm lại Tống Dương cũng phản ứng rất nhanh, nghĩ một lúc hiểu ra ý của nàng:

- Ta thích nàng.

- Nói lại ba lần.

Tạ Tư Trạc có chút ít lòng tham.

Nhưng khi Tống Dương vừa nói hai lần, nàng đã chặn lại, hôn lên môi Tống Dương..nàng rất vui, hôm nay đã có thu hoạch lớn rồi, thu hoạch được một người thân, thu hoạch được một phu quân, mà còn rất khéo, người mà nàng thu hoạch được chính là người mà nàng yêu.

Tạ Tư Trạc hôn rất nhẹ và rất nhanh, dựa vào bốn ý của nàng, chỉ là nhẹ nhàng tiếp xúc với hắn rồi nhanh chóng tách ra. Nhưng nàng quên mất, vừa rồi Tống Dương hôn lên tay nàng, nàng có cảm giác như bị sét

đánh, bây giờ bốn môi dính lấy nhau, cảm giác rõ ràng là trời long đất lở, dường như là từ trên bầu trời phi xuống vực sâu, trong đầu nàng loạn lên, cả người nàng đều cứng đơ.

Tống Dương không nhàn rãi, hung hăng hôn lại.

Tạ Tư Trạc hoàn toàn tách ra, không biết trong lòng kích động thể nào, còn cả người vốn yếu ớt, lại có lẽ vừa rồi cảm xúc rung chuyển kịch liệt khiến nàng tinh thần bất ổn, nụ hôn sâu, hai mắt nghiêng người, cơ thể bỗng mềm nhũn, lại ngất đi.

Đêm nay trôi qua đầy kích thích.

Trước đây những học thức về y còn sót lại trong kí ức, Tống Dương hiểu được việc nàng ngất là do cảm xúc quá mạnh, không có hại cho cơ thể, trái lại sẽ nhanh chóng tỉnh lại sẽ có điều không ổn, lúc này giúp nàng kê gối, đắp thảm cho nàng xong, để nàng ngủ một giấc.

Tạ Tư Trạc nghỉ một giấc bỗng tỉnh lại, nhưng trong đầu còn có chút hỗn độn, mở to mắt nhìn Tống Dương, lại nghĩ lại những việc vừa xảy ra, nàng thử dò hỏi:

- Thiếp ngất à?

Tống Dương sắp phát điên rồi:

- Ta không làm gì cả, chúng ta ngủ thôi, có việc gì cũng để nàng khỏe lại rồi nói.

Sau khi tỉnh lại tốc độ hồi phục rất nhanh, Tạ Tư Trạc cười khanh khách, giơ tấm thảm trên người lên, nhảy cẫng lên hai tay ôm lấy cổ Tống Dương:

- Hôn thêm một lần rồi đi ngủ...

Kết quả vừa hôn lên, nàng đã không nhận được cười, phá tan phong cảnh.

Sau khi hôn xong, Tạ Tư Trạc lại ngồi:

- Tống Dương, râu của chàng rậm rạp, sau này không cạo sạch sẽ không hôn chàng nữa.

Tống Dương cũng cười, đùa với nàng:

- Rất đẹp trai mà? Nàng không biết môi của nàng rất đầy đặn, vừa vặn quá.

Tạ Tư Trạc cười ha hả, khi vui, cho dù không có chuyện gì thú vị cũng có thể trêu người thiếp ..lại thuận miệng nói chuyện phiếm, Tống Dương thấy cảnh sắc bên ngoài có chút ánh sáng mờ mờ, thúc giục nói:

- Mau ngủ thôi, ngày mai còn lên đường.

Nhưng Tạ Tư Trạc lại lắc đầu:

- Không ngủ nữa, hôm nay thức cùng chàng cả đêm, từ đêm mai trở đi, không thể ngủ như vậy..

Nụ cười trên mặt Tạ Tư Trạc biến mất, cúi đầu tìm một lát, khi nói tiếp giọng nói lại trở lên bình tĩnh:

- Chàng cũng biết, thiếp từ khi một tuổi đã gả đến Phó gia, cho dù chàng đã chết hay còn sống, Tạ Tư Trạc này đều sẽ là thê tử, là người của Phó Di. Lần này trước khi xảy ra chuyện, bất cứ khi nào chàng muốn, thiếp đều gật đầu đồng ý, thiếp vốn là của chàng. Nhưng bây giờ không giống nữa, không thể không giữ lễ nghĩa.

Tống Dương không kiềm chế được, ngắt lời nói:

- Lúc trước, Ban đại nhân có từng hỏi nàng, Sa dân có ngày lễ quốc khánh, ngày lễ kết hôn.

Lần đó, Ban đại nhân có ý tác hợp hai đứa nhỏ, trước khi ông ấy tìm Tạ Tư Trạc đã từng hỏi ý kiến Tống Dương trước, Tống Dương lúc đó còn rất vui vẻ, vui vẻ gật đầu đồng ý, nhưng khi Ban đại nhân tìm Tạ Tư Trạc bị từ chối trở về, ông không hề vui vẻ, không muốn xen vào việc riêng của họ.

Sự tình còn chưa nói hết, Tống Dương cũng không hỏi nguyên nhân, tạm thời buông xuôi.

Đợi sau khi Tạ Tư Trạc gật đầu, Tống Dương lại nói :

- Ngày tốt của Sa dân đã qua, nhưng chúng ta là người Hán, cũng không cần theo ngày hội của họ.

Ý của hần đã rõ, nếu Tạ Tư Trạc đồng ý, hai người sẽ nhanh chóng kết hôn, ở nơi nào hần không sao, cử hành nghi thức thế nào hần cũng không để ý, chỉ cần nàng đồng ý, nàng vui là được.

Tổng Dương cho rằng trước đây Tạ Tư Trạc không đồng ý sự tác hợp của Ban đại nhân, là vì nàng không biết tâm ý của hần, lại cho rằng nàng nhắc tới “ không thể không giữ phép tắc” là muốn có danh phận chân chính.

Hần nghĩ như vậy là bình thường, dù sao Tạ Tư Trạc vừa mới vui như vậy, cho dù là thằng mù cũng nhìn ra nàng muốn lấy, muốn gả cho Tổng Dương. Không ngờ Tạ Tư Trạc lại lắc đầu:

- Bây giờ không thể không giữ phép tắc, càng không thể kết hôn, nhưng chàng đừng hiểu lầm, không phải vì thiếp không muốn lấy, cũng không phải thiếp không thể cùng ngủ với chàng, là.. là một nguyên nhân quan trọng khác.

Câu sau, nàng còn chưa thể nói ra, chỉ nhớ kỹ ở trong lòng. Tổng Dương, thiếp đã lợi dụng rồi.

Không thành hôn, là vì ba người: Tổng Dương, Tiểu Bộ, Sơ Dung.

Tổng Dương không nhớ rõ chuyện cũ, nhưng Tạ Tư Trạc biết tất cả.

Tổng Dương đã có dấu hiệu hồi phục trí nhớ, nhớ ra tất cả là chuyện sớm muộn, một ngày kia hần sẽ nhớ ra, nhớ tới trong nhà vẫn còn có người đang khổ sở chờ đợi, hai vị thê tử đang đợi được gả đã vì hần mà trả giá vô số chuyện, nhưng hần lại lấy một người phụ nữ khác trước, lúc đó Tổng Dương sẽ phải xử lý thế nào?

Mà một điều quan trọng nữa, bất luận là Tiểu Bộ và Sơ Dung đều đối xử với Tạ Tư Trạc rất tốt.. Tạ Tư Trạc hiểu rõ, nếu không xảy ra chuyện Tổng Dương sẽ không thích nàng, do đó nàng cảm thấy mình bị coi rẻ. Đây là một ý niệm rất đáng cười, nhưng nàng thực sự cảm thấy như vậy. Nàng hận vì không thể lấy được Tổng Dương, nhưng nàng không thể cướp trước mặt Tiểu Bộ và Sơ Dung.

Cho tới bây giờ, tuy rằng không nói, nhưng Tạ Tư Trạc vẫn nghĩ cho người khác rất nhiều.

Mấy ngày trước nàng từ chối sự tác hợp của Ban đại nhân, cũng là vì nguyên do này. Chưa nói tới nghĩa khí, chỉ là cảm thấy mình không thể làm như vậy, cũng không muốn tương lai Tổng Dương phải khó xử.

Còn về việc giao thân xác cho hần, nàng sớm đã coi mình là người của hần, nếu là trước đây, cho dù không có danh phận, hần muốn lúc nào cũng được, nhưng bây giờ không được nữa. Lí do rất gần, lúc này nếu không giữ phép tắc, lại có khác gì với việc bắt Tổng Dương phải lấy mình đâu ?

Tạ Tư Trạc nói một câu khiến Tổng Dương có chút không hiểu:

- Đợi trí nhớ của chàng hồi phục, chắc sẽ không quên những gì đã trải qua bây giờ, phải không.

Lại không phải hai chọn một, cho dù Tổng Dương muốn hòa thân với Công chúa, kết hôn với quận chúa, hần cũng sẽ không thể quên được những tiếng khóc và lúm đồng tiền của Tạ Tư Trạc đêm nay, cho nên Tạ Tư Trạc lại cười:

- Hôn sự của chàng và thiếp phải đợi sau khi chàng nhớ ra chuyện cũ, có một ngày chàng hồi phục lại trí nhớ, chàng nói cưới bao giờ, thiếp sẽ cưới lúc đó, quyết sẽ không, quyết sẽ không hối hận.

Sự giải thích của Tạ Tư Trạc không rõ ràng, nhưng thái độ của nàng lại rất rõ: đợi Tổng Dương hồi phục trí nhớ, đến khi đó sẽ bàn chuyện cưới xin.

Tổng Dương hỏi lại:

- Vậy nếu ta không bao giờ nhớ lại thì sao?

- Không được chơi xấu.

Tạ Tư Trạc cười.

Trương gia đại thiếu

307. Chương 66: Hai Mươi Năm Một Kỳ Tích (p1)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 66: Hai mươi năm một kỳ tích (P1)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hôm sau, hai người tách ra ngủ... chia giường không chia phòng, mỗi người rải một tấm thảm, tuy nhiên lều của Sa dân quá nhỏ, hai tấm thảm cách nhau không đến một sải tay, Tạ Tư Trạc ngủ khi vui thì thường xoay người, lặn vào lòng Tống Dương, Tống Dương lại có cơ hội giả trò một phen, Tạ Tư Trạc cũng mặc hần, có khi còn chủ động đưa đôi môi ướt át chạm vào hôn hần, nhưng thực sự khi động tình, nàng sẽ lại lật người lặn về.

Bộ dạng của Tạ Tư Trạc bây giờ, khiến Tống Dương không hiểu gì: chủ nghĩa hình thức...Hần không nghĩ tới chủ nghĩa là cái gì, nhưng cảm thấy từ này rất thích hợp với Tạ Tư Trạc nàng.

Hàng ngày ngủ như vậy, làm não loạn như vậy, Tạ Tư Trạc không biết mệt mỏi, Tống Dương bị nàng ép tâm viên ý mã, nàng lại ép bản thân thở hỗn hển, nhưng bước cuối cùng từ đầu tới cuối cũng không có gì tiến triển, nàng cố gắng giữ chắc. Tống Dương không hiểu nguyên do, nhưng chí ít có thể hiểu được nàng có khổ tâm, chút vất vả đó, chịu một chút, đợi trí nhớ hồi phục sẽ nói.

Trong thời gian này, dấu hiệu khôi phục rõ ràng hơn, Tống Dương hàng đêm đều nằm mơ.

Tống Dương đương nhiên hiểu, cảnh trong mơ đều không phải là ảo tưởng, mà là những hồi ức ẩn giấu trong não hần, sau khi hần tỉnh lại cũng thường nhớ lại chút ít..bản thân còn là một thằng nhóc, bị một người già gầy như cây trúc đuổi đi ngâm rượu thuốc, đau đến nhe răng há miệng; trong một căn phòng kín, hần đeo đôi gang tay da đùa nghịch với những thi thể đầy đất, một Tiểu Bộ vừa đen vừa gầy đứng ở trước cửa vừa đánh quyền vừa nhe răng; có khi cười lên ánh mắt giống như một cô gái xinh đẹp như trăng rằm, không biết bản thân làm sao lại chọc được tới nàng, nàng dùng sức đập roi ngựa trong tay xuống mặt đất, tức giận nói với mình: ta không làm nữa; Còn có một cơn ác mộng thực sự, ở một nơi gọi là Hồng thành, sấm sét cuộn cuộn, mưa to gió lớn, nước mưa làm ướt sũng người, lạnh cắt da cắt thịt, xuyên qua cơ thể hần, hung hăng đâm vào linh hồn hần.

Những mảnh hồi ức này từ mơ hồ đến rõ ràng, Tống Dương thậm chí mấy lần suýt nữa gọi tên một người trong mơ.

Chỉ là suýt nữa, khoảng cách chỉ mong manh như tờ giấy.

Mà cuối cùng sau mười mấy ngày khổ cực này, Sa dân cuối cùng cũng đi tới doanh địa mới của họ.

Đã không có lễ chúc mừng lại cũng không cần nghỉ ngơi, trên đường đến Sa Vương và thủ lĩnh bộ tộc sớm đã làm xong quy hoạch cho doanh địa mới, giờ phút này đợi ông ta ra lệnh một tiếng, đội ngũ lại tản ra, trưởng lão trong tộc dựa theo thiết kế trước, lập tức bận rộn cùng các tráng sĩ.

Trong mấy vạn người không hề nghe thấy một tiếng oán trách, tuy vất vả, nhưng mọi người đều rất nhiệt tình, Sa dân có hai đặc điểm đáng tôn trọng nhất, một là lương thiện, hai là lạc quan.

Sa vương lúc này không có khác biệt gì, cũng cởi bỏ áo bào của mình ra, cùng bận rộn với dân trong tộc.

Thời gian gần đây, Tống Dương và Sa vương cũng giao thiệp không ít, bởi vậy hần cũng lên giúp đỡ. Tạ Tư Trạc không cần nói, Tống Dương đi đâu, nàng đi tới đó, không làm được việc cũng theo, bản thân nàng tự cân nhắc, ít nhất mình có thể giúp hần lau mồ hôi.

Lúc đang bận, một vị trưởng lão chạy tới, mở cuốn da dê trước mặt Sa vương, chỉ vào một chỗ quy hoạch đã vẽ xong, bô bô nói cái gì đó, xem ra hình như là tình hình thực tế có chút xung đột so với bản thiết kế

trước, nhưng cũng không phải việc gì lớn, vẻ mặt của Sa vương rất thoải mái, dùng cành than trên cuộn da dê vẽ vài đường, nhanh chóng sửa lại bản thiết kế ban đầu, trưởng lão tuân mệnh rời đi.

Tạ Tư Trạc nhìn kĩ bản vẽ vừa rồi, đợi trưởng lão đi rồi nàng mới nhìn Sa vương:

- Sao vậy, gần đây có địch sao?

Sa vương sững sốt, hỏi lại:

- Sao lại hỏi vậy?

- Tầm bản đồ vừa rồi, quy tắc trong quy hoạch đã vẽ, theo Binh gia pháp, theo bản vẽ hạ trại của ngài, còn có cách nói là an cư, còn không bằng nói bày trận...giữ ở đây, lùi lại chiến trận trước đi. Nếu không có quân địch, sao phải thiết kế như vậy.

Sa vương ngạc nhiên:

- Người cũng hiểu được chiến trận binh pháp sao? Phụ nữ người Hán đều hiểu đánh giặc vậy sao?

Tạ Tư Trạc cười, không đắc ý cũng không vui thích, vẫn giống như trước, cảm thấy nên cười, cho nên nàng cười. Nàng chỉ sống vui vẻ với Tống Dương, đối với những người khác vẫn một vẻ mặt nhàn nhạt:- Tôi vốn không hiểu, nhưng trước đây do chàng chỉ dẫn, học được chút ít.

Nói xong nàng chỉ vào Tống Dương.

Tạ Tư Trạc khách khí, khi học binh pháp, thành tích của nàng mạnh hơn nhiều so với Tống Dương, trước đây nàng là vì báo thù, chiến sách nổi tiếng hay binh thư không danh tiếng, chỉ cần là có thể tìm thấy thì sớm đã bị nàng đọc hết, hơn nữa khi ở Yến Tử Bình có danh sư chỉ dạy, có lẽ không nói tới trình độ quá sâu, nhưng nhận ra được trận đồ trong tấm da dê của Sa vương thì không cần nói đến.

- Ta còn từng học binh pháp?

Tống Dương rất đắc ý, một bên ngắt lời, lại quay lại vấn đề ban đầu, hỏi Sa vương:

- Ngài bày ra trận thế này, gần đây thực sự có quân địch?

Sa vương cũng không giấu diếm gì, giơ tay chỉ vào một cánh đồng bát ngát trước mặt:

- Ở đây là nhà mới, nhưng cũng là địa chỉ cũ. Việc hai mươi mấy năm trước, lúc đó Sa chủ thống nhất các bộ tộc sa dân, duy chỉ có Bạch Âm ta không phục sự nghiệp thống nhất, hai bên giương cung chuẩn bị khai chiến, phụ thân liền dẫn theo các bộ từ doanh địa đi ra, ngay tại chỗ này, đã sống tạm và giăng co. Sau đó hai bên hòa giải bãi binh, Bạch Âm lại rời bỏ nơi này.

Đến nay chúng ta lại quay lại, gần với biển hoa, ở đó càng gần phương bắc, khí hậu cũng rất ác liệt, nhưng những điều này đối với những Bạch Âm đã sớm quen với phong ba bão táp thì không là gì cả, thật sự có thể suy nghĩ là ở đây rất gần với đại tộc sa dân.

Nhưng Sa vương Bạch Âm không có cách nào, nguyên nhân Bạch Âm có thể sống yên với hoa hải là “ thần không biết, quỷ không hay”, thảo nguyên này là nơi đã bị Khuyển Nhung nguyên rủa, không dễ dàng đặt chân tới được, đương nhiên cũng không biết có một đội sa dân ẩn mình trong đó. Nhưng một trận chiến trong biển hoa đã bại lộ ra vị trí của họ, cho dù có hang hiểm yếu biển hoa bị nứt ra, chỉ dựa vào một bộ tộc Bạch Âm, cũng không thể chống đỡ nổi với đại quân Khuyển Nhung.

Nơi tốt như vậy không lưu lại được, mà trên cánh đồng hoang vu muốn tìm được một nơi có thể để mấy vạn dân cư trú lâu dài, phát triển vốn không phải là một việc dễ dàng, ít nhất trong lúc gấp gáp, Sa vương không tìm thấy nơi nào thích hợp, lại quay về đây chỉ là do bất đắc dĩ.

Tống Dương hiểu ý của ông ta:

- Ông là sợ Sa chủ tới gây phiền phức?

Sa vương cười:

- Việc này nói đến cùng chẳng qua là hai kết quả, một là bình an vô sự, hai là ngọc nát đá tan, ngóng chờ ông ta bỏ ý niệm sai lầm trong đầu thôi.

Nói thêm nữa cũng không tránh khỏi có chút nghiêm trọng, Tống Dương đổi chủ đề:

- Ngài sẽ bày trận, sẽ dùng binh pháp của nhà Hán, cũng là một thầy giáo người Hán người dạy?
- Không sai, tất cả bản lĩnh của ta, tất cả những điều này đều là sư phụ của ta ban tặng, đáng tiếc ta tư chất ngu dốt, không theo kịp sư phụ, còn chưa thể thừa kế hết bản lĩnh của người.

Vị sư phụ trong miệng Sa vương gọi là Tang Thanh, hơn bốn mươi năm trước, một mình lưu lạc trên thảo nguyên, khi sức cùng lực kiệt, được một Sa Vương Bạch Âm cứu sống. Để báo ân này, đồng thời Tang Thanh cũng không có nhà để về, liền lưu lại trong bộ tộc Bạch Âm... nhắc đến sư phụ, nét mặt Sa vương có chút thành kính:

- Bản lĩnh của sư phụ rất đáng khâm phục, nếu không có người, Bạch Âm đã bị Sa chủ tiêu diệt, làm sao có thể quay về dưới trướng Sa chủ, cũng sẽ không có bộ tộc tự do ngày hôm nay.

Trong miệng Tạ Tư Trạc thốt lên mấy tiếng tên “Tang Thanh”, nhú mày suy nghĩ, một lát sau, có chút ngờ ngợ, ngẩng đầu nhìn Tống dương:

- Thiếp biết người này.

Tống Dương giật mình, một người Hán lưu lạc trên thảo nguyên, nàng cũng biết, không khỏi có chút thần kỳ. Tạ Tư Trạc nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tống Dương, nàng vui mừng đắc ý, cười giải thích:

- Vị tiền bối Tang Thanh này là tướng lĩnh của Yên quốc, tính ra là quan viên cùng thời với phụ thân thiếp và chàng, từng lập nhiều chiến công hiển hách, có danh tiếng chẳng khác gì Trần Quốc Công, nhưng cũng là vị tướng tài, đáng tiếc, vị đại tướng quân này bị người đời hãm hại, bị khắc chữ lên mặt, lưu đầy ra biên quan.
- Vụ án này không có liên quan gì tới Thường Đình Vệ, không phải phạm vi quản hạt của chúng ta, nhưng mấy năm sau đó khi cha thiếp điều tra một vụ trọng án khác, lại phải lật lại vụ án đó, lần này là Thường Đình Vệ chúng ta ra tay, sự việc lập tức không giống vậy nữa, rất nhanh sau đó, chân tướng đã rõ ràng, kẻ tiểu nhân gian nịnh phải đền tội. Khi chúng ta làm vụ án của mình, cũng đồng thời lật lại vụ án của tướng quân Tang Thanh.

Nhắc tới phụ thân, Tạ Tư Trạc mặt mày hớn hờ, nhưng rất nhanh sau đó lại thở dài:

- Không ngờ, khi lật lại án tướng quân Tang đã bị mất tích ở biên ải, cuối cùng không thể tìm thấy người này.

Ở chỗ Tạ môn có một sổ hồ sơ năm đó của Thường Đình Vệ, Tạ Tư Trạc xem qua không ít, đã thấy vụ án này.

Những việc sau đó không khó đoán, Tang Thanh nửa đời chinh chiến vì nước, lại chịu kết cục lưu đầy biên ải, nản lòng thoái chí nên trốn đi thảo nguyên, tùy ý du đãng, cuối cùng bước vào hoang nguyên được được Bạch Âm cứu, sau đó ở lại bộ tộc Sa dân này cho tới cuối đời, đến khi ông chết vẫn không biết vụ án trên thân mình sớm đã được hủy bỏ, gian thần hãm hại mình năm đó sớm đã bị đền tội.

Trương gia đại thiếu

308. Chương 67: Lão Ta Giả Vờ Sao?

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 67: Lão ta giả vờ sao?

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương không động dậy, cười ha ha nhìn Tạ Tư Trạc.

Sa vương không hiểu, nhìn “vợ bằng hữu”, ông quan tâm chút tới người phụ nữ “quái dị” này:

- Gió lạnh như vậy sao lại vẫn nóng, không phải là mắc bệnh rồi chứ?

Tạ Tư Trạc không để ý tới Sa vương, chăm chú nhìn Tống Dương, nhìn nhau một lúc lâu, thấy Tống Dương không có ý động dậy gì, nàng bắt đầu dĩ lắc đầu, không thể không buông xuôi, lúc này mới quay đầu nhìn Sa vương, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Bí mật lớn như vậy của võ sĩ thần quyền bị chúng tôi nhìn thấu, ngài sẽ thế nào?

- Cái gì mà thế nào?

Sa vương ngẩn người, chợt hiểu ý của nàng:

- Người sợ ta giết người diệt khẩu?

Sa vương không vội đáp, mà nhìn Tống Dương:

- Người thấy sao? Ta sẽ giết các người không?

- Ta là kẻ thù của các người chết mà hồi sinh, chứng tỏ thần phạt hiện ra...Phân lượng của việc này so với “võ sĩ thần quyền” của ngài e là cũng không nhẹ hơn bao nhiêu. Cho nên ta nghĩ, trước đây ngài không vì “thần phạt” mà giết ta, bây giờ hẳn cũng sẽ không vì ta nhìn thấu “thần quyền” mà đối phó với ta.

Tống Dương thật thà nói ra cách nghĩ của mình, đồng thời cũng giải thích với Búp bê sứ:

- Muốn giết ta, cũng không cần đợi đến bây giờ.

Sa vương cười ha ha:

- Chính là lẽ đó, quả nhiên vẫn là con mắt của đàn ông tinh tường. Lúc đầu giữ lại các người, bây giờ cũng sẽ không trừ khử các người.

Nói xong ông ta lại lướt nhìn Tạ Tư Trạc:

- Người Hán các người đều không coi tính mạng của người khác ra gì sao? Tại sao trong lòng luôn có khái niệm giết?

Tạ Tư Trạc không giải thích gì, nhả nhận tạ lỗi:

- Là tôi suy bụng ta ra bụng người, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, tôi sai rồi, rất xin lỗi.

Sa vương cười lớn xua tay, Tống Dương lại nói đỡ giúp nương tử, đương nhiên từ tâm lý tới ngữ khí đều không có chút tức giận, từ từ nói chuyện đàm đạo, tiếp theo câu trước của Sa vương, cười, nói:

- Theo cách nói của ngài, hình như Sa dân rất trân trọng tính mạng của người khác..nhưng khi các người giết kẻ thù, thì còn hung ác hơn nhiều so với binh mã người Hán.

- Chúng ta sẽ giết những kẻ hung ác, nhưng không giống với người nghĩ.

Sa vương lắc đầu:

- Tất cả tộc người Bạch Âm đều rất quý trọng mạng người, nhưng trên mạng người còn có hai chữ “tự do”, nếu không có tự do, Bạch Âm không bằng chết. Như Sa chủ muốn thu phục bọn ta, Bạch Âm không tiếc tính mạng liều chết; ngoài ra, tính mạng của mình cũng quý trọng hơn tính mạng của người khác, điểm này không thể nghi ngờ. Cho nên chúng ta không phải là người tốt, gặp kẻ địch muốn cướp tính mạng của bọn ta, bọn ta sẽ quyết xuống tay không lưu tình, nhưng cũng chỉ như vậy. Chỉ có tự do bị trở ngại hay là bản thân bị uy hiếp, Bạch Âm mới giết người...hiểu chứ? Tự do là đáng giá nhất, kể đó là tính mệnh của bản thân cũng như của đồng tộc, tính mạng của người khác xếp thứ ba, tuy không nặng bằng hai cái trước, nhưng cũng đáng quý trong những thứ đáng quý, cao hơn nhiều so với số gia súc, rơm thịt, của cải kia.

Tống Dương cười ha ha, gơ tay vỗ vai Sa vương:

- Đừng kích động như vậy, ta biết các người là người tốt.

Sa vương cũng cảm thấy những lời nói vừa rồi có chút trịnh trọng, cười thoải mái, lại dặn dò nói:

- Bí mật của “võ sĩ thiên quyền”, các ngươi phải nhớ, tuyệt đối không thể nói với tộc người Bạch Âm.

Tổng Dương vui vẻ gật đầu, điều này không có gì phải nói, hẳn đối với Sa vương, đối với tộc người Bạch Âm có ấn tượng rất tốt, cũng không muốn họ vì nguyên nhân này mà sụp đổ...Không ngờ Sa vương lại lắc đầu cười:

- Ngươi hiểu lầm rồi, không cần các ngươi nói ra chuyện này, là tốt cho bọn ta. Nếu ngươi vạch trần chân tướng với tộc người của ta, nói ta không phải là người của do trời ban cho quyền năng, bất kể ngươi nói chắc chắn thế nào, hoặc là sống động ra sao, bọn họ sẽ cho rằng ngươi là tà ngôn dị chủng, khinh rẻ thần linh. Lúc đó e là lập tức sẽ bị rút đao liễu mạng, tốt xấu ta là Sa vương của Bạch âm, điểm này chắc chắn là có, bọn họ tin võ sĩ thần quyền này, còn hơn nhiều so với sự tín nhiệm với các ngươi.

Ba người nói chuyện một lúc lâu, Sa vương lại đứng dậy, chạy về làm việc với đồng tộc, Tổng Dương cũng tiếp tục giúp đỡ, vừa làm việc vừa nói chuyện với Tạ Tư Trạc bên cạnh:

- Lần đầu tiên nàng dùng ám hiệu với ta, ta lại không nghe, nàng dùng để bụng. Ta cảm thấy người này không xấu, lật mặt như vậy trong lòng không yên.

Tạ Tư Trạc cười thản nhiên:

- Trước giờ chưa từng dám hi vọng chàng có thể nghe lời. Hơn nữa, vốn dĩ là do thiếp nghĩ không chu đáo, sợ là Sa vương sẽ gây bất lợi cho chàng, nên mới vội giục chàng động thủ, nhưng ở đây còn có mấy vạn Sa dân, cho dù chàng có thể khống chế ông ấy, chúng ta cũng không thoát được, tác dụng không lớn.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Tổng Dương không ra tay, nhưng Tổng Dương không nói ra, giống như chỉ trích Tạ Tư Trạc suy nghĩ không chu toàn, không ngờ nàng lại tự làm rõ, mà lời của Tạ Tư Trạc vẫn chưa nói hết:

- Ngoài ra, còn nữa, võ công của Sa vương rất giỏi, nếu là trước đây chàng sẽ không coi ông ấy ra gì, nhưng bây giờ không được, thiếp bảo chàng ra tay, trái lại là để chàng mạo hiểm.

Tạ Tư Trạc vẻ mặt rất thật, tỉ mỉ kiểm điểm mình, Tổng Dương thì trở mình suy nghĩ một lát, đột nhiên ném cái giỏ trong tay xuống, thân hình nhanh chóng quay lại phát toàn lực, giống như một con báo lao thẳng về phía Sa vương cách đó không xa.

Không có dấu hiệu gì, đột ngột trở mặt, ra tay.

Tổng Dương hung dữ bổ nhào vào, Sa Vương bất ngờ không kịp trở tay, bị hấn đụng thẳng vào, nhưng bản lĩnh của Sa vương không bình thường, không đợi ngã hoàn toàn, một tay chống xuống mặt đất, dùng sức bật dậy, giống như một quả cầu thịt bật lên giữa không trung, sau đó thân thể giãn ra, giống như một con hùng ưng vật lộn từ trên xuống dưới bổ nhào vào Tổng Dương, hai người xoay thành một đoàn.

Sa dân tất cả đều kinh ngạc, trong số đó, không ít người lập tức rút đao ra, chợt mọi người thấy Tổng Dương là tay không chống đỡ, hai người xoay người đánh không ngừng những quyền mạnh mẽ, nhưng không phải là một trận chiến sinh tử, lúc này đoàn người không giúp đỡ gì nữa, trái lại còn xếp lại thành một vòng, từ bên ngoài hô cổ lên...Xoay một lúc, Tổng Dương quả nhiên không trụ được nữa, nội kình của Sa vương hùng hậu, quyền thuật rất kín kẽ, cuối cùng gắt gao đè hấn xuống, lại vừa tức giận vừa cười:

- Ngươi điên rồi?

Nói xong, Sa vương buông tay đứng lên, giơ tay xoa cái chỗ hốc mắt bị Tổng Dương đánh, Tổng Dương đứng lên, lau vết máu ở miệng, lại phun ra hoàng thổ trong miệng, cười nói:

- Đã thấy người luyện võ thuật của Thiên quyền, không đánh nhau nào được.

Sa vương cũng bắt đầu phun nước miếng:

- Bây giờ phục rồi chứ?

- Tối qua ngài ăn thịt, ta tối qua ăn cháo, đánh không lại ngài là bình thường.

Tổng Dương mạnh miệng nói.

- Vậy ngày mai lại đánh nữa, tối nay ta ăn cháo, người ăn...

Còn chưa nói xong, Sa vương lại thoáng chút suy nghĩ:

- Người là muốn độ sức với ta, hay là muốn nói dối để có thịt ăn?

Tổng Dương cười lớn, trở về cạnh Tạ Tư Trạc; độ sức trong sa dân là một việc rất bình thường, Sa vương cũng không so đo gì, ông ta đánh thắng trận lại rất đắc ý, Sa dân thì hoan hô vui cười.

Tạ Tư Trạc lại vừa căng thẳng, vừa đau lòng, vừa bức bối, không ngừng đỡ Tổng Dương:

- Chàng vừa làm gì vậy?

- Muốn thử xem, bây giờ thử ra rồi, ta thực sự không đánh lại ông ấy, nhưng nếu đánh lên, cũng không phải không có cơ hội.

Tạ Tư Trạc nhú mày:

- Là vì vừa rồi thiếp nói chàng không đánh lại ông ấy, cho nên chàng muốn thử?

Tổng Dương cười gật đầu:

- Nhưng không phải là dối, là vì lời nói của nàng khiến ta có chút tò mò, muốn độ sức với Sa vương, rút cuộc là tình trạng thế nào?

Tạ Tư Trạc hoàn toàn không biết nên đánh giá thế nào, chỉ cười khổ nói:

- Sao lại điên như vậy?

Mà điều đáng phải nhắc đến là, đêm đó Sa vương quả thật đã phái người mang một ít thịt nướng tới cho họ, Tổng Dương đã không đánh không công.

Ba ngày sau, trong doanh địa mới bận rộn, Bạch Âm vui vẻ dựng nhà mới, đến đâu cũng khí thế ngất trời, ở giữa còn xuất hiện một thám mã đại tộc Sa dân, quan sát ở xa, Sa vương Bạch Âm cũng có tình cảm với mọi người, đích thân nghênh đón một đội trong đó, nhưng đối phương không tỏ thái độ gì, không đợi ông ấy tới gần liền xoay người rời đi.

Đại tộc Sa dân bị Sa chủ thống nhất tròn hai mươi năm, bây giờ còn là đồng tộc với Bạch Âm sao? Không ai dám khẳng định... nhưng cho dù nói thế nào, ít nhất trong mấy năm nay không ai đến gây rối, Sa chủ cũng chưa từng lộ diện.

Sáng sớm ngày thứ tư, khi ăn sáng, Ban đại nhân đột nhiên hỏi Tổng Dương:

- Còn nhớ đại lễ cúng thất tuần và hoàng đế Hồi Hột đăng cơ không?

Tổng Dương mơ hồ lắc đầu:

- Cái gì với cái gì?

Lão nhân không giải thích, cười ha hả:

- Nói với người một tiếng, còn ba ngày nữa.

Cách ngày đại lễ cúng thất tuần còn ba ngày nữa, khắp nơi trong cung giăng đèn kết hoa, một bầu không khí vui mừng, tăng lữ Thổ Phiên, thân dân mọi người đều chấn hưng tinh thần, bốn cửa Thánh thành mở ra, nghênh đón các tín đồ khắp nơi.

Trong ngày này, được đệ tử Lạt Ma dẫn dắt, Quốc sư Đại Yến trải qua vô số vòng luẩn quẩn, cuối cùng cũng tới được Thánh thành làm khách nhân.

Khi bước vào Thánh thành, cho dù là nhân vật tầm cỡ thế nào cũng nhất định phải xuống xe đi bộ, Quốc sư nhập gia tùy tục, cũng may là áo choàng của lão rộng thùng thình, đủ để che toàn thân thối rửa, che khuất khuôn mặt trắng bệnh, mới không dọa khiếp người xung quanh.

Đạo Thảo đi theo bên cạnh quốc sư, vẻ mặt thân mật nhìn bốn phía, cũng không khác gì những du khách tới Thánh thành, chỉ có tỉ mỉ quan sát mới có thể phát hiện, ánh mắt của y có chút biến ảo, khiến người

khác không biết y đang nhìn gì; hoặc là nói, y hình như không nhìn gì cả, lại giống như tất cả đều rơi vào trong mắt. Nhưng tướng mạo của Đạo Thảo thực sự rất bình thường, bất cứ ai cũng không để tâm tới y, thì làm sao có thể phát giác sự khác thường trong mắt y.

Đi qua cửa thành, Quốc sư tạm thời nghỉ chân, nhìn thần tiên trong thành, phúc ngữ mang theo nụ cười:

- Cuối cùng cũng tới rồi.

Đạo Thảo phớt nháng nói:

- Bác Kết dẫn chúng ta vòng đi vòng lại, cuối cùng vẫn là không muốn để chúng ta tới làm khách.

Quốc sư nghiêng đầu nhìn y một cái:

- Làm sao, cảm thấy lão ta keo kiệt sao?

Đạo Thảo ứng đáp:

- Lão ta vốn rất keo kiệt, còn cần tôi cảm thấy sao? Đường đường là quân vương cao nguyên, Mật Tông Phật chủ, những việc làm ra không chút phong độ đáng nói.

- Lão ta bắt chúng ta đi vòng, dụng ý ở đâu?

Quốc sư thản nhiên hỏi.

Đạo Thảo chẳng buồn nghĩ ngợi, trả lời luôn:

- Lão ta muốn đập nát uy phong của ngài.

Quốc sư lại hỏi:

- Bác Kết làm như vậy, có hại gì cho ta? Có lợi gì cho lão sao?

Rơm Rạ nhún vai:

- Quốc sư vẫn là quốc sư, cao thủ đệ nhất thiên hạ vẫn là cao thủ đệ nhất thiên hạ, với ngài không có chút tổn thất nào, với Bác Kết cũng không có chút lợi ích gì, trái lại tỏ rõ sự keo kiệt của lão ta, khiến người ta nhạo báng.

Yến đỉnh cười:

- Khá lắm, nghe người nói vậy, ta có chút cảm thấy, Đại Lạt Ma của Thổ Phiên chẳng phải giống thằng ngốc sao? Làm ra chuyện này không hại địch cũng không lợi mình, vô duyên vô cớ lại tự chuốc lấy cái tai tiếng keo kiệt phá hủy thanh danh...

Đạo Thảo có thể nghe hiểu được ngụ ý của Yến Đỉnh, lập tức kiềm chế sự lười nhác, ánh mắt lại du tán khắp nơi cũng trở nên rõ ràng, thận trọng nói:

- Đệ tử ngu dốt, xin sư bá chỉ giáo.

Quốc sư đọc thủ, tiếp tục cười:

- Không cần chăm chỉ như vậy, chỉ là cuộc nói chuyện phiếm giữa người một nhà, bình thường sư phụ người cũng nghiêm khắc như vậy sao?

Đạo Thảo cũng cười:

- Cũng không phải, sư phụ dữ lên thì không ai chịu nổi, nhưng bình thường cũng rất hiền hòa, không nghiêm khắc chút nào, không phải không nghiêm khắc...khụ...

Phúc ngữ nặng nề mà cười to vang dội, nếu người đi đường ghé nhìn, Yến Đỉnh lại tỏ ra vẻ thần bí thường ngày, cười lớn mang tới sự sáng khoái vui sướng mới im tiếng, liền đó lão đột nhiên quay người đối mặt với sơn thần, hai đầu gối quỳ xuống bái lạy.

Rất nhiều người Thổ Phiên trên đường, xa xa nhìn thấy người là liền bái sơn thần, tất cả đều dừng bước, quần áo nghiêm chỉnh, sắc mặt thành kính, trong miệng còn thì thào niệm đọc chú kinh, cũng quỳ lạy, trong khoảng thời gian ngắn trên đường không thấy bận rộn gì, chỉ còn lại sự thành kính... Đạo Thảo giật mình,

cảm thấy tình thế trước mặt rất đáng cười, lại kinh ngạc vì sự thành kính của người Thổ Phiên, đương nhiên cũng không thể thiếu sự buồn bực, không hiểu Quốc sư đang làm gì.

Sau khi lễ xong lại huyền não, Quốc sư cũng đứng dậy, cười nói với Đạo Thảo:

- Thấy ta hành lễ với sơn thần, tưởng ta lạy Đại Lạt Ma sao? Sai rồi, vừa rồi là ta lạy Phật tổ, không phải trong cung điện đại Lạt Ma đó, điều này ta rất rõ, nhưng những người Thổ Phiên này lại trái lại, có lẽ bọn họ tự cho là mình lạy Phật tổ, nhưng thực ra, bọn họ lạy là Bác Kết..những người ngoài chúng ta nhìn vào, Phật tổ là gì, Đại Lạt Ma Bác Kết lại là gì, hoàn toàn phân biệt rất rõ, sẽ không hỗn loạn; nhưng trong mắt người Thổ Phiên, Bác Kết và Phật tổ có lẽ thật sự không có khác biệt gì.

Người Thổ Phiên đương nhiên không phân biệt được Bác Kết và Phật tổ, lời của Quốc sư còn ý chỉ Thổ Phiên là Phật quốc, đại Lạt Ma lại là Mật tông, đại diện duy nhất ở nhân gian của Phật đà, cho nên người Thổ Phiên hết lòng tin theo Phật đà, giống như tín ngưỡng Đại Lạt Ma, đây là một trong hai mà hai trong một.

Đối với đại Lạt Ma mà nói, ông ta muốn tăng cường thống trị, cũng không cần phải đột bản thân như vậy, chỉ cần tăng cường tín ngưỡng trong lòng dân.. Mà trên cao nguyên, vốn dĩ cũng không chỉ có tín ngưỡng Mật tông. Đã từng có rất nhiều Vu môn, Thần giáo, nhiều không đếm xuể. Những tín ngưỡng và thần chi này trong một thời gian dài đều cùng song tồn với Mật tông, cho tới mấy mươi năm nay, chính xác mà nói là mấy chục năm sau khi Bác Kết nắm quyền, hoặc là Tà thần mang tai họa tới, hoặc là Phật đà giảng xuống Tường Thụy, trong thời gian dài, vô số môn giáo tan thành tro bụi, Mật Tông chưa từng phát triển, người trên dưới trong nước hết lòng tin Mật tông, trở thành thời kỳ thịnh chưa từng có sau khi Thổ Phiên lập quốc.

Trên đường có một người cũng tham gia vái lạy, những người khác đều cùng nhau thi lễ, không khó nhìn ra làn gió lễ Phật trong nước Thổ Phiên.

- Đây là trong nước, còn nói là giáo nội, Mật tông cũng không phải là bền như thép, có nhiều người muốn tiến vào tháp Thổ, nhưng mấy mươi năm nay, Bác Kết vẫn an tâm ngồi trong đó ăn chay, những người khác đều hoặc là bị lão ta thu phục, hoặc là bị lão ta phá hủy. Quý vương vọng cốc là có kết cục tốt nhất, may mắn tránh được Bác Kết giết hại, chạy ra ngoài khỏi nghĩa vũ trang, nhưng Vọng cốc hiện giờ cũng không mạnh hơn tang gia bao nhiêu.

Yến đỉnh lộ ra một nụ cười sau mặt nạ:

- Bác Kết này cũng xem như là một nhân vật.

Trong phúc ngữ ít nhiều có chút hưng phấn, đến quốc sư cũng có cảm nhận này, nếu đối thủ quá bình thường, lão sẽ cảm thấy vô vị.

Nói mấy câu kể về cuộc đời của Bác Kết, giọng điệu của Quốc sư thay đổi:

- Nếu Bác Kết thực sự không có gì, là người không hề trí tuệ, thì làm sao có thể có được những thành tích như vậy.

Nói xong, lão lại nhìn Đạo Thảo, mỉm cười nói:

- Một thịnh thế khai sáng cao nguyên, đem Mật tông chân chính phát dương quang đại cũng cố long ỷ, sao có thể là người keo kiệt như vậy, sẽ dẫn tới chúng ta không ngừng vòng quanh, tri hoãn không muốn gặp mặt chúng ta sao? Lão nếu không có mục đích gì đặc biệt, ta dâng đầu của ta cho người...đầu thì thôi, ta đem mặt nạ cho người.

Đầu và mặt nạ của Quốc sư Đạo Thảo không dám lấy, vội lắc đầu, đồng thời truy hỏi Quốc sư:

- Vậy mục đích của lão ta là gì?

- Keo kiệt.

Câu trả lời của Quốc sư là đương nhiên. Đạo Thảo cứng họng, nói được nửa câu lại rút lại, không ngờ những lời giảng vừa rồi đều là vô nghĩa?

- Vừa rồi không phải đã hỏi người, Bác Kết dẫn ta chạy vòng quanh, có hại gì cho ta? Có lợi gì cho hắn?

Quốc sư lần này đưa ra câu trả lời, vẫn là hai chữ:

-Keo kiệt.

Tạm dừng một lát, lão mới tiếp tục giải thích:

- Để ta nghĩ hẩn keo kiệt, là cho hại cho ta; khiến ta nghĩ hẩn là keo kiệt, sẽ có lợi cho hẩn.

Nếu tới bây giờ vẫn chưa hiểu rõ, Đạo Thảo liền uống phỉ được coi trọng:

- Bác Kết giả bộ keo kiệt?

Nếu là người ngoài, sau khi nói xong câu này sẽ cười, nhưng Đạo Thảo không cười, trái lại, gã còn nhú mày, cẩn thận cân nhắc mấu chốt trong đó.

Yến Đình và Hoa Tiểu Phi tình như thủ tục, tình yêu đối với đồ đệ yêu của vị huynh đệ này, lão thậm chí còn sâu sắc hơn những đệ tử của mình. Nói thật, trong số đệ tử của mình lão sẽ nhắc nhở như vậy, chỉ có tên phản đồ A Thái trước đây, đối với A Đại, A Nhị, lão cũng lười nhằn nại nói hai câu.

Nhưng khi Đạo Thảo trầm tư, Quốc sư vẫn không im lặng, nếu đã mở miệng chỉ điểm, lão sẽ giải thích việc này rõ ràng:

- Bác Kết giả bộ keo kiệt có hai lợi ích. Một là, lão ta cho rằng ta đến để cứu giúp lão. Nếu ta có cứu lão, lão không thể thiếu được một con đại sư tử mở miệng. Nhưng lão lại sợ cái giá qua cao sẽ khiến lão bị phá, cho nên lão tỏ ra keo kiệt. Nói nghiêm trọng một chút, lão ta đang muốn tẩy não cho ta, để ta không nhận thức được “Bác Kết ta quen biết là người thực sự keo kiệt., trong lòng ta có một ám hiệu như vậy cho mình, không tránh được sẽ có dự định không tốt, sau này khi bàn bạc giá cả, càng có lợi cho lão ta hơn.

Đạo Thảo hồ nghi:

- Làm như vậy có ích sao?

Quốc sư lạnh lùng đáp:

- Không quan tâm là có lợi thế nào, nhưng người chớ quên địa vị thân phận của ta và lão, ta và lão cùng ngồi thương lượng, kém chút xiu chính là vạn lượng vàng bạc, tam thành ngũ địa, lão nào e ngại sẽ bị coi rẻ một chút, cũng không phải là một con số nhỏ.

Sau khi đợi Đạo Thảo gật đầu, Quốc sư lại nói tiếp:

- Lợi ích thứ hai của việc giả vờ keo kiệt là để “bí mật” chút, không chỉ là vì đối phó ta. Danh tiếng của Phật chủ Thổ Phiên không nhỏ, sớm đã truyền tới khắp Trung thổ.. Keo kiệt là một khuyết điểm, người khác khi muốn đối phó với lão ta, đương nhiên sẽ nghĩ tới bệnh của lão ta, không thể không theo cái khuyết điểm này, nếu như vậy, còn chưa bắt đầu độ sức Bác Kết đã chiếm thế thượng phong trước rồi.

Sự việc vừa nói xong, đệ tử Lạt Ma ở phía trước phụ trách dẫn đường nhận được mệnh lệnh từ trong Tháp cung, Quốc sư cứ như vậy chuyển đường, không tới dịch quán nữa, Đại Lạt Ma Bác Kết mời Yến Đình tới nhập thần điện gặp mặt.

Trương gia đại thiếu

309. Chương 68: Ta Không Thể Hỏi Tỷ, Vậy Ta Hỏi Ông Trời.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 68: Ta không thể hỏi tỷ, vậy ta hỏi ông trời.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Bốn mùa của Nam Lý rất mơ hồ, hai mùa thu, đông khiến cơ thể người ta cảm thấy khó chịu. Nhưng mùa thu năm nay rất đặc biệt, rất trong trẻo..., sau mấy trận mưa, thời tiết lạnh theo ngày, hầu hết hoa cỏ trong phủ gieo trồng đều không chịu nổi ẩm ướt lạnh lẽo, sớm đã héo tàn, khô vàng, khiến mùa thu này cũng trở nên tiêu điều.

Lại một ngày mưa nữa, tiếng mưa tí ta tí tách, rất nhỏ, nhưng từ sáng tới tối mới tạnh.

Tiểu Bộ không biết hưng phấn từ đâu, mạo hiểm vừa sớm đã chạy trong mưa tới phong ấp xem Lưu Nhị huấn luyện đại ưng, đến giờ vẫn chưa về; chỉ còn một người trong phủ, cho tôi tớ lui xuống, đem một tấm ghế dài ra sân, không e dè trời lạnh, một mình nằm ngửa trên ghế, ngẩng đầu nhìn trời sao.

Sau mưa bầu trời đêm như được tắm mát, một dải ngân hà treo tận phía chân trời, rực rỡ mà mỹ lệ. Đáng tiếc, lại không tìm thấy ngôi sao đó của nàng...chàng là yêu tinh hạ thế, đến nay chàng đi rồi, hẳn là đã trở về trời. Nếu thật sự là như vậy, ngôi sao nào là chàng.

Thừa Hợp không tìm thấy, dường như đã mất đi búp bê âu yếm, đôi mắt đỏ hoe.

Từ phía xa bỗng xuất hiện một tiếng ho khan, một thân hình thấp bé, hơi còng đi tới, chủ nhân của Sơn Khê tú, lão thái bà Mộc Ân.

Sơn Khê man không coi trọng lễ nghi, cũng không thể hàn huyên gì, Mộc Ân lập tức đi tới bên cạnh nàng, nói thẳng:

- Ta nghe nói, Tống Dương chết rồi.

Nhâm Sơ Dung ngồi dậy, lẳng lặng nhìn bà:

- Ai nói với bà vậy?

- Ta nói chuyện với A Lý Hán, hẳn vô tình để lộ ra. Ta có chút không tin, đặc biệt tới hỏi người.

Sơn Khê Tú và Hồi Hột vệ là hai võ trang hoàn toàn trái ngược, một người thì tinh thông núi rừng, vóc dáng thấp bé đi lại không tiếng động; một người am hiểu đồng bằng, thân hình khôi ngô đi lại như sấm, nhưng bọn họ đều là tinh binh nhất phẩm, từ lần đầu gặp mặt đã khâm phục lẫn nhau, sống cùng nhau trong một thời gian dài, quan hệ càng ngày càng thân thiết, Mộc Ân đối với những người Hán trong phong ấp đều không phải là giả tạo, coi A Lý Hán của dân tộc Hồi Hột như bạn, thường cùng ngồi uống rượu nói chuyện phiếm.

A Lý Hán phải phụ trách việc liên lạc giữa phong ấp và Đại Khả Hãn Hồi Hột, việc của Tống Dương từ đầu tới cuối đều không giấu nổi hẳn. Vốn dĩ hẳn đồng ý với Nhâm Sơ Dung không truyền ra ngoài, không ngờ sau khi say lại lỡ nói ra, tiết lộ tin tức cho Mộc Ân.

Nhâm Sơ Dung cười, giống như trước kia. Cùng với nụ cười ánh mắt của nàng mê hồn như ánh trăng, lại không thấy sự vui vẻ, chỉ còn sót lại chút khổ sở, trả lời cẩn thận:

- Cả đội ngũ đó đều mất tích rồi, còn chưa thể tìm thấy thi thể của chàng, nhưng hi vọng không lớn.

Nhiều năm quản lý Hồng Ba phủ đã thành thói quen, Nhâm Sơ Dung cũng sẽ không lạc quan mù quáng, nhưng đây không phải nói trong lòng nàng không có kì vọng. Trái lại, nàng là người trông chờ kì tích xuất hiện nhất trong thiên hạ này, trong thế giới này.

Mộc Ân nói chuyện rất thẳng thắn:

- Nói như vậy, Tống Dương chết rồi.

Lão Thái bà không tỏ thái độ gì, tiếp tục nói,

- Tống Dương cửu sắc không dính, vận rủi lại dính vào người, nhất định cả đời đau khổ, tất cả người thân bạn bè của hắn sẽ chết..Nhưng ta thật không ngờ, kết quả không sai, chỉ là trái lại, người khác đều còn sống, hắn lại chết rồi.

Giọng nói của Nhâm Sơ Dung rất lạnh:

- Bà đi đi.

Ba chữ, hai tầng ý nghĩa: Bây giờ còn đi nói cái gì mà cửu sắc không dính, đầu lưỡi của lão thái bà không tránh khỏi có chút ác độc, nhưng nhìn bà đoạt được thi thể của Vưu Thái Y, được Tổng Dương giúp đỡ, Quận chúa lại không so đo với bà ta, chỉ là để bà ta rời khỏi đây luôn; ngoài ra, Sơn Khê Tú coi Tổng Dương là chủ, nay chủ nhân chết rồi, Sơn Khê Tú đương nhiên đạt được tự do, có thể rời khỏi phong ấp trở về núi rừng, trở lại những ngày tháng trước đây của họ.

Nhưng Mộc Ân không đi:

- Tổng Dương chết rồi, ta có một số việc phải nói rõ với người . Lúc đầu không phải Tổng Dương thu phục bọn ta, mà là ta muốn báo đại ơn của hắn với tộc ta, thành tâm coi hắn là chủ. Ba trăm Sơn Khê Tú không phải dựa vào hắn mà sống, làm việc đối lại làm nô lệ, mà là vì các chiến sĩ báo ơn mà đến, khi hắn sống thì nghe hiệu lệnh của hắn, hắn chết rồi vẫn tiếp tục bảo vệ những thứ mà hắn coi trọng, tìm cách báo thù cho hắn.

- Tổng Dương đột tử, Sơn Khê Tú cũng không thể tách ra, nàng có dặn dò gì, không ngại xin cứ trực tiếp giao cho ta, Sơn Khê Tú vẫn sẽ làm việc, dù sao trước đây Tổng Dương cũng từng nói với ta, khi hắn không ở đây, lời của người chính là hiệu lệnh của hắn.

Việc đầu tiên là như vậy.

- Ngoài ra, Tổng Dương chết rồi, lời nguyện rửa cửu sắc không dính bị phá bỏ, ta sẽ thông báo cho đại tộc trong núi, thân thích của hắn chính là người thân của đại tộc Sơn Khê Tú chúng ta, sau này xin hãy năng lui tới.

Mọi rợ trong núi, sẽ không khuyên người ta nên đau buồn, càng sẽ không rơi nước mắt cùng với Nhâm Sơ Dung, bọn họ chỉ hỏi nội tình, biết phía sau nên làm thế nào là đủ, về lời nói khó nghe, chỉ là vì mọi rợ sẽ không đối trá xã giao.

Nhâm Sơ Dung gật đầu với lão thái bà:

- Đa tạ. Ngoài ra việc của Tổng Dương, tạm thời không thể báo cho Tiểu Bộ .

Nàng cũng không biết rốt cuộc là có thể giấu được tới bao giờ. Đã cuối thu, ngoảnh mặt cái đã lại sang đông, mà nháy mắt cái đã lại sang tháng hai đầu xuân, Nhâm Sơ Dung nhớ rất rõ, mười chín tháng hai, ngày đại cát, ngày hòa thân của Hồi Hột Nam Lý..cho dù bây giờ giấu được, đến khi đó có thể giấu nổi không.

Nhưng Nhâm Sơ Dung không có cách nào, nàng căn bản không dám nghĩ nếu Tiểu Bộ biết thì sẽ thế nào.

Thật khéo, Nhâm Sơ Dung vừa nhắc tới Tiểu Bộ, bên ngoài hầu phủ bỗng truyền tới những tiếng náo loạn, Nhâm Tiểu Bộ đã về. Nhưng công chúa điện hạ là bị người ta lôi về, một đám Hồng Bá vệ ánh mắt kinh hoàng, Tần Trùy ảo não tự trách, Lưu Nhị cũng chen vào đám người, trên mặt đều là sự sợ hãi.

Tiểu Bộ nằm trên cáng, dưới vai phải máu me đầm đìa, nhiễm đỏ cả nửa thân người.

Nhâm Sơ Dung vội vã truyền đại phu trong phủ tới, vừa đón lấy, tỷ muội tình thâm, lo lắng tới mức bước chân đứng không vững, nửa người dựa vào đá, may mà Mộc Ân đã vội đỡ lấy.

Đuối tới cạnh cáng, chỉ thấy Nhâm Tiểu Bộ đau đến cắn răng há miệng, nhưng thần trí vẫn tỉnh, vừa nhìn thấy tỉ tỉ, giống như đứa trẻ được yêu chiều, vẻ mặt đau đớn càng rõ hơn, miệng cũng lèch.

Thực sự là trọng thương, so với vết thương bị đao chém lên vai còn muốn nghiêm trọng hơn, cũng may vết thương lúc đầu đã được Tần Trùy cứu chữa, miệng vết thương bước đầu đã được bảo vệ, nếu không sẽ mất máu rất nhiều, không thể cứu được cái mạng nhỏ của nàng.

Nhâm Sơ Dung vừa sợ vừa giận, hỏi một vài người đi theo bảo vệ Tiểu Bộ:

- Rút cuộc là có chuyện gì?

Không đợi người khác trả lời, Tiểu Bộ vội vàng thu lại vẻ mặt đau đớn, cố sức nói:

- Cho dù việc của bọn họ, là tự muội gây họa.

Lưu Nhị đứng một bên vẻ mặt cầu xin nói:

- Là Lưu Thạch Lự, lưu Thạch Lự đã thương người.

Nhâm Sơ Dung giận dữ hỏi:

- Cái gì Lưu Thạch Lự?

Lời vừa nói hết nàng càng hiểu rõ, nhủ mày nói:

- Lưu Thạch Lự? Là người nuôi gia súc đã thương muối muối của ta?

Lưu gia ai cũng đều có tên, đương nhiên cũng không phải là tên gì hay, từ Lưu Ngũ một đường xấp xếp xuống, đến nay lưu Gia Quân đã hợp nhất được mấy người, đã xấp được hơn hai trăm con.

Trọng thương trong người cũng không chậm trễ, Tiểu Bộ nhanh mồm, tiếp theo nói:

- Cũng đừng trách Lưu Thạch Lự, là muối rút cái lông vũ dưới cổ nó, khiến nó nóng nảy.

Lưu Nhị huấn luyện chim Thái Thần, thực sự có kết quả, gã hiệu lệnh một tiếng, đàn chim hoặc là chạy, hoặc là vỗ nhảy, quả nhiên là một đội mãnh thú, mà làm bạn với Lưu Nhị, chim Thái Thần cũng kiềm chế sự hung dữ, sẽ không dễ dàng sát thương người. Tiểu Bộ hôm nay đi xem Lưu Nhị thuần diều, một lần còn cười lên đầu mấy con, ôm lấy cổ chúng chạy như bay tìm niềm vui.

Vốn dĩ mọi thứ đều rất tốt, nhưng trong lúc vô ý nghe Lưu Nhị đề cập, dưới cổ của hung cầm có một nhúm lông là vảy của chúng, một khi động vào thì sẽ nổi xung, trở lên lục thân không nhận. Kết quả Nhâm Tiểu Bộ động phải, thừa lúc người khác chưa kịp bắt lấy Lưu Thạch Lự, lập tức gặp phải đại họa.

Lưu Thạch lự vốn lất từ trên đầu nàng mổ xuống dưới, may mà Tiểu Bộ đã chú ý phòng thân trước, kịp thời tránh được, Lưu nhị lớn tiếng quát, Hồng Ba Vệ nhảy lên, nàng mới tránh được kiếp nạn.

Nhâm Sơ Dung nghe xong cảm thấy đầu ong ong, cắn răng cả giận nói với muối muối:

- Muối không còn là trẻ con, người lớn như vậy rồi, sao lại còn không biết phân biệt nặng nhẹ thế.

So với vết thương nặng sau lưng, Tiểu Bộ đương nhiên sợ tỷ tỷ trách cứ hơn, đau như vậy nhưng vẫn phải giả bộ, không có cách nào lại cọt nhả nữa, kể sách ngày hôm nay chỉ có “ cổ tả hữu mà nói nó, tiếp tục nói lời vô nghĩa:

- Tiểu Dung nhi, tỷ đừng nói...Lưu Nhị luyện diều thật có một bộ...Thạch Lự sát thương muối, gã thét to một tiếng, những con khác đều vỗ lại Thạch Lự. Nhìn muối ánh mắt lộ rõ vẻ đau lòng.

Lưu Nhị cũng tỏ ra đau lòng, Thạch Lự đã thương người ắt phải chịu phạt, nhưng lần này là oan ức cho nó.

Thời gian mấy câu nói, đại phu đã tới, nhìn vết thương của công chúa lập tức bắt tay vào trị liệu, bận rộn hơn một canh giờ, ông ta cũng đã xong, nói với quận chúa đang đợi ở bên ngoài đã xử lý thỏa đáng, vết thương tuy nghiêm trọng nhưng may mà chưa bị thương đến chỗ nguy hiểm, sau này chỉ cần thay thuốc, điều dưỡng là sẽ mau lành.

Khi đại phu đang trị thương cho Tiểu Bộ đã dùng thuốc an thần, lúc đó Tiểu Bộ đã ngủ một giấc, mấy canh giờ cũng chưa tỉnh, đại phu đặc biệt dặn dò, lần này cảm thấy người bị thương rất quan trọng, nhất định không được đánh thức, cho dù bảo vệ cũng chỉ ở ngoài cửa, không được quấy rầy nàng.

Thừa Hợp cuối cùng cũng yên lòng, cùng với những người khác, nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Nhưng trước khi mọi người rời khỏi, Tiểu Bộ vốn đang ngủ say bỗng choàng mở mắt. Không phải là thuốc an thần không có hiệu quả, mà là nàng miễn cưỡng bản thân không được ngủ, nàng còn có việc chưa làm xong.

Cổ sức động dậy cơ thể, trước sau cố gắng mấy lần, cuối cùng cũng rút được cánh tay bị thương ra, hai tay miễn cưỡng tạo thành chữ thập, trong lòng cầu nguyện Phật tổ: Ta đã bị thương rồi, mà còn suýt chết. Trước đây mỗi lần “biết trước” đều là “ ăn cơm trước, trả tiền sau”, vận dụng bản lĩnh đó trước, trời phạt giáng tai họa sau; lần này ta trả tiền trước, đợi vận dụng bản lĩnh..Phật tổ ngài phải ghi nhớ, ta đã trả tiền rồi, ngài không thể tìm Tổng Dương tính nợ.

Tiểu Bộ không phải con cóc, không khí khác biệt trong phong ấp, tỉ tỉ mắt hờn bạt vĩa, “thư tới” của Tổng Dương, mình là người biết cuối cùng.., những dấu hiệu này, nàng đâu thể không có chút nghi ngờ.

Tam tỉ không nói, Tiểu Bộ giả ngốc không hỏi, nhưng việc liên quan tới an nguy của Tổng Dương, nàng đâu thể thực sự không hỏi...chỉ là không đi hỏi Nhâm Sơ Dung thôi, nàng hỏi trời, nàng có bản lĩnh đó.

Nhưng Tổng Dương từng nói, nếu nàng không dùng tới tài bói toán biết trước, thần phạt giáng hóa sẽ rơi lên người hần, cho nên nàng nghĩ ra biện pháp “ trả tiền trước”, nàng cố ý để Thạch Lựu đả thương mình, đây là “tiền cơm” của nàng.

Sau khi cầu nguyện, trên trời không có sấm, dưới đất không có chấn động, tất cả đều rất yên bình, trong lòng Tiểu Bộ nhẹ nhàng thở ra, Phật tổ không tỏ rõ, hần là đã đồng ý rồi. Bây giờ nàng rất mệt mỏi, trong đầu cuộn cuộn nặng nề, lại không có tinh thần để phát động bản lĩnh đó, cũng may Phật tổ đã “ thu tiền”, bói toán còn lại tạm thời không cần gấp, đợi ngủ một giấc.. nghĩ tới đây, nàng đã nằm trên tháp ngủ một giấc quen thuộc rồi, hai tay còn đặt thành chữ thập.

Lần này Nhâm Sơ Dung cũng không thể đoán ra tâm ý của Tiểu Bộ, sau khi ra khỏi phòng Tiểu Bộ, nàng cho những người khác lui, tự mình ở lại, giữ ở ngoài cửa của muội muội, cho đến lúc này nàng mới phát hiện Mộc Ân vẫn chưa đi.

Nhâm Sơ Dung sợ nói chuyện sẽ gây ồn cho Tiểu Bộ, làm hiệu với Mộc Ân, đưa bà đi xa một chút, mới hỏi:

- Còn có việc gì sao?

- Lời còn chưa nói xong, vừa nói rồi, mối thù của Tổng Dương Sơn Khê Tú sẽ gánh vác, ta muốn hỏi nàng kẻ thù là ai.

Nghe A Li Hán nhắc tới việc Tổng Dương gặp chuyện, Mộc Ân luôn chứng thực với Nhâm Sơ Dung, còn chưa kịp hỏi A Li Hán tình hình cụ thể, đương nhiên cũng không biết kẻ thù là ai.

Nhâm Sơ Dung từ chối trả lời, nói:

- Việc báo thù...ta còn đang chuẩn bị..đợi tin của ta đi.

Mộc Ân không dài dòng, gạt đầu quay người bước đi, đợi bà ta đi rồi Nhâm Sơ Dung lại lộ ra một nụ cười khổ trên mặt. Báo thù? Mối thù này nên báo thế nào đây, so sánh với tấn công đại Yến còn dễ hơn nhiều so với việc báo thù, ít nhất Đại Yến và Nam Lý giáp nhau, mà Khuyển Nhung và Nam Lý cách xa hàng nghìn dặm cách cả một cái Trung thổ, Nhâm Sơ Dung cho dù muốn lấy trứng chọi đá, nàng cũng không có cơ hội, không có tư cách này.

Vốn dĩ, nàng đã vạch ra một kế hoạch có liên quan tới việc báo thù, tám ngàn Thiên Dạ Xoa tây tiến, bảm trụ Thổ Phiên, ngóng trông Nhật Xuất Đông Phương có thể đủ nhớ tới tình nghĩa huynh đệ, xuất binh Khuyển Nhung, ít nhất cũng đòi lại công bằng cho Tổng Dương. Đáng tiếc, Thiên Dạ Xoa đã xuất binh một thời gian, bọn họ không phải đi một mình, còn mang theo “Vòng dương” ba trăm hầu tử của mấy trăm năm, khi xuất chinh binh sĩ sắc mặt đều rất hưng phấn, ý chí chiến đấu ngút trời, lúc đó quận chúa còn thực sự nghĩ rằng bọn họ có thể làm được việc lớn, không ngờ đến bây giờ Thổ Phiên lại sóng êm bể lặng, hoàn toàn không có dấu hiệu nào động nào, thám tử truyền báo cũng không bình thường, Thiên Dạ Xoa sớm đã mất liên lạc, bọn họ giống như tan vào không trung, không biết là lạc đường, hay là đã bị người Thổ Phiên bao vây tiêu trừ.

Thật sự cũng không nằm ngoài dự liệu, Nhâm Sơ Dung làm sao không hiểu, dựa vào tám ngàn ba trăm người, làm sao có thể vì Hồi Hột mà bảm trụ Thổ Phiên? Kế hoạch của nàng khả năng thành công là rất nhỏ, chỉ là nếu không làm gì, Nhâm Sơ Dung sẽ không biết ăn nói thế nào với mình, lúc này mới sai Thiên Dạ Xoa xuất chinh.

Cho dù Thiên Dạ Xoa có thể bảm trụ được Thổ Phiên, còn không xác định được Hồi Hột có thể xuất binh thảo nguyên không. Huống chi đến nay Thiên Dạ Xoa đã xuống biển, Thổ Phiên bốn phía rất thái bình, áp lực với Hồi hột rất lớn... tình hình như vậy, Tổng Dương ở xa trên đại mạc, làm sao có thể nói nghĩa khí cũng không thể động binh với Khuyển Nhung.

Hơn nữa, quốc gia đại sự, Nhật Xuất Đông Phương còn nói nghĩa khí với Tống Dương sao? Nhâm Sơ Dung cười buồn bã.

Lúc này Nhật Xuất Đông Phương đang được trong ngoài điện thánh hóa cung hô mây gọi gió.

Làn khói trong nô điều nhẹ nhàng kêu, làn khói ẩn khác cuộn long vì khói mà nóng lên trông thấy, giường nanh múa vuốt rất uy phong. Khói nhẹ bị Nhật Xuất Đông Phương hút vào miệng, sau đó phun ra từ lỗ mũi, tràn hun hun thuốc lá.

Quý tộc Hồi Hột phần lớn rất thích hút thuốc lá, nhưng Nhật Xuất Đông Phương lại là ngoại lệ, hẳn bình thường rất ít khi lấy ra điều thuốc của mình, trừ phi hẳn gặp phải một vấn đề nan giải.

Trước mặt Nhật Xuất Đông Phương, một người trung niên cúi đầu trang nghiêm.

Người trung niên gọi là Tháp Cách, là nô bộc trung thành nhất của Nhật Xuất Đông Phương, khi Đại Khả Hãn còn trẻ ông ta đã luôn theo bên cạnh chủ nhân, làm việc rất đáng tin cậy, là người có tài cán.

Nhật Xuất Đông Phương từ một vương tử bình thường thành Tát Mặc Nhĩ Hãn, đến hôm nay lại là chủ của đại mạc, một đường đi tới Tháp Cách toàn tâm phục vụ, đương nhiên Đại Khả Hãn cũng chưa từng bạc đãi ông ta, sau khi thành thế đã ra sức đề bạt, đến nay Tháp Cách đã từ nô bộc trở thành quý tộc, thế lực và thực lực đều không thể so sánh.

Sau bữa tối không lâu, Tháp Cách đã tới, lúc trước ông ta đã làm thay chủ nhân một việc, đến giờ chuẩn bị thỏa đáng trở về phục mệnh, chỉ đợi mệnh lệnh cuối cùng của chủ nhân...Nhưng Nhật Xuất Đông Phương vẫn đắn đo chưa có quyết định, từ lúc Tháp Cách vào cung hẳn đã bắt đầu hút thuốc, đến bây giờ hai canh giờ đã qua, Đại Khả Hãn cũng không biết đã đổi qua bao nhiêu lần khói, nhưng vẫn trầm mặc không nói.

Tháp Cách giống như một pho tượng đá, lẳng lặng ngồi một bên, không cử động, càng không lên tiếng thúc giục.

Đột nhiên, “răng rắc” một tiếng từ trong miệng Đại Khả Hãn truyền ra, hàm răng của hắn quá sức, cắn phải điều thuốc.

Vỡ ra, đâm vào đầu lưỡi, Đại Khả Hãn dùng sức nhổ ra vài cái, một ngụm máu cũng phun ra đất, đồng thời phát tay gỡ đoạn thuốc ra, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nói với Tháp Cách đang đứng trước mặt:

- Đốt.

Tháp Cách cũng không nói nhiều, cúi đầu với chủ nhân, quay người bước đi.

Sau khi Tháp cách đi khỏi, tấm màn che phía sau Đại Khả Hãn rung lên, A Hạ bước ra, từ phía sau bước ra trước ghế, hai chân lại duỗi ra ngồi trên đùi của Nhật Xuất Đông Phương, hai tay ôm cổ hắn.

Nhật Xuất Đông Phương đã đưa ra quyết định, sự do dự và lo được lo mất lúc trước giờ đã trở thành hư không, không chút khách khí sờ vào phía trong áo lót của người đàn bà.

Tuy sớm ở cùng nhau, bị đôi tay đó sờ không biết bao nhiêu lần, nhưng A Hạ vẫn cảm thấy ngứa ngáy khác thường, cơ thể nhanh chóng mềm nhũn ra,

Một đôi nam nữ tình đầu ý hợp, nụ hôn nhẹ nhàng chóng trở lên ướt sũng, người con gái Hồi Hột còn can đảm hơn nhiều so với các cô gái nhà Hán, khi động tình A Hạ nhẹ nhàng vịn vịn, rút ra cánh tay, giống như con rắn tiến sâu vào quần của Đại Khả Hãn, một đường xuống dưới lại xuống dưới, nhưng khi nàng khó khăn lắm mới tìm thấy, Nhật Xuất Đông Phương cách quần đề tay nàng:

- Nói hai câu đứng đắn trước.

A Hạ dùng sức cắn môi, hẳn nói gì nàng đều sẽ nghe, nào sợ trong lòng, ngọn lửa đó trong lòng bây giờ như cháy sạch, nàng cũng sẽ nhẫn lại, không ngờ còn không đợi gạt đầu, Nhật Xuất Đông Phương lại cười nói:

- Vẫn là làm chuyện đứng đắn trước đi.

Nói xong, hai tay dùng sức ôm lấy người phụ nữ của mình, trong tiếng cười khanh khách của A Hạ chạy tới chiếc giường mềm mại lớn nhất trong thành của dân tộc Hồi Hột.

Sau khi du dương qua đi, đại Khả Hãn đổ mồ hôi, lật người ngã nằm xoài xuống, trên giường bày ra một chữ lớn, A Hạ vừa mới không sao động đây, bây giờ bắt đầu bận rộn lên, uống nước để giải cơn khát trong người, lại cầm lấy chiếc khăn lau mồ hôi cho hần.

Đại Khả Hãn thấy mỹ nhân của mình bận này bận nọ, nụ cười hiện lên roi rói, lại nằm một lúc mới ngồi dậy, giờ tay kéo A Hạ vào trong lòng, bắt đầu nói việc chính:

- Trong nhà nàng chuẩn bị xong chưa?

A Hạ là tiểu quý tộc, thế lực trong nhà không phải quá lớn, nhưng gia tộc của nàng tọa lạc ở phía đông Hồi Hột, cách không xa mấy nơi Khuyển Nhung từng tập luyện, gia tộc có nhiều dũng sĩ, tổ tiên A Hạ mấy đời đều là vũ dũng nổi tiếng đại mạc. Là tộc binh dưới trướng nhà nàng không nhiều lắm, nhưng tinh nhuệ vô cùng.

Trước đây không lâu Đại Khả Hãn thông báo cho a Hạ, muốn nàng liên lạc chủ quản trong nhà tập kết tộc binh đợi lệnh, nhưng không nơi phải làm gì.

A Hạ gật đầu:

- Chỉ cần nhận được hiệu lệnh, lập tức có thể xuất chinh.

Khi nói chuyện, nàng tỏ vẻ do dự, Đại Khả Hãn chiêu binh gia tộc nàng, đây là một vinh quang lớn, nhưng bây giờ biên cương vô sự, trong nước thái bình, nàng không nghĩ ra hần dùng tộc binh của nàng làm gì.

Trương gia đại thiếu

310. Chương 69: Đáng Chết.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 69: Đáng chết.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nhật Xuất Đông Phương hiểu được sự nghi hoặc của A Hạ, không vội giải thích, mà hỏi lại:

- Nàng còn nhớ không, trước đây có một ngày, đêm khuya ta triệu tập trọng thần vào cung, thương lượng việc xuất binh Khuyển Nhung?

A Hạ xì một tiếng bật cười, trong ánh mắt không che nổi sự vui vẻ. Nàng đương nhiên từng nghe việc này, đêm đó Đại Khả Hãn tìm cái chết, muốn động binh, đi thảo nguyên tìm Nghĩa đệ. Thấy nàng cười gật đầu, Nhật Xuất Đông Phương lại hỏi:

- Nàng cũng biết, đêm đó mục đích của việc ta làm loạn là gì?

A Hạ đỏ mặt, ánh mắt mềm mại đầy vẻ quyến rũ, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Mượn nguyện vọng của Tống Dương vương gia, đề xuất hôn sự của thiếp...chàng đối tốt với thiếp, thiếp rất vui.

Không ngờ Nhật Xuất Đông Phương lắc đầu:

- Ta muốn lấy nàng làm chính thất, đây là việc không thể nghi ngờ, ai cũng không thể ngăn cản. Nhưng đêm đó dụng ý của ta là không phải như vậy.

Ánh mắt của A Hạ mê mẩn, nhìn Đại Khả Hãn.

- Tống Dương mất tích trên thảo nguyên, không ngoài hai kết quả, một là bình yên trở về, hai là chết tha hương.

Nhắc tới Tống Dương, vẻ mặt của Đại Khả Hân cũng không thay đổi nhiều, chỉ một chút tinh mang xẹt qua trong mắt, chợt lóe lên:

- Lúc đó hân tung tích không rõ, việc ta chỉ có thể làm là phái người lên thảo nguyên nghe ngóng, tìm người...nhưng ta tự hiểu rõ một việc: Ngộ nhờ hân thật sự đã chết trên thảo nguyên, người làm huynh trưởng như ta có thể làm được gì?

A Hạ vẫn có chút buồn bực, khẽ nhú mày, chưa tiếp lời nói xen vào, Đại Khả Hân đã tiếp tục nói:

- Đêm đó triệu tập quần thần tới, ta nói xuất binh lên thảo nguyên tìm Tống Dương chỉ là cái có, ta thực sự muốn thăm dò đó là: một ngày kia tin Tống Dương chết truyền về, ta có thể xuất binh báo thù hay không.

Khi Tống Dương sống chết chưa rõ. Đại Khả Hân sẽ không liều lĩnh động tới binh đao. Dù sao Tống Dương cũng không phải người bình thường, hoặc tận mắt nhìn thấy, hoặc nghe A Hạ thuật lại, Nhật Xuất Đông Phương hiểu được bản lĩnh của người huynh đệ kết nghĩa này của mình, nói mấy câu thật lòng, hân cũng không tin Tống Dương thực sự đã chết trên thảo nguyên, lúc đó mạo hiểm xuất binh, lại rước lấy tai họa chiến tranh trong thời gian dài, kết quả Tống Dương lại bình yên trở về Nam Lý. Các võ sĩ Đại Mạc sẽ tạo phản chống lại quân vương hồ đồ Đại Khả Hân này.

Nhưng nếu cái chết của Tống Dương là thật thì sao? Mình nên làm gì?

- Đêm đó ta chỉ muốn xem tâm tư của các đại thần, kết quả không nằm ngoài dự đoán, bọn họ không đồng ý...bọn họ sẽ không vì tìm người mà đánh nhau, đương nhiên cũng sẽ không ủng hộ ta xuất binh để báo thù.

Nhật Xuất Đông Phương gơ tay véo má A Hạ, nói tiếp:

- Vẫn chỉ là thử. Không thể cương, dù sao cũng có bậc thang, ta chính là nhắc tới việc lấy nàng.

A Hạ gật đầu, không biết nên nói gì. Chỉ an ủi nói:

- Tâm tư của Vương gia Tống Dương, thân thủ đều lựa chọn tốt nhất, lại tinh thông y thuật độc thuật, sẽ có có việc lớn gì, sớm muộn có thể quay về.

- Không về được nữa. Ta đã nhận được thư từ Yến Tử Bình, bọn họ tìm được mật thư nói Lang tốt truy sát Tống Dương đã hoàn thành nhiệm vụ... Hoàn thành nhiệm vụ, thăng ngốc cũng hiểu là chuyện gì. Chỉ là bây giờ vẫn chưa tìm thấy thi thể mà thôi, Tống Dương đã chết,.. Không cần đặt trong lòng.

Nhật Xuất Đông Phương thở dài một tiếng, lập tức chuyển:

- Mười ngày nữa, cung Trường Minh sẽ gặp đại hỏa, Thánh điện thiên cổ sẽ bị hủy hoại trong chớp lát.

Hồi Hột dựng nước tuy rằng lịch sử hơn trăm năm, nhưng giáo pháp thờ phụng hỏa thần đã lâu, kế thừa đầu chỉ ngàn năm..Thời cổ dân tộc Hồi Hột thường trú trong ốc đảo, trước sau cũng mất hơn trăm năm. Xây thành một cung điện rộng lớn thờ phụng Thánh Hỏa, mấy trăm năm sau thay đổi tuyến sông, ốc đảo rất nhanh trở nên hoang vu, Hồi Hột trước hết bắt buộc phải rời khỏi. Cung Trường Minh không có cách nào mang theo, chỉ có thể ở lại trong sa mạc.

Sau này thực lực của Hồi Hột dần phát triển.. Lại trải qua hàng trăm năm, cuối cùng cũng thống nhất đại mạc, khai tông kiến quốc, thời gian này người Hồi Hột đã sớm sửa chữa xong thần điện mới đến cung Phụng Thánh Hỏa, cung Trường Minh năm đó lại phé mà không hoang, được cho là di tích vĩ đại mà tổ tiên để lại còn sót lại, đến nay đã hàng ngàn năm, tuy không có ý nghĩa tôn giáo nhưng cung điện đó vẫn là vật tổ của người Hồi Hột.

Chợt nghe thấy cung Vinh Minh cũng bị thiêu, A Hạ giật mình, toàn thân bất giác căng thẳng, người kia vỗ vai nàng, ra hiệu nàng trầm tĩnh lại:

- Gần đây ta sai Thập Cách chuẩn bị, chính là việc này.

A Hạ ánh mắt lẳng lặng, nhìn Đại Khả Hân:

- Chàng..tại sao lại phải đốt cung Trường Minh?

Sắc mặt Nhật Xuất Phương Đông trầm xuống, lắc đầu nói:

- Sai rồi, không phải ta đốt, là Khuyển Nhung trên đại mạc gây ra, Lang tốt hủy thần tích của tổ tiên ta, đây là nỗi nhục nhã lớn nhất của tất cả con dân Hồi Hột, ngoài lựa chọn khai chiến ra không có lựa chọn khác. Khi ta triệu tập tất cả các dũng sĩ tập kết chuẩn bị chiến tranh, nhà nàng sẽ xuất kích trước, rút trước, bất luận thành bại đều là lập đại công.

A Hạ cuối cùng cũng hiểu ý của Đại Khả Hãn, ông ta đã hạ quyết tâm khai chiến với vua Phương bắc, kiếm cơ để các đại thần ủng hộ, không tiếc thân diện của mình giá họa cho Khuyển Nhung.

Hiểu được dụng ý của Nhật Xuất Đông Phương, A Hạ chỉ cảm thấy tim như nhảy ra khỏi lồng ngực:

- Chúng ta đánh Khuyển Nhung...Thổ Phiên thừa cơ đánh lên thì làm thế nào?

- Trung thổ không phải chỉ có ba nước Hồi Hột, Thổ Phiên, Khuyển Nhung, phía đông Thổ Phiên có Đại Yến, đông nam có Nam Lý, yêu tăng Bác Kết cũng có bản khoán của hãn..yêu tăng thật không muốn quan tâm, cùng lắm chính là đại loạn thiên hạ.

Nói xong, ông ta cười lên:

- Trong năm nước trung thổ, ai không sợ thiên hạ đại loạn nhất?

Tuy là hỏi nhưng không cần A Hạ trả lời, ông ta giơ tay chỉ vào mũi mình:

- Chỉ duy nhất có Hồi Hột ta.

Nhật Xuất Đông Phương nói như vậy tự có đạo lý riêng của ông ta, nếu thật sự có đại chiến, Hồi Hột có khả năng sẽ bị đánh bại. Nhưng những cường quốc khác muốn ông ta mất nước diệt chủng, không thể nghi ngờ khó hơn lên trời.. Hồi Hột là nước hoang mạc, sa mạc mệnh mông chính là chỗ dựa lớn nhất của họ, bất luận quân lữ của người Hán, Lang tốt trên thảo nguyên vẫn là tăng binh của Thổ Phiên, đều khó mà tác chiến trên sa mạc, ưu thế địa lý của Hồi Hột thực sự rất bất ngờ.

Như vậy chẳng khác nào một chân đứng trong thế bại trận, nếu phải chơi xiếc “ ngọc nát đá tan”, Hồi Hột vẫn thật sự không sợ nhất.

A Hạ đứng dậy, xuống giường, lần này lấy ra không phải là nước, mà là một bình rượu nho ngon, sau khi đưa vào tay Đại Khả Hãn lại hỏi:

- Xuất binh thảo nguyên, thống kích Khuyển Nhung, chỉ là vì báo thù cho Vương gia Tổng Dương sao?

Đại Khả Hãn thích rượu, uống một hơi là hết nửa bát, lúc này mới hả giọng, lắc đầu cười:

- Hành động theo cảm tính vui lấp con dân vào nước lửa, đó là hành vi của hôn quân. Lần này đánh lang tốt, ta có ba dụng ý. Nói về điều thứ nhất, nàng biết, trên tay Tổng Dương có một bảo vật, vì thế ta còn từng đưa nàng vào Phương Hoàng thành mạo hiểm.

- Thi thể độc nguyên?

A Hạ đương nhiên nhớ việc này.

Nhật Xuất Đông Phương gật đầu:

- Ta và Tổng Dương cùng hưởng mọi thứ, trưởng bối của hãn chính là người thân của ta, đương nhiên không thể có chủ ý đối với cổ thi thể đó, nhưng Tổng Dương đã chết. Khi hãn sống, những việc ta nên làm ta đều làm rồi. Bây giờ hãn không còn nữa, lời thề hỏa tâm ngọc chứng cũng đã tiêu tan, độc nguyên đó, ta sẽ lại đến lấy. Nhưng ta không thể phái người đi tìm, đi ăn cắp, đi cướp, ít nhất bây giờ sẽ không.

- Hiện giờ chủ quản của Yến Tử Bình là một quận chúa được hoàng đế Nam Lý ban hôn cho Tổng Dương, sau khi Tổng Dương chết, tâm nguyện lớn nhất của vị quận chúa này là báo thù, nàng ấy muốn ta có thể xuất binh giết lang tốt.Vậy thì ta liền xuất binh, nhưng sau đó ta sẽ yêu cầu nàng đưa ta cổ thi thể đó.

Nhật Xuất Đông Phương mãi không quên được lạo dịch độc nguyên, nhưng ông ta căn bản không biết, thi thể của Vương Thái Y chôn không lâu, sớm đã không còn tác dụng, nếu không làm sao đợi đến lúc ông ta cần, Yến quốc sư sớm đã ra tay trước rồi.

A Hạ hỏi:

- Đây là điều kiện xuất binh? Quận chúa Nam Lý đồng ý?

- Không, ta vẫn chưa nói với nàng ta. Đợi đánh Khuyển Nhung xong mới yêu cầu nàng ta.

A Hạ cau mày:

- Lúc đó, nàng ta sẽ đáp ứng?

Nhật Xuất Đông Phương bị A Hạ hỏi tới độ không còn kiên nhẫn:

- Con người ta làm việc, nàng không phải không biết. Mặc kệ chuyện gì, ta đều phải làm trước việc của ta, đến lúc đó ta đã đánh xong Khuyển Nhung, không then với lòng, không định ức hiếp quả phụ mà huynh đệ để lại. Nàng ta nếu hiểu lý lẽ, chắc chắn sẽ giao độc nguyên cho ta, nếu không đáp ứng, ta lại phái người đi tìm, cướp đoạt cũng không muộn.

A Hạ nghe thế nào cảm thấy thế nào đây không phải là chủ ý cao minh, nhưng cũng không dám nói thêm gì.

Nhật Xuất Đông Phương lại đặt tay lên ngực A Hạ, vừa vuốt ve vừa nói:

- Nguyên do thứ hai là vì nàng. Bọn họ không phải nói nếu nhà nàng lập được công lớn, ta sẽ có thể cười được nàng sao? Vậy thì ta cho nhà nàng lập công. Nhưng không đánh giặc, công lớn ở đâu được.

Không nhắc tới việc có tình nguyện hay không. Chỉ nói theo đạo lý, nguyên nhân đầu tiên Đại Khả Hãn đánh Khuyển Nhung vẫn miễn cưỡng hiểu được, dù sao “lạo dịch”, đại sát khí này nếu có thể bị Đại Khả Hãn nắm giữ, thực lực của Hồi Hột lập tức có thể nâng lên một bậc; Nhưng đạo lý thứ hai của ông ta, vì giúp nhà A Hạ lập được công lớn mà khai chiến, chính là hành vi của một hôn quân..A Hạ khi nghe lý do này, sắc mặt do dự, khi nghe lý do thứ hai lại có vẻ mặt hưng phấn, dường như Nhật Xuất Đông Phương là một vị minh quân tuyệt thế.

A Hạ nhanh như bay liên tục gật đầu, truy hỏi:

- Nguyên nhân thứ ba thì sao?

Hai lý do trước Đại Khả Hãn nói chậm rãi, nhưng nói đến lý do thứ ba, ông ta đột nhiên ngậm miệng. Trầm mặc một lúc lâu, Nhật Xuất Đông Phương đột nhiên nói với A Hạ:

- Mặc quần áo vào, lấy rượu. Ba bát.

Người kia cũng không hỏi nhiều, giúp người tình mặc quần áo chỉnh tề, sau đó mình cũng mặc chỉnh tề, dùng bát vàng lấy mỹ tửu.

Nhật Xuất Đông Phương đứng trang nghiêm trong phòng, mấy bát rượu ngon bày trước mặt, bát thứ nhất bị ông ta từ từ đổ trên mặt đất, hai bát còn lại ông ta và A Hạ mỗi người một bát, bưng lên uống một hơi cạn sạch.

Theo rượu uống cạn, Nhật Xuất Đông Phương không nói nữa chữ, nhưng bát rượu ngon đầu tiên rải trên mặt đất là kính ai, ai cũng có thể hiểu..Kính Tống Dương một ly, Đại Khả Hãn đặt ly rượu xuống, lại nói tiếp:

- Con người Tống Dương, bên cạnh có không ít người, thực lực ở Nam Lý không nhỏ, hẳn có chuyện đương nhiên sẽ có nhân vật lợi hại báo thù giúp hãn, vốn không cần đến ta ra tay... Nhưng hãn chết trên thảo nguyên.

- Lang tử nói đã tiễn đặc sứ Nam Lý qua rồi, nhưng chúng ta chưa thấy người, không cần hỏi nữa, sứ đoàn là bị Khuyển Nhung hại. Trước đó Tống Dương thoát khỏi sứ đoàn, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi sự truy sát của lang tốt ..Kẻ thù của hãn là ai? Là Khuyển Nhung. Kẻ thù không phải một người, mà là một nước, một thảo nguyên.

Nói tới đây, Đại Khả Hãn lại im tiếng, vẻ mặt bình tĩnh ánh mắt lạnh lẽ, sau một lát đứng yên mới từ từ thở ra một hơi dài, cuối cùng nói với A Hạ nguyên nhân thứ ba để xuất binh thảo nguyên, từng chữ từng chữ một:

- Trên thế giới này, trong thiên hạ này, ngoài ta ra, không có ai có thể giúp hãn báo thù.

Nói đến cùng, căn nguyên của việc khai chiến vẫn là báo thù.

Từ Phiên Bang tới nhà Hán, trên đời Trung Thổ không biết đã trải qua bao nhiêu đời hoàng đế, quân vương, có một số người tạo phản chung đúc đại thế, nhiều hơn là “nổi dõ”, vừa sinh ra long bào đã liền thân. Vả lại mặc kệ bọn họ dùng cách gì, thông qua con đường nào để thành đăng tôn vương, nếu đi hỏi họ một câu: tại sao ngươi lại làm hoàng đế? Để vương thì vô số, nhưng đáp án không ngoài hai từ: vì bản thân; vì lợi ích của thiên hạ.

Trong hai đáp án đó, hoàng đế thật sự có thể đặt trong lòng, nhìn thẳng thần linh, mặt không đổi sắc, nói ra đáp án thứ hai. Tự cổ chí kim liệu có được mấy người? Có thể đếm trên đầu ngón tay.

Có hoàng đế thông minh, sau khi vì mình có thể vững chắc trên long ỷ, vì cơ nghiệp của tổ tông vì lợi ích của con cháu, khi xử lý chính sự sẽ cần cù, chăm chỉ, bởi vậy trở thành một vị minh quân anh minh một đời, có những vị quân vương tính tình kiêu xa, chỉ vì lợi ích trước mắt, không quan tâm tới tai họa ngày mai, khiến cho thiên oán nhân giận, bị rơi vào cái danh hôn quân. Mà mình chủ cũng được, hôn quân cũng được. Xét tới cùng. Tất cả những gì họ làm, vẫn là vì bản thân họ, chỉ là biết nhìn xa trông rộng hay là thiển cận mà thôi.

Nhật Xuất Đông Phương tính tình ngay thẳng, tính cách phóng khoáng, được coi là một người tốt, nhưng ông ta làm hoàng đế cũng là vì bản thân ông ta. Thật tâm chưa từng nghĩ “vì dân phục vụ”. Nếu trên chiến trường, ông ta có thể cùng với chiến sĩ đồng tộc kề vai sát cánh, chết cũng không uổng; nhưng ngồi trong cung vàng điện ngọc, ngàn vạn binh mã lại trở thành lợi thế, tiền vốn trong tay ông ta.

Ân nhân cứu mạng duy nhất, huynh đệ kết nghĩa chết tha hương. Nếu không quan tâm, ông ta thực không thể đối mặt với chính mình, về hậu quả sẽ rước lấy thế nào, ông ta không sợ, vì ông ta có tiền vốn này.

Trong giang hồ, người trọng nghĩa vạn dân kính ngưỡng; trên long ỷ, trọng tình nghĩa phần lớn là hôn quân.

Về Nhật Xuất Đông Phương có phải là hôn quân hay không để cho hậu thế bình xét, ông không quan tâm, ông chỉ cảm thấy. Tổng Dương đã mấy lần cứu mạng mình, bây giờ mình là người duy nhất có thể giúp hắn báo thù, nếu không đánh một trận, Đại Khả Hãn này còn làm được gì nữa.

A Hạ cắn chặt răng, đôi mày quăn rũ trên khuôn mặt, duyên dáng quỳ rạp xuống trước mặt Nhật Xuất Đông Phương:

- Cầu xin Đại Khả Hãn, A Hạ nguyện cùng chiến sĩ nhà thiếp Đông tiến. Tiến lên thảo nguyên.

Tuy là cô nương, nhưng cũng là danh tướng anh hào, thân thủ của A Hạ, có thể đứng trong top 10 ở Hồi Hột.

A Hạ còn sợ người tình của mình không đồng ý để mình đi mạo hiểm, tiếp tục nói:

- Trận chiến này bất đồng đã qua. Có ý báo thù. Chàng là huynh đệ của Vương gia Tổng Dương, thiếp là người của chàng...cùng là người thân của vương gia Tổng Dương. Chiến đấu báo thù, lần đầu tiên xuất chinh, lúc có người thân trên chiến trường. Huống hồ..Tuy trèo cao, nhưng thiếp và Tổng Dương cũng là bạn.

Nhật Xuất Đông Phương vui vẻ gật đầu, nghỉ ngơi một lát, lại quay lại, bây giờ nói cho hết lời, ông ta lại muốn làm việc đứng đắn rồi, cười ha hả bước lên một bước:

- Nàng...đừng đứng dậy.

A Hạ đôi mắt quăn rũ, cười, đôi môi tươi đẹp.

Xuân sắc trong Thánh Hỏa cung hồi Hột vô cùng, trên đỉnh thần điện Thổ Phiên lạnh lùng ảm đạm.

Khi quốc sư vào thành mặt trời đã lặn, Lạt Ma cử người mời lão tới Đáp Thập cung gặp mặt. Đợi sau khi Quốc sư đưa Đạo Thảo lên đến tầng thứ bảy của kim đỉnh, lại bị người quản thần điện báo lại, Đại Lạt Ma vừa có việc, mời họ đợi bên ngoài đại điện.

Đợi đã mấy canh giờ, lúc này đêm đã khuya, Đại Lạt Ma vẫn không thấy bóng dáng, trong ánh sáng mờ mờ của khoảng không trong nhà, chủ quản chỉ dăng cho hai hai chén bụi hồ hồ, loại trà có vị rất lạ, sau đó không thấy lộ diện nữa.

Nước trà đặt tới bây giờ, sớm đã nguội lạnh rồi.

Quốc sư lơ đãng, ngồi trên chiếu, nói chuyện câu được câu chăng với Đạo Thảo, khi bắt đầu thái độ của Đạo Thảo vẫn tự nhiên, nhưng đợi lâu quá, trong khóe mắt bỗng có một tia sát khí. Quốc sư thấy thế, ngửi khí vẫn là không vội không chậm:

- Người như vậy không được. Nhưng không trách người, nếu đổi lại là Tiểu Phi e là sớm đã nổi giận, người là đệ tử của hắn, khó trách.

Đạo Thảo giọng nói rất nhẹ:

- Khinh người quá đáng.

Quốc sư không có ý kiến, lại nói:

- Nếu không có ta, chỉ một mình người đợi, người nên biết cách bình tĩnh đi.

Đạo Thảo sững sốt, lập tức gật đầu: luận tới võ công, độc thuật bản lĩnh giang hồ Hoa Tiểu Phi gần với Yên Đỉnh, có thể xếp trong ba nhân vật đương thời. Có thể nhận được sự coi trọng như vậy của Hoa Tiểu Phi, Đạo Thảo đương nhiên không hề đơn giản. Lúc đầu trong Phượng Hoàng thành đại khai sát giới, xử xử bình tĩnh, sát thủ vô tình hơn nữa không tham lam, cũng đủ chứng minh sự lợi hại của y rồi.

Đạo Thảo không phải người thiếu kiên nhẫn. Theo như Quốc sư nói, nếu bây giờ chỉ là một mình Đạo Thảo đợi, đối phương cho dù làm khó dễ thế nào, y cũng sẽ không động khí. Nhưng Quốc sư ở ngoài thì không giống nữa, y là tử huyết, tức giận thay cho trường bối, vì vậy mà động tới sát tâm.

- Cho nên ta mới nói, người như vậy không được. Sự bình tĩnh thực sự, chính là ở chỗ biết kiềm chế tâm thần, không nên bị kích động bởi yếu tố khách quan. Ta dẫn người đến không sai, nhưng với người mà nói, ta cũng chỉ là nhất trọng hoàn cảnh mà thôi, người không nên bị ta làm quấy tâm trạng.

Nói xong, quốc sư đột nhiên cười, lại vẫy tay nói:

- Nhưng chỉ là đạo lý ngoài miệng mà thôi, nói thì nói vậy, nhưng có mấy người làm được? Nếu đổi lại là người khác, ta cũng sẽ tức giận.

Đạo Thảo là người thân cận bên cạnh, biết “người khác” mà quốc sư nói là ai, nghe rồi cười, vẫn là sự cung kính mà nói:

- Đa tạ sư bá chỉ giáo.

Lúc này ngoài cửa truyền đến động tĩnh, một đệ tử Mật tông đẩy cửa ra, Đại Lạt Ma không biết là vừa tỉnh ngủ hay ăn no, tóm lại bận rộn xong việc trên tay, truyền mời quốc sư.

Hai người đứng dậy, Đệ tử mật tông giơ tay cản lại:

- Đại Lạt Ma chỉ gặp một mình quốc sư.

Đạo Thảo đang muốn dừng bước, quốc sư giơ tay nhẹ nhàng đẩy tay đệ tử mật tông:

- Ta đi tới đâu cũng đem theo hắn, hoặc là cả hai cùng đi, hoặc là xin cáo từ.

Đệ tử mật tông do dự một lát, không kiên trì nữa, dẫn cả hai người rời khỏi nhà.

Cửa chính của Kim đỉnh thần điện không biết mở từ bao giờ, Quốc sư và Đạo Thảo được người dẫn thẳng tới trong, Đại Lạt Ma ngồi ở giữa nhà, thấy quốc sư đến không đứng dậy, không nói, chỉ cười nhìn người đến.

Trên đại điện không chỉ có mình Đại Lạt Ma, Ô Đạt cũng ngồi đó, phụng sự ở bên.

Đệ tử mật tông dẫn đường đi trước một bước, thi lễ với Đại Lạt Ma trước, phục mệnh, rồi bước ra phía sau, ánh mắt lạnh lùng nhìn quốc sư:

- Đã gặp Đại Lạt Ma, tại sao không quỳ..

Nhưng lời của gã còn chưa dứt, đột nhiên một đầu ngà xuống đất.

Vẻ mặt của Đại Lạt Ma không thay đổi, vẫn không nói như vậy, Ô Đạt lại nhảy dựng lên, nhẹ nhàng tiến lên bên cạnh thân thể của sư đệ dò xét một lúc, rồi lắc đầu, hai tay chấp lại miệng lẩm bẩm đọc một đoạn siêu độ, rõ ràng người này đã chết.

Sau khi niệm kinh xong, Ô Đạt đứng thẳng người, thản nhiên hỏi quốc sư:

- Sư đệ là trúng độc bỏ mạng, Quốc sư cũng biết là ai gây nên?
- Là ta hạ độc, gã từng đuổi tay cản ta.

Phúc ngữ của Yến Đỉnh mang theo tiếng cười, nhẹ nhàng đáp:

- Đáng chết.

Trương gia đại thiếu

311. Chương 70: Tuân Theo Quy Tắc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 70: Tuân theo quy tắc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ô Đạt cung kính mà cẩn thận với Đại Lạt Ma, nhưng đối diện với Quốc sư tính khí lại không tốt như vậy, nhìn thẳng Quốc sư:

- Ở đây không phải Đại Lôi Âm Đài, người mà Quốc sư cho rằng đáng chết, nói không chừng tính mạng còn đáng giá hơn nhiều so với Quốc sư.

Quốc sư đáp:

- Ta cảm thấy gã đáng chết, bây giờ gã chết rồi, như vậy rất tốt. Nếu người muốn trị tội, bây giờ hãy ra tay trời ta lại, nếu người chỉ muốn chất vấn.. Chất vấn có tác dụng sao? Ta không hiểu, người ở trên cao, rút cuộc muốn làm gì?

Ô Đạt đang nghĩ nói gì nữa, Đại Lạt Ma ở trên cao đột nhiên mở miệng nói:

- Tang Cát quả thật đáng chết, ta chỉ mời một mình Yến Đỉnh lên điện, gã lại mang theo thêm một người, chỉ dựa vào điều này gã đã không thể sống, Quốc sư ra tay hộ, không quá, không cần truy cứu..chỉ là việc này không cần truy cứu.

Tang Cát chính là cỗ thi thể đang nằm trên đất kia.

Đại Lạt Ma nói tiếng Thổ Phiên, cho dù ông ta biết rõ Quốc sư có thể nghe hiểu, cũng không nhìn Quốc sư, ánh mắt chỉ nhìn đệ tử Ô Đạt, lời của ông ta là nói cho Ô Đạt nghe.

Ô Đạt thi lễ với Bác Kết, lĩnh mệnh, lúc này mới quay lại nói với Yến Đỉnh:

- Đại Lạt Ma từ bi, việc của sư đệ không truy cứu nữa, Quốc sư cũng chớ lo lắng.

Yến Đỉnh gật đầu:

- Tòa Đạp tháp này rất nghiêm ngặt, đệ tử thân truyền phạm sai lầm cũng phải chịu trọng phạt, Yến Đỉnh thực sự rất kính nể.
- Quốc Sư chớ hiểu lầm, chỉ là sư đệ đáng chết không cần nhắc lại nữa. Nhưng Tang Cát là bị ngài hạ độc chết.

Ô Đạt nhắc từ “hạ độc” rất nặng, còn cố ý hơi tạm dừng, mới nói tiếp:

- Quốc sư người lại đem theo độc lên Kim đỉnh, là lòng mang bất kính với Phật tổ, dấu điểm dã tâm với Đại Lạt Ma , tội này cho qua hay tiếp tục truy cứu.

Giọng nói Yến Đỉnh từ từ, không kháng nghị cũng không giải thích, chỉ là nghe việc nào nói việc đó:

- Ta thời thiếu niên vì bị kiến đồ làm hại. Trong người trúng kịch độc, sau đó được cao nhân cứu mạng, nhưng kịch độc trên người không thể rút ra, bản thân ta đã là một vật mang kịch độc, còn giấu độc nữa sao? Nếu là trên kim đỉnh này không cho mang độc vật lên. Vậy chỉ có thể mời Đại Lạt Ma đổi chỗ khác nói chuyện với ta.

Nói xong, Yến Đỉnh hình như nghĩ ra điều gì, sau khi dừng lại một lúc lại tiếp tục nói:

- Đúng rồi. Còn có việc phải nói, trên đường lên Kim đỉnh, có mấy đệ tử Mật tông tiến lên soát người. Bọn họ lục soát trong áo ta. Cũng đáng chết. Không thấy được mặt trời mọc ngày mai..Từ bên này Đại Lạt Ma cũng nhìn được, bọn chúng để ta đem độc vật lên, cũng giống như Tang Cát, không đáng giữ, chết là đáng, không cần nói lời cảm tạ.

Khóe mắt Ô Đạt khẽ giật giật, quang cảnh mấy tháng trước sau Yến Đỉnh bị Lạt Ma phái người dẫn đi. Chuyển đi chuyển lại trên cao nguyên, trước sau tính tình vẫn tốt như vậy, trước giờ chưa từng hỏi nửa câu. Càng chưa từng dùng thủ đoạn gì, nhưng ai không ngờ được. Lão vừa đến Thổ Đáp Tháp đã trở lên hống hách, độc ác như vậy, mặc kệ là ai cũng không quản vì sao, chỉ cần mạo phạm đến lão đều..đáng chết.

Đại Lạt Ma đứng sau không phản ứng gì, Ô Đạt hiểu việc “giấu độc” lên điện cũng không thể truy cứu nữa, liền lùi về phía sau mấy bước, tỏ ý mình không ngăn cản nữa, gương cao giọng nói:

- Trên kim điện, Đại Lạt Ma pháp giá ở đây, mời Quốc sư tiến lên yết kiến.

Đường đường Quốc sư Đại Yến, sao có thể dập đầu quỳ lạy với Phật chủ Thổ Phiên? Quả nhiên, Yến Đỉnh đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Ô Đạt lại trầm giọng chất vấn:

- Cho phép người yết kiến Đại Lạt Ma , tại sao lại không chịu quỳ lạy.

- Đại Lạt Ma nếu đến Lôi Âm Đài, gặp ta không cần quỳ lạy. Ta đến Thổ Đáp tháp, gặp ông ta cũng không cần cúi đầu.

Yến Đỉnh đáp.

Ô Đạt tức giận:

- Yến Hoàng đế Cảnh Thái tới nhà đại thần của mình, gặp Thần tử cũng phải cúi đầu sao; thần tử lên triều, gặp Hoàng đế của mình, có thể không hành lễ sao?

Dùng Hoàng đế, thần tử để so sánh với Lạt Ma và Quốc sư, ý trong câu nói của Ô Đạt không giải thích cũng hiểu, Yến Đỉnh nghe vậy lại cười thành tiếng:

- Vừa rồi ta còn không hiểu người đi lên trên là muốn làm gì, bây giờ càng hồ đồ rồi. Nếu người hỏi ta liền đáp, ta nói là ý niệm trong đầu ta, ta cảm thấy xuôi tai hay vô lý đều không sao cả, không cần phải giải thích nhiều với người. Người phải hiểu, ta không phải là sư phụ của người, không cần phải giảng đạo với người; ta không phải đồng môn của người, cũng sẽ không biện đạo với người, như thế thôi. Vẫn là câu nói đó, người chất vấn cũng được, cật vấn cũng thế.. Người cảm thấy hữu dụng sao?

Từ khi bước vào đại điện đến giờ, Đại Lạt Ma đều chưa từng nói qua những lời khách sáo, dường như Quốc sư không xứng với thân phận của y, vẫn luôn chỉ nói chuyện với đệ tử Ô Đạt ở phía trước, Yến Đỉnh thì không sao cả, vẫn rất vui vẻ nói đi nói lại với Ô Đạt, nhưng Đạo Thảo có chút không quen, bước lên nói chen vào.

Đối phương lấy đệ tử làm võ môn, rõ ràng thân phận tôn quý được coi trọng, cách nghĩ của Đạo Thảo rất đơn giản, mình là văn bối của Quốc sư, mình lên trên nói chuyện với Ô Đạt mới là “môn đăng hộ đối”. Hắn vừa động, Quốc sư liền lắc đầu với hắn, cười nói:

- Tôn ti khác biệt, không phải nơi nên nói, nếu như vậy, người cầm điếu không phải là trời sinh hơn người sao.

Ô Đạt vốn đã không còn gì để nói, nhưng thấy Quốc sư quay đầu nói chuyện với Đạo Thảo, gã liền vẫy tay chỉ vào Đạo Thảo :

- Yến Đỉnh đại sư tự trọng thân phận cũng thôi, người trẻ tuổi này nhìn thấy Đại Lạt Ma , cũng không cần phải hành lễ sao? Hẳn là văn bối của Quốc sư? Ô Đạt nhiều lời rồi, gia giáo của Đại Lôi ÂmĐài, khiến người ta không dám khen tặng.

Quốc sư tính kiên nhẫn rất tốt, chỉ cần Ô Đạt hỏi ông ta liền trả lời, cười nói:

- Người nói hẳn? Thật ra là văn bối của ta, cũng là người thân của ta. Ở Lôi Âm Đài hẳn gặp ta không cần hành lễ, cho nên đi khắp thiên hạ, bất luận nhìn thấy người nào, chỉ cần hẳn không muốn dập đầu, thì không cần quỳ.

Trên thần sơn kim đỉnh, Yến Đỉnh của ngày xưa khiêm tốn, đột nhiên trở nên liêu lĩnh, tất cả mọi thứ đều cân nhắc vì mình, đều dựa vào quy tắc của lão, đặc biệt câu trả lời cuối cùng này, vì lão không cần Đạo Thảo cúi đầu, cho nên Đạo Thảo trên đời này, gặp ai cũng không cần hành lễ.

Đến tột cùng sự khiêm tốn bình thường là bản sắc của Quốc sư, vẫn là sự đường hoàng lúc này là tâm tính thật sự của Yến Đỉnh, trên kim điện, không ai biết. Mà tâm tình của Yến đỉnh nhìn qua thật tốt, thậm chí quay đầu cười với Đạo Thảo :

- Đại Lạt Ma ở trên cao, dù sao ông ta cũng sẽ không so đo, người không muốn hành lễ thì thôi, nhưng Ô Đạt này, tính theo thân phận hẳn cũng là sư huynh của người, hẳn nói lâu như vậy thực sự rất vất vả, người lên chào một câu đi.

Đạo Thảo bước lên một bước,chắp tay cười với Ô Đạt:

- Ra mắt sư huynh.

Ô Đạt do dự một lát, đối chọi gay gắt không giả, nhưng trên kim đỉnh, Đại Lạt Ma ở trên cao, phong độ không thể bị mất, lúc này liền gật đầu với Đạo Thảo, giơ tay thi lễ, sau đó nhìn về phía Quốc sư:

- Vị sư đệ này là người thân của Quốc sư?

Cũng không đợi quốc sư trả lời, Ô Đạt tiếp tục nói:

- Quốc sư lên điện luôn nói quy tắc của mình, cho nên giết đệ tử Mật tông mạo phạm với ngài, gặp Lạt Ma pháp giá không lạy, dung túng văn bối không hành lễ. Sư tôn niệm tình mọi người đều là đệ tử kính Phật, hết thấy không cần truy cứu. Nhưng Quốc sư phải hiểu. Sài Thố Đáp Tháp này cũng có quy tắc của Sài Thố Đáp Tháp, một điều trong đó là: người chưa được truyền văn xông lên Kim đỉnh đại điện, cùng chung tội. Trị phạt lột da.

Nói xong, Ô Đạt nhìn Đạo Thảo, nếp nhăn trên mặt bỗng co rút lại. Mỉm cười:

- Sư đệ không mời mà đến. Phạm tội rồi.

Sau khi tặng cho Đạo Thảo một nụ cười, Ô Đạt lại chuyển mắt sang Yến Đỉnh:

- Mấy quy tắc trước của Quốc sư, Đại Lạt Ma đều thành toàn; Bây giờ quy tắc của Sài Thố Đáp Tháp, Quốc sư có phải cũng nên nghe theo..Ô Đạt cho rằng, Quốc sư mang sư đệ nhanh thỉnh tội với sư tôn, sư tôn có đại từ bi, có lẽ vì Quốc sư phá lệ một lần, dằn xấp một lần.

- Thỉnh tội thì thôi, cái gì mà quy tắc của ta, quy tắc của Sài Thố Đáp Tháp. Cũng không cần nói với ta, việc này không đến lượt ta quản.

Yến Đỉnh vẫn cười:

- Văn bối này của ta người đừng thấy hẳn tuổi còn nhỏ. Nhưng hẳn cũng có quy tắc của riêng hẳn, khi gặp phải phiền phức. Hẳn sẽ không nghe lời, mọi việc đều theo quy tắc của riêng hẳn.

Nụ cười của Ô Đạt không thay đổi, giọng điệu thân thiết hòa hảo:

- Ở nơi này nói quy tắc của hân? Hân xứng sao.

Nói xong, gã giờ hay tay, nhẹ nhàng vỗ.

“Bốp” tiếng vang nhỏ, theo hai tay vang ra. Mà khoảnh khắc tiếp đó, bản ứng từ bi và thần thánh Phật điện, rồi đột nhiên một luồng ánh sáng lạnh thấu xương, mười một võ sĩ Mật tông đột ngột hiện ra từ phía sau gần Quốc sư, thể đạo sáng loáng thẳng tiến tới lấy mạng Đạo Thảo .

Kim Đỉnh thảo luận, trong ngoài đại điện không còn cần tăng binh phụng lệnh, nhưng là những tay giỏi ẩn nấp trên điện, đủ để ứng phó tất cả tình hình đột phát.

Thị vệ thần điện đều không phải là đối phó với quốc sư..Từ ngày đầu tiên sinh ra, bọn họ đã sống trong đại điện, nếu không có bất ngờ, đến chết bọn họ cũng sẽ không ra khỏi đại điện nửa bước.

Cả đời đều sống trong này, lớn lên ở đây, luyện tập võ nghệ ở đây, ở trong này bí mật được Tây Vực tẩy luyện thân thể, ý nghĩa tồn tại duy nhất của bọn họ chính là bảo vệ đại điện này. Cố ý bồi dưỡng vài thập niên, khiến bọn họ đã sớm biến thành một phần của đại điện, giống như con bọ ngựa bò trên cỏ, giống như con sâu leo trên cây, hoàn toàn giống với môi trường. Khi không hiện thân, ngay cả Quốc sư cũng không thể phát hiện sự tồn tại của bọn họ.

Các võ sĩ sớm chiều đối lập, tu luyện tâm pháp thần bí Mật tông, khiến bọn họ sớm đã tâm đầu ý hợp; những người này đơn đả độc đấu có lẽ không đáng giá, nhưng khi mơ đều diễn luyện đại trận Nộ Tôn Hàng Ma, khiến khi họ hợp lực trở thành thế lực có một không hai trong thiên hạ. Nếu toàn lực tử thủ, cho dù thiên quân vạn mã đột kích, cũng phải dừng bước trước mặt bọn họ; Nếu liên kết công sát, cho dù hai ba Đại tông sư cũng không có cơ hội trốn chạy.

Yến Đỉnh thực sự không phát giác mai phục ở đâu. Nhưng không phát hiện không có nghĩa là không biết. Phía trước cổ thi thể kia trên đại điện, không quá năm người, trừ phi Đại Lạt Ma là thẳng góc, nếu không làm sao không bày mai phục, mà một mình mạo hiểm tiếp cận với Yến Quốc sư thần bí nhất thiên hạ.

Vì biết có cao thủ mai phục, cho nên sớm đã đợi.

Võ sĩ thần điện đến cực nhanh, chớp mắt đã xuất hiện trước mắt, lưỡi dao sắc bén trong tay trong nháy mắt đã chém vào quần áo của Đạo Thảo, võ sĩ trước mắt đột nhiên bóng người nhoáng lên, toàn bộ không có phản ứng, người trẻ tuổi ấy chỉ có thể dùng hình tượng sơn dương đợi làm thịt để so sánh, thân hình đột nhiên mơ hồ, chợt bọn họ hoảng sợ phát hiện, người trẻ tuổi đó đã không thấy đâu nữa, chung quanh chỗ bọn họ bao vây, dưới đao sắc nhọn biến thành Yến quốc sư.

Đạo Thảo bay ra ngoài rồi.

Mười một hộ vệ xông ra vốn đều phân ra một phần tinh thần đặt trên người Yến Đỉnh, nếu lão có động đậy gì, lập tức sẽ thay đổi, đem lão cũng nhất định bao vây lại, nhưng bản lĩnh của Quốc sư vượt xa tưởng tượng, động tác của lão ta càng nhanh hơn, phản ứng cũng bất ngờ, lão ta không kéo Đạo Thảo cùng trốn, không cứu người bên chiến trận tập kích cạnh đấy, mà là phá vòng vây, kéo Rơm Rạ ra, đặt mình trong vòng vây, lĩnh hạ thể tấn công của kẻ thù.

Yến Đỉnh thả đặt mình trong vòng nguy hiểm, cũng không dễ để vãn bối bị thương.

Thừa lúc kẻ địch vừa phát động, khi vây kín có kẻ hở, Quốc sư có thể xông ra, ném người cần cứu ra ngoài, nhưng đợi hân làm xong việc này, đại trận nộ tôn phục ma đã xong thế, cứ phát động như vậy, cho dù với bản lĩnh của Quốc sư, cũng mơ mà rời khỏi được.

Trận pháp phát động, võ sĩ vào trận cũng không có cách nào lập tức dừng lại, Yến Đỉnh muốn mạng sống, kiểu gì trận hình trước mắt cũng phải đấu không thể dừng..

Từ Quốc sư đến Kim Đỉnh, khi giết người không nể tình, một bước cũng không nhường, thấy vậy cười ha ha khách khí, thực tế lại kiêu ngạo vô cùng, vốn dĩ Đại Lạt Ma còn không tìm thấy chỗ hạ miêng, Quốc sư đã mang “điểm yếu” đến.

Giết Đạo Thảo , là vì tỏ rõ nhuệ khí với Yến quốc sư. Nhưng Ô Đạt không ngờ, Đại Lạt Ma cũng không ngờ Yến Đỉnh vì cứu vãn bối mà Yến Đỉnh chịu chết.

Đại Lạt Ma đương nhiên không muốn giết Yến Đình. Nếu Quốc sư thật sự chết ở Kim Đình đại điện, chẳng phải là đã giúp Cảnh Thái một việc lớn sao,, ngoài ra còn phải rước lấy sự thù hận của phật đồ Đại Yến. Mà quan trọng hơn là, kế hoạch mưu đồ thiên hạ của Bác Kết, lúc này lão ta vẫn còn phải dùng đến Yến Đình.

Nhưng Bác Kết bất chấp tất cả không thể không thét đám hộ vệ thần điện buông đao giữ người..Lúc này bản thân lão khó mà bảo toàn..Đạo Thảo bị ném ra khỏi chiến đoàn, căn bản chưa dự định quay lại giúp Yến Đình, thậm chí còn chưa từng quay đầu nhìn Quốc sư một cái. Mà ra sức nhảy về phía trước. Đánh thẳng về phía Bác Kết. Đây là kẻ điên sao? Dám thí phật trong thần điện Kim Đình.

Trong lúc nhảy lên, Đạo Thảo cũng không giương nanh múa vuốt tỏ ra tư thế liều mạng, hần đang làm một việc lạ: cởi quần áo.

Quăng chiếc áo bào trước, sau đó ra sức kéo chiếc áo trong ra..Rõ ràng động tác này hẳn từng khổ luyện vô số lần, chiếc áo trong lúc cởi ra không hề ảnh hưởng tới tốc độ.

Đạo Thảo rút ra một loại độc kế thừa Sư môn của Yến Đình và Vưu Ly, khí tam nghệ, luyện khí, tuy chỉ là mặt chiếu của ba nghệ, nhưng cũng đủ xưng tuyệt thế nhân gian.

“Loại độc” này vẫn à do đại ca của Hồ Phách năm đó tự tay luyện chế ra được từ nguyên liệu cổ quái, tặng cho Hoa Tiểu Phi. Bình thường cầm được thuốc, khi đắp lên thịt mềm mại. Nó chính là hệ thống dây, chỉ khi nào rời khỏi người nó, thuốc bột rơi tung tóe, sẽ thăng tấp. Trở nên nhạy bén. Là dây, cũng là kim. Cũng là kiếm.

Thật sự muốn chết chính là, “sợi dây” này trong suốt, người ngoài không thể nhìn, thì làm sao có thể phòng bị? Cho nên Ô Đạt kinh hãi, ngã ngồi xuống, trước sau nhìn thấy ba cảnh tượng quỷ dị: Một là Quốc sư thay hình đổi vị; hai là Đạo Thảo thoát y;; ba lại là Đạo Thảo vung tay lên, hình như phát ra ám khí, nhưng trong tay hẳn rõ ràng là không có gì.

Mười một người đầu tiên xông ra là hộ vệ mạnh nhất trong đám hộ vệ thần điện, nhưng không phải là tất cả, ngoài ra còn có không ít người tản ra bốn phía, hoặc giám sát người đến, hoặc là bảo vệ Đại Lạt Ma . Sự việc biến hóa đột ngột, nhưng phản ứng bảo vệ khác cũng không chậm, ngay lúc Đạo Thảo ra tay, bọn họ đã nhào lên.

Trong một lúc ba việc cùng xảy ra: Đại Lạt Ma lên tiếng quát, nâng tay lên, lão ta đánh vào “không khí”. Mật tông vì nhiệm vụ của mình, tự xưa trong giáo phái còn kế thừa tuyệt đỉnh công pháp, tu luyện võ nghệ là bài học tất yếu của Đại Lạt Ma , Bác Kết không nhìn thấy ám khí, nhưng lão ta có thể cảm nhận được có một thứ đâm thẳng vào bụng, nếu trốn thế nào cũng phải nhảy ra khỏi ghế té ngã, ông ta là đại Lạt Ma , hình như đùa giỡn như lộn nhào, ông ta không dậy nổi người này. Quyền lực của ông ta đã tu đến cảnh giới, Bác Kết tự tin, cho dù cái thứ đang bay đến là gì cũng chỉ có thể đánh nát một phần của mình.

Tiếng cười của Quốc sư, một kích hung mãnh của kháng hạ phục ma sát trận, sau khi cánh tay đập tại chỗ, mười một võ sĩ như thể uống say, người nào hai mắt cũng vô thanh, bước chân phù phiếm hoảng loạn. Ánh mắt quốc sư bình tĩnh, cũng chỉ có mình ông ta biết, độc thủ vô danh, hai ngón tay bị gãy xương, Quốc sư trong lòng thở dài một tiếng, Yến Tử Bình chịu bị thương nặng, gãy xương, tuy sớm có thể khôi phục, nhưng võ công vẫn là bị giảm sút, nếu là mấy năm trước chống lại trận này, cho dù không mang bao tay cũng sẽ không bị thương.

Đạo Thảo là đơn giản nhất, tránh được một đao của một võ sĩ, nhất đao chém trúng thất lưng, lúc quan trọng hẳn tránh được chỗ hiểm, lỗ hổng rất lớn, nhất thời khó có thể đứng lên, nhưng vẫn bảo vệ được tính mạng.

Rầm một tiếng, Ô Đạt ngã xuống đất, kinh hãi thất sắc.

Tuy nhìn qua Đại Lạt Ma không ngại, nhưng không ngờ có người tấn công Phật chủ, ám sát, đây vẫn là rất được, Ô Đạt không đợi trèo lên liền giơ tay chỉ vào Đạo Thảo , ra lệnh cho hộ vệ võ sĩ:

- Bầm thây vạn mảnh, đem yêu ma này bầm thây vạn đoạn.

Trong lúc hỗn hỗn cuối cùng gã vẫn hiểu, Yến quốc sư gánh vác trách nhiệm nặng nề, bây giờ còn không thể giết, lại chỉ truyền lệnh giết Đạo Thảo .

Đạo Thảo bị trọng thương, bây giờ nói không ra lời, Yến Đỉnh vẫn ung dung, ngay cả nụ cười trong giọng nói cũng không thay đổi, nói với Ô Đạt:

- Người tại sao đến giờ vẫn chưa hiểu nhỉ.

Gần như đồng thời, Đại Lạt Ma cuối cùng cũng nói, nói với càn bộ điện võ sĩ đang muốn ra tay hành hình:

- Người này cứ giữ lại đã, lui xuống cả đi.

Chưa từng có, đối với pháp chỉ của Đại Lạt Ma, Ô Đạt rõ ràng không hiểu, không cam lòng, quay người quỳ rạp xuống đất, nhưng không đợi gã mở miệng, Đại Lạt Ma cười nói:

- Quốc sư nói không sai, tại sao tới giờ mà người còn chưa hiểu? Ông ta và hậu sinh cùng lên điện, là hai người không sai, nhưng hai người chỉ có một mạng.

Vừa rồi Quốc sư và Đạo Thảo thay hình đổi vị, thà dùng mạng của mình đổi lấy mạng của Đạo Thảo, đủ để chứng minh tất cả.

Vẫn là Đại Lạt Ma nhìn thấu triệt hơn, “hai người, một mạng. hoặc là cùng sống rời khỏi, hoặc là cùng chết, tuyệt không có chuyện một kẻ sống.

Nói xong với đệ tử, Đại Lạt Ma nhìn Yến Đỉnh, hình như rất quan tâm.

- Người bị thương rồi?

Tay của Quốc sư vẫn ở phía sau, gật đầu:

- Bị thương rồi, không nhẹ.

Đại Lạt Ma hạ lông mi:

- Bị thương ở đâu? Sao ta không nhìn thấy

Quốc sư giơ tay ra, lấy ngón cái và ngón trỏ nhấc lên một đoạn đao, chọc vung tay, đâm vào bả vai mình, ngập tới chuôi đao.

Đại Lạt Ma thấy vậy liền cười lớn:

- Mọi người đều bị thương rồi, xem như ngang bàn tay, không ai thua thiệt, vẫn không tệ, vẫn không tệ.

Nói xong, lão ta giơ tay trái ra, nắm vào tay phải của mình, tiếp tục rút ra một sợi dây.

Trường kích đỏ máu, không thể trong suốt hơn.

Cương quyền của Bác Kết không thể đánh bay kiếm của Rơm Rạ, dù sao bị nắm tay đâm thẳng vào cánh tay, thước dài đâm vào cánh tay, đương nhiên sẽ bị thương kinh mạch, Đại Lạt Ma bị thương không nhẹ không nặng.

Bác Kết một tay chơi đùa, cười nói:

- Sự biến hóa của người Hán thật không ít, đồ vật nhỏ này thiết kế rất khéo léo.

Lão đưa lên mũi khê ngửi, hỏi Quốc sư:

- Có độc sao?

Quốc sư lắc đầu:

- Bình thường nó là mềm, đều dựa vào thuốc, không thể có độc, yên tâm đi.

Nói xong tiến lên trước mặt Đạo Thảo, rất nhanh vận công che lại miệng vết thương xung quanh chỗ máu, cầm máu, sau đó nhứ mảy với hấn:

- Quy tắc của người chẳng phải là ai giết người thì người sẽ giết kẻ đó sao, rõ ràng là Ô Đạt truyền lệnh, sao người lại chạy đến đối phó với Đại Lạt Ma chứ?

- Ô Đạt sư huynh là làm việc thay cho Đại Lạt Ma, hấn muốn giết con cũng chính là ý của Đại Lạt Ma.

Đạo Thảo miễn cưỡng trả lời:

- Con xông vào Đại Lạt Ma , mới là “ai giết con, con giết kẻ đó” thật sự.

Trương gia đại thiếu

312. Chương 71: Giám Định Bảo Vật

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 71: Giám định bảo vật

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

thiếu phần 2-sẽ bs

Thật ra mà nói, ‘ai giết ta, ta sẽ giết người đó’ không thể xem là quy tắc của bản thân Đạo Thảo. Quy tắc này là do Hoa Tiểu Phi lập cho hắn.

Việc đầu tiên Đạo Thảo làm sau khi xuất sư chính là đến Phụng Hoàng thành đại khai sát giới, trước lúc lên đường, Hoa Tiểu Phi cố tình dặn dò:

- Lang thang ở bên ngoài, phải cẩn thận nhớ kĩ: ai giết ngươi, ngươi sẽ giết người đó.

Lúc đó Quốc sư cũng có mặt, nghe vậy liền cười thành tiếng:

- Làm gì có ai dạy đồ đệ như vậy chứ.

Hoa Tiểu Phi trước giờ đều rất coi trọng lời của Yến Đình, ngẫm nghĩ kĩ một lúc, lại nói thêm với đồ đệ:

- Đúng rồi, có hai người là ngoại lệ, một là ta, ta muốn giết ngươi, ngươi không được đánh trả, nhưng có thể chạy; người còn lại là ông ấy.

Hoa Tiểu Phi chỉ tay vào Quốc sư ở bên cạnh:

- Ông ấy muốn giết ngươi, ngươi không được đánh trả, cũng không được chạy.

Nói xong, Hoa Tiểu Phi quay đầu hỏi Quốc sư:

- Bây giờ được rồi chứ?

Quốc sư không còn lời nào để nói:

- Ngươi cảm thấy được thì được vậy.

Tuy nhiên, Đạo Thảo còn có thắc mắc, liền hỏi sư phụ:

- Nếu là Yến Hoàng đế muốn giết con thì sao?

Hoa Tiểu Phi nhất thời nghẹn lời, Quốc sư ở bên cạnh đáp:

- Cảnh Thái có thể xem là huynh trưởng của ngươi, ngài ấy biết ngươi là người một nhà, vui mừng còn chưa hết, tuyệt đối sẽ không động đến một sợi tóc của ngươi, chuyện này ngươi có thể tuyệt đối an tâm. Nếu thật sự có một ngày ngươi phạm phải tội lớn, ngài ấy không giết ngươi không được, ta cũng sẽ không để ngài ấy huynh đệ tương tàn, lúc đó việc giết ngươi sẽ do ta nhận.

Nói tới đây, Quốc sư bật cười:

- Sau đó, ta sẽ giao lại việc này cho Tiểu Phi, ngươi vẫn còn có thể chạy trốn mà.

Đạo Thảo hiểu rõ, gạt đầu một cái... Bác Kết thân là Phật chủ Tây vực, nói về thân phận, về địa vị đều không hề kém cỏi so với Yến Đình, nhưng lão không nằm trong nhóm ‘hai người ngoại lệ’, lão muốn giết Đạo Thảo, hấn liền xuống tay không lưu tình.

Trong kim đỉnh đại điện, cuộc ác chiến với động tác nhanh nhẹn, biến hóa liên tục chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, mấy nhân vật quan trọng gần như ai ai cũng bị thương, đặc biệt là Quốc sư, bị gãy hai ngón tay nhưng tính tình quật cường vốn có của mình, lão vẫn không chịu nói ra, thà tự đâm mình một dao.

Bởi vì Bác Kết đã bị thương rồi nên Yến Đình tự gây thương tích vào bắp vai, xem như là hoàn trả lại nhát kiếm mà Đạo Thảo đâm Bác Kết.

Phụng pháp chỉ của Bác Kết, võ sĩ thần điện lặng lẽ lui tán ra, ẩn nấp trở lại vào trong bóng tối, mười một người đã giao đấu với Quốc sư lúc này cũng đã tỉnh táo lại, bọn họ trong lúc hợp sức tấn công thì bị phản công bởi nội kinh hùng hậu của Quốc sư, dù giữ được mạng sống nhưng kỳ kinh bát mạch đều bị thương nặng, một thân bản lĩnh xem như bị phế đi rồi, tự đỡ nhau mà rời đi.

Quốc sư cũng không nhờ người khác mà tự tay chữa thương cho Đạo Thảo, động tác nhanh cực kì, trong nháy mắt đã xử lý ổn thỏa, đưa tay vỗ vỗ vai Đạo Thảo:

- Không chết được, nằm sấp một lúc ở đây trước đi.

Đại Lạt Ma sau khi chịu một nhát kiếm cũng thay đổi bộ dạng, nụ cười thân thiện, tiếng cười sáng khoái, nói với Yến Đình:

- Hậu sinh này cũng có chút ý nghĩa, có thể có một văn bối thế này đi theo bên người, là phúc của người... Nó không phải là con trai của người chứ?

Quốc sư cũng đang cười:

- Người nói phải thì xem như là phải đi.

Đại Lạt Ma trừng mắt:

- Phải thì phải, không phải thì không phải, xem như là thế nào? Đừng có giỡn với ta.

Giọng điệu chất vấn, vẻ mặt trách cứ, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ vui cười, dường như hai người là bạn bè nhiều năm, giờ đang trêu ghẹo đối phương.

Quốc sư hoàn toàn nghiêm túc:

- Ta có một người bạn, tốt đến mức dường như hai người là một, bạn của ta xem nó như con trai, cho nên nó cũng có thể được xem là con trai của ta, đúng là ‘xem như’, ta lại nào dám lừa người.

Đại Lạt Ma cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Người còn có bạn bè?

Liền sau đó lại tiếc hận nói:

- Có thể làm bạn với người, người này nhất định cực kì thú vị, sao không cùng nhau đến đây, để ta cùng biết.

Quốc sư lắc đầu mà cười:

- Người bạn này của ta cực kì vô vị, tính tình rất không tốt, làm người lại cộc cằn, nếu hấn mà nhìn thấy người đánh ta, không liều mạng với người không được, người vẫn là đừng trông ngóng gặp hấn thì tốt hơn.

Bác Kết cất tiếng cười lớn:

- Con người người, nhìn sự tình sao phiền diện thế này, ta đánh người khi nào, rõ ràng chỉ là luận bàn thôi, Bác Kết may mắn, sinh thời có thể gặp được Yến Đình đại sư, làm sao có thể lỡ mất dịp may? Không luận bàn một chút, e là nửa đời sau của ta đều phải hối hận.

Ánh mắt Quốc sư mang ý cười, giọng điệu thoải mái:

- Người từ nhỏ đã là linh đồng chuyển thế, được cao tăng Đại Đức dốc lòng chỉ điểm, vô số bí quyết kinh điển tùy ý người xem, lớn lên lại trở thành Mật tông chân chính, vua của Tây Vực, Phật học tinh tường, tu pháp thông thiên, ta tuyệt đối không thể so với người. Nhưng cho dù nói thế nào, ta cũng đã làm hòa thượng nửa đời người, đọc nát mười mấy cuốn kinh Phật, gõ nát mấy chục cái mõ gỗ, tư chất có yếu kém thế nào thì ít nhiều cũng được hun đúc bởi Phật pháp... Nếu người thật sự muốn phân cao thấp thì cứ trực tiếp nói với ta, ta nhận thua là được rồi; nhưng người không nói không rằng, bỗng nhiên tới tìm ta luận bàn... Xem, không phải là đều bị thương rồi à, sau này vẫn là ít luận bàn đi, ta chỉ còn lại một cánh tay, thật sự là không chịu nổi sức ép nữa đâu.

Lời nói của Yến Đỉnh mơ hồ khó hiểu, Ô Đạt ở bên cạnh hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng Đại Lạt Ma thì có thể hiểu, Quốc sư đem việc động thủ độ sức nói thành luận bàn Phật pháp, nói vòng vo một lúc, truyền đến chỉ có một ý: Đại Lạt Ma đã là Hoàng đế, cũng là Phật chủ, Yến Đỉnh ta chẳng qua chỉ là một hòa thượng của thiên tông Đại Yến, dù thế nào cũng không bằng người, nhưng nếu thật sự phải so sánh đánh đấu, cuối cùng không thể tránh được cục diện lưỡng bại câu thương, không có ích lợi gì cho người cả.

Tiếng cười của Bác Kết càng thêm vang dội:

- Ta cũng không phải là kẻ điên đánh võ, luận bàn qua một lần là được rồi, sao có thể không xong không dừng chứ? Người không chê phiền thì tự bản thân ta cũng thấy phiền, thế nào, có cần xem qua thương thế của người trước không?

Yến Đỉnh chữa thương cho Đạo Thảo, đàm tiếu với Bác Kết nhưng rốt cuộc cũng chưa xem qua thương thế của chính mình, con dao ngắn kia vẫn đang cắm ở bả vai. Quốc sư cúi đầu nhìn một cái, đáp:

- Trước hết không rút ra vậy, cứ để vậy đi, đoán chừng người nhìn thấy cũng vui vẻ, cứ xem như tặng người chút niềm vui.

Làm như sợ người khác không biết mình nhỏ mọn, Đại Lạt Ma vui mừng hớn hở:

- Thấy trên người người cắm một con dao của Mật tông ta, trong lòng ta... quả thật là vui vẻ. Nhân dịp mọi người đều vui vẻ, sao không nói về chuyện quan trọng đi?

Trên Kim Đỉnh, mỗi người đều thi triển thủ đoạn đánh đấu một trận, nguyên nhân sâu xa chẳng qua là người muốn đề ta xuống một cái đầu, ta không để người đề ta, sau khi 'luận bàn' một lúc thành ra cục hòa, Quốc sư liền tự đâm mình một dao, xem như tự nhận thua. Bây giờ xong rồi thì cũng nên nói vào việc chính thôi.

Quốc sư gật đầu thở dài nói:

- Cuối cùng cũng nghe được câu này của người rồi.

Sau đó lập tức đi vào đề tài chính:

- Quỷ binh Vọng Cốc đã sắp xếp chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi binh tiến về phía đông, bên Đại Yến ta cũng đã sắp xếp ổn thỏa, trong một khoảng thời gian sau khi chiến tranh xảy ra, quỷ binh đánh đâu thắng đó, quân Yến dễ dàng sụp đổ... Tám vạn binh mã mà Đại Lạt Ma đáp ứng, không biết chuẩn bị xong chưa.

Trong mưu đồ của hai người, phản quân Thổ Phiên – quỷ binh Vọng Cốc quỷ kích Đại Yến, Quốc sư trước tiên làm nội ứng, giúp quỷ binh mọi việc đều thuận lợi, do vậy nước Yến nội loạn, Đại Lôi Âm đài lại đổ dầu vào lửa thừa cơ nổi lên, Thổ Phiên còn phải cho Quốc sư mượn tám vạn tinh binh để nổi dậy. Đợi Quốc sư củng cố thế lực xong rồi sẽ quay đầu tiêu diệt quỷ binh, vừa giúp Thổ Phiên diệt trừ phản quân, cũng có thể giúp Yến Đỉnh tăng thêm danh vọng trong quốc nội.

Mặt khác, Yến Đỉnh 'mời khách', dùng triệu lượng vàng mua trăm nghìn lang binh Khuyển Nhung, phối hợp với Thổ Phiên hai bên giáp công Hồi Hột, làm như vậy cũng không phải để tiêu diệt Hồi Hột, chủ yếu là để áp chế Hồi Hột trong lúc Đại Lạt Ma và Quốc sư mưu đồ Đại Yến, giúp Thổ Phiên xóa đi lo lắng tại quê nhà. Ngoài ra cũng là giúp Đại Lạt Ma xả giận, trả thù việc Hồi Hột làm đại lễ lên ngôi cùng lúc với đại lễ thất tuần của Thổ Phiên.

Bác Kết không vội trả lời mà hỏi lại:

- Sự tình Khuyển Nhung như thế nào rồi? Ta nghe nói vàng mà người đưa cho Lang chủ xảy ra chuyện nơi biên cảnh.

Vừa nói, Đại Lạt Ma vừa lắc đầu cảm thán:

- Vàng nhiều như vậy, bị quân Yên lấy đi... Cảnh Thái vô cớ thu được một mớ tiền lớn, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Cả triệu lượng vàng chia thành ba mươi vạn tiền cọc, bảy mươi vạn tiền vốn, trong đó miếng lớn bị Bạch phu nhân và Đàm Quy Đức cướp đi rồi, còn ba mươi vạn lượng vàng được Đại Lô Âm đài đặt nơi biên quan trấn giữ nghiêm ngặt, Bạch phu nhân không có năng lực đi cướp nhưng bà cũng không để yên, đem chuyện này ‘mật báo’ cho đại tướng nước Yên nơi biên quan... đây cũng là chủ ý mà Tống Dương đưa ra sau khi chữa độc cho họ ở sân sau của tiệm cơm.

Tất cả tính toán của Yên Đình đều không giấu Cảnh Thái, Hoàng đế biết mục đích của món tiền này, nhưng tướng quân nơi biên quan thì làm sao hiểu được, còn xem việc thành công ngăn cản một khoản tiền lớn không rõ lai lịch đi vào nước địch là một đại công, liền lấy về nộp lên quốc khố rồi. Cảnh Thái từng vì việc này mà nổi trận lôi đình, suýt nữa tru di cửu tộc vị tướng quân kia.

Triệu lượng vàng xảy ra sự cố, nhưng Yên Đình không giải thích tường tận với Bác Kết, Đại Lạt Ma không biết món tiền này thật ra là bị hai đám người cướp đi, chỉ tưởng là đều bị nước Yên thu hồi lại.

- Sau khi xảy ra chuyện ta đã truyền lệnh cho đệ tử, lại thu gom vàng bạc lần nữa, miễn cưỡng cũng có thể xem là ứng phó được rồi, bây giờ tiền cọc đã đưa đến rồi.

Thu gom một khoản tiền lớn lần nữa, so với lần đầu phải càng cẩn thận hơn nhiều nhưng quá trình thuận buồm xuôi gió. Nguyên nhân sâu xa là do việc của chủ quản của chố săn Tạ Môn, toàn bộ cao thủ đều chạy đến thảo nguyên cứu người, không ai quấy rối việc của Quốc sư, sự việc liền tự nhiên thuận lợi hẳn ra.

Yên Đình nói xong, ngẩng đầu nhìn Đại Lạt Ma một cái:

- Việc này người biết rất rõ, cần gì đã biết còn hỏi?

Trương gia đại thiếu

313. Chương 72: Đáng Giá Một Đồng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Dích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 72: Đáng giá một đồng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Bác Kết vung vẩy ‘Cơ Kháp Kham Bố’ trong tay, hỏi Quốc sư:

- Thế nào?

Một tấm da người, hơn nữa hẳn là da của người mà Quốc sư không biết, lão cũng nặng nề thở dài, gật gật đầu:

- Quả nhiên là một bảo bối.

Bác Kết hỏi tiếp:

- Người xem trị giá bao nhiêu tiền?

Yên Đình hỏi lại:

- Người chịu bán?

Bác Kết bật cười:

- Chỉ cần giá cả thích hợp, không có thứ ta không bán.

Yến Đỉnh giơ một ngón tay lên, chậm rãi nói:

- Một đồng.

Bác Kết nhăn nhó, nhưng trong giọng nói vẫn mang ý cười:

- Môn đồ tốt thế này, trong mắt người chỉ đáng một đồng tiền? Nếu dưới tuổi vàng già biết được, không khỏi thoái chí nản lòng, kiếp sau sợ là sẽ không đi theo người đâu.

Yến Đỉnh bình tĩnh trả lời:

- Người xuất gia tứ đại giai không, cái không đáng giá nhất chính là cái thân xác này, một đồng tiền là không ít rồi, ta ra giá này cũng chỉ là cảm thấy, nếu 'không đáng một đồng' thì thật quá khó nghe thôi. Còn về kiếp sau... không cần già theo ta, ta đi làm trâu làm ngựa để báo ân cho già.

Bác Kết dường như còn có chút không cam tâm:

- Một đồng tiền thật sự là quá ít rồi, không đủ tiền công, không đủ tiền xử lý...

Không đợi ông ta dứt lời, Yến Đỉnh liền tiếp lời:

- Nếu tính thêm tâm huyết mà ta tiêu tốn trên người già, quả thực là bảo vật vô giá, tiếc là, chỉ còn là một bộ da, không còn đáng giá nữa.

Bác Kết vung tay một cái, làm bộ dạng đau đớn như khi nhường đi vật mình yêu thích:

- Thôi, bán vậy, ai bảo người và ta có duyên với nhau.

Yến Đỉnh nghiêm túc lấy từ trong người ra một đồng tiền, ném cho Ô Đạt ở bên cạnh, sau đó nhận lấy da người từ tay Đại Lạt Ma, cẩn thận xếp lại rồi để lại vào trong tay nải.

Hoàn thành một việc mua bán, Bác Kết dường như rất vui mừng, hỏi Yến Đỉnh:

- Còn không?

Trong khi rõ ràng chính ông mới là người bán.

Yến Đỉnh bật cười, không đáp lời Bác Kết, mà là quay đầu nhìn Ô Đạt.

Ô Đạt chỉ cảm thấy trong đầu vang lên tiếng ong ong... Lúc này lấy khoản tiền 'mua bán' già nhìn thấy rõ ràng, một trong hai tâm phúc của Đại Lạt Ma, Cơ Khấp Kham Bồ lại là đồ đệ của Yến Quốc sư, bị Đại Lạt Ma phát hiện bí mật đã phải chịu cực hình lột da, tẩm da người này chỉ bán được một đồng tiền, nhìn thế nào cũng thấy là mua bán lỗ vốn, nhưng ý cảnh cáo của Bác Kết đã quá rõ ràng, đồng thời cũng là một cái tát hung hãn, vang dội đánh ngay mặt Yến Đỉnh. Bây giờ sư tôn hỏi 'còn không', Yến Đỉnh lại nhìn về phía mình, lão ta có ý gì không cần nói cũng biết.

Chiêu thức ly gián cấp thấp thế này đến con nít cũng không mắc lừa, nhưng đừng quên là, Đại Lạt Ma là người 'lòng dạ hẹp hòi' nổi tiếng khắp thiên hạ, người khác không nghi ngờ, nói không chừng ông ta cũng sẽ có vướng mắc trong lòng.

Ô Đạt tức giận trợn mắt nhìn Yến Đỉnh, hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói gì. Đại Lạt Ma cười nói với Yến Đỉnh:

- Con người người, sao còn nhỏ mọn hơn cả ta? Không nói nữa, không nói nữa, trời sắp sáng rồi, lập tức là tới lúc tập luyện sớm, không còn thời gian nói chuyện phiếm nữa, về nghỉ ngơi đi, nếu nhàm chán thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm ta nói chuyện phiếm.

Yến Đỉnh không phí lời, đưa tay nải chứa da người cho Đạo Thảo, lại dùng một cánh tay đỡ hấn dậy, cáo từ tại đây. Thương thế của Đạo Thảo không nhẹ, nhưng được đích thân Quốc sư chữa trị, mà bản thân hấn cũng là người phi thường, lúc này đã có thể hoạt động thoải mái, có thể tự mình đi lại, nhưng không để hấn mở miệng, cánh tay Quốc sư đỡ lấy hấn dần dần nắm chặt, ra hiệu cho hấn không cần chối từ...

Hai người vừa mới đi đến cửa đại điện, Đại Lạt Ma bỗng nhiên lại gọi họ lại:

- Có một việc vốn là không đáng để lưu tâm, nhưng ta thật sự có chút lo lắng... thay Quốc sư lo lắng, thay Đại Yến của Quốc sư lo lắng, cho dù người mắng ta nhiều chuyện, ta cũng vẫn là phải hỏi người một câu: Người dự định đề phòng Khuyển Nhung bằng cách nào?

Theo tính toán của hai người, sau đó không lâu Yến quốc sẽ nổi lên chiến loạn từ bốn phía, bên ngoài có lính Phiên xâm lấn, bên trong có Phật đồ tác loạn, cơ hội cực tốt bày ra trước mắt, Khuyển Nhung sao có thể chỉ ngồi yên mà không quan tâm? Một vạn binh mã lang chủ điều động để bắt ngờ đánh Hồi Hột chẳng qua chỉ là đánh nghi binh, không liên lụy lớn đến quốc lực, quân lực, gần như có thể xác định, Yến Quốc mà loạn, lang chủ nhất định sẽ lại điều động đại quân xuống phía nam, vì bản thân mà đoạt lấy một phần lợi ích thực tế.

- Lạt Ma quên rồi, Đại Yến bây giờ vẫn chưa phải là của ta mà.

Yến Đình quay đầu, ung dung đáp một câu. Lão đã muốn tạo phản, mưu cầu chính là loạn cục, Khuyển Nhung đánh Yến đối với lão mà nói thì ích lợi càng nhiều hơn.

- Quốc sư không sợ dẫn sói vào thì dễ mà đuổi đi thì khó sao?

Về mặt Bác Kết như cười như không.

Yến Đình cười ha hả:

- Cảnh Thái không chết, ta sẽ không có ngày mai... Người mà đến điểm tâm còn chưa có thì còn lo tới cơm trưa sẽ ăn gì sao?

Nói xong lại cáo từ lần nữa, rời khỏi Kim Đình để trở về trạm nghỉ. Sau khi hai người rời đi, Bác Kết dùng tiếng Thổ Phiên dặn dò hai câu với Ô Đạt đang ở bên cạnh, Ô Đạt lập tức đứng dậy, nét mặt lộ ra chút vui vẻ, đi ra để làm việc được sai.

...

Đạo Thảo đã nằm sấp trên đất nửa ngày, tinh thần cũng đã hồi phục, vừa đi vừa hỏi:

- Sư bá, con có chút không hiểu, lúc thấy Bác Kết, người có phải có chút quá... quá...

- Quá làm kiêu?

Yến Đình biết hẳn muốn hỏi gì, tiếp lời rồi cười, lại hỏi ngược lại:

- Chúng ta đến Kim Đình gặp Đại Lạt Ma, là vì cái gì?

Hai người đều có tu vi không tầm thường, âm thanh nói chuyện được khống chế vừa đúng, ra khỏi miệng người này thì chỉ vào tai người kia, Phiên tăng dẫn đường phía trước, phục vụ phía sau chỉ biết họ có nói chuyện với nhau mà không nghe được chữ nào. Huống chi, lúc hai người nói chuyện là dùng tiếng địa phương trong núi của đại ca Hồ Phách ngày trước, đừng nói người Thổ Phiên tinh thông tiếng Hán mà đến người sinh ra và lớn lên ở Đại Yến cũng nghe không hiểu họ đang nói gì.

Một câu hỏi dường như không thể đơn giản hơn nữa, Đạo Thảo lại há hốc mồm không nói nên lời, đợi đến lúc hẳn muốn trả lời mới phát hiện... Đúng vậy, gặp mặt Bác Kết, rốt cuộc là vì cái gì? Trước đây thư tín qua lại, các việc lớn nhỏ liên quan đến quỷ binh, mượn binh, mời khách cũng đều đã bàn bạc ổn thỏa rồi, lần này gặp mặt sư bá ra oai, mình nói quy tắc, đánh xong một trận rồi lại bàn việc chính, cũng không thấy gì đặc biệt mới mẻ hay đặc biệt quan trọng, chẳng qua mọi người cũng lại chính miệng xác minh một cái.

Cũng là Đại Lạt Ma thu hoạch phong phú, từ trong tay Quốc sư lấy được một giấy nợ một triệu lượng vàng, lại bán được cho Quốc sư một tấm da người chỉ đáng một đồng.

- Không có việc gì nhất định phải gặp mặt mới có thể quyết định được nhưng lần gặp này đúng là không gặp không được, không chỉ hôm nay, trong thời gian ta ở lại thành Nhân Khách này, không biết còn phải bị Bác Kết triệu kiến bao nhiêu lần nữa. Lão ta không có hứng thú tìm ta nói chuyện phiếm, cũng không có việc quan trọng gì muốn nói, nhưng vẫn là phải thường xuyên gặp mặt, nguyên nhân ở hai chữ: chứng tin.

Bác Kết tin ta với Cảnh Thái đã thành thế nước với lửa, cũng tin ta muốn tạo phản, nhưng lão không tin con người ta.

Cho đến trước khi quỷ binh Vọng Cốc đánh vào Đại Yến, tinh binh Thổ Phiên tiến vào Yến cảnh, Yến Đỉnh cũng sẽ ở lại trong thành Nhân Khách, đây là việc Quốc sư và Bác Kết đã thảo nghị với nhau từ sớm.

- Bộ dạng mà Bác Kết bày ra, uy phong mà lão tỏ ra, còn có các thứ tiền bạc, giấy nợ, các yêu cầu lung tung thế này, ta đều không thèm để ý. Nhưng từ hôm nay cho đến khi sự việc được định đoạt, trước mặt Đại Lạt Ma dù thế nào ta cũng phải có 'bộ dạng' không thể dừng được. Ta bây giờ đang là Quốc sư nghèo túng, cùng đường bí lối, cái thế vẫn còn, tự mình vẫn còn xem mình là nhân vật quan trọng, lại tự xưng giao dịch này có lợi cho cả hai bên... Cho nên những việc nhỏ ta đều phải tính toán chi li; nhưng thật sự là những việc lớn có trọng lượng, ta lại phải cẩn thận nhẩn nhện, không dám thật sự chọc giận chỗ dựa cuối cùng. Nói trắng ra là, ta phải nhập vai, có lẽ không thể đánh tan nghi ngờ của Bác Kết, nhưng ít nhất không thể khiến lão tăng hấn có thêm sự nghi ngờ mới.

Quốc sư không tham lam, không nghĩ tới việc có thể thật sự lấy được lòng tin của Bác Kết, lão chỉ cần Bác Kết không tăng thêm sự hoài nghi mới đối với mình, để sự việc có thể tiếp tục tiến hành theo kế hoạch là đủ rồi.

Đạo Thảo chắc chắn lưỡi, cười nói:

- Đại khái hiểu rồi, Quốc sư nghèo túng thì nên có bộ dạng của Quốc sư nghèo túng.

Nói hai tiếng, hần lại hỏi:

- Thế lang binh Khuyển Nhung lợi dụng lúc loạn quấy nhiễu chúng ta, người có cách ứng phó?

- Vì để ứng phó với Thổ Phiên, kết quả bị Khuyển Nhung chiếm một nửa núi sông của Đại Yến ta? Loại việc thế này người có làm không?

Dù là chất vấn nhưng giọng điệu lại không hề nặng nề trách móc, chỉ giống lời nói đùa của bề trên với văn bối kém thông minh:

- Nếu không nắm chắc khả năng kéo lại Khuyển Nhung, ta cũng không thèm cùng Thổ Phiên hao tâm tổn sức để làm việc này.

Đạo Thảo tò mò hỏi tiếp:

- Người làm thế nào để kéo Khuyển Nhung lại?

- Trên thảo nguyên đâu chỉ có một tộc người Khuyển Nhung .

Quốc sư cười, chỉ một câu nói nhẹ nhàng, không giải thích tỉ mỉ, lão không có ý định nói nhiều thì Đạo Thảo tự nhiên sẽ không tiếp tục dài dòng hỏi han, bóp bóp tay nải chứa da người ở trong tay, vẻ mặt có chút do dự, Đạo Thảo không chắc câu hỏi tiếp theo của mình có chọc giận Quốc sư không.

Chỉ nhìn vẻ mặt và động tác của hần, Yến Đỉnh đã biết hần muốn hỏi cái gì, cũng không để Đạo Thảo mở miệng, liền thần nhiên nói:

- Đây cũng là sự tình trong kế hoạch, nhưng việc này ta làm không vui vẻ, người không cần hỏi nhiều nữa.

Lúc này, Đạo Thảo bỗng nhiên cảm thấy trong tay có thêm một bình thuốc nhỏ, không cần hỏi, là sư bá lặng lẽ nhét qua, Yến Đỉnh tiếp tục nói:

- Đợi sau khi xuống núi, người không thể về trạm nghỉ, hãy tìm cơ hội người tự mình chạy. Bác Kết bị thương trong tay của người, hần lại cả ngày bày ra một bộ dạng nhỏ mọn, đa phần sẽ không thế này mà bỏ qua, lúc ở Kim Đỉnh mặt đối mặt như vậy thì hần không thể làm gì, sau đó nhất định sẽ phái người đến trạm nghỉ, giết người xong thì đổ cho đạo phỉ phản tặc, vấn đề đóng thuyền ta cũng không thể nói gì, lão tăng đó có khả năng làm ra việc như thế này. Thế nào, người một mình có chạy được không?

Đây là nơi của người ta, Quốc sư càng không thể rời đi, cho dù có bản lĩnh to lớn cũng ứng phó không nổi từng đợt ám sát liên tiếp, khó có thể bảo vệ chu toàn cho Đạo Thảo.

Đạo Thảo cười ha hả, ẩn giấu hành tung vốn là sở trường của hắn, hơn nữa người Thổ Phiên và người Hán về diện mạo không có khác biệt rõ ràng, tự mình bỏ chạy hoàn toàn không phải là việc khó khăn gì.

Hai người lại nhỏ giọng ước định cách thức liên lạc, Yến Đỉnh nghiêm túc nói với Đạo Thảo:

- Thật sự rất xin lỗi, dẫn người lên điện thật ra là khiến người mạo hiểm, ta có bảo vệ thế nào cũng không an toàn bằng việc không để người đi cùng... Nhưng ta không có cách nào, lần đầu gặp mặt, giữa ta và Bác Kết không thể không có cái đệm, nếu không ta sẽ quá bị động mất.

Đạo Thảo lúc này mới tỉnh ngộ, cũng không quá chú ý quy tắc, ngạc nhiên nói:

- Con còn tưởng người dẫn con lên điện là để con mở mang kiến thức, thì ra là xem con như tấm bia?

Quốc sư trước hết là nhắc lại câu ‘thật sự rất xin lỗi’, sau đó nói:

- Ta sẽ không khiến người vô cớ mạo hiểm, đợi sau khi trở về sẽ có bồi thường, nói thử xem, là muốn có món binh khí tốt hay là muốn học vài phương thuốc độc?

Đạo Thảo chớp chớp mắt, lại trở nên vui vẻ cười cợt:

- Giúp sư bá làm việc là bổn phận, sao có thể lại lấy ban thưởng. Chỉ là sau khi về nhà, người có thể nào nói với sư phụ, trước kia từng lập ra cho con một quy tắc khác, thật ra con cảm thấy không thỏa đáng lắm, tốt nhất là có thể phế bỏ nó đi.

Yến Đỉnh buồn bực:

- Còn có quy tắc? Quy tắc gì?

- Sư phụ nói con trước hai mươi bốn tuổi không thể gần nữ sắc. Không phải là vì duyên cớ công pháp, người là sợ con tâm chí không vững, sẽ vì nữ nhân mà làm hỏng việc... Con biết sư phụ là muốn tốt cho con, nhưng thật sự là lo lắng thừa rồi, con lúc này mới hai mươi hai, còn phải chịu thêm hơn hai năm...

Không đợi hắn dài dòng, Yến Đỉnh liền ha hả cười to:

- Không cần đi hỏi Tiểu Phi đâu, quy tắc kì cục này ta bây giờ sẽ giúp người phế bỏ, nhưng trước khi thương thế trên lưng khỏi hẳn thì không được làm bậy.

Đạo Thảo tất nhiên vui mừng... Cũng gần lúc này, Ô Đạt trở về đại điện, một lần nữa quỳ phủ phục trước mặt Bác Kết, cung kính nói:

- Đệ tử về phục mệnh, người đã sắp xếp xong rồi, các võ sĩ đã cải trang xuất phát, chỉ đợi tiểu yêu kia về đến trạm nghỉ sẽ ra tay ngay.

Yến Đỉnh dự đoán không sai, dù chỉ là để giữ được cái danh ‘nhỏ mọn’, Bác Kết cũng sẽ không bỏ qua cho Đạo Thảo.

Bác Kết gật gù đầu, giết Đạo Thảo chẳng qua chỉ là một việc nhỏ nhặt, cũng không để ở trong lòng, mà hỏi Ô Đạt:

- Người thấy Thịnh Cảnh hòa thượng kia thế nào?

Bất cứ câu hỏi nào đến từ sư tôn, Ô Đạt cũng sẽ dùng toàn lực suy nghĩ, trước hết nhíu mày cẩn thận nhớ lại toàn bộ quá trình từ lúc Yến Đỉnh lên điện đến sau khi rời khỏi, rồi mới nghiêm túc trả lời:

- Rất hận.

Dường như cảm thấy đồ đệ sau khi suy nghĩ cặn kẽ mà cũng chỉ đáp được như vậy:

- Người bán nước, không đáng hận cũng kì quái, ta là hỏi người, hắn đáng ngờ không?

Ô Đạt lại phải nhớ lại một lần nữa, Bác Kết liền nén không được, mất kiên nhẫn xua tay:

- Trực tiếp nói, việc thế này nghĩ nát óc cũng vô dụng.

Ô Đạt không dám nghĩ thêm nữa, thật sự đáp:

- Lời khả nghi... đệ tử chưa từng phát hiện.

Bác Kết quát:

- Người như vậy là đang nói tốt giúp lão ta ư?

Câu hỏi này thật không nhẹ, Ô Đạt làm sao có thể chịu nổi, kinh hãi ngẩng đầu, nhưng Đại Lạt Ma lại lắc đầu nói:

- Lời tốt lời xấu cũng không sao, chỉ cần là lời thật là được rồi.

Không giống đệ tử, tôi tớ bình thường, Ô Đạt không tiếp lời Đại Lạt Ma để cường điệu lời mình vừa nói chính là lời thật, hẳn biết Đại Lạt Ma thích ‘thành kính’, mà tín nhiệm đối với sư tôn chính là ‘thành kính’, hẳn không cần biện bạch, Đại Lạt Ma cũng không thích biện bạch.

Ô Đạt cung kính đập đầu lạy ba cái, không nói thêm gì. Đại Lạt Ma thay đổi cách nói:

- Việc của Cơ Kháp Kham Bố, người không hiểu kì sao?

Ô Đạt thành thật trả lời:

- Muốn hỏi, nhưng không dám hỏi.

- Cơ Kháp Kham Bố thông minh hơn người, xử sự cũng linh hoạt hơn người, có thể xem là trợ thủ đắc lực. Lúc trước vẫn luôn cảm thấy hẳn không tệ, cũng không cảm thấy có gì đáng ngờ nhưng gần đây liên lạc với Thịnh Cảnh nhiều hơn, hẳn liền có chút không phù hợp rồi, mỗi lần ta cùng hẳn nhắc đến Yển Quốc sư, cố ý hay vô ý, hẳn luôn nói Thịnh Cảnh có gì đó không phải, lặp đi lặp lại nhắc nhở ta cẩn thận trùng gian kế của đối phương.

Bác Kết trong lúc nói vẻ mặt vui cười nhưng trong mắt lại hoàn toàn không có ý cười, bất kì ai khi phát hiện trợ thủ đắc lực nhất của mình là nội gián cũng sẽ không thật sự vui mừng:

- Chợt nhìn qua, hẳn đối với Thịnh Cảnh tràn đầy cảnh giác, là muốn tốt cho ta... nhưng việc gì cũng có giới hạn, một khi đã vượt qua giới hạn, liền trở thành quá lỗi.

- Thủ hạ của ta, nếu luôn nói tốt cho Thịnh Cảnh tất nhiên đáng nghi ngờ; nhưng hẳn luôn vô cớ nói xấu Thịnh Cảnh, ta nghe lâu khó tránh việc phải nghi: hẳn sợ ta sẽ cảm thấy hẳn và Thịnh Cảnh rất tốt sao? Vậy thì ta thử xem xem, kiểm tra xem xem... Quả nhiên liền thử ra ngay, một Cơ Kháp Kham Bố lành lặn, dưới một người trên vạn người nơi cao nguyên to lớn đã biến thành tấm da.

Đại Lạt Ma nặng nề thở dài, hai tay kết ấn thì thảo niệm xướng một đoạn chú văn, lấy việc này để bình phục tâm trạng, xóa đi buồn bực.

Một lúc lâu qua đi, Bác Kết phẩy phẩy tay với Ô Đạt:

- Còn có việc sao? Nếu không có thì lui ra đi.

Ô Đạt do dự một chút:

- Đệ tử còn có một việc, giấy nợ kia... sư tôn có phải nên khẩn trương hơn, đệ tử cho rằng để ông ta kéo dài, với con người Thịnh Cảnh...

- Người sợ lão ta sẽ quyt nợ?

Bác Kết bật cười:

- Buộc lão viết một giấy nợ, vốn là không phải vì tiền, thêm một phần nhược điểm, làm một thăm dò thôi: có thư cảm ơn, có giấy nợ, việc Yển Quốc sư bán Yển quốc có thể xem là thật rồi; Thịnh Cảnh hòa thượng không hiểu đạo lý này, nếu không phải thật sự đến lúc cùng đường bí lối, giấy nợ này lão tuyệt đối sẽ không viết.

Vừa nói tới đây, trên Kim Đỉnh, tiếng chuông bình minh du dương, sắc trời tăng sáng, một đêm trầm tịch của thế giới trung thổ, lại hồi phục tỉnh táo trở lại.

Vừa đúng tương phản với Đại Yển và Thổ Phiên, cảnh nội Nam Lý không phải sớm chuông chiều trống, mà là trời sáng đánh trống, vào tối gõ chuông. Trong lúc nước khác tiếng chuông đang đang thì cảnh nội Nam Lý tiếng trống dừng dừng, trong phong ấp Yển Tử Bình cũng có trống sớm nhưng sớm nay vẫn chưa có

tiếng trống vang lên... Đêm qua, Nhâm Sơ Dung truyền lệnh cho phong ấp, lúc trời sáng không được đánh trống, để tránh quấy rầy muội muội nghỉ ngơi.

Tuy nhiên cho dù sáng nay không có tiếng trống, phong ấp một mảnh yên tĩnh, Tiểu Bộ vẫn là tỉnh dậy rồi.

Nhâm Tiểu Bộ trời sinh đã thích ngủ, lại mất máu quá nhiều, thể chất suy nhược, hơn nữa lại uống thuốc ngủ mà chỉ ngủ được đến nửa đêm đã thức giấc, trong lòng nàng có chuyện, nhớ thương một người, nàng ngủ không được nữa.

Vết thương rất đau, toàn thân trên dưới không còn chút sức lực nào, nhưng việc đó vẫn phải khẩn trương đi làm, nàng đợi không được. Nhâm Tiểu Bộ ổn định lại tâm tư, cố gắng tập trung toàn bộ tinh thần, nàng bắt đầu xem bói ...

Nhâm Sơ Dung không biết muội muội đang làm cái gì, nàng ở ngoài cửa chờ đợi suốt cả một đêm, tinh thần uể oải buồn ngủ, bỗng nhiên trong phòng truyền đến một tiếng 'rầm', lập tức khiến nàng giật mình tỉnh lại, vội vàng đứng dậy đi vào phòng, đẩy cửa nhìn vào, muội muội không biết vì sao đã ngã từ trên ghế xuống dưới đất.

Sắc mặt Nhâm Tiểu Bộ đau khổ cùng cực, nước mắt giàn giụa. Nàng có 'năng lực tiên tri' nhưng lần này, nàng không nhìn thấy gì cả. Mọi thứ có liên quan đến Tống Dương, nàng đều không thể nhìn thấy, cái gì cũng không có!

Sơ Dung kinh hãi, vội vàng kêu người đỡ Tiểu Bộ trở lại giường, lại truyền triệu thầy thuốc đến ngay.

Gặp được Tam tử, nước mắt của Tiểu Bộ càng chảy nhiều hơn, nhưng nàng không nói thật, cắn chặt răng, chảy nước mắt, nghẹn ngào:

- Muội đau, đau chết mất.

Thật là đau chết mất.

Cũng giống như Sơ Dung không dám tưởng tượng là Tiểu Phát nếu biết tin chàng chết sẽ ra sao nên không dám nói sự thật với nàng, Tiểu Bộ cũng không biết nên nói thế nào với Sơ Dung về việc mình đã nhìn thấy... Mặc dù Tiểu Bộ biết rõ Tam tử biết chuyện gì, nàng cũng không có cách nào để hỏi, để nói, kết quả kia thật sự quá đáng sợ, nguyện đời này kiếp này vĩnh viễn chìm trong giấc mộng, Tiểu Bộ cũng không nguyện, cũng không dám trực tiếp đối diện.

Thật muốn ôm chặt muội muội khóc lớn một trận, nhưng Nhâm Sơ Dung vẫn phải kiên trì, mạnh mẽ cười:

- Ngủ một giấc cũng không nề nề... Muội kiên trì chịu đựng sẽ mau hết đau thôi...

Nước mắt là thứ không có cách nén lại nhất, Nhâm Sơ Dung cũng nước mắt giàn giụa, không nói tiếp được nữa.

Thầy thuốc đến rồi, xem qua, may là lần ngã này không hề làm nứt miệng vết thương.

Một lúc lâu qua đi, Tiểu Bộ nhịp thở bình thường, một lúc lại sau chìm vào giấc ngủ, mọi người rời khỏi phòng, chỉ có Tiểu Bộ là biết mình còn tỉnh, nàng dành tất cả tâm tư, tìm ra hai nguyên do: thảo nguyên cách Yên Tử Bình quá xa, bản lĩnh của mình không lớn như vậy, nên nhìn không thấy; mình bị thương rồi, tinh lực không đủ dùng, nên nhìn không tới.

Là mình nhìn không tới, không phải chàng không có ở đó.

Đáng tiếc, mặc dù tìm ra lý do nhưng vẫn không có cách nào tự an ủi được chính mình, Nhâm Tiểu Bộ khóc lớn nhưng không dám phát ra tiếng.

Khả năng tiên tri của Tiểu Bộ, khả năng thuần điều của Lưu Nhị, khả năng xem ngựa trời cho của Tiêu Kỳ, những thứ này đều không cách nào giải thích được nhưng lại thật sự tồn tại. Trên đời nhiều chuyện bí hiểm, không phải tất cả mọi sự tình đều có thể có một hệ thống lý luận để giải thích, cho nên Tiểu Bộ không biết rằng nàng 'nhìn không thấy' Tống Dương, chỉ là bởi vì chàng đã mất đi ký ức... Tống Dương bây giờ, không phải tiểu ngô tác, kỳ sĩ Nam Lý, Thường Xuân Hầu ngày xưa.

Trước khi khôi phục kí ức, Tống Dương không còn là Tống Dương, nàng cố gắng tìm kiếm Tống Dương ngày trước, chỉ là vô ích.

Trương gia đại thiếu

314. Chương 73: Một Lá Cờ Vương, Hai Tầng Hàm Nghĩa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 73: Một lá cờ vương, hai tầng hàm nghĩa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương mở to mắt, nương theo khe hở của ngói lều nhìn ra ngoài, thấy sắc trời tối đen.

Sa dân sống đơn sơ, ngoài trừ trong tay Đại Tế Ti có một sa lậu, toàn tộc không cần chuẩn bị công cụ chuẩn xác, bình thường đều xem vị trí nhật nguyệt, khi trời đầy mây mưa sẽ không tính xuống, có thể phần nào đoán ra được. Nhưng Tống Dương làm việc và nghỉ ngơi chuẩn xác, trí nhớ không có, nhưng cuộc sống hai mấy năm trước đó đã thành thói quen không thể mất. Khi tỉnh lại, hắn vẫn dấy vào đúng thời gian như trước kia.

Tống Dương vươn đầu nhìn ra ngoài trường vải, không thấy trăng sao, cũng không có mặt trời, chỉ có một trời đầy mây đen, nặng nề treo trên đỉnh cánh đồng hoang vu.

Mây đen cực thấp, dường như chỉ cần đi lên nóc lều trại, duỗi tay ra có thể chạm được vào chúng... Đích xác là trời đã sáng, nhưng trời rất âm u, mây đen đã che khuất ánh mặt trời.

Tống Dương đi dạo một vòng bên ngoài, cùng Sa dân đón bình minh, nói đùa vài câu, dù sao ai nghe cũng không hiểu được đối phương nói gì. Tuy nhiên điều này không ảnh hưởng tới tâm tình của hắn. Có lẽ từ kiếp trước sinh tên cũng là lấy chữ “Dương”, hắn vốn rất thích thời điểm sáng sớm vạn vật bừng tỉnh, cảm giác rục rịch chuẩn bị cho ngày mới bắt đầu. Tuy rằng có thể lặp lại sự nhàm chán của ngày hôm qua, có thể sẽ có chút thay đổi xảy ra kỳ ngộ. Ai biết được? Chờ mong là được. Bởi vậy, mỗi buổi sáng, hắn luôn có một tâm trạng rất tốt.

Khi trở lại lều, Tạ Tư Trạc vẫn còn đang ngủ vùi, trước kia muốn ngủ đều không ngủ được, nhưng từ sau khi tiểu tử Tống Dương kia trở về, nàng vô thức trở nên ham ngủ. Từ sau khi trưởng thành, gặp chuyện không may nàng không còn quá kiên định, khiến nàng hận không thể chết được trong ổ chăn... Tống Dương đi tới nhẹ nhàng đẩy nàng, cười nói:

- Dậy đi, nếu không sẽ qua bữa sáng đó.

Tạ Tư Trạc buồn ngủ dúi mắt, miễn cưỡng hé ra nhìn xuống, thấy trời vẫn còn tối đen, thì thào than thở một câu nghe như mình nói mơ, đưa tay kéo tấm chăn, hô một tiếng, đem chăn vây kín mình lại. Xem ra không có chút phản ứng với tiếng gọi của Tống Dương.

Ngủ thêm một lát, một tay ầm áp lại từ dưới thảm vươn đến tìm kiếm, sau đó tìm được tay của Tống Dương, kéo vào trong thảm, ôm vào trong ngực, ngủ càng thư thái hơn.

Tay Tống Dương không thành thật. Tạ Tư Trạc hoàn toàn không để ý tới, dù sao cũng là không rời khỏi giường nổi. Tống Dương lại đợi một hồi, đánh giá nếu không dậy thật quả thực sẽ trễ bữa sáng, bèn giơ tay còn lại vỗ lên mông nàng qua lớp chăn. Một tiếng “bốp” vang lên, ngoài trời bất ngờ bùng nổ một tiếng long trời lở đất, một tia sét lóe lên bốn phía, ngay cả mặt đất cũng bị âm thanh đáng sợ đè tới độ khẽ run run.

Tống Dương hoảng sợ, trong lòng tự nhủ không phải mình vừa vỗ mông vợ mình sao... Tạ Tư Trạc cũng cả kinh mà tỉnh, ngồi bật dậy, chằm chằm hỏi Tống Dương:

- Sét đánh?

Nói xong vội vàng mặc áo choàng, đi ra ngoài trường vải.

Sấm sét đã bắt đầu, nhưng mưa thì chưa tới, không khí trầm đục oi bức khiến người ta khó thở, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, không lâu nữa trời sẽ mưa như trút nước xuống. Tạ Tư Trạc nhìn sắc trời, bỗng nhiên quay người lại, dùng sức ôm lấy Tống Dương, trong giọng nói kèm theo chút run rẩy:

- Đợi chút... chàng ngàn vạn lần phải cẩn thận, vật lộn cùng sinh tử không được chút mềm lòng, nhất định không thể hạ thủ lưu tình... Nhất định phải còn sống trở về, sau đó đưa thiếp rời khỏi đây.

Từ khi Tống Dương quay về với đội ngũ, Sa tộc Bạch Âm chưa từng thấy mưa qua, cho tới tận giờ phút này... Mưa to đó là nước trời.

Dựa theo tập tục của Sa dân, hôm nay là ngày rửa tội cho những người phạm tội. Chỉ cần Tống Dương thoát tội, sẽ được Sa dân hộ tống rời khỏi phái đoàn.

Ở Bạch Âm, Tống Dương là khách quý cũng là tội phạm. Sa dân đối với hắn tôn kính và thân mật, nhưng họ cũng không cho hắn rời khỏi đây. Huống chi, thân ở nơi cánh đồng rậm rạp hoang vu, Tống Dương còn dẫn theo một ông lão già yếu, một nương tử suy nhược. Cho dù có chạy khỏi được Bạch Âm cũng không có đường mà đi, chín chín phần trăm sẽ chết trên cánh đồng hoang vu này.

Nhưng nếu thông qua lễ rửa tội bằng nước của trời, mọi việc sẽ hoàn toàn thay đổi. Dùng nước trời xóa bỏ thân phận phạm nhân, Bạch Âm sẽ phái người đưa hắn đến biên giới Khuyển Nhung và Hồi Hột, quả thực là con đường sống. Cơn ác mộng đè nặng lên mọi người cũng theo đó mà tiêu tan.

Tạ Tư Trạc vui vẻ kèm theo chút phấn khích, rốt cuộc đợi được trời mưa rồi. Cuối cùng cơ hội rời khỏi nơi này cũng xuất hiện... Lúc này bên cạnh bọn họ truyền đến một giọng nói lạnh như băng, âm trầm chói lọi:

- Trước tiên đừng vui mừng quá sớm, ta đã hỏi qua Sa vương rất thấp, ắt là mưa lớn, nhưng chưa chắc đã là mưa lâu. Có thể dùng làm lễ rửa tội hay không còn phải chờ xem tình hình.

Sa vương của Bạch Âm đáp ứng rồi, sẽ chọn một cơn mưa vừa lớn vừa dài để Tống Dương rửa tội, nếu không đợi đồng hồ chạy hết cơn mưa liền tạnh lại, các tội nhân căn bản không có cơ hội giác đầu, sẽ bị xử trảm lập tức.

Tạ Tư Trạc tức khắc thay đổi thái độ:

- Chúng ta đi tìm Sa vương.

Ban đại nhân sững sốt, hỏi nàng:

- Thật sự một chút cũng không muốn đợi sao? Nhất định bắt Tống Dương mạo hiểm làm lễ rửa tội?

Tạ Tư Trạc bị lời nói của Ban đại nhân làm cho hoảng sợ, vội vàng lắc đầu nói:

- Không phải, ngược lại, ta tìm Sa vương là để nói với ông ấy, nếu không nắm chắc cơn mưa này đủ dài, vậy hôm nay đừng làm lễ rửa tội. Không cần xem tình hình, khi nào chắc chắn là mưa đủ dài lúc đó làm lễ rửa tội cũng chưa muộn... Hoặc đợi sang mùa đông đi, tính mạng là quan trọng, không thể dễ dàng mạo hiểm được.

Tuyết lớn mùa đông cũng là nước của trời, có thể dùng làm lễ rửa tội. Mưa hay thay đổi, dài ngắn khó đoán trước, lúc trước có thể đang mưa lớn kèm theo sấm chớp rách trời, một lát sau bất ngờ có thể tan nhanh trời quang mây tạnh. Nhưng tuyết lớn phía bắc thì ổn định hơn nhiều, bình thường sẽ không ngừng lại, sẽ rơi liên tục mấy ngày không thôi.

Ban đại nhân trước sau vẫn lãnh đạm như thế, lạnh lùng nói:

- Người đang nói với Sa dân Bạch Âm chứ đâu phải nói với chó săn Tạ Môn. Đâu thể người nói thế nào thì làm như thế đó?

Tạ Tư Trạc không để ý, đưa Tống Dương đến tìm gặp Sa vương. Trong lòng nàng chỉ có một ý niệm trong đầu, tuyệt đối không dễ dàng để Tống Dương mạo hiểm rửa tội trong trận mưa không rõ ngắn dài. Sa vương thật ra đâu có nói, nghe được ý đồ của Tạ Tư Trạc liền vui vẻ gật đầu cười nói:

- Đây là việc ta sớm đã đồng ý, yên tâm đi...

Nói chưa xong, bỗng nhiên có Sa dân vào trình báo chuyện quan trọng.

Sa vương nghe qua báo cáo, mặt nhẵn lại trầm ngâm một hồi, dùng tiếng Man dặn dò vài câu, thuộc hạ nghe xong liền đi. Một lát sau đó tiếng kèn vang vọng khắp doanh địa, vừa mới ăn xong bữa sáng, đang chuẩn bị bắt đầu làm việc, tiếp tục xây dựng nhà ở Sa dân Bạch Âm nghe thấy tiếng kèn, trước tiên là nhất loạt sững sốt, lập tức ném tất cả dụng cụ đang khiêng trên người xuống, nhanh chân chạy về trong trường nhà mình, lớn tiếng gọi đám nữ nhân trong nhà hỗ trợ, bắt đầu thay đổi áo giáp và đeo vũ khí.

Sa vương cũng không ngoại lệ, đang được Vương phi mập mạp giúp đỡ, chỉ có khi hiển tể hoặc lễ mừng mới có thể mặc trang phục Vương gia, áo bào rộng thùng thình được lót thêm lớp đệm giáp bên trong, chiến đao đeo bên hông.

Sa vương khi ra khỏi trường đã ăn mặc chỉnh tề. Thanh niên trai tráng Bạch Âm cũng đã mang võ trang hạng nặng, đại đội nhân mã tập kết ở giữa doanh địa, mỗi người sắc mặt đều trang nghiêm, trong mắt lộ rõ ý chí chiến đấu sôi sục. Tất cả chỉ chờ Sa vương ra lệnh.

Từ khi làm tù binh, đám người Tạ Tư Trạc chưa bao giờ thấy Bạch Âm xếp ra trận hình như thế.

Sa dân chuẩn bị chiến tranh, về phần kẻ thù... Không cần hỏi, nơi này kỵ binh Khuyển Nhung không thể tới, có thể khiến Bạch Âm khẩn trương như thế, cũng chỉ có đại tộc Sa dân.

Quả nhiên, Sa vương thấp giọng giải thích cho Tổng Dương:

- Phía trước truyền báo, Sa chủ đích thân dẫn quân mã đại tộc đang xông tới, bọn họ ra đi chính là với tư thế đánh giặc, nếu đàm phán không được sẽ đánh... Nhất định sẽ không thỏa hiệp.

Mục đích của Sa chủ, tất cả mọi người trong Bạch Âm đều hiểu được, nhưng bọn họ cũng không thể tiếp nhận.

Hiện tại không phải thời điểm khách sáo, Tổng Dương đi thẳng vào vấn đề:

- Ta giúp người đánh.

Sa vương lắc đầu:

- Đây là nội chiến của Sa dân, không chút quan hệ với người, không cần giúp đỡ. Người bảo vệ tốt cho lão nhân và nương tử của mình là được.

Lập tức cũng không để ý tới Tổng Dương nữa, cất bước đi vào hàng đầu của đội ngũ.

Bất ngờ, Sa vương vẫn chưa nói gì, ông ta chỉ rút ra trường đao chém vào hư không ba lượt, lại nói thêm một câu tiếng Man, khẩu khí trung nguyên vang dội, lập tức dấy lên tiếng rống giận của ngàn vạn chiến sĩ!

Ban đại nhân ở bên cạnh đôi vợ chồng trẻ phiên dịch lại:

- chỉ có tám chữ: Chiến đấu vì tự do, vì gia tộc.

Sau đó Sa vương đưa lá cờ từ trong quân đội dần dần được dựng lên, tiếng hô hào vẫn rất kích động, tất cả những chiến sĩ đều làm theo những bố trí trước đó, dưới sự lãnh đạo của người dẫn đầu rất có trật tự, cùng với Sa Vương đi tới bên doanh trại, chuẩn bị nghênh đón cường địch.

Bạch Âm đến doanh địa tuy rằng mới chỉ trong thời gian bốn ngày, Sa vương muốn xây dựng địa doanh thành một mô hình trú quân đã không còn cách nào thực hiện, thậm chí ngay cả hình dáng cơ bản nhất cũng không thể thực hiện được rồi. Tuy rằng có vài hình dáng cơ bản đã được dựng lên, nhưng phần lớn vì bọn họ dựa vào mô hình được cung cấp.

Trong tộc Bạch Âm chiến binh có thể không tới ba mươi ngàn người, trong đó hai mươi ngàn quân theo kế sách Tang Thanh lưu lại kết thành mô hình chiến trận, vững vàng trụ ở tuyến đầu, còn lại mấy ngàn quân hoặc tiến vào công sự, hoặc phân thành những tiểu đội tuần tra tới lui ngoài trận địa yểm hộ đại quân. Các đội hình này không chút chút bấn loạn, so với binh mã nhà Hán, tuy rằng có kém hơn một chút về hình thức bởi không có giáp trụ, quân khí, quân dụng thống nhất nên không được hoàn chỉnh. Nhưng Sa dân khí lực cường tráng, ý chí chiến đấu no đủ, cũng ngưng tụ thành một khí thế, sát thế khác.

Trên đỉnh đầu bầu không khí u ám, trầm uất nặng nề, nhưng mưa vẫn chưa rơi, một luồng sấm sét vừa đi qua vẫn không có chút động tĩnh, cũng chẳng ai biết được ông trời rốt cuộc muốn như thế nào...

Nam nhân gần như đều ở trên chiến trường, mà những nữ tử cường tráng trong tộc vẫn chưa thoái lui, chia thành những tiểu đội gồm khoảng trăm người đứng sau trận hình cách đó không xa.

Các nữ nhân đặt những chiếc cánh đơn sơ ở bên cạnh, một khi chiến tranh nổ ra các nàng sẽ phải đưa các chiến binh bị thương về sau, các nàng cũng là một phần của cuộc đại chiến này. Sau đó không lâu đã đem những chiếc cánh đó vào chiến trường cứu giúp chiến sĩ bị thương, vận chuyển tên hoặc tiếp tế tiếp viện; bên hông các nữ nhân cũng đeo những vật dụng cắt gọt ngắn dài đủ loại, nếu chẳng may nam nhân không còn, các nàng sẽ tiếp tục xông lên.

Nữ nhân cũng là vì Bạch Âm, vì tự do cho đồng tộc Bạch Âm.

Chỉ còn người già và những đứa trẻ giờ phút này không cần tới sự chỉ huy của người khác. Người già che chở trẻ nhỏ tập hợp cùng nhau, lấy số thứ tự, đám người đông nghìn nghịt vẫn yên tĩnh không một tiếng động, hoặc ngồi hoặc đứng lẳng lặng nhìn cha mẹ, nữ nhân che chở trước mặt họ. Ở khắp nơi dưới chân bọn họ, rơi vãi đủ loại vũ khí, chỉ cần xoay người là có thể nhặt lấy, có thể giết người rồi.

Đối với người già yếu mà nói, vũ khí Bạch Âm có chút nặng, với khí lực của bọn họ không thể cầm lâu, cho nên liền giữ lấy nó đặt dưới chân mình.

Tổng Dương đem Tạ Tư Trạc và Ban đại nhân vào chỗ đám người, không ngờ còn thấy được A Đẩu. Nhóc con ánh mắt trong veo, nhìn thấy Tổng Dương con người mở to, ánh mắt tò mò, dường như cảm thấy người này nhìn hơi quen mắt, đi tới bên cạnh Tổng Dương thuận tay nhéo lên khuôn mặt của hắn, nhóc con lúc này khá mất hứng...

Bố trí được người già yếu nhất, sắc mặt Tổng Dương có chút do dự, miệng hắn giật giật, dường như muốn nói gì đó, Tạ Tư Trạc thấy thế cười bảo:

- Muốn đi nên đi đi, thiếp ở đây chờ chàng.

Nói xong đi lên phía trước, lần thứ hai trong buổi sáng trước mặt mọi người nàng trao cho hắn một cái ôm thật mềm mại.

Tổng Dương cũng cười, hắn vốn sợ nàng sẽ ngăn cản, khi Tạ Tư Trạc gật đầu, cúi người nhặt một chiến đao bên cạnh một lão nhân Sa nhân, đồng thời nói với ông lão:

- Ông cụ, cho ta mượn đao dùng một chút nhé.

Ban đại nhân thông dịch giúp hắn, ông lão Sa dân cười ha hả nói:

- Cầm đi, ta còn một thanh khác!

Nói xong từ bên hông rút ra một con dao găm, giơ ra trước mặt Tổng Dương.

Tổng Dương gật đầu với Tạ Tư Trạc, Ban đại nhân, cầm chiến đao hướng về mặt trận của người Bạch Âm chạy tới.

Chờ hắn chạy xa rồi, Ban đại nhân mới hỏi Tạ Tư Trạc:

- Người như thế nào lại thả hắn đi? Không lo hắn bị đánh chết sao?

Tạ Tư Trạc ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, đem chính mình co thành một khối, đây là tư thế ngồi ưa thích của nàng:

- Chàng từng vì an nguy của Yến Tử Bình mà truy tra huyết án của người Man; vì cứu một đứa trẻ Man nhân mồ côi từ trong bụng người mẹ bị thương; vì một đứa trẻ Sa dân không quen biết mà xông vào tận tổ của quái tích... Chàng là tính trời sinh như vậy, chàng coi Bạch Âm là bằng hữu, bằng hữu đánh nhau lẽ nào chàng lại ngồi yên không quản sao? Ta có ngăn cũng không thể ngăn được. Huống chi ta vốn cũng không muốn ngăn, chàng có việc cần làm, ta chỉ có thể đứng bên ủng hộ, sẽ không cản trở.

- Người quá chiều chuộng hắn rồi, dễ làm cho hắn hỏng người.

Cũng không rõ là lão nhân đang cười nhạo hay đang cảnh cáo, câu nói với giọng điệu không mặn chảng nhạt, không rõ được ý tứ chút nào.

- Chàng không phải loại người được chiêu chuộng đâm hư, kỳ thật chàng cũng không cần chiêu chuộng.

Tạ Tư Trạc bỗng nhiên mỉm cười:

- Đã sớm hư không thuốc nào chữa được rồi.

Khi Tống Dương vừa nói mượn đao xông vào trận chiến đến bên cạnh Sa vương, ông có vẻ bất ngờ, nghiêng đầu nhìn hẩn:

- Thật muốn đánh nhau, đừng hy vọng ta sẽ chiều cổ người.

Tống Dương cười nói:

- Ta hiểu, người không cần nói trái ý mình đâu.

Sa vương bị hẩn cười, không tiếp tục cùng hẩn ba hoa, thuận miệng chuyển đề tài:

- Chiến đao của Sa dân so với chiến đao của người Hán các người nặng hơn nhiều, dùng có quen không?

- Ta cảm thấy còn rất nhẹ.

Không phải cây mạnh, không phải già mồm cãi láo. Chỉ là hẩn từng dùng long tước, đưa mắt đi khắp thiên hạ, ngoại trừ long tước sẽ không có cây đao thứ hai khiến hẩn cảm thấy vừa tay, cảm thấy không nhẹ.

Đại chiến sắp tới, trong lòng Tống Dương thế nào lại không khẩn trương. Bởi vậy hẩn so với lúc bình thường càng khẩn trương hơn một chút, quay đầu nhìn lá cờ Bạch Âm bay cao phất phới, nhắc nhở Sa vương:

- Bảo các huynh đệ đem lá cờ đảo lại đi.

Sa vương trừng mắt:

- Không được! Sự tình khí thế quan binh, trước khi đấu võ không thể tự đảo cờ, vậy còn dựa vào cái gì để đánh?

Tống Dương cũng có đạo lý của mình:

- Người xem khí thế hôm nay, bất cứ lúc nào cũng sẽ có sấm sét nổi ra; Người nhìn địa thế này, vùng đất bằng phẳng đến cả cây cũng không có, lá cờ của người lại đợi sét đánh một cái, khi vào trận lấy gì mà dùng.

Sa vương không nói khoa học chỉ mê tín:

- Không có khả năng, nền tự do của đồng tộc được ông trời chiều cổ, tuyệt không có chuyện sét đánh bất ngờ!

Nói xong, hẩn chuyển câu chuyện:

- Lại nói Sa chủ bên kia lá cờ cũng đang phấp phới, thật không muốn ai đó giống chúng ta là người một nhà.

Những lời này thật ra nhắc nhở Tống Dương, trong lòng cân nhắc một hồi;

- Sa dân các người có thống nhất cờ hiệu hay không?

Sa vương Bạch Âm gật đầu. Năm đó Sa dân phân tán, nhưng linh hồn vẫn hòa làm một, khi cùng Khuyển Nhung bên ngoài ác chiến, để thuận tiện cho chỉ huy, cũng chỉ dùng một lá cờ hiệu tượng trưng cho sự hòa thuận chính thể của toàn tộc. Các bộ tộc đó có lá cờ hiệu của chính mình, cũng thống nhất phụng thờ một lá cờ Đại vương.

Cờ Đại Vương chính là cờ hiệu của Sa chủ. Tuy nhiên trước kia Sa chủ chỉ đưa ra lá cờ tượng trưng, cũng không phải vua chân chính, cờ hiệu của y đại biểu càng có nhiều Sa tộc đoàn kết đối ngoại, mà không phải là uy vọng của Đại vương.

Tống Dương lại hỏi:

- Lá cờ Đại vương này, người sao lại có?

Đợi sau khi Sa vương gật đầu, Tống Dương phá bỏ chủ kiến đến đây, kéo Sa vương Bạch Âm lại nói nhỏ vài câu. Người sau ngẩn người, chợt mỉm cười, truyền lệnh bằng tiếng Man, một đám thanh niên trai tráng Bạch Âm bận rộn lên, rất nhanh, một lá cờ nữa được dựng trước trận tiền còn cao hơn trước, trên lá cờ mang đúng là cờ hiệu Đại vương.

Lúc này bỗng nhiên treo lên cờ của kẻ thù, chiến sĩ Bạch Âm đều lộ vẻ nghi ngờ. Sa vương dù bận vẫn ung dung, ngẩng đầu nhìn Cờ Đại Vương một lát, lại đưa mắt nhìn các chiến sĩ đang bật hơi thở dốc, âm thanh vang dội:

- Ai có thể nói cho ta, lá cờ này giống nhau, vậy hiện giờ nó đại biểu cho điều gì? Vài thập niên trước nó lại tượng trưng cho điều gì?

Không đợi chiến sĩ lên tiếng, Sa vương liền cao giọng tự đáp:

- Lá cờ này biểu hiện cho Sa chủ cao cao tại thượng, đại biểu cho ông ấy là chủ nhân, tất cả Sa nhân là nô lệ của ông ấy... Cũng thật không phải hoàn toàn như vậy. Lá cờ này giống nhau, nó tượng trưng cho sự đoàn kết của các dân tộc Sa dân giống như anh em, thân thiết hòa thuận! Khi đó mỗi bộ tộc đều có tự do riêng của bộ tộc mình, mỗi Sa dân đều có tự do của mình, chúng ta có thủ lĩnh, có huynh trưởng, có tay chân, bằng hữu, duy nhất chỉ là không có chủ nhân.

- Đáng tiếc hiện nay, dưới lá cờ này cái gì cũng không có, lại chỉ có một chủ nhân. Là ai khiến có cán cờ từng tượng trưng cho sự đoàn kết và vinh dự của Cờ Đại Vương cảm thấy hổ thẹn!

- Hôm nay ta dựng lại lá cờ này, bởi vì sợ làm hại Sa chủ hùng mạnh, cho nên cúi đầu chịu thua sao? Sai lầm. Để cho lá cờ này được tung bay đón gió lớn, bởi vì chúng ta biết được bốn ý của nó! Bạch Âm muốn dùng cán cờ này nói cho toàn bộ Sa tộc được biết, Bạch Âm thủy chung luôn coi bọn họ là huynh đệ, chưa từng phản bội. Mặc dù từng rời xa, nhưng chúng ta vẫn đang đứng dưới cán cờ này. Nếu bọn họ gặp nạn, Bạch Âm ta sẽ chịu chết cứu giúp; nếu bọn họ cần hỗ trợ, Bạch Âm sẽ liều mình dốc sức. Chúng ta có thể vì bọn họ trả giá hết thảy, duy nhất không thể dứt bỏ!

- Đồng tộc tàn sát lẫn nhau, không phải là cuộc chiến về vang.

Nói xong, Sa vương nhắc đao lên, chậm rãi vẽ một đường trước mặt mình, tỏ ra ý “không còn chút mặt mũi nào”. Kế đó thanh âm đột nhiên cao vút, rống lớn

- Nhưng chiến để giành lấy tự do, Bạch Âm không thẹn với huynh đệ, không thẹn với trời đất, Bạch Âm không thẹn khi đứng trước cờ Đại Vương !

Ầm một tiếng, chiến sĩ Bạch Âm đều rống lớn tiếng...

- Nói đủ rồi.

Tống Dương vẽ mặt nghiêm trang, giọng điệu trịnh trọng, dừng ở chỗ Hán ngữ trong mắt chiến sĩ Bạch Âm khó hiểu, dường như hẳn đang muốn khơi mào chiến tranh.

Sa vương vẽ mặt kích động, mắt đầy rẫy chiến ý:

- Người có thể nghe hiểu được không?

Tống Dương chiến đao trong tay lên, chỉ hướng kẻ thù sắp sửa tiến vào vùng đất của mình:

- Nghe không hiểu, nhưng đại khái có thể nhìn phản ứng của mọi người mà hiểu được.

Sa vương cũng giương đao, cùng Tống Dương chỉ về phía trước:

- Không có biện pháp nào, lá cờ trước mặt mọi người vẫn nguyên lành, dù sao vẫn phải phái đoàn người tới nói chuyện.

Lại một tiếng “ầm” lớn vang lên, mấy vạn chiến sĩ Bạch Âm, toàn bộ rút đao chỉ về hướng kẻ thù...âm thanh rống lên phần nộ, quần chúng dâng trào cảm xúc mãnh liệt. Trong chiến sĩ Bạch Âm đều rất coi trọng cờ Đại vương trước trận tiền cao hơn cờ khác của Bạch Âm. Đợi đến khi trời mưa sét đánh xuống, sẽ biết được cán cờ của ai chắc chắn hơn.

Một lá cờ vương, hai tầng hàm ý, đến lúc đó xem Sa vương nói thế nào.

Nếu như sét đánh trúng không cần hỏi, đó là Sa chủ bất nghĩa, khiến cho thần linh nổi giận; nếu sét đánh không trúng, vậy sẽ vĩnh viễn là huynh đệ như tay với chân của Bạch Âm, đạo nghĩa về tự do quả thật không thể khinh nhờn.

Trương gia đại thiếu

315. Chương 74: Xung Phong Ngược

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 74: Xung phong ngược

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Phía trước trận chiến Bạch Âm vừa dựng lên cờ Đại Vương , phía cuối tầm mắt liền xuất hiện cát bụi mù mịt..... Đại quân Sa tộc đã đến.

Lại qua một lúc, cát bụi cuộn cuộn gần như tràn ngập cả đường chân trời, nhưng đối phương vẫn ẩn nấp trong sa mạc, đến Tổng Dương cũng nhìn không ra đội quân của bọn họ.

Sa dân lấy chữ ‘ Sa’ không phải là không có đạo lý, Bọn họ thích từ trong sa mạc xuất phát, từ trong sa mạc tập kích, trừ phi song phương tiến đến khoảng cách có thể quyết chiến, nếu không địch nhân đừng hi vọng đến việc có thể nhìn thấy bọn họ một cách rõ ràng.

Sa vương Sa vương Bạch Âm truyền lệnh, đơn giản mà có lực:

- Khởi Sa!

Phía sau trận sớm đã có chuẩn bị, một đội quân binh Bạch Âm hơn hai nghìn người lập tức bọn rộn làm việc, khắp doanh dần dần tràn ngập tiếng thanh niên hô, tiếng gia súc kêu, bụi đất mù mịt, không lâu sau chỗ này trở nên cát bụi cuộn cuộn che lấp thiên địa

Chỉ có hai ngàn người lại có thể cất chứa gần mười vạn người, toàn bộ đại doanh to lớn bị chìm trong cát bụi chỉ có ngọn cờ đại vương là đứng cao hơn bụi cát đang đón gió phấp phới bay.

Khởi Sa còn gọi là ‘Cẩn Sa’, là môn nghề gia truyền của Sa dân, nếu đổi thành người Hán hoặc người Khuyển Nhung thì cho dù nhân lực có lớn gấp mười lần sợ rằng cũng không tạo lên một trận cát bụi lớn như vậy, nhưng nói qua cũng phải nói lại, nếu như không có trận khô hạn gần đây, khiến bùn đất khô ráo tới xộp, hoặc để Người Sa chuyển đến nơi khác như đồng cỏ hoặc nơi gần nguồn nước hoặc thao nguyên um tùm hay trong biên giới người Hán mà ‘Cẩn sa’ thì dù có có sức đến chết họ cũng không tạo ra được thanh thế lớn như vậy.

Ngay tại lúc Bạch Âm tạo ra bụi cát đồng thời phụ nữ trong tộc cũng bắt đầu công việc, họ đem rất nhiều rượu đặt trên bàn thờ dâng lên trước trận, không biết dùng để làm gì.....

Hai chỉ đại quân đều ẩn mình trong gió cát, đại tộc từ từ tới gần, Bạch Âm lại ngưng trọng bất động, song phương đều không nhìn rõ nhau, mà Sa vương Sa vương Bạch Âm lại bước về phía trước, đi đến phạm vi cát bụi, ở phía sau hẳn chỉ có hai mươi võ sĩ cường tráng đi theo, đại quân Bạch âm vẫn bất động đứng im tại chỗ.

Dù sao cũng là đồng tộc, trước khi khai chiến cũng muốn nói chuyện một chút, nếu không có bất ngờ xảy ra, đợi đến lúc đại quân binh mã tiến đến một khoảng cách nhất định, thủ lĩnh hai bên cũng sẽ đi ra, sau đó hai bên sẽ đàm phán

Tổng Dương cũng đi ra cùng Sa vương Bạch Âm , Sa vương nhìn hẳn một cái, Tổng Dương vộ vàng giải thích:

- Bên trong rất ngột ngạt, hay là ta cùng người cùng đi ra đi.

Sa vương do dự một lát cuối cùng cũng gật đầu:

- Lát nữa ta cùng Sa chủ nói chuyện người đừng mở miệng, đây là chuyện riêng của Sa dân, người tham gia thì không tốt.

Tổng Dương tự nhiên đáp ứng, đồng thời cũng không quên oán giận nói một câu:

- Sa dân các người đánh nhau cũng thật là chẳng ra sao.... không đúng a, ta căn bản nghe không hiểu các người nói gì, sao có thể tham gia, trừ phi các người dùng tiếng Hán đàm phán.

Sa vương khụ một tiếng, giơ tay gõ gõ lên trán, mỉm cười..... ngày mai giờ này, cánh đồng bát ngát trước mắt và gia viên mới xây dựng sau lưng sẽ phủ kín bởi thi thể, hiện tại cho dù trên mặt người nào cũng thông dong bình tĩnh nhưng trong lòng thâm sinh khẩn trương, Sa vương cũng không ngoại lệ, cho nên vừa rồi cũng thất thần mà nói sai.

Ngoại trừ khẩn trương ra trong lòng Sa vương cũng ẩn dấu một phần áy náy.

Chuyển nhà đến đây cũng là lựa chọn bất đắc dĩ, nhưng ông ta cho rằng, Bạch Âm thực lực không tầm thường, chính mình lại là mang đại danh “ Thần quyền vô sĩ”, Sa chủ chắc hẳn không dễ dàng khai chiến. Dựa vào tính toán của ông ta, sau khi trở về sứ giả hai bên cũng lui tới, cuối cùng cũng phải cãi nhau một trận, hơn nữa lúc này cũng đến cuối thu, không lâu nữa mùa đông lạnh giá sẽ tới.

Từ chỗ đại tộc ở cho đến doanh địa của Bạch Âm, hành quân nhanh nhất có lẽ cũng phải mất ba ngày hai đêm, địch nhân nhất định phải ở qua đêm tại bên ngoài hoang dã, phải biết qua đêm tại thảo nguyên hoang vu vào lúc đầu đông có thể chết chứ không phải trò đùa, chỉ cần một trận tuyết rơi, mặt đất sẽ đông cứng đến độ sắt thép đâm không được, đến lúc đó căn bản không đào đất được, lều trại của Sa dân lại không chống được giá lạnh, hơn nữa bọn họ có cuộc sống kham khổ, số lượng da cừu có thể chống lạnh lại hạn chế, không đủ làm mỗi người một kiện áo choàng chống lạnh, hai đêm qua đêm dưới cái lạnh như vậy thì chiến lực cũng không còn đáng nói.

Trừ phi Sa chủ phát điên muốn nhận phần bại trận, nếu không không thể ngay trong mùa đông mà động binh.

Sa chủ không thể biết Bạch Âm dựa theo trận thế mà bố trí doanh địa, y cũng không để ý nhiều lắm đến mùa đông, nhưng đối với Bạch Âm mà nói, đợi sau khi mùa đông dài qua đi, đại doanh của bọn họ sẽ có thể mở rộng qui mô, cho dù không tính Bạch Âm nữ tử, chỉ lấy cường tráng dũng sĩ mà nói, Sa chủ muốn công hãm một tòa thành có ba vạn binh tốt dũng mãnh trấn thủ, thành lũy thì như doanh trại quân đội, thì Sa chủ phải đem bao nhiêu người đến?

Sa chủ không có tiền vốn nhiều như vậy.

Nhưng điều làm Sa vương nghĩ mãi không ra là cho dù Sa chủ không chịu đợi lâu, nhất định trong mùa đông đem quân đến đánh Bạch Âm thì ít nhất cũng phải qua mười ngày mới đến được

Sa dân là tộc người ai cũng có thể là binh sĩ, nhưng nói cách khác, ai cũng có thể là binh nhưng cũng không phải là binh, Sa tộc điều kiện gian khổ, không nuôi nổi binh sĩ chuyên nghiệp, bình thường thanh niên cường tráng đều phải lao động, đến lúc có chiến sự liền vứt cuộc xêng cầm binh khí liền biến thành chiến sĩ. Sau khi Sa chủ thống nhất toàn tộc tình trạng này cũng có chút biến đổi, tuy nhiên ngày thường vẫn duy trì tình trạng này, binh mã thường trực có thể điều động xuất chinh không quá ba vạn, lúc có nguy hiểm dựa vào bọn họ mà bày trận kháng cự còn có thể, nếu chỉ dựa vào số người đó, muốn chinh phục gần mười vạn Bạch Âm thì đúng là nằm mơ.

Sa chủ dám đến, đã nói rõ y có điểm nắm chắc phần thắng, y tự nghĩ có thể thắng, thì không thể không có đại quân. Tập kết quân mã, vận chuyển quân nhu, lộ trình hành quân mất thêm ba ngày nữa, nhanh nhất cũng phải mười ngày mới có thể đánh đến trước mặt Bạch Âm.

Nhưng tính đến hiện giờ, Bạch Âm chẳng qua mới đến đây có bốn ngày. Như vậy mà tính, dường như lúc Bạch Âm nhổ doanh đồng thời Sa chủ cũng động binh mà đánh đến. Vậy thời gian của đối phương do đâu mà có? Dường như Sa chủ sớm đã tập hợp tốt binh mã đợi bọn họ vậy.

Nếu là bình thường thì bốn ngày hay hơn mười ngày cũng không có khác biệt nhiều lắm, nhưng là lúc mà Bạch Âm vẫn chưa kịp ổn định thì sai lệch vài ngày lại là khác biệt lớn, đơn giản nhất trong thời gian mười ngày ít nhất bọn họ cũng có thêm thời gian đem tuyến đầu trận tu chỉnh hoàn thiện, nhưng hiện tại.... Nếu đánh trận này thế cục căn bản là trên bình nguyên mà xung phong vậy.

Sa vương thở dài

Tổng Dương còn muốn hỏi thêm, tuy nhiên nhìn Sa vương lẳng lặng thất thần, hần liền không lên tiếng, lúc này nhìn thấy hần phục hồi tinh thần, liền giơ tay hướng đại tộc đang bị che khuất trong cát bụi hỏi:

- Có thể nhìn rõ đối phương có bao nhiêu người không ?

Sa vương Bạch Âm lắc đầu:

- Nhìn vào bụi cát thì qui mô khoảng một vạn người đang ‘Khởi sa’, về phần bên trong giấu bao nhiêu, trừ phi hiện tại có mưa xóa sạch hết bụi nếu không từ bên ngoài nhìn thì đừng nghĩ đến việc phán đoán chính xác.

Chỉ riêng số người tạo bụi cát đã hơn một vạn, có thể dùng cụm từ che trời phủ đất để hình dung ra đối phương, trong đó có khả năng ẩn dấu mười vạn trọng binh, lại có thể..... chỉ có một vạn địch nhân kia lại đang cố làm ra vẻ huyền bí? Tổng Dương lắc đầu cười, hoàn toàn không thể có chuyện đó.

Sa đoàn của đại tộc ngày càng đến gần, Sa vương Bạch Âm cũng không đợi thêm, liền phát tay ra hiệu cho người phía sau, người phía sau hiểu ý, giơ kèn hiệu lệnh đeo bên hông lên thổi ba tiếng dài ba tiếng ngắn, ra hiệu đối phương dừng bước mời thủ lĩnh ra nói chuyện.

Trong Sa đoàn đại tộc vang lên một tràng trống trận đáp lại.

Không để ý đến tình hữu nghị đồng tộc, không theo trình tự chiến trận diễn hình từ xưa đến nay, Sa chủ căn bản không muốn cùng Bạch Âm nói chuyện, trực tiếp nổi trống khai chiến.

Ừ ừ chấn động cả vùng thảo nguyên hoang vu, đối diện với Sa đoàn bùng nổ mạnh mẽ như che trời phủ đất này, người trong Sa tộc tay múa lưỡi đao sắc bén tựa như thủy triều dâng.

Tất cả người trong Bạch Âm bao gồm cả Sa vương đều sửng sốt, không phải là do phản ứng chậm hay bị dọa đến thất thần mà là chuyện giống như thế này trong dân tộc Sa chưa hề phát sinh qua. Bạch Âm cho rằng cho dù tín ngưỡng bất đồng, cho dù không thỏa hiệp được, nhưng mọi người vẫn là cùng một dân tộc, mấy chục năm trước thôi cha chú của bọn họ vẫn xưng huynh gọi đệ.... Cho dù cuối cùng có thể phát sinh chuyện sống chết, ít nhất trước lúc đó hai bên cũng nên nói chuyện một chút, hướng đối phương kính một ly rượu cáo biệt.

Bạch Âm đã chuẩn bị tốt rượu, nhưng không dùng đến.

Thật ra Tổng Dương phản ứng nhanh nhất. Người Hán không có tâm tư giả dối như Sa dân Bạch Âm, vừa nhìn thấy đại tộc bắt đầu xung phong, liền giơ tay kéo Sa vương vẫn còn đang ngơ ngẩn, xoay người chạy về phía đại quân mình.

Nhưng Tổng Dương tuyệt đối không ngờ đến, Sa vương Bạch Âm bị hần kéo thì chỉ hướng về phía sau lùi một bước, liền phục hồi lại tinh thần, một chân làm trụ dùng lực đẩy Tổng Dương ra, sau đó liền rút ra trường đao, nhưng không lùi lại sau nữa, mà còn hét lớn một tiếng, nhắm hướng địch nhân đang chen chúc mà chạy tới.

Kẻ thù xung phong, ông ta cũng xung phong; kẻ thù che trời phủ đất, hần chỉ một mình. Một mình tập kích.

Tổng Dương công lực chưa hồi phục, sức lực vốn không bằng ông ta lại thêm bị bất ngờ không kịp phòng bị, bị Sa vương dũng mãnh quăng đi, đứng không vững ngã trên mặt đất, có điều móng vừa chạm đất thất lực liền phát lực nhảy vọt lên, nhìn nhìn về phía sau lại nhìn nhìn về phía trước, Tổng Dương cắn răng một cái rồi đuổi theo cùng với Sa vương sóng vai, vừa chạy vừa hỏi:

- Không cần chỉ huy người nhà người sắp xếp trận pháp nữa sao ?

Vừa mới hỏi một câu, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kèn leng keng, hai mươi Bạch Âm võ sĩ lúc trước cùng Sa vương đến phía trước trận vẫn theo sát Sa vương cũng đồng thời xung phong, giờ kèn lệnh bên hông lên thổi.

Sa vương chạy cũng không tính là quá nhanh, nhưng bộ cước bình tĩnh vẻ mặt ổn trọng, chắc chắn, lúc chạy trường đao trong tay cũng chậm chậm huy động, xuất ra một màn đao hoa:

- Trận pháp sớm đã diễn luyện thuần thục rồi, không cần ta tới chỉ huy nữa.

Tổng Dương ‘Ồ’ một tiếng:

- Cho nên xông lên chịu chết, hay là Sa dân các người lúc đánh nhau tộc trưởng thường đi đầu?

Sa vương mỉm cười một chút, giống như có chút bất đắc dĩ:

- Nếu khai chiến, ta không thể không xông lên trước nhất, không liên quan đến việc ta có phải là tộc trưởng hay không. Người quên rồi sao? Ta chính là Thần Quyển Võ Sĩ. Vĩnh viễn không có chuyện lùi về phía sau..... Ta là tượng trưng cho tộc người Bạch Âm, nếu ra chạy trở về, người trong tộc tâm trạng không thoải mái, sẽ ảnh hưởng đến khí thế chiến đấu của binh sĩ.

- Có điều

Trong thanh âm của Sa vương có lộ chút hưng phấn:

- Cũng có cái tốt, chỉ cần ta dám xông lên, người của ta liền dám đi.

Vừa nói đến đó, tiếng kèn lệnh phía cũng sau dừng lại, hiệu lệnh đã truyền đến Bạch Âm, một tiếng hét nổ vang trời, vạn người hòa một, tiếng hét vang khắp bốn phía doanh địa, tất cả chiến sĩ Bạch Âm đều nhanh chóng tiến lên, đuổi theo Sa vương của mình, đuổi theo niềm kiêu ngạo trong tộc, hướng về cường địch xông lên.

Trong đó Sa vương là người cất bước đầu tiên, chạy như điên, khoảng cách với địch nhân mỗi lúc một gần, Sa vương nhìn Tổng Dương nói:

- Bây giờ người có thể lui lại, không ai trách người, trận chiến này không liên quan đến người.

- Nếu thực sự có đường lui, ta cũng chưa chắc cùng đi với người.

Câu trả lời của Tổng Dương rất dễ hiểu, nếu đại doanh bị địch nhân công hãm, Tổng Dương không cho rằng mình cùng thân quyến có thể trong chiến loạn mà sống sót, tiếp cùng với Bạch Âm sánh vai chính là cũng vì bản thân mình mà đánh trận.

Sa vương cười ha hả, không nói chuyện nhảm nữa, đưa tay vào trong ngực lấy ra một đồ vật nhét vào trong miệng.

Tổng Dương còn có chút buồn bực, lợi dụng thời gian cuối cùng còn sót lại hỏi một câu:

- Ăn cái gì đấy?

Lúc này cũng đã có thể nhìn rõ nốt ruồi trên mặt địch nhân rồi.

Sa vương không trả lời, chỉ vút lại một câu,:

- Theo sau ta

Đồng thời chân cũng tăng tốc, giống như một con trâu rừng nổi điên, một mình nhảy vào trận địa địch, chiến đao trong tay muôn hoa nở rộ rực rỡ, đi đến chỗ nào liền chỗ đó máu chảy đầu rơi.

Phía sau Sa vương là Tổng Dương, phía sau Tổng Dương là hai mươi vị Bạch Âm chiến sĩ. Mà đại quân Bạch Âm vẫn còn bên ngoài hơn trăm trượng, bọn họ cước bộ mỗi lúc một nhanh, trên vẻ mặt thần tình càng thêm cương liệt, lợi đao trong tay càng thêm lực chung qui là do bọn họ ở phía sau một đoạn, không biết làm sao để trong một khắc đến được vị trí chém giết. Hai mươi hai người xông lên trước nhất, cực kỳ giống hai mươi hai con tiểu trùng, rõ ràng không gì ngăn được bọn họ, vừa nhẹ nhàng múa vuốt, vừa lao đầu về phía trước đối diện với trận thủy triều đang cuộn cuộn dâng...

Tổng Dương chưa bao giờ nghĩ tới một ngày kia chính mình sẽ trở thành một binh sĩ đứng đầu trận chiến, hơn nữa lại còn là một trong số hai mươi hai người đối kháng với đại quân vạn người, hẳn lại càng không nghĩ tới, sau khi sống lại lần đầu tiên xung phong đánh vào trận địch lại là ‘xung phong ngược’

Đánh nhau trên sa trường vĩnh viễn không có chuyện ai chiếu cố ai, chỉ có bao hộ cho nhau, cùng nhau hợp tác, Sa vương để Tổng Dương theo sau ông ta, chính là giúp Tổng Dương kẻ địch công kích phía trước, đồng thời đem phía sau lưng mình giao cho Tổng Dương.

Cho nên Tổng Dương xoay người dựa lưng vào Sa vương, nên mới nói là Tổng Dương xung phong ngược, cứ tư thế đó xông vào trận giết địch.

Thật giống như con kiến chui vào nước lũ, hơn nữa lại là cơn lũ đánh chặt. Khi tiến vào trận địa địch, Tổng Dương chỉ có một cảm giác: bó tay bó chân.

Áp lực khổng lồ, nhìn không thấy nhưng lại thực chất, nó đến từ sát tâm, sát ý, sát khí của nghìn vạn địch nhân, nó đến từ tiếng hô hào trong miệng, tiếng gió phát ra từ lợi đao trong tay địch... tất cả những thứ vô hình này, thời khắc này liền biến thành lực vô hình, khó có thể tiếp xúc nhưng thực sự tồn tại, áp lực này gắt gao đặt trên mình Tổng Dương, khiến hắn hít thở khó khăn, di động khó khăn, cái gì cũng khó khăn! Trong giây phút sinh tử, áp lực khiến hắn có lực nhưng không thể sử dụng được.

Còn cách nào khác? Muốn sống thì phải liều mạng trước, liều mạng chém giết, muốn không bị kẻ thù giết thì phải kiên định tâm chí, không bị ngoại động bên ngoài tác động, sử dụng được hết những lực lượng của bản thân.

Mỗi chiến sĩ đều có ảo tưởng trên sa trường chém giết, chém địch vô số, mưa máu gió tanh. Tổng Dương cũng không ngoại lệ, tuy rằng trong kí ức không còn, nhưng mộng ảo kiếp trước vẫn còn bảo lưu trong ý thức, nhưng đợi hắn chân chính xông vào chiến trường mới mãnh liệt phát hiện ra, thời khắc này trong lòng chỉ có duy nhất một ý niệm, nhưng không phải là giết địch mà là bảo mệnh.

Bốn phương tám hướng, giáo dài đoản đao... Tổng Dương không kịp nhìn chủ nhân của binh khí, hắn chỉ biết quanh mình vô số binh khí rơi xuống, mỗi kiện binh khí đều muốn cái mạng nhỏ của hắn, việc có thể làm chỉ có đem ra tất cả khí lực của bản thân, chiến đao trong tay múa như gió gắt gao bảo vệ thân thể, đem tất cả đao thương hết thảy ngăn lại.

Chiến đao trong tay múa như gió, tiếng kim thiết giao kích sớm đã gắn thành một, giống như vĩnh viễn không thể dừng lại

Chỉ có thể ngăn cản, không thể tránh né. Căn bản không chỗ có thể trốn, vả lại hắn cũng không thể trốn, phía sau hắn vẫn còn có một người dựa vào, ta nếu bước đi nửa bước người phía sau liền biến thành bông sen máu.

Tuy rằng thời gian ngắn ngủi lại dài như thất sinh cửu kiếp; tuy chỉ huy động chiến đao, lại mất sức như muốn lật ngược tam sơn ngũ hồ, nhưng chân chính khiến Tổng Dương khó có thể chịu được lại không phải chuyện sống chết không hề có chút hi vọng trong khốn cảnh, mà là trong lòng ngực bị đè nén

Long tước hồng hách coi trọng tâm huyết đường hoàng, sát trung vẫn đạo, Đại khai sát giới mới là con đường tiến thủ của Long Tước, giương buồm trong bể máu mới là bản tính của Long Tước. Tổng Dương mất đi ký ức, nhưng cái công pháp hung bạo này vẫn chưa tiêu tan, vẫn ẩn náu sâu trong thân thể hắn, thời khắc Tổng Dương chỉ lo bảo mệnh không lo giết địch, đã đi ngược với ý niệm Long Tước, trong ngực không cảm thấy bị đè nén mới là lạ.

Tổng Dương không biết chính mình còn có thể kiên trì bao lâu, thậm chí hắn mơ hồ hoài nghi, trước lúc lợi đao của địch nhân chém xuống thân mình, bản thân lồng ngực đã bị nổ tung, áp lực ngày một đè nặng khiến hắn hoảng tâm thoái chí.

Ngay tại thời khắc này, trước mắt mọi người đột nhiên bùng nổ một đạo cường quang, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, thổi mạnh đến nỗi người cơ hồ không đứng vững, chợt một tiếng sấm sét xé rách trời đất u ám, bầu trời nổ vang, giống như thiên binh từ đỉnh đầu ồ ồ đáp qua, mưa to chấn động còn kèm mưa đá tạt vào người, vào mặt rất đau đớn.

Thời tiết khác thường, mưa đá chỉ có thể vào mùa hè mới có, chưa từng có vào mùa thu, nhưng khiến người ta giật mình là bên trong tiếng sấm cuộn cuộn, đột nhiên một đạo tử hình vòng cung từ phía mây đen, thẳng tắp đánh vào cột cờ Đại Vương được dựng lên trong trận địa Bạch Âm!

Cột cờ gào thét đều bị lôi đình rống giận che lấp, nháy máy biến thành tro bụi, chỉ còn lại có một nửa cháy đen.

Thình lình xảy ra biến cố, khiến bước chân của chiến sĩ Bạch Âm chậm lại, càng làm cho Sa dân đại tộc kinh hãi muốn chết.... Đại kỳ dựng thẳng rất cao, thật sự rất bắt mắt, mặc dù Sa dân đại tộc lúc tiến công đều được ẩn trong cát bụi thị lực bị ảnh hưởng bọn họ cũng có thể rõ ràng nhìn thấy ngọn cờ Vương.

Quân đội của Sa chủ đương nhiên không biết dụng ý của Bạch Âm khi dựng lên đại kỳ, khi bọn họ từ xa xa nhìn đến đại vương kỳ, trong lòng phần lớn lý giải thành: Bạch Âm có ý đầu hàng, không dám ít nhất không muốn cùng đại quân của Sa chủ giao chiến, nếu như quyết ý tử chiến cần gì phải treo đại vương kỳ của chúng ta?

Tuy nhiên nghĩ đến khi Bạch Âm đầu hàng, đại quân Sa chủ không biết phản chấn tới mức nào, thật ra vui mừng càng lớn hơn một chút. Kế thừa tình hữu nghị giữa đồng tộc từ trăm ngàn năm, không phải mấy chục năm quang âm có thể xóa sạch, từ sâu trong thâm tâm mà nói chiến sĩ Sa dân cũng không nguyện lòng giao chiến cùng Bạch Âm, nếu Bạch Âm có thể đầu hàng, thì đó là kết cục tốt nhất mà họ mong muốn.

Nhưng mệnh lệnh của Sa chủ lại ngoài dự kiến, đối phương rõ ràng đã lộ ra ý thần phục, vẫn còn truyền lệnh đồ diệt.

Đồ sát đồng tộc đầu hàng khiến người ta khó hiểu, đại quân tuy rằng phụng lệnh hành sự, nhưng tâm ý của mỗi người đều ẩn dấu một phần không thoải mái.... Mà hiện tại đại chiến mới bắt đầu một tiếng sấm sét đánh gãy vương kỳ rõ ràng là thần linh nổi giận mà!

Thừa dịp địch nhân bên cạnh thất thần, thế công sát ngừng lại giây lát, Sa vương Bạch Âm đem toàn lực, dùng tiếng man hô lớn:

- Sa chủ vô đạo, thiên lôi khiển trách. Giết!

Không cần dài dòng, chỉ đơn giản giải thích, một đạo sét vừa rồi cùng đủ đem lại nhiệt huyết cho chiến sĩ Bạch Âm. Vài nhịp thở qua đi, Bạch Âm hổ lang cũng xông được đến phía trước, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái giết vào trận địch.

Sĩ khí mình tăng thì địch giảm, đại quân tiên phong của Sa chủ cơ hồ dễ dàng sụp đổ, địch nhân vây quanh Tống Dương và Sa vương rất nhanh bị chiến sĩ Bạch Âm tách ra, hai người áp lực giảm đi rất nhiều, xem như tạm thời bảo vệ được tính mạng, còn không đợi Tống Dương thở một hơi, Sa vương Bạch Âm bỗng nhiên nắm sập trên mặt đất, sờ sờ mó mó giống như đang tìm một vật gì đấy.

Tống Dương buồn bực:

-Răng rớt à ?

Sa vương có hỏi liền có trả lời:

- Lúc này hô lên dùng sức quá, đem cái còi thổi rơi ra ngoài.

Tống Dương không biết là cái còi gì, muốn hỏi lại bỗng nhiên có một tên lính địch không biết từ đâu đến, trong tay cầm giáo dài đâm thẳng vào hướng ngực hắn, Tống Dương không chút nghĩ ngợi, cất bước tránh trường mâu, cùng lúc chiến đao trên tay vung lên, đem gã chém xuống.

Chiến tranh tàn khốc, mỗi một sinh mệnh bị nhốt trong sa trường đều trở nên bé nhỏ, tên lính địch đến một tiếng kêu thảm một tiếng cũng không kịp phát ra liền chết, mà Tống Dương trong mắt Bạch Âm thì tính tình luôn hiền hòa, tâm niệm thiện lương, mà khi đao phong nhiễm huyết sau khi giết chết một địch nhân lại không kìm lòng nổi mỉm cười một tiếng... chân chính không kìm lòng nổi trảm chết một người, lòng dạ đột nhiên sáng khoái vạn phần, buồn bực biến thành hư không. Tống Dương cũng không biết vì sao lại vậy, nhưng hắn nghe rõ ràng tiếng cười khê của mình phảng phất giống như ác ma tà mị.

Trương gia đại thiếu

316. Chương 75: Lần Thứ Hai Nhập Ma

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 75: Lần thứ hai nhập ma

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trước lúc xông vào trận địch, Sa vương Bạch Âm có đem một vật bỏ vào trong miệng, lúc đó Tống Dương từng hỏi hắn “ăn cái gì đấy”, nhưng đó không phải là đồ ăn mà là chiếc còi gỗ nhỏ bằng ngón chân trẻ con dài không quá nửa tấc.

Cái còi rất nhỏ, ngậm ở trong miệng cũng không ảnh hưởng đến việc nói chuyện, nhưng vừa rồi Sa vương tâm tình có hơi kích động, rống lên cho toàn tộc nghe vô tình làm chiếc còi rơi ra ngoài

Ngay lúc Tống Dương giết người rồi mỉm cười khó hiểu Sa vương Bạch Âm cũng tìm thấy chiếc còi từ dưới đất, qua một trận mưa tốt xấu gì thì nước mưa cũng rửa qua mấy lần chiếc còi lại được nhét trở lại trong miệng, sau khi đứng dậy vẫn không nhú mồm hỏi Tống Dương:

- Sao lại cười quỷ dị vậy?

Giờ phút này chiến sĩ Bạch Âm tầng tầng xông lên, đã bảo vệ được cho Sa vương và Tống Dương, hai người tạm thời thoát hiểm, lúc này mới có thể nói chuyện vài câu.

Tống Dương cũng bị tiếng cười của chính mình làm cho hoảng sợ, nhún vai nói:

- Ta cũng không hiểu..... cái mà ngươi ăn rốt cuộc là cái gì?

Sa vương dùng răng cắn vào chiếc còi đưa ra, nhếch môi nhìn Tống Dương cười, giống như đem chiếc còi triển lãm cho hắn xem, Tống Dương càng thêm tò mò một chút:

- Chiếc còi? Chiếc còi nhỏ như vậy có thể thổi to không?

Đầu lưỡi cuộn lại, Sa vương đem chiếc còi cắn vào trong miệng:

- Âm thanh rất lớn cho dù sấm sét đầy trời cũng không át được âm thanh.... Có điều các ngươi đều không nghe thấy!

Giải thích như vậy cũng coi như chưa giải thích điều gì, lại đem chuyển chủ đề lên người Tống Dương:

- Giết người xong người cười với bộ dạng rất sung sướng, có giết nữa hay không?

Chiến trường chém giết chỉ có người chết ta sống, nào có cái gì là chính nghĩa là tà ác? Toàn bộ không cần phải giả mồm cái láo, Tống Dương chỉ quan tâm bản thân nghĩ gì, nghe vậy liền cười rạng rỡ. Sa vương thấy thế cũng cười ha hả:

- Theo bên người ta, cùng nhau giết, thuận tiện so sánh một chút.

Nói xong, Sa vương quay đầu truyền lệnh cho chiến sĩ đứng bên cạnh vài câu, đội ngũ tập kết gần Sa vương Bạch Âm lập tức hành động, nhân lúc khí thế đang hừng khởi, tiếp tục hướng trận địa địch mạnh mẽ xông lên, đi đầu đội ngũ chính là hai người Sa vương và Tống Dương

Thần Quyển Võ sĩ phải xông lên đầu tiên, giống như lời Sa vương Bạch Âm nói, hắn dám xông lên thì huynh đệ của hắn liền dám đi.

Không lâu sau khi sấm sét giận dữ đánh vào cờ Đại Vương kỳ, khiến sĩ khí hai bên biến đổi một trời một vực, do đó lần thứ nhất xông lên quân đội của Sa chủ lập tức bị Bạch Âm đánh vỡ, tuy nhiên cũng chỉ là những người đi tiên phong mà thôi, đại quân chân chính vẫn còn ở phía sau. Sa vương quyết thắng, sĩ khí đương nhiên quan trọng, nhưng yếu tố quan trọng hơn, Sa chủ lần này có chuẩn bị mà tới nên nhân số hơn

xa con số của Bạch Âm. Và lại người ta cũng là những Sa dân dũng mãnh, một trận này còn lâu mới đánh xong.

Sa dân thiên tính nhiệt tình, tuy nhiên bọn họ nhiều thế hệ đầu chỉ ở trong thảo nguyên hoang vu, chưa từng đi ra ngoài, người ngoài cũng khó tiến vào, cho nên trăm ngàn năm qua cuộc sống của bọn họ gần như cách biệt với cuộc sống nhân thế, rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Đạo lý rất đơn giản cho dù chủ nhà có nhiệt tình hiếu khách đến mấy, không có khách đến thăm cũng là không tốt.

Bọn họ không có buôn bán với bên ngoài, tất cả đều dựa vào thảo nguyên, thảo nguyên có cái gì thì bọn họ dùng cái đó, ngược lại cũng vậy, cái mà thảo nguyên không có Sa dân cũng liền không cách nào phát triển... ngay như quân đội mà nói: Sa dân không có tiền trận, bởi vì trên thảo nguyên không có gỗ nên không tạo được cung cương.

Tuy rằng gân của dê vàng và chó sói là nguyên liệu thượng đẳng để làm dây cung, nhưng bọn họ không có vật liệu thích hợp để chế tạo cánh cung.

Cung trong tay Sa dân đều rất mềm, khó có thể bắn xa luận về lực lượng thì bình thường dùng để đối phó với những động nhỏ còn khả dĩ, dùng trên chiến trường thì gần như vô ích.

Trong nhiều năm Sa dân bị mục dân đàn áp gắt gao một phần nguyên nhân trọng yếu chính là trong tay bọn họ không có cung, “Cẩn sa” có thể giúp bản thân ẩn nấp nhưng lại không cách nào giết địch, chung qui cũng không địch lại được với mưa tên, nên lúc đánh nhau Sa dân thường chịu thiệt thòi lớn.

Hiện tại Sa dân nội chiến, song phương đều không có cung tiễn, cũng không cưỡi ngựa, chỉ có cách nguyên thủy nhất, dã man nhất cũng trực tiếp nhất là bộ binh ác chiến. Mà tình hình càng như vậy thì trận pháp càng lộ ra tầm quan trọng. Quân đội của Sa chủ cũng có một chút chiến pháp mộc mạc, nhưng cái mà Sa dân tự tổng kết cũng chỉ là cái đạo lý đánh trận nho nhỏ, sao có thể so với sự tổng kết, lắng đọng tâm huyết của vô số danh tướng Trung thổ về binh lược.

Song phương giao chiến, cao thấp liền rõ, thủ đoạn của đại quân Sa chủ không ngoài việc tập hợp dùng sĩ phát động tập kích, hoặc dựa vào ưu thế tiến hành hợp vây, còn Bạch Âm thì lấy một đội quân tám nghìn tinh binh làm chủ công, những tiểu đội nhỏ gồm mấy trăm người, một ngàn người hay hơn hai ngàn người, tất cả đều có những vị trưởng bối am hiểu chiến lược dẫn dắt, phối hợp với nhau, yểm trợ cho nhau, không ngừng tiến vào trận đại quân của kẻ thù, mỗi khi kẻ thù muốn lấy ưu thế về nhân số bao vây lại bị mấy đội Bạch Âm phá nát vỡ loạn, lộn xộn không thể tác chiến; Chỉ có lực lượng tinh binh của Sa chủ xung trận, vô tình lại bị bao vây bởi ưu thế của Bạch Âm không thể thoát thân... Dù vậy, Sa vương Bạch Âm vẫn không hài lòng lao đại, vẻ mặt vẫn có chút lo lắng, phiền muộn. Binh sĩ của mình luyện tập còn tốt hơn hiện tại nhiều lắm.

Dù sao Bạch Âm cũng không có năng lực cung cấp, nuôi dưỡng quân đội, chiến sĩ của bọn họ cũng chỉ là thanh niên cường tráng bình thường trong tộc. Có điều trước kia chỉ là thường xuyên thao luyện qua trận pháp mà thôi lần đầu tiên dùng cho thực chiến khó tránh khỏi không phát huy đầy đủ sức mạnh của trận pháp, nhưng là dùng để đối phó với cường địch trước mắt thì coi như đủ dùng.

Sĩ khí nâng cao cùng với trận pháp tinh diệu, bù lại sự yếu thế về quân số, Bạch Âm thật sự ngăn cản địch nhân lớn hơn họ gấp ba lần về quân số... Nếu như nói đại quân của Sa chủ như nước lũ đánh tới, chiến sĩ Bạch Âm lại là con mãnh thú trong dòng nước lũ cuộn cuộn đó. Nước lũ cùng mãnh thú âm âm ác ác đấu. Hai đội quân đến từ đồng tộc, đã nhiều đời cùng xưng huynh gọi đệ đồng cam cộng khổ đang ác chiến không ngừng trên thảo nguyên hoang vu.

Quả nhiên như Sa vương Bạch Âm suy đoán, mây đen trên không đang từ từ ép tới không bao lâu nữa sẽ có trận mưa to, trận mưa này hung mãnh vô cùng lại kèm theo mưa đá và sấm chớp, nhưng chỉ kéo dài chưa tới nửa canh giờ liền kết thúc.

Mưa đã tạnh, nhưng trời vẫn chưa quang. Mây đen trên đỉnh đầu bắt đầu tản ra, mọi người mới phát hiện, phía trên mây lại có mây, vẫn như cũ mây đen giăng kín trời, thiên không vẫn chưa lộ ra sắc màu cũ, chỉ có một mảng không gian xám xịt tuy là ở cao và xa nhưng nếu chú ý nhìn sẽ thấy một bầu không khí nặng nề trực tiếp ép thẳng vào lòng người.

Mưa đã tạnh, trận chiến vẫn chưa dừng. Mười vạn người vẫn đang giằng co ác ác chiến. Bất kể Bạch Âm hay đại tộc Sa dân, đều giết đến đỏ mắt, đầu rảnh rỗi đi quán chuyện mưa tạnh gió ngừng. Tổng Dương cũng thế cũng không để ý đến thời tiết.

Có điều không giống như người khác, Sa dân đã biết mưa tạnh rồi, chỉ có điều không để ý tới, tiếp tục ác chiến, Tổng Dương thì căn bản không biết mưa tạnh. Không chỉ thời tiết, hắn thậm chí đến tình hình chiến trường cũng không để vào trong mắt, trong lòng, hắn chỉ chú ý làm một việc : giết người

Sau khi giết người đầu tiên hắn vui vẻ cười quái dị, lúc giết chết người thứ hai hắn hưng phấn đến nổi da đầu run lên, giết người thứ ba chỉ cảm giác tâm thân sung sướng, người thứ tư, thứ năm, thứ sáu..... Lúc này bản thân hắn cũng không đếm được mình đã giết bao nhiêu người, cái cảm giác có được từ việc giết người không còn, đổi thành toàn tâm toàn sức giết chóc.

Hắn giết quả thực hết sức chăm chỉ.

Nghiêm khắc mà nói giết người cũng là một môn nghệ thuật, trên đời thực sự có người trầm mê trong đạo lý này.

Tỷ như Đại Lạt Ma có thủ hạ rất đặc lực ‘ Bì Tượng’. Cảnh giới y theo đuổi là khiến cho người khác muốn sống không được muốn chết không xong, việc y thích làm nhất là lột một tấm da người hoàn chỉnh, sau đó đem tấm da bày ngay trước mặt nạn nhân vẫn chưa tắt thở hỏi một câu:

- Người xem hoàn hảo không ?

Lại tỷ như bộ Hình Nam Lý Đồ đại nhân dưới tay có một đao phủ họ Lư, người này mỗi ngày đều dùng quỷ đầu đao chặt đầu người, nhưng lại là một phật đồ thành kính, nghệ thuật giết người mà y theo đuổi là hai chữ: nhanh, toàn. Lúc y hành hình một đao hạ xuống chắc chắn từ khoảng giữa của đốt thứ hai và đốt thứ ba của xương cổ mà chém tới. Không cần cắt cổ cắt họng trước hết chặt đứt tủy sống, kinh mạch, thần kinh, nạn nhân cũng sẽ không cảm thấy đau đớn, cũng không có tình trạng một đao mà không chém chết, phạm nhân nhiều nhất cũng chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh sau đó liền qui thiên, Đó chính là nhanh, còn ‘toàn’ chính là muốn chỉ toàn thân, bất luận là phạm nhân là đại hán cường tráng như gấu hay là già yếu y cũng không để đầu rơi xuống đất, đao của y chỉ chém xuống một nửa quyết không chém sâu thêm một phần.

Cổ có hình trụ từ phía sau chỉ chém một nửa, phạm nhân đã chết, nhưng khi cho vào khâm niệm từ phía trên mặt mà nhìn xuống vết thương không lộ ra một chút nào cả, ít nhất là chôn xuống một cái thi thể toàn vẹn. Cho nên vị họ Lư này ở Nam Lý tuy làm nghề đao phủ nhưng lại được sinh từ cung phụng, được vô số gia quyến của phạm nhân chúc phúc.

Có điều sự chuyên chú hiện tại của Tổng Dương so với Bì Tượng và đao phủ họ Lư không giống nhau, đao của hắn chém ngang chém dọc, hoàn toàn không có qui luật đáng nói, càng không có cái gì gọi là tiết tấu, kỷ ức, địch nhân bị hắn chém giết trên thân thể miêng vết thương dữ tợn, người nào cũng bị chết thê thảm vô cùng, đây tuyệt đối không phải nghệ thuật hay trình độ gì, giống người điên đang phát tiết hơn.....thực sự khiến tinh thần hắn chú ý không phải là làm thế nào giết người mà là chỉ đơn giản là giết người và bản thân hắn

Giết người trước mắt xong lại giết thêm người kế tiếp.

Hắn không cần quan tâm đối phương chết thế nào, giết người với hắn mà nói không phải là bản lĩnh cũng không phải là một kỹ nghệ mà là một thái độ.

Một lòng nghĩ đến việc giết người, Tổng Dương hoàn toàn trầm mê trong sự hống hách của Long Tước, mưa tạnh mây tan cũng không ảnh hưởng tới hắn, song phương thành bại cũng thế thậm chí toàn bộ trời đất cũng không quan hệ tới hắn, trong mắt hắn chỗ nào địch nhân đông là hắn xông tới, mọi hành động của hắn đều do sát tâm làm chủ!

Từ khi Vũ thái y chết thảm, Tổng Dương thường mang đao ra sau trần nhỏ sau đó trước sau trải qua bao trận khổ chiến, nhưng chính thức tâm tính nhập ma cũng chỉ trải qua có hai lần, lần đầu là lúc mới quen Trần Phần, bị đối phương đẩy vào tuyệt cảnh dẫn đến tẩu hỏa nhập ma xung phá tam quan, lần thứ hai chính là lúc này.

Đột ngột rống to một tiếng, Tổng Dương thủy chung vẫn lặng lẽ trầm mặc mà giết người bỗng nhiên gào to:

- - Chết đến nơi rồi.

Âm thanh vừa phát ra chiến đao liền tà dị chém tới, từ dưới chém lên lao thẳng vào địch nhân trước mặt chém giết.

Đao phong xuất ngược, trước tiến vào bên trái khó của địch nhân sau đó nghiêng nghiêng một đường chém lên trên, cuối cùng từ dưới nách vút ra, nửa tiếng kêu thảm, cái xác đã phân thành hai đoạn.

Sau khi rống to lần thứ nhất, Tống Dương chém giết không còn trầm mặc nữa, nhưng cũng không còn lời nào khác, lập đi lập lại cũng chỉ có tiếng leng keng và bốn chữ, mỗi khi hấn chém xong một đao, cướp đi một mạng liền nhớ hô :

- Chết đến nơi rồi

Cái uy của Long Tước, mỗi một kích đều là được ăn cả ngã về không, mỗi một lần đều là người chết ta sống, mỗi lần vung đao là ‘chết đến nơi rồi’! Nếu gặp nhau nơi ngõ hẹp, chắc chắn có một người sẽ ngã xuống, một tiếng hô to ‘chết đến nơi rồi’ chính là nói cho người và cũng nói cho bản thân ta.

Thiên hạ này không có từ ngữ nào có thể so sánh với bốn chữ trên nếu để miêu tả chuẩn xác Long Tước.

Chết đến nơi rồi ở giữa người và ta

Tống Dương không biết lần đầu hấn bị Trần Phản bức đến nhập ma, trong lúc khổ chiến miệng cung hô quát là bốn chữ này. Tống Dương chỉ biết là mỗi lần mở miệng rống to đều khiến hô hấp thêm thông thuận, có thể khiến lực lượng phát ra lớn hơn một chút, có thể khiến chấp niệm hồng hách trong lòng càng thêm kiên định một chút, chỉ cần thế là đủ rồi.

Giờ phút này chuyện cũ thật sự không còn quan trọng nữa, hoàn toàn tương phản là chính là bởi vì không có sự ràng buộc của trí nhớ, không có ân oán tình thù quấy nhiễu, khiến tâm tính hấn trở nên đơn thuần, càng dễ dàng trực tiếp hồi lòng.

Mà còn một điều quan trọng khác, người mất đi trí nhớ, dù có thế nào cũng luôn lạc quan hướng về phía trước, cũng khó tránh khỏi có lúc hoang mang. Tìm không ra đường đi hợp lý, cũng nhìn không rõ phương hướng, càng giống như trong sương mù, thời gian sau chính bản thân dường như cũng trở lên nhẹ nhàng hơn, trước mắt không có mục tiêu, cuộc sống không có trọng tâm, rất dễ bị gió thổi bay. Nhưng không còn ký ức, Long Tước vẫn còn, khi gặp trận gió máu mưa tanh, nó liền nở rộ nhấp nháy quang hoa.... Tống Dương bây giờ cực kỳ giống lữ khách bị lạc trong đêm tối giữa rừng bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng phía trước tự nhiên sẽ bước tới truy đuổi.

Tống Dương lại thêm một lần nhập ma, thậm chí so với lần đầu càng triệt để, càng quên đi bản ngã, mặc cho bản thân bị sát tâm dẫn đường, truy đuổi bản ý của Long Tước.

Tống Dương sớm đã thoát ly khỏi đội ngũ từ lúc mưa còn chưa tạnh, không cùng với đội ngũ của Sa vương Bạch Âm, một mình du dương trong chiến trường, tùy tâm tùy ý mà đi, giết chết mọi địch nhân xuất hiện trong tầm mắt.

Sa vương Bạch Âm dẫn đội nghịch chiến là muốn cùng với đồng đội phát động trận pháp, đương nhiên không thể đi theo hấn xông loạn chạy lung tung, chiến trường vốn hỗn loạn, mỗi người bước vào vốn đã đặt một chân vào quỷ môn quan, sao có thể lo lắng cho người khác, không tiếp tục để ý đến Tống Dương, Sa vương ngưng thần chỉ huy chiến sĩ Bạch Âm giết địch. Thời gian chậm rãi trôi qua, ác chiến vẫn giằng co như trước, hồi lâu không nhìn thấy Tống Dương, Sa vương trong lòng thâm than lo lắng hấn đã bắt hạnh.

Đối với bản lĩnh của Tống Dương, vẫn là Sa Vương hiểu rõ, biết đao pháp của hấn rất cao, ứng biến kinh người, nhưng sự chịu đựng có hạn khó mà kéo dài, đánh đến lúc này hấn đã sớm mất sức, người đã rơi vào trong sa trường, mất sức chính là đồng nghĩa với đội chết.... nhưng Sa vương vạn lần không thể ngờ tới, chính lúc ông ta dẫn suất đội ngũ tinh binh đón đầu chặn đánh một đội mãnh sĩ dưới trướng Sa chủ, chính ông ta còn đang cần rằng ác chiến thì đột nhiên trong tai liên tiếp truyền đến tiếng rống hận của Tống Dương “chết đến nơi rồi” . Tống Dương một người một đao không biết từ nơi nào chui ra, cùng với Bạch Âm sóng vai cùng chiến đấu, phảng phất giống như ác ma phát điên giết địch! Không lâu sau vài chi đội của Bạch Âm vu hồi đánh lại khiến cho quân địch triệt để bị đánh bại, Sa vương nhìn Tống Dương cười nói:

- Người vừa chạy đâu vậy?

Không ngờ Tống Dương chỉ thản nhiên nhìn ông ta, giống như không quen biết vậy rồi vung đao vẫn còn vết máu xoay người nhằm hướng khác chạy đi giết địch.

Sau một lúc Sa vương lại gặp lại Tống Dương hai lần, lần đầu giống trước hắn vẫn đang chuyên tâm chăm chú giết địch, không có mất sức, trái lại càng giống như lực có rất nhiều dùng không hết, nếu không hắn cần gì phải mỗi đao đều chém xuống với khí thế mãnh liệt, cần gì phải dùng đến lực đủ chém chết bò để giết một người?

Đến trời đất cũng bị Tống Dương vút bỏ rồi, thời gian tự nhiên cũng theo đó mà tiêu trừ, Tống Dương không biết cuối cùng bản thân đã đánh bao lâu, hắn căn bản không suy nghĩ đến chuyện này. Tuy nhiên cũng không phải tất cả ngoại vật đều không quấy nhiễu tâm cảnh hắn, ít nhất hắn nghe thấy một chuỗi âm thanh bén nhọn kêu to, giống như trong đêm mùa hè đàn dơi bay qua ngẫu nhiên phát ra tiếng kêu quái thanh, rất chói tai. Nghe xong khiến trong lòng bất an, nhưng cũng rất quen thuộc. Tống Dương nhớ không ra lúc trước ở chỗ nào nghe qua, nhưng loại âm thanh này đem đến cho hắn một cảm giác: bị giam trong tử địa, không có đường thoát, hi vọng duy nhất chính là giết sạch bọn nó.

Đó chính là tiếng còi của Sa dân, vừa được thổi ra từ miệng Sa vương.

Sa dân là dị tộc. Nhìn bề ngoài cũng chỉ là hai cái bả vai khiêng một cái miệng, cùng với người Hán và người Khuyển Nhung không có nhiều khác biệt lắm, nhưng bọn họ trời sinh có thính lực đặc biệt, dựa theo cách nói kiếp trước của Tống Dương, thính lực của nhân loại là có hạn, bước sóng âm thanh nếu vượt qua phạm vi này thì không nghe được, phạm vi thính lực của Sa dân so với người Hán thì có rộng hơn một chút, cho nên tiếng còi của Sa dân, người Hán không nghe được, nhưng lạc vào tai của Sa dân thì rõ ràng dị thường, mặc dù mưa to sấm chớp cũng không thể che lấp.

Trong lúc ác chiến không rảnh mở miệng, cho dù có rống to đến mấy thì trong chiến trường hỗn loạn cũng sẽ bị che lấp mất, nhưng âm thanh của còi thì khác. Mỗi Sa dân đều có thể nghe được rõ ràng, khi Sa dân tác chiến, đều đã ngậm sẵn một chiếc còi gỗ dùng để liên lạc.

Cũng phải nói đến công lao của luyện huyết thuật, khiến Tống Dương tai thính mất tinh, tiếng còi của Sa dân hắn cũng có thể miễn cưỡng nghe được, lần trước hắn nghe thấy âm thanh, là trong bão cát tại biển hoa, ký ức đã trải qua rồi nên cảm giác vẫn bảo lưu trong ý thức, lần đó lúc trong tai tràn ngập tiếng còi Tống Dương đang bị giam trong tuyệt cảnh. Đầu tiên là La Quan bảo vệ tất cả mọi người, nhưng sau đó Tống Dương lại liều chết quyết chiến... giờ phút này tiếng còi tiếng còi vang lên liền đưa Tống Dương trở qua khứ.

Mà cái cảm giác trong trận tử chiến tại biển hoa đối với việc nhập ma của Tống Dương hiện tại không có ảnh hưởng, ngược lại càng khiến cho tâm cảnh ‘chết đến nơi rồi’ dứt khoát tiến thêm một bước quan trọng.

Sắc trời ảm đạm lúc nào không hay, đã là lúc hoàng hôn rồi, hai bên vẫn chém giết chưa phân thắng bại, lúc này trong hậu doanh của đại quân Sa chủ, truyền ra từng đợt kèn ngân nga, bao gồm cả Bạch Âm đều có thể nghe hiểu được hiệu lệnh, Sa chủ đang hướng Bạch Âm trưng cầu: trời đã tối đen không đánh nữa, sáng mai tái đấu, được không ?

Kỳ thật không cần trưng cầu, tuy rằng là hai bên cùng xung phong nhưng Bạch Âm chung qui vẫn là thế thủ, bọn họ có thể không cho địch nhân tiến gần doanh địa nhưng cũng không cách nào đánh bại hoàn toàn đối phương, rất nhanh bên phía Bạch Âm cũng đáp lại, lại sau một lúc, tại đại doanh hai bên đồng thời vang lên tiếng kèn trong trẻo, trước đó một lúc vẫn còn dừng sĩ liều chết chiến đấu, nghe được hiệu lệnh đồng thời dừng tay chém giết xoay người trở về trận doanh bên mình

Long Tước có sát tính, nhưng sự hống hách của nó đến từ ác chiến chứ không phải lạm sát người vô tội. Lúc đao binh loạn chiến trong tình hình đặc biệt lúc ấy nó mới kích phát hung tính, tuy nhiên khi tất cả mọi người đều dừng tay Long Tước uy cũng thu liễm.

Tống Dương nhìn chiến đao trong tay sớm đã bị cong, sau khi hít sâu một cái, ánh mắt lại khôi phục sự thư thái, phân biệt rõ ràng phương hướng, một đường chạy về ăn cơm.....

Các chiến sĩ đi xuống nghỉ ngơi, song phương đều có phái người đi thu dọn chiến trường, thu dọn thì thể bỏ

mình sau đại chiến, mà bên Sa chủ lại có hành động kỳ quái, một đám thợ thủ công bộ dáng Sa dân chạy lên, tại nơi chiến trường tràn đầy máu tươi lấy lợi lựa chọn vị trí khoảng cách giữa trận địa song phương vội vàng vàng bận rộn, đồng thời bên Sa chủ cung phái sứ giả mang tin tới Sa vương

Hôm nay mời Bạch Âm nghỉ ngơi, Sa chủ lấy tên thần linh thề, tuyệt đối không thừa dịp đêm đánh lên.

Mặt khác sáng mai khi trời mới sáng mời Bạch Âm Sa chủ đến lều lớn đang xây dựng nói chuyện, Sa chủ sẽ rót rượu đợi ngài.

Trương gia đại thiếu

317. Chương 76: Đại Hỷ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 76: Đại hỷ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tề Thượng chu môi lên, miệng phát ra tiếng ‘chặc chặt’, vừa đóng đưa tay vừa chạy qua chạy lại, chạy vòng vèo xung quanh đoàn người.

Bị nhốt ở dưới đáy thung lũng biển hoa lâu như vậy, một hai người hóa điên cũng không có gì đáng lấy làm lạ, không ai thèm để ý tới hắn, để mặc cho hắn tự phát bệnh... Nhưng hắn từ giữa trưa chạy mãi tới lúc hoàng hôn, còn chưa có ý dừng bước, A Y Quả cũng bị hắn làm cho chóng cả mặt, thật sự không kiên nhẫn nổi nữa, nhíu mày nói:

- Chặc chặc chặt, chặc chặc chặt, ngươi cho gà ăn hay là chơi với chim hả?

Tề Thượng dừng bước, xoa tay:

- Ta tiếp đón quái chặc đó.

A Y Quả tức giận:

- Tiếp đón chúng nó làm cái gì? Không lẽ ngươi muốn làm con rể của quái vật đại vương?

Tề Thượng ‘khụ’ một tiếng, đắc ý cười nói:

- Mọi người đều không để ý à? Trong khoảng thời gian gần đây, số lần cá chạch đến thăm viếng chúng ta càng ngày càng ít, lúc mới xuống đây, không được một lát là lại chui ra mấy con nhìn nhìn, sau này khoảng một hai canh giờ mới đến hai lần, suốt cả ngày hôm qua, mà chỉ đến có một con, hôm nay là yên tĩnh nhất rồi, rõ ràng là một con cũng không thấy.

A Y Quả còn chưa hiểu ý của hắn, bĩu môi nói:

- Hôm nay yên tĩnh nhất? Hôm nay không yên tĩnh nhất thì có! Người chạy qua chạy lại so với cá chạch còn làm phiền người ta hơn, sợ lão tử đây không được nhàn hạ à.

Xem ra nắm chắc phần thắng trong trận đấu võ mồm này, cho nên Tề Thượng không tức giận chút nào, tiếp tục cười nói:

- Ngươi là người chuyên chơi với trùng rắn kiến mà, sao mà đến cái này cũng không hiểu, ta hỏi ngươi, trùng, rắn ở Nam Lý, đến mùa đông rồi đều không ngủ đông à?

A Y Quả lập tức tinh thần tỉnh táo, dáng vẻ giống như muốn vọt ra khỏi thung lũng mà đi:

- Ta cũng hỏi ngươi, Nam Lý có mùa đông à?

Tề Thượng sững sốt, hần đùng là đã không nghĩ đến việc này, tuy nhiên không phải ai cũng giống A Y Quả, vì đầu vô mồm mà bỏ qua trọng điểm, Nam Vinh ở bên cạnh ngắt lời, đi thẳng vào vấn đề mà hỏi hần:

- Ý của người là, thời tiết lạnh đi, cá chạch đều lặn sâu vào nước bùn rồi bắt đầu ngủ à?

Tề Thượng lập tức gạt đầu:

- Nếu không sao không thấy bọn chúng ra ngoài hoạt động? Nhưng nếu muốn xác định, không thử thì không được.

Ba Hạ nhảy dựng lên, lời ít mà ý nhiều:

- Ta theo người đi!

Bị nhốt ở nơi này không phải là vì mọi người không leo ra được mà là vì cá chạch xem họ là kí chủ của trứng cá, không cho họ rời đi.

Cho nên nhất định phải đợi La Quan hoàn toàn hồi phục mới có thể dẫn theo mọi người xông ra khỏi vòng vây.

Nếu không có sự cản trở của cá chạch, mọi người lúc nào cũng có thể rời khỏi nơi này. Tề Thượng và Ba Hạ lần này sẽ đi đến vách của thung lũng, leo lên thử trước đã, xem xem đám cá chạch có bất thành linh xuất hiện hay không.

Sự tình đột nhiên hiện ra hi vọng, một đám người trẻ tuổi ai lại có thể nhẫn nại được, như tổ ong vỡ đứng dậy cùng Tề Thượng, Ba Hạ đi thử, A Y Quả lúc này còn cãi nhau với Tề Thượng, bây giờ lại là người chạy nhanh nhất, chỉ có La Quan là bình tĩnh nhất. Ở lại tại chỗ chưa động dậy...

Sau nửa canh giờ, bốn người Tề Thượng, Ba Hạ, Tiểu Uyển và Nam Vinh lại chạy về, sắc mặt đều vui mừng, Tề Thượng từ xa đã lớn tiếng cười nói với La Quan:

- Báo tin vui cho ngài, đám cá chạch thật sự là đi ngủ đông rồi, A Y Quả và Tiểu Cổ đã lên trên rồi, đều không bị trở ngại gì, chúng tôi trở về đón ngài.

Mọi người nối đuôi nhau rời khỏi thung lũng. Cá chạch thật sự không xuất hiện, tất cả mọi người đều tâm trạng rất tốt, Tề Thượng công La Quan. Vừa leo lên trên vừa bàn bạc với lão:

- Sau khi lên trên, tôi tính như thế này, lập tức liên lạc với đồng môn nhà tôi trên thảo nguyên, ngài sức khỏe không ổn, chớ săn Tạ Môn sẽ sắp xếp cho ngài về Yến Tử Bình, những người khác nếu muốn về thì sẽ đi cùng đường với ngài...

Lời chưa dứt, cũng không đợi đại tông sư nói gì, Tiểu Uyển đang leo bên cạnh họ lập tức nói rõ:

- Ta không về, Tạ gia muội muội và Ban lão nhân cũng có thể xem như bạn ta, tốt xấu gì cũng phải tìm thấy họ.

Vừa nói, ánh mắt nàng đột nhiên tối sầm lại, thở dài một hơi:

- Hơn nữa... Tống Dương chết rồi, ta về cũng không biết phải nói với Tiểu Phát như thế nào.

Lúc này, La Quan bỗng nhiên bật cười, lắc đầu nói:

- Về phần Tống Dương, thì không cần người lo lắng đâu, nói không chừng hần đang ở Yến Tử Bình thấp hương cho người đó.

Lời của La Quan kinh người, người nghe đều vô cùng kinh ngạc. Biểu hiện của Nam Vinh Hữu Thuyền là khoa trương nhất, tay buông lỏng ra suýt té xuống dưới, rất may Tiểu Uyển ở ngay bên cạnh nàng, đưa tay ra bắt lấy nàng, Ba Hạ nhăn mày, nói với La Quan:

- Không thể nào, ta tận mắt thấy Tống Dương xuống mồ.

- Xuống mồ cũng không nhất định là thật sự chết rồi, cho dù chết rồi thì cũng chưa chắc sẽ không sống trở lại... Tống Dương vốn là phải trả qua kiếp nạn này.

Lời đáp của La Quan mờ mịt khó hiểu. Tề Thượng nghe vậy trong lòng sốt ruột, thúc giục hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì, ngài nói rõ ràng ra đi.

La Quan cười một cái, lưỡi giải thích, chỉ đáp bốn chữ:

- Hỏi Hổ Phách đi.

Tề Thượng chưa từng gặp Hổ Phách, nhưng sớm đã nghe qua vị ‘mẫu thân của Tống Dương’, là một lão yêu bà không hơn không kém, nghe ý của La Quan, Tống Dương lần này ‘chết đi sống lại’, chắc là có liên quan đến bà.

Đám La Quan cuối cùng cũng thoát ra khỏi thung lũng, lúc leo tới nơi thì trời đã tối đen như mực... Lúc này, phủ Thường Xuân Hầu ở Yến Tử Bình đang một mảnh tĩnh mịch.

Từ tôi tớ đến thị vệ, tất cả mọi người đều cảm giác thấy gần đây bầu không khí khác thường, công chúa điện hạ tôi qua bị trọng thương, lúc này không ai dám lớn tiếng ồn ào.

Tiểu Bộ nằm sấp trên giường, trợn tròn mắt, ánh nhìn bất động, nhìn xuống mặt đất. Lúc hoàng hôn, tỉ tỉ và đại phu đã đến qua, thay thuốc mới cho vết thương của nàng, tỉ tỉ dứt cho nàng ăn được nửa chén cháo, giúp nàng kéo lại chân rồi lại lui ra ngoài.

Không ngờ, tâm tư Tiểu Bộ lại rất bình tĩnh, không lo lắng, không hỗn loạn.

Lòng trống rỗng thì làm sao mà loạn. Tống Dương chết rồi, trong lòng Tiểu Bộ trống không.

Lặng lặng nhìn xuống mặt đất, đã qua không biết bao lâu, Tiểu Bộ chậm rãi thở ra một hơi. Đối với nàng mà nói, trên đời này chưa từng thiếu niềm vui, thức ăn ngon quá nhiều, sự việc thú vị, con người thú vị cũng quá nhiều. Trước giờ nàng luôn có thể tự cảm thấy vui... Nhưng bây giờ nàng mới đột nhiên phát hiện, nếu chàng không còn, tất cả mọi thứ thật sự là nhạt nhẽo vô vị.

Thật sự là nhạt nhẽo vô vị.

Nhâm Tiểu Bộ không khóc, không la, không thương tâm, buổi sáng phát hiện Tống Dương đã chết. Đến buổi tối đã không còn cảm giác. Nàng chỉ là, không muốn sống nữa.

Sống chết là việc lớn, nàng thậm chí không hề trải qua giây giụa, không có cảm giác quá nhiều đau khổ, đến quá trình đi đến quyết định này cũng có thể xem như không có gì. Chàng chết rồi, thiếp cũng không sống, dường như là việc rất hợp lý, rất bình thường.

Chàng không còn đợi thiếp ở đường đi xuống hoàng tuyền, không còn nghỉ chân ở cầu Nại Hà, thiếp đành theo đuổi kiếp sau vậy... Thiếp nhất định phải đuổi theo chàng.

Không có quá nhiều thứ không thể vứt bỏ, phụ vương quyền nghiêng Nam Lý, mẫu thân sống vui vẻ ở vương phủ, Tiểu Bộ không lo lắng gì, chỉ có duy nhất Tiểu Dung Nhi kia, nàng ấy cũng thích Tống Dương.

Từ lần công chúa uống Tân Lương giả chết, Tống Dương gào khóc đại náo vương phủ, Tiểu Bộ đã biết tâm tư của tỉ tỉ, nói lời thật lòng, nàng kéo theo tỉ tỉ gả vào đây, thứ nàng chia sẻ cho Sơ Dung không phải là một nam nhân mà là niềm vui của chính bản thân nàng... Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là thứ muối muối muốn có, Nhâm Sơ Dung nhất định sẽ cho; ngược lại thì cũng như vậy, chỉ là Tiểu Bộ bất luận thế nào cũng không nỡ đem tặng toàn bộ Tống Dương. Không còn cách nào, chỉ có thể hai người đều gả vậy.

Nhưng chuyện tình yêu, tất cả mọi người đều như nhau: lúc ta thích một người, liền tuyệt đối không tin rằng trên đời này còn có người nào yêu chàng hơn ta. Tiểu Bộ cũng không ngoại lệ, nàng không cảm thấy, không tin và cũng không mong Tam tỉ sẽ giống mình thế này, đuổi theo Tống Dương để cùng ra đi.

Sau này Tiểu Dung Nhi sẽ lẻ loi cô đơn một mình rồi, Tiểu Bộ rất lo lắng. Nhưng sự lo lắng này vẫn chưa đủ để giữ nàng ở lại, nàng cho rằng chỉ cần qua một khoảng thời gian, Tam tỉ cũng sẽ tiếp tục sống vui vẻ, vì để chứng minh điều này, Tiểu Bộ cố nén đau đớn, liều mạng tập trung tinh thần, lần thứ hai trong ngày hôm nay, hỏi trời.

Lần này nàng hỏi về Nhâm Sơ Dung.

‘Khả năng tiên tri’ không thể tùy tiện dùng, nếu không tai họa sẽ giáng xuống Tống Dương hay bản thân Tiểu Bộ, nhưng bây giờ... không sao cả rồi.

Nhâm Sơ Dung vẫn canh ở cửa. Từ Tàn Trùng đến Tiểu Cửu, không biết bao nhiêu người đã đến khuyên nàng đi nghỉ ngơi một lúc. Công chúa giao cho những người khác chăm sóc hộ, nàng luôn không chịu, cho dù tâm lực kiệt quệ, nàng cũng không muốn đi nghỉ ngơi, chỉ muốn canh cho muội muội, mặc dù cách một cánh cửa nhưng tỉ muội hai người vẫn là ở chung.

Đột nhiên, cũng như sáng nay, trong phòng lại vang lên một tiếng rầm.

Nhâm Sơ Dung quan tâm muội muội, nghe tiếng trong lòng hoảng sợ. Lo lắng ‘không phải lại ngã xuống rồi chứ’, vội vàng đẩy cửa vào xem, quả nhiên như vậy, Tiểu Bộ đang nằm sấp trên đất, không còn động đậy, không biết còn sống hay đã chết. Sơ Dung nhanh chân chạy lên trước, nhẹ nhàng giữ chặt tay muội muội, âm thanh hơi run rẩy:

- Tiểu Phát, mau tỉnh lại...

Nha hoàn tỳ nữ nhanh chân bước vào, ba chân bốn cẳng đỡ công chúa điện hạ trở lại giường, đại phu lại chạy đến, kiểm tra một lát liền nói với Nhâm Sơ Dung:

- Quận chúa yên tâm, công chúa chỉ bị ngất, không đáng lo ngại... Nhưng, thêm cái lan can trên giường đi, cứ ngã xuống đất thế này thật không hay.

Nhâm Sơ Dung gật gật đầu đang muốn truyền lệnh, không ngờ Tiểu Bộ ngất nhanh mà tỉnh cũng nhanh, lúc này đã tỉnh táo trở lại, nàng bị thương trên vai lưng, chỉ có thể nằm sấp trên giường, rất cố gắng ngẩng đầu lên, giống như một con rùa nhỏ nhìn trái nhìn phải, con người từ mê man trở nên thanh thản, sau đó bỗng nhiên lại phát ra một tràng cười ‘khanh khách’, khiến mọi người đều giật nảy mình.

Hai tay Tiểu Bộ vung vẩy, vừa cười vừa nói:

- Tam tỉ ở lại, những người khác đều lui ra, lui ra hết đi, mau lui, mau lui.

Công chúa lớn nhất, người bệnh lớn nhất, Thất tiểu thư lớn nhất, người khác không dám không nghe, liền lui ra khỏi phòng. Nha hoàn rời khỏi sau cùng biết hai tỉ muội có chuyện cần nói, không quên nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Nháy mắt mọi người đã lui ra hết, Nhâm Sơ Dung ngồi ở đầu giường Tiểu Bộ:

- Ngã không đau chứ?

Tiểu Bộ không đáp lời, trong ánh mắt tràn ngập niềm vui, nhìn Nhâm Sơ Dung nói:

- Kêu một tiếng tỉ tỉ nghe thử xem.

Nhâm Sơ Dung còn tưởng mình nghe nhầm, hơi có vẻ ngạc nhiên:

- Cái gì?

- Người

Ngón tay Tiểu Bộ chỉ vào Tam tỉ, rồi lại chỉ vào mũi của mình:

- Kêu ta một tiếng tỉ tỉ.

Nhâm Sơ Dung lo lắng. Tiểu Bộ trước bị trọng thương, sau đó lại hôn mê, tỉnh lại thì cười một cách kì lạ, bây giờ lại bắt mình kêu nàng ấy là tỉ tỉ... Quận chúa đưa tay sờ lên trán của công chúa:

- Đừng nói là thật sự ngã điên rồi?

Nhâm Tiểu Bộ đắc ý vênh váo, ‘bốn chi hướng xuống đất’ ha ha cười lớn, nhưng lần này động tác hơi mạnh, động vào vết thương, lại đau đến kêu lên, bộ dạng này của nàng đúng là quá dọa người, Nhâm Sơ Dung không phí lời, đứng dậy chạy ra ngoài, muốn lại tìm đại phu đến, nhưng bị Tiểu Bộ giữ lại:

- Đứng lại, không được chạy.

Sơ Dung sợ sẽ lại động vào vết thương của muội muội, lập tức dừng bước chân, dịu dàng nói:

- Tỉ không chạy, tỉ chỉ ra ngoài cửa nói một câu, lập tức quay lại.

Nghe giọng điệu của Tam tử, thật sự tưởng mình bị phát điên rồi, Tiểu Bộ chớp chớp mắt, đang muốn giải thích điều gì, nhưng nàng vừa mở miệng nói được một câu:

- Mọi người nhìn thấy tử...

Đột nhiên lại bật cười khanh khách, không chế không được, chính là muốn cười, thật sự là điên rồi, vui mừng đến điên rồi.

Nhâm Sơ Dung cũng sắp bị nàng làm cho phát điên mất, tài nữ Nam Lý thường ngày quản lý bốn phương, vô số sự tình cực kỳ phức tạp đều được nàng xử lý gọn gàng ngăn nắp, bây giờ trong cơn mất cũng phải hiện ra mấy vệt nước mắt, vẻ mặt hoảng loạn bất lực:

- Nhâm Tiểu Thất, mọi người, mọi người đừng dọa tử nữa.

Nhâm Tiểu Thất không dám cười nữa, liều mạng nén lại tiếng cười, dùng sức hít thở mấy cái, cuối cùng thì cảm xúc cũng hơi hơi bình phục lại, trước hết nói một câu 'mọi người đừng điên, tử đừng lo', sau đó đi vào chuyện chính:

- Lúc này mọi người muốn xem thử tử sau này sống như thế nào, tử đoán xem mọi người nhìn thấy gì?

Nhâm Sơ Dung trước tiên là sửng sốt:

- Xem tử sau này sống như thế nào?

Lời vừa nói ra đột nhiên hiểu ngay, vừa vội vừa tức:

- Mọi người sử dụng bản lĩnh kia sao? Sao mà cứ không nghe lời, đã nói rõ là sau này không dùng nữa mà...

Tổng Dương đã chết, sau này sống như thế nào. Nhâm Sơ Dung thật sự không quá quan tâm, nhưng 'khả năng tiên tri' sẽ khiến mọi người rước lấy trời phạt, nàng không thể không lo lắng.

- Tử nghe mọi người nói xong trước đã

Nhâm Tiểu Bộ vừa lắc đầu vừa xua tay, tiếp tục cười:

- Nhâm Sơ Dung, mọi người thấy tử trở thành tân nương rồi, còn tân lang cười tử, ánh mắt mừng rỡ... là Tổng Dương!

Muốn xem thử Tam tử sau này sống như thế nào, không ngờ lại gặp ngay ngày đại hỉ của tử ấy.

Nhâm Tiểu Bộ nhìn thấy một 'cảnh tượng', bản thân bị Bạch phu nhân bắt ngồi trên ghế thái sư không cho động đậy, Tam tử mặc một bộ cát phục, trang điểm kiểu tân nương bị A Y Quả, Lý Hồng Y vây quanh. Đám người Tề Thượng, lão Cố, Bạch tiên sinh ở xung quanh ồn ào, nói gì mà vào cửa phải phân trước sau, nhất định người làm tử tử phải bắt mọi người gọi tiếng tử tử... Không khó đoán mà, nhất định là mình giả cho Tổng Dương trước, Tam tử vào cửa sau mình, chuyện vui nên một đám người ở xung quanh ồn ào trêu ghẹo.

Mà mấu chốt nhất là, điều mà trước đây Tiểu Bộ nằm mơ cũng không thể thấy, Tổng Dương trong cảnh tượng đó, mặc cát phục đỏ, vui mừng hơn hờ đứng một bên nhìn, làm như không có phận sự, không khuyên cũng không hỏi.

Tuyệt đối không nhận lầm, thân hình tướng mạo, ánh mắt nụ cười, rõ ràng chính là Tổng Dương!

Trước đó nhìn không thấy, vì Tổng Dương không còn là Tổng Dương; bây giờ lại nhìn thấy, có lẽ bởi vì bất luận Tổng Dương còn là hay không còn là Tổng Dương, hắn cũng sẽ cười cặp tử mọi người này.

Lúc bình minh không thể nhìn thấy chàng, Tiểu Bộ từ trên giường ngã xuống; vào đêm không lâu nhìn thấy chàng, Tiểu Bộ lại ngã xuống đất lần nữa, trong cùng một ngày, từ đau khổ muốn chết đến không còn muốn sống lại đến vui mừng phát điên, Nhâm Tiểu Bộ chết đi sống lại, thật giống như cảm giác chạy một vòng trong lục đạo luân hồi, trên đời này, thiên hạ này, có thể khiến nàng như vậy, thì chỉ có Tổng Dương kia...

- A?

Nhâm Sơ Dung nhíu mày, âm thanh rất nhẹ, giống như nghe không hiểu lời của Tiểu Bộ, thì thảo luận lại:

- Mọi người thấy tử thành hôn, giả cho Tổng Dương... A!

Lần ‘A’ thứ hai của Nhâm Sơ Dung không còn dịu dàng, không còn giọng điệu nhẹ nhàng, phải nói là xuyên thủng cả màng nhĩ, vừa mừng vừa sợ vừa điên vừa cuồng! Mà sau khi thét chói tai, hai mắt quận chúa điện hạ nhắm lại, ngã thẳng xuống mặt đất, trán va phải mặt đất cứng, máu tươi chảy ra.

Nàng biết bản lĩnh của muội muội, Tiểu Bộ đã nhìn thấy chàng thì chứng tỏ chàng vẫn còn sống, bởi vậy nàng lại càng tin vào sự thần kì của Tống Dương, mà đau khổ, vất vả liên tiếp mấy ngày nay sớm đã khiến thân thể nàng kiệt sức, giây phút này nghe được tin mừng, thân thể tự nhiên không thể chống đỡ nổi nữa.

Thị vệ, nha hoàn ở bên ngoài nghe được tiếng thét trong phòng còn tưởng xảy ra chuyện rồi, một tiếng rầm vang lên, cửa phòng bị phá thông, điều khiến tất cả mọi người đều không ngờ là lần này người ngất xỉu lại là Thừa Hợp quận chúa. Đường như thời gian quay ngược trở lại, mọi thứ lại trở lại như trước, mọi người bước nhanh vào phòng, đỡ quý nhân lên giường, mời đại phu... Thừa Hợp không bị sao cả, chỉ là thân thể suy nhược cộng thêm trán bị chảy máu, đại phu không lập tức thức tỉnh nàng dậy, lần ngất đi này không khác gì ngủ say, tốt cho sức khỏe của nàng.

Sau một lúc, Thừa Hợp được đỡ về lại phòng ngủ của chính nàng để nghỉ ngơi, trong phòng Tiểu Bộ lại yên tĩnh trở lại, Tiểu Bộ nằm sấp trên giường, đang cười, cười không dứt, sau một lúc nàng lại đột nhiên vang lên tiếng gì đó, hai tay dùng sức đưa lên đỉnh đầu, úp hai bàn tay với nhau như đang lễ Phật, trong lòng lẩm bẩm:

- Phật tổ minh giám, hôm nay lần thứ nhất ‘tiên tri’, con không nhìn thấy người, không được tính, nhưng con đã trả tiền trước, lần thứ nhất không nhìn thấy, tất nhiên còn được nhìn lần thứ hai, không được lấy thêm tiền nữa... Nếu thật sự phải lấy thêm một lần nữa, mong ngài đại phát từ bi, vẫn là tính trên người con, đừng đi tìm Tống Dương, làm ơn đừng đi tìm chàng.

Sau khi cầu nguyện, Tiểu Bộ còn muốn cười thêm một lúc, quá vui mừng rồi, nàng không nỡ ngủ, trong lòng vẫn đang tính toán, phải dùng thời gian ngủ để nhớ chàng, nhớ chàng thật nhiều. Tiếc là cơ thể không nghe lời, còn chưa kịp nhớ gì, mọi thứ trong đầu liền dần dần mơ hồ, một ngày chết đi sống lại cuối cùng cũng kết thúc, Nhâm Tiểu Bộ dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tống Dương tắm rửa sạch sẽ rồi, ăn no rồi, uống đã rồi, tinh thần sảng khoái ngồi bên đống lửa, Ban đại nhân ngồi đối diện với hắn, vẻ mặt của lão đầu tử không mấy vui vẻ, nhìn hắn từ trên xuống dưới:

- Tống Dương, người giỏi lắm.

Tống Dương không hiểu ý của lão, nhưng cũng có thể nghe ra đối phương không phải đang khen hắn:

- Ngài có lời cứ nói.

- Cùng Sa vương hai người xông vào thiên quân vạn mã của kẻ địch, không chết được còn không cam lòng; lại rời khỏi đại đội, một mình chạy một ngày trên chiến trường, vừa giết người vừa kêu la, vậy mà có thể sống sót trở về, ta lần đầu tiên thấy người chê mạng lớn, thật sự khâm phục.

Lúc ăn cơm tối, Ban đại nhân nghe Sa vương nhắc đến sự dũng mãnh của Tống Dương, sau khi nghe thấy cách đánh liều chết của Tống Dương, lão đầu tử tức giận đầy một bụng.

Tống Dương cười:

- Lúc đầu cùng Sa vương xông trận còn thấy ông ta cũng không tệ, để ông ta một mình xông lên không thích hợp lắm, sau đó... ta tự mình giết thành quán tính luôn rồi.

Vừa nói, hắn vừa giơ tay gỡ gỡ đầu, sau khi nhập ma, tâm tính cố chấp. Chỉ mong được giết đến hóa cuồng, nhưng nhập ma không phải phát điên hay bệnh cuồng, việc xảy ra hắn vẫn còn nhớ.

Gỡ đầu một cái, tóc mới gội sạch lại bị rối rồi, Búp bê sứ ở bên cạnh lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng giúp hắn chải lại tóc.

- Sống chết của người, người tự làm chủ, không đáng để ta phí lời, nhưng ta nhớ, người từng hứa với Tạ Tư Trạc, sẽ dẫn nó về nhà.

Hữu thừa tướng đã đến tuổi này rồi, sự việc mà ông coi trọng không còn nhiều nhưng những ngày uống rượu, nói chuyện phiếm trong thổ lao của Sa dân là khoảng thời gian an lành hiếm hoi trong cả cuộc đời lão

nên lão không khỏi xem trọng Búp bê sứ, mong ngóng nàng có thể có một người chồng tốt.

Nói xong, lão đầu tử lại nhú mày nhìn Tạ Tư Trạc một cái:

- Người sao không nói gì hần đi.

Búp bê sứ mỉm cười đáp:

- Không phải là đã bình an trở về rồi sao, chỉ cần trở về là tốt, ta thật không có gì để nói.

Lão đầu tử rất rất không vui:

- Lần này trở về được là do mạng tốt thôi, ngày mai hần lại nổi điên thì chưa chắc có thể trở về!

Búp bê sứ ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy có lý, nhẹ nhàng gạt đầu, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên hai má Tống Dương, âm thanh yếu ớt nhưng nghiêm túc:

- Ngày mai cũng phải trở về nhé.

Ban đại nhân đại khái hiểu ra, mình rõ ràng đang gây đàn trước tai trâu liền lạnh lùng hừ một tiếng, không muốn phí lời nữa.

Trương gia đại thiếu

318. Chương 77: Người Tỉnh Rồi!

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 77: Người tỉnh rồi!

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sau khi Tống Dương trở về, những việc có liên quan đến biểu hiện hôm nay của hần trên chiến trường, Búp bê sứ một câu cũng không hỏi, có lẽ là rất có lòng tin vào hần cho nên không cần phải hỏi; cũng có thể là quá lo lắng nên không dám hỏi. Cho đến lúc này Ban đại nhân nhắc đến tình hình chiến trận, Búp bê sứ mới biết, Tống Dương từng rời khỏi đại đội, tự mình chém giết khắp nơi trên chiến trường.

Rất nhanh, Búp bê sứ đã giúp Tống Dương chải xong tóc, lại ngồi xuống trở lại bên cạnh hần, hỏi:

- Đánh cả một ngày, nhìn bộ dạng chàng dường như không hề mệt mỏi.

Nội lực ngủ đông, trí nhớ không còn, đây là hai điều phiền toái lớn nhất mà Tống Dương gặp phải sau khi sống lại... Mà hôm nay từ sáng sớm đến hoàng hôn, mấy canh giờ chém giết qua lại, sớm đã vượt qua giới hạn sức bền của lúc bình thường, nhưng Tống Dương bây giờ không chỉ không cảm thấy mệt mỏi mà tinh thần còn sáng khoái.

Nguyên nhân trong đó thì Tống Dương vẫn còn rất mơ hồ, bản thân hần cũng không biết tại sao lại không mệt, thậm chí hần cũng không thể phân biệt rõ ràng, thứ cho phép hần chém giết cả một ngày rớt cuộc là nội lực đã khôi phục hay là trong thân thể lại có thêm lực mới.

Hần cần có thời gian để suy nghĩ thật kỹ.

Búp bê sứ có thể nhìn ra tâm ý của hần:

- Thiếp không quấy rầy chàng nữa, chàng cẩn thận cân nhắc.

Nàng đứng dậy, kéo theo Ban đại nhân cùng rời khỏi, để cho Tống Dương một không gian yên tĩnh. Nhưng nàng mới vừa đi không lâu lại trở về:

- Có một chuyện suýt chút nữa quên, có lẽ có thể giúp được chàng một chút. Lúc chúng ta tới, chàng có thỉnh giáo một vị tông sư tiền bối về chuyện công pháp, lúc đó ngài ấy từng chỉ điểm: võ công của chàng phải lấy giết chóc để ngộ đạo, nếu muốn có đột phá, không đại khai sát giới thì không được. Còn nữa, sát pháp của chàng được gọi là long tước, tên và khí thế đều uy phong như vậy.

Nói xong, nàng lặng lẽ đi ra.

Không khí oi bức, bầu trời âm u, trận mưa to vào ban ngày dường như chỉ là uy thế phủ đầu của ông trời, mưa to gió lớn thật sự, vẫn còn đang chậm rãi nổi lên.

Tổng Dương ngồi một mình, lặng lẽ nhìn vào đồng lửa.

Chậm nhất ngày mai, sẽ còn có một trận khổ chiến, hắn muốn nhanh chóng làm rõ sức lực và công pháp của bản thân, vốn cũng là vì võ công mới phải trầm ngâm suy nghĩ thế này. Nhưng bản thân hắn cũng không có cách không chế, nghĩ một lúc hắn liền phân tâm. Bất giác, tâm tư của hắn từ ‘võ công’ chuyển tới ‘cảm giác’ rồi.

Cảm giác chiến đao trong tay, ngạo nghễ tứ phương; cảm giác được ăn cả ngã về không, cảm giác chết tới nơi rồi; cảm giác rơi vào đường cùng... toàn bộ những cảm giác này đều từ giết chóc mà ra, nhưng thứ chúng liên quan đến tuyệt đối không chỉ là võ công.

Thế của long tước là do Vũ thái y giúp hắn luyện thành; lần trước lúc rồng lớn “chết đến nơi rồi”, Trần Phán giúp hắn khai thông tam quan; còn có tiếng sáo kì lạ đó, La Quan đứng ra bảo vệ tất cả mọi người... Mỗi loại cảm giác, đều nhắc nhở về quá khứ của Tổng Dương, đều là những chuyển biến lớn mà hắn đã từng trải qua trong cuộc đời, đều là những kí ức quan trọng nhất của hắn...

Chính là kí ức, kí ức nằm sâu trong não bộ, chính vì những cảm giác quen thuộc này mà lướt qua, chỉ cách một sợi dây nhưng dường như xa cách như trời với đất, dường như rất nhanh sẽ có thể nhớ lại nhưng bất luận thế nào cũng không có cách tìm ra một điểm bắt đầu. Ôn ào, hỗn loạn, hoàn toàn không cách nào hình dung khiến Tổng Dương cảm thấy bức bối không ngừng, hắn thậm chí có chút hoài nghi, nếu lần này còn không thể lấy lại toàn bộ kí ức, có lẽ bản thân sẽ như vậy mà điên mất.

Hắn phải tập trung toàn bộ tinh thần để suy nghĩ, tập trung toàn bộ tâm tư để đột phá chướng ngại cuối cùng, Tổng Dương cần sự im lặng tuyệt đối... Tiếc là không như mong muốn, Búp bê sứ là người thân, Bạch Âm là bằng hữu, cũng sẽ không đến quấy nhiễu hắn nhưng kẻ thù thì không để ý đến chuyện đó, Tổng Dương trầm ngâm suy nghĩ không được bao lâu, từ trận địa nơi xa của Sa chủ đột nhiên truyền tới những tiếng tù và vang dội, lập tức tiếng hoan hô vang dội cũng theo gió mà lan tới.

Ban ngày Sa chủ không đàm phán mà trực tiếp đánh nhau vốn đã làm trái với truyền thống của Sa dân, y nói đêm nay sẽ không tiến công, Bạch Âm tất nhiên sẽ không ngốc nghếch hồ đồ mà tin theo. Phía đối diện vừa có động tĩnh, Bạch Âm lập tức tăng cường đề phòng, Tổng Dương cũng không dám chậm trễ, cầm lấy chiến đao nhảy lên rồi đi, chạy đến lầu lớn của Sa vương.

Đối với tiếng huyền nao truyền đến từ quân địch, Sa vương lại tỏ vẻ khá thông dong. Lúc sớm khi thu binh lại, ông đã sắp xếp xong trạm canh gác và thám mã, giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của quân địch, thấy Tổng Dương đến rồi liền nói với hắn:

- Không cần căng thẳng, không phải kẻ địch đánh qua đây... Nói sai rồi, người khác đều căng thẳng, với người phải nói là mừng quá vui mừng mới đúng.

Ban ngày trên chiến trường, bộ dạng Tổng Dương khi giết người Sa vương đều đã thấy tận mắt, dân tộc cầu sinh tồn trên cánh đồng hoang vu chưa từng quá xem nặng việc sống chết, nhưng trước giờ cũng chưa từng thấy loại ma vương giết người thế này.

Sa vương âm thầm cảm thấy có chút may mắn, may mà quái vật này là người của mình. Nếu thật sự phải tính toán số lượng kẻ địch chết trong tay Tổng Dương, cho trận đại chiến này mà nói thật không đáng nhắc tới, nhưng trong trận địa của Bạch Âm, có một ma quỷ di động trên chiến trường, si mê giết người thế này, đối với sĩ khí của đại quân Sa chủ, cũng đã là một đả kích nặng nề.

Sa vương Bạch Âm gần như có thể đoán được, đêm nay trong doanh trại của đại quân Sa chủ không biết có bao nhiêu người mang nỗi sợ hãi, nghị luận với các chiến hữu về một vua giết người chạy trong sa trường,

cũng như lúc này các chiến sĩ Bạch Âm đang nói chuyện say sưa về sự dũng mãnh của Tống Dương.

Tống Dương cũng không có gì để giải thích, vừa cười vừa lắc đầu, hỏi tiếp:

- Vậy quân đội của Sa chủ đang ồn ào gì vậy?

Sa vương nhún vai:

- Bây giờ vẫn chưa biết, nhưng phía trước có người quan sát, đợi một lát sẽ có hồi báo.

Quả nhiên, hai người nói chuyện phiếm vài câu, chưa tới một lát, báo cáo thăm dò của tiền phương đã truyền về. Việc có thể khiến kẻ địch hoan hô náo nhiệt đối với Bạch Âm tất nhiên không phải là tin tốt gì, trong lòng Sa vương đã có chuẩn bị, nhưng sau khi nghe xong tin tức thám mã mang về, ông vẫn trầm hẳn lại, nói với Tống Dương:

- Sa chủ còn có viện quân.

Nếu là ban ngày, cho dù là trong trận địa của Bạch Âm cũng có thể nhìn thấy, ở chân trời xa, lại bay lên một mảnh cát bụi mù mịt... trong đám cát bụi mới này, ẩn giấu binh đoàn mới.

Số lượng đại quân của Sa chủ vốn đã hơn xa Bạch Âm, ban ngày đánh nhau đối với Bạch Âm đã là khá miễn cưỡng, bây giờ người ta lại tăng thêm quân lực, ngày mai lại khai chiến, sợ rằng đúng là lành ít dữ nhiều rồi.

Viện binh của Sa chủ không hề trực tiếp hợp lại với quân trước đó mà chậm rãi thúc vào trống hành quân, một mạch đi thẳng về trước, trực tiếp đi vào chiến trường lúc ban ngày, tiến vào tầm nhìn của Sa dân Bạch Âm, sau đó cát bụi bay dữ dội, trong tầm mắt, vô số lưỡi dao sắc bén xuyên thủng bóng đêm, khiến mắt người nhìn vào dường như cũng thấy đau đau!

Số lượng của quân mới cũng bằng đại quân lúc ban ngày.

Sa chủ không hề phá hỏng lời hứa, quân mới của y sẽ không vượt qua khu vực cấm, chỉ là làm ra cái khí thế cho Bạch Âm thấy, sau khi làm xong công việc đe dọa liền từ từ lui về phía sau, dưới sự hộ vệ của quân trước đó, bắt đầu dừng trại.

Như vậy, thế hơn thua của hai bên vốn đã rõ ràng càng trở nên khoa trương hơn.

Nhưng sự tình còn chưa xong, hai canh giờ sau, các Bạch Âm chiến sĩ sau khi khổ chiến một ngày đều đã ngủ say, lúc trời đất một mảnh yên tĩnh, nơi đại doanh của Sa chủ lại truyền tới từng đợt hoan hô, viện binh của bọn chúng không chỉ một đội.

Đội viện binh thứ hai cũng như vậy, một mạch đi vào chiến trường, sau khi biểu diễn quân uy với Bạch Âm thì lại chậm rãi lùi lại.

Tất cả người Bạch Âm hầu như đều bị làm cho thức giấc, chênh lệch giữa địch và ta cũng đã không cần tính toán nữa... vì tính toán rõ ràng cũng vô nghĩa, trận này thắng bại đã định, tất cả đã rõ ràng.

Sa vương Bạch Âm ngồi yên trên ghế trong lều lớn, vẻ mặt không biểu hiện gì, nhưng ánh mắt lại âm thầm khác thường, trong lòng lặp đi lặp lại chỉ có ba chữ: không thể nào.

Ba đội quân, trước sau cộng lại, tổng cộng gần ba mươi vạn đại quân, đó gần như là toàn bộ thanh niên cường tráng trong cả đại tộc Sa dân. Sa vương vì để đối phó với Bạch Âm mà dốc toàn bộ lực lượng thì không đáng lấy làm lạ, thật sự khiến Bạch Âm nghĩ không thông vẫn là nghi hoặc trước đó: Sa chủ sao có thể trong nửa ngày ngắn ngủi đã tập kết được chiến sĩ toàn tộc, hoàn thành tất cả công tác chuẩn bị để xuất chinh, hành quân nhanh thẳng tiến đến doanh địa của Bạch Âm?

Sao y có thể ngay sau khi Bạch Âm vừa mới hạ trại được bốn ngày đã dẫn theo đại quân tiến đến.

Đội thứ nhất đi trước, hơn tám vạn người khai chiến lúc ban ngày có thể đến kịp vốn đã là kì tích rồi, ai mà có thể ngờ, hần dẫn đến không chỉ là một đội này.

Chiến? Tuyệt đối không có hi vọng chiến thắng, đối diện là đại quân gần gấp mười lần mình, tố chất binh sĩ gần như nhau, không có địa thế để sử dụng, không có thành lũy để dựa vào, trông mong duy nhất ở chỗ

thành thạo quân trận. Nhưng đừng nói là quân trận, cho dù là trận pháp của tiên gia cũng không thể chống đỡ nổi cường địch gấp mười lần.

Trốn? Kẻ thù chỉ cần thừa cơ tấn công, Bạch Âm gần như đến cơ hội chống trả cũng không có, chỉ có một kết cục bị chém giết sau khi bại trận; huống chi cánh đồng hoang vu rậm rạp, lúc cấp thiết này phải đi đâu tìm nơi ở thích hợp, không bao lâu nữa mùa đông lạnh giá sẽ đến, toàn tộc đều sẽ lạnh mà chết trong tuyết.

Nếu chỉ muốn lưỡng bại câu thương mà nói, thì cũng có thể xem như còn một chút hi vọng: phái một đội tinh binh rời khỏi doanh địa, hành quân gấp trong ba ngày tiến thẳng đến nơi ở của đại tộc Sa dân, đốt giết đánh cướp một phen... Đừng nói việc Sa chủ chắc chắn có phòng bị, cho dù đại tộc thật sự không bố trí phòng vệ, Bạch Âm cũng không thể làm ra những việc như thế. Những phụ nữ và trẻ em nơi hậu phương không phải dị tộc, không phải Khuyển Nhung, họ đều là Sa dân.

Sa vương Bạch Âm nặng nề thở dài, ruột gan rối bời.

Vương giả còn như thế, huống chi người trong tộc? Trong yên lặng, đại doanh Bạch Âm buồn bực, áp lực, dưới sự thúc giục của các trưởng lão ở mỗi bộ, các chiến sĩ trở về lều nghỉ ngơi, nhưng không ai còn có thể ngủ được nữa; đám phụ nữ đều canh giữ ở bên cạnh con nhỏ, thì thào những câu yêu thương mà ngoài bản thân họ ra thì không ai có thể nghe rõ được; người già tụ tập một cách tự phát ở trước lều của Đại Tế Ti, quỳ xuống đất cầu nguyện, khẩn cầu thần linh tương trợ, giúp Bạch Âm vượt qua khó khăn, nếu có thể cho bọn nhỏ tiếp tục sống vui vẻ, bọn họ tình nguyện hiến tế mạng sống của chính mình.

Dường như cảm thấy Bạch Âm còn chưa đủ khó khăn, trong mây đen trên trời, mơ hồ lộ ra ánh sáng của chớp, nhắc nhở tất cả mọi người, trên đó còn có một trận mưa lớn chưa rơi xuống, đang đặt ngay trên đầu các người.

Không lâu sau, bỗng nhiên lại có một người mang tin của Sa chủ chạy tới, đến trước trận địa của Bạch Âm, lớn tiếng hô vang:

- Sa chủ nhắc nhở Sa vương Bạch Âm, đừng quên cuộc gặp mặt vào lúc bình minh, cơ hội cuối cùng để xem Bạch Âm còn có thể tồn tại trên thiên hạ này hay không, mong Sa vương trân trọng, nên nhớ, nên nhớ!

Liên tục hô bảy lần, người đưa tin im lặng, xoay người chạy đi...

Tổng Dương sớm đã từ nơi Sa vương trở về rồi, đứng trước lều trại của mình rất lâu không động, lặng lẽ đứng yên, ngẩng đầu nhìn lên không trung, cũng không biết nên nghĩ tiếp về cái gì.

Búp bê sứ từng nói không quá nhiều hấn, nhưng với hình thức trước mắt mà nói, ngày mai Tổng Dương lên chiến trường, có lẽ thật sự không thể trở về nữa, nếu vậy xem ra hôm nay là đêm cuối cùng mọi người ở cùng với nhau, Búp bê sứ do dự rồi lại do dự, vẫn là chạy ra khỏi lều.

Đúng lúc Tổng Dương đang ngẩng đầu nhìn trời đến mức xuất thần, không để ý sự đến gần của nàng, nghe thấy động tĩnh, Búp bê sứ không dừng bước, đi thẳng đến bên cạnh hắn, đưa tay ôm lấy cánh tay hắn:

- Nhớ ra cái gì rồi?

Tổng Dương lắc lắc đầu. Búp bê sứ cũng theo hắn nhìn lên bầu trời đêm, mây đen phủ kín trời cao, trời đêm không thấy trăng sao, trong tầm mắt chỉ có bóng đêm vô tận.

Búp bê sứ ngược lên một lát rồi ánh mắt nhìn trở lại vào mặt Tổng Dương, nhẹ nhàng thở dài một cái:

- Chuyện của chàng, thiếp đều biết, bây giờ thời gian không nhiều rồi, nhưng thiếp vẫn là không muốn chủ động kể cho chàng, chàng... sẽ không trách thiếp chứ.

Liên quan đến kí ức của Tổng Dương, Tạ Tư Trạc vẫn chưa từng giải thích quá nhiều, nàng chủ trương để Tổng Dương tự mình nhớ lại, một là do hoàn cảnh của Tổng Dương phức tạp, muốn nói rõ ràng không phải là chuyện dễ dàng; ngoài ra là do đời này Tổng Dương 'sự vi khinh tình vi trọng'(xem nhẹ mọi việc, xem trọng nhân tình), gần như toàn bộ những sự việc trọng đại của chàng đều do nhân tình mà ra. Tình cảm là thứ mà người khác có nói nhiều cũng vô dụng, nhất định phải để chàng tự mình tìm lại cảm giác mới được.

Trước đây, Tạ Tư Trạc không nói chuyện cũ, bây giờ mọi người chết tới nơi rồi, tiếp tục che giấu cũng không còn ý nghĩa gì, theo cách nghĩ của người bình thường, trước khi chết làm người hiểu rõ vẫn tốt hơn sau khi

chết trở thành con ma hồ đồ.

Nhưng Tạ Tư Trạc vẫn vậy, nàng không muốn nói.

Nếu không nói chuyện cũ thì trong lòng Tống Dương chỉ còn có một mình nàng... Nếu như nhất định phải chết, Tạ Tư Trạc rất muốn có thể hoàn thành chút lòng ích kỉ nhỏ nhỏ này của mình.

Tống Dương đương nhiên đoán không được tâm tư của nàng, thậm chí hẳn cũng không mấy để ý đến lời của Tạ Tư Trạc, chỉ là gật gật đầu cho qua rồi tiếp tục nhìn lên không trung.

Lại là một cảm giác quen thuộc: áp lực không khí ở quanh người, mưa to có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, tất cả mọi người đều đang đợi bình minh...

Lúc này, một tràng tiếng tất tất tác tác vang lên, Ban đại nhân tay phải ôm một vò rượu nhỏ, tay trái cầm mấy cái chén chạy ra, hỏi Tống Dương và Tạ Tư Trạc:

- Có muốn uống một chén không?

Búp bê sứ cười mà gật đầu, Tống Dương cũng không cự tuyệt.

Rượu mạnh chưa đắng dễ sặc. Mặc dù uống mỗi ngày nhưng Ban đại nhân vẫn chưa quen với mùi vị của nó, uống được hai ngụm đã bắt đầu ho khan, bộ dạng cũng như trước kia, không cho Búp bê sứ giúp ông đầm lưng, tự mình ho một lúc lâu, mới miễn cưỡng ổn định hơi thở, thở gấp nói với Tống Dương:

- Người không nhớ một đôi phu phụ họ Khúc nữa sao?

Tống Dương mở miệng lắc đầu.

- Kỳ sĩ lúc trước cùng người được tuyển chọn từ châu Thanh Dương. Hai người ca hát... đặc biệt có một điệu hát, dù khó lên được nơi cao sang nhưng cũng rất hay, rất linh tính. Ta nhờ người tìm hiểu qua, lời là do người viết, khó có chuyện yêu tinh nhà người còn có thể viết ra được lời ca như thế này.

Ban đại nhân nói giọng điệu khó nghe, rõ ràng là khen người mà lại lộ ra một hương vị âm trầm.

Tống Dương không mấy để ý, thuận miệng hỏi:

- Lời gì vậy, điệu hát gì vậy?

Thật là hiếm hoi, Ban đại nhân cười với Tống Dương:

- Lúc sắp chết tới nơi rồi, điệu hát mà ta nén không được muốn hát lên, lời hát mà ta nén không được muốn đọc lên.

Vừa nói, Ban đại nhân không để Tống Dương hỏi thêm gì, mở miệng ngâm nga... Vừa mở miệng, sắc mặt Tống Dương đột nhiên biến đổi!

Quân không thấy, nước Hoàng Hà từ trên trời rơi xuống, chảy ra biển không trở về?

Quân không thấy, gương sáng nơi cao đường buồn tóc bạc, hướng về tóc đen mộ thành tuyết.

Đời người đắc ý cần phải vui hết mình...

Âm thanh của lão đầu tử từ thấp đến cao, ông tự mình vui mừng, không hề bận tâm có quấy nhiễu các chiến sĩ Bạch Âm nghỉ ngơi ở gần đó hay không. Lời ca này thật sự có sức mạnh như vậy, nếu thật sự có thể thường thức được ý nghĩa thật sự trong đó, mấy câu ngắn ngủi đã có thể khiến người ta phát cuồng quên mình! Ban đại nhân mặt mày hớn hớn, giơ cao vò rượu trên tay rồi lại tự hớp một ngụm, đang định lấy giọng hát tiếp, ai ngờ cổ họng không chịu nghe lời, ho sặc sụa.

Lúc này, trong bầu trời đêm nặng nề, một ánh sáng hình vòm cung màu tím đột nhiên xuất hiện, tiếng sấm ồ ồ phá tan sự im lặng, mưa to gió lớn kéo nhau mà tới.

Phương bắc, cánh đồng hoang vu, cuối thu, nước mưa vô cùng giá lạnh, đánh vào người, Búp bê sứ rung mình một cái, một tay kéo Tống Dương, một tay nắm lấy Ban đại nhân, đang muốn kéo họ vào lều tránh mưa, nhưng điều nàng không thể ngờ là không đợi nàng cất bước, bên người bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng ca!

Điệu hát giống như vậy nhưng với khí thế dữ dội hơn, hùng tráng hơn, cũng mang hương vị dũng cảm hơn, tiếp tục lời ca mà Ban đại nhân chưa thể hát hết, tiếp tục hát lên.

- Đời người đắc ý cần phải vui hết mình, đừng để qua đi rồi ngồi buồn với trăng.
- Trời sinh ta tài tất có dùng, vàng bạc mất hết rồi sẽ trở lại.
- Nấu dê mổ trâu cũng vì vui, khi uống cần phải ba trăm ly.

Giữa chừng, Tống Dương hát sai điệu nhưng không dừng lại, quay lại hát lại từ đầu, hát đi hát lại từ lần này đến lần khác, âm thanh của hắn càng lúc càng vang dội, bất giác, nội kinh hùng hậu dần dần nhập vào tiếng ca, âm lượng tiếng ca vốn gần như không thể nghe nay đã trở thành tiếng vang mà đến cả sấm chớp lóe đình cũng không thể át đi được, cuối cùng thậm chí còn át cả tiếng mưa to gió lớn, lan khắp doanh địa Bạch Âm.

Mà càng hát, thần sắc của Tống Dương lại càng trở nên tỉnh táo, nhưng Búp bê sứ nhìn thấy rõ ràng, mưa to rơi xuống mặt hắn, rửa nước mắt đi được nhưng không thể rửa được màu đỏ máu trong con ngươi.

Đang uống rượu, ly không dừng!

Nửa cái xác chết chôn sâu trong đất, trời mưa to nổi lên, lũ có thể xảy ra bất cứ lúc nào, mọi người xung quanh đều đang trầm mặc... Hoàn cảnh hoàn toàn không giống, nhưng vẫn là mây mưa trên đầu, vẫn là bầu không khí đầy áp lực, vẫn là sống chết chưa rõ. Cảm giác lúc này trước khi mưa trong doanh địa với tâm trạng lúc mọi người chờ đợi mưa to ở Hồng thành ngày trước thật là giống nhau.

Trong kiếp trước đời này, đau khổ mà hắn chưa từng có trong ngày đó, nước mưa băng giá nhất hắn từng trải qua trong ngày đó.

Mà nước mưa rơi trên người vào lúc này cũng vẫn lạnh đến kinh người, âm u lạnh lẽo, thật khó chịu.

Trong khoảng thời gian gần đây nhất, kí ức vốn đã rục rịch; lúc ban ngày ác chiến, quá nhiều kích thích có cảm giác quen thuộc; ban đêm trong doanh trại, bầu không khí như đã từng biết; cộng thêm điệu hát từ kiếp trước mang đến kiếp này, nếu còn có luân hồi nữa, Tống Dương vẫn sẽ tiếp tục hát đến thể giới tiếp theo nữa, từng đợt kích thích và chấn động, rốt cuộc cũng đã làm cho hắn nhớ lại.

Tống Dương tỉnh rồi.

Thật ra cho dù không có trải nghiệm của hôm nay, qua thêm một khoảng thời gian, kí ức của hắn cũng sẽ tự nhiên khôi phục, tuy nhiên có thêm kích thích từ bên ngoài, có thể khiến quá trình này rút ngắn lại một chút.

Một bài ca hát đến kinh thiên động địa, sau khi im lặng, Tống Dương quay đầu lại, nhìn về phía Ban đại nhân và Tạ Tư Trạc.

Lão đầu tử lạnh lùng bốn mắt nhìn nhau với hắn, lạnh lùng quát:

- Hát cũng không tệ, âm thanh lớn lắm, nhưng hát có tốt hơn cũng vô dụng, ngày mai nếu khai chiến, vẫn là phải chết.

Đối với Tống Dương, Ban đại nhân trước giờ chưa từng có lời tốt đẹp.

- Nếu may mắn không chết... Ngài có đồng ý không liên lạc với môn sinh đẳng cũ nữa thì ta sẽ không để ngài ở lại Hồi Hột, chúng ta cùng về Nam Lý, cứ dương lão ở Yến Tử Bình đi, chỉ cần ngài bình thường không dè dặt một chút, cho dù nói thế nào thì ngài cũng đã từng phản lại ông ấy.

Ban đại nhân sững sờ:

- Thật sao?

Sau đó, lập tức lại kinh hãi thét lên:

- Ngươi tỉnh rồi?

Tống Dương vừa cười vừa gật đầu:

- Thật đấy.

Chấp niệm cuối cùng khi còn sống của lão đầu tử cũng chỉ là sống quãng đời còn lại ở quê hương, lập tức đã muốn gạt đầu đồng ý, nhưng nét mặt già kia vẫn có chút không bỏ xuống được, tay đưa lên cằm:

- Ta thì không có ý định liên lạc gì với học sinh trước kia, nhưng chúng nó muốn đến thăm viếng bề trên, ta cũng sẽ không tránh để không gặp.

Tổng Dương xua tay cười nói:

- Họ cũng không biết ngài ở Yến Tử Bình, cho dù biết cũng không sao, ai tới thăm ngài, ta sẽ đánh người đó, đánh hai lần thì sẽ không ai đến nữa.

Nói xong cũng không quan tâm đến phản ứng của lão đầu tử, hẩn chuyển mắt nhìn về phía Tạ Tư Trạc.

Búp bê sứ đã bỏ mộng rồi, đứng trong nước mưa nhìn Tổng Dương, ánh mắt không yên một cách khác thường... Chàng tỉnh rồi, sẽ liền biết ta không thể được xem là thê tử của chàng.

Trương gia đại thiếu

319. Chương 78: Ta Với Người Cùng Đánh Cuộc!

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 78: Ta với người cùng đánh cuộc!

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương cười với Tạ Tư Trạc.

Nếu là lúc trước Tạ Tư Trạc nhất định sẽ cười lại với hẩn, nhưng lần này nàng không thể cười nổi, mang trong lòng một chút chột dạ, một chút chần chừ, còn có một chút đề phòng hỏi:

- Chàng... cười cái gì?

- Ngủ một giấc rồi tỉnh lại, thấy nàng dường như không giống.

Tổng Dương vừa đáp lời vừa cất bước đi về phía nàng. Trong khoảng thời gian gần đây, Tạ Tư Trạc sớm đã quen với trạng thái thân mật cùng Tổng Dương, chỉ là bây giờ hẩn tỉnh rồi, Tạ Tư Trạc nhất thời không cách nào xác định lại, bản thân rốt cuộc là gì của hẩn.

Theo bản năng, nàng lùi về phía sau, thân thể nhỏ co rúm trong mưa lạnh, lùi về sau, dường như không dám đối mặt với Tổng Dương, làm ra vẻ mạnh mẽ đáp lời:

- Làm gì có gì khác.

Nàng thì làm sao có thể tránh được Tổng Dương, mới lùi lại được hai bước, hai tay đã bị Tổng Dương nắm lấy. Trong khoảnh khắc đó, Tạ Tư Trạc thật sự cảm thấy toàn thân tứ chi không còn một chút sức lực, lùi không được nữa, nói không được nữa, đứng không nổi nữa, đến trọng lượng toàn thân cũng bị hai tay hẩn lấy đi rồi.

Thật ra Tổng Dương cũng không biết nên nói gì với nàng, nhưng hẩn ít nhất là biết mình nghĩ như thế nào, hẩn biết mình nên làm cái gì... Búp bê sứ bị hẩn ôm ngang lưng, sau đó liền chỉ thấy thân thể nhẹ đi, 'bay' hẩn lên trên.

Việc đầu tiên hẩn làm sau khi tỉnh lại là tặng Búp bê sứ một cái bay mà nàng thấy vui nhất.

Thét lên được nửa tiếng đã biến thành tiếng cười giòn tan, Búp bê sứ có chút chút muốn khóc, nhưng chút ít chua xót nơi khóe mắt trong nháy mắt đã bị niềm vui tràn đầy nơi đáy lòng làm cho tan biến, một cái

bay vút lên trên, ước chừng đã thay thế ngàn vạn lời giải thích, tâm ý đều ở trong đó, thật sự không cần nói thêm gì nữa.

Theo kí ức vừa trở về, Tống Dương đương nhiên cũng nhớ tới Nhâm Tiển Bộ, Nhâm Sơ Dung, thậm chí là ‘đồng loại’ Tô Hàng chưa biết tung tích, chưa rõ sống chết, nhưng khoảng thời gian mất kí ức ở chung với Búp bê sứ cũng đã khắc sâu vào đáy lòng, không thể xóa đi được...

Trong mưa to, Tạ Tư Trạc bay lên, rơi xuống, được đỡ lại, vui mừng hơn hở, mái tóc dài ướt đầm phân đều hai bên trán và mặt. Tống Dương cũng cười:

- Thế nào?

- Lần nữa.

Búp bê sứ không hề nghĩ ngợi gì.

- Được!

- Chướng mắt!

Cuối cùng cũng có người không xem tiếp được nữa, Ban đại nhân thở hổn hển, ở bên cạnh răn dạy dữ dằn:

- Sét đánh mưa rơi, càn quấy cũng không thêm xem thời tiết, người ném nữa đi, người bay nữa đi, coi coi có bị đánh chết không!

Tống Dương vội vàng để Tạ Tư Trạc xuống, trời mưa chơi trò này thật có chút ý muốn chết.

Ban đại nhân còn chưa nói hết, nhưng không mắng người nữa, đổi thành vẻ mặt lạnh lùng, nói bóng gió:

- Mới tỉnh trở lại, liền khôi phục bản sắc, làm việc gì cũng chỉ để vui hết mình mà không tính toán đến lợi hại, ta cũng nghĩ không thông làm sao mà người sống được tới hôm nay.

Búp bê sứ bảo vệ người yêu:

- Chàng cũng đã đồng ý dẫn ngài về Nam Lý rồi, ngài đừng mắng người nữa.

Lão đầu tử không bị dỗ ngọt, lạnh lùng đáp:

- Hắn đáng bị mắng, ta phải mắng, trên cánh đồng hoang vu mà thế này, trở về địa bàn của hắn thì cũng vậy thôi, nếu không muốn nghe ta nói nhảm, nhân lúc còn sớm không nên dẫn ta trở về.

Lão đầu tử không có tính thích đùa, tính tình của ông vốn là như vậy. Tống Dương lắc đầu mà cười:

- Kéo xa ra, không sao hết.

Vừa nói vừa đỡ hai đồng bạn vào trong lều, cứ đứng mãi trong mưa to cũng không phải là chuyện hay. Đã khôi phục kí ức, tất cả mọi việc đời này kiếp trước đều đã trở về trong đầu, bởi vậy, việc đầu tiên Tống Dương làm sau khi trở vào lều là hỏi về tung tích của những người khác sau khi ác chiến ở biển hoa.

Tạ Tư Trạc không hề do dự:

- Không rõ tung tích của họ, đều mất tích trong gió lốc rồi, bằng thân thủ của họ chắc sẽ không có chuyện gì, sợ là giờ này đang ở trên cánh đồng hoang vu tìm kiếm chúng ta.

Búp bê sứ nói dối rồi, nguyên nhân rất đơn giản: đại nạn sắp đến, hợp tác chặt chẽ với Bạch Âm cũng khó thoát hiểm, nếu trong lòng còn có vướng mắc, thật sự chỉ còn một con đường chết thôi, với tính cách của Tống Dương, ai cũng không thể đảm bảo chính xác là sau khi hắn nghe đồng bạn bị Sa vương ném vào thung lũng nuôi cá chạch sẽ gây ra chuyện gì.

Đặc biệt là trong những người bị ném xuống biển hoa còn có một La Quan. Người đã cứu Đàm Quy Đức, tìm thấy Hồ Phách, đoạt nhất phẩm lộc, cứu Vô Ngư đầu Thanh Mộc... Lão từng giúp Tống Dương vô số chuyện, cộng thêm quan hệ với Trần Phấn, La Quan có thể được xem là tiền bối, bạn hữu, người thân của Tống Dương, người này hy sinh, cho dù Sa vương có đối tốt với Tống Dương gấp mười lần, Tống Dương cũng nhất định sẽ báo thù.

Tạ Tư Trạc tất nhiên không sợ Tống Dương giết chết Sa vương Bạch Âm nhưng trong lòng nàng còn muốn ngày mai lên đến chiến trường, Sa vương Bạch Âm có thể chiêu cố Tống Dương một chút.

Sa vương Bạch Âm tất nhiên không biết một câu nói nhẹ nhàng của Tạ Tư Trạc đã giúp ông xóa đi một phiền toái lớn, ông đang bố trí hậu sự: những nhân vật quan trọng trong tộc Bạch Âm lúc này đều tụ tập trong vương trướng, Sa vương vững vàng sai khiến nhiệm vụ cho từng người... đợi đến bình minh, ông phải đi gặp Sa chủ theo hẹn, nếu không thể trở về thì trong nhà vẫn phải có người làm chủ.

Gần như tất cả trưởng lão đều khuyên Sa vương đừng đi, Sa chủ lòng lang dạ sói, chuyến đi này nguy hiểm không nói cũng biết, nhưng ông không để ý tới. Ông sao có thể không hiểu chuyến đi này lành ít dữ nhiều, nhưng chỉ theo hướng 'hi vọng cuối cùng để Bạch Âm được tồn tại trên đời này', ông không thể không đi.

Ở trong lòng Sa vương, sự tồn vong của Bạch Âm hơn xa sự an nguy của bản thân.

Sau khi giao lại toàn bộ mọi việc thì cũng gần đến lúc rồi. Sa vương không quan tâm đến những lời khuyên can cuối cùng của người trong tộc, mang theo hộ vệ tráng kiện trực tiếp ra khỏi doanh địa, đi đến lều lớn đẹp của Sa chủ mới được dựng ngay trung tâm chiến trường...

Trong ấn tượng của Sa vương Bạch Âm, Sa chủ là người vạm vỡ, cường tráng, mũi sư tử, miệng rộng, vẻ mặt đường hoàng, nhưng lần này gặp mặt, ông mới giật mình nhớ ra, đã qua hai mươi năm rồi.

Lúc Bạch Âm ra đi, Sa chủ đã hơn năm mươi tuổi nhưng do sự nghiệp to lớn, tâm tình hào sảng, cộng thêm thân thể cường tráng, khiến ông ta có bộ dạng khi nhìn vào giống như mới hơn bốn mươi, bây giờ hai mươi năm đã qua đi, đại tộc Sa dân dưới sự thống ngự của ông ta dần dần cường thịnh, nhưng Sa chủ cũng già rồi, tóc dài hóa trắng, thân hình còng xuống, trên mặt đầy những nếp nhăn, nhìn vào không còn uy nghiêm của năm đó, chỉ còn vẻ phờ phạc và ngây dại.

Lều rất rộng lớn nhưng chỉ để hai cái bàn thấp, sau khi Sa chủ ngồi vào một trong hai cái bàn, trên bàn chỉ có một ly nước, cái bàn đối diện với ông ta ở cách đó không xa bày đầy món ngon rượu thơm, thấy Sa vương Bạch Âm đến rồi, Sa chủ lộ ra một nụ cười cứng nhắc, run rẩy đứng dậy đón tiếp, ôm khi gặp mặt theo lễ tiết của Sa dân, sau đó lập tức đưa tay chỉ vào đồ ăn thức uống trên bàn đối diện:

- Mời ngồi, mời dùng.

Sa vương Bạch Âm cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống, đưa tay lấy thịt liền ăn, hộ vệ cùng ông tiến vào lều nhàn nhây, thấp giọng nhắc một câu:

- Cần thận có độc.

Bạch Âm vương cười ha hả:

- Ông ta muốn giết ta, đâu cần hạ độc phiền phức như vậy.

Lều lớn mà thủ lĩnh hai bên gặp mặt là do Sa chủ cố ý cho dựng lên ngay trung tâm chiến trường, cách doanh địa của hai bên các khoảng cách gần như nhau, biểu lộ hàm ý đàm phán bình đẳng. Nhưng lều này dù sao cũng là do Sa chủ dựng lên, bốn phía đều được canh giữ bởi mấy trăm võ sĩ cường tráng, sẵn sàng nghe hiệu lệnh của Sa chủ, chỉ bằng những người này cũng đã đủ để lấy đi sinh mệnh của đoàn người Bạch Âm rồi.

Sa chủ không tỏ vẻ gì, cúi đầu nhấp nhấp nước, động tác rất chậm.

Bạch Âm vương ăn uống một lúc, hướng về hộ vệ bên cạnh mà cười nói:

- Xem, không sao cả, người cũng đến ăn, mùi vị rất ngon!

Thuốc độc của Sa dân chỉ có mấy loại ít ỏi, chế từ hạt độc hay rêu độc trên cánh đồng hoang vu, mùi vị nồng nặc, hiệu quả dữ dội, gần như vào miệng là chết ngay, Bạch Âm vương ăn tới lúc này vẫn không sao, liền có thể chứng minh rượu thịt là sạch sẽ. Hộ vệ Bạch Âm không khách khí, bước lên một bước, lấy từ trên bàn hai miếng thịt rồi lại lui về sau lưng thủ lĩnh, một tay giữa lấy chuỗi đao, một tay nhét thịt vào miệng, đồng thời ánh mắt để phòng nhìn qua lại...

Lại ăn hết mấy miếng thịt, uống hết một ly rượu ngon lớn, Bạch Âm vương xoa bụng, vừa lòng mà cười, nhìn về hướng Sa chủ:

- Ăn no rồi, có việc gì bây giờ nói đi.

Sa chủ gật gật đầu, không nhắc chuyện chính mà hỏi:

- Trận đánh ban ngày, Bạch Âm các người chết bao nhiêu người?

Bạch Âm vương lại tự rót cho mình ly rượu, không để ý đến câu hỏi của đối phương.

Sa chủ cũng không để tâm, chậm rãi nói:

- Ta bên này vạn lính chết dưới đao Bạch Âm, theo tính toán của ta, tráng sĩ chết trận nhà ngươi, đại khái cũng là số lượng này chẳng.

Vừa nói, ông vừa đưa ra bốn ngón tay nhăn nheo, giơ về phía Bạch Âm vương.

Bạch Âm vương vẫn tự rót tự uống, không thêm để ý tới.

- Ta chết hơn vạn, người mới chết bốn ngàn, Bạch Âm quả nhiên là bộ tộc thiện chiến, rất đáng gờm. Nhưng...

Sa chủ thay đổi cách nói:

- Ta có mất thêm gấp mười lần, thủ hạ vẫn còn có thể tập hợp thêm hai mươi vạn đại quân, người nếu mất thêm hai vạn, Bạch Âm thật sự là bị diệt tộc rồi. Huống chi cũng đâu cần đến mười lần? Chỉ cần giết năm sáu ngàn người Bạch Âm, chiến trận của người liền vận chuyển không được nữa, lúc đó cùng lắm là cục diện một đầu một, Bạch Âm tiêu rồi.

Bạch Âm vương nhìn Sa chủ:

- Người rốt cuộc muốn nói gì?

- Đừng sốt ruột, nghe ta nói hết.

Sa chủ cười mà lắc đầu, sau đó lại chuyển đề tài:

- Người là một nhân tài.

Sa chủ uống một ngụm nước để thấm ướt cổ họng:

- Treo cờ lớn của ta, để lộ ý yếu hơn, lấy tình nghĩa cùng tộc ngày trước để dao động quân ta; kéo cờ của ta cao như vậy, mượn thời tiết mưa gió để tạo sấm chớp, chấn hưng sĩ khí của quân người; học tập được binh pháp của người Hán, lấy sĩ khí chiến trận để bù đắp cho quân số, còn nữa là người lúc nhỏ giả bệnh, giả yếu ớt... Người sẽ không thật sự cho rằng ta tin người là thiên quyền võ sĩ chứ? Nhưng lúc đó những người khác đều tin, ta cũng không thể nói thêm gì nữa.

Nói tới đây, Sa chủ dường như nghĩ ra cái gì, ngẩng đầu hỏi Bạch Âm vương, lại thay đổi đề tài một lần nữa:

- Phải rồi, người có thấy lạ không, sao ta lại đến nhanh như vậy? Ta lấy đâu ra thời gian tập kết đại quân, người vừa dựng doanh được bốn ngày mà ta đã chạy được đến đây?

Bạch Âm vương đáp:

- Thật sự khó hiểu, chính là việc này, ta nghĩ qua nghĩ lại cũng nghĩ không thông.

- Người không may mắn!

Sa chủ cười ha hả, thành thật trả lời:

- Ta tập kết đại quân để viễn chinh, đang lúc chuẩn bị xuất phát đột nhiên nghe nói Bạch Âm trở về rồi... Các người ra đi hai mươi năm, tuy trong lòng có không cam tâm nhưng ta thật sự không muốn tiếp tục đối phó với các người, cứ để Bạch Âm tự sinh tự diệt trên cánh đồng hoang vu là được rồi, nhưng không ngờ là các người lại trở về.

Bạch Âm vương cuối cùng cũng giải thích được câu hỏi ở trong lòng, đồng thời cũng không nén được mà cười khổ một cái, thật sự là không may mắn. Sa chủ đang muốn điều binh viễn chinh, Bạch Âm họ lại trở về.

Một khi đại quân xuất chinh, gia viên của đại tộc Sa dân bên trong trống rỗng, Bạch Âm, thật khó phân biệt là địch hay bạn, ai có thể bảo đảm bọn họ không thừa nước đục thả câu? Điểm mấu chốt như vậy, Sa chủ tuyệt đối không thể ngồi yên mà nhìn, cho dù ông muốn tha cho Bạch Âm cũng không được, chỉ có thể ra quân đánh trận, trước khi viễn chinh phải giải quyết mối họa Bạch Âm này trước đã.

- Muốn ta tha cho các người giống như lần trước đã tuyệt đối không thể rồi, người bỏ ý định này đi. Bây giờ thả các người đi rồi, các người chạy một vòng trên cánh đồng hoang vu, một tháng sau lại quay về chém giết vào đại doanh của ta thì làm sao? Trận đánh này đối với ta mà nói chỉ có hai kết quả: một là triệt để tiêu diệt Bạch Âm; hai là thật sự thu phục được các người.

Sa chủ cười cười với Bạch Âm vương:

- Lúc này mới nói, Bạch Âm thiện chiến, người là nhân tài, cho nên nếu có khả năng... ta vẫn là muốn các người đầu hàng, cùng ta đi đánh trận.

Bạch Âm vương dần dần để lộ một chút hưng phấn:

- Đi đánh ai? Lang binh Khuyển Nhung sao?

Sa chủ không đáp mà hỏi lại:

- Nói như vậy, người chịu đầu hàng sao?

Không ngoài dự đoán, Bạch Âm vương chậm rãi lắc đầu:

- Nếu người thật sự muốn đi đánh lang binh, Bạch Âm nhất định sẽ giúp sức, nhưng chỉ có thể là Bạch Âm ta tự khởi quân, phối hợp với người tác chiến, muốn ta đầu hàng gia nhập vào quân đội của người rồi mới đi đánh trận, tuyệt đối không được.

Sa chủ thở dài một hơi:

- Bạch Âm rời đi hai mươi năm, ta làm sao có thể tín nhiệm các người? Ta thà rằng tiêu diệt Bạch Âm cũng còn hơn để lại một tộc không rõ ràng, lúc bạn lúc thù, để tránh tăng thêm tâm bệnh cho mình.

Bạch Âm vương đặt ly rượu trong tay xuống:

- Vậy thì không có gì để nói rồi, vậy ta trở về đây, sau khi trời sáng, quyết chiến một trận sống chết trên chiến trường đi.

Sa chủ vung tay một cái, ra hiệu hân bình tĩnh, chớ nóng nảy:

- Ta là mong ngóng các người đầu hàng nhưng người thà tử chiến đến cùng; người là muốn ta có thể tha cho Bạch Âm thêm một lần, nhưng ta cũng không muốn đáp ứng. Như vậy, sự tình đã rơi vào thế bí, không thể thoát ra nữa... Thật ra, nếu ta người mỗi người lui một bước thì sao? Nói không chừng người sẽ có thể được như mong muốn cũng không chừng là ta mộng sẽ thành thật, thế nào?

Bạch Âm vương không hiểu mà lắc đầu:

- Cái gì gọi là 'mỗi người lui một bước'?

- Rất đơn giản, đánh cược một ván đi. Ta và người đánh một trận lôi đài, người thắng rồi, Bạch Âm vẫn là tộc tự do, tiếp tục do người thống lĩnh, ta đồng ý cho người đóng quân ở đây ba năm, đủ để người tìm thấy doanh địa mới rồi mới đi xa; ta thắng rồi, Bạch Âm thân phục nhận chủ, từ đó trên thiên hạ chỉ có Sa dân, không còn Bạch Âm, phụ nữ, trẻ em nhập vào đại doanh của ta, thanh niên cường tráng nhập vào đại quân của ta, người theo bên ta, giúp ta đánh trận.

Sa chủ cười nói:

- Một tráng sĩ hơn bốn mươi tuổi cùng một lão đầu tử đấu võ với nhau, người xem, rõ ràng là người chiếm lợi thế lớn. Nhưng người cũng phải cẩn thận, năm trước trong đại tộc lại có thần tích xuất hiện, được thần linh chọn lựa, ta cũng đã trở thành thần quyền võ sĩ rồi.

Sa chủ lúc trẻ đúng là một chiến sĩ hung mãnh, võ dũng có một không hai trong tộc, nhưng bây giờ ông ta đã già thành thế này thì còn có thể có bao nhiêu khí lực? Mà Bạch Âm vương đang lúc tráng niên, lại tu luyện võ công thượng thừa nhà Hán...quả thật là chiếm lợi thế hơn nhiều, nhưng chính vì lợi thế này quá lớn, khiến Bạch Âm vương cảnh giác hẳn lên.

Ván cược của Sa chủ, tính toán phía trước đều không thể qua mặt được ông ta, Bạch Âm vương là thần quyền võ sĩ, tất cả vinh quang và biểu tượng đều nằm ở chiến lực của ông, nếu Sa chủ có thể đánh bại ông trên lôi đài, không khác gì đánh tan thần thoại này, Bạch Âm sẽ không còn chỗ dựa trong lòng, thần phục quy thuận là điều tất nhiên. Nhưng Sa chủ bằng cái gì mà cảm thấy mình có thể đánh thắng Bạch Âm vương?

Sa chủ nhìn ra nỗi nghi hoặc của Bạch Âm vương, cười nói:

- Đánh xong sẽ biết, người không thể nào mong rằng ta bây giờ sẽ đem điểm mấu chốt để ta chiến thắng nói với người chứ? Nhưng người yên tâm, toàn tộc xem trận chiến, dưới mắt của mọi người, bảo đảm là trận chiến công bằng, ta muốn gian dối cũng không có cơ hội, thế nào, cược hay là không cược?

Bạch Âm vương không do dự quá lâu, dứt khoát đồng ý... Ông không thể nào cự tuyệt, cho dù không nói đến cục diện bây giờ và ván cược mà đối phương đề ra, chỉ nói về trận độ sức này, thần quyền võ sĩ vĩnh viễn không có lý do sợ chiến. Không khó tưởng tượng, chỉ cần mình mà cự tuyệt, Sa chủ lập tức sẽ truyền tin tức ra ngoài, đường đường là thần quyền võ sĩ, lại không dám lên võ đài đấu với Sa chủ một trận công bằng, lúc đó sĩ khí của Bạch Âm e là không còn gì nữa, trận chiến sau đó cũng không cần phải đánh nữa.

Sa chủ rút cuộc còn che giấu thủ đoạn tất thắng gì bây giờ không thể biết được, nhưng ít nhất chuyện bày ra ván cược này cũng đã bắt được điểm yếu của Bạch Âm vương, đoán trước ông chỉ có thể chấp nhận.

Sa chủ ha hả cười lớn, vẻ mặt tràn đầy vui mừng:

- Người phải biết, ta thống nhất toàn tộc nhưng duy nhất không thể thu phục Bạch Âm, tảng đá này đã đè trong lòng ta hai mươi năm nay, sớm đã trở thành tâm bệnh! Đêm nay ta sẽ mở tiệc lớn, giúp người đón gió rửa bụi, cũng chúc Sa tộc ta thật sự thống nhất!

Bạch Âm vương không để ý những lời này, sau khi định rõ chi tiết đấu võ với đối phương liền dẫn theo hộ vệ trở về đại doanh, đợi lúc giữa trưa sẽ độ sức trên lôi đài.

Sa vương bình an trở về, những nhân vật quan trọng trong tộc tất nhiên xúm nhau mà tới, hỏi về kết quả đàm phán của hai bên, tất cả mọi người đều biểu lộ vẻ mặt đề phòng và khó hiểu. Mà qua không bao lâu, Sa chủ lại phái thủ hạ chạy đến trước doanh của Bạch Âm, lớn tiếng tuyên bố ván cược của hai bên, chi tiết đặt cược, như vậy trên dưới Bạch Âm đều biết việc này, mọi người trong đại doanh bàn luận sôi nổi.

Tổng Dương nghe chuyện này cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hẳn biết thực lực của Bạch Âm vương, so với tông sư nhà Hán tất nhiên còn kém xa nhưng nếu ông thật sự dùng hết sức mà đấu, Tề Thượng, Ba Hạ hợp lực cũng chưa chắc có thể thắng ông, với trận đấu chỉ cậy vào sức mạnh và quyền thuật cổ xưa của Sa tộc thì không thể nào có đối thủ của ông.

Bên cạnh Sa chủ dù cũng có người Hán nhưng trong đó hẳn không có cao thủ, nếu không Bạch Âm vương lúc nhỏ giả bộ suy nhược cũng không thể thực hiện được.

Ván cược kì quái, Tổng Dương quan tâm bằng hữu, dẫn theo Tạ Tư Trắc và Ban đại nhân cùng đến tìm Bạch Âm vương, muốn hỏi thử về quá trình chi tiết của sự việc, xem thử có thể tìm ra manh mối hữu dụng nào không, để giúp bằng hữu đánh thắng trận này.

Nhưng điều không ngờ là, sau khi Tổng Dương gặp Bạch Âm vương, còn chưa kịp mở miệng thì đã sững sờ trước, lập tức chạy đến trước mặt Sa vương, đưa tay chạm vào mí mắt của đối phương.

Bạch Âm vương theo bản năng tránh ra sau, bất đắc dĩ nói:

- Đừng có đùa.

Ánh mắt Tống Dương trang trọng:

- Không đùa, người đứng yên đừng nhúc nhích, để ta xem xem đã!

Vừa nói, cuối cùng hắn cũng căng mí mắt của đối phương ra, làm cho con mắt của Bạch Âm vương mở cực lớn, cẩn thận quan sát một lúc lâu mới buông tay ra, cười nói:

- Người trúng độc rồi.

Bạch Âm vương kinh ngạc:

- Ta trúng độc rồi? Độc gì?

Chuyện liên quan đến tính mạng, trong lúc kinh ngạc, lời ông thốt ra không phải tiếng Hán mà là tiếng Man của Sa tộc, kết quả là vừa khéo bị hộ vệ cùng ông tiến vào lều đàm phán nghe được, hộ vệ trách cứ ông:

- Tôi đã nói ngài đừng ăn bậy, ngài cứ ăn.

Bạch Âm tự do, không có nhiều phân cách về giai cấp, hộ vệ quả trách thủ lĩnh vài câu cũng là vô cùng bình thường, không thể xem là đại nghịch.

- Người cũng ăn ăn uống uống rồi, hai ta cùng nhau trúng độc.

Bạch Âm vương tức giận nhưng ông vốn quen lo cho người khác trước rồi sau đó mới tới mình, liền đẩy hộ vệ đến trước mặt Tống Dương:

- Người xem xem hắn, có phải cũng trúng độc rồi không? Người có thể giải cứu không? Nếu có thể, trị cho hắn trước đi.

Tống Dương chỉ nhìn qua hộ vệ một cái liền lắc đầu:

- Hắn không sao, chỉ có mình người trúng độc thôi.

Bạch Âm vương có chút dao động, hỏi lại lần nữa:

- Có thể giải không?

Tạ Tư Trạc ở bên cạnh tiếp lời, đưa tay chỉ vào nụ cười trên mặt Tống Dương, nói với Bạch Âm vương:

- Người xem chàng cười tươi thế này, tất nhiên có thể giải rồi; nếu người trúng kịch độc không cách giải, sắp chết tới nơi, chàng sẽ không cười đâu.

Trương gia đại thiếu

320. Chương 79: Nhĩ Độc.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 79: Nhĩ độc.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tống Dương bắt đầu bốc thuốc trong túi, hộ vệ Sa Vương đứng cạnh đại vương nhú mày, cũng không quản Tống Dương có hiểu được không, nói bằng tiếng man:

- Ta uống rượu, ta cũng ăn, vì sao ta không sao, Sa vương lại trúng độc?

Nghe giọng điệu của gã xem chừng chuyện mình không trúng độc khiến gã rất không thoải mái.

Vấn đề này Bạch Âm vương cũng không quan tâm, gọi thông dịch tới:

- Độc này không qua đường miệng, không phải được hạ trong rượu và thức ăn.

Nói xong, Tống Dương lại lùi một bước, nói với Bạch Âm vương:

- Người chuẩn bị đi, ta muốn đánh người một quyền. Nói trước, người chỉ có thể ngăn cản hoặc né tránh, cũng không thể trả đòn. – Còn đang nói dở đã có tiếng gió hút, Tống Dương vung tay đánh tới ông.

Bạch Âm vương bắt quyết phong tự, nắm chặt tay đối phương. Nắm đấm Tống Dương tung ra cũng không quá nặng, dựa vào bản lĩnh của Bạch Âm vương có thể vững vàng ngăn lại, nhưng ông tuyệt đối không nghĩ tới, khi tiếp được nắm tay của Tống Dương, mới đầu vẫn không sao, đột nhiên cảnh vật trước mắt nhoáng lên một cái, không hiểu sao lại bị hôn mê, bởi vậy không chống lại được Tống Dương nữa, nắm tay của hắn tiếp tục vung tới đánh trúng bụng ông ấy.

Cảm giác mơ màng chỉ trong khoảnh khắc, không đợi nắm đấm chạm vào cơ thể, Bạch Âm vương đã khôi phục trở lại. Ông vốn thân mang võ công thượng thừa, ứng biến không kịp nên thấy không vui, vừa thấy không kịp mới nghiêng chân chuẩn bị nghiêng người tránh né, không ngờ chân vừa động, đầu đã lại choáng váng, động tác chậm lại một lúc nên cũng không trốn được hoàn toàn đòn tấn công, miễn cưỡng né được bụng, nhưng thất lưng cũng vẫn bị Tống Dương đánh trúng.

Một quyền vừa trúng, Tống Dương lập tức thu lực, đương nhiên không thể khiến cho bằng hữu bị thương.

Bạch Âm vương đứng nguyên tại chỗ, mở to hai mắt nhìn:

- Sao lại như thế, đây không phải đã gặp quỷ sao?

Tống Dương cũng thu tay lại, tiếp tục nói tiếp lời lúc này:

- Độc của Sa chủ là bị người ta hạ trong tai. Hai tai ngoại trừ nghe tiếng động từ bên ngoài, còn có tác dụng cân bằng bên trong, coi như là căn cơ của người tập võ, một chút độc tốt cũng có thể hủy diệt căn cơ của người, trong lúc người đánh nhau càng dùng lực sẽ càng mê man, còn thắng được nữa sao?

- Thú vị hơn nữa là Nhĩ độc này chỉ có ảnh hưởng tới sự cân bằng, hoàn toàn không tổn hại gì tới nội lực, Nhĩ Hảo Ngạt cũng là một loại độc cao thủ, trước đại chiến chỉ biết thu thần, ngưng tâm, huyền công mặc vận trời đất, lực đánh ra không chỉ như vũ phu bình thường, bởi vậy thắng tới lúc lên đài động thủ, người cũng sẽ không phát hiện ra mình có chỗ nào không thích hợp, không hợp lý; chờ tới khi người thượng đài, tung quyền tung cước vẫn bạt gió như thường, chỉ có điều độ chính xác sẽ có chút sai lệch, mọi người đang xem đấu võ ở dưới tự nhiên cũng sẽ không cảm thấy người bị trúng độc, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nói xong, dừng lại một lát, Tống Dương lại lắc đầu cười:

- Đây chính là một thứ độc tốt, trước kia ta cũng muốn làm nhưng không đủ tài liệu.

Tống Dương nói đạo lý rõ ràng, Bạch Âm vương sao có thể không tin, cũng không hỏi thêm điều gì vô ích, nói thẳng:

- Giải độc đi!

Tống Dương lấy mấy cái châm dài trong túi ra, bảo Bạch Âm vương nằm thẳng, thì châm xung quanh tai y, bận rộn một hồi, Tống Dương thở dài một hơi, Bạch Âm vương vội vàng hỏi:

- Độc đã giải?

- Không phải, trong tai này không có độc, là độc trong tai trái.

Tống Dương cũng chỉ có thể xác định y bị trúng Nhĩ độc, nhưng cụ thể là tai nào hắn cũng không có cách nào để xác định được rõ ràng, may mắn sao một người chỉ có hai cái tai, tìm tai này không trúng sẽ xử lý tai bên kia... Tống Dương lại chạy sang bên tai trái của Bạch Âm vương, vận châm như gió, vừa làm việc vừa có tâm tư cười nói:

- Cũng là ta hồ đồ, Sa dân các người có lẽ tiết ôm bên trái, đó là cơ hội tốt để Sa chủ hạ độc, vừa rồi hẳn là nên xem tai trái của người.

Ngân châm châm xuống, động tác của Tống Dương người thường nhìn cũng hoàn toàn không có gì đáng ngạc nhiên. Ngoại trừ kẹp và châm cũng chỉ có kẹp và châm, tuy nhiên, độ nông sâu của kim người ngoài

gần như khó có thể phát hiện. Cái tai của Bạch Âm vương khê động, không lâu sau liền có hiệu quả, chỉ thấy một giọt nước cỡ như hạt đậu tương ở trong tai đang bị ép chậm chậm chảy ra.

Tổng Dương vẫn chưa dừng tay, tiếp tục làm, trước sau tổng cộng đã bức ra được bốn giọt lệ mới dừng tay, lại lấy ra được liệu trong túi, phối ra một phần thuốc giải độc cho Sa vương, mới thu tay lại gật đầu nói:

- Xong rồi!

Bạch Âm vương đứng dậy, nhảy thử vài bước, lại vận lực tay đâm chân đá, quả nhiên không còn chóng mặt nữa, toàn thân từ trên xuống dưới hoàn toàn thoải mái, không nhận được liếc Tổng Dương một cái, hơi kinh ngạc cười nói:

- Không thể tưởng được, người còn biết giải độc.

Tổng Dương cười cười:

- Người rất may mắn, có người còn xui xẻo hơn người nhiều.

Đang đuổi theo Sa chủ chuẩn bị xuất binh viễn chinh dẫn tộc nhân quay về quê cũ, Bạch Âm quả thực quá may mắn, có thể vừa vặn gặp được lúc Tổng Dương đã khôi phục trí nhớ, mới có thể giải độc cho mình... Hoặc có thể nói, từ khi Tổng Dương thực sự tỉnh lại, bị ép buộc phải rời bỏ quê hương, thoát khỏi hang sói lại chui vào miệng hổ Bạch Âm vương, Bạch Âm tộc, bắt đầu đối vận.

Lập tức Tổng Dương vừa cẩn thận hỏi qua quá trình Bạch Âm vương gặp Sa chủ, hỏi rõ ràng từng chi tiết, Bạch Âm vương đổi đề tài:

- Người giúp ta giải độc, cũng giống như tặng ta phần thắng, đem lại tự do cho toàn Bạch Âm tộc ta, nên không cần dùng nước trời rửa tội, Tổng Dương không phải tội nhân, vĩnh viễn là bằng hữu tôn quý nhất của Bạch Âm tộc. Nếu người muốn đi, ta lập tức phái người hộ tống các người đi tới biên cảnh Khuyển Nhung và Hồi Hột.

Sa chủ phái người chạy tới trước Bạch Âm doanh kêu la, thông báo trận đấu, Bạch Âm vương cũng tuân tự đáp trả, phái ra một đội tộc nhân đông đúc ra trước trận kêu gọi, trận đấu diễn ra vào chính Ngọ, trên dưới hai quân đều biết, Sa chủ cũng được Bạch Âm vương cũng thế, song phương dường như chưa có ai muốn đổi ý. Nếu Sa chủ thua trận lại muốn nuốt lời, sợ là không cần tới Bạch Âm phản kháng, e rằng đại quân thủ hạ của lão đã làm phản rồi. Dù sao, chế độ Sa tộc thay đổi, nhưng tính tình bọn họ không thay đổi, trọng tín là một tính cách đã ăn sâu vào xương vào máu của từng sa dân.

Tổng Dương lắc đầu:

- Thôi không đi nữa, ở lại xem người đánh lời đài xong đã. Tuy nhiên có chuyện trong lòng ai cũng biết... Sa chủ hạ độc người đương nhiên vì lão không nắm chắc khả năng thắng người, hiện giờ Nhĩ độc của người đã được giải, nhưng cũng chỉ là khả năng “rất lớn” mà thôi chứ không phải là “chắc”. Sa chủ và người vẫn còn một trận chiến.

Khi giải thích về Nhĩ độc, Tổng Dương nói rất rõ ràng, loại độc này chỉ điều khiển khả năng định hướng và cân bằng của kẻ thù, mà không phải hoàn toàn phá hủy chiến lực, Bạch Âm vương trúng độc, cho dù Nhĩ độc chưa giải, nhưng người giỏi như Tề Thượng vẫn không thắng được công ấy.

Bởi vậy đủ thấy lực chiến của Sa vương cũng không tầm thường, nếu không Sa chủ hạ độc Bạch Âm vương thì có ý nghĩa gì?

Sa chủ cũng là một người hung mãnh, Bạch Âm vương nếu sơ suất chưa chắc đã không phải chịu thiệt to.

Đợi Bạch Âm vương nghiêm túc gật đầu, Tổng Dương tiếp tục nói:

- Còn nữa, người còn một thói quen nữa, khi làm việc, đánh nhau đều thích tròng mắt, khi lên lời đài phải chú ý nheo mắt lại.

Bạch Âm vương lập tức nheo mắt lại, hỏi:

- Ý gì, sao lại nói vậy?

- Người trúng Nhĩ độc con người sẽ có ba vằn máu, ta cũng là nhờ như vậy mà nhìn ra người trúng độc, nếu người tròng mắt lên đài, Sa chủ vừa nhìn đã biết độc của người đã được giải, hiểu chưa?

Tổng Dương mỉm cười.

Bạch Âm vương sao có thể không rõ, híp mắt, đồng thời mỉm cười... Kẻ thù nghĩ rằng mình trúng độc, nhưng thực tế độc đã tiêu mất, tiện nghi này Bạch Âm vương nhất định phải chiếm.

Nói cho hết lời, Tổng Dương tạm thời cáo từ rời khỏi. Khi hắn đang bận rộn, Búp bê sứ chỉ đứng một bên nhìn, vẫn chưa từng nói lời nào, thẳng đến tận lúc này mới cất bước đi theo bên cạnh hắn:

- Chàng biết độc này?

Độc trong tai phá hư cân bằng, mặc dù Búp bê sứ hoàn toàn không biết gì về độc, cũng có thể biết được chỗ không tầm thường của cái “độc tốt” này. Lại nói khi này Tổng Dương giải độc hoàn toàn không chút vất vả, mặc dù Tổng Dương là đại gia độc thuật, nếu không quen thuộc thứ độc này, cũng không thể thoải mái như thế!

Tổng Dương hít một ngụm lạnh khí, há hốc miệng, vẻ mặt kinh ngạc tán thưởng:

- Nữ tử thông minh, cái này cũng bị nàng đoán trúng. Nói đi, người là tiểu nương tử nhà nào?

Búp bê sứ có thể không ngờ tới hắn đột nhiên không trúng chiêu, trước kinh sau cười, ánh mắt có chút thoảng bất đắc dĩ, nhưng vui nhiều hơn một chút

Tổng Dương cũng cười mấy tiếng mới nghiêm túc nói:

- Độc của đồng môn.

Khi nói chuyện, từ ánh mắt tới giọng nói đều rất thoải mái:

- Trời sinh đối thủ một mất một còn, ta đi tới đâu cũng gặp được y! Tuy nhiên cũng phải nói, tay của y vươn cũng thật dài!

Búp bê sứ hơi trầm ngâm:

- Sa dân và Khuyển Nhung có kẻ thù truyền kiếp, Yến Đỉnh và Cảnh Thái chí tại thiên hạ, quan hệ với bọn họ cũng không có gì là bất ngờ. Tuy nhiên, hai tộc thảo nguyên này thực lực còn kém xa, chỉ dựa vào Sa dân còn xa không bằng được Lang tốt, nếu Sa chủ lần này điều quân xuất chinh là nghe theo mệnh lệnh Quốc sư đối phó với Khuyển Nhung, Yến Đỉnh sợ là muốn có hành động lớn.

Thép tốt mới làm được lưỡi dao tốt, đây là đạo lý tiểu hài tử cũng hiểu được. Không cần giải thích quá nhiều, Tổng Dương hoàn toàn có thể lý giải ý tứ của Búp bê sứ, nhưng rất rõ ràng, hắn cũng không quá để ý tới đại thể đó, nghe qua cũng chưa tính, càng không bình luận gì thêm.

Khi Bạch Âm vương đàm phán quay về, sắc trời cũng đã sáng, lại thêm quá trình giải độc, không quá lâu đã tới chính ngọ, lúc này mưa vẫn to như trước, có lẽ đây là trận mưa cuối cùng của năm, mây đen trên trời thật lâu không tan, từ sáng sớm tới tận bây giờ đã ba canh giờ, mưa to ầm ầm không ngớt, xem chừng còn lâu không tạnh được.

Sa chủ lại lần nữa phái tới sứ giả, thông báo thời gian đã đến, mời Bạch Âm vương nhập lôi. Lập tức song phương đều vang lên tiếng kèn ù ù, chiến sĩ hai quân xếp hàng chỉnh tề, nghênh đón thủ lĩnh của mình thông thả đi tới.

Sừng sững ở giữa là chiến trường, lều lớn hoa lệ dùng để đàm phán đã sớm được dọn sạch, đài cao chỉ mới dựng trong nửa ngày còn đơn sơ khó coi, nhưng được cái rắn chắc, cũng đủ chịu đựng một trận chiến của hai dũng sĩ hung mãnh.

Đại tộc ở Bắc, Bạch Âm ở Nam, nhân mã hai nhà đều dừng bước đóng quân trước lôi đài ba mươi trượng, bọn họ là tộc nhân cũng là chiến sĩ, trận này làm chứng cho thủ lĩnh lên lôi đài.

Đại tộc Sa dân lần này xuất chinh tập kết hơn ba trăm ngàn thanh niên cường tráng, đội ngũ chỉnh tề quân uy hùng tráng, liếc mắt một cái nhìn lại chỉ thấy đại quân phủ kín tầm mắt thẳng tới tận trời, có nhìn khắp một vòng cũng không thấy điểm cuối. Trái lại bên phía Bạch Âm... Mọi người hôm qua đều đã từng tham

gia ác chiến, giáp trụ trên người cũng xơ xác, nhưng cuộc sống quần bách không thể thay giáp mới, chỉ có thể mặc thường phục gặt hái; không ít người trên đầu, trên vai còn quần băng vải thật dày, mờ mờ còn có vết máu rỉ ra, thật là nghèo túng quần bách nói không nên lời.

Trước trận chiến, chiến sĩ Bạch Âm bước ra ngoài quân doanh lên chiến trường, không một ai cầm theo binh khí. Không lấy vũ khí, còn có thể là chiến sĩ sao? Càng chưa nói đến cái gì đội hình quân uy. Tuy nhiên, mặc dù bọn họ tay không mà tiến tới, nhưng khí thế của Bạch Âm mơ hồ còn cao hơn mười vạn quân tốt hùng tráng đối diện.

Trận thế mặc dù chật vật, nhưng khí thế vẫn ngất trời, chỉ tới xem lôi đài, sao phải mang theo binh khí.

Bản lĩnh “Đoạt tâm đoạt thần” của tướng lĩnh nhà Hán, Bạch Âm vương đã học được mười phần từ bậc thầy đã khuất Tang Thanh.

Đại quân dừng lại, Sa chủ và Bạch Âm vương tiếp tục tiến về phía trước, sau lưng họ còn có mấy chục người, vừa là thiếp thân hộ vệ cũng có những nhân vật trọng yếu trong tộc, bọn họ có thể đến gần lôi đài xem chiến, nhưng không ai được mang theo binh khí. Tổng Dương thân là khách quý Bạch Âm, cũng phải cùng đoàn người đi theo sau Bạch Âm vương tới bên cạnh lôi đài, Búp bê sứ và Ban đại nhân nhờ phúc Tổng Dương cũng đều đi theo.

Thủ lĩnh hai bên lên đài, đầu tiên là Ô Lý Quang Oa Lạp Hảo biết tiếng man, xác nhận tiền đặt cược, xác nhận quy tắc, lại dài dòng nói một lèo những thứ liên quan. Sau một tiếng đồng hồ, hơn mười vạn tướng sĩ trên chiến trường cũng dậy lên tiếng hoan hô, hai vị vương giả sa tộc cùng bước lên lôi đài, cùng tấn công.

Chuyện đặt cược là rất lớn, là vô số sinh mệnh, nhưng trên lôi đài độ sức chỉ quan tâm thắng bại không cầu sinh tử, Sa chủ và Bạch Âm vương hai đôi tay trần, chỉ dùng quyền cước cùng vật lộn.

Trận đấu này, Tổng Dương hoàn toàn không có chút hứng thú, tới xem cho kỹ cũng lười, nhưng thật ra, dáng vẻ của Bạch Âm vương vẫn làm hắn buồn cười, giờ tay chỉ chỉ lên lôi đài, nhỏ giọng cười nói với Búp bê sứ:

- Trước kia quen nhìn ông ấy trừng mắt, hiện giờ thấy ông ấy híp mắt lại vẫn cảm thấy không đành lòng, như kẻ trộm ấy.

Từ khi lên lôi đài, Bạch Âm vương vẫn nheo mắt, che đi giấu vết Nhĩ độc đã được giải, khi bắt đầu đánh nhau không thể thiếu làm bộ như hơi chóng mặt, thăng bằng không ổn, trước sau cũng đã vài lần gặp nạn. Tới hiện giờ Bạch Âm vương cũng hiểu một chuyện: Nói như vậy, phát giác bằng hữu trúng độc. lập tức giải độc cho ông ta cũng không sai, nhưng lúc ấy Tổng Dương không vội vã cứu trị, mà cùng ông ta đánh mấy chiêu. Làm như vậy cố nhiên để giải thích tác dụng của Nhĩ độc cho dễ hiểu hơn, đồng thời, quan trọng hơn, là để Bạch Âm vương hiểu được nếu trúng độc sẽ như thế nào.

Không biết bệnh trạng khi trúng độc sao có thể ở trên đài giả dạng người bị độc?

Cho dù thế, Tổng Dương có lẽ không được coi là một người thực sự thông minh, tuy nhiên suy nghĩ cẩn thận, hắn cười, những chiêu thức che giấu liên tiếp không ngừng.

Đúng như sở liệu, Sa chủ mặc dù đã già nhưng động tác nhanh nhẹn, ra tay có lực, lại thêm hung ác, kinh nghiệm chiến đấu cũng sắc sảo nguy hiểm, lúc này hắn vẫn chưa xuất toàn lực, phỏng chừng vẫn đang thử xem mức độ trúng độc của Bạch Âm vương, trên lôi đài tạm thời là tình hình quân bình.

Búp bê sứ không biết võ công, nhưng có thể nghe tiếng phong mang vù vù mỗi lần Sa chủ tấn công mà cảm giác được sức mạnh, nhẹ giọng hỏi Tổng Dương:

- Võ công người này đại khái đang ở cảnh giới gì?

Tổng Dương không chút nghĩ ngợi:

- Thượng phẩm, binh mạt đỉnh đầu, nếu như đơn đả độc đấu, trong gia nhân của nàng chỉ có Bạch Tiên sinh mới có thể thắng lão, tuy nhiên so với Bạch Âm vương còn kém hơn một chút, hơn nữa, lão vẫn đang đỉnh ninh đối phương trúng độc... Thắng thua đã định rồi!

Búp bê sứ gật gật đầu, nàng cũng chẳng có hứng thú với đánh nhau, con người lấp lánh chút ý cười, nói tiếp lời Tống Dương:

- Gia nhân của ta? Có thể thắng lão tuyệt đối không chỉ có Bạch tiên sinh. Gia nhân của ta còn có một nhân vật tuyệt đỉnh lợi hại.

Tống Dương vẫn nghiêm túc nói:

- Không được khen phu quân như thế, ta cũng không tự khen mình nữa.

Búp bê sứ đắc ý dào dạt, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tự hào, cũng không tránh được, lại rước lấy một tiếng hừ lạnh của Ban đại nhân, lão nhân gia thật sự không quen nhìn bọn họ đùa giỡn như vậy.

Thừa tướng đại nhân hừ một cái, Tống Dương lại như vừa nghĩ tới cái gì, đổi chỗ với Tạ Tư Trạc, đứng bên cạnh lão nhân:

- Ta có một chuyện muốn thương lượng cũng ngài. Lần này ngài có thể đừng quay về Nam Lý được không...

Sắc mặt lão nhân lập tức sa sầm xuống, lạnh lùng liếc Tống Dương một cái, hẩn chặn lại:

- Không phải không cho ngài quay về, chỉ là có chút chuyện quan trọng hơn, chúng ta ai cũng không có bốn sự này, thế nào cũng phải nhờ ngài mới có thể làm được, nên mới đành bất đắc dĩ nhờ ngài giúp đỡ. Cũng không dám trì hoãn ngài lâu lắm đâu, nhiều nhất cũng chỉ một năm. Một năm sau, ta lại khua chiêng gõ trống nghênh đón ngài về Yến Tử Bình.

Sắc mặt Ban đại nhân hoai hòa hoãn lại:

- Chuyện gì?

Tống Dương hơi do dự:

- Chờ một chút đi, còn chưa chắc chắn, chỉ là nói trước với ngài thôi.

Ban đại nhân bực mình... Lão nhân cả đời làm thừa tướng, công phu kiêm chế thiên hạ vô song. Tuy nhiên giờ già rồi, thất bại, nghèo túng như vậy, ngược lại còn thấy hứng thú, không hề giả vờ nổi nóng, vui không nhất định sẽ cười nhưng nếu tức giận nhất định sẽ mắng, danh giọng hỏi:

- Tiểu tử, người đang lấy ta làm trò cười sao?

Tống Dương lập tức lắc đầu, Thường Xuân Hầu hẩn đối với người nhà cho tới giờ vẫn mềm mỏng, tuyệt sẽ không đổ thêm dầu vào lửa:

- Ta coi ngài là vị cứu tinh còn không kịp, ta cầu ngài lấy ta làm trò cười còn không kịp, ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.

Lúc này, hai người trên lôi đài đột nhiên hô lên một tiếng như rống, Bạch Âm vương ngửa mặt lên trời ngã lăn ra đất, Sa chủ cũng bật về phía sau, vai trái đã bị trật khớp, cánh tay phải mềm nhũn buông thõng xuống, đu đưa cực kỳ mất tự nhiên, khuỷu tay đưa về phía trước, ống tay hướng đằng sau, Tống Dương khám nghiệm tử thi không ít, nhìn qua đã biết xương tay phải của Sa chủ đã gãy, hơn nữa chỗ vỡ không ngừng lan ra, cánh tay phải này xem như đã bị phế.

Vừa mới một lát trước, Sa chủ rốt cuộc đã xác nhận Bạch Âm vương trúng độc, không thử thêm nữa, bắt lấy một khắc đối phương còn hơi chóng mặt phát động mãnh công, chưa từng ngờ được tiện nghi này lại là cạm bẫy của kẻ thù, là kế của Bạch Âm vương, lập tức bị thiệt to, cánh tay phải bị đối phương tấn công, vội vàng dùng tay trái đỡ, kết quả bị trật khớp xương, Bạch Âm vương cũng bị áp lực của Sa chủ áp đến, bị chấn tới sống không xong, quãng mình ngã xuống.

Song phương đều ngã sấp xuống, Bạch Âm vương khí huyết cuộn cuộn, rất nhanh đã đứng dậy; mà hai tay Sa chủ đều bị thương, muốn bẻ lại khớp tay về vị trí cũ là không chuyện không làm được, hai tay đều không làm được, trận này thắng bại đã phân.

Hai mắt Sa chủ đục ngầu, sự ôn hòa biến mất, kinh ngạc nhìn Bạch Âm vương:

- Người... Giả dạng?

Cuối cùng Bạch Âm vương cũng có thể trở lại khuôn mặt vốn có, lại trừng mắt lên, cười nói:

- Ít nói nhảm đi, còn muốn đánh tiếp hay không? Nói thẳng ra.

Thắng trận đầu mấu chốt, Bạch Âm vương lòng đầy khí phách, lại không cần phải nheo mắt nữa, sắc mặt thoải mái nói không hết, câu hỏi này hổng hách dị thường, trong khi nói lại càng truyền thêm chân nguyên, thanh âm vang dội truyền khắp toàn trận địa.

Sa chủ chậm rãi lắc đầu:

- Không cần đánh nữa, người thắng, Bạch Âm thắng. Tuy nhiên làm sao người giải được Nhĩ độc, nhất định phải nói rõ cho ta.

Một tiếng nhận thua, cõi đi vô số tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng Bạch Âm tộc, đảo mắt, tiếng hoan hô như sóng thần dậy lên trong trận của Bạch Âm! Bạch Âm vương cười ha ha, đương nhiên sẽ không trả lời câu hỏi của đối phương, chỉ phát tay:

- Người đi đi, mang theo người của người đi đi, còn nữa... có thật là các người muốn đánh Khuyển Nhung?

Bạch Âm vương nóng lòng chờ câu trả lời, tâm ý cần nói cũng biết... Bạch Âm không chịu thần phục Sa chủ, nhưng vĩnh viễn vẫn coi mình là Sa dân, giao chiến với địch, bọn họ rất muốn tham gia, tuy nhiên, nhất định phải là một đội quân độc lập, không phải đại đội phải chịu sự sắp xếp của Sa chủ.

Sa chủ chậm rãi lắc đầu, cự tuyệt hảo ông, hiện giờ điều lão quan tâm không phải là có chinh phục Bạch Âm không, mà là đối phương dùng cái gì mà giải được Nhĩ độc, có điều đối phương không trả lời hỏi nhiều cũng vô dụng, lão bình tĩnh lại, xoay người chuẩn bị rời khỏi lôi đài. Nhưng mặc cho ai cũng chưa từng nghĩ đến, vào đúng lúc này, một bóng người từ dưới đài phi lên, thân pháp thanh thể đều bất ngờ, nhanh như gió mạnh như lửa, hoàn toàn mặc kệ quy củ công bằng của lôi đài và trận đánh, lao thẳng tới phía Sa chủ!

Trương gia đại thiếu

321. Chương 80: Sa Chủ Không Phải Là Sa Chủ.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 80: Sa chủ không phải là Sa chủ.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trước đó không có một chút dấu hiệu, Tổng Dương bỗng nhiên dốc toàn lực xông lên, đến tận lúc hấn xông thẳng lên lôi đài, Búp bê sứ mới ngạc nhiên phát hiện... bên cạnh không thấy Tổng Dương nữa.

Trong tay Sa chủ có độc dược của Quốc sư, bên người tất nhiên có đệ tử của Quốc sư ẩn nấp, Tổng Dương muốn bắt Sa chủ, buộc ông phải giao người ra? Hiểu ra rồi, Búp bê sứ thầm cười khổ: hồ đồ.

Sa chủ là người như thế nào? Mất hai mươi năm thống nhất Sa tộc, mất hai mươi năm củng cố sự thống trị, đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió, người như vậy sao có thể tùy tiện bị người khác hiếp bức? Tổng Dương muốn mượn thể của đối phương, nhưng trong tay người ta làm sao không có chuẩn bị, toàn bộ Bạch Âm, bao gồm luôn cả mạng nhỏ của hắn, vốn vẫn nằm dưới đao của hơn mười vạn quân của người ta. Huống chi, cho dù Sa chủ đồng ý thỏa hiệp, bây giờ chịu vui vẻ giao người, việc này sao có thể có ý tốt, dựa vào một mình Tổng Dương, lại giữa cánh đồng hoang vu, sao có thể ứng phó được sự đuổi giết của cả Sa tộc?

Nếu dùng tính mạng Sa chủ làm con tin dẫn ông ta chạy ra ngoài đồng hoang, chạy đến chỗ tộc Hồi Hột, việc đó thuần túy là nói si nói mộng, Sa chủ không phải là đồ ngốc, sao có thể không rõ khi đi cùng Tổng

Dương ông ta chắc chắn sẽ chết, chỉ cần Tống Dương có ý muốn đưa ông đi, Sa chủ sẽ truyền lệnh cho đại quân hành động, đầu tới cá chết lưới rách.

Tốc độ của long tước rất kinh người, Búp bê sứ vừa chột lóe lên ý niệm, Tống Dương đã vọt tới bên cạnh Sa chủ, đưa tay tóm người ông ta.

Võ công của Sa chủ vốn còn kém xa Tống Dương, lại thêm hai tay đều bị phế, vả lại không hề phòng bị, còn không biết rõ vì sao đã bị bao vây trong oanh quyền long tước, hoàn toàn không có đường phản kháng. Sa chủ ngạc nhiên thất thố, nhưng trên lôi đài còn một người nữa, Bạch Âm vương...

Bạch Âm vương cũng không ngờ đột nhiên Tống Dương lại nổi điên, nhất thời không kịp ngăn trở, nhưng ông cũng là người giỏi, ứng biến không thể không nhanh, không thể chặn Tống Dương lại đúng lúc, lúc này một quyền toàn lực đánh vào hậu tâm hãn, tấn công muốn cứu người, ý muốn vây Ngụy cứu Triệu.

Bộ tộc Bạch Âm khó khăn lắm mới giành lại được tự do, lúc này Sa chủ quyết không thể xảy ra chuyện, nếu thực sự Sa chủ bị Tống Dương làm bị thương, Bạch Âm sẽ thành kẻ lật lọng trước, lúc đó ván cược, đặt cược gì cũng không được tính nữa, đại quân của đối phương nhất định cứ thế xông lên, cả tộc Bạch Âm đều sẽ chết mà không có chỗ chôn.

Nhưng hai người không nghĩ tới...

Bạch Âm vương không nghĩ tới, Tống Dương thật sự phát điên rồi, căn bản không để ý cường địch tập kích phía sau, trong mắt chỉ có Sa chủ. Phía sau Tống Dương chịu đòn công kích nghiêm trọng của Bạch Âm vương, miệng phun máu tươi, nhưng hãn không ngừng tấn công, ngược lại càng được mượn sức mà tăng tốc, cười ác mà tấn công Sa chủ mãnh liệt.

Búp bê sứ không nghĩ tới, Tống Dương vốn không hề bắt Sa chủ làm con tin, mà là trực tiếp một nắm đấm đánh vào cổ họng kẻ thù... Tống Dương một chiêu chí mạng, trực tiếp giết chết Sa chủ.

Từ Bạch Âm vương đến Búp bê sứ, lại đến chiến sĩ Bạch Âm bình thường, mọi người ở lôi đài phương nam đều đau đớn kêu lên một tiếng từ tận đáy lòng: tiêu rồi.

Trong khoảnh khắc, chiến trường to lớn yên lặng tĩnh mịch, hơn mười vạn người ai ai đều sắc mặt kinh hãi, sững sờ tại chỗ.

Rầm một tiếng vang lên, Sa chủ ngã xuống đất, thân thể co giật giãy giụa, bất luận thế nào cũng sống không được nữa, cùng lúc đó Tống Dương cũng dừng chân, trên khóe miệng vẫn còn vết máu tươi, quay đầu trừng mắt nhìn Bạch Âm vương:

- Người còn thật sự dùng sức đánh ta?

Bạch Âm vương nổi giận lôi đình:

- Người điên rồi!

Bạch Âm bội tín, người làm chủ bị chết thảm, đại tộc Sa dân cuối cùng cũng định thần trở lại, trong nháy mắt lửa giận ngút trời, lập tức phát động xung phong, việc đã đến nước này, Bạch Âm trên dưới, từ già đến trẻ ai cũng đừng mong được sống sót.

Mà mọi người trong quân Bạch Âm vẫn đứng bất động tại chỗ...

Ngay dưới lôi đài, còn có mấy chục nhân vật quan trọng trong đại tộc đi cùng Sa chủ lên trước quan sát trận chiến, khoảng cách của bọn họ là gần nhất, lúc này đều hai mắt đỏ ngầu, tức giận chửi mắng, xông lên lôi đài, muốn cứu mạng Sa chủ, giết chết hung thủ, nhưng động tác của bọn họ sao có thể nhanh hơn Tống Dương? Tống Dương vừa cúi xuống đã nắm lấy Sa chủ sắp chết, kéo giống như quay một cái chùy lớn, đánh lúi tắt cả mọi người.

Phải biết rằng Sa dân là dân tộc rất rất coi trọng thi thể của người chết, khi có chiến sĩ chết đi, bọn họ nhất định phải khâu lại vết thương cho thi thể rồi chôn xuống đất, bây giờ Sa chủ mặc dù vẫn chưa đứt hơi, nhưng hành động này của Tống Dương thật vô cùng đáng nguyên rủa, không chỉ có đại tộc tức giận đến phát điên, đến quân Bạch Âm cũng vang đến một tràng chửi mắng đầy tức giận.

Tổng Dương dường như sợ còn chưa đủ, một tay nắm lấy bả vai Sa chủ, tay kia đặt trên mặt ông hung hăng kéo một cái, lại một lần nữa khiến tất cả rợn người, hấn xé cả da mặt của Sa chủ xuống.

Từ miệng Sa chủ phát ra tiếng kêu thảm thiết đến thế nào... Cổ họng đã vỡ vụn, không cách nào phát ra tiếng gì nhưng đau đớn kịch liệt dường như xé nát mỗi thần kinh trong cơ thể, khiến từ nơi sâu trong lồng ngực của ông phát ra một tràng khóc thảm thiết vốn không nên thuộc về nhân loại.

Tổng Dương một tay nắm lấy da mặt, tay kia không còn nắm lấy thi thể Sa chủ mà đổi thành ôm bằng một cánh tay, một bên ứng phó với thể tấn công của các thủ hạ đang phát cuồng của Sa chủ, một bên làm như đang hiến tặng vật báu, hướng về phía Bạch Âm vương vẫn đang đứng sững trên lôi đài:

- Người xem, người xem, mặt của Sa chủ.

Mặt của Sa chủ ở trên tay Tổng Dương, không có gì hay ho, Bạch Âm vương không phản ứng, Tổng Dương có chút sốt ruột, cao giọng nói:

- Là mặt giả, là giả mạo!

Bạch Âm vương vô cùng kinh ngạc, dựa theo chỉ dẫn của Tổng Dương mà nhìn tới:

- Trên tay Tổng Dương có một tấm da mặt, máu tươi đầm đìa, mà trên mặt thi thể vừa đứt hơi, mặc dù cũng là máu thịt mơ hồ nhưng vẫn có thể phân biệt một chút, hấn có mũi, có mí mắt, có môi... rõ ràng là một người khác.

Bạch Âm vương tỉnh táo lại, vui mừng, rốt cuộc cũng hiểu được ý của Tổng Dương, lập tức xông về phía trước nhận lấy thi thể và da mặt trên tay Tổng Dương, lại vội vàng không ngừng lau mặt thi thể, lau vết máu đi để hấn sạch sẽ một chút, sau đó ra sức đem cho các thủ hạ của Sa chủ đang đứng trên đài xem, đồng thời miệng nói tiếng Man vội vàng giải thích.

Quý tộc và hộ vệ Sa dân trên đài sau khi nghe nói lại nhìn lại hai khuôn mặt kia, gần như lập tức đã hiểu ra rồi. Sự thật đặt ngay trước mắt, hoàn toàn không thể cãi lại, Sa chủ vốn không phải là Sa chủ... người chết trong tay Tổng Dương, chỉ là hàng giả mạo mang da mặt Sa chủ.

Sa chủ thống nhất toàn tộc, đã làm Hoàng đế hai mươi năm trên cánh đồng hoang vu, Sa dân dưới trướng đều một lòng trung thành, nhưng lòng trung thành của họ chỉ đối với Sa chủ, đương nhiên không phải đối với kẻ giả mạo, mà Tổng Dương, Bạch Âm đã vạch trần kẻ giả mạo, không chỉ không có tội mà có công rất lớn. Các nhân vật quan trọng trên đài trước hết bình tĩnh, rồi lại vội vàng lớn tiếng truyền lệnh, hủy bỏ xung phong của đại quân, thật sự hỗn loạn rất lâu, cuối cùng cùng ngăn lại được thảm họa.

Chuyển biến liên tục, vô cùng nhanh chóng, khoảng mười vạn người của Bạch Âm tộc đã cùng nhau đi dạo một vòng quỹ môn quan trở về, mặc dù đối phương đã dừng tay, Bạch Âm vương trong lòng vẫn còn sợ hãi, âm thanh có chút lơ mơ, hỏi Tổng Dương:

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tổng Dương vung tay, lại chỉ vào đại tộc Sa dân của đang trên đài, nói với Bạch Âm vương:

- Việc này để sau này hãy nói, người đi ứng phó bọn họ trước đã. Nhớ lấy, công lao này ta và người mỗi người một nửa, không được giành cũng không được nhường.

Nói xong, hấn sửa sang lại y phục, nhẹ nhàng đi xuống đài.

Trở về bên cạnh đồng bạn, Búp bê sứ lập tức cầm lấy tay hấn, ngón tay nàng lạnh như băng, âm thanh tha thiết:

- Bị thương thế nào, trước hết đừng nói gì cả, mau nghỉ ngơi chữa thương...

Không đợi nàng nói xong, Tổng Dương đã vừa cười vừa lắc đầu, hộc máu là chuyện lớn, chủ yếu phải xem ngũ tạng bị thương ở đâu, nếu là tim, gan, thận bị thương, sự tình tuyệt đối không nhỏ, nhưng Tổng Dương lần này là bị thương ở phổi, tình hình không phải là quá nghiêm trọng, với thân thể, võ công và y thuật của hấn, không cần đến mấy ngày đã có thể hồi phục như trước.

Sau khi giải thích mấy câu, Búp bê sứ dường như còn có chút không tin, lại thăm dò hỏi:

- Thật sự không sao?

Đợi sau khi Tống Dương nghiêm túc gật đầu, nàng rút cuộc cũng yên tâm, lại hỏi câu hỏi giống hệt Sa vương:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Tống Dương đối với vợ mình kiên nhẫn hơn nhiều so với Bạch Âm vương, thành thật đáp:

- Tinh túy của độc thuật chẳng qua chỉ có hai bước, một ở luyện, hai ở hạ, bước trước không nói, chỉ nói bước sau, Bạch Âm vương tốt xấu gì cũng là một cao thủ thượng phẩm, tại lại là nơi tinh nhuệ trên cơ thể người, cho dù có cơ hội kề mặt, muốn khiến Bạch Âm vương không hề phát giác mà trúng độc từ tai, cũng không phải là việc dễ dàng, cách hạ độc thể này ta cũng chưa chắc làm được, ít nhất cũng phải bắt đầu khổ luyện từ lúc thiếu niên, ít hơn thời gian hai ba chục năm thì không được. Ta từng nghe Bạch Âm vương nói về quá trình đàm phán buổi sáng, chỉ có một mình Sa chủ mới có cơ hội hạ độc, nhưng... Sa chủ biết hạ độc? Đây đúng là chuyện lạ trên đời rồi!

Nói tới đây, Búp bê sứ đã hoàn toàn hiểu rồi: nói trắng ra đi, Sa chủ mà lại biết độc thuật cao thâm chỉ có trong Vưu Ly sư môn thì nhất định là đệ tử của Quốc sư. Mà tuổi tác của Sa chủ so với Quốc sư vẫn còn lớn hơn không ít... Vốn với bản lĩnh và thủ đoạn của Yến Đỉnh, thu phục đệ tử lớn tuổi hơn mình cũng không phải là việc mới mẻ gì, nhưng bản lĩnh hạ độc từ tai nhất định phải khổ luyện từ nhỏ mới có thể thành công được, như vậy tuổi tác không khớp rồi, vì vậy sự tình chỉ còn một cách giải thích duy nhất: Sa chủ chính xác là đệ tử của Quốc sư, nhưng Sa chủ lại không phải là Sa chủ.

Da mặt là thật, kết cục của Sa chủ chân chính đã quá rõ ràng rồi.

Bây giờ đã chứng thực được kết quả, phán đoán ngược lại kết quả cũng không quá phí sức, ít nhất là cũng không làm khó được Búp bê sứ, theo dự đoán của nàng, Quốc sư nhất định là có quan hệ với Sa chủ, nhưng Sa chủ lòng mang chí lớn, tính tình hào kiệt, kiêu ngạo, khó có thể hoàn toàn khống chế, chỉ bằng phái người giả mạo.

Sự thật cũng đúng như vậy, bốn mươi năm trước, người Hán từng tiến vào cánh đồng hoang vu giúp đỡ Sa chủ thống nhất toàn tộc và Yến Đỉnh không có quan hệ gì, bọn họ là một đám người khác, mười năm trước, họ sớm đã hoặc già hoặc bệnh, chết sạch sẽ cả, Quốc sư là vào chín năm trước mới có mối quan hệ với Sa dân, thường xuyên qua lại dần dần quen nhau, Yến Đỉnh phái đệ tử tâm phúc chạy đến cánh đồng hoang vu, tiếp tục dùng cách của người Hán giúp đỡ Sa chủ thống nhất toàn tộc, thật sự đã vì Sa chủ mà ra không ít chủ ý.

Đệ tử mà Quốc Sư phái đến võ công bình thường, nhưng độc thuật và tâm tư đều tuyệt đỉnh, hơn nữa lại có bản lĩnh thay đổi diện mạo, tận tâm giúp Sa chủ làm việc, đồng thời nghiêm túc quan sát nhất cử nhất động của đối phương, từ thói quen đến động tác nhỏ đều học đến mười phần vẹn mười. Mà bắt đầu từ lúc hần đến nơi, đã dùng độc thuật, từ từ loại trừ con cháu, thê thất và những người có quan hệ thân thiết với Sa chủ, thuốc độc đến từ Quốc sư vô cùng lợi hại, trong đó lại qua suốt bảy năm trời, Sa dân không thể phát giác một chút khác thường nào, chỉ biết là do bệnh hay tai nạn mà chết.

Cho đến năm ngoái, đệ tử của Quốc sư rút cuộc cũng cảm thấy thời cơ đã đến, liền lấy đi sinh mệnh Sa chủ, lột da ông chế tạo thành mặt nạ.

Thuật thay đổi diện mạo cao thâm, vốn là bản lĩnh thần kì bằng cách lột mặt, thể thân, giả giọng. Bản thân da mặt không cần nói, âm thanh đến từ sự bắt chước, chỉ có thân hình nhất định phải giống hệt mới được, đệ tử mà Quốc sư phái đến, về mặt khung xương cũng có năm phần giống với Sa chủ, trong mấy năm đến cánh đồng hoang vu vẫn luôn tham chiếu 'nguyên hình', hoặc khống chế ăn uống, hoặc rèn luyện cực bộ, không ngừng 'sửa chữa' thân thể của mình, đến cuối cùng nếu chỉ nhìn thân hình, hần và Sa chủ chân chính đã có bảy phần giống nhau, nếu mặc áo ngoài rộng vào thì cũng đã đủ để đánh tráo, hơn nữa người thân cận của Sa chủ đều không còn, không ai được nhìn thấy bộ dạng ông không mặc trường bào.

Mặt khác còn có một điểm mấu chốt: trong mắt Sa dân, người giúp đỡ mà Sa chủ mời một lần nữa từ Hán cảnh, rõ ràng là một đại hán mập mạp hơn bốn trăm cân... Lúc mạo danh thể thân, đệ tử của Quốc sư vẫn luôn dựa vào 'thịt giả' để thay đổi thân hình, đây không phải là việc khó khăn gì, năm đó Nam Vinh Hữu Thuyền cũng từng hóa thân thành một chường quây mập mạp mà đến.

Đệ tử của Quốc sư trước sau đều nguy trang thành tên mập mạp, như vậy ai cũng không cảm thấy hắn có khả năng giả mạo Sa chủ. Cho nên một năm trước, Sa chủ cùng bằng hữu người Hán dẫn theo một tiểu đội hộ vệ ra ngoài săn bắt lại gặp phải bầy sói rồi mất tích, lại qua hai tháng, sau khi Sa chủ một mình sống sót trở về, Sa dân không hề phát hiện điều gì khả nghi.

Thật ra từ Bạch Âm vương đã có thể nhìn ra, tâm tư có tinh tế thế nào, dù sao vẫn là người Man trên cánh đồng hoang vu, nói đến âm mưu tính kế lừa lọc người khác, bọn họ còn kém quá xa, vốn không phải là đối thủ của người Hán lợi hại. Sa chủ có thể được xem là một nhân vật kiệt xuất trong Sa dân, mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, kết quả vẫn là bị Quốc sư tính kế rồi.

Nhưng người ác thì có phiên toái của người ác, một chút lòng tham của đệ tử Quốc sư, muốn chinh phục Bạch Âm, để tăng thêm mấy vạn dũng sĩ cho đại quân mình, lại gặp được sát tinh thật sự, cuối cùng bị đâm vỡ họng, lộ mặt, chết thảm trên đài cao.

Da mặt của Sa chủ là bị dán vào mặt đệ tử của Quốc sư, người bình thường cho dù dùng toàn bộ sức lực cũng không lấy ra được, muốn vạch trần bộ mặt thật của hắn nhất định phải có khí lực phi thường. Hơn nữa xé mạnh mặt nạ, khó tránh sẽ làm bị thương mặt, nhưng dù sao đó cũng là hai lớp mặt, diện mạo vốn có của đệ tử Quốc sư bị dính vào tuy bị thương nghiêm trọng, nhưng miễn cưỡng vẫn là có thể nhận dạng.

Quốc sư làm thế nào để có quan hệ với Sa dân, làm sao phái người giả mạo Sa chủ, thậm chí Yến Đình dự định dùng lực lượng Sa dân này làm gì, lúc này Tạ Tư Trạc cũng không quá để ý, nàng quan tâm một chuyện khác, lẳng lặng nhìn Tống Dương:

- Thật ra, thiếp nghĩ chàng có thể nói trước với thiếp mà.

Tống Dương sau khi tỉnh lại cũng tùy hứng như Tống Dương lúc trước, một tiếng không nói đã chạy lên trên đài giết người, xé mặt ra rồi... Tống Dương nghe vậy liền cười:

- Ta nói trước rồi, nàng sẽ làm gì?

Đối với vấn đề này, Búp bê sứ rất chắc chắn:

- Thiếp sẽ không cản trở chàng, chàng đương nhiên hiểu, thứ chàng muốn làm, thứ chàng cần làm, dù là càn quấy, thiếp cũng sẽ không cản trở.

Tống Dương tiếp tục cười nói:

- Nhưng sẽ lo lắng chứ.

Thật ra, 'tùy hứng' của Tống Dương, rất nhiều lúc cũng là do thế này, có một số việc nguy hiểm hắn không làm không được, cũng biết người xung quanh không phải nhất định sẽ không đồng ý, nhưng cho dù họ có tin tưởng mình thế nào, có chắn chắn Tống Dương thế nào cũng có thể bình an trở về, vẫn không kiềm nén được mà lo lắng từ tận đáy lòng, cũng như lần này, nếu nói trước với Búp bê sứ về kế hoạch của hắn, từ lúc nàng biết tính toán của hắn, sẽ bắt đầu lo lắng, cho đến lúc hắn trở về mới thôi.

Không nói, ngược lại sẽ khiến sự 'lo lắng' ngắn hơn một chút, ít hơn một chút.

Búp bê sứ bưng tĩnh, tươi cười ấm áp:

- Hiểu rồi... nhưng thiếp vẫn là muốn chàng lần sau có thể nói trước với thiếp.

Giọng điệu không giống, từ ngữ không giống, thái độ không giống nhưng lúc này Tạ Tư Trạc cực kì giống Nhâm Sơ Dung lúc trước.

Lão đầu tử cứ luôn không hiểu phong tình, đột nhiên ở bên cạnh chen ngang, tuy nhiên, thái độ khác thường, lần này Ban đại nhân không có giáo huấn người mà là khen Tống Dương một câu:

- Không tham lam để lại người sống, cũng không tệ.

'Tùy hứng phía trước, thông minh phía sau', năm đó, lúc Tống Dương ở Phượng Hoàng thành trúng cử kỳ sĩ Nam Lý, Nhâm Sơ Dung đã nói ra lời bình tám chữ này, bình phán Tống Dương vô cùng chính xác, lúc trước như vậy, bây giờ cũng vẫn như vậy.

Kẻ thù gặp mặt nhau, tuyệt đối không có đạo lý buông tha, Tống Dương dứt khoát lên đài ra tay mạo hiểm, mưu đồ của Quốc sư với Sa dân liên quan đến đại cục, vô cùng quan trọng, Tống Dương lại hỏi cũng không hỏi, trực tiếp đánh chết Sa chủ... Không phải là hắn không muốn thẩm vấn phạm nhân, mà là hắn hiểu được đạo lý trong đó: đệ tử có thể được Quốc sư phái đến ngăn chặn bên ngoài, một mình làm việc, nhất định trung thành vô cùng, thật sự bắt được y cũng đừng mong hỏi được cái gì; càng quan trọng hơn là, khi người trung thành phát giác sự tình đã bị bại lộ, phản ứng đầu tiên sẽ là cố sức làm cá chết lười hồng, tự mình chết thì không sao, nhưng mưu đồ không thể bại lộ, y sẽ dám cùng Tống Dương, cùng Bạch Âm chết chung, chỉ cần đại cục Sa dân vẫn còn, chỉ cần âm mưu giả mạo thể thân của mình không bị vạch trần, sư tôn lại có thể phái người giỏi đến thu thập cục diện lại lần nữa.

Cho nên trước hết Tống Dương phải trực tiếp đánh nát cổ họng y, để y không có cả cơ hội truyền lệnh tấn công.

Lúc này, cuộc nói chuyện trên đài cũng đã kết thúc, theo lời dẫn dắt của Tống Dương, Bạch Âm vương đem công lao phân làm hai nửa, nói ông và bằng hữu người Hán của mình cùng nhìn ra sự giả trang của Sa chủ, xác định người này là kẻ giả mạo, liền liên kết hợp lực vạch trần bộ mặt giả tạo của kẻ giặc ngay trên đài cao ... Về phần một chương mà ông đánh lên hậu tâm Tống Dương, vì lý do vị trí, bên Bạch Âm nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng thủ hạ của Sa chủ lại không quá chú ý, không ai đề cập cũng không ai hoài nghi.

Cho tới bây giờ, đối với đại tộc Sa dân mà nói, Bạch Âm không chỉ không còn là kẻ địch, kẻ thù mà ngược lại, đã trở thành huynh đệ, ân nhân.

Trong đại tộc có những nhân vật quan trọng chạy đến trước mặt Tống Dương, nghiêm túc cảm tạ, sau đó không cần phân trần gì, vừa đẩy vừa xô Tống Dương lên trên đài cao, sau đó bọn họ lùi lại vài bước, cao giọng gào thét hiệu lệnh với toàn quân, sau đó liền thấy tất cả mọi người cúi đầu, ba mươi vạn đại quân Sa chủ mang đến, cùng lúc thì lễ cảm tạ với Tống Dương và Bạch Âm vương, cảnh tượng thật hoành tráng.

Vốn là nên cảm tạ, Tống Dương thản nhiên nhận lấy sự kính lễ của đối phương, đồng thời thấp giọng hỏi Bạch Âm vương:

- Nhân chuyện này, người có thể thu phục đại tộc không?

Bạch Âm vương giật mình, lập tức lắc đầu:

- Bạch Âm chính vì không chịu sự thống ngự của Sa chủ mà chạy đi, bây giờ người lại muốn ta làm vị Hoàng đế này?

Tống Dương và ông đã quá quen thuộc rồi, nói chuyện cũng không cần khách khí:

- Hồ đồ, chẳng lẽ người còn muốn khiến Sa dân trở lại như trước? Trở lại được sao?!

Sa chủ thống nhất toàn tộc, điều quan trọng nhất trong đó là đánh tan các bộ lạc, làm họ 'hòa tan' vào nhau, từ lúc thống nhất đến bây giờ, hai mươi năm qua đi, sớm đã biến thành một chỉnh thể, đừng mong có thể trở lại bộ dạng ngày trước.

Tống Dương có đạo lý của mình:

- Trước hết không nói đến ta, chỉ nói Sa dân, sau này muốn sống tốt, nhất định phải có một Hoàng đế tốt mới được, ta thấy người thì không tệ, người không phải vẫn xem họ là huynh đệ sao, nhẫn tâm nhìn Sa chủ chết rồi mọi người tranh giành địa vị, đồng tộc cốt nhục tương tàn sao? Quan trọng nhất là đại tộc có Sa chủ mới rồi, nếu lại muốn thu phục Bạch Âm thì làm sao?

Lời cuối cùng của Tống Dương đánh thẳng vào điểm yếu, bây giờ Sa chủ đã chết, Bạch Âm vương lại có ơn với đại tộc, nguy cơ của Bạch Âm tạm thời không còn, còn có thể tiếp tục làm tộc tự do, nhưng ai có thể đảm bảo thủ lĩnh mới của đại tộc không có dã tâm? Đến lúc đó nếu hắn cũng muốn thực hiện thống nhất toàn tộc thật sự thì sao, Bạch Âm lại nên đi đâu về đâu?

Biện pháp thật sự khiến Bạch Âm được tự do vĩnh viễn, không lo nghĩ nữa không gì khác ngoài việc Bạch Âm vương làm Hoàng đế Sa tộc này.

Trương gia đại thiếu

322. Chương 81: Bắt Đầu Loạn.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 81: Bắt đầu loạn.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đối với đề nghị của Tống Dương, Bạch Âm Vương hiển nhiên động lòng rồi, tạm thời không nói thêm gì nữa, cúi thấp đầu cân nhắc, nhưng càng nghĩ ánh mắt của ông ta càng lóe ra gay gắt, ai cũng có thể nhìn ra, việc này ông ta hoàn toàn không tin tưởng.

Tống Dương đứng bên cạnh an ủi và khích lệ:

- E là người một mình không làm xuể? Vô phương, có thể có người giúp không?

Bạch Âm Vương hiểu lầm ý của Tống Dương, ánh mắt sáng lên:

- Nói như vậy, người đồng ý ở lại giúp ta? Vậy còn gì tốt bằng.

Tống Dương giật mình, lắc đầu nói:

- Đừng hiểu lầm, ta làm gì có thời gian mà ở lại, Nam Lý còn có cả một đại gia đình đang đợi ta. Hơn nữa, việc tranh vị này ta cũng không giúp được... Nhưng ta giúp người tìm trợ thủ am hiểu sâu về con đường này, là một người tài ba thật sự.

Lúc này đại lễ tạ ơn của đại tộc Sa dân đã kết thúc, hai người trên đàn cùng nhau đáp lễ, may mà sau khi làm chu toàn lễ tiết xong, Tống Dương dẫn Bạch Âm vương nhảy xuống đài cao, lập tức đi tới trước mặt Ban đại nhân, hỏi luôn:

- Bạch Âm vương nếu muốn là Sa chủ của đại tộc này, lão ngài thấy có cơ hội không?

Ban đại nhân do dự một lát, mở miệng đưa ra đáp án:

- Có cơ hội, nhưng cũng chỉ là có cơ hội mà thôi.

Bạch Âm vương thấy Tống Dương không ngờ lại đem việc này ra để thỉnh thoảng Ban lão đầu, trên mặt bắt đắc dĩ nở ra nụ cười, nhưng cũng không nói gì, chỉ lắc đầu nói:

- Cơ hội ở đâu? Phải biết rằng Bạch Âm rời đi đã hai mươi năm, bây giờ ở đại tộc này ta thấy, nhiều nhất chỉ có thể xem như là nửa người mình.

- Nửa người mình cũng là người mình.

Không đợi Bạch Âm vương nói xong, Ban đại nhân liền lắc đầu cắt ngang, hiềm có, cũng không vì thái độ của Bạch Âm vương mà tức giận, chỉ tiếp tục giảng đạo lý của ông:

- Lúc đầu khi người đi, thì liền mang cái danh là “ thần quyền võ sĩ”, bị coi là kẻ cậy có danh tiếng, người phải hiểu, hai mươi năm trước cha người sở dĩ có thể mang theo toàn bộ thân quyền Bạch Âm lui, đều là dựa vào thần quyền võ sĩ, đủ thấy sức nặng của thân phận này; Lần này người trở về, vừa bước lên đài đã vạch trần Sa chủ giả, “ lớn tiếng dọa người”, bốn chữ này cũng chạy không thoát; Mà Bạch Âm dưới sự trị vì của người quân uy cường thịnh, trận chiến hôm qua lấy ba mươi nghìn quân địch với tám mươi nghìn quân cũng không yếu thế, việc này mọi người đều thấy. Có tích uy phong, có ơn mới, lại có cả thành tích thực sự, nói không chừng bây giờ trong đại tộc đã có người cảm thấy, người là sự lựa chọn tốt nhất để làm Tân Sa chủ rồi.

Nói tới đây, Ban đại nhân lại chuyển chủ đề:

- Nhưng đoạt vị không phải chuyện nhỏ, không thể chỉ nhìn bên mình..., nói thế này nhé, cơ hội chắc chắn là có, nhưng nếu muốn thực sự thành thì không dễ dàng, còn cần có thủ đoạn.

Từng câu đều có lí, mà cái khó thực sự chính lão nhân mở miệng đã nói, trong đó không có bất cứ suy nghĩ gì. Khi không cần suy nghĩ, tất cả mọi việc đã ở trong mắt, đương nhiên nhìn vào tận đáy lòng, hình thành một tư tưởng. Ban đại nhân cả đời làm Thừa tướng, đặc biệt là không làm gì.

Cho tới nay, Bạch Âm vương còn không biết gia cảnh của Ban đại nhân, chỉ coi ông là một lão già có chút học thức, cho đến lúc này nghe ông chậm rãi nói, mới biết trước đây vẫn luôn coi thường lão nhân này, thử thăm dò nói với ông:

- Dám hỏi lão ngài trước đây là...?

Ban đại nhân cũng không liếc nhìn Bạch Âm vương một cái, càng không để ý tới câu hỏi của ông ta, ánh mắt lại nhìn về Tống Dương:

- Lúc trước người nói, xin ta về nhà muộn một năm, chính là muốn ta ở lại để giúp thăng ngốc này làm Sa chủ sao?

Tống Dương gật đầu, thành khẩn nói:

- Xin lão ngài thành toàn việc này.

Ban đại nhân đột nhiên cười lạnh một tiếng:

- Đừng quên thân phận của ta, nếu giúp hần thành việc, ta chẳng phải đã có một đội hùng binh, người có thể yên tâm, cha vợ của người ở Phượng Hoàng thành xa xôi kia có thể yên tâm sao?

Tống Dương đáp:

- Tạ Tư Trạc đã nói chuyện của ngài cho ta nghe rồi, ta hiểu ngài.

Ban đại nhân từng theo phe Tĩnh Vương, nhưng lão nhân chưa từng tham gia hành thích vua, càng không biết phía sau Tĩnh Vương còn có Đại Yến, lão chỉ là nhìn lầm người, chọn sai đội, nhưng tình hình lúc đó, lão chỉ lựa chọn cách khiến Nam Lý an định nhanh nhất, nếu hỏi lương tâm, lão đầu quả thật không sai.

Hữu thừa tướng là tội thần, nhưng không phải là nghịch tặc, trái lại, tấm lòng lão dành cho Nam Lý, so với bách quan văn võ trong triều còn sâu đậm hơn nhiều lần.

Tiếng cười lạnh thứ hai của Ban đại nhân:

- Vẫn biết cách đối nhân xử thế của ta, hiểu được việc này ta nhất định sẽ không từ chối, tiểu tử, người là định tính kế với ta sao?

Ban đại nhân từng nói: con người rồi cũng sẽ chết nên không cần đặt cái gì trong lòng, cái gì cũng không cần để ý, nhưng nếu có cơ hội làm chút gì đó cho Nam Lý, lão vẫn sẽ làm.

Thật ra cũng theo như lời lão, trước đây khi biết Tống Dương “chết rồi lại hồi sinh”, Ban đại nhân không tiếc bản thân gần trăm tuổi, thân thể già nua, quỳ dập đầu với Bạch Âm vương, giải vây thay Tống Dương, nói hần không phải là chết rồi hồi sinh, mà là vì mắc bệnh ham ngủ mà bị chôn nhầm..., lúc đó Ban đại nhân sợ Sa vương sẽ giết Tống Dương, mà ông đã cứu hần, nguyên nhân cũng chỉ là cảm thấy, Tống Dương sống sẽ có lợi cho Nam Lý.

Bây giờ cũng không ngoại lệ, toàn tộc Sa dân có thể tập kết ra gần ba trăm ngàn chiến sĩ cường tráng, nếu có thể kéo đến làm đồng minh, cùng hô ứng với Bắc địa và Nam Lý, đều là việc tốt cho nước cho dân. Đương nhiên, càng có lợi lớn cho Thường Xuân Hầu.

Tống Dương lắc đầu cười nói:

- Là thật tâm muốn ngài giúp đỡ. Bạch Âm vương con người này không tồi, hôm nay chúng ta giúp hần thành đại sự, có lẽ ngày mai hần có thể giúp chúng ta đánh trận. Ba trăm vạn binh à, lão ngài cũng nhìn thấy, là người che trời phủ đất bên kia.

Bạch Âm vương thật sự không nín nổi, ho khan một tiếng, xem như nhắc nhở hai người: ta đang đứng bên cạnh đây, các người nói chuyện ít nhiều cũng phải để ý chứ.

Lão nhân không phí lời, chỉ giơ ngón tay chỉ:

- Hạn là một năm, không bảo đảm thành việc, cứ như vậy đi, ta thử giúp hân.

Tuy trả lời rất trầm ngâm nhưng ánh mắt của Ban đại nhân lại sáng lên rất nhiều. Vốn cho rằng sẽ sống quãng đời còn lại nhạt nhẽo vô vị, không ngờ trước lúc lâm thời lại chạy theo một việc lớn như vậy, lại có thể giữ ra được bản lĩnh đặc ý nhất của một đời, người lừa ta gạt, tranh quyền đoạt lợi, tính kế, thủ đoạn, lão nhân cảm thấy có chút hứng khởi.

Tổng Dương không ngừng kéo Bạch Âm vương cùng nói lời cảm tạ, sau đó kéo Bạch Âm vương sang một bên, đại khái giới thiệu một chút về gia thế của Ban đại nhân, nguyên lão mấy triều, thế lực trong triều lớn mạnh và ổn định. Hữu thừa tướng mười mấy năm an vị, nhân vật như vậy, luận tới quyền mưu tâm thuật, trên đời này, tuyệt đối cũng là cấp bậc “đại tông sư”, có ông trợ giúp việc lớn của Bạch Âm vương làm sao có thể không thành.

Bạch Âm vương vốn dĩ chất phác, nghe Tổng Dương nói miệng há lớn mãi không nói ra lời. Hai bọn họ chỉ vừa nói mấy câu, chỗ Ban đại nhân đã không kiên nhẫn đợi, ông đã bắt đầu “làm việc” rồi, tới nghiêm mặt nói với Bạch Âm vương:

- Quý tộc của đại tộc lại đây, người đừng nói chuyện phiếm nữa, có vài việc cần phải làm rõ với người luôn.

Nhưng còn chưa đợi Ban đại nhân dặn dò việc cụ thể, Tổng Dương đã lắc đầu ngắt lời:

- Hôm nay không được, Bạch Âm vương còn phải cùng tôi làm một việc cực kỳ quan trọng, những việc khác cứ từ từ.

Ban đại nhân không kiên trì, chỉ giơ tay chỉ mấy quý tộc trong đội ngũ Bạch Âm , nói với Bạch Âm vương:

- Nếu người có việc, phải nhớ tìm người tiếp đãi bọn họ, không được chậm trễ.

Các quý tộc của đại tộc đã có trưởng lão của Bạch Âm đi tiếp đón, Bạch Âm vương trở về trong doanh địa cùng Tổng Dương.

Bạch Âm vương cũng không biết việc Tổng Dương nói “rất quan trọng” là việc gì, liền hỏi:

- Đây là đi làm gì?

Tổng Dương không vội trả lời, giọng nói rất thoải mái, cười ha ha hỏi:

- Người nợ ta rất nhiều ân tình đó?

Bạch Âm vương cười ha hả, nói:

- Hồ đồ, ta nợ người ân tình khi nào?

Tổng Dương tính sổ với hân:

- Ta cứu A Đầu, giúp các người phát hiện bầy sói, giải độc cho người, còn lột bộ mặt thật của Sa chủ.

Bạch Âm vương tiếp tục lắc đầu, cười nói:

- Người giết không ít người Bạch Âm ta, ta đều không truy cứu, bạn người, vợ người ta đều chăm sóc ăn uống rất đầy đủ, cuối cùng ta và người là một sợi dây châu chấu, không đối phó được đại tộc người cũng phải chết, không thể coi là giúp ta, thôi đi, tất cả đều hòa thôi đi.

Tổng Dương cười còn vui vẻ hơn Bạch Âm vương:

- Người trúng độc rồi, khi Sa chủ giả bại dưới tay người, hạ độc với người, nếu không giải cứu, sau bảy ngày người sẽ phát sốt, bảy ngày sau nữa sẽ hộc máu, sau đó sẽ chết, xem ra giống như bị trúng phong hàn. Không tin người tự mình ấn vào thiên trung xem, sẽ đau đớn lắm.

Bạch Âm vương theo lời ấn một cái, sắc mặt tái đi, lập tức nghiêm mặt nói:

- Người nói không sai, người cứu A Đầu của tộc ta, giúp ta đuổi đàn sói, giúp ta...ta nợ người đại ân tình.

Tổng Dương ăn hiếp mọi rợ, vui vẻ cười lớn, đưa Sa vương vào trong doanh địa, tìm chỗ yên tĩnh giúp ông ta giải độc.

Cái gì mà nói nợ hay không nợ ân tình, chỉ là thuận miệng nói đùa thôi, Tổng Dương rất thích tính tình hiền lành, lương thiện, chất phác của Bạch Âm, cũng nhìn thoáng với Bạch Âm vương, coi ông ta là bạn, ông ta trúng độc, Tổng Dương đương nhiên phải ra tay giúp đỡ.

Loại kịch độc mà đệ tử Quốc sư dùng với Bạch Âm vương không phải là doen giản, Tổng Dương thực sự phải mất rất nhiều công sức, cho tới tận trời chuyển sáng rút cuộc cũng hoàn tất, Bạch Âm vương vẫn là một thanh niên sinh long hoạt hổ.

Ngày tiếp theo, có hai tin tốt lớn được Bạch Âm vương khai thác, một là phía sau Sa chủ không thể lưu lại một bán nữ, những thân tín thực sự quyền cao cũng đều lần lượt chết bệnh mấy năm trước rồi..., đệ tử quốc sư giả mạo Sa chủ, để ẩn giấu thân phận, phải trừ tận gốc các thân nhân bên cạnh Sa chủ; Để củng cố thể lực, y phải gạt bỏ các thủ hạ mà Sa chủ từng tín nhiệm, đem đại tộc biến thành Sa chủ trên cao, hơn người là đều không nói tới cục diện, kết quả lại giúp Bạch Âm vương một việc lớn, sau khi Sa chủ chết, trong đại tộc không có ai có thể thích hợp để tiếp nhận ngôi vị đó.

Một tin tốt khác là, trong đại tộc bây giờ không có người Hán, tất cả mọi người đều là Sa dân được sinh ra trên hoang nguyên trung thổ, điều này chứng tỏ Quốc sư chỉ cử một đệ tử tới, người này không có đồng đảng một mình hành sự. Việc này khiến người ta bất ngờ, nhưng dụng tâm cân nhắc một chút cũng thấy hợp lý, người mà Quốc sư cử đi càng nhiều, Sa chủ càng đề phòng, ngược lại sẽ hỏng việc.

Trong đại tộc không có phần tử của Quốc sư, khiến Tổng Dương thật sự yên tâm, những việc sau này chính là Bạch Âm trở lại trốn cũ, Bạch Âm tranh giành ngôi cao, những điều này đều là kế hoạch của Bạch Âm vương và Ban đại nhân, Tổng Dương không giúp được gì, lại nóng lòng trở về nhà thông báo bình an, cũng không dợi thêm nữa.

Lại thêm một ngày nữa, có một đội võ sĩ Bạch Âm hộ tống, Tổng Dương và Tạ Tư Trạc cáo biệt Bạch Âm vương, Ban đại nhân, hành trình này, vượt qua hoang nguyên đi tới biên giới Khuyển Nhung và Hồi Hột.

Ngày này cũng là ngày quốc khánh Đại Lạt Ma Thổ Phiên cúng thất tuần, sáng sớm khi Tổng Dương và Búp bê sứ khởi hành từ doanh địa của Bạch Âm, chính là thời khắc bắt đầu của lễ mừng Thánh thành Nhân Khách.

Ngày lễ cúng thất tuần của Đại Lạt Ma, triều đình các nước ân cần hỏi thăm và nguyện cầu, vẫn chưa thấy sứ đoàn tiến đến, duy chỉ có Hồi Hột cử một đại đội sứ giả tới, đội ngũ chỉ mấy trăm người, thanh thế rất đặc biệt. Sứ đoàn nước ngoài đến thăm, Thổ Phiên phải làm chủ nhà, bao ăn bao ở là cần thiết, Đại Lạt Ma lại mượn cơ hội lộ ra vẻ keo kiệt của mình, ngày ngày chỉ cho sứ đoàn Hồi Hột ăn mì chưa chín, nhưng Người Hồi Hột không chịu thiệt, nếu một đoàn người, mang đến mừng đại lễ của Đại Lạt Ma mấy xe nho khô, chỉ ăn mì với bọn họ vẫn là buôn bán có lời.

Nhưng là kiếm hay là bồi thường thì cũng phải xem tính thế nào, vì Thổ Phiên cũng phái sứ đoàn lớn hàng nghìn người đến Hồi Hột xem đại lễ Khả Hãn đăng cơ, lễ vật của Đại Lạt Ma càng khó coi, là hàng chục thùng rượu lúa mạch.

Khi hai nước lớn Trung thổ cùng tiến hành quốc lễ, đối xử với nước láng giềng, sứ đoàn này khắc nghiệt hơn, nhưng đối với quy mô của ngày lễ, về khí thế lại phải tiêu tiền, quốc khánh cao nguyên ngàn dặm khoáng đạt hừng hực, nghi lễ rất lớn, có nhiều màu sắc và sự xa hoa, hơn nữa nếu so sánh, hỉ sự của trấn nhỏ Yên Tử Bình của Nam Lý toàn bộ đều không có gì đáng nói, nhưng không khí vui mừng và phấn kích còn nhiều hơn so với hai nước lớn kia..., trong cái ngày mà Nhâm Tiểu Bộ nhìn thấy Tổng Dương trở về, Thừa Hợp quận chúa luôn tham công tiếc việc bỗng nhiên lại bỏ ra một lượng tiền lớn, gọi tất cả các đầu bếp nổi tiếng của các tửu lâu nổi tiếng trong ngoài đến, mời tất cả tiểu nhị trong trấn tới, mở tiệc bảy ngày, mọi người trong ấp, từ dân trấn Yên Tử Bình tới Hồi Hột vệ, Sơn Khê Tú, Thạch Lão Đầu, thậm chí ngay cả công nhân trong xưởng rèn kim loại, có một người tính một người, tất cả không cần làm việc, không cần luyện binh, tất cả tới tham dự yến tiệc. Ngay cả các hòa thượng trong Diệu Hương Cát Tường cũng đều được mời tới

để khoản đãi những món ăn chay tinh xảo nhất,. Đảo qua trước phong ấp, quận chúa nét mặt vui mừng, người dưới bỗng nhiên cũng rạng rỡ theo.

- Có thể uống rượu không?

Tiểu Bộ nghe thấy tiếng cười vang bên ngoài , đôi mắt trông mong hỏi tam tử đang đứng bên giường.

- Uống nước thôi.

Nhâm Sơ Dung cười tủm tỉm khuyên muối muối.

Tiểu Bộ vỗ miệng, lại nói:

- Muốn ăn thịt.

- Đại phu dặn, bị trọng thương không được ăn đồ mặn, ăn cháo loãng là thích hợp nhất.

Tiểu Bộ bắt đầu lả đầu:

- Nhân lúc bản quan không thể xuống giường tỷ bày tiệc, Nhâm Lão Tam, tỷ cố tình phải không.

Nhâm Sơ Dung cười hì hì:

- Lần này mới bày yến tiệc bảy ngày, đợi muối có thể xuống giường rồi, tỷ sẽ mở tiệc một tháng, chúc mừng công chúa điện hạ hết bệnh.

Nhâm Tiểu Bộ cũng cười:

- Muối xuống giường sẽ bày tiệc rượu một tháng? Vậy đợi khi hần thực sự quay về rồi, tỷ chẳng phải mở tiệc một năm sao?

Sắc mặt Nhâm Sơ Dung không đổi, giả bộ không nghe thấy, không để ý nàng. Không ai phản ứng cũng có thể là tự thấy vui, Nhâm Tiểu Bộ chính là có bốn sự này, tiếp tục ghé vào đầu giường, trong miệng còn hừ lên một tiếng “ nếu tỷ còn ra oai, muối sẽ nâng cốc tiếp...”

Quận chúa vui vẻ rất lâu, công chúa điện hạ trừng mắt, đột nhiên nói:

- Cứ định như thế đi. Hai chúng ta mỗi người một nửa.

Nhâm Sơ Dung bị nàng nói mộng:

- Cái gì mà mỗi người một nửa, định cái gì?

- Tiền tiệc rượu đó, muối một nửa, tỷ một nửa, đợi hần về bày tiệc một năm, quyết thể đi.

Nhâm Tiểu Bộ trả lời đương nhiên, trong giọng nói còn có chút khinh thường, dường như Sơ Dung hỏi phải câu hỏi ngớ ngẩn.

Nhâm Sơ Dung càng mộng:

- Muối, muối làm thật sao?

Tổng Dương cũng không biết việc vui trong nhà, càng không biết dự định phá sản “ một năm rượu” của Nhâm Tiểu Bộ, lại không thể vượt qua đại lễ đăng cơ của nghĩa huynh khiến hần có vẻ uể oải, nhưng đây là những việc không có cách nào, việc gì cũng có nguyên nhân, ảo não cũng không có tác dụng, nghĩ tới Nhật Xuất Đông Phương cũng sẽ không trách cứ, đến nay điều nóng lòng nhất của Tổng Dương là mau chóng đến được Hồi Hột, lại xin nghĩa huynh đưa tin đi báo bình an với người trong nhà và các bằng hữu bên ngoài.

Nhưng đường xá xa xôi, hần làm sao vội được, cũng chỉ có thể từng bước từng bước đi.

Chớ nói chạy tới biên cương, chỉ một mình Tổng Dương tới hoang nguyên, lại vào lại thảo nguyên, thời gian cũng mất hai mươi ngày.

Mà trong hai mươi ngày này, Trung Thổ lại xảy ra mấy việc lớn...ngày thứ bảy Đại khả hần Hồi Hột đăng cơ, thần điện cổ đột nhiên bị đại hỏa, thiêu rụi tất cả, ba ngày sau Thánh Hỏa cung chiều cáo đã điều tra rõ chân tướng vụ hỏa hoạn, đều không phải là thiên tai mà là nhân họa, hung thủ chính là Khuyển Nhung, trên dưới Hồi Hột đều tức giận, gia tộc A Hạ giành trước xuất kích, đồng tiến thảo nguyên bắt đầu một

cuộc chiến không báo trước, sau khi cuộc tiến công mở ra Đại Khả Hãn mới truyền xuống lệnh của Thánh Hỏa, tập kết dũng sĩ đại mạc, hai nước chính thức khai chiến.

Cùng lúc đó, một đội quân tới từ Thổ Phiên cũng nói đông tiến, không biết tại sao hùng quan đại Yến lại không chịu nổi một cú, trong lúc nhất thời đã làm cho Yến quốc đại loạn, liên tiếp vài trận đấu, Đại Yến đóng quân tây tuyến, chuyên phòng bị tinh binh của Thổ Phiên không đánh mà vỡ, người Thổ Phiên tiến quân thần tốc.

Mà Thổ Phiên xuất binh đánh vào Đại Yến, sau khi phát động chiến tranh dường như còn ngại chưa đủ, lại điều thêm đại quân ở phương bắc, không ngừng quấy rối biên cảnh Hồi Hột, bày ra tư thế công kích.

Trước một trận hai nước vẫn là ngày quốc khánh, ca múa tưng bừng cảnh thế yên bình, trong nháy mắt thiên hạ Trung Thổ khói lửa nổi lên khắp bốn phương. Giờ phút này xem ra chỉ còn cục diện chiến tranh, nhưng với lúc trước không giống nhau, lần này bốn cường quốc đồng thời xảy ra chiến sự, nói không chừng lúc nào sẽ thật sự chinh phục thiên hạ, gây ra đại họa binh đao.

Mặt khác, ở trên cao nguyên còn truyền ra một lời đồn, so với bốn nước khai chiến, lời đồn này quả thật quá kinh người, nhưng trong đó lại lộ ra mười phần quỷ dị: Người Thổ Phiên có lời thề son sắt, nói bọn họ gặp được một đội “quỷ binh”.

Không phải phản quân Vọng cổ, mà “quỷ” thực sự, Mấy trăm năm trước đã tan tác không còn, mai danh ẩn tích, tuyệt không tồn tại trên đời... Trong đêm khuya, chậm rãi, bọn họ chọn cờ hiệu Đại Hồng, trong tay cầm theo trường đao cổ quái, trên mặt thủ sẵn mặt nạ sắt có răng nanh dữ tợn, từ nơi nào trên cao nguyên đi lướt nhanh qua, rất nhanh liền biến mất không thấy dấu vết, không biết từ đâu tới, lại càng không biết bọn họ tới nơi nào.

Tuy nhiên tin tức này còn chưa được chứng minh, người chứng kiến điều đó chỉ là một tiểu tộc lưu dân trên cao nguyên, nổi tiếng về lừa gạt và giả dối ở Thổ Phiên, lời bọn họ nói không đủ tin cậy.

Bốn nước đều động binh, nhưng kẻ khẩn trương nhất trong thế giới Trung Thổ đó, ngược lại đang an ổn thái bình, duy nhất không cuốn vào chiến loạn là tiểu quốc Nam Lý... Nam Lý vẫn giữ nguyên tình trạng của mình, bốn cường quốc khác, đều có khả năng nhòm ngó tới thống trị thiên hạ, loạn thế với bọn họ mà nói, là tai nạn nhưng cũng là cơ hội; chỉ có Nam Lý, thực lực của một nước suy yếu với quân lực không đủ mạnh, một khi lâm vào tình thế đại loạn ngay cả sức bảo vệ mình cũng không có, nó sợ loạn nhất, sao có thể lao vào cuộc chiến chứ.

Từ quan lại triều đình Phượng Hoàng thành, đến dân chúng bình dân các châu phủ, không ai dám không xem trọng thế cục hiện tại, chỉ trông ngóng đám sư tử hổ báo này đánh đấm thì tùy ý, nhưng cũng chớ đánh tới một mất một còn, lại e rằng sẽ hại tới gia viên nhà mình

Trương gia đại thiếu

323. Chương 82: Hộ Tống.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 82: Hộ tống.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Thời tiết càng ngày càng lạnh, từng trận gió Bắc thổi qua, tuy không mạnh, nhưng tạt vào người, vào mặt, đã mơ hồ lộ ra chút ác khí, khiến người ta không thấy thoải mái.

Từ mấy ngày trước bầu trời đã dần trở nên đen tối, không biết những đám mây đen từ đâu bay tới, nặng trĩu đè trên đỉnh đầu mọi người, từ đầu đến cuối chưa từng tản đi. Búp bê sứ ngả mình trên bãi cỏ cây khô vàng, ngửa đầu nhìn trời đầy lo lắng, mỉm cười với Tống Dương :

- Mây đen đi theo chúng ta, khiến mấy ngày liên tiếp chúng ta không nhìn thấy mặt trời.

Tống Dương cười:

- Đuổi theo chúng ta? Nàng và ta đâu có hận thù gì với ông trời đâu? Nhưng mây đen u ám bao trùm một diện tích cực lớn, chúng ta vẫn không thể ra ngoài.

Búp bê sứ lại rất quật cường, lắc đầu bảo vệ cách nói của mình:

- Không phải mây lớn, mà là mây bay, đuổi theo chàng.

Tống Dương tò mò:

- Cái gì có thể nhìn thấy?

Búp bê sứ cười:

- Yêu tinh trở về, trở lại nhân gian, trên đầu đương nhiên cực kỳ lo lắng, nếu không khí thể ở đâu? Đây là khí thể của chàng.

Tuy biết rõ nàng đang trêu đùa, nhưng Tống Dương cũng không ngờ là lí do như vậy, ho khan một tiếng, rồi cười nói:

- Không được mê tín.

Nói xong, quay đầu nhìn mấy Sa dân đi theo hộ tống mình hỏi:

- Còn cách biên giới bao xa nữa?

Đội ngũ hộ tống tới từ Bạch Âm, Bạch âm vương tinh thông tiếng Hán không rời bộ tộc được, Ban đại nhân thông dịch người Hán cũng ở lại doanh địa, may là tuy Bạch Âm không ai có thể hiểu tiếng Hán, nhưng mấy mươi năm đại tộc Sa dân luôn có người Hán thường trú, có không ít người đều thông hiểu tiếng Hán, Bạch Âm vương đặc biệt mời những người có trình độ cao nhất đảm đương việc thông dịch cho Tống Dương .

Thông dịch viên sớm đã tính đến lộ trình, nghĩ cũng không nghĩ liền đáp luôn:

- Cứ đi thẳng khoảng hai mươi ngày nữa, nhưng phải tránh các trạm gác của lang tốt, phỏng chừng phải chậm hơn một chút.

Tống Dương gật đầu, giơ tay chỉ lên bầu trời:

- Bây giờ đã đến thảo nguyên, trời cũng không tốt lắm, không biết khi nào sẽ mưa, để các huynh đệ phía sau trở về đi.

Những Sa dân đi cùng Tống Dương không quá hai ba mươi người, sau khi rời khỏi hoang nguyên bọn họ cải trang thành những thường dân chăn nuôi, nhìn không có chỗ nào kỳ lạ, sẽ không khiến người khác chú ý.

Nhưng ba mươi dặm phía sau bọn họ, còn có ba nghìn tinh nhuệ Bạch âm.

Đại đội nhân mã nếu cùng đi với Tống Dương , mục tiêu thật sự quá lớn, khó tránh sẽ bị bại lộ hành tung, thật muốn thu hút lấy sự chú ý của lang tốt, Tống Dương liền không muốn để bọn họ cùng đi. Nhưng để cho hẳn một đội hai mươi người đến biên giới, Bạch âm vương thực sự không yên tâm, nên mới nghĩ ra biện pháp bây giờ, đội quân tinh nhuệ chậm rãi đi sau khoảng ba mươi dặm, một khi phía trước gặp nạn, phía sau có thể kịp thời tiếp ứng.

Hai đội cách nhau ba mươi dặm, người Bạch Âm lại xây dựng sáu cái trạm thăm dò di động, mỗi đội một người, cách nhau khoảng năm dặm, bất luận hoang nguyên hay thảo nguyên đều thuộc phạm vi canh gác đặc thù của Sa dân, khi có chuyện có thể huy động cờ nhỏ giấu trong ngực hoặc thổi còi, đều có thể lập tức thông báo tới đại đội.

Cách sắp xếp này trong mắt người Hán không được xem là chu đáo, nhưng cũng đủ thấy tâm ý của Bạch Âm vương.

Kỳ thật dựa vào tâm tư của Tổng Dương, căn bản không cần “phô trương” như vậy, chỉ cần có một thông dịch đi cùng, tìm đúng phương hướng là đủ rồi, nhưng Bạch Âm vương rất trọng tình, không để hấn từ chối. Tổng Dương lúc đó cũng không từ chối nhiều, đến nay rời khỏi hoang nguyên tiến lên thảo nguyên, mới nhắc tới những Sa dân bên cạnh, bảo đội quân phía sau trở về.

Thông dịch căn bản không dịch những lời này cho lãnh đạo đại đội, liền lắc đầu đáp với Tổng Dương :

- Không phải mưa, mùa này, âm u như vậy, bầu trời đang giấu không phải trận mưa cuối cùng của năm nay, mà là trận đầu tiên.

Nói xong, y cũng ngẩng đầu, neho mắt nhìn cẩn thận những tầng mây trên bầu trời.

- Sẽ mưa rất lâu nhưng không mưa to, sẽ không ảnh hưởng tới hành quân, không có nhiều ảnh hưởng tới các dũng sĩ.

Búp bê sứ bên cạnh lúc này đột nhiên hỏi không đầu không cuối:

- Khổ Tát kia đâu?

Lúc đầu trên thảo nguyên, Tổng Dương chịu đủ những khổ cực mà khổ tát của lang tốt săn đuổi, thật sự hiểu được sự lợi hại của nó. Đến nay lại đi trên thảo nguyên, Sa dân dẫn đường sẽ cẩn thận tránh những thám mã của Khuyển Nhung, có thể chim ưng trên trời tùy ý bay lượn, hành tung hoàn toàn không thể đoán trước, hai bên rất có thể gặp nhau. Tiểu đội của Tổng Dương bây giờ là cải trang thành du mục, trong mắt chim ưng cũng không có gì đáng hoài nghi, nhưng ba ngàn bạch âm phía sau, làm sao có thể tránh được sự nghi ngờ của Khổ Tát?

Nếu bọn họ bị phát hiện, Lang tốt sẽ tới bao vây, Tổng Dương có nên vội quay lại cứu giúp? Cứu giúp là đi chịu chết, không cứu trong lòng lại thấy không nhẫn tâm, việc này rất đáng ghét, có thể miễn thì miễn. Đến bây giờ, ba ngàn Bạch âm đã không còn là bảo tiêu nữa, rõ ràng là đã bị trói buộc rồi.

Bạch Âm có ý tốt đưa tiễn, mình không những không cảm kích, trái lại còn thấy phiền toái, không khỏi có chút đáng ghét, cho nên Tổng Dương vẫn luôn ngại nói ra, nhưng Búp bê sứ không quản việc đó, sắc mặt của nàng chỉ cho Tổng Dương thấy, đối với những người ngoài luôn bình tĩnh, lạnh tanh, nên lời nói rất không kiêng kị.

Lần này thông dịch không dám tự mình làm chủ, quay đầu nhìn Búp bê sứ rồi thuật lại cho thủ lĩnh của đội vệ Bạch Âm, không ngờ người kia nghe xong không hề phản ứng, quang quác nói bằng tiếng man:

- Khổ tát tính làm gì? Căn bản không cần lo.

Sa dân là địch với mấy đời của dân du mục, tất cả Sa dân đều biết sự lợi hại của ưng săn, thông dịch thấy thủ lĩnh vệ đội nói rất nhiều việc, không dịch lại cho Tổng Dương nghe, trái lại còn nhún mày:

- Không thể không phòng, nếu không sẽ mất không ba nghìn Bạch Âm thanh lang, ông không lo tôi lại rất đau lòng.

Thủ lĩnh đội vệ trừng mắt nhìn thông dịch viên:

- Bọn họ ai ai cũng là huynh đệ tay chân của ta, ta còn để ý hơn người nhiều.

Nói xong gã lại cười:

- Người không biết, Bạch Âm chúng ta sớm đã tìm thấy biện pháp phá giải cho Khổ Tát rồi.

Thông dịch viên giật mình:

- Thật sao?

- Tính mệnh của ba ngàn huynh đệ có thể coi là trò đùa sao?

Thủ lĩnh đội vệ vẻ mặt đắc ý:

- Trong hai mươi năm nay Bạch Âm luôn cư trú bên cạnh thảo nguyên, sống dưới mắt của lang tử, nếu không thể tìm ra biện pháp đối phó, sớm đã bị diệt toàn tộc rồi, đâu còn có thể trở về đoàn tụ với các người.

Thông dịch rất hăng hái, mắt tò mò:

- Rốt cuộc là chuyện gì ? Mau nói nghe xem.

Thủ lĩnh vệ đội không đáp hỏi lại:

- Ta hỏi người trước, khi nào thì nhân lực của Khố Tát kém nhất, khi nào thì hung mãnh nhất?

Sa dân đều hiểu biết về ứng xử, kể lại tỉ mỉ những điều mình biết, thông dịch trả lời không chút do dự:

- Nhân lực của chúng bị giảm mạnh khi mưa lớn và sau cơn mưa; nhân lực trong đêm là tốt nhất, nhìn còn rõ hơn cả ban ngày, còn nữa, khi đuổi người, mùa đông không bằng mùa hè.

Thủ lĩnh vệ đội gật đầu:

- Vậy người có thể biết, tại sao lại vậy không?

Về mặt thông dịch không kiên nhẫn:

- Có gì nói mau.

Nếu phải nói ra, Sa dân ngôn ngữ chất phác, mắng chửi người còn hung hơn cả người Hán, “có cứt gì thì mau nói” so với cách nói “có cứt gì mau thả” còn rõ ràng hơn. Đời đời kiếp kiếp người ta đều nói như vậy, thủ lĩnh vệ đội cũng lơ đãng, tiếp tục nói:

- Không động não, mãi mãi cũng không hóa giải được sự uy hiếp của ứng xử.

Thủ lĩnh vệ đội lại giảng một bài cho thông dịch “có suy nghĩ thì mới có tương lai”, đương nhiên không tránh được phải nghe vài câu “có cứt gì thì mau nói”, lúc này mới tâm mãn ý tặc, đưa ra đáp án luôn:

- Đôi mắt chim ưng sắc bén, nhưng cũng bay trên trời cao, khi truy tung không chỉ nhìn thấy con mồi, mà nhìn thấy nhiều hơn hết là.... ...dầu.

Thông dịch có cái tật xấu, lúc mê muội liền nháy mắt, lúc này máy nháy liên tục không mở được:

- Dầu gì?

- Dầu trên người người, dầu trên người con người, dầu trên người con mồi...trên da thịt của con người đều có dầu trơn, chúng ta không tự nhìn thấy được, nhưng mắt ưng đặc thù, khi chúng ta hành tẩu trên thảo nguyên và phải lách cỏ, dầu sẽ để lại trên cỏ, mắt ưng nhìn từ trên trời xuống, chính là vết tích sáng loáng. Người nghĩ đi, có nghĩa là phía sau người đều có một “Sợi dây” phát sáng, nó đuổi theo sẽ dễ hơn nhiều.

Thông dịch há to miệng:

- Thật hay giả đấy?

- Làm sao là giả được..., người tự cân nhắc xem, khi trời mưa chim ưng đuổi không kịp người có nguyên nhân vì sao, tại sao mưa to lại nghỉ, khi mặt trời chiếu sáng, bản lĩnh truy đuổi của chúng trái lại lại bị giảm? Bởi vì nước mưa làm cho dầu trên lá cây cỏ bị trôi rồi; hơn nữa Khố Tát tại sao ban đêm lại mạnh hơn ban ngày? Bởi vì vết dầu chúng ta không nhìn thấy, trong mắt chim ưng lại trong suốt, ban đêm càng bắt mắt hơn ban ngày; Còn nữa, Khố Tát truy đuổi tội phạm mùa đông không bằng mùa hè, đạo lý đơn giản nhất là vì, mùa đông thì mặc nhiều quần áo, có thể che hết toàn bộ cơ thể, da thịt rất ít bị lộ ra ngoài, dầu để lại trên cỏ càng ít.

Thủ lĩnh vệ đội kiên nhẫn phân tích đạo lý này cho thông dịch.

Hai Sa dân cùng chỉ lên trời, một đồng cỏ, nói chuyện rất vui vẻ, để mấy người bằng hữu người Hán sang một bên, Búp bê sứ vẫn tốt, không tỏ thái độ gì chỉ im lặng chờ đợi, nhưng Tống Dương càng sốt ruột, hẳn thật sự không chịu nổi, túm tay áo thông dịch:

- Nói gì vậy?

Lúc này thông dịch mới nhớ ra chức trách của mình, đem tất cả những gì thủ lĩnh nói thuật lại, không thiếu một từ, Búp bê sứ nghe xong cũng ngạc nhiên, lạnh hết cả người:

- Cái này..., khó mà tin được?

Tổng Dương lại như thoảng có chút suy nghĩ, nói với Từ Oa Oa:

- Có một số ý, trước đây ta đã nghe qua cách nói này.

Hình như ta nghe nói trong cuốn “thế giới động vật” ở kiếp trước, đối với thị lực của chim ưng trác tuyệt, học gia sinh vật từng có một giả thiết, cho rằng mắt chim ưng đối với nước tiểu của những con thỏ, hoặc chuột sau khi rơi trên lá cây cỏ sản sinh ra một thứ quang phổ rất đặc thù, cho nên thị lực của chim ưng chỉ là một phương diện, điều quan trọng khác là chúng quen với những vết tích truy đuổi này, sẽ giảm thiểu phạm vi săn bắt, nâng cao xác suất thành công trên diện rộng.

Hai cách nói có chút gần giống nhau.

Búp bê sứ rất hứng thú:

- Ồ? Vưu thái ý nói với chàng sao?

Tổng Dương lắc đầu:

- Không phải cậu, là Triệu Trung Tường.

Búp bê sứ đương nhiên không biết Triệu Trung Tường là thần thánh phương nào, nhưng cũng không hỏi, chắc chắn là một nhân vật rất giỏi, mỉm cười nói với Tổng Dương :

- Nhân tài mà chàng quen thật không ít.

Đạo lý Khổ Tát truy đuổi không phải bừa bãi, trong hai mươi năm thường có Sa dân Bạch âm tới hoang nguyên, biên giới thảo nguyên, đếm không xuể đã bao lần săn ưng, nhưng chỉ cần có thể bảo bảo đảm da thịt không tiếp xúc với cây cỏ xung quanh, gặp thiên ưng lập tức chui vào đồng cỏ, phần lớn đều tránh được thăm dò.

Thủ lĩnh vệ đội còn sợ Tổng Dương lo lắng, dùng tiếng man giải thích mấy câu, ba nghìn Bạch Âm phía sau, mấy ngày trước khi chuẩn bị lên thảo nguyên, bắt đầu kết thành những chiếc áo tơi bằng cỏ khô bao quanh thân, ngoài mắt ra, gần như không có một khe hở, bảo đảm lúc hành tẩu sẽ không để lại “vết dầu”. Sau khi lên thảo nguyên bọn họ càng cẩn thận hơn, trên tuyến đường mọi người đi, đặc biệt chọn những khu cỏ cây phát triển mạnh, cả đường cây cỏ đủ để che người, binh sĩ đem thân mình ẩn dưới cỏ.

Thật ra mắt chim ưng sắc bén thế nào, cũng không thể nhìn xuyên qua vật, nguyên nhân mà tiểu thú hoặc con mồi trốn trong cây vẫn bị bọn chúng phát hiện không ngoài hai cái: Một là “dính dầu” loang loáng bắt mắt, khi cỏ cây lay động, “dấu vết” lóe vào đôi mắt chim ưng qua cây cỏ, Khổ Tát cho dù không nhìn thấy mồi, ít nhất có thể nhìn thấy “vết dầu” dài, do đó đột nhiên dừng lại, không bay về phía trước nữa, không cần hỏi, con mồi chắc chắn là trốn bên dưới.

Bạch Âm đã mất hai mươi năm để nghiệm chứng đạo lý này, phần lớn là không thể sai được, mà quan trọng hơn là sau khi người ta giải thích, Tổng Dương chỉ còn sót lại sự cảm động, ba nghìn tinh binh phía sau vì đi theo, bảo hộ mình, sau khi hành quân lên thảo nguyên hoàn toàn là ngồi xổm nửa người dưới cây cỏ, chậm rãi bước đi, dù sao nói đến phương pháp bỏ đi phản quang của vết dầu, thị lực thường thấy của chim ưng cũng rất khác thường, một đội quân ba ngàn người bí mật đứng dưới bãi cỏ rậm rạp kia, cho dù không để lại vết dầu, nhưng sức sinh trên trời cũng có thể nhìn rõ, cho nên đội ngũ dù sao cũng phải ẩn thân dưới cây cỏ, cẩn thận tiến về phía trước.

Sự vất vả của ba nghìn Bạch Âm không nói cũng biết.

Tổng Dương lắc đầu không nói thêm gì, chỉ có Búp bê sứ hiểu ý của hắn, nhẹ nhàng nói:

- Đều là vì nhau. Sa dân tính tình lương thiện chất phát là không sai, nhưng nếu không phải chàng vì họ làm nhiều việc, họ cũng sẽ không đối tốt với chàng như thế.

Tất cả giao tình trên thế gian này, đều có qua có lại, làm cho đối phương càng nhiều, giao tình cũng càng thêm thân thiết, sâu đậm, bình tâm suy xét, Tống Dương vì Bạch Âm, vì Sa tộc làm việc, đủ để được ba nghìn Bạch Âm vất vả hộ tống.

- Chẳng không cần phải thấy áy náy gì.

Búp bê sứ còn chưa nói xong, nhưng nói đến đây, vẻ mặt đột nhiên hiện ra chút do dự, sau thời khắc đó, cuối cùng vẫn phải thở dài một tiếng, ngậm miệng dừng lời.

Nàng định mạo hiểm đem việc đám người La Quan bị rơi dưới cốc biển hoa nói với Tống Dương, nhưng việc này thực sự khiến người ta thấy phiền não, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là nên giấu trước, có việc gì đều đợi sau khi vui vẻ trở về nhà mới nói tiếp.

Mấy ngày sau, hành trình của đám người Tống Dương cũng thuận buồm xuôi gió, theo như cách nói của Sa dân, mây gió ép trên đầu bọn họ không phải mây mưa chỉ là tuyết mai, không biết từ bao giờ, trong không trung bắt đầu bay xuống những bông tuyết. Hoa tuyết rất nhỏ, rõ ràng là cận băng, phong cảnh không hùng tráng mà có phần lẻ loi, ngược lại càng tăng thêm mấy phần hiu quạnh cho buổi đầu đông, khiến người ta cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Cho đến buổi giữa trưa ngày thứ tám khi họ đặt chân lên thảo nguyên, khi tiến lên phía trước khi nhìn lên khoảng không Tống Dương đột nhiên dừng bước, nói với bạn bên cạnh:

- Khó Tắt.

Ở trên cao, phía cuối tầm mắt, một con chim ưng đang chậm rãi xoay quanh.

Thủ lĩnh vệ đội lập tức thối còi, chỉ có sa dân mới có thể nghe thấy tiếng còi, cảnh cáo đại đội phía sau cẩn thận che lấp hành tích, Thông dịch lại nhắc nhở Tống Dương và Búp bê sứ không cần để ý, cũng đừng nhìn chim ưng đang bay nhìn là xong, bọn họ bây giờ là mục dân trên thảo nguyên, sẽ không bị chúng nghi ngờ. nhưng không ngờ, lời của thông dịch còn chưa nói xong, chim ưng trên trời cao hai cánh tung bay, hướng thẳng Tống Dương bay với tốc độ chóng mặt. Đợi sau khi cao ở trên đỉnh đầu bọn họ, phát ra ba tiếng kêu lạnh, bắt đầu xoay quanh tiếp.

Sắc mặt của thông dịch biến đổi, dùng tiếng man nói với thủ lĩnh mấy câu, lại quay đầu dặn Tống Dương và Tạ Tư Trạc:

- Sự việc không quá nghiêm trọng, nhưng cũng không cần quá lo lắng, đợi cho lang tốt tới kiểm tra xong, hai người nhớ không được nói chuyện, nếu có người hỏi hai người điều gì thì giả vờ là một cặp vợ chồng cảm diếc, mọi việc tự chúng tôi sẽ phối hợp.

Trước khi xuất hành Bạch Âm vương đã nghĩ đến có thể sẽ gặp trạm gác lang tốt kiểm tra, Sa dân bên cạnh Tống Dương đều đã được chọn lựa kĩ càng, thân thủ nhanh nhẹn, thông minh, tự không cần phải nói, điều quan trọng là tinh thông tiếng Khuyển Nhung, vả lại dáng người thấp bé... Cơ thể Sa dân bình thường cao lớn, so với người Hán, Khuyển Nhung, Thổ Phiên đều cường tráng hơn nhiều. Nhưng Sa dân không phải là dị chủng, cũng là người mắt đen da vàng, chỉ là trời sinh khung xương rộng lớn hơn chút.

Không đợi lâu, phía xa đã truyền tới tiếng vó ngựa, một đội lang tốt ba mươi người rong ruổi chạy tới, trên mặt bọn họ không có nhiều vẻ mặt đề phòng, có thể thấy bọn họ chạy tới kiểm tra là làm theo nguyên tắc, không phải là phát hiện ra điều gì bất thường.

Thủ lĩnh của Bạch Âm vệ đội cười ha ha mấy tiếng nghênh đón, sớm đã nghĩ ra lí do thoái thác, nói mình là du tộc lưu lạc, chạy đông tới biên giới hoang nguyên, mạo hiểm đánh chút dê vàng, sau khi thu hoạch xong chuẩn bị tới chợ lớn tây quan bán da lấy chút tiền trang trải.

Nhưng mục dân như vậy trên thảo nguyên rất nhiều, vì đủ loại nguyên nhân đã mất đàn, trở thành thợ săn lưu lạc, Ngũ trưởng lang tốt nhảy xuống ngựa tới chỗ đội ngũ Bạch Âm đi một vòng, dù sao cũng phải lật xem tầng tầng lớp lớp da dê vàng, thấy không có gì dị thường liền gật đầu, lại nói với Thủ lĩnh vệ đội:

- Thấy cơ thể các người cũng không tệ, có muốn tòng quân không? Phía trước đang chuẩn bị đánh nhau, lúc này tiền đội cũng có thể kiếm được vài lượng.

Cho dù không có nhiệm vụ trong người, thủ lĩnh vệ đội không giết lang tốt là không sai, nào còn có thể tham gia quân đội của chúng, lập tức lộ vẻ khó xử, cười ha hả, tuy không từ chối thẳng nhưng thái độ không muốn đi thì rõ như ban ngày.

Ác danh của lang tốt bên ngoài đã lan xa, nhưng vẫn rất thân thiết với đồng tộc, , Ngũ trưởng thấy thế cũng không ép, phất tay nói:

- Không muốn thì thôi đi, các người chuyển hướng đi, phía trước không đi được, vừa mới nói rồi, chuẩn bị có đánh nhau, trọng địa binh gia không để cho các người tới gần.

Nói xong, quay người lên ngựa chuẩn bị dẫn người rời đi. Nhưng trong lòng thủ lĩnh đội ngũ bỗng động, lại hô lên “ xin hãy đợi đã”, quay lại trên thân xe ngựa đỡ xuống mấy tấm da dê, chạy tới chỗ ngũ trưởng lang tốt, cười nói:

- Chúng tôi không đầu quân không phải vì sợ chết, chỉ là vì trong nhà còn có người già về trẻ con, nếu chúng tôi không trở về, bọn họ chỉ có con đường chết, tính mạng không phải của mình, thực sự có nỗi khổ tâm, thời tiết lạnh rồi, mấy tấm da dê này tặng huynh đệ buổi tối làm chăn đắp, coi như là tâm ý của chúng tôi.

Kỷ luật bên trong quân đội lang tốt rất nghiêm, không duyên cớ kỵ binh Khuyển Nhung là tuyệt không dám động tới một thanh củi của binh dân, nếu không quân pháp sẽ nghiêm trị. Nhưng người ta chủ động tặng đồ tới khao quân binh lại không nhận. Tấm da dê vàng mà Sa dân tặng đều là mặt hàng tốt, mà mùa này, món quà này chính là thứ mà binh sĩ cần nhất, Ngũ trưởng lang tốt vừa mừng vừa kinh ngạc, vội xuống ngựa nói cảm tạ.

Tổng Dương đứng một bên nhìn, trong lòng cân nhắc tới kỷ luật của kỵ binh Khuyển Nhung, tám mục kỷ luật học được thật không sai, chẳng trách tên của lang tốt uy chấn thiên hạ.

Nếu lang tốt có ý cười, tạ ơn, hơn nữa nói mấy câu rất thoải mái, sau khi khách khí mấy câu lại chuyện phiếm mấy câu, thủ lĩnh vệ đội thuận miệng hỏi:

- Phía trước phải đánh nhau, rốt cuộc là có chuyện gì? Đánh Sa dân hay đánh Hồi Hột?

Trương gia đại thiếu

324. Chương 83: Gặp Quỷ.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 83: Gặp quỷ.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ban đại nhân bỗng sợ run người, choàng mở mắt, trong lòng chỉ có một cảm giác: sống mà gặp ma...Già rồi, tinh thần không thể so sánh với thời trai tráng trước kia nữa, gần đây bận rộn giúp Bạch Âm vương mưu đồ địa vị Sa chủ, tinh lực bị tiêu hao nhiều, hôm nay vừa ăn xong bữa sáng ông đã thấy đui mù con người, trở về trưởng lại cảm thấy, không ngờ sau khi tỉnh lại ông lại nhìn thấy bầu trời mờ mịt.

Vốn ngủ trong trướng, sau khi tỉnh lại phát hiện mình nằm ngoài đồng cỏ, đây không phải là gặp ma thì là gì?

Mà đợi ông ngồi xuống, nhìn thấy một đám người đứng phía trước, ông càng giật mình, khái niệm “người gặp ma” cũng biến thành “gặp quỷ sống”.

Tề Thượng, Ba Hạ, A Y Quả, Mộ Dung Tiểu Uyển, La Quan sớm đã chết dưới đáy cốc rồi, xác chết chìm xuống bùn, tất cả đều như rõ ràng đứng trước mặt mình, hoặc cột nhà, hoặc thân thiết nhìn mình, may mà bây giờ là ban ngày, nếu là ban đêm, Ban đại nhân sẽ bị lỗ cuộc hẹn một năm với Tổng Dương.

Trước mặt rậm rạp rập rập, ước chừng hơn trăm người, mấy thủ lĩnh đứng ở đầu hàng, ngoài đám người Tề Thượng ra Ban đại nhân cũng đều quen biết: Cố Chiêu Quân luôn chấp hai tay, hòa thượng xinh đẹp Thi Tiêu Hiểu, vợ chồng Bạch tiên sinh, ni cô Vô Ngự và khổ tu cầm Vân Đỉnh..., những bằng hữu hung mãnh của Tổng Dương, gần như đều tề tựu đủ.

Sau khi Tổng Dương và Búp bê sứ mất tích trên thảo nguyên, các nhân vật có thể lực như Tạ Môn, Phó Đăng lần lượt lên thảo nguyên tìm người, Vô Ngự và Vân Đỉnh cũng rời khỏi đại lễ cúng thất tuần của Đại phật sống, đổi hướng lên thảo nguyên, sau khi mọi người tụ hợp lại, vừa thu thập được manh mối hữu dụng, vừa truy tung theo hướng Tổng Dương mất tích.

Khi đám người Tề Thượng trèo lên khỏi cốc, lão Cố cùng mọi người cũng tới biển hoa, không lâu sau hai bên đã gặp nhau. Thấy bọn họ vẫn còn sống, lại biết được tin từ La Quan rằng Tổng Dương “ hồi sinh”, mọi người đều vui mừng khôn xiết. Nhưng mọi người lên thảo nguyên không đơn giản chỉ là tìm Tổng Dương, ít nhất điều mà Tạ môn xem trọng là Tạ Tư Trạc, Tổng Dương có lẽ đã thoát hiểm, nhưng Tạ Tư Trạc còn trong tay Sa dân.

Không lâu sau, mọi người tìm thấy doanh địa cũ của Bạch âm vứt bỏ, men theo dấu tích Bạch âm để lại đã truy tung được, cuối cùng bốn ngày trước đã đuổi đến nơi, nhưng muốn trong gần trăm nghìn người tìm ra mục tiêu đâu phải là chuyện dễ dàng? Lúc này Bạch Âm lại đang bận rộn cho lần di chuyển thứ hai, chuẩn bị trở về chỗ tụ cư của đại tộc, trở về nơi mà tổ tiên để lại, trong doanh địa loạn không giống cái gì cả, đây lại là cơ hội cho đám người Hán nhập vào, một cao thủ tìm kiếm vài ngày, cuối cùng tìm thấy Ban đại nhân. Do Lạt Ma Vân Đỉnh võ công cao nhất ra tay, nên thần không biết quỷ không hay đã lén lúc ông ấy đang ngủ đưa ra ngoài.

Cũng may Tổng Dương xin Ban đại nhân ở lại, nếu không mọi người cho dù tìm thấy nơi này cũng sẽ không biết Tạ Tư Trạc rốt cuộc đi đâu, nói không chừng sẽ gây ra đại họa. Đợi Ban đại nhân kể lại đầu đuôi sự tình, tất cả mọi người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đặc biệt là biết tiểu thư và Tổng Dương trở lên thân thiết lạ thường, đám người của Tạ Môn lại càng cười toe toét.

Trong trận chiến bão cát ở biển hoa, La Quan đã từng giết không ít người của bộ tộc Bạch Âm, bọn họ cũng là Sa dân tự tay ném xuống đáy cốc, lúc này tuy nói không còn nhiều uất hận, nhưng khi gặp nhau, trong lòng sẽ không thoải mái, rõ ràng cũng không tiến vào doanh địa, phiên Lạt Ma Vân Đỉnh chạy vào một chuyến, đem Ban đại nhân trở lại trưởng. Mọi người lúc này rời khỏi, cũng giống như Tổng Dương đi đến Hồi Hột. Một đoàn người đều mong mỏi có thể đuổi theo Tổng Dương, sớm có thể đoàn tụ; ngoài ra cánh đồng hoang nguyên vẹn về hướng tây bắc, rất gần với Hồi Hột.

Đúng lúc đám người Cố Chiêu Quân bắt đầu lên đường, thủ lĩnh hộ vệ đội Bạch Âm đang tươi cười, phát tay tiễn lang tốt.

Thủ lĩnh hộ vệ quay người về phía Tổng Dương, nói sự tình đã thăm dò được, thông dịch đứng bên cạnh phiên dịch:

- Hồi Hột và Khuẩn Nhung khai chiến rồi.

Sự kiện lớn, Tổng Dương và Tạ Tư Trạc nhìn nhau kinh ngạc, thủ lĩnh hộ vệ tiếp tục nói:

- Tại sao thì chưa được rõ ràng, nhưng lần này là Hồi Hột chủ động đánh, Lang tốt ở đây triển khai chiến trường, còn có một trận lớn, nhưng nhìn bộ dạng của lang tốt, rất tin tưởng đối với trận chiến này.

Hai câu nói xong, thủ lĩnh hộ vệ im miệng, tin tức này đối với Tổng Dương lúc này đúng như là “giải khát”, truy vấn:

- Nói cụ thể xem.

Thủ lĩnh hộ vệ sắc mặt rất kém, tin tức của gã có từ tiểu đội trưởng, một tiểu quan nhỏ nhất ngoài các binh sĩ bình thường trong lang tộc, trước đây đừng nói những trọng yếu quân tình sẽ không bao giờ tiết lộ với thường dân, cho dù vị Ngũ Trưởng kia muốn nói, e là y cũng không nói ra trong điểm gì, bây giờ thủ lĩnh hộ vệ lại còn có gì cụ thể để nói đây.

Tổng Dương nhìn về phía xa, không nhìn ra gì hết, lại quay đầu nhìn Tạ Tư Trạc, ánh mắt có chút trưng cầu.

- Lang tốt xa xa đã bao vây lại thành chiến trường, từ chỗ chúng ta thậm chí không nhìn ra dấu tích hoạt động của kị binh Khuyển Nhung, đủ thấy chiến trường rất lớn, quy mô trận này tuyệt đối không nhỏ, chỉ dựa vào ba nghìn người phía sau của chúng ta, chịu chết cũng không đủ nhìn, cái gì cũng không làm được.

Tạ Tư Trạc không cần hần mở miệng liền nói rõ điều quan trọng.

Có lẽ thật sự là ý trời đã định, Tạ Tư Trạc luôn có thể hiểu được tâm tư của Tống Dương, đương nhiên, ngoại trừ những lúc hần phát điên.

Tống Dương đích thực đang nghĩ, xem liệu có thể dựa vào ba nghìn người phía sau để làm được điều gì không, giúp Hồi Hộ chính là giúp Nghĩa huynh, điểm này còn chưa nói: ngoài ra, Khuyển Nhung giết sứ đoàn Nam Lý, càng khiến Tống Dương “nổi cơn điên loạn”, luôn muốn lấy mạng bọn họ, Tống Dương chưa bao giờ từng chịu thiệt như vậy, không muốn báo thù mới là chuyện lạ.

Nghe Tạ Tư Trạc nói có đạo lý, Tống Dương hơi nhụt chí, Tạ Tư Trạc lại cười với hần:

- Ở lại không phải là không thể, nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể động.

Tống Dương lắc đầu:

- Xa như vậy, không nhìn thấy gì hết, lại không có cách nào tới gần, vẫn là thôi đi, lách đường mà đi.

Thủ lĩnh hộ vệ ngồi xổm xuống, lấy một cái que vẽ lên mặt đất, còn đang ở bên cạnh thương lượng với đồng bạn, quy hoạch lại con đường phía trước. Lách đường nói ra thì rất dễ dàng, nhưng phía sau bọn họ còn có ba nghìn Bạch Âm, muốn tránh khỏi trận chiến lớn đột nhiên xảy ra mà không bị Lang tốt phát hiện, thế nào cũng phải nghiên cứu kỹ lưỡng, ước chừng một canh giờ, Sa dân ngồi túm tụm lại, vẫn không thể tìm ra con đường hoàn hảo. Chính lúc này, đám Lang tốt đã đi xa, ứng sẵn vừa trở về trạm canh gác lại phát ra một tiếng kêu, cánh chim vỗ phần phật, bay về hướng bọn họ.

Thông dịch giật mình, nhú mào nói:

- Sao lại tới rồi?

Sau đó hỏi thủ lĩnh hộ vệ:

- Phải chăng là đã phát hiện ra huynh đệ Bạch Âm phía sau?

Khố Tát trước đó đã tới một lần, trừ phi phát hiện ra tình hình mới, nếu không tuyệt đối không bay lại nữa.

Thủ lĩnh hộ vệ cũng không biết là có chuyện gì, về mặt nhìn gấu gao chim ưng trên bầu trời, tạm thời không nói gì. Đến lượt Tống Dương, sau khi nhìn lên một lát, nói:

- Không phải tới phía chúng ta, nó bay rất chậm.

Hùng ưng tung cánh, khi bay tốc độ nhanh dữ dội? Vừa rồi sau khi phát hiện ra đám người Tống Dương, thử vài cái thì bay xung quanh đỉnh đầu bọn họ, để chỉ phương hướng cho lang tốt, nhưng lần này tuy nó cũng bay về hướng đám người Tống Dương, nhưng tốc độ lại rất chậm, từ từ hướng về phía trước. Tâm tư mọi người không tệ, một khi được nhắc nhở thì hiểu liền, lần này Khố Tát đang theo dõi một mục tiêu khác trên mặt đất.

Chỉ là trùng hợp thôi, “mục tiêu” kia đang chạy trốn về phía Tống Dương, chim ưng đương nhiên cũng thông thả đuổi tới.

Tống Dương không do dự, nói với đồng bạn:

- Nhân cơ hội Lang tốt còn chưa tiến lên, ta qua đó xem xem.

Thủ lĩnh hộ vệ cũng rất vui vẻ:

- Đoàn người tất cả đi qua.

Lời vừa nói rơi xuống, mọi người đều đứng dậy, nhanh chóng tiến ra đón.

Chiều ngược nhau, chạy như bay, hai bên bước chân rất nhanh, rất nhanh đoàn người Tống Dương đã đón được “mục tiêu”, nhưng có chút không ngờ, đối phương tuy mặc y phục của du mục, nhưng làn da đen trắng, hốc mắt rất sâu, rõ ràng là người Hồi Hột.

Người này biết đỉnh đầu có Khố tát theo dõi, không bao lâu kỵ binh Lang tốt sẽ truy đuổi tới, nên đang chạy như điên. Đột nhiên gặp được một đoàn du mục từ trước mặt đi tới, đôi mắt lộ ra tia hung quang, không nói lời nào, rút đao đâm tới. Tống Dương đầu thế để gã hành hung, lập tức xông về phía trước vung vàng nắm lấy tay gã, trầm giọng nói:

- Chớ sợ, người mình cả.

Đơn thuần là bản năng mở miệng, nói tiếng Hán, Tống Dương vốn không hi vọng đối phương nghe hiểu, không ngờ tay người Hồi Hột đó khẽ động đây, rõ ràng có thể hiểu ý của hắn, gần như trong nội địa Khuyển Nhung đột nhiên nghe thấy tiếng Hán, khiến người này cảm thấy có chút không thể tin nổi, ngẩng đầu nhìn kỹ Tống Dương mấy lần, càng khiến người ta không ngờ, trên mặt người Hồi Hột này lộ ra sự kinh ngạc, tiếng hán cổ quái cứng ngắt:

- Người là....Tống Dương vương gia?

Đối phương nhận được chính mình, Tống Dương cũng có chút kinh ngạc, gật đầu:

- Người quen ta?

Nói xong, lại nhìn kỹ người Hồi, không có chút ấn tượng nào, không ngờ nhìn thấy bên sườn của người Hồi bị trúng tên, bị thương rất nghiêm trọng. Tên không có lông, xuyên sâu vào cơ thể, quả nhiên sau khi người Hồi Hột đó trúng tên đã dùng tay bẻ phần thân tên.

Người Hồi Hột hoàn toàn không nhìn thấy vết thương của mình, sắc mặt rất vui vẻ, nhưng tiếng Hán của gã rất dở, mở miệng nói cũng là cổ sức, cũng không thể nói thêm từ nào, vội đến mức không muốn dậm chân. Tống Dương đầu óc chuyển động rất nhanh:

- Vô phương, người nói tiếng Khuyển Nhung cũng được, ta có thông dịch.

Người Hồi Hột này xâm nhập vào cảnh nội Khuyển Nhung, lại bị Lang tốt truy sát, phần lớn là thám mã của đội quân tiền tiêu, gã đương nhiên thông hiểu ngôn ngữ thảo nguyên.

Quả nhiên, sắc mặt người Hồi Hột thả lỏng, lập tức mở miệng, nói tiếng Khuyển Nhung rất lưu loát, thông dịch đứng một bên dịch cho Tống Dương:

- Gã từng gặp người ở Nhất Phẩm Lô, lần trước Hồi Hột tới Nam Lý gã cũng từng đi theo, cho nên biết người. Gã nói gã là sư huynh của A Hạ. Gã còn hỏi người tại sao vẫn chưa chết?

Cuối cùng một câu người Hồi Hột nói với Tống Dương vẫn là “không ngờ ngài vẫn còn sống”, kết quả người Hồi Hột nói tiếng Khuyển Nhung, Sa dân dịch tiếng Khuyển Nhung thành tiếng Hán, điều này rất có hương vị.

Tống Dương có thể hiểu được ý của đối phương, làm sao có thể so đo tí mĩ, mà nghe đến A Hạ, trong chốc lát khiến hắn cảm thấy thân thiết vô cùng. Lúc này cười gật đầu, giơ tay dùng sức vỗ bả vai của đối phương, cười nói:

- Đại cữu ca của nghĩa huynh ta à.

Tạm thời không bỏ qua giao tình này, quay đầu nói với thông dịch:

- Tìm cách cứu người này đi.

Lang tốt buông xuống, có chuyện gì thì cũng phải qua được cửa ải này hãy nói tiếp được.

Đối với tiếng Hán người Hồi Hột có thể nghe nhưng không thể nói, nghe thấy Tống Dương lập tức lắc đầu, ra hiệu bằng tay với Sa dân thông qua thông dịch, ý là bảo hắn tiếp tục dịch:

- Hành tích của ta đã bị bại lộ, sau khi gặp được các người nếu biến mất không thấy, Lang tốt sẽ hoài nghi Vương gia.

Đội phiên dịch chuyển lời xong, gã đột nhiên quỳ xuống:

- Nhưng trên người ta còn có một quân tình cực kỳ quan trọng, sự tình quan trọng, nếu Vương gia có thể thay ta truyền lại, ta chết cũng không uổng.

Khổ Tắt trên trời truy tung, nếu không gặp đoàn người Tống Dương, gã tuyệt không có hi vọng trốn thoát; nếu là dựa vào sự che chở của Tống Dương, bản thân có thể chạy trốn hay không thì vẫn chưa biết được, nhưng nhất định sẽ liên lụy tới Tống Dương, điều này là có tội lớn.

Huống chi sống chết của bản thân gã vốn đã không còn để ý nữa rồi, điều quan trọng là phải truyền lại quân tình cho đại đội, trước mắt có thể nhìn thấy chỉ là Tống Dương.

Tuy đang gặp vận rủi, trong lúc thoát mạng, sự phán đoán của người này với mọi việc vẫn rất chính xác, đủ thấy là một nhân vật khôn khéo.

Tống Dương vội vàng đỡ gã dậy:

- Nói đi.

Hồi Hột khai chiến với Khuyển Nhung, người dẫn đầu là gia tộc nhà A Hạ hành động trước, bộ tộc dũng mãnh, tấn công địch khi chúng chưa chuẩn bị, những người đột phá được lựa chọn là rất chính xác, chiến thuật vận dụng lại thêm một chút may mắn, biên phòng Khuyển Nhung bị họ đánh thẳng vào.

Đi theo đoàn quân Hồi Hột tiếp cận với quy mô lớn, tuyến tây của Khuyển Nhung cả quân ứng chiến, hai vạn tinh binh của gia tộc A Hạ đã tiến vào lòng quân địch.

Lúc này dọc biên giới hai nước đều triển khai hội chiến, công phạt giằng co lẫn nhau không ngớt.

Ở biên giới hai nước đều có những mảnh tướng tinh binh tụ tập, vốn là có tình hình thế lực ngang nhau, nhưng hiện giờ i Khuyển Nhung đang bị hai vạn tinh binh Hồi Hột tiến đến sau lưng, không ngừng chịu tổn hại, cả trận tuyến đều gặp nguy cơ.

Áp lực của quân mã biên giới Khuyển Nhung rất lớn, khó có thể điều động thêm trọng binh để tiêu diệt bộ tộc a Hạ. Dựa vào lẽ thường thì, sau khi địa thế biên quân Khuyển Nhung được mở rộng, đóng quân cũng không nhiều, A Hạ đã dẫn binh tới sau địch, xung quanh gần như không thể có kẻ địch gây uy hiếp cho nòng được. Đội nhân mã muốn tiêu diệt A Hạ , phải quay về nước điều khiển trọng binh tới đây, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, đội lúc tấn quân của Khuyển Nhung tới, e là quân đoàn biên cương đã sớm bị sụp đổ rồi.

Xem ra thế chiến hiện giờ rất có lợi đối với người Hồi Hột, đại quân trên đại mạc tập kết, chiến trường cuộn cuộn không ngừng duỗi; biên quân tuyến đông lại tiến tới thảo nguyên, A Hạ thì ở sau lưng xuất quỷ nhập thần, Lang tốt bị dả kích trầm trọng.

Chỉ là “nhìn qua thì thấy rất tươi đẹp”.

Người Hồi Hột không biết Quốc Sư Đại Yến dùng triệu lượng vàng mua hàng trăm nghìn lang tốt, không biết Khuyển Nhung sớm đã bắt đầu điều binh chuẩn bị mùa đông tới sẽ tấn công đại mạc, càng không biết hàng trăm ngàn Lang tốt này đóng quân ở biên giới Khuyển Nhung cách đó không xa.

Cho rằng đã ở sau lưng địch, tạm thời tộc nhà A Hạ có thể an toàn, căn bản không biết, phía sau nòng không xa còn giấu hàng triệu lang tốt.

Đến nay, phía trước Tống Dương không xa, chính là đội quân Lang tốt đang mai phục, A Hạ hành quân theo hướng mà Ngũ Trưởng dẫn đường, lại không biết người ta đã bố trí xong túi tiền. Một bên một trăm ngàn, một bên hai trăm ngàn, lại là không đề phòng, một khi người Hồi Hột bước vào bẫy, đâu còn có hi vọng trốn thoát, tất nhiên là vô hình. Lại nghĩ thêm một bước, tiêu diệt toàn tộc A Hạ Lang tốt sẽ tiếp tục tây tiến, Hồi Hột không tính tới mười vạn Lang tốt đang hành quân sung sức . Đến lúc đó tan tác phải chăng phải chính là biên quân Hồi Hột hay sao.

Nếu như theo cách đánh thông thường, dựa vào địa thế cố thủ, cho dù mười vạn tinh binh Khuyển Nhung, người Hồi Hột cũng căn bản có thể giữ vững biên cương, chưa chắc sẽ bị đánh tan nhanh chóng. Nhưng bẫy

giờ bọn họ cho rằng hình thế của mình có lợi, trước khi đánh tuyến đầu đương nhiên phải đánh từ Hùng quan đánh ra.

Lại nói về tộc quân của A Hạ, rút cuộc là bộ đội tinh binh huấn luyện có tổ chức, cho dù không thấy tình hình nguy cơ, khi thân trên chiến trường các thủ đoạn bình thường cũng vẫn là giống nhau sẽ không ít, vị “tộc huynh” trước mặt Tổng Dương này phụ trách trạm canh gác phía Đông, để bảo đảm sự an toàn của tộc quân, gã mang đội ra xa hỏi tình hình quân địch, bốn ngày trước khi đi qua nơi này, còn chưa phát hiện ra điều bất thường, thật không ngờ, khi trở về đại đội lại đột nhiên phát hiện, nơi này đã bị một đội quân Khuyển Nhung có quy mô lớn chiếm đóng.

Đáng tiếc “tộc huynh” còn chưa thể truyền được tin thì đã bị đối phương phát hiện, chạy trốn đến bây giờ, những người khác đều bị bắn chết, chỉ còn lại một mình gã.

Tận lực rõ ràng, người Hồi Hột đại khái đã nói rõ chuyện, việc mà gã nhờ Tổng Dương làm cũng rất rõ, nghĩ cách vượt qua trận địa của địch, báo tình hình cho A Hạ.

Việc này tuyệt không đơn giản chỉ là sự sống chết của A Hạ, còn liên lụy tới sự thành bại của cuộc đại chiến ở biên giới, sự tồn vong của vô số chiến sĩ người Hồi Hột.

Ngoài ra, nguyên nhân thực sự mà Hồi Hột khai chiến với Uyển Nhung, “huynh tộc” cũng nói thẳng ra với Tổng Dương.

Đại Khả Hãn tự huyễn thần miếu, mượn cơ để khai chiến, chân tướng sự việc tuyệt đối cơ mật trong Hồi Hột, ngoài mấy người hành sự ra phần lớn là không có ai biết, việc lớn như vậy A Hạ đương nhiên cũng không dám tùy tiện tiết lộ với đồng tộc, một khi để lộ tin tức, để bách tính Hồi Hột biết được di tích tổ tiên để lại là Đại Khả Hãn đốt, thì sẽ không thể nào không tạo phản.

Nhưng tuy không có chứng cứ, nhưng nguyên nhân của trận đánh này, A Hạ vẫn nói cho người thân biết: Một là để báo thù cho Tổng Dương, hai là vì muốn gia tộc A Hạ lập công. Về “lạo dịch độc nguyên”, A Hạ không nhắc tới, đó cũng là việc cơ mật.

Lúc này tiếng vó ngựa từ xa xa mơ hồ truyền đến, bụi đất bay lên ngàn ngút, hàng trăm kỵ binh Khuyển Nhung đang phi tới, hiển nhiên Lang tốt rất coi trọng những thám tử Hồi Hột kia.

Người Hồi Hột ánh mắt lợi hại, không cần quay đầu, chỉ nhìn vẻ mặt của Tổng Dương là biết truy binh đang tới, gật đầu với Tổng Dương, lại lần nữa cố gắng nói bằng tiếng Hán:

- Kính nhờ Vương gia.

Lập tức lại nhìn về phía Sa dân, nói bằng tiếng Khuyển:

- Các huynh đệ, xin lỗi, nhưng nhớ rõ, nhất định nhất định không thể thả ta.

Nói xong con dao trong tay chém vào bả vai của một sa dân, sức gã dùng không lớn không nhỏ, thấy máu nhưng vết thương không sâu, càng không đủ làm thương tới gân cốt, mà sau đó người Hồi Hột lại phi thẳng vào một Sa dân khác đạp hấn ra, cướp đường bỏ chạy.

Hơn hai mươi vị trai tráng “du mục”, nếu bị một người Hồi Hột bị thương gây trọng thương rồi trốn thoát, đội Lang tốt qua đây căn bản không có cách nào giải thích, thủ lĩnh hộ vệ Bạch Âm cũng quyết định rất nhanh, cúi đầu nói nhỏ:

- Xin lỗi người.

Một chiêu hổ vồ làm người Hồi Hột lăn trên mặt đất, trở mình gắt gao đè xuống.

Tổng Dương mặt mày nhăn nhó, cũng làm ra vẻ như đang giúp đỡ, đồng thời nói với người Hồi Hột:

- Ta tiễn người đi.

Thời điểm như vậy, hoàn cảnh như vậy, bất cứ ai cũng hiểu “tiễn” là ý gì, người Hồi Hột nếu rơi vào tay lang tốt, rất định sẽ bị tra tấn thâm hiểm mà chết, cái chết như vậy làm sao thoải mái vui vẻ bằng bây giờ.

Nhưng người Hồi Hột vừa liều mạng giãy dụa, vừa ra sức lắc đầu:

- Không được, để ta sống, cho lang tốt..., sẽ không hoài nghi.

Tổng Dương giơ tay nhét một viên thuốc vào miệng gã. Nửa canh giờ sau người này bị trúng độc, lục phủ ngũ tạng thổ huyết mà chết, sau khi chết đau khổ trong nháy mắt, nhưng không phải chịu cực hình khổ cực.

Không thể làm gì hơn, Tổng Dương lặng lẽ thở dài.

Trương gia đại thiếu

325. Chương 84: Bạch Âm Vương Không Được, Nhưng Người Thì Được

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 84: Bạch Âm vương không được, nhưng người thì được

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Không lâu sau, Lang tốt ập tới cướp lấy tội phạm từ trong tay Sa dân, một vị quan trưởng tiến lên hỏi vài câu, thủ lĩnh Sa dân trả lời đầu ra đó, nói là thấy Khố Tát thăm dò liền biết có kẻ địch chạy tới, nên tiến lên xem có giúp được gì không, kết quả người Hồi Hột đó đâm dao thẳng tới, còn làm thương một vị huynh đệ.

Lang tốt chỉ nói gã liên kết với kẻ thù bên ngoài đồng tộc, việc này là rất bình thường ở biên giới thảo nguyên. Đối với bọn người Tổng Dương cũng chưa sinh nghi, trái lại còn ca ngợi, lập tức bọn chúng đem người Hồi Hột kia lên ngựa và trở về doanh địa, thủ lĩnh Bạch Âm lùi lại phía sau hai bước, cười lớn nói:

- Chúc đại quân kỳ khai đắc thắng, rong ruổi thảo nguyên.

Lang tốt lên tiếng đáp lại lời chúc phúc, mà người Hồi Hột kia bị trọng thương, bị bắt, tính mạng không thể kéo dài cũng lộ ra nụ cười, gã biết lời chúc phúc của Sa dân là nói với gã.

Kỵ binh Khuyển Nhung rời khỏi, đoàn người Tổng Dương cũng không liệu lĩnh, tạm thời đứng tại chỗ, Tổng Dương cúi đầu không nói gì, Sa dân đương nhiên cũng không làm phiền hắn, nhưng cũng không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ có Tạ Tư Trạc có thể hiểu được tâm tư của hắn, tới bên cạnh nhẹ nhàng nói:

- Muốn giúp Hồi Hột sao?

Tổng Dương gật đầu.

Cho tới nay, Tổng Dương tuy vẫn coi “Nhật Xuất ô Phương” là một người họ hàng xa vắng, thường qua lại tin tức, nhưng luận tới giao tình, không được mấy phần quan tâm, càng chưa thể xem là tri kỷ. Nhưng rất rõ ràng, Tổng Dương coi nhẹ ý nghĩa của sự “trao đổi hỏa tâm ngọc”, trong lòng người Hồi Hột.

Nếu như lúc đầu Đại Khả Hãn chuyển hòa thân Nam Lý lên đầu Tổng Dương, là một niềm vui bất ngờ cho hắn, vậy bây giờ báo thù cho hắn càng khiến hắn thêm vài phần cảm động.

Trên đời này, ngoài sự ràng buộc ra, cách đối nhân xử thế của Tổng Dương không ngoài tám chữ: tùy tâm tùy tính, có qua có lại.

Bốn chữ đối với mình, bốn chữ đối với người.

Xuyên qua chiến trường đi cảnh báo cho A Hạ, tránh cho nàng trung phục là nhất định phải làm, nhưng chỉ làm như vậy không đủ, Tổng Dương còn muốn giúp Hồi Hột đánh thắng trận chiến lớn này

Sau khi đợi Tổng Dương gật đầu, Tạ Tư Trạc lại tiếp tục hỏi:

- Đang nghĩ tới Bạch Âm?

Nhật Xuất Đông Phương vì báo thù cho Tống Dương mà xuất chinh thảo nguyên, một khi đã như vậy, Tống Dương sẽ cho nghĩa huynh một trận đại thắng... Hắn nghĩ như vậy, nhưng hai nước đang tiến vào cuộc đại chiến trọng binh, một vị Đại tông sư còn không bằng một nghìn binh càn có lợi ích thực tế, Dựa vào bản thân Tống Dương, việc có thể làm thực rất có hạn, cho nên hắn đem chủ ý đặt lên đầu Bạch Âm.

Tống Dương giang hai tay lên,:

- Ta không làm Thường Xuân Hầu nữa rồi, đại ấn đưa nàng, cái gì cũng bị nàng đoán được, việc này quá tệ ta không làm cách nào.

Người trong lòng bỗng nhiên trêu đùa, khiến Từ Oa Oa cười thất thanh:

- Đừng, cái đó quá nặng nề, thiếp không cầm được, sau này thiếp cũng không đoán nữa.

Cười vài tiếng, Tạ Tư Trạc thu lại nụ cười, tiếp tục nói việc chính:

- Dựa vào Bạch Âm thì không đủ, việc này chàng phải nghĩ cho kỹ, dựa vào tính tình của Bạch Âm và ân huệ của chàng đối với họ, muốn họ xuất chinh đánh một trận có lẽ không khó, nhưng đơn thuần dựa vào hai vạn người, cũng không có tác dụng gì, nói không chừng còn nguy tới tính mạng, được không bằng mất.

Tống Dương nhú mày, không hiểu rõ lời của Tạ Tư Trạc, nàng lại kiên nhẫn:

- Nói cách nghĩ của chàng trước đi.

Tính toán của hắn giờ rất rõ ràng, tự mình vượt qua trận địa để đến cảnh báo với A Hạ, biết Khuyển Nhung còn có trọng binh mai phục. Nhất định sẽ chuyển công sang thủ, cố gắng kiên trì. Ngoài ra muốn Sa dân tùy tùng trở về doanh địa xin Bạch Âm vương xuất binh tiếp viện. Một chiến dịch lớn như vậy không phải chỉ mấy ngày công kích là có thể xong, nhanh nhất bốn ngày nữa, hai vạn Bạch Âm sẽ ra nhập chiến trường, Bạch Âm lúc đó cũng tương đương với tộc quân A Hạ bây giờ, quấy rối sau lưng địch.

Theo cách nghĩ của hắn, hai đội sẽ giằng co, phía sau đột nhiên chạy tới hai vạn quân địch, đây là việc mà không ai chịu được, tộc quân A Hạ bây giờ có thể khiến biên quân Khuyển Nhung nguy ngập, một tháng sau, Bạch Âm có thể khiến Lang tốt đại loạn, xu thế thắng của Hồi Hột sẽ tăng lên.

Tống Dương cũng không phải dân đen, hắn đã học mấy tháng binh pháp ở Yến Tử Bình.

Tạ Tư Trạc trừng mắt nhìn, xem ra là muốn bác bỏ, cho nên trước khi nói, đôi mắt liếc nhìn Hầu gia, Tống Dương cười:

- Nói đi.

- Bạch Âm cứ coi như là có thể đánh, nhưng nếu quấy rầy, bọn họ và tộc quân A Hạ không thể so sánh với nhau.. Không cần hỏi, A Hạ cả đoàn đều là kị binh, hành động rất nhanh, hôm qua vừa đánh tới đó, hôm nay lại tập kích nơi này, đến vô hình, đi vô tung, hành động như gió, đây mới là điều cơ bản. Một trận chiến lớn vậy, chàng nói biên quân Khuyển Nhung thực sự không điều động một đội quân bao vây A Hạ sao? Không phải không điều động được, mà là có điều động thì cũng vô ích. Mọi người đều là kị binh, Lang tốt không đánh nổi nàng ta. Thủ phát cũng là người Hồi Hột có ngựa, chạy rất nhanh, tiết kiệm được thể lực, cho nên một người có thể thành hai người, thậm chí ba người. Nhưng Bạch Âm là quân bộ binh, cho dù tập kích thành công cũng là một cú mua bán, đánh một trận e là không chạy được bao xa, kỵ binh Lang tốt đã đuổi tới.

- Tuy rằng không biết biện pháp cụ thể, nhưng có thể chắc chắn, A Hạ có liên lạc với quân đội bạn ở tiền tuyến, ít nhất có bố trí trước. Nàng ta sẽ không đánh không có mục đích, mục tiêu nàng ta đánh là đã sớm xác định rồi, điều này mới có thể thực sự làm thương hại đến quân địch; nhưng Bạch Âm tới rồi, nhanh chóng nhập chiến, tiền tuyến dài như vậy, họ căn bản không biết đánh tới nơi nào, chỉ có thể chạy tới như gặp may, đội gặp quân địch thì động thủ, hao phí thể lực không tính, chỉ e không đợi họ tìm thấy quân địch, thì đã bị địch phát hiện rồi.

- Cho dù Bạch Âm chạy nhanh hơn ngựa, cho dù họ nhận được tin của Hồi Hột, biết mục tiêu đang ở đâu vẫn vô dụng. Trận đánh này rất lớn, hai nước không ai dám coi thường, hiện giờ trên bầu trời thảo nguyên bay đầy những con ưng săn, đại quân phía sau thường xuyên điều động, lần lượt tiếp viện cho tiền tuyến. Bạch Âm đến chiến trường, ít nhất cũng mất một tháng lúc đó nơi này không còn là một mảnh đất trống,

mà sớm đã biến thành nơi đóng quân của kỵ binh rồi, hai vạn Bạch Âm không đến còn tốt, đến rồi sẽ trở thành món khai vị cho người ta.

Cơ động, liên lạc, thời cơ, ba đạo lý quan trọng đã rõ, Tống Dương cũng nhụt chí rồi, hai ý kiến, binh pháp của Tạ Tư Trạc vẫn giỏi hơn Thường Xuân Hầu rất nhiều.

Lời của Tạ Tư Trạc còn chưa nói xong:

- Chỉ cần chúng ta đưa tin có trọng binh cho Hồi Hột, trận chiến hai nước sẽ nhanh chóng từ đột kích trở thành công kích, người tới ta đi lễ mừng. Nếu như vậy, trừ phi....

Tạ Tư Trạc nhún mày, lại phủ nhận luôn cách nghĩ của mình, lắc đầu nói:

- Không có cách nào, phỏng chừng đánh hai ba năm hai bên cũng sẽ bãi binh. Cho dù nói thế nào, chàng đưa tin tình báo tới, đã giúp nghĩa huynh của chàng việc lớn rồi, không kể ông ta vì báo thù cho chàng mà xuất binh.

Kết quả như vậy Tống Dương không cam tâm, truy hỏi Tạ Tư Trạc nói:

- Vừa rồi nàng nói “trừ phi” gì?

Tạ Tư Trạc do dự một lát mới đáp:

- Trừ phi Bạch Âm vương ngồi trên vị trí Sa chủ, tận dụng đại quân Sa dân trợ giúp Hồi Hột đánh Lang tốt.

Hai vạn Bạch Âm tới không làm được gì, nhưng hơn hai mươi vạn chiến sĩ Sa tộc nhập chiến sẽ có hiệu quả thế nào, cho dù trẻ con cũng có thể hiểu. Nhưng nàng lại chuyển:

- Thứ nhất, Bạch Âm vương lại chưa phải là Sa chủ, còn chưa ổn định được đại tộc, làm sao có thể thuyết phục toàn tộc. Thứ hai, hơn trăm năm nay Sa tộc luôn là tâm phúc họa lớn của Khuyển Nhung, bình thường họ ẩn thân trên hoang nguyên, Lang tốt không dám xâm nhập, nhưng bên ngoài hoang nguyên, không cần nói cũng đoán được, Khuyển Nhung hẳn đã chuẩn bị một đội quân chuyển đề phòng Sa dân, đại quân Sa dân hễ có động tĩnh, đội Lang tốt này cũng sẽ hành động, có thể liệu được không?

Sau khi đợi Tống Dương gật đầu, Tạ Tư Trạc lại nói:

- Còn thứ ba, không biết chàng có từng nghĩ, nếu Bạch Âm không di chuyển, nếu vẫn ở lại biển hoa, bây giờ đại quân Sa dân đã xuất chinh, Yến Đỉnh muốn họ đi đánh ai?

Tuy không biết mục đích thật của Quốc sư, nhưng có thể chắc chắn, lão khởi động đại quân Sa dân là để đánh Khuyển Nhung.

Do đó, cái thứ ba của Tạ Tư Trạc cũng rõ ràng, Tống Dương xé chiếc mặt nạ, vạch trần thân phận của đệ tử Quốc sư, đại quân Sa dân lặng lẽ phá tan kế hoạch của Quốc sư, bây giờ nếu hắn lại điều động đại quân Sa dân đánh Lang tốt, chẳng phải là đã thành toàn cho Quốc sư sao?

Tạ Tư Trạc chắc chắn, với sự thù hận của Tống Dương và Yến Đỉnh, những việc có lợi cho Yến Đỉnh, hẳn chắc chắn sẽ không làm.

Nhưng ngoài dự kiến của Tạ Tư Trạc, đối với cái thứ ba này của nàng, Tống Dương lắc đầu:

- Giả dụ Cảnh Thái và Yến Đỉnh bề ngoài bất dung, ngầm cùng một giuộc. Khi nhất phẩm lỗi, chúng ta khiến cho vạn dân bạo động, đốt cháy Yến cung, há chẳng phải giúp hai người họ thực hiện quan hệ thù địch sao, lại chẳng phải giúp họ việc lớn sao? Ta đương nhiên không đi thành toàn cho kẻ địch, nhưng rất nhiều việc phải cùng suy xét. Nhật Xuất Đông Phương vì báo thù cho ta mà xuất chinh thảo nguyên, xin Sa dân giúp đỡ lại làm thỏa mãn tâm nguyện của Quốc sư. Nhưng vì không để Quốc sư đúng tâm nguyện, ta lại không màng gì đến thắng thua của Hồi Hột, mặc kệ sự thắng bại của Nhật Xuất Đông Phương sao? Không thể tính toán như vậy được.

Bất tri bất giác, Tống Dương từ vẻ mặt tới giọng nói đều trở nên trịnh trọng, thở một hơi dài để chuẩn bị nói một bài, một hơi nói ra cách nghĩ trong lòng, không ngờ Tạ Tư Trạc đột nhiên cười một tiếng. Một lát sau, Tạ Tư Trạc cũng hiểu không phải lúc mình cười, vội vàng lấy lại vẻ nghiêm túc, nói với hắn:

- Thiếp đang nghe, chàng tiếp tục đi.

Tổng Dương không nói được nữa , hỏi:

- Nàng cười gì?

- Báo thù tùy hứng, báo ân cũng tùy hứng.

Nàng đưa ra đáp án, lại không nhận được cười.

Tạ Tư Trạc nói không sai, Tổng Dương làm việc phần nhiều là theo cảm tính, rất ít khi nhận rõ so đo lợi hại. Một câu để tổng kết lại, sự thao thao bất tuyệt của Tổng Dương tự nhiên cũng miễn đi.

- Ngoài ra, ta còn đang nghĩ.

Tổng Dương chuyển chủ đề, không nhắc tới cái thứ ba nữa, mà bàn về điều thứ hai,

- Đại quân Sa dân có thể lừa được Khuyển Nhung không? Lén lút tới chiến trường, việc này không liên quan gì tới ta, để Bạch Âm Vương hoặc tướng lĩnh sa dân lo, ta mặc kệ.

Tạ Tư Trạc ngạc nhiên:

- Đây chẳng phải là không nói lý sao?

Tổng Dương giải thích:

- Bình thường chỉ cần là những việc tự ta làm, ta sẽ không phiền đến người khác. Nhưng ta lại không phải độc hành hiệp, khi cần bạn bè giúp ta sẽ nói, về phần có thể đến không, hoặc đến thế nào, toàn bộ đều do người đó làm chủ.

Tạ Tư Trạc vẫn cảm thấy hắn không nói lý, nhưng không có tâm trạng đòi co với hắn, phát tay coi như hắn nói đúng:

- Cho nên còn cái “thứ nhất” nữa.

Tổng Dương xoa tay:

- Ta hỏi thử trước.

Nói xong, đứng dậy đi tới chỗ Sa dân, bảo thông dịch hỏi thủ lĩnh hộ vệ Bạch Âm.

- Với uy vọng của Bạch Âm vương bây giờ ở Sa tộc, có hi vọng điều khiển đại quân không?

Thông dịch nhìn Tổng Dương, trả lời luôn:

- Không thể.

Tổng Dương không cam tâm:

- Không hỏi người, bảo người giúp ta hỏi họ.

Thông dịch cười:

- Không cần hỏi bọn họ, ta rõ hơn họ, đối với đại tộc chúng ta mà nói, Bạch âm chỉ là “nửa người mình”, đã phân biệt hai mươi năm rồi, bọn họ vừa mới về vài ngày, muốn suất lĩnh toàn tộc đánh nhau sao? Không thể nào. Dựa vào Bạch Âm vương, quyết định sai khiến đại quân bất động, nếu muốn lãnh binh xuất chinh đội ông ấy lên làm Sa chủ hãy nói. Ngoài ra, Bạch Âm vương vạch trần Sa chủ giả, thực sự dành được sự tôn kính và kính yêu của đại tộc, nhưng vẫn vì ông ta là “nửa người mình”, công lao này cũng phải chiết khấu. Sa chủ giả làm hại toàn tộc, ông ta cũngn là một phần tử của Sa dân, vạch trần bộ mặt thật của tên khôn kiếp đó là việc thuộc về bốn phận. Cho nên công lao của Bạch Âm vương cũng không đủ để ông ta có thể điều binh xuất chinh.

- Nửa người mình đây là...

Tổng Dương nghe rồi nhả mặt:

- Khi đem lại lợi ích cho các người, Bạch Âm vương là người một nhà, hẳn vậy rồi; khi hướng tới các người cần chỗ tốt, ông ta lại thành người ngoài, gì cũng không thể lấy được sao? Đại tộc các người vẫn thật phải tính toán rồi.

Thông dịch càng cười vui:

- Người không nói ta cũng không nghĩ, vẫn là việc vậy, dù sao muốn để đại quân vì Bạch Âm vương đánh nhau là chuyện không thể, người đừng hi vọng nữa. Nhưng...

Nói xong, vẻ mặt thông dịch trở nên nghiêm túc nói:

- Bạch Âm vương không thể, người thì có thể.

Tổng Dương sửng sốt:

- Cái gì mà ta có thể?

- Bạch Âm là đồng tộc, vạch trần Sa chủ là thuộc về bốn phận, người là người ngoài, vạch trần Sa chủ đối với Sa dân mà nói là một ân tình lớn. Tri ân báo đáp không chỉ là nét đẹp của Bạch Âm mà còn là đức hạnh của tất cả Sa dân. Huống hồ người muốn đánh Khuyển Nhung, Sa dân càng cần giúp đỡ.

Đang nói, một việc vốn không thể trở thành có thể, Tổng Dương nhất thời không phản ứng lại, ngẩn người rồi mới hỏi tiếp:

- Ý người là đại tộc chắc chắn sẽ giúp ta?

Đội thông dịch cười gật đầu, Tổng Dương mới kiên định lại.

Logic của Sa dân thật khiến hắn không hiểu, công lao của Bạch Âm vương lúc đầu không thể dùng tới, đến bây giờ lại biến thành “người một nhà nên làm, người ngoài thì phải biết tri ân báo đáp” để ghi lên cho hắn. Nhưng Sa dân cụ thể xử thế nào thật không còn quan trọng, điều quan trọng là ở sự nhiệt tình, lương thiện, tri ân báo ân của họ. Đối với Tổng Dương như vậy là đủ rồi.

Thủ lĩnh hộ vệ Bạch Âm thấy hai người họ nói chuyện rất náo nhiệt, cũng tiếp cận hỏi thông dịch xem hai người họ đang nói gì, sau khi quang quác vài câu bằng tiếng man, thủ lĩnh hộ vệ cũng cười, miệng mấp máy, cố gắng nói với Tổng Dương vài câu bằng tiếng hán:

- Vua không được, người được.

Phụ thân của thủ lĩnh hộ vệ năm đó là hộ vệ mà Sa vương Bạch Âm sai hộ vệ cho Tang Thanh, cho nên gã miễn cưỡng cũng nói được vài từ, vừa đủ có thể nói những lời này.

Tuy năm chữ nhưng có thể hiểu, ý của gã giống hệt với ý của thông dịch.

Kể từ đó, sự tình trở nên rõ ràng, Tổng Dương lấy ra tấm bản đồ da dê mà “tộc huynh” để lại. Địa hình khu vực quanh đây cùng với chỗ của đội quân A Hạ. Phương hướng đi tới phía trước đều được đánh dấu kỹ, địa hình các khu vực xung quanh và nơi quân A Hạ đóng quân đều được ghi chú trên tấm bản đồ rất tỉ mỉ, chỗ nào là ao, chỗ nào là nước đều vẽ rất rõ. Tổng Dương nhìn kỹ mấy lần, sau khi nhớ đại khái, liền cẩn thận gấp lại cho vào ngực, để tiện có thể xem lúc cần, việc vượt qua trận địa quân địch cũng chỉ có mình hắn làm được. Hắn phụ trách liên lạc với A Hạ, báo với nàng có mai phục phía trước và báo tin tốt là có sự tương trợ của Sa dân.

Dựa theo phỏng chừng của người Hồi Hột kia, tộc quân A Hạ ít nhất phải ba bốn ngày nữa mới đến đây, thời gian coi như là thoải mái, Tổng Dương hành động không cần lo lắng. Nhưng hộ vệ và thông dịch bên cạnh đều không thể đi cùng, lúc đó bọn họ lại không giúp được gì, nếu đi lại phải cần Tổng Dương chiếu cố, chỉ thêm phần liên lụy.

Ba nghìn Bạch âm phía sau thì không cần nói nữa.

Sa dân như vậy trở về, quay lại hoang nguyên liên lạc với đại tộc. Lấy danh nghĩa Tổng Dương xin điều động đại quân xuất chinh ra chiến trường.

Về phần Tạ Tư Trắc, đương nhiên không thể đi mạo hiểm, Tổng Dương vốn định để nàng quay về cùng với Sa dân, nhưng còn chưa đợi hắn mở miệng, Tạ Tư Trắc đã lên trước ấy nấy nói với hắn:

- Rất xin lỗi, thiếp muốn quay về chỗ Sa dân.

Tổng Dương giơ tay nhéo lên mặt nàng:

- Là ta phải xin lỗi mới đúng, vốn nói dẫn nàng trở về nhà, không ngờ lại gặp phải chiến tranh.

Tạ Tư Trạc nâng tay, đặt bàn tay Tổng Dương lên trán mình, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chàng sai rồi, bây giờ không phải chàng không để thiếp mạo hiểm về, mà là cho dù chàng muốn thiếp cùng chàng xuyên quân trận, thiếp cũng không muốn đi..Tổng Dương phải đánh nhau rồi.

- Lần này Sa dân xuất binh là vì báo ân, không liên quan gì đến tranh vị. Bạch Âm vương có thể đánh nhau là việc mọi người đều rõ, chiến sự phần lớn sẽ rơi vào tay ông ta, nếu thật có thể vậy, dựa vào quan hệ của Ban đại nhân với chàng, thiếp có thể vào được lều lớn, thiếp muốn đi xem, muốn học hỏi, nói không chừng còn có thể thử.

Trong ánh mắt và lời nói của Tạ Tư Trạc lặng lẽ sáng ngời, trên đời này ngoài Tổng Dương ra, chưa ai từng thấy nàng vì cái gì mà có sự hưng phấn đến từ nội tâm như vậy.

Tổng Dương đại khái cũng hiểu, cô bé này muốn đánh nhau.

Tạ Tư Trạc càng nắm tay Tổng Dương chặt hơn, nói:

- Đợi đánh xong, thiếp đợi chàng tới đón thiếp về nhà.

Nàng không dặn Tổng Dương cẩn thận, chỉ nói đợi hần về đón.

Sự tình đã định, mọi người không phí lời nữa, hộ vệ Bạch Âm mang tới gang tay bằng lá cây trước, rút ra giấu dưới xe, chuẩn bị ứng với áo cổ, cẩn thận giúp Tổng Dương mặc xong, ngoài mắt ra thì toàn thân không có một khe hở nào, như vậy có tác dụng tránh được sự truy tung của Khố Tát.

Rất nhanh Tổng Dương đã mặc xong, sau khi gật đầu chào đồng bạn, dang tay với Tạ Tư Trạc, Tạ Tư Trạc không kiêng kị ánh mắt của người khác, lao vào ôm lấy Tổng Dương, sau khi hai người tách ra, Tổng Dương cười một tiếng:

- Đi thôi, mọi người đều bảo trọng.

Nói xong, xoay người định đi, không ngờ một hộ vệ Bạch Âm bỗng nhiên hô lớn, xoay người chạy đến giơ một bàn tay lên phía trước ngăn hần lại.

Mấy Bạch Âm cùng tiến lên, ba chân bốn cẳng cởi y phục của hần: Tổng Dương ngẩn người:

- Ý gì vậy?

Thủ lĩnh hộ vệ lại quang quác, thông dịch nghe xong, ngạc nhiên cười:

- Áo cổ để cách dầu, tránh Khố Tát điều tra, vừa rồi người ôm phụ nữ, để lại vết dầu của nàng ta, coi như cái áo đó bỏ đi, phải đổi cái khác.

Tay chân Bạch âm lạnh lẽo, đảo mắt nhìn bộ y phục cũ, thủ lĩnh cẩn thận đeo gang tay cầm bộ y phục mới, trừng mắt nhìn Tổng Dương:

- Còn ôm không? Muốn ôm thì bây giờ ôm đi, đừng để mặc rồi lại ôm.

Tổng Dương cười nhìn từ Oa Oa, người kia ngẩn lẹ:

- Hay là.....ôm thêm một cái nữa.

Trương gia đại thiếu

326. Chương 85: Cùng Chết

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 85: Cùng chết

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương và bằng hữu cáo biệt, chia nhau hành động, Yến Đỉnh lúc này đang ngồi lặng lẽ một mình trong phòng nhỏ tại đại điện bảy tầng Sài Thố Đáp tháp

Lão đến đây đã một canh giờ rồi, trước sau như một, Bác Kết để lão ngồi đợi với lý do : Đại Lạt Ma Lạt Ma đang ngủ trưa

Trước kia thì là thời gian tụng kinh, chính sự bận rộn, bây giờ thì lại là “ ngủ trưa” , lý do ngày một tùy tiện, ngày một không coi Yến quốc sư ra gì. Có điều Yến Đỉnh không để ý, lão đã đợi mấy chục năm, há lại không đợi thêm được một canh giờ ít ỏi sao.... Không chỉ một canh giờ, mà tới tận hoàng hôn Đại Lạt Ma Lạt Ma ‘mới tỉnh’ truyền triệu Quốc sư nhập điện.

Mỗi lần đến gặp mặt đều như vậy, đại điện sáng choang, Quốc sư cao cao tại thượng, Ô Đạt đứng phụng thị một bên, hộ vệ kim điện ẩn nấp trong bóng tối, không tồn tại một tia hơi thở,

Vừa thấy mặt Bác Kết liền hỏi thẳng:

- Có chuyện gì?
- Hướng Đại Lạt Ma chào từ biệt.

Quốc sư phúc ngữ nặng nề.

Đại Lạt Ma bỗng nhiên chuyển đề tài:

- Từ lần đầu lên điện đã không gặp lại hậu sinh vẫn bên cạnh người, hắn đâu rồi?

Từ lúc đến đến nay, Quốc sư đã ở trong thành Nhân Khách hơn một tháng, trong thời gian này không biết đã gặp qua Lạt Ma bao nhiêu lần, nhưng Lạt Ma không hề hỏi đến Đạo Thảo, hôm nay không hiểu sao lại nhắc tới Đạo Thảo.

Quốc sư lắc đầu:

- Người trẻ tuổi tính tình mạnh mẽ, thấy thánh thành cảnh sắc thần tiên, sớm đã không biết chạy đến chỗ nào chơi rồi.

Đại Lạt Ma truy vấn:

- Hắn rất khó tìm sao ?

Quốc sư một tay vung lên:

- Hắn chính là có cái công phu đó, nếu muốn chạy, ít nhất chính ta cũng không tìm ra.

Đại Lạt Ma ngồi trên ngai vàng, cúi đầu trầm mặc một lát, lại ngẩng đầu lên thần tình bừng bừng hưng phấn:

- Hay là ta và người đánh cuộc một trận, chính là cược trong vòng mười ngày, ta có thể hay không tìm ra vị hậu sinh kia, tìm không được coi như người thắng, ta tặng người đại thiên châu cát tường như ý, nếu tìm được coi như người thua, cũng không cần người đem cái gì ra cược, ngược lại ta còn tặng người Tặng người một tấm da người, chính là da của vị hậu sinh kia.

Quốc sư không cần suy nghĩ, lập tức lắc đầu:

- Không cần cược, ta nhận thua.

Việc này lại làm Đại Lạt Ma thập phần bất ngờ, ngạc nhiên hỏi:

- Người không phải đã nói tên hậu sinh kia rất có bản lĩnh trốn sao, sao lại nhận thua, đường đường là Phật chủ Đông Thổ , lại là quốc sư Đại Yến, sao lại dễ dàng cúi đầu trước ta vậy? Không giống với người a ta nhớ lần đầu tiên người đem hấn đến, qui củ của các người rất lớn mà.

Quốc sư đáp:

- Khả năng người tìm ra hấn không tính là quá lớn, có điều người dù sao cũng là đứng đầu một quốc gia, cơ hội thành công vẫn có.... Vì một lần cá cược nhằm chán, mà khiến một hảo hán tử sa vào hiểm địa, cái việc này ta không làm, người nếu cảm thấy ta nhận thua là muốn ta cúi đầu cũng không sao cả.

Đại Lạt Ma rất hiếu kỳ:

- Theo cách nói của người, dường như người rất quan tâm đến sự sống chết của thủ hạ?

Nói đến đây y mỉm cười,

- Vị trí của người hiện nay là dùng một đồng mạng người đổi lại, nếu người thật sự quan tâm đến tính mạng của đệ tử, hậu bối, thủ hạ, người có thể làm được quốc sư Đại Yến sao? Đừng đùa nữa.

Yến Đỉnh không cười có sao nói vật:

- Nhân mệnh không có trong tâm ta, nhưng muốn lấy mạng người đều phải xem lý do. Lần đầu tiên gặp mặt Đại Lạt Ma nói một câu rất hay ‘ chỉ cần giá tiền hợp lý, trong thiên hạ này không có gì là người không bán được’

Cũng là cái đạo lý đó, từ ta mà nói, thắng người một viên thiên châu cát tường, không đáng giá bằng mạng sống hậu bối của ta, cho nên không cược, cho nên nhận thua, như vậy đó.

Nói xong Yến Đỉnh ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ tươi xuyên thấu qua mặt nạ sắt, hướng Đại Lạt Ma lặp lại lần rõ ràng từng chữ :

- Ta nhận thua, không cần cược nữa.

Đại Lạt Ma mắt sáng như đuốc, tạm thời không nói gì nữa, vững vàng đón nhận ánh mắt của Yến Đỉnh, trầm mặc một lúc mới mở miệng:

- Sao lại muốn đi nhanh như vậy? không muốn ở Thánh thành thêm vài hôm sao?

Nói xong cũng không cần đối phương đáp lời, y liền nặng nề thở dài, gơ tay vỗ vào tay vịn của ngai vàng, phát ra ba tiếng giòn tan:

- Kim đỉnh lớn như vậy, hiu quạnh buồn tử, ở lâu ngày khó tránh cảm thấy buồn chán. Hiện giờ cũng tới lúc người nên về rồi... Trước lúc sắp chia tay thật sự không kìm nổi muốn đánh cược với người một ván. Có thể khiến người nhận thua, xem ra cũng không có nhiều việc lắm, đủ khiến ta vui sướng thêm vài ngày.

Nói đến đây Đại Lạt Ma lại cất tiếng cười to, vừa cười vừa lắc đầu xua tay nói:

- Chỉ đùa một chút, Quốc sư không cần để trong lòng, mọi người đều là đệ tử của Phật gia, nào có người thắng ta thua, không nói nữa, không nói nữa!

Quốc sư không thua nhưng Bác Kết biết mình vừa đùa người khác, coi như thắng một trận, trong lòng rất sung sướng, câu chuyện đã nói xong rồi nhưng tiếng cười vẫn còn tiếp tục một lúc, Yến Đỉnh không biểu hiện một chút gì, giọng điệu vẫn như cũ bình thường thản nhiên:

- Vọng Cốc quỷ binh nhập kinh, Yến quốc khói lửa đã nổi, trong nước còn có không ít đại sự đợi ta về xử lý, không thể tiếp tục trì hoãn rồi.

Bác Kết hỏi:

-Khi nào thì đi?

- Đêm nay thì đi, suốt đêm khởi hành, hôm nay đặc biệt đến cáo từ Đại Lạt Ma , tạ ơn cái tình Phật chủ đã cho ta mượn tám vạn hùng binh, giúp Thịnh Cảnh ta khôi phục Yến quốc, lại giúp Đại Lạt Ma diệt Hồi Hột, thu Nam Lý, quét sạch bọn lang tốt, cùng tạo lên cơ nghiệp thiên thu.

Yến Đỉnh dựa theo lễ tiết Thiên tông hai tay hợp thành hình chữ thập hơi khom người một chút.

Vọng cốc quỹ binh tiến công Đại Yến, được quốc sư trước đó sắp xếp nội ứng, chiến sự tiến triển thuận lợi lạ thường, một đường thẳng tiến, đang nhanh chóng hướng về cánh cửa Yến Tây một nơi đông đúc và giàu có. Đại Lạt Ma cũng theo hứa hẹn, sau khi quỹ binh phá quan, tám vạn quân Tây Vực tinh nhuệ cũng lặng lẽ nhập quan, tiến vào biên giới Đại Yến, trú nấp tại địa điểm hai bên đã chọn trước đó, đợi quốc sư đến hội hợp.

Bác Kết phát tay cười nói:

- Nói câu thật lòng, thật sự không đành lòng thả người đi, nhưng đại sự quan trọng hơn, người đi đi, đi đi. Bác Kết cung chúc Thịnh Cảnh đại sư cầu gì được đấy, vạn sự như ý.

Tám chữ cuối cùng nói ra thật chẳng ra sao cả, nó không giống như lời chúc giành cho bá chủ một vùng, trái lại lại giống như là bà con láng giềng năm mới gặp nhau thuận miệng chúc tụng nhau vậy, có điều Đại Lạt Ma thái độ rất trang trọng, thậm chí đứng lên, dùng nghi lễ Mật tông chúc phúc lễ ân, thi lễ với Yến Đỉnh.

Yến Đỉnh khó khăn mỉm cười vài tiếng, không nói thêm lời thời lập tức xoay người rời khỏi đại điện.

Đợi lão đi rồi, Bác Kết nhìn Ô Đạt liếc mắt một cái, Ô Đạt liền hiểu ý tứ của sư tôn, gật đầu nói:

- Hành tung của hòa thượng Thịnh Cảnh vẫn có đệ tử theo dõi, sư tôn yên tâm.

Bác Kết không nói gì, chuyển đề tài hỏi:

- Tên hậu sinh đi theo Yến Đỉnh, tìm đến đâu rồi? Trong vòng mười ngày, nhất định phải tìm ra hắn.

Vài nếp nhăn trên mặt Ô Đạt vừa nhẹ nhàng kéo lên, tuy nhiên không đợi gã mở miệng, Bác Kết liền tiếp tục nói:

- Tuy rằng Yến Đỉnh nhận thua, ta sẽ không tặng da người cho hắn nữa.... mà tặng thi thể, tên hậu sinh kia nhất định phải giết, hắn ở trên đại điện động thủ với ta, nhất định phải chết.

Có lẽ là Quốc sư đã đi rồi, Đại Lạt Ma không cần giả vờ giả vịt, cho nên giọng điệu của y bỗng trở lên nhẹ nhàng, tặng da người hay tặng thi thể, chuyện mạng người mà từ nói ra từ miệng hắn thật nhẹ nhàng.

Ô Đạt còn có chút do dự:

- Thịnh Cảnh không dám cùng sư tôn đánh cược, lại lấy cái lý do ‘đáng hay không đáng’ để thoái thác, nhưng bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, trong lòng lão rất vừa ý với tên hậu sinh kia, bây giờ đem tên hậu sinh đó giết đi có nên hay không.....

- Lão sẽ trở mặt, hoặc là nuốt lời không hợp tác nữa?

Đại Lạt Ma vẻ mặt khinh thường, nhưng ánh mắt bình tĩnh dị thường:

- Thịnh Cảnh có cái tư cách này sao, không sai, lần hợp tác này đối với Thổ Phiên của ta có nhiều chỗ lợi, nhưng nếu cho dù không hợp tác nữa, với ta cũng không có chút tổn hại gì. Nhưng Thịnh Cảnh làm sao có thể so với ta, lão sớm đã bị Cảnh Thái ép đến đường cùng, không còn đường lui rồi. Ta đem thi thể của tên hậu sinh kia tặng cho lão là muốn nói cho lão biết: Bác Kết ta và Thịnh Cảnh lão địa vị không giống nhau, hoàn cảnh không giống nhau, hai bên làm cuộc mua bán tự nhiên không có cái gì gọi là giao dịch công bằng cả, lúc nên nhượng bộ thì lão phải nhượng bộ ta một chút.

Ô Đạt không hề do dự, lập tức lĩnh mệnh, đứng dậy nói:

- Hai mươi vạn binh mã đã làm tốt công việc chuẩn bị xuất chinh, chỉ đợi sư tôn ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ đông tiến Đại Yến.

Quỹ binh Vọng cốc nhập Yến tác loạn, mượn thêm tám vạn quân binh tinh nhuệ của Thánh thành kết hợp hành động cùng quốc sư, ngoài ra Bác Kết còn an bài hai mươi vạn đại quân, một là khiến cho phản quân Vọng Cốc không thể trở về, ngoài ra còn nhân lúc cháy nhà vào hôi của chiếm tiện nghi, việc này y sớm đã phái Ô Đạt đi làm.

Đại Lạt Ma cười:

- Chờ một chút, đợi sau khi Thịnh Cảnh quay trở lại Đại Yến mới cho bọn họ xuất chinh. Như vậy mặt mũi của mọi người đều dễ coi một chút.

Đáp án đúng như trong dự liệu, Ô Đạt cung kính dập đầu cáo lui, rồi khỏi kim đỉnh đi làm việc, việc cấp bách trước mắt là ‘ trong hạn định mười ngày, thật nhanh tìm ra Đạo Thảo hướng Đại Lạt Ma phục mệnh’

Thời gian mười ngày đảo mắt đã qua. Đêm khuya yên tĩnh, chỉ còn đợi trời sáng, thời hạn giao ước bắt người của Bác Kết càng đến gần.

Lạt Ma Vọng Cốc lãnh tụ quỷ binh, phản nghịch của Thổ Phiên hít sâu một hơi, phong thổ Đại Yến quả nhiên bất phàm, không khí ở đây dường như đều lộ ra một phần tươi đẹp, không giống như trên cao nguyên cổ hương mới chớm đông đã xuất hiện bão tuyết, nhưng không lâu nữa nơi này sẽ bước vào thời kỳ đau khổ rồi.

Nghĩ đến bão tuyết trong mùa đông nơi quê nhà, mặc dù là Vọng Cốc tu vi thâm hậu, trong lòng cũng không kìm được khẽ run lên, rét lạnh như vậy thực sự là quá khó khăn, do vậy Vọng Cốc càng cảm thấy lần xuất binh này đến Đại Yến là vô cùng chính xác. Lúc này có thủ hạ đến báo cáo, có người của Quốc sư là Thiên Quỳnh pháp sư đến cầu kiến.

Từ khi đánh giết đến biên giới Đại Yến, lực lượng của Quốc sư đã cùng với quỷ binh vẫn liên lạc không ngừng, lần gặp mặt này cũng là sự sắp đặt từ trước, Vọng Cốc gật gật đầu, ra tay làm ra cái mời vào gặp

Rất nhanh, một hòa thượng được gọi vào lều lớn của trung quân(chủ soái).

Hòa thượng diện mạo bình thường càng không có khí chất gì đáng nói, nhìn thế nào cũng không giống cao tăng hơn ba mươi tuổi từ Đại Lô Âm đài xuống. Ngần đó tuổi đã được quốc sư ủy nhiệm trọng trách, cũng dường như hơi trẻ... Có thể tiến vào trưởng trung quân, tự nhiên đã trải qua kiểm tra và nghiệm chứng thân phận, theo lý mà nói không thể có khả năng giả mạo. Vọng Cốc tạm thời có thể an tâm không nghi ngờ, mỉm cười tiến lên nghênh đón.

Sau khi nói chuyện với nhau một lúc, mọi nghi ngờ trong Lạt Ma Vọng Cốc đều tan biến. Hòa thượng tuổi trẻ diện mạo không xuất sắc nhưng cách nói năng, học thức quả thật rất cao, tuy rằng tuổi vẫn còn trẻ nhưng lúc nói chuyện mơ hồ lộ ra khí độ cao tăng, một đệ tử như vậy ở bất cứ chùa miếu nào cũng là một nhân tài xuất sắc. Đại Lô Âm đài quả nhiên là không tầm thường.

So với Bác Kết lòng dạ hẹp hòi, tự phụ thì hoàn toàn tương phản, ít nhất là trên vẻ ngoài, Lạt Ma Vọng Cốc là người khiêm tốn. Lần xuất binh này tuy chỉ là vì lợi ích của các bên, hoặc có thể nói theo cách khác chính là một cuộc giao dịch của ma quỷ, nhưng ông ta vẫn biết ơn và kính trọng Quốc sư, cảm ơn Quốc sư đã an bài nội ứng đắc lực, khiến quỷ binh có thể tiến quân thần tốc, một đường đánh cướp. Thu hoạch của quỷ binh khá phong phú, tổn thất gần như không đáng kể.

Nhưng ông ta không hề nghĩ tới. Nhắc tới vấn đề này trong mắt Thiên Quỳnh hòa thượng bỗng hiện lên một chút thâm trầm, ánh mắt của Vọng Cốc rất sắc bén, một chút biến hóa nho nhỏ trên mặt đối phương liền bị ông ta phát hiện, liền hỏi:

- Đại sư sao vậy?

Thiên Quỳnh hòa thượng nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Lạt Ma không biết, hòa thượng đã vi phạm lệnh của sư tôn.

Gã vi phạm lệnh sư tôn đối với Vọng Cốc một chút cũng không quan hệ, nhưng khiến Lạt Ma khó nghĩ chính là theo đạo lý mà nói, đối với việc này Thiên Quỳnh không nên đề cập với mình.

Vọng Cốc cười cười, cũng không có tiếp lời, Thiên Quỳnh thì tiếp tục nói:

- Dựa theo sự an bài của sư tôn trước đó, ta nên đến gặp mặt Lạt Ma trước một hai ngày, không phải bây giờ.

Vọng Cốc liền nói:

- Sai khác một hai ngày có gì khác biệt sao ?

Thiên Quỳnh hòa thượng lắc đầu:

- So với Lạt Ma mà nói khác biệt không nhiều, nhưng ta có thể sẽ chết.

Lời nói của gã càng nói càng kỳ quái, Vọng Cốc bình tĩnh lại, hỏi:

- Đại sư xin từ từ nói.

Nhưng Thiên Quỳnh không hề để ý tới, chuyển hướng đề tài:

- Quý quân lần đông tiến này không đánh mà thắng, công vô bất thủ, không biết Lạt Ma đã từng chú ý đến một chi tiết?

Nói xong, Thiên Quỳnh nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lúc để chén xuống mặt lại hiện lên ý cười, tuy rằng rất nhẹ nhưng từ trong đáy mắt hiện ra vẻ khoái hoạt tuyệt đối không thể giả được, vui vẻ nói ra đáp án:

- Yển binh liên tục bại, liên tục bại, nhưng chỉ tan tác, chạy trốn mà không phải là thảm bại, quỷ binh thắng trận không ngừng. Tuy nhiên trên căn bản các người thực sự giết được bao nhiêu Yển binh?

Quỷ binh chính là cách Sài Thố Đáp tháp gọi phản quân của Vọng Cốc, cực kỳ miệt thị, Thiên Quỳnh bỗng nhiên thay đổi cách giọng điệu, thái độ không cần nói cũng rõ, nhưng Vọng Cốc vẫn không hề tức giận ngược lại vẻ mặt càng thêm bình tĩnh:

- Người rốt cuộc là muốn nói cái gì?

- Đường đường là Đại Yển sao để một đám các người ở dưới chân Phiên Tử làm nên những trò quỷ phá?

Bộ dáng của Thiên Quỳnh rất vui vẻ:

- Định đến đất Yển sách động, Lạt Ma một đời anh minh, già rồi, già rồi lại suy nghĩ sai lầm, không còn đường về rồi.

Vọng Cốc nhảy dựng lên, tạm thời không muốn cùng Thiên Quỳnh đấu võ mồm, quay đầu truyền lệnh cho hộ binh bên mình đại quân lập tức nhổ trại.... Nhưng không đợi đến lúc thân binh truyền lệnh đi, bên ngoài đột nhiên chấn động tiếng hô ‘sát’ long trời lở đất. Hùng binh Đại Yển giống như thủy triều đánh tới, không biết sớm đã mai phục hay lặng lẽ đánh đến,

Lúc này Thiên Quỳnh đã bị thân binh của Vọng Cốc đặt trên mặt đất, người này không biết võ công, toàn thân vô lực. Kỳ thực cho dù võ công thượng thừa cũng vô dụng, Yển binh tuy đã bao vây doanh trại, nhưng trong trung tâm doanh trại địch, nhưng bên ngoài còn mấy vạn Phiên binh, võ công dù giỏi đến mấy cũng đừng nghĩ sống sót.

Thiên Quỳnh bị ấn trên mặt đất, hai tay bị bắt chéo sau lưng, xương vai rung lên bần bật, nhưng trên mặt không hề có chút thống khổ vẻ mặt vẫn tươi cười như trước nhìn Vọng Cốc lặp lại lời nói vừa rồi:

- Ta đến muộn một hai ngày, với người mà nói thì khác biệt không nhiều, nhưng với ta thì chắc chết không sai, giờ người đã rõ sự khác biệt chưa?

Bên ngoài Phiên binh đang ở bối rối ngênh địch, tướng lĩnh tạm thời còn không thể tìm được đường đột phá cho nên vẫn chưa chạy đến tìm lãnh tụ, Vọng Cốc tuyệt không vội vã, đã làm quỷ binh bao vây, sống chết ông ta vốn sớm đã không để ý rồi, bình tĩnh hỏi Thiên Quỳnh:

- Người là người của Cảnh Thái, hay là đệ tử của quốc sư?

- Đệ tử Đại Lô Âm Đài, không biết đến Yển đế Cảnh Thái, chỉ phụng sự pháp chỉ của sư tôn, được Thịnh Cảnh quốc sư thu thập vào trong trường, kiếp này may mắn, chỉ trông mong trong luân hồi có thể lại có được vận khí tốt như vậy, tam sinh ngũ thế vĩnh viễn nghe theo ân sư sai khiến.

Thiên Quỳnh thật thà trả lời.

Vọng Cốc một lần nữa lại ngồi xuống, thậm chí còn nâng chén trà lên uống một ngụm, bên ngoài tiếng kêu khóc tiếng trống trận không ngừng vang trời. Ông ta tay lấy chén trà một chút run rẩy cũng không có, chỉ

có điều chính ông ta cũng không chú ý, ông ta đã ngồi sai vị trí, chén trà đang uống chính là chén trà của Thiên Quỳnh uống dở:

- Người là tâm phúc của quốc sư, nói như vậy dẫn ta tiến vào Đại Yến là cạm bẫy do quốc sư thiết kế? Giết ta thì y có lợi gì ? Chỉ vì giúp tên ác ma Bác Kết mà diệt trừ ta? Đại Lôi Âm Đài bị Sài Thổ Đạp Thấp nhét vào biệt viện sao?

Hỏi liên tiếp mấy câu, Thiên Quỳnh chỉ lắc đầu:

- Sư tôn tâm cơ thông hiểu thiên địa, tên Phiền tăng như người sao có thể hiểu được, sau khi người chết có rãnh thì từ từ mà suy nghĩ.

“Choang” một tiếng, Vọng Cốc rốt cục không nhịn được phần nộ, đem chén trà đập mạnh lên bàn:

-Mặc kệ nói thế nào, Thịnh Cảnh câu kết với ngoại địch là ta, để Đại Yến mang họa chiến tranh, trong mấy năm nay y và ta trao đổi với nhau bảy mươi ba mật hàm, ta đều chia ra giấu khắp nơi, chỉ cần trong bảy mươi ngày không có tin tức của ta, mấy cái thư tín đó liền truyền khắp thiên hạ, chuyện yêu tăng Thịnh Cảnh bán quốc không lâu sẽ bị toàn dân Yến quốc biết rõ..... hai bên đoạn tuyệt, y hại ta y cho rằng mình sẽ có kết cục tốt sao?

Thiên Quỳnh bỗng nhiên cười lên một tiếng:

- Lạt Ma, người ở đây xin ta khoan dung sao ? Hoặc là nói dễ nghe một chút, ý vào một chút nhược điểm cuối cùng muốn cùng ta cò kè mặc cả, để giữ lại mạng của mình ?

Vọng Cốc bị nói trúng tâm cơ, thanh âm trầm thấp:

- Ta bản thân còn sống có ích lợi gì? Nếu như y về sau còn muốn mua danh chuộc tiếng, thì để đại quân của ta ly khai, binh mã của ta liền từ đây trở về cao nguyên, coi như chưa từng đến Đại Yến cũng chưa từng cùng Thịnh Cảnh mưu đồ cái gì, như thế nào ?

Thiên Quỳnh tiếng cười vang dội hơn:

- Sao không chịu suy nghĩ một chút, sư tôn dám viết thư cho người, sao lại sợ người truyền ra ngoài, sư tôn lệnh ta đến sớm, ta lại cố ý đến muộn, còn không rõ sao? Sư tôn không biết ta hiện tại ở trong doanh trại của người, binh mã bên ngoài sẽ không để ý đến ta, cho dù ta có bị điên chịu chạy ra ngoài quì gối trước Yến quân xin cho người, ọ họ cũng không để ý. Đêm nay người chết chắc, ta cũng không tính đến chuyện ta còn sống.

Đạo vây bình, ở chỗ viên trung tàng khuyển, chính là lúc bao vây địch bên bao vây thường cố ý để lưu lại một lỗ hổng, cho địch nhân tháo chạy. Nếu không lưu lại đường tháo chạy sẽ dẫn đến địch nhân liều chết mà đánh, cho dù có thắng thì cũng là đả thương địch nhân mười ngàn thì tự làm tổn hại của mình tám ngàn. Nếu lưu lại một đường thì có thể dễ dàng lại vây bắt, truy sát bại quân tan rã của kẻ thù vì lúc đó bọn họ cơ hồ không có sức chiến đấu .

Nhưng đó là cách đánh đối với đồng tộc, quân đội đồng tộc đến từ dân gian, tan tác đi sau đó cũng dần quay về dân gian. Nhưng đối với dị tộc, bọn họ ở sâu trong biên giới Đại Yến, quê hương xa ngàn dặm, cả đời đừng cũng đừng mơ quay trở về, bọn họ nếu có chạy thoát cũng biến thành tội phạm sống một ngày tính một ngày.

Người Yến tự nhiên sẽ không lưu lại người sống khiến bọn họ lại quấy rầy dân chúng, đại trận vây khốn giống như thùng thiếc, tướng quân truyền lệnh cho giáo úy mệnh lệnh: năm vạn bốn ngàn tên Phiền tặc, ta muốn giao cho triều đình năm vạn bốn nghìn thủ cấp, nếu như từ chỗ Phiền tặc mà không thu đủ số lượng, thì chỉ có lấy trực tiếp từ trên người các người.

Việc đã đến nước này, Vọng Cốc vốn từ đại quân Thổ Phiền trải qua bao lần chạy trốn bao vây tiêu trừ nên đại khái minh bạch. Cái mạng già của bản thân chắc chắn là phải giải quyết tại Đại Yến rồi, nhưng chết đến nơi rồi cái mà khiến ông ta nghĩ không ra, cái mà khiến ông ta băn khoăn nhất không phải là kế hoạch, mưu lược thống trị vĩ đại, hay ác ma Bác Kết mà chính là trước mắt vị hòa thượng trẻ tuổi này... Vọng Cốc nhìn về phía Thiên Quỳnh:

- Ta còn không rõ, người vì sao lại tự mình đi tìm cái chết?

- Cùng chết

Thiên Quỳnh không hề giấu diếm.

Vọng cốc truy vấn:

- Vì ai mà cùng chết

- Đại Lôi Âm Đài

Câu trả lời vẫn không rõ ràng như trước, Thiên Quỳnh lệ rơi đầy mặt

Trương gia đại thiếu

327. Chương 86: Ba Vũ Khí Cuối Cùng

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 86: Ba vũ khí cuối cùng

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Năm vạn quỷ binh đã đến tội, một bộ phận khác ẩn nấu vào binh sĩ Thổ Phiên của Đại Yến đang niệm kinh... không hoàn toàn là tăng lữ nhưng họ cũng có giới luật và cũng niệm kinh, bởi vì bọn họ có tín ngưỡng nên so với binh sĩ phổ thông mạnh mẽ hơn rất nhiều, lúc huấn luyện thì khổ cực, khi hành động thì kỷ luật nghiêm minh, khi tác chiến thì dũng mãnh không coi thường cái chết.

Đến từ Thánh thành Nhân Khách là tám vạn tinh binh, đều là nhân mã tâm phúc của Đại Lạt Ma . Đội quân này có một phiên hiệu độc lập dị thường vang dội: Phật Quang.

Phật Quang phổ chiếu khắp nơi, bọn họ là đại biểu cho sự uy nghiêm của Đại Lạt Ma .

Tuy rằng khi cùng Quốc sư gặp mặt Đại Lạt Ma dùng mồm mép khi dễ Quốc sư , nhưng trong lòng Đại Lạt Ma, chưa bao giờ từng nửa phần khinh thường quốc sư, cho nên y đem thủ hạ tinh nhuệ của mình cho Yến Đỉnh mượn.

Vừa là giúp Quốc sư được việc, cũng là để giám sát Yến Quốc sư , trong lòng Lạt Ma rất chắc chắn, cho dù Yến Quốc sư phong vương phong hầu cho tám vạn nhân mã, cho dù Yến quốc có giữ lại toàn bộ tám vạn nhân mã rồi đem cả Đại Yến chia cho bọn họ, chỉ cần một phần tước thư pháp chỉ của y truyền đến, Phật Quang vẫn sẽ lập tức bắt Yến Đỉnh đem về Thổ Phiên giao cho Sài Thổ Đáp Tháp xử lý.

Phật Quang nổi tiếng thiên hạ được Đại Lạt Ma xem như chỗ dựa, binh sĩ phổ thông của Đại Yến vĩnh viễn không đối kháng lại được bọn họ. Công bằng mà nói, trừ phi đối phương đông gấp ba lần, nếu không khó mà thắng họ. Phóng tầm mắt khắp Đại Yến có thể cùng bọn họ đối kháng có lẽ chỉ có ‘ Cẩm Tú lang’ trong truyền thuyết, đó là đội quân tinh nhuệ nhất của Đại Yến, cụ thể đang đóng quân nơi nào không ai có thể biết.

Phật Quang đóng quân trên một mảnh đất hoang dã, đây là địa điểm sớm đã ước định cùng Quốc sư , chỗ này là vùng đất không người, sẽ không có thám mã của Yến binh xuất hiện. Yến Đỉnh an bài bọn họ ẩn nấp tại đây là có đạo lý của riêng mình, có điều cái việc hành quân đánh trận cũng không phải chỉ một mình Yến Đỉnh quyết định được, chủ tướng Phật Quang trước lúc xuất quân sớm đã phải tâm phúc tinh nhuệ đến kiểm tra qua, không có vách núi, không có khả năng bao vây mai phục, không tồn tại bất cứ uy hiếp nào mới yên tâm đem quân qua đó tạm thời đóng doanh.

Nửa canh giờ tập luyện kết thúc, tướng sĩ Phật Quang vào trướng nghỉ ngơi. Chủ tướng vẫn chưa tháo giáp, không rõ tại sao, hai ngày nay hắn đều có cảm giác bất an, giống như sắp phát sinh chuyện lớn, nên hắn phải đích thân kiểm tra các vọng gác một lần mới yên tâm nghỉ ngơi.

Vừa dẫn đám thân binh kiểm tra xong bên trong vọng gác, đang chuẩn bị đi kiểm tra bên ngoài, đột nhiên từ xa nơi hướng đông vang lên một chuỗi quải thanh, âm thanh không tính là vang dội, nhưng lại vô cùng ngọt ngào khó thở, nghe thấy âm thanh này khiến người ta tắc nghẽn lồng ngực, nghe quải thanh này đến mặt đất cũng hơi run rẩy mấy cái.

Rất nhanh quải âm tan mất, lại không còn một tiếng động, tướng quân ngưng thần trông về phía xa, chỉ thấy sắc hoàng hôn nặng trĩu, lại là ở rất xa, dựa vào mắt người bình thường có thể nhìn thấy cái gì ?

Giữa đêm khuya đột nhiên hiện lên dị âm, tướng quân không dám chậm trễ, lập tức truyền lệnh phái thám mã chạy theo hướng đông nam điều tra, không đợi thám mã xuất doanh, quải thanh lại như cũ truyền đến, vẫn phương hướng cũ, vẫn nặng nề như cũ nhưng động tĩnh lại không như cũ, âm thanh rầm rầm, khoảng cách khá xa nhưng rõ ràng có thể nghe ra thanh thế rất lớn, rất giống đại quân kỵ binh đang vội vàng xung phong đến.

Không đợi chủ tướng truyền lệnh, tướng sĩ Phật Quang liền bước ra ngoài doanh trường, trên nét mặt không một chút bối rối, trên người mũ giáp chỉnh tề vĩ khí nắm chặt, cũng không biết bọn họ làm sao có thể trong giây lát mà trang bị chỉnh tề như vậy được, có lẽ thân ở trong dịch cảnh nên khi đi ngủ cũng đều mặc giáp mà ngủ.

Kỵ binh lên ngựa, cung binh chuẩn bị tên, nhanh mà không loạn, tám vạn Phật Quang trong lúc hành động thậm chí không phát ra tiếng động nhiều lắm, binh lính còn như thể hướng chỉ tướng lĩnh? Tướng quân ánh mắt bình tĩnh, một đạo quân lệnh phát ra, một lát sau có thám mã khắp nơi, một đến phía trước điều tra tình hình địch, một du tán tứ phương cảnh giới bản doanh, lại có ba tiểu đội quan trọng phân thành ba hướng cuốn bụi mà đi. Đóng quân trong biên giới địch quốc, theo tổ chức của Phật Quang mà nói sớm đã đều chuẩn bị cho tình huống gặp địch và đường triệt thoát, bọn họ đã chọn được ba đường rút quân, ba tiểu đội chính là đi thăm dò ba đường rút lui có thông hay không vậy.

Cùng lúc đó trọng binh trong doanh, dựa vào phương pháp bày trận đã định trước khi gặp tình huống khẩn cấp mà bày trận. Hùng binh thật sự đã qua huyết luyện, cho dù kẻ thù đến từ âm binh của U Minh hay là yêu thú của Hồng Hoang, sắc mặt bọn họ đều không đổi, đáng tiếc căn bản không có địch nhân chỉ có nước, hồng thủy ngập trời.

Thám mã phái đi phía trước phát hiện hồng thủy, nhưng bọn họ không thể quay đầu trở về thông báo, đã bị dòng nước đục ngầu một ngụm nuốt hết.

Cách đại doanh khoảng mười dặm phía đông nam có một mạch nước, tên là ‘Tang Giang’, việc này Phật Quang sớm đã biết rõ, nhưng không có ai để ý, thể nước của Tang Giang không tính là nhỏ, nhưng đừng quên, hiện nay là đầu đông, vùng đồng bằng Giang Hà đang bước vào mùa khô, không có khả năng có hồng thủy bạo phát được, ngập đến đê điều đã là sự việc không có khả năng càng không nói hồng thủy có thể vọt tới quân doanh đóng cách đó mười dặm.

Phật Quang tiến vào cảnh nội Đại Yến, trước đó đã cẩn thận thăm dò qua, nhưng mới chỉ dừng lại ở ‘quân tình’, người Thổ Phiên không biết cũng không thể biết, trước đó mấy năm Đại Yến đã lấy danh ‘Trị thủy’ để tiến hành ‘xử lý’ bốn mạch nước thượng lưu của sông Tang Giang, đắp đập tích nước, sửa chữa đường sông... làm tất cả các việc đó chỉ có một mục đích: khi cửa sông mở ra, nước của bốn nhánh ở thượng du Giang Hà đều đổ vào Tang Giang.

Tang Giang cũng được sửa chữa cải tạo đê đập, còn việc đối phó với đoạn đê gần địch doanh kia chỉ là bài trí, làm nước sông tăng vọt, sau đó trước tiên phá thủng một lỗ, chớp mắt lỗ thủng đã tạo thành hồng thủy.

Mười dặm tính cái gì? Đến lúc lũ lụt trăm dặm xung quanh cũng sẽ một đêm biến thành vùng ngập lụt.

Đêm cuối trong thời hạn mười ngày, bất kể phản quân hay quân tinh nhuệ, phiên binh Thổ Phiên tiến vào Đại Yến đều cùng chung số phận bị chôn vùi.

Bác Kết lúc này hoàn toàn không biết gì, đang ôm một quyển kinh cổ trong kim đỉnh đại điện, hưng phấn bưng bưng lật xem. Ô Đạt quì gối bên cạnh y một lúc rồi, phủ phục trên mặt đất thủy chung không dám lên tiếng, đến lúc này rốt cục không nhịn nổi, Ô Đạt cận thận mở miệng:

- Khả năng, khả năng, trong mười ngày không bắt được cái tên hậu sinh kia.

Đại Lạt Ma ‘Ồ’ một tiếng, lật qua một tờ, không tỏ thái độ rõ ràng.

Nếu đã mở miệng Ô Đạt cũng không do dự nữa nhẹ giọng hỏi:

- Xin sư tôn chỉ thị, nếu quá mười ngày Còn muốn tiếp tục tìm hắc nữ hay không?

- Tìm

Đại Lạt Ma giọng điệu bình bình.

Ô Đạt nhận được pháp chỉ cung kính dập đầu lạy ba cái, lại hạ thấp giọng dâng lên một tràng ‘cát tường’, cong người chậm chậm cáo lui, lui đến cửa đại điện quay mình lại đang định mở cửa, không ngờ tay còn chưa động tới cửa, nhẹ nhàng một tiếng trục cửa vang lên, cửa lớn cung điện bị mở ra .

Một người từ bên ngoài đẩy cửa đi vào, trường bào màu trắng phủ toàn thân, mặt lạnh lẽo che giấu gương mặt, ánh mắt đỏ sẫm như máu.

Yến Quốc sư

Ô Đạt chấn động, nhưng căn bản không để cho hắc nữ lên tiếng, Quốc sư liền một tay vươn ra bắt lấy bờ vai hắc nữ, dùng sức nâng lên về phía trước.

Người sống hơn hai trăm cân, trong tay Yến Đình dường như không nặng, không khó khăn chế bằng một quả trứng gà. Vù vù tiếng gió thổi bên tai, Ô Đạt bị coi như một kiện áo khoác hướng thẳng Đại Lạt Ma ném tới!

Áo khoác cứ thế bay đi như điện, vừa bay đến nửa đường, hai bóng người bỗng nhiên hiện ra ngăn lại... Võ sĩ thần điện.

Yến Đình thân thủ, thanh thế kinh người ? Mà ở nơi cung điện của Đại Lạt Ma há có thể khinh nhờn, nhưng phiền phức nhất chính là Ô Đạt cũng là người có thân phận tôn quý, dùng võ sĩ kim điện không thể trực tiếp một đao chém đôi, phương pháp duy nhất chính là tận lực mà bắt lấy, hai võ sĩ xông lên phía trước gần như có thể nhìn rõ mặt, khi đón lấy cái vật này, bản thân bị gãy xương đứt gân, sợ là sống không được. Mặc dù chắc chắn sẽ chết không hề nghi ngờ, bọn họ vẫn phải xả thân hộ giá, sống trong cung vàng điện ngọc cả đời chính là vì thay Phật chủ nhận một kích này!

Bất ngờ ngoài dự liệu, nhìn tư thế ‘áo khoác’ rất hung hiểm, nhưng thực tế lực cũng không nhiều lắm, hai võ sĩ nhẹ nhàng khéo léo liền đỡ được Ô Đạt.

Hai gã võ sĩ trên cung vàng điện ngọc liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, không rõ sự tình sao lại đơn giản như vậy, đúng lúc bọn họ đem Ô Đạt đặt xuống, hai người đồng thời sắc mặt biến sắc, thất khiếu chảy máu, ngã xuống mặt đất, cơ thể đến cơ hội co rúm cũng không có. Chính là bị độc phát mà chết.

Chỉ trong nháy mắt, Ô Đạt đã bị Quốc sư biến thành một độc vật đáng sợ, nhưng bản thân Ô Đạt lại không việc gì, đứng im một chỗ ánh mắt kinh hoàng lạnh lẽo nhìn hai thi thể, trong lúc nhất thời không thể phục hồi lại tinh thần được.

Thần điện đột nhiên xuất hiện cường địch, tiếp theo hai võ sĩ là năm mươi vệ sĩ thần điện từ bóng đêm lác mình đi ra, một nửa tập hợp bên Đại Lạt Ma một nửa vây quanh Quốc sư.

Đại Lạt Ma chỉ liếc Yến Đình một cái, ánh mắt lập tức chuyển hướng sang Ô Đạt, nâng tay chỉ hướng Ô Đạt thét lên ra lệnh cho thần điện võ sĩ:

-Tru sát.

Ô Đạt vốn đang vẫn chưa hoàn hồn, bỗng thấy sư tôn muốn giết mình, không đợi các võ sĩ xông lên hắc nữ liền đặt móng ngã xuống đất, thất thanh kêu lên:

- Sư tôn minh giám, không phai do con hạ độc.

Hai võ sĩ bị giết bằng thuốc độc, Đại Lạt Ma không phân rõ là do ai đã hạ thủ, y cũng căn bản không cần suy nghĩ chuyện này, tình trạng trước mắt so với hai võ sĩ thần điện bị chết trầm nghiêm trọng hơn vạn lần.

Sài Thổ Đáp Thập đề phòng sâm nghiêm, người ngoài khó mà bước vào nửa bước, nhưng Yến Đỉnh mới có rời khỏi Thánh thành mười ngày, bây giờ không nhưng nghênh ngang đi vào mà còn đẩy cửa lớn mà vào thần điện, nếu không có nội ứng sao có thể làm được.

Phóng nhãn khắp Thổ Phiên này, có thể để lão đi vào thần điện nhiều nhất chỉ có ba người, một là bản thân Đại Lạt Ma, một là thánh cung tổng quản Cơ Kháp Kham Bồ, một nữa chính là tâm phúc đệ tử Ô Đạt... đương nhiên không thể là Cơ Kháp Kham Bồ được, già sớm đã chết rồi.

Ô Đạt liều mạng đập đầu, trên mặt nước mắt giàn giụa, Bác Kết hoàn toàn bất động

Vì bảo toàn tính mạng, Ô Đạt khóc gào lên, dùng tất cả khí lực cuối cùng biện giải, tuy nhiên việc hắn làm hoàn toàn phí công, pháp chỉ đã ban ra lập tức thi hành, vài tên võ sĩ nhẹ nhàng tiến lên, lưỡi dao sắc bén trong tay trảm tới không một chút lưu tình. Nhưng chỉ còn một nháy mắt nữa là đao phong chém tới Ô Đạt thì đang khóc hắn bỗng biến thành một trận cười nhạt, phủ phục trên mặt đất cơ thể quỵ dị lần qua, nhìn giống như hoàn toàn không có khả năng, góc độ phát lực khiến hắn dễ dàng chui qua các võ sĩ vây quanh.

Vừa trốn thoát vận rủi Ô Đạt chợt chưa vui mừng thì tại đại môn thần điện Yến Đỉnh cũng hành động.

Đạp lên sát trận, hai mươi võ sĩ thần điện đem lão gắt gao vây lại, thậm chí không nhìn rõ động tác của lão, người thì trên trán hơi ngứa, người thì thấy trong lòng hơi lạnh, người thì đột ngột mũi người được một chút vị ngọt, nhưng sau một khắc khi cảm giác hồi phục tất cả đều thân thể cứng nhắc, ánh mắt mất đi ý thức.

Thi thể ngã xuống đao kiếm rơi xuống nền gạch, âm thanh giòn tan vang khắp nơi.

Không lâu trước mười một vệ sĩ thần điện vây bắt Quốc sư khiến Quốc sư bị thương hai ngón tay, hôm nay nhân số đông hơn hai lần, thế trận càng hoàn thiện hơn, càng hung hiểm hơn nhưng lại không chịu được một kích phát tay của lão.

Bác Kết không nên tiếng, thần tính bất biến, chỉ có con ngươi co rút một chút.

Yến Đỉnh một tay để sau lưng, ánh mắt ôn hòa, từ trong ánh mắt không khó nhận ra, trong mắt lạ sát kia là gương mặt đang mỉm cười, Ô Đạt từ lúc chào đời đến nay lần đầu tiên tại thần điện hắn dám đứng thẳng cười ha hả rồi một mạch chạy ra đứng sau lưng Yến Đỉnh.

- Lần trước sau khi lĩnh giáo qua đại thần điện sát trận của phật sống, ta mất hơn một tháng công phu suy nghĩ cân nhắc biện pháp phá trận.

Tâm tình vui vẻ âm điệu không còn nặng nề như trước nữa.

Phía sau Ô Đạt tiếp lời:

- Đệ tử vô năng, thủy chung không tìm ra nhược điểm của trận đồ, khiến sư phụ phải tự mình ra tay.
- May mà người không tìm được, nếu không việc gì cũng để người làm, sự phụ một chút cũng không giúp được, cũng quá vô năng rồi.

Phá lệ, Yến Đỉnh cùng pha trò với Ô Đạt, đồng thời ánh mắt hướng về phía Đại Lạt Ma nói tiếp:

- Thần điện đại sát trận của người tuy rằng rất sắc bén, nhưng cũng có chút sơ hở nhỏ bị ta tìm ra.

Yến Đỉnh nói ra thì rất nhẹ nhàng, nhưng thực sự đã tiêu phí rất nhiều tâm huyết, chỉ có lão mới rõ Mật tông trải qua bao nhiêu năm truyền thừa, sát trận lại bố trí để bảo vệ tầng bảy của kim đỉnh, sao có thể trải qua một lần mà dễ dàng tìm ra cách phá? May mà Yến Đỉnh có thiên phú kinh người về võ học, vả lại sư thừa môn phái cũng tinh thông vô số tạp học, trong đó có sát trận. Yến Đỉnh cũng từng gắng sức nghiên cứu qua môn này, thế mới có thể thành công hóa giải sát trận.

Lần trước là sát trận mười một người, lần này hai mươi người vây quanh bản chất cũng không khác gì nhau, đấu pháp vẫn là dùng một cách là hợp công, sơ hở của trận pháp đã bị Yến Đỉnh tìm ra muốn phá cũng dễ dàng. Không còn trận pháp che chở, luận về thực lực hộ vệ thần điện sao so được với Yến Đỉnh thiên hạ đệ nhất dùng độc, thiên hạ đệ nhất võ công, chênh lệch nhau một trời một vực, bị chết cũng không có gì oan uổng.

Chỗ đáng sợ của Yến Đình ai cũng biết, nếu lão muốn giết người, thì dù ở dương thế hay dưới diêm la cũng khó thoát được, nhưng Bác Kết vẫn bình tĩnh, trong lòng y tính toán rất rõ ràng, trong tay vẫn còn bốn con bài quan trọng có thể dựa vào, một là ‘ sẽ không’...

Một là võ sĩ bảo hộ thần điện, không chỉ có hai mươi người này, bên trong thần điện còn ẩn dấu ba mươi người nữa, tinh thông ẩn nấp đồ sát, bọn họ mới chân chính là lá chắn của thần điện, thậm chí đến bản thân Đại Lạt Ma cũng chỉ biết là bọn họ tồn tại chứ không biết bọn họ ẩn nấp nơi nào.

Cái thứ hai và thứ ba đều nằm trên bảo tọa của Đại Lạt Ma , bên dưới đệm có một sợi tơ hồng được chế tạo từ huyết tơ tằm Tây vực, rất chắc chắn, nối với chuông báo động bên ngoài, chỉ cần tơ hồng kia rung động, chuông báo động sẽ lay động cảnh báo vang vọng tứ phương, quân đóng trong Sài Thập Tháp Thập sẽ lập tức tới cứu giá. Mặt khác còn có cơ quan trên ghế chỉ cần giơ tay vịn ba lần cơ quan sẽ hoạt động: bốn phía bảo tọa sẽ mọc lên bốn tấm lá chắn bằng thép, cho dù là búa lớn dùng để công thành trong một thời gian ngắn cũng đừng nghĩ đến phá hủy, lúc đó bảo tọa sẽ tiến vào mật đạo, thông thẳng xuống dưới núi, đưa Lạt Ma chạy thoát, trên thần điện an bài bảy trăm bảy mươi bảy vị trí đặt kinh nổ nhất tề bắn ra, khiến địch nhân trên điện đều biến thành con nhím.

Cái thứ ba không sợ nội gián vì bí mật này chỉ có Đại Lạt Ma biết.

Cái cuối cùng Lạt Ma có thể dựa vào chính là bản thân mình, y và hoàng đế người Hán trối gả không chặt có chỗ không giống nhau, Đại Lạt Ma một thân võ công thượng thừa, nếu y liều mạng thiên hạ cũng không đến vài người có thể giết được y.

Về phần cái ‘ không thể’ kia, Yến Đình tuy rằng đến với ý đồ không tốt, nhưng Đại Lạt Ma vẫn cảm giác đối phương sẽ không giết mình, làm như vậy hai bên đều không có lợi...

Nói xong chuyện sát trận, Yến Đình tạm thời không để ý đến Bác Kết, quay đầu nhìn về phía Ô Đạt:

- Giúp ta iữ thủ cửa một lúc.

Ô đạt trả lời đơn giản:

- Yên tâm.

Quốc sư giọng nói khàn khàn, phát ra tiếng cười ha hả, gật đầu nói:

- A Nhất, A Nhị, A Thái bọn họ sau khi chết, trên đời này người khiến ta thật sự yên tâm không nhiều nữa, nhưng người tính là một trong số đó;

Vừa nói xong, Yến Đình liền biến mất. Bên trong kim đỉnh Yến Đình phát động thân pháp, một đạo thân ảnh lướt qua như gió, mạnh mẽ như giao long, chạy một vòng quanh đại điện, chạy qua chỗ nào là chỗ đó có máu chảy đầu rơi tiếng rên la thảm thiết.

Ba mươi hộ vệ nấp trong bóng tối đang bị lão từng người từng người giết chết.

Ba mươi người này sớm đã hợp cùng đại điện thành một thể, trở thành một phần của đại điện, sao lại dễ dàng bị Quốc sư phát hiện, Bác Kết trong lòng trầm xuống, nhưng đầu óc không loạn, trầm giọng truyền lệnh cho hộ vệ bên cạnh:

- Tất cả xông lên.

Kim điện thường thường đều có mật nghị, nên bên trong khả năng cách âm rất cao, người bên trong cho dù có đem cả lá phổi mà hét lên bên ngoài cũng chưa chắc đã nghe thấy, hơn nữa địch nhân có thể đến thì chắc chắn gần đó không có người, đây là điều đơn giản nhất, căn bản không cần Bác Kết nhọc công suy nghĩ, nhưng Đại Lạt Ma vẫn như vững một tòa núi, vẫn là chủ nhân của tòa thành này thậm chí là quốc gia này, địch nhân chỉ là mượn một lỗ thủng mà chui vào, chỉ cần người của y có thể xông ra ngoài, lập tức có thể gọi đến đại đội binh mã.

Quốc sư du tẩu trong đại điện diệt hết hộ vệ trong bóng tối, Hơn hai mươi võ sĩ cận vệ của Lạt Ma không hề để ý đến Quốc sư cứ điên cuồng xung phong đánh ra cửa.. sau thời gian uống xong một chén trà những hạt bụi liền rơi xuống đất

Yến Đỉnh đứng tại trung tâm đại điện, ba mươi ám vệ không một ai may mắn thoát khỏi, đều chết thảm, Ô Đạt ngồi tại cửa sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, máu tươi trong miệng không ngừng chảy ra, thân thể vẫn cố gắng trụ vững tại cửa chính kim điện, phía trước hắn hơn hai mươi hộ vệ phơi thây trên mặt đất, Đại Lạt Ma vẫn ngồi trên ngai vàng, sắc mặt tái nhợt

Trong thời gian uống xong một chén trà, y đã mất đi ba thứ có thể dựa vào... ba mươi hộ vệ trong điện đều chết, y kéo mạnh sợi tơ, trên tay hẫng mạnh một cái, dây tơ đã bị người ta cắt đứt rồi, y phát động cơ quan trên tay vịn bảo tọa, hơn nữa không chỉ một lần, bản thân y cũng không đếm được mình vịn bao nhiêu lần, cơ quan vẫn thủy chung không phát động.

Kỳ thực lúc phát giác sợi tơ bị cắt đứt, Đại Lạt Ma liền nghĩ tới cơ quan trên tay vịn bảo tọa phân nửa đã bị phá hỏng, chỉ là y vẫn có chút không cam lòng.

Ô Đạt nhìn Đại Lạt Ma bằng ánh mắt xa xăm, cố sức nâng tay lên, chỉ chỉ vào mũi mình, muốn nói gì đó nhưng bất luận thế nào cũng không có khí lực phát ra tiếng, chỉ có tiếng ồ ồ thở dốc.

Có điều ý tứ của hắn rất rõ ràng, cơ quan trên ghế chính là do hắn phá hỏng.

Yến Đỉnh giết người cũng không để ý Đại Lạt Ma, lắc mình đến trước mặt Ô Đạt giơ tay nắm cổ tay hắn xem mạch, lập tức lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng hắn, lại rút ra châm dài trước ngực lúc nông lúc sâu đâm vào bốn phía huyệt thiên trung của hắn, Ô Đạt ọe lên một tiếng miệng phun ra một ngụm máu đen, toàn bộ người hắn khí sắc tốt hơn rất nhiều.

- Bị thương không nhẹ tuy nhiên không có việc gì lớn, nhưng từ sau cố gắng hạn chế bị ngấm nước mưa cũng không nên tắm nước lạnh.

Nói xong Yến Đỉnh mỉm cười:

- Gần gũi nữ sắc nhiều sẽ có chỗ tốt đối với việc điều trị thương thế của ngươi, nhưng đến lúc đó ngươi không cần hành động để cho bọn họ làm giúp ngươi là được.

Sau khi Ô Đạt gật đầu Yến Đỉnh lại tán thêm câu:

- Ngươi khá lắm.

Ô Đạt thật thà đáp:

- Vẫn là nhờ thủ đoạn của sư phụ mới có vượt qua cửa ải này được.

Việc Quốc sư giết vệ sĩ trên kim điện không cần nói nữa, Ô Đạt không có cái bản lĩnh đó, nhưng trước đó Yến Đỉnh trên mình hắn đã bố trí kịch độc, ai chạm phải liền lập tức hồn về Tây Thiên, khiến hắn trong lúc chiến đấu chiếm được lợi thế lớn, thế mới tránh được đối phương mãnh công.

Lúc cùng Yến Đỉnh nói chuyện, Ô Đạt hoàn toàn không có cái kiêu ngạo thể thao đầu địa (đầu cùng hai tay hai chân chạm đất, đây là cách hành lễ cung kính nhất của phật giáo) tôn kính, thành kính như đối với Đại Lạt Ma nhưng hắn thành thật..... rất thành thật nghe từng câu của Yến Đỉnh sau đó thành thật trả lời.

Không có thành kính nhưng ít nhất còn thành thật

Đại Lạt Ma vẫn cao cao tại thượng như xưa, vẫn là khí độ nhỏ nhen không nhẫn nại đợi được, xa xăm nhìn Yến Đỉnh nói:

- Có rảnh thì tán gẫu vài câu?

Trương gia đại thiếu

328. Chương 87: Ta Là Cha Hắn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 87: Ta là cha hấn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Yến Đỉnh không keo kiệt, hết sức thoải mái, nghe vậy gật đầu một cái:

- Muốn nói chuyện gì, ta nói cùng người.

Nói xong, một tay đặt sau lưng bước đi về phía trước, Ô Đạt cũng ra sức đứng lên, đi theo sau sư phụ

Đại Lạt Ma dù bận vẫn ung dung, gương mặt mập mạp tươi cười:

- Vừa quay lại, hay là suốt giờ vẫn chưa đi?

Yến Đỉnh trả lời thẳng:

- Ta như vậy, rất dễ giả mạo.

Nhìn ra được, lão đang rất thích thú, nói xong thậm chí còn cười bổ sung thêm một câu:

- Ta trước đây cũng từng bị người ta giả mạo, bị thiệt hại nặng.

Chỉ cần một khuôn mặt sắt lạnh lẽo, một đôi gang tay da màu đen, một chiếc áo bào trắng rộng thùng thình, lại thêm chút bản lĩnh phúc ngữ, là có thể giả mạo Yến Đỉnh, không giấu được thân tín bên cạnh, nhưng muốn lừa gạt mật thám đang truy tung phía sau là điều không khó, Đại Lạt Ma hàng ngày đều nhận được báo cáo hành tung có liên quan tới Yến Đỉnh, bây giờ không cần hỏi nữa, những tình báo kia đều là quốc sư giả, Yến Đỉnh thật căn bản chưa từng rời khỏi Thánh thành.

Đại Lạt Ma gật đầu, lại hỏi:

- Lạt ma Cơ Kháp Kham Bố và Ô Đạt đều là đệ tử của người?

- Cơ Kháp Kham Bố không phải người của ta, nhưng gã cũng không phải người của người, tính ra gã chỉ là bị ta thu phục, lợi dụng thôi. Ô Đạt thì khác, hấn là một trong những học trò ta xem trọng nhất. Khi mới lên thần điện, ta bảo Đạo Thảo gọi hấn là sư huynh, không phải không có đạo lý.

Đại Lạt Ma nhíu mày:

- Cơ Kháp Kham Bố rút cuộc là người thế nào?

Câu hỏi này Yến Đỉnh không đáp, chỉ thản nhiên nói:

- Nói ra rất phiền phức, cũng không quan trọng.

Đại Lạt Ma cũng không truy đuổi, ngồi trong ngai vàng lắc đầu cười khổ:

- Hai gã tâm phúc bên cạnh, không ngờ đều là thủ hạ của người, thật là mắt mặt quá rồi.

Lần này ý cười trong mắt Yến Đỉnh càng đậm:

- Đơn thuần chỉ là người bị Ô Đạt lừa, thật không oan. Người không biết hấn vì công phu này mà đã phải chịu bao nhiêu khổ cực...Khi hấn hai mươi tuổi phải có dáng người của đứa bé bảy tuổi, cổ tình còn muốn một gương mặt của một người trung niên, khi hấn ba mươi tuổi lại trở thành một lão già năm mươi tuổi; đến nay sắp năm mươi rồi, nhìn qua tuổi mạo, tất cả những nỗi khổ cực này, người không thể tưởng tượng nổi đâu.

Ô Đạt cười ha ha tiếp lời đáp:

- Thuốc tẩy luyện thân thể, ức sinh, thúc giục hoặc là kéo dài quá trình tuy rằng vất vả nhiều, nhưng đều là thủ đoạn của sư phụ, ta không cần quan tâm gì, trái lại ta học thuộc trăm nghìn lời tán dương Thánh Vương, khiến ta cảm thấy càng khó khăn hơn.

Có liên quan tới thân thể, lai lịch của Ô Đạt, từ sớm đến thần thụ ca, từ đầu đến cuối đều là thiết cục, liên tiếp có những kì tích chỉ là để khiến Thánh cung chú ý đến, cho Ô Đạt cơ hội được Lạt Ma sắp xếp vào môn trường...Trong đó tính kế đương nhiên phức tạp, nhưng so sánh, Quốc sư vì ái đồ mà không ngừng thay đổi

dáng vóc, thủ đoạn bộ mặt già nua mới là thần tích thực sự, nếu không phải “không có khả năng”, làm sao có thể lừa gạt được Bác Kết.

Bất cứ ai bị lừa thì trong lòng cũng không cảm thấy thoải mái, Đại Lạt Ma đương nhiên sẽ không khen ngợi thủ đoạn của quốc sư hoặc sự ẩn nhẫn của Ô Đạt, mà là thoảng có chút suy nghĩ:

- Người vừa nói Cơ Kháp Kham Bồ không được coi là thân tín của người, cho nên..người cố ý để gã giả mạo, bị ta phát giác, mượn dao của ta giết gã?

Yến Đỉnh gật đầu, nhưng vẻ đắc ý và nụ cười trong mắt đều không thấy nữa, giống như có chút không đành lòng:

- Trước đó gã làm cho ta không ít việc, xét ra chỉ có ta nợ gã, cuối cùng ta vẫn hại sinh mạng của gã...Ngày đó, ta ở trước mặt người nói với tấm da của gã “kiếp sau ta làm trâu làm ngựa cho gã”, cũng không phải là ăn nói lung tung.

Lúc Cơ Kháp Kham Bồ chết, một là mưu đồ của Yến Đỉnh đã thành, người này không chỉ không có tác dụng, sau này có thể vướng bận; Mặt khác, Đại Lạt Ma tuyệt sẽ không tin hai tâm phúc của mình đều là nội gian, sau khi truy xét, chẳng phải sẽ không hoài nghi thêm người khác, trái lại còn càng coi trọng Ô Đạt.

Đối với thân phận thật sự của Cơ Kháp Kham Bồ, Yến Đỉnh trước sau vẫn không kín miệng giấu diếm, Đại Lạt Ma không bắt được trọng điểm, cuối cùng chỉ có thể thở dài nặng nề:

- Quả nhiên cao nguyên là nơi đầy màu sắc, không chỉ là Thịnh Cảnh đại sư nhớ tới, ngay cả những nhân vật không biết gọi là gì cũng phải vương vấn.

Cung vàng điện ngọc trống trải mà cũng rất lớn, khi phát động thân pháp một đến một đi tuy nhiên chỉ nửa khắc, nhưng bây giờ chậm rãi hơn, Yến Đỉnh chưa qua nửa hành trình, đối với sự than thở của Bác Kết Yến Đỉnh toàn bộ không tỏ vẻ gì, tiếp tục chậm rãi bước.

Đại Lạt Ma lắc đầu, sự cảm thán trên mặt bỏ đi, tiếp tục hỏi:

- Người làm sao có thể phát hiện ba mươi ám vệ của ta?

- Nếu chỉ đến một hai lần, thật sự không phát hiện ra, nhưng một tháng ta đến Kim đỉnh của người mười mấy lần, nếu còn không thể tra ra bọn họ, sư tôn cũng sẽ báo mộng máng ta uống phỉ sự dạy bảo năm đó của ông.

Căn bản Đại Lạt Ma có hỏi Yến Đỉnh có đáp, nhưng sau khi giải thích xong, Yến Đỉnh dừng bước, nhắc nhở:

- Thời gian của người, chỉ còn tính từ khi ta từ cửa đi tới trước mặt người, cho nên căn bản không cần “kéo dài”, ta khuyên người, vẫn là hỏi những thứ quan trọng hơn đi.

Ô Đạt tuyên bố thân phận của phản đồ, quốc sư đang ở trong thần điện, có liên quan đến những thiết kế trước đây, âm mưu lúc này sớm đã không quan trọng nữa, Đại Lạt Ma lại giằng có với những tình tiết này lải nhải hỏi không ngừng, dụng ý thực sự chỉ là để kéo dài thời gian mà thôi, Yến Đỉnh thì giống như đang nghĩ tới điều gì, gơ tay chỉ lên ngai vàng của y:

-Ồ, đúng rồi, tính ra ta người vẫn là có duyên, hai cơ quan trên ngai vàng, là tổ tiên sư môn ta giúp tiên bối người thiết kế, người cho rằng chỉ có người biết thôi là giấu được ta sao. Đối với chúng nó còn quen hơn người nhiều lắm.

Vưu thái y và Yến Đỉnh cùng sư môn, độc, võ, khí ba thứ được coi là tuyệt đỉnh thiên hạ, cơ quan trên ngai vàng điện ngọc chính là tiên bối trong gia môn thiết kế, làm sao có thể giấu được Ô Đạt?

Yến Đỉnh nói xong lại tiếp tục nhắc bước, tuy chậm, nhưng thập tượng Cửu Long cũng đừng mơ ngăn được.

Đại Lạt Ma cuối cùng không nhắc tới những câu hỏi nhàm chán nữa, đi thẳng vào vấn đề:

- Người đến làm gì?

Yến Đỉnh thần ngôn:

- Giết người.

“ Bốn vũ khí lợi hại và một cái không thể’ của Bác Kết, bây giờ gần như bị phá vỡ hết, chỉ còn sót lại chiến lực của y. Quả nhiên, đến cuối cùng cái gì cũng không dựa vào được, duy nhất sẽ không vứt bỏ ta mà đi chỉ có nắm tay của chính mình. Chỉ có điều sự hung mãnh của Yến Đỉnh , dựa vào tu cầm của Bác Kết thì có hy vọng sao? Bất luận thế nào y cũng sẽ thử, nhưng đối phương từ chối từ xa, bây giờ còn chưa phải lúc động thủ, Bác Kết âm thầm tức giận, trong miệng lại cười lạnh hỏi lại:

- Hà tất phải phiền phức như vậy, càng không cần đích thân quốc sư ra tay? Muốn giết ta, để Ô Đạt cho ta một chút độc được là được.

Không cần Quốc sư trả lời, Ô Đạt tiếp lời:

- Đại Lạt Ma nói đùa rồi, các cao thủ thất vị biện độc dưới chân người không phải chỉ là bài trí, ít nhất ta không giấu nổi chúng.

Tất cả mọi thứ đều ngậm miệng, chỉ có bảy người vượt qua, tổng tiền, bình thường chính là Ô Đạt dâng trà, Đại Lạt Ma cũng sẽ không va phải, không phải hẳn không tín nhiệm Ô Đạt, mà là thói quan đã dưỡng thành trong mấy mươi năm

Bác Kết lạnh lùng, không để ý Ô Đạt, lại nhìn Quốc sư hỏi:

- Đã đến rồi, những việc khác cũng sắp xếp xong rồi chứ?

Quốc sư gạt đầu vung vàng:

- Nửa canh giờ nữa, mới để Nhân Thứ dẫn dắt tâm phúc giết lên Kim điện, sau khi ác chiến Đại Lạt Ma và các võ si trong kim điện, cuối cùng song phương đồng quy vu tận, Ô Đạt chịu hẳn phải chết trọng thương, nhưng cuối cùng vẫn sẽ không chết.

Tài Nhượng Nhân Thứ mới là nhân vật quan trọng trong Thánh cung, bình thường trung thành và tận tâm, trong tay còn nắm giữ một đội phiên binh thiết vệ, nhưng Đại Lạt Ma không biết, hẳn là nghĩa tử của Cơ Kháp Kham Bố.

- Sự việc nhanh chóng có thể điều tra rõ, quan hệ của Tài Nhượng và Cơ Kháp Kham Bố, hẳn vì báo thù cho cha nuôi, phản lại thánh cung là chuyện bình thường. Đại Lạt Ma chết bất đắc kỳ tử , Thổ phiên sẽ loạn lạc, nhưng chết nguyên nhân không thể nghi ngờ, cuối cùng sẽ sóng êm bể lặng, Khi thì thể của người sẽ cúi đầu vọng địa, thì thể của người bị lửa thiêu cháy khói đặc thẳng tắp gió thổi không tan.

Đại Lạt Ma giọng điệu hờ hững:

- Người sắp xếp linh đồng chuyển thể, ở trong Thánh thành?

Thổ Phiên tuyển linh đồng chuyển thể vì tín nhiệm Lạt Ma, tự có cách riêng, trong đó, Đại Lạt Ma qua đời khi pháp thể, khi hỏa táng bụi mù phương hướng là một trong những căn cứ quan trọng, nhằm vào điều kiện tuyển chọn khác, quốc sư đương nhiên cũng đã sớm chuẩn bị, hẳn tùy tiện sử dụng hai thi thể chỉ là nói cho Bác Kết biết: linh đồng chuyển thể đã chuẩn bị xong, việc này của hẳn không chỉ là tính mạng của Đại Lạt Ma, mà là nước cao nguyên Thổ Phiên.

- Thời gian gần đây, ta sẽ lưu lại, Ô Đạt bình ổn mọi việc, nắm lại quyền lực, sự chuẩn bị phía trước coi như là đầy đủ, hẳn sẽ không đại loạn, không lâu sau tất cả, Thổ Phiên vẫn là Thổ Phiên, chỉ là đổi lại là người ngoài không nhìn thấy trời.

Quốc sư còn chưa nói hết, kiên nhẫn giải thích với Đại Lạt Ma :

- Phật Quang chỉ trung thành với người, sau này e là không thể khống chế, cho nên hủy diệt, Phật Quang là tinh binh, cái gì rơi vào họ, ta rất đau lòng; trước đây quỷ binh Vọng Cốc là nghịch tặc của người, sau này cũng sẽ là nghịch tặc của ta, cũng nhất định diệt trừ, đối nhân xử thế của Vọng Cốc tốt hơn so với người, giết hẳn ta không đành lòng.

Thổ Phiên đã thành vật trong tay của Quốc sư, đương nhiên không để để lại đạo quân trung tâm với chủ xư và chỉ một lòng muốn tạo phản, nghịch tặc nhập chủ Thổ Đáp Thập, hai đội ngũ này sớm đã rơi vào trong kế hoạch của Quốc sư, không để cho họ có thể tồn tại trên thế gian này.

Sau một phen nói, Quốc sư đã đi quá nửa thần điện, một tay nhẹ nhàng vung lên, bình tĩnh nói:

- Người xem, ta thực sự đã tốn rất nhiều tâm tư, năm này qua năm khác..., khi ta còn đang học nghệ thì bắt đầu muốn làm sao lấy được cao nguyên, ta vừa xuất sư đã bắt đầu chuẩn bị thực sự, đến bây giờ, “Thổ Phiên” là việc lớn nhất trong đời ta làm được.

Tâm tư tuyệt không đơn thuần chỉ dùng để ám sát Bác Kết, thực sự mưu đồ lo lắng, thời gian thiết kế và chuẩn bị toàn bộ đặt ở sau khi giết được người này, tiếp quản nước này thế nào.

Nội kinh vận động chậm rãi, Bác Kết chuẩn bị tư thế đã lâu, toàn thân đều đã điều chỉnh tới trạng thái cuối cùng, về mặt giấu diếm một chút sơ hở, kinh thường cười nói:

- Từ lâu đã nghe sư thần Yến Quốc thần cơ diệu toán, hóa ra khi học nghệ đã biết bản thân sẽ bị Cảnh Thái đuổi đi thành chó nhà có tang rồi, từ lúc đó bắt đầu tìm đường lui cho mình..., ta lại không hiểu, nếu người đưa ra đối phó với tâm tư và thủ đoạn của ta, chưa chắc có được Cảnh Thái và giang sơn Đại Yến?

Quốc sư lại cười lần nữa, bốn chữ không hiểu thế nào:

- Ta là cha hấn.

- Cha ai?

Đại Lạt Ma sững sốt, chợt bừng tỉnh, sự ngạc nhiên trong giọng nói cũng không giả bộ, hoảng sợ nói:

- Người là cha của Cảnh Thái .

Yến quốc có hai quân vương, quan hệ giữa Phật chủ và nhân vương, đây mới là điều then chốt của tất cả mọi việc, Đại Lạt Ma coi một đôi thân nhân trở thành kẻ thù nước lửa, chỉ còn lại một kết cục “thua thảm” .

Sự kinh ngạc rất nhanh tan biến, Đại Lạt Ma thoáng suy nghĩ:

- Đối lập là trò diễn cho người khác xem, thực tế người đang giúp con trai mưu đồ thiên hạ?

Nói xong, y vô tình cười lên, lắc đầu cười nói:

- Kế hoạch hay, có ý nghĩa, có ý nghĩa....

- Người cũng có con trai?

Khi Quốc sư hỏi câu này, đột nhiên dừng bước. Trước đây Yến Đỉnh đã nói rất rõ ràng, trước khi lão đến trước mặt Bác Kết, đó là thời khắc ra tay lấy mạng y. Lúc này lại dừng bước, ý cũng rất rõ ràng, mấy câu nói nhảm này là “tặng không”.

Đối với vấn đề này Bác Kết hiện ra vẻ nhàm chán:

- Con trai rất quan trọng sao?

Yến Đỉnh suy tư một lát, cười lên:

- Người cái gì cũng có, cũng không thấy con trai có gì quan trọng; ta lại không giống thế, ngoài con cái ra, ta không có gì cả.

Một câu nói xong, lại bắt đầu bước lên phía trước.

Đại Lạt Ma thờ ơ, hỏi thẳng vấn đề mà mình cảm thấy hứng thú nhất:

- Tất cả những gì người làm đều là vì mưu đồ thiên hạ cho Cảnh Thái? Nếu nói như vậy, người đánh lên không chỉ mình ta, Khuyển Nhung, Hồi Hột và Nam Lý cũng đều có trong mưu đồ của người.

Quốc sư lắc đầu:

- Người quá coi trọng ta rồi, tính Thổ Phiên của người đã khiến ta kiệt cùng tâm lực rồi, hao phí nửa đời..., sức người có hạn, ta cũng không phải thần tiên, làm có có thể một lát làm đảo điên mấy nước Trung thổ, ta nghiêng lực đối phó, chính là một mình người.

Đại Lạt Ma khơi mào:

- Nói như vậy, chính là coi như ta đen đủi rồi? Hồi Hột, Khuyển Nhung đều kém hơn so với Thổ Phiên ta, người lại cố tình chọn ta.

- Kém. Khuyển Nhung, Hồi Hột tuy cường thịnh, nhưng so với Thổ Phiên người vẫn còn kém xa, lúc đầu ta quyết định mưu đồ cao nguyên, nhưng không phải là tay ta chọn ra ..

Quốc sư cười ha ha đáp.

Đại Lạt Ma lại có hứng thú:

- Thổ Phiên mạnh hơn thảo nguyên, đại mạc? Mạnh ở đâu? Bản thân ta cũng không biết, còn phải hướng Thịnh Cảnh chỉ giáo.

Quốc sư lại chuyển đề tài, hỏi lại:

- Người có biết năm đó Đại Hồng thống nhất thiên hạ thế nào không?

Đại Lạt Ma khoát tay, ra hiệu cho đối phương có gì cứ nói thẳng, không cần hỏi vòng vo.

Quốc sư nói thẳng:

- Đại Hồng bắt đầu từ Hán cảnh, sau khi thống nhất Hán cảnh, tình hình có chút giống với Đại Yên bây giờ. Đánh đi đánh lại với các nước chư hầu Tây, Nam, Bắc, nhưng cuối cùng cũng không thể có phát triển, cho đến khi ý kiến của một vị năng thần được Hồng Thái Tổ tiếp thu...Hồng gia luyện binh dưỡng ngựa, tập trung sức lực toàn nước một tiếng trống làm tinh thần hăng hái tiến công thẳng lên cao nguyên. Sau đó tình hình thế cục có biến đổi, quân mã Đại Hồng vô hướng, bình định tứ phương, cuối cùng đúc thành một sự nghiệp thống nhất đất nước duy nhất trên đời. Trải qua mấy trăm năm, Đại Hồng dần dần suy bại, nhưng nguyên nhân mất nước thực sự cũng nằm ở đó. Cao nguyên thất thủ, bị người địa phương đoạt lại, không lâu sau Hồng vương triều chia năm xẻ bảy, cơ nghiệp thiên thu bị lật đổ.

- Ta giờ mới hiểu, Đại Hồng hưng thịnh và diệt vong không ngờ đều ở cao nguyên.

Sắc mặt Đại Lạt Ma đầy vẻ khinh thường;

- Chớ không phải trên cao nguyên này của ta có long mạch gì, có thể chiếm được thiên mệnh, có thể lấy được thiên hạ?

Đếm không xiết lần thứ mấy, quốc sư lại cười, nói càng không chú ý:

- Cao nguyên trơ trụi, có long mạch quái gì chứ, hướng hồ chỉ dựa vào sự mê hoặc này làm sao có thể đánh được cả thế giới. Nhưng người cao nguyên có được thiên hạ tuyệt sẽ không sai, nói trắng ra là, đạo lý không thể đơn giản hơn, một chữ: cao! Trong năm nước trung thổ, đơn giản là lấy địa thế mà nói, Thổ Phiên là cao nguyên, chiếm giữ nơi này có thể thống trị khắp thiên hạ, đóng quân ở nơi này có thể giữ được thế cân bằng của thế giới.

Hai quân chạm trán, ưu thế quan trọng nhất trong đó chính là chiếm được vị trí cao, chiến thuật như thế nào, chiến lược như thế nào cũng đều là đạo lý như nhau, theo sự hưng vong của Đại Hồng có thể nhìn ra, nhà nào chiếm được phần hạ cao nguyên, nhà đó liền chiếm được ưu thế chủ động. Đây mới là lý do Quốc sư không để ý tới Khuyển Nhung, Hồi Hột. Toàn bộ tâm tư đều dốc vào đối phó với Thổ Phiên.

- Việc nhà mình tự mình biết, Đại Lạt Ma người càng phải rõ hơn ta, thật muốn tiêu diệt cao nguyên, người đánh thắng được dân tộc Hồi Hột sao? Người chống đỡ lại Đại Yên ta sao? Dựa vào các người, có thể trở thành một trong bốn đại cường quốc của Trung thổ, không phải là chiếm được tiện nghi ở cao nguyên sao. Người khác tới đánh các người, hành trình phải một đường hướng về phía trước, người đánh người khác cũng phải lao xuống mà đi, lúc này mới có thể cho các người đứng vững vàng.

Suốt đời mưu đồ đại cục một bước liền phải ra đi, Quốc sư vui vẻ có thể nghĩ được, cái bụng chán động phúc ngữ không ngừng vang lên:

- Cao nguyên đứng ngạo nghễ trong Trung thổ, nhưng điều kiện cho phép, thu hoạch không dài và lại thời tiết cực đoan, nhân số cũng có hạn, tự mình thừa sức có thể tự bảo vệ bản thân nhưng không đủ sức để phát triển. Một nơi tốt như vậy, rõ ràng là ưu thế bao nhiêu năm của Mật tông. Tuy nhiên sau này đã không còn được như vậy nữa!

Quốc sư vung tay lên, ngữ khí đột nhiên nang cao:

- Thổ Phiên về sau bên ngoài nhìn tưởng như thống nhất, kỳ thật lại biến thành một châu cao nguyên của Đại Yên. Đại Yên giàu có và đông đúc có một không hai ở Trung thổ này, miếng đất quý này do ta kinh doanh, Trung thổ có kỳ hạn, thiên hạ cũng có kỳ hạn!

Quốc sư lớn tiếng cười to, Đại Lạt Ma trong lòng cũng mỉm cười, nói chuyện hồi lâu, y rút cuộc từ câu nói của Quốc sư đã tìm ra được điểm mấu chốt, không đợi tiếng cười của đối phương ta ra đã lạnh lùng lặp lại lời nói của lão:

- Thổ Phiên bên ngoài nhìn giống như thống nhất... Người thay Cảnh Thái lập được công lao lớn như vậy, cũng không thể truyền tin, thật sự rất đáng tiếc.

Thổ Phiên không phải Đại Yên xuất binh chiếm được, mà do Quốc sư dùng quỷ kế trộm được. Cái công lao này đương nhiên không thể đem quảng bá cùng thiên hạ, nếu người Thổ Phiên biết được tin tức này, e rằng sẽ ngay lập tức vọt vào Thánh cung, đem Nhiếp Chính Ô Đạt và linh đồng giả lột da rút xương.

Đối với sự châm biếm của Bác Kết, Yên Đình không chút e ngại, chỉ lắc đầu tiếp tục cười, bước chân vẫn không ngừng, đã tiến vào cách Đại Lạt Ma khoảng mười trượng.

- Quốc sư từng đưa ta một bức thư cầu viện trợ, chứng từ mượn binh, thư cảm tạ, giấy nợ. Tất cả ta đều bảo quản rất tốt. Bất luận ta sống hay chết, chỉ cần trong ba ngày không nhận được pháp chỉ của bốn tọa, những thứ này lập tức sẽ được Yên tước rải khắp Đại Yên, bất kể ai cũng không thể ngăn được.

Giọng điệu của Đại Lạt Ma tràn đầy ý cười:

- Đáng tiếc, Yên binh Yên dân không biết được nỗi khổ tâm của người, những thứ kia ở trong mắt họ, không phải là công lao của Quốc sư, mà là chứng cứ bán nước của Đại Lôi Âm đài... Người đoán xem tới lúc đó, Cảnh Thái có thể che chở cho người không?

Quốc sư càng bước càng gần, ngữ khí của Đại Lạt Ma nhanh hơn:

- Vì yên ổn của ngài vàng, phụ tử phản bội là việc bình thường. Đang lúc lòng dân bắt đầu dậy sóng, khi sân rồng rung động, Cảnh Thái nếu muốn vị trí của mình vững vàng, chỉ có thể đem người cùng Đại Lôi Âm đài xử theo pháp luật.

- Thịnh Cảnh, vừa rồi chính người nói, người ngoại trừ đứa con cái gì cũng không có; nhưng chó quên, người là người, Cảnh Thái là Cảnh Thái. Người cái gì cũng không có, hắt lại cái gì cũng có, sẽ để ý được tới người cha như người được mấy phần?

Nói tới đây, Đại Lạt Ma xoay người cười lớn, giọng nói như chuông đồng phát ra:

- Người vì Cảnh Thái dốc bao tâm huyết; kết quả Cảnh Thái sẽ đối với người như thế nào? Cha bản con phú, là việc đáng cười nhất từng trải qua trong thiên hạ...

Lời nói còn chưa dứt, Bác Kết đột nhiên một quyền chém thẳng tới mặt Yên Đình.

Trương gia đại thiếu

329. Chương 88: Kẻ Bán Nước

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 88: Kẻ bán nước

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Yến Đỉnh vì Đại Yến chiếm lấy Thổ Phiên, trong một thời gian dài sau đó vẫn là việc tuyệt đối cơ mật; nhưng Đại Yến vừa mới bị phiên quân Thổ Phiên tập kích quấy rối, một lần bị đánh cho “quân đội tan rã, cho Yến quốc rung chuyển không nhỏ, chuyện công văn qua lại giữa Yến quốc sư và Đại Lạt Ma lan truyền ra ngoài, Quốc sư sẽ mang tội lớn là kẻ bán nước.

Không có cách nào giải quyết êm thấm, không thể giải hòa được mâu thuẫn, tình nghĩa phụ tử lại bị Bác Kết gắt gao nắm lấy... Kỳ thật, nếu Đại Lạt Ma có thể sống sót chạy thoát khỏi vòng vây, chạy ra khỏi thần điện này, mưu đồ của Yến Đỉnh tự nhiên sẽ bại lộ; Nếu Bác Kết không thể chống lại đối phương mà chết tại chỗ, việc này về sau cũng không quan hệ gì tới lão. Bác Kết lúc này cười lớn hô to, chỉ là vì một kích cuối cùng này có thể khiến kẻ địch tức giận, hơi có chút bận lòng.

Có thể một cú đánh nát sự ương bướng rắn như đá vào mặt sắt của Quốc sư, quyền thế như điện lại không tạo nên một tiếng gió rít, Đại Lạt Ma bản lĩnh quả thực càng xem càng thấy hung mãnh, mặc dù dựa vào khả năng của quốc sư, đối mặt với kẻ địch giống như vậy trong lòng tới sắc mặt cũng không mấy may mắn nổi. Đáng tiếc, từ sau mặt nạ sắt lộ ra ánh mắt, rõ ràng lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt.

Yến Đỉnh bị đối phương nói lời chọc giận, cho nên Đại Lạt Ma có cơ hội đánh một kích sấm sét vào giữa mặt sắt của lão!

Tuy nhiên chỉ đánh trúng mặt sắt của Yến Đỉnh mà thôi. Bác Kết chỉ nói mình đánh trúng cường địch, trên gương mặt béo tròn hiển hiện vẻ vui mừng, nhưng còn niềm vui mừng còn chưa kịp lan tỏa ra, trước mặt Đại Lạt Ma bỗng nhiên hiện ra một gương mặt, chốc lỏ, mụn nhọt, máu thịt lẫn lộn, không ngừng hư thối nhưng cũng không ngừng tái tạo lại...

Trong nháy mắt ở trên tòa điện quang hỏa thạch đỏ, Bác Kết trọng quyền đánh úp lại, Yến Đỉnh thì lệch mặt rơi mất mặt nạ sắt, một bước bước vào trong lòng Bác Kết đối diện với đối phương, bốn mắt nhìn nhau. Chung quy vẫn là Quốc sư động tác nhanh hơn một chút, cho nên Đại Lạt Ma đánh trúng thì Quốc sư đã thoát khỏi mặt nạ, chỉ đánh vào mặt nạ mà không có địch nhân.

Đại Lạt Ma trong lòng chỉ kịp cười khổ một tiếng, liền cảm thấy ngực đột nhiên lạnh lẽo, nội kinh vô biên trong cơ thể phút chốc đã vụt bay, thậm chí ngay lập tức, ngay cả sức nói chuyện cũng không chút một tia le lói, làm sao có sức để tiếp tục chiến đấu. Thân thể đầy đà mềm ra, đổ vào trong ngai vàng.

Cuối cùng một tầng chỗ dựa cũng đã xong, nói tâm kế không thành, luận về thân thủ vẫn còn kém xa lắm, Đại Lạt Ma thật sự bại trong tay Yến Đỉnh, nhưng gã còn chưa chết, chỉ là thân thể không thể động, không thể nói, ngũ cảm vẫn còn thở được... Một tiếng leng keng giòn tan vang lên, miếng sắt đen gắn liền với quốc sư, mặt nạ bị một quyền của Bác Kết gần như đập vỡ rơi trên mặt đất.

Yến Đỉnh đưa tay chậm rãi nhặt lại chứng cứ trong ngực đối phương:

- Cả đời này của ta kế hoạch đều nằm trên người người, trước khi người chết cũng phải cho người xem diện mạo thật của ta chứ.

Khóe môi hư thối nhếch lên, lộ ra một nụ cười:

- Người cuối cùng cùng nói được vài câu, quả thực đã chọc giận ta, nhưng cùng với Cảnh Thái, Đại Yến hoặc sẽ không bị định tội và truy tra không chút quan hệ sau khi ta về, ta là trông chờ ở người... Địch nhân cả đời, ta thủy chung chưa từng coi thường người, không ngờ cuối cùng người lại khinh thường ta, nghĩ tới mấy câu nói có thể khiến lòng ta loạn. Người sai lầm rồi, đáng phạt.

Nói xong, Yến Đỉnh phát tay xuất ra một cái tát.

Không tính là nặng, cũng không có độc, nhưng âm thanh quả thực rất vang dội.

Đại Lạt Ma là thân phận thế nào, người có địa vị cao đầu bại phải chết gã không cần quan tâm, nhưng trước khi chết còn bị làm nhục gã quả thật chịu không nổi, con mắt mở to như chuông đồng hồ như muốn phun lửa, bất đắc dĩ toàn bộ sức lực trong cơ thể đều biến mất, tức giận thế nào cũng không thể động cựa được.

Mà Quốc sư giữ gã lại chưa cho chết, đều là vì “người sai lầm rồi, đáng phạt”. sau khi cái tát này giáng xuống sẽ không giữ lại tính mạng của gã, gờ tay đặt lên đỉnh đầu của gã, kinh lực dồn xuống, thân thể Đại

Lạt Ma đột nhiên co rúm lại vài cái, như vậy mà đứt khí bỏ mình.

Gần như đồng thời, Ô Đạt đột nhiên òa khóc lớn.

Cảm xúc phức tạp. Đại Lạt Ma người này tật xấu không ít, nhưng bình tĩnh xem xét lại gã đối với Ô Đạt quả thật không tồi, giờ phút này phải chết thảm trên Kim đỉnh thần điện, đáng nhận được trận khóc ròng này; Mà trong tiếng khóc của Ô Đạt càng có nhiều tư vị, luyện thân khổ sở, dày vò gương mặt, trong ba mươi năm với vô số tâm huyết và ẩn nhẫn, tới giờ khắc này rốt cuộc đại sự đã thành, Ô Đạt cực kỳ xúc động, chỉ có thể dùng tiếng khóc lớn để tháo bỏ khúc mắc trong lòng.

Yến Đỉnh một mực kiên nhẫn, đứng bên cạnh ái đồ, thậm chí có lúc lão còn vỗ nhẹ vào bờ vai của Ô Đạt.

Khóc một hồi, Ô Đạt thu lệ, im tiếng, đứng lên nói với Yến Đỉnh:

- Đệ tử đuổi theo điều tra tung tích công văn tới lui của sư tôn và Bác Kết, tuyệt đối không để cho chúng chảy vào Đông Thổ.

Không ngờ Yến Đỉnh lại lắc đầu:

- Công văn này thì kệ nó đi, không cần để tâm tới. Hiện giờ Đại Lạt Ma đã chết, nhưng thật muốn nắm lấy Thổ Phiên, còn rất nhiều tình huống phiền toái, không đáng để ta và người phân tâm.

Ô Đạt ngẩn người, tuy rằng thái độ của Quốc sư kiên quyết, nhưng hắn vẫn nhắc nhở:

- Bác Kết trước khi chết lời nói có thể chọc giận sư tôn, nhưng trong đó cũng có chút đạo lý đúng đắn, nếu công văn này rơi vào Đông Thổ... người và Đại Lôi Âm đài quả thật sẽ rơi vào thế bị động.

- Truyền thư vào Đông thổ, công bố tội trạng, định tội ta là kẻ bán nước, Đại Lạt Ma sau khi chết như thế, Vọng Cốc sau khi chết cũng là như thế.

Yến Đỉnh mỉm cười:

- Điều một bộ dạng giống nhau, không có gì mới mẻ.

Khi nói chuyện, Yến Đỉnh lấy ra từ trong ngực một tấm mặt nạ mới đeo lên mặt, nói một câu không hiểu ra sao:

- Hiện tại không khác biệt lắm cũng là lúc này rồi!

Ô Đạt không thích nói nhiều, nhưng sự tình trước mắt hắn rõ ràng nhìn không ra, sư tôn thật sự ở trước mặt hắn, hắn cũng không cần che giấu điều gì, gương mặt đầm chiêu chau lại.

Đối mặt với người thân tín, Yến Đỉnh cũng không thừa nước đục thả câu giấu diếm điều gì, tuy nhiên lão cũng không trực tiếp giải thích, mà hỏi ngược lại:

- Người cũng biết, Đại Yến trước kia và sau này, sẽ có gì không giống nhau sao?

Nói không rõ hỏi không rõ ràng, Ô Đạt không dám trả lời lung tung, chỉ lắc đầu.

- Đại Yến trước kia, đặt nặng ở an ổn trong nước.

Yến Đỉnh tiếp tục nói:

- Khi trong nước muốn yên ổn cần được yên ổn, Tạ Xà, Đàm Pháo, người nào cũng không dễ đối phó. Hơn nữa lão thần của tiên đế, trong triều danh tiếng đủ lớn, các thế lực lung tung lộn xộn rắc rối phức tạp, Cảnh Thái xuống tay gạt bỏ đám quái vật lớn này, thu nạp quyền lực trong thiên hạ, ta thì muốn giúp hắn ổn định dân tâm, dân vọng của Đại Yến. Chính sự có thể chậm trễ, nhưng dân không thể loạn, binh không ctheer loạn, Đại Lôi Âm đài muốn giúp hắn duy trì được thiên hạ, cho tới khi Cảnh Thái ngồi yên ổn trong triều đình, các loại quan lại không còn dị tâm... Chuyện này đã làm xong, tuy rằng không được thập toàn thập mỹ, nhưng tổng thể có thể xem là viên mãn.

Nói về trước kia, Yến Đỉnh lại luận về tương lai:

- Đại Yến sau này, nặng ở tranh đoạt. Tựa như khi ta nói cùng Bác Kết, Đại Yến dồi dào tuyệt luân, lại có được bảo địa cao nguyên, thiên hạ có thể kỳ! Nhưng chớ quên rằng, Đại Yến có hai chủ nhân, trời không có hai ngày nước không có hai chủ, đây là điều đũa nhỏ nào cũng có thể hiểu được, trước kia ta và Cảnh Thái bày ra tư thế đối lập, chỉ cần là một người cũng sẽ đoán được, cuối cùng Đại Lôi Âm đài và hoàng cung Yến chỉ có thể giữ lại một nơi. Tất cả người Yến biết Phật chủ trong nước cùng hoàng đế sẽ có một trận chiến liều chết, tất cả người Yến đều biết rằng nội loạn chưa trừ, làm sao nói tới tranh giành thiên hạ? Tới giờ khắc này, Đại Lôi Âm đài đã thành khối u ác tính, chẳng những không thể giúp Cảnh Thái, ngược lại còn có thể tan rã lòng dân. Một khi đã như vậy ta liền buông tha Đại Lôi Âm đài, buông tha danh nghĩa Yến Quốc sư... Ta trở về là chính mình thôi!

Ánh mắt đục ngầu nhìn Ô Đạt, Yến Đỉnh hỏi:

- Ta nói, ngươi đã hiểu chưa?

Ai có thể nghĩ tới, ngay cả Bác Kết và Ô Đạt giữ chứng cứ phạm tội của lão ở bên mình, cũng nằm trong kế hoạch của lão rồi; ai có thể muốn thu được nữa. Yến Quốc sư Thịnh Cảnh lại muốn hủy diệt tâm huyết cả đời của lão, tự tay phá hủy Đại Lôi Âm đài; ai có thể muốn giữ lại được, phụ thân thân sinh ra Vạn Tuế gia đương triều, vì trợ giúp đứa con vẫn cam lòng đeo trên lưng tội danh bán nước, mang tiếng xấu muôn đời mà trong lòng tràn đầy vui sướng.

Đương nhiên, Quốc sư sẽ phải đền tội và bị chém đầu, tuy nhiên Yến Đỉnh sẽ không chết.

Đại Lôi Âm đài tổ chức được hơn mười năm, ở trong lòng dân Yến uy vọng rất cao. Mặc dù Quốc sư muốn phá hủy nó cũng không phải chuyện dễ dàng xử lý không khéo sẽ gây dân biến. Nhưng hiện tại sự tình trở nên đơn giản, không lâu sau khi đám chứng cứ phạm tội kia sẽ từ Thổ Phiên truyền vào Đông Thổ, Quốc sư là kẻ bán nước là điều đã định, tiêu phí vô số tinh lực gây dựng lên uy vọng một khi tan vỡ, nhưng ngu dân từng tôn sùng Yến Đỉnh sẽ khiếp sợ, đồng thời phẫn nộ, trong lòng còn có thể bình tĩnh đại ngộ nói thêm một câu: vẫn là Hoàng thượng anh minh thần võ, đã sớm nhìn ra dã tâm của gian thần Yến Đỉnh, lúc này mới không ngừng đấu lại với lão...Nhìn về mặt kinh hãi của Ô Đạt, Yến Đỉnh bật cười ha hả.

Diễn trò đương nhiên phải có đồng bọn, có thể đoán được, tâm phúc của Quốc sư sẽ bị Hoàng đế tung lưới bắt gọn một mẻ; thân diện của Quốc sư sẽ bị Cảnh Thái danh chính ngôn thuận san thành đất bằng; Nhưng Thiên tông sẽ không bị phế bỏ, tất cả tín đồ đều được Hoàng đế thăm hỏi động viên. Sai là ở gian tặc Thịnh Cảnh, nhưng Phật tổ từ bi chưa từng sai.

Từ nay về sau Đại Yến sẽ chỉ còn một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất.

Yến Đỉnh giờ phút này không còn ai biết đến. Trong Đông Thổ Đại Yến hấn hiện tại tin cậy nhất, trước kia biết đến kế hoạch của lão chỉ có tâm phúc Thiên Quỳnh, nay đã chết trong đại doanh của Quỷ binh, là gã cam tâm chịu chết, tự nguyện chịu chết vì Đại Lôi Âm đài, vì danh dự của Quốc sư.

Sau khi xem sự việc được báo về, chuyện “kẻ bán nước” sớm đã nằm trong kế hoạch của Quốc sư, trước khi chết Bác Kết nói những lời này, đương nhiên cũng không cách nào phá rối được tâm tư của lão.

Kinh biến trong thân diện Sài Thổ Thập Đáp, bên trong lặng yên Thổ Phiên đổi chủ, trong hoàng cung Yến quốc thì một mảnh thái bình. Cảnh Thái còn chưa ngủ, đang bọc mình trong tấm da cừu thật dày để duyệt công văn, nếu không phải thường nói lời diên khùng, Cảnh Thái cũng là một vị hoàng đế cần mẫn.

Đang bận rộn, Tiểu Trùng Tử ở bên cạnh tiến lên, hạ giọng nói:

- Vạn tuế gia, ngài có một phong thư.

Cảnh Thái buông tấu chương, buồn bực hỏi:

- Tin gì?

- Sư phụ trước khi đi để lại cho thần, lão nhân gia giao lại, thế nào cũng phải trong ngày hôm nay, đưa cho Vạn tuế gia xem. Không phải thần giấu diếm, là sư phụ không cho thần nói.

Cảnh Thái “ồ” lên một tiếng, cười bảo:

- Không phải giải thích, ta cũng không trách ngươi, mau đưa thư cho ta xem.

Tiểu Trùng Tử lập tức đưa tay vào ngực, ngoại trừ phong thư còn có một viên thuốc, Cảnh Thái càng lấy làm kỳ lạ:

- Viên thuốc này để làm gì?

Tiểu Trùng Tử lắc đầu:

- Nô tài không biết, sư phụ dặn nô tài hai thứ này cùng đưa cho người.

Cảnh Thái cười, tạm thời không hỏi nhiều, xé mở phong thư bắt đầu đọc, mới nhìn vài lượt sắc mặt Cảnh Thái đột nhiên trở nên xanh mét... Chữ viết cong vẹo, đúng là Quốc sư tự viết, số lượng chữ cũng không nhiều lắm, chỉ hơn trăm chữ. Sau khi đọc xong Vạn tuế gia lệ rơi đầy mặt.

Y biết Quốc sư có liên quan đến tất cả mưu đồ Thổ Phiên, dẫn Quỷ binh và Phật Quang nhập quan, người nằm vùng bên cạnh Bác Kết, kế hoạch Yến Đỉnh chưa từng giấu diếm y. Duy nhất việc “tự hủy Đại Lôi Âm đài, tự cam tâm trở thành kẻ bán nước”, kể làm cha chưa từng nói với đứa con mình. Có lẽ Yến Đỉnh cũng sợ Cảnh Thái sẽ giận dữ khốc lớn mà không biết phải ứng phó thế nào, cho nên mới để lại một phong thư, giải thích tình hình để y chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Khi “chứng cứ phạm tội” từ Thổ Phiên truyền tới, triều đình nhất định có việc phải làm, nhất định phải hỏi tội Quốc sư và nghiêm trị Đại Lôi Âm đài.

Mặt khác trong thư nói rõ, quét sạch vây cánh của Quốc sư. Mọi việc Quốc sư đã giải thích rõ với Hoa Tiểu Phi, vài ngày tới Hoa Tiểu Phi sẽ vào cung, giúp đỡ Hoàng đế làm ổn thỏa việc này.

Phụ thân của mình, người duy nhất mà Cảnh Thái dựa vào vì nghiệp lớn của đứa con mà cam thâm tình nguyện để vạn dân chỉ vào chữ là “kẻ bán nước”. Cảnh Thái cảm thấy lồng ngực bị đè nén như sắp nổ tung. Viên thuốc Quốc sư để lại chính là linh đan hóa giải sự ức chế đó.

Trong lòng Cảnh Thái không ngừng lặp đi lặp lại có ba chữ: ta không theo. Mà Quốc sư viết một câu cuối cùng ở cuối thư: Không theo cũng phải theo!

Ngón tay run rẩy đem viên thuốc nhét vào miệng, nuốt xuống, Cảnh Thái hoàng đế òa khóc lớn.

Mưu đồ trọng đại của Quốc sư công lao bị phá bỏ, thế giới Trung thổ đại loạn, nhưng người ngoài đối với việc này không biết gì cả, Tổng Dương càng không biết tới việc này.

Mười ngày trước Tổng Dương bắt đầu xuyên qua trận địa của địch, từ “xuyên qua” nghe có chút khoa trương, nhwgn thực tế khi hành động cũng không bí mật từ trong đám cảnh vệ đông đúc, sâm nghiêm ở doanh trại Khuyển Nhung mà đi qua. Đừng nói hiện tại là Tổng Dương, ngay cả Quốc sư cũng không chắc có thể bình yên đi ra ngoài.

Mục đích của Tổng Dương là gắng sức đuổi theo đội quân của A Hạ, đem tình hình tiền phương quân địch báo với nàng. Chân của hần mau lẹ kinh người, vả lại thời gian không nhiều, không cầu quá nhanh chỉ cầu ổn thỏa. Tổng Dương đầu đi vòng tròn lớn, hần lách qua doanh địa của Khuyển Nhung. Mà người Bạch Âm dạy cho hần thuật né Khố Tát quả thật có hiệu quả, dọc đường đi vô kinh vô hiểm, sau ba ngày hần lượn lách trong trận địa địch, qua tiếp nửa ngày vững vàng đã bắt kịp đội quân của A Hạ. Giơ hỏa tâm ngọc lên cao, chiến sĩ Hồi Hột thấy được kinh ngạc, A Hạ ở ngay trong đại quân, được quân tiên phong trình báo vội vã đi tới, nhìn thấy Tổng Dương nàng ngạc nhiên không hết, dụi mắt lia lịa, cuối cùng xác định quả thật hần chưa chết, A Hạ cùng tiếng bản tộc nói thì thào mấy câu:

- Đây là dựa vào cái mẹ gì đánh nó.

Tổng Dương nghe không hiểu nàng nói gì, chỉ cười ha hả gật đầu, dường như đồng ý với câu nói của mỹ nhân Hồi Hột.

A Hạ lúc này mới khôi phục tinh thần, xuống ngựa, trong miệng nói tiếng Hán:

- A Hạ cung nghênh bảo vệ Thánh Hỏa vương gia trở về.

Nói xong đi về phía trước hành đại lễ, Tổng Dương quả thật có thân phận Vương gai, là anh em kết nghĩa của Đại Khả Hãn, hơn nữa lại là người Hán. Ở trước mặt hần cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ qua.

Nhưng Tổng Dương sao có thể nhận lấy của A Hạ, vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng, cười nói:

- Đâu thể để đại tẩu quỳ lạy ta được, đại tẩu mau đứng lên, ta tới bái tẩu.

Một câu “đại tẩu” khiến A Hạ như mở cờ trong bụng. Người Hồi Hột không có nhiều lễ tiết như người Hán, phong tục của họ so với người Hán thoáng hơn rất nhiều, A Hạ cười lớn ôm cổ Tống Dương, vui vẻ nói:

- Hảo huynh đệ! Hẳn chính là cho người đánh một trận, hẳn nói báo thù cho người, muốn người thân đến thống lĩnh đại quân, cho nên ta mới vào hang sói, không ngờ người còn sống. Thật không thể nào tốt hơn rồi.

Tống Dương tạm thời không nói thêm gì, có chuyện gì đều phải để lại, trước tiên đem quân tình dâng lên. Đang nghe nói đại quân kẻ thù bày mai phục phía trước A Hạ thần sắc hoảng sợ, biết được sau đó không lâu sẽ có hai mươi vạn đại quân Sa dân từ trong cánh đồng hoang vu tới trợ chiến, mặt nàng lại đầy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

A Hạ là nữ trung hào kiệt, chiến tướng dũng mãnh, bởi vì nguyên nhân của Đại Khả Hãn là người nàng tôn quý nhất, nhưng cũng không phải là Thống soái trong quân. Tộc quân vẫn có những lão danh tướng trong tộc chỉ huy, một khi phân biệt thế cục trước mắt đại quân lập tức chuyển hướng, bất kể thế nào cũng sẽ không rúc vào cạm bẫy ở phía trước.

Xử lý quân vụ xong, đại quân chuyển nguy thành an, A Hạ trở lại bên cạnh Tống Dương, nói nói cười cười đề tài không có trọng điểm, nhưng trong vẻ mặt kia nét vui mừng thế nào cũng không phải giả bộ. Trước đó Tống Dương có nghe “tộc huynh” nói về nguyên nhân khai chiến, lúc đó thực cảm động, hiện giờ nhìn thấy A Hạ trong lòng càng thêm phần cảm thán, khi kích động cũng không nghĩ nhiều, khẽ giọng nói với nàng:

- Đầu lĩnh Sa dân và ta xem như có chút giao tình. Ông ấy đối nhân xử thế cũng không tồi, hay là... Ta nói ông ta nhận tẩu làm nghĩa muội?

Đại Khả Hãn và A Hạ tình đầu ý hợp, đáng tiếc thân phận A Hạ không tương xứng với Nhật Xuất Đông Phương, có tình mà khó thành đôi. Tống Dương hiện tại đang nghĩ cách tác hợp cho chuyện tốt của họ: Sa dân hùng tráng, nhân mã không ít, vả lại không đội trời chung với Khuyển Nhung. Nếu có thể liên kết với bọn họ, đối với Hồi Hột không phải là chuyện xấu. A Hạ nếu được Bạch Âm vương nhận làm nghĩa muội, địa vị lập tức có thể tăng lên bội phần.

A Hạ sửng sốt, chột trên mặt nở nụ cười tươi rói, mừng rỡ nói:

- Cảm ơn người!

Cái này đến lượt Tống Dương phát hoảng, hẳn là kích động nhất thời bộc phát, nói xong rồi cẩn thận nghĩ lại, chuyện này chưa chắc đã đơn giản như vậy. Sa dân hận Khuyển Nhung là không sai, nhưng đối với ngoại tộc trên thảo nguyên bọn họ có thể có bao nhiêu thiện ý, Bạch Âm vương có thể muốn kết minh cùng Hồi Hột hay không cũng không thể biết.

A Hạ nhìn ra sự do dự của Tống Dương, liền hỏi:

- Không được sao?

Lời đã nói ra, Tống Dương muốn thu lại cũng không được, cắn răng gật đầu:

- Được, được...

Trong lòng thầm nghĩ dù bất cứ giá nào, cùng lắm thì hẳn chơi xấu Bạch Âm vương đi, dù sao nhất định phải khiến đối phương nhận A Hạ làm nghĩa muội.

Tuy nhiên lại nói về Bạch Âm vương, Tống Dương lại nghĩ ra cách khác để giúp A Hạ đề cao thân phận:

- Chờ ta về Nam Lý, sẽ nghĩ biện pháp, thử xem có thể nhờ Phúc Nguyên tiểu hoàng đế nhận tẩu làm tỷ tỷ không. Nếu việc đó có thể thành, tẩu sẽ là công chúa điện hạ của Nam Lý.

Luận về ảnh hưởng và thực tế, Nam Lý thậm chí còn không có ý nghĩa bằng Sa dân đối với Hồi Hột. Nhưng nói thế nào Nam Lý cũng là triều đình một phương, là một trong năm quốc gia Trung Thổ. Nếu A Hạ là nghĩa muội của Bạch Âm vương đại biểu có lời nói có một phần thực lực. Nhưng nếu nàng được phong làm Đại Công chúa của Nam Lý đó mới đích thực là thân phận tôn quý.

Mắt A Hạ mở to trừng trừng nhìn Tống Dương, chốc lát nước mắt vòng quanh vẫn lời nói đó:

- Cảm ơn người!

Không phải nàng làm ra vẻ, có thể gả cho Nhật Xuất Đông Phương là mong muốn cả đời của nàng, mà việc vui mừng này muốn thành công, không có gì ngoài tình hình hoàn mỹ đã lý giải đó, gia tộc của nàng cũng có thể theo đó thăng cấp, từ tiểu lãnh chúa biến thành đại quý tộc của dân tộc Hồi Hột, từ cha mẹ đến con cháu đều muốn nhận lấy ân trạch này. Chuyện này ở trong lòng A Hạ đương nhiên vô cùng quan trọng.

Hiện giờ đánh vào địch quốc, gia tộc lấy được chiến công không tồi. Tống Dương lại đưa tới hai tầng thân phận quan trọng, từng là vấn đề khó giải quyết của A Hạ, sau đó không lâu liền tan thành mây khói, bảo sao nàng có thể không vui mừng.

Tống Dương bỗng nhiên lại muốn đưa tay đánh vào cái miệng của mình, chính mình còn không nhớ ra... Khiến Bạch Âm vương nhận nghĩa muội đã không nắm chắc phần thành công, để hoàng đế Nam Lý nhận nàng làm tỷ tỷ đâu phải việc hần có thể làm chủ.

Vốn khi đề cập tới “trưởng công chúa”, Tống Dương cũng không dám đảm nhiệm nhiều việc, dùng chữ “nghĩ biện pháp, thử xem”, biểu lộ rõ việc này hần cũng không nắm chắc. Nếu đối phương là người Hán, phân nửa sẽ nói với hần “đã khiến người lo lắng nhiều rồi, Kính nhờ Vương gia, sự tình thành bại hay không A Hạ đều phải cảm ơn Vương gia” hoặc những lời linh tinh khác. Nhưng A Hạ mặc dù có huyết thống người Hán, nhưng cốt cách vẫn mười phần là người Hồ. Tống Dương mở miệng nàng đã coi như việc này chắc chắn xong, cũng không khách khí, liền nói “cảm ơn” với hần.

A Hạ lại thấy vẻ do dự của Tống Dương, lại hỏi hần:

- Không được sao?

- Được, được...chứ!

Tống Dương cảm thấy lòng mình thất lại, không có cách nào khác, về phía Hoàng đế Nam Lý đành phải nhờ vả Trần Tây Vương và Tả thừa tướng làm chủ. Thật sự không thể nói rõ, hần trở về phong ấp hần sẽ phái Nhâm Sơ Dung, Nhâm Tiểu Phát và tiểu Bồ Đào tự tìm về nhà khóc lóc đòi cha bọn họ thôi. Dù sao A Hạ làm trưởng công chúa Nam Lý, Hồng Ba phủ và phủ Thừa tướng cũng chớ nghĩ an tâm.

Trương gia đại thiếu

330. Chương 89: Ta Không Đi

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 89: Ta không đi

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

A Hạ vui, không cách nào che giấu được niềm vui của mình.

Tống Dương vừa cấp cho nàng “một anh trai một em trai”, kỳ thật chính là người thân của mình cấp cho nàng, giúp cho mối nhân duyên giữa nàng và Đại Khả Hần trở nên dễ dàng hơn.

Bất luận “anh trai” hay “em trai” cũng không thể nằm trong tay hần được. A Hạ có thể làm nghĩa muội của Bạch Âm vương hay trưởng công chúa Nam Lý hay không, vẫn là chuyện chưa rõ ràng. Hiện giờ hần một lời đáp ứng xuống, về sau hần sợ là có phiền não rồi. Nhưng chỉ như vậy đã khiến A Hạ trước mặt vui cười hạnh phúc, Thường Xuân Hầu liền cảm thấy sự việc này có thể làm được.

Hai người đang tán gẫu vui vẻ, bỗng nhiên trong quân truyền tới từng trận kèn. A Hạ nghe tiếng kèn lập tức nhảy dựng lên:

- Là Đại A Đáp triệu tập tướng lĩnh thảo luận việc quân cơ, ta phải đi rồi. Người ở trong doanh trại đi dạo, đói hay khát thì nói với nàng ta.

Nói rồi A Hạ chỉ vào thân binh bên cạnh, là người con gái tóc vàng mắt xanh, lông mi thật dài và cái mũi thật cao.

Thân binh nghe hiểu chữ Hán, từ trong tay lấy ra một vốc nho khô nhét vào trong tay Tổng Dương:

- Mời người ăn!

Còn không đợi Tổng Dương ăn hết nho khô, thân binh bên cạnh chủ tướng lại tới ngồi cùng hần, mời hần đi họp... Tổng Dương vốn đang có chút buồn bực, chính mình mang tin quân báo tới bọn họ mới thảo luận quân vụ, vì sao muốn thảo luận, đợi sau khi Đại A Đáp giải thích ý nghĩ hần mới bình tĩnh ngộ: ban đầu nghe thấy tiền phương có mai phục thời điểm nhất thời không có phản ứng, bọn họ lập tức chuẩn bị chạy trốn; hiện tại tỉnh táo lại, chủ tướng bắt đầu tính toán, muốn thống lĩnh tinh nhuệ trên tay, tương kế tựu kế cho một nhóm người đi giáo huấn lang tốt một phen.

Mời Tổng Dương đến chủ yếu là muốn hần kể lại tỉ mỉ một câu, hần còn biết được ít nhiều tình hình của địch, nhưng tin tức của Tổng Dương đưa tới nay này quả thật không hữu dụng, số lượng lang tốt, quy mô, cách bố trí hần đều không biết. Cái duy nhất hần có thể xác định là vị trí đại khái đối phương mai phục, điểm này sớm đã nói qua rồi.

Tính đi tính lại, người Hồi Hột hiện tại có duy nhất một ưu thế là ở chỗ “Lang tốt không biết bọn họ đã bị mai phục ở phía trước”. Thường Xuân Hầu tốt xấu cũng ở nhà mấy tháng học binh pháp, hiểu được cứ như vậy dựa vào căn bản không trừng phạt được. Nhưng tộc quân A Hạ chỉ bằng một chút ưu thế, thật sự lại muốn đánh một trận.

Tổng Dương nghe nói chỉ húp lấy một hơi khí lạnh, nhỏ giọng nói với A Hạ!

A Hạ lại cười tự nhiên:

- Thử xem nào.

Trong tộc A Hạ luôn có người thiện mưu, một đám Hồi Hột mở ra bản đồ da dê thật lớn, mọi người xúm lại bắt đầu nhao nhao ồn ào, bắt đầu tính toán cho tốt, đến khi mỗi người đều mặt đỏ tai hồng, đơn giản nhìn dáng vẻ của bọn họ, dường như không cần chờ lang tử đánh tới bọn họ đã nội chiến một phen.

A Hạ tuyệt không sốt ruột, ở một bên nhìn cảnh náo nhiệt mỉm cười, những người cãi nhau đó đánh đơn lẻ không bằng nàng, nhưng luận về đánh giặc mỗi người đều mạnh hơn nàng rất nhiều, cho nên mỹ nhân dân tộc Hồi Hột không hòa lẫn cùng bọn họ, dù cuối cùng quyết định thế nào nàng sẽ chấp hành như thế.

Tổng Dương càng cân nhắc càng thấy chuyện này không đúng, không kìm nổi muốn thức tỉnh cho A Hạ, nhưng dù sao cũng là người ta chiến đấu, hần chính là người ngoài cuộc thật sự nói gì cũng khó. Đang do dự tìm từ, A Hạ nhìn đã hiểu được tâm ý của hần, thấp giọng giải thích:

- Người yên tâm, sẽ không đánh lung tung, bọn họ đang bày trận.

Nói xong, giơ tay chỉ ra các vị tướng quân đang bắt đầu đặt các vị trí trên tấm bản đồ mới trải ra.

Tổng Dương chớp mắt:

- Bày trận sao?

- Coi mình chính là quân lang tử, dựa vào hình dáng của địa hình, xem xét sẽ bố trí thành kiểu mai phục gì từ đó mới có thể mất ít sức, hiệu quả cao nhất mà có thể tiêu diệt được hai vạn kỵ binh Hồi Hột.

Một khi nhắc nhở, Tổng Dương liền rõ ràng, người Hồi Hột đây là nghĩ biện pháp trận thế kẻ thù đã bày ra để tìm cách đối phó.

Tổng Dương càng kinh ngạc, đạo dùng binh thiên biến vạn hóa, một tướng quân một ý tưởng. Hiện giờ người Hồi Hột có thể bày cùng lúc thành bảy dạng mai phục quả thực rất giỏi, muốn có chút không tồi quả thực là việc không có khả năng, nhưng hành quân đánh giặc hiểm ác đủ loại, một chút sơ hở nho nhỏ nói không chừng đều có thể khiến toàn quân bị tiêu diệt.

Nếu quân mã nhà khác đều sớm chạy mau, chỉ cầu khoảng cách với đại quân lang tốt xa một chút, tộc quân của A Hạ lại không dựa vào biện pháp như vậy, bắt đầu cân nhắc tìm biện pháp phản kích lại, không thể không nói đội ngũ này quả thực hung hãn không phải bình thường; đương nhiên, cũng không phải đầu óc bọn họ không bình thường.

Tổng Dương cực kỳ may mắn, không ngờ gặp được những kẻ so với hắn còn bốc đồng hơn. Đừng nhìn Thường Xuân Hầu tùy hứng lên không nghe người khác khuyên, khi hắn khuyên người khác thật ra đạo lý vô cùng chặt chẽ, đến bên A Hạ tận tình khuyên bảo, nói tới hậu quả xấu của dân tộc Hồi Hột khi bọn họ tùy tiện phản kích mà đại bại, lý lẽ hùng hồn hợp tình có lý, chỉ có điều hết sức cẩn thận.

A Hạ kiên nhẫn, rất chăm chú lắng nghe, từ đầu tới cuối không từng ngắt lời phản bác. Cho tới khi hắn thao thao bất tuyệt hết thấy xong, mỹ nhân Hồi Hột khẽ nhăn trán, cười:

- Ý của người ta hiểu được, những điều người nói chúng ta đều hiểu được, nhưng tâm tư của Đại A Đáp ta càng hiểu hơn, trận này không thể không đánh.

Một hồi nói tốt cũng phí công rồi, Tổng Dương lập tức nhụt chí:

- Vì sao không thể không đánh?

- Chiến sự cùng chỗ, nhà của ta xung phong ra trận đầu tiên, cũng là đội quân duy nhất cấm trong lòng địch, không thể vừa thấy gió liền rút chạy, lang tử muốn ăn chúng ta chúng ta liền bỏ chạy sao? Không có đạo lý này, lui là đương nhiên, nhưng trước khi đi thế nào cũng phải cắn chúng nó một miếng. Điều này người hiểu được không? Đánh tới bây giờ, đã không việc có công lao hay không, mấu chốt là đội quân này cầu chúng ta, là uy phong của người Hồi Hột.

Ý tứ như vậy nếu cho Tổng Dương nói, nhất định có thể nói rất đông đúc, nghe rồi cả người huyết mạch sôi sục. Đáng tiếc A Hạ tiếng Hán tuy rằng hiểu được nhưng dù sao vẫn là người Hồ, ngôn ngữ bình thường, giọng điệu đều đều, nói một hồi hoàn toàn không tỏ được sự phấn chấn hay ủng hộ.

Tuy nhiên đối với người Hồi Hột mà nói như vậy cũng đã đủ rồi.

Nói tới phần này, Tổng Dương tự nhiên sẽ không khuyên nữa, lúc này bên cạnh bản đồ tướng lĩnh Hồi Hột cuối cùng cũng có người rảnh tay, A Hạ cũng đưa cho Tổng Dương một nắm nho khô, sau đó xông lên khuyên can...

Một trận tốt cùng đánh thế nào thương lượng còn chưa có kết quả, nhưng tộc quân A Hạ sĩ khí tràn đầy, “đi đánh” đây là đề mục ván đã đóng thuyền, bởi vậy Đại A Đáp trước tiên truyền xuống một mệnh lệnh: phái một đội quân tinh nhuệ, hộ tống A Hạ và Tổng Dương trở về phía sau trước tiên.

Không nắm chắc chỗ để dựa vào, đến bây giờ Đại A Đáp cũng không rõ rốt cuộc bọn họ đi chịu chết hay là phản kích, A Hạ là nữ nhân của Đại Khả Hãn, thậm chí có thể nói, thanh niên cường tráng trong tộc chết hết không sao, chỉ cần nàng có thể gả cho Đại Khả Hãn, gia tộc lại một lần nữa có thể quật khởi như cũ. Bởi vậy chiều chuộng nhân vật như vậy không thể dễ dàng để tổn thất, về phần Tổng Dương càng không cần phải nói, chính bởi hắn nên người Hồi Hột mới có cuộc tấn công thảo nguyên.

Nghe được quân lệnh, A Hạ vẻ mặt buồn bã, đi đến trước mặt Đại A Đáp quỳ rạp xuống đất, cắn môi lấy hết can đảm, lần đầu tiên trong cuộc đời nàng cò kè mặc cả trước quân lệnh:

- Có thể không đi không... người thân của A Hạ đều ở trong này, ta không muốn đi.

Một câu nói nước mắt đã muốn rơi xuống, trước kia Tổng Dương thật không biết, A Hạ lại là nữ nhân dễ động lòng như vậy.

Đại Khả Hãn muốn đánh một trận, một trong các nguyên nhân chính là muốn gia tộc A Hạ cướp lấy công lao, vinh dự. Làm như vậy đều là vì việc hôn nhân của hai người. Hiện giờ người thân trong nhà đều phải đi mạo hiểm, nàng có thể đồng ý rời khỏi đây sao?

Đại A Đáp khoảng sáu mươi tuổi, là tộc trưởng cũng là đại bá của A Hạ, không vì chút bộ dạng đáng thương của cháu gái mà động lòng, cười lạnh nói:

- Có đi hay không không do người định đoạt, quân lệnh đã ban xuống, không chấp nhận người ở trong này khóc óc nỉ non. Đi ra!

A Hạ nước mắt chảy dài:

- Cháu không đi!

Đứa cháu gái luôn nghe lời, bởi vì mẫu thân là người Hán nên cũng hiểu được đạo lý cơ bản, thông cảm cho đại nhân. Ai ngờ đến nàng đột nhiên bướng bỉnh thốt ra ba chữ này, Đại A Đáp còn tưởng mình nghe nhầm, ngăn người hỏi:

- Người nói gì?

- Cháu không đi!

A Hạ không chút do dự, trực tiếp lặp lại một lần nữa.

Đại A Đáp giận tím mặt, điềm nhiên nói;

- Quân lệnh như sơn, chớ tưởng người là hoàng thân quốc thích nhưng trước tiên người vẫn là nữ nhân trong tộc, A Hạ, người cho rằng ta thật sự không dám chém đầu người sao?

Nói xong, giơ tay giả làm đao chém xuống, làm thành một tư thế chém đầu.

A Hạ ngẩng đầu lên:

- Người chém, người chém, người chém... Chém cũng không đi.

Đại A Đáp trợn tròn mắt, ông thật không dám chém A Hạ, may mắn trong trường không có ai là người ngoài, tất cả đều là thúc bá, huynh đệ trong đại gia tộc, ai cũng không cãi nhau, người nhìn ta rồi ta nhìn người, nhún mày nháy mắt không ngừng cười trộm.

Người ở bên cạnh Tổng Dương xứng đáng là một thông dịch viên, thấp giọng đem những chuyện người Hồi Hột nói với nhau phiên dịch lại cho hắn, Tổng Dương cũng muốn cười, không biết A Hạ học cùng ai.

Đại A Đáp phản ứng cũng không chậm, vừa thấy dùng sức mạnh không được, lập tức thay đổi giọng điệu, chẳng những không chỉ trích, ngược lại A Hạ đối với quan hệ đồng tộc, thấy khó không lùi tính thăm hỏi cổ vũ vài câu, liền đó chuyển hướng câu chuyện:

- Người không đi, Tổng Dương vương gia cũng phải đi từ nơi này lui về sau cũng không phải việc đơn giản, thế nào cũng cần người có năng lực hộ tống, chẳng phải chính người nói, trọng trách này, trong mấy vị tướng lĩnh kia không ai thích hợp bằng người?

Nói như vậy tự nhiên A Hạ có chút do dự, dù sao nàng cũng là một người thân thủ tốt, làm bảo tiêu thích hợp nhất, vả lại còn tinh thông Hán ngữ. Có nàng đi theo hộ tống bên cạnh Tổng Dương có thể giảm đi rất nhiều phiền toái.

Nhưng ai cũng không ngờ, lúc này Tổng Dương bỗng nhiên bước lên hai bước, khom người thi lễ với Đại A Đáp, cung kính nói:

- Ta trước tiên cũng không quay về.

Vài ngày trước khi chia tay cùng Tạ Tư Trắc và Sa dân, trong lòng Tổng Dương chỉ ngóng trông nhanh chóng ngăn được tộc quân A Hạ, ngàn vạn lần chớ làm bọn họ rơi vào mai phục của lang tốt, những chuyện khác chưa từng tồn tại trong lòng. Hiện giờ đại công cáo thành. Vả lại tin tức mình vẫn bình yên vô sự, A Hạ đã phái người truyền về hậu phương, không bao lâu tin tức tốt có thể về tới Nam Lý, cứ như vậy hắn cũng không vội vã tiến vào Hồi Hột, tuy nhiên Tổng Dương lại không ngờ tộc quân A Hạ lại đi mạo hiểm giết địch, hắn càng muốn lại lách qua trận địa địch, đi hội hợp cùng Sa dân.

Từ trong đại doanh nói lời thề son sắt sẽ hộ tống hắn tới được với Sa dân, biểu thị hơi quá mức hắn cần, đại tộc nhất định sẽ tận khởi tinh binh báo ân, không phải Tổng Dương không tin Sa dân, nhưng nếu bọn họ vì báo ân xuất binh, ân nhân tự mình trở lại xem xét mới càng đảm bảo chắc chắn.

Tiểu Bộ và Sơ Dung đều ở Yên Tử Bình, Tống Dương thật tâm muốn sớm nhìn thấy các nàng, nhưng Công chúa và Quận chúa dù sao vẫn ở nơi thái bình, trong lòng nhung nhớ thế nào, chung quy vẫn là nơi an toàn không cần lo lắng; Tạ Tư Trắc thì không như vậy. Nàng đi theo trong đại quân Sa dân sắp trải qua một trận chiến quy mô lớn chưa từng thấy, muốn đem nàng quăng vào trong quân, Tống Dương một mình vui vẻ về nhà, việc thế này hẳn bất kể thế nào cũng làm không được.

Nghe xong suy nghĩ của Tống Dương, Đại A Đáp vẫn không tức giận, ngược lại, trong mắt ông còn hiện lên tia vui mừng, Đại A Đáp trong lòng có một lo nghĩ khác; Phía sau quân đội nhà mình, là tiền tuyến của dân tộc Hồi Hột, Khuyển Nhung giao chiến, hiện giờ đang chiến đấu kịch liệt, muốn đem vương gia bình yên vô sự đi qua chiến trường khốc liệt cũng không phải việc dễ dàng, so sánh lại, đại quân hộ tống sẽ trở thành mục tiêu khổng lồ, còn không bằng để một tiểu đội ẩn mình hành quân qua chiến trường càng thỏa đáng, nếu không hẳn cũng không chuẩn bị tốt cho việc tập kích lang tốt ở phía trước.

Mà bất luận đại quân hay tiểu đội, muốn trở lại hậu phương đều phải mạo hiểm thật lớn, tìm được Tống Dương cũng là cấp cho Đại Khả Hãn một công lao lớn, sau khi tìm được lại khiến vương gia chết trong loạn chiến thì có chết muôn lần cũng không chuộc hết tội. Nhưng nếu tìm được rồi phải đưa trở về, Đại A Đáp không có con đường khác có thể đi, khó được Tống Dương tự mình đề xuất nếu lách qua trận địa địch đi hội hợp cùng Sa dân... Công lao tìm được vương gia vẫn không đổi, Đại A Đáp tháo được gánh nặng trên người, đó là cục diện không thể tốt hơn nữa.

Người Hồi Hột khác chân thật, Đại A Đáp khuyên cũng chưa khuyên liền đồng ý, từ trong trường đi ra, Tống Dương một lần nữa mặc áo tơi lên người, quay lại chào từ biệt A Hạ và những tướng lĩnh đưa tiễn, vẫn không quên cười nói với A Hạ:

- Ta trước tiên tìm ca ca người đã, đợi mọi người đánh thắng trận này, nếu không xảy ra chuyện gì các người có thể gặp mặt nhau.

A Hạ vui ra mặt, dặn theo:

- Người cẩn thận một chút, ta chờ người.

Việc nơi này xong, Tống Dương lại đường cũ trở về, đến như thế nào thì về như vậy, cứ lách qua đại quân của Khuyển Nhung trở về nơi đã chia tay với Tạ Tư Trắc. Tính toán thời gian, từ khi chia tay tới giờ cũng đã tám ngày trôi qua, Tạ Tư Trắc cũng đã đi xa, tuy nhiên cũng không thành vấn đề. Tống Dương nhớ rõ bọn họ đến bằng đường bộ, hơn nữa ba nghìn Bạch Âm hành quân bất luận thế nào cũng phải thận trọng, vì vậy chắc cũng có lưu lại dấu vết. Dựa vào khả năng quan sát của Tống Dương, giữa cánh đồng hoang vu, sau khi thoát được sự theo sát của Khố Tát, có thể mở rộng cước trình, một đường đi xuống.

Lúc đầu đông, là thời điểm gió lạnh dần lên, đối với người thường mà nói rét lạnh đến thấu xương, nhưng đánh thẳng vào ngực Tống Dương lại chỉ có sự thống khoái đến vô tận. Người trong nhà cũng sắp nhận được tin bình an của hắn, chỉ cần các nàng yên tâm, Tống Dương liền kiên định. Một hồi chết đi sống lại, hết thấy đều không có thay đổi gì lớn, và lần đầu “xuyên không” bất đồng, lúc này trở lại cũng là lại làm người, có thể hắn chưa từng mất đi cái gì, chỉ điểm này cũng khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Chạy như điên trên cánh đồng hoang vu, nụ cười luôn thường trực trên môi hắn.

Lại qua sáu ngày, đang ở trong lúc chạy trốn, cuối tầm mắt Tống Dương bỗng lóe lên bóng người, chợt biến mất không thấy... Hắn chỉ giữ lại một động tác cuối cùng, giấu trong cổ hoang, không phải một người, mà là một đám người.

Phải biết rằng thị lực của Tống Dương người thường không thể sánh kịp, nhưng rất rõ ràng, đối phương nhân lực so với hắn còn cao hơn một bậc, sự tình phía trước rõ ràng, đám người này Tống Dương còn chưa phát hiện ra họ đã thấy hắn rồi, bởi vậy mới ẩn mình vào trong cỏ như vậy.

Đối phương thị lực so với mình còn tốt hơn, đủ để chứng minh trong đám người kia có tuyệt đỉnh cao thủ, Tống Dương biết trong Sa dân cũng không có cao thủ giỏi như vậy, do đó lúc này một ý niệm lóe lên trong đầu hắn: chính là người của Quốc sư.

Trên cánh đồng hoang đột nhiên xuất hiện một đám người hung mãnh, Tống Dương liền nghĩ như vậy cũng là điều đương nhiên. Hắn không trốn, mà tiếp tục ẩn nấp chạy về phía trước. Đối phương người nhiều,

và lại có ngũ cảm tốt hơn mình nhiều, tấn công trực diện sẽ chuốc lấy thiệt thòi, Tống Dương không phải không thể lẩn trốn, nhưng nếu hắn né tránh, đối với đôi bên mà nói không ai ngờ gặp được cảnh này trong chiến tranh. Kế đó chính là so bì về kiên nhẫn, là thủ đoạn ẩn mình giết giặc. Nhưng long tước chú trọng vào sự mãnh liệt và dũng mãnh, là sát pháp hống hách nhất trong thiên hạ, lấy được võ công như vậy so với sẵn bắt đối phương, không thể nghi ngờ là bỏ dài lấy ngắn, việc ngốc như vậy Tống Dương sẽ không làm. Hắn cần phải tới gần hơn chút nữa, sau đó đoạt lấy thể chủ động lao tới trước đột nhiên động thủ gây khó dễ. Tính toán đánh cho bọn họ rối loạn, nhưng mới chạy về phía trước mấy bước, đám người ở phía xa đột nhiên nhảy dựng lên, một tiếng hét như sấm giữa cánh đồng hoang:

- Tống Dương!

Khoảng cách đôi bên quá xa, đến giờ tất cả mọi người vẫn chỉ có thể nhìn thấy phía trước có người, không nhìn rõ được diện mạo thật sự. Nhưng Tống Dương luôn thi triển thân pháp long tước xung, điều này rất bắt mắt, hắn hơi tới gần đã bị mọi người nhận ra.

Tiếng rống lớn có chút quen tai, Tống Dương suy nghĩ thêm một chút sau đó ánh mắt sáng ngời, lên tiếng đáp lại:

- Tiểu Uyển?

Không phải Mộ Dung Tiểu Uyển thì ai, đại gia tỷ chủ sông bạc Phượng Hoàng thành cười ha hả, trong lúc chạy trốn toàn thân thịt béo run rẩy, trong lòng cao hứng phần chần, miệng mở rộng mãnh liệt đủ nhét cả hai nắm tay; mà cặp mi lướt qua cái trán hẹp sắp nhảy lên da đầu rồi.

Làm sao ngăn được Tiểu Uyển gặp người quen? Tề Thượng cười hì hì, Ba Hạ dường như buồn bực, Nam Vinh bước như mây lay động lưu loát như nước chảy, Cố Chiêu Quân bóng dáng phiêu dăng, Thi Tiêu Hiểu phong hoa tuyệt đẹp không giống nam nhân, ghé trên lưng Ba Hạ còn có người chạy trốn chậm là A Y Quả, Lạt Ma Vân Đình, tông sư La Quan, ni cô Vô Ngự, chó săn Tạ Môn... tất cả bằng hữu của Tống Dương gần như đều hội tụ đông đủ rồi.

Có Vân Đình và La Quan đi trong đội ngũ, cũng khó trách bọn họ phát hiện ra Tống Dương trước khi hắn phát hiện ra họ.

Niềm vui này đến quá đột ngột cũng thật quá lớn, Tống Dương vui chỉ cảm thấy ngực muốn bùng nổ vỡ òa.

Bên ngoài ngàn dặm, lại đối diện bên bờ đại dương, hưng phấn cũng như vậy trong lòng Tô Hàng... Ngày mai trang chủ sơn trang đại nhân hoàn thành tâm nguyện lớn nhất trong kiếp này, sau khi nàng tìm được quả ca cao, tiếp tục tiến vào rừng cây, rốt cuộc đã tìm thấy cây ca cao.

Đem một hạt ca cao nhét vào trong miệng, Tô Hàng thích thú hít một hơi dài, tuy rằng nguyên liệu không được bằng sản phẩm chocolate có hương vị ngọt ngào trong kiếp trước, nhưng hương vị cơ bản của nó vẫn còn.

Làm mẹ bất lúc nào cũng không quên đứa con của chính mình. Tô Hàng cũng đem một hạt ca cao bỏ vào trong miệng đứa con nhỏ, bà ngoại ôm nhóc con lại gần hỏi:

- Tiểu Tô, ăn ngon không?

Đứa con của Tống Dương vẫn chưa có tên chính thức, đây là Tô Hàng cố chấp, đứa nhỏ nhất định phải do cha nó đặt tên, tuy nhiên nàng cũng không ngại đặt cho nó một cái tên mụ để gọi: Tiểu Tô.

Trong kiếp trước bạn bè cùng họ hàng luôn gọi nàng bằng biệt hiệu thân thiết "Tiểu Tô". Kiếp này với nàng đứa con bé nhỏ chính là Tiểu Tô.

Tiểu Tô không biết hạt ca cao có gì ngon, không lên tiếng, bà ngoại lại cười hỏi Tô Hàng:

- Tìm được chocolate rồi, Hàng tỷ, chúng ta tìm cái gì nữa?

Tô Hàng cân nhắc, lập tức mỉm cười, đưa tay vuốt hai má của Tiểu Tô, đáp lời bà ngoại:

- Ta nhớ cha của nó, chúng ta đi tìm hắn thôi.

Có lẽ bởi vì nguyên do là con của hai người xuyên không, có lẽ vì vừa sinh ra đã được ở trên biển lớn bao la làm lễ rửa tội nên so với bạn bè cùng lứa đứa con của Tô Hàng trưởng thành hơn một chút, trước kia mẹ chưa từng nói về cha, nó cũng không dám hỏi nhiều, hiện giờ rốt cuộc đã thấy nói về đề tài này, nó vội vàng hỏi:

- Cha là người như thế nào?

Tô Hàng đem đứa con ôm vào trong lòng mình nói:

- Cha con à...Giống như ta vậy.

Tiểu Tô quá kinh hãi:

- Cha con cũng là con gái sao?

Trương gia đại thiếu

331. Chương 90: Đồng Lỗ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 90: Đồng lỗ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trong Yên Tử Bình quận chúa bày rượu liên tiếp bảy hôm đã sớm kết thúc rồi, nhưng trong Phong ấp vẫn còn không khí hân hoan vui vẻ, Nhâm Sơ Dung trở nên phấn chấn hơn, chủ nhà vui vẻ, người bên dưới cũng đương nhiên thoải mái hơn.

Vết thương của Tiểu Bộ đã ngày càng có chuyển biến tốt, người bệnh tâm trạng vui vẻ trong lòng tràn đầy niềm vui, cơ thể tự nhiên cũng có sức sống, rất có lợi cho sự bình phục của vết thương, nhưng bị ác diệu Thái Thần cần mạnh một cái cũng không phải chuyện đùa, trong thời gian ngắn nằng cũng không xuống giường được.

Hôm nay Tiểu Bộ đang nằm trên giường đầu lắc lư ngâm nga câu hát, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, Hồng Ba Vệ thông báo có Lão thái bà Mộc Ân đến thăm. Tiểu Bộ có vẻ hơi buồn bực, bình thường Lão thái bà đó tính tình hung hăng, Công chúa điện hạ thường hay tránh né bà ta, không biết bà ta đến đây có chuyện gì.

Người Man thì không chịu sự giáo dục cảm hóa, những người Sơn Kê Tú lại thường được sinh ra ở gần rừng cây, trong tính cách họ ngoài sự hung hãn của người rừng núi ra, lại có thêm chút khô khan chất phác của cây rừng, vừa vào cửa thì ngay cả một tiếng hỏi thăm cũng không có, thẳng thẳng nói:

- Vốn dĩ muốn tìm Nhâm Sơ Dung, nhưng không biết nàng ấy bận bịu ở đâu rồi, không gặp được nàng ấy nên mới đến tìm ngươi, Tống Dương có phải còn sống không?

Đột trước Lão thái bà từ chỗ của A Lý Hán biết được tin Tống Dương đã chết, lại được bên chỗ Quận chúa xác minh, tiếp sau đó nữa bà ta không có việc gì làm, lại thêm chuyện chín màu không trúng, lời nguyện đã được hóa giải, bà ta liền quay trở lên núi một phen để thăm viếng thân thích. Giờ mới về đến đây, lập tức cảm thấy không khí trong phong ấp trở nên vui tươi, bà liền đến tìm chủ nhà để dò hỏi.

Vừa nhắc đến Tống Dương thì Tiểu Bộ liền cười:

- Còn sống còn sống, chàng còn kết hôn với Tam tỷ của con nữa!

Nửa câu sau không đầu không đuôi, Mộc Ân hoàn toàn không hiểu là ý gì, tuy nhiên chí ít thì bà cũng hiểu được rằng Tống Dương vẫn còn sống trên thế gian này. Lập tức hít một hơi thật sâu, hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất:

- Thế người hẳn biết, Tống Dương căn bản là chưa chết, hay là chết rồi phục sinh?

Tiểu Bộ chớp chớp mắt:

- Có khác biệt sao?

- Khác biệt rất lớn, sự việc trọng đại!

Lão bà cũng không giải thích cặn kẽ.

Tiểu Bộ lại hỏi:

- Kết quả nào thì tốt hơn?

- Chết rồi sống lại, mới thật sự là điều đáng vui mừng.

Tiểu Bộ làm như chuyện có thật mà nói:

- Tống Dương không phải chưa chết, mà là chết đi rồi sống lại, chàng là chết rồi sống lại.

Thật hiếm thấy, Lão bà cười rồi:

- Người nói cho có để lấy lệ với ta, ta vẫn là chờ hắn về rồi tự mình đi hỏi hắn vậy! Ta đi đây, người dưỡng thương cho tốt vào.

Bên Tống Dương gặp gỡ với một đám bạn bè, cuộc gặp gỡ đương nhiên dẫn đến một phen huyên náo vui mừng, sau khi làm loạn cả lên một hồi thì mọi người lại cùng nhau nói đến những việc đã trải qua, lúc này Tống Dương mới biết đám người La Quan bị Sa dân ném vào cốc, quay một vòng trước quỷ môn quan không ngờ lại còn mạng sống sót trở về.

Liên quan đến tung tích của đám bạn này, Búp bê Sứ đã nói dối hắn, nhưng Tống Dương cũng hiểu suy nghĩ của cô, đương nhiên sẽ không truy cứu, điều quan trọng nhất vẫn là mọi người đều bình an vô sự, đối với Tống Dương mà nói vậy là đủ rồi.

Tống Dương không biết rằng không lâu trước đó khi Búp bê Sứ gặp được đám người La Quan, lúc phát hiện bọn họ không ngờ vẫn còn sống, niềm vui sướng đó còn hơn hẳn Tống Dương lúc này.

Đạo trước, đám bạn của Tống Dương có gặp qua Ban đại nhân. Từ doanh trại của Sa dân xuất phát đi nhanh đến biên giới Khuyển Nhung và Hồi Hột, tuyến đường đi của bọn họ rất giống với của Tống Dương, sau đó Búp bê sứ dẫn quân quay ngược lại, tụ họp với bọn họ trước. Từ đây chớ lẫn Tà Môn liền chia quân làm hai đội, Bạch phu nhân dẫn theo vài người con gái đi theo Búp bê Sứ trở về, còn những người khác thì tiếp tục lên đường.

Chuyện nghiêm túc còn chưa nói được mấy câu, Tề Thượng liền tiến đến gần kéo Tống Dương đi ra hai bước, thay đổi vẻ mặt cười cợt bình thường, làm như chuyện có thật nói:

- Chuyện cậu chết đi sống lại là do trước có nhân, nên sau mới có quả.

Tống Dương nhúm mày lại:

- Ý gì đây?

Tề Thượng tỏ ra có chút kinh ngạc, dường như đang ngạc nhiên sao mà Tống Dương lại trở nên ngốc như thế, lời nói đơn giản như vậy mà nghe không hiểu, đành phải nói thẳng:

- Từ cái bệnh lạ chảy máu mũi đến chuyện chết giả rồi sống lại, đều là do một vị cao nhân sắp đặt sẵn.

Sau khi Tống Dương khôi phục trí nhớ thì chuyện này chính là chuyện nghi hoặc nhất, nhưng do chân tướng sự việc tạm thời chưa thể tìm được nên cũng bỏ qua trước, lúc vừa gặp lại đám bạn bè liền quên khuấy nó đi mất, lúc này nghe Tề Thượng nhắc đến thì Tống Dương lập tức lên tinh thần :

Người biết nội tình à?

Tề Thượng vẻ mặt nghiêm trọng, hít một hơi thiệt là sâu sâu sâu sâu nói:

- Ta không biết.

Hơ...Tống Dương vẻ mặt chẳng biết làm sao, Tề Thượng không vội không vàng mà lắc đầu nói:

- Người đừng nôn nóng, sự việc cụ thể thế nào thì ta không biết, nhưng ta biết ai biết.

Nói đến đây gã đột nhiên im bật, cúi đầu bắt đầu đếm số kiến trên cỏ hoang, không nói chuyện nữa.

Tống Dương cũng nghe đến kinh ngạc:

- Sao thế, còn có điều kiện thì người mới chịu nói à?

- Ta nào dám đưa điều kiện với ngài hoài.

Tề Thượng đột nhiên lại trở nên cười hi hi rồi:

- Nhưng con người ta người biết mà, bình thường không có đam mê gì, chỉ có một cái tật duy nhất: chính là nói nghĩa khí nhất, quan tâm bạn bè nhất, để tâm huynh đệ nhất, người xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu như ta không làm rõ nguyên nhân, có chết cũng không nhắm mắt được...hiểu rồi chứ?

Tống Dương bật cười:

- Hiểu rồi, người nói ta nghe người biết chuyện là ai, sau khi hỏi rõ ràng rốt cuộc sự thể ra sao, sẽ nói lại ý nguyên với người.

Nói về trái tim bát quái kia, sau khi con gái Tiểu Cửu của Yến Tử Bình bị trúng phong ấn, chó săn của Tạ đại nhân Tề Thượng xưng vương ở Nam Trung...Thường Xuân Hầu chết đi sống lại, vụ án này quá ư thần kỳ, nếu như không làm rõ đầu đuôi sự việc, Tề Thượng thật sự có chết cũng không nhắm mắt được.

Vẻ mặt Tề Thượng mừng rỡ, gật đầu không ngớt:

- Chính là ý này đây, được không?

Tống Dương gật đầu cười nói:

- Một lời đã định, người nói đi.

Nhưng còn chưa đợi đến lúc Tề Thượng mở miệng nói, thì La Quan đã cất bước đi ra trong đám đông, Tề Thượng thấy vậy vẻ mặt sợ hãi, vội không ngừng vẫy tay với Đại Tông Sư:

- Ngài đừng nói.

La Quan đầu thềm để ý đến Tề Thượng, nói thẳng với Tống Dương:

Ta chính là người biết chuyện, đi theo ta.

Mất nhìn Tống Dương và La Quan đi khỏi, Tề Thượng vừa tiếc nuối vừa phiền não, tiếc là chuyện mua bán đúng lúc sắp thành công thì lại bị nhân vật chính cướp mất, phiền não chính là buồn bản thân mình, rõ ràng thấy La Quan đi đến, vậy mà lại đi ngăn Đại tông sư chứ, trực tiếp giành nói trước khi La Quan mở miệng bảo với Tống Dương “chính là lão”, chuyện mua bán này chẳng phải đã thành rồi sao...

Khi có người hỏi La Quan thì lão chỉ có bốn chữ “hỏi Hồ Phách đi”, tổng cổ đi, nhưng đối với Tống Dương thì lão phải có sự trình bày rõ ràng. Tuy nhiên còn chưa đợi lão ta mở miệng, Tống Dương đã chau mày:

- Ông bị thương à?

La Quan cười một cái:

- Đã đỡ nhiều rồi.

Trong cuộc chiến ác liệt ở biển hoa, La Quan vì bảo vệ đồng đội mà kinh lực bên trong bị hao tổn cạn kiệt, sau đó lại gặp phải tộc người Bạch Âm và bão cát đen bị thương nặng, đến giờ cũng chỉ mới hồi phục được một nửa, bình thường cử động thì không sao, nhưng nếu thật sự dùng sức thì vẫn còn yếu lắm.

Tổng Dương có thể nói là một đại phu đỉnh nhất thiên hạ, trước đó lúc La Quan còn ở trong đám đông, hẳn cũng không để ý cho lắm, giờ chỉ riêng hai người nói chuyện với nhau thì hẳn vừa nhìn đã thấy La Quan có điều không ổn.

Tổng Dương từ trong túi đeo trực tiếp lấy ra kim châm cứu và dược phẩm, đồng thời ngó ý La Quan ngồi xuống, thấy bộ dạng hẳn muốn bắt tay vào trị thương cho mình. La Quan có hơi bất ngờ:

- Trị thương trước ư? Không nôn nóng nghe chuyện sao?

Tổng Dương cười nói:

- Có ông ở đây thì chuyện cũng chẳng chạy đi đâu được, vẫn là việc trị thương, tuy rằng sẽ từ từ hồi phục, nhưng tốt nhất đừng chần chừ.

La Quan là người thế nào, đối nhân xử thế và cách làm việc đều rất dứt khoát làm theo lời căn dặn của Tổng Dương mà cong chân ngồi xuống, tập trung hít thở thả lỏng kinh lực, tạm thời Tổng Dương không nói thêm lời dư thừa, vận kim như gió giúp Đại tông sư đả thông kinh mạch điều trị ngũ tạng, giúp ông ta trị thương.

Vất vả cả một canh giờ, Tổng Dương mới thở phào nhẹ nhõm, thu ngân châm về lại dùng những nguyên liệu sẵn có trong túi đeo phối thành một bài thuốc và nói với La Quan rằng:

- Mỗi ngày đều phải trị một lần như thế này, lâu thì nửa tháng chậm thì mười ngày, là có thể khôi phục như ban đầu rồi.

La Quan cũng không nói lời cảm ơn, mà lại vui vẻ cười nói:

- Nội lực không đủ luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái, có người giúp thì đỡ nhiều rồi.

Nói xong dừng một chút, tiếp đó lập tức chuyển sang vấn đề chính:

- Còn nhớ lần trước, từ Thập Vạn Hồng Hoang chạy trở về Nam Lý, lúc mọi người tạm biệt Hồ Phách, bà ta đã từng gọi riêng ta và Thi Tiêu Hiểu ra nói chuyện riêng không?

Việc đã qua lâu rồi, lại là một chi tiết nhỏ nhặt như vậy, Tổng Dương nhớ lại một hồi mới mơ hồ nhớ ra hình như có chuyện như vậy.

Lúc đó Hồ Phách gọi riêng La Quan và Thi Tiêu Hiểu ra vốn không phải ba người cùng bàn bạc chung mà là tách ra nói riêng với từng người, chuyện mà bà ta nói với La Quan chính là: Tổng Dương uống thuốc.

Từ sau khi Tổng Dương được chọn làm kỳ sĩ Nam Lý, hẳn quay về Yến Tử Bình thăm người thân, giữa đường từng phát bệnh lạ, hàn độc tam quan (tam quan: miệng, tay, chân) bộc phát toàn thân cứng ngắt bất lực, sau đó Hồ Phách đã đích thân xem bệnh cho con, nói rõ là di chứng để lại sau khi Trần Phản ép Tổng Dương đả thông tam quan tăng cường năng lực, không thể xem là bệnh tình lớn lao gì, ra đơn thuốc, lệnh cho Tổng Dương mỗi tháng phải uống một lần, từ đó về sau Tổng Dương luôn chiếu theo lời căn dặn của Hồ Phách uống thuốc theo đơn, chưa gián đoạn lần nào.

Hồ Phách nói biết rõ vị thuốc này sẽ khiến cho người phải chết một lần, chuyện mà bà ta căn dặn ta chính là: lúc được tính phát tác thì phải bảo vệ cho cậu không bị thương, nhìn chừng thì thể cậu nhập thổ lại giữ chừng phần mộ của cậu chờ cậu bò ra. Nhưng thời gian cụ thể để được tính phát tác, bà ta cũng dự đoán không chính xác lắm, nhưng cũng có điểm báo trước: là chảy máu mũi.

Mãi đến bây giờ Tổng Dương mới biết được không ngờ thuốc mà Hồ Phách cho mình lại ẩn chứa huyền cơ, bất luận nói về y đạo độc thuật hay là dược lý thì trình độ của Hồ Phách đều hơn hẳn Tổng Dương, bà ta ra tay thì khó trách hẳn trước sau không tài nào phát giác được.

Tổng Dương ngạc nhiên:

- Để làm gì chứ?

Câu hỏi y như vậy, La Quan cũng từng hỏi Hồ Phách.

Hồ Phách xem Tổng Dương như con trai ruột của mình, đương nhiên sẽ không hại hẳn, lúc đó đại khái là bà ta đã giải thích cho La Quan một chút, phương thuốc của bà ta không chỉ để trị bệnh, còn có thể giúp

cho việc tu luyện của Tống Dương lại có thêm sự đột phá, vốn dĩ bài thuốc này chỉ có bổ ích chứ hoàn toàn không tác dụng ngược lại hoặc có nguy hại gì, nhưng Hồ Phách lại làm thêm một động tác nhỏ, cố tình thêm vào đó vài vị thuốc, như vậy mới khiến Tống Dương sau khi uống thuốc được một thời gian sẽ chết giả.

Nói đến đây, La Quan đột nhiên chuyển đề tài:

- Cậu chịu lời nguyên chín màu không dính, cậu còn nhớ không?

Tống Dương không hiểu ra sao cả:

- Với chín màu không dính, có liên quan gì chứ?

La Quan bật cười:

- Liên quan lớn đấy, ai bảo cậu thôi phòng ra với Hồ Phách là người núi Sơn Khê Man hung hãn như thế nào, có quan hệ gần gũi với cậu như thế nào, lại bởi cử sắc không dính mà không thể qua lại quá thân...Hồ Phách là người thế nào chứ? Người thấy bà ta bình thường chẳng quan tâm, không để ý chuyện gì cả, nhưng từ nhỏ bà ta đã giữ kho báu trong núi, bà ta xem qua vô số sách cổ, những chuyện trên đời ở mảnh đất Trung Thổ này có mấy thứ là bà ta không biết đâu? Đối với Sơn Khê Man, bà ta hiểu biết còn cận kề hơn cả người nhiều! Biện pháp duy nhất để phá được lời nguyên cử sắc không dính này, chính là chết rồi sống lại.

- Trong mắt người Sơn Khê, người thân hay bạn bè của người chín màu không dính đều sẽ chết sạch, nhưng bọn người mọi rợ cũng sẽ đổi một góc độ khác để nhìn lời nguyên này: nếu như cậu chết rồi, những người khác sẽ có thể sống sót. Cậu chết giả một lần, chính là lời nguyên phát tác; Cậu chết rồi, lại bò trở ra từ phần mộ, đối với người Sơn Khê Man mà nói là một sinh mạng hoàn toàn mới, lời nguyên trước đó đã tan biến mất, trừ phi lần sau bọn họ dùng nước màu tạt người, người lại tránh nữa.

Nói đến đây Tống Dương liền hiểu ra mọi chuyện: Sơn Khê Man coi Tống Dương như ân nhân, bạn thân, nhưng do nguyên cơ chín màu không dính, hai bên trước sau không thể qua lại quá thân mật, Hồ Phách đành dùng lần chết giả này để giúp hắn hóa giải lời nguyên, sau này mọi người không còn khúc mắc, sẽ qua lại thường xuyên hơn, sau này bất luận có chuyện gì thì Tống Dương cũng có thể trốn lên chỗ người Man để lánh nạn hay là người Man xuất binh giúp hắn đánh giặc đều không thành vấn đề, Mà điều quan trọng hơn là, bất luận người làm mẹ nào, đều không muốn trông thấy trên người con trai mình bị dính lời nguyên tuyệt hậu, nào phải sợ lời nguyên này chỉ là của đám người Man chưa được khai hóa, nào sợ bản thân Tống Dương chẳng xem nó ra gì. Vì vậy Hồ Phách ra tay, phá bỏ mê tín cho con.

Tống Dương không biết rằng vừa nãy Lão bà Mộc Ân còn tìm đến “công chúa hợp thân” của hắn, dò hỏi xem Tống Dương rốt cuộc là chưa chết, hay là chết rồi phục sinh, đối với chín màu không dính mà nói, cái phía trước thì không có ý nghĩa gì, nhưng cái sau, chết rồi phục sinh lại mang ý nghĩa phá giải lời nguyên thật sự.

Tuy nhiên Tống Dương trái lại nhớ ra một chuyện khác, nói với La Quan:

- Tôi nhớ là, lúc mọi người dụ cho Khuyển Nhung rơi vào trong thâm cốc ở bên bờ cốc biển hoa, người còn đề cập với tôi chuyện muốn giúp tôi phá giải lời nguyên của chín màu không dính.

La Quan cười ha hả:

- Biết sau hiểu sau, giờ mới phản ứng lại, còn tác dụng gì nữa.

Tống Dương cùng cười vài tiếng, lại quay trở lại vấn đề chính:

- Nhưng vẫn là nói không thông, Hồ Phách giúp ta phá giải lời nguyên, cho nên mới khiến ta chết giả một lần, nếu nói như vậy thì chỉ cần giấu người Núi Khê Man là được rồi, cần chi phải giấu luôn cả Thừa Hợp, công chúa nữa?

Kỳ thật chết giả, cũng không phải chuyện to tát gì chỉ cần nói trước với Tống Dương và những người trong nhà, mọi người chuẩn bị sẵn tinh thần, tất cả đều coi như hắn ngủ một giấc dài thôi.

Nhưng Hồ Phách lại khư khư không chịu để cho La Quan nói ra sự thật, mấu chốt của vấn đề là ở đây, bao gồm cả Tống Dương, tất cả mọi người đều không biết rằng việc hắn chảy máu mũi chỉ là một triệu chứng,

chứ không phải bệnh lạ gì, càng không biết rằng hấn chảy máu mũi thì sẽ nhanh chóng “chết đi” thôi.

- Cách nghĩ của Hồ Phách rất đơn giản, sáu chữ : không tin được, thử xem xem.

La Quan đáp.

Tổng Dương hơi khó hiểu:

- Không tin được ai?

- Không tin được công chúa, không tin được Cố Chiêu Quân, không tin được Mộc Ân, không tin được Bạch tiên sinh...người cậu yêu và những bạn bè bên cạnh cậu, sự chắc chắn mà cậu đối với bọn họ, nhưng Hồ Phách không tiếp xúc nhiều với họ, sợ bọn họ sẽ giả tình giả nghĩa với cậu, dù sao cũng để cậu chết giả, chi bằng cũng đừng bỏ lỡ cơ hội tốt lần này, lấy nó thử xem xem những người bên cạnh cậu, bà ta xin tôi đứng bên cạnh quan sát, xem sau khi cậu chết, ai là người đau lòng thật sự, ai sẽ xả giao cho có lệ rồi vỗ mông mà đi.

Tổng Dương nghe đến nỗi há hốc mồm, trong miệng ập a ập ứng mới nói được ba chữ:

- Chỉ vì điều này sao?

Nói xong cũng không cần La Quan trả lời thì bản thân hấn cũng đã lắc đầu gượng cười, dựa theo tính cách của Hồ Phách, chuyện không đáng tin thế này bà ta cũng thật sự có thể làm ra được.

Hồ Phách phối thuốc xong, vốn dĩ muốn để Tổng Dương chết giả ở nhà một lần, nhưng bà ta đâu ngờ tới, đến thời khắc quan trọng nhất Tổng Dương lại đi công tác, đi rồi, kết quả là xảy ra chuyện trên thảo nguyên.

Nhưng nếu đem sự việc đảo ngược lại mà xem, nếu như Tổng Dương không chết giả, bất luận là cuối cùng vượt qua bão cát đen hay là bị Bạch Âm chém chết tại chỗ, hoặc là giống như các đồng bạn khác bị vút xuống cốc nuôi cá, kết quả sẽ không giống như bây giờ, Tổng Dương có cơ hội làm quen với Bạch Âm, thì ơn đại tộc, tìm được một nguồn viện trợ mạnh mẽ cho mình từ sâu trong vùng thảo nguyên hoang vu.

Ngoài ra, nếu như Tổng Dương không chết giả hay “chết” ở trong nhà, Hồi Hột cũng sẽ không nổi binh gây chiến với thảo nguyên; quận chúa càng sẽ không phải Bát thiên thiên dạ xoa đi lên Cao nguyên...

Tổng Dương đập trán về mặt bất đắc dĩ, lại hỏi La Quan:

Không nói với người khác thì thôi, sao ngay cả ta cũng không nói chứ?

- Ý của Hồ Phách là, nếu người biết người sẽ chết giả, người sẽ nở lòng không nói với công chúa sao? Làm gì có chuyện thử chứ? Vì vậy vẫn là miễn đi, giấu cả cậu luôn; Còn về phần ta, ta cũng không muốn nói với cậu.

La Quan đảo mắt nhìn chùng Tổng Dương, cũng không đợi hấn hỏi thêm :sao ông lại không muốn nói trước với tôi' thì đã hỏi ngược Tổng Dương, giọng điệu cũng có lơ đãng nói:

- Cậu thật sự không biết Tâm Tử Nhiệt sao?

Tổng Dương nhất thời không phản ứng lại được, ngay người phút chốc mới ho một tiếng, gượng cười lắc đầu:

- Phục rồi, tâm phục khẩu phục, tôi đáng đời.

Lúc trước Hồ Phách qua mặt La Quan có được tâm tử nhiệt, Tổng Dương biết rõ chân tướng nhưng lại không đi vạch trần, coi như đồng lõa, làm hại La Quan cứ nghĩ mình chỉ còn sót lại nửa cái mạng thôi, ngay cả chuyện hậu sự cũng sắp xếp ổn thỏa rồi; Lần này Hồ Phách kẻ đơn “ hại” Tổng Dương, khiến hấn không chuẩn bị gì mà giả chết một lần, La Quan cũng không lên tiếng, đồng lõa ai mà không biết làm chứ.

La Quan trong lòng thoải mái cười ha hả, Tổng Dương thì lại đứng bên cạnh nghiêm túc nói:

- Cám ơn.

Hồ Phách để Tổng Dương chết giả, cũng không phải hoàn toàn không chút lo lắng, vì vậy bà ta nhờ La Quan trông chừng bên cạnh, La Quan tu hành đỉnh cao, con người cũng đáng tin, có ông ta chăm sóc Tổng Dương cũng đủ để Hồ Phách yên tâm rồi. Mà sau người này cũng không phụ lòng ủy thác, Tổng Dương đi theo

đoàn sứ giả Nam Lý sang Hồ Hộet tham gia nghi lễ, vốn dĩ không cần La Quan đi theo, vì sợ Tống Dương trên đường được tính phát tác, kết quả là đi theo suốt chặn đường, La Quan tận chức tận trách, thiếu chút là cho đi cả tính mạng của mình.

Tuy rằng lúc Tống Dương chết giả, La Quan không giúp được gì, nhưng nếu không có ông ta, chuyến đi của Tống Dương trên căn bản là không thể thoát ra khỏi tiểu thành Khuyển Nhung được, sau khi xuống cốc cũng không thể thoát khỏi vòng vây của yêu quái cá chạch.

La Quan phẩy phẩy tay, tỏ ý những chuyện này căn bản là không cần phải cảm ơn, tiếp đó lại nói:

- Còn có chuyện khác, lúc đó Hồ Phách tử tử nói rõ được tính cho ta nghe, chảy máu mũi và chết giả đều nói rồi, nhưng lại không đề cập đến chuyện mất trí nhớ, chuyện lớn như vậy bà ta sẽ không cố ý che giấu đâu, theo ta đoán, chuyện mất trí nhớ của cậu ắt hẳn cũng là nằm ngoài dự đoán của bà ta.

Hồ Phách y thuật tinh xảo, nhưng dù sao bà ta cũng không phải thần tiên, mà bài thuốc bà ta phối ra cho Tống Dương vốn đã vô cùng phức tạp rồi, tổn không biết bao nhiêu tâm huyết, Hồ Phách cũng từng hỏi đi hỏi lại xác minh được tính và hiệu quả của thuốc, không ngờ đến cuối cùng vẫn xảy ra lỗ hổng nhỏ, khiến Tống Dương bị mất trí nhớ trong thời gian ngắn.

Kỳ thật nếu là người khác, việc mất trí nhớ tạm thời này sẽ nhanh chóng hồi phục, nhưng Tống Dương là người của hai thế giới, sự quen biết, đạo lý, quy tắc của cả hai kiếp người đều hoàn toàn tương phản với nhau, xung đột nghiêm trọng, cản trở lớn đối với tốc độ hồi phục trí nhớ của hắn, tuy nhiên trái lại giúp cho hắn trong cái họa có cái may, cái không tin được, thử xem xem của bà Hồ Phách, không thử ra được bất kỳ ai trong số những người thân cận với Tống Dương, ngược lại việc mất trí nhớ còn giúp hắn kiếm thêm một cô vợ.

Tống Dương vừa ngẫm nghĩ vừa cười ngọt liếm, tiếp đó hắn lại đột nhiên nhớ ra một chuyện khác:

- Lúc chia tay với Thập Vạn Hồng Hoàng, Hồ Phách đã lần lượt tìm ông và Thi Tiêu Hiểu nói chuyện riêng ư? Bà ta nói gì với Thi Tiêu Hiểu nhỉ?

Cái chết giả mà Hồ Phách và La Quan nói, kết quả là vùi ra không biết bao nhiêu là chuyện, gây nên không biết bao nhiêu phiền toái. Thế bà ta tìm hòa thượng xinh đẹp nói những gì? Bài học xương máu vừa rồi của Tống Dương nào dám chậm trễ thêm phút giây nào nữa.

Trương gia đại thiếu

332. Chương 91: Tinh Bình

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 91: Tinh bình

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

La Quan không biết Hồ Phách dặn dò gì hòa thượng, hai tay giang ra, Tống Dương cũng không nói gì, quay người chạy đi hỏi Thi Tiêu Hiểu, hòa thượng rất vui vẻ, bầm bầm luôn:

- Hồ Phách chỉ mời ta ở lại bên cạnh người, cùng chung mối thù, mọi người cùng nhau đối phó Yến Đỉnh.

Năm đó, Hồ Phách được La Quan mời tới Tinh thành cho đến mồng tám tháng chín, tiếp xúc với nhiều hậu bối như vậy, bà xem trọng nhất hai hậu sinh: một người là Tống Dương, có nguyên nhân sâu xa, có căn nguyên “yêu tình”, mà “Tiểu Cô” trời sinh có tính tình yêu quái, Tống Dương rõ ràng cũng là tiểu yêu tinh, bà không thích Tống Dương mới là lạ; ngoài ra, hậu sinh khác mà bà coi trọng chính là Thi Tiêu Hiểu.

Tâm tính của hòa thượng lương thiện, hành sự đoan chính, nhưng gã là sư phụ kính trọng nhất, không ngờ dám ngay cả sư phụ cũng không dám ngỗ nghịch ra tay, điểm này ghi sâu vào trái tim Hổ Phách. Quan trọng hơn là, Hổ Phách cảm thấy Thi Tiêu Hiểu và Tống Dương có chung một mục tiêu, đều sinh ra có khí chất thông minh, nhưng tính tình lại hoàn toàn tương phản, hòa thượng có khi quá cổ hủ, con trai lại có tà tính, hai người nếu phối hợp thì sẽ bù trừ cho nhau, cũng có thể qua được.

Nhưng Hổ Phách không ngờ, Tống Dương bình thường không chơi với hòa thượng, hòa thượng cũng không chơi cùng Tống Dương, hai anh em luôn rất có nhiều việc đặc sắc.

Thi Tiêu Hiểu nói xong, Tống Dương còn không nói:

- Thật vậy sao?

Thi Tiêu Hiểu khẽ mỉm cười:

- Bất luận ta xuất hay không xuất gia, đều không nói dối.

Tống Dương bĩu môi:

- Người là không dễ dàng nói dối, một khi nói thì nói dối như cuội.

Bình thường đều giữ khuôn phép, nhưng hạng nhất “chuyển thế tôn giả”, e là phật môn Nam Lý gần đây trong ngàn năm cũng chưa từng gặp qua người lừa gạt như vậy... Thi Tiêu Hiểu cân nhắc tỉ mỉ, đây là chuyện gì vậy, giờ tay gãi cái đầu trọc, lộ ra nụ cười với Tống Dương, có vẻ hơi ngượng ngùng, nhưng phong hoa tuyệt đại, A Y Quả đứng cách đó không xa nhìn, hung hăng nuốt nước miếng.

Không phân biệt rõ được những lời hòa thượng nói là thật hay giả, Tống Dương cũng không phí tâm, hẳn còn có việc khác phải tìm La Quan. Nhưng lúc này Thường Xuân Hầu rất chắc chắn, không đợi hắn đi tìm La Quan, Bạch tiên sinh đã tiếp cận nói:

- Cô gia...ờ, hầu gia, nếu người rảnh, lão cầu muốn nói chuyện với ngài vài câu

Tái sinh làm người, sau khi từ hoang nguyên chạy ra, Tống Dương lại nghe thấy tiếng “ờ” của Bạch phu nhân, cảm thấy tất cả đều rất thân thiết, lúc đó lại dừng bước cười nói:

- Ta có thời gian, người cứ nói.

Bạch tiên sinh không vội nói, kéo Tống Dương đi vài bước, đợi rời xa đám đông, ông ta mới cười nói:

- Ngài phải hiểu, trước khi gặp ngài, chúng tôi từng gặp Ban đại nhân và tiểu thư, ờ, đừng hiểu lầm, hai người bọn họ đều đã nói rồi, nhưng khi tiểu thư nhắc tới ngài, lão cầu nhìn thấy có chút ý tứ...

Không cần nghĩ cũng biết, mấy ngày trước Bạch tiên sinh gặp Tạ Tư Trạc, hai bên đều rất vui, ít nhất là không thể thiếu một cuộc chuyện trò, Búp bê sứ bảy giờ vẫn bình thường như trước, nhưng sự lạnh lùng sớm đã vô tình biến mất, đặc biệt khi nhắc tới Tống Dương, trong mắt đã lộ ra một tia ấm áp, ánh mắt của Bạch tiên sinh rất dữ dội, từng chút từng chút thay đổi của Tạ Tư Trạc sao có thể giấu được ông ta.

Tống Dương không phải là thằng nhóc con ba chỏm tóc, đối với chuyện tình cảm sẽ không nói nhiều, không đợi đối phương nói xong đã gật đầu, đáp lại một chữ:

- Vâng

Bạch tiên sinh bỗng nhiên rất vui, xoa tay xoay quanh Tống Dương, nhìn ra được sự vui vẻ:

- Điều này rất tốt, ta sớm đã nói, Cô gia và tiểu thư mới là trai tài gái sắc, vốn là một đôi trời sinh, hai người lại có hôn ước trước, nếu có thể sống cùng nhau, thật là làm thỏa mãn tâm nguyện của hai vị đại nhân Phó gia và Tạ gia cùng các vị trưởng bối.

Theo sau những lời cát tường của Bạch tiên sinh, là một bài trường giang đại hải:

- Trong lòng lão cầu này, niềm vui thực sự không diễn tả nổi, việc hôn nhân này rất tốt. Hầu gia là kì nam trong kiếp này thì không cần phải nói, gia quyến của ngài cũng đều là những nhân vật xuất chúng thiên hạ khó tìm, Huyền Cơ công chúa và Thừa Hợp quận chúa, một người tinh linh thiện lương, một người hiền thực điềm đạm, có thể kết làm tỷ muội với hai vị quý nhân này, tiểu thư nhà ta thật sự có phúc lớn.

Trong những lời liên miên đó, lời của Bạch mập mạp đã thay đổi hương vị.

Tổng Dương tạm thời không tiếp lời, Bạch tiên sinh lại như chiếm được Đàm Đồ Tử, không ai đáp lại ông ta, bản thân tự làm náo nhiệt, quả thực khiến người ta không phân biệt được rốt cuộc ông ta đang nói chuyện với Tổng Dương hay đang độc thoại:

- Công chúa là hòa thân hai nước, quận chúa là bệ hạ ban hôn, tiểu thư nhà ta lại là ước hẹn của cha mẹ, ý nói Hầu gia thực có phúc lớn, ba vị thê thất này đều là cưới hỏi hoàng hoàng, danh chính ngôn thuận.

Nói tới đây, ý của Bạch tiên sinh cũng đã rõ, Công chúa, Quận chúa đều là người có thân phận quý tộc, gả cho Tổng Dương cũng đều là “có có đường hoàng”, huống hồ người ta là hai tử muội, tình cảm phân xa danh phận, không tránh những lời to nhỏ, nhưng Búp bê sứ không vậy, lại là “đến sau”, Bạch tiên sinh sợ tiểu thư gả cho Tổng Dương phải làm thiếp, cho nên gắt gao nhắc tới điều quan trọng là “mệnh của cha mẹ”, nhắc nhở Tổng Dương bất luận lớn nhỏ, Tạ Tư Trạc cũng không phải là không có đường sống.

Đề tài này thật khiến người ta phiền não, nhưng Bạch tiên sinh lại có chuẩn bị trước, hơn nữa trong lòng ông ta biết rõ, muốn tiểu thư nhà mình đề lên đầu tử muội nhà Nhâm gia là chuyện không thể nào, ông ta chỉ cầu cho Búp bê sứ đừng biến thành “danh phận” “tiểu thiếp”, chỉ cầu cho thân phận bình đẳng là mỹ mãn rồi, cho nên nói tới đây cũng không cần Tổng Dương ngắt lời, ông ta lại cười ha ha:

- Đừng thấy ta là người Hán, có lúc bản thân ta cũng cảm thấy quy củ của người Hán quá nhiều, rất là phiền não, may mà, Hầu gia tuy là xuất thân người Hán, nhưng còn có một cái khác thiên hạ đều biết, chính là thân phận ngay cả triều đình Nam Lý cũng phải thừa nhận: hiển quý Hồi Hột, bảo hộ Thánh Hỏa Vương. Ta từng nghe nói phong tục của Hồi Hột, nam tử thành niên có thể lấy ba bốn vợ làm chính thất, mọi người đều là tử muội tốt, thân phận bình đẳng, không ai cao hơn một bậc, cũng không ai kém một bậc, nếu ta nói, quy tắc này quả thật rất hay.... Nhắc tới điều này, người Hồi Hột vẫn thật không tệ, lấy bốn thê tử, khi không có việc còn có thể tiếp cận ra một bàn mã điều..khụ khụ, cái này càng nói càng xa rồi, Hầu gia..., ờ, Cô gia chớ trách, lão cầu thực sự rất vui, bởi vậy vô thức nói tới đề tài này.

Kì thật những lời Bạch tiên sinh nói, thật sự không sai.

Cảm tình có thể có sự sâu cạn, nhưng ba người phụ nữ trong mắt Tổng Dương, thân phận không có mấy khác biệt, hẳn chắc chắn sẽ không để ý ai lớn ai nhỏ; ba nha đầu, với tính cách của các nàng phần lớn cũng sẽ không đi tranh giành lớn nhỏ, trên dưới, nhưng việc này không phải dựa vào tâm ý các nàng có thể quyết định được, có thể có thiếp, có chính có phụ, có lớn có nhỏ, phong tục nhà Hán trung thổ đều là như vậy, bản thân không tranh giành nhưng người khác vẫn đi sắp xếp trên dưới cho họ, điều này quả thật rất đáng ghét, lại dựa vào phong tục của người Hồi Hột, gió “đông nam tây bắc” thay phiên nhau, một cỗ xe ngựa đều là thân phận bình đẳng đơn giản biết bao nhiêu.

Đạo qua hoang nguyên một vòng, lại quay về nhà Tổng Dương tìm thấy rất nhiều vợ, Sơ Dung Tiểu Bộ sẽ ảm đạm biết bao, đây là tâm sự khác của Tổng Dương, không liên quan gì tới thân phận địa vị.

Tổng Dương gật đầu với Bạch tiên sinh nói:

- Đa tạ chỉ bảo.

Người kia lắc hai tay, không cần phí đầu óc để nói những lời khách khí, Tổng Dương lại nghĩ tới việc khác, hỏi Bạch tiên sinh:

- Yếu quốc có phải có chuyện không? Hoặc là trên người người còn phụ trách việc gì quan trọng?

Nếu không phải còn có việc trên người, Bạch tiên sinh làm sao có thể không đi theo để bảo vệ tiểu thư nhà mình, mà dẫn người tiếp tục đi về phía trước.

Bất ngờ, Bạch tiên sinh tiếp tục lắc đầu, nhưng bây giờ ông ta bắt đầu nói chuyện:

- Lần này tiểu thư mất tích, ta tự hỏi mình một việc: rút cuộc là bảo vệ tiểu thư an toàn quan trọng hơn, hay là báo thù cho Tạ đại nhân quan trọng? Đương nhiên, hai việc này không xung đột với nhau, tiểu thư cũng muốn báo thù cho đại nhân, nhưng hai việc này chủ yếu và thứ yếu cần phải phân rõ, như vậy khi ta làm việc, mới dẫn đo đúng mực.

- Hai việc này, nếu là ta, ta thấy...ta là thuộc hạ của Tà đại nhân, trên đời này không có việc gì quan trọng bằng rửa sạch oan khuất của Tà đại nhân, huyết thù phải báo càng quan trọng, cho dù an nguy của tiểu thư cũng phải vì việc này mà nhượng bộ.

Nói xong, ngữ khí của Bạch tiên sinh cũng trở nên trầm ổn:

- Nhưng nếu Tà đại nhân dưới cửu tuyền có biết, hai việc này ông ấy sẽ lựa chọn thế nào? Không khó đoán, ông ấy sẽ muốn ta liều chết bảo vệ tiểu thư...cho dù nói thế nào, người còn sống vẫn quan trọng hơn người đã chết mà.

Tổng Dương ngắt lời:

- Lần này trên thảo nguyên gặp chuyện không may không thể trách người được, người giao Tà Tư Trạc cho ta, là ta không chăm sóc tốt.

Bạch tiên sinh xua tay, lại cười:

- Cũng không liên quan gì tới ngài, hơn nữa đây không phải điều tốt sao.

Lập tức ông ta lại nói tiếp:

- Lão Cửu cho rằng báo thù quan trọng, chủ nhân lại cảm thấy bảo vệ tiểu thư quan trọng, hai việc xung đột nhau, làm sao đây? Dễ lắm, Lão Cửu đương nhiên phải nghe chủ nhân. Cho nên, đừng nói Đại Yến bây giờ không có việc gì, cho dù thực sự có việc, cũng đều đợi tôi giúp tiểu thư đánh xong trận này mới nói.

Tổng Dương kinh ngạc, nhìn Bạch tiên sinh, rồi lại nhìn mấy chục người đằng sau đi theo chỉ trở:

- Người dẫn theo người tiến về phía trước không phải đi Hồi Hột, mà là đi đánh giặc?

Đây cũng không tránh khỏi không tưởng tượng nổi, sở trường của chó săn Tà Môn là “do thám”, trước giờ chưa từng nghe tới họ còn có thể đánh nhau.

Hơn nữa, cho dù bọn họ ai cũng đều là chiến tướng dũng mãnh, ngàn quân vạn mã phía trước, binh lính đều phải tính toán hàng vạn, thì dựa vào mấy chục người bọn họ xông lên có thể có tác dụng gì?

Tổng Dương không nghĩ ra, trừ phi Bạch tiên sinh điên rồi, coi đánh giặc như kéo bè kéo đảng đánh nhau.

Bạch tiên sinh nhìn hiểu vẻ mặt của Tổng Dương, cười ha ha đáp lại:

- Đấu tranh anh dũng, trong vạn quân lấy ra những tướng địch việc này Hầu gia cũng không dùng mãnh như vậy, cơ thể tôi là một miếng thịt lớn, vừa động cái là liền không yên, lại không hề có khiếu xung phong. Vốn dĩ chúng ta không giúp gì được nhiều cho chiến tranh,. Nhưng khi Tà đại nhân còn, Thường Đình Vệ ngoài dò dân nghe quan ra, còn có một chức trách mà người ngoài không biết: tin binh,. Nói thẳng ra chính là thăm dò quân tình, thành lập lập lộ trong chiến trường.

Mỗi lần đều như vậy, trước khi nhắc tới Thường Đình Vệ và Tà đại nhân, Bạch tiên sinh luôn mặt mày hớn hở:

- Chiến sự bình thường không cần tới Thường Đình vệ ra tay, nhưng những trận chiến mà chúng ta từng tham gia, cho dù cuối cùng đánh thắng hay đánh thua, người ngoài trước sau đều không biết Thường Đình vệ từng đến..Đáng tiếc, sau khi Thường Đình vệ bị hủy, cơ bản thủ nghệ trên chiến trường này cũng coi như thất truyền, ta cũng không thành, trước đây thường xuyên ở bên cạnh đại nhân, được ngài chỉ điểm, học được một chút. Ta tự biết, coi như là khuyết điểm của ta, vốn dĩ không nghĩ sau này sẽ dùng tới, nhưng thấy Tiểu Thư hứng trí bừng bừng muốn đánh một trận, vậy thì không còn gì đáng nói nữa. Tôi dẫn theo bọn chúng tiến về phía trước có hai mục đích: Một là thăm dò quân tình của Lang tốt; ngoài ra, tôi định thử xem, xem có thể xây dựng một tín lộ giữa Hồi Hột và Sa dân không.

Lại là một bài thuyết trình dài dằng dặc, có tác dụng chân chính nhất chính là câu cuối cùng, mà thăm dò quân tình trước hết không nhắc tới, nếu Bạch tiên sinh thực sự xây dựng được một tín lộ, để Hồi Hột và Sa dân thông dong thư từ qua lại, hai bên hiệp đồng dụng binh, lợi ích cho trận chiến này không cần nói cũng biết.

Lần nay lên thảo nguyên tìm người, Bạch tiên sinh đặc biệt lựa chọn tinh nhuệ, những người đi bên cạnh ông ta đều tinh thông Khuyển ngữ, hơn nữa, tâm tư, bản lĩnh đều không tầm thường, dẫn theo những người như vậy, có lẽ thật sự có thể giúp ông ta xây dựng được một tín lộ. Về phần lão Cổ, La Quan và những người khác, chỉ là tạm thời thuận đường đồng hành cùng với ông ta, ngoài người của Tạ môn ra những người khác đều chuẩn bị qua biên giới đi tới Hồi Hột hội hợp với Tống Dương.

Tống Dương mừng rỡ cảm tạ, Bạch tiên sinh xua tay nói:

- Phải nói, tôi vẫn phải cảm tạ Đại Khả Hãn của Hồi Hột, nếu không phải ông ta làm đại lễ đăng cơ, Cô gia và tiểu thư cũng không có chuyện đi lần này, thành tựu này là nhân duyên mỹ mãn, không biết còn có bao nhiêu gặp gỡ gian nan.. có thể trên chiến trường cố gắng chút lực non nớt vì tiểu thư nhà mình, cũng là người giúp Đại Khả Hãn Hồi Hột thành thân; hơn nữa, nhân duyên mỹ mãn này rút cuộc rơi đúng chỗ, Tạ đại nhân trên trời có linh cũng được vui cười. Bạch mập mạp cao hứng không biết nên làm thế nào mới tốt, không chết mấy vạn lang tốt thực sự không trọn vẹn niềm vui của chúng ta, Cô gia ngàn vạn lần không cần cảm ơn tôi, Lão cẩu không dám nhận.

Nói tới đây, Bạch mập đột nhiên nghĩ tới chuyện khác, giơ tay vỗ vào trán, phát ra một tiếng “bốp” giòn tan, hồi phục lại trạng thái khom lưng cúi đầu ban nãy cười:

- Ngài xem cái đầu của tôi, vừa thấy Cô gia phong thái vẫn như trước là vui mừng quên sạch mọi thứ, không ngờ không hỏi một tiếng, lão ngài không phải đi hội hợp với người Hồi Hột sao? Làm sao lại chạy về vậy?

Nói xong, Bạch tiên sinh rõ ràng lại hưng phấn lên:

- Có phải là ngài thay đổi chủ ý rồi, không để ý tới đánh nhau nữa, định đi tới chỗ Sa dân đưa tiểu thư về nhà?

Nhắc tới đánh giặc hào khí ngút trời, bây giờ cảm thấy có thể không đánh nhau nữa Bạch tiên sinh có chút vô cùng chờ mong, Tống Dương bị hấn làm vỡ mộng:

- Trận đánh này người rút cuộc có đánh không?

- Cô gia, tiểu thư muốn đánh thì tôi cũng muốn đánh, hai người muốn về nhà tôi cũng lập tức rời khỏi nơi tôi tàn này...

Tống Dương không nói gì, trả lời luôn câu hỏi vừa rồi:

- Không phải thay đổi chủ ý, ta muốn quay lại chỗ Sa dân hội hợp với Tạ Tư Trạc, giúp nàng đánh giặc.

Bạch tiên sinh cười:

- Tình cảm đó tốt! Cô gia và Nhật Xuất Đông Phương là huynh đệ kết nghĩa, hai huynh đệ một ở tây, một ở đông, hùng binh đông tây cùng kết hợp, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm cần quét hàng nghìn hàng vạn lang tốt, trở thành một đoạn truyền kỳ của Trung thổ này.

Tống Dương bây giờ không có bản lĩnh tán gẫu với ông ta, tốt xấu gì chỉ là xã giao vài câu, sau đó không chờ được lại tiếp tục hỏi thăm tới Tề Thượng tại sao “chết rồi lại hồi sinh”, quay người sang tìm La Quan.

La Quan và Vân Đỉnh cứ thỉnh thoảng lại tán gẫu một câu, hai người đều là nhân vật đứng đầu võ học, có chung nhiều chủ đề nói chuyện, thời gian sống chung trên hoang nguyên cũng không tệ, khá là vui vẻ.

Thấy Tống Dương tới, Lạt Ma Vân Đỉnh gật đầu mỉm cười với hắn:

- Làm người hai kiếp, thường nhân là không thể. Chúc mừng Thường Xuân Hầu.

Câu trước có chút quen tai, Tống Dương ngẩn người, rất nhanh sau đã nghĩ ra câu nói này khi lần đầu hắn và Vân Đỉnh gặp nhau đã nói, lúc đó Tống Dương còn nói đối phương nhìn ra mình là “xuyên qua người”, Tiểu Bộ lại cho rằng “Hai thế đối nhân” trong miệng Vân Đỉnh là chỉ “khi Tống Dương trăm tuổi tâm lạnh ngắt”.

Cho tới lúc này Tống Dương mới hiểu, Lạt ma là chỉ lần này mình chết đi sống lại.

Cho tới nay Tổng Dương đều có chút bài xích với những thứ thần đạo, đối với tu cầm của Lạt ma cũng không cho là đúng, bây giờ rút cục đã tâm phục, hẳn không màng Mật tông lễ tiết, dựa vào thông lễ Thiền Tông phật gia hai tay chắp thành chữ thập, nói với Vân Đỉnh:

- Thượng sư tu cầm kỹ càng, văn bối thật sự khâm phục.

Vân Đỉnh cười ha ha. La Quan đợi hai người họ khách khí đủ rồi ngắt lời hỏi Tổng Dương:

- Tìm chúng ta còn có việc gì? Việc tu cầm võ công sao?

Tổng Dương hừ một tiếng, hỏi:

- Người làm sao biết?

La Quan và Vân Đỉnh liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cười, đáp:

- Hai người đang nói, tu cầm của người lại có tinh tiến.

Trước đó không lâu Tổng Dương và họ gặp nhau, lúc ấy địch hữu chưa có biện pháp, hai bên một lần nữa chuẩn bị tác chiến. Đám người Bạch, Có trong đó có Vân Đỉnh phát hiện có kẻ địch mai phục ở phía trước, lúc này lên tiếng cảnh báo, mọi người phân tán ẩn nấp. Điều này không chút kỳ lạ, Vân Đỉnh tu vi tinh xảo cao cường, so với thầy trò Trần Phấn còn muốn cao hơn rất nhiều. Trong Trung thổ có tư cách đấu cùng với hắn một trận chỉ có mình Yến Đỉnh, Hoa Tiểu Phi. Ngoài ra không tìm thấy người thứ ba. Lạt ma có thể nhận ra Tổng Dương trước khi mọi người kịp nhìn ra hẳn điều này rất bình thường.

Về phần những người khác, bao gồm cả La Quan tu vi bên trong không đủ

Trương gia đại thiếu

333. Chương 92: Hàn Độc

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 92: Hàn độc

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trước khi Tổng Dương gặp chuyện không may, thị lực của La Quan tốt hơn hẳn, nhưng từ khi hắn quay về, thị lực của hai người gần như tương đương, chỉ có thể có một giải thích: võ công của Tổng Dương lại được nâng cao.

La Quan và Lạt Ma Vân Đỉnh đang nói về chuyện này.

Vân Đỉnh đại khái giải thích tiền căn, La Quan tiếp chuyện, cười nói với Tổng Dương:

- Hồ Phách đã sớm nói, phương thuốc bà ấy cho người có thể giúp cho tu vi của người tăng thêm đáng kể, hiện giờ bệnh cũ của người đã hết, chưa kể võ công lại có tiến bộ cũng không phải chuyện kỳ lạ, dựa vào thủ đoạn dùng được của Hồ Phách, đừng nói chỉ giúp cho tu vi của người tinh tiến, cho dù khiến cho người mang thai sinh nở ta cũng không quá kinh ngạc.

Đùa một câu, Đại tông sư lại đổi đề tài:

- Tuy nhiên, ngũ cảm của người thực sự sắc bén hơn trước rất nhiều, nhưng võ công không tinh tiến sao? Vừa rồi ta và Vân Đỉnh thượng sư nhìn thân pháp người chạy tới từ xa, so với trước kia cũng không thay đổi nhiều lắm, đây là chuyện mười mười.

Nhân lực của đệ nhất cao thủ không phải chỉ để làm cảnh, không lâu trước kia, trên hoang nguyên, Tống Dương phát động Long tước toàn lực chạy trốn, thân pháp trong mắt La Quan, Vân Đình, đại khái có thể nhìn ra được tu vi và sức mạnh hiện giờ của hắn.

Nói thẳng ra, hiện giờ, ngũ cảm và thân pháp của Tống Dương không cùng một cấp bậc.

Tống Dương là thành tựu của Vũ Thái y, mang theo Long tước đại sát tứ phương hống hách vô cùng, cho dù tới đâu cũng đều là nhân vật hung mãnh, nhưng hiểu biết về võ học của hắn ít đến mức đáng thương, theo lý thuyết, La Quan vẫn cảm thấy buồn bực, Tống Dương càng không hiểu được, tuy nhiên, lần này có vẻ như không như vậy, Tống Dương, bộ dáng chắc chắn, cũng không vội giải thích cái gì, mà lấy ra cái túi châm cứu bên mình đưa cho Đại tông sư.

La Quan không rõ lắm:

- Làm cái gì vậy? – Lòng vẫn còn hơi nghi vấn, nhưng tay vẫn giơ lên nhận cái túi.

- Đi đường thông suốt một mạch, cũng không quá phiền toái, nhưng trên lưng có mấy huyết đạo ta không tự mình châm được, nhờ ngài hỗ trợ.

Y lý và võ học của người Hán có đôi chỗ thông nhau, phần lớn đều là một môn nội công dưỡng khí tu thân, cao thủ võ công cũng đều biết châm cứu, La Quan cũng không lạ lắm với túi châm. Đợi Tống Dương giải thích châm như thế nào, La Quan mở túi châm, không cần Tống Dương chỉ điểm lấy ra một cây châm khá dài, hỏi hắn:

- Thân thể ngươi còn chưa khỏe?

Nếu không phải không khỏe, cần gì phải châm cứu cho mình, Tống Dương gật đầu:

- Nội kinh thủy chung vẫn chưa khôi phục, ta đã cẩn thận kiểm tra cũng cẩn thận suy nghĩ, nội kinh là không phải mất đi, mà là ngủ trong kinh mạch, ta vận không ra, giống như rắn ngủ đông ấy. Tuy nhiên cũng không phải vấn đề lớn, bị như vậy một phần là vì ta đã chết một khoảng thời gian, máu huyết lưu thông chậm, dùng châm kích thích một chút đồng thời thả thông kinh mạch mở đường, chậm chậm cũng dần dần lên trọn vẹn một ngày cũng không ngại!

Không phải đạo lý sâu sắc huyền bí gì, La Quan niết ngân châm mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt kinh ngạc:

- Nói mê sảng cái gì vậy? Nội kinh của ngươi ngủ đông vận dụng không được? Chẳng lẽ hiện giờ ngươi không vận nổi nội lực? Vừa rồi ngươi dùng Long tước chạy trốn oanh oanh liệt liệt, không có nội kinh ngươi có thể chạy được như vậy sao?

- Cứ tạm hiểu là ta ban đầu có mười lượng bạc, sau đó thấy ta ăn uống ở tửu lầu, tự nhiên có người vì ta mà trả mười hai lượng.

Tống Dương ví dụ

- Thực ra không phải, tiền đó là tiền ta giữ riêng.

La Quan nghĩ rất nhanh:

- Vậy ngươi ăn thịt uống rượu không mất tiền?

- Hổ Phách cho!

Hắn mỉm cười

- Hiện giờ nhờ ngài ra châm chính là ta muốn lấy ra mười lượng bạc từ trong tiền trang đó ra, tới lúc này thì ta cũng có tiền!

Thường Xuân Hài mặt mày hớn hờ, khí sắc rất tốt, mọi chuyện cũng đã rõ ràng, sau khi nhớ lại mọi chuyện chiến lược của Tống Dương khôi phục lại như ban đầu, nhưng giúp hắn thi triển võ công vẫn không phải nội kinh, mà là sức mạnh có thêm. Nội kinh trước kia hắn luyện huyết và phá tam quan tích góp tí một vẫn nằm trong kinh mạch.

Chết đi sống lại, Tổng Dương lại có thêm sức mạnh. Chỉ có điều phần sức mạnh được thêm này không giống với nội kinh trước kia, đều không nằm trong đan điền ẩn trong kinh mạch, mà trực tiếp hòa vào cơ thể hần, tồn lại lẫn giữa tứ chi.

So với nội kinh mà Vu Thái y và Trần Phản luyện cho hần, sức mạnh mới mà Hồ Phách tặng cho Tổng Dương càng giống như luyện công phu ngoại gia.

Khi hần chưa khôi phục trí nhớ, nhớ không nổi mình có bộ dáng gì nữa, đương nhiên cũng không thấy được lúc này mình có gì khác, thậm chí cũng chưa từng phát hiện có sức mạnh mới tồn tại, lại càng không biết cách dùng nó như thế nào. Nội kinh ngủ đông, sức mạnh mới hòa vào cơ thể, đây là lý do khi đó hần chịu không nổi, khó duy trì được lực chiến trong khoảng thời gian dài; nhưng tân lực ẩn ẩn trong gân cốt da thịt, thường thường sẽ tự nhiên kích phát theo động tác của hần, đó là lý do hần ứng biến cực kỳ nhanh, có sức bật kinh người.

Thăng đến trận ác chiến trên đài của Bạch Âm và đại tộc, Long tước coi như giáp trụ, trước khi ra trận mới dùng đến, Tổng Dương nhập ma chạy đến chiến trường, sức mạnh mới mà Hồ Phách ban cho hần cũng bắt đầu chậm rãi hội tụ, cuối cùng hoàn toàn thành hình.

Tuy hần chỉ giải thích mấy câu ít ỏi, đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn, nhưng La Quan nghe đã hiểu hoàn toàn, gật đầu:

- Nói như vậy, một hồi ác chiến người bị nhập ma, nhưng vẫn không thể làm tỉnh lại nội kinh trong người, ngược lại còn giúp người ngưng tụ sức mạnh mới thành công?

Lúc này Lạt Ma Vân Đỉnh chậm rãi ấn cánh tay hần, hạ giọng:

- Chớ căng thẳng, thả lỏng, ta chỉ xem một chút.

Tổng Dương không nhúc nhích để mặc Vân Đỉnh rót vào cánh tay mình một dòng nội lực, chạy trong kinh mạch hần tra xét nội kinh, một lát sau Vân Đỉnh thu tay lại, gật đầu:

- Không vấn đề gì, nội kinh của người chỉ ngủ thôi, rất dễ tỉnh lại. Nhưng cũng là bởi vì nó rất dễ tỉnh lại, nên chuyện này không có đạo lý... Cái này.. giống như... khi người đói không chịu nổi, trước mặt người bày hai bát mì không khác nhau lắm, nhưng một bát là mẫu thân người làm, một bát là người ngoài làm, người ăn bát nào?

Tổng Dương bị nói cho ngây ngốc luôn:

- Ta nên ăn bát nào?

Vân Đỉnh vẫn vững vàng:

- Người muốn ăn bát nào?

Tổng Dương càng không hiểu:

- Người muốn ta ăn bát nào?

Vân Đỉnh cũng hơi tròn mắt:

- Không quan hệ tới ta...

La Quan ở bên cạnh nghe vậy cười ha ha, xua tay nói với Vân Đỉnh:

- Thường Xuân Hầu Nam Lý trình độ võ học rất cao, nhưng về đạo lý rõ ràng rất gốc, thượng sư ngàn vạn lần đừng nói sâu xa với hần.

Lại nhìn Tổng Dương :

- Đương nhiên là ăn mì mẫu thân người làm rồi, dù sao đồ người nhà làm vẫn ngon hơn phải không?

Tổng Dương gãi gãi gáy, cười cười:

- Đúng đúng, là mì thì ta sẽ chọn, nhưng không hiểu rốt cuộc thượng sư có ý tứ gì?

Ý của Lạt Ma là, trước hai sức mạnh mới-cũ của người, một tán loạn, một ngủ đông, tán loạn thì có thể hội tụ, nhưng sức mạnh cũ cũng có thể tỉnh lại, khi người nhập ma cả hai sức mạnh đều có thể tương trợ Long tước, mấu chốt là xem Long tước chọn cái nào.

Sát pháp Long tước chỉ là một bộ công pháp, làm sao mà chọn lựa? Cái gọi là “Xem Long tước chọn cái nào” cũng chỉ là một cách nói ẩn dụ, ý tứ của La Quan là: Khi Tổng Dương nhập ma, hai nguồn sức mạnh trong cơ thể, loại nào thích hợp với Long tước sát pháp hơn, thì sức mạnh đó sẽ tự động trỗi dậy giúp hấn đánh giết.

Bởi vậy Lạt Ma Vân Đỉnh lấy ví dụ mì cũng sẽ không hiểu được, nội kinh của Tổng Dương là cùng luyện với Long tước sát pháp, vốn là một thể, mà sức mạnh mới Hổ Phách thông qua dùng thuốc tặc cho Tổng Dương lại hoàn toàn không liên quan tới Long tước.

Đối với Long tước sát pháp, lực nội kinh cũ của Tổng Dương chính là mì mẫu thân làm, cùng lớn lên với nó, khi Tổng Dương bị nhập ma, hai sức mạnh mới cũ khi đó sẽ kích phát lên, nhất định là lực cũ tỉnh dậy không có đạo lý lực mới ngưng tụ.

Cuối cùng hấn cũng hiểu được ý của Lạt Ma Vân Đỉnh, đối với đạo lý công pháp, Tổng Dương đích thực là một nửa của ngu ngốc, nhưng hấn tinh thông y lý, hiện giờ cơ bản đã nghĩ thông được đạo lý Hổ Phách cho hấn dùng thuốc, lắc đầu cười:

- Mấu chốt là bát mì kia cũng không phải của người ngoài làm, là phụ thân nó làm... Gia đình Long tước bọn họ, bình thường nấu cơm đều là cha.

Lời nói ẩn dụ của Vân Đỉnh lúc đó Tổng Dương không hiểu, hiện giờ hấn nói lại ẩn dụ như thế, Vân Đỉnh cũng không hiểu:

- Có ý gì?

- Sức mạnh mới vốn cũng là lực của ta, nhưng trước kia không những vô dụng, ngược lại còn có thể hại ta, cho tới khi Hổ Phách ra tay tương trợ, mượn được lực dẫn đường, tán nhập trong cơ thể cho ta sử dụng, mặt khác, nói về tính chất, sức mạnh mới chính là áp lực, mà Long tước trọng sát, áp lực càng thích hợp với nó hơn.

Y học, võ học nhà Hán bác đại tinh thâm, đều là các đạo lý sâu sắc, huyền bí phiền phức, Vân Đỉnh võ công mặc dù cao, nhưng nói tới lúc này đã không sao hiểu rõ được ý tứ của Tổng Dương, La Quan tu vi không bằng Lạt Ma như thoáng chút suy nghĩ, trầm ngâm một lát, hỏi thử:

- Tam quan, hàn độc?

Tổng Dương cười một tiếng:

- Ở giữa!

Tất cả mọi chuyện đều do “Tam quan” gây nên.

Đối với người luyện võ mà nói, thượng, trung, hạ ba đan điền, vừa yếu lại cũng là cấm địa, nếu không không thể để kẻ thù đánh trúng, ngay bản thân mình cũng không thể dẫn lực thăm dò, nếu không hơi vô ý một chút sẽ dẫn đến hậu quả xấu.

Nếu đã là cấm địa không thể thăm dò, người luyện võ đối với đan điền hiểu biết không rõ lắm, mặc dù Đại tông sư cũng không ngoại lệ. Năm đó Trần Phấn có ý tốt, giúp Tổng Dương khai thông tam quan, dùng phương pháp tẩu hỏa nhập ma cứng rắn, mạnh mẽ giúp hấn nâng cao tu vi.

Trần Phấn dám làm như thế bởi vì kinh mạch của Tổng Dương không hợp với tu vi, độ mạnh gần đạt tới Ất tự tông sư, khoảng chừng tới thượng phẩm chữ Đỉnh, cái này giống như một đường sông rộng lớn mà chỉ có một sông suối nhỏ chảy xuôi, cho nên Trần Phấn giúp hấn đánh vào ải này, mở ra hồng thủy, không ngờ lại dụng võ đê. Kết quả có được thành công, từ sau đó, nội kinh và kinh mạch của hấn hoàn toàn tương xứng, lực chiến đạt tới ngoại lực tương trợ có khả năng đạt tới đỉnh.

Nhưng Đại tông sư không biết, trong Tam quan cất giữ nguyên dương kinh lực không ngừng... Y kinh nhà Hán cho rằng, nhân thể nằm trong vòng âm dương, phân chính kỳ, có cả đời sẽ có một khắc, chỉ có âm

dương điều hòa, chính kỳ cùng phụ, sinh khắc hổ chế, đạt tới sự cân bằng hoàn mỹ, người mới có thể thực sự mạnh khỏe.

Chính là đạo lý này, tam quan, ngoại trừ nguyên dương mệnh mông, còn có hàn độc ẩn sâu, hai sức mạnh này đều mạnh cả, bình thường dương hiển âm tàng, Đại tông sư cũng không nhận thấy được có hàn độc tồn tại. Trần Phản khai thông tam quan cho hần, kinh lực nguyên dương hùng hậu rót vào kinh mạch, thành công leo tới chữ Ất, Bính bên cạnh tông sư, nhưng lại làm mất đi lực khắc chế hàn độc trong tam quan của hần.

Bình thường thì không sao, nhưng hàn độc không biết khi nào phát tác, ở Yến Tử Bình sau khi giúp Nhị ngốc thu phục Lưu gia quân, Tống Dương từng bị nó tác quái một lần, may sao lúc đó là ở nhà, xung quanh không có kẻ thù, không gây nên hậu quả xấu.

Có liên quan tới tam quan huyền bí, Đại tông sư thấy không rõ, nhưng chuyện liên quan tới đạo lý y kinh, Hồ Phách sao lại không rõ?

La Quan minh bạch, chậm rãi gật đầu, thở dài:

- Ban đầu ta tưởng Hồ Phách cho người dùng được vật bảo bối ngàn năm thạch tủy, hóa linh hoàng tinh gì đó, hóa ra hiểu lầm.. Vẫn là xem thường bà ta rồi.

Trên giang hồ bây giờ không thiếu truyền thuyết linh dược tăng trưởng tu vi, tuy nhiên bảo bối này chưa ai thấy qua, thực sự có ăn vào bụng được không cũng không ai biết. Mà thủ đoạn của Hồ Phách càng không có chút ít quan hệ nhỏ nhoi nào với bảo bối này.

Dẫn đạo hàn độc, biến hại thành lợi, kinh mạch và nội kinh của Tống Dương đã tương xứng, ít nhất hiện giờ lại càng nhiều sức mạnh hơn, nếu bạo mạch mà chết thực không phải nói chơi, cho nên Hồ Phách tán nhập đũa con này vào tứ chi, hóa kinh lực nội gia thành sức mạnh ngoại gia, bằng không tu vi của Tống Dương cũng không chịu nổi giới hạn của kinh mạch.

Nói lại, tuy chỉ là một câu vô cùng đơn giản, nhưng có thể đem lại gian nan dữ dội? Chỉ bằng một phương thuốc đã giúp Tống Dương tiến giai bất ngờ, khen bà một câu “Thủ đoạn thần tiên” thật không quá lời.

Mặc dù cho tới hiện tại, Tống Dương cũng chỉ hiểu được nguyên lý dùng thuốc cơ bản nhất của Hồ Phách, còn về đạo lý thật sự được lực và được lý cụ thể thế nào và mục đích thực hiện thì còn hoàn toàn hồ đồ, mặc dù bản thân hần cũng là thiên hạ đệ nhất danh y, mặc dù hần cũng đã đọc tới sớm thuộc lòng phương thuốc kia trong lòng.

Nhìn khắp thiên hạ, trong vài thập niên này, có thể làm được điều này chỉ có ba người: Vưu Ly, Hồ Phách, Yến đỉnh.

Tống Dương may mắn biết bao.

Mà đằng sau thủ đoạn kinh diễm cũng ẩn giấu tất cả vất vả, lo lắng hết lòng của Hồ Phách, cho dù bà có thực sự là thần tiên đi nữa, muốn nói ra phương thuốc này, có nghĩ tới khô não cũng không được.

Cái gọi là hàn độc chỉ là một cách gọi tương đối, xét đến cùng nó vẫn là sức mạnh, Hồ Phách chỉ điều khiển thay đổi phương thức tồn tại của nó, có thể vì Tống Dương mà làm. Mặc khác, xét về tính chất, lực nguyên dương chủ sinh, mạnh dương, còn hàn độc này là sát khí, nó càng thích hợp để phát huy Long tước hơn.

Bởi vì trong cơ thể lại có thêm sức mạnh mới, ngũ cảm của Tống Dương càng tinh minh hơn, nhưng lực cũ vẫn ngủ đông, nên chiến lực cũng không thay đổi gì nhiều.

Nghĩ được cái gì hần đều nói ra, có nghi vấn gì cũng chỉ có thể đi hỏi Hồ Phách.

La Quan cười thoải mái, cũng không nói lan man nữa, quơ trường châm trong tay:

- Ta châm!

...

Vừa dùng châm, Tống Dương vừa vận tâm pháp thúc giục, vội vàng vận chuyển nội kinh tròn vẹn một ngày, đại công cáo thành, mở mắt ra thì trời đã tối đen.

Sau đó đoàn người cũng không trì hoãn nữa, Bạch tiên sinh dắt theo Tạ môn tiếp tục đi trước, tới chiến trường tìm tinh binh, số người còn lại chia làm hai đội, thấy Tống Dương không có việc gì, Cổ Chiêu Quân vội vàng quay về kinh doanh tiêu kim ỏ của mình, Thi Tiêu Hiểu tới trấn thủ Diệu Hương Cát Tường, Vân Đỉnh quay về cao nguyên, một là thống lĩnh tín đồ cao nguyên đi tới dần tràng ở Yên Tử Bình, lần trước ông đã bỏ lỡ cúng thất tuần Đại Khánh Lạt Ma, lúc trước là do vội vàng, giờ muốn quay lại, dâng chúc phúc Lạt Ma, Vô Ngự tiếp tục đi cùng ông.

Các thủ lĩnh đều có chuyện, đều phải tới biên cảnh Hồi Hột và Khuyển Nhung; La Quan, Nam Vinh, A Y Quả và đám người Thất Thượng Bát Hạ đi cùng với Tống Dương, Tiểu Uyển nghe nói sẽ đánh mừng rỡ cười tươi như hoa, cũng không chịu đi về trước.

Bên cạnh Tống Dương vẫn là những thành viên đó, vốn nhóm người này đều bị Bạch Âm quy vào tội giết người ném vào hang cá chạch, sau khi quay về sẽ có xấu hổ, tuy nhiên có Nam Vinh cao thủ dịch dung, thay đổi hình dáng của đoàn người, cái này cũng không quá lo lắng.

Từ biệt xong, đoàn người chuẩn bị khởi hành, trước khi đi Cổ Chiêu Quân bỗng nhiên đi tới trước mặt Tống Dương, không hiểu sao lại hỏi Tống Dương và La Quan:

- Các người cần tiền không? Nếu cần thì đừng ngại nói với ta, mặc dù đang ở trên thảo nguyên, nhưng ta muốn huy động chút tiền cũng không phải việc khó.

Tống Dương và La Quan nhìn nhau, đều hồ hồ ngây ngốc, Tống Dương hỏi lại:

- Cái gì tiền? Ở đâu?

- Vừa rồi khi hai người và Vân Đỉnh nói chuyện, ta thoáng thoáng nghe được có cái gì liên quan tới ngân hàng tiền trang.

Cổ Chiêu Quân nói rõ hơn.

Tống Dương khụ một tiếng:

- Mười đồng bạc? Gửi vào tiền trang?

- Cụ thể thì nghe không rõ, nhưng từ nhỏ đã thành tật xấu, rất miễn cảm với những từ “bạc” “tiền trang”, có người nhắc tới từ đó, ta đều có thể nghe thấy.

Tống Dương mỉm cười:

- Khó trách ông buôn bán được lớn như vậy, có thiên phú!

La Quan cũng cười:

- Lúc ấy chỉ dùng tiền để ví dụ thôi, không phải chúng ta cần dùng tiền, ở đây, có bạc cũng không biết tìm chỗ nào mà tiêu.

Cứ như vậy, mọi người chia tay mà đi, Tống Dương và mấy người đồng bạn đi thẳng tới đại doanh Sa dân, trên đường đi không quên thì châm chữa thương cho La Quan, có hẳn giúp đỡ Đại tông sư nhanh chóng khôi phục chiến lực.

Tuy nhiên, khá bất ngờ, Tề Thượng tuy thường thường sẽ chạy tới nói chuyện, nhưng chưa bao giờ y hỏi qua vì sao Tống Dương chết mà sống lại được.

Nhưng thực ra Tống Dương lại không kìm nổi, hỏi gã:

- Sao ngươi không hỏi?

Tề Thượng cười hi hi:

- Ngày đó khi châm cứu cho ngươi, thượng sư Vân Đỉnh đã kể hết mọi chuyện cho ta rồi.

Cùng ngày La Quan và Tống Dương nói chuyện với nhau, trước đó ai nấy đều thanh tĩnh, cũng không phải giấu diếm cái gì, nên khi nói chuyện cũng không hạ giọng, Vân Đỉnh tu vi tinh tế, nghe hết lời nói của hai người bọn họ, nói chuyện một hồi Vân Đỉnh trực tiếp tham dự vào.

Tề Thượng khá thông minh, trực tiếp chạy tới hỏi Lạt Ma nguyên nhân tại sao Thường Xuân Hầu chết đi sống lại, ông cũng khiêm tốn, đối nhân xử thế kiên nhẫn, biết Tề Thượng không phải người ngoài, chuyện già hỏi thăm cũng không cơ mật, nên cũng thành thật nói hết.

Vừa nói Tề Thượng vừa lắc đầu tán thưởng:

- Phải nói Vân Đỉnh thượng sư đó mới chính là cao nhân thật sự. Không phải cao nhân bình thường, là cao nhân trong cao nhân, cao nhân trong cao nhân của cao nhân.

Tổng Dương cũng đã sớm quen với việc nói năng vô nghĩa hết lần này đến lần khác của y, cũng không có chút gì không kiên nhẫn, ngược lại gật đầu đồng ý:

- Vị Đại Lạt ma này không đơn giản, vô công tu vi nói sau, thực sự khiến cho người ta giật mình chính là tâm mắt của ông.

Vân Đỉnh, ngay cả thân thể hai thời của Tổng Dương cũng đều có thể nhìn ra, hẳn không thể không phục.

- Lạt Ma là gì?

Tề Thượng ước gì có thể nói thêm một hai câu, đây là câu hỏi tự nhiên trên trung thổ, tuy nhiên dựa vào tâm tư của y, đương nhiên không khó đoán được Lạt Ma chính là hòa thượng trên cao nguyên, cũng không đợi Tổng Dương trả lời, y lại đổi sang cảm thán – Người nói Vân Đỉnh thượng sư có bản lĩnh thật cao như vậy, đối nhân xử thế tốt như thế, sao lại không được làm Đại Lạt Ma Thổ Phiên? Theo như ta thấy, ông ta cũng không kém Bác Kết, lại chỉ chủ trì một vực tông, đáng tiếc.

Sau đó hỏi La Quan có học thức uyên bác nhất:

- La gia, ngài nói, nếu Bác Kết chết, Vân Đỉnh có hi vọng nhập chủ Sài Thổ Đáp tháp không?

La Quan hơi nheo mắt:

- Người đã gặp linh đồng tám chín mười tuổi chuyển thế sao?

Trương gia đại thiếu

334. Chương 93: Thân Lại Càng Thân, Hỷ Càng Thêm Hỷ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 93: Thân lại càng thân, hỷ càng thêm hỷ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ba cư là một loại tiểu cầm của hoang nguyên, thảo nguyên, chiều cao xấp xỉ chim bồ câu nhưng to béo hơn, hơi vụng về không vui không buồn, sự chịu đựng càng không cần nói tới, nhiều khuyết điểm như vậy, theo lý thuyết chọn lọc sinh học thì không bao lâu sẽ bị tự nhiên đào thải, nhưng tạo hóa thần kỳ, vạn vật sống sót đều có đạo lý, có một cái tệ sẽ có một cái lợi, huống chi Ba cư còn có lợi thế:

Loài chim này trời sinh trong máu thịt có mùi lạ, dọa cho chim ưng không dám tới gần, cái mùi này, điều hâu chim cất từ xa xa thấy chúng hận không thể bịt mũi chạy tránh cho xa, hoàn toàn không có hứng thú sà xuống bắt; ngoài ra chúng trong đêm ánh mắt rất tinh nhanh, có thể chờ tới đêm đen khi thảo trùng hoạt động thì bay ra kiếm ăn.

Tiền vốn thứ nhất giúp cho ba cư gần như không có thiên địch, bản lĩnh thứ hai giúp chúng kéo dài thời gian kiếm ăn, mới có thể bù lại cho sự ngốc nghếch của bọn chúng.

Cũng là nhờ có hai chỗ tốt này, năm đó khi Tạ bàn tử còn sống, từng bắt tay huấn luyện Ba cư đưa tin tức.

Trong hơn trăm năm, Khuyển Nhung vẫn là kinh địch của Đại Yến, mà khổ tất là lợi khí của Lang tốt, làm sao có thể phá được ánh mắt từ trên trời cao của Lang tốt này vẫn là vấn đề đau đầu của người Yến. Thường Đình Vệ thân là trọng khí quốc gia, lại nhân lúc cường thịnh chiêu nạp vô số người tài nghiên cứu, đương nhiên cũng có trách nhiệm phân ưu cho Hoàng đế.

Nhưng sau khi Tạ Xà gặp rủi ro, Thường Đình bị giết, chuyện liên quan đến huấn luyện ba cưu cũng không giải quyết được, người ngoài không biết chuyện này thực ra đã có đột phát... Trong tay Thường Đình Vệ, ba cưu có thể sử dụng để đưa tin, tuy nhiên chúng vừa nhát vừa ngốc nghếch lại lười biếng, muốn chúng một hơi bay vài trăm dặm đưa tin tuyệt đối không có khả năng, nhất định phải xây dựng trạm tin trên đường, không ngừng đổi ba cưu mới có thể tiếp tục, hơn nữa mỗi lần phải thả ra ba con, như vậy, kể cả có hai con lạc đường ít nhất vẫn còn một con có thể đến được dịch trạm tiếp theo.

Bạch tiên sinh muốn giúp đào tạo Tín binh cho tiểu thư nhà mình, không muốn vỗ trán khoác lác lung tung, trong tay lão có vài thứ làm tiền vốn, ba cưu là một trong số đó. Cho nên khi Tống Dương ở doanh địa Sa dân, gần như cách một ngày hành trình lại có thể thấy hai đầu tiểu cẩu, tiểu cẩu đó chính là tin trạm, một khi phía trước có tin tức, trạm trạm cùng chuyển có thể nhanh chóng truyền quay lại sâu trong hoang nguyên.

Không thể không nói, ba cưu bay cho dù có ngốc đến thế nào thì dù sao cũng vẫn là bay, so với người đi bộ hai chân hai đùi thì còn nhanh hơn nhiều lắm, mà biện pháp Thường Đình Vệ nghiên cứu ra thực ra cũng không cấp bách, Tống Dương một hàng nương theo ánh trăng nhìn xa xa tới chỗ đại doanh Sa dân, từ hướng chiến trường Bạch tiên sinh lại truyền lại một tin tức trọng đại: tộc quân A Hạ và phục binh Lang tốt quả nhiên bạo phát ác chiến.

Tình hình chiến đấu cực kỳ gay gắt, tộc quân A Hạ tổn thất gần nửa, hơn ngàn dũng sĩ tộc Hồi Hột cũng mệnh táng sa trường, nhưng chiến thuật vận dụng thích đáng, lại là tấn công khi địch chưa chuẩn bị, thương vong Lang tốt quá nặng, tộc Hồi Hột gấp hai có thừa. Một hồi ác chiến phát sinh được đột ngột chấm dứt một cách nhanh chóng, hiện giờ tộc quân A Hạ đã vội vàng rút về hướng nào không rõ, phỏng chừng sau này sẽ nghĩ cách xuyên qua tiền tuyến quay về quốc nội.

Sau trận chiến này tộc quân A Hạ đã bị thương mà quay về, lại bại lộ hành tung, chỉ còn một cách buông tay.

Xem số lượng thương vong, đương nhiên tộc quân A Hạ đã chiến thắng trở về; nhưng nghĩ theo một góc độ khác, một đội tinh binh tiến vào địch quốc một lần nữa bị đuổi quay về, không thể nghi ngờ Lang quốc đã thắng. Xem thử trận chiến này, không cần thiết đã phân ra thắng thua, tuy nhiên, mấu chốt nhất là tộc quân A Hạ biết rõ phía trước có mai phục vẫn dám cường ngạnh đi chống lại cường địch, đến tận mức đó coi như cũng đủ rồi, ngốc thì cũng ngốc tới cực điểm rồi, nhưng cũng thể hiện ra khí khái của tộc Hồi Hột.

Đúng như A Hạ nói với Tống Dương: hiện giờ chúng ta là uy phong của Hồi Hột.

Người Hồi Hột đánh ra uy danh lẫm liệt, tộc quân A Hạ đắc thắng mà đi!

Sau khi đại chiến kết thúc, đại quân Lang tốt mai phục chia làm hai đội điên cuồng truy kích tộc quân A Hạ, nhưng cuối cùng không thể chạm tới được cái bóng của kẻ thù, hiện giờ Lang tốt cũng đã nhổ trại tiếp tục đi về hướng Tây Bắc, chuẩn bị quay về tiền tuyến, đòi đánh người Hồi xâm lược.

...

Bản đồ ghép từ hơn mười miếng da dê mà thành, phủ kín toàn bộ mặt đất. Hầm ngầm diện tích có hạn, không được rộng rãi, Tạ Tư Trắc Tạ Tư Trắc liền ngồi trực tiếp lên bản đồ, nhất quán một tư thế: hai chân bắt chéo, hai tay ôm đùi, cằm tì lên gối, ánh mắt tìm kiếm khắp bản đồ, nhập thần suy tư.

Dưới ánh nến, bản đồ rất lớn, Tạ Tư Trắc Tạ Tư Trắc rất nhỏ.

Lúc này bỗng nhiên có tiếng bước chân bên ngoài vang lên, Bạch phu nhân và Ban đại nhân cùng nhau đến.

Bạch phu nhân tươi cười:

- Có người đang vào trong đại doanh, là tới tìm người.

Tạ Tư Trạc nghĩ đến chiến sự sau này, đang nghĩ tới một vấn đề mấu chốt, nghe vậy chỉ hơi gật đầu một chút, cũng không có ý định đứng dậy:

- Bảo y chờ một lát.

Không đời Bạch phu nhân đáp lại Ban đại nhân đã không mặn không nhạt lên tiếng:

Chờ một chút? Y có thể, ta chỉ sợ người không chờ được.

Nhất thời Tạ Tư Trạc không phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn lão nhân, mày hơi nhíu lại:

- Sợ ta không đợi được? Người tới là ai?

- Thường Xuân Hầu Nam Lý, Tổng Dương

Ban đại nhân ngắn gọn gọi báo lên một cái tên, sắc mặt không cho là đúng.

Dù lão nhân nói không rõ ràng, Tạ Tư Trạc nghe thấy cũng rất rõ ràng, sắc mặt cũng không quá kinh ngạc, nhưng đôi mắt lập tức sáng lên, chỉ trong khoảnh khắc, hai mắt đã mở của Ban đại nhân cảm thấy tất cả những ngọn nến dưới tầng ngầm đều tối đi.

Tạ Tư Trạc đứng lên, vung vàng đi tới phòng ngủ cách vách, bình tĩnh đáp:

- Ta thay đồ một chút, mấy người ra ngoài đón tiếp chàng đi.

Vào trong phòng ngủ của mình, buông rèm, xác định người bên ngoài không ai thấy mình nữa, nàng vỗ tay, nhún chân, dồn sức nhảy lên, đồng thời cười thật tươi... Đây chính là một niềm vui không thể nói rõ được.

Khi Tổng Dương trong vòng vây của đoàn Sa dân vào đại doanh, Tạ Tư Trạc đã đứng đón từ xa xa, nàng mặc một trường bào da sói màu đỏ, chạy rất nhanh, giống như một ngọn lửa nho nhỏ, nhưng chỉ chạy tới bên cạnh hắn, nàng im lặng, thậm chí cũng chưa từng hỏi một câu “Sao chàng quay lại?”, Tạ Tư Trạc chỉ đi bên cạnh hắn, cười, cúi đầu cười không ngừng.

Nhưng thực ra Ban đại nhân, vốn cả ngày vẫn mang một bộ mặt lạnh như băng lại tươi cười rạng rỡ với Tổng Dương, vẻ mặt tràn đầy ca ngời, ngược lại Tổng Dương nhìn cả người không được tự nhiên, tìm một cơ hội nhỏ giọng hỏi lão nhân:

- Ngài... Không có sao chứ?

Ban Đại nhân cười ha ha:

- Để nói sau!

Sa dân vốn nhiệt tình hiếu khách, Tổng Dương lại vạch trần Sa chủ giả, là đại ân nhân đối với toàn tộc, tuy hiện giờ chưa phải đêm khuya, nhưng không thể thiếu một phen hoan nghênh long trọng, từ Bạch Âm đến đại tộc, rất nhiều nhân vật trọng yếu đều tới đón hắn, thật náo náo nhiệt nhiệt một hồi mới dần dần tản đi, cuối cùng đám Tổng Dương cũng được yên tĩnh, theo Bạch Âm vương đi vào trong vương trường nói chuyện.

Tổng Dương lần này quay về cũng không có chuyện gì nghiêm trọng, truy ra nguyên nhân, chính là hắn cảm thấy để Tạ Tư Trạc đi theo trong quân đội Man tộc đi đánh giặc nghe không ổn, nói trắng ra là hắn quay về đón vợ.

Người trong vương trường đều được coi là người một nhà, sau khi ngồi xuống tuy không có đề tài gì quan trọng, nhưng không khí thoải mái hòa hợp, thuận miệng nói đùa một hồi, Ban đại nhân nặng nề ho khan một tiếng, ra hiệu để cho mình nói, đợi mọi người đều im lặng lão nhân mới nhìn Tổng Dương:

- Một trận này đánh rất khá, người còn trẻ đã nghĩ ra chủ ý này, rất không tồi.

Bạch Âm vương gật gật đầu với Tổng Dương, sắc mặt thành thật:

- Đa tạ.

Nhất thời Tổng Dương cũng không hiểu rõ, không dám lên tiếng, lòng thầm cân nhắc: ta lại làm chuyện tốt gì mà quên lưu danh nhỉ?

Tạ Tư Trạc về sớm hơn so với hần một chút, cũng biết rõ tình huống hơn, đứng cạnh nhẹ nhàng giải thích:

- Như chàng đã đoán từ trước, lần này đại quân Sa tộc xuất chinh, chọn Bạch Âm vương làm chủ soái, nếu có thể đánh thắng một trận, Sa chủ có thể làm được.

Tổng Dương mời Sa dân xuất binh đánh một trận này, không ngoài hai nguyên nhân, một là báo đáp tình nghĩa huynh đệ, giúp người Hồi đánh thắng một trận lớn; thứ hai là hần đang bị thiệt hại nặng trong tay Lang tốt, tuy cuối cùng kết quả cũng không tệ lắm, nhưng cả đội sứ đoàn Nam Lý tang diệt, tất cả đồng bạn đi cùng mình đều phải đi dạo một vòng trước Quỷ Môn quan, chưa khi nào hần ăn phải ẩm ức lớn như thế, bất kể thế nào cũng muốn đem Thiên Vu Khuyển Nhung báo thù rửa nhục với một phen.

Từ khi mời Sa dân xuất binh tới bây giờ, hần cũng chưa từng nghĩ sẽ có ảnh hưởng gì tới Bạch Âm vương.

Tuy nhiên, đối với Ban đại nhân đang toàn lực ứng phó giúp Bạch Âm vương giành vương vị, sẽ có thêm một ý nghĩa quan trọng khác.

Bạch Âm vương, trong mắt Sa dân có cái uy danh Thần quyền, trong ngôn ngữ của Sa dân không có từ “Chiến thần”, nhưng để ý suy nghĩ một chút thì ý nghĩa hoàn toàn giống nhau. Vả lại trọng trận ác chiến đầu tiên của Bạch Âm vương với đại tộc, đối mặt với cường địch đông gấp ba còn bất phân thắng bại, bản lĩnh của Bạch Âm vương rõ như ban ngày, cho nên lần này xuất binh viễn chinh, Bạch Âm vương được chọn làm thống soái. Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ, cũng là chuyện nằm trong dự đoán của Tổng Dương và Tạ Tư Trạc.

Mà hai người bọn họ không nghĩ tới, hoặc có thể nói căn bản là không nghĩ tới, chính là: Sa dân và Lang tốt là thù địch từ nhiều năm trước, trận lớn trận nhỏ đánh qua vô số lần, nhưng bọn họ không có cung tiễn cũng không có ngựa chiến tốt, đại chiến gần như chưa từng thắng nổi một lần, nếu không cũng không đến nỗi bị Khuyển Nhung gắt gao chèn ép, ẩn thân trong hoang nguyên vắng vẻ sống qua ngày. Lần này nếu thật có thể đánh thắng, đối với Sa dân mà nói có ý nghĩa trọng đại vô cùng. Thân là Thống soái, Bạch Âm vương nhất định phải thủ công, danh vọng trong đại tộc cũng sẽ được nâng lên cao, khi bọn họ chiến thắng quay về cũng là khi vạn chúng quy thuận, địa vị Sa chủ bất kể thế nào cũng không thoát được.

Mặt khác, ít nhất, nhìn vào hiện tại, một trận này phần thắng rất lớn, hùng binh tộc Hồi Hột vốn không kém gì Lang tốt, nếu đại quân hơn hai mươi vạn Sa dân đều đánh đuổi theo.... Chỉ cần vạn khí dừng quá tệ, lần này Lang tốt thế nào cũng phải ăn cái đại khổ.

Lại nói về Ban đại nhân, nếu làm từng bước, hôm nay tranh quyền ngày mai đoạt thế, muốn giúp Bạch Âm vương đoạt được địa vị Sa chủ cũng không phải không có khả năng, nhưng thắng bại khó liệu nếu cứ kéo dài, nếu một trận toàn thắng thì vừa hợp.

Cho nên Ban đại nhân còn tưởng rằng, trận này là vì Tổng Dương cố ý đoạt một cơ hội, một đường tắt cho Bạch Âm vương.

Tổng Dương cũng không ngờ, Tạ Tư Trạc vừa nhắc qua hần đã hiểu ra, đương nhiên sẽ không ngờ ngốc nghếch mà đẩy công lao ra ngoài, nói với Bạch Âm vương:

- Ta chỉ là ở bên cạnh thôi, không tính là gì, thực sự là phải dựa vào người.

Nói xong, cảm thấy như chưa đủ, lại nói thêm như thật:

- Đánh thật tốt, nhất định sẽ thắng, chớ phụ tâm ý này của chúng ta.

Xì một tiếng, một cô bé người Hán không nhịn được cười phá lên... Tạ Tư Trạc cũng không biết là đang làm gì, cùng chuyện đó nếu xảy ra trước đó hoặc là do một người khác, nàng cũng chỉ cảm thấy thật nhàm chán, sao có thể cười? Nhưng chuyện là liên quan tới Tổng Dương, nàng thật sự muốn cười, có nhịn thế nào cũng không được.

Bạch Âm vương thật sự gạt đầu với Tổng Dương, không quá để ý tới Tạ Tư Trạc đang cười phá lên, tiểu nương tử nhìn thấy phu quân đã quay về, không cười mới lạ.

- Ngoài ra ta còn có một việc khác cần người giúp đỡ. – Tổng Dương quyết rền sắt khi còn nóng, nói chuyện A Hạ với Bạch Âm vương, nguyên nhân cụ thể không kịp nói, chỉ nói muốn cho Bạch Âm vương biết nghĩa muội này.

Kết quả đúng như Tống Dương đã lo lắng trước đó, Bạch Âm vương có vẻ khó xử, do dự một lúc lâu sau, cuối cùng vẫn chậm rãi lắc đầu.

Không nói tới chuyện Sa dân không thể tiếp nhận dân tộc ngoài thảo nguyên, từ Bạch Âm vương tới Sa dân bình thường, cũng không biết gì nhiều về tộc Hồi Hột, không biết bọn họ là bằng hữu hay là kẻ thù. Nhìn mặt mũi Tống Dương mà nhận một muội tử là tộc Hồi cũng không phải việc gì khó, nhưng Bạch Âm vương lại có chút đặc biệt, y là Thần quyền vô sĩ.

Cũng phải nói thêm, nhận thức về kết bái của Sa tộc cũng có vài phần giống với phong tục Hỏa tâm ngọc của tộc Hồi, trở thành huynh đệ, huynh muội khác họ cần hai chữ máu chốt: chia sẻ. Một khi kết bái, tất cả mọi thứ của ta đều là của người. Nghi thức kết bái của Sa dân long trọng, phải từ hiến tế chủ trì, nghe nói thiên thần có thể nghe được lời cầu nguyện, giám chứng lời hứa.

Hiện giờ, Bạch Âm vương còn một chứng ngại quan trọng nhất: ông đã được thiên thần chiếu cố, có được sức mạnh thần kỳ, nếu kết bái huynh đệ tỷ muội, trong mắt Sa dân, sức mạnh Thần quyền của y cũng sẽ bị san sẻ một nửa cho A Hạ.

San sẻ sức mạnh được thần ban cho với một tộc lạ hoàn toàn không chút cống hiến, thậm chí là ngoại tộc mà ai cũng không biết, cho dù Sa dân có phúc hậu đến thế nào đi nữa cũng sẽ có tâm bất mãn.... Không đợi Bạch Âm vương nói xong, Ban đại nhân đã lắc đầu với Tống Dương:

- Việc này không thể được, bỏ suy nghĩ đó đi!

Lão nhân muốn giúp Bạch Âm vương mưu cầu vương vị, không thể để cho bất luận cái gì ảnh hưởng.

Bạch Âm vương không thể nhận một nghĩa muội, lý do rất đầy đủ, Tống Dương ngay cả cơ hội khóc lóc om xòm ăn vạ cũng không có, cau mày lắc đầu:

- Nói vậy... việc này cứ như vậy đi.

Lúc này bỗng nhiên Tạ Tư Trạc mở miệng, đưa ra chủ ý giúp đỡ người trong lòng, hỏi Bạch Âm vương:

- Nếu làm tỷ muội với vương phi thì sao? Có ảnh hưởng tới người không?

Sa dân chế độ một vợ một chồng, vương phi của bọn họ chỉ có một, đáng giá hơn các quốc gia khác, chủ ý của Tạ Tư Trạc cũng coi như lùi mà tiến, nhận đại ca không được thì nhận đại tỷ, Bạch Âm vương lắc đầu:

- Như thế cũng không sao, nàng là nàng ta là ta, hai ta không thể đánh đồng, cũng không có vấn đề gì.

Lại như bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lại cười ha ha nói với Tống Dương:

- Kết bái với thê tử của ta không thành vấn đề, nhưng không có ý tứ gì, vị bằng hữu kia của người nếu không chê, hay là.... Nhận mẹ nuôi đi? Chuyện mẫu thân để cho ta nói.

Bạch Âm vương không thể giúp Tống Dương trong lòng cũng có chút tiếc nuối, được Tạ Tư Trạc nhắc nhở lập tức nghĩ ra ý kiến hay. Dù sao cũng đều là thân thích, tuy nhiên thay đổi phương thức, A Hạ bái phụng lão Vương mẫu làm mẹ nuôi, coi như muội muội của Bạch Âm vương, nhưng khác với kết bái huynh đệ trực tiếp, hẳn sẽ không phải chia sẻ thần lực, Tống Dương vui vẻ hỏi:

- Lão Vương mẫu có thể đồng ý sao?

Bạch Âm vương cũng rất vui:

- Yên tâm, bà vốn vẫn mong có một đứa con gái, để đó cho ta!

Chuyện khó khăn đã được giải quyết, ai nấy đều vui mừng, nói chuyện phiếm vài câu Tống Dương cáo lui, chỉ có Ban Đại nhân ở lại vương trưởng, những người khác đều bỏ đi, lão nhân hỏi Bạch Âm vương:

- Ta có nghe nói qua, chuyện kết bái ở Sa dân cũng không phải việc nhỏ, tới đó phải có nghi lễ long trọng chứ?

Bạch Âm vương gật đầu:

- Tế tự chủ trì, đồng tộc xem lễ, chính là một hồi náo nhiệt rất lớn, phong tục trước giờ vẫn vậy.

Ban đại nhân cố mở to mắt:

- Một chuyện lớn như thế, Lão Vương mẫu nhận một đứa con gái, có phải quá đơn giản không?

Bạch Âm vương cười cười:

- Ngài muốn nói Tống Dương? Hẳn giúp ta vô số, ta đã từng có ý ép hẳn làm nghĩa tử của Mẫu thân ta, ta có tâm muốn kết làm huynh đệ với hẳn, nhưng hiện giờ muốn cũng không được, cái gọi là chia sẻ thần lực vân vân... Ngài biết tại sao ta lại lên làm thần quyền võ sĩ rồi, bản thân ta hoàn toàn không chút quan tâm, nhưng khó tránh khỏi sẽ khiến cho quân tâm buông lỏng, thời cơ không tốt, ta còn muốn chờ đánh thắng một trận....

Không ngờ còn nói chưa xong, Ban đại nhân đã hết kiên nhẫn mà lắc đầu ngắt lời:

- Chuyện Tống Dương ta quan tâm sao? Cho dù không ai quản hẳn, hẳn sống thế nào, ta cũng không cần phải để tâm. Ta nói là Tạ Tư Trạc.

Ban Đại nhân lại hơi khép mí mắt:

- Nữ tử Hồi Hột tên A Hạ kia tương lai là muốn gả cho Đại Khả Hãn, tiểu thư kết quả cũng đã định xong, hai nữ nhân cùng nhận mẹ nuôi, gả cho một đôi kim lan huynh đệ, có thể gọi là thân lại càng thân, hỉ lại càng hỉ.

Miệng khen cát tường, lòng lão nhân lại tính chuyện khác: nhà mẹ của Tạ Tư Trạc.

Đêm đã khuya, hoang nguyên rét lạnh, thân thể lão nhân lại càng không được tốt, nói được mấy câu trôi chảy đã lại ho khan, một hồi sau hơi thở đã ổn định, giọng nói lại khàn khàn:

- Tống Dương muốn A Hạ kết thân cũng các người, không ngoài mục đích mưu cái địa vị, có bước đệm là Đại Khả Hãn, có thể vô cùng cao hừng mà gả đi. Hẳn lại không nghĩ tới, Tạ Tư Trạc bên cạnh hẳn, tại sao không phải là A Hạ của Yến Tử Bình.

Cách nói của Ban Đại nhân có chút khoa trương, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

Ba thế tử chưa xuất giá một Công chúa một Quận chúa, xuất thân rất cao quý, địa vị không tầm thường, hiện giờ Trần Tây Vương chủ quản quyền to nhất Nam Lý, Tiểu Phất và Sơ Dung lại càng thêm tôn quý. Nhưng trái lại Tạ Tư Trạc so ra bối cảnh thật sự có chút đơn bạc, nói dễ nghe một chút nàng là tiểu thư của Tạ môn, nói khó nghe hơn thì chính là đứa con mồ côi của phản tặc.

Một thời gian lưu lạc trên hoang nguyên, Ban đại nhân ở chung với Tạ Tư Trạc cũng rất tốt, trong lòng lão nhân cũng dần dần coi nàng là văn bối, đáng tiếc Hữu Thừa tướng quyền thế không có, nếu không lão đã nhận luôn Tạ Tư Trạc làm nghĩa nữ. Nữ nhân của Thừa tướng đại nhân, luận thân phận địa vị đều hoàn toàn xứng với công chúa, quận chúa con Trần Tây Vương.

Cho nên Ban Đại nhân cũng muốn giúp cho Tạ Tư Trạc có một bối cảnh tốt một chút.

Không có thân phận này, Ban Đại nhân cũng lo về sau Tạ Tư Trạc ở Yến Tử Bình sẽ không ngóc đầu lên được, nhưng có thân phận công chúa Sa tộc cũng sẽ giúp cho lòng nàng yên tâm hơn.

Một con dê là đuổi hai con dê là thả, Bạch Âm vương sáng khoái đáp ứng, âm thầm lại cảm thấy hơi buồn cười, người Hán thật là phiền toái, sao không giống như Sa dân bọn họ, tất cả đều một chồng một vợ, thì ai nấy cũng yên tâm.

Trương gia đại thiếu

335. Chương 94: Cuộc Chiến Đổi Đời

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 94: Cuộc chiến đổi đời

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Quay trở lại đại doanh của Sa dân không đến hai ngày, Tổng Dương liền hiểu mình thực sự có khiêu cảm quân đánh giặc.

Một lần viễn chinh quy mô lớn vậy, phân công đội ngũ, đảm bảo hậu cần, vận chuyển quân lương, quy hoạch chức trách các bộ phận, phân phối nhiệm vụ tướng lĩnh... lớn thì chế định con đường hành quân, nhỏ thì đến sự chuẩn bị của mỗi binh sĩ, trên thì ứng phó với những sự thay đổi của thời tiết, dưới thì lựa chọn nơi cắm doanh, việc nhiều vô số, đừng nói đi quân, ngay cảnh nhàn Tổng Dương cũng cảm thấy nhức đầu.

Đánh nhau không đơn giản chỉ là sự chạm trán tấn công của hai đội quân cuối cùng, mà là một sách lược lớn bao gồm vô số chi tiết, mỗi một chi tiết lại liên quan tới tính mệnh của vô số người thậm chí sự thành bại của cả cuộc viễn chinh, Tổng Dương vừa được Bạch Âm vương mời đến, lần đầu tham gia hội nghị quân cơ, trong cuộc họp từ đầu tới cuối bộ dạng của hắn nhiều không tả nổi..

Ban đại nhân thấy thế khinh thường:

- Cái này không chịu nổi rồi? Đợi về nhà nên học hỏi cha vợ của người đi, điều khiển Sa dân đánh giặc coi như là bớt lo, nếu điều vận binh mã nhà Hán, người gặp phiền toái là cái chắc.

Tổng Dương còn chưa lên tiếng, Uyển đại gia bên cạnh hắn đã hỏi:

- Đều là điều binh đánh trận, có gì khác nhau chứ?

- Khác nhau nhiều chứ. Sa dân trung thực, đánh giặc là đánh giặc, trên dưới một lòng, cùng chung một thù. Giống như đại hội chiến của mấy chục vạn người thử đặt ở Nam Lý người đi thử xem?

Ban đại nhân lạnh lùng:

- Quy mô lớn như vậy, chắc chắn là nhiều đội quân mã tập kết thành quân, các đội nhân mã đều có bối cảnh, ta là quân cũ của Trần Tây Vương, người là môn sinh của Hữu Thừa Tướng, quan hệ rắc rối phức tạp...tâm lý của những người làm chủ soái cũng không thể thiếu một quyền trượng, phải chiếu cố dòng chính, những nhân vật bình thường, đương nhiên cũng có tiếng nói, về các tướng lĩnh không thể đắc tội đó, càng phải giữ gìn tốt.

Đại công do ai đến đánh, thành trì béo bở ai đi tấn công, không có nhiều công huân vả lại nhiệm vụ chạy chân vất vả có thể cử ai, thật khi muốn bắt đắc dĩ để cần một vật hi sinh ai sẽ cam tâm gặp xui xẻo...đã là đánh nhau, trong đại quân sẽ có đủ loại nhân vật, tất cả những điều này đều cần có chủ soái phân công, chọn đúng người, chỉ có đánh thắng giặc mới là việc tiêu chuẩn duy nhất, sau khi bị trộn lẫn vào vô số người, trong chốc lát trở lên vô cùng phức tạp. Thậm chí đại quân còn chưa động, trong lòng chủ soái đã phân công xong công lao của các tướng lĩnh dưới trướng rồi.

Không cần Ban đại nhân giải thích tỉ mỉ, Tổng Dương lắc đầu cười nói:

- Việc này ta thật sự không làm được, ta thà làm quân tốt.

Lời của Ban đại nhân Tiểu Uyển nghe hiểu lơ mơ, nhưng cũng có thể hiểu đại khái sự phiền phức trong đó, do đó, tán thưởng với cách nghĩ của Tổng Dương, gật đầu nói:

- Không sai, cầm dao chém người là bớt lo, những việc linh tinh khác, vẫn nên để các người đi nghĩ đi.

Phải biết lúc đầu gặp được bão cát ở biển hoa, khi tình hình cực kì khẩn cấp, Tiểu Uyển đã trói chặt Ban đại nhân vào eo bên người, cho nên thái độ ông đối với Tiểu Uyển tốt hơn nhiều so với Tổng Dương, ông vốn tính toán tiếp tục giáo huấn Tổng Dương, nhưng nghe Tiểu Uyển nói, ông cười ha ha mấy tiếng, không nói thêm gì nữa, lững thững bước đi rồi.

Một sự bận rộn trong đại doanh, tuy mệnh lệnh xuất chinh cuối cùng còn chưa truyền xuống, nhưng toàn tộc Sa dân đều đã biết được cuộc đại chiến, có lẽ là sự phóng đảng và dã tính đặc thù của man tộc, không khí trong doanh địa không có áp lực “ chinh chiến mấy người có thể trở về”, trái lại vui mừng nhiệt liệt.

Những việc liên quan tới xuất chinh cũng đang bận rộn tiến hành, quan trên dựa theo danh sách các hộ đi xác nhận binh lính, phân phát vũ khí, rất nhiều lao động đang điều vận quân nhu, trang thiết bị..mà điều khiến Tổng Dương kinh ngạc nhất là, trong hai ngày đến đại doanh Sa dân, hẳn nhìn thấy rất nhiều những “hôn lễ” bắt ngờ.

Tất cả những tráng sĩ tham gia chinh chiến, những người sắp ra trận đều nắm bắt thời gian để tỏ tình với người trong lòng mình, mà những bậc phụ mẫu Sa dân luôn quần áo nghiêm ngặt với con gái lại có thái độ khác thường, cũng không đi ngăn cản, còn đứng một bên cười nhìn, thậm chí khi con gái có chút do dự, cha mẹ còn chủ động đi khuyên, chỉ cần con gái gật đầu, một đôi nam nữ trẻ tuổi sẽ lập tức cử hành hôn lễ.

Những hôn lễ chưa từng đơn giản như vậy, không có màu sắc, không có đồ cưới, cũng không có tiệc tùng, chỉ có một hiến tế đọc những lời chúc phúc, sau đó những người bạn tốt, thân cận vây quanh cùng hát lên một đoạn ca vui vẻ, theo đó là chú rể đỡ cô dâu béo tròn của mình vào động phòng...những người khác hoan hô rồi tản đi, tiếp tục bận rộn với những công việc trước khi xuất chinh.

Những hôn lễ tùy ý có thể thấy, đêm đến cũng không thể ngừng, những lời ca chúc phúc liên tiếp, vô số các cặp nam nữ thanh niên vào tân phòng, không lâu sau tượng phu của những cuộc tân hôn sẽ bước lên hành trình cầm binh, cũng không ai biết bọn họ có thể quay về không, nhưng có thể dự đoán được, mười tháng sau, khi tiết thu đến, trong đại tộc Sa dân này sẽ có thêm những sinh linh mới cất tiếng khóc chào đời trong sự chúc phúc của thần linh, huyết mạch còn kéo dài, chủng tộc tiếp tục sinh sản, sinh sôi nảy nở, đâm hoa kết trái, tất cả đều sẽ không thay đổi.

Hôn lễ trước khi xuất chinh, là tập tục từ xưa của Sa dân.

Mà giao cấu trước khi chiến đấu là điều đại kỵ của binh gia nhà Hán, lúc đầu sau khi Sa chủ thống nhất toàn tộc nghe kiến nghị của thuộc hạ người Hán, đã hủy bỏ cái phong tục này, đến nay Bạch âm vương nhập chủ, lại tìm lại nó.

Càng là những chuyện vui mừng, lại càng thê lương thổn thức. Tổng Dương vòng quanh trong doanh địa, bất luận nhà ai đang cử hành hôn lễ thấy hẳn cũng nhiệt tình kéo hẳn vào đội ngũ, mời hẳn cùng xem lễ, lúc bắt đầu hẳn còn có thể cùng cười lớn hát ca, nhưng không lâu sau trong lòng lại luống cuống, yên lặng thở dài, rào bước trở về trại của mình.

Chỗ ở mà Sa dân sắp xếp cho Tổng Dương có chút rộng rãi, La Quan ở cùng với hẳn, đám người Nam Vinh đều ở cùng nhau, bình thường không có việc gì bọn họ cũng không ra ngoài.

Trong trướng La Quan ngồi trên chiếu, tay vẽ mặt trời trên tấm da dê, Tổng Dương không làm phiền lão, lách qua người lão đi xuống phòng hầm dưới đất tìm những người khác nói chuyện phiếm, nhưng thoáng chút không ngờ là mọi người đều không ở đây, chắc là đều ra ngoài xem hôn lễ, xem náo nhiệt rồi.

Tổng Dương buồn chán vô cùng, lại trèo lên ngồi cạnh La Quan xem ông vẽ mặt trời, càng nhìn càng cảm thấy bức tranh của La Quan không tròn.

Đại tông sư cũng không để ý tới hẳn, vẽ một lát, đặt xuống cầm lấy trường cung của mình, cúi đầu không biết đang cân nhắc điều gì, một lát sau lại nhặt cành than lên, tiếp tục vẽ.

Lúc đầu La Quan bị người Bạch Âm ném xuống cốc, cung của lão cũng cùng bị rơi xuống, Đại tông sư mới có thể bảo tồn được binh khí thuận tay của mình, đáng tiếc là bảo bối “Xuân sam” kia, không thấy nữa, rất nhiều việc thực sự không có cách giải thích, lại có lẽ rõ ràng là do số, một đôi bảo đao sống mái, sau khi Hồng tự võ không lâu, Xuân Sam cũng không còn.

Một lúc lâu sau, La Quan cuối cùng cũng ném cành than xuống, Tổng Dương không nói gì:

- Thấy thế nào?

Người kia cầm chắc cành than lắc đầu, nói:

- Không thế nào, trước đây vẽ bằng bút lông, đổi lại thành que than không cảm giác, làm việc suông.

Mắt của La Quan rất sắc nhọn, nói chuyện ngẩng đầu vừa nhìn liền phát hiện vẻ mặt của Tổng Dương có chút kì lạ, lúc này trùng hợp, bên ngoài trướng lại có một bài ca vui mừng và những tiếng hoan hô tặng cho người mới thành lễ, ánh mắt của Tổng Dương cũng âm trầm, Đại tông sư cũng hiểu được vì sao hẳn uể oải:

- Tự dưng cuốn Sa dân vào đại chiến, bây giờ lại không nữa?

- Thật sự, trong lòng không phải là cảm giác đó.

Tổng Dương gật đầu thừa nhận.

Không ngờ La Quan toàn bộ không có ý khuyên răn hay an ủi, trái lại vui vẻ cười:

- Người không ngờ sẽ có những việc này? Ta còn nói có người không công giúp người đánh giặc, người chỉ có thể vui mừng nằm mơ cũng cười ra tiếng.

Những tiếng bước chân bên ngoài vang lên, Tạ Tư Trạc đi đến, ngắt lời cười nói:

- Đang nói chuyện gì vậy mà vui vẻ như thế?

La Quan đứng dậy đáp:

- Thường Xuân Hầu nhà người đang đau lòng với đại quân Sa dân bên ngoài.

Cười lại cười, nhưng Đại tông sư rất thức thời, sau khi đáp lại đùa một câu:

- Ta ra ngoài đi dạo quanh một chút.

Hai tay vắt chéo sau lưng thư thả bước đi, nhường lại nơi rộng rãi đó cho cặp vợ chồng son.

Đại tông sư đi rồi, Tạ Tư Trạc lại cười, ôm đầu gối ngồi đối diện nhìn Tổng Dương bằng đôi mắt sáng:

- Thật à? Chẳng đang đau lòng cho Sa dân ?

Bị một lớn một nhỏ trên đầu, Tổng Dương phiền không được, nhưng với , khi hấn so với Đại tông sư thì hoành tráng hơn nhiều, hấn trừng mắt:

- Còn cười, nàng ngủ à.

Tạ Tư Trạc càng vui, nói lại sự vô lý của Tổng Dương vừa rồi, cười một lúc mới mở miệng nói:

- Con người chàng, khi nghĩ chuyện gì luôn có một cái tật, bất cứ là việc gì, chàng luôn một mình nghĩ, thật ra cũng không thể gọi là tật, nhưng như vậy thỉnh thoảng khó tránh có khi thấy luẩn quẩn trong người.

- Đơn giản nhất như việc lần này chàng mời Sa dân xuất binh.

Giọng nói của Tạ Tư Trạc vừa bình tĩnh lại, nhưng khi ánh mắt nàng nhìn Tổng Dương trước sau vẫn sáng loáng, nhất quán như thế:

- Từ lúc chàng muốn giúp Hồi Hột, bỗng nhiên gây thêm phiền toái cho Bạch Âm vương, nhưng Bạch Âm vương thấy thế nào? Ông ta cảm ơn chàng còn không hết, chàng tìm cho ông ta một trận chiến lớn, kì thật là giúp ông ta một việc lớn, là giúp ông ta thống nhất Sa dân. Đạo lý giống hệt nhau, chàng cảm thấy trận chiến lớn này sẽ khiến Sa dân chết thương vô số, là trong lòng không nở; nhưng với Sa dân mà nói, đây lại là một cơ hội? Một cơ hội tốt trước giờ chưa từng có.

- Cơ hội? Nói thế nào?

Tổng Dương xoay mông, gắt gao ấn Tạ Tư Trạc ngồi xuống, tay giữ chặt tay nàng, đầu ngón tay lạnh lẽo, bàn tay nhỏ của Tạ Tư Trạc hình như chưa bao giờ ấm áp như thế.

- Đơn độc tác chiến, Sa dân quyết không phải là đối thủ của Lang tốt, trong bao nhiêu năm đại chiến không đếm xiết, mọi lần đều là Sa dân thảm bại, tộc người chết dưới đao lang tốt nhiều vô số kể, đến bây giờ ngay đến hi vọng báo thù của Sa dân cũng không còn nữa, nhưng lần này không giống vậy, có đại quân Hồi Hột tham gia trong đó, phần thắng của Sa dân cũng tăng lên, chàng cho rằng, một cơ hội tốt như vậy bày trước mắt, với tính tình của họ, nếu bỏ qua như vậy bọn họ có thể khoái hoạt sao? Hơn nữa, nói trận chiến này là “cơ hội tốt” càng không hoàn toàn chỉ báo thù, còn có một điều quan trọng nữa.

Tạ Tư Trạc tạm dừng một lát, nhẹ nhàng thở dốc vài cái,. Vì nàng hiểu binh pháp, hơn nữa kiến giải không tầm thường, đầu óc rõ ràng, Bạch âm vương tuy không dám trực tiếp để nàng lãnh binh tác lệnh, nhưng có việc khó đều trưng cầu ý kiến của nàng và Ban đại nhân. Tạ Tư Trạc cũng không phụ sự tin cậy, luôn nói

những thứ có ích, do đó, Bạch Âm vương càng nể trọng nàng, mấy ngày gần đây nàng đều suy tư cả ngày cả đêm, bận rộn, đến bây giờ đã mệt nhọc lắm rồi.

Điều chỉnh hơi thở, nàng lại nói tiếp, giọng điệu trầm xuống:

- Nếu có thể đại thắng, thì Sa tộc thoát vây, rất có thể sẽ xoay một trận chiến.

Tổng Dương giật mình, kinh ngạc cười nói:

- Nghe ý của nàng, trận này đánh thắng Khuyển Nhung là xong? Điều này...có chút khoa trương?

Từ Oa Oa cũng cười:

- Lấy đâu ra việc tốt vậy. Nhưng nếu đại thắng, mọi người có lẽ sẽ vẽ ra một bức tranh biên giới khác.

Nàng hai lần nhắc tới “đại thắng”, không khỏi Tổng Dương không coi trọng, hỏi:

- Đại thắng là ý gì?

Lịch sử của Hồi Hột và Khuyển Nhung gần như nhau, đều là hơn trăm năm trước hoàn thành sự thống nhất của nhà mình, sau đó, hai nước đánh đi đánh lại chưa ngừng, trong đó cũng có mấy lần đại chiến, mỗi lần đại chiến quá trình đều không sai biệt.

Bên A mạnh mẽ, bên B phần khởi ứng chiến, sau khi giằng co một trận, kết quả xấu nhất không phải là khổ chiến mà chết, bắt đầu chậm rãi tiến về phía đối phương lui, tuy tạm thời nhường trận địa, nhưng có lực lượng phải bảo tồn, viện binh trong nước cũng bắt đầu điều động, sau khi tập kết trọng binh; ưu thế lại tăng lên, tạm thời đạt được chiến thắng nhưng lại khó mà giữ được lâu, một là phải suy nghĩ sự phản công của đối phương có thể ngăn cản hay không, chết có đáng hay không, hơn nữa điều càng phải suy xét là trong thế giới Trung thổ không chỉ hai nước đại mạc và thảo nguyên, phía sau bọn họ còn có Đông thổ nhà Hán và Mật tông Cao nguyên, Hồi Hột cũng tốt, Khuyển Nhung cũng được, thật muốn lâm vào cuộc chiến tiêu hao, ai cũng không dậy nổi, đắc thắng cơ bản sẽ không tham chiến liều lĩnh xông lên, dậy dỗ kẻ địch cũng thôi rồi, thu lại đại quan, cử đặc phái viên đi đàm phán.

Cho nên ác chiến giữa hai nước có thể phân ra thắng bại, lại không nói được thắng bại, đánh được một trận không giải quyết được gì, mỗi lần sau đại chiến bên thua có thể không thể thắm, nhưng đại quân biên giới vẫn còn, trước giờ chưa hoàn toàn bị tiêu diệt.

Tổng Dương không thành thạo, không nghệ thuật, ngay cả một tù và Thiển Vu của thảo nguyên cũng không biết, càng không luận được lịch sử hơn trăm năm của hai nước Hồi Hột và Khuyển Nhung.

Nhưng đầu óc của Tổng Dương rất rõ ràng, sau khi nghe Tạ Tư Trạc giải thích tình hình đại khái, hẳn đã hiểu:

- Đại thắng mà nàng nói, hoàn toàn đánh tan trọng binh của Khuyển Nhung đang tiến vào chiến trường sao?

- Trước kia Hồi Hột và Khuyển Nhung đều luôn giằng co, điều quan trọng là chủ lực tiền tuyến phải được bảo tồn, hôm nay rút lui, ngày mai lại chinh, ngày kia lại quay lại, dùng đao mềm đi mài, bên ưu thế kém sẽ đem sự mạnh mẽ của bên có ưu thế hơn tăng cường tập kích, tiến lên thành lễ mễ trận công, một trận cho dù đánh không, mọi người đều sẽ dùng được.

Nói đến việc đánh giặc, bất tri bất giác Tạ Tư Trạc trịnh trọng hơn nhiều, gật đầu:

- Nhưng lần này, Sa dân đánh từ sau lưng, hai tuyến giáp công không chỉ đánh bại đối phương, còn phải khiến cho lang tốt ngoài tiền tuyến tuyệt không có đường lui, tận lực giết nhiều địch, thật sự đánh tan bọn chúng. Khuyển Nhung sẽ bố trí đại quân ở phía trước.

- Thật muốn có thể đánh thành bộ dạng như ta nói, cho dù Khuyển Nhung cường thịnh, cũng sẽ khiến nó phải chết một trận đau nhất, phía tây không có một đội quân, phía nam thảo nguyên còn có Đại Yến như hổ rình mồi, không để cho Thiển Vu không cúi đầu.

Tạ Tư Trạc lặp lại cách nói:

- Nếu có thể đại thắng, vùng biên cương rộng lớn này sẽ không còn là phạm vi khống chế của lang tốt, Sa dân mặt bình liệt mã... Đương nhiên là vì hướng chàng báo ân, nhưng sao có thể không phải vì chính mình? Chàng phải hiểu được, đây là cuộc chiến đổi đời của Sa dân.

- Bọn họ tri ân báo đáp với chàng, thiếp muốn đem hết khả năng, giúp họ có được ngày ngẩng cao đầu.

Nói xong, Tạ Tư Trạc hơi nghiêng người dựa vào Tống Dương, trán dựa vào vai Tống Dương, hai mắt khép hờ thì thào nói một chữ:

- Vây.

Trương gia đại thiếu

336. Chương 95: Ngày Tốt

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 95: Ngày tốt

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tạ Tư Trạc rất mệt, nhưng nàng không ngủ được, khi cơ thể yếu ớt, buồn ngủ sẽ khiến tâm hoảng khí hự, tinh thần mệt mỏi, cơ thể kiệt sức, sẽ rất khó ngủ, dựa vào vai Tống Dương nhắm mắt một lúc, khoe môi Từ Oa Oa vênh lên, hé ra một nụ cười:

- Phải nói, chúng ta vẫn phải cảm ơn Yến Đỉnh, không có lão, chúng ta không thể đánh trận này.

Sa dân viễn chinh, những việc phức tạp chuẩn bị cho chiến tranh tạm thời không nhắc đến, ngoài ra còn có hai phiền phức lớn.

Thứ nhất là vật tư rất thiếu, ví dụ đơn giản nhất, lều trại của Sa dân không thể chống lạnh, khi đại quân cắm trại phải đào đất chống lạnh, nhưng bây giờ đã là mùa đông mặt đất đông lại cứng hơn cả sắt, muốn đào đâu phải là chuyện dễ? Muốn thuận lợi hành quân trừ phi phải có một lượng lớn những thứ chống được lạnh như da cừu dày, than củi, dầu hỏa, nhưng những thứ bình thường đó đối với Sa dân luôn là bảo vật rất quý hiếm.

Nói trắng ra, với tài nguyên vật lực của Sa tộc, không thể ủng hộ cho một lần viễn chinh. Nhưng cũng trùng hợp, trước khi Bạch Âm trở về đại tộc, vị sa chủ giả kia nhờ có sự ủng hộ phía sau của Yến Đỉnh, có Đại Yến giàu có, những thứ cần thiết trong chiến tranh nhiều năm trước đã bắt đầu vận chuyển rồi, từng chút từng chút một đã hội tụ ở doanh địa Sa dân, cuối cùng cũng chất thành tháp, nếu không nhờ phúc của Yến Đỉnh, Sa dân cho dù có muốn đánh trận này thế nào cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể thật thà núp trong nhà.

Nhưng điều phiền phức lớn thứ hai của viễn chinh, Quốc sư không giúp nổi, thế nào cũng phải cần tới tâm tư của Thống soái và các tướng lĩnh trong tộc mới giải quyết được. Trước đây Tạ Tư Trạc từng nhắc tới với Tống Dương, nhằm vào Sa dân, Khuyển Nhung không thể nào không phòng bị. Bình thường Sa dân ở trên hoang nguyên, bản thân gây sức ép thế nào cũng không sao cả, nhưng một khi đại quân có hành động gì, bước vào phạm vi cảnh giới của Lang tốt, Khuyển Nhung có phòng bị, đại quân chuyên dùng để đối phó với Sa dân đó cũng sẽ hành động.

Dân du mục sẽ không dễ dàng đặt chân lên hoang nguyên, nhưng trong hoang nguyên rậm rạp, có lẽ bất cứ đỉnh núi nào hay có lẽ ở bất cứ một gò đất nào cũng ẩn giấu trạm gác của chúng, không cần nghĩ cũng biết, Khuyển Nhung nhất định sẽ có giám sát với hoang nguyên.

Làm sao có thể khiến đại quân giấu được hay lừa được đám giám sát kia, thật sự để Sa dân đầu nhập vào tiền tuyến đại chiến của Hồi Hột và Khuyển Nhung, thông dong phát huy chiến lực, vấn đề này rất khó.

Tạ Tư Trạc nói liên miên, càng nói giọng càng nhỏ, càng nói cơ thể càng mềm, cuối cùng vẫn dựa vào vai Tống Dương chìm vào giấc ngủ.

Tạ Tư Trạc còn đang ngủ say, Tống Dương cứ vậy ngồi vững vàng, quá buổi chiều cũng không động dậy, trong lòng nghĩ luyện võ công tốt quả nhiên có nhiều tác dụng, một người bình thường muốn duy trì nguyên một tư thế ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ thực sự là hơi khó. Lúc này tiếng bước chân bên ngoài lại vang lên, đám người Tề Thượng trở về, chiếc trường vốn yên tĩnh trong chớp mắt đã trở nên ồn ào, Tống Dương nhất thời không ngăn kịp, Tạ Tư Trạc liền bị đánh thức.

Ánh mắt từ mê man trở nên rõ ràng, nàglấy lại tinh thần, cười xin lỗi Tống Dương, rồi nhìn sang Bạch phu nhân:

- Thế nào?

Lúc này Tống Dương mới hiểu họ không phải ra ngoài chơi mà là thay Tạ Tư Trạc đi làm việc, quay đầu nhìn Tạ Tư Trạc, ánh mắt đầy vẻ nghi vấn.

- Lai lịch của một số người Hán của đại tộc không rõ ràng, thiếp nhờ Bạch phu nhân đi tìm hiểu.

Tạ Tư Trạc đáp.

Lúc đầu, những người Hán đến Sa tộc không phải là đệ tử của Quốc sư, sau đó thì tận tâm tận lực giúp Sa chủ thống nhất đại tộc, bất luận là mục đích hay lai lịch đều rất đáng ngờ, Tạ Tư Trạc sớm đã muốn đi điều tra lai lịch của họ, nói trắng ra là đi trộm mộ. Việc này không có quá nhiều liên quan tới việc viễn chinh trước mắt. Nhưng nàng là người làm việc cẩn thận, biết rõ có nghi ngờ thì liền đi điều tra, nào sợ không điều tra ra cái gì, ít nhất cũng không tổn thất gì, nhưng ngộ nhỡ tra ra điều gì, không chừng sẽ ảnh hưởng tới đại cục.

Sa dân rất coi trọng người chết, có chuyên gia chuyên coi phần mộ, muốn đi đào mộ của những người Hán cũng không phải dễ dàng, lúc trước Bạch phu nhân không nắm chắc mấy, đến giờ Thất Thượng Bát Hạ cũng theo Tống Dương đến, phần đông cao thủ tập hợp lại, người đông gan cũng lớn, sáng sớm nay mọi người đã kết thành đội chạy đi đào mộ.

Người chết muộn nhất cũng cách đây gần mười năm, chôn dưới đất sớm đã hóa thành xương khô, hoàn toàn không có gì, về phần vật phẩm chôn theo, những kẻ trộm mộ chuyên nghiệp nhất như Tề Thượng, Ba Hạ cũng phải tìm một lúc lâu, đừng nói tới việc chứng minh thân phận gì đó, ngay cả một cái đặc trưng rõ rệt nhất của người Hán cũng không tìm thấy. Ngoài ra, tới khi đào mộ lên bọn họ mới phát hiện những ngôi mộ này đã bị người khác đào trước rồi.

Việc rất dễ đoán, việc trộm mộ này Sa dân nhất định sẽ không làm, nhanh chân tới trước không ai khác chỉ có thể là Sa chủ giả - đệ tử của Quốc sư.

Dăm ba câu nói mộ đã từng bị trộm qua, Tạ Tư Trạc nhàn mày nói:

- Nói như vậy, không phát hiện ra được gì rồi?

Đệ tử Quốc sư đã đi trước họ một bước, cho dù trong mộ có đồ vật gì hữu dụng cũng bị người ta lấy đi rồi, và những vật này sẽ sớm được đưa tới bên cạnh Quốc sư.

Không ngờ Bạch phu nhân lắc đầu, nhưng còn chưa đợi bà nói gì, Tề Thượng đứng bên cạnh đã không kiềm chế nổi, cướp lời nói:

- Cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch gì, nhờ có Tạ đại nhân phù hộ, để chúng ta không phí công một chuyến.

Đồng thời khi gã nói, Bạch phu nhân từ trong túi lấy ra một thứ gì đó bọc trong khăn gấm, không cần hỏi, khăn chính là của Bạch phu nhân, không giống với những chiếc khăn của những phụ nữ khác thường thêu chim yến và hoa văn, trên khăn của Bạch phu nhân lại thêu một con ngỗng trắng lớn, nhìn hơi buồn cười.

Tề Thượng từ vẻ mặt tới giọng nói đều trở lên thần bí:

- Thứ này chúng ta đều không biết, nhưng không quan trọng, trong doanh địa của Sa dân nhất định có người nhận ra.

Vừa nói, vừa cười nhìn Tống Dương.

Tống Dương nhìn hiểu ánh mắt của gã, cười đáp lại:

- Người mà người nói là ta, người làm sao biết ta nhất định sẽ biết?

- Ngài nhất định sẽ biết nó, lão ngài không thể không biết đạo lý của nó, Tề Thượng trả lời rất bóng gió, Bạch phu nhân cũng theo gã thừa nước đục thả câu, một tay nâng khăn, tay kia nắm ngón lật chiếc khăn ra, lộ ra một vật khác, Tống Dương vừa nhìn, ánh mắt đã trở nên vô cùng kinh ngạc, nụ cười cũng cứng ngắc theo, thật sự rất kinh hãi.

Là một chuỗi vòng châu báu, màu sắc sắc sỡ làm lóa mắt từ sợi tơ vàng xâu vàng bạc châu báu hỗn tạp thành một chuỗi vòng, màu sắc sắc sỡ cũng đủ làm chói mắt, nhưng lại không có thẩm mỹ, toàn bộ không phải là do một thợ tinh xảo người Hán làm, ai nhìn cũng có thể biết, cũng không phải có nguồn gốc từ Hán cảnh.

Thực đúng như Tề Thượng nói, người khác có thể không biết vật ấy, nhưng Tống Dương nhất định biết..vì trên cổ tay của hắn hiện cũng đang đeo một chiếc vòng châu báu giống y đúc.

Năm đó, ở vùng ngoại ô của kinh thành, Minh Nhật Sơn Trang, khi Tống Dương gặp được đồng loại duy nhất trên đời, Tô Hàng đã tặng hắn một chuỗi dây châu báu, khi dùng để liên lạc, tin vật cho bà ngoại (Lão lão) xem, Tô Hàng từng nói, chuỗi vòng này lần trước khi nàng ở trên thuyền, đã có được từ một người trên đảo.

Chiếc vòng này tự tay Tô Hàng cột cho hắn, Tống Dương trước giờ chưa từng tháo ra, những người bên cạnh hắn đều từng thấy, sự tình lại không khó giải thích, vòng châu báu không phải công nghệ của người Hán, đệ tử của Quốc sư trộm mộ trước chỉ coi nó là đồ vật nhỏ của Sa dân, không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng đám người Thất Thượng Bát Hạ vừa thấy nó đã nghĩ ngay tới trang sức mà Tống Dương có, lúc đó mới lấy ra, mang về.

Tống Dương nhận lấy chuỗi vòng trong tay Bạch phu nhân so sánh với chiếc vòng của mình, từ gia công đến chất liệu, màu sắc, không có gì khác biệt, rõ ràng là một cặp.

Nhưng điều khiến người ta nghĩ không ra là, một đôi vòng, một chuỗi thì đến từ Đông Hải xa xôi, chuỗi còn lại lại đến từ cực bắc hoang nguyên, cho dù Tống Dương là thần tiên, nhất thời cũng không tìm ra được lời giải thích hợp lý.

Tống Dương giải thích qua lai lịch của chuỗi vòng của mình, quả nhiên, đây căn bản không phải có thể dựa vào đầu óc thông minh có thể giải được câu đố, trước mắt cũng không luận ra được kết quả gì, chỉ có thể đợi sau này tìm cơ hội truy xét, Bạch phu nhân cũng không lấy lại mà giao cho Tống Dương giữ, lúc này là thời gian ăn tối, bây giờ bọn họ không còn ăn chung cùng Sa dân nữa, tự có người hầu chuyên phụ trách nấu cơm cho mọi người; mọi người cùng nhau thu xếp lại, náo nhiệt ăn tối, rồi sau đó giải tán về nghỉ ngơi.

Tạ Tư Trạc lại không được nhàn nhã, tiếp tục đi nghiên cứu quân vụ của nàng, không giống với những người khác, ban đêm nàng càng cảm thấy đầu óc mình mẫn hơn, Tống Dương không đi khuyên can, chỉ ngồi lặng lẽ ngắm đôi bên cạnh, hai đêm nay đều như vậy, dù sao với tu vi và thể chất của hắn, hoạt động cả một ngày dài đủ để cho hắn thức liền mấy đêm.

Nhưng lúc này, đêm khuya đã buông xuống, Tạ Tư Trạc đột nhiên hỏi hắn:

- Tô Hàng còn có thể trở về sao?

Giọng nói rất nhẹ, Tạ Tư Trạc không ngắt đầu, ánh mắt vẫn đang nhìn trên tấm bản đồ rộng lớn.

Đối với chủ nhân của Minh Nhật sơn trang kia, sau nhất phẩm lôi trước mặt nghìn vạn dân Yến, Tô Hàng cao giọng nói với Cảnh Thái:

- Ta thích Tống Dương.

Tạ Tư Trạc sớm đã nghe thấy, chỉ là cũng giống như Tiểu Bộ và Sơ Dung, lúc trước nàng chưa từng hỏi đến.

Tống Dương lắc đầu:

- Ta không biết.

- Ồ.

Từ Oa Oa lên tiếng, trầm mặc một lúc, ngẩng đầu nhìn Tống Dương.

- Thiếp cũng thích chàng.

Ba ngày nữa trôi qua, trong đại doanh Sa dân cuối cùng cũng có động tĩnh, một đạo quân theo quân lệnh từ trong trướng truyền ra. Tiếng kèn hiệu triệu vang vọng trời đất, các chiến sĩ chỉnh tề trang phục, tập hợp tới địa điểm, hoàn toàn tương phản với bất động binh chậm chạp trước đó, đợi mệnh lệnh xuất phát chính thức truyền xuống, tất cả mọi người hoạt động tốc độ, mỗi một đội ngũ tập kết xong đều lập tức khởi hành, đứng ở nơi cao đưa mắt nhìn xuống, một đội hùng binh Sa dân từ các đại doanh tuần tra đi ra, không ngừng hội tụ, cuối cùng cũng ngưng tụ thành một dòng lũ mênh mông, đao phong chiếu rọi ánh mặt trời, tinh kỳ bay trong gió, tiến bước về phương xa.

Không lâu sau cát bốn phía bay tứ tung, che lấp thân hình của chiến sĩ.

Rời doanh viễn chinh không chỉ các thanh niên trai tráng, vô số người già và phụ nữ cũng tạo thành đội ngũ, đuổi cát đi tới, trước đó Tống Dương chưa từng hỏi nhưng theo suy nghĩ của hắn, không khó nghĩ đến những phụ nữ và người già này đều là “nghị binh”, bọn họ “xuất chinh” không vì giết địch, chỉ có thể mê hoặc trạm gác của lang tốt.

Ngoài ra, đám người Tống Dương cũng phân thành hai đội, hắn và La Quan cùng đi tiên phong, đi làm một trận trước, long tước lấy sát ngộ đao, mà thiên hạ này có giết chóc nơi nào mà tàn nhẫn và kịch liệt hơn chiến trường xung trận? Đây là sự tu hành của hắn, tuy nguy hiểm nhưng cơ hội tốt như vậy, bất luận thế nào hắn cũng không thể bỏ qua.

Đối với việc này người khác gần như đều phản đối, duy chỉ có Tạ Tư Trạc là không ngăn cản, Tống Dương muốn làm việc gì, nàng mãi đều không cản, tuy nàng còn lo lắng hơn người khác nhiều, may mà còn có La Quan bảo vệ bên cạnh hắn., bây giờ Đại tông sư đã hồi phục lại như ban đầu, sau khi trải qua một lần giả chết, chiến lực của Tống Dương đột nhiên cũng tăng mạnh, hai người phối hợp với nhau, sự hung hiểm bình thường khó mà qua nổi mắt họ.

Còn những người khác, toàn bộ theo Bạch Âm vương và Tạ Tư Trạc nhập vào trong quân tiến lên, Tạ môn thì không cần nói, bọn họ phải bảo vệ tiểu thư nhà mình; đám người Nam Vinh và Tiểu Uyển vốn muốn đồng hành cùng Tống Dương, nhưng chiến trường hung hiểm, dựa vào bản lĩnh của họ, không những không giúp được gì, trái lại còn gây thêm phiền phức, nên để họ ở lại trong quân.

Tống Dương theo quân đi trước, tuy là khách quý của Nguyên soái Bạch Âm vương, ân nhân của tất cả Sa dân, nhưng cũng không có đãi ngộ gì đặc biệt, cùng ăn cùng ở với quân tốt Sa dân, thậm chí còn vất vả hơn người khác nhiều. La Quan cũng giống với hắn, nhưng Đại tông sư lưng đeo trường cung, còn hiện ra chút khác biệt với quân tốt.s

Trên đường hành quân, La Quan cười, nói với Tống Dương:

- Có lúc ta thực sự không phân rõ, ngươi rút cuộc có biết tự lượng sức mình không?

Một tên khám nghiệm tử thi nhỏ trong một thôn hoang dám ra tay với Yến Đỉnh và Cảnh Thái, nông cuồng vô biên, ai dám nói hắn có tự biết lượng sức mình, La Quan giờ tay nhéo tai người nói chuyện đó.

Nhưng phải nói, Tống Dương không biết lượng sức mình, nam tử nào không muốn chỉ huy ngàn quân vạn mã quyết thắng nơi sa trường, trận chiến này từ đầu tới cuối Tống Dương không nghe không hỏi, vui vẻ làm lính.

Tống Dương hiểu ý của Đại tông sư, cười ha ha:

- Hai việc khác nhau, đặt cùng nhau không rõ là đương nhiên, chỉ nói tới đánh nhau..., ta cũng không nghĩ nhiều, đến giờ cần bản không coi nó là một trận chiến.

- Vậy ngươi coi nó là gì?

La Quan buồn bực nói.

- Giết người thôi.

Tổng Dương thật thà nói.

La Quan sững sốt , nói:

- Yêu tinh hàng đầu, thật không oan uổng cho người.

Nói xong, nghĩ một chút Đại tông sư lại cười:

- Thật là bình tốt.

Cuối cùng võ vai Tổng Dương nói giọng như khích lệ:

- Giết nhiều, có năng lực tinh tiến.

Chỉ để ý tới giết người, không nghĩ đến việc đánh nhau, chiến lược gì vậy, loại chiến thuật này đều là việc của Nguyên soái và tướng lĩnh, Tổng Dương căn bản không cần phí đầu óc.

Hơn hai mươi ngày có thể ra khỏi hoang nguyên, bọn họ lượn đi lượn lại đi khoảng gần bốn mươi ngày, sau đó đội quân to nhỏ cũng tới, ác chiến hết trận này đến trận khác.

Có khi một mình nghênh địch, có khi lại phối hợp với hữu quân, có lúc lại đối mặt với kẻ thù, khổ chiến không lùi, có khi lại đánh tan quân địch nhưng không đuổi, mà trước sau Tổng Dương chưa từng hỏi chủ quản một câu “tại sao lại như thế”, Thường Xuân Hầu kiên quyết phục tùng quân lệnh, nghe hiệu lệnh thì tiến, nghe trống thì đánh, nghe kim la thì lùi...

Trong sự bất tri bất giác lại thay đổi, từ đầu đông đến cuối đông rồi lại đầu xuân, mùa xuân của Nam Lý đã đến, trên thảo nguyên phương bắc lại tuyết lớn mênh mông, gió lạnh thấu xương, bản thân Tổng Dương cũng không đếm xuể hắc đã đánh bao nhiêu trận, giết bao nhiêu người, nhưng hễ đẩy mình vào chiến trường, hắc liền hóa thành cuồng ma, chuyên tâm giết giặc.

Đội Sa dân tiên phong lúc đầu đã sớm tiêu tan hầu như không còn, Tổng Dương và La Quan cùng chiến hữu trộn vào đội ngũ khác, đến giờ đã đổi bốn đội cờ hiệu rồi.

Lúc đó, Tổng Dương cũng từng tham gia những chiến trường có quy mô lớn, cho dù hắc có thị lực vô song, cũng không nhìn hết được cả chiến trường, hắc không không đi xem, trong mắt hắc chỉ có lang tốt là gần mình nhất. Mà sau khi hội chiến bao gồm mấy vạn hoặc mấy chục vạn chiến sĩ kết thúc trong thời gian ngắn hắc cũng không biết đại quân nhà mình rút cuộc là thắng hay thua, chỉ có thể xác định một điều duy nhất là mình và La Quan vẫn còn sống.

Thậm chí đến bây giờ, Tổng Dương cũng không biết đại quân Sa dân rút cuộc đã liên lạc được với Hồi Hột chưa, càng không rõ thế chiến bây giờ có lợi hay bất lợi, việc hắc tìm hiểu không nhiều hơn bất cứ chiến sĩ nào khác.

Ngày hôm nay lại đánh một trận, sau trận ác chiến lang tốt tan tác, Sa dân không đuổi theo, mà quay về trại nghỉ ngơi, sau bữa tối Tổng Dương cũng không sợ trên đất giá rét, hai tay gối đầu nằm trên đất tuyết, trong miệng hừ một cái điệu nhỏ nhìn lên bầu trời.

La Quan tới gần cười nói:

- Tâm trạng rất tốt.

Tổng Dương đáp:

- Hôm nay là ngày đặc biệt.

La Quan buồn bực:

- Ngày gì?

- Hai chín tháng hai, là ngày đại hỉ vương gia Hồi Hột kết thân với công chúa Nam Lý.

Tổng Dương thở dài một hơi:

- Lúc này, ta hắc là đang động phòng rồi.

Chỉ là ngày tốt sơ định, bỏ lỡ cũng không phải là việc lớn gì, nhưng lâu không gặp, Tống Dương thật sự cũng thấy hơi nhớ.

Trương gia đại thiếu

337. Chương 96:quốc Nạn

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 96:Quốc nạn

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

La Quan không biết nên nói gì, tuy nhiên nghĩ lại cho rằng đó là chuyện nhảm chán, căn bản không đáng để một đại tông sư như ông phải bàn tới, buông tay áo xoay người tránh sang, để Tống Dương một mình ngăn người nằm trên mặt đất. Nhưng không chờ ông đi xa, bỗng nhiên Sa tốt chạy tới báo tin, nói có khách tới, hiện đã tới quân doanh.

Tống Dương hơi có vẻ kinh ngạc, tạm thời cũng không hỏi nhiều, lật người nhảy lên cùng La Quan hướng ra ngoài mà đi. Bọn họ mới đi được nửa đường, vị khách đã đón đầu đi tới, người đi trước tiên đầu ngẩng cao ngực ưỡn bước đi mạnh mẽ uy vũ, đúng là Bạch Âm vương Thống soái đại quân Sa dân, theo sau ông ta là Tạ Tư Trạc, Bạch phu nhân, Nam Vinh, Tiểu Uyển và những người bạn cùng các tinh binh phụ trách “tin binh” ở bên ngoài, thời gian gần đây cũng chưa từng lộ diện trong đội quân của Bạch tiên sinh.

Đột nhiên các bằng hữu đều tới đây, khẳng định đã xảy ra chuyện gì rồi, Tống Dương nhanh bước lên hỏi:

- Thế nào?

Bạch tiên sinh xông về phía trước nửa bước, trái ngược hẳn với phong thái dài dòng văn tự của những ngày bình thường, trực tiếp nói luôn:

- Một là trong cung Sài Thố Đáp tháp phản loạn, Lạt Ma Bác Kết đã chết, hiện giờ Mật tông đã tìm được linh đồng chuyển thể mới.

Tống Dương hoảng sợ, một Hoàng đế nói chết là chết, khiến hắn thế nào có thể không kinh ngạc, Bạch tiên sinh giọng vẫn không ngừng:

- Còn một việc khác, trọng binh trọng binh Thỗ Phiên tiến công đông nam, mạo phạm tới Nam Lý.

Mắt Tống Dương hạ xuống hỏi:

- Thế trận thế nào?

Giọng nói của Bạch tiên sinh vẫn trầm thấp, chưa trực tiếp nói vào câu hỏi của Tống Dương:

- Sau khi Đại Lạt Ma chết không lâu, Sài Thố Đáp tháp thông báo thiên hạ, đại án hành thích vua đã được điều tra rõ ràng, nghịch tặc âm thầm câu kết cùng Nam Lý...

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Tống Dương liền hơi đổi.

Toàn bộ sự tình hắn đều không được biết, nhưng ít ra có thể hiểu được, một câu nói này từ Sài Thố Đáp tháp truyền ra, Nam Lý liền trở thành “đại thù giết cha” của tất cả con dân Thỗ Phiên, lần này Thỗ Phiên tiến quân Nam Lý, cũng không giống như ngày xưa chỉ đánh nhỏ khuấy động nhỏ rồi thôi. Lần này đánh là một mất một còn, không chết không ngừng đánh!

Trừ phi tiến sát tới Phượng Hoàng thành, hoàn toàn phá hủy được hoàng thành Nam Lý, nếu không người Thỗ Phiên tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Một trận chiến này mở ra nguy cơ mất nước diệt chủng, quốc nạn đã ập lên đầu Nam Lý.

Đám người Tống Dương đều ở sâu trong phương bắc, bao nhiêu tâm tư đều dồn cả vào cuộc chiến giữa ba bên Hồi Hột – Khuyển Nhung – Sa dân, tin tức bên ngoài hoàn toàn mù tịt, không nắm được chút tình hình gì. Tin tức của Bạch tiên sinh là từ tin tức của đám người Hồi Hột truyền tới. Chó săn Tạ Môn có tuyến “tin binh” phía trước, không lâu rồi cuộc có trọng binh đột phá thành công đã lập được con đường liên lạc với người Hồi Hột.

Tin tức không phải nhỏ, Bạch tiên sinh lập tức tự mình chạy về trình báo, mà tin tức ông ta nói sơ sài, chỉ có thể trực tiếp liên hệ với Tạ Tư Trạc trong quân, không có cách nào tìm được Tống Dương, bắt đắc dĩ trong vòng tròn nhỏ này, mọi người cùng nhau chạy đến.

Chiến sự phía Tây Trấn Tây Vương đứng mũi chịu sào, mà tiền tuyến khai chiến, lão phụ lại lần nữa nắm giữ ấn soái xuất chinh. Tiểu Phát và Sơ Dung tâm tư có thể nghĩ được, lại nói phong ấp sau đó tuy rằng cách xa biên cương tạm thời không có e ngại chiến hỏa lan tới, nhưng lúc này trong nhà hẳn nên có một gốc cây vững chãi, bất kể thế nào Tống Dương cũng phải lập tức trở về.

- Đại Khả Hãn của Hồi Hột cũng truyền nói mấy câu, ý tứ đại khái là ông ấy cùng Nam Lý là huynh đệ, chuyện của ngài ông ấy nhất định sẽ quản, nhưng tình thế trước mắt... Ông ta muốn đi Nam Lý cũng cần kiên trì một thời gian, chỉ cần nơi này chiến tranh nhanh chóng kết thúc, ông ấy lập tức quay đầu đi đối phó với Thổ Phiên.

Bạch tiên sinh nói.

Tống Dương cười, trước chớ nói thực sự xuất binh, Nhật Xuất Đông Phương thân là Đại Khả Hãn, dám nói với hắn một câu như vậy là đủ rồi. Hơn nữa sự tình Nam Lý, xét đến cùng vẫn nên tự dựa vào người Nam Lý.

Bạch tiên sinh tiếp tục nói:

- Ta theo người cùng nhau trở về, đường cao nguyên kia không thể đi, chúng ta theo đám Khuyển Nhung đi Đại Yến, trước tiên lộ trình cần cẩn thận một chút, chỉ cần đi vào Yến cảnh, sau đó không còn phải lo lắng nữa.

Lúc này Bạch Âm vương nhanh tiến lên:

- Ta đến tiễn người, đợi người đánh xong phiên cầu Thổ Phiên, ta giết chết lang tử Khuyển Nhung, mọi người lại gặp nhau uống rượu.

Nói xong, ông ta mở rộng hai tay ôm Tống Dương một cái thật mạnh, lập tức cười ngượng ngừng nói;

- Mặt khác... Còn có một chuyện muốn cầu người, người lần này trở về... Có thể tạm thời để Tạ tiểu thư ở lại trong quân không?

Tống Dương không biết nên nói thế nào, Tạ Tư Trạc đi theo trong quân tham gia vào sách lược đánh giặc, càng ngày càng trở thành nhân vật quan trọng, trợ giúp cho Sa dân mỗi lúc một nhiều hơn, dù sao khi ở nhà Tạ Tư Trạc cũng đã đọc rất nhiều binh thư, tâm tư cũng đủ thấu triệt.

Ngoài ra nàng còn có một tính chất đặc biệt quan trọng: bình tĩnh.

Nhan sắc của nàng chỉ nở rộ vì Tống Dương, những chuyện khác rơi vào trong mắt nàng đều trở nên tầm thường, khi nắm binh như vậy, chỉ hỏi thành bại không hỏi tới sinh tử, cho nàng đánh giặc mà nói chỉ là bàn về một đề tài, toàn bộ tinh thần của nàng đều tập trung vào nó mà quên đi xung quanh, nàng tham dự chiến sách quân lược, đối với Âm vương là một lợi ích cực lớn. Từ khi Sa dân tiến vào chiến trường tới nay, nàng trước sau đã chỉ huy được mấy trận chiến hoàn mỹ. Hơn nữa giờ phút này Sa dân và Hồi Hột vừa mới thành lập quan hệ, hai bên bắt đầu tìm cách quyết chiến cùng lang tốt. Thời khắc mấu chốt như vậy mà Tạ Tư Trạc trở về nhà, Bạch Âm vương bất kể thế nào cũng không nỡ.

Tống Dương đưa mắt nhìn Tạ Tư Trạc, nàng đón nhận ánh mắt của hắn, bình tĩnh mỉm cười, tâm tư thật đơn giản, đi hay ở với nàng đều không sao, tất cả đều do Tống Dương làm chủ.

- Thường Xuân Hầu trở về, Tạ Tư Trạc ở lại.

Một giọng nói già nua vang lên, Ban đại nhân chậm rãi từ phía sau đám người đi lên, ông ta cũng đi cùng đoàn người, tiến tới trước mặt Tống Dương nói:

- Tạ Tư Trạc có thiên phú về binh lược rất hiếm có, nhưng vẫn chưa thực sự được tôi luyện, còn kém lắm, Nam Lý ta tuy nhỏ, nhưng cũng đủ chiến tướng giỏi, người khác không cần nói tới, ngay như cha vợ của người dũng tướng dưới tay ông ta cũng thành một bó lớn bó không xuể, chiến sự Nam Lý thiếu năng cũng không sao; Nhưng nơi này không có Tạ Tư Trạc có khác nào chặt mất một cánh tay của Bạch Âm vương.

Lời nói của lão nhân rõ ràng lộ ra ý miệt thị Sa dân, Bạch Âm vương biết rõ tính tình của lão, cũng không so đo ngược lại còn gật đầu phụ họa theo:

- Không chỉ một cánh tay mà là hai cánh tay.

Nam Lý không thiếu Tạ Tư Trạc, nhưng đại chiến nơi đây không thể thiếu năng, nên đi nên ở mọi người đều hiểu rõ. Mà lời Ban đại nhân nói vẫn còn chưa hết;

- Trông cậy vào dân tộc Hồi Hột có thể tạo áp lực đối với Thổ Phiên, giúp Nam Lý ta, trước hết phải trông cho chiến sự ở đây chấm dứt... Chấm dứt không đủ, thế nào cũng phải đánh thắng, thắng lớn mới được!

Đạo lý thật đơn giản, chỉ có tháo được áp lực từ Khuyển Nhung đè nặng lên tuyến phòng thủ phía Tây của Hồi Hột, Nhật Xuất Đông Phương mới có tinh thần và năng lực tạo áp lực lên với phiên cầu Thổ Phiên.

Cho nên bất luận thế nào phải là một trận thắng lớn, tiêu diệt hùng binh lang tốt đường biên, khiến Khuyển Nhung trong thời gian ngắn không có lực phản công. Đánh ngang không được, kẻ thù chủ lực còn đây, chung quy là họa gần cận không thôi; đánh thua liên tiếp càng không có gì nói, đại quân Hồi Hột nếu trong trận đấu này bị người ta diệt mất, Nhật Xuất Đông Phương thu dọn hành lý trốn tới tị nạn trong sa mạc không phải sai lầm rồi, ốc còn không mang nổi mình ốc, còn đòi quân được việc Nam Lý sao.

Đạo lý được Ban đại nhân nói rõ ràng:

- Tạ Tư Trạc ở lại trợ giúp Sa dân chiến đấu, kỳ thực cũng là đang giúp đỡ Nam Lý, hơn nữa so với việc năng trở về cùng với mọi người hữu dụng hơn vạn lần.

Nói xong về Tạ Tư Trạc, Ban đại nhân đưa mắt chuyển sang Bạch tiên sinh;

- Đạo lý cũng giống nhau, thuộc hạ của Tạ gia cũng nên lưu lại.

Sa dân tác chiến phương thức rất nguyên thủy, được “tin binh” tương trợ tựa như có thêm mấy cái xúc tu thật dài, chiến lực có thể đột nhiên tăng mạnh; Về phần Nam Lý, bọn họ có hệ thống tình báo của mình, việc chó săn Tạ Môn có thể làm được, quân thám Nam Lý cũng có thể làm được.

Dù sao cũng là nguyên lão mấy triệu, Ban đại nhân nói vài câu ít ỏi liền đem mọi việc phân rõ ràng rành mạch, hiện tại cũng không có gì để do dự, Tống Dương lập tức khởi hành trở về Nam Lý, chó săn Tạ Môn và Tạ Tư Trạc tiếp tục ở lại giúp Sa dân tác chiến, Ban đại nhân tiếp tục thực hiện định ước của lão và Tống Dương “kỳ hạn một năm” giúp đỡ Bạch Âm vương đoạt vị.

Về phần La Quan, Nam Vinh, Tiểu Uyển và đám bạn cùng Tống Dương lúc trước từ Yến Tử Bình ra đi, lúc này đều cùng hân trở về. Mặt khác, Tề Thượng Ba Hạ cũng rời khỏi thủ lĩnh đi cùng phái đoàn Tống Dương, đợi bọn họ yên ổn tiến vào cảnh nội Đại Yến không thiếu chó săn của Tạ Môn tiếp ứng, đến lúc đó cũng cần bọn họ hỗ trợ liên lạc.

Không đợi tới rạng sáng, đám người Tống Dương liền rút khỏi quân doanh, suốt đêm khởi hành đi Đại Yến. Đúng là đi lại trên thảo nguyên uy hiếp lớn nhất chính là “Khổ tất”, bọn họ học theo sa dân Bạch Âm phương pháp hóa giải, ven đường lại có tiểu cầu thảo nguyên hỗ trợ, dọc đường đi không có chút vướng mắc. Trong đám người này ngoại trừ A Y Quả võ công kém cỏi một chút những người còn lại đều là cao thủ, cước trình mau lẹ kinh người, sau một tháng, đám người Tống Dương vượt qua biên cảnh thành công, rốt cuộc cũng rời khỏi thảo nguyên rậm rạp, trở về với thế giới nhà Hán.

Sức mạnh của chó săn Tạ Môn ở Đại Yến so với ở Thảo nguyên mạnh hơn rất nhiều, mà Phó đảng, Cố phiệt cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Nay ba nhà liên kết tương trợ, lộ trình của Tống Dương càng thêm thông thuận, chỉ có điều khi đi ngang qua Giang Nam, Lý Minh Kỳ trấn thủ Tình thành bỗng nhiên tới gặp.

Quần áo hồng y, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, Lý Minh Ky vẫn tao nhã như trước, so với năm đó gặp ở Nhất phẩm lôi gần như không có thay đổi gì. Nhưng tiểu nha đầu Diệp Phi Phi, qua vài năm lại trở mã trông càng thêm động lòng người, khi gặp lại Tống Dương mỹ nhân bằng giá thái độ bình thường, cẩn thận chỉnh đốn trang phục, cười hì hì đi tới thi lễ, trực tiếp đứng bên cạnh rót nước bưng trà, đưa khăn hầu hạ khiến Tống Dương thực không quen.

Lý Minh Ky ngồi trước mặt hần cười:

- Diệp Phi Phi là người của ta, ta là người của Phó Thừa tướng, ngươi là công tử của Phó Thừa tướng, nàng hầu hạ người là việc nên làm, ngươi cũng nên quen đi.
- Trước kia cũng không thấy các người đối xử với ta tốt như vậy, còn tới thu tiền của ta.

Tống Dương thuận miệng cười nói.

Không cần Lý Minh Ky nói, Diệp Phi Phi liền vả vào miệng, ủy khuất như muốn nói gì, Tống Dương so với nàng còn nhanh hơn, lắc đầu cười nói;

- Ít tới, ít tới, ta không nghe!

Diệp Phi Phi cũng không để bụng, cười hì hì, những lời nói khó chịu lúc này nuốt ngược trở lại trong bụng.

Tống Dương lại nhìn Lý Minh Ky, chuyển vào đề tài chính:

- Có chuyện gì?

Lý Minh Ky hít một hơi thật sâu:

- Yến Đình phản quốc, đã bị Cảnh Thái truy nã tống vào ngục.

Tống Dương chấn động, trong lúc nhất thời còn tưởng mình nghe lầm, mở to con mắt hỏi lại:

- Thật sao?

Lý Minh Ky gật đầu, từ trong quân đội Thổ Phiên bắt đầu có một thông báo gửi tới Đại Yến, trước sau không lâu có chứng cứ phạm tội phản loạn Đại Yến, cấu kết với Thổ Phiên của Quốc sư truyền vào Trung Thổ. Nàng biết tất cả mọi việc, từ đầu tới cuối nói rõ cho Tống Dương nghe.

Tống Dương cúi đầu trầm tư, thật lâu không nói.

Sau một lúc, hần mới ngẩng đầu, nhưng không nói thêm điều gì, chỉ gật đầu với Lý Minh Ky, nàng cười thần nhiên nói:

- Người trong lòng đều hiểu được là tốt rồi, cần phải cẩn thận hơn nữa. Còn có... Nam Lý nếu thực không thể ở lại, dẫn theo vợ con tới Tinh thành tìm ta, ta sẽ an bài chỗ ở cho mọi người.

Tống Dương cười ha hả:

- Đa tạ.

Sau đó đôi bên không hề bàn thêm về chính sự, lại nói chuyện phiếm vài câu rồi Lý Minh Ky cáo từ mà đi, Tống Dương lại lần nữa khởi hành... 29 tháng 2 hần rời khỏi quân đội Sa dân, xuyên qua hai đại quốc gia Hồi Hột, Đại Yến, đi ròng rã hai tháng, cuối cùng đã trở về cảnh nội Nam Lý!

Phượng Hoàng thành và phong ấp sớm đã nhận được tin tức, hần mới vừa vào tới cảnh nội đã có quan viên trong triều và thân hữu trog nhà chào đón.

Người trong nhà không phải Công chúa hay Quận chúa, thậm chí là Tần Trùy, Ngụy Trị của Hồng Ba vệ cũng chưa tới,. Nghênh đón Tống Dương chính là nha hoàn xinh đẹp Tiểu Cửu và nô lệ trung thành người câm, cộng thêm đại đầu mục của Yến Tử Bình, Bàn Đầu.

Quốc nạn ập xuống cũng không ngăn được Tiểu Cửu vui mừng khi thấy công tử nhà mình trở về, nàng chạy quanh người hần lại chuyển sang sờ, cười rạng rỡ, Bàn Đầu vui vẻ, nhưng so với Tiểu Cửu ông cũng chẳng chặc hơn, nói với Tống Dương:

- Công chúa và Quận chúa dẫn dò xuống dưới, chiến sự phía tây đột ngột, phong ấp cần người trấn thủ, không thể đích thân tới đón người được, mong người mau chóng sớm trở về đoàn tụ.

Yến Tử Bình không đơn giản là lãnh địa phong ấp của Tổng Dương, còn là nơi thánh đại Phật gia Nam Lý. Tây tuyến xảy ra chiến sự, tất cả thần dân Nam Lý trong lòng đều hoảng sợ, tác dụng của Diệu Hương Cát Tường cũng đột nhiên tốt hơn, ổn định lòng dân khích lệ sĩ khí, tới mức độ nào đó, việc hành lễ cầu phúc đến từ Diệu Hương Cát Tường, thậm chí việc thảo chiếu kẻ trộm so với Phượng Hoàng thành càng có thể khiến dân chúng Nam Lý an tâm hơn.

Trong khoảng thời gian gần đây, tin đồn từ bốn phương tám hướng tụ lại, vì nước vì nhà cầu Phật cầu phúc, trong phong ấp loạn có thể nghĩ được, Thừa Hợp bất kể thế nào cũng không thể rời khỏi. Mà càng máu chốt, Công chúa và Quận chúa là nữ nhân quý tộc của Hồng Ba phủ, hiện giờ các nàng không thể rời khỏi phong ấp đi về hậu phương. Nào sợ gì chỉ là đi đón người cũng không thành... Yến Tử Bình cách tiền tuyến không xa, nhưng dù sao cũng nằm trong Tây vực Nam Lý, so với phía hậu phương không được an toàn bằng, lúc này Tiểu Bộ hoặc Sơ Dung đi rồi, chiến sĩ tiền tuyến sẽ nghĩ thế nào, tin đồn đến phong ấp cầu nguyện sẽ nghĩ thế nào?

- Mặt khác

Bàn Đầu lại tiếp tục:

- Hồng Ba vệ trong phong ấp, phần lớn đều trở về tiền tuyến chống lại Phiên tử, cho nên bọn người Tần Trù cũng không có cách nào tới đây đón người được.

Hồng Ba vệ đều đến từ binh tốt dũng mãnh Tây tuyến, một khi tiền phương xảy ra chiến sự bọn họ lập tức phải trở về đội ngũ, từ khi Thổ Phiên hưng binh đánh người Tần Trù liền phụng lệnh trở về tiền tuyến.

Những người quan trọng trong nhà không tới, triều đình phái người tới đón tiếp Thường Xuân Hầu cũng không phải quan lại có vị trí trọng yếu, vị quan dẫn đầu họ Lý, chức quan không xem là thấp, là thân tín của Thừa tướng Hồ đại nhân, là một trong số ít người còn sống sót trong lần tham dự Nhất phẩm lôi, với Tổng Dương cũng xem như quen biết. Sau khi tiến lên thì lễ không ngừng nghiêng ngả từng chữ một, nói với Tổng Dương:

- Trấn Tây Vương sớm ra tiền tuyến, Hồ đại nhân, Đỗ đại nhân mấy vị trấn thủ kinh sư, đây là cửa ngõ... Hầu gia cũng hiểu, quân vụ, chính vụ bận rộn vô cùng, Hồ đại nhân thật sự không dứt ra được, phái ta tới đón ngài, trước khi xuất kinh lão nhân có dặn dò ta, không thể tự mình ra đón Hầu gia, xin người ngàn vạn lần chớ trách móc.

Tổng Dương làm sao để ý việc này, xua tay hỏi:

- Định đánh thế nào?

- Trấn Tây Vương tự mình trấn thủ Khổ Thủy quan, Phiên tử khó vượt qua được Lôi Trì một bước!

Lời tuy rằng mang theo một phần hào khí, nhưng trên mặt Lý đại nhân vẫn hiện ra một phần ưu tư, người Thổ Phiên lần này thế nào ào ào xông tới, vả lại thực lực hai quốc gai vốn không ở cùng một cấp bậc, lúc này tuy rằng còn chống đỡ được, nhưng tốt cùng có thể kiên trì trong bao lâu, ai cũng không dám đoán.

Trương gia đại thiếu

338. Chương 97: Thần Kỳ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 97: Thần kỳ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Cát lão gia thành Thanh Dương là một nhân vật lớn, theo chính ông ta nói, trước kia ông ta ở bên ngoài phi ngựa giúp việc buôn bán, sau này lớn tuổi, trên tay lại kiếm được chút tiền, sẽ không vất vả bôn ba, bởi vì thích thành Thanh Dương phồn hoa náo nhiệt, cho nên ở lại nơi này, đem tâm lòng thành thân làm một phú ông.

Cát lão gia tính tình không tệ, ngày thường đều cười ha hả, thích nhất ngồi lì trong quán trà cùng người ngoài nói chuyện trên trời dưới đất, người này thời tuổi trẻ hẳn đã đọc rất nhiều sách, trong bụng có rất nhiều điển cố, ở chung với ông ta một thời gian dài sẽ hiểu việc lớn nhỏ đều qua tham khảo ý kiến của ông ta, Cát lão gia cầu được ước thấy, thật là trời sinh một tấm lòng nhiệt tình.

Dần dần, Cát lão gia ở quê nhà có được chút uy vọng, khi trước trong thành tuyển chọn Lý trưởng, lảng giềng nhất loạt đều tiến cử ông ta, nhưng ngoài dự kiến của mọi người, ông ta chính là người kiên quyết từ chối, mặc cho mọi người ra sức khuyên giải cũng không làm thay đổi được quyết định của ông... Tất cả mọi người đều hiểu ông ta không thiếu tiền, Lý trưởng về điểm này không lọt vào tầm ngắm của ông ấy, nhưng đây là chỗ dựa tốt cho đám sai nha.

Lý trưởng không coi là chức quan, không có thực quyền gì, nhưng mấu chốt là ông ta có thể kết giao cùng quan trên, Cát lão gia có tiền thế nào cũng chỉ là tài chủ, ông ta cơm áo không lo, nhưng phú chưởng qua được ba đời, chung quy nên vì nữ nhân tính toán một chút, có thể có cơ hội cùng quan trên kết giao, tương lai có thể kiếm chút bạc, chưa chắc không thể giúp con cháu bán một cái chức, trong nhà có ăn lương của hoàng thượng, người nắm quyền, mới chân chính là vinh dự của khắp cả mọi người trong tộc.

Cuối cùng ông ta cũng không đi làm chức lý trưởng kia, làng xóm lảng giềng đều thay ông ta cảm thấy tiếc nuối không thôi, cảm thấy Cát lão gia lần này quả thực hồ đồ lắm rồi, phạm phải sai lầm khó sửa chữa được. Nhưng đám lảng giềng nào biết, Cát lão gia tuyệt đối tuyệt đối không dám cùng quan trên giáp mặt đặt mối quan hệ, bởi vì ông ta vốn không phải họ Cát, ông ta họ Chu. Đương nhiên ông ta cũng chưa từng làm qua chuyện gì phạm pháp, trước kia đường đường là mệnh quan triều đình, Đại lão gia thanh thiên nắm quyền một phương, quan phụ mẫu của trấn nhỏ Yến Tử Bình, Chu đại nhân.

Theo Hồng Ba phủ được chút ngân lượng, thay đổi danh tính Chu lão gia ngày qua ngày vẫn sống được khá thoải mái, nhưng mấy tháng gần đây ông ta luôn lo sợ, không phải ông ta nhát gan, mà có một tin tức mới thật có chút kinh người.

Đầu tiên là dân tộc Hồi Hột kết nghĩa huynh đệ cùng Nam Lý hưng binh tấn công Khuyển Nhung, một bên là đại mạc hùng binh, một bên khác là thảo nguyên á clang, hai đầu mãnh thú này đấu nhau lập tức khiếp trung nguyên khiếp sợ. Tuy rằng bọn họ đánh ở phương bắc xa xôi, đánh náo nhiệt thế nào cũng không lan được tới Nam Lý, Chu lão gia quan tâm tới song cũng không lo lắng nhiều lắm.

Không lâu sau khi Phật chủ Bác Kết của Tây Vực chết bất đắc kỳ tử truyền khắp Trung Thổ, cho tới nay Thổ Phiên đều ỨC HIẾP Nam Lý, nghe nói Hoàng đế nhà họ chết, mỗi người dân Nam Lý trong lòng đều cao hứng không thôi. Đám lảng giềng Chu lão gia cùng cũng không ngoại lệ, ngồi trong quán trà thảo luận về việc này, thỉnh thoảng lại rộ lên những trận cười vui vẻ, duy chỉ có lão Chu ngồi ở một chỗ có vẻ lo lắng, dù sao cũng là người đọc sách, làm quan một thời gian, kiến thức của ông ta so với đám dân thường vẫn cao hơn một bậc. Đối với việc này ông có cái nhìn khác: Bác Kết nắm quyền cao nguyên mấy năm nay, tuy rằng cũng làm việc ác không ngừng, nhưng cũng không phát động chiến tranh, ít nhất trên một cục diện tổng thể vẫn duy trì yên ổn, y chết đột ngột, về sau cao nguyên đối với Nam Lý sẽ thế nào?

Quả nhiên, trên cao nguyên mới tuyển ra một linh đồng chuyển thế, nội chính hơi ổn định liền cứng rắn đáp trả Nam Lý thủ phạm hành thích vua. Tin tức từ Sài Thổ Tháp đáp truyền ra, Nam Lý lập tức nổ tung rồi, kể đó là thảm họa chiến tranh phía Tây, biên quan chiến hỏa cuộn cuộn nổi lên cháy trời.

Tây tuyển Nam Lý đang chiến đấu quyết liệt, Đại Yến, người hàng xóm của Nam Lý cũng truyền ra tin tức kinh người: Một trong hai chủ nhân của Yến quốc, Quốc sư Yến Đình pháp danh Thịnh Cảnh thân bại danh liệt, mang theo trọng tội phản quốc.

Hơn nữa không lâu trước đó Thổ Phiên từng dẫn binh tấn công Đại Yến, từ Đông đến Tây, từ Nam sang Bắc, năm nước trong thiên hạ không có một nước nào yên bình, không khỏi khiến Chu lão đại thở dài nào

nề: thời kỳ loạn lạc bắt đầu rồi!

Nhưng Nam Lý bên này dường như còn ngại mình chưa đủ phiên toái, còn ngại tế cục Trung thổ chưa đủ hỗn loạn, hơn một tháng trước đột nhiên truyền triệu thiên hạ, tuyên chiến với quốc gia Khuyển Nhung... Tiểu Hoàng đế Phúc Nguyên đặt ngọc tỷ trên chiến thư từ trong hoàng cung truyền ra, đồng thời đưa tới thảo nguyên xa xôi, vô số tin tức cũng từ bốn phía thành Phượng Hoàng tung ra, đem tin này truyền khắp cả nước.

Khi tin tức này truyền tới thành Thanh Dương, khi nhà nhà đều biết, Chu lão gia đang ngồi ở quán trà, nghe được tin này đầu tiên ông ta sửng sốt, Nam Lý tuyên chiến với Khuyển Nhung? Đây không phải thiếu tầm nhìn sao? Giữa hai nước còn có Đại Yến, không phải chuyện đánh không thắng được, mà căn bản là đánh không tới.

Nếu đánh không tới thì làm sao mà tuyên chiến? Chẳng lẽ phái binh mượn đường Đại Yến đi tới thảo nguyên? Trong quán trà mọi lời nghị luận không thôi, mỗi người đều không hiểu rõ. Lúc này lại có Chu lão gia hiểu biết hơn người, trầm tư đắn đo một lát liền đập mạnh cái bàn, cười ha hả nói:

- Kỳ diệu, quả thật kỳ diệu!

Nhất cử nhất động của ông ta, lập tức thu hút mọi ánh nhìn lại đây, tất cả mọi người đều biết ông ta là người có hiểu biết, liền xúm lại mồm năm miệng mười hỏi rõ nguyên nhân, ngay cả chủ quán trà cũng chen tới trước mọi người. Chu lão gia trước tiên vuốt râu mỉm cười không nói, đứng đắn bày ra một dáng vẻ cao nhân bất lộ thiên cơ, sau một lúc lâu đem bộ mặt kiêu ngạo đủ rồi, ông ta cảm thấy mỹ mãn mới ho khan một tiếng, chậm rãi mở miệng:

- Tuyên chiến cũng không phải thật sự phải phái quân tham chiến, lại nói cho dù thực sự phái quân đi, Đại Yến cũng không cho chúng ta mượn đường... Tuy nhiên cứ cho là thái độ đi, mặc kệ là dùng có gì tuyên chiến với thảo nguyên, đều là triều đình Nam Lý chúng ta bày ra thái độ cho Đại Khả Hãn xem!

Từng là huyện thái gia, lập tức nghĩ ra nguyên nhân này đó là khiêu làm quan, Nam Lý liều mạng muốn đem mình và Hồi Hột buộc vào một chỗ, hôm nay Nam Lý vì Hồi Hột mà tuyên chiến với Khuyển Nhung, mặc kệ nói thế nào cũng là bốn phận của huynh đệ kết nghĩa, ngày sau phương bắc chiến sự chấm dứt, dân tộc Hồi Hột nhìn Thổ Phiên xâm lược Nam Lý có thể thờ ơ sao?

Về phần đắc tội Khuyển Nhung, về sau sẽ đưa tới hậu quả thế nào, hiện nay Nam Lý quốc nạn ập xuống đầu, chỉ có thể niệm cầu A Di Đà Phật để vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, những việc khác thật sự không muốn để tâm.

Chu lão gia uống từng ngụm nước trà, đang chuẩn bị giải thích tỉ mỉ đạo lý cho đám láng giềng, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới tin tức, nghiêm túc nói chỉ là nửa tin tức... Nửa phần sau của sự tình tuyên chiến. Vừa mới truyền ra tin tức Nam Lý tuyên chiến với Khuyển Nhung, nhưng lý do tuyên chiến mọi người vẫn chưa biết, giờ phút này lý do mới truyền tới: Khuyển Nhung tổn hại tín nghĩa, hãm hại sứ đoàn Nam Lý quá cảnh, mấy trăm đặc phái viên đã bị tàn sát dưới tay lang tốt.

Sứ đoàn đi chúc mừng Nhật Xuất Đông Dương của Hồi Hột đăng cơ, Khuyển Nhung nói đã đưa bọn họ qua biên cảnh, dân tộc Hồi Hột thì nói không thấy người. Việc này vốn không giải quyết được gì, hiện giờ lại được triều đình Nam Lý lấy ra làm lý do tuyên chiến. Mà mấu chốt chính là, tiểu Hoàng đế thông báo rõ ràng trong cáo thị khắp cả nước: Thường Xuân Hầu Nam Lý cùng đi ở trong sứ đoàn này, cùng các bạn đồng liêu gặp nạn.

Loảng xoảng tạo nên những âm thanh vang dội, chén trà trong tay Chu lão gia rớt trên mặt đất. Đại lão gia sắc mặt không thật tốt, nhẹ nhàng tới xem “Đứa trẻ Dương đã chết chưa?”, ông ở Yến Tử Bình làm Huyện thái gia mười năm, coi như đã nhìn thấy Tống Dương lớn lên. Hiện giờ đột nhiên nghe tin hãn chết, trong lòng nặng trĩu, lại không có hứng thú bốc phét, thở dài đứng lên rồi đi.

Tống Dương đương nhiên không biết Chu lão gia hiện tại như thế nào, hãn vừa mới vào cảnh nội Nam Lý, trong lòng tính toán lập tức về phong ấp, nhưng Tả thừa tướng phái Lý đại nhân tới đón hãn lại lắc đầu nói:

- Tả thừa tướng chính miệng dặn dò, bất kể thế nào cũng phải mời ngài đi thăm thú thành Phượng Hoàng, không chỉ đi kinh sư, nhất định phải đi ra đại lộ, đi một vòng khắp những trấn quan trọng của đại thành.

Còn có chuyện gì quan trọng hơn so với việc về nhà, Tống Dương nhủ mảy đang định cự tuyệt, Lý đại nhân chặn lại nói:

- Bốn mươi ngày trước, Hoàng đế thông báo tới Cửu châu, nói Thường Xuân Hầu đã vì nước hy sinh ở thảo nguyên.

Tống Dương ngạc nhiên:

- Ta chết? Có ý gì?

Bốn mươi ngày trước, Tống Dương đang ở thảo nguyên lặn lội đường xa trở về nhà, thời điểm đó ở nhà, triều đình cũng biết hần đang mau chóng trở về, như thế nào lại đi rêu rao khắp nơi hần đã chết? Tuy nhiên Tống Dương là người trải hai đời tâm tư không phải tầm thường, thoáng suy nghĩ liền bình tĩnh đại ngộ, lúc này gật đầu nói:

- Vậy về thành Phượng Hoàng trước!

Lý đại nhân sắc mặt lộ vẻ vui mừng, lúc này truyền lệnh cho thuộc hạ, đoàn người lập tức khởi hành đi Hoàng thành.

Từ Đại Yến trở về, Tống Dương đi qua Chiết Kiêu quan tiến vào cảnh nội, sau khi nhập quan nhận được sự tiếp đón nồng hậu của quan viên và tụ họp cùng người nhà... Sau vài giờ, phía sau trấn Nam hùng quan Chiết Kiêu quan, trấn Hồng một tòa, trấn quan trọng khác trong thành của Nam Lý, bỗng nhiên vó ngựa âm âm truyền tới, trong phố lớn ngõ nhỏ đều có quan sai thúc ngựa đi vội, ven đường lớn vang vọng tiếng tuyên bố tin vui: Thường Xuân Hầu vốn tưởng đã vì đất nước hy sinh trên thảo nguyên giờ đã bình an trở về.

Đi theo quan phủ thành Hồng đến trước cửa quảng trường và bảng cáo thị dán trên bốn cửa, nói rõ Thường Xuân Hầu trên đường về đã gặp Đại Khả Hãn của Hồi Hột, Đại Khả Hãn hứa vài ngày nữa sẽ khởi binh xuôi Nam đánh một trận giòn giã với quân Thổ Phiên.

Trong mấy tháng, tin tức làm lòng người vui mừng phấn chấn cùng lắm cũng chỉ đạt đến mức này thôi.

Trong vài năm gần đây, quốc nội Nam Lý nổi lên một nhân vật là Tống Dương, từ cuộc tuyển hiền tại Thanh Dương bộ lộ tài năng, trong Phượng Hoàng thành chỉ từ một tấm ảnh khổ chủ có nụ cười quá cỡ mà phá được vụ án không đầu mối, đi Đại Yến anh dũng đoạt Nhất phẩm lộc, ở trong bạo loạn vạn dân Tĩnh thành tựa như kỳ tích còn sống trở về, kết nghĩa kim lan cùng Đại Khả Hãn dân tộc Hồi Hột, náo loạn linh đường khốc lốc gọi hồn Công chúa của Hồng Ba phủ trở về, Công chúa Quận chúa toàn vẹn thu về một mối... Trên người hần phát sinh hết sự kiện này sang sự kiện khác, chỉ cần nhắc tới vị Hầu gia này, trong lòng người Nam Lý sẽ tự nhiên trào dâng hai chữ: thần kỳ.

Mà sau khi hần “chết”, triều đình theo lệ dán thông báo những công tích của Thường Xuân Hầu khi còn sống, bảng cáo thị có sử dụng chút ngôn ngữ địa phương không rõ ràng, từ ngữ ẩn ý, nhưng dân chúng vẫn có thể đại khái hiểu được, hóa ra phá giải ôn dịch Hồng thành năm đó, diệt trừ Yến binh tại Chiết Kiêu quan đều là một tay Tống Dương dựng lên; thảm họa hoàng gia đi dạo trung thu năm trước, đại án động trời Tĩnh Vương mưu nghịch, cũng là Tống Dương âm thầm chủ trì mới có thể phá giải thành công, cuối cùng nghịch tặc đền tội, ấu đế kế vị, Thường Xuân Hầu công không thể không kể tới.

Người như vậy khẳng định chính là thiên tài, chỉ tiếc đang lúc tuổi trẻ thì táng mệnh ở Khuyển Nhung, dân chúng Nam Lý đều nắm chặt tay thở dài, nhưng mặc cho ai cũng không ngờ tới, Hầu gia thần kỳ lại nổi tiếp thần kỳ.

Trong khoảng thời gian ngắn khắp cả Hồng thành chấn động, khi Thường Xuân Hầu quá cảnh, dân chúng khắp nơi từ đầu đường tới ngõ hẻm nhất loạt hoan hô, có lẽ so với khung cảnh Hoàng đế đi dạo càng lớn hơn nhiều, náo nhiệt hơn nhiều. Quốc nạn rơi vào đầu Nam Lý nhưng con người thần kỳ kia đã trở lại, đồng thời còn mang về lời ước hẹn của nước bạn Hồi Hột về theo, khiến lòng người dâng lên niềm phấn chấn thực không có lời nào biểu đạt hết được.

Sao chỉ dừng ở Hồng thành, mỗi tòa thành Tống Dương đi qua, khắp châu phủ đều dậy lên làn sóng vui mừng nhiệt liệt. Triều đình còn muốn cho tin tức cất cánh đem tin vui này thông báo khắp Cửu châu Nam Lý, Chu lão gia ở Thanh Dương nghe được tin này lập tức nhảy dựng lên, lớn tiếng gọi tôi tớ trên phố đi mua pháo, tuy nhiên còn không chờ nhà ông ta mua pháo trở về, khắp xung quanh thành tiếng pháo đã rộn ràng vang vang.

Khi biết việc Tống Dương thật sự chết ông giữ kín trong lòng không nói ra, nay biết được hần đã trở về sau khi tuyên bố đã chết, thông cáo bình an, đợi sau khi hần trở về liền kéo hần đi khắp nơi điều hành một phen, tất cả việc này đều do một bàn tay Tả thừa tướng xào xáo nên. Xét cho cùng, Hồ đại nhân làm nhiều chuyện như vậy, cũng không ngoài mục đích: chấn hưng lòng người.

Thổ Phiên xâm lược đại họa trời giáng, thực đã đến gần, từ quan đến binh, thêm mỗi người dân sĩ khí đều giảm sút. Lòng quốc dân thoái nản như vậy thử hỏi đánh giặc thế nào? Hồ đại nhân muốn chính là đem Tống Dương phủ lên một tấm áo choàng óng ánh “thần kỳ”, dùng sự thần kỳ của hần để vực dậy lòng người đang suy nản. Thường Xuân Hầu vừa về nước, nói hần là “tô-tem” của Nam Lý thì hơi khoa trương, nói hần là “trụ cột tinh thần” càng không thỏa đáng, nhưng thật sự tự bản thân Tống Dương đã cấp cho mình một vị trí cực chuẩn xác: “biểu tượng”.

Từ Chiết Kiều quan đi tới Phượng Hoàng thành, lại đi Yến Tử Bình, cũng được xem là tiện đường, so với trực tiếp về nhà nhiều hơn không chỉ vài ngày, huống chi hần ôm trọn một vòng nho nhỏ, thân mình cũng là ủng hộ Trần Tây Vương, ủng hộ cuộc chiến này. “Biểu tượng” tận chức tận trách dốc lòng, Hồ đại nhân an bài như thế nào hần liền phối hợp như thế, một đường phía trước tận hưởng vinh quang, rốt cuộc cũng tới được kinh đô Phượng Hoàng thành.

Tòa thành phần hoa bạc nhất Nam Lý, đối với “biểu tượng” của mình nhất liệt hoan nghênh với quy mô hơn hần các tòa thành khác. Tống Dương lên xe đã nghe âm thanh vang vọng, chiếu Hồ đại nhân đã sớm hoàn thành bản thảo có độ âm vang lớn, tiếp đó đi yết kiến Hoàng đế, dù sao cũng là một Hầu gia, đi tới kinh sư không thể thiếu phần lễ tiết xã giao này. Cứ vậy cho tới tới hần mới thoát được chút gian trống, lại bị Hồ đại nhân kéo tới phủ Thừa tướng nói chuyện.

Khiến Tống Dương có chút không ngờ chính là, tiểu Bồ Đào cũng không ở quý phủ, hỏi qua Hồ đại nhân mới biết Bồ Đào hiện vẫn ở Yến Tử Bình.

Lúc trước đem nhóc con đưa tới phong ấp mọi người hiểu được chỉ là “gửi nuôi” một năm, hiện giờ đã quá thời hạn rồi, hơn nữa Yến Tử Bình tuy không phải tiền tuyến nhưng chung quy so với hậu phương kinh thành phía sau vẫn không an toàn bằng. Không ngờ Hồ đại nhân không thu xếp cho nó trở về, Tống Dương cảm thấy có chút buồn bực.

Đối với việc này Tả thừa tướng chỉ thản nhiên cười nói:

- Công chúa Quận chúa chẳng phải vẫn ở Yến Tử Bình sao, lúc này tuyệt đối không có đạo lý đưa Bồ Đào trở về.

Không thể không nói, mấy vị trọng thần Nam Lý đều đánh giá câu nói “trung quân ái quốc” này.

Tống Dương nhìn Hồ đại nhân, cũng không nói lời khuyên giải vô nghĩa, chỉ gật đầu bảo:

- Ta lần này trở về phong ấp, an nguy của Bồ Đào ông không cần lo lắng.

Hồ đại nhân chỉ cười một tiếng bảo:

- Ta cũng nghĩ vậy... Phiên tử thật sự muốn đột phá tiền tuyến, đánh tới Yến Tử Bình, Bồ Đào với người hãy chạy trốn lên núi lớn, người lại so với chạy về kinh sư càng thỏa đáng hơn.

Nói xong lão nhân khoát tay trở lại đề tài chính:

- Ở Hồi Hột bên kia, thật sự có thể điều binh giúp chúng ta?

Nhật Xuất Đông Dương đã thông qua Bạch tiên sinh truyền đạt ý tứ của hần, nhưng việc động binh dù sao cũng là quốc sự, cho dù người Hồi Hột có đánh thắng Lang tốt, đến lúc đó còn khí lực để giúp Nam Lý trấn áp Thổ Phiên không, việc này vẫn phải xem xét. Đối với câu hỏi của Hồ đại nhân Tống Dương không dám nói nhiều, chỉ đem những gì mình biết bấm báo đầy đủ.

Ngón tay Hồ đại nhân nhẹ nhàng khéo léo lật mấy trang án, nghe thật cẩn thận, đợi sau khi Tống Dương nói xong ông ấy gạt đầu, lại hỏi:

- Việc Yến Đình phản quốc người có biết không, người nghĩ thế nào?

Người bên cạnh đứng xem, Yến đế và Yến Phật chủ từ đầu tới cuối không đội trời chung, từ nơi này đầu tới nơi khác lại thực bình thường. Nhưng đối với Tống Dương, Tả thừa tướng, bọn họ biết hai người kia căn bản là một hội một thuyền, nếu cũng nghĩ như vậy thực quá ngốc đi thôi.

Trương gia đại thiếu

339. Chương 98: Hồng Khẩu

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 98: Hồng khẩu

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trên đường trở về Nam Lý, Tống Dương sớm đã nghĩ thông suốt việc này rồi.

Hắn không phải thần tiên, tất nhiên không thể biết được bên trong cung Sài Thố Đáp Thập đã xảy ra chuyện gì, nhưng đem vô số những việc lớn xảy ra ở trung thổ gần đây xâu chuỗi lại với nhau, hắn tìm được một điểm mấu chốt.

Tống Dương đáp lại Tả thừa tướng một câu:

- Thổ Phiên xâm lược Nam Lý.

Câu trả lời không đầu không đuôi, nhưng Hồ đại nhân nheo mắt lại, hiển nhiên Tống Dương đã nói trúng điểm quan trọng, Tả thừa tướng vừa cười lạnh, vừa nói tiếp lời của Tống Dương:

- Không sai, Thổ Phiên tấn công Nam Lý ta, Phiên tử làm sao dám...

Nói đến chữ ‘dám’ sau cùng, ông tăng thêm giọng điệu, tăng thêm âm lượng, đồng thời lại một lần nữa mở trừng trừng cặp mắt lên, vẻ hung dữ xuất hiện trong ánh mắt của lão đầu tử không cười không nói.

Một điều không thể không nói là người Thổ Phiên chọn lựa thời cơ tiến công Nam Lý rất tốt, Hồi Hột ở phương Bắc đang đánh nhau với Khuyển Nhung, tạm thời không rảnh để quan tâm huynh đệ của mình, lúc này Nhật Xuất Đông Phương không thể làm được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phiên tử Thổ Phiên tác oai tác quái.

Nhưng Thổ Phiên không chỉ có một kẻ địch là Hồi Hột, trong mấy năm này, Đại Lạt Ma trước sau vẫn chưa dám thâm tóm Nam Lý, cố nhiên là do sự kiềm chế của Hồi Hột, nhưng nguyên nhân quan trọng hơn là do kiêng kỵ Đại Yến, sợ người Yến sẽ nhân lúc lão đối phó với Nam Lý để thừa nước đục thả câu. Bây giờ, vì sao Thổ Phiên lại dám đến tấn công Nam Lý? Hơn nữa, cái cớ mà Phiên tử bày ra tuyệt đối không phải chỉ đánh một trận là có thể thu binh về, thậm chí theo đại cục mà nói, đây là trận đánh hung mãnh nhất trong vòng mấy trăm năm nay ở trung thổ.

Thổ Phiên làm sao dám? Trừ khi Sài Thố Đáp Thập có thể khẳng định trong lúc lão công kích Nam Lý, Đại Yến sẽ không chen ngang vào.

Đây chính là điểm mấu chốt mà Tống Dương nhìn ra: Thổ Phiên ở đâu ra niềm tin như vậy?

Nhìn thông suốt sự việc rồi thì toàn bộ sự việc cũng không còn khó đoán nữa.

Tống Dương nghĩ ra được thì Hồ đại nhân cũng có thể đoán được, lão đầu tử nặng nề thở dài:

- Thổ Phiên và Đại Yến bây giờ đã cùng một giuộc, lần này thật sự phiền toái rồi, sau này càng khó có ngày yên tĩnh...

Không đợi ông nói xong, Tống Dương liền cười:

- Không dập được lửa lớn mòng một, còn lo lắng gì đến việc vỡ đê mười lăm? Từng việc từng việc thôi, ngăn Phiên tử lại trước rồi tính tiếp.

Hồ đại nhân gật gật đầu:

- Chỉ trông mong Trấn Tây Vương có thể trấn giữ được giới tuyến phía tây, chỉ cần ông ta có thể giữ được một thời gian, cho dù không đợi được cứu binh của Hồi Hột cũng không sao.

Cách nói này thì Tống Dương chưa từng nghĩ đến, vội vàng nghiêm túc hẳn lên, quan tâm hỏi tiếp:

- Nói sao?

- Thổ Phiên vì sao phải vu khống Nam Lý ta là hung thủ? Đại Lạt Ma chết bất đắc kỳ tử, cho dù Sài Thổ Đáp Tháp nhìn vào có vũng chắc thể nào thì bên trong chắc chắn có những cơn sóng nhỏ, điều này tuyệt đối không sai. Bên trong quá nhiều mâu thuẫn, dân tâm cao nguyên không ổn, cho nên Sài Thổ Đáp Tháp mới phải vội vàng đến đánh trận này, đem chuyện ‘báo thù’ nguy trang ném lên càng cao càng tốt...

Hồ đại nhân nói tới đây, Tống Dương liền hiểu ra, nói trắng ra chính là dùng một trận ngoại chiến để chuyển dời sự chú ý, chuyển dời mâu thuẫn. Lợi ích của việc làm thế này không nói cũng biết nhưng cũng không phải không có tác hại, đó chính là nếu Trấn Tây Vương có thể trấn giữ Khổ Thủy quan, khiến Phiên tử chiến sự bất lợi, thời gian càng kéo dài, áp lực trong nội bộ Thổ Phiên sẽ càng lớn, sớm muộn gì cũng tới lúc bùng nổ, đến lúc đó mâu thuẫn bên trong Thổ Phiên không chỉ không thể chuyển dời ra ngoài mà ngược lại sẽ phát tác càng thêm dữ dội hơn.

Cũng như Tống Dương đã nói, bây giờ nghĩ quá nhiều cũng không có lợi ích gì, đành trông mong lão Vương gia có thể trấn giữ được hùng quan.

Chính vì vậy, đề tài lại trở về chiến sự trước mắt, tây tuyến của Nam Lý có địa thế đặc thù, hai bên của hùng quan Khổ Thủy đều có nhiều dặm trường thành, khiến cửa ải của ngọn núi lớn được phong tỏa rất nghiêm ngặt, địa lý thiên nhiên cộng thêm nhân công tu bổ liền trở thành phòng tuyến ngăn cản Thổ Phiên, Nam Lý kiến quốc hơn trăm năm, không ngừng gia cố cho hùng quan, trong ba triều gần đây, Trấn Tây Vương phụ trách phòng ngự nơi tây tuyến, càng thêm coi trọng nó, xây dựng đến bây giờ Khổ Thủy quan đã xứng đáng với bốn chữ ‘phòng thủ kiên cố’.

Lúc người Thổ Phiên bắt đầu khai chiến, Trấn Tây Vương liền chạy ngay đến Khổ Thủy quan, đến bây giờ đã kiên trì hơn hai tháng, mỗi ngày triều đình đều có thể nhận được báo cáo chiến sự đến từ Vương gia, thể tấn công của Thổ Phiên mãnh liệt, tiền tuyến đánh rất khó khăn, hùng quan tuy không sao nhưng chiến sĩ thương vong nghiêm trọng, các châu phủ, các đại doanh binh mã ở tây bộ Nam Lý đều đã phải động đến để liên tục tiếp viện cho tiền phương.

Không chỉ biên cương phía tây, không lâu trước đó triều đình đã điều động bảy vạn binh lính từ trung bộ Nam Lý và cả quân trong nha môn, do đại tướng Cốc Ứng Xuân thống lĩnh, khoảng hai mươi ngày trước đã khởi hành chạy đến tây tuyến để tiếp viện.

- Điều binh bảy vạn đã là kết quả của tất cả mọi người cùng cố gắng hết sức rồi, cũng không phải nói là chúng ta không có binh, mà là tình hình trước mắt, những người còn lại không thể động đến nữa, mà cũng không dám động đến nữa.

Tống Dương gật đầu, hoàn toàn có thể hiểu được ý của Hồ đại nhân, Đại Yến và Thổ Phiên bây giờ đã thành một nhà, nếu Thổ Phiên từ phía tây đánh mãi không vào được, nói không chừng Đại Yến sẽ từ phương bắc làm khó dễ. Chiết Kiều bắc quan, nhân tuyến Hồng thành, bây giờ nhìn vào khá thái bình, nhưng Hồ Đại nhân cũng vậy, triều đình cũng thế, thậm chí đến bản thân Trấn Tây Vương cũng không dám coi nhẹ điều này, phía tây phải đánh, nhưng phòng ngự phía bắc cũng không thể có một chút lơ lỏng.

Có thể điều động thêm ra bảy vạn người đi tiếp viện tiền tuyến, đã là hi sinh một bộ phận lực lượng cảnh vệ của Hoàng thành rồi, đúng là đã làm đến cực hạn rồi.

Mà vận may của Cốc Ứng Xuân không quá tốt, bảy vạn viện quân mà ông thống lĩnh đang trên đường đi thì lại gặp mưa xuân to đặc thù ở Nam Lý, vừa qua Thanh Dương đã gặp phải mưa to chặn đường, bây giờ vẫn đang chôn chân tại chỗ, đừng nói Khổ Thủy quan, đến Hồng Khẩu cũng chưa thể đến được.

Cốc Ứng Xuân và Hồng Khẩu thành, Tống Dương đều biết, Cốc Ứng Xuân vốn là đại tướng dưới trướng của Trần Tây Vương, có thể được xem là nhân vật quan trọng bên cạnh Vương gia, sau loạn Tĩnh vương, ông ta trở thành chủ tướng nhà môn, quản lý kinh giao cảnh vệ, có trọng trách trên vai. Lần này lại phải ông ra đi hiệp trợ Trần Tây Vương, cũng đủ thấy triều đình coi trọng tây tuyến như thế nào rồi.

Về phần Hồng Khẩu, là một tòa lá chắn quan trọng ở tây bộ Nam Lý, nằm sau Khổ Thủy quan, địa thế hiểm yếu, vị trí trọng yếu để trấn giữ, một khi tiền tuyến thất thủ, hi vọng ở phía tây liền phải đặt cả vào nơi này rồi, mà từ Hồng Khẩu hướng về phía đông, thẳng đến Phương Hoàng thành chính là đất liền Nam Lý, khi đó sẽ không còn gì để có thể trấn giữ nữa.

Tống Dương không biết đánh trận, đối với những việc này đều nghe xong rồi thôi, đừng nói là cũng không có chủ ý gì hay, cho dù có cách nghĩ gì, nhất định cũng không cao minh hơn sách lược mà cả đoàn tướng lĩnh đã nghiên cứu ra, hấn liền nói chuyện thêm một lúc với Hồ đại nhân rồi cáo từ ra về.

Mặc dù còn chưa thành thân, nhưng hấn bây giờ cũng có thể được xem là con rể của Hồng Ba phủ rồi, đi ngang kinh sư tất nhiên phải ở trong nhà của mình, hướng chi tây tuyến khai chiến thì cũng như Hồng Ba phủ đang đánh trận, lúc này Tống Dương nhất định phải qua thăm viếng một chút.

Người quản lý việc nhà bây giờ của Hồng Ba phủ là nhị công tử, lúc trước cùng Tống Dương chỉ có vài lần gặp mặt ít ỏi, hoàn toàn không thể gọi là quen thân, nhưng lần này, dưới áp lực mà gặp lại, tự nhiên lại có thêm một chút thân thiết. Chợt nhìn vào, Hồng Ba phủ cũng không có quá nhiều khác biệt so với bình thường, nhưng ngũ giác của Tống Dương cực kì tinh nhuệ, đi cùng nhị công tử xuyên qua Vương phủ, rất dễ dàng đã có thể phát giác ra: hộ vệ không ổn.

Hồng Ba vệ lúc trước, cho dù không động, không lắc, không nói chuyện, Tống Dương cũng có thể ngửi thấy một phần thiết huyết uy nghiêm từ trên người họ, hộ vệ bây giờ vẫn là lưng thẳng, mang đao, nhưng khí thế từ trong phát ra quả thật hoàn toàn không giống... hoặc có thể nói là hoàn toàn không có. Không cần hỏi, Hồng Ba vệ chân chính đều đã theo Vương gia cùng trở về tiền tuyến rồi, bây giờ phụ trách cảnh vệ Vương phủ chỉ là các thị vệ bình thường, làm sao mà so sánh được với các binh lính dũng mãnh kia.

Sau khi bái kiến các bề trên trong Vương phủ, tùy tiện ăn vài món ăn, lại cùng nhị công tử nói chuyện một phen, sắc trời đã tối, Tống Dương liền ngủ lại.

Nhưng mới vừa nằm xuống không lâu, bên ngoài bỗng truyền đến một chuỗi những tiếng bước chân hỗn độn, Tống Dương trước giờ đều rất tỉnh ngủ, lập tức tỉnh dậy, đồng thời cũng nghe được rõ ràng, những tiếng bước chân đó đang tiến thẳng về phòng của mình, lúc này liền đứng dậy mở cửa phòng, dưới ánh trăng, Hồ đại nhân bước chân vội vàng, đang cùng nhị công tử chạy tới.

Mới chia tay không lâu, bây giờ lại tìm đến tận cửa, Tống Dương cho dù có ngu ngốc hơn cũng biết được, sợ là đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Quả nhiên, vừa thấy Tống Dương, Hồ đại nhân mở miệng ra nói ngay:

- Tiền tuyến truyền báo, Khổ Thủy quan thất thủ.

Tống Dương kinh hãi:

- Sao lại như vậy?

Lúc tối, Hồ đại nhân mới nói, mỗi ngày Vương gia đều truyền về báo cáo chiến sự, phía trước đánh tuy khó khăn nhưng tạm thời vẫn còn có thể giữ được, khó có ai có thể nghĩ đến rằng mới qua có hai ba canh giờ, tin dữ liền từ trên trời giáng xuống!

Hồ đại nhân nặng nề lắc đầu:

- Thư do chim đưa tới dính máu, câu chữ không rõ ràng, tình hình cụ thể còn chưa biết, chỉ biết Thổ Phiên phá tan hùng quan nhà ta rồi.

Tổng Dương lại hỏi:

- Vương gia đâu?

Lần này là nhĩ công tử lắc đầu, trầm giọng trả lời bốn chữ:

- Chưa có tin tức.

Dù không bằng Nhâm Sơ Dung, nhưng nhĩ công tử cũng là nhân vật lợi hại, nghe được tin dữ kinh thiên động địa thế này, hơn nữa phụ vương tung tích không rõ, sống chết chưa biết, hẳn vẫn có thể giữ được bình tĩnh, thật đúng là khó có thể có được.

Khổ Thủy quan thất thủ, rốt cuộc là lui hay là bị bại hoặc là bị Phiên tử tàn sát hàng loạt? Trần Tây Vương là đã thoát hay vẫn còn kẹt lại trong loạn quân, hoặc là kẻ thất thủ đã bị bắt hay thậm chí bị giết rồi? Tất cả sự tình đều không biết được.

Mà càng đáng lo lắng hơn là, ‘ngàn năm trước’ thông tin lạc hậu, nếu bức thư kia là thật thì Khổ Thủy quan đâu phải đêm nay bị phá, từ mấy ngày trước Phiên tử sớm đã vượt quan rồi.

Hồ đại nhân nói rất nhanh:

- Không rồi để nói nhiều với ngài, ta đã triệu tập quần thần lên triều bàn chuyện.

Tổng Dương đáp:

- Vậy ta cũng đi đây, Bồ Đào ngài yên tâm.

Tiền tuyến bị phá, phụ vương mất tích, tâm trạng của người nhà không nghĩ cũng biết, hơn nữa nói không chừng không lâu sau, lửa chiến sẽ cháy đến Yến Tử Bình, Tổng Dương sao còn có thể ở lại kinh thành.

Hồ đại nhân là trên đường lên triều mà ghé qua gặp Tổng Dương, chuyện đánh trận vốn ông cũng không cần nói với Tổng Dương, ít nhất là không cần đích thân đến nói, tùy tiện phái một người truyền lời là được, ông phải đích thân đến gặp mặt thế này chính là vì muốn được Tổng Dương xác nhận lại năm chữ sau đó: Bồ Đào ngài yên tâm.

Hồ đại nhân không tiếp tục trì hoãn, gật gật đầu với Tổng Dương, quay người đi ngay; nhĩ công tử cũng phải lên triều, tranh thủ thời gian nói với hắn:

- Tìm kiếm phụ vương và chiến sự phía trước không cần mọi người lo lắng, nhưng hai muội muội...

Không đợi anh ta nói xong, Tổng Dương đã gật gật đầu, nỗ lực nở ra một nụ cười:

- Hai nàng nhất định sẽ còn sống lâu hơn ta.

Nhâm nhĩ công tử cười một cái, đưa tay vỗ mạnh bả vai Tổng Dương, quay người cùng Hồ đại nhân rời đi. Tổng Dương cũng không trì hoãn thêm, nói lại với đám đồng bạn La Quan, lập tức rời kinh, ngày đêm chạy nhanh về phong ấp.

Đi đường vội vàng hoàn toàn không quan tâm gì khác, không tiết kiệm thể lực, không để ý đến ánh mắt kinh hãi của người qua đường, tất nhiên cũng không có tâm tư mà quan tâm đến vật vốn chuẩn bị làm ‘vật cát tường’ nữa, mấy ngày sau, người có thể theo kịp Tổng Dương thì chỉ có đại tông sư La Quan mà thôi.

Suốt dọc đường này cũng có thể xem là bình an vô sự, vừa mới đến biên giới của phong ấp đã thấy Tiểu Bộ, Sơ Dung và đám nhân vật quan trọng trong nhà đang từ xa chạy đến đón.

Một phen sinh ly tử biệt, chỉ tiếc là tâm trạng trùng phùng vốn chỉ cần nghĩ đến liền sẽ cảm thấy mừng phát điên, nay lại bị ức chế bởi tin dữ chết chóc từ tiền tuyến truyền đến, hai nàng đều đã tiêu tụy đi nhiều, tỉ muội đều như nhau, lúc nhìn thấy Tổng Dương trong lòng chỉ muốn khóc to một trận nhưng vẫn cố gắng nở cười.

Tổng Dương bước nhanh lên trước, còn chưa kịp lên tiếng thì một con ngựa từ phong ấp chạy nhanh tới, Hưu phủ lại vừa mới nhận được truyền báo quân tình từ tiền phương, sự tình quan trọng nên không dám trì hoãn mà đưa tới trình báo ngay cho quận chúa.

Nhâm Sơ Dung nhận lấy tước thư, nhìn qua loa một cái, cúi đầu khe khẽ thở dài một hơi rồi đưa qua cho Tống Dương... Đúng là quân tình vô cùng quan trọng, với Nam Lý bây giờ mà nói, tin dữ mà tước thư truyền báo này, thậm chí còn quan trọng hơn cả việc Trần Tây Vương mất tích, Khổ Thủy quan thất thủ, tin dữ này chính là: Hồng Khẩu thất thủ, bảy vạn binh lính tiếp viện tiền tuyến đều bại vong, chủ tướng Cốc Ứng Xuân chết trận.

Không trách Cốc Ứng Xuân được.

Lúc quân mã của ông bị nước lũ cản đường, khó có thể tiến lên nữa thì nhận được truyền báo từ tiền phương, được biết tiền phương Khổ Thủy quan bị binh lính Thổ Phiên công phá, lúc đó Cốc Ứng Xuân chỉ có hai lựa chọn: một là cứ như vậy mà rút đại quân về, trở về kinh sư hay tiến vào đóng giữ ở thành trì lân cận; hai là mạo hiểm tiến về phía tây, chạy nhanh đến hùng quan thứ hai là Hồng Khẩu trước khi người Thổ Phiên tiến đến, tạo thành phòng tuyến mới cho quốc gia để chống cự với Phiên binh.

Có lẽ là trong lòng có suy nghĩ báo thù cho thầy của mình, Cốc Ứng Xuân không đợi mệnh lệnh từ kinh sư, ông đã chọn cách thứ hai, dùng biện pháp tiến nhanh, chỉ huy toàn quân vượt qua nước lũ, chạy gấp đến Hồng Khẩu. Khi Khổ Thủy quan không còn, Hồng Khẩu chính là bức tường chắn quan trọng nhất của biên cương phía tây, cách làm của Cốc Ứng Xuân không có gì để trách cả. Nếu ông thật sự rút quân trở về, đó mới chính là không làm tròn trách nhiệm với quốc gia.

Thế của Thổ Phiên từ tây hướng về đông, không thể lao thẳng tới Hồng Khẩu ngay, Cốc Ứng Xuân từ đông hướng về tây, chạy nhanh đến hùng quan.

Thứ mà hai bên đấu với nhau chính là tốc độ, nếu Phiên binh tiến công vào Hồng Khẩu trước Cốc Ứng Xuân thì Nam Lý nguy ngập; nếu ngược lại, bảy vạn hùng binh kịp đến tiếp viện cho hùng quan trước khi Thổ Phiên đến thì ít nhất có thể chống đỡ với kẻ thù một lúc, tạm thời ổn định đại cục.

So sánh tương quan thì lộ trình của người Thổ Phiên xa hơn, nhưng trên đường đi của Cốc Ứng Xuân có nước lũ ngăn trở, càng thêm gian nan khó đi, mà ngoài điều này ra, Cốc Ứng Xuân còn có hai điều không nghĩ tới: không nghĩ tới người Thổ Phiên lại tiến lên trước nhanh đến vậy, thành trì trên đường gần như đều không thể cản trở bọn chúng được một lát; không nghĩ tới tướng giữ Hồng Khẩu ngay trước đại chiến lại đột ngột nhiễm bệnh hiểm nghèo, ngã quỵ trong lúc tuần binh ở đầu thành rồi không thể đứng dậy được nữa.

Cuối cùng vẫn là người Thổ Phiên nhanh hơn một bước, khi Cốc Ứng Xuân thống lĩnh đại quân đến trước Hồng Khẩu thành, trên thành đã pháp phối cờ của Thổ Phiên.

Hồng Khẩu tuyệt đối không thể để mất được, nếu không, với thế đánh một mạch tiến tới của Thổ Phiên, hậu phương càng không có cách nào chống đỡ, không còn cách nào khác, Cốc Ứng Xuân truyền lệnh cường công xuống dưới, chỉ mong có thể đoạt trở lại trọng trấn.

Không phải là không có cơ hội, người Thổ Phiên cũng chỉ mới dựng nên trạm quân, mới vừa tiến công Hồng Khẩu không lâu, vẫn chưa vững vàng. Nếu quân đội trong tay Cốc Ứng Xuân vẫn là tình trạng lúc khởi hành, trận này ông thật sự có thể đánh thắng. Tiếc là đại quân vượt qua nước lũ đã tổn thất không ít, toàn lực hành quân, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi... Một trận chiến vô cùng khốc liệt, thành trì mấy lần đổi chủ, đánh đến sau cùng, Phiên tử trong thành chỉ còn mấy ngàn tàn binh, mà bên Nam Lý, Cốc Ứng Xuân chết trận, quân đội thương vong nghiêm trọng, biết rõ chỉ cần tổ chức thêm một thể tấn công là có thể triệt để tiêu diệt đám Phiên cẩu, nhưng thật sự không còn lực để tính nữa rồi.

Khổ Thủy thất thủ, Hồng Khẩu mất rồi, Trần Tây Vương tung tích không rõ, Cốc Ứng Xuân hi sinh vì nước, thống soái tây cương hỗn loạn, không còn phòng ngự, cửa lớn của Nam Lý rộng mở.

Vong quốc diệt chủng, tuyệt đối không phải là chuyện nói chơi.

Trương gia đại thiếu

340. Chương 99: Đánh Chó

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 99: Đánh chó

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tổng Dương trở về, đối với phong ấp mà nói vốn là một việc vui rất lớn, nhưng vì chiến sự tây tuyến bất lợi nên lúc này, không ai có thể cười nổi.

Các nhân vật quan trọng trong phong ấp đều theo công chúa, quận chúa cùng đến đón Tổng Dương, Cố Chiêu Quân, đám Thi Tiêu Hiểu cũng ở trong đó, trận trước, họ và Tổng Dương gặp nhau trên đồng hoang, cùng đi xuyên qua chiến trường để tiến vào cảnh nội Hồi Hột, lại chọn đường đi Thổ Phiên trở về Nam Lý, vận may cũng họ không tệ, gần như là vừa mới bước chân vào cảnh nội Nam Lý thì Thổ Phiên liền hưng binh đến xâm phạm.

Nhưng Vân Đỉnh Lạt Ma và Vô Ngư sư thái thì không may mắn như vậy.

Hai người họ đã bỏ lỡ đại lễ thất tuần của Đại Lạt Ma Bác Kết, do mọi người đều là đệ tử của phật gia nên Vô Ngư và Vân Đỉnh tự cảm thấy mình đã thất lễ trước, liền dự định trong hành trình trở về sẽ đi gặp Bác Kết để tỏ ý xin lỗi. Không ngờ sau khi tiến lên cao nguyên, nghe nói Đại Lạt Ma chết bất đắc kỳ tử, mà việc Mật Tông Chân tuyến linh đồng chuyển thế cũng là một hàng lễ quan trọng trong Phật môn, hai người xuất gia vừa khéo gặp dịp này thì không có lý do nào để không đi xem, vì vậy hai người họ cùng đám Cố Chiêu Quân chia tay giữa đường, chạy đến nơi dành cho khách của Thánh thành, sau đó thì không cần nói nữa, cho đến giờ vẫn chưa có tin tức gì của hai người họ.

Nhưng với tâm tư của Vô Ngư và thân thủ của Vân Đỉnh, cũng không cần mọi người quá lo lắng.

Ngoài ra, chính là chủ tướng Thiền Dạ Xoa Trịnh Chuyển cũng không ở đây, nên do huynh đệ đồng bào của ông, Trịnh Kỷ, đến đón thay... Trịnh Chuyển đang ở Thổ Phiên chưa về.

Tám ngàn Thiền Dạ Xoa tiến lên cao nguyên, đội tinh binh này sau khi tiến sâu vào cảnh nội của địch thì mất đi liên lạc với hậu phương, không ai biết họ đã đi đâu, đang làm gì, khi đám Cố Chiêu Quân lui đến Hồi Hột, cố ý truyền thư về Yên Tử Bình để hỏi, bây giờ Tổng Dương đã được xác định là bình yên vô sự rồi thì có phải là nên triệu Thiền Dạ Xoa về hay không.

Nhâm Sơ Dung một là không biết có nên gọi họ về hay không, dù rằng Tổng Dương không sao, dù là lúc đó Thổ Phiên vẫn chưa tuyên chiến với Nam Lý, nhưng đối với Nam Lý, đối với Hồi Hột mà nói, Thổ Phiên trước sau vẫn là kẻ địch, để lại đội tinh binh này ở phía sau kẻ địch, sau này nói không chừng sẽ có ích lợi; điều thứ hai là Nhâm Sơ Dung cũng không xác định được có thể triệu họ về được không, lúc trước khi xuất binh, Thiền Dạ Xoa đã nói rõ ràng với Hoàng đế rằng tướng ở bên ngoài, không chịu lệnh vua, Trịnh Chuyển cam đoan sẽ trung thành với Đại Hồng Hoàng đế nhưng về chiến thuật cụ thể, họ độc lập chỉ huy; điều thứ ba nữa là Nhâm Sơ Dung rõ ràng cũng không biết nên thông tin liên lạc với Thiền Dạ Xoa như thế nào.

Cho nên Nhâm Sơ Dung hồi thư cho Cố Chiêu Quân với đại ý là: nếu có biện pháp liên lạc với họ, thì đem tin tức Thường Xuân Hầu vẫn còn sống báo cho họ biết, về phần họ có chịu về hay không, toàn bộ đều để Trịnh Chuyển tự quyết định đi.

Cố Chiêu Quân nếu đã dám hỏi quận chúa, tất nhiên trước đó đã cùng đồng bạn bàn bạc ra biện pháp để tìm kiếm Thiền Dạ Xoa, đợi sau khi họ tiến vào Thổ Phiên, Vân Đỉnh Lạt Ma liền mở đàn giảng pháp, đồng thời bói toán để kì cầu cho vận mệnh đất nước.

Mật tông vô số lưu phái lớn nhỏ, không ít tông phái đều có thuật bói toán, trong đó Vực tông mà Vân Đỉnh theo là có thuật bói toán nổi danh nhất, sau khi Vân Đỉnh Lạt Ma mở đàn, cuối cùng cầu ra tám chữ: Thiên Ma về tổ, Dạ Xoa tùy duyên.

Vì đất nước mà cầu nguyện hỏi phúc là chuyện nghiêm túc, tám chữ bói toán của Vân Đỉnh quang minh chính đại mà truyền khắp các chùa miếu lớn trên cao nguyên, không qua bao lâu, Thổ Phiên gần như ai ai

cũng biết. Về phần tám chữ có ý nghĩa gì thì chính là cơ phong của Phật gia, người có nhân thì thấy nhân, người có trí thì thấy trí, tùy mọi người nghĩ thế nào thì nghĩ, Vân Đình sẽ không giải thích gì cả, dù sao chỉ cần Thiền Dạ Xoa có thể xem hiểu là được rồi.

Biết lời bói toán đến từ miệng Vân Đình, trong đó lại nhắc đến Dạ Xoa, chỉ cần Trịnh Chuyển có thể nghe được tám chữ này, thì sao mà không nghĩ ra được ý nghĩa trong đó, Thiền Ma tức là yêu tinh, yêu tinh chính là Thường Xuân Hầu Tổng Dương, tiểu tử này không sao rồi, Dạ Xoa muốn làm gì cũng được.

Biện pháp mà bọn họ nghĩ ra quả nhiên dùng tốt, đám Cổ Chiêu Quân còn chưa trở về thì Thiền Dạ Xoa đã vui vẻ từ trên cao nguyên len lén chạy về Nam Lý, trở về Yên Tử Bình.

Nhưng không phải tất cả Thiền Dạ Xoa đều trở về, chủ tướng Trịnh Chuyển và một ngàn tinh binh đã ở lại Thổ Phiên, tinh binh còn lại do Trịnh Kỷ thống lĩnh trở về Nam Lý.

Thiền Dạ Xoa lén vào Thổ Phiên vốn là để làm loạn, trong khoảng thời gian này Thổ Phiên loạn thì đủ loạn rồi, nhưng không hề liên quan gì đến họ, ít nhất theo như Nhâm Sơ Dung biết, họ hoàn toàn không có làm gì cả, mà sau khi Trịnh Kỷ trở về, về việc Thiền Dạ Xoa trước đó đã làm gì, Trịnh Chuyển và một ngàn tinh nhuệ ở lại chuẩn bị tiếp tục làm gì, gã đều tuyệt đối không nhắc đến, lúc báo cáo với Lý Đại cũng chỉ là một câu ‘sự tình thuận lợi, xin bệ hạ yên tâm’.

Phong Long bị gã làm cho bật cười, đang muốn hỏi tiếp ‘cái gì thuận lợi, các người đều làm gì rồi’, đột nhiên nghĩ ra điều gì... nghe ra trong lời của Trịnh Kỷ còn có ý nữa, dường như việc mà Thiền Dạ Xoa họ lên cao nguyên làm, thân là người kế thừa trong Đại Hồng Hoàng tất hẳn là phải biết, đến đây Phong Long liền không dám hỏi tiếp nữa.

Không hỏi thì không hỏi vậy, lửa chiến thổi quét biên cương phía tây, toàn bộ Nam Lý mưa gió bập bênh, vào lúc thế này, có chủ lực của Thiền Dạ Xoa ở bên cạnh, cuối cùng cũng khiến lòng người yên tâm một chút.

Cổ làm vẻ mặt vui vẻ, mọi người nói cười, vây quanh Tổng Dương rồi cùng trở về trung tâm phong ấp, giống như những lần về nhà trước, Tổng Dương không trì hoãn quá lâu trong phủ, rửa mặt thay quần áo xong liền đến tiểu trấn, cười ha hả chào hỏi bà con ở tiểu trấn, lúc nào cũng có thể dừng bước nói chuyện một tràng, rồi lại đến thăm viếng Trần Phấn, cuối cùng hẳn trở về nhà cũ, dẫn theo Tiểu Bộ, Sơ Dung, dâng hương trước linh cửu của Vũ thái y, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện.

Sau đó, Nhâm Sơ Dung mỉm cười nói với Tổng Dương:

- Nghỉ ngơi một lát đi, để Tiểu Bộ ở lại cùng chàng, thiếp còn có việc phải làm nên về phủ trước đây, đợi lúc cơm tối lại đến gọi hai người.

Nói xong, Nhâm Sơ Dung định xoay người bước đi, không ngờ Tiểu Bộ bất ngờ giữ lấy cổ tay nàng:

- Đừng đi.

Nhâm Sơ Dung cười cười:

- Thật sự có việc, rất bận đó.

Tiểu Bộ không biết nên nói lại nàng thế nào, chỉ kiên định lắc đầu, không cho tỉ tỉ đi bây giờ, sau đó lại quay đầu nhìn Tổng Dương, ý muốn hẳn nói lời giữ lại, Tổng Dương bước lên trước:

- Có việc gì cũng thư giãn một chút đi, không phải ngày hôm nay.

Nói xong, hẳn kéo hai người một trái một phải ngồi xuống.

Nhâm Sơ Dung không nói được gì cả. Thậm chí nàng còn không biết mình đã làm thế nào mà bước lên được mấy bước được, làm thế nào mà đã ngồi bên cạnh Tổng Dương rồi, dù rằng danh phận sớm đã được định rồi, dù rằng nàng đã giúp Tổng Dương làm rất nhiều việc, dù rằng tâm ý của nàng thì hẳn sớm đã biết rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bị hắn nắm lấy tay như vậy.

Chính nhờ vậy, Nhâm Sơ Dung mới biết, tay của Tổng Dương rất cứng, rất khô ráp, nhưng cũng rất dịu dàng, ấm áp, thậm chí khiến nàng cảm thấy tay của mình đã bị hòa tan mất rồi.

Tiểu Bộ, Sơ Dung đều ở lại. Nhưng... ba người, thật ngại quá.

Nhất thời không ai biết nên nói gì, nhà lớn trở nên vô cùng yên tĩnh, nhưng qua một lúc sau, Tống Dương bỗng nhiên lộ ra một nụ cười.

Trong nhà thật sự quá yên lặng, vì vậy mà lúc nụ cười kia nở ra tuy chỉ là một động tĩnh nhỏ, gần như không thể gọi là ‘âm thanh’, nhưng lập tức được hai người còn lại nhận thấy, tiếp theo đó hai nàng cũng cười rồi lại yên tĩnh như trước, bầu không khí ngại ngùng đã bị cái cười nơi khóe miệng hai nàng đuổi đến tận chín tầng mây rồi.

Một trận sinh ly tử biệt, hai phần tưởng niệm đau khổ, còn có quốc nạn, gia nạn đột ngột giáng lâm, mỗi người đều có một bụng toan những lời cần nói nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào, cho đến lúc này thì họ mới giật mình phát giác, thật sự không cần nói nhiều nữa, không cần đến một chữ.

Chỉ vì một khắc an bình này, toàn bộ lo lắng và uất ức khiến nhật nguyệt mất cả ánh sáng, khiến trời đất âm u tăm tối trong những ngày tháng trước đó, không ngờ đều đã trở nên không còn đáng kể nữa. Mà sau này, trong tương lai, chẳng sợ lại phải vượt lửa sang sông, chẳng sợ lại phải dùng nước ba sông năm hồ gột rửa thế giới, có lẽ cũng chỉ là để tìm lại giây phút bình an này thôi.

Hôm qua thuộc về cát bụi, ngày mai tốt xấu chưa biết, nếu đã như vậy, bây giờ cứ hưởng thụ đi.

Sự an bình ngắn ngủi trong giây lát.

Sự an bình chưa thể kéo dài quá lâu.

Bỗng nhiên một tràng tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, mấy con chó lười đang nằm phơi nắng ngoài sân đều cảnh giác ngẩng đầu dậy... Tiểu Bồ Đào đến rồi.

Trong phong ấp, không ít người đều muốn đến tìm Tống Dương, đều có việc quan trọng, nhưng họ đều hiểu Tống Dương vừa trở về, lúc này người yêu đoàn tụ, thậm chí đến lão thái bà Mộc Ân cũng kiên nhẫn tâm tư, không đi quấy rầy, nhưng Bồ Đào vẫn còn là đứa trẻ, làm sao mà hiểu được thế này, thế là một mình chạy nhảy qua tiểu trấn đến tìm Tống Dương rồi.

Ai ngờ nó lại là người ‘không chuyện kiếm chuyện’ nhất, Bồ Đào chỉ là cảm thấy, mang danh thầy thì cũng là thầy, thầy đi xa trở về, làm học trò nhất định phải một mình đến chào hỏi, cúi đầu chào thầy vài cái.

Bồ Đào chính là đến để cúi đầu chào thầy, đứa trẻ tuy còn nhỏ nhưng cũng rất coi trọng lễ nghi.

Tiểu Bộ bĩu môi, Sơ Dung cắn răng, bất lực vô cùng nhưng làm sao có thể thật sự trách Tiểu Bồ Đào được, Tống Dương thì cười ha hả nhận lấy sự thi lễ của đứa nhóc, đồng thời lại nghĩ đến điều gì, từ trong túi lấy ra một chuỗi ngọc, tự tay đeo vào cổ tay nó:

- Thứ này hẳn là ý may mắn, xem như là tâm ý của ta.

Lấy được từ phần mộ người Hán nơi đồng hoang, chuỗi ngọc giống hệt như chuỗi Tống Dương đang đeo trên tay, Tống Dương tặng cho Tiểu Bồ Đào.

Bồ Đào quay người quỳ xuống, lại muốn dập đầu, lần này bị Tống Dương bắt nó đứng dậy ngay, cười nói:

- Người thật đúng là đa lễ người không trách.

Cậu nhóc làm như thật:

- Không dập đầu không được, thầy đem vật hộ thân của chính mình tặng cho con... A?

Chuỗi ngọc Tô Hàng tặng cho Tống Dương, vẫn luôn được hắn đeo ở cổ tay, người bên cạnh hắn gần như đều từng thấy, Bồ Đào còn tưởng là cùng một chuỗi, nhưng lời còn chưa nói hết Tống Dương đã kéo tay áo lên, lộ ra chuỗi vòng của mình, Bồ Đào lúc này mới biết thì ra là hai chuỗi ngọc khác nhau.

Chuyện chém giết, trốn chạy sau nhất phẩm lỗi, vào núi sâu thăm viếng Thiên Dạ Xoa, ngoài ra còn đến thiên viện khổ chiến với đệ tử Quốc sư, cộng thêm lần này, một chuỗi các phong ba trên đường đi sứ đến Hôi Hột, từ sau khi đeo chuỗi ngọc mà Tô Hàng tặng cho hắn, Tống Dương trải qua vô số nguy hiểm, không đếm được bao nhiêu lần lâm vào nguy cơ, cuối cùng đều gặp dữ hóa lành; lại nhìn những người Hán trên đồng hoang, cho dù mưu đồ của họ có thành công hay không nhưng ít nhất cũng được sống bình an đến

cưỡi đời, hai chuỗi ngọc tuy lai lịch không rõ nhưng có lẽ thật sự có chút linh nghiệm trong việc hộ thân cầu phúc.

Bây giờ, Tống Dương đem nó tặng cho Tiểu Bò Đào, ý chúc phúc không cần nói cũng biết.

Về phần tại sao không đem tặng cho Tiểu Bộ, Sơ Dung hay là Búp bê sứ, cách nghĩ của Tống Dương đơn giản đến mức có chút cuồng vọng: các nàng đã có hấn.

Tiểu Bò Đào vung vẩy cánh tay, vui vẻ hứng khởi đi rồi, bên ngoài bỗng nhiên lại truyền đến một trận hỗn loạn. Tống Dương nhíu mày một cái, Tiểu Bộ và Sơ Dung cũng không biết chuyện gì, cho nên ba người đứng dậy bước ra khỏi nhà.

Đi đến trên trấn, chỉ thấy một đám lớn ‘người không phận sự’, người người chau mày, vẻ mặt ưu phiền, tập trung thành đội nhóm, đi ra phía ngoài, nhìn thấy nhóm Thường Xuân Hầu, công chúa, quận chúa, bọn họ vội vàng cúi người thi lễ.

Họ không phải binh lính, càng không phải cư dân ở tiểu trấn, đều là những người Nam Lý bình thường, có từ già đến trẻ, tuổi tác không giống nhau, trang phục trang sức đang mặc cũng không giống nhau, vừa có áo vải bình dân, cũng có gấm vóc phú quý.

Rất nhanh Tống Dương đã làm rõ tình huống, những người này đều là tín đồ Phật gia, sau khi khai chiến, từ bốn phương tám hướng hội tụ đến đất Diệu Hương Cát Tường, cầu nguyện bình an, Phật phúc phù hộ, chính là mới vừa nãy, không biết ai đem tin tức Hồng Khẩu thất thủ, Cốc Ứng Xuân bại trận tiết lộ ra ngoài, đám người lập tức trở nên khủng hoảng, phía tây không có lá chắn nữa, Yến Tử Bình rất nhanh sẽ trở thành nơi nguy hiểm, mọi người lại bắt đầu chạy nạn khắp nơi, chuẩn bị tiến về phương nam.

Các tín đồ Phật gia đi ngang tiểu trấn, nên mới dẫn đến sự hỗn loạn, cũng may các tăng lữ đang ở đất Cát Tường có nề nếp, loạn thì có hơi loạn một chút, nhưng cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì.

Dương nhiên không phải tất cả mọi người đều muốn trốn chạy, tín đồ chân thành thật sự sẽ không dao động vì chiến sự nơi tiền tuyến, vẫn toàn tâm lễ Phật như trước.

Tống Dương nhìn một lúc lâu, hít một hơi thật sâu, đứng thẳng lưng lên nói với Nhâm Sơ Dung:

- Lúc cơm tối, mời Phong Long và Trịnh Kỷ, A Lý Hán, Mộc Ân, Kim Mã đại bá, còn có... Lưu Nhị ca.

Sáu người, phân biệt là thủ lĩnh của Thiên Dạ Xoa, Hồi Cốt vệ, Sơn Khê Tú, Thạch Đầu Lão còn có Lưu gia quân, danh sách mà Tống Dương nêu ra đại diện cho toàn bộ vũ trang trong phong ấp.

Nhâm Sơ Dung nghe vậy liền sửng sốt:

- Chàng muốn thế nào?

- Đánh.

Một chữ, Tống Dương nói ra nhẹ như gió, nhạt như mây, đồng thời trên mặt cũng làm một bộ dạng thần nhiên, trong lòng cảm thấy thật tốt, tốt đến mức không cách nào nói được nữa.

Tiểu Bộ và Sơ Dung nhìn nhau một cái, trên mặt hai nàng đều để lộ sự kích động, âm thanh của Tiểu Bộ thậm chí còn có chút run rẩy nhẹ nhẹ:

- Đánh thế nào?

- Chưa nghĩ xong.

Tống Dương cố gắng duy trì sự thần nhiên của mình, tiếc rằng thiếu kiên nhẫn thì không thể làm ra vẻ cao nhân được rồi.

Nói xong, tự mình Tống Dương cũng bật cười:

- Dù sao cứ đánh là được rồi!

Nếu không tính Thái Thần điều, toàn bộ vũ trang trong phong ấp cộng lại với nhau còn chưa tới một vạn người, không phải là không thể đánh, mà là nếu có chút không cẩn thận thì sẽ toàn quân đều bị tiêu diệt,

thực lực mà muôn vàn khó khăn để xây dựng chỉ trong nháy mắt sẽ hóa thành hư ảo, Nhâm Sơ Dung cũng hít vào một hơi sâu:

- Chàng có cần suy nghĩ kĩ hơn không, trận này không phải là tiêu diệt hay đối phó với bọn cướp, mà là đánh nhau giữa hai nước, Thổ Phiên...

- Không đánh không được, không thể không đánh!

Tổng Dương đã nghĩ rất kĩ từ trước rồi.

Hai lá chắn đều bị phá tan, Nam Lý ngàn cân treo sợi tóc, ở kiếp này, Tổng Dương vẫn luôn cho mình là người Nam Lý, Yên Tử Bình chính là cố hương của hắn, trách nhiệm bảo vệ quốc gia không thể trốn tránh được.

Đợi đến khi Thổ Phiên chiếm Nam Lý rồi, sợ là sẽ lập tức quay đầu sang tấn công Hồi Hột, Nhật Xuất Đông Phương vì báo thù cho hắn mới đi tiến công thảo nguyên, bây giờ Tổng Dương nhất định phải thay nghĩa huynh giữ chặt đám chó dữ trên cao nguyên;

Thiên hạ đều biết, Yên Tử Bình và Trấn Tây Vương có chung một kẻ thù, hơn nữa trong phong ấp lại có đất Diêu Hương Cát Tường, là nơi nương tựa tinh thần của Phật đồ Nam Lý, cho dù hắn không đánh, Phiên binh sẽ bỏ qua nơi này mà không để ý đến sao? Huống chi, đệ nhất cao thủ của Thổ Phiên chết dưới đao của Tổng Dương, cả hai vốn đã là kẻ thù của nhau rồi;

Thổ Phiên công kích Nam Lý, trong đó ít nhiều cũng có ẩn chứa mưu đồ của Yên Đĩnh, việc mà kẻ thù muốn làm thì Tổng Dương sẽ đi cản, hoàn toàn không có gì đáng để nói nữa;

Mà điều mấu chốt nhất là Thổ Phiên đánh tan tây tuyến cũng chính là làm trọng thương Hồng Ba phủ, làm bị thương Hồng Ba phủ chính là làm tổn thương Tiểu Bộ và Sơ Dung, sau khi Vưu thái y ra đi, hai nàng là người tốt với hắn nhất ở trên đời này. Vứt bỏ tất cả các lý do trước đó, chỉ bằng nguyên nhân này cũng đủ để Tổng Dương chen chân vào chuyện của Thổ Phiên rồi.

Là thắng hay thua, Tổng Dương không nghĩ quá nhiều, điều có thể khẳng định chỉ là: nhất định phải đánh, đánh chó.

Vào lúc này, lão thái bà Mộc Ân không biết từ đâu xuất hiện, đến bên cạnh Tổng Dương, vẫn là câu hỏi đó:

- Tổng Dương, ta hỏi ngươi, ngươi rút cuộc là vốn không hề chết hay là chết rồi mà sống lại?

Trương gia đại thiếu

341. Chương 100: Tiền Tuyến

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 100: Tiền tuyến

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nếu vốn không chết thì vận rủi vẫn như cũ, mà nếu chết đi sống lại thì liền phá trừ lời nguyền, Hồ Phách hiểu nhiều về Sơn Khê Man, Tổng Dương đã biết ý của Hồ Phách khi khiến mình ‘xuống mồ bình an’, tất nhiên cũng hiểu vì sao Mộc Ân coi trọng việc này, cần phải hỏi cho rõ ràng.

Lần này, Tổng Dương không khách khí, nhưng cũng không khoa trương, chỉ là nói thẳng nói thật:

- Bản thân ta chính là đại phu, vì vậy hiểu rất rõ ràng, chỉ dựa trên thể xác này mà nói, chết rồi thì là chết rồi, không thể nào có đạo lý sống trở lại được, nhưng cần phải nói rõ là lúc ta chết trên đồng hoang, không có ý thức, không có tri giác; sau khi tỉnh lại không có kí ức, hoàn toàn không biết đang ở đâu, càng không

nhớ ra mình từ đâu đến, rốt cuộc là ai, sau đó ta lại tìm thấy đồng bạn, khôi phục kí ức cho đến bây giờ về tới nhà, thật sự giống như đã qua một kiếp khác, thật sự cảm thấy ta chết đi sống lại một lần rồi.

Nói xong, Tống Dương thở ra một hơi dài, giọng điệu cũng trầm tĩnh lại:

- Sự tình chính là như vậy, ta là vốn không hề chết, hay là đang sống kiếp khác, bà cứ quyết định là được rồi.

Lão thái bà cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, đưa mắt lên nhìn hấn:

- Vậy người rốt cuộc là không chết hay là chết rồi sống lại?

Tống Dương thật sự không còn cách nào giao lưu với Man tử trong núi nữa, liền nắm lấy tay hai người vợ rồi đi mất.

Đêm đó, Hầu phủ tổ chức dạ yến, Nhâm Sơ Dung không chỉ triệu đến các thủ lĩnh vũ trang trong phong ấp, mà còn mời đến cả Cố Chiêu Quân, Thi Tiêu Hiểu thậm chí cả thợ rèn, người mù, người lùn, tất cả những nhân vật có thể nhắc đến tên đều mời đến cả, khi được biết Tống Dương chuẩn bị xuất binh đối kháng với Thổ Phiên, Phong Long Hoàng đến phản ứng mạnh nhất, ‘bạch’ một tiếng đã làm rơi đôi đũa trên tay xuống đất, cười lớn rồi nói ra ba chữ ‘tốt’.

Năm đó, trong cung Nam Lý ở Phượng Hoàng thành, vị Hoàng đế nhỏ mọn kia, tật xấu cứ mỗi lần tức giận hay vui vẻ liền làm rơi đũa vẫn chưa sửa được. Trong toàn bộ phong ấp, người quan tâm đến Nam Lý nhất tất nhiên là Phong Long, lúc này hấn vui vẻ phần chần cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Trong phong ấp, vũ khí, lương thực đầy đủ, xuất binh hoàn toàn không có vấn đề, nhưng vẫn còn vô số việc chi tiết cần phải làm, trong khoảng thời gian sắp tới này, trong phong ấp một phen bận rộn... mười lăm ngày.

Từ lúc tin tức Hồng Khẩu thất thủ truyền đến cho tới nay đã nửa tháng trôi qua, Trấn Tây Vương vẫn không rõ tung tích. Triều đình vẫn đang điều động, tập kết viện quân mới. Phiên binh vẫn đang có thể không thể đỡ được, từ Hồng Khẩu chen chúc mà ra, như cơn sóng thần hướng về phía đông mà quét, tất cả thành trì Nam Lý dọc đường, không hề có một tòa thành nào có thể kiên trì quá hai ngày dưới sự tấn công dữ dội của quân Phiên.

Thổ Phiên bẻ gãy, nghiền nát, biên cương phía tây Nam Lý tan tác toàn diện.

Mỗi ngày đều có văn thư cấp báo từ tiền tuyến truyền vào Phượng Hoàng thành, nhưng còn không đợi thư hồi âm ‘đại quân tức tới, cố thủ đợi viện’ của triều đình truyền trở lại, tiền tuyến đã biến thành hậu phương rồi: hậu phương của kẻ địch.

...

Lúc hoàng hôn, Lưu Hậu tâm trạng không yên, đi qua đi lại trong sảnh, ngẫu nhiên đứng lại giây lát, cúi đầu trầm tư sau đó lại lắc đầu thở dài một tiếng, lại bắt đầu bước đi.

Một quân giáo Nam Lý đứng trước mặt ông, đợi rất lâu mà thấy ông vẫn không lên tiếng, quân giáo cuối cùng cũng không nén được nữa, giữ chặt nắm đấm nói:

- Phiên binh khí thế dữ dội, trong Đường Lô thành binh ít, tướng thiếu, khó mà cản nổi, nếu Thanh Dương vẫn không phái binh tiếp viện, đợi đến lúc đại quân Thổ Phiên đến, Đường Lô coi như tiêu rồi, mong đại nhân sớm ra quyết định.

Lưu Hậu chức quan Thái Thú, chủ chương Thanh Dương, năm đó Tống Dương tham gia tuyển hiền, cùng ông từng có chút kết giao, tính ra cũng có thể được xem là cố nhân của Tống Dương.

Đường Lô thành ở phía tây Thanh Dương, khoảng cách không đến năm ngày đường, nếu có thể bay lên trời mà nhìn xuống, hai tòa thành trì có thể xem như hàng xóm trên cùng một con đường, bây giờ trở thành một con châu chấu trên sợi dây thừng. Mười lăm ngày ngắn ngủi, sau khi người Thổ Phiên tấn công trọng trấn Hồng Khẩu, lại một hơi quét ngang nhiều đại doanh quanh mã, liền tiếp đánh tan bốn tòa thành trì, đang lúc thế tấn công dữ dội, thẳng hướng mà tới.

Quân giáo trong sảnh là do Đường Lô phái tới để cầu viện Thanh Dương.

Lưu đại nhân cuối cùng cũng cắn răng ra quyết định:

- Bổng quan đưa người một ngàn người, trở về Đường Lâu tiếp viện!

Về thất vọng bộc lộ trong lời nói, quân giáo Đường Lâu cố gắng giữ âm thanh bình tĩnh, chậm rãi một chút:

- Phiên quân nhân số tính bằng mười vạn, chỉ tiếp viện một ngàn người, thật sự là như muối bỏ biển.

Âm thanh của Lưu đại nhân trầm thấp, hơi có chút khan khan:

- Vậy thì một ngàn hai trăm người.

Quân giáo Đường Lâu vẫn không cam tâm, còn muốn lấy thêm ít viện quân, lắc đầu nói:

- Đại nhân mình giám...

Lần này, không đợi hắn nói hết, Lưu đại nhân đã không thể nén được nữa, bước nhanh chân hơn đến trước bàn, vung tay lên đập mạnh xuống một cái, phát ra một tiếng 'thình' rất lớn, tức giận mắg:

- Dưới tay lão tử tổng cộng chỉ có sáu ngàn binh lính, chia ra ngoài một ngàn hai đã là rút gân rút cốt đi rồi, còn muốn lấy người nữa, ta chuẩn bị ngựa cho người, người lên Phụng Hoàng thành mà lấy!

Không phải Lưu Hậu giữ binh tự vệ, không quan tâm đồng bào, thật sự là lực bất tòng tâm... Thanh Dương thành là phủ của một châu, bất kể là xây thành hay cảnh vệ cũng đều mạnh hơn một chút so với các thành trì khác trong cùng một châu, binh mã đóng giữ vốn không ít, hơn nữa hướng lên phía tây nam còn có một tòa đại doanh quy mô rất lớn, có thể tương trợ lẫn nhau với Thanh Dương, chỉ về phòng ngự mà nói, trong toàn bộ biên cương phía tây vẫn có thể xem là đứng nhất nhì.

Nhưng trận trước Khổ Thủy quan khai chiến, Vương gia vì chi viện tiền tuyến, từ mỗi khu vực phòng thủ của hậu phương tây cương mà điều động trọng binh tiếp viện Khổ Thủy, Thanh Dương chỉ giữ lại sáu ngàn cảnh vệ cơ bản nhất, số còn lại đều bị điều đi, về phần đại doanh binh mã ở tây nam Thanh Dương thì rõ ràng là đã nhổ trại, toàn bộ chạy ra tiền tuyến... Thanh Dương như vậy, tây cương nơi nào cũng như vậy, gần như đều bị vét sạch rồi, đây cũng là lý do quan trọng mà sau khi người Thổ Phiên đột phá hai hùmg quan thì đánh đâu thắng đó.

Trên tay Lưu Hậu bây giờ chỉ còn sáu ngàn người, miễn cưỡng chia ra hai phần mười cho Đường Lâu, thật sự có thể xem là hết lòng giúp đỡ rồi.

Nhìn thấy các cơ trên mặt Thái Thú đại nhân đều đang run lên, vắn vẹo, quân giáo Đường Lâu không dám đòi thêm viện quân nữa, cúi người thì lễ tạ ơn, Lưu Hậu cũng không phí lời nữa, sai người mang giấy bút đến, bắt đầu viết lệnh điều quân, nhưng mới chỉ viết được mấy chữ, bỗng nhiên ngoài cửa có quân sĩ đến bẩm, tiền phương lại có quân tình quan trọng truyền đến:

- Thái Thú Đường Lâu không đánh mà chạy, binh mã dưới trướng bỏ thành chạy tứ phía!

Lưu Hậu chỉ cảm thấy trong tai vang lên một tiếng ong, đầu óc căng ra như sắp nổ tung, một ngàn hai trăm viện quân đang sắp xuất phát, người Thổ Phiên còn chưa tới, không ngờ Đường Lâu lại tiêu rồi.

Đường Lâu không còn, Thanh Dương liền biến thành tiền tuyến rồi.

Lưu đại nhân mặc dù là võ quan nhưng ông chưa từng nghĩ đến việc lên tiền tuyến, nhưng lần này cũng không thể xem là ông lên tiền tuyến, chỉ có thể xem là tiền tuyến tìm đến ông thôi.

Bút lông bị hung hăng ném lên mặt bàn, Thái Thú và binh sĩ của thành trì phía trước đều chạy rồi, lệnh điều binh này tất nhiên cũng không cần tiếp tục viết nữa, Lưu Hậu ngẩng đầu lên, giận dữ trừng mắt nhìn quân giáo Đường Lâu một cái, người này sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên cũng là bị tin tức này làm cho ngáy người rồi.

Lưu Hậu hai tay nắm chặt, trong lòng vừa hận vừa tức vừa kinh vừa sợ, sau một lúc lâu mới hít vào một hơi thật sâu, lại mở miệng:

- Mao Thanh, ta hỏi người, Thái Thú nhà người không đánh mà chạy, còn người? Người cũng muốn chạy sao?

Quân giáo mà Đường Lâu phái tới tên là Mao Thanh, lúc tới hắn đã từng thông báo danh tính với Lưu Hậu, là để Lưu Hậu biết hắn tên gì.

Mao Thanh dùng sức lắc đầu:

- Thà chết không lui.

Lưu Hậu lại đập lên bàn, lớn tiếng nói:

- Nam nhi rất tốt, vốn nên như thế!

Vừa nói, ông lại cầm bút lên, đổi một tờ giấy mới, lại viết một bức thư mới, nhưng lần này không còn là công văn điều binh nữa, sau khi viết xong, Lưu Hậu đưa thư đến tay Mao Thanh:

- Thái Thú chạy rồi, chắc cũng còn có một ít tướng sĩ trung dũng ở lại, mà thực lực Phiên binh quá lớn, trong thành không chủ, trận này họ không cách nào đánh, bổn quan nhờ người nhanh chóng trở về Đường Lâu, thu nạp tướng sĩ Nam Lý trên đường, dẫn họ nhập vào Thanh Dương, ngày sau trong thành Thanh Dương, chúng ta cùng sống vai chống lại Thổ Phiên!

Mao Thanh tuân lệnh, nhận lấy thủ lệnh của Lưu đại nhân rồi đi, lựa chọn ngựa nhanh, lập tức rời thành, nhưng hắn chạy được một đoạn về hướng tây, sau khi xác định bốn phía không còn ai, hắn vội vàng vùng dậy cương quay đầu ngựa lại, không tiếp tục tiến về Đường Lâu nữa mà là hướng về vùng núi phía nam mà chạy đi, nam nhi tốt cuối cùng cũng là không nỡ bỏ tính mạng tốt, đến Thái Thú nhà mình cũng chạy rồi, hắn chỉ là một quân sĩ nhỏ bé thì mệnh được đến đâu.

Truyền lệnh cho Mao Thanh đi thu nạp tàn binh, nhưng bình tâm mà nói, Lưu đại nhân cũng thật không trông cậy vào hắn cái gì, đợi sau khi Mao Thanh rời đi, Lưu Hậu lại tiếp tục bước đi không ngừng như trước, Đường Lâu tiêu rồi, Thanh Dương liền biến thành tiền tuyến, một tòa thành, sáu ngàn binh, chống lại thiết kỵ Thổ Phiên đang che trời phủ đất mà tới ư?

Việc đánh thắng là không cần phải nghĩ đến, đây là việc tuyệt đối không thể nào, cùng sống chết với thành hay là học cách của Thái Thú Đường Lâu, trốn chạy đến giữ mạng, đây cũng là một vấn đề... Cân nhắc qua lại cũng sắp hết thời gian một nén hương, Lưu đại nhân cuối cùng thở ra một hơi, vẫn là quyết định ở lại. Không phải là ông không sợ chết, càng không phải ông muốn hi sinh cho đất nước, lý do ở lại rất đơn giản:

Cha ông từng là một quan không lớn không nhỏ trong kinh thành, sau khi cáo lão đã an cư tại Phụng Hoàng thành, thân là Thái Thú lúc lâm trận mà trốn chạy là một tội rất lớn, lúc chiến loạn lại sẽ dùng đến trọng典, nói không chừng khi triều đình điều tra sẽ chu di cửu tộc ông, ông có thể chạy nhưng cha ông thì không có nơi nào để đi.

Cho dù triều đình đại khai ân không giết cha ông, cha ông cũng sẽ bị vạ người dèm pha sau lưng, lão đầu tử cả đời đều sống yên ổn đằng hoàng, được người người tôn trọng, làm con thì làm sao có thể khiến cha bị liên lụy, chịu tội vào phút cuối cùng kia chứ.

Nếu đã như vậy, liền ở lại vậy!

Thái Thú Thanh Dương truyền lệnh, toàn thành chỉnh đốn phòng ngự, các bộ binh mã giữ vững cương vị công tác của mình; trong thành, nam nhân cường tráng từ mười lăm đến bốn mươi lăm không ai được phép rời thành, lúc chiến sẽ thêm vào quân lao động hay quân dự bị; về phần người già yếu, phụ nữ, trẻ em nếu muốn chạy thì có thể rời thành nhưng thời hạn trong hai ngày, sau hai ngày sẽ đóng cửa khóa thành, lúc đó thì ai cũng không được phép rời đi nữa.

Mệnh lệnh truyền xuống, Thanh Dương thành nháy mắt đã loạn cả lên, cũng may quân sĩ trong thành sớm đã có chuẩn bị, hơn ngàn binh lính phân làm các tiểu đội gác ở các đường, khai thông bá tánh, loạn lạc nhất thời rất nhanh đã được bình ổn, biến thành bận rộn.

Mà sự bận rộn trước đại chiến này lại hoàn toàn không có ý đánh đấm, chỉ toàn là tử khí nặng nề! Cho dù là lão thái bà tai mắt mù mờ hay trẻ con không biết chuyện cũng đều có thể hiểu, trận này vốn là không thể đánh nổi.

Nhưng điều khiến Lưu Hậu có chút không ngờ chính là bá tánh rời đi trong hai ngày lại không quá nhiều... Thật ra không khó lý giải, cường tráng đều bị bắt ở lại, người già không nỡ xa con, đàn bà không nỡ xa

chồng, con cái càng không thể rời xa cha mẹ, không có trụ cột chống đỡ, cô nhi quả phụ cho dù rời xa quê hương rồi thì cũng làm sao có đường thoát ra, nếu trước lúc chết còn phải ly biệt thêm một lần, chỉ bằng mọi người tụ họp với nhau, đợi lúc thành bị phá tan thì cùng nhau đến tuổi vàng vậy.

Hai ngày qua đi, trong Thanh Dương thành vang lên tiếng cồng, kì hạn đã tới, theo từng tiếng hiệu lệnh truyền tới, bốn cánh cửa lớn của Thanh Dương thành từ từ đóng lại.

Lưu Hậu ngồi trầm mặc trong sảnh của phòng quân, hai mắt nhắm lại, mặt không biểu lộ gì, không biết đang nghĩ gì, có lẽ không hề nghĩ gì cả, nói thật, cũng thật sự là không có gì để nghĩ nữa, lúc này bỗng nhiên một chuỗi những tiếng bước chân vang đến, Lưu Hậu mở to mắt nhìn, chỉ thấy Thanh Dương Ti Mã - Cát lão đầu đang rầm rầm chạy tới, lão đầu tử về mặt kích động, miệng nói năng lung tung:

- Đại nhân, đến rồi, đến rồi, Man tử, binh...

Man tử? Người Thổ Phiên sao? Người Hán quen gọi người cao nguyên là Phiên tử, nhưng cũng có người gọi bọn chúng là Tây Man, Thanh Dương thành sớm đã phái người đi dò xét, người Thổ Phiên bây giờ vẫn chưa tới, Ti Mã đại nhân vậy là điên rồi sao? Lưu Hậu cười rồi thôi, không truy cứu gì, mà tò mò hỏi lại:

- Người không phải đi rồi à? Sao bây giờ vẫn còn ở đây?

Cát Ti Mã sáu mươi mấy rồi, sớm đã tới tuổi tác cáo lão hồi hương rồi, lần này Lưu Hậu quyết chí đóng giữ Thanh Dương, cùng sống chết với thành, còn cố ý làm ra một tấm công huân tặng cho Cát lão đầu, tấm công trạng này vừa viết ra thì liền có ý nghĩa Ti Mã đại nhân không còn là nhân vật trong quan trường nữa, sau này có thể đi rồi, ngoài ra Lưu Hậu còn đặc biệt khai ân, cho lão mang theo tất cả gia quyến cùng đi, bao gồm cả hai người con đang tuổi tráng niên và một người cháu mới tròn mười lăm tuổi của ông.

Tuy rằng Cát lão đầu bình thường không quá biết cách làm người, không được sự ưu ái mấy của Lưu Hậu, nhưng dù sao cũng đã là đồng bào cùng ở một nơi mấy chục năm rồi, Lưu đại nhân cuối cùng vẫn là để cho ông một con đường trở về. Hai ngày trước, lúc Lưu Hậu đem công huân và lệnh cho đi đưa cho Ti Mã đại nhân, lão đầu tử không hề nói thêm điều gì, chỉ gật đầu một cái, sau lần đó thì không còn thấy lão nữa.

Không ngờ lão còn chưa đi.

Không chỉ Cát lão đầu chưa đi, hai người con trai của ông cũng đã ở lại, những người khác và đứa cháu Cát gia đều đã rời đi rồi.

Ti Mã đại nhân không có tâm tư nói về chuyện nhỏ nhặt kia, ra sức xua tay, vẫn tiếp tục hô lớn:

- Đến rồi, đến rồi!

Lưu đại nhân bước lên trước, nắm lấy bả vai của lão đầu tử, cười ha hả nói:

- Đừng vội, từ từ nói, cái gì đến rồi?

- Người Man, viện quân, Thường Xuân Hầu đến rồi!

Lão đầu tử cuối cùng cũng lấy lại hơi thở rồi, cũng không lo đến lễ tiết quan trên với thuộc hạ nữa, tiện tay cầm chén trà lạnh của Lưu đại nhân lên, đưa ngay lên miệng uống.

Lưu Hậu ngây người ra tại chỗ, sững sờ nhìn ông:

- Người nói lại một lần xem?

Không đợi Ti Mã đại nhân mở miệng lần nữa, thân binh dưới quyền đã chạy đến truyền báo: Thường Xuân Hầu dẫn quân tiếp viện Thanh Dương thành, tiên khiển đã tiến vào đông giao Thanh Dương, đại đội binh mã đang ở trong vòng ba mươi dặm, đang dần dần tiến tới... Cái gì tiên khiển đại đội, vòng vo bá láp toàn là chuyện không cần thiết, thật sự quan trọng cũng chỉ có năm chữ: Thường Xuân Hầu, viện quân!

Lưu Hậu bỗng nhiên vui mừng! Truyền lệnh mà nghe như tiếng hoan hô, lập tức thống lĩnh tất cả quan viên quan trọng trong thành chạy nhanh đến cửa phía đông, cửa thành vừa đóng kín lại được mở ra, mà lúc này tiên khiển của phong ấp đã tiến vào tầm nhìn:

Dưới trời đầy mây đỏ, ba lá cờ lớn đón gió bay phấp phới, bên trái 'Hồng Ba', ở giữa 'Thường Xuân', bên phải chắc là cờ Thanh Phượng của công chúa, hai chữ 'Huyền Cơ' viết như rồng bay phượng múa.

Dưới cờ lớn không thấy Thường Xuân Hầu, chỉ có một nữ tử trẻ tuổi, đội mũ quan mặc giáp, tay trái dắt cương, tay phải cầm đao, đôi mắt đẹp đưa đảo nhìn ra xung quanh, uy phong đặc ý nói không thành lời, oai hùng hiên ngang nói không thành lời, dường như thống lĩnh binh lính đi đánh trận khiến nàng quá vui mừng rồi, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười hơn hở, nếp cười nơi khóe miệng không lúc nào mất đi, không là Nhâm Tiểu Bộ thì còn là ai!

Thường Xuân Hầu thể diện thật lớn, lại được đường đường công chúa của Nam Lý làm tiên khiển cho hẳn.

Đội công chúa dẫn người chạy đến gần một chút, đội Lưu Hậu và toàn bộ quan viên thấy bộ dạng công chúa thống lĩnh đại quân, ai ai cũng kinh ngạc, nụ cười trên mặt trong nháy mắt đã cương cứng... Đi theo bên cạnh công chúa là gần hai ngàn quân binh Nam Lý, từ sau chuyện gây rối của Vân Đình ở Yến Tử Bình, Trấn Tây Vương liền phái trú quân coi giữ phong ấp, bây giờ phong ấp khởi binh kháng Phiên, toàn bộ lực lượng vũ trang đều được điều ra, bộ binh mã này tất nhiên đi theo, điều này không có gì đáng nói, nhưng ngoài đội quân hai ngàn người này, sau lưng công chúa còn có một đàn gia súc lớn: trâu, dê.

Binh sĩ Nam Lý bây giờ đều như mục đồng, chăn dê, một đàn gia súc lớn, ở xung quanh còn có mười mấy con chó săn tuần tra qua lại, đây là đến đánh giặc hay là đến chăn thả vậy?

Tuy rằng thống lĩnh đại quân trâu dê nhưng không hề gây trở ngại gì, công chúa điện hạ tự mình tìm cảm giác, cười đến không ngậm miệng lại được.

Cho dù đến là trâu, dê, nhưng cũng tốt hơn không có gì, huống chi bên cạnh công chúa còn có hai ngàn chiến sĩ đi theo, Lưu Hậu liền dẫn theo mọi người chạy chậm lên trước đón tiếp, tùy theo thân phận mà thi lễ tham kiến, lời hàn huyên khách sáo không cần thiết phải nói, chuyện xã giao đối với Nhâm Tiểu Bộ là không cần thiết, sau những lời khách khí, Tiểu Bộ chỉ vào đám gia súc phía sau, cười nói:

- Cái này đều là đồ ăn, trong đội ngũ Thường Xuân Hầu thống lĩnh có một đội tiêu thụ lương thực cực lớn, sợ rằng các người ứng phó không được, nên từ phong ấp tự mình mang đến, toàn thị chuyên dụng, Lưu đại nhân phải giúp bảo quản thật tốt đấy.

Lưu Hậu lên tiếng tuân lệnh ngay, vội vàng sai người đi bố trí gia súc, tất nhiên cũng không thể thiếu những lời cảm kích nữa, sau đó liền mời công chúa vào thành nghỉ ngơi.

Không ngờ Tiểu Bộ mở to hai mắt:

- Bây giờ ta vào thành? Như vậy sao được, ta phải đợi Thường Xuân Hầu đi cùng.

Vừa nói, vừa chuyển đại đao trong tay múa may vô cùng đẹp mắt, sau đó giữ lấy yên ngựa, tự mình xoay người bước xuống, tiến vào Thanh Dương thành nghênh tiếp đội ngũ quan lại, cười tủm tỉm mà đợi người yêu đang trên đường đi đến.

Trương gia đại thiếu

342. Chương 101: Viện Binh

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 101: Viện binh

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tin tức Thường Xuân Hầu dẫn quân tiếp viện Thanh Dương đã không chân mà chạy khắp nơi.

Khoa trương một chút, Tổng Dương cũng có thể được xem là một niềm kiêu hãnh không lớn không nhỏ của Thanh Dương thành.

Lúc bá tánh Thanh Dương đang nói chuyện với người từ nơi khác đến, đa số đều cố ý hay vô tình nói tới một câu: từng nghe nói Thường Xuân Hầu Tổng Dương chưa? Ngài ấy là xuất thân từ trên đài tuyển hiền của Thanh Dương đó, năm đó, lúc ngài ấy hiển nghệ trên đài, chúng tôi đã ở dưới đài xem... Bây giờ Phiên binh cuốn cuộn kéo đến, Thanh Dương hết sức nguy ngập, chợt nghe Tổng Dương đến tiếp viện, thì sao mà người Thanh Dương không vui cho được?

Toàn thành chấn động, vô số bá tánh chạy ra khỏi cửa nhà, chen chúc không ngừng để hội tụ đến cửa đông của Thanh Dương, một là để xem phong thái của Thường Xuân Hầu, hai là vì muốn tặng một tiếng hoan hô cho viện quân.

Đại quân mà Tổng Dương thống lĩnh đến chậm một chút, xung quanh cửa phía đông sớm đã chen chúc đầy người, ngàn vạn bá tánh nghển cổ trông mong, đợi chờ một lúc lâu rồi. Cho đến lúc trời tối, tiền phương cuối cùng cũng có động tĩnh truyền đến, tiếng vó ngựa rầm rầm vang đến gần, trong cát bụi mịt mù bỗng nhiên xông lên một đội thiết kỵ, đánh tan gió mà tới, chỉ trong giây lát đã chạy đến trước thành, tiếp đó tướng lĩnh dẫn đầu hét lớn một tiếng, kỵ binh lập tức thẳng lại dây cương. Nhất thời chiến mã không ngừng hí vang, mà kỵ binh thì như một cây đinh đóng vững vàng trên đất, trong nháy mắt đã dừng lại được tư thế xung phong.

Nói dừng là dừng, đủ thấy tài nghệ tuyệt vời của đội nhân mã này. Nhân số không phải quá nhiều nhưng chiến mã của họ không phải chủng ngựa thấp bé của Nam Lý, toàn bộ đều là ngựa cao to của phương Bắc, các chiến sĩ thân hình hùng tráng, người người tóc vàng mắt xanh, lưng đeo nỏ, thắt lưng mang đao cong. Dưới trướng Thường Xuân Hầu, ba trăm Hồi Hột vệ đã đến Thanh Dương thành.

Thủ lĩnh Hồi Hột A Lý Hán xuống ngựa, tay đặt trên ngực thi lễ với Nhâm Tiểu Bộ, Tiểu Bộ cười tủm tỉm vung tay, tự có quan viên của Thanh Dương thành dẫn họ vào thành.

Sau khi Hồi Hột vệ vào thành một lát, trên đường ầm ầm hiện hiện, đội ngũ thứ hai chạy đến, khác với sự xuất hiện gió lửa mãnh liệt của Hồi Hột vệ, rừng cây hai bên đường không gió mà động, lay động dữ dội, trong tiếng vang ào ào, từng quái nhân thân hình thấp bé nhưng còn linh hoạt hơn khi nhiều, từ trong rừng nhảy lên đường, nhanh chóng hội tụ lại với nhau.

Mấy trăm người chạy trên đường, mà lại hoàn toàn không gây ra một chút tiếp động, giống như một đám bóng ma khe khẽ bước đến, ai ai cũng đều mặc áo cổ, ánh mắt thâm trầm, lạnh lùng, tuần du trong đám người, bộ dạng như đang chọn người để cắn, ngọn giáo sau lưng dưới trăng sáng phát ra những ánh hàn quang, Sơn Khê Tú đến.

Nếu nói Hồi Hột vệ là sư tử thì Sơn Khê Tú chính là rắn độc, thật không sai chút nào.

A Lý Hán dẫn Hồi Hột vệ đến quá nhanh, dân chúng Thanh Dương thậm chí còn chưa kịp phát ra tiếng hoan hô, Hồi Hột vệ đã tiến vào cửa rồi; Sơn Khê Tú tốc độ bình thường, đủ để bá tánh kịp phản ứng, nhưng sau khi họ tới, cảnh nội cửa đông không ai dám ồn ào một tiếng, càng không dám hoan hô ủng hộ. Bộ dạng của đám người rừng này thật quá dọa người, bá tánh Thanh Dương không ai dám chắc rằng nếu mình lên tiếng, có khi nào lập tức sẽ đón lấy một ngọn giáo không... Lão thái bà Mộc Ân vẻ mặt lạnh lùng, chạy đến trước mặt công chúa khe gật đầu một cái, cũng không cần quan viên dẫn đường, tự dẫn theo đội ngũ mà đi vào trong thành rồi.

Sơn Khê Tú đi vào không lâu, tiếng bước chân hỗn loạn lại vang lên, lần này người thống lĩnh quân có bộ dạng kì quái, không ngờ lại là một lão già gầy cả hai chân, tựa nghiêng trên một cẳng tre, đầu đầy gân xanh, râu tóc bạc trắng, mặc dù tàn phế rồi nhưng lão Hán vẫn có một khí độ vô cùng nghiêm nghị, trong đám quan lại Thanh Dương, những võ quan lớn tuổi một chút đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc... Tây cương mãnh sĩ, đại tướng dưới trướng Trấn Tây Vương ngày trước, sớm đã lui thân cáo lão, A Nan Kim Mã.

Uy danh của lão tướng còn hơn cả Cốc Ứng Xuân.

Chiến tướng công huân, uy danh vang xa, quan lại Thanh Dương thật không thể ngờ, Thường Xuân Hầu lại có thể mời Kim Mã xuống núi, mà dưới trướng mãnh tướng làm sao có binh yếu, đội ngũ mà Kim Mã dẫn đến, không cần hỏi cũng là... nhưng chuyện ở đời không có gì là tuyệt đối cả... sau lưng Kim Mã lại là một đám binh yếu lộn xộn đi theo.

Đội ngũ gần hai trăm người, tất cả đều không có bộ dạng của quân đội, càng không thể nói là hàng ngũ, bước đều gì, tất cả đều lộn xộn chạy cùng với nhau, có kẻ nhe răng nhếch mép với bá tánh ở xung quanh, có người kẻ vai bá cổ lớn tiếng nói chuyện, có kẻ nhăn mặt nhíu mày làm ra bộ dạng oán hận sao còn chưa dọn cơm... Muốn huấn luyện Thạch Đầu Lão thành chiến đội tinh binh có kỉ luật nghiêm minh? Kim Mã sớm đã không mơ mộng đến điều đó nữa rồi.

Nhưng mà loạn thì loạn, khí thế của Thạch Đầu Lão tuyệt đối là kinh người, thân hình cao to, hai vai rộng lớn, hai cánh tay bao giáp cứng chắc, hai tay mỗi bên cầm một cái chùy tay lớn cỡ đầu người, chỉ nhìn thể tích là đã có thể hiểu được trọng lượng của chùy tay, càng hiểu được nếu ai bị thứ này đánh trúng một cái thì sẽ có kết cục như thế nào!

Chùy trong tay vẫn chưa có gì đáng nói, Thạch Đầu Lão trời sinh lưng còng, sau lưng ai ai cũng đều còng một bướu thịt, bây giờ trên đó đều đã được mặc giáp với các răng nanh sắc nhọn dài khoảng bảy tấc, chỉ nhìn một cái cũng khiến người ta cảm thấy đau mắt.

Tính ra thì Thạch Đầu Lão cũng có thể được xem là ‘nguyên lão’ trong phong ấp, vũ trang mà đích thân Nhâm Sơ Dung giúp Tổng Dương kéo về, trong phong ấp lại tự có phường trang bị cho quân thì làm gì có đạo lý không trang bị chỉnh tề cho bọn họ.

Cảm thấy đội ngũ lung tung lộn xộn, nhìn vào thấy kỉ luật buông thả? Vậy thì thử nhìn vào chùy nặng trên tay và gai nhọn trên lưng gù của họ đi; vậy thì thử nhìn vào thân hình cực lớn và màu da xám trắng của họ đi; vậy thì thử nhìn vào ánh mắt không hề có sinh khí và bước chân đầy tử ý của họ đi!

Thạch Đầu Lão đến từ vùng núi, sự xuất hiện của họ đã đủ đại biểu cho sự đáng sợ của Man hoang ở Nam Lý... nếu như trong tình huống Sơn Khê Man không có mặt.

Theo sau lưng Thạch Đầu Lão chính là Sơn Khê Man, Sơn Khê Man thật sự! Kim Hoàn thủ lĩnh dẫn đầu, ba ngàn Đại Man tóc tai bù xù, dù là viện quân nhưng trong ánh mắt họ nhìn vào người Hán, hoàn toàn không hề che giấu địch ý của mình.

Cùng với sự hành quân của Sơn Khê Man là âm thanh đáng sợ tràn ngập trong tai của mọi người, trên lưng Man tử cồng hai cây búa lớn, loại búa này nếu đặt trong quân Nam Lý tuyệt đối là quân giới trầm trọng, không phải quân sĩ cường tráng thì không thể nào nhắc lên nổi, nhưng đối với đám Đại Man này mà nói, nó chẳng qua chỉ là vũ khí hạng nhẹ thôi, rìu chiến thật sự được họ cầm trong tay.

Rìu lớn làm bằng đồng thuần, có lẽ là quá nặng nề rồi, người Man vẫn chưa đặt chúng lên vai mà là cầm lấy cán rìu, kéo đầu rìu trên mặt đất, để mặt lưỡi rìu cào lên mặt đất... Toàn bộ ba ngàn Sơn Khê Man, tất cả ba ngàn lưỡi rìu lớn kéo lê trên mặt đất, tiếng ma sát của lưỡi rìu bén với mặt đất vang lên giống như tiếng kêu dài của vạn con quỷ trong địa ngục, dường như còn có tiếng cười lạnh của phán quan nơi điện Sâm La.

Man tộc cường tráng nhất, hung mãnh nhất, từ trong núi đi ra, vừa vào nhân gian liền hóa thân thành ma!

Mộc Ân rốt cuộc vẫn là khẳng định Tổng Dương ‘chết đi sống lại’, lời nguyên cớ sắc bất triêm liền bị phá vỡ, nhưng đại ân của Tổng Dương đối với Sơn Khê Man vẫn còn, đạo lý của bọn họ rất đơn giản, ân nhân muốn đánh trận, người Man liền xuất binh.

Mà lúc này, bá tánh Thanh Dương tụ tập ở cửa đông cuối cùng cũng bộc phát ra được một tràng tiếng hoan hô, xuất phát từ trong lòng, thật sự là tiếng rống vui sướng!

Lúc mới nghe Tổng Dương chạy đến tiếp viện, trong lòng bá tánh Thanh Dương vui mừng nhưng cũng chỉ là vui mừng mà thôi, không thể nói đến phần chấn, dù sao tình trạng của Nam Lý bây giờ thế này rồi, tây cương tan tác, hậu phương tạo dựng binh mới khó khăn, Thường Xuân Hầu cho dù thân kì đến đâu cũng không thể nào biến ra đại quân, theo dự đoán của mọi người, hẳn có thể mang đến cũng chỉ là quân mã mà Trấn Tây Vương ngày trước đã bố trí trong phong ấp của hắn thôi, nhiều nhất cũng chỉ là hai ba ngàn người thôi.

Hồi Hột vệ là việc mà Nam Lý ai ai cũng biết, tất nhiên sẽ đi theo bên cạnh Thường Xuân Hầu, họ cũng sẽ đến, đây là việc nằm trong dự tính của người Thanh Dương; Sơn Khê Tú mọi người chưa từng thấy, dù nhìn vào đáng sợ nhưng số lượng quá ít, chẳng qua chỉ là ba trăm người ít ỏi, cho đến khi họ nhìn thấy năm ngàn liên quân Thạch Đầu Lão và Sơn Khê Man, mọi người mới thật sự hiểu, Thường Xuân Hầu thật sự

là đã dẫn đại quân đến rồi, tính thêm tiên khiển của công chúa, viện quân từ phong ấp đã bảy tám ngàn người rồi, còn nhiều hơn quân đóng giữ ở Thanh Dương, càng quan trọng hơn là... những người mà Tổng Dương tìm đến đều là người gì đó, ngoại trừ tiên khiển bình thường một chút, Hồi Hộ vệ còn có thể tạm chấp nhận được, những người còn lại rõ ràng đều là yêu ma quỷ quái, không cần nghĩ cũng biết đem đám quái vật này đặt vào chiến trường thì sẽ đáng sợ đến thế nào!

Bằng những chiến sĩ cường tráng này, có lẽ... có lẽ thật sự có thể trụ vững Thanh Dương.

Còn chưa nhìn thấy Tổng Dương, tiếng hoan hô đã không thể kiềm nén được, tiếng hô vang gầm trời, Nhâm Tiểu Bộ vẫn luôn cười tùm tùm trong đội quân nhà lại làm ra vẻ mặt kinh hãi, lần đầu tiên thống lĩnh binh đi đánh giặc có chút quá đặc ý, một việc đúng ra nên nói ngay vào lúc gặp mặt Lưu đại nhân đã bị nàng quên mất rồi.

Công chúa điện hạ trong lúc vội vàng, hai tay vung loạn xạ, không thể lo chuyện tìm Lưu Hậu nữa, trực tiếp mở miệng hô lớn:

- Không được ồn ào, không được ồn ào...

Tiếng hô này của nàng đặt trong tiếng hoan hô của ngàn vạn người thì làm sao có công dụng gì, cũng chỉ có Lưu Thái Thú, Cát Ti Mã đi theo bên nàng có thể miễn cưỡng nghe được. Dù không hiểu vì sao nàng phải ngăn tiếng hoan hô lại nhưng bất kể lúc nào, nghe lời công chúa cũng đều không sai, Lưu Thái Thú vội vàng truyền lệnh, kêu các thủ hạ đi ngăn tiếng hoan hô lại nhưng còn không đợi ông nói hết mệnh lệnh, ở nơi không xa phía trước đột nhiên vang đến một tràng tiếng rống dữ dội của mãnh thú!

Tiếng hống sắc bén, không giống tiếng hống buồn của sư tử hay hổ, nghe lên chắc là tiếng kêu của mãnh cầm nhưng tiếng hống lại lớn đến kinh người, không những không bị lấn át bởi tiếng hoan hô của vạn người mà ngược lại còn át hẳn tiếng hoan hô của người Thanh Dương, động tĩnh lớn như vậy, phải là chim lớn đến thế nào mới có thể hống ra được chứ.

Một tiếng kêu vang dội chưa dứt, lại có một tràng tiếng gào rít bộc phát, gió mạnh từ bên ngoài Thanh Dương thành cuốn cuộn quét tới, trong tiếng vang dữ dội, toát ra sự uy nghiêm mãnh liệt, từ bá tánh đến quan lại, người người hoảng sợ, vội vàng im hơi lặng tiếng, sắc mặt hoảng hốt, ngơ ngác nhìn nhau, người gan nhỏ một chút thậm chí cũng sắp đứng không nổi nữa rồi.

Ác thú kêu gào không ngừng, kéo dài một lúc lâu mới dần dần yên ổn lại một chút, Thanh Dương thành phía trước một mảnh tĩnh mịch.

Một lát sau, trong một chuỗi những tiếng bước chân, một người người đàn ông thân mặc quan bào bằng gấm vóc, đầu đội ô sa thất phẩm, một mình đi đến trước thành, vị đại nhân này ăn mặc rất có dáng vẻ nhưng động tác lại hoàn toàn không ra thể thống gì, trên mặt cũng râu ria xồm xàm, trên mặt chỗ này chỗ kia đều là mồ hôi cát bụi, đến trước mặt mọi người, đưa tay đặt lên môi ra hiệu cho mọi người im lặng, làm ra bộ dạng có điều gì đó rất đáng ngại.

Qua một lúc lâu, thấy chắc chắn không ai còn dám lên tiếng nữa, hắn mới an tâm, lại hướng về phía vừa đi tới mà chạy đi mất... Đợi sau khi hắn đi rồi, trong đám người vang lên tiếng bàn luận nho nhỏ, có người mắt tinh đã nhận ra rồi, vị đại nhân đó đã từng hiển nghệ trên cao đài Thanh Dương, dựa vào việc thuần phục một con quái điều để biểu diễn tài năng.

Nhận ra được Lưu Nhị, nhớ lại bản lĩnh năm đó của hắn, tự nhiên đại khái cũng có thể đoán được, con vật lúc này kêu gào hung mãnh là súc sinh gì rồi, nhưng cho dù như vậy, lúc Lưu đại nhân thống lĩnh Lưu gia quân của ngài thông dong tiến vào tầm mắt, trong đám người vẫn không tránh khỏi việc phát ra một tràng hoan hô. Ngày trước, con quái điều lên đài vốn có hình thể không nhỏ nhưng so với Lưu gia quân bây giờ rõ ràng là thấp bé hơn nhiều.

Thái thần diệu trong Lưu gia quân cực kì to lớn, cường tráng, móng vuốt sắc bén, linh vũ đầy đặn, lúc di chuyển, mỗi bước giẫm xuống đất đều khiến mặt đất hơi rung lên, loại quái vật đáng sợ này chỉ cần một con bất kì cũng đã khiến mọi người kinh sợ, huống chi hơn hai trăm con tụ tập lại với nhau, so sánh với chúng, Sơn Khê Man và Thạch Đầu Lão trước đó cũng liền trở thành chó nhỏ, mèo nhỏ, đám chim này mới thật sự là bá vương nơi núi hoang!

Đám người lão đảo nghiêng ngả hướng về bốn phía mà tản ra, không tránh khỏi một tràng hỗn loạn ồn ào, cũng may Lưu Nhị bình thường huấn luyện Thái Thân điều có tác dụng, đám mãnh cầm không kinh động nữa, ánh mắt khinh miệt nhìn từng khối thịt rồi bước chân tiến vào cửa.

Đợi sau khi thấy đám mãnh cầm cực lớn này, Lưu Hậu Thái Thú mới thật sự hiểu lời công chúa từng nói trước đó ‘có một đội ngũ tiêu thụ lương thực cực lớn’ rốt cuộc là đội ngũ nào. Công chúa nhìn hiểu ngay về mặt của ông, gương cầm đặc ý mà khoác lác thay cho người yêu:

- Chim của Thường Xuân Hầu bình thường đều là ăn rỗng, tiếc là rỗng quá ít, không đủ ăn, chỉ có thể lấy trâu, dê bù cho đủ số.

Nói xong, Nhâm Tiểu Bộ tự mình cũng cảm thấy lời khoác lác này thật có chút kì cục, liền bật cười khanh khách.

Công chúa điện hạ nếu không cười thì Lưu Hậu vẫn có thể thuận theo lời của nàng mà tiếp tục nói quá hai câu, nhưng nàng đã tự mình cười rồi, Lưu Hậu thì không thể nào làm bộ không biết nàng khoác lác mà xu nịnh theo, nhưng Thái Thú đại nhân cũng không ngốc, lập tức nghĩ tới một cách khác, nghiêm túc nói:

- Chỉ nhìn trạng thái của bọn chúng liền biết uy lực của thần điều, nhưng càng máu chốt hơn là... năm đó, lúc Lưu đại nhân thuần phục mãnh cầm trên đài, mọi người thật không thấy thế nào, vẫn là công chúa tinh mắt biết nhìn người, cho Lưu Nhị trúng tuyển. Nếu không phải ngày đó trúng tuyển, với tính khí của Lưu đại nhân, có lẽ sẽ không tiếp tục quan tâm đến loại thần điều này nữa... Xét cho đến cùng, đội đại quân Hồng Hoang thánh thú này, đều là nhờ công chúa mà có đó.

Dù là nịnh nọt nhưng Nhâm Tiểu Bộ trước đây chưa từng nghĩa đến đạo lý này, cho đến bây giờ mới hiểu ra, thì ra Lưu gia quân có thể được tạo dựng nên cũng có công lao của mình ở trong đó, nói như vậy... bản thân cũng là đã từng giúp Tống Dương rồi, vừa nghĩ đến đây, trong lòng ngọt đến không chịu nổi.

Sau khi Lưu gia quân đi qua, chính chủ cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Hai cây cờ lớn giương cao, bên trái ‘Hồng Ba’, bên phải ‘Thường Xuân’, dưới cờ lớn, Thường Xuân Hầu toàn thân mặc giáp màu bạc, bên dưới là một con tuần mã màu trắng... Phó đại nhân huyết thống thật không tồi, nhờ phúc của ông, Tống Dương kiếp này sinh ra trong một thể xác tốt, bộ dạng anh tuấn, lại nhờ kĩ thuật luyện huyết của Vưu thái y khiến hần thần thái sáng láng, ánh mắt rạng ngời; ngoài ra, một thân võ công phách đạo tự nhiên có khí thế hung mãnh, bây giờ đóng vai kiêu tướng dẫn đầu, thật sự hiển hiện vũ dũng uy phong, mà lại không thiếu một phần phóng khoáng thoát tục, chỉ bằng bộ dạng này đã đủ cho hần đến Phiên bang tuyển phò mã rồi.

Nhâm Sơ Dung cũng cười ngửa, đi theo bên cạnh Tống Dương, thông dong mỉm cười dưới ánh mắt chăm chú của vạn người, nàng biết người mà mọi người nhìn không phải là mình nhưng so với quang vinh, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng vẫn cứ xinh đẹp như vậy.

Hành quân đánh trận không phải sở trường của Nhâm Sơ Dung, nàng không tham gia cho ý kiến quá nhiều, nhưng vũ trang phong ấp tiến vào Thanh Dương thành, thật sự mà nói thì lại giống một nghi thức hơn.

Hùng quan trọng trấn liên tiếp rơi vào tay giặc, toàn bộ tây cương đều đang tan tác, Đường Lâu đã mất, Thanh Dương biến thành tiền tuyến mới, với binh ít, tướng thiếu trong thành thì vốn không đủ để đánh một trận với Thổ Phiên, không cần nghĩ cũng biết sĩ khí trong thành hạ thấp đến mức độ nào, lúc này, Tống Dương mang viện binh vào thành, không thể nghi ngờ gì, đó chính là sự ủng hộ to lớn đối với sĩ khí.

Làm thế nào để sắp xếp tốt ‘nghi thức’ vào thành này, từng bước đề cao sĩ khí Thanh Dương, đồng thời còn phải giúp Tống Dương tăng thêm danh vọng, đây chính là tính toán của Nhâm Sơ Dung, từ Hồi Cốt vệ ai ai cũng biết, Sơn Khê Tú với số lượng ít đến hai ngàn Thạch Đầu Lão to lớn và ba ngàn Sơn Khê Man hung tợn, lại đến đàn Thái Thân điều huy hoàng không thể tả, chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta cảm thấy tim gan lạnh ngắt, thứ tự quân chủng vào thành đều là do quận chúa tỉ mỉ sắp xếp. Quả nhiên, tâm tư của người Thanh Dương được đại quân từ phong ấp nâng lên cao độ... Lúc này, cuối cùng cũng thấy Thường Xuân Hầu, đám hung điều trước đó hẳn cũng đã đi xa rồi, mọi người làm sao còn có thể nén được nữa, tiếng hoan hô rung trời lại đột nhiên bộc phát ra!

Tống Dương cuối cùng cũng lộ diện rồi nhưng đại quân đến từ phong ấp vẫn chưa đi hết.

Trương gia đại thiếu

343. Chương 102: Khói Lửa

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 102: Khói lửa

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Đi theo bên cạnh Tổng Dương không phải là đám lớn thị vệ, võ sĩ tinh nhuệ như bá tánh tướng tượng, mà là một đám ‘người không phận sự’, trong đó tuyệt đại đa số đều đội một cái nón tre có màn che, khiến người ta không nhìn thấy rõ dung mạo, có vẻ thần thần bí bí, hơn nữa chỉ nhìn thân hình hay cử chỉ của bọn họ, cũng có nhiều chỗ kì lạ;

Ví dụ một người trong đó, thân hình cực kì nhỏ bé không phân biệt được là trẻ nhỏ hay là người lớn nhu nhược, thân mặc một áo bào màu đỏ vô cùng gây chú ý, người bình thường tuyệt đối sẽ không mặc quần áo thể này ra đường; bên cạnh người áo đỏ còn có một người gầy như que củi, mười ngón tay không ngừng chuyển động, màn che mặt cũng rung động, chắc là miệng đang niệm cái gì đó, không biết hần đang bói mệnh hay là tính ngày.

Còn có một người, mặc một cái áo choàng màu xanh lá, ngồi vững vàng trên ngựa, quần áo và động tác đều rất bình thường, khác thường là hai kỵ sĩ đi theo hai bên trái phải: bên trái là một tên mập mạp, suốt quá trình cưỡi ngựa di chuyển đều cong thân người, khiến tư thế thấp đi, làm như sợ cao hơn người mặc áo choàng xanh ở giữa, tên mập một tay nắm lấy dây cương, tay còn lại đặt sau lưng người mặc áo choàng xanh, dường như sợ chủ nhân ngồi không vững mà té xuống, vừa nhìn vào đã thấy là một nô tài tốt rồi; người bên phải nhìn vào thân hình chắc hẳn là một thanh niên gầy ốm, sau lưng đeo một tay nải có hình dạng dài dài, không cần hỏi cũng biết là binh khí rồi, khiến người ta kinh hãi là ánh mắt của người này giống như vật chất, cho dù có màn che mặt ngăn cách, bá tánh Thanh Dương ở gần một chút đều dường như có thể cảm nhận được ánh mắt âm u lạnh lẽo của hắn...

Cũng không phải tất cả mọi người đều đeo màn che mặt, ‘trong đám nhân rồi’ có hai người không che mặt. Một người là một lão già râu tóc bạc trắng, lưng mang trường cung, một người khác là một hòa thượng đẹp dễ sáng ngời.

Lúc này, mọi người đã nhận ra Lưu Nhị từng hiển lộ ở Thanh Dương, bây giờ tất nhiên cũng có thể nhận ra lão già mang cung kia... Người phạm khó được gặp mặt, người xuất hiện cuối cùng vào lúc tuyển hiền, vài bước ít ỏi đã làm tất cả những người có mặt khiếp sợ, đại tông sư Trần Phán! Người Thanh Dương đều biết vị đại tông sư này, nhưng bá tánh bình thường tất nhiên không thể nào biết việc Trần Phán mất tích, bị tổn thương công lực.

Trí nhớ của Trần Phán mơ hồ nhưng đầu óc cũng không quá hồ đồ, ông biết sự xâm lược của Thổ Phiên, sau khi được biết Tổng Dương muốn xuất binh, đại tông sư kiên quyết đi cùng, ai cũng không lay chuyển được ông. La Quan cũng đi cùng rồi, lão là phản thần của Yên quốc, thân phận có chút không phù hợp, không tiện xuất đầu lộ diện, liền dùng khăn che mặt lại để đi theo bên cạnh sư phụ.

Về phần vị hòa thượng đẹp dễ kia là ai thì càng không cần nói nữa, Phật tổ Nam Lý xuất thế ngang trời, tôn giả chuyển thế, đại pháp sư tuyệt đẹp.

Một đại tông sư, một đại pháp sư, chỉ bằng hai người không che mặt này, trọng lượng của đám ‘người không phận sự’ đi theo bên cạnh Thường Xuân Hầu liền không cần nghĩ cũng đã biết rồi.

Lý Đại, Lý Nhị, Lý Tam không thể lộ diện, người mù, người lùn, thợ rèn lúc trước đều là người ‘không rõ lai lịch’, dù rằng bây giờ sẽ không có người truy cứu họ sao lại được Tổng Dương thu nhập nhưng kiêng kỵ

một chút cũng không phải là chuyện xấu, như vậy trong đám người bên cạnh Tống Dương có người tuy đeo màn che mặt nhưng cũng không sợ lộ mặt, chủ ý của quận chúa chỉ cần lộ hai người dữ dội nhất, còn lại đều che mặt lại... hiệu quả thật không tồi, tiếng hoan hô của người Thanh Dương càng ngày càng vang dội hơn.

Tống Dương không thể trực tiếp tiến vào thành như Man binh, quái đản trước đó, hán dẫn đội đến trước cửa thành liền xoay người xuống ngựa, vẫn là đã được sắp xếp trước, cùng hán xuống ngựa thì chỉ có quận chúa và hai người lộ mặt kia, những ‘người thần bí’ che mặt còn lại chỉ là tạm thời thắng dây cương lại không tiếp tục tiến lên.

Lưu Hậu sớm đã dẫn theo một đoàn lớn các quan viên đi lên đón tiếp, vẫn là thi lễ, vẫn là tạ ơn, vừa có lời khách sáo khoa trương nhưng cũng không thiếu lời thực tâm cảm kích, Tống Dương bình thường không thích xã giao nhưng không phải là không biết xã giao, lúc này trước mặt gần như bá tánh của toàn thành tất nhiên cũng không thể thất lễ, ngôn từ khéo léo, ý cười thông dong, một phen hàn huyên tất nhiên không thể thiếu.

Lưu Hậu bái qua Hầu gia rồi lại đến bái quận chúa, sau đó lại tạ ơn đại tông sư Trần Phấn, cuối cùng đến trước mặt Thi Tiêu Hiểu, nghiêm túc nói:

- Vì bá tánh toàn thành ta, đại pháp sư rời khỏi thánh địa, đích thân đến tận Thanh Dương...

Không đợi ông nói xong, Thi Tiêu Hiểu đã đưa tay đỡ ông đứng dậy, khẽ cười nói:

- Đất Diệu Hương Cát Tường chỉ là nơi ta tu hành, không phải là thánh địa gì, chỗ của thánh địa chỉ có trong tim.

Sau một lời nói sắc sảo, hai tay Thi Tiêu Hiểu khép lại, hướng về phía tây mà lễ bái:

- Nguyên dùng toàn bộ khả năng của ta, cầu trời cứu lấy Thanh Dương, cứu lấy Nam Lý, đuổi Thổ Phiên đi, trả lại thế giới từ bi.

Âm thanh dịu dàng, giọng điệu thành kính, với tu trì của Thi Tiêu Hiểu, tiếng nói vang vọng truyền khắp nơi, lọt vào tai tất cả mọi người, ngàn vạn bá tánh trước Thanh Dương thành, người người tự giác chấp hai tay lại, cùng đại pháp sư niệm thành tiếng ‘A Di Đà Phật’.

Sau khi hàn huyên qua đi, đám Tống Dương lại lên ngựa trở lại, chuẩn bị vào thành, nhưng mới đi được hai bước, dường như hán lại phát hiện được điều gì trong đám người, bỗng nhiên lại dừng chiến mã lại, neho mắt lại cẩn thận nhìn nhìn, sau đó vẻ mặt chợt lộ ý vui cười, xoay người xuống ngựa, lập tức đi vào đám người.

Bao gồm cả Sơ Dung, Tiểu Bộ, mọi người đều không hiểu gì, lần này, bất luận có mang màn che mặt hay không, tất cả mọi người đều xuống ngựa, đi theo sau lưng hán, số lượng người dù không nhiều, nhưng đám người này tụ tập lại với nhau tự nhiên có một khí thế khiến người ta khiếp sợ, tất cả bá tánh vội vàng tản ra hai bên.

Một nửa là trùng hợp, một nửa là vì mắt quá tinh, Tống Dương nhận ra một người quen trong đám người: huyện thái gia của Yến Tử Bình ngày trước, Chu đại lão gia.

Con đường làm quan của Chu đại lão gia khá tầm thường, không làm ra chuyện gì lớn lao, cũng không có một chút hùng tâm tráng chí, bình thường có thể tham là liền tham lam một chút, nhưng giống như bọn Bàn Đầu, sẽ không đi làm việc nhục nhã với hương thân, bình thường cũng có nhiều chiều cố đến bá tánh trong trấn, ông làm quan ở Yến Tử Bình mười năm, sớm đã không còn quan uy và kiêu cách của quan lại, có thể xem như một nửa người Yến Tử Bình rồi, tự nhiên cũng là một nửa đồng hương, một nửa bề trên và hàng xóm của tên nha tử Tống Dương rồi.

Có lẽ vì trong đời này, mười mấy năm đầu đều trải qua những ngày tháng quá thoải mái, quá thích ý, cho nên Tống Dương khi gặp lại cố nhân ở tiểu trấn, cứ luôn cảm thấy thân thiết vô cùng, chạy đến trước mặt Chu đại lão gia, cười ha hả mà cúi người thi lễ.

Chu lão gia sao có thể nhận lễ mà hán thi chứ, vội vàng đưa tay ngăn hán lại, lên tiếng nói ngay:

- Không được, không được.

Tổng Dương không tiếp tục kiên trì, việc thi lễ này không phải là làm cho người khác xem, hẳn biết đối phương hiểu được tâm ý của mình thì được rồi, sau khi đứng thẳng lại liền hỏi:

- Ngài sao lại không đi?

Chu lão gia thành thật nói:

- Vốn dự định đi, nhưng nghĩ lại, thật sự không có nơi để đi, hơn nữa tuổi tác cũng lớn rồi, chịu không nổi bốn ba khắp nơi, nên không đi.

Tổng Dương cười:

- Không cần đi, yên tâm, không sao.

Sau đó, hẳn hỏi qua về nơi ở của Chu lão gia, tạm thời không nói thêm gì nữa, xoay người trở lại đường lớn.

Bên cạnh Chu lão gia đều là hàng xóm láng giềng của ông, lúc này người người sắc mặt kinh ngạc, nhìn lão đầu tử như đang nhìn quái vật, trước đó không ai biết, vị phú gia mặt béo tròn này lại là bề trên của Thường Xuân Hầu.

Mà bản thân Chu lão gia hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của những người xung quanh, ngẩn ngơ nhìn bóng dáng lưng của Tổng Dương, trong lòng không ngừng nhắc lại: Nha tử này lớn rồi, lớn rồi... Già rồi cũng được an ủi.

Đợi lúc Tổng Dương lên ngựa trở lại, một người đàn ông tráng kiện trong đám người, dường như quá hưng phấn dẫn đến điên rồi, bỗng nhiên mở to miệng rống to, hát lớn, những người xung quanh đều bị hấn dọa cho một phen, nhưng người đàn ông này lại hoàn toàn không e dè, vẫn đông đặc hát:

- Quân không thấy, nước Hoàng Hà từ trên trời rơi xuống, chảy ra biển không trở về? Quân không thấy, gương sáng nơi cao đường...

Người đàn ông ca hát là một thủ hạ tâm phúc của Lưu đại nhân, có chút bản lĩnh, giọng nói cũng không tục, hát lên bài Tương Tiến Tửu, tuy rằng không bằng Khúc đại thúc năm đó nhưng cũng có chút cảm giác hào sảng.

Đây là do Lưu đại nhân sắp xếp trước, ông sớm đã tìm hiểu được, ca từ của bài này là Thường Xuân Hầu sáng tác cho cặp vợ chồng họ Khúc, bây giờ Tổng Dương trở về Thanh Dương thành, còn có tiếng hoan hô nào có thể nhiệt liệt hơn ca từ mà chính bản thân Hầu gia sáng tác, còn có gì có thể làm vui lòng Hầu gia hơn?

Một trận tuyển hiền, không chỉ tạo ra mấy vị kỳ sĩ, mà ở Thanh Dương còn lưu truyền ra ngoài hai bài ca dao khiến người ta thích thú, một bài trong đó chính là bài Tương Tiến Tửu. Liên tục lưu truyền ra khắp phố lớn ngõ nhỏ của Thanh Dương, gần như ai ai cũng biết hát.

Mà lúc hưng phấn, kích động, trên đời này còn có điệu hát nào có thể khiến người ta thăng thần phát biểu suy nghĩ trong lòng bằng bài Tương Tiến Tửu? Sau một lát, âm thanh của một người liền có thêm mười người phụ họa, tiếng ca của mười người làm cho trăm người hát theo, sau trăm người liền là ngàn người, vạn người.

- Quân không thấy, nước Hoàng Hà từ trên trời rơi xuống, chảy ra biển không trở về? Quân không thấy, gương sáng nơi cao đường buồn tóc bạc, hướng về tóc đen mộ thành tuyết.

- Đời người đắc ý cần phải vui hết mình, đừng để qua đi rồi ngồi buồn với trăng. Trời sinh ta tài tất có dùng, vàng bạc mất hết rồi sẽ trở lại. Nấu dê mổ trâu cũng vì vui, khi uống cần phải ba trăm lỵ.

Cửa đông Thanh Dương, một bài Tương Tiến Tửu, hát đến trời long đất lở. Lúc đầu, Lưu Hậu chỉ muốn nịnh bộ Thường Xuân Hầu, mà không nghĩ tới cuối cùng lại dẫn đến khí thế mãnh liệt bất tận nơi thành tiền tuyển này!

Trong tiếng hát hào sảng, đội vũ trang cuối cùng từ phong ấp cũng đã chạy tới, Thiên Dạ Xoa đã đến cửa đông Thanh Dương.

Thiên Dạ Xoa cười trên lưng ngựa, thắt lưng đeo dao, sau lưng mang nỏ, lúc nhìn vào không thấy có quá nhiều chỗ kì lạ, đặc biệt là so với người Man và quái điều tiến vào thành trước đó, biểu hiện của họ vô cùng bình thường, chẳng qua chỉ có một vài chỗ hơi kì lạ là: binh khí dài dài được bao lại bằng vải; mặt của chiến sĩ ẩn sau mặt nạ răng nanh được đúc bằng đồng thau; thêm nữa là một tiểu đội Thiên Dạ Xoa dẫn đầu, trong tay mỗi người đều cầm một sợi xích sắt, dắt theo một quái vật nửa người nửa vượn giống như dật chó vậy.

Tiếng vó ngựa vang vang, đội ngũ chậm rãi mà đi. Đám bá tánh không nhìn ra điều gì, chỉ biết quân đội này là vũ trang của Thường Xuân Hầu, họ liền dâng lên tiếng ca hoan hô; nhưng Lưu Hậu chú ý khá lâu vào Thiên Dạ Xoa, sắc mặt liền biến đổi...

Đại đội chiến sĩ đều đang cúi đầu, không quan tâm gì đến tiếng hoan hô ở xung quanh, lại nhìn kĩ hơn, trên yên của tất cả các chiến mã đều có một cái giá kì quái, rất nhỏ, không bắt mắt, nhưng vừa vặn chống đỡ ngay thắt lưng của chiến sĩ, cố định thân thể của bọn họ.

Dù sao cũng xuất thân là võ tướng, Lưu Thái Thú rất nhanh đã nhìn ra chỗ gian trá: ngoại trừ thủ lĩnh và cảnh vệ bốn phía là thật sự cưỡi ngựa, chủ lực của đội ngũ này lại đều đang ngủ!

Hay có thể nói là nửa tỉnh nửa ngủ, không phải là thật sự ngủ say nhưng thân thể của họ thả lỏng, tinh thần cũng đang thư giãn, chỉ để lại một phần tinh lực để chú ý xung quanh, đối với tiếng hoan hô của bá tánh, Thiên Dạ Xoa không quan tâm, nhưng khi thấy dấu hiệu cần cảnh giác sẽ lập tức tỉnh táo trở lại ngay.

Đội ngũ có thể ngủ được trong lúc hành quân, rốt cuộc là binh sĩ lười biếng hay là chiến binh tinh nhuệ? Lưu đại nhân cũng không dám hỏi nhiều.

Sau lưng Thiên Dạ Xoa, một đoàn xe khổng lồ đi theo, không cần hỏi cũng biết là các vật tiếp tế mà Thường Xuân Hầu mang đến, trong đoàn xe còn có mấy ngàn người cường tráng, bao gồm thợ thủ công Nam Uy, lao công Kim Tiêu Oa và tín đồ đất Diệu Hương Cát Tường.

Đội quân đông đảo chậm rãi nối đuôi nhau vào thành, Thanh Dương thành cũng theo đó mà rối ren cả lên, Thường Xuân Hầu mang đến nhiều người thế này, có Man tử, có dã thú, đều phải được sắp xếp thích đáng, cũng may những việc này Sơ Dung đã sớm có chuẩn bị, chỉ cần Lưu đại nhân phối hợp dẫn người là được, bận tuy có bận nhưng không có chuyện gì bất trắc xảy ra.

Lưu Hậu thân là thủ tướng của một thành, tất nhiên cũng có mấy phần tài cán, đợi sau khi Thường Xuân Hầu vào thành liền truyền lệnh cấm đi lại ban đêm, đồng thời phái người cưỡi ngựa tuần tra ngoài thành, hành động này chủ yếu là để phòng ngừa có gian tế nhân cơ hội này mà chạy ra ngoài thành, đem tin tức viện quân thông báo cho Thổ Phiên.

Nhưng Thanh Dương không có thứ đồ cao cấp như ‘Khố Tát’, nếu gian tế dựa vào chim đưa tin mà truyền báo quân tình thì hẳn cũng không bị phát hiện.

Đợi sau khi bố trí ổn thỏa quân đội từ phong ấp thì đã quá nửa đêm rồi, Lưu Hậu lại vội vã chạy tới trạm nghỉ chân báo cáo với Thường Xuân Hầu... Lúc vào thành, Tổng Dương đã cự tuyệt ý tốt của Thái Thú, không đến ở Thái Thú phủ hay các hộ giàu có trong thành, mà trực tiếp dẫn theo một đám nhân vật quan trọng bên cạnh tiến vào trạm nghỉ chân.

Lúc đó, khuôn mặt Tiểu Bộ đỏ bừng bừng, trời biết đất biết chàng biết ta biết, nàng chính là ở trạm nghỉ chân Thanh Dương mà thành đôi với Tổng Dương, bây giờ ‘ở lại nơi cũ’, trong lòng cảm thấy vô cùng kì lạ...

Lúc Lưu Hậu chạy đến trạm nghỉ chân mới biết Hầu gia vẫn chưa nghỉ ngơi, mà đã dẫn theo người đến đài tuyển hiền lúc trước ở thành tây rồi.

Thái Thú và Ti Mã nhìn nhau một cái, không có gì để nói, Hầu gia đi đâu thì họ đi đâu vậy.

Nơi đặt cao đài tuyển hiền năm đó vốn là một mảnh đất trống rộng lớn, lúc đám người Lưu Hậu đến nơi, Tổng Dương đang ở trong một đám lao công, cùng nhau chồng chất nhiên liệu gỗ, sắp xếp dầu hỏa và các bao tải nặng nề, nhìn bộ dạng giống như là đang bố trí một đồng lửa lớn.

Nhân công và nhiên liệu trong đồng lửa đều là Tổng Dương mang đến từ phong ấp.

Tổng Dương khí lực mạnh, rõ ràng là người tài giỏi, Hầu gia tự thân làm việc, những người khác nào có thể làm bộ làm tịch nữa? Công chúa cũng kéo tay áo lên, đi theo bên cạnh giúp đỡ, tất cả mọi người đang bận rộn, chỉ có hai người không làm việc: Hỏa đạo nhân, Quỷ Cốc Tử.

Hai kỳ sĩ này là chỉ huy công trình, chỉ mở miệng không động tay.

Công trình đã đến lúc kết thúc, còn không đợi Lưu đại nhân lên trước giúp đỡ, Chu Nho lão đạo đã lên tiếng hô:

- Sắp xong rồi, đều tránh ra đi!

Vừa nói, lão vừa vung cái túi lớn màu đỏ trên người, ôm lấy một cái bình lớn ở bên cạnh, chạy tới chạy lui quanh đồng lửa, lựa chọn các vị trí khác nhau, từ trong cái bình lấy ra một nắm thuốc bột kì quái thả xuống đó, Hỏa đạo nhân bận rộn cả nửa canh giờ rồi trở về bên cạnh Tổng Dương, đầu đầy mồ hôi, như rằng cười nói:

- Xong rồi, đốt thôi.

Tề Thượng sớm đã đợi đến hết kiên nhẫn rồi, nghe thấy vậy lập tức châm ngọn đuốc trong tay lên, dùng sức ném về hướng đồng củi lửa, sau đó chỉ nghe một tiếng lớn vang lên, ánh lửa hừng hực nổi lên!

Trải qua tính toán của Quỷ Cốc Tử và bố trí của Hỏa đạo nhân, lửa lớn tuy là kinh người nhưng các bó củi cháy không hề mãnh liệt, tất nhiên sẽ không cháy lan ra bên ngoài, càng kì lạ hơn là khói đặc cuộn cuộn ngay trên ngọn lửa... không phải màu xám đen mà là khói đặc màu đỏ, đi theo thể lửa từ từ dâng lên cao, không lâu sau đó, giống như một cây đại trụ chống thẳng lên không trung.

Khói đặc màu đỏ giống như thật chất, ngưng tụ lại không tan, sức gió của mùa xuân vốn không thể làm gì được nó, trụ khói rõ ràng và bắt mắt, quá xa không dám nói nhưng trong phạm vi trăm dặm thì có thể phân biệt rất rõ ràng.

Chu Nho vô cùng hài lòng với thủ đoạn của mình, cười nói với Tổng Dương:

- Như Hầu gia đã dặn, mưa không làm trôi được, gió không làm tan được, có ta trấn thủ giữ gìn, bằng nhiên liệu mà chúng ta mang đến, đốt mấy tháng không thành vấn đề.

Tổng Dương khen một tiếng 'tốt', đưa mắt nhìn sang Lưu Hậu:

- Chim đưa thư ở Thanh Dương hẳn là nhiều lắm.

Việc nuôi chim đưa thư từ xưa đã có, thành lớn như Thanh Dương thế này, chim đưa thư dùng cho quân đội sử dụng phải tính bằng ngàn bằng trăm, rất nhiều, bình thường dùng đến chẳng qua cũng chỉ là mấy chục con thôi.

Đợi sau khi Lưu Hậu gật đầu, Tổng Dương tiếp tục nói:

- Có một việc phải nhờ đại nhân giúp đỡ: thả lượng lớn chim đưa thư ra ngoài, đến các châu phủ, đại doanh đã bị chiếm đóng ở phía trước, về nội dung đại khái của thư truyền, khói lửa bắt diệt, Hồng Ba vĩnh trú, Thanh Dương đoàn tụ, Thổ Phiên sát cầu.

Tiền tuyến không ngừng rơi vào tay giặc, toàn bộ tây cương loạn lạc hết cả, nhưng không phải tất cả quân đội đều bị người Thổ Phiên tiêu diệt, chỉ là bại trận rồi, chạy tán đi rồi, ở tây cương vẫn có không ít quân đội của Nam Lý, chẳng qua vì chỉ huy tê liệt như rắn mất đầu, không cách nào tụ tập lại tạo thành chiến lực.

Thả ra lượng lớn chim đưa thư, thế nào cũng có người nhận được, tin tức thế nào cũng truyền xa ra. Tổng Dương muốn giữ vững Thanh Dương, đồng thời giương cao cờ lớn của Hồng Ba phủ, triệu hồi quân đội cũ của Trần Tây Vương...

Tổng Dương tạo ra đồng lửa này, chính là muốn nói cho thiên hạ biết: chỉ cần khói lửa không tắt, Thanh Dương sẽ vẫn là Thanh Dương của Nam Lý, các chiến sĩ muốn trả nợ nước mà chưa biết làm cách nào đều có thể đến gia nhập, bá tánh đang trốn chạy tìm đường sống sót cũng cứ việc đến tị nạn!

Trương gia đại thiếu

344. Chương 103: Thanh Dương

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 103: Thanh Dương

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Sau khi nói qua về việc truyền thư, Tống Dương lại dặn dò Lưu Hậu:

- Thanh Dương không thể thả chim đưa thư, cần sai người mang chim rời thành hơn ba mươi dặm mới thả cho chim bay.

Lưu Thái Thú nghe vậy liền sững sốt, trong thành Thanh Dương không thể thả chim đưa thư? Lời dặn dò này của Thường Xuân Hầu thật có chút quá kì lạ rồi.

Tống Dương vừa cười vừa giải thích:

- Không phải là không thể thả, là thả rồi thì chim cũng không dám bay, trên trời có ưng.

Trong lúc hần nói, Tiểu Cửu theo sau công tử đột nhiên chạy xa ra vài bước, đến bên cạnh một Man tử có diện mạo hung mãnh, xấu xí trong đám người hầu cận của Hầu gia, vỗ vai Man tử một cái, sau đó Tiểu Cửu lập tức gơ ngón tay nhỏ nhắn xinh đẹp chỉ lên không trung.

Man tử hiểu ý gật đầu, lấy một cây sáo bằng trúc đưa lên miệng thổi, hai má căng lên cổ sức thổi, tiếng sáo vang lên chói tai, từ trên không trung dội xuống từng tràng tiếng chim ưng kêu gào, hô ứng với tiếng sáo...

Sắc trời tối đen, Lưu đại nhân không biết rằng gần lúc Tống Dương tới thì đã có con chim ưng khổng lồ màu đen xoay vòng trên không trung Thanh Dương thành; ông càng không biết từ lúc chim ưng trên trời, toàn bộ chim đưa thư trong Thanh Dương thành đều trở nên hốt hoảng bất an, hai cánh chim kẹp chặt lấy cơ thể, cho dù bị chủ nhân dùng sức ném lên không trung thì chúng cũng không dám giương cánh bay đi, chỉ biết đập cánh loạn xạ rơi trở lại xuống mặt đất.

Trước khi đi sứ sang Hồi Hột, Hồ Phách ở Hồng Hoang đã phái ưng chủ đến, ưng chủ mang đến chim ưng khổng lồ.

Mãnh cảm đến từ Thập Vạn Hồng Hoang, không chỉ có thể dùng làm ưng đưa thư truyền tin, còn có một bản lĩnh khác nữa: làm kinh sợ chim đưa thư bình thường, trong phạm vi mà nó bao trùm, không có con chim nhỏ nào dám bay lên!

Bản lĩnh này Hồ Phách cũng không phát hiện, vẫn là sau khi ưng chủ vào ở Yến Tử Bình, người quản lý thư trong Hầu phủ vô tình phát hiện ra.

Lưu Hậu lúc này vẫn đang lo lắng rằng gian tế trong thành sẽ thả chim liên lạc với quân địch, thông báo cho đối phương biết viện quân đã đến Thanh Dương, lúc này nghe qua lời giải thích của Tiểu Cửu mới biết Tống Dương sớm đã phòng ngừa chuyện này rồi, lúc này ông lập tức mừng rỡ gật đầu.

Hắc ưng trên không trung rõ ràng đã cắt đứt đường truyền tin, gian tế không cách nào báo tin ra ngoài, Thanh Dương cũng không có cách liên lạc với thế giới bên ngoài, cho nên phải xây dựng một trạm thư ở hậu phương bên ngoài thành. Những việc này tự nhiên có Lưu Thái Thú đi lo liệu, Tống Dương chỉ nhắc nhở rồi không cần bận tâm nữa.

Đợi sau khi Lưu Hậu đem sự tình căn dặn rõ ràng với thủ hạ, Nhâm Sơ Dung vừa mới đến bên Tống Dương lại nói với Thái Thú:

- Ngoài ra còn có một việc, chiến sự tiền tuyến đột ngột, lúc Thường Xuân Hầu dẫn binh từ phong ấp ra cũng có chút vội vàng. Báo cáo xuất chinh truyền đi Phụng Hoàng thành đến bây giờ vẫn chưa có hồi phúc,

mọi thứ có liên quan đến chiến sự vẫn do Lưu đại nhân làm chủ, điều động thế nào, đánh trận ra sao, ngài cứ dặn dò, bên dưới Công chúa, Hầu gia, Thừa Hợp chúng tôi đều sẽ nghe lệnh.

Ít nhất cho đến bây giờ, Tống Dương vẫn chưa phải là ‘chinh tây nguyên soái’ do triều đình ủy nhiệm, càng không phải ‘độc chiến khâm sai’ do Hoàng đế phái đến, cho dù hẳn là Hầu gia nhưng theo luật lệ thời chiến của Nam Lý, trong trận chiến lớn này, hẳn hoàn toàn không có thân phận, nhiều nhất chỉ có thể xem là quân nghĩa dũng trả ơn nước một cách tự phát mà thôi, cho dù là phòng ngự hay là tác chiến, hẳn đều không có quyền chỉ huy.

Lưu Hậu Thái Thú có ngây thơ đến thế nào thì cũng có thể nghe ra Nhâm Sơ Dung chỉ là nói lời khách khí thôi. Tống Dương là người gì? Nói về uy quyền danh vọng, hẳn là Hầu gia thần kì nhất Nam Lý, đến đâu cũng được vạn chúng chú ý, vung tay hô một cái thì người người tập hợp; nói về thân phận, hẳn có đến hai lần là con rể của Hồng Ba phủ, nói khoa trương một chút, toàn bộ tây cương đều là địa bàn của cha vợ hẳn, huống chi lần này hẳn không phải đến một mình, bên cạnh còn có công chúa và quận chúa đi theo, nhìn đám khói đang ngút trời ở nơi không xa kia, bất kì ai cũng có thể hiểu không bao lâu nữa quân đội du tán nơi tây cương sẽ hội tụ nhau mà tới, những người này đều là hướng về Hồng Ba phủ, hướng về Tống Dương mà đến; lại nói lời thật lòng, đám yêu ma quỷ quái mà Tống Dương mang đến, Lưu đại nhân dù thật sự tiếp nhận bọn họ cũng đừng mong chỉ huy được... Huống chi bên cạnh Tống Dương còn có một A Nan Kim Mã, đừng nói lão tướng quân chỉ là mất đi hai chân, cho dù lão toàn thân trên dưới đều không còn, chỉ còn lại một cái đầu, nói đến đánh trận với người Thổ Phiên cũng mạnh hơn nhiều so với toàn bộ quan lại lớn nhỏ trong Thanh Dương thành cộng lại với nhau.

Lưu Thái Thú vội vàng lắc đầu, liền tuôn ra những lời nói đẹp lòng và rõ ràng, quyền chỉ huy này bất luận thế nào ông cũng không nhận, nhất định phải do Tống Dương chủ trì đại cục, Thanh Dương thành trên dưới đều chỉ có phục tùng và phối hợp, tuyệt đối không hai lời.

Sơ Dung cười, đương nhiên sẽ không chối từ, đại chiến sắp tới, còn có thể chống đỡ được bao lâu, rốt cuộc có thể chống đỡ được hay không đều còn là chuyện chưa biết được, lúc này Nhâm Sơ Dung cũng không muốn phí lời nữa, nhưng nếu thật sự có thể đánh thắng, cả nhà Thường Xuân Hầu tất nhiên cũng sẽ không bạc đãi vị Lưu Thái Thú biết đại thể, hiểu sự tình này đâu.

Lúc này trời cũng sắp sáng rồi, mọi người chia tay tại đây để tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, nhưng Lưu Thái Thú vẫn chưa lo đến chuyện ngủ, về đến Thái Thú phủ, tìm một tấm gấm vóc, đem ấn Thái Thú và quân lệnh hổ phù của mình bọc lại với nhau, cầm lấy trong tay rồi bước ra ngoài ngay.

Bởi vì bất kì lúc nào cũng có thể có công vụ, quân vụ cần bàn bạc nên Ti Mã đại nhân bây giờ cũng tạm ở trong Thái Thú phủ, động tác của Thái Thú, lão đầu đều nhìn thấy tận mắt, kinh ngạc nói:

- Đại nhân làm vậy để làm gì?

Lưu Hậu đáp:

- Quyền chỉ huy quân, đem qua cho Thường Xuân Hầu.

Cát Ti Mã ho một tiếng, lắc đầu nói:

- Một nhà Thường Xuân Hầu là thân phận gì, sao có thể nhận đại ấn Thái Thú của ngài, làm như vậy rõ ràng là xem thường họ, huống chi ngài đem ấn cho người khác rồi, sau này lúc ngài muốn điều động người thì làm sao? Ví dụ Hầu gia nói với ngài: mời Thái Thú phái một ngàn người lên đầu thành, ngài làm sao? Lại đến tìm Hầu gia mượn đại ấn sao?

Lưu Hậu nhún mày:

- Vậy nên làm sao?

Cát Ti Mã nói:

- Đại nhân ra thêm một phần quân lệnh, truyền đến các cấp quan viên phòng vệ trong thành, bảo bọn họ thấy lệnh giám của Thường Xuân Hầu, Huyền Cơ công chúa hay Thừa Hợp quận chúa cũng giống như thấy lệnh giám của Thái Thú vậy, phải chấp hành nếu không sẽ bị trừng phạt bằng quân pháp là được rồi.

Nam Lý có luật lệ thời chiến, lúc giống như tình hình bây giờ của Thanh Dương thành, quyền lực của tướng giữ thành sẽ được đề cao, có lẽ không đến mức độ ‘độc đoán chuyên quyền’ nhưng giống như Ti Mã đại nhân đã nói, truyền xuống một lệnh giám như vậy thì không thành vấn đề.

Lưu Hậu vỗ trán một cái, cười ha hả nói:

- Nhất thời hồ đồ, nhất thời hồ đồ, cách đơn giản thế này lại không nghĩ ra, đa tạ sự nhắc nhở của Ti Mã đại nhân.

Lúc Tống Dương rời giường vào ngày thứ hai, Sơ Dung đã đi một vòng trở về, nàng phụ trách bố trí vũ trang trong Thanh Dương thành, không dám sơ suất thả lỏng chút nào, chỉ ngủ một lát đã đi tuần tra. Trong lúc Tiểu Bộ vốn tham ngủ cũng cần răng thức dậy, đang nhắm nghiền hai mắt cùng Tống Dương và Tam tử ăn sáng, Lưu đại nhân đến báo cáo việc quân lệnh, nói rõ trong Thanh Dương thành, ấn giám của Hầu gia chính là quân lệnh.

Tống Dương gật đầu cảm ơn, kéo cả đám người Thái Thú, Ti Mã cùng ăn sáng... Sau khi ăn xong, mọi người rời khỏi trạm nghỉ, tiến lên đầu thành. Nhân Sơ Dung không đi tuần thành, chỉ nhờ Thái Thú cho sử dụng quan quân phụ trách cung ứng quân nhu trong thành, tạm thời cũng không giải thích để làm gì, dẫn theo rồi đi ngay...

Đầu thành trên dưới ai ai cũng bận rộn, các quân sĩ cùng với lao công không ngừng vận chuyển gỗ, đá lỏi, dầu hỏa cùng các vật chuẩn bị cho trận chiến lên tường thành, dưới sự chỉ huy của quan lại, các thợ thủ công, người chăn ngựa đều không nhàn rỗi, tranh thủ khoảng thời gian còn lại, hoặc đang gia cố lại cửa thành, hoặc đang tu sửa lại xe nổ, máy bắn đá và các quân giới đánh xa nơi tường thành.

Lưu Thái Thú và Cát Ti Mã phấn chấn tinh thần, vừa đi theo bên cạnh họ, vừa giới thiệu thành, Thanh Dương thành tường cao hai trượng rưỡi, độ rộng cũng đồng thời là hai trượng rưỡi, theo thước đo độ dài của kiếp trước, bộ dáng có vẻ như gần tám mét, đỉnh tường thành rộng năm trượng, trên thành cách mỗi năm mươi trượng lại xây một tòa lầu địch, lầu địch vươn ra ngoài tường thành, binh lính mang cung có thể bắn giết kẻ địch bám tường mà lên; bốn cửa phân ra xây ba tầng cửa lầu: lầu chính, lầu quan sát, lầu áp, xếp hàng ngay ngắn có thể chứa được mấy trăm tinh binh; ngoài thành có xây hào bảo vệ thành, sâu và rộng đều là hai trượng... Dù sao cũng là thành lớn đứng nhất nhì tây cương, Thanh Dương thành vô cùng vững chắc, được xây dựng và cải tiến, không hề qua loa chút nào.

Thấy Thường Xuân Hầu tập trung lắng nghe, Lưu Thái Thú càng lên tinh thần hơn, nói xong thành trì lại nói đến phòng ngự, giải thích nguyên lý sử dụng, tầm bắn cũng như uy lực của xe nổ và máy bắn đá được dựng nơi đầu thành.

Điều không thể không nói là Lưu Hậu ở Nam Lý không thể được xem là danh tướng gì nhưng ít nhất ông cũng là một Thái Thú đủ tư cách, việc có liên quan đến phòng thủ thành, ông đều biết rõ như lòng bàn tay, lúc giới thiệu vô cùng nghiêm túc, chi tiết, đây chính là sự ‘chuyên nghiệp’ của ông. Bây giờ trước mặt hai quý nhân, một lần lấy hết hàng tồn kho ra ngoài, trong đó có ẩn giấu một chút tâm tư khoe khoang của Thái Thú.

Tống Dương và Tiểu Bộ được mở mang kiến thức, tự nhiên không thiếu vài câu khen ngợi Lưu Hậu, Thái Thú đại nhân vô cùng vui mừng. Nhưng Cát Ti Mã lại có tính khí cổ hủ, một là một, hai là hai, có cái gì thì nói cái gì, không tránh khỏi việc dội gáo nước lạnh vào mọi người:

- Chỉ dựa trên thành trì mà nói, Thanh Dương so với trọng trấn Hồng Khẩu cũng không khác biệt nhiều, nói về phòng ngự, hiệu quả ngăn địch thì mới thật sự là một trời một vực, trong đó chẳng qua là hai tầng nguyên nhân, một trong một ngoài.

Tiểu Bộ nháy lông mi một cái:

- Mời Ti Mã đại nhân chỉ điểm.

Lão đầu tử vội vàng cúi người, trước hết gấp gáp nói ‘đại nhân không dám nhận, chỉ điểm càng không dám’, sau đó mới chuyển vào chủ đề chính:

- Hồng Khẩu có núi lớn và sông ngòi bảo vệ. Hoàn cảnh hiểm yếu, cả tòa thành trì giống như một cái chêm nhét vào khe hở của trời đất, kẻ địch chỉ có thể cường công ngay trước mặt, hoàn toàn không có biện pháp

bao vây hay lách qua, địa thế khác biệt như vậy chính là nguyên nhân bên ngoài; về phần nguyên nhân bên trong thì rất đơn giản, Hồng Khẩu là sau lưng biên quan Khổ Thủy, là cửa duy nhất để thông vào Nam Lý chúng ta, vị trí vô cùng quan trọng, sau nhiều năm xây dựng, trong thành không chỉ đóng giữ trọng binh mà các loại quân khí quân giới cũng rất đầy đủ.

Vừa nói, lão đầu tử vừa tiện tay vỗ lên một xe nổ ở bên cạnh:

- Loại cơ nổ lớn thế này, theo như ta biết, Hồng Khẩu có hơn trăm chiếc, nhưng trong Thanh Dương thành ta còn chưa có tới hai mươi chiếc, máy bắn đá thì càng ít hơn. Lúc Hồng Khẩu ngăn địch, chỉ cần lo tính toán cảnh vệ chính diện, toàn bộ những thứ quân khí lớn này chỉ cần chuyển hết về tường thành phía tây là được, cùng lúc bắn một phát đã đủ phá nát một lần mãnh công của địch; Thanh Dương thì lại phải phòng ngự cả bốn phía, binh quân mỗi phía tường thành chỉ được chia cho vài cái nổ lớn, khi kẻ thù liều chết xông đến thì... tác dụng không lớn.

Một cây nổ tám thước bắn ra, có thể giết chết được bao nhiêu người? Một khối đá lớn ném xuống dưới, lại có thể đè chết bao nhiêu người? Một mặt tường thành tính hết chẳng qua chỉ có mười xe quân giới lớn thế này, hiệu quả thật sự vô cùng nhỏ bé.

Cát Ti Mã và Lưu Thái Thú cùng lúc thở dài, bầu không khí hơi trở nên nặng nề, đề tài cũng từ phòng ngự của thành ta chuyển sang thể công của kẻ thù, Lưu Hậu nói:

- Từ lúc khai chiến đến nay, mặt tướng đã bắt đầu để ý đến báo cáo chiến sự, cố gắng thu thập tin tức chiến sự ở phía trước, đại khái cũng hiểu một chút về phương thức tác chiến của người Thổ Phiên, trong đó có hai điều không thể không phòng.

Tổng Dương chợt có hứng thú:

- Nói ra nghe xem.

Lưu Hậu vừa muốn mở miệng, trong thành bỗng nhiên bận rộn hẳn lên, sắc mặt Tiểu Bộ vui vẻ, cười nói:

- Đến rồi!

Vội vàng ghé sát vào đầu thành mà nhìn xuống dưới, Tổng Dương cũng cười có ý xin lỗi với Thái Thú, ra hiệu có lời gì để một lát nói tiếp...

Trước tiên là Trịnh Kỷ đích thân dẫn đội, dẫn theo mấy trăm Thiên Dạ Xoa đi đến khoảng đất trống phía sau cửa thành, không phải là tự mình đến mà mỗi một Thiên Dạ Xoa đều mang theo một thổ hầu tử, cũng không cần lao công giúp đỡ, họ tự mình động thủ dựng lên một lều cực lớn bằng vải bạt, sau đó mấy trăm người đều đi vào trong, người ngoài không ai có thể nhìn thấy rốt cuộc bọn họ muốn làm gì;

Bên Thiên Dạ Xoa vừa mới dựng lều xong thì ở nơi không xa quận chúa lại dẫn đến một số đông người đang đưa một loạt xe lớn đến. Chọn một khoảng đất trống khác, đặt lên những cái nồi lớn, nhóm lửa nấu nước, từng túi dược liệu được dỡ từ trên xe xuống, theo đúng tỉ lệ tính toán để cho vào nồi to mà nấu lên.

Dược liệu một nửa đến từ phong ấp, một nửa kia đến từ hàng tồn của quân khố Thanh Dương, nếu vẫn chưa đủ thì mua từ các hiệu thuốc ở Thanh Dương thành, tiện thể mời cả các đại phu qua đây. Các đại phu người người đều cầm trong tay một tờ phương thuốc được quận chúa phát cho, khoảng chừng cứ hai ba nồi lớn thì có một vị đại phu phụ trách, đảm bảo lượng thuốc, độ lửa, phối thuốc đều chấp hành nghiêm ngặt theo phương thuốc.

Tổng Dương chỉ vào lều vải mà Thiên Dạ Xoa vừa xây xong, nói với Lưu đại nhân:

- Họ đang đào địa lộ, không nhất định dùng đến, chuẩn bị trước cho chắc thôi, dù sao thổ hầu tử cũng đang nhàn rồi.

Nói xong lại đưa tay chỉ vào các nồi lớn mà quận chúa phụ trách:

- Đang luyện độc dược, ngày mai vào khoảng giờ này sẽ làm xong, cho các huynh đệ bôi lên binh khí, mũi tên.

Sắp tới đại chiến, bản lĩnh giữ nhà của Tổng Dương đương nhiên phải có công dụng, phương thuốc độc là do hắn viết ra, trong đó dùng các loại vật liệu đều là cây thuốc bình thường, nhưng sau khi trộn lẫn, nấu lên sẽ biến thành độc dược, gặp máu sẽ có công hiệu ngay.

Do hạn chế của vật liệu, độc dược không có công hiệu dữ dội đến mức chết ngay nhưng sợ là chỉ cần bị thương ở da thịt cũng sẽ dẫn đến đau đớn kịch liệt, nếu không kịp thời dùng lượng lớn nước sạch rửa vết thương, sau thời gian nửa nén hương, thân thể sẽ mệt mỏi, lòng hoang mang, hít thở khó khăn. Trong trận ác chiến thế này thì làm sao có thời gian cho binh sĩ đi xử lý vết thương chứ?

Càng quan trọng hơn, trong một trận chiến nói chung, số lượng bị tàn bị thương nhất định sẽ nhiều hơn chết trận, người bị thương nhẹ không ảnh hưởng đến tác chiến lại luôn nhiều hơn người bị thương nặng, Tổng Dương sử dụng độc dược, những thương tích dù nhỏ nhất cũng liền biến thành ‘chết trận’. Hành động này rốt cuộc sẽ gây ra đả kích lớn thế nào đối với chiến lược của kẻ địch, bản thân Lưu Hậu cũng xuất thân từ võ tướng, bài toán thế này tất nhiên là ông có thể giải ra.

Cát Ti Mã lại vẫn ‘không hiểu sự tình’, nhăn mày do dự nói:

- Quân giới có độc... Tốt thì tốt nhưng nhưng việc vi phạm điều kiêng kỵ thế này...

Tuy rằng chưa từng lập ra hiệp thư nhưng lúc tác chiến, trên quân khí không được bôi thuốc độc là nhận định chung của thế giới trung cổ, thời cổ đã từng có trường hợp như vậy, Giáp, Ất hai nước khai chiến, Giáp quốc dùng thuốc độc trên binh khí, sau này sự việc bại lộ dẫn đến các nước Bình, Đinh, Mậu, Kỷ cùng nhau hợp lại tấn công, cuối cùng bại vong... Giống như Cát lão đầu đã nói, đây là việc vi phạm vào kiêng kỵ, nói không chừng sẽ phải nhận lấy hậu quả.

Không cần Tổng Dương mở miệng, Lưu Thái Thú đã không thể nghe tiếp được nữa, quát lên:

- Cổ hủ, chúng ta không dùng độc, sợ là chưa đợi đến lúc các nước hợp lại mà tấn công thì đã bị Thổ Phiên diệt quốc trước rồi.

Công chúa cũng cảm thấy lão đầu tử này không ra sao cả, nhưng nàng không mắng người, chỉ cười nói:

- Không sao, nói gì ta cũng không thừa nhận, bọn chúng làm gì được ta!

Tổng Dương chỉ cười một cái rồi thôi, giữa chừng các nước hợp lại với nhau mà tấn công ư? Khuyển Nhung muốn đánh cũng đánh không tới, Hồi Hột càng không đối phó với Nam Lý, ngoại trừ Thổ Phiên thì cũng chỉ còn một nước Đại Yên nữa thôi, bây giờ Đại Yên và Thổ Phiên vốn đã thành một nước rồi, Thổ Phiên bên này một khi chiến sự bất lợi, Yên lúc nào cũng có thể tham chiến, Cảnh Thái muốn đến đánh Nam Lý, còn cần phải tìm cớ nữa sao?

Trương gia đại thiếu

345. Chương 104: Tiên Phong

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 104: Tiên phong

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Thổ hầu tử chui vào trong lều bạt không ai nhìn thấy nữa; nấu độc dược nghe ra có hơi dọa người nhưng trên thực tế cũng không thấy có gì khác so với nấu cháo, Tiểu Bộ ghé sát đầu thành, nhìn xuống dưới một lúc lâu thì không còn hứng thú nữa, đưa mắt trở lại hướng Lưu Hậu:

- Thái Thú vừa nói, đánh trận với Phiên tử có hai chỗ không thể không phòng, là gì vậy?

Lưu Hậu lập tức đáp:

- Thủ đoạn khôn khéo của Phiên tử, cái thứ nhất là ‘khu dịch’, Phiên tử mỗi lần tới một nơi đều sẽ bắt thêm một đám đông bá tánh làm nô lệ để đi theo đội ngũ chủ lực tiếp tục tiến lên, nếu tiên khiển của Phiên quân ở phía trước tác chiến thuận lợi thì vứt bỏ đi, một khi tiền phương chiến sự bất lợi, đợi sau khi chủ lực theo kịp, đám nô lệ sẽ liền được phái lên dùng.

Nhâm Tiểu Bộ không hiểu ý:

- Phái lên làm gì?

- Đưa chày gỗ, thang dài, đuổi nô lệ đi công thành.

Sắc mặt của Lưu Hậu tối sầm lại:

- Sau lưng có mũi tên của Phiên Tử đuổi lên, các nô lệ chỉ có thể hướng thẳng về trước mà xông lên. Nếu ta không thêm quan tâm, họ thật sự sẽ leo lên đầu thành, nháy mắt đã làm loạn xạ các cảnh vệ giữ thành, đại quân Thổ Phiên liền thừa thế mà xông lên tiến công tường thành; nếu mở cửa, xuất binh cứu người, trong đám nô lệ có trà trộn nhiều gian tế, một khi tiến vào, gian tế Phiên cầu sẽ lập tức chiếm lấy cửa thành; biện pháp an toàn nhất thì chỉ có bắn cung giết hết, bất kể là nô lệ, dân thường, đều xem họ là quân địch, dám đến gần thì giết sạch... Nhưng họ đều là bá tánh của châu quận phía trước, đồng bào của người Nam Lý ta, binh sĩ ta nhận lệnh ra tay với người của mình, cho dù có thể chặn được một đợt tiến công, nhưng sau này quân đóng giữ sẽ không còn sĩ khí gì mà nói nữa, trận đánh sau này cũng không cần đánh tiếp.

Bỏ mặc không lo không được, cho vào trong thành không được, nhắm mắt giết sạch cũng không được, Tiểu Bộ nhú mày dữ dội, nhưng nằng chỉ do dự trong nháy mắt, vẻ mặt buồn bực liền tan biến đâu mất... Không phải là nghĩ ra biện pháp hay ho gì, mà là công chúa điện hạ đúng lúc nhớ ra một việc: có chàng ở đây, ta sầu làm cái gì?

Nhâm Tiểu Bộ vui vẻ nhìn sang phía Tống Dương.

Tống Dương chỉ đón lấy ánh nhìn của Tiểu Bộ rồi cười một cái, sau đó lại nhìn sang Lưu Hậu:

- Không thể không phòng... thật ra là không thể nào phòng, quả là bài toán khó giải.

Lưu Hậu nặng nề gật đầu, sau đó lập tức thay đổi cách nói:

- Khu dịch mặc dù khó giải quyết, nhưng dù sao vẫn là ‘nói sau’, các nô lệ sẽ đi theo chủ lực của Phiên tử mà tới, trước bọn họ thì Thổ Phiên sẽ có quân đoàn tiên khiển giết tới, bọn chúng sẽ dùng đến một thủ đoạn khác: lửa.

Tiểu Cửu không quan tâm chiến sự, chỉ quan tâm công tử, trong tay cầm một khăn tay muốn giúp Tống Dương lau mồ hôi, nghe vậy liền nén không nổi mà nhẹ nhàng mỉm cười một cái, những trường hợp thế này, tiểu a hoàn chưa từng chen vào, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi việc có ý niệm: trong đám thủ hạ của công tử nhà ta vừa khéo có một tổ tông chơi lửa, trước mặt Hỏa đạo nhân, lửa của Phiên tử thì có đáng là gì?

Không chỉ Tiểu Cửu, Nhâm Tiểu Bộ cũng có cách nghĩ như vậy, hai người đẹp cùng lúc cười lên, khiến Thanh Dương tây thành lâu tăng thêm vài phần tư sắc.

- Tây Vực có nhiều dầu hỏa, độ thuần khiết cực kì cao; Phiên tử cao nguyên lại có tuyệt kĩ ‘ném dây’, nếu thật sự để bọn chúng thi triển thì...

Cát Ti Mã nói tiếp lời của Lưu Thái Thú, nhưng lão vẫn chưa nói hết, đến cuối cùng vẫn là nặng nề thở dài một hơi.

Năm nước ở trung thổ, ngoại trừ Nam Lý cái gì cũng không thành, mỗi nước đều có điểm mạnh trong việc quân sự, nếu không thì cũng không thể đầu đá trên trăm năm vẫn bất phân thắng bại, Hán gia có binh pháp thao lược vô cùng hệ thống, quân trận ẩn chứa huyền cơ, thượng tướng dụng binh khác thường khó đoán; Hồi Hột và Khuyển Nhung giỏi kỵ chiến, lúc gót sắt tập kết tiến công thì nhanh như gió, mạnh như lửa, các nước khác vẫn còn kém xa, về phần sở trường của Thổ Phiên, chính là ‘có nhiều dầu hỏa cộng thêm tuyệt kĩ ném dây’ như Thái Thú vừa nói.

‘Ném dây’ không phải là ném ra sợi dây thừng, mà là dùng dây thừng để ném, vốn là một trò chơi nhỏ được truyền lại từ xưa của người cao nguyên.

Người cao nguyên thời cổ trên hông đều quấn một sợi dây thừng dài năm thước, một đầu được may một cái túi nhỏ, trong lúc chiến đấu nếu phát hiện nơi xa có sói hoang, chó hoang rình bắt gia súc, mục dân cao nguyên liền tháo dây thừng trên hông xuống, tùy tay nhặt lấy một cục đá đặt vào trong túi ở đầu dây thừng, sau đó vung dây thừng lên cao hơn đầu, sau khi quay vòng sợi dây một lúc liền thả tay ra, cục đá lao đi ngay.

Cục đá mượn được lực quay của dây thừng, tầm bay tăng lên rất nhiều, so với mũi tên còn xa hơn nhiều, cục đá bay ra với tốc độ kinh người, mục dân cao nguyên lại luyện đến mức vô cùng chính xác, cho dù đánh không trúng cũng có thể dọa sói hoang bỏ đi, nghe nói sói trên cao nguyên đều có linh tính, người Thổ Phiên chỉ cần vung dây thừng lên, cho dù trên đó không có cục đá thì chúng nó cũng sẽ quay đầu bỏ chạy ngay.

‘Ném dây’ vốn chỉ là trò chơi nhỏ, trên cao nguyên gần như ai ai cũng biết, dùng nó để hù dọa hổ sói còn được, trong lúc đánh trận thì gần như không có công dụng, dù sao cũng là đối đầu với chiến sĩ mũ sắt quân giáp, lực sát thương của đá thì có hạn, đánh người ta đến bể đầu chảy máu, mặt mũi bầm dập không khó, nhưng muốn làm trọng thương kẻ địch gần như là không thể.

Hơn nữa ném dây trước hết phải quay dây để tạo lực, thời gian chuẩn bị khá dài, dùng trong thực chiến sẽ không có hiệu quả gì.

Nhưng thủ đoạn tạp kỹ này sau khi kết hợp với dầu hỏa thì lập tức thay hình đổi dạng ngay, liền biến thành đòn sát thủ của quân đội Thổ Phiên... Lúc Lưu Thái Thú giải thích đến đây, Tiểu Bộ đã đại khái hiểu ra việc này rồi, về mặt kinh hải nói:

- Ý của ngài là người Thổ Phiên sẽ dùng biện pháp ném dây để ném bình dầu về hướng đầu thành sao?

Lưu Hậu gật đầu:

- Hơn trăm năm nay, người Thổ Phiên không ngừng cải tiến ‘dây’ của bọn họ, bây giờ dây trang bị cho lính Phiên được đan thành bởi gân linh tử và đuôi ngựa, tính dẻo dai và độ co giãn vô cùng kinh người, do đó tầm ném dây của Phiên tử cũng tăng lên rất nhiều.

Vật để chứa dầu hỏa được gọi là ‘bình ngói’, nhưng không giống ngói hộp bình sứ bình thường, loại vật chứa đặc biệt này không phải là hình tròn, mà là hình thoi, ít chịu lực cản khi bay trong không trung, kích thước gần giống hai nắm tay của người trưởng thành, được nung thành hình từ gốm mỏng, sau khi cho dầu hỏa vào thì lấy sáp bịt kín.

Cái bình như thế này, ném lên một hai bình thì không sao, nhưng đám Phiên tử người người sở trường ném dây, dầu hỏa trong què hương lại càng lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn, bọn chúng trong lúc công thành, mấy vạn binh sĩ ném dây, mỗi lần cùng ném một phát thì mấy vạn bình ngói chứa dầu hỏa liền bay lên đầu thành, hơn nữa, Lưu Hậu từng nghe nói, Phiên binh trong lúc công thành, trong một lần phát động thế công ‘ném dây’, ít nhất sẽ có năm vòng dây liên tục ném.

Tầm bắn của dây ném xa hơn cung tên, trong lúc Phiên tử ném mạnh, thủ quân chỉ có thể trở mắt ra nhìn, hoàn toàn không có kế khả thi, tiếp sau đó, Phiên binh sẽ phái tinh kỵ liều chết xông lên gần thành lầu, bắn ra tên lửa. Trên đầu thành đã bị ném mấy vạn bình ngói chứa dầu hỏa, chỉ cần Phiên tử có thể có một mũi tên lửa bắn được lên đầu thành...

Tiểu Bộ hít một hơi thật sâu, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch. Nhà mình thật sự có một tổ tông chơi lửa, nhưng đối đầu với loại thủ đoạn hống hách thế này của Phiên binh, cho dù Hỏa đạo nhân có mọc ra thêm tám cánh tay đi nữa thì mười bàn tay cũng chẳng thể làm nên việc gì.

Từ khi Thổ Phiên đánh vào Nam Lý tới nay, không biết có bao nhiêu tường thành của các thành nhỏ đã bị lửa mạnh của Phiên tử đốt đến sụp thành, càng đếm không xuể có bao nhiêu chiến sĩ Nam Lý đã chết trong biển lửa do kẻ địch gây ra.

Mặc dù các thành lớn có tường thành dày nặng như Thanh Dương thành sẽ không dễ bị lửa mạnh đốt sụp, nhưng không khó tưởng tượng, khi đầu thành trở thành một biển lửa, thứ bị đốt cháy phần phật không chỉ là tất cả quân bị vật tư nơi đầu thành, mà còn là dũng khí của tướng sĩ giữ thành... Đối với Phiên binh mà

nói, đầu thành bị cháy đối với việc bọn chúng dùng cây gỗ phá cửa thành lại không có ảnh hưởng quá trực tiếp.

Âm thanh của Tiểu Bộ có chút căng thẳng, đưa tay chỉ về phía các vật tư chuẩn bị cho trận chiến mới được các lao công vất vả mang lên đầu thành, hỏi Lưu Hậu:

- Đã biết rõ kẻ địch sẽ dùng hỏa công, còn mang đồ đạc lên đây sao?

Lưu Hậu cười khổ nói:

- Không mang lên cũng không được, các huynh đệ tay không thì làm sao có thể giữ thành.

Hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, Thái Thú hoàn toàn không có kế sách hay ho nào để ngăn địch.

Tổng Dương không có gì để cho ý kiến, bộ dạng nghe qua rồi thôi, chỉ nói một câu:

- Nên chuẩn bị thế nào thì cứ chuẩn bị như vậy đi, có việc gì cũng đợi đến lúc đánh trận mới nói tiếp đi.

Lưu Hậu cũng không thất vọng... hay có thể nói là ông vốn không hề ôm hi vọng, trò ‘ném dây’ của người Thổ Phiên, cũng giống ‘khu địch’ trước đó, đối với quân giữ thành mà nói đều là bài toán không thể giải, Thường Xuân Hầu có thể có chút thần kì nhưng dù sao cũng không phải là thần tiên.

Phải bố trí như nên bố trí, phải lao động như nên lao động, mặc kệ kẻ địch hung hãn đến thế nào, Thanh Dương cũng phải làm đầy đủ các bước chuẩn bị của mình, một ngày trôi qua, độc được nấu xong, có chuyên gia phụ trách bôi độc lên binh khí, mũi tên, sau khi để khô lại phân phát trở lại cho tướng sĩ trong thành, cũng là quân giới nhưng lượng độc được bôi lên không giống nhau, đao thương dùng thuốc nhiều, tên dùng thuốc ít. Lượng độc được dùng trên mũi tên, cần bắn chỉ có thể dùng một lần thì sẽ liền mất công hiệu, xử lý thế này chủ yếu là để đề phòng kẻ địch nhặt được tên của quân giữ thành bắn ra rồi lại bắn trở về, đến lúc đó người của mình trúng lại độc của chính mình thì thật có chút tự chuốc họa vào thân.

Vũ trang đến từ phong ấp không cần Lưu đại nhân lao tâm, các bộ người Man, dã thú, Thiên Dạ Xoa đóng giữ như thế nào, từ sớm trước khi xuất chinh đã được xác định xong rồi, bây giờ cũng đang theo từng bước mà chuẩn bị, mọi việc đều đầu vào đấy.

Tổng Dương đã tới Thanh Dương thành mà trạng thái lại không mấy khác biệt so với lúc ở trong phong ấp, vẫn làm ‘đại chương quỹ ngồi không’ như cũ thôi, hôm nay dẫn Tiểu Bộ đi thăm viếng Chu lão gia, ngày mai lại cùng quận chúa về lại chốn cũ, tiếc là không thể tìm được người bán kẹo rong ngày trước...

Hai ngày sau, thám mã tiền phương hồi báo, quân tiên khiển của Thổ Phiên đang hướng nhanh về Thanh Dương, cơ bản đều là kỵ binh, theo tốc độ hiện tại, chỉ còn cách Thanh Dương khoảng ba ngày lộ trình. Đại quân gần như tay không mà tới, vẫn chưa mang theo binh thạp chiến lấu dùng cho việc công thành, không có mấy bắn đá, xe nổ, thậm chí đến thang cũng không có, nhưng cây gỗ lớn dùng để phá cửa thì cũng có mang theo một khúc.

Binh thạp chiến lấu thật sự quá lớn, quân tiên phong chú trọng tốc độ, nhất định không có cách nào vận chuyển được những thứ đó; mà người Thổ Phiên có trò ‘ném dây’, dễ dàng mang theo, hơn nữa hiệu quả hơn nhiều so với máy bắn đá và xe nổ, Phiên quân vốn không cần đến các thứ đó; còn về phần thang, cũng vì sách lược hỏa công, khả năng phải dùng đến thang không lớn, nếu thật sự cần đến, Nam Lý nhiều rừng, Phiên tử có thể lấy gỗ tại chỗ, đốn gỗ đóng thành thang.

Chỉ có việc mang theo một khúc gỗ lớn là có chút kì lạ, thứ công kèn nặng nề này hoàn toàn có thể giống như thang, đến nơi rồi mới chọn cây lớn mà làm, cần gì mang theo bên người, không sợ vướng víu sao?

Thám mã cũng có thể xem là tinh nhuệ, trước đó đã tìm hiểu được chân tướng, khúc gỗ to mà tiên khiển của quân địch mang theo là một ‘vũ khí công huân’, trước đó chính là dùng cái khúc gỗ này trước sau phá tan cửa lớn của Khổ Thủy và Hồng Khẩu, Phiên tử cảm thấy vật này may mắn, thậm chí còn điều động thợ thủ công làm gấp, khắc lên trên đó Phật tổ và Thần Sơn Thánh cung của bọn chúng, bây giờ Phiên quân muốn dùng ‘khúc gỗ may mắn’ này tiếp tục đánh tan cửa thành Thanh Dương; thậm chí còn có ý sau này vẫn dùng vật này để phá tan cửa Phượng Hoàng thành.

Số lượng cụ thể của tiên khiển quân địch không biết rõ nhưng căn cứ theo quy mô doanh trại mà bọn chúng dựng lên, người thăm dò cũng có một phán đoán đại khái: nằm trong khoảng từ tám vạn đến mười vạn.

Quân đóng giữ Thanh Dương thành và vũ trang từ phong ấp, toàn bộ cộng lại với nhau cũng chỉ bằng hai phần mười của người ta! Đó mới chỉ là tiên khiển của người ta, đợi đến lúc chủ lực đến nơi, đừng nói Thanh Dương, cho dù toàn bộ Nam Lý cũng không đủ lực lượng để có thể chống đỡ được.

Niềm vui khi Thường Xuân Hầu mang binh đến tiếp viện sớm đã không còn, Lưu Thái Thú nghe tin tức xong sắc mặt liền tái nhợt... Dù đã sớm biết kẻ thù đông đảo, trong lòng sớm đã có chuẩn bị, nhưng sau khi được biết tình hình cụ thể, ông vẫn cảm thấy tim đập chân run.

Không chỉ Lưu Thái Thú, tất cả người Thanh Dương cũng đều như thế.

Cường địch sắp đến tất nhiên sẽ có ảnh hưởng đến sĩ khí trong thành, đối với việc này Tống Dương sớm đã có chuẩn bị, hẳn không làm việc nhưng hẳn biết sai khiến bằng hữu: từ khi báo cáo tình hình địch được truyền tới, Thi Tiêu Hiểu mở đàn cầu phúc cho Thanh Dương. Các thành viên được dẫn đến từ đất Diêu Hương Cát Tường vốn không tầm thường, lại kết hợp với rất nhiều đại tự trong Thanh Dương thành, dù rằng trong thời chiến, mọi thứ đều phải đơn giản, pháp sự thiếu đi vài phần xa hoa nhưng vẻ long trọng trang nghiêm vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Có tôn giả cầu phúc, có Phật tổ phù hộ, điệu hát từ bi thấm vào ruột gan, chậm rãi hòa tan sự sợ hãi trong lòng người.

Ngoài ra, một điều đáng phải nhắc đến nữa là trong mấy ngày này, có những binh lính Đường Lô du tán nhìn thấy khói lửa Thanh Dương, nhận được chim đưa thư từ Thanh Dương, liên tục hội tụ nhau mà tới, cho dù số lượng người không nhiều, chỉ có ít ỏi mấy trăm người, nhưng đối với việc chấn hưng sĩ khí cũng thật sự có chút hiệu quả...

Thời gian ba ngày nháy mắt đã trôi qua, quân giữ thành đứng lặng nơi đầu thành, xa xa có thể thấy nơi cuối tầm nhìn có cát bụi mù mịt, có những chiến sĩ tai thính còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rầm vang đến!

Không trung được bao phủ bởi một tầng mây nhàn nhạt, không đến nỗi âm u nhưng cũng tuyệt đối không đến mức trong xanh, gió nhẹ bình thường vốn mát mẻ cũng vì đại quân tiến tới mà cuốn theo chút cát bụi, trở nên vẩn đục, dính dính, thổi lên người khiến người ta có cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Lúc này, đám Tống Dương đã lên đầu thành, công chúa, quận chúa đi theo hai bên, Trần Phấn, La Quan đều tay cầm trường cung, các nhân vật quan trọng trong phong ấp đều theo sát phía sau, đến Phong Long cũng không quan tâm đến lời khuyên can của Lý công công, đầu đội nón tre và màn che mặt bước lên ngắm nhìn.

Quân địch đến cực kì nhanh, cát bụi theo gió che lấp ánh mặt trời, tiếng vó ngựa ù ù dần trở nên như tiếng sấm, thể rồng đuổi của mười vạn kỵ binh, gần như giẫm nát cả mặt đất, cả tòa Thanh Dương thành đều đang bắt đầu rung lên trong tiếng động vang trời, thời gian hơi lâu, binh sĩ trên đầu thành thậm chí đã không thể phân biệt rõ ràng, sự rung này rốt cuộc là do trời đất đang lắc lư hay là do nỗi sợ hãi trong lòng đang quấy phá... hay là cả hai đều có phần.

Tiếng tù và đột ngột vang lên, quân hào được đặc chế từ sừng trâu của người Thổ Phiên, vang dội đến kinh người, ba ngấn một dài lặp đi lặp lại, binh lính Thanh Dương chỉ cần có chút kiến thức thì đều có thể biết, đây là tiếng tù và thúc giục tiến lên của kẻ địch. Kỵ binh của địch giống như sóng dữ xô nhau mà tới, cứ như vậy một mạch lao thẳng đến, dường như muốn dùng thân xác máu thịt để làm sập tòa thành kiên cố này!

Việc hoàn toàn không thể nào thực hiện được, nhưng dưới làn sóng quyết chiến dữ dội của mười vạn Phiên quân, quân giữ thành Thanh Dương lại có chút không dám phủ nhận, kẻ địch có lẽ thật sự có thể một mạch xông thẳng đến đây, xông đến đây, có lẽ thật sự sẽ dùng vó ngựa giẫm nát tòa thành cổ xưa này.

Nếu chưa từng đến đồng hoang, Tống Dương cũng không dám đảm bảo tâm thần của mình sẽ không bị thể xông lên mạnh mẽ của kẻ thù làm cho khiếp sợ, cảnh tượng trước mắt căn bản là sự chấn động mà người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi, áp lực không cách nào tưởng tượng được, nhưng Tống Dương trong cảnh nội Khuyển Nhung từng đi theo đại quân Sa dân chinh chiến khá lâu, tự thân trải nghiệm qua vô số trận chiến giết chóc đáng sợ.

Đừng nói thể xung phong dời non lấp biển của người Thổ Phiên bây giờ chỉ để dương oai, chẳng qua chỉ để phô trương thanh thế, cho dù lúc này hắn ở ngay dưới thành, không còn tường cao che chở, một mình đối mặt với vô ngựa kẻ thù thì cũng vẫn sẽ không hề thay đổi sắc mặt.

Ánh mắt Tống Dương thanh thấu, lẳng lặng nhìn xuống dưới thành, với thị lực của hắn, thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt dữ tợn của Phiên tử.

Trương gia đại thiếu

346. Chương 105: Đứng ... Nghiêm

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 105: Đứng ... nghiêm

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Vào lúc giữa trưa, Phiên quân hiện thân, kỵ binh của địch vô cùng đông đảo, nhưng các đội vũ trang hung mãnh từ phong ấp vẫn chưa thấy lộ diện, từ Hồi Hột về đến Thiên Dạ Xoa không thấy một ai, hung hiểm càng không biết đi đâu mất rồi, nơi đâu thành chuẩn bị cho trận chiến đều là quân giữ thành bản địa Thanh Dương và binh mã Nam Lý từng đóng giữ nơi phong ấp.

Đám Thường Xuân Hầu đứng lặng nơi thành lâu, mấy vị quý nhân đều yên lặng không lên tiếng, hoàn toàn không có ý truyền lệnh, chỉ trơ mắt nhìn kẻ địch xung phong. Tống Dương vững vàng ổn định nhưng tướng giữ đầu thành đợi không nổi nữa, đưa mắt nhìn trộm Thái Thú đang đứng phía sau Hầu gia, trong ánh mắt đầy ý trưng cầu, người sau hiểu ý gật đầu với gã một cái.

Tướng giữ thành lập tức lớn tiếng truyền lệnh: xe nổ, máy bắn đá nạp đạn, tất cả lính bắn cung bước vào vị trí... Tiếng hô của tướng giữ thành không thể nói là không vang vọng, nhưng tiếng vô ngựa, tiếng la, tiếng tù và của mười vạn kỵ binh phía trước khiến toàn bộ trời đất đều bị đảo lộn một phen, hiệu lệnh của gã nơi đầu thành, binh sĩ vốn không nghe được, tất cả mọi người đều không động đậy, chỉ nắm thật chặt binh khí trong tay, ngơ ngác nhìn về phía tiền phương.

Tướng giữ thành liên tục hô vài tiếng, cũng chỉ có thân binh ở gần nhất bên cạnh nghe được, mười mấy người lập tức tản đi, đi đến nơi cao hơn làm tín hiệu cờ, miễn cưỡng đem mệnh lệnh truyền xuống, đầu thành lúc này mới hoạt động, lúc đầu còn có không ít người bị đại thế của kẻ địch làm cho khiếp sợ, không chú ý đến cờ lệnh, phải dựa vào đội trưởng nhắc lại hay nhờ đồng bạn bên cạnh nhắc nhở mới hiểu ra quân lệnh đã được hạ; mà một phương diện khác, lại có không ít binh đao phủ vốn thông nên hành động thì lại nhìn lầm cờ lệnh cũng theo lính bắn cung mà chạy, nhất thời đầu thành loạn thành một đồng.

Dưới thành, vạn mã lao tới, sát khí ngất trời; trên thành, binh sĩ tán loạn, vạn phần lúng túng. Cao thấp về thế công thủ của hai bên lập tức đã được phán ra.

Mắt thấy thủ hạ của mình sắc mặt như thế, vẻ mặt Lưu Thái Thú bất lực... cũng chỉ là bất lực thôi, hoàn toàn không có ý tức giận, ghét hận, càng không có ý trách tội, suy bụng ta ra bụng người, nhìn trận thế hung mãnh của kẻ địch, bản thân mình làm Thái Thú cũng kinh hoảng không dứt, huống chi là binh lính bình thường, rất nhanh đã phải trực tiếp liều mạng với hổ sói? Rất may, trong lúc liếc mắt nhìn trộm, Lưu Hậu nhìn ra đám Tống Dương, công chúa hoàn toàn không có ý trách cứ gì.

Cũng là bởi vì 'liếc mắt nhìn trộm', Lưu Hậu phát giác rằng khi đối mặt với đại quân Thổ Phiên quy mô như vậy, khí thế như vậy mà Thường Xuân Hầu mặt không đổi sắc, hoàn toàn không có gì khác thường.

Có thể có được sự dũng cảm và điềm đạm như vậy, Lưu Hậu không khỏi hâm phục, trong lúc lòng vô cùng kinh hoảng nhưng trong đầu lại bất giác xuất hiện một ý niệm mà bản thân Thái Thú đại nhân cũng cảm thấy vô vị: chẳng trách hắn có thể cưới được con gái của Trấn Tây Vương, hơn nữa còn là hai người.

Đường như nhận ra ánh mắt của Thái Thú, Tổng Dương quay đầu nhìn về hướng Lưu Hậu, gật đầu với ông đồng thời cười với ông một cái, nụ cười giống như năm đó khi hắn ở trên đài tuyển hiền của Thanh Dương, thoải mái, thiện lương, rạng rỡ tràn đầy ánh mặt trời.

‘Khoảng không’ trong mắt càng lúc càng ít, chỉ vì đoàn quân địch lớn càng ngày càng xông đến gần, giống như sóng dữ từ cuối chân trời cuộn cuộn mà tới, binh sĩ phụ trách điều khiển xe nỏ và máy bắn đá trên đầu thành đã hoàn thành công tác chuẩn bị, cắn chặt răng, gắt gao nhìn thẳng vào kẻ thù, họ đã được mệnh lệnh, chỉ cần đối phương tiến vào tầm bắn sẽ lập tức bắn ngay, không cần tiếp tục đợi quân lệnh.

Cờ lệnh nơi đầu thành lại tiếp tục pháp phối, sau khi đứng vào vị trí, các cung thủ lấy mũi tên đặt vào dây cung, chỉ là bắt đầu chuẩn bị, tạm thời vẫn chưa cần kéo dây cung, kẻ địch còn chưa tiến vào tầm bắn của xe nỏ, tất nhiên càng cách xa cung tên hơn, bây giờ vẫn chưa đến lúc giương cung, nhưng không biết là ai, có lẽ vì trong lòng quá căng thẳng, lòng bàn tay nắm lấy cung sớm đã ướt đầm mồ hôi, vừa nhìn thấy cờ lệnh lay động, cầm tên lên liền trực tiếp giương cung bắn ngay, cũng có một ít cung thủ thấy đồng bạn bắn tên, liền không nghĩ gì cả giương cung bắn theo ngay, thừa thốt mấy chục mũi tên hướng về trước mà bắn ra, cong cong vẹo vẹo cắm lên mặt đất, giống như một lời châm chọc đối với quân giữ thành Thanh Dương.

Lưu Thái Thú có tốt tính hơn cũng không thể kìm được nữa, lập tức liền muốn ra lệnh bắt người để xử theo luật nhưng Tổng Dương xua tay với ông:

- Quân mới vào chiến, khó tránh kinh hoảng, chính là nhất thời trượt tay thôi, cũng không gây ra hậu quả gì, cho một cơ hội đi, đợi sau khi kẻ thù rút đi rồi mới giáo huấn bọn họ vài câu là được rồi.

Âm thanh của Tổng Dương không cao, nhưng mỗi chữ hắn nói đều vững vàng lọt vào tai của Lưu Hậu. Hầu gia mở miệng, Thái Thú tất nhiên nghe theo, nhưng đối với Lưu Hậu mà nói, điểm quan trọng không còn là các cung thủ đó, ông đang suy nghĩ lời của Tổng Dương: đợi sau khi kẻ địch rút đi... kẻ địch sẽ lui? Bọn chúng không ném bình ngòi dầu hỏa nữa sao?

Lúc này, A Nan Kim Mã được thủ hạ đặt trên cang tre, theo sau Tổng Dương bỗng nhiên dùng sức vung tay một cái, lấy cờ lệnh đang đặt trên người ném lên cao, còn không đợi cờ nhỏ rơi xuống, đám đông Thạch Đầu Lão đã không biết từ đâu xuất hiện, túm năm tùm bảy, mang theo những cái trống lớn tập kết lộn xộn phía trong cửa thành, sau một lát, trống lớn đã được bố trí xong, Thạch Đầu Lão cùng nhau ngẩng đầu, mắt nhìn chăm chăm vào Kim Mã nơi đầu thành, đợi lão lại ra hiệu lệnh.

Kim Mã không để các huynh đệ đợi thêm nữa, vung tay ném ra một cái cờ nhỏ, Thạch Đầu Lão thấy hiệu lệnh liền hoan hô một tiếng, bọn chúng không đi lấy dùi trống mà trực tiếp lấy vũ khí giết người của mình: chùy tay nặng trĩu, sau đó liền vung cánh tay lên... đánh trống.

Trống lớn cỡ mặt cối xay đá, không biết được bọc bằng da gì, mặt trống đen tuyền.

Tay chùy nặng nề, lại cộng thêm sức mạnh từ cánh tay Thạch Đầu Lão, cho dù là một quan tài gỗ lim thượng hạng cũng lập tức bị đập nát, nhưng trống lớn không hề bị tổn hại, theo cái đập của chùy tay, tiếng trống vang vọng kinh người.

Thạch Đầu Lão không tổ chức, không kỷ luật, nhưng bọn chúng ai ai cũng là một tay trống thượng hạng, cứ mười người vây quanh một mặt trống lớn, trái phải tổng cộng hơn trăm mặt trống, đưa mắt nhìn qua chỉ thấy một đám Man tử cao to lưng gù chuyển động cánh tay như gió, tay chùy màu vàng vung lên mặt trống, tiếng trống đùng đùng cũng theo đó mà vang lên ngất trời!

Man tộc trong núi mỗi tộc đều có tài nghệ âm nhạc riêng, trong đó trống nặng của Thạch Đầu Lão đáng gọi là kiệt xuất. Bản lĩnh này của họ đến Tổng Dương cũng chưa được biết.

Trong tiếng gầm đáng sợ của mười vạn thiết kỵ, bên Thanh Dương bất luận là hô quát hay là thổi kèn, tất cả âm thanh đều bị át đi, không cách nào có công dụng truyền đi, duy nhất tiếng trống lúc này của Thạch Đầu Lão nổi lên, không những không bị thanh thế của kẻ địch che lấp mà ngược lại, càng lúc càng lớn, càng lúc càng mạnh, chỉ qua giây lát đã vững vàng chống lại tiếng vang của kẻ thù.

Nhịp trống dồn dập nhưng không hề loạn, tiết tấu dữ dội làm lộ phong cách cổ xưa mà chỉ có tộc Man trong núi mới có, nghe có vẻ hơi quái dị, nhưng nhiều hơn nữa là nặng... tiếng trống rất nặng.

Vốn ồn ào đến không thể ồn hơn, trong trời đất gần như rửa trôi tất cả thánh lực này, rốt cuộc cũng vang lên âm thanh của mình, dường như có một hồi tranh đấu, cũng là một sự chứng minh: mình chứng cho việc chúng ta vẫn còn, Thanh Dương vẫn còn.

Tâm lý cho phép, lúc tiếng trống oanh đang dâng cao, át đi tiếng vó ngựa hung hăng của địch, từ quân đóng giữ trên đầu thành đến bá tánh trong thành, sự sợ hãi trong lòng cũng nhanh chóng tiêu tan, dần dần bình tĩnh lại.

Tiếng trống rung trời, Phiên binh còn chưa thắng được. Trận đánh này, vẫn còn có thể đánh được!

Vẫn khẩn trương như cũ, nhưng sợ hãi không còn, vì vậy, sự xung phong của kẻ địch trong mắt quân đóng giữ nơi đầu thành đã biến đổi rồi, trở nên đẹp mắt hơn rồi. Bình tĩnh mà xem xét, cảnh tượng mười vạn thiết kỵ xung phong, vó ngựa rầm rầm, khí thế thật sự vô biên, đời người trăm năm khó thấy một lần.

Mọi người đều đang đứng xem người Thổ Phiên lao tới từ bên ngoài, không ai phát hiện từ lúc Thạch Đầu Lão nổi trống lên, Tống Dương đã bắt đầu chậm rãi hít hơi... Một hơi được hít vào thông thả mà kéo dài, hoàn toàn vượt ra ngoài cực hạn của người bình thường, ước chừng đã hít vào được gần thời gian một chén trà, đồng thời ánh mắt của Tống Dương cũng nhìn chăm chăm vào Kim Mã.

A Nan Kim Mã thì gắt gao nhìn thẳng vào kỵ binh Thổ Phiên, hai mày nhíu lại, năm ngón tay phải không ngừng di chuyển, không biết đang tính toán cái gì, cuối cùng, chính vào lúc Tống Dương gần hít xong khẩu khí này, năm ngón tay của Kim Mã dang ra để ra hiệu cho hắn.

Tống Dương lập tức mở miệng gào to:

- Đứng... nghiêm!

Sau đó, ma quái lộng hành rồi.

Tống Dương rống to một tiếng, đám Thổ Phiên trong tầm mắt, toàn bộ mười vạn Thổ Phiên, lập tức cùng lúc thắng lại dây cương, cùng lúc đứng lại tại chỗ, không còn tiếp tục tiến lên nữa bước, mọi thứ đều đến quá đột ngột, bọn chúng đột nhiên dừng tấn công, trong nháy mắt, mọi người trong thành hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, gần như không phân biệt rõ tiếng rống lớn của Tống Dương, rốt cuộc là khiến quân địch phụng mệnh hay là khiến thời gian dừng lại.

...

Người Thổ Phiên hung ác dã man, nhưng bọn chúng cũng không ngờ, tất nhiên sẽ không lao đến để dùng thân xác máu thịt mà đập tan tường thành, lần xung phong này là truyền thống của bọn chúng, chỉ là một cách hư trương thanh thế, làm ra vẻ ta đây thôi. Bọn chúng sẽ không xông thẳng vào tầm bắn của quân giữ thành để mà chịu chết, Thổ Phiên và Nam Lý kẻ nhau trăm năm, trận lớn trận nhỏ đánh qua không biết bao nhiêu lần, vô cùng hiểu rõ về quân giới cỡ lớn của Nam Lý, lần thứ nhất dương oai chỉ xông đến sát tầm bắn của máy bắn đá tốt nhất sẽ dừng lại, vừa đúng vị trí mà quân giữ thành không thể đánh tới.

Nhưng cùng một đạo lý, Phiên tử hiếu Nam Lý, các tướng Nam Lý thì làm sao không hiểu bọn chúng, sự hư trương thanh thế của tiên khiển Thổ Phiên sớm đã nằm trong dự liệu của A Nan Kim Mã, việc không đem chân tướng báo cho quân đóng giữ thành Thanh Dương cũng là ý đồ của Kim Mã đại bá: binh mới còn non trẻ, cũng phải được cảm nhận bầu không khí một chút, ngửi thử mùi máu tanh. Về những mặt khác, cũng là sắp xếp ổn thỏa từ trước, lúc này Kim Mã chính là đang tính toán thời khắc dừng bước của Phiên tử, lúc cảm thấy gần đến thì đưa ra tín hiệu cho Tống Dương, Tống Dương lập tức quát to khiến bọn chúng 'đứng nghiêm'.

Thời gian tính toán vừa khớp, tiếc là Đàm đồ tử không có mặt, nếu không lập tức sẽ có thể biên ra một cuốn sách thú vị: Thường Xuân Hầu nơi đầu thành Thanh Dương, hai chữ làm dừng mười vạn binh...

'Đứng nghiêm' không tồn tại trong kiếp này, nhà Hán trung thổ vốn không có từ này, nhưng hai chữ đi liền với nhau vô cùng đơn giản cũng vô cùng rõ ràng, gần như chỉ cần là người thì sẽ có thể hiểu được ý của nó là: đứng cho thật yên.

Đại quân Thổ Phiên bây giờ chính là đang đứng thật yên.

Phiên tử xâm lược Nam Lý đã được một khoảng thời gian rồi, đa số đều hiểu Tống Dương hô cái gì, bọn chúng trước đó chưa nghĩ tới, lúc này càng có chút nghĩ không thông, sự dừng bước trong kế hoạch sao lại biến thành ‘theo hiệu lệnh của kẻ địch mà dừng’, nhất thời cũng có chút bực tức, cảm hận, dẫn đến phản ứng dừng bước, đồng thời tiếng rống ‘giết’ cũng trở nên không còn đồng thanh, mất hết thanh thế.

Không thể không nói là, tu vi của Tống Dương đột nhiên tăng mạnh, nội kinh của long tước chuyển hòa nhập vào tiếng rống của hắn, mặc dù khẩu hiệu hô ra có chút kì lạ, nhưng âm thanh không chỉ truyền khắp bốn phương, khiến mỗi người đều nghe thấy rõ ràng, mà khí thế hồng hách ẩn chứa trong đó cũng lan rộng khắp trời đất, thật sự có một phần hương vị ‘bá vương thét lệnh, không theo phải chết’.

Một tiếng rống, tất cả mọi người trên đầu thành tây của Thanh Dương đều bật cười.

Bản thân Tống Dương cười rạng rỡ hơn ai hết, trong lòng thoải mái đến mức không cách nào thoải mái hơn nữa, rất có cảm giác ‘một tiếng như sét đánh, đẩy lùi trăm vạn binh’, trận trước hắn còn trải nghiệm một lần Triệu Tử Long, lần này lại đóng vai Trương Dực Đức, quyền Tam Quốc đã xem ở kiếp trước thật không uổng công.

Ngoài ra, một chuyện đáng để nhắc đến nữa là Tống Dương hướng ra ngoài thành mà hồng to, quân đóng giữ trên đầu thành đều biết hắn không phải đang truyền lệnh cho mình, nhưng đám Thạch Đầu Lão đang đánh trống ở dưới thành không hiểu ý, bỗng nhiên nghe được khẩu lệnh, bọn chúng nhận ra tiếng của Tống Dương, cũng đã được Kim Mã dặn dò nhiều lần, biết phải nghe theo mệnh lệnh của người này, nghe tiếng lập tức thả tay xuống, ngơ ngác đứng yên tại chỗ, ngẩng cao đầu, nhìn chằm chằm lên đầu thành.

Tống Dương cũng không bận tâm đến thân phận Hầu gia, siết chặt tay khom người, hướng về mọi người liên tục cúi chào. Nhất thời trên đầu thành có chút hỗn loạn, Hầu gia cúi chào ai cũng không dám nhận, ai ai cũng đều đáp lễ với hắn, đến hai tầng hoàng đế Lý Đại tiên sinh cũng cười lớn mà cúi chào lại hắn một cái.

‘Bị đứng nghiêm’ rồi, Phiên tử kinh ngạc, rất nhanh trong quân lại vang lên tiếng tù và, đại quân quay người chậm rãi rút lui, sau khi toàn bộ quân đoàn rời xa hai dặm, quân lệnh đột nhiên thay đổi, kỵ binh Phiên tử lại quay đầu trở lại!

So với lần trước hoàn toàn không có khác biệt, khí thế người Thổ Phiên hùng hổ, bắt đầu lần xung phong thứ hai, quân đóng giữ Thanh Dương bây giờ hoàn toàn không sợ nữa, trên mặt ít nhiều cũng có chút vui vẻ, bất giác nhìn về phía Tống Dương, mong chờ hắn có thể lại diễn lại màn hay vừa rồi, nhưng Tống Dương sớm đã được sự dặn dò của Kim Mã, biết kẻ địch lần này đến để làm gì, về mặt trịnh trọng, lập tức truyền lệnh, âm thanh vang vọng và trang nghiêm:

- Xe nổ, máy bắn đá thấy đến gần bắn ngay, một phát là được, sau khi bắn, tất cả mọi người che chắn, bốn phía tường thành cùng tuân theo mệnh lệnh này không được sai sót!

Âm thanh với dứt, tín hiệu cờ lệnh lập tức giương cao, rất nhanh toàn bộ quân đóng giữ thành Thanh Dương đều nhận được lệnh.

Lần xung phong thứ hai vẫn là dương oai, Phiên quân sẽ không sang sông, phá cửa, bằm thành, nhưng bọn chúng sẽ xông đến gần hơn, không chỉ xe nổ và máy bắn đá, bọn chúng sẽ một mạch xông thẳng vào tâm bắn của cung tên...

Các binh sĩ còn chưa biết chuyện gì, nhưng cứ nghe theo lệnh thì sẽ không thể nào sai, đợi sau khi kẻ địch xông đến gần, đầu thành liền phát động xe nổ, máy bắn đá một lần, đánh vào trận địch nhưng cũng không nhìn thấy có hiệu quả gì, giống như mấy khối đá nhỏ ném vào biển hồ, nháy mắt đã biến mất không còn thấy nữa. Quân đóng giữ Thanh Dương cũng không bắn thêm, từ trên xuống dưới tất cả mọi người đều nhanh chóng xông đến tường thành, sau lưng dựa sát vào tường thành, đồng thời cuộn mình lại, cái gọi là ‘che chắn’ chính là như vậy, A Nan Kim Mã cười mắng một tiếng:

- Đám nhóc thô đế, đánh trận không thấy linh hoạt, ‘che chắn’ thì học được có quy tắc như vậy.

Nói xong, tự mình cũng cuộn vòng trở lại cánh, cùng thủ hạ, hộ vệ đi ‘che chắn’.

Gần đúng lúc mọi người vừa chuẩn bị xong, trận thế xung phong của Phiên tử đột nhiên biến đổi, từ xung phong lớn xông biến thành một vòng vây bao lấy Thanh Dương, lập tức trong tay các quân đóng giữ nơi đầu thành đột nhiên vang lên một tiếng ‘vù’.

Giống như có mấy chục con ruồi bọ cùng lúc chạy vào tai; âm thanh rất nặng nề cũng rất hỗn loạn, khiến đầu óc người ta không tránh khỏi bị choáng. Các binh sĩ không biết tiếng vang quái lạ rồi cuộc từ đầu đến, nhưng trong thành có những tướng lĩnh có kiến thức thì nghe thấy rõ ràng, loại âm thanh này chỉ có thể có một lai lịch: vạn người giương cung, vạn cung kéo căng dây cung, tiếng ‘vù’ của vạn dây cung khi cùng rung lên!

Không chỉ là vạn cung, mà là trường cung trong tay mỗi kỵ binh Thổ Phiên.

Sau khi tiếng ‘vù’ qua đi thì chính là tiếng gió. Mấy vạn tiếng xuyên thủng không trung cùng hội tụ nhau mà đến, bén nhọn liền trở thành nặng nề, sát ý liền biến thành sát khí, lúc này nếu có thể nhớ lại tiếng ‘vù’ lúc nãy thì sẽ lập tức hiểu ra: tiếng vọng lúc nãy rõ ràng là tiếng cười của Diêm La trong mừng rỡ nhưng không muốn mất đi sự kiêu ngạo, cho nên đành bịt chặt miệng mà buông tiếng cười.

Sắc trời lúc giữa trưa đột nhiên âm đạm! Gần mười vạn mũi tên, hội tụ thành một đám mây lớn đen ngịt, từ trong tay kỵ binh Thổ Phiên theo gió mà cuộn đến, lao thẳng đến đầu thành Thanh Dương.

Trương gia đại thiếu

347. Chương 106: Đùng Sợ

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 106: Đùng sợ

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Nếu hai quân thực lực như nhau, người Thổ Phiên chỉ dương oai một lần; nếu bên mình chiếm ưu thế rõ ràng, Phiên tử sẽ có lần thứ hai dương oai... Chính là lúc này, xông đến gần thành địch, phát động mưa tên cùng bắn.

Trong một trận chiến, đầu thành, dưới thành mưa tên bắn vào nhau là chuyện bình thường, mỗi chiến sĩ tiến vào chiến trường cũng đều phải có giác ngộ sẽ có thể bị kẻ địch bắn chết bất cứ lúc nào, nhưng lần này người Thổ Phiên vẫn là dương oai, sẽ không công thành. Cho nên lúc này, quân đóng giữ đầu thành thật sự không cần thiết phải bắn nhau với kẻ địch, dù sao lực lượng cũng ít hơn Phiên tử nhiều, cho dù một người đối hai người, đánh đến lúc cung thủ của Thanh Dương đều chết sạch cả, người ta còn chưa bị tổn thất mất con số lẻ.

Nếu không phải A Nan Kim Mã dự đoán trước, từ trước khi xuất binh đã đem chiêu thức kỳ xảo của Phiên tử giải giảng rõ ràng với Tống Dương, vừa này quân đóng giữ đầu thành Thanh Dương hẳn sẽ không che chắn, đa phần sẽ theo chỉ huy của trưởng quan, hồ đồ mà bắn nhau với kẻ địch, chỉ bằng uy lực bắn cùng lúc của vòng vây đại quân Thổ Phiên, Thanh Dương nhất định sẽ chịu thiệt rất lớn.

Tên như mưa to trút tới, đánh lên tấm chắn, lên đá, tiếng va chạm vang lên không ngừng, mỗi tiếng đều khiến lòng người khiếp sợ, liên kết lại với nhau càng khiến tim gan hoảng loạn. Cho dù đã che chắn, cũng khó tránh khỏi có chút khe hở, không ngừng có binh sĩ Nam Lý bị trúng tên, tiếng rên rỉ vang lên không dứt bên tai.

Vô số mũi tên bắn vào tấm chắn, nghe trong khoảng thời gian lâu sẽ khiến người ta có ảo giác... có người gõ cửa.

Diêm La gõ cửa, ma quỷ gõ tim.

Mũi tên rơi xuống đất, lạch tạch vang lên.

Do đó, bên ngoài tấm chắn cũng không còn là ban ngày sáng sủa nữa, trời đất to lớn tràn ngập một chữ ‘chết’, nơi duy nhất để dung thân chỉ là một chỗ nho nhỏ, tấm chắn nặng trong tay và bức tường thành sau lưng.

Run rẩy không cách nào kiềm chế nổi, hô hấp trở nên dồn dập, trái tim trong lồng ngực đập điên cuồng, trong đầu một mảnh trống rỗng, thậm chí có những người đã nước mắt đầy mặt. Không có ai từng trải nghiệm qua trận thế như vậy, sắc mặt của quân giữ thành Thanh Dương đều tái nhợt, ra sức cuộn chặt thân mình dưới tấm chắn.

Sau khi đồng loạt bắn tên, kỵ binh Thổ Phiên lao nhanh không ngừng, tiếp tục di chuyển không ngừng vây quanh Thanh Dương, đột nhiên, tất cả Phiên binh đồng thanh rống to, tiếng Hán: hàng được sống, đánh thì giết!

Sáu chữ rống lên, lặp lại ba lần, tạm thời ngừng giương cung bắn tên, Phiên tử không vội công thành, dương oai quát tháo chỉ để công tâm.

Đầu thành một mảnh yên tĩnh, chỉ có Tống Dương mở miệng truyền lệnh lần nữa:

- Lá chắn đừng động, vẫn chưa xong!

Thật ra không cần hấn dấn dò, đầu thành Thanh Dương cũng không ai dám động, tất cả mọi người đều co rúc ở dưới chân tường, tất cả sức lực đều đặt vào tấm chắn đang nắm trong tay...

Dương oai bằng cách đồng loạt bắn không phải một lần là xong, mật tông Tây Vực lấy bảy làm số may mắn, người Thổ Phiên phải trước sau có bảy lần thì mới nghỉ.

Tiếng vó ngựa rầm rầm, quân binh trên Thanh Dương thành nín thở, cắn chặt răng, chờ đợi đợt mưa tên thứ hai, lúc này Tống Dương bỗng nhiên lại mở miệng, giọng điệu như nói chuyện phiếm với người bên cạnh, nhưng tiếng nói chuyện vẫn vang vọng lọt vào tai tất cả quân đóng giữ trên đầu thành:

- Trần lão gia, nhàm chán rồi ư?

Trần Phấn trước khi lên thành đã uống thuốc rồi, công lực toàn thân hoàn toàn hồi phục, với tu vi của đại tông sư, âm thanh của ông cũng truyền khắp bốn phương:

- Đúng là có chút nhàm chán, ngươi có gì để chơi không?

Tống Dương đáp:

- Cái gì cũng không làm được, hay là... hát bài hát cho ngài nghe?

Tiếng tù và vang lên trong Phiên quân, kỵ binh dưới thành giương cung bắn tên, lần bắn đồng loạt thứ hai sắp đến... Đối với điều này, đại tông sư không thêm quan tâm, cười một tiếng nói với Tống Dương:

- Tương Tiến Tửu?

Tống Dương vừa cười vừa đáp:

- Không hát bài đó, hát bài khác, ta học từ Tần Trùy đó.

Tiếng vù vù lần thứ hai vang lên nặng nề, vạn mũi tên bay trong không trung, đám mây tên thứ hai mang theo tiếng sét đánh tới.

Trần Phấn vô cùng hứng thú:

- Bài hát gì?

- Xuân Thương Xuân!

Tống Dương đáp vang vọng.

Nghiêm khắc mà nói, Xuân Vũ Lâm không được xem là bài hát, nó không có ca từ, chỉ có một khúc nhạc, thường được dùng trong khi đàn, vốn là miêu tả cảnh sắc tuyệt trần vào mùa xuân ở Nam Lý, làn điệu nhẹ nhàng du dương, thanh thoát trong sáng, hơn nữa lại đơn giản dễ nhớ, đó là một cổ khúc của Nam Lý, nhưng sau này dần dần bị những nơi ăn chơi mượn dùng, biến thành một điệu hát ngắn đầy lả lướt.

Âm càng là tà, càng dễ dàng lan truyền nơi phố phường; càng là điệu hát thể này thì càng dễ dàng truyền bá trong doanh trại quân đội toàn nam nhân, trong tất cả quân đóng giữ Thanh Dương thành, không có ai không biết hát điệu này.

Thanh thần ngâm nga điệu hát, trong đó là nội kinh hung mãnh của long tước xung, bên ngoài làn điệu du dương chính là mưa tên đầy trời.

Âm thanh của Tống Dương không thể nói là vang dội, nhưng vô cùng rõ ràng, mỗi binh lính nơi đầu thành đều có thể nghe được, nhưng chỉ là một điệu hát không có ca từ, không được hào sảng kích động như Tương Tiến Tửu, nhưng phần thanh thần, vui vẻ trong khúc hát, theo tiếng ngâm nga của Tống Dương mà phiêu diêu trong mưa... Trong mưa tên, cho dù tiếng vó ngựa vang rầm trời, mưa tên sắc nhọn đầy trời, khắp nơi Phiên tử ồn ào, cũng đừng mong át đi điệu hát này!

Cũng vì vậy mà cảm giác của mọi người cũng trở nên kì lạ hẳn: Phiên tử không ngừng tay, mười vạn hùng binh vây lấy thành trì, phát lực lao nhanh, sau một tiếng tù và chính là một trận mưa tên hung hãn, sau khi mưa tên rơi hết lại là ba tiếng rống ‘hàng được sống, chiến thì giết’, trong sự đe dọa, sát phạt, sự sợ hãi vốn phải dâng lên không kiềm chế được, nhưng tự nhiên lại có một điệu hát vui vẻ, nhẹ nhàng thoải mái xuyên qua trời đất hỗn loạn, hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh nhưng lại thật sự cùng lúc tồn tại ...

Bất giác, có người cười rồi, rất nhiều người cười rồi, trên mặt thậm chí còn có nước mắt nước mũi... cho đến lúc này thì còn có ai vẫn không hiểu chứ? Điệu hát này là Tống Dương hát cho tất cả mọi người nghe, bài hát này hát ra, trong trong ngoài ngoài chẳng qua hai chữ: đừng sợ.

Thường Xuân Hầu nhẹ giọng an ủi: đừng sợ.

Có người nói hẳn thông minh, có người nói hẳn điên cuồng, có người khen hẳn là tiên phạt, cũng có người mắng hẳn là hung ma, Hầu gia thần kì của Nam Lý mà, hổ sói giết tới, trong lúc sát khí ngất trời, không ngờ hẳn lại cười hì hì hát cho mọi người nghe điệu hát trong thanh lâu.

Điệu khúc này không phải chỉ một mình hẳn biết.

Vẫn là trong vô tình, bắt đầu có người phụ họa theo, mặc dù binh lính chỉ là người bình thường, tiếng hát của họ bất luận thể nào cũng không thể xuyên thấu tiếng gầm của kẻ thù, nhưng bên ngoài sợ rằng có loạn hơn một vạn lần, cũng không thể gây trở ngại cho họ tự ngâm nga cho chính bản thân họ nghe.

Đợi sau khi kết thúc lần mưa tên thứ năm, tiếng hát trên đầu thành đã hội tụ lại với nhau, các binh lính đa phần đều bắt đầu hát theo điệu ca của Tống Dương... đã có bài hát của mình, ai còn đi quan tâm, ai còn thêm hiểu tiếng kêu nhao nhao ‘hàng sống chiến giết’ của đám Phiên tử chứ?

Cuối cùng, trước sau bảy lần mưa tên trút xong, trận thế của Phiên quân thay đổi, bắt đầu nối đuôi nhau rút lui, nhưng trong thời gian này cũng không cho binh mã Thanh Dương có cơ hội tấn công, đội ngũ phía sau bắt đầu không ngừng bắn tên để ức chế đầu thành, lại đợi một lúc lâu, mưa tên của kẻ địch dần dần thưa thớt, đến như sóng dữ, lùi như gió lốc, sự dương oai của Phiên tử đã kết thúc, đi đến nơi xa xa liền tản ra.

Tống Dương là người đầu tiên nhảy hẳn lên, trước hết truyền lệnh ‘giải chấn’, sau đó lập tức lớn tiếng khen ngợi người của mình:

- Hay lắm, hát thật hay!

Một tiếng ầm vang lên, cũng giống như lúc ‘đứng nghiêm’ trước đó không lâu, binh lính đầu thành lại cùng cười vang một trận.

Đội sau của kẻ địch, đám Phiên tử rút lui sau cùng mơ hồ nghe thấy tiếng cười đến từ đầu thành, có chút buồn bực quay đầu nhìn quanh, Phiên tử không hiểu bọn họ sao còn có thể cười nổi... Mấy chục vạn mũi tên trước sau trút xuống trong khoảng thời gian chưa tới một nén hương, uy thế ẩn chứa trong đó vốn không phải là những người bình thường có thể chịu đựng nổi. Phải biết Phiên tử trên đường tiến công giết tới này, mỗi tòa thành trì sau lễ rửa bằng mưa tên này đều chỉ còn lại tinh mịch, hoảng sợ, sĩ khí của người Nam Lý đều bị quét sạch, vì sao người Thanh Dương không sợ?

Người Thanh Dương cũng sợ, nhưng có người hát cho họ nghe Xuân vũ lâm.

Tổng dương ném tấm chắn xuống đất, nhìn nhìn kẻ địch vừa thối lui, lại quay đầu nhìn về hướng các quân sĩ phụ trách thao tác xe nổ, vừa cười vừa hỏi:

- Vẫn còn kịp chứ?

Đại đội của kẻ địch chạy xa rồi, nhưng đội Phiên tử sau cùng phụ trách cản trở, bây giờ mới vừa ra khỏi tầm bắn của cung tên, vẫn còn trong tầm bắn của quân giới cỡ lớn ở trên đầu thành. Máy bắn đá nạp đạn chậm chạp, bất luận thế nào cũng không kịp, chỉ có xe nổ có thể còn có cơ hội, lời của Tổng Dương vừa dứt, lập tức liền có quân sĩ tiến về phía xe nổ, nạp tên, kéo dây, canh chuẩn, một chuỗi động tác chưa từng nhanh như thế này, sau giây lát, bốn mũi tên khổng lồ dài tám thước lao vào không trung!

Đầu thành lúc này còn đầy ắp tiếng cười lộn xộn, bây giờ đột nhiên im lặng hẳn, người người cẩn thận nhìn thẳng vào mũi tên lớn, rất tiếc, phóng ra quá gấp, hơn nữa xe nổ lớn thế này, độ chính xác rất thấp, mấy mũi tên đều cong cong vẹo vẹo, quả thật là đuổi kịp Phiên tử, bắn vào trong trận của kẻ địch, nhưng không tên nào trúng mục tiêu, tất cả đều đâm xuống mặt đất, làm bay lên một mảnh cát bụi.

Về thất vọng bộc lộ trong thái độ, lời nói, tất cả binh lính trong thành đều bất lực thở dài, kẻ địch lùi rất nhanh, nạp tên lần nữa nhất định sẽ không kịp. Nhưng mọi người rất nhanh đã nhớ ra, bốn đầu thành tổng cộng năm chiến xe nổ, mới bắn ra bốn tên... Quả nhiên còn có một xe, đã nạp tên nhưng chưa bắn, binh sĩ phụ trách canh chuẩn mồ hôi đầy trán, vẫn đang nhắm bắn, lòng bàn tay toàn là mồ hôi, vịn chặt bộ phận bắn tên, chờ hiệu lệnh của hãn.

Đầu thành lại im lặng trở lại, chỉ vì một chiếc xe nổ, nhất thời liền yên tĩnh hẳn, nhìn nhìn kẻ thù đang dần dần rời khỏi tầm bắn, lại nhìn nhìn đồng bào vẫn đang canh chuẩn, cảm xúc trong lòng tất cả mọi người đều như nhau, vừa sốt ruột vừa không dám thúc giục, trông ngóng tên này có thể nhanh chóng bắn ra nhưng lại sợ nó cũng sẽ thất bại. Trần Phản và La Quan nhìn nhau một cái, họ không sốt ruột, chỉ cười ha hả, đứng một bên nhìn.

Lại qua thời gian vài cái hít thở, chiếc xe nổ cuối cùng cũng canh chuẩn xong, theo tiếng vù của dây cung, mũi tên khổng lồ dài tám thước rít gió mà lao đi.

Quả nhiên, lần này canh chuẩn rồi, tên lớn bay thẳng vào Phiên quân, vừa khéo hướng thẳng về thủ lĩnh của tiểu đội sau cùng, Tiểu Uyển đang đứng bên cạnh Tổng Dương, hai tay đề lên tường thành, dùng sức nheo mắt lại, vẻ mặt trước hết là vui mừng, sau đó lại là buồn bã.

Tiểu Uyển là một võ sĩ thượng phẩm đúng nghĩa, thị lực không thể so được với Tổng Dương hay đại tông sư nhưng vượt xa người bình thường, mũi tên bay đến nửa đường thì nàng đã nhìn ra lần này bắn rất chuẩn, cho nên sắc mặt vui vẻ, nhưng ngay lập tức nàng lại phát hiện lực trên mũi tên không đủ, dù sao kẻ địch cũng đang càng chạy càng xa, lúc này đã chạy đến vùng biên của tầm bắn, lực của xe nổ sợ là không đủ dùng rồi, Uyển đại gia lòng đầy tiếc nuối, nhỏ giọng nói thầm một câu:

- Đáng tiếc.

Nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ ra rằng lời của mình vừa dứt, đã thấy dường như không còn đúng nữa, mũi tên đang bay càng lúc càng chậm đột nhiên rung nhẹ rồi bỗng nhiên tốc độ nhanh hơn, dường như lại có một lực rất lớn, đẩy uy lực mà đuổi theo Phiên binh, giây phút ngay sau đó, màu máu xuất hiện, ngay giữa mục tiêu, một tên Phiên tử cả người lẫn ngựa ngã xuống mặt đất.

Tiếng kêu thảm thiết chói tai, mũi tên khổng lồ đâm trên mặt đất vẫn không ngừng rung.

Đầu thành Thanh Dương đột nhiên bùng nổ một tràng hoan hô, người người vui vẻ nhảy dựng lên, cầm khiên đao trong tay mà vỗ, tiếng va chạm vang lên dữ dội. Chẳng qua chỉ mới giết được một người mà dường như đã đánh thắng một trận chiến vô cùng lớn lao.

Giết mấy người không quan trọng, quan trọng là... Thanh Dương thành trả đòn rồi. Kẻ địch trút xuống trăm vạn mũi tên, ta chỉ bắn ra một tên, cách biệt quá xa, dù chỉ là một mũi tên, giết một, cũng chính là thái độ của ta!

Một tên bắn ra, một tên Phiên tử bỏ mạng.

Tổng Dương lại càng ha hả cười to, không ngừng khen ngợi binh sĩ thao tác xe nổ cuối cùng đó.

Không cười thì chỉ có một mình Uyển đại gia, tự mình lẩm bẩm chắc gặp quỷ rồi, đến lúc Tề Thượng vỗ lên vai nàng một cái, sau đó lại chỉ vào Trần Phản.. Tiểu Uyển nhìn theo cái chỉ của hắn, lúc này mới phát hiện ra, cây trường cung vốn được mang sau lưng Trần Phản, không biết từ lúc nào đã nằm trong tay của lão gia tử.

Tiểu uyển đột nhiên hiểu ra.

Tên lớn bắn ra, truy sát cường địch, lúc đi đến nửa đường không còn lực để tiếp tục, Trần Phản giương cung mà bắn, lần này ông dùng đến là tài nghệ bắn cung ‘sóc nhật’, người bình thường vốn không thể nhìn ra mũi tên của ông.

Một mũi tên ‘sóc nhật’ bắn ngay vào trung tâm của đuôi mũi tên lớn, độ lớn của lực mà đại tông sư dùng vừa khéo, tên lớn lại có lực để bay tiếp, lại không ảnh hưởng đến phương hướng đi tới, cuối cùng trúng ngay vào Phiên tặc.

Lúc đó mọi người đều nín thở chú ý mũi tên lớn, Trần Phản giương cung động tác cực nhanh, ngoại trừ mấy người ở bên cạnh, không ai nhìn thấy động tác của lão, mà tên ‘sóc nhật’, mắt trần khó tìm, mũi tên lớn được bắn bởi chiếc xe nổ cuối cùng từ lúc bắn ra, hết lực, được tiếp lực, giết địch, từ đầu đến cuối cũng chẳng qua trong thời gian một nháy mắt, người bình thường vốn không cách nào phát giác được biến hóa trong đó, các quân Thanh Dương đóng giữ nơi đầu thành vốn đều không biết Trần Phản đã ra tay giúp đỡ, chỉ biết là uy phong của xe nổ thành mình, sát thương cường địch.

Đại tông sư không trực tiếp giương cung giết người, ông đem phần uy phong này tặng cho quân giữ thành Thanh Dương.

Trần Phản tất nhiên sẽ không đi kể công, vẫn đang cười ha hả nhìn binh lính hoan hô, chậm rãi chuyển trường cung trên tay trở lại sau lưng.

Hành động của Phiên binh sớm đã có bố trí, sẽ không vì chết đi một người mà quay đầu xung phong trở lại, đại đội binh mã rầm rầm rút đi, bên Thanh Dương cũng sẽ không vui mừng không dứt, chỉnh đốn phòng ngự, kiểm kê thương vong, dù đã truyền trước lệnh che chắn nhưng binh sĩ trên thành vẫn có khoảng bốn trăm người bị thương dưới mưa tên của Phiên tử, ngoài ra còn có không ít tên nhon bị Phiên tử trực tiếp bắn vào trong thành, lao công và bá tánh cũng có người thương vong.

Tổng Dương quay đầu nói với Lưu Hậu:

- Ban ngày thế này là xong rồi, không cần quá căng thẳng.

Lưu Hậu sưng sốt:

- Ý của Hầu gia... Phiên tử tạm thời sẽ không đến nữa?

Cát Ti Mã vẻ mặt trịnh trọng, đứng bên cạnh nhắc nhở:

- Thủ đoạn thực sự của Phiên tử còn chưa dùng đến, cần phải cẩn thận đề phòng.

Ông muốn nói đến chiến pháp tạt đầu đốt thành của người Thổ Phiên.

Phiên tử bây giờ lui đi, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể đến nữa, nói không chừng bây giờ đang chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị dây thừng và bình ngói.

Tổng Dương hiểu ý của họ, gật đầu đáp:

- Ném dây hãm là vào ban đêm, bây giờ hãm là chưa phải lúc, nói chung đề phòng là chính, nhưng không cần quá căng thẳng, nên nghỉ ngơi thì cho mọi người luân phiên nghỉ ngơi đi.

Nói xong, Tổng Dương dẫn người xuống thành, vừa đi vừa kéo tay áo lên, trong thành đã có thêm không ít người bị thương, chữa thương trị bệnh chính là sở trường của hắn.

Lời của Tổng Dương nói có chút không rõ ràng, Cát Ti Mã lại là người cứng nhắc, đang muốn đuổi theo Tổng Dương hỏi lại cho cẩn thận, Lưu Hậu dường như lại nghĩ ra điều gì, cản lão lại:

- Không cần đi làm phiền Hầu gia nữa.

Vừa nói, ông lại lắc đầu cười:

- Lão Cát, hai chúng ta trước đó đều hồ đồ rồi.

Cát Ti Mã nhú mày:

- Ý gì vậy?

- Hai chúng ta còn lo lắng giảng giải chiến pháp của người Thổ Phiên cho Hầu gia nghe, nào là khu dịch, nào là ném dây... Sao mà không nghĩ tới, người nhìn xem bên cạnh Hầu gia có ai? A Nan Kim Mã đó! Lão tướng quân cả một đời đều ở biên quan, đi theo Vương gia đánh trận với người Thổ Phiên, Phiên tử có chiêu thức gì lão không thể nào không biết. Cái mình hiểu người ta đều hiểu, cái mình không hiểu người ta cũng càng hiểu, từ lúc này Phiên tử dương oai mà vẫn nhìn không ra sao? Phiên tử động thế nào, đánh thế nào, tất cả đều nằm trong tính toán của Hầu gia và Kim Mã, vậy còn cần đến những lời vô nghĩa của hai chúng ta sao? Trận chiến này đánh như thế nào, sợ rằng trong lòng Hầu gia sớm đã có tính toán sẵn rồi!

Trương gia đại thiếu

348. Chương 107: Đêm

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 107: Đêm

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Không chỉ A Nan Kim Mã, còn có Hồi Hột vệ A Lý Hán.

Cũng gần giống như A Hạ, A Lý Hán cũng từ nhỏ đi theo các bề trên trong nhà, chiến đấu anh dũng với địch, sớm đã trở thành tướng lĩnh ưu tú, hai người đều là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi của mỗi gia tộc, đều có một thân võ nghệ cao cường, chỗ không giống chỉ là gia tộc của A Hạ ở đông cương Hồi Hột, hàng năm đánh trận với lang binh; tộc người của A Lý Hán lại thường trú ở đại mạc Nam Ngung, kẻ địch của nhà gã là Thổ Phiên Phiên tử.

Mưa dầm thấm đất, hơn nữa từ nhỏ đã tham chiến, A Lý Hán hiểu người Thổ Phiên không hề kém so với Kim Mã, lúc trước Nhật Xuất Đông Phương tuyển phái tướng lĩnh làm tùy thân cho Tổng Dương, vốn là có ý liên hợp với Hồng Ba phủ Nam Lý, mọi người cùng nhau áp chế Thổ Phiên, A Lý Hán nếu không phải hiểu rõ Thổ Phiên như lòng bàn tay thì cũng sẽ không được phái đến Nam Lý.

Có A Nan Kim Mã và A Lý Hán, hai tướng quân xuất sắc, biết rõ chiến pháp Thổ Phiên ở bên cạnh, Tổng Dương muốn không hiểu rõ Phiên quân cũng khó, ngay từ sớm, trước khi xuất binh từ phong ấp, hẳn đã cùng hai vị tướng quân bàn bạc với nhau không biết bao nhiêu lần rồi.

Mấy ngày trước, Thái Thú và Ti Mã nói với Tổng Dương về khu dịch, ném dây của người Thổ Phiên, Tổng Dương sớm đã được hai vị tướng quân nhắc nhở, nhưng thấy Tiểu Bộ nghe đến vô cùng hứng thú, hẳn cũng không cất ngang, hơn nữa, Lưu, Cát hai người đã có ý tốt nhắc nhở, bản thân đành làm bộ hồ đồ để mọi người vui vẻ vậy.

Về phần ném dây của Phiên tử, đó là thủ đoạn bọn chúng chuẩn bị cho việc công thành, nhất định sẽ dùng tới, nhưng bình thường không dùng vào ban ngày.

Ban đêm, quân giữ thành bất luận là tuần thành hay làm việc, đầu thành thế nào cũng phải đốt lửa chiếu sáng, một đóng bình ngói chứa dầu được ném lên đầu thành sẽ trực tiếp hóa thành biển lửa; nếu sớm có đề phòng, tắt hết lửa trước thì cũng không thành vấn đề, sau khi ném bình dầu, Phiên tử sẽ phái ra kỵ binh xông đến gần, dùng tên lửa bắn vào đầu thành để đốt thành, trong đêm tối, quân giữ thành muốn bắn tên vào kỵ binh sẽ khó khăn hơn rất nhiều; thêm nữa là lửa mạnh trong đêm nhìn vào sẽ càng ghê người hơn so

với ban ngày, càng khiến người ta hoảng sợ, càng có thể đả kích sĩ khí của quân giữ thành, có thể giúp làm giảm sự phản kháng mà Phiên tử sẽ gặp phải trong lúc thừa lửa công kích cửa thành và sau khi phá thành.

Phóng lửa ban đêm so với ban ngày có hiệu quả hơn nhiều, hơn nữa ném dây tạt dầu lại không cần quá chuẩn xác, chỉ cần tính toán sẵn cự ly thì không thành vấn đề nữa, cho nên chiêu này Phiên binh sẽ dùng vào ban đêm.

Tổng Dương không quan tâm thân phận, đi theo đội ngũ cứu hộ vốn đã được tổ chức sẵn trong thành để cùng cứu thương chữa bệnh, bận rộn đến gần hết nửa buổi chiều.

Trong thời gian này có một việc xảy ra: Phật chủ Thi Tiêu Hiểu rời khỏi Thanh Dương, trở về đất Diêu Hương Cát Tường rồi. Phiên quân đã đến Thanh Dương, mà Thanh Dương cách phong ấp chẳng qua ba ngày lộ trình, kẻ địch đến gần đến thế này, trong thánh địa vẫn còn việc quan trọng cần hấn chủ trì, không cách nào tiếp tục ở lại Thanh Dương.

Lúc Phật chủ đến, cảnh tượng long trọng, lúc rời đi lại im lặng không một tiếng động, chủ yếu là sợ ảnh hưởng sĩ khí Thanh Dương, Thi Tiêu Hiểu cũng không dẫn theo quá nhiều người, chỉ chọn vài tín đồ thành kính và có khả năng làm việc, thay đổi diện mạo, cải trang rồi lặng lẽ rời đi.

Tổng Dương không đi tiễn Phật chủ, hấn đang bận cứu người, cho đến lúc hoàng hôn mới lại bước lên đầu thành, bây giờ hấn là nơi tập hợp dũng khí của Thanh Dương thành, gần như tất cả mọi người đều đang nhìn theo hấn, càng nguy hiểm hấn càng không thể lùi bước, nhất định phải đứng trước tiên.

Không lâu sau đó, mặt trời lặn xuống phía tây, ánh hoàng hôn cuối cùng không kiên trì được một lúc đã bị bóng đêm nuốt chửng, mây mỏng trong không trung chưa tan, ngẩng đầu không thấy trăng sao, một đêm nặng nề.

Thanh Dương thành đã ban ra lệnh nghiêm, sau khi vào đêm, toàn thành nghiêm cấm lửa và vật dễ cháy, các bá tánh từ sớm đã đóng cửa trong nhà, binh lính giữ thành tất cả vũ trang, lặng yên đợi lệnh, cả tòa thành trì chậm rãi chìm trong yên tĩnh và bóng tối.

Tổng Dương ngồi trên tường thành, hai chân nhẹ nhàng, thong thả đong đưa, câu có câu không, cười nói chuyện phiếm với Tề Thượng ở bên cạnh, lẳng lặng chờ đợi kẻ địch... Không phải đêm nay thì là đêm mai, đám Phiên tử sẽ không trì hoãn quá lâu.

Thổ Phiên xuất binh tấn công Nam Lý, một nguyên nhân rất quan trọng là để bình ổn xung kích to lớn từ cái chết bất đắc kì tử của Bác Kết đối với Sài Thố Đáp Thập, để giảm bớt mâu thuẫn của đất nước cao nguyên mình. Điều này đòi hỏi Phiên binh không chỉ phải đánh thắng mà còn phải đánh nhanh, chiến sự ở Nam Lý càng thuận lợi, tốc độ tiến về phía trước càng nhanh, kết quả trận chiến càng huy hoàng thì áp lực của Sài Thố Đáp Thập sẽ càng ít.

Quả nhiên, Phiên quân cũng không để Tổng Dương đợi quá lâu, sau khi trời tối chưa được một canh giờ, nơi xa lại truyền đến tiếng vó ngựa rầm rầm, thanh thế không hề kém đi so với ban ngày, chỉ là sắc đêm nặng nề che khuất tầm nhìn, lần này quân đóng giữ Thanh Dương chỉ nghe được tiếng, khó nhìn thấy hình ảnh.

Kẻ địch đến rồi, binh sĩ trên đầu thành bắt giác đều đưa ánh mắt về phía Tổng Dương, đợi mệnh lệnh của hấn. Nhưng lần này, Tổng Dương không truyền lệnh, chỉ cười cười:

- Không cần sợ, nhưng mà cũng đừng chạy trốn nha.

Âm thanh do long tước nâng lên vô cùng vang vọng, nhưng giọng điệu của Thường Xuân Hầu rất ôn hòa, từ lần đầu tiên dương oai của Phiên binh, Tổng Dương biểu diễn ảo thuật ‘đứng nghiêm’, cho đến lúc mưa tên trút xuống ngay sau đó, hấn hát cho mọi người nghe điệu hát lả lướt, cho đến lúc này, hoàn toàn không có ý dạy bảo, chỉ là lời nhắc nhở ôn hòa... Binh sĩ Thanh Dương giật mình phát hiện, Tổng Dương không phải đại tướng thống lĩnh quân, càng không phải Hầu gia tôn quý, mà càng giống một huynh trưởng, giống một đại ca, bất luận là trong nguy hiểm hay tuyệt vọng, hấn đều ra sức an ủi huynh đệ trong nhà mình, tinh thần trách nhiệm không có quan hệ với việc giết chóc vô tình của hấn, quả thật đáng để tin cậy.

Sự thật cũng đúng như vậy, Tổng Dương không biết thống lĩnh binh lính, cũng chưa từng nghĩ sẽ học cách thống lĩnh binh lính thế nào, vũ trang trong phong ấp tự có thủ lĩnh, binh sĩ Thanh Dương thành tự có Thái Thú quản lý, Tổng Dương không có hứng thú quan tâm làm gì, hấn chỉ có một cách nghĩ vô cùng đơn

giải, trong lúc cùng ở trong thành nguy ngập, cùng chống cường địch thì tất cả những người cùng mình trải qua, đều là đồng bạn của mình.

Vì nhận thức như vậy, cho nên hẳn dùng thái độ đối với đồng bạn để đối xử với các binh lính ở bên cạnh.

Tề Thượng cười ha ha, nói với Tống Dương một câu:

- Ngài mà đi lẫn lộn giang hồ, sớm đã thành đại ca rồi.

Tống Dương than thở với hắn:

- Trên giang hồ có hai tấm bảng vàng là Tề Thượng, Ba Hạ trấn giữ rồi, ta có liều mạng thế nào cũng không thể thành.

Vừa nói cười, hắn lại quay đầu sang nói với Thái Thú đang đứng sau lưng:

- Xin đại nhân truyền lệnh, mở cửa thành bên dưới ra.

Lưu Thái Thú giật mình một phen, Phiên tử sẽ phóng hỏa trước, phá cửa sau, lúc này quân địch đã bắt đầu hành động, ngay bây giờ ông còn đang có ý định tìm thợ rèn hàn dính cửa lại cho rồi, thế mà Thường Xuân Hầu lại còn muốn mở cửa?

Cũng may là Lưu Thái Thú cũng không phải là quá ngốc, sau khi ngăn người một lát đã đại khái đoán được ý của Tống Dương: Thường Xuân Hầu như vậy là muốn... xuất binh, muốn phái người đi đánh đêm với Phiên quân! Trong lòng Lưu Hầu càng thêm kinh ngạc nhưng miệng không dám hỏi nhiều, phụng mệnh truyền lệnh xuống ngay.

Tống Dương lại dặn dò Lưu Hầu:

- Đợi một lát Phiên tử sẽ ném các bình ngói chứa dầu qua đây, nói trước với các huynh đệ, đừng sợ cũng đừng loạn, chúng ta bên này không có lửa, bọn chúng ném dầu qua đây cũng vô dụng, dù sao thì sự tình trên thành cũng phải nhờ ngài lo liệu rồi.

Lưu Thái Thú nghe hiểu ý của Tống Dương, nhú mày nói:

- Hầu gia muốn tham chiến? Việc này không ổn, đánh đêm nguy hiểm quá lớn...

Không đợi ông nói xong, Tống Dương đã lắc đầu mà cười:

- Không đi không được, yên tâm, không sao đâu.

Lúc này bỗng nhiên có một chuỗi những tiếng trúc rung truyền đến, Kim Mã ngồi trên cang tre, được các thủ hạ đưa lên đầu thành, một mạch đến thẳng bên cạnh Tống Dương, Tống Dương hơi có vẻ kinh ngạc:

- Ngài sao lại đến rồi?

A Nan Kim Mã bình thường uy phong bát diện, nhưng dù sao cũng là lão già tàn tật, cứ đến ban đêm là tinh thần không đủ, hành động của đêm nay cũng không cần Thạch Đầu Lão tham dự, vào lúc này, lão vốn phải đang ngủ trong doanh mới phải.

Kim Mã lắc lắc đầu:

- Đơn độc nói vài câu.

Đợi Tống Dương và lão đi qua một bên, Kim Mã trực tiếp nói:

- Thanh Dương là thành lớn cuối cùng ở tây cương, nếu thành này cũng bị Phiên tử phá được, chiến sự tây cương có thể xem như kết thúc rồi.

Sau lưng Thanh Dương còn có mấy tòa tiểu thành, nhưng tất cả đều không đáng nhắc đến, đối mặt đại quân thì tuyệt đối không có sức chống cự, mà sau đó nữa, dựa theo khu vực mà phân thì chính là trung lục Nam Lý, không còn là phạm vi quản lý của Trấn Tây Vương nữa.

Âm thanh của Kim Mã rất chậm:

- Nếu thành này không còn, liền sẽ có ý nghĩa toàn bộ tây cương thật sự tan tác rồi, Hồng Ba phủ bại rồi, Trấn Tây Vương bại rồi. Đại soái tung tích không rõ, không bàn đến sống chết của ngài ấy, nhưng vinh quang cuối cùng của ngài ấy hoàn toàn nằm ở đây. Có hiểu không?

Trương gia đại thiếu

349. Chương 108: Giờ Lành

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Địch Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 108: Giờ lành

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Không nhắc đến quốc gia, chỉ nói Trấn Tây Vương, Hồng Ba phủ thì cô thành Thanh Dương là trận địa cuối cùng của họ rồi.

- Trước đó không nói với người là sợ các người quá trẻ tuổi, áp lực lớn thì đầu óc sẽ không rõ ràng.

A Nan Kim Mã ở sau lưng vỗ lên bả vai của Tống Dương.

Nếu Búp bê sứ ở đây, những lời này không cần Kim Mã nói thì trong lòng nàng cũng biết, nhưng Tống Dương trước sau vốn chưa từng hỏi đến chuyện chiến lược, đối với hần mà nói, đánh trận chính là giết chết kẻ địch ở ngay trước mắt, sau đó lại đi tìm một tên khác, hần hoàn toàn không nghĩ đến việc giữ vững Thanh Dương không ngờ lại còn có cả ý nghĩa này ở bên trong.

Tống Dương gật gật đầu, sau đó lại có chút buồn bực hỏi:

- Sao bây giờ lại nói vậy?

Về mặt của Kim Mã kì lạ, như cười như không:

- Trước đó là sợ người áp lực quá lớn, nhưng mấy ngày nay quan sát, lại cộng thêm lúc ban ngày hôm nay... cảm giác như người chẳng hề để ý, ta lại lo lắng người một chút áp lực cũng không có sẽ quá nhẹ nhàng, nghĩ qua nghĩ lại vẫn là đến nói.

Tống Dương cười, hai người trước đây tiếp xúc với nhau không thể gọi là nhiều, Kim Mã vẫn không hiểu hần, đối với hần mà nói, 'chẳng hề để ý' không phải là một loại thái độ, mà là một loại cách thức thôi. Cách thức thả lỏng, cách thức tự tin, nhưng như vậy không phải là hần tự cao đến mức tưởng rằng có thể một tay quét sạch Phiên binh, càng sẽ không đi coi thường kẻ địch.

Cũng như hần quyết chí báo thù cho cậu, chẳng sợ đối đầu với Yến Đỉnh, Cảnh Thái, nhưng hần sẽ không dùng long tước mà trực tiếp xông thẳng vào Đại Lô Âm đài.

Tống Dương không làm bộ làm tịch cũng không cãi lại, chỉ nghiêm túc gật đầu:

- Ta hiểu mà, ngài yên tâm.

Kim Mã cười ha hả, không phí thêm lời nào nữa, đưa tay vỗ cẳng tre một cái, thủ hạ khiêng lão xuống dưới thành rồi, Tống Dương liền chạy về bên cạnh chỗ tường thành lúc này, nói với Lưu Hậu:

- Việc cảnh vệ ở đầu thành, phải nhờ Thái Thú đại nhân lao tâm rồi.

Nói xong, thân hình hần nhảy lên một cái, không đi cầu thang, không qua cửa lớn mà lại trực tiếp từ đầu thành phi thân nhảy xuống dưới rồi.

Tường cao hai trượng rưỡi, theo thước đo của kiếp trước thì là cao tám mét, độ cao khoảng từ lầu ba đến lầu bốn, với thân thủ của Tống Dương nhảy xuống dưới tất nhiên không phải lo bị thương.

Chắc hẳn là sớm đã có dặn dò, trong tất cả đồng bạn của Tống Dương thì chỉ có La Quan đi cùng với hắn, những người khác đều đứng yên bất động, công chúa cũng không chú ý thân phận, hai tay dè lên lỗ bắn tên trên tường thành, cố sức nhào người ra phía ngoài, nói nhỏ với Tống Dương:

- Chàng ngàn vạn lần cẩn thận.

Lời vừa dứt, công chúa đã thấy Tống Dương đứng ở dưới tường thành vẫy vẫy tay, sau đó ngẩng đầu nói, cũng vẫn là nhẹ giọng, hắn nói với nàng:

- Dao... mau ném xuống đây.

Trong lúc nói đùa, thân hổ rung động một cái, giống như phi tướng quân từ đầu thành mà nhảy xuống... Tống Dương chỉ lo đóng vai phi tướng, không ngờ để quên long tước đao của hắn ở trên thành rồi, xuống tới dưới mới phát hiện mình hai tay trống không, nhanh chóng nhờ đồng bạn ở trên giúp đỡ ném đao xuống.

Nhưng Thường Xuân Hầu nằm mơ cũng không nghĩ đến, công chúa điện hạ trên thành nghe xong lời của hắn, cúi đầu hoan hô một tiếng, trong ánh mắt kinh hãi của vô số người, nàng phi thân liền ném chính mình ra khỏi đầu thành.

Tường thành hai trượng rưỡi, Tiểu Bộ thân nhẹ lại có chút bản lĩnh, nhảy dằng hoàng thì cũng sẽ không bị thương, nhưng công chúa không biết phát diên thế nào, thật sự ‘tự mình ném mình xuống’, không đề khí, không vận công, thân thể nghiêng ngã hướng xuống dưới, nếu trực tiếp xuống đất thế này, cho dù không ngã chết thì cũng sợ đến ngất đi. Tống Dương làm sao có thể mặc kệ nàng, vội vàng xông lên phía trước một bước, dang tay ra đón lấy nàng vào lòng.

Nhâm Tiểu Bộ mặt mày hớn hở, không ngừng cười ha hả:

- Sao đổi ý rồi, để chúng ta cùng đi chung với chàng rồi sao?

Xung trận không phải là chuyện đùa, trước đó Tống Dương sớm đã nói rõ với đồng bạn, không cho mọi người đi theo, công chúa, quận chúa thì càng không thể đi.

Về mặt Tống Dương tràn đầy buồn bực, thả nàng xuống:

- Cái gì đổi ý rồi, sao nàng xuống đây rồi?

Nhâm Tiểu Bộ còn buồn bực hơn hắn, đôi mắt tròn xoe mở thật to:

- Không đổi ý, vậy sao chàng bảo chúng ta xuống đây?

- Ai bảo nàng xuống đây...

Nói được nửa câu, Tống Dương dường như hiểu ra đôi chút: - Ta nó là ‘đao’, mau ném xuống đây.

Nhâm Tiểu Bộ lắc đầu lia lịa:

- Không đúng, chàng nói là ‘đều’ mau nhảy xuống đây.

Nói tới đây, công chúa lại cười khanh khách, khuôn mặt đỏ ửng:

- Nghe nhầm rồi sao?

Nghe nhầm rồi.

Bên Tống Dương là bí mật hành động, sợ là sẽ bị kẻ địch phát hiện, bất giác hạ thấp giọng nói, tu vi của Tiểu Bộ lơ lửng, bình thường, vốn nghe Tống Dương ở dưới thành nói vọng lên đã không quá rõ ràng, lại cộng thêm nơi xa tiếng vó ngựa của Phiên tử dẫn đến... kết quả đao không xuống mà nàng thì xuống rồi.

Tiểu Bộ nghe nhầm rồi, tu vi và nhĩ lực của đám Tề Thượng, Tiểu Uyển đều mạnh hơn nàng, những người bên cạnh này đều không nghe nhầm, Tiểu Uyển cầm lấy long tước ở đầu thành hô:

- Tỉ phu, đao!

Tề Thượng đồng thời cười nói:

- Công chúa, đây thừng!

Bảo đao long tước và một sợi dây thừng đồng thời được ném từ đầu thành, hai vợ chồng nhà Tống Dương mỗi người cầm lấy một thứ, công chúa điện hạ cũng không cần đi qua cửa thành, chỉ nắm lấy dây thừng, nhẹ nhàng bám lên đầu thành trở lại.

Tống Dương vẫn nhìn theo Tiểu Bộ một lúc lâu rồi mới để long tước ra sau lưng, sau cùng lại phẩy phẩy tay với đồng bạn ở trên, xoay người cùng La Quan rời khỏi, nháy mắt đã biến mất trong bóng đêm...

Đêm tối nặng nề, hai quân công thủ, mỗi bên tự thực hiện hành động của mình.

Quân mã Thổ Phiên ào ạt mà tới, chủ tướng đội tiên phong của Phiên quân lúc xuất chinh đã lập ra quân lệnh trạng, chỉ huy hùng binh đến Thanh Dương thành tính ra ba ngày sẽ thành, lại trong vòng năm ngày san bằng Yến Tử Bình, vì đệ nhất võ sĩ Thổ Phiên ngày đó báo thù, đồng thời hủy diệt đất Diệu Hương Cát Tường, bắt sống Phật chủ Nam Lý, Vô Diễm pháp sư.

...

Không thể sánh với Khổ Thủy và Hồng Khẩu về địa thế và trọng binh nhưng Thanh Dương tốt xấu gì cũng là một tòa thành lớn, muốn trong ba ngày ngăn ngừa mà đánh bại nó, bất kì ai cũng sẽ không thấy đây là một việc dễ dàng. Nhưng chủ tướng tiên phong của Phiên binh lại không nghĩ như vậy, hoặc có lẽ vì suốt một mạch đánh tới, chiến sự tiến hành quá thuận lợi, hoặc có lẽ vì binh sĩ dưới trướng quá tinh nhuệ, y thậm chí còn cảm thấy thời gian ba ngày đã là quá dài, y muốn làm luôn một lần cho xong! Ngay trong đêm nay, lửa đốt đầu thành Thanh Dương, chùy nặng phá cửa thành... Đợi ngày mai, lúc lửa lớn trên thành tắt thì Thanh Dương đã không còn là địa bàn của Nam Lý nữa.

Phiên binh cùng xông lên, giục ngựa mà lao đến.

Từ sớm, ngay trong lúc dương oai vào ban ngày, đã có quan tướng chuyên phụ trách chuẩn bị ‘ném dây’ dẫn người đi tính toán xong cự ly, đã làm dấu hiệu rõ ràng trên mặt đất.

Lúc này, đại quân tiến vào trận địa ném dây mà ban ngày đã tính toán sẵn, một vạn tinh binh bước ra để phân thành mười đội mỗi đội một ngàn người tản về bốn phía của trận địa, phụ trách cảnh vệ, phòng ngừa người Nam Lý thừa bóng đêm mà đánh lên;

Chủ lực thật sự ‘ném dây’ tổng cộng sáu vạn người, dưới sự điều khiển của chỉ huy, xếp thành những hàng dài, lẳng lặng chờ đợi mệnh lệnh của chỉ huy. Đánh đêm, hỏa công là sở trường của người Thổ Phiên, trận thế khi công kích sớm đã diễn luyện thuần thục đến mức không thể thuần thục hơn nữa, sau khi bắt đầu ném dây, đám binh lính hàng đầu ném bình ngói ra rồi lập tức tản ra hai bên trái phải để vòng xuống xếp cuối cùng. Hàng thứ hai lập tức tiến lên ném dây, sau đó lại chạy ra sau cùng, trận thế cứ vậy mà lặp lại không ngừng, cho đến khi sáu vạn kỵ binh đều đã ném sạch năm cái bình ngói mà mình mang theo bên người. Tổng cộng ba mươi vạn bình ngói chứa dầu hỏa, toàn bộ gia sản mà quân đoàn tiên khiển của Phiên tử mang theo, bọn chúng phải ném toàn bộ vào Thanh Dương ngay trong đêm nay.

Năm trăm tinh binh Phiên tử cưỡi ngựa bắn cung hợp thành đội cầm tử nấp ở vùng biên của trận địa, chỉ đợi mấy chục vạn bình dầu được ném đến nơi, bọn chúng sẽ lướt gió mà đi, mạo hiểm trước sự ngấm bắn của quân đóng giữ thành mà bắn tên lửa lên trên đầu thành;

Còn có hai vạn người khác là chủ lực công thành, trên ngựa mang theo các bao cát dùng để lấp sông, trong đội ngũ còn có mang theo khúc cây lớn dùng để công thành, đầu thành mà có ánh lửa thì bọn chúng sẽ lập tức phát động công kích...

Lưu Hậu đứng ở đầu thành.

Lúc nửa đêm, không khí khá lạnh, nhưng trên trán Thái Thú đại nhân đã ướt đẫm mồ hôi, Lưu Hậu thậm chí cũng không biết mình đang toát mồ hôi, ánh mắt trừng trừng nhìn vào phương hướng mà quân địch đang đến, tuy là sắc trời tối đen, dựa vào thị lực của ông, cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng ông vẫn là không thể nên được việc nhìn quanh, dường như chỉ cần không chú ý một chút là trong bóng đêm nặng nề sẽ xông ra một con ác ma, mở miệng nuốt sạch tinh mệnh của toàn thành.

Đột nhiên, tiếng vó ngựa biến mất rồi.

Phía trước chỉ còn là một màn đêm tràn đầy sát phạt và tiếng vó ngựa như sấm vang, đột nhiên trời đất trở nên tĩnh mịch, từ loạn đến tĩnh thật ra là một quá trình diễn ra từ từ, chậm rãi, nhưng vì trong lòng các quân giữ thành quá căng thẳng, họ không hề nghe thấy một điểm quá độ giữa hai trạng thái này, liền cảm giác như ngay lập tức đã trở nên tĩnh lặng.

Một lát sau, một tiếng tù và khá dài vang lên từ nơi xa.

Nơi tiếng tù và vừa dứt, gió nổi lên rồi. Tiếng vù vù quái lạ vang lên, không thể nghi ngờ gì, là tiếng gió, nhưng quân đóng giữ trên thành lại không ai có thể cảm giác thấy một chút gió thổi qua. Gió ở nơi xa, ở giữa đám đông Phiên binh đang quay dây, nó thổi không đến đầu thành, nhưng cái cảm giác lạnh đến rợn người lại thâm nhập vào sâu trong tận tủy xương của mỗi con người Thanh Dương.

Không biết ai nặng nề than thở một câu:

- Đến rồi.

Đến rồi. Tiếng gió đột nhiên lớn hơn, một đồng thứ đen nghịt bay đến, giống như một đám chim nổi điên, càng giống diều hâu báo tang hơn, cứ thế mà kết lại với nhau, che trời phủ đất mà đập tới, từ mơ hồ đến rõ ràng... Con người trong lúc căng thẳng, cứ theo bản năng mà phóng đại nguy hiểm lên, cho nên quá trình mà đồng binh ngồi chứa đầy dầu hỏa bay tới, trong mắt Lưu Hậu lại trở nên chậm đến như vậy, chúng nó cứ như vậy mà từ từ tiến đến, xoay vòng mà tới, ngẫu nhiên còn có vài bình va chạm với nhau ở trên không, 'xoảng' một tiếng rồi vỡ vụn.

Cái cần đến thì thế nào cũng đến, cho dù chúng nó có bay chậm hơn... huống chi chúng nó không hề bay chậm chút nào!

Tiếng vỡ giòn tan của đồ gốm đột nhiên dữ dội, liên kết với nhau thành một chuỗi âm thanh chói tai, vang đến từ bốn phương, theo những tiếng vỡ là sự lan tỏa của mùi dầu hỏa, không thổi nhưng vẫn khiến người ta tâm phiền ý loạn đến mức có chút ghê tởm.

Tuyệt kĩ ném dây đúng là danh bất hư truyền, trong mấy ngàn bình ngói, ít nhất có hơn bảy phần mười đều chuẩn xác mà rơi vào đầu thành, phần còn lại hoặc bị vỡ trong không trung hoặc bị vỡ do chạm vào tường thành, cũng có những cái ném quá xa, vượt qua đầu thành rơi vào bên trong thành.

Dầu không thể làm người ta bị thương nhưng bình ngói có thể, các chiến sĩ hoặc tránh hoặc đỡ, trên đầu thành không tránh khỏi một phen hoảng loạn, Nhâm Tiểu Bộ nhú mày, bĩu môi, lấy khăn tay ra lau vết dầu nhỏ rơi trên tay áo, đây là bộ trang phục mà nàng thích, cổ tình mặc đến để tiễn người yêu xuất chinh, đợi người yêu chiến thắng trở về.

Sau lần ném dây thứ nhất khoảng vài cái hít thở, đợt bình dầu thứ hai lại tới.

...

Tiếng gió chỉ ở sau lưng, kẻ thống lĩnh vạn người Đa Cát Đăng Ba đang nghiêng rằng, hưng phấn mà nghiêng rằng.

Đa Cát Đăng Ba đang thống ngự mười đội mỗi đội một ngàn người, phụ trách cảnh vệ cho trận địa.

Chiến pháp ném dây trên cao nguyên nổi tiếng khắp thiên hạ, loại thế công này cho dù là thần tiên cũng không cách nào chống đỡ, cách phá giải duy nhất chỉ là xung trận mà tập kích, cắt ngang trò 'ném dây' trước khi người Thổ Phiên phóng hỏa, chính vì vậy, đội ngũ phụ trách cảnh vệ có nhiệm vụ nặng nề, thường phải đối mặt với sự tấn công điên cuồng của kẻ địch, không thể thiếu phần liều chết chém giết, nhưng khi luận công sau cuộc chiến, cảnh vệ bọn chúng lại là công lao ít nhất, thật sự là một công vụ khó khăn tốn sức.

Tuy nhiên, khác với những người khác, khi bị tuyển làm vệ binh thì tức tối không vui, Đa Cát Đăng Ba mỗi lần đều chủ động giành lấy nhiệm vụ này, không phải là y ngốc hơn người khác, càng không phải để nịnh bợ chỉ huy, nguyên nhân y tranh giành làm công tác cảnh vệ rất đơn giản: y thích cảm giác này – cảm giác từng đợt những bình ngói chứa dầu bay lên từ phía sau lưng mình, hội tụ thành mây đen hướng thẳng về thành địch.

Tiếng gió sau lưng reo hò, trên đầu từng đám mây đen dâng lên, thổi quét mà đi, loại hưởng thụ này không phải ai cũng có thể cảm nhận được.

Thật sự là tuyệt vời, vui sướng của một mình Đa Cát Đăng Ba.

Nhưng hưởng thụ thì hưởng thụ, đối với trách nhiệm y cũng sẽ không một chút lơ lửng, lúc này hẳn tự thân thống lĩnh một ngàn cảnh vệ tinh nhuệ ở phần trước nhất của trận địa, chín đội ngàn người còn lại tuần tra bốn phương, một khi phát hiện tình hình địch thì lập tức sẽ tụ tập lại với nhau bảo vệ quân chủ, nếu thế địch hùng mạnh thì cũng không sao, nên biết trong đám quân phía sau còn có hai vạn chủ lực công thành, bất kì lúc nào cũng có thể nhanh chóng tiếp viện.

Chỉ bằng một Thanh Dương, cho dù đem cộng tất cả binh mã lại, có thể xông qua được cảnh vệ của bọn họ sao? Đa Cát Đăng Ba không cảm thấy như vậy.

Các đội ngũ cảnh vệ còn lại không ngừng truyền báo quân tình tới chỗ y, trước sau vẫn không hề phát hiện địch, nghĩ lại hẳn là người Thanh Dương chấp nhận số phận rồi, Đa Cát Đăng Ba thích ý mà cười, tiếp tục sự hưởng thụ của y, trong lòng lẳng lặng đếm các bình dầu từ sau lưng bay lên... Một hàng có ba ngàn người, sáu ngàn hùng binh xếp thành hai mươi hàng, trước sau cộng lại tất cả phải ném đến một trăm lần mới có thể ném hết tất cả ba mươi vạn bình ngói chứa dầu hỏa.

Một tiếng hiệu lệnh, hàng trước ra tay, bình dầu bay cao, binh sĩ lùi lại, hàng sau tiến lên, tiếp tục ném dây, thế công được tiến hành đều đặn vào đấy, không hề có một chút trở ngại nào, Đa Cát Đăng Ba đã đếm đến bảy mươi sáu rồi, con chiến mã mà y đang cưỡi bỗng nhiên phát ra tiếng phì phì, không hiểu sao có chút bất an, ngẩng đầu nhìn ra phía xa, hai chân trước của ngựa dao động.

Đa Cát Đăng Ba lơ đãng, thân trong chiến trường nên đến người cũng trở nên căng thẳng, hướng chỉ ngựa chỉ ngẫu nhiên thờ ra vài cái, chẳng đáng gì, đưa tay vỗ vỗ lên cổ của ngựa chiến để trấn an cho xong chuyện, sau lưng lại là một tràng bình ngói phá không trung mà bay lên, hẳn nhẹ nhàng đếm thành tiếng:

- Bảy mươi bảy.

Một tông cho ‘bảy’ là số may mắn, bảy mươi bảy chính là một con số quá tốt, rất may mắn... nhưng chính vào thời khắc ‘bảy bảy đại cát đại lợi’ này, trong bóng đêm nặng nề ở phía trước bỗng nhiên lóe ra chút ánh lửa, sau đó các ánh lửa chọt bay trong không trung, từ nơi xa mà bay nhanh tới.

Bất kì ai cũng có thể nhìn ra, chuỗi các ánh lửa này là gì: mũi tên lửa.

Nhưng ‘nhìn ra’ thì có ý nghĩa gì, tên lửa mà đại tông sư bắn ra, ai có thể cản nổi! Dây cung của La Quan rung rung, hai mươi mũi tên đã đốt lửa, bắn ra, thẳng hướng vào đám bình dầu ‘bảy mươi bảy’ vừa được ném vào không trung.

Thế tên như điện, bách phát bách trúng.

Tiếng bình vỡ vang lên, từng đám lửa tản mạnh ra, còn hoành tráng hơn khói lửa ngày lễ khánh, chiếu rọi sắc đêm tĩnh mịch, hai mươi tên, hai mươi bình, lúc lửa mạnh bùng lên lại lan ra các bình khác, trước sau khoảng hai trăm bình dầu hỏa hóa thành mưa lửa trút xuống, hướng thẳng vào đội tiền vệ ngàn người của Đa Cát Đăng Ba mà trút xuống.

Hai trăm trong ba mươi vạn, tổn thất thế này hoàn toàn có thể không cần kể đến, nhưng lại là một tín hiệu rõ ràng: Nam Lý xung trận tập kích!

Đa Cát Đăng Ba không lo đến bên cạnh mưa lửa ào ào, lập tức phái ra một đội binh mã hướng thẳng về phía kẻ địch vừa bắn tên mà tấn công, đồng thời đội cảnh vệ liên lạc bằng tù và, ba đội ngàn người ở lân cận nhanh chóng tập hợp, một bên giúp đồng bạn dập lửa, một bên tập kết trận địa, ổn định tiền vệ, tất cả vệ binh đặt tên lên dây cung, tuốt đao ra khỏi vỏ, trận địa sẵn sàng đón địch.

Đa Cát Đăng Ba không lo đến đám binh sĩ còn giãy giụa trong biển lửa, trong miệng hiệu lệnh không ngừng, chỉ huy đội ngũ của mình điều chỉnh trận thế đôi chút, từ thủ thành công, dù là vệ binh, nhưng y muốn lấy công để thủ, chỉ cần kẻ địch hiện thân, y sẽ liền tấn công ngay.

Rất nhanh tiếng vó ngựa từ tiền phương truyền đến, tuy dồn dập nhưng không có thanh thế gì, nghe lên có vẻ chỉ có mấy trăm người là cùng rồi, quả nhiên không ngoài dự đoán, Thanh Dương thành không tổ

chức nổi tập kích ra đáng gì, ánh mắt Đa Cát Đăng Ba đầy sát khí, truyền lệnh đội ngũ chuẩn bị tác chiến, nhưng rất nhanh y đã nhú mày.

Hắn nhìn rõ ràng rồi, đang phi nhanh mà tới không ngờ lại là người của mình, đội ngũ vừa phái ra để xông vào kẻ bắn tên của địch.

Binh lính sắc mặt hốt hoảng, chạy trốn tán loạn vô cùng... bất kể phía trước có nguy hiểm gì, kỵ binh cũng không được chạy loạn xạ thế này mà trở về đội, đây là đại kỵ của kỵ binh, ảnh hưởng đến quân tâm không nói, quan trọng nhất là ngựa dù sao cũng là súc sinh, bình thường huấn luyện tốt đến thế nào thì cũng có lúc tức giận, không nghe lời, chạy như thế này nói không chừng chúng nó sẽ xông thẳng vào quân trận của nhà mình.

Không cần hiệu lệnh của Đa Cát Đăng Ba, tự có tướng lĩnh Phiên binh mắng lớn, mệnh lệnh binh sĩ đang chạy về dừng ngựa, nhưng những kỵ binh này lại không quan tâm quân lệnh, vẫn cứ một mạch xông thẳng về, hoàn toàn không có ý dừng lại.

Đa Cát Đăng Ba tức tối, đang muốn đích thân lên tiếng quát mắng, nhưng lời đến khóe miệng lại bị một luồng khí lạnh thổi trở lại cổ họng, đám binh lính trốn chạy về càng gần hơn một chút, vì vậy y nhìn thấy rõ ràng hơn rồi: đám binh sĩ này đều đang liều mạng nắm lấy dây cương... không phải kỵ binh chạy tán loạn, mà là ngựa chiến kinh hoàng rồi, một đội ngũ mấy trăm người, ngựa chiến đều bị kinh hoàng rồi.

Khiến nhiều ngựa chiến như vậy bị chấn kinh, trừ phi kẻ thù phái ra một đám hổ?

Người của mình càng xông càng gần, nếu không ngăn bọn họ lại thì sẽ xông thẳng vào đại đội rồi, quan truyền lệnh nhìn sang Đa Cát Đăng Ba, Đa Cát Đăng Ba không chút do dự, trầm giọng nói:

- Bắn chết!

Hai quân tác chiến, trận thế hoàn chỉnh là điều cơ bản nhất cần bảo đảm, một khi tán loạn rồi mà lại bị kẻ địch thừa cơ tập kích thì hậu quả thật khó lường, chỉ vì mấy trăm người của mình, Đa Cát Đăng Ba sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nhưng y nằm mơ cũng không nghĩ tới, còn không đợi quân lệnh được truyền xuống, trong bóng tối ở tiền phương đột nhiên bùng lên một tràng gào thét thê lương, sau đó tiếng gió gào rít, tiếng giẫm lên đất nặng nề đến mức mặt đất cũng chấn động, sau đó, ngựa chiến của y cũng nổi điên... Đêm nay tập kích đảo ngược, Tổng Dương nhất định phải xuất chiến, vì người bạn gốc Lưu Nhị của hắn phải thống lĩnh đàn chim đi tập kích ban đêm, Tổng Dương phải bảo vệ cho bạn không bị tổn thương.

Trương gia đại thiếu

350. Chương 109: Tập Kích Trong Đêm (thượng)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 109: Tập kích trong đêm (Thượng)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Ngựa chiến dùng cho kỵ binh khi tác chiến trước và sau khi nhập ngũ đều phải trải qua huấn luyện, có thể không sợ máu tanh, không sợ khói lửa, không để ý đến đường xá hiểm trở, nghe theo sự khống chế của chủ nhân, có những ngựa chiến xuất sắc thậm chí có thể duy trì bình tĩnh cả trong lúc đối đầu với một đàn nhỏ sói dữ, nhưng súc sinh dù sao vẫn là súc sinh, chúng nó có bản năng.

Cho dù có là huấn luyện viên xuất sắc hơn, cũng chỉ có thể thông qua các loại thủ đoạn, kỹ xảo mà ức chế bản năng súc sinh, chứ không cách nào triệt để xóa bỏ nó.

Gặp một đám sói dữ vẫn có thể không sợ, nhưng nếu gặp phải là một đàn hổ dữ thì sao... huống chi đêm nay bọn chúng gặp phải là đám Thái Thân điều coi hổ báo là lương thực, đứng đầu trong chuỗi thức ăn, thủ lĩnh của vạn thú, nổi kinh hoàng của vạn thú!

Vì là chiến đấu vào ban đêm, hơn nữa sẽ có một trận lửa lớn ngút trời, để vật cưỡi ngoan ngoãn nghe lời, Phiên binh theo lệ trước khi xuất chinh đã cài che mắt cho ngựa, nhưng tác dụng của việc này cũng chỉ là che khuất tầm nhìn... Vốn không cần đợi Lưu gia quân hiện thân, chỉ bằng tiếng gào rít đáng sợ của đám ác điều này, mùi tanh tươi phát ra khi vỗ cánh, áp lực hung mãnh uy phong phát ra từ đám ác điều trong khi sẵn bắt, cũng đã đủ khiến cho ngựa phát cuồng.

Một con sói có thể xua đuổi một bầy dê chạy tán loạn, một con Thái Thân điều có thể dọa bao nhiêu con ngựa kinh hoàng? Toàn bộ một đội Lưu gia quân, hơn hai trăm con mãnh cầm tụ hợp với nhau xung phong, sự kinh hãi mà chúng gây ra cho ngựa, trầm trọng đến mức con người hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, không cách nào hình dung được.

Đội tiền tiêu hơn ba ngàn kỵ binh tinh nhuệ của Phiên quân, chiến trận vừa mới sắp xếp xong nháy mắt đã loạn xạ.

Ngựa nổi điên, hoàn toàn không chịu sự khống chế của chủ nhân, xoay thân trốn chạy bốn phía, cho đến lúc này, Đa Cát Đăng Ba thậm chí còn chưa thể nhìn thấy thứ đang xông đến trên mặt đất rốt cuộc là quái vật gì.

Ngựa chiến đều bị che mắt lại, trong lúc trốn chạy thì hoàn toàn không còn phương hướng mà nói, chỉ là bằng bản năng xoay thân liên tục chạy ngay, chỉ mong cách xa sát tinh sau lưng một chút rồi thêm một chút, lại không nhìn thấy bọn chúng đang xông đến hướng nào, nhìn không thấy trên đường chạy trời chết của bọn chúng còn có chướng ngại gì... mấy ngàn ngựa chiến xông ngược vào trận địa của chủ.

Cơ thịt hai bên bả vai của Đa Cát Đăng Ba nhô cao, hai cánh tay dùng sức muốn dừng vật cưỡi lại, tướng quân vũ dũng, ngựa chiến liền bị giữ chặt ngay, cái cổ mất tự nhiên cong hẳn về sau, nhưng cho dù như vậy, bốn vó vẫn không ngừng giơ cao, lao thẳng về phía trận chủ mà trốn chạy.

Đám vệ binh vốn phải bảo vệ trận chủ không bị tổn thương, cam đoan bảo vệ việc ném dây được thuận lợi tiến hành, lúc này lại biến thành đám tai họa xông vào phá trận địa? Đa Cát Đăng Ba thân là chủ quản vệ binh, thà chết cũng không cho phép sự việc thế này phát sinh, nếu đã không thể dừng ngựa lại thì không cần nó nữa. Người Thanh Dương không biết đã đuổi quái thú gì đến đây, nhưng xét đến cùng thì kẻ phát điên chỉ là ngựa, không phải binh, hi sinh ngựa, đổi kỵ binh thành bộ binh, dù là chiến lược sẽ bị suy yếu nhiều nhưng chưa chắc là không thể tiếp tục chiến đấu.

Bỏ ngựa không phải là nhảy xuống ngựa là xong, tình hình trước mắt đã quá rõ ràng, mấy trăm kỵ binh chen chúc nhau mà chạy loạn, nhảy loạn, nếu chỉ là nhảy xuống ngựa rồi thôi, sau đó thì không biết bao nhiêu binh sĩ sẽ bị ngựa của chính mình đạp phải, giẫm chết, muốn đình chỉ hỗn loạn này thì không thể không giết ngựa.

Đa Cát Đăng Ba trở tay rút ra chiến đao giắt trên thắt lưng, gào to:

- Nghe hiệu lệnh của ta, toàn đội chém ngựa!

Tướng quân uy mãnh, rống to đã truyền khắp xung quanh, lập tức vung đao chém mạnh! Bên dưới ngựa khỏe gào to thảm thiết, thân thể to lớn bổ nhào xuống mặt đất, thì thể đứt lìa.

Tất cả các kỵ binh ở trung thổ cũng vậy, giữa kỵ sĩ và ngựa chiến có tình cảm huynh đệ gắn bó rất thâm hậu, nhưng tình hình khác thường chỉ có thể đối xử khác thường, Đa Cát Đăng Ba có lòng tin với thủ hạ, bọn họ đều là tinh nhuệ, quân lệnh đã ra đừng nói là bảo họ giết ngựa, cho dù là bảo các huynh đệ tự đâm mình một đao cũng sẽ không có ai do dự.

Trong lúc hốt hoảng có thể nghĩ đến việc bỏ ngựa để cứu vãn chiến cục, muốn tiếp tục tiến tới thì nhất định phải giết ngựa, phản ứng của Đa Cát Đăng Ba không phải là không nhanh, nhưng loại tình hình vạn con ngựa cùng bị kinh hoàng như vậy, đại quân hoảng loạn thế này thật quá ít gặp, thật sự không cách nào không khiến hấn tim đập chân run... Người trong lúc kinh hoàng thì đều khó tránh sai sót, Đa Cát Đăng Ba cũng không ngoại lệ, hấn vẫn là bỏ sót một việc:

Không phải người người đều vũ dũng như hần.

Tướng quân thần lực, hai tay vung lên là mấy trăm cân sức mạnh, chiến đao mang theo cũng không phải vật tầm thường, nên mới có thể ánh đao lóe sáng, đầu rơi xuống đất, nhưng đối với binh sĩ bình thường mà nói, muốn trong một lúc mà giết chết ngựa thì sao có thể là một việc đơn giản được? Tốt xấu gì ngựa cũng là súc sinh, ngựa chiến lại đặc biệt khỏe mạnh, các binh sĩ lại đều cưỡi trên lưng ngựa, vừa không có góc độ dùng lực thích hợp, lại đang trong tình trạng lắc lư khó dùng toàn lực.

Đúng như vậy, khi mệnh lệnh của hần vừa truyền xuống, tất cả binh lính đều vung đao về phía ngựa, cho dù trong lòng có không nổi thế nào, họ vẫn lấy quân lệnh làm trọng, nhưng từng đao thế này đâm xuống, nhiều nhất cũng chỉ là làm vật cưỡi bị thương nặng, vốn không thể trực tiếp chém chết, ngược lại là ngựa chiến bị thương đau đớn nên càng trở nên điên cuồng hơn!

Nhưng Đa Cát Đăng Ba làm ‘gương cho binh sĩ’, hần đã xuống ngựa, mấy ngàn con ngựa phía trước, bên cạnh, sau lưng vẫn chạy loạn như cũ, hần thậm chí còn chưa kịp đứng vững trở lại thì đã bị đám ngựa xô ngã xuống đất.

Không ai còn có thể lo cho tướng quân, Đa Cát Đăng Ba hai tay ôm đầu, thân thể cuộn lại thật chặt, chịu đựng ngựa chiến giẫm đạp, ngựa chiến hí vang thảm thiết, binh lính quát mắng hô hào, xung quanh loạn hết cả lên, nhưng cho dù loạn như thế này hần vẫn có thể nghe thấy tiếng xương cốt của mình bị đạp gãy, giẫm nát... Không biết đã qua thêm bao lâu, đám ngựa nổi điên cuối cùng cũng giẫm đạp qua đi, Đa Cát Đăng Ba không ngờ vẫn còn sống được như một kỳ tích, không thể không nói vận may của hần tốt đến kì lạ.

Xương cốt không biết đã gãy mất bao nhiêu cái, miệng không thể nào ức chế máu tươi phun trào, thân thể không cách nào động đậy, nhưng hần thật sự vẫn còn sống, vẫn có thể nghe, có thể nhìn... Đa Cát Đăng Ba nhìn thấy một đội quân.

Đang bị trọng thương, khiến ý thức của hần có chút mơ hồ, Đa Cát Đăng Ba thậm chí không dám chắc đội ngũ trước mắt mình rốt cuộc là cái thứ gì.

Áo giáp màu đen tương thích một cách hoàn hảo với sắc đêm, mặt nạ hung tợn âm trầm đáng sợ, còn có binh khí trong tay họ... binh khí dạng dài, mũi đao hẹp, lóe ra chút ánh sáng màu lam, thân đao so với chuôi đao cũng không ngắn hơn bao nhiêu... Đây là mạch đao?

Dù sao cũng là tướng quân, kiến thức hơn hần người bình thường, hơn nữa, Đa Cát Đăng Ba vẫn luôn coi Hồng thái tổ năm đó là thần tượng, hần nhận ra mạch đao rồi, bởi vậy trong lòng lại càng do dự hơn, không phải sớm đã thất truyền rồi sao? Chẳng lẽ đội ngũ này đến từ cõi âm?

Nếu không phải âm binh, sao bọn chúng có thể đi lại không hề phát ra tiếng động, sao động tác có thể nhanh nhẹn như vậy, điểm mấu chốt nhất là... bọn chúng sao phải cười thấp giọng?

Thiên Dạ Xoa đi nhanh, những nơi từng đi qua không để lại người sống, trên đường bất luận là bắt gặp ngựa chiến ngã bổ hay Phiên binh thương tàn đều một đao kết liễu, giết người gọn gàng sạch sẽ cũng là thứ yếu, trọng điểm nằm ở lúc họ giết người, sẽ trừng mắt nhìn thẳng vào mắt của kẻ bị giết, đồng thời còn tặng cho một chuỗi những tiếng cười thấp giọng vui vẻ!

Thiên Dạ Xoa vì sao tinh nhuệ? Vì họ cả cuộc đời họ đều trong huấn luyện, quân đội nhà khác hoặc là nửa nông nửa binh, hoặc là sau khi thành niên mới bắt đầu phục dịch, huấn luyện có cố gắng đến thế nào cũng chỉ là thời gian mấy năm, nhưng đội đại Hồng quân vốn ở bên ngoài thế giới, trước khi trở vào thế giới, toàn bộ giá trị sống của họ đều nằm ở: thao luyện;

Thiên Dạ Xoa vì sao lại vui? Chính là đạo lý vô cùng đơn giản, bọn họ đời đời kiếp kiếp, kiếp trước đời này, nơi duy nhất mà họ mong đợi chính là: chiến trường.

Một Thiên Dạ Xoa phát hiện Đa Cát Đăng Ba, ánh mắt từ mặt nạ rãnh nanh tràn đầy niềm vui, lắc người mà tới, đang muốn vung mạch đao giết người, bỗng nhiên lại có một Thiên Dạ Xoa với bộ dạng chủ quản đến gần, ngăn thuộc hạ lại, sau đó lại đưa tay chỉ vào mũ giáp đã bị giẫm nát ở bên cạnh Đa Cát Đăng Ba:

- Là tướng quân, đem đưa cho mặt sử đại nhân.

Rất nhanh Đa Cát Đăng Ba đã hiểu, rốt cuộc là thứ gì khiến ngựa chiến đầy kinh nghiệm sa trường cùng lúc nổi điên: Lưu gia quân toàn bộ tiến ra, đang dưới sự quản thúc của Lưu Nhị, khép cánh ưỡn ngực bước đi vội vàng.

Tập kích Phiên quân trong đêm do Thiền Dạ Xoa tinh nhuệ nhất phong ấp phối hợp với Lưu gia quân, vốn lên đến chiến trường, Lưu Nhị cũng chưa chắc có thể hoàn toàn khống chế được chim không làm tổn thương người của mình, nhưng không sao cả, Lưu Nhị có ‘thuốc tiên’, chỉ cần bôi lên người, trong tình huống bình thường, hung điếu đều sẽ không công kích... Thật ra đó chính là phân và nước tiểu của Thái Thản điều, đây là một bí quyết được Lưu Nhị phát hiện trong lúc huấn luyện chim ở phong ấp.

Đêm nay Thiền Dạ Xoa xuất động năm ngàn người, được phân ra một cách có quy tắc thành năm đội ngũ trước, sau, trái, phải, giữa, giữ Lưu gia quân ổn định ở trung tâm.

Tổng Dương sớm đã hội hợp với Lưu Nhị, mang long tước trên lưng canh giữ bên cạnh hai huynh đệ ngốc, thấy Thiền Dạ Xoa bắt sống được một tướng quân, Tổng Dương tạm thời không hỏi gì nhiều, đưa tay lấy ra một tấm môn lệnh đưa cho Hồng binh:

- Trước hết đưa hân về Thanh Dương đã.

Nhiều chỗ gãy xương, thương thế trong ngoài cộng thêm mất máu không ít, thần trí của Đa Cát Đăng Ba đã gần như mất cả, nhưng hân vẫn cố sức duy trì tỉnh táo, cố gắng nhìn ra quân dung của Lưu gia quân, nhe răng dữ tợn về phía Tổng Dương, dùng tiếng Hán rống to:

- Chỉ bằng số ít người như các người và khoảng hai trăm súc sinh, muốn tiêu diệt mười vạn hùng binh ta? Không biết tự lượng sức.

Tổng Dương cười, không biết là sửa lời hay bổ sung nói:

- Mười vạn kỵ binh.

Đa Cát Đăng Ba trước là sững sốt, sau đó lập tức tỉnh ra, trong đầu vang lên một tiếng ‘ong’, Tổng Dương lưỡi phản ứng với hân, đưa tay vỗ vào bả vai Lưu Nhị một cái. Lưu Nhị hiểu ý, tiếng sáo trở nên dồn dập hân lên, cả đội Lưu gia quân đột nhiên phấn khởi hân, nhún nhảy như gió chạy thẳng về phía trận chủ của quân địch, từng đợt tiếng rít gào xông thẳng lên tận trời cao!

Bằng hai trăm con Thái Thản điều, bất luận thế nào cũng đừng mong đập nát trận thế của mười vạn hùng binh, nhưng chính như Tổng Dương đã nói, không chỉ là hùng binh, còn là kỵ binh... Đội tiên phong của Phiên tử, toàn bộ là kỵ binh, không chỉ đội vệ binh, đội cấm tử và đội công thành, chủ quân ném dây cũng là từ kỵ binh tổ hợp mà thành, tất cả binh lý đều là cưỡi trên lưng ngựa để ném bình đầu.

Khi mấy ngàn vệ binh xông ngựa ngược lại, trận chủ mặc dù có một chút hỗn loạn, nhưng vẫn có thể cố sức khống chế được, nhưng khi Lưu gia quân tiếp cận với tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi, ngựa chiến của trận chủ cũng bắt đầu nổi điên. Thậm chí có thể nói, trận này vốn không phải là hai trăm Thái Thản điều đi tấn công mười vạn Phiên quân mà là Lưu gia quân dẫn dắt mười vạn con ngựa đi tấn công trận địa của quân địch.

Trong đời này kiếp trước của Tổng Dương, đều có một từ: ngựa hại đàn.

Ngựa là động vật sống theo đàn, tâm tình và hành động của chúng nó rất dễ bị cảm nhiễm bởi đồng loại, trong sân ngựa, thường có thể thấy, một con ngựa tức giận sẽ khiến toàn bộ ngựa trong sân đều trở nên xao động bất an; nếu một con ngựa nổi điên, toàn bộ đàn ngựa sẽ bắt đầu kinh hoảng mà chạy như điên.

‘Ngựa hại đàn’, cách nói này không phải là vô căn cứ, không phải là không có nguyên nhân.

Khi một con ngựa nổi điên, sẽ có mười con ngựa theo đó mà căng thẳng. Mà sự uy phong lẫm lẫm của Thái Thản điều, vốn không phải là động vật ăn cỏ có thể chịu đựng được, theo từng bước chân đến gần của đám mãnh thú viên cổ, càng lúc càng nhiều ngựa bắt đầu nổi điên, cứ như vậy đột nhiên hí vang một tiếng, hoàn toàn không quan tâm đến sự điều khiển của chủ nhân, xoay thân liên hoảng loạn lao đi, sự sợ hãi của súc sinh nhanh chóng lan ra, mà ngựa lại bị che mắt, chúng nó cái gì cũng không nhìn thấy, càng không thể tránh né chướng ngại, bởi vậy nguy hại mà chúng gây ra lại càng lớn, đại trận đang tiến hành ném dây sụp đổ từng lớp.

Từ lúc La Quan giương cung bắn ra hai mươi mũi tên lửa đến lúc vệ binh tháo chạy tán loạn, lại đến Thái Thân điều khiển loạn trận chủ, từ đầu đến cuối chẳng qua nhiều hơn thời gian một nén hương một ít, hỗn loạn đến quá đột ngột, một khi phát sinh lại không thể cứu vãn nữa.

Lưu Nhị phát ra tiếng sáo vang cuối cùng, đám Lưu gia quân vẫn luôn tập hợp cùng nhau đột nhiên âm thầm tản đi, túm năm tụm ba hình thành mấy chục tiểu đội, liền hưng phấn mà kêu ra những tiếng lạ, tất cả tản vào trận địch, chính vì vậy mà diện tích bọn chúng ảnh hưởng đến cũng mở rộng ra trong nháy mắt, mặc dù uy thế của tiểu đội hung cầm kém hơn khá nhiều so với lúc này, nhưng đám ngựa trong chiến trường trước đó đã trở nên xao động, kinh hoảng rồi, lúc này chỉ cần bị kinh động đến là hỗn bay phách lạc.

Sợ hãi không ngừng không chỉ là ngựa chiến, còn có binh lính Phiên tử... Đêm tối nặng nề, tầm nhìn bị cản trở, bọn họ nhìn không thấy rõ cuộc là quái vật gì đang xông tới, trước mắt chỉ có sự hỗn loạn vô biên, trong tai chỉ có tiếng kêu thảm thiết dường như chưa lúc nào ngừng của đồng đội.

Nỗi sợ hãi nhìn không thấy mới là ác ma thật sự, khi ngựa chiến chạy như điên, binh lính hết sức hốt hoảng, việc tuyệt đối không thể nào xảy ra đã như vậy mà xảy ra, chiến trận cực tốt đang âm thầm tan vỡ, hoàn toàn không còn cách nào cứu vãn nữa.

Cũng là một đêm tối như vậy, hai quân công thủ, ai nấy đều có mưu đồ, Phiên tử muốn mượn nó để phóng hỏa, mong muốn hiệu quả và chiến tích tốt hơn; Tống Dương thì mượn nó để che giấu hành tung, phát động tập kích, khuếch tán sự sợ hãi...

Mà đối với Thiên Dạ Xoa mà nói, hành động lần này thậm chí còn chưa thể được xem là đánh trận, nó càng giống một trận 'thu gặt' hơn.

Mạch đao là sát khí, cho dù đối đầu là bộ binh hay kỵ binh, Hồng thái tử năm đó cần quét sạch hợp, chính là truyền kì tạo thành dựa vào mạch đao. Lúc này Thiên Dạ Xoa giết vào trận địa địch, bọn họ tập kết thành trận, kẻ địch lại không thể hội tụ thành quân, bọn họ hành động có trật tự, Phiên tử lại tán loạn không chịu nổi, bọn họ chỉ huy thống nhất, đối phương lại mạnh ai nấy làm theo ý mình, lại cộng thêm vũ khí sắc bén trong tay và chiến pháp cố tình lập ra vì mạch đao, dùng để đối phó với kỵ binh... Năm đội Thiên Dạ Xoa một ngàn người, chính là năm cây đao bén cắm vào đầu hủ, chỉ có giết, chỉ còn giết.

Tất cả thủ hạ đều đang chạy tán loạn, đến con ngựa danh giá mà mình đang cưỡi cũng đang nhảy loạn xạ, chủ tướng Phiên binh hoàn toàn không có cách ứng phó, đừng nói hấn là một người phạm, lúc này cho dù thần tiên có mặt, cũng đừng mong có thể khống chế được phen hỗn loạn điên cuồng này.

Trong lúc không còn kế có thể thi, chủ tướng của quân đoàn Phiên tử vẫn tháo tù và bên hông xuống, thổi vang lên, đích thân truyền ta một hiệu lệnh, một việc duy nhất mà lúc này hấn có thể nghĩ ra được.

Tù và đặc chế, tiếng vang chói tai, nháy mắt âm thanh đã truyền khắp nơi, lập tức một đội binh mã hướng thẳng về Thanh Dương thành mà xông lên.

Đêm nay phải hỏa công, các binh lính đa phần đều mang theo bình dầu bên người, để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, trước lúc xuất quân, quân trưởng theo lệ truyền xuống lệnh nghiêm, toàn quân trên dưới không được mang theo vật tạo lửa, ngoại trừ một đội ngũ, năm trăm người, mũi tên lửa, đội cầm tử.

Đội cầm tử nấp ở vùng biên của trận chủ, lúc này miễn cưỡng vẫn chưa bị đại loạn ảnh hưởng, nghe thấy tiếng tù và của đại soái lập tức xông thẳng về phía Thanh Dương, trò ném dây của Phiên binh đã hoàn thành bảy, tám phần mười, bây giờ phóng hỏa cũng đủ để đốt lên tận trời.

Đại quân bại cục đã định, không thể cứu vãn, nhưng trận lửa này vẫn là phải đốt, cho dù không còn cách nào thừa cơ mà công thành, nhưng ít nhất cũng phải đốt ra sự hung mãnh của người Thổ Phiên; cho dù đầu thành lúc này hoàn toàn không có quân giữ thành Thanh Dương, nhưng ít nhất cũng phải đốt đi cờ của bọn chúng, đốt hết vô số vật tư của bọn chúng.

Lúc này, trong lòng chủ soái của quân đoàn hối hận nhất chẳng qua là một việc: trước đó tham lam, muốn đoạt lấy quân lương, quân nhu, muốn bắt nỏ lệ cường tráng, cho nên chỉ để binh lính ném bình dầu lên đầu thành mà không phải trong thành, nếu có thể chọn lựa lại lần nữa, hấn nhất định sẽ một ngọn lửa đốt sạch toàn bộ cả thành này.

Ngoài ra, điều đáng nhắc đến là tiếng tù và xung phong mà chủ tướng Phiên tử thổi vang, không chỉ đội cảm tử, mà là hiệu lệnh cho toàn quân, chỉ cần còn có thể xung phong, thì nhất định phải xông lên trước...

Trương gia đại thiếu

351. Chương 109: Công Lao (hạ)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 109: Công lao (Hạ)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Người có mỗi lửa chẳng qua năm trăm người, chủ tướng Phiên quân lại truyền lệnh cho toàn quân xung phong, chỉ cần ngựa còn nghe lời thì phải xông lên trước, tác dụng duy nhất chỉ ở: yểm hộ.

Nếu người Nam Lý đã phát động tập kích trong đêm, đa phần cũng đã bố trí phục binh chặn đội cảm tử lại, thừa thớt năm trăm người xông lên với mục tiêu quá rõ ràng rồi, muốn tạo thành trận lửa này, đội cảm tử không thể không có người yểm hộ.

Tiếng tù và truyền lệnh của chủ tướng có lợi cũng có hại, đối với việc phóng hỏa có lợi ích lớn nhưng hiệu lệnh toàn quân xung phong cũng khiến đại quân vốn đang tán loạn càng sụp đổ nhanh hơn... Đại quân của Phiên tử đã không cần nhắc đến, không thể cứu vãn, cuối cùng vẫn còn có thể phụng mệnh xung phong, cũng chẳng qua khoảng ba ngàn kỵ binh ít ỏi.

Dù sao thì Thái Thẩn diệu cũng đã xông đến từ trước mặt, khủng hoảng mà bọn chúng tạo thành lan ra như sóng biển, toàn bộ chiến trường đều trở nên vô cùng hỗn loạn, trận trước xông ngược vào trận chủ, trận chủ xông ngược vào trận sau, chỉ có đội ngũ nấp trong vùng biên xa nhất còn có thể miễn cưỡng hành động, vẫn còn có thể lập tức xông ra mấy ngàn người đã là đáng quý lắm rồi.

Như chủ tướng Phiên tử dự đoán, nhưng tuyệt đối không phải điều hắn mong muốn, đội ngũ xung phong lên trước, còn chưa tiến được vào trong tầm bắn của cung tên, đã gặp phải sự tàn sát khốc liệt nhất... Hồi Hột vệ, Sơn Khê Man, hai ngàn Thiến Dạ Xoa còn lại, tinh binh Nam Lý trước đó đóng quân ở Yến Tử Bình, ngoại trừ Thạch Đầu Lão thị lực không tốt vào ban đêm, tất cả vũ trang trong phong ấp đều tham gia vào trận chiến này.

Trên tường thành phía tây của Thanh Dương cũng một phen bận rộn, các nhân vật quan trọng rút lui, lao công cường tráng tiến lên đầu thành, phá mấy bao cát khô đã được bảo vệ cẩn thận từ trước, lấy đất cát lấp vết dầu hỏa, hành động này được Hỏa đạo nhân chỉ đạo, trong lúc vội vàng, cho dù lao công có nhiều hơn mấy lần cũng không thể nào phủ hết nhưng nơi bị dính dầu hỏa, nhưng thủ đoạn của Hỏa đạo nhân không hề tầm thường, chỉ huy lao công nhanh chóng tạo ra từng 'cồn cát' nhỏ, dùng xẻng ra sức nén chặt, cắt đứt mỗi con đường có khả năng gây cháy, rồi mới lấy các cồn cát nhỏ làm cơ sở tiếp tục liên kết chúng lại bằng cát, việc này tiến hành thế nào hoàn toàn là học vấn của Hỏa đạo nhân, những người khác chỉ có phần nghe theo chỉ huy.

Ngoại trừ vũ trang tiền phương chặn giết đội cảm tử và lao công mạo hiểm rải cát trên đầu thành, Thanh Dương thành còn có hai 'lá chắn', một là đại tông sư La Quan, lão ở dưới thành, vị trí đại khái ở giữa chiến trường và tường thành, không hề tham gia chém giết, chỉ lẳng lặng nhìn lên bầu trời đêm, chấp cung chờ đợi, nếu có tên lửa bay đến, lão sẽ cố sức ngăn cản; lá chắn khác là Trần Phán đã uống thuốc, tu vi đã hoàn toàn phục hồi, đứng một mình trên đầu thành, cũng cầm cung, tập trung tinh thần, nếu có tên lửa mà La Quan không ngăn được, lão sẽ ra tay ngăn lại.

Nếu lúc thật sự không thể nào ngăn được nữa, lão gia tử sẽ dẫn theo Hỏa đạo nhân trốn chạy...

Mặc dù tất cả hành động đều trải qua sự bố trí tỉ mỉ, Tống Dương vẫn không thể nắm chắc đầu thành Thanh Dương có thể không bị lửa mạnh đốt đến hay không. Lúc trước, khi định ra kế hoạch, họ đã phải đối diện với một lựa chọn tiến thoái lưỡng nan: Thái Thản điều lần đầu ra trận sẽ dọa đám ngựa nổi điên là việc nằm trong dự đoán, nhưng tập kích trong đêm rất cuộc phải tiến hành lúc nào?

Rốt cuộc là phải trong lúc Phiên tử mới bắt đầu ném dây, thậm chí trước khi ném dây phát động công kích; hay là đợi sau khi bọn chúng ném gần hết bình dầu mới động thủ?

Lợi ích của lựa chọn thứ nhất quá rõ ràng, có thể đảm bảo đầu thành đêm nay sẽ không bắt lửa, giúp Tống Dương đánh thắng trận một cách gọn gàng đẹp mắt... nhưng sau đêm nay thì sao? Trận này có thể thắng hoàn toàn là vì Phiên tử không biết trong nhà Thường Xuân Hầu vẫn còn nuôi một đám mãnh thú viễn cổ, có thể nói nếu bọn chúng dùng bộ binh xuất trận, sẽ không chịu thiệt thế này. Mà lực lượng của bên phong ấp, dư sức khiến trận thế của kẻ địch đại loạn, toàn tuyến tan tác, nhưng muốn tiêu diệt triệt để kẻ địch thì tuyệt đối không có khả năng.

Không khó dự đoán, đêm nay Phiên tử đại bại rút lui, thương vong có thể thảm đến thế nào thì ít nhất cũng có thể bảo tồn hơn nửa lực lượng. Lúc chinh đồn xong mà xông đến trở lại, nếu bọn chúng còn cười ngựa mà đến để tìm thất bại thì thật đúng là ngốc không thể tưởng tượng nổi.

Thay vì đợi bọn chúng lần sau có phòng bị mà đến, chỉ bằng lần này khiến bọn chúng hao hết dầu hỏa, dù sao quân địch đêm nay nhất định sẽ đại loạn, không thể có năng lực công thành, nhiều nhất cũng chỉ gây ra một trận lửa, đốt đến đầu thành hóa ra màu đen.

Dù sao thì mười vạn kỵ binh cũng là quân đoàn tiên khiển, để tiến nhanh nên phải bỏ lại quân nhu, bên người không thể mang theo quá nhiều bình dầu, sau đợt ném đêm nay, dầu hỏa trong tay bọn chúng sẽ không còn đủ để phát động thêm một lần hỏa công. Chỉ có thể dùng dao thật, thương thật đi công thành, dựa vào kết cấu của Thanh Dương thành, sĩ khí bây giờ và tinh nhuệ của phong ấp, cách đánh bình thường này, Thanh Dương thành mới không sợ.

Ngoài ra, Tống Dương trước khi định ra kế hoạch vẫn có tìm Hỏa đạo nhân đến, muốn từ ông mà tìm một ‘kế sách vẹn toàn’, muốn xem xem có thể có cơ hội diễn xuất một màn kịch hay ho, lửa đốt bình cao nguyên hay không, bọn chúng trên người mang theo bình dầu, nếu thật sự đốt được tất cả các bình đó thì thật tốt quá, tiếc là thời gian quá gấp rút, từ lúc Tống Dương tới Thanh Dương đến lúc Phiên quân giết tới, trước sau cũng chỉ thời gian mấy ngày, đừng nói Hỏa đạo nhân nhất thời không nghĩ ra cách hay, cho dù ông có cách nghĩ thì cũng không kịp bố trí.

Cho nên cuối cùng Tống Dương vẫn là chọn lựa cách thứ hai, để Phiên tử ném cho đã tay trước rồi mới tiến quân đánh bất ngờ. Về phần sau đó có thể ngăn kẻ địch phóng lửa hay không, đành phải cố gắng hết mình, nghe theo mệnh trời thôi, cho dù không thể ngăn được cũng không sao, không ảnh hưởng gì đến đại cục.

Một trước một sau, hai nơi chiến trường, năm ngàn Thiên Dạ Xoa với Lưu gia quân xông vào trận chủ của địch, các đội vũ trang khác từ phong ấp chặn giết đội ngũ phóng hỏa xông từ trận chủ về hướng Thanh Dương.

Chiến trường phía trước đã được tiến hành, cho dù bây giờ Tống Dương có muốn cũng không cách nào cứu vãn bại cục của Phiên tử, mọi người chẳng qua đang cố sức mở rộng thành quả, cố gắng giết thêm nhiều Phiên tử, tiêu diệt thêm lực lượng còn sống của địch, truy đuổi, chém giết và đối kháng thật sự hoàn toàn ở hậu phương, vũ trang từ phong ấp dốc hết sức đi chặn giết, nhưng chiến trường trông trải, đội cầm tử và Phiên binh yểm hộ bọn chúng vừa lao ra liền lập tức phân tán, khiến việc chặn giết trở nên vô cùng khó khăn.

May mà trong đội ngũ phụ trách chặn giết, hoặc như Hồi Hột vệ cơ động nhanh nhẹn, qua lại tựa gió, hoặc như Sơn Khê Man ném ra rìu lớn, vô địch đánh xa, hoặc như Thiên Dạ Xoa hóa thành hai mươi đội trăm người chiếm cứ chỗ trọng yếu, ngăn kỵ binh xông lên... Ngoài ra, vũ trang từ phong ấp còn chiếm hai lợi thế: kẻ địch mặc dù vẫn còn có thể xung phong, nhưng ngồi trên ngựa ít nhiều cũng đã chịu kinh hãi, miễn cưỡng chạy nhưng tốc độ giảm nhiều, hơn nữa cũng không còn nghe lời như lúc bình thường; thêm nữa là tên lửa phải đốt lửa trước, sẽ làm chậm trễ thời gian, hơn nữa dễ dàng bị quấy phá.

Nhưng cho dù như vậy, muốn ngăn chặn toàn bộ kẻ địch lại cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng,

gần như tất cả mọi người đều đang chạy, đều đang xông lên, nếu nhìn theo tầm chim bay trên trời, sự truy đuổi hoàn toàn giống như một chậu cát rời rạc, Phiên quân chỉ cầu một mũi tên lửa bay lên đầu thành đối lấy một biển lửa, vũ trang từ phong áp lại vất kiệt sức lực từ tận xương tủy, chỉ mong có thể có một thắng lợi ‘hoàn mỹ’, không một chút tì vết.

Đối mặt với chặn giết, ngắm bắn và rìu chiến bất cứ lúc nào cũng có thể rít gió mà lao tới, hành động của Phiên tử bị quấy nhiễu nghiêm trọng, phóng ngựa chạy tuy nhanh nhưng gần như không có cách xông được vào tầm bắn, chỉ có thể chạy qua lại, đau khổ tìm cơ hội, ngẫu nhiên có mấy người trốn chạy được vào trong tầm bắn, nhưng mũi tên lửa mà vô cùng cố gắng mới bắn ra được đã lập tức bị thần tiễn của hai vị đại tông sư bắn gãy giữa không trung, sau đó lại là những tia sáng lóe lên trước mắt, kỵ binh Thổ Phiên vừa phóng hỏa bị bắn chết ngay tại chỗ.

Đây là lần xuất hiện thật sự có ý nghĩa đầu tiên của vũ trang từ phong áp, đối với đám người mong ngóng đánh trận từ tận đáy lòng như Thiền Dạ Xoa, Hồi Hột vệ, Sơn Khê Tú, đối với đám quái vật cầm đao như vật bất lý thân này mà nói, đánh thắng vẫn còn chưa đủ, còn phải thắng thật đẹp mắt.

Đây chính là sự phô trương của Yến Tử Bình.

Đám công chúa, quận chúa, toàn bộ những nhân vật không tham chiến đều tụ họp trong Thái Thú phủ ở dưới thành, dù không nhìn thấy chiến trường, nhưng tình hình chiến trường không ngừng được truyền báo. Tình hình bên ngoài mọi người cũng hiểu rõ, Thái Thú đại nhân vừa vui mừng vừa sốt ruột, vui mừng thì không cần nói nữa, sốt ruột thì do: lúc này, quân đóng giữ Thanh Dương đã đến lúc tham chiến rồi.

Nếu lại cho ra thêm mấy ngàn cung thủ, kết hợp cùng với vũ trang của phong áp để chặn giết kẻ địch, đầu thành sẽ càng thêm an toàn. Nhưng trận chiến này từ đầu đến cuối đều do Thường Xuân Hầu chủ trì, lúc này Lưu Hậu phái binh mã Thanh Dương ra thì giống như muốn giành công với Hầu gia vậy.

Thời cơ xuất chiến của binh gia, cũng là đại kỵ trên quan trường, chỉ bằng Lưu Thái Thú, bây giờ bất kể thế nào cũng không dám phạm vào điều kỵ này. Huống chi, công chúa điện hạ trong lúc bước qua lại đã không biết bao nhiêu lần dùng âm thanh mà tất cả mọi người đều có thể nghe được để nhắc tới ‘đây chính là công lao của Thường Xuân Hầu, quân công rất rất lớn’, Lưu Hậu sao có thể không nghe ra, công chúa điện hạ thế này là đang nói cho mình nghe chứ.

Nhâm Tiểu Bộ lại đi một vòng, vui vẻ nhắc lại lời cũ một lần nữa, lắc đầu nghiêng cổ nói:

- Lần này Tổng Dương tự lực lập công...

Lần này, lời còn chưa nói dứt, Sơ Dung ở bên cạnh bật cười, ngắt ngang nói:

- Biết đâu là công lao của Tổng Dương, đợi đánh trận xong, tấu biểu thỉnh công sẽ truyền đến kinh thành, ai cũng không giành được công lao của Hầu gia nhà muội, muội yên tâm đi!

Sau đó cũng không đợi Tiểu Bộ nói gì, quận chúa đảo mắt nhìn sang Lưu Hậu:

- Xin Thái Thú điều phái binh lính, ra ngoài thành giúp Thường Xuân Hầu chặn giết Phiên tặc.

Nhâm Sơ Dung chưa bao giờ tham dự chiến sự, mệnh lệnh này cũng không phải do nàng tự chủ trương, là trước khi xuất trận, Tổng Dương cố tình dặn nàng... Tình thế chiến trường thiên biến vạn hóa, sợ rằng tính toán sẵn cho dù có tỉ mỉ thế nào cũng không thể đảm bảo không có chuyện ngoài ý muốn, cho nên Tổng Dương trước đó không tìm Lưu Hậu giúp đỡ, sợ là chẳng may vũ trang từ phong áp thất bại, trong thành sao có thể không có trọng binh đóng giữ; bây giờ mọi thứ thuận lợi, Phiên tử chỉ còn một chút ‘phản kháng’ sau cùng là phóng hỏa, không thể làm tổn thương đến bên trong thành rồi, tình huống như thế này rồi tự nhiên phải nhờ Thái Thú xuất binh giúp đỡ.

Lưu Hậu mừng rỡ, lập tức truyền lệnh xuống, quân đóng giữ Thanh Dương chuẩn bị, một hơi phái ra ngoài hai phần ba, bốn ngàn binh sĩ chen chúc nhau mà ra, tiến vào chiến trường phối hợp với đồng bạn mà hành động.

Việc xông lên của Phiên binh vốn đã là nhiệm vụ khó khăn, sau khi có thêm bốn ngàn quân giữ thành Thanh Dương, gần như đã hoàn toàn mất đi hi vọng hoàn thành nhiệm vụ, mà càng làm bọn chúng bất lực

là không ngờ đến cả ông trời cũng còn ném đá xuống giếng... Khi tiếng kèn trong thành vang lên, viện binh tiến vào chiến trường, không trung lại nổi sấm rầm rầm, trời mưa rồi.

Tầng mây mỏng vào ban ngày, đến ban đêm dần dần biến thành mây mưa.

Mưa không quá lớn.

Nếu đầu thành đã cháy, nước mưa thế này không chỉ không hề có ích lợi gì mà thậm chí còn có thể giúp dầu hỏa lan ra, nhưng bây giờ đầu thành bình yên vô sự, đối với đám Phiên binh vẫn đang cố gắng nghĩ cách bắn tên lửa lên đầu thành mà nói, trận mưa này đã đủ tuyên bố nhiệm vụ của bọn chúng triệt để thất bại rồi.

Trong mưa không thể mồi lửa, càng thế dùng đá lửa, không cách nào đốt tên lửa, thì làm sao có thể nói đến phóng hỏa đốt thành!

Mộc Ân quay đầu nhìn đội bạn đang sĩ khí ngút trời, lại ngẩng đầu nhìn nước mưa đang rơi xuống từ trên trời, trên gương mặt già đầy vẻ mất kiên nhẫn, miệng hô lên một cái, dẫn theo ba trăm Sơn Khê Tú trở vào thành.

Quân bạn và nước mưa cùng đến, Phiên tử không thể phóng hỏa thành công rồi, trận đánh này cũng liền trở nên không còn khó khăn, không còn hứng thú nữa, lão thái bà không chơi nữa, không đánh nữa, dù sao mệnh lệnh mà Tổng Dương cho họ chỉ là ‘tận lực ngăn cản Phiên tử phóng hỏa’, bây giờ kẻ địch phóng hỏa thất bại, bà dẫn đội về nhà ngủ cũng không thể xem là làm trái quân lệnh.

Trời hé bình minh, Thanh Dương đại thắng.

Phiên tử đã ném hơn hai mươi vạn bình dầu lên tường thành phía tây, lại không có cách nào bắn một mũi tên lửa lên, mưa vừa dừng, vương kỳ Nam Lý lại đón gió tung bay nơi đầu thành, nhịp nhàng vang lên khúc nhạc tuy nhẹ nhưng đầy niềm vui, đủ để khiến mỗi người Thanh Dương vui mừng khôn xiết.

Đầu thành vừa mới ổn định trở lại, công tác của Hỏa đạo nhân đã kết thúc, đất cát đã phủ hết lên dầu hỏa, việc này có Chu Nho lão đạo chủ trì tự nhiên không có sai sót nào, lúc này cho dù đốt lửa trên đầu thành, dầu hỏa cũng không thể cháy được.

Đội thêm một hai ngày, dầu dưới đất cát sẽ theo gió mà bốc hơi triệt để không còn gì cả, lúc đó thì càng thật sự không còn gì để lo nữa.

Từ đầu thành nhìn xuống, trong tầm mắt toàn là thi thể của kẻ địch, cửa thành tây Thanh Dương mở lớn, Lưu gia quân vừa mới tham dự xong một bữa thịnh yến, bây giờ lại tụ tập với nhau lần nữa, đang dưới sự thống lĩnh của Lưu Nhị, oai dũng uy nghi mà hiên ngang trở về thành, tiếp đó Thái Thú phái đội ngũ và lao công ra dọn dẹp chiến trường.

Đến bây giờ, về cơ bản toàn bộ đội ngũ tham chiến đêm qua đều đã trở vào thành, chỉ còn Tổng Dương và năm ngàn Thiên Dạ Xoa mà hần dãn dất là chưa về, xem ra hẳn là đi truy sát quân địch rồi, cũng không cần quá lo lắng.

Quả nhiên, lúc Tổng Dương và Thiên Dạ Xoa trở về đều bình yên vô sự, chỉ là thời gian có hơi muộn một chút... cho đến lúc giữa trưa ngày hôm sau, họ mới trở về Thanh Dương.

Tổng Dương thống lĩnh hùng binh chiến thắng trở về, bá tánh trong thành không thể thiếu một tràng hoan hô đón chào, các quan viên văn võ Thanh Dương với Lưu Hậu dẫn đầu, xếp hàng đến chúc mừng, ca ngợi, cảm tạ, những việc này tất nhiên không cần phải nói, Tổng Dương cứ thể xã giao cho qua, sau khi về đến trạm nghỉ, tắm rửa sạch sẽ, ăn uống chút gì đó, Lưu Thái Thú có đến thăm, tấu biểu báo tin thắng trận cho triều đình đã chuẩn bị xong, đến nhờ Thường Xuân Hầu xem qua.

Dù sao thì lúc này Lưu Hậu mới là chủ thành, văn chương quan diện này đều phải do ông viết, Tổng Dương thật lòng lười xem, mắt nhìn chằm chằm về phía quận chúa, người sau cười đến híp cả mắt lại, nhận lấy tấu biểu từ tay của Thái Thú.

Quận chúa đại khái xem qua tấu biểu, nháy mắt đã đưa cho Nhâm Tiểu Bộ, người sau xem nghiêm túc hơn nhiều, trên đó toàn là ngôn từ khen Tổng Dương, công chúa và quận chúa, công chúa nhà Hầu gia chính là

thích xem cái này, cười toe toét đến không ngậm miệng lại được, xem xong một lần rồi mà vẫn nén không nổi việc xem lại lần nữa, trong lúc mẫn nguyện này lại nhớ đến một việc, cười nói với Lưu Hậu:

- Trên này toàn là công lao của Tống Dương, Thái Thú một câu cũng không nhắc đến mình.

‘Lúc trước tự tranh công’, Tiểu Bộ một lòng chỉ muốn lấy toàn bộ công lao đều đặt vào Tống Dương, nhưng lúc thật sự là việc công, nàng lại cảm thấy mọi người cùng ngồi trên một con thuyền, tất cả đều để người nhà mình độc chiếm thì thật có chút không thích hợp.

Vừa nói, Tiểu Bộ đưa tấu biểu trở lại tay Sơ Dung lần nữa, cười hì hì nói:

- Tam tử, tử thêm hai câu, viết về chỗ tốt của Lưu đại nhân.

- Mặt tường không hề có một chút công lao nào.

Không biết là cách nghĩ thật lòng hay là giả bộ khách khí, Lưu Hậu dùng sức lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Lúc viện binh của Hầu gia chưa tới, điều mặt tường tính toán chẳng qua là ‘thành tan người mất, lấy thân báo quốc’, tám chữ, làm hết sức, theo mệnh trời, không phụ lòng tin của triều đình và sự dạy bảo của Vương gia thôi. Không phải là sợ người Thổ Phiên, nhưng thật sự không hề nghĩ đến còn có thể đánh thắng trận, còn có thể đánh lui mười vạn kỵ binh của địch. Không nói những việc này, chỉ nói trận chiến đêm qua, từ đầu đến cuối đều là Hầu gia chủ trì, mặt tường vốn cái gì cũng không làm, tuyệt đối không thể nói đến công lao.

Trên tấu biểu nhắc đến toàn bộ đều là công lao của một nhà Thường Xuân Hầu, Lưu Hậu cũng dự đoán được người nhà Hầu gia đa phần sẽ nói vài câu khách khí với mình, ông vốn đã chuẩn bị sẵn những lời nói hay ho, nhưng cuối cùng lại đổi ý, vứt bỏ cách nói giả tạo đó. Một là quận chúa tài danh tuyệt đỉnh kinh thành, nàng trước đây là nhân vật lớn chủ trì Hồng Ba phủ, chơi trò từ ngữ trau chuốt trước mặt nàng thật sự là vô nghĩa; ngoài ra, dựa theo tính khí của Tống Dương, đa phần là không thích nghe những lời vô vị này, Lưu Hậu đành trực tiếp nói giản dị một chút, nhưng tự nhiên đổi cách nói lại khiến ông không còn lưu loát, từ không thể diễn đạt hết ý.

Quận chúa cười, gật gật đầu với Lưu Hậu, ra hiệu ông không cần nói nữa, mình hoàn toàn có thể hiểu được ý của ông, sau đó nói:

- Ở đây không có người ngoài, nói chuyện cũng không cần quá chú ý, nếu ta nói không đúng hay không ổn, ngài ngàn vạn lần đừng để trong lòng.

Lưu Hậu vội vàng gật đầu, giọng điệu Sơ Dung nghiêm túc, âm thanh chậm rãi:

- Lúc viện binh phong ấp chưa tới, khi Thanh Dương đã thành cô thành nơi tiền tuyến, Lưu đại nhân không như Đường Lâu Thái Thú bỏ thành mà chạy, ngược lại còn chỉnh đốn phòng ngự, chuẩn bị nghênh chiến, với ta mà nói đây chính là công lao rất lớn. Lưu đại nhân chuẩn bị lấy thân trả nợ nước, chỉ bằng cách nghĩ này đã chính là công huân to lớn.

Một câu nói nhẹ nhàng của Nhâm Sơ Dung, trực tiếp chạm vào trong tâm khảm của Lưu Hậu.

Trương gia đại thiếu

352. Chương 110: Tín Vật (1 2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 110: Tín vật (1 2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Lòng thầm nghĩ ắt phải chết khi thủ vãng cô thành... chỉ tiếc, lòng này còn không tính được công lao của Tống Dương mang võ trang từ phong ấp tới đây, Lưu Hậu không chết được.

Sống được thật tốt cũng không ai muốn chết, khi Thường Xuân Hầu đuổi tới Lưu Hậu cao hứng hơn bất cứ ai, nhưng thật sự, cái tâm đền nợ nước của Thái Thú cũng bị che khuất, triều đình nhìn không tới.

Tuy nhiên, không sao, Nhâm Sơ Dung nhìn được là được.

Từ trước đó Nhâm Sơ Dung đã có nói qua với Tống Dương, nàng chỉ là một nữ tử, nàng không nhìn thấy cái gì gọi là quốc gia đại sự, trong lòng chỉ quan tâm tới chuyện trong nhà mình. Lưu Hậu không bỏ qua Thanh Dương, giữ lại một tòa trọng trấn cuối cùng cho Tây Cương, giữ lại một trận địa quan trọng cuối cùng cho Trấn Tây Vương, Nhâm Sơ Dung đã ghi nhớ phần ân tình này của ông.

Còn về công lao, thứ đó đối với Trấn Tây Vương mà nói cũng chỉ là hư danh, Hồng Ba Phủ đã lên tới cực hạn, nhắc thêm một bậc nữa sẽ chuyển nhà tới Hoàng Cung luôn. Chẳng phải không thể, mà sau khi Tĩnh Vương phản loạn, Tống Dương gần như đã đặt long ỷ vào trong sảnh đường Hồng Ba phủ rồi, là Trấn Tây Vương không ngồi đó thôi.

Tống Dương càng không cần phải nói, hấn căn bản là không có ý với chức vị, càng không quan tâm tới công lao. Cho nên Nhâm Sơ Dung cũng rất rõ ràng: công lao của Thường Xuân Hầu cũng là của Thái Thú Thanh Dương, mọi người chia nhau đi!

Lưu Hậu muốn quỳ, muốn khóc, chỉ là không nghĩ được nên nói cái gì, Tống Dương vội nâng ông dậy tiễn đi. Hầu gia không muốn mài mồm mép với Thái Thú, hấn còn có chuyện, đợi Lưu Hậu đi rồi, liền chạy đi tìm Đại Hồng Thánh Hoàng Đế Lý Đại tiên sinh.

Tống Dương phải cáo trạng.

- Bình!

Một tiếng vang lên chắc nịch, Lý Đại tiên sinh đập lên bàn, cả giận:

- Kỳ cục, rất kỳ cục!

Năm ngàn Thiên Dạ Xoa cùng Tống Dương truy kích địch quân, theo như thảo luận và tính toán trước đó, đuổi giết ba mươi dặm coi như đủ rồi, dù sao nhiệm vụ trước mắt cũng vẫn là ổn thủ Thanh Dương.

Đối với Tống Dương thì đuổi kẻ thù xa một chút hay gần một tẹo cũng chẳng có gì khác nhau. Cho dù hôm nay bọn họ đuổi Thổ Phiên ra ngoài đường thì sao? Cũng chỉ là khiến cho kẻ thù vất vả hơn một chút. Bằng vào nhân lực của Tống Dương căn bản không có khả năng chiếm được khoảng trống trong trận địa đối phương, đuổi theo xa hơn một chút rồi cuối cùng vẫn phải quay về Thanh Dương.

Huống chi Phiên binh tan tác là vì chiến mã bị sợ hãi tột độ, sau khi xung trận không lâu Lưu gia quân tự trở về ăn cơm, không hề có ý định truy kích địch thủ tới cùng, đối với việc này Nhị Ngốc không có cách nào, nhưng Thiên Dạ Xoa lại một mình thắng tiến, năm nghìn người quả thực dám truy đuổi mấy vạn bại binh của người ta, Tống Dương khuyên thế nào bọn họ cũng không trở lại.

Phiên tử cũng không ngốc, chạy một lúc nhận ra ngựa đã khôi phục dần dần, sau đó lại thấy không ngờ đằng sau còn có một đội binh mã truy đuổi, bèn tập kết hai vạn người một đội, một tả một hữu giáp công lại, may sao Thiên Dạ Xoa khi truy đuổi kẻ thù thì máu nóng lên đầu mà khi xung trận lại thật sự trấn tĩnh. Bọn họ thực sự tinh nhuệ, kẻ thù là một nhánh quân sĩ mới bị đánh bại chí sĩ vẫn còn thấp, ngoài ra bọn họ còn có một đại tiện nghi: trên người Thiên Dạ Xoa đều bôi phân chim, chiến mã rất sợ cái mùi này, kết quả quân Đại Hồng đánh một hồi thắng lớn, đánh tan cả đội ngũ quay đầu chặn giết.

Năm nghìn phá hai vạn, chiến thắng rất đẹp. Nguy hiểm không cần nói cũng biết, sau trận Thiên Dạ Xoa mới thu binh, tính từ khi mới đuổi giết hôm qua, bọn họ ước chừng đã đánh tới bảy phần mười quân địch.

Đánh thắng trận là chuyện tốt, Tống Dương đương nhiên sẽ không tức giận, nhưng bất đắc dĩ và sốt ruột thì nhiều ít vẫn có một chút. Nghiêm khắc mà tính, hướng tây Thanh Dương thành tất cả đều là địch cảnh, thậm chí Nam Lý cả ngày lui tới điều tra địch tình, nhưng hiểu biết về quân địch tuyệt đối khó bàn, nếu chẳng may có quân địch khác thừa dịp bọn họ không ở đó đi tập kích Thanh Dương coi như phiên rồi, hoặc

là gắng sức đuổi theo quân chủ lực hoặc đội hậu bị tiếp viện của người ta, bọn họ cũng được chút ưu đãi nào.

Đối với Thiền Dạ Xoa, Tổng Dương chung quy cũng chỉ có thân phận mật sứ, không tiện nói thêm cái gì, trực tiếp mời thánh giá Đại Hồng Hoàng Đế bệ hạ. Thực ra nếu là Sơn Khê Tú hoặc quân đội võ trang khác trong phong ấp, Tổng Dương cũng sẽ không truy cứu gì, nhưng Thiền Dạ Xoa là kỳ binh, tinh binh mà hẳn thực sự đặc ý, xem thế này cũng sợ sau này bọn họ khi tham chiến sẽ chịu thiệt, bèn mời Phong Long tới đả kích.

Trịnh Kỷ không giả mồm biện giải, thành thành thật thật cúi đầu nhận sai, còn thành thật xin lỗi, sau đó lại thi lễ:

- Thần có tội, xin bệ hạ trách phạt!

Những lời này, cũng thật khiến cho người ta khó xử, Lý Đại tiên sinh nhìn trời nhìn đất, nhìn Lý Nhị Lý Tam, lại nhìn mấy con kiến trên tay, cuối cùng nhìn tới Tổng Dương... Nói hai câu là được, nào đã phạt đâu chứ, nhưng nếu không phạt Phong Long lại e Tổng Dương sẽ không hài lòng, Bệ hạ đứng là đang tại vị, nhưng thực ra ai cũng biết Hoàng đế ngài thực ra chỉ là trang trí, có chuyện gì cũng phải nghe Tổng Dương.

Tổng Dương cũng không muốn trừng phạt cái gì, cười tiếp nhận, giọng nói thoải mái lại thành khẩn, còn thật tình khuyên giải an ủi Trịnh Kỷ, làm đại sự, nuốt được đội ngũ thiên hạ không thể tham công liều lĩnh như vậy, muốn đánh giặc thì còn có cơ hội sau này.

Trịnh Kỷ có vẻ hơi day dứt:

- Thiền Dạ Xoa lánh xa thế giới bên ngoài, nhưng vẫn luôn mong được dương oai nơi sa trường tận trung vì nước, trước đó đã quá mức hung ác rồi, lần này các huynh đệ rút cuộc đã thống thống khoái khoái mà đánh, ta... nhất thời mềm lòng không nỡ làm bọn họ mất hứng.

Sắc mặt Phong Long dịu đi, không răn dạy lại càng không trách phạt, ngược lại còn thăm hỏi cổ vũ vài câu, sau đó lại dặn Trịnh Kỷ về sau mật sứ nói ý chỉ của trẫm thế nào tuyệt đối không thể vi phạm.

Không ngờ Trịnh Kỷ lần này cũng không vội vã gật đầu, nghi nghi ngờ ngờ hỏi:

- Vạn tuế nói mật sứ đó chính là... Tổng đại nhân?

Mật sứ đương nhiên là Tổng Dương, đây là chuyện không thể nghi ngờ, nhưng Trịnh Kỷ này hỏi vậy tất cũng có nguyên do, Phong Long sợ nói sai, liếc trộm Tổng Dương một cái, nhưng rút cuộc vẫn là xuất thân vạn tuế gia hàng thật giá thật, thấy tình huống này sắc mặt cũng không chút khó xử, ngược lại nhún mày, có vẻ không còn kiên nhẫn, hoàn toàn che dấu thành công.

Quả nhiên, vừa thấy bộ dáng Hoàng đế, Trịnh Kỷ hơi hoảng hốt, không đợi người khác đặt câu hỏi mà giải thích trước:

- Khi thần ở phong ấp đã từng gặp... Hồ Tĩnh trên tay đeo tín vật mật sứ... còn nói là đệ tử Bệ hạ cố ý tài bồi, Tổng đại nhân có phân công khác....

Hồ Tĩnh chính là con trai độc nhất, là bé con yêu thương của Tả Thừa tướng Hồ Đại nhân.

Trịnh Kỷ không giải thích hoàn hảo, nói vậy lại càng làm cho mọi người hồ đồ, bởi vậy sắc mặt Vạn tuế gia cũng lại càng thiếu kiên nhẫn. Tổng Dương cũng nghe mà không hiểu ra, nhưng cẩn thận suy nghĩ một lát liền tỉnh ngộ, nhìn như vô tình nâng tay, tay áo buông xuống lộ ra chuỗi hạt trước kia Tô Hàng đưa cho hắn, hắn vẫn buộc trên cổ tay.

Không ngoài sở liệu, Trịnh Kỷ vừa thấy chuỗi xích trên tay Tổng Dương khá sửng sốt, nhưng Tổng Dương cười khá tự nhiên:

- Người thực là không ngốc, cho rằng ta không mang tín vật thì không phải mật sứ, ta khuyên người thu binh, người cũng chỉ đối phó cho có lệ.

Trịnh Kỷ khi tác chiến thiết diện lãnh nhân nhưng ngày thường tính tình cũng hiền hòa, chỉ mỉm cười:

- Người sớm đưa tín vật ra, ta đã sớm thu binh.

Tổng Dương lắc đầu:

- Có vẻ giống như lấy quyền áp người vậy. Không tốt lắm.

Hai người nói vài câu nữa, Trịnh Kỷ cáo từ mà đi, nhìn hai thần tử trung tâm nói cười hòa hợp, sắc mặt Phong Long vui sướng yên tâm, nhưng Trịnh Kỷ vừa đi, ngài lập tức nhảy xuống khỏi ngai vàng, chạy đến bên cạnh Tổng Dương:

- Có chuyện gì? Tín vật gì? cái gì thế?

Tổng Dương không vội giải thích, trước tiên giải thích lai lịch chuỗi hạt nhỏ trên tay mình với Phong Long, sau đó mới nói:

- Lúc trước Hồ đại nhân đưa con tới phong ấp có ý “Phong thổ mộc, theo vận mệnh, xem như tránh họa cầu phúc” – chuyện như thế này không có chỗ nào ghi lại rõ ràng, tuy nhiên, dù sao cũng phải giản dị khiêm tốn mới tốt. Huống chi Bồ Đào kia lại là một đứa trẻ, cho nên trên người vẫn sạch sẽ, không có vật trang sức gì, ngoại trừ lúc trước ta đã tặng nó một chuỗi hạt.

Bồ Đào dù sao vẫn chỉ là một tiểu hài tử, tâm tính trẻ con, được lão sư cho cái gì đó nhin không nổi đi khắp nơi khoe khoang cũng đúng, đương nhiên không thiếu được đi khoe Thiền Dạ Xoa, Phong Long cũng đã thấy chuỗi hạt trên tay đứa bé, lúc ấy còn khen vài câu.

Nói tới đây, mọi chuyện cũng sáng tỏ hơn rất nhiều, Phong Long như thoáng chút suy nghĩ:

- Vòng tay đó là tín vật đại hồng mật sứ?

Tổng Dương gật gù đầu:

- Có khả năng như vậy, hơn nữa muốn thật nói như vậy... quả thật nói cũng không được rõ ràng

Đưa vòng tay lấy được từ trong phần mộ người Hán ở chỗ sa dân cho tiểu Bồ Đào kia, một người Hán bí ẩn xuất hiện giữa hoang nguyên, làm tốt chuyện không lưu danh toàn tâm toàn ý giúp Sa chủ thống nhất toàn tộc. Đối với những người này, Tạ Tư Trạc đã từng điều tra qua, chỉ có điều đương sự đã sớm hóa thành bộ xương khô không biết tìm hiểu thế nào. Hiện giờ xem ra, nếu chuỗi hạt thật sự là biểu tượng cho thân phận của mật sứ Hồng triều, sẽ hiểu được lai lịch và mục đích của đám người Hán kia: hậu duệ trung tâm của tiền triều Đại Hồng.

Chuỗi hạt trên tay Tổng Dương là Tô Hàng lấy được từ hải đảo, Tô Hàng đã từng nói, lúc ấy khi thổ dân đó đưa cho nàng chuỗi vòng có khoa tay múa chân nửa ngày, nhưng thuyền trưởng cô nương nhìn không hiểu, cũng mặc kệ thâm ý trong đó, bèn nhận luôn lễ vật.... Có thể năm đó cũng có một đội Hồng triều đã tới đảo đó, không biết có mưu đồ gì, tóm lại cuối cùng vẫn là chết, chuỗi hạt bị thổ dân coi là di vật bèn giữ lại tới sau này. Vật lạ có được sau khi người Hán lên đảo, thổ dân lại xem Tô Hàng là đồng bạn của những người đó, liền đưa di vật cho nàng.

Đại Hồng ở Nam hoang thế ngoại chỉ để lại một nhánh tinh binh, lại có người tới hoang nguyên cực bắc lôi kéo Sa dân, lại phải một đội người đến Đại Hải ở phương Đông làm việc, cũng thật sự kỳ quái, bởi vậy, thiên nhai có hai chuỗi hạt giống nhau như đúc cũng miễn cưỡng có thể giải thích được.

Lúc này Tổng Dương bỗng nhiên hít một hơi, cúi đầu nói:

- Thật là nguy hiểm!

Lời nói nhất thời bộc phát đó là có ý lúc trước khi thu phục Thiền Dạ Xoa, nếu chuỗi hạt thực sự là tượng trưng cho thân phận mật sứ, trước đó khi Hồng thái tổ thiết hạ, khởi động Thiền Dạ Xoa phong ấn cái chìa khóa rất có thể là hai thanh giám huyết thuật, xấu chuỗi, thiếu một thứ cũng không được. (bó tay)

Qua được huyết giám, nhưng nếu trên tay không có tín vật chuỗi hạt đó, vẫn không qua được ải.

Nhớ lại lúc ấy, Tổng Dương ở doanh địa Dạ Xoa, ăn mặc kiểu Trung Quốc, thủ lĩnh Trịnh Chuyển từng xông về phía trước giúp hắn xem mạch, khi đó xem ra tuy rằng phản ứng bình thường, nhưng hôm nay cần thận nhớ lại, Trịnh Chuyển là tướng quân, Thống soái, anh ta cũng không phải thầy thuốc, khi nào cần anh ta đích thân tới thăm bệnh cho người khác... Có lẽ Trịnh Chuyển căn bản không phải bắt mạch thăm bệnh, chỉ là muốn kiểm tra tín vật mà thôi.

May mắn Tô Hàng đưa chuỗi hạt cho hắn, lại càng may hơn là hắn giả vờ bất tỉnh, nếu không người ta bảo hắn đưa ra tín vật, mặc dù chuỗi hạt có mang theo bên người nhưng cũng không biết đường lấy ra ngoài, hơn phân nửa sẽ bị Thiền Dạ Xoa cho là gian tế xử lý thẳng tay.

Phán đoán này hắn cũng không phải bịa đặt, Thiền Dạ Xoa đúng là rất coi trọng chuỗi hạt tín vật, chỉ một đạo lý đơn giản: Tổng Dương là mật sứ Đại Hồng, đây là chuyện đã sớm xác định không thể nghi ngờ, nhưng Trịnh Kỷ nhìn thấy trên tay đứa nhóc cũng mang một chuỗi hạt, còn nói Tổng Dương bị “cách chức”, nên khi truy kích Phiên binh mới không nghe lời, đủ thấy Thiền Dạ Xoa chỉ nhận vật không nhận người, càng có thể nhìn ra bọn họ coi trọng tín vật như thế nào.

Hít một hơi, hắn cười:

- Nói như vậy, nếu tiểu Bồ Đào vung tay bắt bọn Thiền Dạ Xoa cướp đồ chơi cho mình, Thiền Dạ Xoa cũng sẽ cho là quân lệnh chấp hành sao?

Phong Long không phản ứng với Tổng Dương, ngài bận nghĩ một chuyện khác, trầm ngâm nói:

- Nếu Hồng Thái tổ để lại một đội Thiền Dạ Xoa, nói không chừng cũng đã để lại vài lực lượng nữa, làm bàn đạp cho mình trong tương lai khi gặp quốc nạn... Cho nên chuỗi hạt không phải là một, mật sứ cũng không phải chỉ có một, ai nấy đều có nhiệm vụ, không có ai là vô dụng cả.

Lần này Đại Hồng hoàng đế, Phong Long đã khá nhập vai, đã bắt đầu cân nhắc phải thăm dò thiết kế Hồng Thái tổ lưu lại năm đó.

Ý tứ của ông Tổng Dương hoàn toàn có thể hiểu được, tuy nhiên, hiện giờ truy cứu cái đó thật sự cũng không còn ý nghĩa nữa. Cho dù Hồng Thái tổ còn dấu mười ba đội Thiền Dạ Xoa khắp Trung Thổ đi nữa, tìm không ra bọn họ cũng vô dụng thôi, nước xa không cứu được lửa gần, lúc này quan trọng nhất là phải đánh lui Phiên quân. Tổng Dương lắc đầu cười cười. Giờ trời đã gần bóng rồi, hắn đi tạm biệt Phong Long, mang theo hai người vợ và một đám người không phận sự, vô cùng náo nhiệt chạy tới chỗ Chu lão gia ăn cơm.

Trong vài ngày sau đó, thám mã truy tung quân địch không ngừng hồi báo về, sau trận chiến này quân tiền trạm Thổ Phiên thương vong thê thảm và nghiêm trọng, tổn thất gần nửa, gom tất cả lại lực chiến cũng chỉ còn sáu vạn. Phiên tử thực sự bị người Nam Lý giết thật ra cũng không nhiều, mà khi đại trận sụp đổ, bị đại mã phát điên giẫm đạp lên, té ngã mới là nguyên nhân thương vong chủ yếu.

Mà trong sáu vạn binh, chừng hai vạn người từ kỵ binh trở thành bộ binh, ngựa của họ chạy mất tìm không thấy.

Lúc này, chỗ hạ trại của tiền trạm Thổ Phiên cách Thanh Dương khoảng chừng tám mươi dặm về hướng tây, tạm thời không có động tĩnh, không biết định chờ quân chủ lực tới hội hợp hay sẽ chán hưng, tu chính sau đó lại tấn công Thanh Dương.

Dựa vào binh lực hiện giờ của Thanh Dương thành, đi tấn công địch đúng là không khôn ngoan, hướng chỉ người ta cũng là Thượng tướng thống lĩnh, mưu sĩ cùng phụ, chọn chỗ hạ trại cũng dễ thủ khó công, Tổng Dương sẽ không đi làm chuyện điên rồ.

Trong thành Thanh Dương lại khôi phục lại bận rộn, bọn lính đợi thao luyện, thợ thuyền và thanh niên đều chuẩn bị cho chiến tranh, niềm vui sướng đại thắng mang đến đã dần thối lui, nhưng chỉ là thối lui mà không tiêu tan, nó ngủ say trong đáy lòng, hóa thành sĩ khí và hào hùng, không khó lý giải, không khó nhận ra, không khí dân trong thành Thanh Dương đều rạo rực hẳn lên, từ sợ hãi đến không sợ, từ tuyệt vọng đến hy vọng, từ chờ người ta đến giết đến chờ người đến tìm cái chết, sự thay đổi về cảm giác này cũng không rõ ràng, nhưng tuyệt đối nghiêm túc, mặc cho ai cũng có thể hiểu được.

Hơn nữa, đại thắng một trận, kích thích không chỉ là khí thế Thanh Dương, trong mấy ngày này lại có không ít tàn binh Nam Lý trước kia bị đánh tan chạy trốn tới phụ cận Thanh Dương, mặt khác, trước trận, quan quân Lưu Hậu đại nhân đi tới các thành trì xung quanh cầu viện cũng đã lần lượt quay về, hoặc nhiều hoặc ít đều dẫn theo chút viện quân, có thể khẳng định, nếu Thanh Dương không đánh thắng được trận kia, thì bất kể quân lính tàn mất hay viện quân đều nhất định sẽ không tới.

Đám binh mã đó hội tụ cùng nhau, một đội ba ngàn người tiếp cận thành. Nhân số tuy ít, nhưng hiện giờ đối với Thanh Dương mà nói, thực là một niềm vui bất ngờ.

Tính từ đêm đại chiến đó, tới giữa trưa ngày thứ tám, quân tiền phương báo tin về, Phiên tử tiên phong rốt cuộc đã hoàn thành tu chỉnh, lại có hành động mới: hơn hai vạn bộ binh chậm rãi đi về phía Thanh Dương thành; hơn ba vạn kỵ binh vẫn chưa đi theo mà có hành động khác, tạm thời không dám xác định, nhưng xem phương hướng kỵ binh đi tới... rất có khả năng muốn lách qua Thanh Dương, tiếp tục tấn công Yên Tử Bình.

Trương gia đại thiếu

353. Chương 111: Chặn Giết

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 111: Chặn giết

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Tin tức rơi vào tay Thanh Dương, Lưu Thái Thú và Cát Tư Mã không hẹn mà cùng nhau hít một hơi lạnh.

Lách thành mà đi vốn là đại kỵ binh gia, lưu lại một tòa thành kẻ thù sau lưng đại quân, sẽ chờ đem lại tai họa cho mình, hại thế nào không cần nói cũng biết. Nhưng “Bình giả quý đạo”, tình thế khác nhau, tối kỵ cũng có thể trở thành con đường thủ thắng.

Yên Tử Bình không chỉ là cái ổ của Tổng Dương, còn là thánh địa trong lòng Phật đồ Nam Lý, từ khi khai chiến tới nay, Diệu Hương Cát Tường luôn cổ vũ toàn dân chống cự, có ý nghĩa quan trọng vô cùng.

Thường Xuân Hầu hiện giờ đã ở Thanh Dương dựng cờ hiệu khơi mào, võ trang trong phong ấp cũng đều theo hẳn tới, Yên Tử Bình không có bố trí phòng vệ, vả lại sau lưng Thanh Dương thành, trong vòng mấy trăm dặm không có trọng trấn, ít binh tướng, căn bản không thể có sức đấu với ba vạn kỵ binh.

Nếu bỏ mặc, thì cái ổ của Thường Xuân Hầu coi như bị hủy, nơi Diệu Hương Cát Tường cũng bị chiếm, không khác gì bị Thổ Phiên tát cho hai cái thật mạnh, sĩ khí Nam Lý tụt giảm; mà có muốn cứu, Tổng Dương phải rút quân khỏi Thanh Dương, không có võ trang phong ấp ủng hộ, chỉ bằng nhân mã của bản thân Thanh Dương có thể ngăn được hai vạn phiên quân mãnh công sao?

Nếu tiếp tục suy nghĩ, chuyện lại càng thêm phức tạp.

Địa thế sau lưng Thanh Dương tương đối trống trải, Yên Tử Bình không có nơi hiểm yếu có thể phòng thủ, thích hợp cho kỵ binh tấn công, võ trang phong ấp tuy tinh nhuệ nhưng nhân số dù sao cũng bị thiệt, đối với cường địch đã có phòng bị với Thái Thản điều, lại đông gấp ba, rốt cuộc có thể đánh thắng không?

Hoặc có thể căn bản bọn chúng không tới đây lấy cứng đối cứng với mình, có lẽ đợi Tổng Dương chạy về phong ấp, kỵ binh phiên tử liền quay lại đánh Thanh Dương, khả năng này cũng rất lớn, phải biết rằng đặc điểm hành động của kỵ binh là tốc độ nhanh, thiện đột kích, khó lòng phòng bị.

Binh chia hai đường, bộ binh xúc thế mà tiến, kỵ binh lách thành nhắm thẳng Yên Tử Bình, một chiêu này của Phiên tử chiếm hết tiên cơ, đủ đạt được hai chữ “Tàn nhẫn”

Lưu Hậu không dám chậm trễ, đưa Cát Tư Mã cùng tới trạm nghỉ của Tổng Dương.

Thái thú nhận được quân tình, cùng lúc Tổng Dương cũng có được tin tức tương tự, khi Lưu Hậu đuổi tới, dịch quán đang được Sơn Khê Tú canh gác, phụng mệnh đóng cửa không tiếp khách, không cần hỏi, Tổng Dương và các bạn đang bàn bạc vấn đề này.

Lưu Hậu không dám thúc giục, dùng hết kiên nhẫn đứng chờ dưới lầu, bất cứ lúc nào cũng chờ nghe Hầu gia phân phó.

Không lâu sau, trên lầu giải tán, đi ra đầu tiên là thủ lĩnh Thiền Dạ Xoa Trịnh Kỷ, Trịnh tướng quân không biết có được cái gì hay ho, thần thái sáng láng hưng phấn khó hiểu, bình thường y vẫn không để ý tới Nam Lý, lần này không ngờ khi đi ngang qua Lưu Hậu lại gật đầu cười cười, xem ra tâm tình không tồi chút nào.

Trịnh Kỷ đi rồi, A Lý Hán và A Nan Kim người Hồi xuống lầu, người trước miệng ngậm tẩu thuốc nhả khói liên tục, người sau ngồi trên cang tre khi mũi cười nhỏ, đều là bộ dáng rất thoải mái, hoàn toàn không giống như gặp chuyện không may. Sau đó, Tống Dương cười ha hả đi ra đón, mời Thái Thú vào trong phòng khách.

Không đợi ngồi xuống, Lưu Thái Thú đã cúi người thi lễ với Tống Dương, nghiêm mặt nói:

- Phiên cẩu tặc tâm không chết, có mưu đồ với phong ấp. Hầu gia nếu có chút sai phái nào toàn Thanh Dương trên dưới đều nghe theo. Cho dù rút hết quân phòng bị Thanh Dương gấp rút tiếp viện Yên Tử Bình, mặt tướng cũng tuyệt không nói hai lời.

Xem qua sắc mặt của tướng lãnh phong ấp và Tống Dương, Lưu Hậu đương nhiên có thể hiểu được chuyện này người ta đều có tính toán, hơn nửa phần sẽ không cần Thanh Dương làm gì, tuy nhiên, nếu chuyện này xảy ra, thái độ này của Hầu gia cũng có thể hiểu được.

Quả nhiên, hắn cười khoát tay:

- Nếu thật muốn đại nhân hỗ trợ nhất định ta không khách khí, tuy nhiên lần này không cần đại nhân ra tay. Tâm ý ta xin nhận.

Tuy biết rằng không nên hỏi, nhưng chuyện trọng đại, Lưu Thái Thú vẫn không kìm nổi hỏi thử:

- Binh phiên tử chia làm hai đường, dụng tâm ác độc...

Tống Dương biết ông muốn hỏi gì, không đợi nói xong đã trả lời chi tiết:

- Ta mời Trịnh Kỷ dẫn theo nhân mã của mình đi chặn lại, những người khác và ta cùng nhau ở lại Thanh Dương, cùng Thái Thú thủ thành.

Nhâm Tiểu Bộ vừa rồi có tham dự hội nghị, chuyện liên quan cũng nghe được rõ ràng, bèn làm bộ người hiểu chuyện, tiếp lời:

- Thiền Dạ Xoa là tinh binh, thiện thủ lại càng thiện tập kích hơn, để bọn họ lưu lại trong thành là có chút lãng phí, phải ra ngắm bắn kỳ binh địch không gì tốt hơn. Còn Sơn Khê Tú, Thạch Đầu Lão đó toàn các chiến sĩ khỏe mạnh, ra đầu thành chém giết lại càng thể hiện rõ uy lực, có bọn họ trấn thủ còn hơn vạn người phòng thủ trong thành, cho dù kỳ binh Phiên tử là dương đông kích tây, chạy nửa đường quay đầu lại tấn công Thanh Dương chúng ta cũng có thể vững vàng bảo vệ.

Công chúa điện hạ nói như thật, nói lại gần như nguyên vẹn cái đạo lý của A Nan Kim Mã, sau đó hơi ngại, nhưng có đà rồi, lại nói tiếp:

- Chưa kể tới đội ngũ ác diệu của chúng ta, chúng đúng là lợi khí đối phó với kỳ binh. Nhưng đánh nhau, có bốn ba, có truy tung, có cận chiến, có mai phục, có đánh nghi binh cũng có giả lui, nhiều vô số các tình huống có thể xảy ra, cố nhiên cần có chủ tướng lâm thời ứng biến, cần phải có tài định đoạt. Cũng cần binh lính kỷ luật nghiêm minh mới có thể lãnh đạo tốt. Hung cầm xuất trận không thành vấn đề, nhưng chung quy vẫn không thoát khỏi bản chất dã thú, người chỉ huy chúng cần rất đông, trong một thời gian dài không được thay đổi, không thích hợp tham gia đánh giết phiên binh. Huống chi, để bọn chúng lại còn có chỗ tốt: nếu chẳng may thể công kẻ thù hung mãnh, đánh tới tận đầu thành, còn có thể thả chúng ra tập kích quân địch. Ai dám làm gì trước mặt đám hung cầm này? Tức khắc có thể cắt đứt được thể công của Phiên tử.

Nhâm Tiểu Bộ nói rất rõ ràng, sắc mặt Lưu Hậu đầy khâm phục, liên tục gật đầu phụ họa khen ngợi, cũng không biết y khen thật tâm hay giả ý, dù sao Thái Thú đại nhân hiện giờ cũng biết Tống Dương và chủ lực man nhân đều ở lại tiếp tục thủ thành vậy là đủ rồi, còn về Yên Tử Bình an nguy tồn vong, ông không quan tâm, cũng không có tư cách quan tâm.

Nhưng Cát Tư Mã lại là người để ý, nếu đã bắt đầu đề tài, lão nhân cũng muốn hiểu được cho rõ ràng, nhứu mày:

- Cũng không biết.... Nếu chẳng may kỵ binh Phiên tử không phải đánh nghi binh, đám cẩu tặc thật muốn quyết ý phá Yến Tử Bình.... Chỉ bằng Trịnh tướng quân, có thể chống đỡ được nhiều kẻ thù như vậy không?

Nói cho hết lời, Cát Tư Mã lại sợ Hầu gia, Công chúa nghĩ mình xem thường tinh binh của bọn họ, lại vội vàng bổ sung:

- Binh mã dưới trướng Trịnh tướng quân khắp thiên hạ có một không hai, việc này không thể nghi ngờ. Nhưng kẻ thù đông gấp mấy lần, sự cách biệt thật sự quá xa.

Tổng Dương cười cười đang muốn mở miệng, bỗng nhiên dư quang bắt gặp được ánh mắt trông mong của Tiểu Bộ đang nhìn mình, không khác lắm với vẻ mặt thông thường của Tề lão đại vẫn nhìn hẩn: Tề lão đại muốn nói nhưng không tìm được cơ hội xen miệng vào.

Hẩn vội vàng ngậm miệng.

Nhâm Tiểu Bộ cảm thấy câu hỏi này của Cát Tư Mã thế nào người trả lời cũng phải là nàng mới được, bởi vì vừa rồi chính nàng cũng vừa hỏi qua A Nam Kim Mã chuyện này, được Tổng Dương ra hiệu nàng vui mừng mở miệng:

- Quả thật lực lượng quân số kém khá xa, tuy nhiên muốn xem tính toán thế nào thôi.

Cát Tư Mã khom người:

- Xin công chúa điện hạ chỉ bảo.

- Kỵ binh Phiên tử hơn ba mươi nghìn, Thiên Dạ Xoa hiện tại không tới bảy nghìn, chênh lệch hơn năm lần, nhân số kém xa như thế, không có gì phải nói. Nhưng...

Nhâm Tiểu Bộ ngữ điệu bắt đầu thay đổi, tiếp tục khoe bản lĩnh nàng mới học được:

- Đánh giặc không chỉ xem vào nhiều người, Thường Xuân Hầu dám pháí Thiên Dạ Xoa xuất chiến, đương nhiên có những điều có thể trông cậy được: Phiên tử mới bại trận, đơn cử ra một đội kỵ binh mà nói, một trận chiến ở thành trước đó, bọn họ đã tổn thất mất sáu phần.

Lần đại bại trước đó, Phiên tử có thể còn lại hơn sáu mươi nghìn, nhưng trong đó có hơn hai mươi nghìn binh lính không có ngựa biến thành bộ binh. Kỵ binh tự nhiên chỉ còn bốn phần. Đội Cát Tư Mã sau khi gặt đầu, Tiểu Bộ theo đó tiếp tục nói:

- Từ một trăm nghìn biến thành hơn ba mươi nghìn, lấy việc xây dựng quân đội mà nói, không biết bao nhiêu đội quân đã bị đập nát, đánh cho tàn phế, Phiên tử muốn tái chiến, thế nào cũng phải một lần nữa thay đổi lại quân doanh.

Đại đội một ngàn người bây giờ chỉ còn bốn trăm người, bốn trăm người này cũng không phải cùng một đội, mà là đội ngũ mười đội ba trăm người, muốn một lần nữa tập hợp chiến lực, tiếp tục phối hợp tác chiến, phá bỏ Phiên hiệu trùng lặp của các đội quân trước đó, đem tàn binh bổ sung vào trong đội ngũ bị tổn thương.

- Bởi vậy phiên toái liền tới, trước kia trong một đội quân, mọi người cùng ăn cùng ngủ, cùng vui cùng buồn, cùng nhau huấn luyện đánh giặc, binh lính xung quanh đều là bằng hữu, đồng bạn, khi tác chiến có thể dựa vào nhau ủy thác tính mạng; nhưng hôm nay người bên cạnh hoàn toàn không biết, nói không chừng đội trưởng cũng là người hoàn toàn xa lạ, điều này khiến trong lòng binh lính sao có thể kiên định? Làm sao khi bọn họ đánh giặc, có thể không che giấu một phần tâm tư chuẩn bị trốn chạy bất cứ lúc nào? Như thế nào có thể dốc toàn bộ sức lực mà đánh địch? Chiến sự nếu có thể thuận lợi hoàn hảo, chỉ cần bị quấy rầy vài lần, vài đợt đả kích nho nhỏ, rất nhanh sẽ khiến quân tâm hoảng hốt rối loạn... Trọng binh nhìn tuy vẫn là đại đội ngàn người, tuy nhiên chiến lực thực sự, so với trước đây đã không thể được rồi. Chỉ có điều một đội quân này, nếu lại đứng trên cao nhìn xuống, trong đội ngũ với đội ngũ, đại doanh với đại doanh của Phiên tử, đạo ý sao lại không giống nhau cho được?

- Giống vậy hơn ba nghìn người đội quân trọng biên mới bại? Hắc, kém xa lắm.

Nhâm Tiểu Bộ dáng vẻ như mỉm cười, lắc đầu:

- Huống chi mấy ngày trước vừa mới đại bại qua một lần, kẻ thù không ngừng bị hao binh tổn tướng, còn bị đánh diệt khí thế, sĩ khí bay mất, rất nhiều đồ quân nhu tiếp viện tiếp tế bị mất; huống chi bọn họ xâm nhập vào phía sau, đối với địa thế bên đó hoàn toàn dựa vào bản đồ trong, huống chi thời tiết đang dần trở nên nóng bức, mưa lớn mưa nhỏ không ngừng, Tây Phiên có thể thích ứng kịp sao?

Sau ba cái “huống chi”, Huyền Cơ công chúa lại trở lại đề tài lúc ban đầu “kém xa lắm”:

- So về nhân số, Thiên Dạ Xoa không bằng Phiên tử, kém xa lắm, nhưng so về chiến lược, so về rèn luyện hàng ngày, so về sĩ khí, so về thiên thời địa lợi, mọi thứ chúng ta đều hơn xa, Phiên tử chẳng phải kém xa chúng ta hay sao. Một trận hoàn toàn có thể đánh, hoàn toàn có thể đánh thắng, Cát đại nhân yên tâm đi.

Nói xong, Tiểu Bộ bưng lên một ly trà che mặt, sau đó... cười, không thể kìm nổi không cười, từ trong lòng đến ánh mắt cực sáng khoải, vui thế nào liền cứ vui như vậy.

Đâu cũng không phải đạo lý quá sâu sắc, nhưng có thể được nói ra từ miệng một công chúa, cùn không phải việc dễ dàng, Lưu Thái thú lại không thiếu một phen ca ngợi, Cát Tư Mã cũng liên tục gật đầu, xem ra trong lòng ông rất thuận ý, tuy nhiên không ngờ tới sau khi Thái thú ca ngợi xong, lão nhân lại bổ sung thêm một câu:

- Tóm lại... hay là vẫn nên cẩn thận, Yến Tử Bình sự tình quan trọng, thật không thể có sơ sẩy được.

Tiểu Bộ nháy mắt, đạo lý dùng binh, đánh giặc căn cứ năng đều giảng giải rõ ràng minh bạch rồi, Cát Tư Mã lại đưa tới một câu như vậy, công chúa không biết nên nói gì.

Tổng Dương đáp:

- Cát đại nhân không cần lo lắng, Trịnh Kỷ nhận quân lệnh rất rõ ràng, có thể chặn giết Phiên tử đương nhiên tốt, nếu thực không ngăn được cũng là như tính toán vậy.

Cát Tư Mã sững sờ không rõ Tổng Dương nói “ngăn không được cũng là trong tính toán” là ý tứ gì.

Lúc này Nhâm Sơ Dung này giờ vốn không lên tiếng mới nhẹ nhàng mở miệng, tiếp nhận đề tài của hai người Lưu Cát mà nói:

- Tất cả võ trang trong phong ấp đều theo chúng ta đến tiếp viện Thanh Dương, Yến Tử Bình bởi vậy hoàn toàn không bố trí phòng vệ, khả năng sẽ bị Phiên tử lách thành đánh bất ngờ, tất cả đã nằm trong dự kiến ban đầu rồi.

Lời quận chúa nói rõ ràng:

- Tổng Dương nếu đã định đến Thanh Dương, cũng đã quyết định vứt bỏ phòng thủ ở Yến Tử Bình.

- Phong ấp nhất định sẽ hủy trong tay Phiên tử, tuy nhiên nơi tốt bị hơn ba trăm nghìn bại binh đập hỏng ta không cam lòng, lúc này mới mời Trịnh Kỷ xuất binh đánh lén, Thiên Dạ Xoa có thể thắng đương nhiên tốt, thật ngăn không được cũng không quan hệ gì, mấu chốt là Thiên Dạ Xoa không có thương vong nặng.

Tổng Dương giải thích câu cuối cùng xong, cười ha hả không nói gì nữa.

Lưu Thái thú và Cát Tư Mã liếc mắt nhìn nhau, không nói chuyện dứt bỏ Diệu Hương Cát Tường, thiên hạ đều biết Yến Tử Bình là quê hương của Thường Xuân Hầu, hần lần này thật có thể buông tay rời gia viên sao? Càng khiến hai vị đại nhân không rõ được ý, là Tổng Dương nói câu đó “nơi tốt đã bị hơn ba trăm nghìn bại binh đập hư”, khoảng không thành đất hoang, bị ai hủy diệt quan trọng sao?

Tuy nhiên mắt thấy Tổng Dương không có ý giải thích thêm, Lưu – Cát hai người cũng không dám hỏi nhiều, báo cáo một chút phòng thủ trong thành, tình hình viện binh sau đó liền cáo lui.

Đêm xuống, Thiên Dạ Xoa đốc toàn bộ lực lượng, đi theo chủ tướng của mình hướng phía đông Thanh Dương mà tới, rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Ngày hôm sau, Thanh Dương bình an vô sự, chuyển sang buổi sáng hôm khác, Phiên tử kia từ hai trăm nghìn người “cưỡi” chuyển thành “bước” đến dưới chân thành, trong vài ngày bọn họ lặng lẽ chuẩn bị doanh trại không ngừng bận rộn, chặt cây cối xung quanh chế tạo thang cửa, thu thập đất cát nhét vào bao, làm giống như chuẩn bị công thành vậy.

Thái thú nghe xong những lời của Tống Dương, không để tâm tới bọn chúng nữa, kệ cho chúng chuẩn bị. Về phần quân lách thành chạy về Yên Tử Bình và Thiên Dạ Xoa phụng mệnh đi đánh úp, đến giờ cũng chưa có nhiều tin tức lắm, chỉ nghe nói hai bên đã mấy phen va chạm, nhưng tình hình cụ thể thế nào cũng chưa được rõ ràng.

Từ khi Phiên binh xuất hiện đã sang ngày thứ tư, đối phương rút cuộc bắt đầu công thành, lần này trên tay bọn chúng không có dầu hỏa, chỉ có thể dùng phương pháp bình thường để chiến đấu. Cần biết rằng hiện ở trong thành, dân bản địa Thanh Dương canh giữ, thu nạp được quân lính tản mạn, mời đến viện binh và binh mã trước đây đóng giữ tại Yên tử Bình, chỉ quân nhân Nam Lý đã vượt qua vạn người, hơn nữa đã nhân và mãnh thú trong phong ấp, thực lực thực tại hùng hậu, phương pháp thủ thành so với công thành còn mạnh hơn rất nhiều. Phiên tử có thể chiếm tiện nghi đảo ngược hay sao. Kẻ thù phát động vài lần tấn công liền chuốc lấy thất bại to lớn, hai ngày đánh nhau Phiên tử chuốc lấy đau khổ thương vong, thế công dần giảm sút, từ ác độc tấn công mãnh liệt chuyển sang không ngừng quấy rối,. Xem ra hẳn là đang đợi tin tức của kỵ binh.

Phía Thanh Dương vẫn không đáng để tâm, mặc kệ mãnh công hay đánh nghi binh bọn họ đều đối đãi giống nhau, dù sao chỉ cần nhìn thấy kẻ thù liền không khách sáo... Như thế qua lại bảy ngày, buổi chiều Phiên tử lại lần nữa phát động thế tấn công, Tống Dương và Lưu thái thú đang ở đầu thành đốc chiến, La Quan vốn canh giữ ở trạm nghỉ chân bỗng nhiên từ dưới thành đi lên, hạ giọng nói với hắn câu gì đó.

Tống Dương nghe vậy sắc mặt kinh ngạc:

- Thật sao?

Thái Thú đứng một bên trong lòng hơi hoảng hốt, không biết đại tông sư này nói gì, có phải mang tới tin tức xấu hay không, nhưng rất nhanh ông liền yên lòng bởi La Quan mỉm cười, gật đầu nói với Tống Dương:

- Vốn chúng ta cũng không tin, nhưng trên quân báo nói rõ ràng, lần này chúng ta không thể không khâm phục bọn họ.

Tống Dương bật cười ha hả, quay sang nói với Lưu thái thú:

- Vừa rồi trong nhà nhận được tin tức Trịnh Kỷ báo về, Thiên Dạ Xoa đại thắng... Kỵ binh Phiên tử còn chưa thấy được bóng dáng phong ấp, đã bị Thiên Dạ Xoa tiêu diệt rồi.

Lưu thái thú cũng choáng váng, không kìm nổi truy vấn:

- Tiêu diệt toàn bộ sao?

Bảy nghìn với bốn trăm nghìn, mặc dù Tiểu Bộ phân tích rất thấu triệt, một trận đánh, đoàn người xem ra khái niệm “đánh thắng” tuy không có khả năng ngăn lại, bức lui kẻ thù, làm sao bọn họ không thể đi chiếm lĩnh phong ấp, ai cũng không ngờ rằng, lại càng không dám nghĩ, Thiên Dạ Xoa lại nuốt chửng lấy đội kỵ binh này.

Tiếng cười của Tống Dương vang dội, lan nhanh xuống thành, trong lâu sau đó trong thành Thanh Dương tiếng kèn liên miên, gần đây Sơn Khê Man và Thạch Đầu Lão và võ trang phong ấp vẫn còn chơi bởi lâu lỏng đã nhanh chóng tập kết, cửa thành rộng mở, Lưu gia quân đầu tàu gương mẫu, các bộ võ trang theo sát sau đó, quân như hổ lang, mãnh thú như nước lũ...

Trương gia đại thiếu

354. Chương 112: Nguyên Soái.

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đậu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 112: Nguyên soái.

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Phiên tử trước đây đều liều mạng nhưng họ là kỵ binh, giờ không có ngựa duy trì, chiến lực của binh sĩ thậm chí còn không bằng đám tàn binh mới nhập ngũ, mà Thái Thân là quái vật dạng gì? Tổng Dương lúc này vô công mới thành, bước vào chữ can, hợp nhất cùng đám ác đỉa này, với độ sắc bén của bảo đao long tước có thể dành lấy toàn thắng.

Hướng chi phía sau ác đỉa, còn đám người dã man sức lực thân thể hơn nhiều người thường, Thạch Đầu lão; bên người đám dã nhân còn có mấy nghìn tinh binh Nam Lý hỗ trợ, trong đó một nửa là kỵ binh.

Phiên tử vốn dĩ trận thế không được chỉnh tề rất nhanh đã bị tách ra, mất đi thế dựa nơi hậu phương, cá thể lớn mạnh đó nhanh chóng bị ưu thế của kỵ binh Thanh Dương đánh bại.

Cuộc chiến không kéo dài, trước sau chỉ khoảng hai canh giờ, sắc trời xẩm tối, Phiên quân lại một lần nữa từ Thanh Dương thành bị phá tan, mấy nghìn thi thể của đồng bạn bị bỏ ở nơi chiến trường, đám tàn binh còn lại chạy tan tác như chim vỡ tổ.

Đến lúc này, chiến dịch chống lại đội quân tiên phong của quân địch rốt cuộc đã hoàn thành.

Quân tiền trạm của Phiên tử bại vong, một đại quân gần mười vạn người, trong vòng một tháng đã bị tiêu diệt toàn bộ, trong lúc đó tại Thanh Dương thành đã xóa đi những quy củ trước kia, lần đầu tiên quân Nam Lý nghênh đón dân tộc Thổ Phiên xâm chiếm và giành đại thắng.

Không phải chỉ là đại thắng của Thanh Dương, mà là đại thắng của toàn Nam Lý.

Giết bò thịt dê, mở kho lương, lại thêm các đại doanh cấp ra rượu vang, cả thành Thanh Dương ngập trong không khí vui mừng náo nhiệt.

Sau đó bốn ngày, Thiền Dạ Xoa khải hoàn trở về, Lưu Thái thú cùng dân chúng theo Tổng Dương ra khỏi thành chào đón, nghi lễ đương nhiên không cần nói, nhưng nhìn thấy quân dung của đám Thiền Dạ Xoa, Lưu Hậu không khỏi trợn mắt... Nhìn một hồi, ông ta mới thấp giọng hỏi Tư Mã bên cạnh:

- Ta nhớ rõ, Thiền Dạ Xoa tổng cộng là bảy nghìn người, không sai chứ?

Cát Tư Mã không chắc chắn, gật đầu, lại tận chức bổ sung thêm:

- Lần trước bọn họ theo Hầu gia đánh Phiên Tử một trận, sau khi truy kích quân địch, đã tổn thất mất một số người, con số cụ thể chúng ta không dám hỏi tới, bất quá cũng không đến bảy nghìn.

- Đó thật kỳ lạ.

Lưu Hậu khê đảo con mắt, tiếp tục dùng sức nhìn về phía đội quân của Thiền Dạ Xoa.

Cát Tư Mã không nhịn nổi tò mò hỏi:

- Kỳ quái ư? Có gì kỳ quái?

- Khi ra đi bọn họ không tới bảy nghìn người, ác chiến với Phiên Tử trở về, nay quân số của bọn họ ngược lại càng nhiều thêm.

Lưu Hậu rốt cuộc là võ tướng, trước đây Thanh Dương binh nhiều tướng mạnh, ông ta cũng thấy qua mấy trận, hiện tại quy mô mười hai đội quân, ông có thể sơ lược nhìn ra, quân số của Thiền Dạ Xoa trở về có thể không tới một vạn, nhưng chắc chắn nhiều hơn năm sáu nghìn người.

Cát Tư Mã “a” một tiếng, giọng nói tràn đầy nghi vấn:

- Người có nhìn lầm không?

Bỗng nhiên bên cạnh vang lên âm thanh:

- Chịu khó tính toán đi, Thiền Dạ Xoa không phải một đội quân, bọn họ là một ản tộc trong thâm sơn. Đại nhân trước đây nhìn thấy bảy nghìn người, chỉ là chiến lực tinh nhuệ trong tộc của họ. Còn toàn tộc Thiền Dạ Xoa, nhân khẩu gần tới hai vạn người.

Người mở miệng chính là Tề Thượng, gã vốn dĩ là kẻ lảm nhảm, vô luận thế nào cũng không thay đổi được, nhưng lần này khi nói trên mặt Tề Thượng không còn nụ cười hì hì như mọi khi, ánh mắt của gã đều toát ra vẻ trịnh trọng rất nghiêm túc.

Thiên Dạ Xoa đột nhiên đem nhân số toàn tộc khoảng một vạn người xuất ngoại, thời thế biến đổi, trong đó tám nghìn quân thiện chiến hùng hậu, những người tu vi hơn người, nữ nhân, hài tử hoặc người phụ trách nấu nướng, duy trì nòi giống, cả những người không chiến đấu, bất luận nam nữ trong tộc, đều trải qua quá trình giáo huấn nghiêm ngặt, bất quá đám binh yếu cũng tinh ranh hơn người thường nhiều. Đương nhiên khi ở Nam Uy đám người Tổng Dương đã chế tạo vũ khí cho họ, đều chú ý trang bị mạch đao cho đủ tám nghìn người, mặt nạ quỷ răng nanh chế tạo đủ hai vạn bản, chia đều cho người trong tộc.

Lúc này Thiên Dạ Xoa xuất kích đối phó Phiên kỵ, Trịnh Chuyển truyền lệnh cho tộc nhân trong phong ấp, ngoại trừ trẻ mười hai tuổi trở xuống, không kể người già phụ nữ, toàn bộ mặc giáp trụ xuất chinh, phối hợp đội chủ nhà hành động.

Không có mạch đao không việc gì, chỉ cần có mặt nạ mặt quỷ là đủ rồi, Trịnh Chuyển không trông cậy bọn họ có thể giết địch, chỉ cần bọn họ có thể mê hoặc, có thể phô trương thanh thế, khi cần có thể dụ địch liền đủ rồi, bởi vậy Thiên Dạ Xoa biến hóa nhanh chóng, lúc đầu không quá bảy nghìn người liền biến thành một vạn bốn nghìn người; Cả đoàn người chuyên tâm hướng về phía trước, một đường chặn giết địch tại một đường khác; Chiến thuật cụ thể luôn thay đổi một cách linh hoạt, lúc tấn lúc tụt, quấy rầy đám địch nhân khi trái khi phải, chính là dựa vào đó mà mê hoặc bọn chúng, khiến cho Phiên tử tin rằng bọn họ mới chính là đội quân chủ lực chính...

Thiên Dạ Xoa vừa đi một hồi, trước sau khoảng hai mươi ngày đã nuốt chửng hơn ba vạn Phiên kỵ, có thể đánh sạch sẽ gọn gàng như vậy, đương nhiên cũng có đạo lý Tiểu Bộ từng nói sưa, nhưng tuyệt không rời xa được công lao của đám người Thiên Dạ Xoa đó.

Hôm nay tiêu diệt thành công Phiên Tử, Trịnh Chuyển cũng không để đồng tộc trở về Yến Tử Bình mà cùng nhau tiến đến thành Thanh Dương, xuất binh lần này, đội quân có quy mô không những không giảm, còn lớn hơn trước.

Thế nhưng thật muốn nói đến thương vong, chủ lực của bọn họ tổn thất không nhiều lắm, song đội quân nghi binh đến từ phong ấp thì thương vong nặng nề, mười người mất sáu, đội quân khi rời khỏi phong ấp là tám nghìn nhưng khi tiến vào thành Thanh Dương quân số còn không tới ba nghìn người.

Mấy lần giết cùng Phiên kỵ, không có khả năng không nỗ lực khai giới. Thiên Dạ Xoa đã thấy lại ánh mặt trời, quy trình phát triển trong khe núi và cách sinh tồn trước đây đã bị phá vỡ, trước đây bọn họ chỉ giữ lại ít người, phải kiên trì với một việc, phải giữ gìn một quy tắc, hiện tại đã không phải vấn đề quan trọng... Trong trận chiến Trịnh Chuyển lòng vững như sắt, gã tin vào sự lựa chọn của mình.

Thiên Dạ Xoa hành quân, ở bên ngoài tác chiến không chịu quân lệnh, tự do thoải mái, bốn ngày trước Tổng Dương nghe nói bọn họ đánh trận thắng lợi, cũng không biết tình hình cụ thể bên trong, không hiểu Trịnh Chuyển vận dụng đồng tộc của mình để dụ địch, bằng không lúc đó Tổng Dương cũng không vui vẻ như vậy.

Sau khi quân báo truyền đến, hắn mới hiểu được những gì xảy ra, Tổng Dương không muốn cãi láo, nhưng quả thật có chút thổn thức, cũng có chút không nỡ, khi Thiên Dạ Xoa vào thành, lúc dàn quân, Tổng Dương cố ý tìm Trịnh Chuyển nói:

- Người đương nhiên rõ, không nhất thiết phải làm như vậy. Cho dù Phiên binh đánh vào phong ấp cũng không có gì ghê gớm lắm.

- Quả thật không phải không thể, nhưng sự hy sinh này rất đáng giá,

Trịnh Chuyển cười cười, tướng sĩ mặc áo giáp chẳng qua là một vị trung niên tính tình hiền lành.

Sau đó một thời gian, Thanh Dương thành thái bình vô sự, quân Phiên không tới quấy rầy, trong thành các vị trí đều do hỏa đạo nhân thiết kế, giữ gìn khói lửa tránh bị nhiễu loạn vì mưa gió, một đạo khói hồng nhắm thẳng trời cao, cuộn cuộn bùng lên không thương tiếc, cho dù ở xa trăm dặm vẫn có thể nhìn được rõ

ràng, triệu tập binh mã bốn phương quay đầu về, phẳng phất còn muốn nói cho quân Thổ Phiên biết: mười vạn Phiên quân đó còn chưa đủ đánh tới Nam Lý, muốn tiếp tục tái chiến, hãy đưa trọng binh đến gặp mặt!

Cho đến hai mươi ngày sau, hai đạo tin tức từ tiền phương và hậu phương cùng song song truyền tới Thanh Dương.

Thánh chỉ từ hậu phương, lệnh Tổng Dương xuất binh gấp rút hỗ trợ Thanh Dương, trước sau ba cuộc chiến tiêu diệt mười vạn thiết kỵ của Thổ Phiên, tin đại thắng truyền tới kinh sư, từ vua tới dân đều náo nức vui mừng, mấy đại thần phụ chính suốt đêm dâng chỉ, đối với thành công của Tổng Dương và quân sĩ Thanh Dương nhất định nên có phong thưởng, Tổng Dương nhận hàm “Trấn quân Đại tướng quân” thụ Nhâm Chinh Tây nguyên soái, thống lĩnh chiến sự tây cương, nhận quyền độc nhất tại chiến trường, thánh chỉ đưa tới thành Thanh Dương còn có Nhâm Mệnh trạng, chiếu tướng ấn và soái kỳ.

Thánh chỉ ca ngợi và phong thưởng đều là hư vô, không có ý nghĩa thực tế, nhưng cũng không phải không có lợi: gần nhất trong khoảng thời gian này Tả Thừa tướng đông tây hợp lại, lại từ hậu phương gửi tới bốn trăm nghìn binh mã, lúc này đã khởi hành, hành quân khẩn cấp tới viện trợ cho Thanh Dương, đại quân đang trên đường, trong vòng nửa tháng sẽ đến Thanh Dương.

Chờ viện quân vừa đến, binh sĩ trong thành Thanh Dương đã sắp lên tới sáu mươi nghìn, hiện tại đám Man nhân, Thiên Dạ Xoa, *trong tay Tổng Dương đã hơn mười nghìn rồi. tụ hợp cùng một chỗ có thể lên đến bảy mươi vạn người, dựa vào tường thành kiên cố của Thanh Dương, hòa toàn có thể đầu ngang sức với Phiên tử một phen.

Viện quân của triều đình rốt cuộc cũng sắp tới rồi, đây mới chính là tin tức tốt nhất, nhưng không chờ đoàn người đến nơi, quân tiền phương đã truyền tin về Thanh Dương: Chủ lực của Phiên Tử đã tập kết đầy đủ, đang tu dưỡng, trong mấy ngày gần đây trong thành tiếng kèn lệnh không ngừng, quân mã được điều động liên tục, đám dân phía trước bị Phiên tử thôn tóm lại, gom thành đám nô lệ, xem xét tình hình quân chủ lực đối phương chuẩn bị xuất chinh.

Hiện tại đại quân địch vẫn ở trong thành, đôi tiền tiêu hoàn toàn không tìm ra được quy mô của quân địch ra sao, nhưng việc này cũng không khó tưởng tượng, Phiên tử dám dùng mười nghìn quân làm tiền trạm, quân chủ lực ít nhất cũng nhiều gấp ba lần.

Viện quân cần hơn mười ngày mới có thể đến nơi; Phiên Tử ra đường nói lâu nhất cũng chỉ cần năm ngày sẽ đánh tới thành Thanh Dương... Lưu Thái thú và Cát Tư Mã liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hai vị quan thành Thanh Dương cùng một sắc thái biểu cảm, nhưng trong ngực chỉ khe khẽ thở dài, không hèn mà ánh mắt cả hai cùng hướng *về phía Tổng Dương nhìn lại.

Tổng Dương đáp lại họ bằng vẻ mặt cười cười, không có biểu hiện gì đặc biệt.

Cái gì tới sẽ tới, đánh tan quân tiên phong bắt quá chỉ là màn dạo nhạc ban đầu, vỡ tường quyết chiến Thanh Dương lúc này mới thực sự bắt đầu... Nếu chiến sự thật sự xảy ra ở Thanh Dương có thể nói đó là một cuộc quyết chiến.

Mây mù bắt đầu nổi lên, mưa gió quét qua thành.

Đầu thành Thanh Dương khắp nơi bận rộn để nghênh đón trận ác chiến sắp tới, thời gian chuẩn bị tích cực, người người bồng trẻ nhỏ ngồi trên mặt đất, đủ loại tư thế, đầu cuộn lại, tay ôm lấy, cầm đặt lên đầu đứa nhỏ, sắc mặt bình tĩnh lặng yên không biết đang nghĩ cái gì.

Đối lập với những đứa trẻ đó là khung cảnh sa dân ở ngoài trường người người vẻ mặt vui mừng, có người cười người hát, bầu không khí rất náo nhiệt, bọn họ đã đánh thắng.

Dân tộc Hồi Hột, Khuyển Nhung, Sa dân ba bên tham chiến, cuộc đại chiến nơi biên cương lớn chưa từng có đã kết thúc. Toàn bộ tuyến Lang tốt tan tác, chúng buông tha toàn bộ dân Hồi Hột, hung hãn tấn công trở lại Sa dân muốn đào đường ngầm bắn về phía hậu phương, cuối cùng chịu thương vong nặng nề.

Mặc dù cường quốc Khuyển Nhung ở đất bắc, cũng không chịu nổi đả kích nặng nề như vậy, trong thời gian ngắn tổn thương nguyên khí khó có thể tái tổ chức đại quân phát động phản kích hiệu quả, càng không thể thu hồi lại những vùng đất đã mất.

Đúng như Tạ Tư Trạc đã nói qua với Tống Dương: Nếu một trận đánh thắng, dân tộc Hồi Hột hòa với Khuyển Nhung sẽ một lần nữa về lên bức tranh biên giới mới.

Một hồi thắng lợi huy hoàng, người người hưng phấn, chỉ duy nhất Tạ Tư Trạc trước sau như một cô quạnh buồn tẻ. Thù lớn còn chưa trả, còn có... Tống Dương không ở bên, không có việc gì vui vẻ.

Một hồi bước chân truyền đến, Bạch phu nhân ở ngoài trường húng hắng ho khan, đẩy rèm cửa ra, nhắc nhở nói:

- Đại Khả Hãn cũng sắp tới rồi.

Cuộc đại chiến Lang tốt bị rơi vào cảnh hai mặt giáp công, nhưng binh mã KHuyển Nhung cũng không phải binh sĩ thông thường, cho đến tận cùng khi Đại Khả Hãn dân tộc Hồi Hột thân chinh ngự giá, sự quyết liệt giữa ba bên mới đến hồi tan rã, hôm nay đánh trận cần nhận bằng hữu, dân tộc Hồi Hột trời sinh tính nhiệt tình, Nhật Xuất Đông Phương càng không chú ý gì, Quân chủ một nước không triệu Sa Vương đến yết kiến mà trực tiếp chạy tới doanh địa của Sa dân gặp bằng hữu.

Tạ Tư Trạc gật đầu, đứng dậy đi ra khỏi trường, tụ lại cùng Bạch Âm Vương, Hữu Thừa tướng, cùng đi nghênh tiếp Nhật Xuất Đông Phương.

Đại Khả hãn cũng không cho mình là thân phận hoàng đế, hoàn toàn phó mặc cho thái độ nhìn nhận bằng hữu, còn chưa vào đến doanh trại đã xoay người xuống ngựa, A Hạ theo sát phía sau, nữ tử Hồi Hột xinh đẹp một thân nhung trang tư thế oai hùng mạnh mẽ.

Vương chủ hai nhà gặp mặt, hình thức lễ tiết, hàn huyên ắt không thể thiếu, Đại Khả Hãn cùng Bạch Âm vương đến trước mặt mọi người, lại chỉ Tạ Tư Trạc cho Nhật Xuất Đông Phương cười một tiếng, xua tay nói với Bạch Âm Vương nói:

- Không cần giới thiệu, tuy rằng lần đầu gặp mặt, nhưng sớm đã nghe A Hạ nói qua, chúng ta là thông gia.

Nói xong, mắt chuyển nhìn Tạ Tư Trạc, cười nói:

- Muội là em vợ của ta, cũng là vợ tiểu đệ của ta. *

A Hạ và Tạ Tư Trạc đều nhận mẹ của Bạch Âm Vương là mẹ nuôi, tuy chưa hành lễ chính thức nhưng mối thân thích này đã định rồi, hai nữ tử hiện tại là tỷ muội tương lân, nhìn về mặt Tạ Tư Trạc, Nhật Xuất Đông Phương cũng không hỏi trực tiếp tuổi của em vợ, về phần câu nói “cũng là vợ tiểu đệ của ta” đã thoáng đem lại cho nàng một nụ cười.

Không dấu giếm, không ngượng ngùng, được Nhật Xuất Đông Phương xem là thê tử của Tống Dương, nàng quả thật hài lòng, từ trong lòng đến đáy mắt đều lộ ra ý cười:

- Đại Khả Hãn là người anh cả duy nhất trên đời của Tống Dương, cũng là anh cả của Tư Trạc vậy.

Trong lúc mọi người cười đùa nói chuyện đã bước tới vương trường, sau khi ngồi xuống lại không thiếu một hồi hàn huyên, song phương tặng lễ vật, Tạ Tư Trạc cũng dẫn Tiểu Cấu sớm chuẩn bị lễ vật đưa cho Đại Khả Hãn, đó là bộ da có đầu con sói vàng được chế thành yên ngựa. Quả nhiên Đại Khả Hãn vừa nhìn thấy sắc mặt cực vui mừng, không cách nào dấu giếm sự yêu thích của mình, quay sang nàng liên tục nói lời cảm ơn.

Tạ Tư Trạc không nhận công lao nói:

- Sói là do dũng sĩ Sa tộc đánh giết, yên ngựa cũng là thợ thủ công Sa tộc làm thành, muội chỉ mượn hoa hiến phật, nếu thực sự muốn tạ ơn, Đại Khả Hãn nên tạ ơn Bạch Âm Vương.

Bạch Âm Vương lắc đầu từ chối, nói với nàng:

- Không có Tống Dương, chúng ta đã không giết được đám sói này; Không có muội, chúng ta cũng không làm thành yên ngựa, lại càng không có cơ hội đặt lang tử dưới khổ hạ. Muội không nên khiêm nhường đem công lao ấy cho người khác.

Dù sao cũng không phải tiếng mẹ đẻ, Bạch Âm vương vốn không tinh thông tiếng Hán, miễn cưỡng tìm từ cũng không có thời gian, nhưng ý tứ của gã có thể hiểu được, Sa tộc có được đại thắng, công lao trước tiên,

phần của Tống Dương và Tạ Tư Trạc không thể tách rời, trước đây Tống Dương giúp bọn họ việc này đã không đề cập tới, đơn giản nói về trận chiến sự này, Tạ Tư Trạc tiến nhập vai trò quân sư, dần dần nắm được trọng trách nặng nề, mà gã cũng không phụ sự kỳ vọng, đánh trận càng lúc càng hấp dẫn, quả nhiên được công lớn.

Tạ Tư Trạc rất hiểu về chiến tranh, điểm này e rằng ngay cả nàng cũng chưa từng nghĩ đến. Bất quá nàng chỉ cho rằng binh pháp quân sự nàng học qua là thiên phú cho mình, đơn giản mà nói, tâm tình nàng vốn bình ổn lạnh lùng *thích hợp với vị trí thủ lĩnh nắm binh quyền, không yêu thích Sa dân, cũng sẽ không phần hân lang tốt Khuyển Nhung, không có chuyện gì có thể ảnh hưởng tới sự phán đoán của nàng trên sa trường, có thể thấy rằng như vậy quyết định đưa ra càng thêm chính xác.

Lại thêm một hồi náo nhiệt, mọi người chậm rãi chuyển đổi đề tài. Trước tiên là phân chia chiến lợi phẩm, đại chiến một hồi, bọn họ đã thu được vô số thứ, hai nhà thế nào cũng phải có một phương pháp phân chia. Cách dễ nhất trao đổi cực kỳ thuận lợi cũng không kém phần lạ lùng, Sa dân mặc dù nghèo nhưng cũng không tham, dân tộc Hồi Hột thì trọng nghĩa khí, cảm động và nhớ ân đức Sa dân xuất binh viện trợ, trong lòng vốn định nhường Sa dân phần lợi thế. Bởi vậy rất nhanh hai bên đã đạt thành hiệp nghị.

Phân chia chiến lợi phẩm xong chỉ mới đạt thành hiệp nghị trước mặt. Thực tế mà nói, vẫn còn một trận đánh chưa xong.

anh2011

355. Chương 113: Mãnh Thú (1 2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 113: Mãnh thú (1 2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Biên cảnh, giữa bình nguyên vắng lặng trải dài rộng bốn trăm dặm vây lấy ngọn Thần linh rõ ràng liên quân dễ như trở bàn tay. Tuy nhiên hiện tại quân đội Khuyển Nhung không cách nào thủ, tương lai liên quân cũng sẽ gặp phải vấn đề tương tự, chỉ cần Khuyển Nhung đốc toàn quân xuống, bất kỳ lúc nào cũng có thể dẫn quân từ phía tây ra, quấy nhiễu khu liên quân chiếm đóng.

Ngón tay A Hạ chỉ vào những ngọn núi trên bản đồ, chậm rãi nói:

- Đại Khả Hãn muốn củng cố thành quả chiến thắng, Sa dân muốn sống yên ổn thái bình, phải đem ngọn núi Thần linh này đánh hạ, đem Thần Linh đánh ra biên cảnh, nơi trọng binh đóng quân, dựa vào thế núi vững chắc mà thủ làm pháo đài, đem đám lang tốt phong tỏa phía đông, có như thế mới có thể một trận dẹp gọn được.

Đạo lý rất đơn giản, mỗi người ở đây đều hiểu, sau khi đánh qua biên cảnh khoảng đất biên giới hiện tại chiếm được nhưng chiếm không được lâu, về sau giữ được rất khó khăn, bất kể như thế nào cũng phải đánh hạ được Thần linh.

- Một trận đánh không ổn.

Nhật Xuất Đông Phương nói tiếp:

- Hướng đông của Thần linh chính là thảo nguyên, là điểm yết hầu trọng yếu, bọn họ sao có thể dễ dàng buông tay. Tuy nhiên tây tuyến đánh phá, lang tử thương vong thê thảm và nghiêm trọng, hiện tại binh mã Khuyển Nhung tập kết đến Thần Linh cũng không nhiều, liên quân hai nhà chúng ta sĩ khí tràn ngập, hiệp dũng tiến công lúc này thật là thời điểm tốt, thực lực bên trong, cũng không thể giúp đỡ, cũng không thể buông tay phải.

Tuy là ác chiến, nhưng vẫn nắm chắc thắng lợi.

Gần đến lúc đi Đại Khả Hãn liền nói với Sa dân:

- Sau khi bắt được Thần Linh binh sĩ của ta sẽ trú tại hùng quan, dùng tính mạng đảm bảo không để lang tử tây tiến thêm một bước, vì Sa tộc huynh đệ bảo vệ một góc trời bình yên.

Nói xong Đại Khả Hãn cười với Âm Vương, ngữ điệu chân thành:

- Trước kia Sa tộc sống trong điều kiện gian khổ lại trải qua một hồi đại chiến như vậy, cần có một thời gian tu dưỡng thật tốt, dân tộc Hồi Hột đương nhiên toàn lực tương trợ, một ngày kia hai nhà chúng ta lại liên kết đồng tiến, đem đám lang tử kia quét sạch khỏi trời Trung Thổ.

Tiếp đó thần tử Hồi Hột nói chi tiết hơn, ý tứ của Đại Khả Hãn càng được trình bày rành mạch: việc cảnh giới Thần Linh, toàn bộ sẽ do dân tộc Hồi Hột gánh vác, hiện tại đánh vào trong biên giới sẽ cấp cho Sa dân một mảnh đất, ở đó bọn họ tự sinh sống với nhau, cụ thể về đó là chỗ nào, lãnh thổ tới đâu đều có thể thương lượng thật tốt, trên cơ bản chỉ cần Bạch Âm Vương yêu cầu không quá phận, dân tộc Hồi Hột đều có thể trực tiếp đồng ý.

Mà sau đó Sa dân vẫn sống tản mạn như trước hay lập thành quốc gia, người Hồi Hột cũng không can thiệp, mặc kệ thế nào hai tộc vẫn là liên minh an hem.

Cho tự do, giúp tu dưỡng, và lại còn chịu trách nhiệm bảo hộ, Nhật Xuất Đông Phương đưa ra những hứa hẹn khiến Sa dân không còn lời nào để nói, chỉ có một tấm lòng tràn đầy cảm kích.

Hữu thừa tướng Ban đại nhân ngồi một bên thờ ơ, nhưng lão nhân ngẫu nhiên nhìn vào trong mắt Đại Khả Hãn, lặng yên mang theo vài phần khen ngợi, đưa ra một tương lai sau trận chiến, là cho Sa dân một sự chuẩn bị; lại hứa hẹn sau khi cuộc chiến kết thúc, cấp cho Bạch Âm Vương một liều thuốc an thần, trước sau hai cách nói đều rất hợp... Vị Đại Khả Hãn này về sau có thể trở thành một vị minh quân, một vị vua mưu trí tài lược kiệt xuất hay không rất khó nói, nhưng Ban đại nhân có thể khẳng định, người này thực có vài phần thông minh tài trí.

Vật cản trước mắt không phải bình thường, sau này thuận lý thành chương sẽ cẩn thận nhờ đôi bên phối hợp hiệp đồng như thế nào, đánh một trận thật tốt, nhưng khiến đám người Nhật Xuất Đông Phương, A Hạ không ngờ tới chính là Tạ Tư Trạc đi lên phía trước, nói rất rõ ràng:

- Cầu Đại Khả Hãn triệt binh Khuyển Nhung.

Nhật Xuất Đông Phương còn tưởng chính mình nghe nhầm:

- Nàng lặp lại lần nữa?

- Cầu xin Đại Khả Hãn triệt binh Khuyển Nhung.

Sự thật Tạ Tư Trạc nói ra, ngay cả một chữ lặp lại cũng không sai.

Tất cả mọi người Hồi Hột bao gồm cả A Hạ đều nhú mày ... Mặc dù dân tộc Hồi Hột và Khuyển Nhung đấu đá hơn trăm năm nay, trải qua bao cuộc chiến tranh binh đao nhưng chưa bao giờ thực sự chấm dứt, giống như đại thắng lần này hiếm thấy khiến mọi người đều hứng trí bừng bừng. Thời điểm đang chuẩn bị một trận quét sạch lang tốt, giờ Tạ Tư Trạc lại nói đừng đánh.

Nhật Xuất Đông Phương bình tĩnh, đưa mắt nhìn Bạch Âm Vương thống soái Sa tộc. Người sau hiểu ý người trước, mở miệng đáp lại:

- Tạ tiểu thư đã bàn bạc cùng ta việc này, quyết định của nàng trên dưới Sa dân đều nghe theo.

- Ta đã cẩn thận tính qua, nhanh thì bốn mươi ngày, chậm là sáu mươi ngày, nhất định có thể bắt được Thần Linh...

Đại Khả Hãn quay lại nhìn Tạ Tư Trạc:

- Chiến sự thảo nguyên nhiều nhất sẽ kéo dài hai tháng, đến lúc đó binh sĩ đại mạc có thể thẳng tiến nam hạ, tấn công Phiên cẩu giải vây cho Nam Lý. Nam Lý hẳn có thể chịu đựng được.

Tạ Tư Trạc xem như là người của Tống Dương, đương nhiên muốn giúp đỡ Nam Lý, ngóng trông dân tộc Hồi Hột có thể quay đầu đối phó với Thổ Phiên, mượn thế hóa giải áp lực cho Nam Lý. Nhật Xuất Đông Phương tuy không ủng hộ đề xuất của Tạ Tư Trạc, nhưng đối với ý tưởng của nàng cũng có thể lý giải được. Nói tới đây, Đại Khả Hãn cười cười:

- Lại nói, người có nghĩ tới hay không, ta muốn đánh hạ Thần Linh, cũng bởi có thể thuận lợi xuất binh đánh vào Thổ Phiên.

Không lâu trước đó Đại Khả Hãn tự hủy thần điện, lúc này mới có được lý do tấn công Khuyển Nhung, một trận đại chiến lập tức bùng nổ, biện pháp sử dụng xem như không tồi. Tuy nhiên dân tộc Hồi Hột cũng có người thông minh, sớm đã có người hoài nghi sự việc này liệu thủ phạm có đúng do Lang tốt gây ra hay không. Chỉ vì muốn tiến hành chiến sự thuận lợi, tạm thời không ai bàn thêm về điều này nữa.

Dù sao đều là thần tử của Hồi Hột, mọi người đều ngóng trông dân tộc Hồi Hột có thể càng mạnh càng tốt, chỉ cần trận này thắng lợi có thể củng cố vững chắc vị trí, về sau đương nhiên không ai đi tìm cái chết mà truy cứu lại việc này.

Mặt khác dùng sĩ đại mặc đông chinh Khuyển Nhung, một trận đánh với quy mô lớn, ngay cả dân tộc Hồi Hột mấy năm nay tu dưỡng không tồi, quốc gia giàu mạnh quân đội hùng cường, đại chiến sinh ra những tiêu hao ảnh hưởng không nhỏ tới quốc nội, buông tha cuộc chiến trên thảo nguyên sắp đạt thành kết quả, lập tức quay đầu tiến vào cuộc chiến khác, không tiến vào công kích Thổ Phiên. Làm thế này Đại Khả Hãn không cách nào nói rõ được với thần dân của mình.

Trừ phi chiến sự Khuyển Nhung thực sự nói là tạm dừng, vả lại giành được kết quả thắng lợi huy hoàng, nếu không đại mặc xuất binh Thổ Phiên thật sự rất khó khăn.

Lời của Nhật Xuất Đông Phương chưa giải thích được rõ ràng, nhưng thật sự chỉ là một câu nói, đối với người bên ngoài không dễ giải thích, đủ thấy anh ta không coi Tạ Tư Trạc là người ngoài.

Tạ Tư Trạc trước tiên gật đầu nhưng lập tức lại lắc đầu:

- Đạo lý của Đại Khả Hãn ta đều nghĩ đến, tuy nhiên... vẫn là cầu xin dân tộc Hồi Hột bãi binh.

Phải chăng Đại Khả Hãn không bị nàng làm nổi giận, anh ta vẫn mỉm cười:

- Vậy theo đạo lý của nàng vì sao ta phải bãi binh?

- Bác Kết Đại Lạt Ma chết bất đắc kỳ tử trên thần điện, Đại Yến và Thổ Phiên chính là người một nhà.

Tạ Tư Trạc trực tiếp đưa ra đáp án... Việc Tống Dương nghĩ đến Tạ Tư Trạc cũng sớm đã nghĩ tới. Nhưng Nhật Xuất Đông Phương có thể không hiểu được Yến Quốc sư và Yến đế thực sự quan hệ như thế nào, cùng Lạt Ma Tây Vực, Thiền Vu thảo nguyên cũng giống nhau, chỉ nói tới Phật chủ Đại Yến và Hoàng đế thật ra bọn họ tuy hai mà một cùng là thứ quan trọng nhất tồn tại song song với nhau. Cân não thế nào cũng đừng mơ tưởng nhìn ra được sự kiện mạch lạc, lúc này bị ngôn từ của Tạ Tư Trạc làm cho kinh sợ, Đại Khả Hãn âm thanh trầm thấp giọng điệu thật thà:

- Sự tình cực kỳ quan trọng, không thể ăn nói lung tung, trừ phi trên tay người có căn cứ xác thực khiến cho ta tin được.

- Chứng cứ không có.

Tạ Tư Trạc lắc đầu:

- Nhưng ta có đạo lý để người phải tin phục.

Nói tới đây nàng tạm thời im lặng, ánh mắt phiêu phiêu đảo qua nhìn khắp đám người Hồi Hột đi theo đến doanh địa Sa dân này.

Nhật Xuất Đông Phương hiểu được suy nghĩ của nàng, xua tay nói:

- Nói thẳng không vấn đề gì, có thể cùng ta đến đây đều là người thân, huynh đệ của ta. Tống Dương cũng có thể xem là huynh đệ của bọn họ.

Mọi người lại ngồi xuống, liền đó Tạ Tư Trạc vẽ mặt trầm ổn, ngữ điệu rõ ràng kể lại từ trận lạo dịch ở Hồng thành đến lần cứu nguy Đàm Quy Đức, lần lượt nâng đỡ mối quan hệ của Yến Đình và Cảnh Thái nói ra; theo đó lại phân tích sự kiện phát sinh ở Trung Thổ trước và sau cái chết bất đắc kỳ tử của Đại Lạt Ma, cuối cùng chỉ có thể đưa ra kết luận Thổ Phiên và Đại Yến lần này đã thực sự bắt tay nhau rồi.

Tựa như trước kia Tống Dương nói với Tiểu Bộ:

- Ta không sợ dài dòng, chỉ cần có thể đem mọi việc nói rõ ràng là tốt rồi.

Hiện tại Tạ Tư Trạc cũng chính là như thế.

Sau khi nài im lặng, những người Hồi Hột mỗi người một vẻ mặt kích động, đạo lý của Tạ Tư Trạc đã đưa ra, không thể cãi lại, bọn họ không thể không tin.

Tuy rằng rất khiếp sợ, võ sĩ mỹ nhân A Hạ của dân tộc Hồi Hột cũng có chút nghi hoặc: Thổ Phiên và Đại Yến cấu kết với nhau, vậy có liên quan gì mà không cho Hồi Hột tấn công Thần Lĩnh.

Bạch phu nhân tiếp nước, Tạ Tư Trạc nói khô cằn cả cổ họng uống vào vài ngụm nước cũng không vội vàng giải thích vì sao Đại Hãn phải lui binh, mà từ câu chuyện vừa rồi chuyển đề tài, từ việc đại sự Trung Thổ chuyển lên người Sa dân:

- Trước khi Tống Dương và Bạch Âm trở về, Sa dân đại tộc đã bị quốc sư khống chế, lúc ấy bọn họ đang chuẩn bị xuất binh, dụng ý của Yến Đình cũng không khó đoán.

Yến Đình trước tiên ám sát Bác Kết, thu phục Thổ Phiên vì cầu ngày sau cao nguyên được yên ổn, đem phản quân Thổ Phiên và Đại Lạt Ma thống nhất thành đội quân tinh nhuệ đều lừa tới Đại Yến, tuy rằng hết thảy sớm có mưu tính kỹ càng, nhưng Quỷ binh nhập cảnh vẫn khiến biên cương phía tây của Đại Yến rung chuyển một trận tử, mà đối với các nước láng giềng khác như Khuyển Nhung mà nói, đó là một cơ hội chiếm tiện nghi cực tốt, nếu lang tốt thừa cơ nam hạ giáp công, Đại Yến ít nhiều đã có tổn thất, đây đương nhiên là điều quốc sư không muốn nhìn thấy, cho nên lão ta vận dụng triệu lượng vàng, mua chuộc một trăm ngàn binh lính Khuyển Nhung đi đánh dân tộc Hồi Hột.

Tuy rằng chỉ điều đi một trăm ngàn binh đối với Khuyển Nhung hoàn toàn không ảnh hưởng gì, lang tốt vẫn thừa sức đi nam hạ xâm chiếm Đại Yến, cho nên Yến Đình tiếp tục “khởi động đại quân Sa tộc”.

Tuy rằng mục đích bất đồng, nhưng Tống Dương mời Sa dân xuất binh tương trợ Đại Khả Hãn đạt kết quả, đúng như Quốc sư mong muốn, lang tử nơi biên quan gắt gao bám trụ cuộc chiến, không rảnh rỗi đi xâm nhập phía nam Đại Yến.

Nhật Xuất Đông Phương gây chiến vì huynh đệ báo thù, Tống Dương phát động Sa tộc tham chiến trợ giúp nghĩa huynh, tất cả đều là giúp đỡ cho Quốc sư, hơn nữa còn là đại ân với lão ta. Nếu tiến thêm một bước nhìn lại, Đại mạc, Sa dân và thảo nguyên hiệu quả ba hướng đánh vào so với mong muốn của Yến Đình xem ra còn tốt hơn một chút: Giai đoạn thứ nhất có thể khiến cuộc chiến Khuyển Nhung thất bại thê thảm, lang tử đang chuẩn bị cuộc quyết chiến của Thần Lĩnh.

Trong kế sách của Quốc sư, mặc dù có sự hỗ trợ của Sa dân, dân tộc Hồi Hột và Khuyển Nhung vẫn phải giằng co rất lâu, dù sao cũng là Khuyển Nhung động thủ trước, dân tộc Hồi Hột chưa chuẩn bị tinh thần nên lâm vào thế bị động, sau đó chiến sự từ tổn rơi vào thế cục hòa, đôi bên giằng co thật lâu tiêu hao sức lực. Dựa theo khoảng thời gian này Thổ Phiên và Đại Yến tiếp tục tăng mạnh củng cố về lực... Nhưng không ngờ tới dân tộc Hồi Hột sẽ là người động thủ trước, ngược lại còn đánh cho Khuyển Nhung một trận trở tay không kịp, mà chiến lực của Sa tộc cũng nằm ngoài sức tưởng tượng, hai bên cùng đánh xuống sạch sẽ khiến lang tử bị thiệt hại nặng nề... tây tuyến bại vong, trọng binh đánh mất Thần Lĩnh, hiện giờ bên trong hư không, trên thảo nguyên ác lang suy yếu đi nhiều. Việc này đối với Yến Đình, đối với Cảnh Thái, đối với Đại Yến sao không phải là một cơ hội lớn cực tốt.

Bạch tiên sinh kịp thời chen vào, khách khí vài câu mới đi vào chủ đề chính, nói với Nhật Xuất Đông Phương:

- Phần lớn quân tinh nhuệ đi theo ta tới thảo nguyên đều là “tin binh”, vì Đại Khả Hãn mà dốc sức, tuy nhiên đối với việc theo dõi Yến Cảnh chúng ta... ồ, chúng ta cũng không dám buông lỏng, mấy ngày hôm trước vừa mới được tin báo, Yến đang ở biên cương phía bắc lặng lẽ điều vận binh mã, không cần nghĩ cũng biết Cảnh Thái đang chuẩn bị đánh lang tốt.

A Hạ rót cuộc không chịu nổi, ho khan một tiếng, mở miệng hỏi:

- Yếu động binh đối với thảo nguyên, lang tử hai mặt bị địch giáp công, đối với chúng ta chẳng phải chuyện tốt hay sao?

Tuy nhiên lúc này, không đợi Tạ Tư Trạc mở miệng giải thích, Đại Khả Hãn lắc đầu, sự tình nói đến bây giờ, hẳn đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của Tạ Tư Trạc rồi.

Việc trước mắt nhìn thoáng qua, hẳn là hùng ưng muốn đem lang đói nuốt sống, mãnh hổ Trung nguyên xuất ra nanh vuốt, cũng chuẩn bị cắn lấy một miếng thịt của lang tốt. Tình hình như vậy ở trung nguyên trong lịch sử hơn trăm năm qua, bốn tòa cường quốc vốn nhìn đã quen mắt, không có gì lấy làm kỳ lạ, vì hùng ưng, chẳng những không thể chia thức ăn cho lão hổ, ngược lại còn vỗ tay đến hoan nghênh, dù sao lão hổ ăn cũng là miếng thịt hùng ưng không dùng đến, nhưng bởi vì lão hổ cũng đánh lang tốt, thắng lợi hùng ưng giành được càng nhiều hơn... Nhưng lần này không giống vậy, Đại Yển và Thổ Phiên đã liên kết thành một mối, nước Yển như ngày hôm nay đã còn là lão hổ, nó đã trở thành quái vật khổng lồ của trung thổ, từ thân thể đến sức lực đều là quái thú đáng sợ vượt xa hùng ưng.

Hiện tại nếu liên quân còn đi tấn công Thần lĩnh, tiếp tục đả thương Khuyển Nhung, vậy thật sự đã giúp đỡ cho Quốc sư và Cảnh thái, giúp bọn họ việc lớn rồi.

Chuyện này nói đến tận cùng, nếu dân tộc Hồi Hột, Đại Yển hai nhà thực sự chia đều thảo nguyên, dân tộc Hồi Hột cũng cách con đường diệt tộc không còn xa...

Từ khi bắt đầu tới giờ, Tạ Tư Trạc thanh âm vẫn bình tĩnh, khó thấy được sóng gợn lên trong ngữ khí của nàng:

- Ta xin Đại Khả Hãn triệt binh, nhưng một trận đánh Thần Lĩnh, bên ngoài vẫn phải tiếp tục đánh xuống, gần nhất Sa tộc sẽ hành quân, bày ra tư thế công kích Thần Lĩnh, trong mắt kẻ thù chỉ thấy cát bụi cuộn cuộn, lại không thấy được quân đội thực sự của chúng ta.

Nhật Xuất Đông Phương vốn không ngốc, sau khi hiểu rõ được tiền căn hậu quả, tâm tư càng thêm lung lay, gật đầu tiếp lời:

- Binh sĩ dưới trướng của ta sẽ lặng lẽ về nước, lang tử và Đại Yển không biết quân ta đã rút lui, còn tưởng rằng sắp đánh chiếm Thần Lĩnh...

Lang tử không sao cả, mấu chốt chính là Đại Yển, không thể để Yển quốc biết chúng ta đã lui quân không đánh.

Tạ Tư Trạc thản nhiên tiếp lời:

- Cho nên Cảnh Thái vẫn tiếp tục huy binh bắc tiến, phòng chừng sau khi xuất binh còn sai người truyền thư cho Đại Khả Hãn, thương thảo việc hai nước phía Tây – Bắc giáp công tiến đánh, hợp mưu chia cắt thảo nguyên.

Đại Khả Hãn bật cười một tiếng:

- Ta có thể nghĩ không được lý do cự tuyệt, đương nhiên vô cùng cao hứng đáp ứng ý kiến này.

- Bởi vậy, Khuyển Nhung và Đại Yển ắt sẽ có một trận đại chiến, Đại Yển có chuẩn bị mà tới, Khuyển Nhung còn phải bận tâm về Thần Lĩnh, lúc mới xông trận lang tử sẽ rất bị động, tuy nhiên không quan hệ gì, đến lúc đó cát bụi của chúng ta tan hết, đồng thời Sa dân cũng rút quân về, Khuyển Nhung sẽ cực kỳ vui mừng khi phát hiện biên cương phía tây đã không còn áp lực. Lang Vương Thiên Vu có thể dốc toàn lực tập trung đối phó Yển binh.

Nói xong, Tạ Tư Trạc nhếch khóe môi lên, lộ ra một nụ cười, vừa mềm mại lại vừa lẳng lơ yêu kiều.

Nhật Xuất Đông Phương uống một ngụm nước, lại tiếp tục nói:

- Binh sĩ của ta rút về nước cũng không phải nhàn rỗi không có việc gì, lại tiếp tục điều động, nam hạ đánh Thổ Phiên! Cũng không biết Nam Lý bên đó...

Ban đại nhân mở miệng, mấp máy đôi môi khô quắt, chậm rãi đáp:

- Cơ hội duy nhất cho Nam Lý phá Thổ Phiên là Đại Khả Hãn xuất binh, Hồ Nhận Hiếu không thể không nhìn ra điểm quan trọng này, ngày dân tộc Hồi Hột huy quân đánh Thổ Phiên, chính là ngày Nam Lý tập kết toàn lực phản công chống lại Phiên cầu. Đây là điều quan trọng nhất Đại Khả Hãn có thể yên tâm.

Đối với * cuộc xâm lược của Thổ Phiên, Nam Lý luôn ra sức chống cự, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc phản công. Cảnh vệ Hoàng thành, trọng binh ải bắc đều chưa từng được dùng đến, quân mã đây đó vẫn có giá trị phòng thủ, đơn giản không sử dụng bọn họ, mà quan trọng hơn Nam Lý bởi Nam Lý chưa nhìn thấy cơ hội phá địch, nhìn không ra được cơ hội liên lĩnh.

Nhật Xuất Đông Phương gật đầu, bỗng nhiên chuyển hướng đề tài, hỏi Tạ Tư Trạc:

- Việc này đều là tự năng nghĩ được sao?

Vấn đề này không nói rõ được, nhưng cũng không khó giải thích.

Liên quân bên này đem Khuyển Nhung đánh cho càng thảm, Cảnh Thái càng vui vẻ, cái này giống như liên quân đang giúp Cảnh Thái giết hại lang tốt, trong lúc dân tộc Hồi Hột không sợ hãi chiếm lại càng nhiều thuận lợi, từ thảo nguyên đoạt được phần lớn lãnh thổ Đại Yển cũng không để ý... Bọn họ đánh tới biên giới, tổn thương vẫn chỉ là binh sĩ, và khi đánh chết hết lang tốt, tiêu hao thật lớn lực lượng binh sĩ của mình, dân tộc Hồi Hột sẽ đối mặt với mãnh thú.

Cao nguyên Thổ Phiên đã bị Đại Yển sát nhập vào bản đồ, trở thành đế quốc hùng mạnh nhất của trung thổ bấy giờ, nó mới chính là đại họa lớn nhất của dân tộc Hồi Hột. Nhật Xuất Đông Phương muốn bảo vệ đất nước mình, bảo vệ cơ nghiệp tổ tông để lại nhất định phải tìm được biện pháp phá tan mưu đồ này. May mắn chính là Yển quốc vừa đem Thổ Phiên nắm lấy chưa thể phòng thủ chặt chẽ, nếu không Thổ Phiên cũng không vì tiêu giảm áp lực bên trong mà đi đánh Nam Lý. Tuy nhiên đã lưu lại cho dân tộc Hồi Hột thời gian không nhiều, đồ ngốc cũng hiểu được, đợi càng lâu Cảnh Thái và Yển Đỉnh đối với việc khống chế Thổ Phiên càng ổn định, dân tộc Hồi Hột thế nào cũng phải dựa vào thời điểm áp lực bên trong của Thổ Phiên vẫn còn để tấn công vào, đem cao nguyên này đánh thật mạnh, quấy phá điên đảo, biện pháp trực tiếp nhất cũng như mạnh mẽ nhất là: Thổ Phiên trở thành con dao nhỏ của Hoàng đế Yển, vậy thừa dịp chiếc chuôi dao này chưa được chắc chắn hãy đánh gãy nó luôn đi.

anh2011

356. Chương 114: Tấn Công Thành Thanh Dương

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 114: Tấn công thành Thanh Dương

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Hiện tại Thổ Phiên thật không hiểu chiến, bởi sau lưng cao nguyên còn có Yển quốc, dân tộc Hồi Hột và Yển không giáp giới nhưng cao nguyên và lũng giềng đông thổ, không khó tưởng tượng, khiến Phiên tử không thể ngăn nổi, bị hùng binh dân tộc Hồi Hột dồn đánh vào đất liền cao nguyên Thổ Phiên nhất định sẽ ra đồng cương, cho binh mã Đại Yển nhập cảnh, đến lúc đó quân nam chinh của dân tộc Hồi Hột sẽ bị tấn công từ hai hướng: trực diện và từ hướng đông, khó có cơ hội thắng lợi. Nhưng tương lai không lâu, Đại Yển sẽ lâm vào trong ác chiến của Khuyển Nhung, đối với hỗ trợ cho cao nguyên đương nhiên sẽ bị suy giảm đi nhiều...

Xét đến cùng, điểm mấu chốt mà ngay cả Cảnh Thái và Yển Đỉnh cũng không biết chính là quân sĩ của dân tộc Hồi Hột đã biết Thổ Phiên trở thành lãnh thổ quốc gia của Đại Yển. Không biết việc này dân tộc Hồi Hột mười phần sẽ vui sướng phần chần cùng Đại Yển mưu đồ chia cắt Khuyển Nhung. Nhưng đã biết chân tướng rồi Đại Khả Hãn sẽ nói dối Yển quốc gia nhập thảo nguyên, cùng rơi vào đại chiến, nhưng thực tế trong lúc đó lực lượng binh sĩ đã quay đầu đối phó với Thổ Phiên.

Bởi vì Đại Lạt Ma chết bất đắc kỳ tử, Thổ Phiên “Âm dương không tốt, khí huyết nóng nảy”. Nó bệnh rồi chẳng... Việc Sài Thổ Tháp Đáp phát động chiến tranh với Nam Lý chính là phương thức trị bệnh lấy ngoại chiến bình nội loạn. Đây là một phương thuốc hống hách thuận lợi thì bách bệnh tiêu tán, chiến sự bất lợi thì muôn lời đồn lại bùng nổ. Đại Yến bị kéo vào chiến trường thảo nguyên nhất thời khó có thể ngoảnh mặt với bọn họ, dân tộc Hồi Hột từ bắc dừng mãnh tấn công, Nam Lý toàn lực từ nam nghênh chiến, hai thế giáp công khiến cho Thổ Phiên lấy thuốc chữa bệnh lúc này thoáng chốc biến thành độc dược.

Tất cả những việc này, đều được Tạ Tư Trạc lường trước hết.

Đối với câu hỏi này của Đại Khả Hãn, Tạ Tư Trạc chỉ cười cười, lắc đầu không trả lời, người khác khen ngợi là vinh dự, với nàng đều không là gì.

Lúc này Ban đại nhân lại mở lời, thanh âm trầm lặng:

- Các người thực không nghĩ ra kết quả đó sao? Định liên kết với Khuyển Nhung.

Khi một phương hùng cứ mạnh mẽ, cứng rắn quật khởi, mấy phương khác tạm thời liên minh Tranh bá thời xưa ở trung thổ, hai – ba nước yếu đầu với một nước mạnh cũng là việc nhìn quen mắt. Đại Khuyển Nhung kết minh đem chân tướng báo lại cho mọi người Đại Thiên Vu nhất trí hành động, đây là biện pháp ứng với thế cục lợi hại trước mắt. Đại Khả Hãn, Bạch Âm Vương, Tạ Tư Trạc cũng không phải người không hiểu biết, từ lý thuyết sớm đã nghĩ được việc quan trọng, nhưng nói hơn phân nửa, căn bản không ai để cập tới vấn đề này.

Mấy vị thủ lĩnh liếc mắt nhìn nhau, Bạch Âm Vương đầu tiên lắc đầu thanh âm trịnh trọng:

- Sa dân thù chết không cùng Khuyển Nhung liên minh.

Sa tộc chỉ có một câu nói này, cũng không có thêm lời giải thích nào thêm nữa.

Chớ sắn Tạ môn vừa nói chuyện chính là Bạch tiên sinh, cười ha hả nói:

- Từ khi Tạ đại nhân mất đi, mấy con chó lớn chó nhỏ chúng ta... Ồ, không phải chúng ta, là chúng tôi, mấy con chó lớn chó nhỏ chúng tôi đều cùng nhau làm phản, bình sinh chỉ muốn giết hôn quân báo thù cho đại nhân, đây là tâm nguyện lớn nhất của chúng tôi... Tuy nhiên, chúng tôi tuy rằng là phản tặc của Đại Yến, song vẫn là người Hán, người Hán trong mấy trăm năm chịu đau khổ chồng chất do lang tốt gây ra, không biết bao nhiêu phụ lão người Hán chết trong tay bọn chúng, hiện giờ muốn báo thù cho đại nhân phải quên đi bản thân, bỏ chạy và liên kết với Khuyển Nhung, Tạ đại nhân chẳng phải bị tha làm cho tức không sống nổi sao.

Cười thoải mái giọng điều hòa, Bạch tiên sinh khoan thai đem đạo lý nói ra rõ ràng, kỳ thật cho dù lão không nói người bên ngoài vẫn có thể hiểu được, lão chỉ là hay nói nhiều, nói dài mà thôi.

Nhật Xuất Đông Phương cũng nói thêm:

- Khuyển Nhung chúng ta, ... Ồ, không phải chúng ta, là Khuyển Nhung chúng tôi...

Nói xong, Đại Khả Hãn mỉm cười, thủ thủ với Bạch tiên sinh:

- Thái độ của dân tộc Hồi Hột đối với Khuyển Nhung, cũng như người Hán đối với lang tốt, lời của ta đều bị hấn nói rồi.

Hơn nữa, ta thực muốn chạy tới kết minh với lang tử, Sa dân và đám chó sắn Tạ môn các người thế nào cũng lập tức trở mặt cùng ta, vì bằng hữu giả mà đánh mất tình huynh đệ hay sao? Có đáng để làm hay không.

Ban đại nhân không mở miệng, dáng vẻ không cho là đúng, quay đầu nhìn Tạ Tư Trạc, tuy rằng Bạch tiên sinh biểu lộ thái độ của chó sắn Tạ môn, nhưng lão vẫn muốn nghe xem ý kiến của nàng như thế nào.

Đáng tiếc, Tạ Tư Trạc không đón ánh mắt của lão, nàng đang cúi đầu thần trí đột nhiên xuất thần, không hiểu nàng có nhớ nhung tới Tống Dương chăng.

Tổng Dương truyền xuống hai đạo mệnh lệnh. Đạo mệnh lệnh thứ nhất khá kỳ lạ, chọn mua và điều động vải trắng, giấy trắng, càng nhiều càng tốt không có hạn mức cao nhất; đạo mệnh lệnh thứ hai càng kinh người hơn... hẳn muốn rút quân!

Khi biết quân chủ lực kẻ thù đã xuống dốc, thời điểm Thanh Dương đối mặt với thử thách chiến tranh thực sự, Tổng Dương không ngờ muốn rút quân: Lưu gia quân, Thiên Dạ Xoa còn có đám người Công chúa, Quận chúa rút khỏi Thanh Dương

Tuy rằng đích thân Tổng Dương cùng Sơn Khê Man, Thạch Đầu Lão, vệ sĩ Hồi Hộ đều lưu lại, nhưng đội quân tinh nhuệ và hung mãnh nhất của phong ấp rời khỏi thành Thanh Dương, không tham gia chiến đấu cũng khiến Lưu Hậu đại nhân thấy lo lắng.

Vừa là an ủi mình, vừa là trưng cầu ý kiến của bạn đồng liêu, Lưu Hậu nói với Cát Tư Mã:

- Thường Xuân Hầu trong lòng chắc chắn đã có kế đẩy lui địch, hiện tại đưa quân tinh nhuệ rời khỏi Thanh Dương... phải chăng Hầu gia muốn chặn đường lui của Phiên tử?

- Người sẽ dùng vài ngàn người đi chặn đường lui của mấy chục vạn người sao?

Cát Tư Mã trừng mắt nhìn Lưu Hậu, đang muốn tiếp tục quở trách bỗng nhiên nhớ ra mình mới là cấp dưới, khản trương ho khan hai tiếng che lấp chỗ khó xử:

- Hạ quan nghĩ rằng, Thường Xuân Hầu đem quân tinh nhuệ rời khỏi Thanh Dương, là muốn bảo toàn lực lượng.

Nói xong, Cát Tư Mã thở dài:

- Kỳ thực việc này cũng khó trách... Thanh Dương đối với đại nhân, đối với hạ quan mà nói là nơi cuối cùng, nhưng đối với triều đình, trong con mắt của Hầu gia chỉ là một tòa thành, cho dù Thanh Dương mất vào tay giặc cũng không phải ngày tận thế. Phiên tử muốn dựa vào đó để đánh tiếp xuống, Hầu gia di chuyển quân chủ lực tạm thời giữ lại quân tinh nhuệ phía sau, ắt có tình lý bên trong đó.

Khóe mắt Lưu đại nhân khẽ nhảy, miệng giật giật nhưng cuối cùng vẫn không nói điều gì, chỉ là vẫn thâm trầm như vậy.

Sau đó vài ngày Thanh Dương vẫn như trước bận rộn chuẩn bị chiến tranh; cửa bốn tòa thành đồng loạt được mở ra, lần sơ tán cuối cùng là cưỡng ép sơ tán: người già, phụ nữ trẻ em đều phải rời đi, con cả trong gia đình hoặc con trai độc nhất trong nhà cũng rời khỏi đội ngũ lao công, thoe người nhà sơ tán về phía mấy tòa thành nhỏ phía sau. Đáng nói tới chính là, cuối cùng cũng còn một lượng nhỏ dân chúng lưu lại...

Thám mã tiền phương không ngừng truyền tin báo quân tình của Phiên binh về, sang ngày khác kẻ thù đã xuất phát rời khỏi Đường lâu, quân dung (tác phong quân đội) hùng dũng kéo dài vô tận, ngoại trừ nhân số hơn xa đám quân tiên phong trước đó, Phiên tử chủ lực còn có những điểm khác biệt: quân chủ lực có trọng khí, mang theo rất nhiều khí giới công thành như thang, chùy, những tảng đá lớn và những xe nổ bắn từ xa. Thậm chí còn kéo theo binh tháp của hơn mười tòa thành xung quanh, trong đoàn quân có rất nhiều nô lệ, theo quan sát của thám mã cho thấy quy mô cực lớn. Chỉ riêng lượng nô lệ cũng phải năm mươi nghìn người trở lên, không cần hỏi cũng biết, một khi kẻ thù bắt đầu còn thnahr, tất cả con dân Nam Lý đều trở thành quân tiền trạm của kẻ thù. Điều Lưu đại nhân lo lắng trước tiên là quân địch đuổi tới nơi rồi; mặt khác, chủ lực Phiên binh lấy bộ binh làm chính, bất kể thế nào, nhân lực chính so với ngựa còn mạnh hơn rất nhiều. Cho dù Lưu gia quân còn ở đây, đối địch với người tác dụng cũng giảm đi đáng kể.

Nghe nói về việc này, Lưu đại nhân ngoại trừ thở dài cũng không biết làm gì hơn. Tổng Dương thì vẫn một bộ dạng cũ, đi lại trên thành hỗ trợ thủ công, khi nghỉ ngơi cùng bạn bè nói chuyện cười đùa, thỉnh thoảng chạy đến nhà Chu lão gia ăn cơm... Nếu không có quá nhiều việc khẩn trương, so với khi đối phó với một trăm nghìn quân tiền trạm xem ra hẳn càng thoải mái hơn rồi. Không phải vì hẳn nắm chắc thắng lợi, chỉ bởi hẳn không vướng bận gì. Công chúa và Quận chúa đều đã rời đi cả rồi.

Quân chủ lực của Phiên tử tiến từng bước vững chắc, tốc độ hành quân cũng không tính là nhanh, trung bình đi mất khoảng năm ngày đường. Nhưng bọn chúng đi chậm cũng không trì hoãn được lâu hơn, từ khi bọn họ rời khỏi Đường lâu tính đến ngày thứ tám, giữa trưa Phiên quân đã bắt đầu rơi vào tầm mắt của quân giữ thành.

Mới xuất hiện không lâu, trong trận hình của kẻ thù liên vang lên từng tràng kèn liên tục. Tướng sĩ Phiên tử sớm đã có sự chuẩn bị, nghe hiệu lệnh chỉ dẫn các đội quân liền theo đội trưởng tản ra tuần tra xung quanh, tỏa ra bốn phía, bắt đầu tiến hành bao vây Thanh Dương. Tổng Dương và đám người Kim Mã đi lên đầu thành, lặng lẽ nhìn kẻ thù hành động.

Tuy kẻ thù không đội trời chung, nhưng trong lòng Tổng Dương cũng không khỏi sự tán thưởng đối với bọn chúng. Quân dung Phiên tử cường thịnh, binh lính hành động chỉnh tề, nghiêm khắc tuân theo hiệu lệnh. Kim Mã ở trên cổng tre hừ lạnh một tiếng nói:

- Không đúng.

A Lý Hán cũng gật đầu, phụ họa bằng tiếng Hán không được rõ ràng lắm:

- Không đúng.

Không phải kẻ thù không đúng, mà kế hoạch Thanh Dương nhân cơ hội xuất binh tập kích không thể thực hiện được... Phiên tử sẽ vây thành là việc đám người Tổng Dương đã dự kiến, vốn còn tính toán thừa dịp kẻ thù đội hình tản ra sẽ phái binh sĩ cường lực tấn công, chiếm lấy chút tiện nghi, nhưng Phiên tử trước tiên bố trí cẩn thận, các đội quân có kinh nghiệm tiến vào phối hợp cùng nhau tác chiến, dựa vào nhau mà hỗ trợ, chưa tạo ra cho thành Thanh Dương một chút tia hy vọng nào.

Tổng Dương cười cười:

- Coi như ta nén chịu đi.

Nói xong ngẫm nghĩ một chút, lại nói thêm:

- Giết vài con trâu con dê, buổi tối nay cho mọi người ăn thật thỏa thuê.

Đêm, trong thành Thanh Dương mùi thịt thơm lừng, Phiên tử đêm đó vây kín quanh thành Thanh Dương, bất luận từ đoạn tường thành nào nhìn lại đều thấy lửa trại cháy không ngớt, tòa thành trọng trấn cuối cùng của tây cương đã bị hơn mười vạn Phiên binh bao vây chặt như nêm cối.

Tổng Dương La Quan thị lực hơn người, còn có thể nhìn rõ tin tức của địch doanh qua lại không ngớt trên không trung, quân lệnh tới lui ko ngừng.

Đêm đã khuya, Phiên quân sau khi bày ra thế trận liền không thấy động tĩnh gì nữa, xem ra cũng không tính toán tấn công thành suốt đêm. Bên trong thành Thanh Dương ngoại trừ đám thủ thành, những người khác đều sớm nghỉ ngơi dưỡng sức đợi vào cuộc ác chiến. Chiến sĩ cũng vậy, bách tính lưu lại cũng vậy, cho dù nằm trên giường, nhắm mắt lại họ cũng không ngủ được, không rõ bởi khẩn trương hay sợ hãi, trái tim trong lồng ngực dường như bị bàn tay to lớn bóp nghẹt, khó nói được hết những khó chịu trong đó.

Có thể áp lực đó nghe có vẻ huyền ảo, trong hoảng hốt mọi người mơ hồ nghe được làn điệu ngâm nga, phiêu diêu bay lại, khiến cho người ta vừa nghe đã tỉnh không khỏi nghĩ đến trăng hoa phong nguyệt: mùa xuân.

Rất nhiều người phản ứng lại, đây rõ ràng không phải ảo giác, đó là Thường Xuân Hầu đang ngâm nga, không biết bằng gì nhưng tiếng vang vọng khắp đưa thẳng vào màng nhĩ của mọi người. Tổng Dương ngồi trên nóc nhà giữa phủ Thái thú thành Thanh Dương, đối diện với ánh trăng cười lả lướt, Tề Thượng Ba Hạ đứng gác bên nhau, chán tới độ ngáp ngáp ngáp dài, Tổng Dương bị bọn họ lấy sang cũng ngáp vài cái.

Một đêm thật dài, không biết có phải đêm cuối cùng... Rốt cuộc một chuỗi kèn lệnh lạnh lạnh vang lên phá tan màn đêm u ám, ánh bình minh của ngày mới ló rạng, Phiên binh xếp thành hàng, Tổng Dương một thân bào trắng lưng đeo long tước, suất lĩnh đại man trèo lên đầu thành, hướng mặt về phía tường thành phía tây.

Đại quân Thổ Phiên từ phía Tây đến, tường thành phía tây thành Thanh Dương chính là nơi đối địch chính diện với kẻ thù, nơi mũi nhọn tấn công của kẻ thù cũng là đây.

Tiếng kèn lệnh các hướng khác dần rơi xuống, chỉ còn tiếng kèn lệnh phía tây vẫn vang dội như trước, không có đàm phán trước cuộc chiến, càng miễn đi việc biểu diễn dương oai của Phiên tử, trong tiếng hiệu lệnh âm vang bụi đất dần cuốn tung bay, vô số nô lệ bị làn mưa tên của đám Phiên binh truy đuổi xuống, kéo theo những bao cát, cầm gậy gỗ, thang dài, kêu loạn chạy về phía Thanh Dương.

Sắc mặt mỗi người đều kinh hoàng, có người khóc lóc, có người la loạn, mấy vạn người mấy vạn tiếng kêu than ồn ào tạo thành tiếng gầm lớn, nhằm phía tây thành vọt tới.

Đoàn quân chi viện cùng đám hung thủ, đại man cùng với đám tinh binh mặt quỷ của Thường Xuân Hầu đều có liên quan đến việc cảnh vệ cho Thanh Dương, chủ soái Phiên quân đã được quân tiên phong hồi báo, bọn chúng hiểu được rất rõ điều đó. Bởi vậy lần này chúng có sự chuẩn bị kỹ càng mà tới.

Chủ soái Phiên quân đương nhiên không ngờ đến độ muốn dựa vào cơn mộc của đám nô lệ để đánh hạ Thanh Dương. Tuy nhiên vận dụng thủ đoạn khác công thành phía trước vẫn cần có quân tiên phong tiến lên; theo kinh nghiệm của chủ soái, để đám nô lệ đó bắt đầu còn có thể ôm niềm hy vọng, trông ngóng đám quân giữ thành thủ hạ lưu tình. Sau mấy lượt mưa tên tất thấy đều biến thành tuyệt vọng, từ đó hy vọng biến thành oán hận điên cuồng, bọn họ sẽ liều mạng lao lên tấn công người nhà đang giữ thành. Tuy rằng sức chiến đấu không nhiều, nhưng cũng không có quá nhiều sức chiến đấu, cho dù có tiêu hao chút thể lực quân sĩ và vài mũi tên cũng là việc đáng làm.

Mà đuổi địch quan trọng nhất nằm ở hai chữ: sĩ khí.

Nhìn người Nam Lý đánh người của mình, hơn nữa càng đánh càng điên cuồng, binh sĩ Thổ Phiên sẽ cười lớn ủng hộ, sĩ khí nhờ đó càng được đề cao.

Trái lại, quân Nam Lý tự mình bắn chết đồng bào mình, mấy vạn người giết xuống tâm tình sẽ ra sao? Nỗi thống khổ, sự mệt mỏi, nóng nảy.... sau đó công thành càng đánh dễ hơn rồi.

Chiến pháp đánh địch có từ xưa, không phải không thể phá.

Phiên binh giờ đang áp dụng để lừa quân Nam Lý.

Tiếng kèn phiêu phiêu tung bay, đang lúc mấy vạn nô lệ nhằm hướng thành Thanh Dương chạy đến, bên trong thành đột nhiên vài tiếng pháo hiệu bắn thẳng lên trời.

anh2011

357. Chương 115: Răn Dạy (1 2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đẩu Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 115: Răn dạy (1 2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Do Hỏa đạo nhân và Quỷ cốc đã cùng nhau nghiên cứu, bổ sung thêm nguyên liệu đặc biệt vào trong thuốc pháo, nên khi thành Thanh Dương bùng lên tiếng pháo nổ long trời lở đất, chỉ trong giây lát quét ra tới bốn phương, tiếng kèn lệnh của địch, tiếng hò hét đuổi địch đều bị át đi. Trong tiếng vang lớn, một người mặc áo bào trắng lưng đeo thanh chiến đao to, từ trên đầu thành nhảy xuống.

Tổng Dương đặt chân xuống đất, không ngừng lại, sau khi vượt qua kênh bảo vệ cho thành lại chạy tới phía trước, đi tới gần tầm ngắm bắn của cung nỏ ở đầu thành mới dừng lại, lấy Long Tước đâm thẳng xuống giữ cân bằng, đứng khoanh tay nhìn về phía đám nô lệ đang bị truy đuổi, chạy trốn.

Sau Tổng Dương, La Quan cũng nhảy xuống, đại tông sư cầm trong tay một lá cờ lớn, hai tay dùng sức đem cán cờ ấn sâu xuống đất, gió nổi lên làm lá cờ bay phấp phật, hai chữ “Thường Xuân” như rồng bay phượng múa hiện ra.

Việc đuổi địch chỉ là mới bắt đầu, đám nô lệ cách Thanh Dương khá xa, nhưng lá cờ trong tay La Quan lại lớn quá mức, đủ để làm cho người ta nhìn thấy rõ ràng. Cho dù không biết chữ cũng chẳng sao, tiếng đại tông sư ngân nga vang xa, mỗi chữ rõ ràng để thông báo với bốn phương: Thường Xuân Hầu đang ở đây.

Thường Xuân Hầu , một nhân vật quan trọng như thế không ngờ lại tách khỏi sự yểm hộ của thành lũy, chỉ đem theo một người, xuất hiện ở trước mặt kẻ thù... Chủ soái của Phiên quân lập tức truyền lệnh:

- Xe nổ giao huyền, bắn chết!

Không cần biết người nhảy xuống có thật là Thường Xuân Hầu hay không, giết chết hắn là được rồi, mà hiện tại việc đuổi địch đã bắt đầu, phía trước trận địa của Phiên binh đều đã bị nô lệ bao trùm, đoàn kỵ binh không đi, các loại cung nỏ dây trói đều không với đến được, máy bắn đá cũng chỉ có hạn không thể chạm tới người được, chỉ còn mỗi xe nổ hạng nặng được kéo theo ra trận mới có thể sử dụng được.

Khoảng cách thật sự quá xa, không thể bắn một phát mà giết chết ngay được, huống chi phía trước còn có vô số nô lệ tên nổ không cách nào xuyên qua, chỉ còn cách nâng cao đầu xe nổ dùng tên làm vật để bắn, như vậy sẽ rất ảnh hưởng đến độ chính xác. Phiên tử chuẩn bị xe nổ, bọn nô lệ thì tiếp tục bị xua lên phía trước, bọn họ đều là người Nam Lý, tất cả đều từng được nghe nói qua chuyện về Tống Dương, từ xa xa nhìn thấy vị Hầu gia thần kỳ nhất Nam Lý đang đứng ở ngoài thành, trong lòng đám nô lệ không khỏi dâng lên một tia hy vọng... Có lẽ Thường Xuân Hầu có cách cứu được chúng ta?

Đáng tiếc, Tống Dương vừa mở miệng, đã dập tắt tất cả mọi hy vọng của mọi người:

- Thanh Dương trọng địa, tiền tuyến kháng địch, không được cho đến gần nửa bước, chỗ ta đứng, cung nỏ của Thanh Dương có thể bắn tới được, kẻ nào bước gần nửa bước thì giết không tha, bất kể là ai.

Long Tước xung đem kinh lực hung mãnh làm cho thanh âm của Tống Dương tăng lên, thẳng hướng trời cao, vang dội tới mà lạnh lùng, cứ như vậy cứng rắn mà đánh vào trong tim của đám nô lệ.

Theo lời của Tống Dương, phía tây của thành Thanh Dương vang lên tiếng thị uy dọa người của đám Man nhân, Sơn Khê Man tiếp quản tiền tuyến ở đầu thành, Thanh Đầu Lão cũng đã hiện thân, cũng không sợ nguy hiểm, tất cả đều nhảy lên trên đồng tên, trong ánh mắt lóe ra hưng phấn cùng tàn nhẫn, nhìn chăm chăm dân chúng của Nam Lý giống như thủy triều đang dâng lên.

Khoảng cách hiện tại của đôi phương vẫn còn khá xa, ánh mắt của đám nô lệ đang bị đuổi lên trước nhìn đến đầu thành thì đã mơ hồ rất nhiều, tuy nhiên thân hình của đại man, quần áo cùng hình dạng thấp bé của binh lính Nam Lý cũng rất khác nhau, không khó để phân biệt.

- Phiên tử cùng người Nam Lý đánh giết lẫn nhau, cho rằng như thế là hay, thành Thanh Dương có thể là một trong những mối lửa của cuộc chiến, nhưng không thể vì “Khu địch” (bị xua đuổi lùi lại) mà đình trệ, nếu như vậy, thì chính là nỗi nhục lớn của thế giới Nam Lý.

Từ lời nói đến hành động đều đã rõ ràng, phía Tây thành do đại man canh gác, tránh cho binh lính Thanh Dương phải chịu nỗi khổ tàn sát đồng bào, cắt đứt niềm hy vọng xa vời không thực tế của dân chúng dưới thành. Nếu không phải là Thanh Dương, không có đại man, đổi lại bất cứ thành trì nào trong thiên hạ, đối diện với việc đuổi địch cũng buộc phải xuống tay hạ sát.

Phía sau có tiếng thở dài nặng nề, ngữ khí của Tống Dương trở nên trầm thấp:

- Đi lên là chết, lùi lại cũng là chết, không có đường sống, ta không cứu được các ngươi... Cũng chỉ có thể làm đến thế này!

Nói xong, hắn dùng sức vung tay một cái.

Trong thành nhận được tín hiệu của hắn, lại có một tiếng pháo hiệu vang lên, một cảnh tượng kinh người đột ngột xuất hiện: từ trên đầu thành nhảy xuống một dải lụa trắng thật lớn, trong nháy mắt thành Thanh Dương vốn đang màu xanh đen lạnh lẽo bị nhuộm thành hai màu đen trắng, còn có các chiến sĩ ở đầu thành đang dùng sức phất tay, từng đợt từng đợt tiền giấy trắng, như tuyết rơi đầy trời, trước sau cũng chỉ cách một khoảng hô hấp, tiền giấy theo gió tung bay giữa không trung.

Đây là một buổi đưa tiễn, Tây Thùy trọng trấn, cử thành tề ai.

Tống Dương và La Quan vốn mặc một thân áo trắng, lúc này cả hai đều lấy từ trong ngực ra một miếng vải trắng, quần vải lên trán, tiếng của Tống Dương vang lên, lại nói một lần:

- Ta chỉ có thể làm được như thế này... Hôm nay vì các người khoác đay để tang, con dân Nam Lý, đồng bào của Tổng Dương, kiếp sau còn có ngày gặp lại!

Nói xong, Tổng Dương liền quỳ xuống đất, hướng về đám nô lệ mà hắn muốn đưa tiền, cung kính khấu đầu bốn cái. Vào lúc này bóng đêm lắng xuống, một tiếng bén nhọn xé không khí, Xe nổ của phiên tử cuối cùng đã chuẩn bị hoàn tất, đột thứ nhất bắn tới.

Loại xe nổ to như thế này mang đi cùng rất bất tiện, lần này phiên tử mang theo hơn trăm cái đã là một hành động kinh người, trong đó một nửa để lại ở chính tây, một lần cùng bắn, hơn năm mươi mũi tên lớn xé gió, ở trong không trung khốc liệt vẽ thành hình cung, lướt qua đỉnh đầu của mọi người, hung hăng đâm về phía Tổng Dương đang đứng.

Trong mắt La Quan tinh quang dâng lên, ngẩng đầu nhìn đám cự nổ đang bay trong không trung, sau đó ánh sáng trong mắt lập tức biến mất, đứng im tại chỗ không hề nhúc nhích. Nhiệm vụ của La Quan là bảo vệ sự an toàn của Tổng Dương, nhân lực của đại tông sư cũng có thể coi là rất cao, xác định được rằng đám tên đang bay trên không không có cái nào có thể bắn trúng Tổng Dương cùng chính mình, không thêm để ý đến nữa.

Mà thờ ơ trước cơn mưa tên này, còn có Tổng Dương vẫn như trước đang dập đầu rất thành thật... Tình cảnh này rơi vào trong mắt đám nô lệ đang chạy tới phía trước, làm sao không phải là một trận chấn động mạnh!

Một mũi tên rơi xuống đất, hoàn toàn không đạt tới được mục tiêu, cong cong vẹo vẹo cắm ở bên cạnh Tổng Dương, lại dẫn tới một tràng kinh hô từ phía nô lệ.

Tổng Dương đứng dậy, lại nói, vẫn là cái câu kia:

- Ta chỉ có thể làm đến thế này... Nhưng cầu những ác linh trong thanh đao của ta, đồ phiến sát cầu, vì các người báo thù rửa hận!

Lúc này tiếng pháo thứ ba vang lên, trong tiếng kêu của máy bắn tên, cầu treo phách tây thành hạ xuống, cửa thành mở rộng ra, một đội ngũ ba nghìn người xông ra. Các chiến sĩ đều mặc một thân áo trắng, vải trắng bao bên ngoài áo giáp, trên đầu ngọn giáo treo hoa anh đào trắng, trên đao quần lúa trắng, trên khiên cũng sơn màu bạc.

Ba nghìn binh lính của Nam Lý ra khỏi thành xếp hàng đứng ở phía sau Tổng Dương, bày ra trận thế tấn công, ở phía sau cầu treo được kéo lên, cửa thành lại lần nữa đóng lại.

Chiến sĩ hiệu trung, chỉ đi không về.

Trên lưng những binh sĩ này đều đeo một gói đồ rất nặng, tùy theo hiệu lệnh của trưởng quan, binh lính đem gói đồ sau lưng ném mạnh ra phía trước, tiếng sắt thép vang lên mãnh liệt, gói đồ rơi xuống đất mở ra, bên trong hoặc đao hoặc kiếm.

Cùng với đao kiếm rơi xuống đất, lại là tiếng bắn nổ lần thứ hai từ phía Phiên tử, tiếng tiễn vang lên trong không trung dường như muốn thổi hồn đoạt phách. Lúc này La Quan cũng không đứng yên nữa, rống lên một tiếng chấn trụ trường cung!

Bây giờ trước thành Thanh Dương không chỉ có hai con người cùng một lá cờ lớn nữa, xung quang Tổng Dương còn có ba nghìn hiệu binh, trận thế đã mở lớn, tùy ý để cho cung tên bắn tới sẽ có người bị thương, những mũi trường tiễn cũng lũ lượt bắn ra, ngấm đúng vào xe nổ lao tới.

Tổng Dương vẫn bất động, gơ tay chỉ vào đồng binh khí rơi trên mặt đất, cao giọng đối với đại quân “Khu địch” ở phía trước nói:

- Lễ vật đưa tiền, thích thì cầm lấy. Nhưng hãy nhớ kỹ một điều: trong sa trường, khi trong tay có lưỡi kiếm, chính là chiến sĩ vũ dũng, chính là đại binh hung mãnh!

Một câu nói khó hiểu, Tổng Dương cũng không giải thích, thậm chí cũng chẳng thèm để ý tới “Khu địch” nữa, hắn quay lưng về phía đám nô lệ, đối mặt về phía ba nghìn hiệu binh đang đứng sau lưng mình, giọng điệu vững vàng:

- Da tóc trên cơ thể, cha mẹ trao cho, ai cũng phải biết yêu quý chính mình, quý trọng tính mạng. Nhưng trên tính mạng, còn có một vật đáng quý trọng nữa.

Nói rồi, Tống Dương cúi người, nắm ngón tay bốc lên một nắm bùn đất, giơ tay đưa cho binh sĩ nhìn:

- Trăm năm qua, Nam Lý chịu khổ không ngừng, đao loạn, tráng hoạn, man họa liên tiếp không dứt, nỗi lo bên trong chưa từng ngừng nghỉ, Phiên cầu không ngừng ức hiếp, Yển tắc như hổ rình mồi, mười vạn ác quỷ trong Hồng hoang theo thời, họa ngoại xâm mỗi ngày tập kích... những dù là thế, Nam Lý vẫn ngạo nghễ đứng ở Trung thổ.

- Cùng hoàn cảnh như vậy, đổi thành Thổ Phiên, đổi thành Đại Yển, đổi thành Lang Tử thảo nguyên, thiên hạ này còn có bộ tộc nào có thể dựng nước, có thể kiên trì hơn trăm năm không bị suy vong lụi bại, ngược lại có thể tiếp tục phát triển? Ngày nay Tống Dương cùng chư vị ở đây gặp được dịp may đứng ở nơi sa trường này, may mắn được như tổ tiên của chúng ta, tổ tiên Nam Lý năng nhân sở bất năng, thành nhân sở nan thành.

- Tổ tiên đã qua đời, nhưng vẫn chưa hề đi xa, một đất nước hoang tàn trong mắt đám người ngoài kia, lại là vinh quang được tưới bằng mồ hôi nước mắt mà ông cha ta tranh giành suốt đời, không nỡ rời bỏ.

- Tổ tiên ở nơi nào? Thân hóa đại địa, huyết khái ốc thổ, bùn đất dưới chân con cháu, chính là tấm lưng của tổ tông cha mẹ.

Tống Dương giơ cao bàn tay đang cầm bùn đất, thanh âm run nhè nhẹ:

- Cốt nhục của tổ tiên, giấu... ở... nơi... này!

- Không có những ngôi nhà đất, làm sao có được mùa thu hoạch, không có xương cốt tổ tiên tạo ra đất trời tự do, cho dù chúng ta có sống, cũng chẳng biết sống ở nơi nào... Không có vùng trời vùng đất này, cho dù chúng ta có sống, cũng chẳng biết sống ở nơi nào!

- Chiếc rui phủ Khai Thiên của Thái cổ thần tiên có thể cắt đôi trời đất, cũng không thể chém đứt cội nguồn của tổ tiên và Nam Lý, vì cha chú, tổ tông của ta và các người, cùng quốc gia này hòa chung một chỗ! Dưới hoàng thổ, chôn cất di hài của tổ tiên, mà Nam Lý hai chữ, là vinh quang của tổ tiên!

- Không có Nam Lý, nghĩa là không có tổ tiên, không có tổ tông, còn nói đến tính mạng làm gì? Nếu Phiên cầu đến, ta liền giết. Lúc ta chết, máu vấy cổ thổ, xác chôn gia hương, một trận mưa gió đến hóa thành bùn xuân, hóa thành phúc đức cho con cháu, nhưng Phiên cầu có cái gì? Chỉ có khách chết dị hương, thầy phối hoang dã!

- Binh sĩ hôm nay, cuối cùng cũng sẽ thành “Tổ tiên”, bọn nhỏ không nhớ được tên của ta của người, không nhớ được chúng ta cụ thể đã làm cái gì, đã giết những giặc gì, không quan trọng, bọn chúng biết được bùn đất dưới chân ẩn chứa cốt nhục của tổ tiên, người ta hiện giờ, chính là một giọt máu của “Tổ tiên” tương lai. Đời đời như vậy, con cháu Nam Lý được thừa kế, thiên thu vạn đại, bất bại vu thiên hạ.

- Thân xác có thể mất, hồn phách lại trường tồn, ngày sau ở cõi U Minh gặp lại, hảo huynh đệ phải nhớ dẫn ta tới trước mặt tổ tiên của nhà người, ta sẽ cùng người dập đầu trước tổ tiên, nói cho lão nhân gia: hài nhi đã tận lực rồi. Lại được nghe tổ tiên cười một tiếng “Hảo tiểu tử, đã đủ rồi!”

Thanh âm vang dội giới huấn hiệu binh, truyền khắp tứ phương, chủ trận Thổ Phiên ở chỗ xa nhất cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Tống Dương nói xong, lại quay mặt lại nhìn “Khu dịch”, giờ phút này khoảng cách của song phương đã gần rồi, đám nô lệ chạy ở phía trước có thể thấy rõ mặt Tống Dương.

Bọn họ nhìn đến, Tống Dương bất ngờ đối với bọn họ cười, ngữ khí rất nghiêm túc:

- Thề chém phiên kỳ, xin phiên nhường đường.

Tám chữ nói xong, nụ cười của hắn biến thành dữ tợn, cao giọng kêu to thanh âm như sấm nổ:

- Binh sĩ của Nam Lý ở đâu?

Ba nghìn hiệu binh ở sau lưng cùng rống lên:

- Ổ đây!

Tổng Dương vẫn chưa hài lòng, đề cao thanh âm hỏi lại:

- Binh sĩ của Nam Lý ở đâu?

Hiếu binh hét tới khàn cả giọng:

- Ổ đây!

Không chỉ có hiếu binh, trong thành Thanh Dương cũng vang lên hai chữ “Ổ đây”, ứng theo với quân đội tiên phong.

Khuôn mặt của Tổng Dương bị bóp méo, hai nắm đấm nắm chặt nhảy lên một cái, dậm chân, vẫn điên cuồng mà gào lên câu nói kia:

- Binh sĩ của Nam Lý ở đâu?

Nhưng lần này hỏi xong, hắn không chờ những người khác trả lời, giơ lên thanh Long Tước bảo đao, mũi đao lớn chỉ về hướng là cờ đang phát phới giữa đám quân Phiên tử, từng chữ từng chữ, toàn bộ trở thành bạo phát rống lớn, từng từ vang lên như sét đánh:

- Phiên kỳ không rơi xuống... Ta không phải là... đám con ngoan... theo ta lên!

Tiếng trả lời oanh oanh liệt liệt vang vọng, ba nghìn hiếu binh nâng khiên xông lên, khắp không trung vang lên tiếng bắn tên, đi theo Tổng Dương xung phong phát động, trực tiếp nghe hướng đại quân “Khu dịch” phô thiên cái địa mà đến, Tổng Dương xông tới trước, chỉ đem bảo đao hạ xuống, không hướng mũi đao sắc bén về phía đám nô lệ, vừa chạy vừa la hét như điên lặp lại một câu:

- Tránh đường! Cho qua! Tránh đường!

Toàn thành khoác đay, toàn quân để tang, Thường Xuân Hầu đứng trước thành bái tế những người sắp chết, ba nghìn hiếu binh ném binh khí làm “Quả ly biệt”, cổ vũ hiếu binh trước khi ra trận... Nhưng từ đầu đến cuối, Tổng Dương cũng không hề khuyên đám nô lệ một câu: mọi người chớ công thành.

Đao kiếm vẫn đang nằm trên mặt đất, muốn có thể cầm lên, cầm lên rồi thì muốn làm một con tốt cho Thổ Phiên hay là làm binh sĩ cho Nam Lý, Tổng Dương cũng không hỏi, không khuyên, không quản, hắn chỉ muốn xin đến hai chữ: cho qua.

Nhường một con đường, để hắn đi chặt đứt vương kỳ của Phiên tộc.

Đúng như Tổng Dương muốn, hắn được nhường đường, như Tổng Dương mong muốn, hắn không chỉ mượn được một con đường, còn mượn được vô số mạng người!

Dân chúng bị khu dịch, tấn công thành, thậm chí còn tình nguyện cầm lấy gậy gỗ, thang dài, không khác gì ngoài việc tâm tồn hy vọng, ngóng trông quân coi thành mở lòng từ bị để cho bọn họ vào cửa.

Nhưng trước mắt là một tòa thành để tang, một trời tiền giấy... đã nói rõ ràng cho tất cả bọn nô lệ bốn chữ: người đã chết rồi.

Không còn đường sống, cuối cùng chỉ còn một lựa chọn mà thôi: nên chết như thế nào?

Chính là kêu khóc mà tấn công chính thành trì của mình, để cho nhà đau thù thích, làm cho bọn Phiên tử vỗ tay vui sướng, hay là từ bỏ thân xác này, ngày sau đi đến cõi U Minh, đổi lại một tiếng khen ngợi của tổ tiên.

Lựa chọn quá đơn giản rồi.

Nhưng từ xưa đến nay có rất ít “Khu dịch” xuất hiện chuyện bất ngờ làm phản, tấn công ngược lại, như thế cũng không phải vì đầu của bọn nô lệ cứng nhắc, ngay cả một lựa chọn đơn giản như vậy mà cũng chọn sai, nguyên nhân chân chính là vì: sợ hãi.

Mấu chốt của “Khu dịch” chính là ở chỗ làm cho đám nô lệ sợ hãi, sợ bọn sai lang hổ báo này từ đáy lòng sợ ra, cảm xúc là một thứ rất phức tạp, nếu như thực sự bị đe dọa, làm sợ hãi lan tràn từ trong đám người lan ra, đến thần tiên cũng cứu không được.

Chính trực bị sợ hãi ngăn chặn, trong lại lại vẫn tồn tại một tia hy vọng, nghĩ rằng công thành thì sẽ có thể còn đường sống, làm sao có khả năng bất ngờ làm phản.

Hôm nay mấy vạn dân chúng bị Phiên tử đuổi đi cùng vô số lần “Khu dịch” trong chiến sử của Trung thổ trước kia cũng không có gì khác, hoảng loạn vô thố, cảm xúc kích động... Nhưng bọn họ gặp được một tòa thành khoác dày để tang cho đồng bào, nghe được một đoạn giới huấn đến vinh quang của tổ tiên, gặp được một người Nam Lý dũng mãnh rõ ràng đã là địch thủ nhưng không chịu thương tổn đồng tộc, biết rõ là không có khả năng nhưng vẫn thề sống chết phát động tập kích ngược, thề sống chết chặt đứt vương kỳ của kẻ thù.

Một Tổng Dương đối mặt với Khu dịch còn dám dẫn binh lính ra ngoài thành, phân phát đao kiếm cho đám nô lệ cũng không yêu cầu điều gì, biết rõ sẽ phải chết vẫn xung trận tập kích ngược.

Quý vì vương hầu, còn không tiếc sinh tử, chỉ cầu giết địch đền đáp tổ tiên... Tính mệnh có còn quan trọng đến mức ấy sao?

Ba nghìn hiệu binh bắt đầu tấn công, mấy vạn nô lệ trước mắt lập tức dạt sang hai bên nhường đường, dành một đường rộng cho những chiến sĩ bằng lòng hy sinh, ở phía sau Phiên tử có bắn tên đến mức nào cũng không ngăn cản được, mà chuyện càng đáng sợ hơn nữa cũng tiếp đến: Không chỉ nhường đường, còn có bất ngờ nổi dậy.

Vì tổ tiên mà nổi dậy.

Đối mặt với việc bị làm phản bất ngờ Phiên quân lấy tiền trận trấn áp, tuy nhiên dù cho có hung mãnh tới đâu, cũng không có khả năng trong một thời gian ngắn đem mấy vạn người tựa như vụn cát đều giết sạch, cuối vẫn phải tham gia giao chiến, huyết nhục đầu đổ.

Đây là một trận chiến không có trì hoãn, mỗi ngày lao động, mỗi ngày chỉ có thể ăn một cái bánh bao làm sao những kẻ nô lệ suy yếu có thể cùng đám quân đội Phiên binh đã được huấn luyện, chỉnh tề so sánh được?

Phiên quân nhất định sẽ đánh thắng một trận, nhưng đối tới đại soái của Thổ Phiên mà nói, cho dù là có giết chết số lượng nô lệ gấp đôi như thế này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, chỗ duy nhất đáng xem trong trận chiến này: bắt sống kẻ tự xưng là Thường Xuân Hầu kia.

anh2011

358. Chương 116: Công Thành (1 2)

Hoạt Sắc Sinh Kiêu

Tác giả: Đạm Tử Nhạ Đích Họa

Quyển 4: Trăng Phương Bắc

Chương 116: Công thành (1 2)

Nhóm dịch: Nữ hiệp

Nguồn: Mê truyện

Trong doanh trại của Thổ Phiên tiếng kèn vang lên liên tục, các bộ phận trọng binh theo quân lệnh chỉ huy đem Tổng Dương, hiệu binh và nô lệ làm như thùng sắt bao vây lại... Mặc dù đây là trận chiến nghiêng về một bên, nhưng muốn giết hết mấy vạn kẻ liều mạng thế này cũng không phải dễ dàng, hẳn phải chiến đấu từ sáng sớm đến tận hoàng hôn, cả một ngày đi qua, một trận chiến cuối cùng mới chấm dứt, không có bất ngờ gì xảy đến, tất cả nô lệ đều mất mạng trên chiến trường.

Máu nhuộm cát vàng, ánh vào tàn đỏ phía chân trời, chỉ còn lại sự thê lương vô tận.

Nhưng đại chiến kết thúc gom nhặt thi hài, mặc cho Thổ Phiên binh lính tìm cẩn thận đến mức nào, cũng không tìm thấy thi thể của Tổng Dương cùng thanh đại đao uy phong lẫm lẫm kia, thứ duy nhất cùng hắn

có liên quan đó chính là lá cờ trắng mà hắn mang theo ra khỏi thành. Mà nhìn lại đầu thành Thanh Dương, chẳng biết lúc nào một lá cờ mới tinh của Thường Xuân Hầu đã được cắm lên, đang phấp phới đón gió.

Tổng Dương đã trở về rồi? Trong Thiết Dũng trận hắn có thể sống sót trở về Thanh Dương? Nguyên soái của Thổ Phiên nổi trận lôi đình.

Phải biết rằng, trận này nhìn qua là nghiêng về một phe, nhưng dù sao cũng là bình địa công sát cận thân nhục bác, binh lính Thổ Phiên cũng không phải không có tổn thất, bọn nô lệ dùng năm đánh một, mười đánh một vẫn là có cơ hội, huống chi còn có ba nghìn hiệu binh cùng Tổng Dương lăn lộn trong đó. Làm năm vạn nô lệ thương vong hầu như không còn, Phiên binh cũng đã phải lưu lại hơn vạn thi thể.

Ở trong mắt Phiên tử, tính mạng của nô lệ Nam Lý có là cái gì đâu, ‘Khu dịch’ vốn có là mang rắc rối đến cho bọn người ở Thanh Dương, hoàn toàn không nghĩ tới tự khiêng đá tới đập vào chân mình, tự nhiên lại mất không hơn một vạn tinh binh...

Tổng Dương đúng là đã về tới Thanh Dương, hắn đi ‘địa lộ’. Mấy ngày này, Thổ hầu tử do Thiên Dạ Xoa mang tới cũng không phải làm việc vô ích, thì ngày hôm nay trên chiến trường, ẩn tàng bảy đường địa lộ đi tới Thanh Dương, lồi vào lấy đất che lại, đứng ở bên ngoài không thể phát hiện. Từ trước lúc Phiên tử chủ lực đến Tổng Dương đã biết được vị trí của cửa vào, để phòng ngừa trong chiến loạn có thể không tìm thấy được nơi này, hắn còn cố ý ở phụ cận của từng cái cửa vào chôn dấu một loại thuốc hương kỳ lạ, kéo dài không tiêu tan, chỉ có hắn mới có thể ngửi thấy.

Tuy nhiên Thổ hầu tử chủ yếu đều đang tiến hành một công trình khác, hôm nay mấy cái địa lộ mà Tổng Dương dùng đến đều rất nhỏ hẹp lại gập ghềnh, khó để cho đại quân đồng hành, chỉ có thể cho rất ít người qua lại.

Chờ cho cuộc phản chiến đi được một nửa đường, Tổng Dương liền chỉ dẫn hiệu binh đi tìm địa lộ, lục tục rút về trong thành, nhưng cuối cùng trong ba nghìn hiệu binh, trở về chỉ còn lại năm trăm người ít ỏi, còn lại đều chết trận hết.

Hắn vừa về đến trong thành, lập tức có người chỉ huy dẫn nước sông vào địa lộ, Phiên tử tìm không thấy thi thể của Tổng Dương rất nhanh sẽ điều tra mặt đất, những lối đi bí mật này sẽ từ đường sống trở thành tai họa ngầm, nhất định phải phá hủy đi mới được.

Những địa lộ này vốn không rắn chắc lại bị nước đổ vào, rất nhanh sẽ sụp xuống, mặc dù Phiên tử có thể tìm được cửa vào, cũng không có biện pháp để lợi dụng nó nữa.

Không thể chặt đứt được cờ dịch, không có ‘không chết không về’, những lời thuyết giảng cùng thệ ngôn làm sôi sục huyết mạch ở trước thành, thậm chí cả thành khoác áo tang tựa tuyết bay đầy trời, những thứ này đều tính cả vào, dùng những từ kiếp trước để hình dung cũng chỉ là một cuộc ‘buổi diễn’.

Bị Phiên tử bắt được, xung thành nô lệ là ai? Nông phu, thư sinh, người lao động, tất cả đều là dân chúng bình thường nhất ở Nam Lý, bọn họ không được nhận qua một cuộc huấn luyện nào, trước khi cuộc chiến tranh này bùng nổ cuộc sống của bọn họ vốn an nhàn lại bình thản... Đại nạn đột nhiên giáng xuống, gia viên bị hủy người thân chia lìa, chớp mắt trở thành thịt cá, bị hổ lang xua đuổi nô dịch, tính mệnh chỉ như ngàn cân treo sợi tóc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết.

Lúc ‘khu dịch’ vừa mới bắt đầu, bọn họ nhất định phải chết, bọn họ cảm thấy quá mức oan ức, lại không được giải phóng. Phần oan ức này bất cứ cũng nào cũng có thể biến thành oán độc khắc sâu. Đối với những kẻ trong lòng chỉ toàn sợ hãi, cảm xúc xao động bất an, Tổng Dương không chỉ ngăn cản bọn họ vào thành, còn muốn bọn họ thay đổi một cách chết khác đó là đi đánh lại kẻ thù, không thể ở trên cao mà với xuống hô hào với bọn họ được, như vậy thì hiệu quả chỉ có ngược lại, chỉ có thể làm đến bốn chữ: ám chỉ, dẫn đường.

Giới huấn đối với hiệu binh, tuyên bố chặt đứt Vương Kỳ của kẻ thù không chết không về, dẫn theo chỉ có ba nghìn người để dịch lại kẻ thì gấp trăm lần mình... Tất cả những thứ này đều là ám chỉ cùng dẫn đường, hay là có thể nói là ‘Mê hoặc’.

Ngay từ lúc bắt đầu Tổng Dương đã không hề nghĩ tới trong trận chiến này có thể thắng được cái gì, càng sẽ không nghĩ tới thật sự mất mạng vì cái này, hắn làm hết thấy, chính là để cho dân chúng không công

thành. Tự giết lẫn nhau, sĩ khí nhị tán, thể lực tiêu hao, thương vong khó liệu, có lẽ sẽ có không ít chiến sĩ tinh thần sụp đổ, nhưng kẻ thù lại không tổn thương mấy may, nhưng cuộc chiến này còn phải đánh rất lâu rất lâu.

Tổng Dương thành công, như ý hần muốn, dân chúng bất ngờ làm phản, lực lượng bọn họ bộc phát ra thậm chí so với Tổng Dương dự tính còn cao hơn một chút, đối Phiên tử đã kích cũng rất nặng. Tuy nhiên... Tổng Dương không vui.

Hắn không có cách nào để cho tâm tình vui lên cả.

‘Khu dịch’ khó giải, không thể phá, từ cổ chí kim chuyện làm biết bao nhiêu danh soái thương tướng đều bó tay không biện pháp, Tổng Dương cũng không có cách giải quyết, hắn không phải thần tiên, cứu không được mấy vạn dân này, dùng hết khả năng cũng chỉ là đưa bọn họ từ vật hi sinh của Phiên quan trở thành đội cảm tử của Thanh Dương.

Mặc dù mấy vạn người này chết chắc rồi, mặc dù Tổng Dương chỉ có thể làm cho bọn họ đổi lại một cách chết ít khổ hơn với tổ tiên nhất, nhưng xét cho cùng, hắn đã lừa bọn họ.

Không nói đến tự trách, nhưng buồn bực là khó tránh khỏi...

Đêm đó, trăng sáng treo trên cao ngân hà rực rỡ, bình thường rất ít thấy cảnh đêm sáng rõ, đáng tiếc một cảnh sắc đẹp như vậy, bị không khí đại chiến tiềm ẩn trở nên quỷ dị, mà sau bữa cơm tối, tiếng kèn trận của Thổ Phiên lại vang lên, đầu thành Thanh Dương cũng có thể nghe thấy những tiếng trầm đục của máy móc vang lên từ phía địch, không bao kinh phòng lại gào thét, Phiên tử phát động máy ném đá, ném qua không phải là đá lớn, mà là những sợi dây lưới bọc đầu người.

Đây không phải ngoại lệ, mỗi cái đầu người đều đội giáp Nam Lý, trong đó có không ít đã bắt đầu phân hủy, hẳn là tàn binh Nam Lý trên đường hành quân bị Phiên quân bắt được, tàn sát.

Công tâm trước, công thành sau, lấy máy ném đá bắn thủ cấp của quân nhân Nam Lý, không phải là một cách ‘khu dịch’ khác sao, Tổng Dương được báo lại cười một tiếng ác độc, truyền lệnh:

- Tù binh Phiên tử, mang ra đây!

Không lâu trước vừa mới phá hủy một trăm ngàn tiên phong của Thổ Phiên, Thanh Dương bắt được một ít tù binh, trong đó những quan quân trọng yếu đều được áp giải về kinh sư, hiện tại trong đại lao của Thanh Dương còn giam giữ gần một ngàn Phiên tử.

Thời gian không được một nén nhang, đầu thành Thanh Dương bỗng nhiên buông xuống từng chuỗi từng chuỗi giỏ, mấy chục tên tù binh Thổ Phiên bị thả ra ngoài thành, những tù binh này đều bị giam trong đại lao không được nhìn thấy mặt trời, đối với chuyện bên ngoài hoàn toàn không hay biết gì, được binh lính Thanh Dương áp giải ra còn nói bị xử quyết, toàn bộ đều không nghĩ tới là sẽ được thả ra khỏi thành, lại nường vào ánh trăng sáng nhìn thấy cờ xí của quân mình ở phía xa xa, mừng như điên thoát ra khỏi cái giỏ chạy đi, nhưng đến khi bọn họ vừa mới bơi qua sông họ thành, sau lưng đột nhiên nghe thấy một tiếng hú sắc bén, La Quan mang theo những xạ thủ xuất sắc dùng cung bắt đầu bắn chết.

Tên là do Tổng Dương đặc biệt thêm nguyên liệu, đâm vào thân thể sẽ dẫn phát một loại đau đớn kịch liệt không thể chống cự, làm cho bọn Phiên tử phát ra từng trận kêu thét thảm thiết thê lương, mà từ đầu thành tiếng cười vang lên: người ném đầu của đồng bào ta vào để thị uy, ta sẽ bắn chết chiến hữu của người để làm vui.

Phiên quân thu thập được rất nhiều đầu người, tù binh bị Thanh Dương giam giữ cũng không ít, song phương người tới ta đi, trong bóng đêm rực rỡ, tiếng trầm đục của thủ cấp rơi xuống đất hòa vào với tiếng thét thảm thiết của Phiên binh...

Cứ như vậy một đêm lại qua đi, trong lúc ánh rạng đông ló lên, Phiên quân đình chỉ việc ném đầu người, bên Thanh Dương cũng chỉ còn thừa bốn năm trăm tù binh, tạm thời cũng thu tay, yên lặng chờ sự biến hóa của kẻ thù.

Đến sau giờ ăn sáng, Phiên tử đại quân ra khỏi doanh trại, lại có hành động mới, dòm sát thủ thứ hai để công thành, đối với Thanh Dương mà nói tuyệt không có gì xa lạ ‘Quăng dây’

Thuần binh ở phía trước, cung thủ ở giữa, trường qua bộ binh tùy hậu, ba binh chủng tạo thành một liên quân chấn ở phía trước trận địa Quảng dây, thần quỷ khó động, căn bản không có cách nào đi đếm cũng không đếm hết được số vai dầu binh lính quảng dây mang theo tiến vào trận địa, chuẩn bị hướng thành Thanh Dương ném dầu. So với lần trước Phiên tử đã có kinh nghiệm, bộ binh cảnh vệ trận địa, không thì sẽ chịu liên lụy đến ngựa, cho dù Lưu gia quân lại đến cũng chỉ có thể lâm vào trong một đám binh lính đông như kiến, không tấn công được đến chủ trận, mà đổi lại thành quảng dây phóng hỏa vào ban ngày, mọi cử động từ phía Thanh Dương đều có thể bị nhìn thấy, toàn bộ không có cơ hội lén lút xung trận.

Trong thành Thanh Dương Tống Dương ra lệnh một tiếng, đám tù binh còn dư lại cũng không còn một mống, hết thấy đều bị áp lên đầu thành, lấy dây ngăn cuốn lấy cổ chân treo ngược ở đầu thành.

Chỉ bằng mấy trăm bù binh Phiên tử, cũng không thể ngăn được hỏa công của đại quân Thổ Phiên, bất quá trước khi đại hỏa nẩy sinh thì phải làm chết một đám địch nhân, chuyện này chỉ cần suy nghĩ một chút thôi là có thể khiến cho quân Thanh Dương cảm thấy cao hứng!

Bầu trời trở nên lúc sáng lúc tối, từng vại từng vại dầu theo từ trong tay Phiên tử bay lên, gần như cùng một lúc rơi xuống mặt đất, đợt thứ hai lại bị ném lên cao, mà lần này thể tấn công đến từ những bộ phận Phiên quân đang vây thành, không phân biệt đông tây nam bắc, vại dầu từ bốn phương tám hướng đập vào Thanh Dương.

Cùng lần quảng dây trước tương tự, lúc này kẻ thù vẫn đem vại dầu ném lên đầu thành, Phiên Tử muốn một thành Thanh Dương còn trọn vẹn để lộ rõ đại quân uy đức, chỉ đốt đầu thành mượn cơ hội tấn công cửa thành.

Binh lính phụ trách cảnh vệ Thanh Dương đã sớm nhận được mệnh lệnh của chủ tướng, khi Phiên tử bắt đầu quảng dây lên thì phải kéo xuống, tập kết vào bên trong thành. Hơn hai trăm ngàn người quảng dây, dù cho chiến sĩ Thanh Dương có ba đầu sáu tay cũng không ngăn được, bọn chúng muốn đốt đầu thành thì để cho bọn chúng đốt đi, chỉ cần bảo vệ cho chắc bốn cổng thành, kẻ thù như trước vẫn không vào được.

Giờ phút này đầu thành không có phòng vệ, nhưng cũng không ngờ địch nhân sẽ nhân cơ hội này lấp sông leo thành... Trên đầu thành đã che kín dầu hỏa, Phiên tử nếu thật là muốn leo lên đầu thành, người dân Thanh Dương cũng không ngại đốt giúp một ngọn đuốc để đem trận hỏa hoạn này nổi lên.

Thuật ném của Phiên tử không đồng đều, có không ít vại dầu rơi vào trong thành, đối với việc này dân Thanh Dương đã sớm có chuẩn bị, từng nhóm lớn lao động cùng binh sĩ công bao cát, rắc vào những vại dầu hỏa bị ném vào trong thành, để ngừa trong thành bị bắt lửa.

Đã qua hai canh giờ, tiếng kèn trận của Phiên quân biến hóa, từ các hướng đều lao ra hỏa tiễn xạ thủ, cầm cung phóng ngựa bay tới, sau một lúc từng đạo hỏa tiễn bay lên đầu thành, trong tai chỉ nghe thấy những tiếng ‘thình thịch’, một chùm đại hỏa đột đột xuất hiện giữa trời đất! Lập tức trong đám Phiên binh nổi lên tiếng hoan hô âm ỉ.

Tràng cảnh đồ sộ lại quỷ dị, lửa cháy hừng hực trên bốn bức tường Thanh Dương, từng tầng từng tầng ngọn lửa theo dầu hỏa chạy đi, từ đầu thành rải xuống chân tường, biến thành một thác lửa, nhìn qua thấy ghê người. May mắn chính là, sau khi đã từng chứng kiến tiên phong quảng dây, Hỏa đạo nhân trước tiên liền nghĩ đến sẽ như thế này, những ngày này điều động nhân công dọc theo nội tường, vây thành một tuần lâm thời đào móc một con mương, chặn đường dầu và lửa chạy.

Trong đại hỏa, tường thành Thanh Dương bắt đầu phát ra những tiếng dát dát: tường thành là do đất đá đắp thành, cửa thành do sắt thép đúc thành, chúng nó còn không có sợ hỏa, nhưng lửa cháy đánh và lại làm nhiệt độ tăng lên, tường thành và cửa sắt đều nổ ra, cửa sắt tương đương hung mãnh hơn tường đá, lực lượng đè ép rất lớn, khiến bốn phía cửa thành tường đá nổ bung từng kẻ nứt dữ tợn.

Trong thành tạm thời không thể làm cái gì được, nhưng Phiên tử sẽ không chờ, kèn lại vang lên đại quân bắt đầu khởi động, thể trận quảng dây tản ra, từng xe ngựa chất đầu bao cát cuộn cuộn chạy tới, bị bọn lính kéo tới Thanh Dương, Phiên tử bắt đầu lấp sông.

Nước sông hồ thành đen kịt, hôi thối.

Nước sông hồ thành Thanh Dương là từ một con sông lớn ở phía trước hơn trăm dặm đưa tới, vốn là nước

thông, thể nước cũng không chảy xiết, tốc độ chảy cũng không chậm, nhưng Phiên quân một đường đánh tới, công hãm cửa sông ở phía trước, đóng cửa đập nước, nước chảy thành nước lặng, trước khi mười vạn tiên phong tới đây nước đã bắt đầu biến chất có mùi, mấy ngày liên tiếp dần dần khô cạn, hiện tại trong sông chỉ còn sáu phần, đây là kết quả của việc Nam Lý mưa nhiều, nếu không có mưa thường xuyên, sông hộ thành sớm đã thấy đáy rồi.

Sau khi mười vạn tiên phong của Phiên tử bị đại bại, chủ lực thổ Phiên chậm chạp không động tĩnh, kéo dài cho tới bây giờ mới công thành, chính là để làm những việc trừ bị. Thường Xuân Hầu Tổng Dương hiện tại tại Nam Lý là một chiêu bài vàng, hiện nay chiêu bài vàng này đang treo ở Thanh Dương, Phiên tử cần phải một lần diệt xong, triệt triệt để để phá hủy nó. Đại phá Trấn Tây vương trước, bao vây tiêu trừ Thường Xuân Hầu sau, hai cái đồ đảng bị đánh rơi, đối với chiến sự về sau đều có ích lợi rất lớn.

Trước đó phải chuẩn bị đầy đủ, cùng với việc gia tăng nhân số, tựa như con kiến kiếm ăn. Đại quân Thổ Phiên bận rộn đều có thứ tự, vô số bao cát bị ném vào bên trong sông hộ thành. Dòng nước khó lưu thông nước chết dễ dàng biến thành ruộng, mà bọn Thổ Phiên cũng không cần lấp đầy sông hộ thành, chỉ cần lôi thực, làm thành bốn con đường lớn để cho đại quân đông hành là được, trước sau vẫn chưa tới hai canh giờ đã hoàn công, giờ phút này đầu thành vẫn là đại hỏa, nhưng trên tường lưu hỏa đã hết, chủ soái Phiên quân ra lệnh một tiếng, trống trận cùng kèn vang lên long trời lở đất, Phiên binh cũng hò hét vang dội, lực sĩ kết đội thúc đẩy xe gỗ tới công cửa thành.

Bốn cửa thành đồng thời bị tấn công dữ dội.

Bên ngoài tường lưu hỏa đã tắt, trong tường cũng đã yên ổn, trong thành bận rộn, từng khúc cây tròn được dựng lên, gậy gao chống đỡ cửa chính. Cửa sắt vẫn còn chưa hết nóng, cây gỗ tròn chống vào liên bốc lên một trận khói đen, ngẫu nhiên còn có thể phát sinh vào ánh lửa sáng... Mắt thường có thể thấy được, theo mỗi lần Phiên Tử đập cửa, gạch đá xung quanh cửa thành lại rơi lả tả xuống, mặc cho ai cũng biết tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay, cửa thành sợ là kiến trì không được bao lâu.

Tổng Dương, Kim Mã, A Lý Hán, Lưu Hậu, dẫn từng đội phân chia đi thủ cửa thành, Tổng Dương phụ trách mặt chính, cũng là nơi địch tấn công mãnh liệt nhất của Tây, bảo đao Long Tước đặt ở sau lưng, về mặt của Tổng Dương không có biểu tình gì cả, chỉ yên lặng đứng đó, chờ một hồi chém giết.

La Quan được phái đi theo bảo vệ Kim Mã, bên cạnh Tổng Dương là hai anh em Tề Thượng Bát Hạ, bàn tay của Tề lão nắm chặt một thanh Quỷ đầu đại đao, cho dù lúc này cũng không ngăn được cái miệng của gã, giúp Tổng Dương nghĩ ra chủ ý:

- Hầu gia, ngài nói, hiện tại chúng ta tên thả cầu treo, thì có thể đánh chết được thêm không ít Phiên Tử có phải không?

Tổng Dương sững sốt, sau đó liền cười:

- Đạo lý là như thế.

Phiên binh dùng bao cát đắp sông làm đường tấn công cửa thành, nói về vị trí, quân địch đang đứng dưới cầu phá cửa, nếu để cầu treo hạ xuống có thể đè chết rất nhiều kẻ thù.

Tuy nhiên không đợi Tổng Dương nói thêm, Tề Thượng cũng tự lắc đầu:

- Đáng tiếc, dù cho có thể đè chết chúng cũng không thể hạ cầu.

Hạ cầu xuống, nếu bị kẻ địch cắt đứt xích khóa thì không thể kéo lên lại được, quả thật là có thể đè chết một ít Phiên tử, nhưng lại mở đường cho quân địch vào thành, hại nhiều hơn lợi... Xét đến cùng, thì là trong lòng Tề Thượng có chút khẩn trương, nói nhầm mấy câu để tiêu khiển.

Không biết sắc trời đã chuyển tối từ lúc nào, hoàng hôn đã tới rồi, phía tây thành Thanh Dương kiên trì giữ thêm được hơn một tiếng đồng hồ nữa cũng đã không thể chống hơn được, cùng với bọn Phiên binh đánh thêm một lần nữa, mấy cây cột gỗ chống cửa đã đứt đoạn, những binh lính phụ trách việc giữ chắc gãy chấn đều bị chấn đến mức miệng phun máu tươi, cánh cửa sắt nặng nề phát ra tiếng rên rỉ chói tai, chỗ khe cửa bắt đầu biến hình.

Đường như quá nhanh. Trong thành tín binh qua lại không ngừng, giúp bốn vị Môn chủ tương lai đưa tin, đông, nam, bắc ba cửa thành vẫn rất chắc chắn, có thể giữ được thêm một lúc nữa, chỉ có cửa tây sớm đã gặp nguy hiểm.

Kẻ nứt đã hiện ra, rất nhỏ không đủ cho một người đi qua, nhưng chỉ có những binh lính có chút hiểu biết về chuyện đánh công kiên có thể nghĩ ra, đây là diêm báo cửa thành sắp bị đập vỡ, cũng không còn chống đỡ thêm được bao lâu. Ngoài thành Phiên quân đang hoan hô vang dội, trong thành trưởng quan gào thét rống lớn, lệnh cho binh lính tiếp tục dùng cột gỗ chống cửa.

Thứ dùng để đập cửa là lôi mộc, là dùng xích sắt cố định chắc chắn ở trên xe gỗ, lúc công thành xe được đẩy tới trước cửa thành, đứng cố định, lực sĩ chỉ cần rung giao xích, thì đại mộc có thể đập mạnh vào cửa thành từng nhát một, nhìn quá trình này với việc đánh chuông đồng có nhiều chỗ tương tự, nhưng mà tần suất đập cửa nhanh mạnh hơn tốc độ chống đỡ cửa của quân trông thành rất nhiều.

Không chờ tới khi dân Thanh Dương gia cố xong cửa chính một lần nữa, Phiên tử liền tiếp phát động ba lần công kích mạnh mẽ, khe nứt trên cửa thành càng lúc càng lớn, đã có thể cho người len qua được, sĩ binh song phương cùng nhìn vào, đồng thời phát ra tiếng gào thét giận dữ, dưới thành Thanh Dương tiễn thủ xông lên, xuyên qua kẻ hở bắn chết Phiên tặc, Thổ Phiên một bên che thuẫn, một bên đánh trả, đồng thời điều chỉnh lại góc độ để đập cửa... Lúc này khe hở trên cửa đã mở rộng hơn cả một khúc lôi mộc rồi, Phiên tử không dùng Lôi mộc để đánh cửa nữa, sửa lại oanh kích ván cửa, mong muốn có thể đập sập cửa chính, để đại quân sớm đã tập kết phía sau có thể mau chóng xông vào.

Lúc này trong ngoài cửa đều đang cực loạn, trong mắt Tề Thượng bùng nổ một mảnh huyết quang, trùng trùng điệp điệp đỏ tương, dữ tợn ghê gớm! Dù sao Tề Thượng cũng là võ dĩ nhất phẩm, đột ngột gặp biến mặc dù có kinh hoàng nhưng không loạn, thân thể lập tức phản ứng, tay phải cầm hoành đao bảo vệ trước ngực, tay trái kéo Ba Hạ lui về phía sau, phải bảo vệ bản thân cũng phải bảo vệ cả huynh đệ, trong miệng vẫn không quên hô lên một câu:

- Hầu gia cẩn thận!

Hai huynh đệ quả nhiên võ công không tồi, tùy ý nhảy lui ra cũng có dư hai trượng, đến lúc đứng vững gót chân mới phát hiện không thấy Hầu gia. Chưa kịp cường địch tập kích đột ngột, lúc trước huyết quang trong mắt Tề Thượng chính từ từ thanh Long Tước của Tổng Dương.

Một người một đao, Tổng Dương từ khe hở trên cửa thành xông ra ngoài.

359. Chương 117: Lôi Mộc

Ngay cả mấy người ở đây đều không nghĩ tới hắn sẽ đột ngột làm loạn như vậy, Phiên binh ở bên ngoài càng không ngờ cửa thành vừa có một kẻ hở, còn không chờ bọn chúng xông vào bên trong, người trong đó đã nhảy ra phía trước một Diêm vương sống.

Năm đó đệ nhất dũng sĩ của Thổ Phiên cũng không thể ngăn được một nhát chém của Long tước, huống chi bên ngoài này cũng chỉ có Phiên binh bình thường, huống chi Tổng Dương sau một lần ‘Chết đi sống lại’ tu vi đột nhiên lại tăng mạnh, huống chi Sát nhân vương này xuất hiện đột ngột như thế. Trong lúc hoảng hốt đám Phiên binh đang tập kết trước cổng thành thậm chí còn phân biệt không rõ, người này rốt cuộc là từ trên trời giáng xuống hay là từ bên trong cổng thành lao ra... Bọn họ vốn không có thời gian phân cho rõ, trong nháy mắt kế tiếp Long tước rít một tiếng vui vẻ, máu thịt bay tứ tung.

Tổng Dương ra khỏi thành đánh cho kẻ thù trở tay không kịp, hơn hai mươi người đứng ở phía trước bị Long tước hoặc chém chết hoặc bị lực đẩy mạnh vào nước cống, những Phiên binh còn lại lùi về phía sau theo bản năng, cùng đám đồng đội ở phía sau chen chúc cùng một chỗ, tránh không được hỗn loạn một hồi, mà Tổng Dương lại bỗng nhiên sống sót, dường như nghe được cái gì đó, sắc mặt lộ vẻ vui mừng mở mắt nhìn về phía xa, nhưng trong chiến loạn cũng không cho hắn có cơ hội trì hoãn lâu, ngay người trong khoảng khắc hấn thả người nhảy lên cao, huy động Long tước, dùng hết sức, lấy lực bổ theo thể Hoa Sơn chém xuống, chém mạnh vào khúc Lôi mộc đập cửa của Phiên tử.

Đao gỗ va chạm, lại phát ra một tiếng “Đang” ngoài ý muốn, tựa như hồng thủy tuôn trào, rầm rầm uy minh chấn động khắp bốn phía... Tống Dương chịu lực phản lại, đung mạnh vào cửa thành, may mà hần gân cốt cứng rắn lại có nội kinh hộ thân, nếu là người thường thể nào cũng gãy xương đứt cốt. Nhưng thực sự gây bất ngờ chính là khúc cây kia, trúng một kích của Long Tước vẫn không hề có chút tổn thương.

Cho dù là cây gỗ to gấp đôi như thế, cũng không chịu được một đao của Tống Dương, vậy mà nó ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có.

Tống Dương ngạc nhiên kinh hô:

- Cái gì thế này?

Khúc Lôi mộc này là một vật thần kỳ, hơn hai trăm năm trước trên vùng đất bị đóng băng của cao nguyên phát sinh động đất mạnh, vùng Tuyết sơn cũng bị nứt ra, uy lực và quy mô đều dị thường đến kinh người, sau đó Phiên chủ ở gần đó phái người tiến đến vào điều tra, từ trong tuyết phát hiện cây gỗ này, cũng không biết là nó đến từ dưới huyền băng hay là từ trong tuyết sơn, lúc ấy những người phát hiện ra kỳ mộc, vốn là muốn bổ nó ra làm củi để nhóm lửa sưởi ấm, không nghĩ tới búa rìu bổ không thương nước lửa không xâm, lúc này mới hiểu được chỗ thần kỳ của nó, bèn vận chuyển ra hiến nó cho Phiên chủ.

Chẳng qua đầu khúc gỗ tuy rằng không tầm thường, nhưng cũng chẳng có chút tác dụng thực tế gì, mặc cho rìu chặt hay đao bổ chỉ chém hai ba cái thì lưỡi đã bị hỏng, cưa cũng vậy, kéo ba bốn cái là răng cưa cùn hết, cây gỗ vẫn chẳng bị tổn hại. Cứ như vậy dĩ nhiên là không có biện pháp nào tách ra, càng không thể chạm trổ điêu khắc, một cây gỗ lớn như vậy cũng không biết nên dùng nó vào việc gì.

Sau này được một vị phương sĩ đến từ Trung thổ chỉ điểm: vật này không chỉ có thể chịu được rui rộc, ngược lại còn có thể làm hỏng đao búa, không chừng là có tính khắc kim. Nếu đúng như vậy, biến nó thành Lôi mộc đi tấn công cửa thành sắt của những người vùng khác, có lẽ sẽ có hiệu quả tốt. Phiên chủ nghe theo lời thử làm một lần quả như thế thật, dùng nó đi “gõ cửa” hiệu quả hơn những Lôi mộc khác rất nhiều... Sau đó khúc Lôi mộc này bị tặng lễ của Mật Tông lấy đi, cũng vì Mật Tông thống nhất cao nguyên lập nên không ít công huân.

Lần này Thổ Phiên xâm nhập Nam Lý, vì muốn khiêu chiến có thể thuận lợi tiến hành, khúc Lôi mộc bảo bối này cũng được đưa tới, tuy nhiên trong những lần công thành trước chưa bao giờ dùng đến nó, hôm nay là lần đầu tiên.

Nếu không có vật này đập cửa, cửa tây của thành Thanh Dương cũng không đến mức yếu kém như vậy, mới bị đập hơn một tiếng đã không trụ được rồi.

Những chuyện có liên quan đến lai lịch của khúc cây này Tống Dương không thể biết hết, nhưng một đao chém xuống mà còn có thể không biết đây là một vật thần kỳ sao? Hai cánh tay bị chấn động đến mức run lên, nội tâm tràn đầy kinh ngạc, trên tay cũng không ngừng nghỉ, đao phong nhất chuyển Long tước gào thét quay về phía xe gỗ hạ thủ, Lôi mộc rất cứng rắn, xe thì lại chỉ do gỗ bình thường tạo nên, đâu chịu được mấy nhát chém của Tống Dương, trong nháy mắt xe gỗ đã bị chém vỡ, rầm rầm, Lôi mộc to lớn dĩ nhiên những bao cát rơi xuống rải trên sông...

Từ lúc hần ra khỏi thành đến lúc chém nát xe gỗ, trước sau chỉ được vài lần hô hấp, trong cửa thành Tề Thượng Ba Hạ đã hồi phục lại tinh thần, cũng không thể nói gì được, hai anh em cùng nhau kêu lên rồi hướng khe cửa mà xông ra, tính ra bên ngoài tiếp ứng Tống Dương, tuy nhiên không chờ hai người bọn họ xong ra, chỉ thấy trước cửa xích nhọn chớp động... Long tước đã trở lại, Long tước tự mình trở lại.

Tề Thượng có chút mơ hồ, Tống Dương ném thanh đao bảo bối của hần vào bên trong? Vậy hần đi làm gì?

Long tước rơi xuống đất, phát ra một tiếng ‘đang’ lớn, chợt Tề Thượng nhìn thấy Hầu gia: Tống Dương là rút lui trở về, hai tay mở ra làm kiểu ôm gấu, hay cánh tay cầm chặt một khúc Lôi mộc, từng bước từng bước một lùi vào cửa thành... Hần kéo theo cả khúc Lôi mộc công thành của kẻ thù trở về.

Tề Thượng quả thực tròn mắt, hai nước đánh nhau, tính thể hiểm ác, Thường Xuân hầu mạo hiểm chạy ra để cướp một khúc Lôi mộc của người ta trở về sao? Nó rất thú vị sao? Là trẻ con chơi đồ hàng à?

Tống Dương cũng không có thời gian giải thích, vừa vác khúc lôi mộc trốn tránh kẻ thù, vừa lên tiếng kêu gọi đồng bạn:

- Giúp một tay!

Tề Thượng Ba Hạ cũng không có nhiều thời giờ để hỏi, khẩn trương chạy đến giúp Tống Dương cùng nhau kéo khúc Lô mộc trở lại, chờ cho bọn hãn vừa ra tay mới hiểu được, thiếu tầm mắt không chỉ có một mình Tống Dương, bọn Phiên binh đứng đối diện cũng dần dần hết cả rồi, cố sức đè Lô mộc liều mạng đoạt lại.

Phiên binh ở bên ngoài diên đến nơi rồi, đang đánh nhau mà đột nhiên ở trong thành chạy ra một tên thần kinh định cướp Lô mộc, đã thế khúc Lô mộc này đến từ Sài Thổ Đáp tháp, vừa thần kỳ vừa quý trọng, tuyệt đối không thể để kẻ thù đoạt đi.

Khí lực của Tống Dương hơn hẳn người thường, Tề Thượng Ba Hạ cũng chẳng phải là kẻ yếu, lại còn có Đại Man chạy đến phía trước giúp đỡ, hơn nữa trong thành lại là cuộc đập thực địa, Phiên binh ngoài thành chỉ là đang giẫm lên những bao cát được giải tạm thời dưới chân không có điểm tựa, không giữ được bao lâu khúc Lô mộc kia đã bị Tống Dương “rút” vào bên trong thành.

Kỳ thật Tống Dương cũng không nghĩ nhiều, hãn chỉ cảm thấy khúc Lô mộc này là thứ tốt, liền giơ tay đoạt về...

Tống Dương cười ha ha, biết rõ trong trường hợp này là không thể nhưng hãn vẫn không kìm được, bọn Phiên binh vừa bị mất Lô mộc thì nổi giận thành cuồng, tựa như ong vỡ tổ muốn xông vào thành cướp lại Lô mộc, nhưng hiện tại khe hở trên cửa thành có hạn, nếu vai kẻ vai tới đa chỉ hai người có thể vào, chẳng những vậy người đó nhất định phải gầy, tình hình rõ ràng là “Một kẻ làm quan, cả họ được nhờ”, người ở bên ngoài có nhiều hơn nữa cũng vô dụng, thủ quân đã chiếm được địa lợi, trong một thời gian ngắn vẫn có thể trụ được.

Ba Hạ tính tình vẫn như cũ, hoàn toàn không có hứng thú đi hỏi Tống Dương vì sao hồ đồ như vậy, nhưng vừa rồi phản ứng chậm không thể cùng Tống Dương lao ra giết địch, khiến gã có chút ảo não, lúc này mới hỏi:

- Còn lao ra nữa không? Chúng ta cùng người đi ra.

Tống Dương lắc đầu cương nói:

- Không đi nữa, vừa lúc này ta nghe được động tĩnh, đến rồi.

Ánh mắt Ba Hạ sáng lên:

- Đến rồi?

Tề Thượng dường như không vui chút nào:

- Sao bây giờ mới đến? Còn bảo không đến được đâu.

Kim Hoàn thủ lĩnh của Sơn Khê man cũng đi theo Tống Dương, nàng một mực vung đại phủ giết chết người, những chuyện liên quan đến nghị quyết chiến sự nàng cũng không hỏi đến, lúc này bị lời của mấy người nói làm hồ đồ, không kìm nổi hỏi một câu:

- Cái gì đến rồi?

Trên chiến trường quân tình truyền đi rất nhanh, thời gian không đến nửa nén hương, chủ soái Phiên quân liền được bẩm báo: Lô mộc ở cửa tây thành đã bị Nam man cướp mất rồi.

Chuyện này khiến đại soái tức chết rồi, trước không nói thần mộc quý báu, lại lịch thần bí gì cả, chỉ riêng chuyện này đã làm y không chịu được rồi, quân công thành giờ một khúc cây đập cửa thành, giờ lên giờ xuống thế nào để cho quân thủ thành cướp mất? Quả là trò hề, nếu chuyện này truyền vào trong triều, mặt mũi của đại nguyên soái có thể trực tiếp dán vào để giày được rồi. Nhưng lúc này cũng chẳng có biện pháp gì cả, chỉ có thể truyền lệnh đổi một khúc Lô mộc bình thường mà tiếp tục oanh kích cửa thành.

Truyền lệnh xong vẫn chưa hết giận, Nguyên soái lại nói:

- Nói cho Đồ Ba Tán, trong ba canh giờ phải phá được Tây thành, đoạt lại thần mộc, hai chuyện này mà có một việc không làm xong, ta chém hãn...

Còn chưa nói xong, y bỗng nhiên nhú mào, đồng thời dùng sức vùng tay ra hiệu cho các tướng sĩ bên cạnh chớ có lên tiếng, nghe một lúc, trầm giọng hỏi thủ hạ:

- Là... tiếng nước? Tiếng nước từ đâu đến?

Nước từ con sông lớn cách đây hơn trăm dặm mà tới.

360. Chương 118: Ác Diệm

Khi biết được quân chủ lực của Phiên quân đã xuất động từ Đường lâu, Thiên Dạ Xoa cùng Lưu gia quân liền rời khỏi Thanh Dương, trong đó có một nhánh 1000 quân tinh nhuệ của Thiên Dạ Xoa do Trịnh Kỷ tự suất lĩnh, tiềm hành ẩn tung tiến nhập khu địch chiếm, chạy tới phía sau con sông ở phụ cận cách đó trăm dặm để ẩn nấp.

Trịnh Kỷ và Tống Dương đã có ước định từ trước, khi nào thành Thanh Dương nổi lửa cháy, gã liền phá hủy cửa sông làm vỡ đập nước.

Buổi sáng Phiên tử phát động quy mô công kích rất cao, đầu thành dấy lên đại hỏa khói đặc cuộn cuộn, ngoài trăm dặm đều có thể thấy rõ, Trịnh Kỷ nhìn thấy tín hiệu lập tức động thủ.

Cửa sông cũng không phải là ở vào vị trí trọng yếu, cửa sông này chỉ có duy nhất một cái tác dụng: đưa nước vào con kênh đào bảo vệ thành Thanh Dương. Cho dù không quản lý nó, mặc cho nước trong kênh quanh thành Thanh Dương tràn đầy cũng không ảnh hưởng nhiều tới việc tấn công thành của đại quân Thổ Phiên, cho nên Phiên quân được phái đi canh gác cũng rất ít, Thiên Dạ Xoa chỉ xông lên một lần là giết sạch hết trú quân, tiện thể hủy đi cửa sông.

Chỉ là một con sông bảo vệ thành, trong đại thế không có gì quan trọng, nhưng đặt vào giờ phút này lại biến thành mấu chốt để thủ thành. Khi tiếng nước rít gào truyền đến, mực nước ở con kênh tăng vọt lên, mà khi dòng nước cuộn cuộn từ con sông chỉ còn sáu phần đổ vào dòng sông chết, mực nước dâng lên dữ dội chảy xiết, Phiên quân đứng trên “Con đường bao cát”, có thể dự đoán ứng phó với dòng nước lạng, nhưng chống lại những con sóng mãnh liệt thì hoàn toàn không kịp, chỉ một giây cũng không thể kiên trì cứ thế mà âm ẩm sụp đổ!

Thế tấn công ở trước bốn cửa thành Thanh Dương lập tức bị đánh gãy, xe gỗ cùng Lô mộc bị đảo lộn nhún chìm xuống sông, những Phiên quân công môn chạy chậm cũng bị nhấn chìm hết xuống đáy bùn...

Phiên tử bị tổn thất cũng không quá lớn, túi cát vẫn còn rất nhiều, cũng đủ để đem con sông bảo vệ thành lấp trụ thêm một lần nữa, nhưng tất cả những gì làm lúc trước đều uổng phí rồi, không khỏi khiến người ta nhụt chí.

Chủ soái của Phiên quân truyền lệnh cho đại quân tập hợp bao cát một lần nữa, không phải là để làm đường, mà là để đắp hết sông đào... Quy mô công trình lớn hơn lần trước rất nhiều, nhưng đại quân đã bị chôn ở sông hộ thành căn bản không có biện pháp tiến công, chỉ có thể thành thành thật thật chuyển bao cát.

Công việc này có thể làm cho Phiên tử bận rộn suốt một đêm, đợi cho đến ngày hôm sau, mặt trời lại một lần nữa từ phía đông nhô lên, đáy sông đã hoàn toàn bị lấp rồi, tuy nhiên lại có một chuyện khác làm cho Phiên tử phiền lòng: đại hỏa ở đầu thành đã đốt hết, tắt rồi.

Chất lượng dầu hỏa của Tây Vực không tầm thường, nhưng đốt ở trên đá, không có những thứ bện lửa khác, toàn bộ để cho dầu trơn tự cháy, thời gian chung quy là có hạn, không có khả năng đốt đến vô tận.

Tuy rằng đầu thành còn có khói nhẹ lượn lờ, tuy rằng dẫm lên đá vẫn còn có chút bỏng chân, nhưng đầu thành xác thực là đã có thể bố trí phòng thủ thêm một lần nữa, thủ quân trở lại vị trí cũ, cao hứng dùng độc tiễn nói chuyện với bọn Phiên tử.

Đầu dây phóng hỏa nằm ở đầu thành, làm cho thủ quân không thể tiến hành canh vệ, chỉ có thể mặc cho Phiên tử dùng Lô mộc đập cửa, hiện giờ đầu thành lại trở về tay của Tống Dương, Phiên tử không phải không thể cường công, nhưng tất sẽ phải tử vong thê thảm... Xét đến cùng, vụ cháy hôm qua cuối cùng là vô dụng rồi.

Tổng Dương làm cho sông hộ thành cũng tựa như hấn “Chết đi sống lại” một lần, Thanh Dương lại thắng một lần.

Chủ soái Phiên quân hít sau một hơi, hỏi quan tướng phụ trách quân nhu:

- Dầu hỏa thế nào?

Quan tướng đáp:

- Trong quân vốn mang theo đã hết sạch rồi, nếu muốn điều thêm thì nhanh nhất cùng phải năm ngày sau mới tới.

Dầu hỏa dù sao cũng là thứ nguy hiểm, vì bảo đảm an toàn đại quân chỉ lực chỉ mang theo vừa đủ số lượng để công thành, còn rất nhiều dầu hỏa cất giữ ở sau đại quân, do trọng binh trông coi, dùng để dự bị tiền phiên muốn thuyền chuyển bất cứ lúc nào. Chủ soái Phiên quân gật đầu:

- Điều! Tuy nhiên không cần vội, sáu bảy ngày sau đến cũng không sao, không vội mấy ngày làm gì, phải đảm bảo an toàn dầu hỏa làm trọng, mặt khác về số lượng...

Nguyên soái lược lược trần tư, rất nhanh quyết định:

- Gấp ba.

Quan quân nhu sững sốt, trong lòng đại khái cũng đoán ra ý của nguyên soái: làm một đầu dây nữa, không chỉ là đốt dầu thành Thanh Dương, Nguyên soái tức giận, y muốn đốt hết của thành Thanh Dương!

Quan quân nhu đoán không sai.

Dựa vào ‘hành vi phạm tội’ mà nói, chỉ bằng việc giết đi mười vạn tiên phong của Thổ Phiên, Thanh Dương có thể đạt được trừng phạt ‘Tàn sát hàng loạt dân trong thành’, nhưng loại thủ đoạn cực đoan này là một con dao hai lưỡi: dùng được thì đó là đòn đả kích cực mạnh vào sĩ khí của kẻ thù, khiến dân chúng Nam Lý lâm vào sợ hãi, không dám tiếp tục ngoan cố chống lại nữa; nhưng cũng có khả năng sẽ kích khởi sự phẫn nộ của dân chúng, khiến cho quân Thổ Phiên về sau gặp phải những sự chống cự càng điên cuồng, càng liều mạng.

Nguyên soái Thổ Phiên không dám khẳng định sau khi diệt sạch Thanh Dương, người dân Nam Lý sẽ có phản ứng như thế nào, cho nên trước khi quân chủ lực vào tấn công thành, y vẫn chưa tính đến dùng chiêu này. Tuy nhiên chỉ có hai ngày tiếp xúc... Ngày đầu tiên nô lệ bị mê hoặc, bất ngờ làm phản, quân sĩ thương vong hơn một vạn; ngày hôm sau nước sông hộ thành dâng lên, tuy rằng không bị tổn thất nhiều về người, nhưng gần một triệu bình dầu hỏa đã dùng coi như là lãng phí rồi.

‘Khu dịch’ cùng ‘Quăng dây’ không thể phá, không thể giải, đó là niềm tự hào của những chiến sĩ cao nguyên, là hai loại thủ đoạn lợi hại mà không bao giờ bất lợi. Nhưng lần này lại bị kẻ thù từ đầu tới cuối không cần dùng sức mà vẫn phá giải được rồi.

Cần phải biết rằng bây giờ mới được hai ngày, hai bên thậm chí còn chưa hề trực tiếp đánh trận, đại quân Thổ Phiên vốn chiếm ưu thế mà giờ vừa chết người, vừa phí dầu, lại còn mất một khúc Lôi mộc, trong lúc đó Thanh Dương đã tổn thất cái gì nào? Nhiều nhất cũng chỉ là mất đi một con sông bốc mùi mà thôi.

Nguyên soái Thổ Phiên đại khái cũng hiểu ra một sự kiện: mười vạn quân tiên phong bên mình, chỉ có mấy ngày ngắn ngủn toàn quân đã chết ngay trước thành Thanh Dương, chỉ sợ cũng không phải ngẫu nhiên, không phải là do vận khí làm ra. Cho nên y rất cực hạ quyết tâm: đốt thành, dùng một trận lửa đốt sạch! Không thể cho Thanh Dương có cơ hội xuất chiêu nữa.

Đối với quyết định của Đại soái quan quân nhu quan cũng không dám khuyên giải, chỉ có điều dùng bốn phận của mình mà nhắc nhở:

- Dựa vào số lượng dầu hỏa mà Nguyên soái muốn điều, đại khó sẽ không còn gì nữa, chiến sự về sau cũng không thể dùng tới dầu hỏa nữa...

Nguyên soái quát:

- Những chuyện này không cần người lo, ta sẽ tự truyền lệnh tới hậu phương, điều thêm dầu hỏa bổ sung vào đại khổ.

Sau đó lại truyền quân lệnh xuống, mệnh cho các đại tướng dưới trướng điều khiển trọng binh theo quan quân nhu đi chuyển dầu hỏa, bảo đảm an toàn cả hành trình.

Vài ngày sau đó quân Thổ Phiên án binh bất động, bám trụ vững vàng trận thế, bao vây Thanh Dương chặt như thùng sắt, cũng không hề phát động cuộc tiến công nào... Đối với một tòa thành sắp bị thiêu cháy, Phiên tử đương nhiên sẽ không tiếp tục dùng mạng người đi đo sức. Bởi vậy Thanh Dương cũng được vài ngày thanh tĩnh, nhân mã trong thành ai vội việc người nấy, Sơn Khê Man mỗi ngày chạy đến đầu thành đi dạo, vẫn mong ngóng kẻ địch mau mau tấn công thành để cho bọn họ có cơ hội xuống tay đại sát; Hỏa đạo nhân mỗi ngày mỗi đêm đều vây quanh khúc Lô mộc thần kỳ kia xem xét, trên đời này không có thứ gì là gã không đốt được cả, hiện giờ lại lôi ra một khúc gỗ không sợ lửa, Đạo gia không thể chịu được, không nghĩ ra cách chế nó ra làm củi đốt thì Chu nho lão đạo ngũ không yên được; Cát Tư Mã mỗi ngày đều bấm đốt ngón tay, tính toán xem bao giờ viện binh có thể đến, những đã qua nửa tháng rồi, ông ấy vẫn chưa thu được tin tức từ viện binh, lão nhân chịu không nổi nữa, chạy đi hỏi Thái Thú.

Lưu Hậu giờ tay vỗ cái một cái:

- Thường Xuân Hầu trước khi đánh trận có nói với ta, ta quên mất nói cho người biết... Viện binh không tới, phụng quân lệnh của Hầu gia tạm trú ở Bình quận hầu mệnh.

Bình quận là một tòa thành nhỏ phía sau Thanh Dương, vô hiểm khả thủ quân tư quỹ pháp (không có nói nào hiểm trở có thể thủ được, của cải quân nhu vô cùng thiếu thốn).

Cát Tư Mã vừa nghe liền tức giận:

- Để viện binh ở lại Bình quận làm gì? Nếu Thanh Dương thất thủ rồi còn có khả năng bảo vệ được Bình quận không?

- Thường Xuân Hầu nói thế nào thì là thế ấy, ta cũng không biết lão nhân gia hẳn nghĩ thế nào. Dù sao ta cũng không dám hỏi.

Lưu thái thú thả hai tay, vẻ mặt bất đắc dĩ, tiếp theo lại khuyến khích Tư Mã đại nhân:

- Nếu không... người đi hỏi đi?

Cát Tư Mã than thở một câu:

- Hỏi thì hỏi, người chờ xem, ta đi hỏi cho ra nhẽ!

Nói xong liền đi ra ngoài.

Đừng xem lão nhân tính tình cứng nhắc, nhưng có tâm nhả sống, ông ấy không dám chạy đi chất vấn trực tiếp Tổng Dương, mà là lôi kéo Tề Thượng đi uống rượu... Kết quả là bữa rượu này vừa mới bắt đầu uống, nói còn chưa nói được hai câu, ngoài thành bỗng nhiên truyền tới tiếng kèn trận, đại quân Phiên tử bắt đầu hành động.

Rất nhiều dầu hỏa được vận chuyển tới, đại quân cũng hoàn tất trang bị.

Người dân Thanh Dương đều chán xem mấy cảnh xuất hiện như thế này rồi, những vại dầu cứ phô thiên cái địa mà ném tới, nhưng lần này những bình dầu ấy không chỉ ném vào đầu thành, mà còn không ngừng ném vào bên trong thành, rơi xuống bốn phía! Hỏa đạo nhân cả kinh cũng không thêm cùng khúc Lô mộc liều mạng nữa, vội vàng chạy đến dập tắt ngọn lửa vẫn cháy không ngừng ở trong thành đi.

Không chỉ dừng ở phương hướng khác nhau, số lượng vại dầu được ném cũng hơn lần trước rất nhiều, tất cả dầu trong đại khổ của Phiên quân đều được đổ ra, đại quân tuân mệnh ném đến không còn gì cả, Nguyên soái Thổ Phiên còn có một nghiêm lệnh nữa: trận này không chịu hàng!

Mặc dù nếu thủ quân Thanh Dương giờ tay đầu hàng mở cửa hiến thành, cũng chỉ có một con đường là chết. Có thể đảm nhận chức vị Thống soái đại quân, dĩ nhiên tâm tư phải kiên định, hoặc là không cần dùng thủ đoạn hống hách diệt thành, nếu đã dùng sẽ không dừng giữa đường, từ sau khi mở một trận thế Quảng dầy

mới, cho dù đám Nam Man trong thành Thanh Dương hiểu được sự hung mãnh của đại quân lúc ấy cũng đã muộn rồi.

Cũng bởi vì đã quyết ý đốt thành, không nhận hàng, cho nên trận đại hỏa này không chờ phải ném hết bình rồi mới đốt, sau mấy lần ném, Phiên tử đã dùng hỏa tiễn tập kích thành, tiếp theo những vại dầu cũng không ngừng bị ném vào trong thành... Từ giữa trưa bắt đầu quăng dây, liên tục ném cho đến khuya, cuối cùng mới có thể ném hết đồng vại dầu!

Mắt thấy thể lửa trong Thanh Dương từ yếu đến mạnh, khói cuộn tầng tầng tăng lên càng lúc càng cao, mãi cho đến lúc cả tòa thành hoàn toàn biến thành một chậu than lớn, từ chủ soái Phiên quân cho đến thủ hạ, rất nhiều tướng lĩnh đều cười to không ngừng.

Quả nhiên là cháy quá thống khoái rồi, lúc trước hơn mười vạn quân tiên phong bị giết, năm vạn nô lệ bắt ngờ làm phản, hơn triệu vại dầu hỏa bị tổn thất... Sự nản lòng cùng phần nộ của Phiên tử, cuối cùng cũng theo trận lửa này đốt sạch đi rồi.

Không giống với việc đốt lửa ở đầu thành, đại hỏa thiêu trong thành không phải là đá, mà là phòng ở, kiến trúc, cây cối vân vân, một trận lửa đốt hừng hực không ngừng, thậm chí ngay cả mưa cũng chẳng có cách nào dập được, bảy ngày bảy đêm trôi qua, ngọn lửa vẫn thiêu đốt trong thành Thanh Dương mới dần dần suy yếu, cuối cùng lụi tàn... Trọng trấn cuối cùng của Tây Cương Nam Lý, trận địa cuối cùng của Trấn Tây vương cũng bị lửa cháy hủy diệt.

Trong bảy ngày, Phiên quân cũng không có khả năng chui vào trong đồng lửa, vẫn ở nguyên chỗ đóng quân chờ đợi, đại nguyên soái truyền thư đi bốn phương, từ thành Phượng Hoàng hoàng đô của Nam Lý đến Chiết Kiều biên quan phương bắc, bức thư đóng đại ấn của Nguyên soái đại quân Thổ Phiên truyền đi khắp các thành lớn nhỏ của Nam Lý, Phiên tử dùng từ cũng quy củ lắm, đầu đề cũng không hề quên mấy câu hàn huyên chúc phúc, nhưng hàm ý của quân thư có thể tóm gọn trong một câu: Thanh Dương đã hóa cát bụi, nếu còn ngoan cố chống lại thì số phận các người cũng vậy!

Đại hỏa vừa ngừng, nhưng người vẫn không vào thành được, Nguyên soái truyền lệnh toàn quân không được kiêu ngạo chớ nóng nảy, “Thả” cho nó một hôm rồi hãy phá cửa vào tìm kiếm. Đồng thời các tướng lĩnh cao cấp trong quân tề tụ đến đại tướng.

Thanh Dương khẳng định là xong rồi, không cần nghĩ nhiều làm gì nữa, tranh thủ mấy ngày này, Nguyên soái đã nghĩ ra sách lược cho bước hành động tiếp theo, triệu tập các tướng đến để thảo luận, thảo luận có liên quan đến quân tình, không khí rất thoải mái khoái trá, tâm tình của bọn họ đều rất tốt, thảo luận xong rồi Nguyên soái thậm chí còn giữ bọn họ lại, mở một yến hội nho nhỏ ngay trong quân trường, thậm chí còn mở một vò rượu lâu năm... Những người đang thi hành quân vụ vốn bị nghiêm cấm uống rượu, tuy nhiên một đám tướng quân uống có một vò rượu nhỏ như thế, mỗi người có thể được chia một ly đã là phúc lắm rồi, cũng không có chuyện say rượu làm hỏng việc, phóng túng một chút cũng không sao. Vừa mới đốt một tòa thành, tạo ra một vụ chết chóc lớn như thế, dù có cao hứng như thế nào đi nữa cũng không thể tránh khỏi trong lòng có chút khó chịu, uống ngụm rượu đề xuống thì thoải mái hơn.

Yến hội tán đi, một đêm vô sự, chỉ chờ tới hừng đông phái người vào thành tìm hiểu, tìm được thi thể của Thường Xuân Hưu, Vương hầu lệnh giám cùng đại ấn thành thủ, chiến sự ở Thanh Dương coi như là hoàn toàn chấm dứt, đại quân có thể tiếp tục đi tiếp.

Đêm đó đại soái Phiên quân ngủ một giấc ngon lành, tảng sáng tỉnh dậy, đang rửa mặt thì có thân binh vào trưởng, sắc mặt cổ quái thanh âm dị thường khô khốc:

- Khởi bẩm đại soái, Thanh Dương... Thanh Dương...

Thân binh ‘Thanh Dương’ một lúc lâu sau cũng không nói ra được cái gì nữa, Nguyên soái chờ đến mức không kiên nhẫn được nữa giờ tay đây gãi sang một bên, cất bước đi ra đại tướng nhìn về phía Thanh Dương, chợt Nguyên soái liên kinh hãi!

Một tòa thành cháy đen, trầm trọng đập vào mắt, không khí trầm lắng, rõ ràng là một tòa thành chết, nhưng ở đầu thành.... Dĩ nhiên cấm cờ Liên tinh! Long kỳ Nam Lý, quân kỳ Hồng Ba, cờ của Chinh Tây soái, Thường Xuân đại kỳ, từng cái từng cái đủ mọi màu sắc, đang đón lấy gió thời trong bình minh tung bay mãnh liệt, sức sống nhộn nhạo cùng sĩ khí bừng bừng.

Nguyên soái Phiên quan chỉ cảm thấy một trận choáng váng, chuyện này là chuyện ma quái sao, lửa lớn đốt thành bảy ngày bảy đêm, sao có người có khả năng may mắn sống sót được?

Cùng không chờ đến khi hẳn hiểu rõ được sao lại như thế, trong thành Thanh Dương bỗng nhiên truyền đến một tiếng ‘Thình thịch’, là tiếng trầm đục khi lửa cháy, một lát sau lại thấy một ngọn lửa màu đỏ rực cũng khói đặc bay lên theo gió xuất hiện trong thành, thẳng hướng lên chín tầng mây, trong phạm vi trăm dặm đều có thể thấy rõ ràng.

Ngọn lửa màu đỏ rực dùng đề triệu tập quân lính tản mạn khắp nơi lại dâng lên, bây giờ nó lại có thêm một hàm ý khác, tỏ rõ với bốn phương, Thanh Dương vẫn còn, Thanh Dương của Nam Lý vẫn còn.

Mỗi kẻ trong Phiên quân đều nhìn thấy dị tượng của Thanh Dương, ai nấy đều sợ như còn đang mơ ngủ, thực sự không thể tin được chuyện trước mắt, hơn mười vạn người đều trợn mắt há mồm, một khoảng trời đất to như vậy giống như yên tĩnh, một khoảng lặng... Cho đến khi một người mặc áo trắng nhảy lên đồng tên ở đầu thành, trong tay cầm một thanh đao đỏ như máu, xa xa chỉ về hướng lá cờ Quân soái của Thổ Phiên, đối với đại quân Phiên tử đông đúc cười nói thúc giục:

- Đi ăn điểm tâm nhanh lên, an no rồi lại vào tấn công thành.

Tiếng cười lạnh lạnh, truyền khắp bốn hướng, Tống Dương nói xong câu này, nhảy về đầu thành đi ăn sáng rồi.

Trần Tây vương từng nói với Tống Dương, lúc Thái tổ Nam Lý khai quốc, từng ở trung, tây, bắc ba vùng chọn một chỗ dựng một cái kho lớn để trữ quân nhu phòng khi cần dùng, ba cái kho này đều là địa quật, ẩn sâu dưới mặt đất. Từ ban đầu kho của Tây Cương đã được đặt tại Thanh Dương, nhưng trong lúc kho sắp được hoàn thành, từ khe đất chảy ra một ít ‘Huyết thủy’, kỳ thực cũng chỉ là một dòng tú thủy bình thường, cho thấy rõ rằng thổ nhưỡng phụ cận có chứa lượng sắt cao, tuy là không thường có nhưng cũng chỉ có hiện tượng địa chất bình thường, tuy nhiên ở ‘Cổ đại’ việc này xem ra là điềm xấu xuất hiện, Thái tổ Hoàng đế liền hạ lệnh đóng kín nơi này, đại kho của Tây Cương lấy chỗ khác làm.

Chuyện này cũng không phải là bí mật, lúc trước cha của Trần Tây vương đem nó thành chuyện cổ huyền bí nói cho Vương gia nghe, sau lại Vương gia cũng làm cha, lại đem chuyện này kể cho Tiểu Phát, Sơ Dung nghe... Đến khi Thường Xuân Hầu quyết định xuất binh, tiếp viện Thanh Dương, A Nan Kim Mã dùng thủ đoạn phá Phiên quân, chiến pháp quăng dây đương nhiên là rất nặng nề, Phiên tử có thể đốt được tường thành đương nhiên cũng có thể đốt được trong thành, nếu không nghĩ ra biện pháp chống đỡ thì cũng đường nghĩ đến việc xuất binh rồi, Sơ Dung tự nhiên nhớ đến chuyện ma quỷ trước đây từng được nghe.

Sau khi Tống Dương đến Thanh Dương, nhiệm vụ nặng nhất của Thổ hầu tử chính là khai quật lại lần nữa, tu chỉnh lại đại kho cũ, để cho khi Phiên tử đốt thành đỏ mắt dùng làm nơi cho mọi người tị nạn.

Năm ấy địa kho đã được Hoàng gia khâm điểm, công trình được đốc thúc nghiêm ngặt, dùng nguyên liệu tốt nhất thi công cũng rất nghiêm khắc, bị vứt bỏ hơn trăm năm tuy rằng đã hoang phế kinh khủng, xú uế nước đọng không phải không có, nhưng giá đỡ địa quật vẫn không hề lún, chất lượng công trình hạng nhất. Mà danh thiện đào của Thổ hầu tử cũng không phải là vô duyên vô cớ mà có, đồ nước đọng đi đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện nhỏ, tiện đà mở rộng thêm không gian của địa kho, đồng thời khai thông khí lộ thật dài ra, vẫn kéo ra tới ngoài thành, bảo đảm cho việc dù trong thành có thành một biển lửa thì trong địa kho vẫn hô hấp thoải mái được.

Di chỉ địa kho ẩn còn tốt, Thổ hầu tử dùng toàn lực lao động, các nhóm lao động trong thành cũng không nhàn rỗi, đem rất nhiều vật tư đưa xuống kho.

Khi Phiên tử bắt đầu phóng hỏa binh lính cùng dân chúng trong thành đã theo bố trí trước đó xuống dưới đất tị nạn, mãi cho đến khi đại hỏa tắt dần mọi người mới lại đi ra, đêm khuya hôm qua thừa dịp đêm đen sương mù hắc ám Tống Dương tự mình treo lên thành cấm cờ, thế cho nên mới có rung động ‘Tinh kỳ lan tran đầu thành’ như sáng nay.

Các tướng lĩnh trọng yếu trong quân Thổ Phiên đều nhìn thấy lá cờ trên thành Thanh Dương, nghe được tiếng hô của Tống Dương, không cần chủ soái triệu tập liền tự giác chạy tới đại tướng lĩnh mệnh, tất cả mọi người nhìn Nguyên soái... Khóe mắt của Nguyên soái bắt gặp nhảy lên một cái.

Đại quân Thổ Phiên kế tiếp phải ứng đối thế nào đây?

Vấn cứ vây quanh thành địch? Đó là chuyện dễ làm, qua một trận đại hỏa hoạn, trong thành Thanh Dương quân tư nhất định là có tổn thất, Nguyên soái không tin lương thực của bọn họ còn đủ dư để thủ quân thêm hai tháng nữa. Nhưng chính y cũng không thể kiên trì được thêm hai tháng, trong cuộc chiến với Nam Lý không chỉ muốn thắng, mà còn phải nhanh, cho dù Nguyên soái muốn kéo dài thì Sài Thổ Đáp Thập cũng không đồng ý.

Nguyên soái cũng không có gì để nói cả, cũng có hai chữ: cường công!

Nhưng lúc trước vì sao phải đốt thành?

Chẳng phải là vì Nguyên soái Thổ Phiên không muốn cường công sao. Mà giờ trong thành có cái Thường Xuân Hầu “gặp chiêu phá chiêu” trấn thủ, trong thành lại có nhiều dã nhân cường lực nhập ngũ trợ thủ, dùng thủ đoạn bình thường công thành, thắng thì nhất định là có thể thắng nhưng khó mà khống chế được thương vong, nhưng cho đến lúc này, nô lệ thì chết sạch, dầu hỏa đã dùng hết, thành Thanh Dương rõ ràng là đã bị đốt thành một khối than lớn, không ngờ thủ quân còn bắt đầu ăn sáng rồi.

Việc cho đến giờ, thủ đoạn đã dùng hết, cũng chẳng còn biện pháp nào khác, chỉ có thể lấy cứng đối cứng, nhìn thẳng thực tế mà tung hoành thôi.

361. Chương 119: Gian Khổ

Thủ quân có cửa cứng tường cao yểm hộ, khi tác chiến từ trên cao xuống chiếm địa lợi; Phiên quân thì có nhân cường mã tráng, số lượng cũng hơn hẳn binh lính Thanh Dương, song phương đều có ưu thế, tham gia vào trận công sát này, cũng chẳng có chiêu số gì khác nữa, trong trận này chỉ có thể lợi dụng đao kiếm, dùng nhân mệnh mà nói chuyện đi.

Đến đây, Tống Dương cũng đã kéo kẻ thù vào làm điều chúng không hy vọng nhất, dùng ý nghĩa chân chính của hai chữ công thành. Tuy nhiên đối với chuyện đánh đấm này, người Thổ Phiên cũng chỉ là không nghĩ mà thôi, bọn họ không sợ.

Tiếng kèn chói tai vang lên không ngớt, máy ném đá, xe bắn nỏ cỡ lớn trong doanh trại của Thổ Phiên đều được phát động, những binh thấp lớn chuyên được dùng vào việc công thành cũng được Phiên binh kéo tới, ngoài ra có trọng binh công chiến đao, thuẫn dài, thang, theo hiệu lệnh của quan trưởng, chậm rãi đi về phía Thanh Dương.

Thế công đến từ bốn phương tám hướng, đại quân Thổ Phiên chen chúc mà tới!

Tề Thượng tay trái cầm bánh mì tay phải cầm dưa muối, nhíu mày nhìn kẻ thù vọt đến như thủy triều, vẻ mặt không hài lòng:

- Đã nói là ăn xong bữa sáng rồi hãy hay cơ mà?

Ba Hạ dường như cảm thấy huynh đệ nhà mình khá vui tính, cười ha hả, không thể không nói, một hán tử trầm lặng đến từ vùng núi, lại có một hàm răng vừa trắng vừa chỉnh tề.

Chủ soái Thổ Phiên chia binh lính dưới trướng thành bốn đội, thay phiên nhau, ngày đêm không ngừng công kích Thanh Dương, đám Phiên tử mỗi thời mỗi khắc đều dùng sức mà tấn công thành phải bảo đảm có hơn 8 vạn người một lần... Phiên tử có lợi thế hẳn về mặt này, ưu thế lớn nhất của chúng chính là người đông, sắp xếp xong thứ tự mọi người cứ thế mà thay phiên nhau, chiến sự một ngày đã bắt đầu thì không thể ngừng lại nữa, cho dù không đánh chết hết được cũng có thể làm dân Thanh Dương mệt mà chết.

Bên trong thành Thanh Dương tất cả binh lính gộp vào cũng không được hai vạn người, phải chia ra bảo vệ bốn phía tường thành cùng bốn cửa thành, áp lực rất lớn? Nhiều nhất cũng chỉ có thể chia làm hai ca, thay phiên nhau ra trận giữ trận địa. May mà thủ quân có ưu thế rõ ràng về địa lợi, bên trong thành cung tên cũng chuẩn bị khá nhiều, từ trên cao bắn xuống chiếm được ưu thế lớn. Đến lúc này, loại độc dược mà Tống Dương đã vì thủ tốt của Thanh Dương luyện chế, lau ở đầu tên cũng phát ra uy lực thực sự, cho dù mỗi mũi tên chỉ có thể làm xước chút da thịt, Phiên tử đều đã đau nhức không chịu nổi, chỉ có thể lăn lộn

trên đất mà gào khóc, không đợi đau nhức thối lui lại không biết làm sao tìm đập nhanh đến mức không thở được, trên người cũng chẳng còn chút khí lực nào cả...

Bị bắn trúng vào chỗ hiểm cũng không có mấy tên, tuy nhiên mạo hiểm xung phong trong mưa tên, chịu chút thương về da thịt lại không thể tránh được, những thứ này lại rõ ràng không nguy hiểm đến tính mạng, thậm chí những thương thế này cũng không ảnh hưởng tới việc tác chiến, nhưng lại thật sự làm giảm đi quân số, độc được hung mãnh, điên cuồng làm xói mòn sức chiến đấu của Phiên binh.

Biện pháp thủ thành của Thanh Dương, đâu chỉ dừng ở việc dùng tên độc? Sơn Khê Man tóc tai bù xù một tay giơ khiên, vừa ngăn cản Phiên tử vừa vui mừng, thò đầu ra nhìn khắp quanh thành, một cánh tay khác của bọn họ vẫn còn giấu ở sau lưng, không biết là cầm cái gì, đợi đến khi bọn họ tìm được chỗ Phiên binh tụ tập khá đông, liền phát ra một trận cười thầm quái dị, sau đó cánh tay vẫn giấu sau lưng vung lên, lấy ra một thứ giống như vò rượu lớn, không biết là bọc bùn hay là mụn đất ném về hướng kẻ thù.

Mụn đất cỡ lớn rơi xuống đất, đầu tiên là phát ra tiếng ‘thình thịch’, sau đó chia năm xẻ bảy nứt ra; tiện đà là một chuỗi những tiếng ‘vù vù’, vô số những con ong độc dài nửa tấc màu hồng này ầm ầm bay tản ra... Đó chẳng phải là mụn đất, bị Man Tử ném xuống chính là đám tổ ong rừng.

Ở địa bàn của Sơn Khê Man có một rừng hoa dùng để chăn nuôi loài ong rừng này, chúng nó tính tình ôn hòa, cũng không mấy khi làm thương người, sản xuất ra một loại mật ong có vị hoa rất ngọt, sản lượng cũng lớn. Tuy nhiên mặc cho loài ong này có hiền lành thế nào, tổ ong bị đập nát chúng cũng sẽ nổi điên đánh người, nọc độc của ong rừng khá cổ quái, sau khi bị cắn miệng vết thương sẽ rất ngứa, người bình thường nếu bị chúng đốt mười nhát, nhẹ thì hôn mê mà nặng thì bỏ mình.

Lúc bình thường thì chúng làm mật, khi có chiến tranh thì ngăn địch, loài ong này là bảo bối của Sơn Khê Man, năm đó khi quan quân Nam Lý đánh nhau với Man nhân, cũng đã ăn đủ đau khổ bởi loài ong rừng này. Hơn nữa kì diệu ở chỗ là cánh của loài ong này ngắn nhỏ, chúng nó cũng không bay cao được, nhiều nhất chỉ bay được trong khoảng hai trượng, vả lại Thanh Dương vừa mới bị đại hỏa đốt cho nên trên thành tường còn có mùi cháy gay mũi, mùi vị bọn ong tựa hồ không thích, đến lúc này đúng là thành một lợi thế phòng ngự cho Thanh Dương.

Lần này những binh lính theo Tống Dương đến Thanh Dương, Sơn Khê Man cố ý đem theo rất nhiều tổ ong “ngắt” ra từ rừng hoa, vẫn có chuyên gia chăm sóc chúng, thẳng đến lúc này mới có cơ hội phát huy công dụng.

Tên độc tuy là đáng sợ nhưng ít nhất còn có thể ngăn cản, còn đám ong thì ngăn cản thế nào?

Cho dù là mạo hiểm xông vào mưa tên, tránh thoát được ong độc, trăm cay nghìn đắng đi đến đầu thành, Phiên tử lại phát hiện dường như đầu thành dường như có sương mù lan tỏa, cách mỗi đồng tên, trên mặt đất lại để một cái bồn, bên trong đốt là một loại cỏ không biết tên, khói nhẹ bay khắp nơi. Phiên tử chỉ muốn giết người đoạt thành, làm sao để ý đến điều cổ quái nho nhỏ này, nhưng chờ bọn chúng nháy mắt mấy cái rồi, đen... Trước mắt chỉ có một khoảng trống tối đen, hoàn toàn mất đi thị giác, triệt để biến thành một tên mù.

Đây vẫn là chiêu của Sơn Khê Man, là thủ đoạn năm đó mười hai tôn thi lưu lại cho tộc nhân. Hun khói xông vào mắt sẽ bị mù một lúc, chỉ cần khoảng thời gian một chén trà là có thể khôi phục thị lực, cũng không có hại gì, còn có thể giúp cho mắt sáng hơn nữa, là một cách trị liệu có hiệu quả đối với chứng quáng gà, vốn là một vật tốt hạng nhất, nhưng đặt ở chiến trường thì lại có hiệu quả khác, ai sẽ cho Phiên tử thời gian một chén trà để khôi phục?

Ban ngày chính là lúc cuộc ác chiến đang đến giai đoạn gay cấn, A Y Quả giơ khiên, co vai, chạy đến phía tây đầu thành, tìm được Tống Dương đang đốc chiến. Hắc Khẩu Dao cũng theo hắn tới Thanh Dương, tuy nhiên mấy ngày này trên cơ bản vẫn chưa lộ diện, nàng tìm Man nhân lấy một ít mật ong lại tới một chỗ thanh tĩnh, không biết làm làm cái gì.

Phía sau Hắc Khẩu Dao có khoảng mười mấy vị Thạch Đầu Lão, mỗi người đều đang cẩn thận cầm một cái tổ ong của Man nhân, ngoại hình cũng không có chỗ nào kỳ lạ, chỉ có điều bên ngoài tổ ong có thêm vài cái hoa văn màu vàng kim và đỏ đan nhau, hơi có chút tà khí.

Sắc mặt A Y Quả đặc ý, cười nói với Tống Dương:

- Là đồ tốt, người ném đi, nhưng đừng để va vào sát chân thành, phải ném xa một chút. Còn phải dùng tiết kiệm chút, tổng cộng chỉ có chừng này, lão tử chỉ có chừng ấy nguyên liệu đều dùng hết rồi.

Tổng Dương nhìn thấy Sơn Khê Man ném mìn đất vào Phiên tử đã thêm nửa ngày rồi, muốn tìm Kim Hoàn lấy một cái ném xuống cho đã nghiền, không nghĩ tới Kim Hoàn lắc đầu hù dọa hắn

- Ông này hận người Hán nhất, người cầm vào tổ ông nó sẽ đốt người ngay.

Làm cho Tổng Dương giận chết rồi, mấy câu nói dối này nghĩ ra chính là để đem Thường Xuân hầu làm thăng giấc.

Hiện tại được rồi, A Y Quả đem tổ ông được nạp nguyên liệu đặc biệt vào tay hắn, Tổng Dương tạm thời cũng không hỏi nhiều, chọn cái lớn nhất, dùng toàn lực ném đi.

Khí lực của Tổng Dương khá lớn, tổ ông bị ném ra xa, đập vào đám Phiên quân đang chen chúc hướng vào thành Thanh Dương, đầu tiên là tổ ông vỡ toác, liền đó đám ông rùng bay ra, gặp kẻ thù chỉ rối loạn một chút, sau đó lập tức có người bị nọc ông cắn ngã xuống đất, mất thần trí, hôn mê bất tỉnh.

Mắt Tổng Dương trông ngóng nhìn nửa ngày, cũng không cảm thấy ‘Sản phẩm bí chế’ của A Y Quả có gì đặc biệt cả, ánh mắt nghi hoặc quay đầu nhìn về phía nàng:

- Thế là xong rồi?

- Sao có thể xong được? Nhưng mà người lại không nhìn ra được, chỗ lợi hại của nó, phải hai ngày nữa mới thấy được.

Miệng A Y Quả bĩu ra đến mức sắp rơi từ trên mặt xuống đất, nhưng ngực lại ưỡn ra sắp đụng vào cằm, hình dạng dường như Tổng Dương không biết xem hàng, chính nàng tự thưởng thức bộ dạng của nàng:

- Trùng cô tiên thuật, trẻ con như người xem mà hiểu mới đáng ngạc nhiên!

Nói xong nàng lại nghĩ tới chuyện gì đó, vội vã thúc giục Tổng Dương:

- Sao tiết kiệm thế, ném hết một phát luôn đi! Nếu không sau đó Phiên tử sẽ có đề phòng.

Cổ gia tiên tử nói thế nào là thế ấy, Tổng Dương ném luôn mười mấy cái tổ ông đã được bí chế vào chiến trường, sau đó lại hỏi:

- Hai ngày sau sẽ thế nào?

Hai ngày sau... đám Phiên binh bị ‘ong của A Y Quả’ đốt đến hôn mê cũng không đến hai trăm người, lại phải nói tiếp, mười mấy cái tổ ông mới đốt được có hơn trăm người, hiệu suất thật là thấp, do nguyên nhân này, chúng đều là do Tổng Dương dùng mười thành tu vi ném ra chiến trường phía xa xa, không giống Man tử chỉ chuyên môn ném vào chỗ đám Phiên binh đang đứng dày đặc ở dưới thành. Tổng Dương ném tổ ông rơi vào những chỗ có địa thế trống trải, và lại ở ngoài tầm bắn của thủ quân đầu thành, cho nên khi ông rùng bay ra thì Phiên binh cũng chạy tứ tán bốn phía để tránh, cho nên hiệu quả lúc ‘vỡ tổ’ kém đi nhiều.

Đạo lý cũng không khác là mấy, cũng bởi vì rời xa đầu thành không bị thủ quân quấy nhiễu, những Phiên binh bị ông đốt, gần như cũng chiếm được sự giúp đỡ từ đồng bọn, được đưa tới doanh trại của thương binh ở phía sau đúng lúc, lại có thầy thuốc tùy quân chuyên môn chăm sóc.

Từ lúc bắt đầu tấn công thành tới giờ, số lượng Phiên binh bị ông đốt là vô số kể, số người trọng thương cũng là hơn ngàn, nhưng chỉ cần còn sống, nói như vậy ngủ một giấc mười mấy canh giờ rồi thì cũng tỉnh, cho nên đối với hơn trăm Phiên tử này thầy thuốc cũng không quá để ý, bởi một ít thảo dược cho bọn họ rồi cũng không để ý nữa.

Nhưng thời gian những người này ngủ cũng vượt quá những người khác, mê man tới hai ngày sau mới ‘thức tỉnh’: trên thân thể cũng dần dần có động tác, nâng một chút cánh tay, động động cổ, thân thể cũng vận vận vài cái, nhưng ánh mắt hoàn toàn không mở ra, trên mặt dần hiện ra một nụ cười cổ quái, ngẫu nhiên từ yết hầu còn phát ra vài tiếng cười trầm thấp...

Tiền phương đang đánh nhau kịch liệt, trong hai ngày này thương binh từ tiền tuyến được đưa vào doanh trại không ngừng, mấy người quân y vội vàng muốn chết, gần như không được nghỉ ngơi, giờ phút này tất

cả đều trở nên rất nóng tính tàn bạo, lúc tuần phòng thấy đám binh lính này rõ ràng đã tỉnh, cử động rồi, còn cười mà không thèm mở mắt ngồi dậy, đại phu của Phiên tử cũng không nghĩ kỹ, chỉ nói bọn hắn đang dùng mảnh lời để lừa dối, giả bệnh để không phải trở lại chiến trường, trong miệng mắng nhiếc, nhấc tay đánh một quyền vào người một tên thương binh.

Nhưng đại phu của Phiên tử nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính là một quyền của mình đánh ‘đồng’ một tiếng, trực tiếp đánh xuyên qua ngực của thương binh.

Cũng không phải là do sức mạnh của nắm đấm quá kinh người, mà là do thân thể của thương binh quá yếu ớt, da thịt gân cốt đều biến thành một tầng sáp mỏng manh, nhìn qua thì không nhận ra là có gì không ổn, nhưng lại không thể gánh vác được một chút lực. Đại phu vội vàng rút nắm tay về, trong lúc nhất thời không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, lảng lảng nhìn tên thương binh trước mặt, không thấy máu, không nghe thấy tiếng kêu, chỉ thấy một vết thương tối om.

Chợt, một con bọ đen cánh cứng cỡ đầu ngón tay chầm chậm chạy ra từ miệng vết thương, đứng trên thi thể, bắt đầu dùng chân trước di chuyển mấy cái xúc tu thật dài, diều diều hoảng hốt mà bận không ngừng. Tiếp theo là một trận quai thanh tất tất tác tác vang lên không ngừng, từng con từng con bọ cánh cứng theo miệng vết thương đi ra, nhìn nhìn chung quanh, chuyển động lảo đảo... Rốt cục, có một con không kiên nhẫn, phía trên lưng bật ra một đôi cánh đen thui, bay lên kêu ong ong, diều diều hoảng hốt bay về phía tên đại phu Phiên tử đứng ở gần nhất.

Một con động tất cả đều động, một con bọ bay lên, đám bọ từ thi thể đi ra cũng tựa như nghe được tiếng kèn xung phong, đều mở cánh bay lên; mặt khác hơn một trăm tên ‘thương binh’ cũng gần như vậy, mỗi người đều bị loài ong rừng đã được A Y Quả luyện hóa đặc biệt thành một loại trùng cổ, tương tự như quái ngư ở Hoa hải liệt cốc mượn xác người để trứng, bọn họ sớm đã chết rồi, biến thành cái giường cho trùng cổ. Chẳng qua trên người bọn họ không có miệng vết thương, cái lỗ để bọn họ cánh cứng lao ra khỏi thân thể là hốc mắt, lỗ tai, lỗ mũi miệng của bọn họ! Cùng lúc đám bọ cánh cứng bay lên, bằng mắt thường cũng nhìn ra được là đám thi thể kia đang khô quắt lại.

Nếu không có chút tà ác, thủ đoạn đáng sợ, ác danh Tây Nam vu cổ làm sao có thể kế thừa ngàn năm.

Hàng ngàn hàng vạn bọ cánh cứng chen chúc bay lên, giống như một đám sương mù màu đen nhanh chóng khếch tán ra, chúng nó gặp người là cắn, hề người nào bị chúng nó tập kích, đầu tiên là kêu thét thảm thiết, sau đó thần trí hỗn loạn, đảo mắt liền biến thành một tên điên cuồng, chạy loạn xạ, dùng móng tay, răng nanh thậm chí là đầu, điên cuồng mà công kích tất cả những gì bọn họ có thể nhìn thấy.

Cổ trùng của A Y Quả cũng giống ong mật, chỉ có thể cắn người một lần, xúc tu của chúng sẽ bị tách ra, ở lại trong da thịt của người bị thương, sau đó cũng sẽ chết, không bao lâu, xác mấy ngàn vạn con bọ rơi xuống, đổi lại mấy ngàn thương binh lại ‘đứng lên’, cho dù là đứt tay thiếu chân, không sợ tròng xuyên mục nát... Doanh trại thương binh doanh trại lại biến thành doanh trại điên loạn, những kẻ điên cuồng không sợ đau đớn, không biết sợ hãi, gặp người là giết.

Nhưng thương binh phát điên không cứu được nữa rồi, mặt khác lại có rất nhiều binh sĩ cường tráng bị bọn điên này tàn sát... Chỉ một lần loạn lạc này, Phiên binh đã tổn thất hơn vạn người.

Sau khi bình loạn, nguyên nhân được truy cứu, Nguyên soái Thổ Phiên liền truyền mật lệnh: nếu có thương binh bị trúng nọc ong đưa đến cứu thì cách ly, giết bằng thuốc độc, trong hai ngày phải phóng hỏa đốt xác, để phòng ngừa xảy ra đại loạn như vậy một lần nữa.

Bỏ qua những thủ đoạn dùng độc thuật, Man thuật, Cổ thuật, chỉ lấy chiến lược mà nói, trong thành Thanh Dương Đại Man cũng tấn hiển uy phong. Man nhân đánh giặc không cần đến lý luận cùng chiến pháp có hệ thống, nếu đánh trên bình địa thì bọn họ không được, nhưng nếu bọn họ đứng ở đầu thành gặp Phiên tử trèo lên là giết, chỉ lấy lực lượng cùng tấn công để quyết đấu, Phiên tử làm sao có thể chống đỡ được Sơn Khê Man, Thạch Đầu Lão.

Suốt năm ngày, mãnh công vẫn chưa từng gián đoạn, Nguyên soái Thổ Phiên ngồi ở trong quân trướng, nhìn chiến báo vừa mới được đưa lên, khóe mắt không nhịn được lại nhảy lên, con số thương vong cộng lại, cả thấy là năm vạn năm nghìn người.

Chỉ có điều từ lúc bắt đầu tấn công đến bây giờ, chỗ ‘năm vạn năm nghìn’ này cũng chưa bao gồm mười vạn tiên phong cùng đám nô lệ làm phản, đám nhân mã bị tổn thất do nước sông hồ thành dâng.

Coi như trừ đi cả đám ‘Thương binh trúng tà nổi điên’ ba ngày trước làm tổn thương hơn vạn người, năm ngày tấn công thành, tổn thất bốn vạn người, mỗi ngày bình quân có đến tám nghìn binh sĩ bị chết!

Đây là khái niệm gì? Lúc trước Nguyên soái đề suất trọng binh công phá bảo lũy Khổ Thủy quan kiên cố nhất Nam Lý, trận ấy đánh từ đầu đến cuối, thương vong chỉ hơn sáu vạn, nhưng Thanh Dương bây giờ còn trong tay địch, đến lúc nào mới có thể đánh hạ được, số người còn phải chết cũng là chưa biết bao nhiêu mới đủ.

Một tòa thành Thanh Dương nhỏ nhỏ, không ngờ còn khó đánh hơn Khổ Thủy quan?

Chủ soái Thổ Phiên đại khái hiểu được, chính mình đã làm sai một chuyện... Không nên đánh Thanh Dương.

Từ lúc phái ra mười vạn quân tiên phong đã bắt đầu sai rồi.

Thanh Dương không giống như Khổ Thủy, Hồng Khẩu, chỗ này tuy cũng là trọng trấn, nhưng nó không phải là cửa ải, cũng không nhất định cứ phải đánh hạ được nó đại quân mới có thể đi tiếp. Phiên quân có thể tránh thành mà đi, hoặc còn lo lắng thì có thể lưu lại mấy vạn binh mã, làm thành thế cường chế, buộc người trong thành không dám hành động thiếu suy nghĩ là được rồi.

Nhưng hiện tại, cho dù nguyên soái có muốn tránh cũng không tránh được nữa rồi, y đã tổn binh hao tướng ở Thanh Dương, nếu bây giờ thu binh tránh thành mà đi thì sĩ khí còn đâu nữa?

Y đã truyền thư đến tiền phương bao gồm cả các thành trì trong thành Phượng Hoàng của Nam Lý ‘Nếu chống cự sẽ có kết cục như Thanh Dương’, kết quả hiện tại Thanh Dương bình an vô sự, nếu để cho thành này còn tồn tại, thể diện của Thương bang Thổ Phiên để vào đâu, nhân dân Nam Lý sẽ vui mừng ra cái bộ dạng gì nữa?

Sự đã đến thế này, y nhất định phải hạ được thành, không sợ tổn thất càng lớn hơn nữa, không sợ cứ liều mạng như vậy là không đáng giá, cũng phải kiên trì mà đánh, Thanh Dương làm cho Thổ Phiên ăn đau khổ quá lớn, nếu thành này mà không phá, chức Nguyên soái này y cũng không làm cho rồi.

Nguyên soái Thổ Phiên buông quân báo xuống, truyền lệnh:

- Chia ca lại một lần nữa, bốn ca thành ba ca thay phiên nhau, lại truyền, trong năm ngày không phá được Thanh Dương, các quan tướng từ Bách phu trưởng trở lên sẽ bị trị tội. Các người không làm nổi chức tướng quân này, thì thay người đi.

Thanh âm của Nguyên soái bình tĩnh, nghe không ra một tia khúc chiết. Nói xong dừng lại một chút, bỗng nhiên y phát tay, đánh đổ chén trà trên bàn, trong miệng dùng thổ ngữ của Thổ Phiên mắng mấy câu thô tục độc ác.

362. Chương 120: Phá Vây

Trong thời gian năm ngày, Phiên quân thương vong thê thảm và nghiêm trọng, nhưng Thanh Dương thì lại chẳng tổn đến một sợi tóc, tổn thất của hai quân quá đối lập, quy mô nhân số hai quân càng cách xa... Số quân thương vong và suy giảm trong thành Thanh Dương giảm mỗi ngày có thể tính đến số ngàn, nhưng chiến binh trước lúc khai chiến là hai vạn, hiện giờ còn khoảng một vạn ba, nhân sự cũng đã không đủ để chia thành hai ca luân phiên, mà thể công của Phiên tử cũng không yếu bớt, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Nhân số sai biệt là không thể bổ sung, cho dù hai mươi mạng Phiên tử đổi lại một mạng trong thành Thanh Dương, nhưng đến cuối cùng địch nhân vẫn là kẻ thắng.

Đối với chuyện này ‘nguyên phối’ của thành Thanh Dương – Tư Mã đại nhân cũng thúc thủ vô sách. Đương nhiên mọi việc cũng không đến lượt ông ấy lo lắng cái gì, trong thành có Trung Tây đại nguyên soái trấn thủ, mọi người đều vô lo, gối cao đầu mà ngủ... Sự thật cũng là thế, từ lúc Tống Dương dẫn binh tiến vào Thanh Dương, mỗi lần hành động, mỗi trảng chiến sự đều tiến hành rất vững vàng, từng bước một đi đến

bay giờ, người khác cũng không cần phải lo lắng, chỉ cần nghe hần chỉ dẫn, chấp hành mệnh lệnh của hần là được, kết quả hơn mười vạn mãnh binh của Thổ Phiên ngã dưới thành Thanh Dương không thể dậy nổi nữa, kết quả cuộc chiến huy hoàng như vậy, nhưng trước đó ai cũng không dám nghĩ đến.

Một tòa thành Thanh Dương nho nhỏ, bị liệt hỏa thiêu đốt vẫn đứng sừng sững, gập tập kích hung mãnh mà vẫn chống trả quyết liệt. Tổng Dương vươn một bàn tay ra khỏi thành, đề lên đầu ngựa của Phiên binh, đánh khắp Nam Lý không đâu không thắng, mười vạn đại quân của Thổ Phiên mà ngay cả Trấn Tây vương cũng không ngăn cản được lại phải dừng bước thế. Chuyện này thần kỳ đến mức nào.

Vị Hầu gia thần kỳ nhất Nam Lý, lại làm một chuyện thần kỳ khiến cho trên dưới toàn Nam Lý đều vui mừng ủng hộ.

Đối với trận chiến này, Cát Tư Mã xem như hiểu được hoàn toàn, trong lòng rất kiên định, lý do thì không ra khỏi bốn chữ: còn có Tổng Dương.

Tuy nhiên theo quan điểm của thái thú Lưu Hậu, không giống như Tư Mã Cát, tuy rằng ông ta cũng tín nhiệm Tổng Dương, nhưng dù sao cũng xuất thân từ võ tướng, đối với chiến sự cũng có cái nhìn rõ ràng hơn Cát Tư Mã: nhân lực cũng có hạn, mặc dù Thường Xuân Hầu thần kỳ đến mức nào đi nữa, cũng không có khả năng, dựa vào một ít nhân mã trong tay mà vĩnh viễn ngăn trở được Phiên tử... Thái thú cũng nhìn ra được, Thanh Dương sắp không trụ được nữa rồi.

Người mệt ngựa mỏi, thương binh đầy trong doanh trại, Thanh Dương cũng đã đến lúc nỗ lực hết đà, trừ phi Tổng Dương có thể tạo ra ngàn binh ngàn tướng từ không khí, nếu không chuyện thành Thanh Dương bị phá cũng chỉ là sớm muộn mà thôi.

Quả nhiên, ba ngày sau, chiến sự trở nên càng lúc càng gian khổ, Phiên quân đánh vài lần tấn công có quy mô vào đầu thành, nếu như không có mấy cao thủ hung mãnh như Tổng Dương, La Quan áp trận cùng loại cường lực binh chủng chỉ cần nhìn thấy máu liền phát điên lên như Sơn Khê Man, Thạch Đầu Lão, Thanh Dương đã sớm rơi vào tay giặc rồi.

Đánh đến bây giờ tổ ong của Man nhân cũng đã sớm ném hết rồi. Đã không có ong rừng hỗ trợ, lực khổng lồ của thủ quân so với lực lượng ngoài cửa thành cũng yếu dần, ngược lại Phiên quân càng tấn công của thành càng mạnh hơn, bốn cổng đều đã bị đánh đến biến dạng, chỉ có điều bởi vì phía sau bị chặn, mới có thể chống đỡ được mà chưa bị phá hỏng.

Thương vong phía trong thành càng nghiêm trọng, hiện giờ số người có thể tham gia tác chiến không vượt quá một vạn, vả lại mỗi thời mỗi khắc đều giảm bớt; đương nhiên Phiên quân tiến công càng ngày càng mãnh mẽ mãnh liệt, Thanh Dương phản kháng lại càng cứng rắn, mãnh mẽ, mặc dù đã tới mức sắp sụp đổ rồi, Phiên tử muốn đánh được Thanh Dương, vẫn phải dùng mạng người đi đổi lại.

Đêm khuya, Tổng Dương truyền xuống một mệnh lệnh quyết tuyệt: tất cả binh lính Nam Lý trèo lên thành, Hồi Hột Vệ, Sơn Khê Tú, Sơn Khê Man cùng Thạch Đầu Lão thì lui vào trong thành nghỉ ngơi... Thủ không được rồi, Tổng Dương chuẩn bị phá vòng vây.

Quân lệnh truyền ra, quân Nam Lý cũng không nao động, mới nghe qua mệnh lệnh ‘giữ lại thực lực’, hơi cân nhắc lại cũng là chuyện đương nhiên: phá vòng vây cần có binh sĩ có thể giết địch, lựa chọn chiến binh mãnh mẽ là một quyết định mà bất kỳ vị chủ soái nào cũng sẽ làm; mà quan trọng hơn, Thanh Dương là thành trì của dân Nam Lý, nói đến cái này, Man tử cũng được Hồi Hột vệ cũng thế, người ta chỉ đến hỗ trợ chút thôi, đây cũng không phải nhà của họ, đây lại càng không phải là cuộc chiến của bọn họ, có thể đến, có thể đánh lâu như vậy cũng là tốt lắm rồi, người dân Nam Lý đâu có lý do bắt bọn họ phải chôn cùng với cái thành này.

Chiến dịch cuối cùng, thành của người Nam Lý, do người Nam Lý đến trấn thủ.

Rạng sáng, Man binh tu chỉnh xong lại tề tựu vào trong thành, trang bị vũ trang, đội ngũ chỉnh tề; Hỏa đạo nhân dẫn người đi về phía ngọn lửa đỏ, tự tay dập tắt ngọn lửa tượng trưng cho “Thanh Dương vẫn còn”; Ung chủ đến từ Thập Vạn Hồng Hoàng thả con cự ưng cuối cùng vẫn mang bên người bay đi, con ưng đen được chủ nhân chỉ dẫn, dang hai cánh bay về phía nam.... Sau đó Tổng Dương lại truyền xuống một mệnh lệnh cổ quái nữa; tháo dỡ toàn bộ những cây gỗ và những biện pháp đang dùng để gia cố cửa thành.

Lưu thái thú khó tránh được lại chấn động, cho dù là phá vòng vây cũng không cần rút hết lại những thứ đang dùng để chống đỡ gia cố cửa thành? Sợ Phiên tử đánh vào chậm quá sao?

Vẫn như mọi lần, Tống Dương không giải thích thêm điều gì, chỉ cười cười nhìn Thái Thú và Cát Tư Mã, muốn bọn họ An Nam Tú tâm.

Cửa thành sớm đã lung lay muốn đổ, sở dĩ còn chưa sụp là nhờ phía sau còn có thứ chống đỡ, giờ phút này cây gỗ bao cát đều vứt hết đi, không được bao lâu cánh cổng liền đổ xuống ầm ầm, Tống Dương lệnh một tiếng, toàn quân vứt bỏ trận địa đang trấn thủ, theo chủ lực Man nhân cùng nhau hướng phía nam phá vòng vây.

Sơn Khê Tú cùng Hồi Hột vệ đi đầu, Sơn Khê Man sung làm chủ lực trong quân, Thạch Đầu Lão đuổi theo ở phía sau, một chủng tộc cường chiến đến từ phong ấp lập tức phát động! Bọn họ không đợi ai, binh lính trong thành Nam Lý có thể đuổi theo là tốt nhất, đuổi theo không kịp cũng không còn cách nào khác...

Từ lúc lửa cháy đốt thành, Thổ Phiên bắt đầu chính thức cường công, đến nay đã thủ vững đến tám ngày, Thanh Dương khiến kẻ thù bỏ thêm vô số cô hồn dã quỷ cuối cùng đã bị công phá. Bốn cửa bị phá hủy, trên đầu thành Tinh kỳ của Nam Lý bị quét đi không còn, Tống Dương huy đao chỉ về xa xa ở hướng tây – hướng của chủ soái Phiên quân, không nói lời nào, nhưng ý tứ rất rõ ràng: ta sẽ trả lại hết.

Gần như ngay lúc Thanh Dương bị phá thành, lúc thủ quân bắt đầu phá vòng vây, từ hướng đông, bốn vạn viện quân Nam Lý đang đóng ở Yến Tử Bình cũng đuổi từ ngoài vào, mãnh liệt tấn công vào trận thế của Phiên quân. Không cần hỏi, bọn họ đã sớm nhận được mệnh lệnh của Tống Dương, đến phối hợp với chiến sĩ trong thành phá vòng vây.

Bốn cửa đã bị phá, đầu thành bị công hãm; trong thành cháy; thủ quân tán loạn... Thanh Dương cũng loạn thành một đồng, chiến báo tựa như nước lũ truyền tới tướng của Nguyên soái. Đối với những sự tình bình thường này Nguyên soái Phiên quân cũng chỉ là gạt đầu một cái mà thôi, y chỉ để ý truy hỏi một vấn đề: Thường Xuân Hầu Nam Man ở đâu?

Ba canh giờ trôi qua, thành Thanh Dương chiến loạn tạm dừng, Phiên quân đã khống chế được một tòa thành cháy đen, từ phía đông, viện quân Nam Lý cũng chấm dứt mãnh công, thu binh về Yến Tử Bình, Tống Dương nhất thời biến mất không rõ tung tích.

Lại qua gần nửa canh giờ, Nguyên soái Thổ Phiên mới nhận được tin tức y muốn biết nhất: Thường Xuân Hầu... chạy mất rồi.

Theo báo cáo Thường Xuân Hầu phá vây từ phía nam, mấy ngàn đại man hung mãnh xung trận, khiến Phiên quân ở hướng này chịu áp lực gấp bội, mà mấu chốt muốn chết là ở lúc Man tử phá vây, thông tin liên lạc của Phiên quân phía nam bị quấy nhiễu.

Trong lúc chiến tranh Phiên quân muốn đưa tin nhanh chủ yếu có hai phương pháp, một là đặc sứ của cao nguyên, vào trong đất liền cũng có thể hoạt động được – Tín tước, đầu óc chúng rất linh hoạt, tốc độ rất nhanh, hơn nữa thích bay sát mặt đất, cho dù là ‘Khổ Tát’ trên thảo nguyên muốn bắt chúng cũng không phải là chuyện dễ dàng, Tước tử không nhận tín hiệu chỉ nhận người, Phiên quân mỗi đội một ngàn người đều có một “Tước quan”, lúc đại chiến Tín tước bay qua lại trên chiến trường không ngừng, chớp nhoáng khiến cho truy tìm không kịp, cũng coi như là điều làm cho Thổ Phiên quân đắc ý, nhưng hôm nay tất cả Tước tử dường như bị mắc bệnh dịch, dù thế nào cũng không chịu bay ra khỏi lồng, coi như là bị cưỡng bức bắt ra, chúng nó cũng sẽ dùng cánh che đầu, cuộn mình trên mặt đất run sợ... Không ai chú ý tới trên bầu trời mờ mịt, đang có một con hắc ưng đang bay lòng vòng.

Một cách đưa tin khác của Phiên tử đó là ‘Hiệu lệnh’, đặc thù chính là tiếng kèn to rõ, dễ dàng truyền ra hơn mười dặm, mỗi loại tiết tấu thay cho một mệnh lệnh khác nhau, quân lân cận nghe thấy mà phối hợp hành động. Dựa vào một con hắc ưng đến từ Thập Vạn Hồng Hoang có thể khống chế được Linh Tước, nhưng bản lĩnh của Tống Dương có lớn hơn nữa cũng không thể khiến cho kèn của kẻ thù ngậm lại được. Tuy nhiên khiến cho trong trận địa của địch có thêm mấy hiệu lệnh để quấy rối thì cũng chẳng khó khăn gì. Thanh Dương từng phá hủy hơn mười vạn tiên phong, đương nhiên cũng thu được vài cái kèn lệnh. Về phần điều hành hiệu lệnh tiến thoái cụ thể ra sao, chỉ bằng kịch độc của Tống Dương và trùng cổ của A Y

Quả, muốn bức khẩu cung cũng bọn tù binh cũng không khó. Dựa vào từng đợt hiệu lệnh giả, không thể khiến cho kẻ thù hỗn loạn, nhưng cũng đủ để cho cách thức liên lạc của bọn họ mất đi hiệu lực.

Không có linh tức và kèn lệnh, Phiên tử phía nam cũng chỉ có thể dựa vào kỵ binh đưa tin, hiệu suất giảm sút rất nhiều, nhân mã của họ tuy đông, nhưng đang trong lúc chiến đấu giành giật từng giây phá vòng vây khó có thể phối hợp đúng lúc được; mặt khác 'Lưu gia quân' vốn đã mai danh ẩn tích lại một lần nữa xuất hiện, đến từ phía nam, hùng hổ tấn công ở sau trận chiến, tiếp ứng cho Tống Dương, đem đến không ít hỗn loạn cho Phiên tử; sau đó lại có viện quân Nam Lý từ phía đông mãnh công, khiến cho Phiên tử ở các phương hướng khác tạo ra một ảo giác 'Thường Xuân Hầu có khả năng sẽ chạy về phía đông'... Mấy nguyên nhân trước sau chồng lên nhau, cộng thêm chút may mắn, Tống Dương dẫn theo đại man đánh xuyên qua kẻ thù thành công, chạy mất rồi.

Chủ tướng Phiên quân phía nam đã dẫn theo lính tinh nhuệ đuổi theo, người báo lại tính hình là phó tướng.

Trong lòng phó tướng lo sợ, cuộc chiến ở Thanh Dương đánh tới mức này rồi, chỉ đoạt được thành trì là không đủ, thế nào cũng phải bắt được Thường Xuân Hầu mới được, đối phương chạy thoát từ phía của mình, tội này không nhỏ. Cũng may, Nguyên soái vẫn chưa tức giận, chỉ trầm giọng hỏi:

- Nam man chạy trốn về phía nào?

Phó tướng lập tức hồi báo:

- Xem chừng, Man Hầu muốn trốn về phong ấp của hãn.

Không biết vì sao sắc mặt của Nguyên soái thả lỏng ra một chút, lại truy hỏi gã:

- Man Hầu vì sao phải trốn về phong ấp? Yên Tử Bình của hãn là gò đất, vô hiểm khả thủ.

Phó tướng cũng không biết đáp lại như thế nào, đứng sững sờ tại chỗ, Nguyên soái cũng không nổi giận, ngược lại liền nói ra đáp án:

- Bởi vì Man hầu hiểu rằng, trong phạm vi trăm dặm của Thanh Dương không có thành trì nào ra hồn, đại quân của ta sẽ quét sạch không để lại gì, hãn không có chỗ đặt chân, chỗ duy nhất có thể trốn cũng chỉ có vùng núi rậm rạp phía sau phong ấp.

Đúng như lời của Nguyên soái nói, phía đông Thanh Dương là một khu vực lớn không có cứ điểm trấn giữ, Tống Dương trốn về hậu phương, hãn vào thành nào, Phiên binh sẽ phá thành đó, bị đuổi một đường chạy trốn hoảng sợ, Hầu gia thần kỳ đầu hàng sẽ thành cái gì, tất cả uy vọng đều sẽ bị xóa sạch, chỉ có thể giống một con chó hoảng sợ bị kẻ thù đuổi hết chỗ này sang chỗ khác; So với việc trốn vào thâm sơn, sau đó chạy vòng ra mà tiến vào một trọng trấn trong đất liền hoặc trực tiếp đến thành Phụng Hoàng, vừa an toàn lại có thể bảo tồn được uy danh.

- Vùng núi phía sau của Yên Tử Bình là địa bàn của dã nhân,

Thanh âm của Nguyên soái không dừng lại:

- Chỉ xem đám tiểu cẩu dưới trướng của Tống Dương, cũng có thể thấy được quan hệ giữa hãn và dã nhân không tồi, để hãn trốn vào núi, muốn bắt lại cũng khó rồi.

Có lẽ là chợt dạ, phó tướng nghe đại soái nói có thể thấy một chút nguy hiểm, nói chặn lại:

- Kết Bang tướng quân đang cùng quân tinh nhuệ dùng toàn lực đuổi theo, nhất định sẽ không để...

Không đợi gã nói xong Nguyên soái không kiên nhẫn xua tay cắt đứt:

- Toàn lực đuổi theo? Đuổi kịp không? Lúc Tống tiểu cẩu phá vây có một đám quái đản tiếp ứng, kỵ binh chiến mã chỉ mới nhìn đã bị kinh sợ, không dùng được, chỉ bằng bộ binh, hai cái đùi của binh sĩ có đuổi kịp chân của lũ dã nhân không? Kết Bang mà đuổi kịp được Tống tiểu cẩu, linh dương cũng có thể leo cây được!

Sự thật mất lòng, nhưng ý muốn trách cứ cũng không nặng, chỉ là luận sự, sau đó, chủ soái Phiên tử đột nhiên mỉm cười ha hả, bộ dạng dường như đã tính toán kỹ càng chắc chắn rồi.

Không chỉ có phó tướng nam quân, tướng lĩnh đang đứng trong trường đều lộ ra vẻ buồn bực, không biết đại soái đang bị làm sao, cũng chỉ có vài vị thân tín với Nguyên soái, cũng đều nhìn nhau mà cười... Chờ đến khi mọi người có chút sốt ruột rồi, người vẫn luôn theo sát bên Nguyên soái, đệ nhị Thống lĩnh phó soái của Thổ Phiên mới cười hỏi mấy người bên cạnh:

- Mấy ngày nay không thấy Lực Hòa Bạt, các người không thấy kỳ quái sao?

Lực Hòa Bạt là cháu ruột của Nguyên soái, đồng thời cũng là thượng tướng, địa vị không thấp, dưới trường nắm giữ bốn vạn nhân mã, đều là quân của bộ tộc hãn, rất được Nguyên soái trọng dụng.

Cũng không chờ mấy người này đoán, phó soái liền nói ra đáp án:

- Đại soái trí tuệ trong tay, đã tính đến việc Tổng tiểu cầu sẽ chạy trốn tới phong ấp, từ lúc đại quân dẫn binh khỏi Đường lâu, đã phái Lực Hòa Bạt dẫn nhân mã hướng về phía phong ấp của man hầu, Lực Hòa Bạt không phụ sở thác, dẫn binh trú phục dạ hành không để người phát hiện, đã sớm đến bốn phía của Phong Ấp, để tránh rút dây động rừng vẫn còn đang bất động, mấy ngày nay quân báo đến, hãn đã thăm rõ rõ ràng, Yên Tử Bình không bố trí phòng vệ, Man dân trong Phong Ấp đã bỏ chạy, cũng chỉ còn lại một ít lửa ngốc trú lại Diệu Hương Cát Tường địa.

Phó tướng nói ra nguyên do, đại tướng cũng không cố làm ra vẻ huyền bí nữa, ha hả cười nói:

- Lúc nãy khi phá thành, ta đã truyền lệnh ra ngoài, mệnh cho Lực Hòa Bạt khởi binh công chiếm Yên Tử Bình, cần quét Diệu Hương Cát Tường, chờ đến khi Tổng tiểu cầu về nhà, trước mắt chỉ có hùng binh Thổ Phiên của ta, trong mắt cũng chỉ có Vương kỳ Thổ Phiên của ta.

Nắm được thánh địa Phật gia của Nam Lý, bắt giữ Thường Xuân Hầu của Nam Lý, công lao này so với việc đánh vỡ Thanh Dương còn lớn hơn, đại soái thật đúng là không kiêng kị, đem công lao lớn nhất của chiến dịch này cho người nhà của mình... nhưng nói đến công lao, đánh Thanh Dương tổn binh hao tướng, nếu lại để cho Thường Xuân Hầu chạy thoát, một trận chiến này cho dù Sài Thổ Đáp Thập không trị tội tất cả tướng lĩnh mọi người cũng đã biết phải thấp hươu cảm tạ rồi, sao còn có chuyện tranh công. Nguyên soái lưỡng lưỡng trước tiên cơ mai phục kì binh, ít nhất có thể làm cho chiến dịch này kết thúc viên mãn, như vậy đối với mọi người mới có lợi.

Bỏ qua hai chữ ‘công lao’, Phiên binh ném đủ khổ từ Tổng Dương, từ trên xuống dưới ai mà không trông ngóng việc bắt sống Thường Xuân Hầu, thả ra khẩu ác khí trong lòng này.

Nên nói đều nói hết rồi, chờ chúng tướng trong trường ca ngợi nói xong, Nguyên soái cũng không trì hoãn nữa, truyền xuống quân lệnh, thành Thanh Dương tạm thời để phó soái trấn thủ, kiểm kê kết quả thu dọn chiến trường, ở trong thành dù là dân chúng hay tù binh đều bị bắt hạ ngục, chờ cho đại quân chân chính chiến thắng trở về rồi xử lý; Phiên quân các bộ nhân mã tập kết, theo đại soái cũng nhau tập kích bất ngờ Yên Tử Bình, bên này Kết Bang vốn đang đuổi theo cũng dừng lại, chờ đại quân đồng thời hành động....

Đại quân bất ngờ tập kích Yên Tử Bình?

Trong lòng các tướng lập tức bình thường trở lại, Nguyên soái vẫn còn thương sót cấp dưới, công bắt sống Tổng Dương là cho Lực Hòa Bạt, nhưng công lao cần quét Diệu Hương Cát Tường địa, y đều chia cho mọi người. Nếu nghĩ lại cẩn thận, kỳ thật công bắt sống Tổng Dương, mọi người cũng có cơ hội tranh giành; nếu không để cho hãn trốn thoát, ở Thanh Dương thì phải bắt được hãn, lại làm sao đến lượt Lực Hòa Bạt tranh công.

Mệnh lệnh vừa truyền xuống, tướng lĩnh Thổ Phiên ủng hộ hết sức, từng tiếng hô hào vang dội, lập tức xuống chuẩn bị. Không bao lâu tiếng kèn vang vọng Thanh Dương, ngoại trừ phó soái cùng năm vạn binh lính đóng giữ, tất cả chiến sĩ Thổ Phiên tập kết, đại quân khởi hành đến Phong Ấp của Thường Xuân Hầu !

Một tòa Yên Tử Bình, không có cứ điểm, không có đóng quân, cũng không cần Phiên nhân khuê chiêng gióng trống như vậy?

Nguyên soái có cách nghĩ của y, làm cho tất cả mọi người có chút công là là thứ nhất, dù sao một trận còn không có đánh xong, nhanh nhất cũng phải chờ đại quân chiếm được thành Phượng Hoàng mới có thể dừng lại, dù sao cũng phải bảo vệ mấy vị tướng quân tài năng này, tướng sĩ cao thấp một lòng phục vụ quên mình,

đây mới là đạo thủ thắng; mà càng quan trọng hơn, Nguyên soái cảm thấy, hẳn nhất định phải mau chóng cho người Nam Lý thấy ‘thái độ’: Thổ Phiên hung mãnh... không chỉ hung mãnh, mà còn rất tàn bạo.

Tuy rằng đã phá Thanh Dương, nhưng bất kể tổn thất, đối kháng hay là tiêu hao tính ra, đại quân Thổ Phiên hoàn toàn thất bại, Thường Xuân Hầu dùng cuộc chiến Thanh Dương để nói rõ với người dân Nam Lý một điều: một tòa thành, mấy vạn binh, có thể đánh cho Phiên nhân người ngã ngựa đổ sứt đầu mẻ trán, đại quân cao nguyên trông có vẻ hung mãnh kỳ thật cũng chẳng có gì đáng sợ.

Có thể tưởng tượng, phía sau Nam Lý hiện giờ sĩ khí bừng bừng, chuyện này đối với quân Thổ Phiên mà nói cũng không phải chuyện tốt, đại nguyên soái nói như thế nào cũng phải mau chóng ngăn chặn, dập tắt, nếu không về sau lại có vài tòa thành Thanh Dương như thế, trận chiến này thật là không còn cách nào mà đánh được nữa.

Phải phá tan sĩ khí của Nam man, phải làm cho bọn họ biết Phiên nhân rất đáng sợ, lúc cần thiết cũng phải dùng đến thủ đoạn, Nguyên soái đã quyết định, mấy tòa thành nhỏ phía sau Thanh Dương, Yên Tử Bình, Giác Ổ, Lạc huyện cái gì, trước lúc chiến đấu nhất định không thụ hàng, thời gian chiến tranh đều để toàn quân xông vào đánh sạch thành quách, sau đó tất cả đều phải đốt cháy... Mấy chục vạn đại quân tập kết, tấn công mấy tòa thành nhỏ, có thể nói là ‘Giết gà dùng dao mổ trâu’, nhân lực vật lực đều rất lãng phí, nhưng đành phải vậy, chỉ cần có thể dương oai, có thể khiến dân Nam Lý sợ hãi thì được rồi.

Nguyên soái phải dương oai, bày tràng diện, lộ rõ sự hung tàn cho dân Nam Lý nhìn, giờ phút này điều vạn đại quân chạy tới Yên Tử Bình, chính là dùng đến đạo lý này.

Mà trong phong ấp của Yên Tử Bình còn có một tòa Diệu Hương Cát Tường, đây là thánh địa Phật gia của Nam Lý, là vật tổ trong lòng của người Nam Lý, có ý nghĩa hơn hẳn những thành trì phổ thông khác, đối với nó càng muốn ‘Bẻ gãy nghiền nát’.

Đối với Phiên quân mà nói, phải diệt sĩ khí của Nam Lý, còn có chỗ nào tốt hơn chỗ nào không? Hơn mười vạn đại quân cùng xông lên, đi qua bất kể là miếu thờ, thánh địa, Phật tử hòa thượng, hết thấy đều bị biến thành hư không, đây là kết cục mà Nguyên soái muốn, đây là ‘thái độ’ mà Nguyên soái muốn tạo ra cho người Nam Lý thấy.

Đại quân Thổ Phiên chậm rãi, tựa như ác triều từ U Minh hoàng tuyền xông vào nhân gian, chấn cũng không chấn được, hùng hổ, hướng về phía sào huyệt của Tổng Dương... Bất sống Thường Xuân Hầu, hỏa thiêu Cát Tường địa.

363. Chương 121: Mãnh Quỷ

Trọng binh Thổ Phiên đột kích, tiền tuyến của Nam Lý rút về phòng ngự, mọi đội quân lớn nhỏ đều tiếp cận thành, dựa vào thành trì để chuẩn bị phản kháng, tạo ra một khoảng trống lớn ở phía ngoài... Dù vậy, Lực Hòa Bạt muốn đưa bốn vạn binh lính lặng lẽ đi qua Thanh Dương, trốn tới bên cạnh phong ấp Yên Tử Bình mà không bị người Nam Lý phát hiện tuyệt đối cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lực Hòa Bạt làm được rồi.

Đại quân Thổ Phiên hơn mười vạn người, đếm đi đếm lại, có khả năng làm được chuyện này, cũng chỉ có gã cùng bộ hạ.

Lực Hòa Bạt là cháu ruột của Nguyên soái, nhân mã bản bộ đưa tới từ quân tộc của gã và Nguyên soái, nhưng bốn vạn con người này có thể trở thành ‘chỗ dựa’ cho Đại nguyên soái không đơn giản vì bọn họ là đồng tộc.

Không chỉ là đồng tộc, bọn họ là lính tinh nhuệ chân chính, hơn nữa một vạn trong số bốn vạn người này còn là lính tinh nhuệ trong những lính tinh nhuệ, là cực phẩm trong quân ngũ.

Giống như cấm quân ‘Phật Quang’ của Đại Lạt Ma vậy, một vạn quân này ở cao nguyên cũng là uy danh vang dội, cũng có cách gọi riêng của chính mình: Phục Nhật La.

Tiếng Phạn, ý cổ chỉ chính là một loại vũ khí hung mãnh từng được nhắc đến trong thần thoại Kinh Phật, sau lại có nghĩa mở rộng là ‘Kim cương’.

Thần khí cũng được Kim cương cũng xong, gọi là cái gì đều không quan trọng, mấu chốt chỉ ở chỗ bọn họ đủ hung mãnh.

Ở cao nguyên có một cách nói thế này, ‘Phước Nhật La’ chỉ có một chỗ không thể so sánh được với ‘Phật Quang’: nhân số ở bọn họ còn thiếu...

Ba vạn quân tinh nhuệ thêm vào một vạn ‘Phước Nhật La’ lặng yên không tiếng động chạy tới bên cạnh sào huyệt của Tổng Dương, mai phục ở đấy. Mãi cho tới khi được tin đã phá được thành Thanh Dương, bọn họ mới nhận được mệnh lệnh của Đại soái, Lực Hòa Bạt ra lệnh một tiếng, bốn vạn binh lính rút ra Tinh Kỳ nhảy vào Phong Ấp.

Lực Hòa Bạt là kỵ binh, đối với hấn mà nói nhiệm vụ này có chỗ rất hay ở chỗ là trước ‘Tiềm nhập’, còn về phần công kích về cuối thì có chút nhảm chán... Hấn đã sớm tra xét rõ ràng rồi, trong Phong Ấp trống rỗng, khi Tổng Dương xuất binh mọi người ở đây đều đã bỏ chạy, chỉ có ở Diệu Hương Cát Tường địa là còn có hòa thượng, tín đồ, khả năng có chút võ tăng hộ giáo, hoàn toàn không đáng nhắc tới. Không có kẻ địch thì còn đánh giặc cái gì nữa. Chông chiếm Phong Ấp của Thường Xuân hầu? Nghe qua thì hay lắm, kỳ thật chẳng có gì để làm cả.

Tuy nhiên quân tinh nhuệ khi tác chiến đều có điều độ, mặc dù không có đối thủ nào ra hồn, bọn họ vẫn dựa theo bố trí lúc đánh trận mà hành động, các đội tự phối hợp tác chiến với nhau, đánh chắc thắng chắc từng bước. Tổng Dương từ Thanh Dương chạy về đây nhanh nhất cũng mất ba ngày, đám Phiên Tử có nhiều nhất là thời gian, bọn họ không vội, cũng không muốn bị một mũi tên bắn lên mà bị thương... Nhưng điều khiến cho Lực Hòa Bạt không nghĩ tới đó là, lúc đội quân của hấn vừa mới vào Phong Ấp, còn chưa tiến được thêm ba dặm nữa đã nhận được truyền báo: có hai đội hai trăm người không thấy đâu nữa. Không biết vì sao, lặng yên không tiếng động, hai trăm con người làm rơi mất ở đâu rồi, không tìm thấy rồi.

Lực Hòa Bạt nhú mày, nhưng còn không đợi hấn mở miệng, lại có quân tinh mới được báo lên: lại một đội một trăm người nữa biến mất... Tướng quân bất chấp giặt mình, lập tức truyền lệnh rút lại đội hình gia tăng phối hợp tác chiến.

Vừa mới vào Phong Ấp đã mất ba trăm người, dù cho có là thằng ngốc cũng có thể hiểu được nơi này này tuyệt không phải không có đề phòng, điều chân chính làm cho Lực Hòa Bạt kinh ngạc chính là, không có ai so với hấn càng hiểu rõ quân lính của mình, những chiến sĩ số một số hai cao nguyên, mỗi người đều từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc, đều đã trải qua lịch lãm thiết huyết, được tuyển tử thân thủ đến tín niệm, bọn họ không bao giờ sợ chết, nhưng ba trăm con người chết một cách vô thanh vô tức, sống không thấy người chết không thấy xác, chuyện như vậy không khỏi là có chút đáng sợ, nếu không phải là do thần loạn quỷ lực, thì chỉ có một cách giải thích duy nhất: kẻ thù cùng là lính tinh nhuệ.

Trận thế của phiên binh bắt đầu rút nhỏ lại, tốc độ tiến quân cũng chậm lại một chút, mọi người tăng mạnh liên hệ lẫn nhau, không cho kẻ địch có cơ hội đánh lén, nhưng cũng không thay đổi được gì, tiến được ba dặm về phía trước, lại mất thêm hai trăm người nữa. Càng đáng hận đó là cứ tiến thêm một dặm, kẻ thù cảm thấy đánh lén thuận tay hơn nữa rồi, lá gan cũng lớn hơn, tập kích bất ngờ một đội một nghìn người.

Động tĩnh lần này không nhỏ, Phiên binh xung quang lập tức vây lại đánh lên, đáng tiếc là vẫn chậm nửa bước, lúc Phiên tử đuổi tới địch nhân đã tụt lui rồi, mà chỉ đội một ngàn người vừa mới bị tập kích kia, đánh từ đầu đến cuối chưa được thời gian nửa nén hương, không ngờ thương vong hơn nữa: chết ba trăm, thương ba trăm. Gần như không có thương nhẹ, người bị thương không đứt tay thì gãy chân, miệng vết thương bằng phẳng hiển nhiên là do khoái đao gây nên.

Nhưng kẻ thù cuối cùng cũng lộ ra diện mục, một người còn may mắn sống sót từ đội quân một ngàn người báo cáo lại, người đánh lén mặc áo giáp đen, mặt nạ nanh che mặt, trong tay cầm một thanh trường đao có cách chế tạo cổ quái không giống lưỡi đao quân đội ‘hiện đại’... Lực Hòa Bạt cúi đầu hừ lạnh, hấn cũng từng nghe nói qua đội quân mang mặt quỷ này.

Quân Thổ Phiên xuất binh từ Đường Lâu cùng với Lực Hòa Bạt thoát ra khỏi đại đội, thời điểm không kém là mấy, Tổng Dương cầm theo hai đội quân hung mãnh nhất ly khai Thanh Dương. Uy Lực của quân Lưu

gia đã bị giảm đi trong cuộc chiến thủ thành, sau đó rời đi thì vẫn mai phục ở phía nam, chờ tiếp ứng lần phá vòng vây cuối cùng cho Tống Dương ; Thiên Dạ Xoa thì trở về phòng vệ Yến Tử Bình, trong đó có một ngàn người được phân ra để đi phá đập nước, hoàn thành nhiệm vụ rồi thì cũng trở về Phong ấp tập hợp cùng bộ đội bản bộ.

Phái Thiên Dạ Xoa về Phong Ấp, cũng không phải là do Tống Dương mấy người đoán rằng Phiên tử sẽ lên vào, mà là cho dù Thanh Dương đã mất, nhưng chiến dịch triển khai quanh Thanh Dương còn chưa chấm dứt, Phong Ấp, Yến Tử Bình, Diệu Hương Cát Tường địa mới là trận địa cuối cùng của Thường Xuân hầu.

Bốn vạn tinh binh của Lực Hòa Bạt lên tới cạnh Phong ấp mà không bị người phát giác? Đó chỉ là bọn hăn tự cho rằng không có người biết thôi, cử động này của Phiên quân, tất cả đều đã bị Thiên Dạ Xoa nhìn thấy, mà đối với sự tồn tại của Thiên Dạ Xoa, Phiên tử mới chân chính là hoàn toàn không biết gì cả.

Càng hướng vào sâu trong Phong Ấp, Phiên quân càng thường xuyên gặp phải đột kích cùng đả kích hơn, chỉ nói riêng đến tổ chức tác chiến của hai bên cũng đã có thể phân biệt được cao thấp rõ ràng, từng giây từng phút Phiên quân đều có thương vong, mà Thiên Dạ Xoa thì thủy chung vẫn không tìm ra bóng dáng, dường như xuất hiện từ hư không rồi lại theo gió tiêu tán đi...

Tuy rằng Lực Hòa Bạt lúc này vẫn còn chịu đựng được tổn thất, nhưng trong đội ngũ đã chậm rãi lan tràn sợ hãi rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp hay, thế nào cũng nháo tới mức làm bàng hoàng nhân tâm mới xong, Lúc Hòa Bạt lại biến đổi đội hình, tiên phong lui về, đám ‘Phước Nhật La’ vẫn đứng làm trung quân tiến lên làm mũi dao.

Đội quân hùng mạnh nhất của Phiên quân được đưa lên đầu tiên. Hai bên đều là quân tinh nhuệ đích thực, một bên là Kim cương đến từ cao nguyên cùng một bên là Dạ Xoa đã nhiều đời ở ẩn, đối chọi gay gắt.

Có lẽ là do tự cho mình là rất cao, có lẽ là binh lính tinh nhuệ vốn đều có chút ngông nghênh, khi ‘Phước Nhật La’ nhận được lệnh đi lên phía trước làm tiên phong đã đưa ra một thỉnh cầu với tướng quân: không cần đến quân phối hợp cùng chi viện, nguyện ý được độc lập chiến đấu, muốn cùng quân Mặt quỷ ở phía trước đánh một trận phân cao thấp.

Lực Hòa Bạt gật đầu đồng ý.

Chiến trường trống trải, rộng rãi lại đủ sâu, song phương cũng không phát sinh xung trận chém giết ở quy mô lớn, thậm chí còn có cảm giác quá mức bình tĩnh, buồn tẻ rồi, đây cũng không phải là do quân tinh nhuệ hai bên đánh nhau không kinh liệt, mà là hoàn toàn tương phản, tập kích, treo cổ, mai phục, phá kích rất nhiều thủ đoạn mạnh liên tiếp diễn ra, chỉ có một từ duy nhất để hình dung được cuộc chiến này chính là: hiểm ác.

Cuộc chiến hiểm ác.

Đến lúc này Thiên Dạ Xoa cuối cùng cũng xuất hiện thương vong chân chính, không phải là chỉ hai ba người bị giết, mà là một tiểu đội binh lính mười người, một trăm người bị tổn thất, thậm chí một đại đội một ngàn người cùng bị đả kích, so với ‘Phước Nhật La’ Thiên Dạ Xoa mắc phải một nhược điểm: khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến. Thử thách chiến trường trong Đại Hồng di dân, thua xa kẻ địch.

Nhưng dù là vậy, trong lần đối kháng này Thiên Dạ Xoa vẫn vững vàng chiến thắng, không đủ kinh nghiệm là rõ rồi, nhưng bọn họ cũng có một ưu thế lớn: quân khí đáng sợ, thể chất kinh người, dùng đến sát trận có quy mô nhỏ nhất mà uy lực phát huy lớn nhất cùng với ‘Địa lợi’.

Cho dù ‘Phước Nhật La’ có là kim cương, bọn họ cũng chỉ là đồng kim cương từ xa tới đây; Thiên Dạ Xoa đã sống trong núi Nam Lý từ rất nhiều đời nay, lại đã đến Yến Tử Bình được một khoảng thời gian, Hồng Hoàng, Mật sứ đều thường trú ở đây, bảo vệ bọn họ là chức trách quan trọng nhất của Thiên Dạ Xoa, đối với những thứ này Trịnh Quyển, Trịnh Kỳ chưa bao giờ dám chậm trễ, làm diễn tập giả ra những tính huống như thế này cũng với phương pháp ứng phó đã được huấn luyện không biết bao nhiêu lần, trong phong ấp khắp nơi đều là trận địa cho bọn họ khai thác, những công sự được cải tạo xây dựng bí mật, bọn họ quen thuộc từng ngọn cỏ lá cây ở đây, ác quỷ chính là bọn họ.

Không phải tất cả mọi hòa thượng ngoại lại đều có thể tụng kinh, ít nhất là ‘Phước Nhật La’, ở trước mặt Thiên Dạ Xoa, bản kinh này tụng như thế nào cũng không linh nghiệm...

Nếu trận chiến này phát sinh ở cao nguyên, có khả năng là Thiên Dạ Xoa không chiếm được ưu thế gì cả, nhưng ở trong Phong Ấp thì bọn họ có thể thắng, thắng chắc.

Đại quân đuổi theo ‘Phước Nhật La’ lại chạy đến phía trước bảy, tám dặm, dần dần tiến vào trung tâm của phong ấp là lúc, lại dừng lại một lần nữa: Phước Nhật La không ‘đi’ được nữa rồi.

Không đến mười dặm đường, lại đi mấy mấy canh giờ, lúc này lại không ngừng đánh giết đọ sức, làm cho Phước Nhật La thương vong cực kỳ thê thảm nghiêm trọng, tinh binh tổn thất tới hơn hai nghìn năm trăm người, gần qua mức ba nghìn. Đối với đội ngũ này mà nói, giảm mấy ba phần quân số là một gánh nặng, bọn họ thường dùng tới chiến thuật, chiến trận phối hợp, hình thành ăn ý trong đội ngũ vân vân, yêu cầu thấp nhất là phải có bảy nghìn người làm cơ bản, nếu vượt qua tiêu chuẩn này sức chiến đấu trong đội ngũ sẽ giảm mạnh. Đến lúc gần tới giới hạn rồi, Phước Nhật La cuối cùng cũng không dám chủ quan cậy mạnh nữa, dù cho có thể diện có nặng đến thế nào cũng không quan trọng bằng bảo vệ thực lực, dù cho không cam lòng chịu thua cũng không thể để cho toàn quân bị diệt. Toàn đội tạm thời dừng bước, tự mình đi gặp Lực Hòa Bạt thỉnh cầu đại đội phối hợp hành động.

Lực Hòa Bạt không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đáp ứng, để bồi dưỡng Phước Nhật La, trong tộc đã tồn không biết bao nhiêu nhân lực vật lực, nếu thật sự làm cho bọn họ chôn lại Yên Tử Bình, Nguyên soái tới đây rồi không đem hân nẫu sống lên mới là lạ.

Không chỉ đáp ứng yêu cầu của Thống lĩnh Phước Nhật La, Lực Hòa Bạt còn chẳng trách cứ lời nào, ngược lại còn vỗ vai của đối phương trấn an vài câu, lại tò mò hỏi:

- Chúng ta bị thương hơn hai nghìn binh sĩ, Nam Nam thì sao? Bọn họ tổn thất bao nhiêu?

Thống lĩnh là một chiến sĩ thiết huyết, mặt luôn luôn không lộ bất kỳ vẻ gì, tuy nhiên lúc này trên khuôn mặt lạnh cũng không thể che lấp đi sự xấu hổ trong ánh mắt, cứng rắn mà nói một câu:

- Không biết.

Lực Hòa Bạt buồn bực:

- Không biết? Sao lại không biết? Bọn họ để lại bao nhiêu thi thể, người không thể đem đại khái được là bao nhiêu sao?

- Bọn họ có thương vong, nhưng mà... trên cơ bản không để lại thi thể, đều đã bị đồng đảng mang đi.

- Đánh với các người, quân Mặt quỷ còn có thời gian đưa thi thể của những kẻ chết trận đi sao?

Lực Hòa Bạt hít một hơi lãnh khí.

Chủ quản của Phước Nhật La kêu lên một tiếng trầm đục, xem như là một cách thừa nhận lời của Lực Hòa Bạt.

Lực Hòa Bạt phát tay cho bọn tả hữu lui ra, hạ giọng nói:

- Ba Thác, người nói cho ta nghe một cái, đám quân Mặt quỷ của Nam Man này với quân Phước Nhật La của chúng ta, rốt cục là như thế nào?

Phước Nhật La là tộc quân, chủ quản Ba Thác cùng Lực Hòa Bạt tự nhiên là thân thích, lại còn là thân thuộc trực hệ ba đời, hai người từ nhỏ cũng thường gặp nhau, nói chuyện cũng không cần e dè gì cả.

- Chúng ta không so với chúng được. Bọn chúng, bọn chúng không giống bình thường.

Sắc mặt Ba Thác cũng không tốt lắm, chậm rãi lắc đầu. Gã nói ra những lời như vậy, chỉ vì Thiên Dạ Xoa trong lúc tác chiến có hai cái tiểu tiết không quan trọng: bọn chúng đang ‘cười’, bọn chúng đang ‘xem’.

Lúc chiến đấu, khi hành động, Thiên Dạ Xoa vẫn cứ dùng những tiếng cực thấp cười cợt, ánh mắt của bọn họ tràn đầy vui sướng cùng thích ý, không sợ bị mũi dao đâm vào chỗ hiểm, thân thể trước khi chết vẫn không ức chế được co giật, bọn chúng vẫn đang cười... Bên này Phiên tử, có thể được tuyển vào làm binh lính của Phước Nhật La đều là những kẻ dám liều mạng, chỉ cần đánh nhau là sẽ trở nên điên cuồng, hoang dã và hưng phấn, nhưng hai bên không giống nhau, ‘Kim cương’ nhiều lắm chỉ là không sợ chết, thích chiến

đầu, ‘Dạ Xoa’ chính là hưởng thụ, thậm chí ngay cả việc chết trên chiến trường cũng là một phần trong việc hưởng thụ.

Về phần ‘xem’, lúc sắp chết, nhìn con mắt. Mỗi khi Thiên Dạ Xoa giết chết một kẻ địch, bọn họ đều cố ý nhìn chăm chú vào mắt của đối phương, chính là rất nghiêm túc mà nhìn, con mắt của địch nhân từ sáng ngời đến lúc âm đậm, cuối cùng là không khí trầm lắng, quá trình đáng sợ này trong mắt bọn họ chính là cảnh quan xinh đẹp nhất thiên hạ này, làm cho bọn họ có thể xem hàng trăm lần mà không chán. Mà khi Thiên Dạ Xoa bị giết, ánh mắt của bọn họ vẫn cứ khóa chặt vào hai mắt của kẻ thù, vẫn giống nhau, tràn đầy khoái hoạt.

Ba Thác thật sự không dám để cho một mình Phục Nhật La cũng quân Mặt quỷ tiếp tục giằng co nữa, tuy rằng về mặt của hắn vẫn luôn lạnh lẽo vô tình, nhưng cũng có thể cảm giác được rõ ràng, đối với đội quân tinh nhuệ mà của Nam Man, trong lòng đã lặng lẽ dâng lên một chút sợ hãi. Chủ quân còn như thế, huống chi là bộ hạ, nếu cứ tiếp tục độ sức thì tuyệt sẽ không chỉ dừng ở lại là ba phần thương vong, mà là tín niệm, tự tin và sĩ khí của Phục Nhật La sụp đổ mất rồi, bọn họ không thể sợ hãi, một khi thiên hạ này có một đội ngũ khác làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi, số phận của Phục Nhật La kết thúc rồi...

Mặc dù quân tinh nhuệ của Phiên binh được gọi là ‘Kim cương’, mặc cho bọn họ có dũng mãnh tới mức nào đi nữa, nhưng bọn họ chung quy vẫn là người.

Nhưng Thiên Dạ Xoa là quỷ: là loài mãnh quỷ trong mấy trăm năm tách khỏi thế gian, đời đời ngóng trông được trở lại nhân gian để được giết chóc, đến triều đại này cuối cùng đã đạt được ước muốn!

Ba Thác ho khan một tiếng, lại chuyển đề tài, tiếp tục đi con đường này làm cho bọn họ cho đội vương bài bọn họ chật vật quá rồi, nhưng cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất hắn nhìn ra được một chuyện: “Quân Mặt quỷ đang bảo vệ Phong Ấp.”

Một câu vô nghĩa, nhưng Lực Hòa Bạt không tức giận... Nếu như nói câu này quả thật là vô nghĩa, Ba Thác cũng chẳng còn có tư cách gì làm thống lĩnh Phục Nhật La nữa, lời nói của hắn có ám chỉ: hai nước giao binh, đã ngoại phát sinh kịch liệt chiến đấu, không cần biết dùng lại chiến thuật chiến đấu nào, cũng chỉ có một mục đích là tiêu diệt lực lượng sinh lực của kẻ thù. Mà quân Mặt quỷ của Nam Man vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối, rất ít ra ngoài đánh giặc, trên cơ bản đều là phát động thư kích cùng mai phục ở phía chính diện, lúc nào quân Thổ Phiên xông lên thì bọn họ lại lui về, nói trắng ra, tuy rằng cũng là giết địch, nhưng mục đích quan trọng hơn ấy là ‘ngăn cản’.

Đúng như chủ quân của Phục Nhật La nói, bọn họ đang bảo vệ Phong Ấp, laoij đề kháng với mục đích là ngăn trở này với du kích giết địch là có khác nhau về bản chất.

Lực Hòa Bạt nhíu mày, một lát sau chậm rãi mở miệng:

- Chi đội này là phật binh sao?
- Bảo vệ đường không dùng loại đấu pháp này.

Ba Thác vỗ ngực vàng gật đầu.

Thường Xuân Hầu cũng đã bị đánh bại rồi, phong ấp còn có cái gì để bảo hộ nữa? Nói thẳng ra là có hai khả năng: là vì bảo hộ một con đường sống cho Thường Xuân hầu chạy vào thâm sơn cùng cốc; hoặc là để bảo vệ Diệu Hương Cát Tường. Nếu là cái thứ nhất ‘quân Mặt quỷ’ không nên dùng cách đấu này, bọn họ phải tiếp tục ẩn núp, đợi cho đến khi Tổng Dương lĩnh suất Man Tử tới phong ấp mới khởi binh làm khó dễ, cùng quân đội tiền hậu giáp kích, giúp Thường Xuân hầu mở ra một đường chạy vào thâm sơn.

Vậy thì chỉ còn một cách giải thích rồi.

Lại theo như quân báo từ trước mà nói: quân tiên phong trước đây từng chia phân nhiều thành công kích vào phong ấp, kết quả lại bị quân Mặt quỷ quán chặt lấy, cuối cùng toàn quân bị giết; đích thực là mặc dù quân Mặt quỷ vẫn cùng Tổng Dương đi tiếp viện Thanh Dương, nhưng khi mà Vô Diễm, Phật chủ của Nam Lý, trở về thánh địa không bao lâu thì bọn họ cũng ly khai Thanh Dương, thậm chí ngay cả thủ vệ chiến Thanh Dương của quân chủ lực chống đỡ Thổ Phiên cũng không tham gia.

Cộng với chuyện lúc trước, nhìn đi nhìn lại, Lực Hòa Bạt và Ba Thác cho ra một cái kết luận đương nhiên: Mặt quỷ là phật quân, chỉ trung thành với Diệu Hương Cát Tường địa.

Nhận ra điều này, chiến sự trước mắt cuối cùng là phải đánh thế nào, cũng hoàn toàn rõ ràng rồi, Lực Hòa Bạt cùng chủ quản Phục Nhật La lại thảo luận thêm vài câu nữa, tiếp đó truyền lệnh: tập kết toàn quân tiến thẳng đến Diệu Hương Cát Tường địa.

Trực tiếp đánh vào chỗ hiểm, tấn công vào trụ sở địch tất có cách cứu, bức bách quân Mặt quỷ hiện thân quyết chiến chính diện.

Tuy rằng không biết cụ thể nhân số của địch, nhưng Lực Hòa Bạt có thể xác định, nếu đấu về nhân số hẳn tất sẽ thắng, bắt quân Mặt quỷ phải dùng kiểu đánh du kích mà họ vẫn am hiểu, thì cũng như là đã trừ được ưu thế của địch; tấn công chính diện thì tất nhiên có thể mở rộng khuyết điểm về nhân số của địch... Quả nhiên, làm đại quân bất quân bất cổ, cũng không cần quan tâm tới việc gặp phải ngấm bán hay cạm bẫy, một lòng muốn phát động tập kích bất ngờ Cát Tường địa, ‘quân Mặt quỷ’ đã không nén được tức giận.

Lúc Phiên quân có dấu hiệu sắp xông lên, quân ‘Mặt quỷ’ cũng từ bóng tối nhảy ra, hiện ra thế trận của bọn họ.

Bọn Phiên tử muốn xâm lấn phong ấp sao lại may mắn tới vậy, lại có cơ hội được nhìn tận mắt quân trận Mạch đao vốn đã thất truyền mấy trăm năm qua.

Độ dài của Mạch đao có thể bằng một nửa người của một thanh niên trưởng thành, nặng hơn mười cân, nếu kết trận công kích thì như tường mà vào, công kích chính diện thì dững mãnh vô cùng, năm đó Đại Hồng từng nhờ vào chiến pháp dùng Mạch đao mà quét sạch tứ phía, thậm chí còn lưu lại truyền thuyết về Ba nghìn Mạch đao đánh bại Ba Vạn hồ kỵ.

Không thể tra lại truyền thuyết được, không biết có phải là do có người cố ý khuếch đại truyền thuyết hay không, nhưng không thể nghi ngờ uy lực của Mạch đao. Loại vũ khí này có phạm vi sát thương lớn, nếu đối với kỵ binh dùng các loại chiến pháp như hữu huy trăm thủ, hạ huy tước đề, tà thứ xuyên cảnh, khiêu kích trọng phách, dùng đến một thanh đao vừa nặng vừa sắc bén thế này, cho dù là một con ngựa cao to cũng khó đỡ được một đòn; đối với bộ binh mà nói thì cách giết chóc càng đa dạng hơn nữa, cho tới ngày nay trong danh sách của triều Đại Hồng Mạch đao vẫn giữ vào trò chủ lực, sử dụng khi chính diện đối chiến với quân địch, phá hủy trận tuyến của kẻ thù.

Chiến pháp của Mạch đao ngoài trừ có những yêu cầu cường rắn đối với binh lính, còn cần binh lính phải trường kỳ diễn tập trận pháp... Cho dù là quay người lại thời gian, trở về thời kỳ Đại Hồng còn cường thịnh từ bảy trăm năm trước, nhưng chiến đội Mạch đao đâu thể huấn luyện được chiến sĩ ngay khi vừa mới ra đời, thì cùng ăn cùng ở cùng huấn luyện mà bồi dưỡng ra ăn ý với nhau được?

Các thủ đoạn chiến thuật tiềm hành, giảo sát, thiết phục, đột tập, ở trong mắt Thiền Dạ Xoa chỉ là ‘nghề phụ’ mà thôi, trước đây bọn họ có quá thừa thời gian, bọn họ muốn đã tốt còn phải tốt hơn, cho nên mới đi học những thứ đó, mà chuyên nghiệp chân chính của bọn họ, nghề chính, chính là thế trận đang bày ra chính tề trước mặt Phiên tử, ánh đao lạnh lạnh, hành động nhanh chóng thống nhất từ chính diện đánh tới – Mạch đao xung.

Lực Hòa Bạt xác thực là đã bức bách quân Mặt quỷ từ bỏ chiến pháp du kích mà bọn họ vốn am hiểu... cũng bức Thiền Dạ Xoa dùng tới thứ bọn họ càng am hiểu hơn nữa – Mạch đao sát trận!

Mãnh quỷ, đồ đao.

364. Chương 122: Đại Sự

Lực Hòa Bạt thực sự cảm thấy... quân mặt quỷ không biết xấu hổ, trách không được việc bọn họ muốn dùng mặt nạ che mặt... Nếu xông trận, hai quân triển khai trận thế, cách xa nhau xếp thành ba hàng tên, sau đó chủ quan đôi bên lệnh một tiếng, tiến trước binh sau, hai trận đều rung động. Có thể quân mặt quỷ tới nhưng không hề để lại dấu hiệu, hai bên xếp hàng chỉnh tề rồi bọn họ mới đột ngột xuất hiện, còn không

đội cung thủ Thổ Phiên chính thức phát động bọn họ đã xông lại đây, lao vào, phía sau trận chiến đã lưu lại một mảng máu bùn lẫn lộn.

Không phải tiến thủ của Phiên tử động tác chậm chạp, chỉ vì Thiên Dạ Xoa tới quá nhanh, đột ngột. Mặc dù Phiên binh có sự chuẩn bị, biết kẻ thù bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới, cuối cùng vẫn không thể phản ứng kịp.

Năm nghìn mạch đao chia thành hai trận, đến từ hai hướng, trận hình ba nghìn người bất ngờ đánh theo chính diện, hai ngàn Phiên quân khác từ cánh tả đánh vào, dường như bị đao nhuốm hồng giống như chém vào đầu trâu, gần như không hề có sự cách trở để tiến vào trong đội quân Phiên tử, một đường quét ngang mà tới, đao trận hai đường cứ thế tiến vào trung tâm gặp nhau, đội ngũ đi tới vẫn không loạn, tất cả vẫn nhằm phía trước mà tới, Phiên quân cứng rắn trong bức tranh thật lớn, chữ “Thập” nhuốm máu đỏ rực, nhân tiện đem trời quân kỳ “Phước Nhật La” chém tới.

Một lần xung trận, Thiên Dạ Xoa không tham gia tiến công, nhanh chóng bỏ chạy lui vào trong Diệu Hương Cát Tường, cứ thế biến mất không thấy nữa.

Trước tiên là kinh ngạc, theo đó là giận dữ, Lực Hòa Bạt ngay cả nằm mơ cũng không ngờ được, thiên hạ không ngờ còn có quân đội như vậy, xông trận như thế và hung mãnh như thế. Chỉ bằng năm nghìn quân có thể đem trận thế của mình hóa thành mực nát! Tuy nhiên ẩn phía sau sự phẫn nộ còn có một phần may mắn; may mắn vì đám người mặt quỷ đó nhân số không nhiều.

Một trận hỗn loạn đi qua Phiên quân chính đón thế trận, từng hồi kèn vang vọng khắp phong ấp, đại đội binh mã bắt đầu chính thức tiến công tiêu diệt Diệu Hương Cát Tường, làm thế phát động tấn công... Khi bắt đầu không cảm thấy điều gì, nhưng không lâu sau Lực Hòa Bạt liền phát hiện có điều gì đó không hợp lý: Thánh địa Phật gia của Nam Lý, không ngờ hình thành “trận” hình cực lớn.

Từ bên ngoài nhìn vào là hình bóng một tòa miếu thờ, lầu hương, đại điện, Phật tháp lung linh, khí thế hoành tráng quy mô cực lớn, tuy nhiên cũng không có chỗ nào đặc biệt. Nhưng đội quân vào sau đó trở ra rất dễ bị mất phương hướng, ba lần lách hai lần rẽ liền hồ đồ không phân biệt rõ được nam bắc, đông tây hỗn độn, vốn hai đội đi song song với nhau để cuối cùng lại đón đầu chạm mặt; rõ ràng cuối cùng bọn họ vô tình đã đi thành hình chữ bát, nên càng lúc càng tách xa nhau.

Quân mặt quỷ rõ ràng như cá gặp nước, vốn dĩ kẻ địch đáng sợ quay lại không vết tích, lúc này càng trở nên xuất quỷ nhập thần, Phiên tử căn bản không có cách nào đề phòng, cho dù cẩn thận thế nào cũng rơi vào cạm bẫy, không ngừng bị đả kích, thương vong càng lúc càng nghiêm trọng hơn.

Đáng tiếc Quỷ Cốc tử lúc này còn đang đi bên cạnh Tống Dương. Người mù nếu ở nhà, nghe nói quân đội Thổ Phiên hiện tại đang chật vật, nhất định trong lòng vui mừng phát điên, âm thầm kinh hãi kêu lên:

- Thật vẫn dùng được?

Bên ngoài thì vẫn vuốt râu mỉm cười, nhẹ giọng nói với Hỏa đạo nhân, A Y Quả:

- Tuy rằng thủ đoạn bình thường, chút tài mọn, chỉ dùng được với Phiên tử mà thôi.

Vận mệnh của Diệu Hương Cát Tường chính do người mù thiết kế, hàm ẩn đạo âm dương, giấu thuật kỳ môn độn giáp, nơi thánh địa này đích thân lão bày ra một tòa binh trận kỳ diệu, tuy nhiên khi nó ngăn địch mới phát huy được uy lực cụ thể. Điều này người mù tự mình cũng không biết thế nào. Chỉ có điều một trong những biện pháp phòng ngự của phong ấp, bởi Hủ gia gây thù chuốc oán với bên ngoài quá lớn, nơi quan trọng hơn đều phải đích thân mình sắp xếp thủ đoạn tốt hơn mới được.

Đương nhiên việc này cũng coi như là một trong những việc cơ mật chính của phong ấp. Vả lại bất luận theo cách nói trong quân đội, đơn giản nhất mà nói, Quỷ cốc được xem như đạo giao truyền thừa. Khiến một đệ tử Đạo gia đến thiết kế cạm bẫy trong thánh địa Phật gia, việc này truyền ra ngoài sẽ khiến sóng gió nổi lên không thể tưởng tượng được.

Diệu Hương Cát Tường có thể sẽ gặp phải tập kích, nhưng dù sao không phải nơi đặc biệt dùng để đánh giặc, bình thường Phật đồ Nam Lý ở khắp nơi hướng về, người mù ở trong này bày ra một tòa pháp trận, các tín đồ tiến tới người người có thể ôm trọn lấy vầng sáng rất lớn đó, lúc này người mù mới chính thức tỏ rõ bản lĩnh: sau khi bố trí đại trận, lão lại ở trong thánh địa thiết lập bốn mươi bảy cái bẫy gỗ, đặt tại

các nơi yếu hại bổ sung làm “cọc trấn”, nhìn qua thấy rất bình thường nhưng ngược lại đến tác dụng của “biển báo chỉ dẫn”, đại trận hoàn toàn không có hiệu quả, phương hướng rõ ràng đã nhầm lẫn; có địch nhân phạm vào, chỉ cần phá hủy cái bẫy gỗ này, uy lực trận pháp lực tức sẽ hiện ra.

Kỳ sĩ Nam Lý đều có thủ đoạn kinh người, Quỷ Cốc tử lúc trước có thể được tuyển vào đội, cũng không phải chỉ dựa vào vận khí.

Hiện giờ đại trận có hiệu lực, Thiên Dạ Xoa trong tay có sẵn trận đồ, một trận cũng đánh tốt hơn, mà Lực Hòa Bạt khi mang quân tới phong ấp là tiềm hành, vì mong muốn giữ hành tung bí mật nên tận lực giảm bớt cho quần áo nhẹ đi, cũng chưa mang theo dầu hỏa, hiện tại muốn hỏa thiêu nơi này cũng không phải việc dễ dàng, chỉ ít là trận hình đã được sắp đặt sẵn.... Đại diện thật lớn, thạch lâu kiên cố, người đến dỡ bỏ cũng chỉ bằng trên đầu ngón tay, hơn một tháng cũng không phá hủy được bao nhiêu nơi này.

Mất thấy đội quân càng đánh càng không ra dạng gì, Lực Hòa Bạt không còn dám tham công, hướng chỉ so với việc lập tức phá hủy Diệu Hương Cát Tường, Phiến quân này còn có nhiệm vụ quan trọng hơn: ngăn cản Thường Xuân Hầu, ngăn cản hấn trồn vào núi lớn.

Cát Tường hiện tại đánh không xuống, quân mặt quỷ có trận kỳ yểm hộ, co đầu rút cổ không ra, quả thực chiếm được thiên đại tiện nghi, tiếp tục cường công không khẳng định được ai thắng ai thua, cho dù có thể thắng Phiến quân nhất định thương vong thê thảm và nghiêm trọng, đến lúc đó còn đâu khí lực để ngăn cản Tổng Dương, vì việc nhỏ mà lỡ mất việc lớn hơn nhiều, lúc này Lực Hòa Bạt kìm nén tức giận và thù hận, đưa ra quyết định kịp thời:

- Đại quân đình chỉ tiến công, Phục Nhật La rời khỏi đội quân bố trí thành đại đội khác, dùng làm đội quân đặc biệt để đối phó với Thường Xuân Hầu. Số quân còn lại trấn giữ những vị trí xung yếu, vây chặt lấy Quỷ quân và hòa thượng bên trong thánh địa, đội Nguyên soái suất lĩnh đại quân tới đây sẽ tính toán tiếp.

Đang lúc đại quân Thổ Phiến đi lên phía trước, Tổng Dương dẫn theo toàn bộ tàn binh bại tướng từ Thanh Dương tiến về phong ấp.

Gần như trong nháy mắt ngay lúc hấn bước vào phong ấp, lập tức lọt vào vòng công kích mãnh liệt của Phục Nhật La, Phiến tử đội đến cùng khổ, đám người Tổng Dương trước tiên phải khổ chiến phá vòng vây lấy đường chạy trốn, lấy nỗ lực hết đà ứng phó với kẻ thù, lập tức bị đánh cho cực kỳ chật vật. May mà bên cạnh hấn có cao thủ áp trận, lại có nhiều chiến sĩ cường lực, vả lại còn có đội Lưu gia quân hung mãnh đáng sợ. Cả đám ra sức phản kích vẫn chưa ăn phải thiệt hại quá lớn, có thể tưởng tượng muốn vượt qua phong ấp cũng không phải việc không có khả năng.

Phiến tử là tinh binh do Thượng tướng thống lĩnh, được bố trí cực kỳ tinh vi. Đám người Tổng Dương có thể ở trong phong ấp qua lại tán loạn, nhưng muốn vào núi thì không có cửa; nếu bọn họ muốn quay đầu rời khỏi phong ấp cũng không khó, nhưng phía sau bại binh Thanh Dương chính là chủ lực của Phiến tử, sao có được cơ hội chạy trốn?

Bại binh đến từ Thanh Dương càng lúc càng táo bạo, ở trên địa bàn của mình tung hoành xông pha, một mực liều chết không lui... Nói trắng ra, việc Lực Hòa Bạt và Ba Thác làm chỉ nằm ở hai chữ: phong đồn.

Quỷ quân co đầu rút cổ ở Diệu Hương Cát Tường hấn đã nhận được tin tức Tổng Dương tiến vào phong ấp, dù sao quân đội đôi bên cũng là bạn, Quỷ quân cũng xao động vùng lên, mạo hiểm lao ra kỳ trận yểm hộ. Sau khi hung mãnh liều chết xông lên, rốt cuộc tiếp ứng được cho tàn quân Thường Xuân Hầu, đưa bọn họ vào Thánh địa lánh tạm.

Đối với việc này Phiến quân liều mạng ngăn cản, một phen đuổi giết vây quét... Nhưng Lực Hòa Bạt trong lòng lại thực sự vui vẻ, hai kẻ đại thù đều trồn vào Diệu Hương Cát Tường, càng tốt cho việc khống chế. Y lập tức lệnh cho thuộc hạ làm bộ ngăn cản, sau khi đánh nửa ngày vô cùng náo nhiệt toàn quân liền thu lại đội hình, cũng không quản những nơi khác trong phong ấp, dồn hết sức chuyên tâm tập trung vây khốn thánh địa.

Nhưng Phiến tử nhìn không ra, Thường Xuân Hầu sau khi tiến vào phong ấp đã được Nam Vinh đưa khăn lau mặt, máu tanh trên đường đi và trong cuộc chiến khiến gương mặt hấn trở nên dữ tợn theo đó cũng

tiêu tan không thấy, đổi lại bằng gương mặt tươi cười vui vẻ, đi thẳng đến trước mặt Trịnh Kỷ, thủ lĩnh của Thiên Dạ Xoa, gật gật đầu nói:

- Tướng quân vất vả rồi.

Trịnh Kỷ cười lắc đầu, ánh mắt thoải mái:

- Không vất vả, chúng ta thích lấy ít đánh nhiều.

Đột nhiên, một hồi âm thanh cổ quái “tháp tháp tháp” nho nhỏ từ trong đám người truyền ra, chỉ thấy Chu Nho hỏa đạo nhân đang ngồi xổm trên mặt đất, hai tay ôm ngực cả người run lên, khớp hàm không ngừng va đập, hàm răng đập vào nhau tạo ra những âm thanh giòn vang.

Cát Tư Mã thấy thế, trên mặt tỏ ra sự khinh thường, trong lòng lão nhân hiểu được, tiến vào Diệu Hương Cát Tường tạm thời đã được An Nam Tú toàn, nhưng là đi vào con đường chết, không trốn được vào núi cho dù coi như xong đời, ti Mã đại nhân cũng không sợ, nếu hăng hái chống địch, đây chính là mệnh lệnh của triều đình, không thể do mình làm chủ, đi trên tuyệt lộ là việc đã nằm trong dự đoán từ trước.

Tâm không thẹn, trời quên ta, không có lời nào để nói, thản nhiên chịu chết.

Lưu thái thú lại có phần chu đáo hơn một chút, giơ tay vỗ vỗ vào bả vai của hỏa đạo nhân thanh âm khàn khàn, an ủi nói:

- Đạo trưởng chớ kinh hoảng, thật sự phải... thật sự phải ... Chúng ta nhiều người như vậy, tới bên kia cũng không cô đơn!

Nói xong, thái thú đại nhân đang muốn coiwf lên vài tiếng, không ngờ Chu Nho lão đạo ngày thường đều rụt rè sợ phiền phức bỗng nhiên bày ra một bộ dạng hung ác muốn cắn người, không chút cảm kích mừng ông ta:

- Cút ngay! Cút ngay, cút ngay, đạo gia không phải sợ, đạo gia muốn uống rượu!

Cách đó không xa Thi Tiêu Hiểu nghe vậy mỉm cười, không ngờ vẫn còn nói giỡn:

- Nơi này là miếu, không có rượu, nhưng dầu thắp vẫn còn mấy vĩa, cái đó không uống được.

Lòng tốt bỗng chốc trở thành lòng lang dạ thú, thái thú ghen một bụng tức giận, lập tức cười lạnh một tiếng, không phản ứng lại với Chu Nho, cất bước hướng về phía Tổng Dương đi tới. Thái thú không có việc gì, lại càng không phải muốn cáo trạng, tuy nhiên trong vô thức đem Tổng Dương trở thành người tâm phức, cảm thấy tới gần hẳn trong lòng kiên định hơn.

Tổng Dương cũng không đi trấn an hỏa đạo nhân, mà cùng Phật chủ Thi Tiêu Hiểu, một lão già gầy gò một đôi bàn tay nằm trong ống tay áo ba người cẩn thận tập trung một chỗ nói đùa... Lưu Hậu rất không hiểu, tình hình lúc này, Chu Nho đạo lão đã sợ tới mức không khống chế được mình run bần bật lên bất ổn. Nhưng nhìn Thi Tiêu Hiểu, Tổng Dương cứ cười nói như vậy, không khỏi thấy có chút rất khác thường. Không còn bao lâu cả đám đều biến thành người chết, còn có điều gì mà cười nói vui vẻ vậy chứ? Làm gì có gì hay đâu.

Cổ Chiêu Quân lúc trước không theo Tổng Dương cùng tới Thanh Dương, đạo lý của lão rất rõ ràng: ta không phải người Nam Lý, sao ta phải đi thủ thành; ta càng không phải binh sĩ, ta là thương nhân, đi đảm bảo không kiếm được gì, có khi còn mất luôn tính mạng trong cuộc mua bán đó, ta có phải Bồ Tát đâu?

Lão không tính toán cùng Tổng Dương đi đánh giặc, nhưng không đi cũng không phải không có chút trượng nghĩa, bởi vậy lão dần môn hạ tạm thời lưu lại Yến Tử Bình, hỗ trợ Thi Tiêu Hiểu cùng nhau chuẩn bị một nhiệm vụ quan trọng khác.

Đại sự chân chính, thế nào cũng cần đến những nhân vật quan trọng, những người như Thi Tiêu Hiểu và Cổ Chiêu Quân không thể không đến chủ trì.

Cổ Chiêu Quân người này, luôn cười cười, trông rất hòa nhã, nhưng cẩn thận quan sát có thể phát hiện lão không vui vẻ mà cười. Nếu nói lão “cười như không cười” hoặc “ngoài cười trong không cười” để hình dung về lão lúc này đều không thích hợp. Dù sao Tổng Dương không biết nên hình dung thế nào, vừa mới hiểu

được lão Cổ đó biết Tổng Dương không trông đợi thấy kiểu cười nào của lão, tuy nhiên quen biết đã lâu, nhìn quen cũng thấy thuận mắt, thậm chí còn cảm thấy khá thân thiết.

Hiện tại Cổ Chiêu Quân đang bày ra nụ cười kỳ dị, trước tiên hỏi một chút về tình hình, lại an ủi hân hân vài câu, bấy giờ mới đem câu chuyện chuyển hướng:

- Ta và Vô Diễm đại sư bên này sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, người ở bên đó thế nào?

Tổng Dương cười:

- Cũng không khác biệt lắm, lần này đoán chừng thật sự có thể thành công. Ta đã nhận được tin báo, đại quân Phiên tử đuổi tới, gần như đã dốc toàn bộ lực lượng.

Cổ Chiêu Quân mắt thoáng sáng rực, cất tiếng cười ha hả:

- Nếu thật sự có thể thành như lời người nói... Chuyện này có thể nói rất lớn!

Nói xong lại hỏi:

- Chúng ta khi nào đi?

- Không vội, tốt xấu gì cũng nên chờ bọn chúng tới đây chúng ta hãy đi.

Tổng Dương đáp.

Về mặt Cổ Chiêu Quân không cho là đúng:

- Nơi này nhiều người như vậy, đến lúc đó loạn thành một đoàn thì thật sự phiền toái. Vẫn nên đi trước một chút.

Lúc này Lưu thái thú đã chạy tới bên cạnh Tổng Dương, đoạn đối thoại giữa hai người ông ta nghe rất rõ ràng. Tuy không rõ được ý tứ, nhưng ít ra Lưu Hậu có thể hiểu được một chút: đoàn người... có thể thoát khỏi đây?

Lưu thái thú thoáng mộng, trong lòng nghĩ lần này thật chết chắc rồi, hoàn toàn không nghĩ đi theo Thường Xuân Hầu không ngờ còn có đường lui. Khó trách đám người Tổng Dương, Thi Tiêu Hiểu đều thoải mái như vậy! Tuy nhiên ông ta vẫn có chút buồn bực, nói như thế... Lão đạo là một trong những thân tín của Tổng Dương, hẳn sớm đã biết mình không phải chết mới đúng, tại sao lại sợ thành bộ dạng này?

Dường như cảm thấy lời nói của Cổ Chiêu Quân cũng có lý, Tổng Dương gật gật đầu, tuy nhiên còn chưa chờ hân cất tiếng, A Nan Kim Mã ở bên liền ngắt lời nói:

- Chịu trăm cay nghìn đắng, liều mạng cộng thêm vận may, mới có được cơ hội tốt như vậy. Nếu không tận mắt nhìn thấy toàn cảnh đó ai có thể bỏ đi được?

Lão Cổ vỗ lên bả vai:

- Ta lại không cảm thấy có gì hiếm lạ, xem người chết cũng không phải việc vui vẻ... Lại nói nơi này nhìn cũng không rõ, muốn nhìn toàn cảnh, lên núi cao trông về vẫn rõ hơn.

Kim Mã lắc đầu nói:

- Cái đó không giống, tuy rằng nơi này xem không được, nhưng thân rơi vào cảnh giới kỳ lạ, cảm giác không cách nào so sánh được.

Hai người ai cũng cho là mình đúng, Tổng Dương cũng không vội đắc tội với người nào, cười ha hả truyền lệnh xuống, hiện tại ai muốn chạy đều có thể rời khỏi nơi này, đội sẽ do Cổ Chiêu Quân dẫn đầu; 'người muốn rơi vào cảnh giới kỳ lạ' thì tiếp tục lưu lại.

Mọi người chỉ lo nói chuyện, không ai để ý tới Lưu thái thú ở bên cạnh.

Lưu thái thú vội muốn chết.

Ngoại trừ cụm từ "bất cứ lúc nào cũng có thể đi" ông ta cũng bắt được trọng điểm khác: muốn đi phải cố sức. Nhưng cố tình nghe lại không được rõ, quả thực trăm trảo nhiễu tâm, khiến ông ta nói không ra được

lời khó chịu. Trực tiếp đến hỏi Hầu gia dường như có chút không thích hợp, ánh mắt thái thú đại nhân đảo hai vòng, từ trong đám người chọn ra Tề Thượng.

Tề Thượng và Ba Hạ đang nhe răng nhếch miệng rít thuốc cho nhau, hai người đều bị thương, hơn nữa đều là vết thương trên mặt. Hai má Tề Thượng đã trúng một đao, trán của Ba Hạ bị dây lưng lướt qua kéo theo một miếng thịt lớn.

Ba Hạ tay chân nhanh nhẹn, rất nhanh liền đem thuốc mỡ đen tuyền cho Tề Thượng:

- Chờ thêm vài ngày nữa sẽ bảo Tổng Dương cho người thuốc tốt, bản lĩnh của hắn tốt, sẽ không lưu lại sẹo.

Tề Thượng bĩu môi:

- Không cần, trên mặt nhiều sẹo càng có vẻ uy phong. Nhưng người lại khác, thế nào cũng phải mời Tổng Dương xóa vết sẹo cho người.

Ba Hạ lãnh đạm nói:

- Người thế này còn không sợ sẹo lưu lại, ta càng không sao cả.

- Không phải, người với ta không giống nhau. Bộ dạng của người rất xấu, trán lại nát như vậy sẽ không cách nào nhìn ra.

Tề Thượng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, vừa nói vừa cười kết quả làm cho vết thương lại há miệng nứt toác, ngược lại nhìn có chút hấp dẫn của lòng kiên cường.

Lưu Hậu cũng không ngại xấu hổ, tiến lên phía trước. Đầu tiên vờ vịt hỏi thăm thương thế của hai người bọn họ, liền đó đem nghi vấn trong lòng nói ra:

- Ta vừa nghe Hầu gia nhắc tới... Dường như chúng ta còn có, còn có một thủ đoạn rất lợi hại...

Không đợi ông ta nói hết câu, Tề Thượng liền mỉm cười. Tuy nhiên trên mặt gã có vết thương, không dám cười nhiều nên gương mặt cứng nhắc trông thật quỷ dị:

- Thái thú đại nhân còn chưa biết, tòa phong ấp Yến Tử Bình này của chúng ta, chính là một tòa thành Thanh Dương khác – Một đầu phía Phiên tử vừa nghỉ, khắp nơi đã bố trí dầu hỏa, bất cứ lúc nào cũng trở mình bùng lên giống như ngọn lửa trời ở thành Thanh Dương.

Giọng điệu của Tề Thượng hơi kích động, nói có chút khó nghe, lại thêm trên mặt bị thương khiến câu nói thì thào khó tránh khỏi câu chữ mơ hồ, khiến Lưu thái thú trong nhất thời không thể lĩnh hội được hoàn toàn:

- Yến Tử Bình, thành Thanh Dương?

Nghe không hiểu càng tốt, còn có thể nói thêm vài câu, Tề Thượng chưa từng không kiên nhẫn ngược lại còn lộ ra vài phần vui mừng, bày ra tư thế thao thao bất tuyệt:

- Thái thú đại nhân có thể không hiểu, trong phong ấp của Hầu gia có vài vị nguyên lão, từ lúc phong ấp mới bắt đầu được dựng lên, thậm chí khi đó Hầu gia còn chưa về tới, bọn họ đã tới nơi này trước rồi.

Tề Thượng giơ tay chỉ về phía Chu Nho lão đạo không ngừng run rẩy và người mù đang ở bên cạnh gã:

- Hỏa đạo nhân và Quỷ Cốc tiên bối chính là hai vị nguyên lão đó.

- Hai vị này có bản lĩnh kỳ nhân sao...

Tề Thượng liếc mắt né tránh đau đớn, ở trên mặt lộ ra một nụ cười sâu xa khó hiểu:

- Cụ thể ta không có cách nào nói nhiều, chỉ nói được như vậy, chỉ cần hai người bọn họ bằng lòng, đốt ra một trận đại hỏa như đã thấy ở thành Thanh Dương lúc trước, tuy nhiên chỉ lao động bằng việc chỉ tay. Hai vị tiên bối có thể không cần mấy chục vạn người hỗ trợ ném dầu hỏa, bọn họ dựa vào chính là thủ đoạn tiên gia của ông nội Hỏa thần để lại.

- Hai vị nguyên lão tiên bối, sau khi đến phong ấp không lâu, liền nhận mệnh lệnh của Thường Xuân Hầu: tại trong phong ấp thiết kế một hệ thống phòng ngự bằng lửa. Có Hầu gia đắc lực ủng hộ, lại có rất nhiều

thời gian để chuẩn bị, hai vị tiền bối đã không phụ sự ủy thác, thi triển tuyệt học cả đời thiết kế đặt ra vô số điểm hỏa... Chỉ cần Hầu gia có suy nghĩ, lúc này phong áp Yến Tử Bình lập tức có thể trở mình biến thành ngọn lửa cháy trời.

Vài năm trước triều đình tuyển hiền rầm rộ sôi nổi, Chu Nho lão đạo tinh thông hỏa thuật khắp nơi trên dưới Nam Lý đều biết, Lưu Hậu đương nhiên cũng biết điều này, nhưng ông ta dù sao cũng chưa từng thấy qua hai trận đại hỏa tại Tĩnh thành, càng không biết được hai trận đại hỏa đó đều do đích thân Hỏa đạo nhân và Quỷ Cốc thiết kế. Bởi vậy đối với uy lực phóng hỏa của hai vị kỳ sĩ này ông ta vẫn còn nghi ngờ, do dự hỏi:

- Ngọn lửa này... Rốt cuộc sẽ như thế nào?

Bọn họ nói chuyện thanh âm không tính là nhỏ, chỉ cần khoảng cách không quá xa đều có thể nghe rõ ràng. Lần này không đợi Tề Thượng lên tiếng, Hỏa đạo nhân vẫn đang run lập cập bỗng nhiên mở miệng nói tiếp câu chuyện, da mặt co giật, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Trong vòng năm mươi dặm dài của phong áp, đó là năm mươi liệt hỏa luyện ngục! Vạn vật sẽ biến thành tro tàn không còn sót lại chút gì, chớ nói người phạm còn lại một bộ túi da, ngay cả thần tướng thiên đình, âm binh địa phủ, chỉ cần khi châm lửa bọn họ còn ở trong phong áp, cũng sẽ bị ta luyện cho hồn bay phách lạc, thân hình đều diệt theo kết cục này!

365. Chương 123: Chuông Tang

Lưu thái thú và Cát Tư Mã liếc mắt nhìn nhau, hai người đồng dạng, vẻ mặt chất phác ánh mắt man dại. Đã nghe qua lời giới thiệu của Tề Thượng và tiếng rít gào của Hỏa đạo nhân, suy nghĩ thêm một chút về tình hình chiến sự trước mắt, hai vị quan lại Thanh Dương sao có thể không tưởng tượng có điều gì sắp sửa xảy ra nữa? Chỉ là chuyện này thật sự quá lớn, nếu thật có thể thành công, vậy thì không còn là sự được mất của một thành, không còn là thắng bại của một chiến dịch hay một trận chiến đấu, mà là sự lật ngược và nghịch chuyển của cả một đợt chiến tranh!

Trong đầu hai vị đại nhân vang lên những tiếng on gong, hoàn toàn bị sợ hãi đến ngây dại.

Hai người bọn họ còn nhớ mang máng, trước khi chủ lực Thổ Phiên quân tiên phong Phiên tử từng chia tách lách thành công kích phong áp, lúc đó Tổng Dương phái Thiên Dạ Xoa đi chặn đánh kẻ thù. Khi ấy Tổng Dương đang cùng Thái tú, Tư Mã thảo luận việc này từng nói qua một câu:

- Phong áp nhất định sẽ hủy trong tay Phiên tử, tuy nhiên nơi lớn nhất, đã bị hơn ba vạn bại binh đạp bằng ta thật không cam lòng.

Lúc ấy nghe được lời này quả thật mọi người không hiểu ra sao, hiện giờ nhớ lại thật quá rõ ràng, phong áp bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành một tòa địa ngục lửa. Tổng Dương sớm đã bố trí phong áp để đối phó với Phiên tử, nhưng dùng lửa đáng sợ có phạm vi năm mươi dặm đó để tiêu diệt ba vạn quân kỵ binh tiên phong lách thành mà lên, Tổng Dương cảm thấy không có lời.

Cũng lần đó, Thiên Dạ Xoa nhận lệnh đi đánh lén kẻ thù, vì tiêu diệt kỵ binh của Thổ Phiên, Thiên Dạ Xoa không tiếc đem người thân ra làm mồi nử, làm vật hy sinh. Khi Thiên Dạ Xoa chiến thắng trở về Thanh Dương, Tổng Dương cảm thán cho sự quyết tuyệt của bọn họ, từng một mình tìm đến Trịnh Kỷ nói:

- Thực ra không cần làm như thế, cứ để quân tiên phong của Thổ Phiên đánh vào phong áp cũng không sao.

Ý của Tổng Dương rất rõ ràng, lần này kỵ binh tiến đánh phong áp, cùng lắm thì một mồi lửa thiêu rụi là xong. Đối với Tổng Dương mà nói đám người đó chỉ là kiếm chút ít, không cần khiến Thiên Dạ Xoa đem thân quyền của mình liên lụy vào.

Nhưng câu trả lời của Trịnh Kỷ rất đơn giản:

- Đúng là không cần, nhưng rất đáng... Dùng mấy ngàn người ngăn cản đội quân xâm lấn chút ít Phiên binh, bảo vệ nơi hương hỏa, cũng giống như bảo vệ phong áp giúp nó phát huy được uy lực hơn nữa, tiêu diệt hy vọng cực lớn của quân địch.

Chỉ vì một niềm hi vọng, không sợ tổn thất mấy ngàn thân quyến của mình, Trịnh Kỷ vẫn thấy đáng giá.

Một khi tiến vào chiến trường, Thiên Dạ Xoa không xem kẻ thù là người, không xem thân thích là người, càng không đem mình làm người. Hết thấy chỉ là những con số, hết thấy cũng chỉ theo đuổi một mục đích cuối cùng là thắng lợi và năng lực... Thiên Dạ Xoa của Đại Hồng triều thất lạc trong cuộc chiến của thế giới như vậy.

Sự thật cũng thật sự như Trịnh Kỷ mong muốn, gã hi sinh mấy ngàn tộc nhân, giữ lại chính là trận đại hỏa đủ để đốt cháy mười vạn địch nhân.

Kỳ thật từ trong phong ấp xuất binh chống đỡ, tiếp viện Thanh Dương bắt đầu tiến hành, các hang hỏa trong phong ấp nằm trong kế hoạch của các tướng quân thủ lĩnh Tổng Dương, Trịnh Kỷ, Kim Mã ..., nhưng cụ thể trận này đại hỏa có thể đổi lấy kết quả tốt như thế nào, không ai có thể nói trước. Tuy nhiên người bình thường, trước chịu càng nhiều thiệt thòi, sau đó trả thù trở lại càng mãnh liệt hơn, muốn quân binh oanh oanh liệt liệt đánh tới phong ấp, phía trước thế nào cũng phải đem bọn chúng đánh thật đau, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, đau đến mức bọn chúng uất nghẹn buồn bực, đau đến nỗi bọn chúng nổi trận lôi đình, đến đến độ bọn chúng nhất định phải phá vỡ Thanh Dương, sau đó nghĩ cách thể hiện uy phong tìm lại thể diện.

Cho nên có liên quan đến chống trả của thành Thanh Dương, đều là thuộc hạ võ trang trong phong ấp của Tổng Dương, đều mang ra toàn bộ sinh mệnh để chiến đấu. Nếu không làm sao thê thảm như vậy, mãnh liệt như vậy, thương vong nghiêm trọng như vậy...

Lời Tề Thượng còn chưa nói xong, chỉ tạm thời im tiếng, hai vị quan Thanh Dương từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, gã mời nói tiếp:

- Uy lực của trận hỏa hoạn này, các vị không cần lo lắng, hỏa đạo nhân cùng Quỷ Cốc tử bố trí cũng không phải đơn giản là một trận lửa, mà là một trận đại hỏa!

Phong ấp và Tình thành không giống nhau, Hoàng cung trong Tình thành là người chết, nó chạy không được; nhưng địch nhân trong phong ấp đều là người sống, bọn họ sẽ chạy trốn phá vỡ.

Cho nên khi mỗi lửa châm lên, ánh lửa bùng lên xa xa còn chưa đủ, phải lan đi cực nhanh, phủ kín mọi nơi khiến địch nhân không có chỗ mà trốn, đơn độc dựa vào uy lực của hỏa đạo nhân còn chưa đủ, nhưng có Quỷ Cốc phối hợp mọi việc liền trở nên khác nhiều rồi. Người mù đem bản lĩnh độn giáp kỳ môn của mình hòa trộn bên trong thiết kế phóng hỏa, hai bên tương trợ lẫn nhau, riêng về suy nghĩ thiết kế mà nói, hơn xa bố trí của anh em bọn họ ở Tình thành.

Tề Thượng nói một lúc lâu, khuôn mặt lộ ra vẻ đau nhức, không kìm lòng nổi liếc nhìn Ba Hạ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hăm dọa... Không lâu trước đó gã còn đang chê cười miệng vết thương của Ba Hạ so với vết thương của gã có phần khoa trương hơn, nhưng người ta trán trọc da không làm chậm trễ câu chuyện, miệng mình vừa động vết thương trên má đã bị xé ra rồi.

Tuy nhiên điều kiện có khó khăn cỡ nào cũng không ngăn được lão Tề quyết tâm nói chuyện:

- Trận hỏa hoạn này dùng để đốt kẻ trộm, nhưng liệt hỏa vô tình chỉ biết đốt cháy vạn vật chứ không phân biệt được địch bạn, đợi thể lửa bùng lên nếu ngay cả chúng ta cũng nướng luôn, tư vị đó phỏng chừng không dễ chịu chút nào. Nếu nhớ được đào hầm, lại quên không lưu lại cho mình chiếc thang dây, đó chẳng phải đồ ngốc sao? Thường Xuân Hầu của chúng ta có thể làm ra việc như vậy không, ở nơi khác trong phong ấp đã đào một đường hầm, nối thẳng tới lòng núi lớn.

Nghe tới đó Lưu thái thú sao có thể đoán không ra, tiếp lời hỏi luôn:

- Cửa đường hầm ở ngay chỗ này sao?

Tề Thượng da mặt cứng đờ mà vẫn cười, gật đầu:

- Đúng vậy, ngay tại trong Diệu Hương Cát Tường!

Lúc ban đầu trong phong ấp xây dựng cải tạo lại cửa đường hầm chạy trốn ở trong tiểu trấn Yến Tử Bình, nhưng sau lại xây trong Diệu Hương Cát Tường. Tổng Dương đem cửa cũ phá hỏng, sửa lại nhét đất bên trong, đây là chủ ý do mọi người đưa ra, nguyên nhân rất đơn giản:

- Thời điểm dùng đường hầm chạy trốn, nhất định có cường địch xâm lấn, đại hỏa bùng lên cực lớn, trong chuyện này có hai điểm mấu chốt: một là chỗ mật đạo phải là nơi thủ dễ khó công, đám người chạy trốn chết cũng cần có thời gian, những nơi khác trong phong ấp bất kể là Hầu phủ, Nam Uy hay Tiêu Kim Oa đều không đủ vững để thủ, chỉ có đại trận của Diệu Hương Cát Tường thủ tốt; những chỗ mấu chốt khác, cuối cùng nơi chạy trốn, ở trong mắt kẻ thù hẳn là nơi tử thủ của người dân Nam Lý đương nhiên phải là “thánh địa Phật gia không nơi nào qua được nơi trọng yếu nhất của phong ấp, Thường Xuân Hầu dẫn binh tử thủ nơi này sẽ không khiến địch hoài nghi. Nếu địch binh giết người trong phong ấp như ong vỡ tổ hường ra trần nhô chạy trốn chết, đối phương đương nhiên sẽ nghi ngờ.

Tất cả thiết kế đều đã nằm trong suy tính.

- Ẩn nấp trong phong ấp rồi vô số điểm lửa lớn nhỏ, mỗi nơi đều được nguy trang tỉ mỉ, không dễ dàng bị phát hiện ra, cho dù có phát hiện cũng không sao, trong đó được vật nhóm lửa đều là độc môn hỏa đạo nhân phối trí, người ngoài nhìn thấy cũng không nhận ra chút gì khác biệt, khó có thể liên tưởng đến việc phóng hỏa.

Tề Thượng vẫn nói tiếp theo đề tài phóng hỏa:

- Các điểm hỏa tuy nhiều, nhưng nói cần phóng hỏa chỉ cần cùng lúc châm năm mươi chỗ mấu chốt là được. Năm mươi điểm mấu chốt đó đều được xây dựng bí mật dưới lòng đất, bình thường không có người, nhưng lúc này đã có người đóng giữ tại đó, luôn luôn túc trực sẵn sàng.

- Vậy bọn họ... sau khi châm lửa sẽ thế nào?

Lưu thái thú ngữ khí do dự.

- Năm mươi một vị phật đồ thành tín nhất của Nam Lý, xả thân không cố kỵ chỉ cầu hạ ma biện hộ.

Tề Thượng thở ra một ngụm trọc khí, khua tay nói:

- Đã như thế rồi, hang hỏa trong phong ấp, là huyền môn đạo gia cùng đệ tử phật môn liên kết làm. Thần hỏa từ đất lên, thần ý từ trời xuống, là vô lượng chân hỏa cũng là Hồng Liên nghiệp hỏa, đại hỏa quá hạn khiến đám binh lính Thổ Phiên không còn lại một manh giáp!

Đề tài tuyệt hảo cuối cùng đã nói xong, Tề Thượng cảm thấy tinh thần sảng khoái, khuôn mặt cũng không còn đau nữa.

Mà Lưu đại nhân nghe được kinh sợ vô cùng, trong giây lát nghĩ thông suốt một việc:

- Cửa thành đó...

Từ Thanh Dương dốc sức phá vòng vây, Tống Dương truyền lệnh triệt hồi tứ môn chống đỡ và bảo hộ. Nếu chỉ vì chạy trốn, mở ra một tòa thành như vậy đủ rồi, cần gì phải đem tất cả cánh cửa thành tháo xuống? Trừ phi hẳn còn có tính toán khác.

Quả nhiên, Tề Thượng gật đầu cười:

- Chính là để khiến đám Phiên tử đem bốn cánh cửa thành cùng tiêu hủy! Không cần bao lâu chúng ta còn có thể sẽ giết trở lại Thanh Dương, đến lúc đó từ thủ chuyển thành công, có cửa chính chống đỡ thật không thuận tiện, dứt khoát hủy hết đi!

Ba Hạ vẫn ngậm miệng không hé răng cũng nhin không được cười một tiếng quái dị:

- Chủ lực Phiên tử đều ở trong này biến thành heo nường, chỉ bằng đám người đóng giữ trong thành Thanh Dương, có thể chống đỡ nổi chúng ta sao? Thanh Dương vẫn là của chúng ta, Tống Dương nếu mang theo đại hỏa đi tiếp viện Thanh Dương, cũng sẽ không để nó lưu lại trong tay Phiên tử.

Ánh mắt Lưu thái thú và Cát Tư Mã đồng thời lóe sáng: hay là muốn về nhà... Hay là muốn về nhà!

Lúc này từng nhóm vũ trang trốn trong Cát Tường đã tập hợp ý kiến, có người muốn chạy có người muốn ở, cũng không nói muốn đi sợ chết, lưu lại là dũng cảm. Mà bởi mọi người đối với việc thưởng thức ngọn lửa lớn này có chút khác nhau. Man di phần lớn thích ngọn núi cao, chỗ cao xem, Thiên Dạ Xoa thì muốn tiếp

tục ở lại, ít nhất trước khi đại hỏa nổi lên, bọn họ còn muốn đóng giữ tại Diệu Hương Cát Tường, phòng ngừa Phiền Tử chuyển sự nghi ngờ sang chỗ khác.

Thi Tiêu Hiểu và Tổng Dương cùng hợp sức, mở ra một tòa đại điện Kim Thân Phật Tổ, lộ ra cánh cửa đường hầm, còn muốn Cổ Chiêu Quân dẫn đầu đám người chạy khỏi đây như vậy. Lưu Nhị mẫu mực đi đầu, dẫn theo Lưu gia quân nhà mình vào động rộng mênh mông, trước tiên tiến vào bên trong. Cho dù người khác cũng không hung mãnh nhưng đám súc sinh cũng phải đi trước, nếu không một hồi lửa cháy đến nơi kinh động khiến bọn chúng chạy loạn thì không ai chịu nổi.

Đường hầm được tu sửa đủ cao, dưới chân bằng phẳng, trên vách đá bố trí đủ sáng, mọi người đi lại nhanh chóng rời khỏi nơi này. Không lâu sau một vị tăng lữ cường tráng chạy tới, chỉ nhìn bước chạy của vị này cũng biết võ công không tầm thường, chắc chắn đã đạt tới tu vi võ sĩ thượng phẩm. Người này pháp danh Thanh Không là phật đồ thành kính, thủ hạ đắc lực của Thi Tiêu Hiểu, chịu trách nhiệm trên tháp cao nhất của Diệu Hương Cát Tường để theo dõi tình hình địch.

Thanh Không xuất hiện trình báo: Cuối tầm nhìn thấy đất bay huyền ảo, quân chủ lực Thổ Phiền dần hiện thân, đang nhằm hướng phong ấp đánh tới.

Đối với việc này Tổng Dương chỉ đáp lại một tiếng cười ha hả. Tiếng cười vang dội, vẻ mặt hưng phấn.

Đại quân Thổ Phiền tiến đến, sau khi vào phong ấp trước tiên Nguyên soái tập hợp đội quân chủ lực và lấy ra một nhóm, nghe xong những báo cáo của bọn họ y không khỏi giật mình, y sớm đã được quân tiên phong hồi báo, trong tay địch nhân có một đạo quân mặt quỷ tinh nhuệ. Có thể y chưa tưởng tượng được Quỷ quân dũng mãnh đến mức này, ngay cả Phục Nhật La cũng không phải đối thủ của bọn họ. Tuy nhiên không quan trọng, đại quân đã chết, mặc dù trận pháp trong Diệu Hương Cát Tường kỳ diệu tới mức nào cũng là nơi có giới hạn. Nơi này đánh cùng sói và voi thật không hợp đạo lý chút nào. Chỉ cần đại quân càng động, Diệu Hương Cát Tường nhỏ bé này cũng rất nhanh bị san thành bình địa.

Hoàn toàn không cần tu sửa, Nguyên soái ra lệnh một tiếng Phiền quân lập tức phát động đánh bất ngờ, tấn công ào ạt vào thánh địa. Nào ngờ bọn họ lập tức bị Thiên Dạ Xoa hung mãnh ngắm bắn, từng trận kèn lệnh truyền rút lui từ bốn phía, tiếng kêu kinh động trời đất, Phật gia là nơi thanh tịnh chớp mắt biến thành một phường máu thịt lẫn lộn.

Thường Xuân Hầu không rời đi, đám người Lưu thái thú và Cát Tư Mã cũng ở lại, mắt thấy trận ác chiến bắt đầu khôi phục, Thái thú có chút gấp gáp, muốn hỏi nhưng không dám mở miệng... Nèn phóng hỏa chưa? Còn phải chờ cái gì nữa?

- Vẫn phải chờ thêm chút nữa.

Thi Tiêu Hiểu nhận ra được những lo lắng của thái thú, hòa thượng Vô Diễm trước sau vẫn một vẻ tươi cười, nói:

- Quân đội Thổ Phiền khổng lồ, phía trước bắt đầu công phạt, nhưng đội ngũ phía sau còn chưa vào tới phong ấp, hiện tại nếu đốt lửa thì không thể tiêu diệt hết toàn bộ bọn chúng.

Mặc dù được Lực Hòa Bạt trình báo, đại trận huyền diệu ở Cát Tường và thiết diện quân hung mãnh vẫn thoáng vượt qua dự kiến của Nguyên soái Thổ Phiền. Chiến sự vừa mới bắt đầu tấn công dũng mãnh cũng không tính là quá thuận lợi, nhưng tuyệt đối nhân số giành lấy ưu thế vẫn dần hiện ra, Phiền quân vững vàng chiếm được thế thượng phong, tầng tầng đẩy mạnh, từng bước tiến đánh sâu vào bên trong Cát Tường.

Lúc xế chiều bắt đầu chiến đấu, đến lúc hoàng hôn Cát Tường bị chiếm hơn phân nửa. Không cần nghĩ cũng biết không gian Quỷ quân thu lại càng lúc càng hẹp, khoảng cách toàn bộ đạo quân bị tiêu diệt càng lúc càng gần. Lúc đó đại soái nhận được truyền báo, đại quân đã tiến hết vào phong ấp, đang ra sức hoạt động dựa theo các vị trí chiến đấu được bố trí trước đó... Thân binh quân tình trình báo mới đem sự tình báo lên, bỗng nhiên từng đợt chuông từ trong trung tâm Cát Tường vang lên. Âm thanh vang dội, du dương lại không mất đi sự trang nghiêm, chậm rãi phiêu tán tứ phía.

Nguyên soái cảm thấy có chút nực cười, thuận miệng quay sang tướng lĩnh bên cạnh cười nói:

- Lúc này bọn họ còn lo lắng đánh chuông sao? Như thế nào vẫn còn chuyên tâm như vậy?

Lực Hòa Bạt là thân thuộc của bá phụ, ha hả cười nói:

- Bọn họ chuyên tâm cũng vô dụng, chỉ còn con đường chết. Thừa dịp tay chân vẫn còn trên cơ thể, khăn trương đánh vài nhịp chuông lớn, bọn họ đánh chính là tiếng chuông tang.

Lời vừa dứt, gần như trong nháy mắt, từ bốn phương tám hướng đều mạnh mẽ truyền đến tiếng sấm trầm trầm đục.

Hỏa xà xoay tròn dựng lên, vốn đã vào lúc chạng vạng, bầu trời ảm đạm bỗng bị chiếu bùng sáng, Phiên quân thấy chói, nhưng hoàn toàn không thể giải thích vì sao lửa có thể cháy nhanh như vậy; rõ ràng chỉ có vài chỗ có đốm lửa vì sao trong chớp mắt liền phóng lên cao, vì sao trong mấy nhịp thở liền kết thành mảng, trở thành bức tường ẩm, núi lửa, từ bốn phương tám hướng cuốn tới...

Cũng giống như bọn binh sĩ, khi ngọn lửa mới nảy sinh, nguyên soái Thổ Phiên và tướng lĩnh dưới trướng vẫn chưa kinh hoảng. Khi đánh giặc đốt lên vài đám lửa là chuyện hết sức bình thường, hơn phân nửa có chút lọt lưới, Nam man ẩn núp trong bóng tối phóng hỏa đều muốn nghe được nhiều loạn... Có thể chưa đợi lệnh dập tắt lửa truyền xuống, dường như chính lúc hai mắt mở to, phía xa ngọn lửa nhỏ trước mắt thoáng chốc biến thành lửa trời phần nộ!

Phiên quân không thiếu tướng tài, bản thân Nguyên soái cũng thuộc lòng binh pháp, kinh nghiệm tác chiến phong phú. Đám dẫn đầu đại quân tiến quân thần tốc đương nhiên cũng từng nghĩ đến khả năng trúng phục kích. Nhưng thời tiết Nam Lý hiện giờ ẩm ướt, địa hình Yến Tử Bình như động bằng phẳng, thiên thời và địa hình như vậy muốn đốt ra một trận đại hỏa xâm hại tới đại quân Thổ Phiên, trừ phi Tổng Dương có thể giống như Nguyên Soái đốt thành Thanh Dương, có thể điều vận hơn mười vạn người cùng mấy trăm vạn bình dầu hỏa. Rất rõ ràng, điều đó không thể xảy ra.

Hướng chi Phiên tử không phải vừa mới đến, Lực Hòa Bạt suất lĩnh bốn vạn binh sĩ ở trong phong ấp mấy ngày rồi, cho dù có mai phục bọn họ sớm cũng bị tấn công rồi.

Không phải nguyên soái khinh địch. Chỉ vì y không thể tưởng tượng dưới gầm trời này vẫn còn có người điên, dám đem nơi ở của mình bố trí thành chảo lửa cực lớn; chỉ vì y không thể lý giải được, thiên hạ này vẫn còn bậc kỳ nhân như hỏa đạo nhân, Quỷ Cốc tử. Dựa vào thiết kế huyền bí và mấy năm chuẩn bị liền có thể đem ý tưởng của kẻ điên rồ biến thành sự thật... Nói thẳng ra, đây là một trận đại hỏa vượt ra ngoài tầm nhận thức của Nguyên soái, y căn bản không có phòng bị, khi y phát binh tấn công Yến Tử Bình, thời khắc quyết định quét ngang Diệu Hương Cát Tường, một chân y đã chắc chắn giẫm vào Quỷ Môn quan.

Trận chiến này trước sau giằng co hồi lâu, nhưng mấu chốt chính là những chỗ thiết kế vây quanh, có lẽ dự định thành công chính là điểm mấu chốt của trận đánh này: trận đại hỏa này không thể nào có, nhưng nó thật sự đã ẩn mình trong phong ấp.

Trước mắt chỉ có ánh lửa chói mắt, mơ hồ che đầy mọi thứ, lại đâu không được binh lính dưới trướng hoảng hốt bỏ chạy; trong tai âm thanh thiêu đốt oanh oanh liệt liệt, mơ hồ xen lẫn tiếng rú thảm của các huynh đệ. Nguyên soái kinh ngạc đứng ở phòng chính, cơn ác mộng hoàn toàn rơi xuống, trận đại hỏa này tới quá đột ngột và hung mãnh, cứ thế y trong cơn hoảng hốt cũng phân cách nào phân biệt rõ ràng: ngọn lửa đến tột cùng là do âm mưu quỷ kế của Thường Xuân Hầu hay do Tiên Phật nổi giận mà giáng xuống?

Ánh lửa ngút trời, thiêu đốt người, thân thể Nguyên soái bị hun đến bỏng rát, nhưng trong lòng lạnh buốt từng mảnh, lạnh khiến y không thể ức chế cơn run rẩy. Lực Hòa Bạt bám lấy bá phụ liều mạng lui về phía sau, trong miệng kêu lên nhiều tiếng kỳ quái, không biết hô cái gì, Nguyên soái rút cuộc cả kinh mà tỉnh lại, hít một hơi khí nóng thật sâu bỗng hâu, cố gắng làm cho mình trấn tĩnh lại, ôm thân binh bên cạnh nói:

- Truyền xuống hỏi thăm tình hình các nhóm.

Nguyên soái không thể loạn. Nếu y cũng kinh hoảng thì đại quân này xong rồi. Tình thế trước mắt nguy ngập, việc cấp bách cần thiết chính là hiểu rõ tình hình hỏa hoạn, nhưng tất cả mọi người chìm trong lửa, ai cũng không có cách nào nhận rõ toàn cục. Tuy nhiên thuộc hạ dưới tay Nguyên soái tất cả đã được bố trí, chỗ đóng quân cũng như lòng bàn tay y. Y phải dựa vào quân số đưa tin qua lại, đợi đến khi nắm được toàn bộ tin tức từng vị trí, y có thể dựa vào tình trạng mỗi lửa để phán đoán, có thể hiểu tại sao trong phong ấp Yến Tử Bình là có trận đại hỏa đáng sợ như vậy, lửa nơi nào thế mông, tiến tới xác định chạy về hướng đó phá vây là được.

Trong lúc hoảng sợ cấp bách Nguyên soái có thể nghĩ ra biện pháp này cũng không tệ, đáng tiếc, y không có đủ thời gian. Đại hỏa kéo tới quá nhanh, so với sự dự liệu của y còn nhanh và hung mãnh hơn nhiều. Còn không đợi các nhóm quân nổi kèn hồi báo, đại hỏa liền sôi trào cuốn vào trọng địa.

Lực Hòa Bạt và Ba Thác một tả một hữu, đỡ Nguyên soái nhấc chân bỏ chạy, mà Ba Thác tay vừa đỡ vừa thổi tù và trong tay gã. Gã đang thổi tù lệnh tập kết quân số... Phước Nhật La chủ quan, thân mình cũng cho là thiết huyết chiến sĩ, cho tới bây giờ có có biện pháp nào khác nữa, gã chỉ có một ý niệm trong đầu: Cứu hộ Nguyên soái rời khỏi hiểm địa. Đại hỏa nan giải, khó phá, cho nên Phước Nhật La phải triệu tập nhân sự, cho dù là dùng mạng người để đấu, dùng thi thể các huynh đệ rải xuống, nhất định cũng phải vì Nguyên soái rải ra một đại lộ hài cốt, để gã tìm ra được con đường sống!

Chủ soái lân cận chỉ cần còn có thể thu được Phiên binh đều tập kết lại đây, mấy nghìn người kìm kẹp dày đặc cùng một chỗ, bao lấy Nguyên soái ở giữa, cả đám như ong vỡ tổ hướng ra bên ngoài mà chạy.

Nhưng Nguyên soái lại thất thần... Y nghe được tiếng tù và xa xa, phương hướng bất đồng, xa gần bất đồng, không cần nghĩ cũng biết, đây là hiệu lệnh các nhóm thuộc hạ dưới trướng đáp lại hiệu lệnh trước đó của y, hướng y hồi báo tình trạng quân bên mình. Nhưng cũng không ngoại lệ, tất cả tiếng hồi đáp đều có tiết tấu, tần suất, ý tứ giống nhau: Cầu cứu.

Tất cả các đội quân, tất cả đều lấy tù và ra cầu cứu!

Tín hiệu thổi lên đến nửa chừng thì đột nhiên dừng lại; càng nhiều hơn nữa những tiếng tù và còn lại tiếp diễn lại lần nữa... Ngày xưa ăn no bao bọc sát phạt, quân hiệu âm vang không ngừng, giờ phút này rơi vào trong tai Nguyên soái chỉ còn thấy vô cùng thê lương...

366. Chương 124: Một Lạy

Khắp nơi chỗ nào cũng là lửa cháy bùng bùng, đang ngùn ngụt bốc cháy.

Không biết vì sao, trong mắt Nguyên soái ánh lửa dần trở nên ảm đạm, chỉ có điều là hào quang ảm đạm, nhưng màu sắc càng lúc càng trở nên diêm lệ. Đây là một thứ cảm xúc hết sức cổ quái, trơ mắt đứng “xem” đại hỏa càng lúc càng suy biến, cuối cùng lại biến thành màu đỏ đậm địa; vẫn còn trong tai, những tiếng bùng cháy, tiếng kèn, tiếng kêu la thảm thiết dần dần đi từ ồn ào đến tĩnh lặng, chậm rãi bao vây lẫn nhau, trong vô tình, chúng dung hòa thành một loại âm thanh khác: giòn vang, dường như chính mình được đặt trong thuyền gỗ mượn mặc cho bọt sóng bên hồ nước đang bắt đầu khởi động.

Đó là ảo giác, Nguyên soái cũng không hề ngờ. Y ngỡ ảo giác khỏi ánh mắt, ảo giác rơi vào tai, nhưng trong lòng vẫn rõ ràng, thậm chí y còn có một lời giải thích và một điều nghi ngờ rất nặng...

Giải thích ảo giác sinh ra đối với mình:

Tất cả đội quân tiến vào phong ấp đều đang cầu cứu, bọn họ là ai? Là binh sĩ dưới trướng của ta, nhận hiệu lệnh của ta, khổ chiến đầm máu, mặc dù chết không uốn, nhưng tất cả đều do ta mang đến con đường chết cho họ.

Bọn họ là cái gì ? là đến từ quốc gia Cao nguyên, tất cả đội quân chủ lực tiến công tập kích Nam Lý ! Bọn họ xong rồi, cái gì cũng xong rồi, đây không phải vấn đề thắng thua chiến tranh, mà là toàn quân bị tiêu diệt.

Ước chừng mấy chục vạn người, đại quân quy mô như vậy bị tận hủy trong tay mình, cho dù ta sống còn có ai cần nữa ? Về nước sau đó sẽ bị trị tội, gia tộc lớn như vậy ngã xuống, nữ nhân còn cháu đời sau vì tội nhân đời trước mà hổ thẹn. Đó là xa về sau không tính, sau cuộc chiến tranh xâm lược Nam Lý còn liên lụy đến sự yên ổn của Thổ Phiên, hiện giwof nếu không thể bình ổn được nội loạn, ngược lại còn gây ra họa xâm lăng. Cao nguyên vốn nhân khẩu ít hơn so với Đại Yến, người Hồi Hột. Mười vạn đại quân lập tức bị chôn vùi ở Nam Lý, đây cũng không phải tổn thất Thổ Phiên có thể gánh chịu được !

Hậu quả mà đội hùng binh này bị hủy diệt, theo mình về đến gia tộc lại đến quốc gia, bất luận ở đâu đều không phải việc ta có thể gánh vác, cho nên trong mắt liền hiện ra vệt máu tươi, cho nên trong tai liền vang

lên âm thanh sóng nước thanh khiết, thiên đường và địa ngục đồng thời cùng lúc hiện ra mời gọi ta, duy chỉ có nhân gian không còn chốn cho ta nương thân nữa.

Về nghi hoặc lớn nhất trong đáy lòng : lửa lớn như vậy, như thế nào còn có thể chạy trốn, hơn nữa chạy thoát lâu như vậy, vì sao ta còn không bị chết cháy ?

Có thể trốn lâu như vậy, với Ba Thác và Phước Nhật La trong đội ngũ, càng là lúc gặp nguy hiểm, đột nhiên hiển hiện năng lực tinh binh, nơi nơi đều là lửa cháy hừng hực, nường xem chòm râu đồng thời cũng gọi lên hỏa tâm, khiến người ta tâm phiền ý loạn không ngừng. Duy Phước Nhật La vẫn duy trì được sự bình tĩnh như trước, đối với hoàn cảnh xung quanh đưa ra được phán đoán chuẩn xác. Tuy rằng đều là lửa giống nhau, nhưng nếu cẩn thận quan sát vẫn nhận ra có chút khác biệt- lửa hướng lên trên có màu sắc u lam, cho thấy ngọn lửa này có được vật hỗ trợ, tuyệt đối không thể dập vào và không dập tắt, một khi bị lấy dính vào người thì không thể dập tắt được ; có nơi ngọn lửa lay động sang trái phải với biên độ cực lớn, việc này lý giải xung quanh nó những thứ có thể đốt không nhiều lắm, nhìn qua thực tế đầy đủ đã có khe hở có thể chạy trốn được. Tâm tư trấn tĩnh và quan sát nhạy bén, đưa nguyên soái càng chạy càng xa, cũng khiến giữa hầm lửa sức sống càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn.

Còn chưa chết là một sự thật, cũng là hy vọng: nếu ta có thể chạy trốn, những người khác cũng có thể trốn đi? Tổn thất khó tránh khỏi, nhưng ắt cũng không tưởng tượng được đáng sợ như vậy. Nhớ đến điều này Nguyên soái dần tỉnh ra một chút.

Nhìn thấy trong mắt Nguyên soái có chút tức giận, Ba Thác mừng rỡ, Nguyên soái là bề trên trong gia tộc, là thủ lĩnh của quân đội là bộ khung chủ lực của mọi người, y khôi phục sẽ khiến trong lòng mọi người kiên định trở lại. Bởi vậy đội ngũ hành động càng thêm nhanh chóng. Ba Thác và Phước Nhật La càng phần chấn tinh thần, dựa theo quy luật trước mắt, mọi người rảo bước rời khỏi đám cháy.

Nhưng cứ mãi ba rẽ hai ngoặt, sau khi cẩn rặng xông qua một bức tường ẩm nóng, Ba Thác bỗng nhiên ngậy ngậy cả người, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tối sầm không một tia sáng, đường cụt rồi.

Quả thực không có đường, ngọn lửa khắp bốn dặm đều lộ ra màu u lam quỷ dị, thể lửa biến hóa cũng theo quy luật dị thường: không sai biệt lắm theo từng nhịp hô hấp, ngọn lửa sẽ cất cao nhất, đồng thời lan về phía trước một khoảng cách.

Là lan ra, không phải nhảy lên, lửa phía không thể dập, phía trước lửa lại bùng thêm, bốn phương tám hướng rực rỡ lập lòe, tình hình trước mắt đa số Phiên tử dường như đứng trong hòn đảo đơn độc, bốn phía hoàn toàn bị nước biển vây kín, vào lúc thủy triều lên, biển lửa sẽ nhấn chìm hòn đảo đơn độc...

Không thể có một khe hở đột phá, đường đi cũng bị lửa hoàn toàn ngăn cách. Nơi đây đã thực sự trở thành vùng đất chết.

Ba Thác dựng cây gậy lên, trong miệng thì thào lặp lại:

- Không thể nào, không thể nào... Sau khi đại hỏa bùng dậy bọ họ một đường trốn chết, giờ phút này nghĩ lại, quả thực cực kỳ giống một trận “dụ địch”.

Trừa phi lửa này là người sống, nếu không nó làm sao có thể hiểu được dụ địch, hiểu được hãm hại người?

Không có gì không thể, lửa vì Chu Nho đạo nhân mà tới, thể từ Quỷ Cốc người mù bố trí, phong ấp Yến Tử Bình đang trong trận thiêu đốt hừng hực cũng không phải trận đại hỏa bình thường, nó là một trận đại hỏa thần được phát động toàn diện.

Khi mọi người nán lại, không gì có thể làm được nữa rồi, chút thời gian cuối cùng, chỉ tận mắt nhìn thấy lửa cháy liếm tới. Nguyên soái bỗng nhiên bật cười một tiếng, vỗ vai Ba Thác, nói:

- Tốt lắm rồi.

Liền đó quay đầu nhìn Lục Hòa Bạt nói:

- Ta nhớ rõ. Trước khi đại hỏa bắt đầu một lát, tiếng chuông vang lên trong Cát Tường người nói đó là chuông tang... Thật đúng là chuông tang.

Nói xong, y rút đao kề lên cổ của mình.

Tuy rằng tất cả mọi người chết chắc rồi, Lục Hòa Bạt vẫn vội vàng giữ lấy tay bá phụ, run giọng nói:

- Nguyên soái không thể làm vậy.

- Bị lửa thiêu chết là “hi sinh”, là “hi sinh vì tổ quốc”. Người cảm thấy ta xứng sao?

Nguyên soái cười lộ vẻ sầu thảm:

- Nhân dịp cánh tay vẫn còn trên người mình, tự sát tạ tội đi.

Nói tới chỗ này, cánh tay run rẩy đẩy tay của Lục Hòa Bạt ra, lưỡi dao sắc bén cắm phập vào vết hầu máu tươi dũng mãnh phun trào, Nguyên soái ngã trên đất thẳng đờ.

Không khí phả ra, máu tuôn trào ngấm vào đất, khoảnh khắc trước khi chết trong mắt Nguyên soái chỉ có quân uy cuộn cuộn mệnh mông, khi xuất binh nhớ kiểm duyệt quân binh, trong tai còn lại tiếng hoan hô vô tận, khi đông xuất hùng quan dân chúng cao nguyên từ các ngã đường ngõ hẻm hoan hô, xướng tiếng Phạn chúc phúc... Khi đó thật sự không ngờ tới, Thần võ đại soái, vạn tượng vinh quang, cuối cùng ta chẳng qua là một cô hồn chết tha hương nơi đất khách quê người.

Diệu hương Cát Tường lửa cũng bùng rồi, tuy nhiên nơi này thiết kế điểm hỏa tiêu phí rất nhiều tinh lực của hỏa đạo nhân, bởi vậy không giống như nơi khác trong phong ấp, nhìn trong thế liệt hỏa mãnh liệt vẫn ẩn dấu con đường sống, Thiên Dạ Xoa kháng địch thông dong lui lại, nơi địa lộ, trong phạm vi hai dặm một vòng yên tĩnh, thế lửa không thể lan vào đây... Chỉ là tạm thời không thể lan tới đây, nơi đây cũng không phải nơi sống, chỉ là chết chậm hơn một chút, lưu lại cho mọi người chút thời gian chạy trốn vào đường hầm.

Trong phong ấp cảnh tượng hỗn loạn không thể dùng lời nói để hình dung. Con đường Thiên Dạ Xoa chạy trốn cũng ngập tràn nguy hiểm, tránh không khỏi có nhiều thương vong, có tiểu đội bị khói đặc bao phủ không thể tìm đúng lối đi; vó vài binh sĩ bị kẻ thù gắt gao bao vây khó lòng thoát thân... Nhưng cuối cùng đôi quân chủ lực cùng Tổng Dương và mọi người đã trốn vào đường hầm thành công. Trong đó cũng ẩn dấu những cơ quan do Quỷ Cốc tử thiết lập, đợi tất cả mọi người xuống dưới các cơ quan, cửa vào tự nhiên sụp xuống, ngăn cách liệt hỏa trên mặt đất, cũng đem cả tòa phong ấp hoàn toàn rơi vào trong biển tử. Không người nào có thể đi vào địa lộ, cũng chỉ có một kết cục cuối cùng táng thân nơi biển lửa mà thôi.

Địa lộ uốn lượn dang dặc, đợi mọi người chạy trốn tới nơi gặp lại nhau, mặt trời đã mọc rồi. Vô thức một đêm đã trôi qua.

Phong ấp vẫn đang hùng hực bốc cháy, không phải một đám phía đông một đám phía tây, mà suốt phạm vi năm mươi dặm, hoàn toàn đã biến thành một chảo lửa khổng lồ. Nơi nơi đều bị bao trùm bởi biển lửa lớn.

Cửa ra của đường hầm ở trong thất lưng một ngọn núi miền cao, là một nơi cao phẳng rộng rãi thoáng đãng. Người rút tới đây tuy nhiều, nhưng không hề biết đến chật chội. Địa thế cao còn thích hợp để mọi người nhìn về phía phong ấp phía xa.

Mặc dù khoảng cách không gần nhưng không ngăn được từng trận sóng nhiệt từ phong ấp bốc lên, tất cả mọi người nhìn trận đại hỏa phía xa, gương mặt biểu lộ bất đồng. Nhóm người man di cao hứng phấn chấn, hoa chân múa tay vui sướng; Thiên Dạ Xoa ánh mắt trầm ổn không thấy bất giận; Kim Mã, Tề Thượng, A Y Quả vốn tính tình phóng khoáng cười ha ha; Cổ Chiêu Quân chỉ khẽ cười cười; Thi Tiêu Hiểu và tín đồ Phật giáo thì khó tránh khỏi động lòng từ bi, mặt buồn bã không đành, mắt cụp xuống miệng khẽ lẩm nhẩm đọc pháp chú siêu độ vong hồn.

Bỗng nhiên, một tiếng khóc lớn khàn khàn từ trong đám người vang lên.

Chu Nho lão đạo phủ phục trên mặt đất khóc rống lên từng tiếng.

Nước mắt giàn dụa hòa lẫn tiếng gào khóc khàn khàn... Báo ứng! Báo ứng các người đốt thành Thanh Dương... Và so lửa với ta, các người sao xứng chứ? Các người cũng dám... cũng dám bức ta... Các người ép ta! Các người nếu không đến sẽ không tồn tại trận sát nghiệt này, nếu không đến thì đã không có việc này xảy ra... Các người dám đến liền có được trận đại hỏa cháy đến vô tận... Tại các người... bức ta!

Khóc lóc nói năng lộn xộn, ẩn sâu trong tiếng khóc đó là những đau đớn khôn nguôi.

Hỏa đạo nhân là người Nam Lý, sai lang đến đây đương nhiên nhanh chóng muốn giết chúng; nhưng Hỏa đạo nhân cũng là người tu hành, đối với ông ta mà nói “thiên hữu hảo sinh chi đức” (trời có đức hiếu sinh) cũng không phải một lời nói suông. Phật môn cũng tốt, đạo gia cũng thế, đối với tính mạng đều hết sức coi trọng.

Lão đạo không phải chưa thấy qua mặt người trên đời, thậm chí có thể nói, trước ngày hôm nay, xuất hiện một trận đại hỏa gây chấn động trong lịch sử trăm năm của Trung thổ do chính tay lão sắp đặt: hỏa xà loạn Tĩnh thành, lửa cháy đốt Yến cung. Chỉ có điều hai trận đại hỏa ở *Tĩnh thành và phong ấp này, trong mắt lão chúng không giống nhau.

Phóng hỏa Tĩnh thành mục đích là Yến cung, đối với vật không nhằm vào người. Lúc ấy thế lửa tuy hung mãnh nhưng nó là “ngọn lửa”, đang ép gần phía trước hoàng cung có khi vẫn xuất hiện khe hở để trốn thoát, chỉ cần dừng phản ứng quá chậm, vận khí dừng quá kém, cơ hội chạy trốn vẫn còn rất lớn; nhưng liệt hỏa trong phong ấp được thiết kế nhằm vào con người, mục đích cũng để giết người, như thế nào có thể khiến thế lửa mở ra con đường sống, như thế nào khiến kẻ thù trốn không thể trốn, chỉ có thể bị thiêu sống mà chết, quả là tâm tư ma quỷ, thủ đoạn ma quỷ.

Mặt khác, mong tám tháng chín Nhất Phẩm lôi, Tĩnh thành người chết vô số, tuy nhiên mạng người tổn thương phần lớn do rối loạn, trấn áp, thảm họa từ chiến tranh mà ra, thực sự người chết vì đại hỏa cũng không nhiều; nhưng trận đại hỏa trước mắt thế nào? Không ai có thể hiểu nó bằng hỏa đạo nhân, Phiên tử không thể chạy thoát, ít nhất tuyệt đại đa số mọi người sẽ táng thân như thế, chết dưới ngọn lửa hừng hực hung ác, là mấy chục vạn tính mạng.

Không phải lão đạo rất từ bi, không phải lão đạo già mồm cái lão. Trong lòng ông ta thật sự chịu khổ sở, biết rõ những người này đều đáng chết, nhưng ước chừng mấy chục vạn mạng người, đặt *ở trong lòng sức nặng sẽ ra sao!

Khi ông ta theo Tống Dương cùng nhua phá vây Thanh Dương, trốn trở lại phong ấp, đương nhiên hiểu được trận địa này do chính tay mình bày ra bầu trời chết chóc không thể nào tránh né, cho nên khi tiến vào Diệu Hương Cát Tường ông ta mới không ngừng run lên như vậy. Căn bản không đúng như thái thú, Tư Mã nghĩ như vậy, ông ta không sợ hãi, nhưng “vô số mạng người vì ta mà táng thân” quả thật đã trở thành áp lực lớn trong lòng ngực lão đạo. Nỗi thống khổ trong lòng Hỏa đạo nhân giương rộng bay cao, không kiềm chế được mà run lên.

Hỏa đạo nhân gào khóc, không ai có thể khuyên ông ta, cũng không ai biết nên khuyên giải như thế nào, chỉ có Quỷ Cốc người mù trước sau như một ngồi bên cạnh, trận hỏa hoạn này có phần của lão, cảm xúc phức tạp của Hỏa đạo nhân khiến lão xúc động, tuy nhiên người mù tâm trí càng kiên định hơn một chút, đau thương không khóc thành lời.

Chỉ có điều một phần khiến người ta buồn bực ngẹt thở, cũng không phải tới từ sự thương cảm, thời điểm mỗi lửa thống khổ của đạo nhân đến, tiếng khóc lớn không thể nghi ngờ là lúc phát tiết tốt nhất, sau một lúc lâu ông ta im lặng dần, trong lòng ngực vui sướng hơn rất nhiều, nhưng trên mặt không nhìn được. Lớn như vậy đứng ngay trước mặt mọi người òa khóc, ít nhiều cũng khiến ông ta có chút xấu hổ ngại ngùng; mà trong lòng cũng ngổn ngang trăm mối, vừa không thoải mái, bình thường ông ta hay nói giỡn, tuy nhiên đi theo Thường Xuân Hầu tốp người này đều có chút giao tình, không ngờ tới mình khóc cổ họng cảm nín, ngoại trừ Quỷ cốc ở ngoài không ngờ lại tiến tới vỗ về an ủi.*

Lão đạo hít một hơi thật sâu, gạt bùn đất trên người, lại dùng tay bắn vỗ vỗ cánh tay người mù tỏ lòng biết ơn. Tiếp đó vừa lau mặt vừa quay người lại, Nhưng mới quay lại liền kêu lớn một tiếng, miệng há hốc, hai mắt tròn tròn lẳng lẳng nhìn phía trước... Trong cổ họng lão phát ra những âm thanh ca ca vang vọng, gần như chỉ đủ khí lực để hỏi được một câu:

- Người... các người làm, làm gì.

Nói xong, thân mình mềm nhũn rầm một tiếng ngồi phịch xuống đất.

Quỷ Cốc là kẻ mù lòa, nghe được tiếng kêu quái lạ của Chu Nho nhưng không nhìn được tình hình trước mắt, chỉ có thể đi theo ông ta lo lắng, liên tục thúc giục hỏi dồn:

- Làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra?

Không xảy ra chuyện gì, chẳng qua ngoại trừ môn hạ của Cố Chiêu Quan, La Quan và vài người ít ỏi, suốt từ thất lưng núi Bình Đài này trở lên tuyệt đại đa số mọi người đang quỳ gối trên mặt đất, sắc mặt biết ơn hướng về phía Hỏa đạo nhân và Quỷ Cốc tử!

Nhiều người như vậy cùng nhau hướng về mình mà quỳ, Hỏa đạo nhân không sợ hãi mới là lạ. Hơn nữa trong số những người đang quỳ, không chỉ có Thường Xuân Hầu Tổng Dương, tôn giả chuyển thế Vô Diễm, thậm chí ngay cả đế vương hai kiếp Phong Long cũng quỳ trong đó.

Phong Long mở miệng trước tiên:

- *Một trận đại hỏa của hai vị tiên sinh, đã tẩy đi tận cùng nỗi nhục của Nam Lý, ta không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể tận lễ như vậy!

Phong Long là Hoàng đế Nam Lý, phóng mắt đi khắp cả thiên hạ Trung thổ, nếu muốn tìm được một người thực lòng yêu thương Nam Lý nếu không phải ông ta thì là ai. Đối với chiến tranh giữa Thổ Phiên và Nam Lý mà nói, ngọn lửa này tới quan trọng xiết bao, một quỳ này ông ta cam tâm tình nguyện!

Thi Tiêu Hiếu tiếp lời, ngữ khí trịnh trọng:

- Nghiệp hỏa gột rửa, tội tiêu ác diệt, hai vị tiên sinh khiến thời thế Nam Lý vạn nhà sinh Phật, khiến ngàn vạn người dân tránh khỏi thảm họa chiến tranh, là công đức vô tận, là Thiên Đại từ bi.

Thủ lĩnh Kim Hoàn của Sơn Khê Man cũng quỳ, tiếng Hán trúc trắc, lời ít ý nhiều:

- Người rất giỏi, chúng ta quỳ đây là khâm phục người, rất khâm phục người! Lạy một cái, không hề mất mặt, thật rất tốt!

Phong Long quỳ, Thiên Dạ Xoa lập tức quỳ theo; Vô Diễm quỳ, Phật đồ trong phong ấp cũng đồng loạt lạy; thủ lĩnh Kim Hoàn *rất khâm phục” đương nhiên Sơn Khê Man cũng cùng nhau dập đầu; Còn lại Tề Thượng Ba Hạ, A Y Quả, Thái thú Tư Mã cùng đám người đi theo Tổng Dương cũng cùng nhau quỳ xuống... Tổng Dương không có gì, chỉ nói với hai vị kỳ nhân:

- Hai vị làm được điều này, đa tạ.

Sườn núi Bình Đài, vạn người cúi đầu tạ ơn, cung kính, thực sự đối với hai vị kỳ sĩ dập đầu lập tức nghe một tiếng “rầm”, người mù nghe rõ ràng sao thế này, trở mình xem thường thì bị dọa ngã đi. May mắn lão cách vách núi còn một đoạn, nếu không ngã xuống chết thật rất oan uổng.

Từ Yến Tử Bình đến thành Thanh Dương, Tổng Dương vừa dẫn binh đi, trở lại, các đội quân theo hấn hành động chịu thương vong không nhỏ, trong đó dựa vào binh sĩ do Trần Tây Vương phái trú tại phong ấp là tổn thất thảm nhất, hơn hai ngàn tinh binh giờ phút này đi bên cạnh hấn chỉ còn hơn trăm người.

Sơn Khê Man và Thạch Đầu Lão quân số chỉ còn lại một nửa, ngay cả đội quân tinh nhuệ nhất Thiên Dạ Xoa, bây giờ quân chủ lực có thể tái chiến không đến bốn ngàn người.

Ngược lại quân đoàn ác diệu của Lưu Nhị tổn thất không nhiều, trở lại được bảy thành. Đám quái diệu này đao thương bất nhập, chiếm được tiện nghi lớn rồi.

Không tính thành quả bọn họ đạt được, chỉ nói về tổn thất, một trận chiến Thanh Dương đánh hạ tới thực sự đánh thương tới nguyên khí phong ấp. Nhưng Tổng Dương không tính toán đến việc dừng tay, một phen đại hỏa thiêu rụi chủ lực của địch nhân, đúng là thời cơ tốt nhất để phản công, phía trước đánh sống đánh chết luôn chịu thụ động hóa giải chiêu số của kẻ thù, hiện giờ đến thời điểm *chủ động đánh người, hấn như thế nào có thể bỏ qua không đi cho được?

Sơn Khê Man ý nghĩ không khác lắm. Tộc nhân không ít người đã chôn vùi trong tay Phiên binh, đại man mới không thêm nghĩ nhiều tới tiền căn hậu quả, bọn họ hiểu Phiên tử là kẻ thù đáng giận, vô cùng sáng khoái cùng Tổng Dương tiếp tục đánh tiếp.

Những bên võ trang khác càng không cần nói, mọi người ngồi xuống thảo luận một hồi, rất nhanh xác định hướng Sơn Khê Man mượn hai ngàn binh, Thiên Dạ Xoa điều động hai ngàn năm trăm binh, thêm Thạch Đầu Lão, dân tộc Hồi Hột và Sơn Khê Tú, tổng cộng thành một đội cường lực sáu ngàn người. Còn lại Sơn

Khe Man và Thiên Dạ Xoa, hoặc trở về trong núi hoặc đợi đại hỏa tắt đi sau đó trở về phong ấp, xem như lưu lại chút lực lượng ở nhà phòng ngừa có chuyện bất ngờ xảy ra.

Về phần quân đội Nam Lý từ thành Thanh Dương triệt để do Lưu thái thú chỉ huy, Tổng Dương không hỏi tới. Tuy nhiên bọn họ đều là binh sĩ Nam Lý, thu phục được đất mất là việc thuộc về bổn phận, tự nhiên sẽ không lùi bước.

Hai ngày sau đó ở trong núi chỉnh trang lại đội hình, phục hồi thể lực và tinh thần, đồng thời lên kế hoạch phương án đối chiến một lần nữa lại phân chia sắp xếp đội hình. Trong lúc này Chu Nho lão đạo tìm được Tổng Dương, trầm tư nửa ngày mới nói:

- Người.... Cái lễ nghi đó của người ta nhận không nổi... vẫn là trả lại cho người tốt hơn.

Lão đạo nhận được một lạy của Thường Xuân Hầu, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại thấy vẫn không đành lòng.

Tổng Dương nhanh tay đỡ lấy ông ta, ngăn cản không cho Chu Nho quỳ, thẳng thắn nói:

- Ta thật tâm thật trí tạ ơn ông, tuy nhiên nói đến “tạ ơn”, ta cân nhắc muốn giúp ông tìm vài tiểu đạo hoàn xinh đẹp, hoặc tương lai xây cho hai người các ông vài tòa cung sinh tử để thiên hạ tỏ lòng tôn kính lại càng tốt hơn, về phần một quỳ đó...

Tổng Dương mỉm cười:

- Lúc đó thấy ông trong lòng buồn bã, ta quỳ một chút mà ông cảm thấy nỗi buồn đó giảm đi, thì rất đáng.

Luận tuổi, Hỏa đạo nhân là bề trên; luận công lao, Chu Nho và người mù quả thật giúp hấn chiếu cố tới trời cao. Ngày hôm đó Tổng Dương quỳ xuống trong lòng không hề cảm thấy nặng nề, tuy nhiên quỳ xuống không phải vì hấn “tạ ơn”, quan trọng hơn vì hấn muốn giải tỏa nỗi đau buồn trong lòng Hỏa đạo nhân.

Lão đạo không biết nói thêm điều gì, liền cười ha hả...

Sau hai ngày tu chỉnh đội hình, liệt hỏa trong Yến Tử Bình cháy đạt đến lúc cực vượng, không hề có dấu hiệu dừng lại, Tổng Dương cũng không đợi thêm nữa, suất lĩnh quân binh xuống núi, cùng Công chúa, Quận chúa sớm đang chờ đợi hấn trở về tụ hợp.

Hai vị nữ nhân Hồng Ba phủ cũng không phải người cô độc, các nàng từ quận Bình đến, mang theo hơn bốn vạn viện binh do triều đình phái đến.

Hùng binh hội hợp một chỗ, vừa mới lấy được một trận thắng lợi, sĩ khí tràn ngập ngút trời, chia ra năm nghìn người đóng lại xung quanh phong ấp phòng ngừa đại hỏa vẫn để cá lọt lưới. Những người còn lại theo Tổng Dương cùng nhau trùng trùng điệp điệp nhằm thẳng hướng Thanh Dương, Tổng Dương vẫn không quên dặn tướng lĩnh từng đội:

- Thời điểm đánh Thanh Dương phải nhớ rõ khúc cây kia nhất định phải tìm về, chớ để Phiên tử mang nó chạy mất. Về sau ta sẽ có việc dùng tới nó.

Trước đó hấn cướp được thần mộc. Bởi vì quá công kênh nên khi phá vậy hấn tạm thời vút lại trong thành. Hiện giờ hấn lại muốn cướp trở về... Thường Xuân Hầu Tổng Dương, quả là mẫu người ngoan độc lòng tham không đáy.

367. Chương 125: Tráng Hấn

Đánh Thanh Dương dễ dàng hơn giữ Thanh Dương. Sông đào bảo vệ thành bị lấp đầy, bốn tòa cổng chính đều báo hỏng, đồng tiền đầu thành cũng bị hủy vô số. Lúc trước phiên binh công thành đầu thế làm được đến mức này, nhanh như vậy đã nghịch chuyển tình thế, công thủ đổi chỗ. Trước đó còn liều mạng phá hỏng thành trì, bây giờ mỗi một cái đều biến thành bùa đòi mạng chính mình.

Mà điểm mấu chốt chân chính khiến chiến sự thuận lợi vô cùng... Trước khi đại quân công thành, Tổng Dương giờ tay chỉ vào Yến Tử Bình, rống to với các tướng sĩ dưới trướng:

- Đại hỏa vẫn còn! Trước khi lửa tắt, ta muốn bày rượu trong thành mừng công chư vị!

Mặc dù Thanh Dương và phong ấp cách nhau ba ngày đi đường, Yến Tử Bình lửa cháy không ngừng, khói đen bay lên tận trời cao, trong thành Thanh Dương có thể thấy rõ ràng. Mọi người trong thành đều biết rõ chuyện gì đã xảy ra, cho dù quan trên muốn giấu diếm cũng không được.

Nguyên soái táng thân biển lửa, đại quân mệnh mông không còn lại chút gì. Phiên binh bị đả kích quá trầm trọng, sĩ khí mất sạch, trong lòng mọi người đều sợ hãi, hoàn toàn mất đi ưu thế về nhân số. Bọn họ dựa vào đâu để đối kháng sự trả thù điên cuồng của người Nam Lý?

Trong vòng hai ngày, quân Thổ Phiên giữ thành liền tan tác. Tổng Dương thu phục Thanh Dương. Khói lửa đỏ rực từng bị dập tắt hai lần lại được châm lên, khói hồng như cột chống trời, cùng hô ứng với khói đặc ở Phong Ấp phía xa. Tòa thành cuối cùng của Tây Cương Nam Lý, trận địa cuối cùng của Trấn Tây Vương Hồng Ba phủ, rốt cục lại trở về với người Nam Lý. Không chỉ như thế, nó còn trở thành bước ngoặt từ phòng sang công, nơi khởi xướng loại bỏ chiến dịch của Phiên cầu .

Bao gồm đại hỏa Yến Tử Bình, một loạt khổ chiến phát sinh xung quanh Thanh Dương, cuối cùng trở thành một hồi đại thắng huy hoàng nhất trong lịch sử Nam Lý từ khi lập quốc cho tới nay. Hơn mười vạn Phiên quân thành tro bụi. Tiểu quốc bình thường nhất trong Trung Thổ thế giới, nhẹ nhàng giơ bàn tay lên, trong ánh mắt khó tin của tất cả mọi người, tát rụng răng nanh của đại ngao hung mãnh trên cao nguyên.

Sau khi nguyên khí của Thổ Phiên trọng thương, cân bằng trong thế giới Trung Thổ cũng bị phá vỡ hoàn toàn. Một năm trước, tại một năm trước đây, ai dám tin tiểu quốc Nam Lý suy nhược nhất lại trở thành kẻ thắng lớn nhất trong Trung Thổ loạn thế...?

Thanh Dương sớm đã biến thành một mảnh đất khô cằn. Những tòa đại thành giá trị nhất ngày xưa đều đã bị Phiên tử đốt sạch, bây giờ lại có ý nghĩa hoàn toàn mới với Tổng Dương, nhanh chóng trở thành địa tiêu, biến thành biểu tượng , hóa thành đồ đảng xoay Càn Khôn của Nam Lý.

Đại quân cũng không trì hoãn ở Thanh Dương lâu, chỉ làm một chút sửa đổi rồi tiếp tục đi về phía tây. ‘Nghĩ tương thặng dũng truy cùng khẩu’ (đem dũng khí truy đuổi tàn tặc) là chân lý luôn được áp dụng cho dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai. Năm ngày sau, khi mũi đao trong tay Tổng Dương chỉ vào vương kỳ Phiên tử trên đầu thành Đường Lô phía xa, trời mưa tầm tã, cờ xí Phiên tử u rũ...

Cổng Đường Lô công phá khó khăn hơn Thanh Dương một chút, cho nên phải mất hơn hai ngày, công phạt bốn ngày, Đông Môn mới bị phá hủy. Phiên quân lại đại bại mà chạy trốn.

Thừa Hợp không hành động cùng Tổng Dương và đại quân. Sau trận chiến ở Yến Tử Bình, sự tình trong nhà không thiếu, phải dựa vào nàng lo liệu. Thế cục biến hóa, thời cơ lướt qua, đại quân nhất định phải thừa dịp khí thế còn đang vang dội mà tiến công chiến thắng. Mặc dù bên người Tổng Dương có năm vạn binh lính, lúc này đủ dùng, nhưng không thể kiên trì lâu được, dù là viện binh hay nhu yếu phẩm đều cần hậu phương tiếp viện. Thừa Hợp phải phụ trách việc này, liên lạc với Hồng Ba phủ, Tả thừa tướng, đòi tiền đòi binh triều đình.

Mặc khác còn có một chuyện vô cùng trọng yếu cần được chứng thực của triều đình. Trọng trách trên vai Thừa Hợp cũng không hề nhẹ.

Nhâm Tiểu Bộ thì ở lại bên cạnh Tổng Dương. Giống như khói lửa chiến tranh trong Thanh Dương, trong Tây Cương còn có không ít Nam Lý binh lính phiêu dạt. Có lòng muốn đền nợ nước, nhưng rấn mất đầu thì khó mà ngưng tụ lại thành chiến lực. Còn Tổng Dương muốn duy trì thực lực đại quân thì phải không ngừng hấp thu lực lượng mới, vừa đánh vừa bù, chờ triều đình phái viện binh tới. Nếu có thể hấp thu được phần binh lính phiêu dạt này, không thể nghi ngờ là chuyện tốt nhất.

Tính ra, quân đội du tán ở Tây Cương đều là thủ hạ dưới trướng Trấn Tây Vương. Nếu Tổng Dương muốn thu nạp bọn họ mà chỉ dựa vào thân phận con rể Hồng Ba phủ có vẻ hơi yếu ớt. Nếu có công chúa ở bên cạnh thì càng danh chính ngôn thuận hơn.

Treo cờ ây soái, cờ Trấn Tây Vương, cờ Thường Quân Hầu, tam căn đại kỳ đồng thời được treo lên, tây xuất Đường Lô uy phong mãnh liệt.

...

Trần Ninh vui vẻ cực kỳ. Mặc dù đang chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, y vẫn không kìm nổi nụ cười trên mặt. Không chỉ y, bên cạnh các huynh đệ đều như y. Có lẽ trên mặt bọn họ không thể hiện, nhưng ánh mắt bọn họ đều đang cười.

Bọn họ không thể không vui. Nguyên nhân rất đơn giản, tất cả bọn họ đều là binh lính Thanh Dương.

Thanh Dương Thành chiến hỏa liên miên, binh lính bản địa có thể sống đến hiện tại, ai không phải là đứng đầu trong đội quân tinh nhuệ. Trần Ninh và huynh đệ của y đều không ngoại lệ. Bọn họ là tiểu đội trinh thám tốt nhất dưới tay Lưu đại nhân, một đội năm người, phụng quân lệnh đi tra xét tình hình địch, trở thành tiền tiêu cho đại quân.

Tòa thành trì phía tây Đường Lâu không có gì đặc biệt, tường thấp cửa mỏng, tuyệt đối không ngăn được đại quân, nhưng công việc điều tra vẫn phải làm tốt. Cho dù trong lòng có vui vẻ như thế nào, Trần Ninh cũng sẽ không lơ là nhiệm vụ, đặc biệt là hiện tại. Tuy rằng còn cách thành trì rất xa, nhưng tính ra bọn họ đã tiến vào phạm vi khống chế của Phiên binh, mỗi bước đi càng phải cẩn thận hơn.

Bỗng nhiên vang lên một chuỗi tiếng bước chân. Trên đường, xa xa xuất hiện một người đàn ông trong tầm mắt Trần Ninh, đang cố gắng chạy như điên.

Người Nam Lý đều mặc quần áo rộng thùng thình. Nếu một nam nhân đi lại bình thường thì còn không nhìn ra được gì, nhưng khi hắn đang chạy rất nhanh thì quần áo bị gió ép vào sát thân mình, có thể nhìn được thân thể người này cao lớn vạm vỡ, trong số người Nam Lý tuyệt đối được coi là cường tráng. Hơn nữa chạy nhanh như gió, nện bước vững vàng, rõ ràng là một nhân vật có công phu hùng mãnh. Chỉ có điều hắn mang nón tre, vành nón ép xuống che khuất diện mạo.

Trần Ninh nhẹ nhàng vung tay lên, mấy người lập tức tản ra, ẩn núp, tạo thành một trận thế phục kích nhỏ, chỉ chờ người này tới gần là bắt lấy. Sắp đến ác chiến, song phương đều phái ra thám tử, Trần Ninh không thể không cẩn thận đối phó.

Tráng hán chỉ lo cúi đầu chạy, không phát hiện cạm bẫy ở phía xa. Nhưng hắn còn không kịp tới gần, một chuỗi tiếng vó ngựa vang lên, một nhóm mười tên kỵ binh phiên tử phi tới, không ngừng hô quát, mệnh lệnh hán tử dừng lại. Tráng hán không nghe, ngược lại càng chạy trốn nhanh hơn.

Lúc này thám báo Nam Lý mới hiểu được, hóa ra tráng hán đang bị Phiên tử đuổi bắt, như vậy có khả năng hắn là người một nhà... Có huynh đệ nhìn Trần Ninh, gã chậm rãi lắc đầu. Bọn họ không phải đang tản bộ, một mạng người và quân vụ trên lưng, bên nào nặng bên nào nhẹ, Trần Ninh phân biệt rất rõ ràng. Huống chi nhân số bên Phiên tử gấp đôi bọn họ, lại còn là kỵ binh. Cứu người không thành công, có thể còn mất tính mạng của mình.

Đại hán chạy nhanh, đám Phiên tử còn nhanh hơn. Đến khi hán tử chạy đến gần nơi thám báo ẩn nấp, kỵ binh địch đã đuổi sát theo. Cách hắn mười trượng, một gã phiên tử giương cung lên. Đại hán nghe tiếng xé gió cực lực xoay người tránh né. Tên tới dữ dội nhanh chóng, hắn mới miễn cưỡng tránh được nơi yếu hại, lại không tránh được toàn thân, một mũi tên bắn trúng bả vai.

Đại hán dừng mảnh dị thường, dường như hiểu được không còn đường để chạy, sau khi bị thương mạnh xoay người làm bộ như vồ lên, thái độ muốn liều mạng. Nhưng chưa kịp nhảy thì Phiên tử khác lại bắn ra một mũi tên, đại hán ôm ngực, mũi tên run rẩy, cuối cùng không chống đỡ được, thân thể xiêu vẹo ngã về phía sau. Một tên Phiên tử cười ngựa đứng gần hắn còn không chờ hắn ngã xuống đã bị móng ngựa đá tới, văng ra xa, rầm một tiếng ngã trên mặt đất, thân thể co giật, xem ra khó sống sót.

Nón tre rơi xuống, nhưng gương mặt úp xuống, vẫn không nhìn rõ diện mạo hắn.

Đám Phiên tử nhìn nhau cười to, đều xuống ngựa đi lên kiểm tra. Đã trúng hai mũi tên lại bị chiến mã đá mạnh, cho dù kim cương cũng không sống được. Binh lính Thổ Phiên cũng không đề phòng nhiều lắm. Nhưng bọn chúng có mơ cũng không nghĩ đến người vốn ‘chết chắc rồi’ lại xoay người nhảy lên khi bọn chúng đến gần, cầm một mũi tên nhọn, cắm vào trong mắt tên Phiên binh gần nhất. Sau đó nhảy lên đá bay tên khác, thuận tay rút đao ra chém trúng cổ tên Phiên binh thứ ba.

Đến lúc này mọi người mới hiểu được, mặc dù đại hán trúng mũi tên thứ hai ở giữa ngực, nhưng đúng lúc bị tay hắn chặn, không làm tổn thương nhiều. Mà mũi tên đó cũng thành lợi khí phản kích của hắn, cầm

vào mắt, đá bay, đoạt đao giết người, động tác lưu loát mà mạnh mẽ, trong chớp mắt đã đoạt mạng ba tên. Không phải là chiêu thức võ công hay bắt chước võ thuật, đại hán dùng bản lĩnh giết người chỉ có ở chiến trường mới nhìn thấy được.

Đao trên tay, đại hán không nói lời nào, như một con sư tử giận dữ lao thẳng tới cường địch, trong miệng hét lớn:

- Đi ra hỗ trợ!

Vừa mới thông tri huynh đệ ‘Ẩn binh bất động’, không có ý định tham dự tranh đấu, Trần Ninh thoát cái đã thay đổi bộ dáng, tay cầm đao nhọn, là người đầu tiên nhảy ra bụi cỏ. Trần Ninh thay đổi chủ ý vì lý do rất đơn giản: gã thấy được diện mạo đại hán.

Ngũ quan vặn vẹo, cơ mặt dữ tợn, làn da loang lổ, như người sắp gặp nhiệt độ cao bị nóng chảy rồi lại cô đọng. Khuôn mặt xấu xí này rất khó tìm được người thứ hai ở Nam Lý.

Năm đó Thanh Dương tuyển hiền, hán tử này từng cùng Tổng Dương lên đại, bị Trường sử phong làm Hình Bộ truy nã đạo tặc... Lúc ấy Trần Ninh có mặt, biết người này là nhân vật trọng yếu trong Hồng Ba vệ, ngay cả Huyền Cơ công chúa cũng không gọi thẳng kỳ danh, mà gọi hán là Tần Đại ca.

Người xấu xí Tần Trùy.

Khó trách hán có thể chống đỡ một kích của chiến mã, lại khó trách hán có được thân thủ hung mãnh như vậy.

Về phần mấy tên thám báo mai phục, giấu diếm được người khác, làm sao giấu được kẻ chinh chiến trên lưng ngựa nửa đời, am hiểu sâu tất cả phương thức trên chiến trường Tần Trùy.

Kỵ binh xuống ngựa vẫn không bằng bộ binh. Năm thám báo đều là tinh nhuệ, lại âm thầm đánh lén khi địch chưa kịp chuẩn bị. Trận đấu kết thúc rất nhanh, mười phiên tử đều chết thảm tại chỗ. Tần Trùy nở một nụ cười dữ tợn với Trần Ninh, gật đầu muốn nói gì đó. Nhưng trong yết hầu lại không thể phát ra chút thanh âm, thân hình mềm nhũn liên tếp ngã trên mặt đất.

Tần Trùy có thương tích. Không phải một mũi tên sau lưng hay ngựa đá của Phiên tử, là vết thương cũ trên bụng, miệng vết thương đã sinh mủ, mùi tanh nồng đậm. Nếu không như vậy, lấy bản lĩnh của hán, muốn giết chết mười tên Phiên tử trên đường chạy trốn cần gì người khác giúp đỡ.

Hán là gia nhân của công chúa, lại là bạn tốt với Thường Xuân Hầu, còn có nhiệm vụ nào quan trọng hơn là đưa hán an toàn trở về Đường Lâu. Nhóm Trần Ninh lập tức chuyển hướng, hộ tống Tần Trùy trở về đại doanh.

Công chúa nghe tin, vừa mừng vừa sợ, trong lòng thấp thỏm bất an. Lúc trước Tần Trùy theo Trần Tây Vương đi Khổ Thủy kháng Phiên. Sau khi Tây quan bị phá, phụ vương mất tích. Bây giờ Tần Trùy trở lại, có lẽ hán tính lại là biết được đáp án. Có thể là tin vui rợp trời, cũng có thể là tin dữ đáng sợ.

Tần Trùy được đưa vào trong doanh trại Nam Lý, lập tức được chăm sóc tốt nhất. Có Tổng Dương trị thương điều dưỡng cho hán, Tần Trùy có bị thương gấp đôi cũng không chết được. Một ngày sau, Tần Trùy chậm rãi tỉnh lại, mở to mắt, thấy mình đang nằm trên giường êm, đắp một chiếc chăn lụa mỏng. Tổng Dương, công chúa thậm chí Phong Long đang ở bên cạnh.

Thấy Tần Trùy tỉnh lại, Tổng Dương mỉm cười hỏi:

- Người cảm thấy thế nào?

Tần Trùy không nói về chuyện của mình, trực tiếp dâng lên tin tức trọng yếu nhất:

- Đại soái bình an vô sự, có điều bị thương một chút, trong lúc nhất thời khó mà hành động.

Trần Tây Vương gia cũng là Thống soái Tây quân, trong thời gian chinh chiến Tần Trùy đều quen gọi là đại soái.

Thanh âm của người đàn ông xấu xí khàn khàn, khó nghe. Nhưng ngăn ngui mấy câu lọt vào tai Tiểu Bộ, lại giống như tiếng nhạc êm tai nhất thiên hạ, trong nháy mắt, niềm vui sướng bùng nổ từ đáy lòng. Vô số

lo lắng, không yên lúc trước đều biến mất sạch sẽ. Nhưng khoái hoạt mãnh liệt không thể biến thành tiếng cườm trong trẻo, mà hóa thành tiếng khóc vỡ òa.

Phong Long mỉm cười, vui mừng vô cùng, ánh mắt đỏ bừng.

Lý Tam mặt mày trắng trắng vừa chúc cát tường đầy miệng, vừa lấy góc áo lau nước mắt...

Chờ cảm xúc mọi người đều ổn định, Tần Trùng mới kể chuyện xảy ra từ đầu đến cuối. Khổ Thủy Quan kinh doanh nhiều năm, phòng thủ kiên cố, Trấn Tây Vương lại có trọng binh điều động từ Tây Cương tiếp viện. Chiến sự mới bắt đầu, mặc dù chiến hỏa kịch liệt, nhưng tiền tuyến vẫn kiên trì được. Cho đến khi Trấn Tây Vương gặp sự cố...

Theo lý thuyết, muốn lên vào hùm quan ám sát vương gia là không có khả năng. Ít nhất Tổng Dương không làm được, La Quan thậm chí Vân Đình cũng không làm được. Nhưng nếu thích khách là cao thủ càn hung mãnh thì sao?

Thích khách có hai người, thân thủ đều vô cùng cao cường, vượt xa người thường, lại phối hợp ăn ý, hiển nhiên đã trải qua bàn bạc tỉ mỉ. Tổng Dương gật đầu, cũng đã có vài phán đoán. Có thể làm chuyện này, cũng chỉ có Quốc sư và Hoa Tiểu Phi. Hơn nữa một mình khó thành sự, thế nào cũng phải có hai người liên kết.

Tuy vậy, nhân lực có hạn. Mặc dù thiên hạ đệ nhất và đệ nhị liên thủ cũng không thể giết chết mục tiêu. Nhưng vương gia thân bị thương nặng lâm vào hôn mê. Đối với người Thổ Phiên như thế là đủ. Sau ám sát chưa đến một canh giờ, trong thành một đội ngũ hai ngàn người bất ngờ tạo phản, đồng thời lan rộng lời đồn 'Trấn Tây Vương đã chết'. Tướng lĩnh trong quân đương nhiên không thể nâng Trấn Tây Vương đang hôn mê đi tuần quân để bác bỏ tin đồn. Trong Khổ Thủy Quan, quân tâm xao động.

Tổng Dương thở dài. Hắn còn nhớ rõ lần phục kích Quốc sư ở Yến Tử Bình, đối phương mang theo kỵ binh doanh trại Nam Lý tới. Quốc sư có thể mang một đội binh Nam Lý tới đánh trấn nhỏ, đương nhiên có thể mai phục một đội binh khác ở Khổ Thủy.

Khổ Thủy Quan vừa loạn, Phiên tử ngoài thành lập tức phát động công kích. Bây giờ nhớ lại, lúc ấy hắn còn có thủ đoạn và kế sách của Quốc sư. Nếu không thì dù trong thành có làm phản bất ngờ, cho dù Trấn Tây Vương có hôn mê bất tỉnh, Khổ Thủy Quan cũng không đến mức bị Phiên binh công phá. Tuy nhiên chuyện xảy ra sau đó Tần Trùng không còn tâm trạng suy nghĩ nữa. Gã và các Hồng Ba vệ khác đều bận việc bảo vệ Vương gia. Gã chỉ biết tại đêm đó, không chờ bọn họ chuyển Vương gia đến phía sau hùm quan đã bị Phiên tử công phá. Hồng Ba vệ không còn biện pháp, đành phải che chở Trấn Tây Vương phá vây chạy nạn.

Khác với những tòa thành trì phổ thông như Thanh Dương, Đường Lô, Khổ Thủy Quan hai bên nam bắc chỉ có tường thành kéo dài, hai tòa cổng chính đông, tây.

Theo suy đoán bình thường suy đoán, đám người Tần Trùng hẳn là đi Đông Môn, che chở Vương gia trốn về phía sau. Mà khi quân địch dũng mãnh vào, Khổ Thủy Quan nội loạn thành một đồng, Phiên tử đối với tình huống bất buộc của Trấn Tây Vương, phá Tây Môn mà vào, sau đó đại đội kỵ binh tiến thẳng đến Đông Môn, yêu cầu bắt giữ Vương gia. Mặt khác cao thủ thích khách sau khi làm Vương gia trọng thương cũng không chạy trốn khỏi thành, rất có khả năng phục kích ở gần Đông Môn.

Vì thế Hồng Ba vệ quyết định mạo hiểm đi ngược chiều, không đi Đông Môn mà thừa dịp loạn chạy đến Tây Môn. Trên đường đi hung hiểm không cần phải nói. Tóm lại một nước cờ hiểm này đi đúng, bọn họ trốn đến sau lưng kẻ thù, chạy lên cao nguyên.

Phiên tử không tìm được bọn họ. Nhưng một đám người thủ hộ Trấn Tây Vương ẩn thân trong địa bàn Thổ Phiên, cũng không thể liên hệ với hậu phương, vì thế tung tích không rõ.

Sau đó mọi chuyện đơn giản hơn. Trấn Tây Vương thương thế ổn định, tuy rằng chưa đủ sức lặn lội đường xa. Tần Trùng vâng lệnh chui vào quan nội đưa tin. Tây Cương Nam Lý phần lớn biên giới đều ở trong tay Phiên tử. Tần Trùng trong tình trạng không có bất kỳ trợ giúp hay tiếp tế nào phải xuyên qua phần lớn chiến khu địch, vài lần gặp nguy hiểm, trốn thoát kẻ thù đuổi bắt cũng bị thương không nhẹ, nhưng cuối cùng hoàn thành sứ mệnh.

Tiểu Bộ chảy nước mắt, vội vàng truyền tin cho Tam tỷ và Hồng Ba phủ, nói cho mọi người trong nhà biết tin tốt.

Trần Tây Vương bình an vô sự, trong lòng mọi người cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Tuy nói cứu người cũng không phải chuyện gì dễ dàng, biên cảnh đều bị Phiên tử phong tỏa, trừ phi đại quân Nam Lý đánh liên tiếp, phá hủy phòng ngự của chúng, nếu không không thể đón Vương gia trở lại. Tổng Dương không có cách nào khác, đành phải mời La Quan hỗ trợ lần nữa.

Đêm cùng ngày La Quan bốn ba chạy suốt đêm về phía tây, được Tổng Dương nhờ vả, dựa theo sự chỉ điểm của Tần Trù, đi cao nguyên tiếp ứng Vương gia. Nếu có thể bí mật mang người về thì tốt, nếu tạm thời không có cơ hội, bên người vương gia có thêm một vị đại tông sư thân thủ cao cường tới lui cũng đảm bảo an toàn hơn.

Tổng Dương vốn định tự đi, thứ nhất vì hấn là con rể Hồng Ba phủ, thứ hai vì khả năng ứng biến và võ công, hấn hoàn toàn đủ tư cách gánh vác trọng trách này. Nhưng khi thế đại quân bây giờ đều dựa vào hấn, hiện giờ hấn không chỉ là một Hầu gia phú quý nữa, mà còn là Đại nguyên soái Tây Cương Nam Lý, sao có thể rời đi lúc này. Ngay cả Tần Trù cũng khuyên hấn:

- Người đừng bỏ lại đại quân đi cao nguyên, nếu vương gia biết được chắc chắn không cho người cưới khuê nữ của ngài nữa.

Tuy vậy, đại tông sư không phải độc hành. Đi theo bên cạnh ông ấy còn có ba người, hai người trước là Tề Thượng Ba Hạ, hai huynh đệ kinh nghiệm không ít, trên đường tiềm hành bọn họ có thể giúp đỡ đại ân. Người khác là cận vệ Lý Dật Phong bên cạnh 'Tiên hoàng'. Phong Long chủ động mời anh ta đến giúp đỡ.

Tiểu đội bốn người, quy mô không đáng nói, nhưng tinh nhuệ mười phần. Chỉ cần đừng gặp phải đại quân địch hay loại cao thủ mạnh đến biến thái như Yến Đình, Hoa Tiểu Phi, cũng không có gì nguy hiểm đối với bọn họ.

Ngày hôm sau khi nhóm người Tổng Dương biết tin Trần Tây Vương bình an vô sự, đại quân đang đi về hướng tây, hấn lại nhận được thư truyền từ Phượng Hoàng thành. Trung Thổ gần đây lại xảy ra một chuyện lớn, chiến sự!

Yến Quốc mang binh đến phía bắc, mạnh mẽ tập kích Khuyển Nhung.

Như cuộc thảo luận của Tạ Tư Trạc và Đại Khả Hãn, Yến Quốc phải thừa dịp Khuyển Nhung và Hồi Hột đánh cho sút đầu mẻ trán, hung hăng chiếm lợi thế lớn nhất trên thảo nguyên. Một trận chiến này, Đại Yến nắm giữ thượng phong, điều khiển trọng binh mãnh liệt công kích, lang tốt liên tiếp bại lui.

368. Chương 126: Công Đạo

Ngàn năm trước thông tin lạc hậu, tin tức truyền đi tốn không ít thời gian, huống chi Khuyển Nhung và Nam Lý người nam kẻ bắc, phân cư hai đầu Trung Thổ. Tính thời gian, khi Đại Yến hành quân về phương bắc, lúc đó hấn là Tổng Dương vừa mới phá vây Thanh Dương, thậm chí quân chủ lực còn chưa hỏa thiêu Yến Tử Bình,... Nói lại, nếu Cảnh Thái, Yến Đình biết lần này xuất quân sẽ thất bại nặng nề, bọn họ không chắc còn muốn tấn công Khuyển Nhung hay không.

Trước đó, Tổng Dương đã nhận được thư từ Tạ Tư Trạc. Đại Yến và Khuyển Nhung khai chiến nằm trong dự đoán của hấn.

Ở Nam Lý, Tổng Dương lĩnh quân phản công thế như chẻ tre, liên tục thu hồi thổ địa. Mà Thanh Dương thành đại thắng, Yến Tử Bình tin vui cũng được truyền khắp Nam Lý. Từ thành thị cho đến nông thôn, phụ nữ trẻ em cũng biết Thường Xuân Hầu dùng đại hỏa hủy diệt chủ lực quân địch, đột ngột đảo ngược tình thế trong tuyệt cảnh, chuyển bại thành thắng. Hầu gia thần kỳ tiếp tục viết nên chuyện thần kỳ. Có điều 'thần kỳ' lần này hơn xa trước đây, phải kèm theo hai chữ 'diên cuồng' ở trước. Trừ hai chữ này, người Nam Lý không biết nên hình dung làm sao cho thích hợp hơn.

Còn chuyện Phật gia thánh địa cũng vô tình bị đại hỏa hủy diệt, Thi Tiêu Hiểu đã sớm thương lượng với Tổng Dương tìm lý do thoái thác. Thư tay của Vô Diễm Phật Chủ được truyền khắp các chùa miếu Nam

Lý... Cùng với tin tức Tổng Dương giết địch ở Yến Tử Bình, còn có cao tăng giải thích cho các phật đồ trận đại hỏa trong phong ấp của Thường Xuân Hầu, mặc dù vô tình lan đến Phật gia, nhưng người bị chết cũng đều là kẻ đáng chết. Dù sao cũng là một trận thiên đại giết chóc, oan hồn mới vô số, vong hồn oán niệm không tiêu tan, sớm hay muộn cũng hóa thành ác linh làm hại nhân gian. Xem như lấy thánh địa Phật chôn cùng bọn họ. Diệu Hương Cát Tường cùng xuống địa ngục với binh lính Thổ Phiên, dùng Phật gia chí thánh trợn đời trấn áp ác linh, bảo vệ nhân gia thái bình vĩnh viễn.

Bất đắc dĩ chôn cùng biến thành chủ động hành lễ cúng bái trấn áp, lại còn mang đại danh tiếng ‘vĩnh viễn bảo vệ nhân gian thái bình’, Phật gia thánh địa bị hủy không chỉ không khiến người Nam Lý nản lòng, mà còn làm cho thanh danh của Phật chủ Thi Tiêu Hiểu nâng cao một tầng.

Không lâu sau khi Nam Lý phản công, lại có thêm một đợt phá mới, Vu Hồng Khẩu đại phá tàn quân Phiên tử tập kết, trọng trấn Tây Cương một lần nữa trở về trong tay người Nam Lý. Một trận đánh đặc biệt mãnh liệt, song phương tổn thất không ít, nhưng sau ác chiến, Tổng Dương dẫn quân đội hùng dũng hiên ngang khí phách tiến vào đội ngũ Hùng Quan, quy mô lại càng lớn hơn so với khi mới bắt đầu phản công Thanh Dương.

Chinh Tây Nguyên Soái hiện tại không còn là Thường Xuân Hầu trước kia thuộc hạ chỉ có dã nhân quỷ binh, đánh nhỏ đánh lẻ. Tổng Dương không khỏi cảm thán, đúng là đánh thắng trận có khác!

Sau khi phá hủy chủ lực quân địch, chiến sự trở nên thuận lợi hơn bao giờ hết, triều đình cũng rất nhanh đáp ứng yêu cầu viện binh, không lâu đã thu gom ba vạn người đưa đến tiền tuyến. Trong Tây Cương, các đội ngũ phân tán cũng được tập hợp vô cùng nhanh chóng. Trong một tháng ngắn ngủi, binh lính sẵn sàng góp sức về đơn vị thậm chí vượt qua hai vạn người, vô cùng khiến người khác chấn động. Nhưng nghĩ lại, thua thì xa lánh, thắng thì ủng hộ cũng là bản tính con người.

Hiện tại Tổng Dương ước chừng có trong tay bảy vạn hùng binh, khi hành quân nhìn không thấy đầu, khi cắm trại xa đến tận chân trời, khi đánh giặc thì xông lên đông nghìn nghịt, nói một tiếng che trời phủ đất cũng không quá đáng. Tổng Dương và Tiểu Bộ hai người đều mừng rỡ, vừa thấy trận thế nhà mình liên cười không ngậm được miệng.

Sau khi đoạt lại Hồng Khẩu, đại quân Chinh Tây tạm thời dừng lại. Từ khi phản công đến nay đã hơn một tháng, đội ngũ cần được chấn chỉnh lại một lần.

Tuy rằng tình thế đã nghịch chuyển, nhưng người Thổ Phiên vẫn chống cự ngoan cường, khiến binh lính Nam Lý thương vong không ít. Trong quân rất nhiều người bị đánh cho tàn phế, không ít đội ngũ thiếu người, vì đảm bảo chiến lực phải sửa sang lại đội ngũ. Vả lại trong chuyện này cũng không thiếu phiên toái, không thể qua loa, phải phối hợp binh chủng hợp lý; đội ngũ nào có tính chất độc lập thì tận lực giữ lại; thà đem hai đội ngũ vốn ngàn người nhưng chỉ còn một nửa tách thành năm đội ngũ hai trăm người, sau đó lại bổ sung thêm năm đội có tám trăm người là đủ ngàn người, nhưng không thể trực tiếp để hai đội ngàn người chỉ còn một nửa sát nhập... Đương nhiên, những chuyện phiên toái này đều có A Nan Kim Mã và tướng quân Nam Lý làm, không cần Tổng Dương phải bận tâm.

Tranh thủ lúc này, các cao tăng theo quân do Thi Tiêu Hiểu phái tới cũng chuẩn bị một lần cúng bái hành lễ để tế điện đại tướng Cốc Ứng Xuân đã anh dũng bỏ mình trong trận khổ chiến lần trước.

Trong thành Hồng Khẩu, khắp nơi bận rộn, ai ai cũng có việc làm, chỉ có Đại nguyên soái và Công chúa điện hạ, vẫn trạng thái như ở Phong Ấp, phải tay bắt đầu làm đại chương quỹ và nhị chương quỹ của bọn họ.

Tổng Dương tạm thời dừng bước trước Hồng Khẩu, Nhâm Sơ Dung trở lại Phượng Hoàng thành mời nhị ca bồi bạn, cùng hỏi thăm Tả thừa tướng Hồ đại nhân. Quận chúa cũng không lưu lại Tướng phủ lâu lắm, chưa đến nửa canh giờ đã đứng dậy cáo từ. Nàng đi rồi, Hồ đại nhân vội bảo quản gia chuẩn bị kiệu đến quý phủ Hình Bộ Đỗ đại nhân.

Sau khi Phong Long chết, Nam Lý lập ra sáu vị đại thần phụ chính, chương quản triều chính, phụ tá tiểu hoàng đế Phúc Nguyên. Trong đó thực quyền chân chính một nằm trong tay Trần Tây Vương, một trong tay Tả thừa tướng. Hình Bộ Đỗ đại nhân cũng xem như có căn cơ có thực lực. Ba người khác tuy không thể

nói là làm cảnh, nhưng ít ra cũng không quan trọng bằng ba người kia. Hiện giờ Trần Tây Vương không ở trong triều, đại sự chân chính đều do hai người Hồ, Đỗ thương lượng xử lý.

Thực lòng mà nói, Hồ đại nhân cảm thấy mình không hợp với lão Đỗ. Hiển nhiên, người trẻ tuổi như Hình Bộ thượng thư lại suốt ngày nghiêm mặt, không có tí cảm xúc nào. Khó khăn lắm mới mở miệng nói chuyện, nhưng ngữ khí cũng uể oải như có thể dừng lại bất cứ lúc nào. Nhưng ông ta cũng thật sự trung thành và tận tâm với quốc gia triều đình, cách xử lý chính sự cũng không tầm thường, Hồ đại nhân cũng không so đo với ông ta.

Hồ đại nhân là một nhân vật ‘trơn tru’, bình thường cho dù đối mặt với dân đen, với tiểu quan địa vị xa không bằng mình cũng đều khách khí, chỉ riêng đối với Đỗ đại nhân là không cần cấp bậc lễ nghi. Dù sao có hàn huyền với người kia nhiều hơn nữa ông ta cũng không thêm để ý, Hồ đại nhân liền không cần phí công sức nữa. Vừa ngồi xuống liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Sau khi Khuyển Nhung triệt binh, đại quân Hồi Hột lặng lẽ từ Đông Quan đến nam tuyến... Ngày cũng đã tính xong, tám ngày nữa Hồi Hột sẽ khai chiến với Thổ Phiên!

Cho dù Đỗ Thượng thư có tính cách như người chết nghe vậy cũng chấn động, mạnh ngắc đầu, neho mắt nhìn Hồ đại nhân:

- Thật sao? Làm sao người biết?

Vua Đại Mạc chuyển mũi nhọn, đại quân rời thảo nguyên chuẩn bị đánh cao nguyên, đây chính là tin tức tuyệt mật, người ngoài tuyệt đối khó mà biết được.

Tạ Tư Trạc thông qua tay sai Tạ Môn truyền tin tức về Nam Lý, lần lượt đưa đến Hồng Khẩu cho Tổng Dương và thành Phượng Hoàng cho Sơ Dung. Lúc này Nhâm Sơ Dung thăm hỏi Tả thừa tướng chính vì chuyện này.

- Tin tức cực kỳ chính xác, nếu không ta rảnh rồi không có việc gì làm đến trêu chọc người sao?

Hồ đại nhân cười ha hả, nhìn bộ dáng giật mình của Đỗ Thượng thư, trong lòng lão cao hứng đắc ý vô cùng. Hóa ra trên đời này vẫn có chuyện khiến cho cục đá như người cũng phải há mồm trợn mắt!... Tả thừa tướng ho khan một tiếng, kiềm chế nụ cười bắt đầu bàn chính sự. Lần này lão không phải đơn thuần chỉ truyền một tin tức đó.

Lúc Tả thừa tướng nói chuyện, Đỗ thượng thư vẫn duy trì bộ dạng cũ, ngồi trên ghế cúi đầu nghe, không chen vào nửa câu. Nhưng khác với bình thường, ông ta càng nghe, ánh mắt chớp càng nhanh, càng mạnh.

Một lúc lâu sau, chờ Tả thừa tướng nói xong mọi chuyện, Đỗ thượng thư cũng không liếc mành chớp mắt nữa. Ông ta hít vào thật sâu, hỏi Tả thừa tướng:

- Đây là ý của người?

Hồ đại nhân nói thật:

- Là ý của Thường Xuân Hầu và Hồng Ba Phủ. Ta cảm thấy sự tình đáng tin cậy, nên mới tìm người, hỏi một chút ý kiến của người.

Cúi đầu trầm tư một hồi, Đỗ thượng thư chậm rãi nói:

- Thừa dịp đang bệnh muốn chết... Ta rất thích những chuyện như thế này.

Nói xong ông ta ngắc đầu, cười nhìn Hồ đại nhân:

- Rất tốt!

Đỗ thượng thư lại cười rồi! Hồ đại nhân hoảng sợ, khẩn trương xua tay:

- Người đừng cười với ta, xui lắm!

Bình thường nụ cười của Hình Bộ đại nhân đều dành cho người chết, đây là chuyện quan to trong triều đều biết.

Đỗ thượng thư càng cười vui vẻ hơn, lắc đầu nói:

-Không hẳn thế. Ngoại trừ đối với tử tù, không phải là ta chưa từng cười... Tối nay ta mời Hồ đại nhân uống rượu.

Nói xong, hai người đồng thời đứng dậy đi đến Hoàng cung, lấy danh nghĩa tiểu hoàng đế triệu tập ba vị phụ chính đại thần khác mặt nghị đại sự.

...

Ngày thứ mười một nhập trú Hồng Khẩu, đại quân chỉnh đốn, sửa sang xong. Trước khi xuất chinh, cao tăng một lần nữa tổ chức lễ cúng bái cho Cốc Ứng Xuân ở ngoài thành. Dân chúng tập kết thành hàng, cùng tế điện danh tướng anh linh.

Tổng Dương đích thân đọc điều văn, trong lòng chuẩn bị lời nói trong bi thiết có chất chứa phần nộ, trong phần nộ bao hàm kích lệ, vô cùng thương tiếc vị tướng quân tốt, càng là ủng hộ sĩ khí của tướng sĩ Tây Chinh.

Lễ cúng bái lớn mà trang nghiêm, nhưng cũng không có nhiều trình tự phiền phức hay chiếm thời gian dài, một canh giờ đã chấm dứt. Sau đó, Tổng Dương lại đi lên phía trên pháp đài.

Ở Thanh Dương đánh ra một kỳ tích cho Nam Lý, ở phong ấp đốt ra một mảnh thiên địa cho Nam Lý, dẫn mọi người một đường không ngừng đánh thắng, cộng thêm còn nhiều sự tích, uy vọng của Tổng Dương trong quân, trong dân như mặt trời ban trưa. Thấy hấn bước lên đài cao, mọi người đều biết hấn muốn phát biểu, lập tức nín thở ngưng thần lắng nghe. Một vùng rộng lớn lại trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Tổng Dương thanh âm rõ ràng. Không có loa, phát biểu kiểu gì cũng phải nói thật lớn tiếng, may mà hấn có bản sự này:

-Từ Khổ Thủy đến Thanh Dương, hơn chín mươi tòa thành trì lớn nhỏ, một trăm lẻ sáu xã huyện, trấn nhỏ gần ngàn, thôn xóm càng vô số kể... Tất cả thành, xã, trấn, thôn gặp phải chiến tranh, tất cả đều do người Thổ Phiên ban tặng!

-Người Thổ Phiên đánh tới thành Thanh Dương, Tướng quân bậc tứ phẩm trở lên của Nam Lý bỏ mình bảy người, tướng quân bậc lục phẩm trở lên bỏ mình bốn trăm ba mươi người, giáo úy bậc bát phẩm trở lên bỏ mình hơn ba nghìn người, binh sĩ thương vong hơn một trăm ngàn, dân chúng chết triệu, người trôi dạt khắp nơi nhiều không kể xiết, không có cách nào tính cho hết. Làm cho biên giới chúng ta khổ ải, đồng bào chịu nhục, đó là Phiên binh cao nguyên!

-Tướng quân hi sinh vì nước, sĩ dũng chết vì giữ thành, chồng chết vì giữ nhà, vợ chết vì bảo vệ con... Chỉ có điều từ Thanh Dương đến Hồng Khẩu, các người theo ta, lại thấy được bao nhiêu đứa bé? Những đứa trẻ này cuối cùng vẫn phải chết. Kẻ giết người, là Thổ Phiên!

-Trên cao nguyên Lạt Ma Bác Kết yêu dân yêu con, có liên quan gì đến chúng ta? Khi y còn sống, chưa cho chúng ta nửa đồng tiền, chưa từng nói với chúng ta một câu!

- Lại càng chưa từng cầu an khang cho Nam Lý chúng ta một lần...

Tổng Dương nhìn một vòng, thanh âm càng thêm vang dội:

-Nhưng y chết, lại muốn vô số thành trì, vô số chiến sĩ, vô số con dân của chúng ta chôn cùng! Tổng mỗ không biết đó là đạo lý của ai?!

-Bác Kết chết rồi, Thổ Phiên nói Nam Lý ta là hung thủ, lại không thể lấy ra chứng cứ, nhân chứng, chỉ có hồ lang hung phiên phô thiên cái địa mà đến. Đó là uy phong của người Thổ Phiên sao? Là hiên hách của người Thổ Phiên sao? Phiên tử ở cao nguyên, ở chỗ nào hoành hành cũng không liên quan đến chúng ta. Nhưng chúng lại chạy đến Nam Lý chúng ta mà uy phong, mà hống hách...

Tổng Dương dừng lại một chút, chuyển đề tài đến chuyện trước mắt:

- Cốc tướng quân hi sinh vì nước, Tổng Dương và ngàn vạn binh lính Nam Lý đã tuyên thệ cùng nhau ở đó trước khi xuất quân, thu phục đất mất, khu trừ Phiên cầu...

Nói đến đây, hấn đột nhiên mỉm cười:

- Chỉ thu phục mất đất, chỉ khu trừ Phiên cầu là đủ sao? Không đủ, thật sự không đủ!

Nói xong, Tống Dương vẫy tay về phía dưới đài, binh lính đưa khay lên đài, cầm hai tác phẩm thư điển vĩ đại trình lên. Tống Dương vỗ hai quyển sách, tiếp tục cười nói:

- Mấy ngày gần đây, ta đọc qua hai quyển sách. Một quyển là Hình Điển Nam Lý, quyển khác là Tông Luật Thổ Phiên. Thế mới biết được luật pháp Phiên tử không khác mấy với chúng ta, gần như giống nhau hoàn toàn... Hai quyển hình luật đều ghi rõ: ‘Thất đức vu cáo phán ngục; phần nhân trạch điển bồi ngân, lạc trượng; gian dâm, sát nhân giả đoạt mệnh, mạc hậu chủ sử tội gia nhất đẳng, chí cực khả phán thất nhật, thiên đao lăng trì đại hình, giá trọng hữu điểm bất nhất dạng, phiên tử luật thị bác bì!’ (Mắc tội vu khống thì bỏ tù; đốt nhà người khác phải đền bạc, bị đánh đòn; gian dâm, giết người, kẻ sai khiến phía sau tội nặng hơn, cuối cùng phải bị ngàn đao lăng trì bảy ngày, tội nhẹ hơn một chút, theo luật Phiên tử phải bị lột da)

Lúc này, nụ cười trên mặt Tống Dương đã biến mất, từng chữ rơi xuống, từng chữ oán độc:

-Đã có pháp để dựa, chúng ta liền theo đó mà làm việc!

Ầm một tiếng, dưới đài rớt cục loạn lên. Đến lúc này, mọi người làm sao không rõ. Tống Dương muốn hưng sư vấn tội! Không phải đánh đến Khổ Thủy là xong! Thường Xuân Hầu còn muốn suất lĩnh đại quân đánh đến cao nguyên, đánh vào Thổ Phiên!

Không phải người Nam Lý không muốn trả thù, chẳng qua quốc gia suy nhược đã nhiều năm, mà Thổ Phiên vẫn là đế quốc cường đại ở trên cao, thế uy áp vẫn bao phủ trên đầu Nam Lý mấy trăm năm nay... Suy nghĩ ‘Thổ Phiên hung mạnh, không thể chọc vào’ đã ăn sâu vào tiềm thức thâm căn cố đế, cho nên trận này mọi người chỉ nghĩ đuổi Phiên tử ra khỏi lãnh thổ, gần như không nghĩ bọn họ có thể tiếp tục tây tiến, đánh vào quốc nội Thổ Phiên!

Giờ phút này bỗng nhiên nghe Tống Dương đề xuất một câu kinh người, trong lòng mọi người đều chấn động, cảm thấy đây là chuyện không có khả năng! Nhưng suy nghĩ một chút, Phiên tử mấy chục vạn đại quân đều táng thân rồi, cho dù nó có hùng mạnh, có hung mãnh đi nữa, lại kiếm được mấy lần ‘mấy chục vạn’ người?

Huống chi trước khi xâm lược Nam Lý, Thổ Phiên còn đánh qua Đại Yến, hơn mười vạn đại quân thân lạc Yến cảnh không thể trở về; huống chi Đại Lạt Ma Bác Kết vừa chết, Phiên tử còn chưa thuận lợi xử lý xong...

Hơn nữa, nếu là người khác thống lĩnh quân, mọi người có lẽ sẽ không dám nghĩ đến, nhưng nếu là Tống Dương thống lĩnh thì sao?

Ở Hồng Thành cơ hồ một mình hủy diệt đại doanh Yến Quốc, ở Tĩnh Thành hấn thắng nhất phẩm lân, ở Phượng Hoàng thành đánh bại phản nghịch Tĩnh Vương, ở thảo nguyên hấn báo thù cho đặc phái viên gặp nạn, ở Thanh Dương và phong áp tiêu diệt chủ lực Phiên binh... Từ đầu đến giờ hấn chưa từng thất bại. Nhìn khắp thiên hạ, ngoại trừ nước bạn Hồi Hột, có cường quốc nào chưa từng ăn thiệt thòi từ hấn?

Lại nghĩ cẩn thận, phản công cao nguyên, báo thù Thổ Phiên? Đúng là khiến các chiến sĩ đại quân Chính Tây cảm thấy hưng phấn.

Nhưng Tống Dương còn chưa nói xong:

- Phiên tử vu khống trước, sau khi đốt thành trì của ta còn giết người, tội ác tày trời, chỉ đuổi bọn chúng đi làm sao đủ? Phải đền tiền, đền mệnh, đền những kẻ đứng phía sau sai khiến! Bọn chúng không biết như thế nào là luật pháp, chúng ta dạy cho bọn chúng; bọn chúng không biết cái gì là trật tự, chúng ta xây dựng lại giúp chúng; bọn chúng không biết cái gì là công bằng, chúng ta nói cho chúng biết: Người đến Nam Lý chúng ta, để người nhà chúng ta biết uy phong hồng hách; ta liền đến cao nguyên của người, để Sài Thổ Đáp Thập biết đến liệt hỏa mãnh thú của chúng ta!

- Công bằng là: Người dám thò móng vuốt của người ra, ta liền cho người nhìn răng nanh trong miệng ta!

- Công bằng là: Mừng một người đã quên ngày rằm, khi mười lăm ta lại nhớ rõ mừng một!

- Phiên tử không chịu cắt đất bồi thường? Không sao, chúng ta liền đánh, liền chém, liền chiếm! Chúng đối xử với ta như thế nào, chúng ta liền hoàn trả lại cho chúng! Đó là công bằng! Phiên tử không chịu nói ra ai là kẻ khơi mào bày mưu? – Tống Dương cười ha ha:

- Không sao, không phải chúng nói Nam Lý giết Đại Lạt Ma của chúng sao? Chúng ta không giết người, Phiên cầu dám vu oan hãm hại lại không chịu nhận tội, chúng ta liền thật sự giết người! Đại Lạt Ma chết rồi, còn có linh đồng mới chuyển thể mà. Chúng ta liền giết Tân Lạt Ma chuyển thể... Không giết người lại bị vu khống, không công bằng; giấu tội phạm giết người; liền đi giết người, đó là công bằng. Phiên tử không cho chúng ta, chúng ta tự đến trước Phiên tử đòi công bằng... Phiên cầu Thổ Phiên, Sài Thổ Đáp Tháp, đúng là thiếu loại công bằng này!

Người vu ta đánh, người lại không cho ta minh oan? Không sao cả, thế cũng chẳng cần người minh oan cho ta! Ta đánh người, để vừa có danh vừa có thực cũng được!

Xem ra cũng rất công bằng.

Tống Dương hung mãnh, lời nói nghịch thiên như vậy, lại chân chân chính chính hợp với lòng phần uất thù hận của tướng sĩ đại quân. Nghe vậy, mọi người đều cười lớn. Đối với Sài Lang vô lý mạo phạm gia viên, vốn nên đối đãi như thế!

Trong tiếng cười vô số người, Tống Dương ngẩng đầu nhìn sắc trời. Giữa trưa mặt trời chói chang, gió tay chỉ lên kim sắc thái dương trên đỉnh đầu, thanh âm vang dội:

- Lại nói cho các huynh đệ biết hai tin tức tốt, thứ nhất: trong hôm nay, đúng lúc này, nước bạn Hồi Hột xuôi về nam, thảo phạt bắt nghĩa Thổ Phiên!

Tiếng cười đột nhiên dừng lại, giữa sân mạnh kinh ngạc, chợt một tiếng hoan hô bùng nổ. Người Hồi Hột rốt cục xuất thủ, đó là đại quốc chân chính, còn mạnh hơn cả Thổ Phiên. Lần này Nam Lý đơn độc kháng chiến đã biến thành giáp công nam bắc cao nguyên! Đại tin tức tốt, làm sao không khiến cho người ta phấn chấn hoan hô.

- Tin khác, Tây Cương Đại nguyên soái Trần Tây Vương đã bình yên hồi kinh, đang tu dưỡng ở kinh thành.

Đó là tin giả. Bây giờ Trần Tây Vương còn đang uống bơ trà ở cao nguyên kia. Nhưng mọi người ở đây làm sao biết. Nghe được anh hùng Vương gia bình an trở về, sĩ khí đại quân rạo rực. Thanh âm Tống Dương vẫn vang dội như trước:

- Tống Dương theo ý chỉ triều đình, dẫn đại quân Chinh Tây tiêu diệt Phiên cầu, sau khi thu phục Khố Thủy sẽ tây tiến về cao nguyên, lấy lại công bằng cho vô số dân chúng Nam Lý, vô số tướng sĩ đã bỏ mình!

Tấn công Thổ Phiên không phải vấn đề một mình Tống Dương có thể định đoạt, thế nào cũng phải xin ý chỉ triều đình, không thể không có thánh chỉ của Hoàng đế. Chuyện này đã được quân chúa lo liệu. Ngay trong đêm qua, thánh chỉ trong triều đã truyền tới. Nhâm Sơ Dung không phụ nhờ vả.

Trước Hồng Khẩu Quan, tiếng hoan hô vang trời dậy đất. Tiếng tù và trùng điệp vang lên, đại quân lay động, nhằm phía tây xuất phát.

369. Chương 127: Lung Lạc Lòng Người

Giống như Đỗ Thượng thư ở Phượng Hoàng thành nói: Thừa dịp bệnh muốn chết... Tống Dương chính là định thừa dịp bệnh muốn chết, lấy mạng Thổ Phiên.

Không phải vì Nam Lý ăn nhiều thiệt thòi, cũng không quan hệ nhiều lắm tới ‘cha vợ’ bị đánh, Tống Dương muốn đuổi tận giết tuyệt Thổ Phiên, xét đến cùng là vì Đại Yển.

Cho dù chết lại ba lần, Tống Dương cũng không muốn nhìn thấy kẻ thù đắc chí, vì báo thù cũng vì người Nam Lý được an khang sống qua ngày, hẳn nhất định phải phá hủy ‘kết minh’ hùng mạnh giữa Đại Yển và Thổ Phiên. Đại Yển đã khó đối phó, nếu lại để chúng chiếm lấy Thổ Phiên, về sau mọi người không cần sống nữa.

Lúc này không thể nghi ngờ là thời cơ tốt: Đại Yến bị cuốn vào chiến sự thảo nguyên, khai chiến thì dễ nhưng muốn thoát ra lại khó khăn rồi. Cảnh Thái và Yến Đình tạm thời bị lang tử quần chân, cho dù có thể trợ giúp Thổ Phiên cũng sẽ bị yếu đi; về phần tình hình Thổ Phiên bây giờ lại càng không cần phải nói. Ngoại chiến thảm bại nội chiến kịch liệt, bị giáp công hai mặt... Cho dù có tham lam, Tống Dương cũng không nghĩ đến có một ngày hấn cùng Đại Khả Hãn Hồi Hột hợp lực phá thành. Khi hấn tính kế, chỉ cần hai mặt hùng binh có thể thắng vài trận trên cao nguyên, duy trì áp lực lớn cho Thổ Phiên, không bao lâu đế quốc cao nguyên này cũng sẽ tự loạn, như vậy là đủ.

Cao nguyên thống nhất bị Quốc sư nắm trong tay, có thể phát huy bao nhiêu lực lượng, bao nhiêu tác dụng, không cần nói cũng biết. Nhưng nếu bị chia năm xẻ bảy, Thổ Phiên nội đấu ngoại chiến loạn thành một mớ, sẽ có lợi gì có Yến Quốc? Huống chi toàn bộ âm mưu không chế Thổ Phiên của Yến Đình hoàn toàn nhờ vào thủ đoạn cầu hòa, không thể phơi bày, không nắm quyền lớn như Đại Lạt Ma Bác Kết. Chờ cao nguyên loạn, Yến Đình không thể không chế được nữa, liên hợp Đại Yến và Thổ Phiên tự nhiên sẽ sụp đổ.

Đến lúc này nhìn lại, vì mưu đoạt Thổ Phiên, Yến Đình không tiếc dẫn Phiên binh nhập quan, không tiếc tự hủy Đại Lôi Âm Đài, không tiếc tự chịu đọa lạc nhận tội danh ‘quân bán nước’... Ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo!

...

Lúc trước Thổ Phiên xâm lấn Nam Lý, vì muốn tốc chiến tốc thắng nên sau khi chiếm được thành trì chỉ chứa lại một lực lượng cảnh vệ cơ bản nhất, trọng binh đều đi theo Nguyên soái tiếp tục hành quân để đảm bảo quy mô và ưu thế hùng mạnh của quân đoàn chủ lực. Hiện giờ chủ lực không còn, Phiên binh còn lại trên đất Nam Lý không có nhiều lực phản kháng. Mà đại quân Chinh Tây của Nam Lý sau khi được tu chỉnh ở Hồng Khẩu, chiến lực càng tăng khí thế như hồng thủy, quét ngang tàn quân Thổ Phiên. Trước mặt bọn họ, không còn tòa thành trì nào có thể giữ được ba ngày.

Ba mươi ngày sau, đại quân Chinh Tây công phá Khổ Thủy Quan. Nếu sắp xếp theo trình tự, đầu tiên là xuất binh ở phong ấp tiếp viện Thanh Dương, thứ hai là đại hỏa phá hủy Yến Tử Bình... Hiện giờ Tống Dương đã chắc chắn đứng vững ở bước thứ ba. Đến bây giờ, biên giới bị mất đều đã thu hồi, Phiên tử xâm lược Nam Lý đều thành tro bụi, cho dù còn có cá biệt lưu lại cũng là quân lính tản mạn, không đủ thành họa.

Đánh một đoạn đường từ Hồng Khẩu đến Khổ Thủy Quan, đại quân Chinh Tây bởi vì chiến đấu số lượng quân sĩ giảm, so với lúc trước bại binh Nam Lý bị Phiên tử đánh tan ngưng tụ lại ít hơn nhiều. Tới Hồng Khẩu, đại quân Tống Dương chẳng những không giảm bớt, ngược lại quy mô càng tăng thêm. Về phần thân tín bên cạnh Tống Dương, Sơn Khê Man, Thiên Dạ Xoa và các bộ phận tạo thành cường lực quân phong ấp, chỉ thương vong rất nhỏ.

Chiến sự tiến hành quá thuận lợi, gần như không cần bọn yêu ma quỷ quái ra tay, chỉ có chiến dịch đặc biệt gặp khó khăn, Tống Dương mới để cho bọn họ xuất hiện. Các chiến sĩ cường lực không phụ hi vọng, ra trận tất thắng, không có gì bất lợi.

Triều đình khen ngợi đã chuẩn bị từ sớm, tuyên chỉ quan viên phải luôn theo đại quân, cho nên Tống Dương mới vào biên quan trọng trấn ngày thứ ba, ân chỉ đã đến Khổ Thủy, khen ngợi và khao quân không thể thiếu. Còn một trận đánh chưa xong, mặc dù có báo cáo toàn cảnh mai phục, trong tính toán của Tống Dương cũng chỉ tính giai đoạn thắng lợi, đại quân tiếp tục tu chỉnh. Quân tước mang theo chiến thư vỗ cánh bay về phía Sài Thố Tháp Đáp, sau đó không lâu Tống Dương lại tuyên thệ một lần nữa trước khi xuất quân, chính thức bắt đầu tấn công Thổ Phiên.

Mặt khác, việc đáng nhắc tới là, trong thánh chỉ từ triều đình ban bố, đại quân do Tống Dương suất lĩnh được ban thưởng danh hiệu độc lập: Nam Hỏa.

Tên này do Tống Dương nghĩ ra, đọc lên cũng không hay, miễn cưỡng cảm thấy uy phong vang dội, nhưng quan trọng nhất... hàm nghĩa của nó rất rõ ràng: Ngọn lửa mạnh đến từ Nam Lý.

Hiện giờ, ngọn lửa này sẽ thiêu đốt lên tận cao nguyên.

Binh mã Thổ Phiên xâm phạm Nam Lý, chủ yếu đến từ quân đội đóng doanh phía nam cao nguyên, lại phối hợp với viện trợ từ bên trong và phía đông. Khi đại quân thảm bại ở Nam Lý, quân sự trong nước chịu ảnh

hưởng lớn nhất là phòng ngự phía đông nam trống trải. Trước mặt ‘Nam Hỏa’ là một mảng lớn địch cảnh, mặc dù không thể nói khoảng không thì không cần đề phòng, nhưng số lượng có sức chống cự cao không nhiều lắm.

Yến Đình trời sinh cẩn thận, Ô Đạt làm người điềm đàm, chắc chắn. Từ lúc điều binh hai người đã tính đến xâm nhập phía nam chiến sự có lẽ sẽ có biến động, đại quân Thổ Phiên có lẽ nhất thời không đánh được Nam Lý, cho dù bại thì cũng lắm là rút quân về, người Nam Lý nhất định là không thể đánh.

Nhưng bọn họ cẩn thận, điềm đàm, cũng không ngờ rằng một đội quân khổng lồ như vậy toàn quân sẽ bị diệt trong tiểu quốc Nam Lý. Mấy chục vạn người đi ra, vô số vật chất quân nhu, mấy trăm vạn hộp dầu hỏa ủng hộ, cuối cùng đều đổ xuống sông xuống biển.

Từ khi Nam Lý bắt đầu phản kích đến lúc thu phục đất đai toàn diện rồi đến đánh cao nguyên, trước sau chỉ có thời gian hai tháng. Cao nguyên lại vội vàng điều binh, thời gian ngắn không thể đáp ứng được hết, chỉ có thể trợ mắt nhìn ‘Nam Hỏa’ càng đốt càng lớn trên lãnh thổ Thổ Phiên.

Kỳ thật mọi người đều biết cao nguyên là quốc gia ‘dễ thủ khó công’, ngoại trừ ưu thế địa hình, người Thổ Phiên còn có chỗ dựa: bệnh cao nguyên. Quân đội bình nguyên mới lên cao nguyên sẽ không thoải mái, nhẹ thì đau đầu ho khan, nặng thì bị chóng mặt, hôn mê mà chết, chiến lực suy yếu mạnh. Nhưng sự thực đáng giận là, trong ‘Nam Hỏa’ có đại phu đứng đầu thiên hạ, từ lúc xuất quan còn có chuẩn bị, đại quân đều dùng được vật, mạnh mẽ ức chế bệnh trạng cao nguyên, cuối cùng gần như không bị ảnh hưởng gì.

Khi Thổ Phiên phía nam bị ‘Nam Hỏa’ làm cho tay chân luống cuống, tin dữ lại truyền đến: Thiên Quan bị phá!

Giống như phương bắc Nam Lý có Chiết Kiêu Quan ngăn chặn Đại Yến, ‘Thiên Quan’ là pháo đài của người Bắc Thổ Phiên, ngăn cản Hồi Hột. Tòa thành trì này năm đó còn bị đem vào đặt cá cược trong Nhất Phẩm Lô, đủ thấy nó quan trọng với người Thổ Phiên đến mức nào.

Hồi Hột đột nhiên tuyên chiến Thổ Phiên, mang binh về nam, mà Thổ Phiên đánh Nam Lý bên này lại đều là bộ phận đóng quân thuyền chuyển, không ảnh hưởng đến phòng ngự phương bắc. Khi hai nước khai chiến, binh mã tập kết chung quanh ‘Thiên Quan’ triển khai một cuộc chiến quy mô thật lớn.

Người Hồi Hột vừa mới thắng trận lớn trên thảo nguyên, sĩ khí chính vượng; người Thổ Phiên mới bại nam chiến, tuy rằng không liên quan đến phương Bắc, nhưng quân tâm chịu nhục, so về sĩ khí người Hồi Hột đã chiếm thượng phong.

Nhưng người cao nguyên là bản thổ tác chiến, Thiên Quan lại có nhiều năm phòng thủ kiên cố, Phiên binh chiếm ưu thế rõ ràng, điểm này không thể nghi ngờ và cũng không thể thay đổi.

Hồi Hột chiếm nhân hòa, Thổ Phiên chiếm địa lợi, xem như hòa nhau. Cộng thêm Hồi Hột là tộc du mục, bọn họ lợi hại ở kỵ binh tinh nhuệ, lại không am hiểu công thành. Vừa khai chiến, song phương một trận giằng co không xong. Nếu không phải Nhật Xuất Đông Phương ‘xuất công không xuất lực’ chỉ vì một trận thật sự khó đánh... Cho đến khi người Hồi Hột chiếm được ‘thiên thời’: Thiên Quan bị thiên tai!

Không hiểu sao một con sông chảy qua Thiên Quan lại đột nhiên tăng vọt mực nước, vỡ đê. Hồng thủy vừa đến, thậm chí quân đội Hồi Hột cũng bị liên lụy, may mà không ảnh hưởng lớn. Nhưng Phiên tử lại không may mắn như vậy, trong thành đại dương mệnh mỏng. Khi hồng thủy rút xuống, hùng quan trọng trấn uy danh hiển hách trên Trung Thổ chỉ còn lại một đồng bùn đất và vô tận tĩnh mịch.

May mắn đến thật sự quá đột ngột, ngay cả người Hồi Hột cũng trợn mắt há mồm. Chuyện này nếu gặp thêm vài lần nữa, Nhật Xuất Đông Phương nên suy xét xây một tòa Thần Thủy điện bên cạnh Thánh Hỏa cung.

Thiên Quan cáo phá, Hồi Hột đại thắng.

Kỵ binh hung mãnh từ đại mạc từ phương bắc tiến quân thần tốc ...

Thế giới Trung Thổ, năm nước giữ thế chân vạc. Hiện giờ thảm họa chiến tranh không ngừng, loạn thế bắt đầu hiện ra, có người vui mừng tự nhiên có người sầu lo. Khi người Hồi Hột chỉ mũi đao về phía Thổ Phiên, vui vẻ không chỉ có một nhà Nam Lý, còn có Lang tử trên thảo nguyên phía bắc.

Trước đây không lâu, hoàn cảnh của Khuyển Nhung cũng không tốt hơn so với Thổ Phiên bây giờ. Trên Tây tuyến bị liên quân Hồi Hột và Sa dân đánh cho sứt đầu mẻ trán, đánh mất một vùng quốc thổ lớn. Phòng tuyến Thần Lĩnh khó chống đỡ cường địch, thấy thế nào cũng phải thua thiệt lớn. Lúc này, người Yên lại nhân lúc cháy nhà đi hôi của, tấn công mạnh phía nam.

Thời điểm Đại Thiên Vu biết Yên quân bắc tiến, buồn bực ngủ không yên ba ngày hai đêm, ánh mắt đỏ bừng. Nhưng lại không có cách nào, cách duy nhất chỉ có thể ra sức chống cự. Yên binh khí thế hung mãnh, lang tốt liên tiếp bại lui, biên giới phía nam thảo nguyên báo nguy vài lần. Trong thời khắc hiểm nguy này từ Tây Cương bỗng nhiên truyền đến tin tức tốt, Sa dân đã giải tán, đại quân Hồi Hột cũng biến mất không thấy tăm hơi, xem ra không tiếp tục công kích Thần Lĩnh nữa.

Lang Vương Khuyển Nhung gần như không tin vào tai mình, xác nhận nhiều lần mới nhận định tin tức chính xác. Thiên Vu bỗng nhiên mừng rỡ, nếu Nhật Xuất Đông Phương đứng ở trước mắt, chỉ sợ hẳn phải nhào tới ôm chặt Đại Khả Hãn. Sau đó, Lang Vương nắm chặt hai tay, hung hăng đập vào bàn lớn trước mặt.

Một tiếng ‘Đồng’ vang lên nặng nề. Trên bàn đặt một tấm bản đồ toàn cảnh Khuyển Nhung, hai đám của Thiên Vu nằm ngay trên phía nam thảo nguyên, đó là nơi quân đội người Yên đang đóng doanh.

Không còn phiền toái ở phía tây, áp lực của Khuyển Nhung giảm nhiều, rốt cục có đủ tinh lực đối phó chiến sự phía nam. Mà người Yên cũng không dự đoán được Hồi Hột sẽ buông tha cho thời cơ tốt này, lại quay sang bắt đầu đánh Thổ Phiên. Khi đó Yên quân đã xâm nhập vào biên giới phía bắc của địch, vị trí có chút tốt, nếu tiến thêm một bước nữa có thể hoàn toàn đột phá, muốn rút quân là không có khả năng. Nếu bị Lang tốt thừa cơ đuổi giết, không thể không bị tan tác. Không còn đường nào khác, chỉ có thể triển khai trận thế cùng đánh một trận quyết liệt với lang tốt.

Đại quân Lang tốt từ hậu phương không ngừng được điều phái lên, quân Yên cũng đã thông binh đạo từ bốn quốc đến nam cảnh thảo nguyên. Viện quân lục tục tiếp viện từ trong nước, giờ phút này cuộc chiến vào đỉnh điểm. Thế giới Trung Thổ thái bình mấy trăm năm, trong vòng nửa năm ngắn ngủi này lại đại chiến không ngừng, từ đông sang tây từ nam tới bắc, mỗi một phía đều thả ra con sư tử dũng mãnh được nuôi từ rất lâu rồi.

Còn Sa dân, sau khi Hồi Hột lui lại liền lạng lẽ hành quân. Trước đó đánh chiếm được một phần lớn thảo nguyên bọn họ cũng không xem trọng lắm, không cần thì không lấy. Toàn tộc lại di chuyển về phía tây bắc. Ngày xưa là hùng quan của Khuyển Nhung, nay gần biên cảnh trọng trấn Hồi Hột tìm được nơi cư trú mới. Đến lúc này, liên quân Hồi Hột và doanh địa Sa dân hợp thành thế kỷ giác (Chia quân ra phối hợp kiềm chế kẻ thù), cho dù về sau lang tốt khôi phục nguyên khí muốn làm phiền bọn họ cũng phải tự cân nhắc phân lượng của chính mình.

...

Trường bào màu trắng được gấp ngăn nắp, mặt nạ sắt lạnh lẽo và một cái găng tay da màu đen đặt ở trên, cùng nhau đặt tại bên người; từ đỉnh đầu đến bụng, mỗi một tác da đều đang thối rữa đồng thời nhanh chóng khép lại, cứ tuần hoàn không ngừng.

Trong lư hương, làn khói xanh mượt chậm rãi tràn ra, tỏa ra hương thơm, nhưng không đủ để che lấp mùi hôi từ làn da thối rữa.

Yến Đình ở trần thân trên, ngồi yên trong phòng, vết thương trên ngực được quần vải bố dày đặc, một chút máu thấm ra. Thương thế kia lão bị từ khi mang theo Hoa Tiểu Phi đi Khổ Thủy ám sát. Lúc ấy, lão chấn một thương thay Hoa Tiểu Phi, bị thương không nhẹ, đến giờ còn chưa hoàn toàn hồi phục.

Sài Thổ Đáp Tháp tầng thứ sáu, trong một gian phòng thanh tĩnh, nơi Yến Đình thường trú, nghỉ ngơi.

Trước mặt quốc sư đặt hai phần chiến báo: Thiên Quan Thổ Phiên thảm bại và tình hình chiến đấu mới nhất từ nam cảnh thảo nguyên.

Quốc sư vò nát chiến báo Thiên Quan, nặng nề nói:

- Thấy thế nào?

Lão đang hỏi Ô Đạt.

Gian tế của Sài Thố Đáp Tháp ngồi đối diện quốc sư, thân thể thả lỏng ngồi thoải mái, xa xa không còn sự kính cẩn thành kính như khi thị phụng Đại Lạt Ma Bác Kết. Nhưng khi quốc sư nói chuyện, gã nghe rất chân thành.

Ô Đạt là kẻ toàn tài, có thể bố chính an dân, có thể trị quan đình luật, cũng có thể mang binh đánh giặc. Gã từng là đệ tử cực kỳ có thiên phú đồng thời cũng chăm chỉ nhất dưới tay Đại Lạt Ma, những gì liên quan đến Thổ Phiên gã đều rõ như lòng bàn tay... Gã nhận được sự tín nhiệm của Bác Kết, tuyệt đối không chỉ dựa vào ‘thành kính’.

Đối với câu hỏi thực sự của sư tôn, Ô Đạt trả lời dị thường tỉ mỉ. Liên quan đến bố trí quân đội bắc cảnh cao nguyên, cung ứng tiền lương cùng đặc điểm địa hình, đạo lý xung quanh bảo vệ thành trì... tất cả đều nói rất rõ ràng, cuối cùng mới rút ra kết luận: Thiên Quan là cửa ra vào, vứt bỏ thì rất bất lợi cho Thổ Phiên; mà Thiên Quan không chỉ là cửa ra vào, phía sau nó còn có ý nghĩa quân sự rất lớn, Thổ Phiên còn có nhiều năm bố trí chuẩn bị trọng binh. Chiến sự phương bắc tạm thời không như ý, nhưng cũng không cần lo lắng quá, một trận xa xa đánh chưa xong.

Hơn nữa bây giờ Thổ Phiên đã không còn lo lắng từ láng giềng phía đông. Quân đội thường trú biên cương phía đông dùng để phòng bị Đại Yển đã bắt đầu điều động, chỉ cần quân tiếp viện đến đúng chỗ, người Hồi Hột khó mà tiến thêm được.

Còn ‘Nam Hỏa’ do Tổng Dương suất lĩnh Ô Đạt không cần lo lắng gì, chẳng qua là một đội quân chưa tới trăm ngàn người mà thôi, quấy rối cướp bóc cũng được, muốn thực sự mở mang bờ cõi cho Nam Lý ở cao nguyên còn kém rất xa. Chodù hiện tại bọn họ xuất hiện trước thành Nhân Khách, chỉ dựa vào sự chắc chắn của Thánh Thành và lực lượng vệ binh hùng mạnh, Nam Hỏa chỉ có thể nhìn thành mà than thở.

Nếu người Nam Lý thông minh, quây một trận xong rồi thì về. Nếu bọn họ thực sự nghĩ Thổ Phiên vô dụng, tham tiện nghi không đủ không chịu đi... Ô Đạt cảm thấy bọn họ không cần đi nữa. Chỉ đợi củng cố xong phòng thủ phương bắc, là đến lúc người Thổ Phiên dập lửa. Mặc dù phương bắc tạm thời không an tĩnh cũng không sao, trăm ngày nữa là đến thời kỳ tuyết rơi. Mấy năm gần đây, mùa đông cao nguyên ngày càng rét lạnh, đó là gió lạnh từ địa ngục thổi vào nhân gian, là bạo tuyết rơi xuống do không trung vỡ vụn, đám nam man kia sao ngăn cản được.

Chỉ bằng sự xâm lược, Mật Tông quốc gia hùng cứ cao nguyên mấy trăm năm sao lại dễ bị chinh phục như vậy!

Sau khi giải thích cặn kẽ chiến sự hai mặt nam bắc, Ô Đạt lời nói chuyển đổi:

- Nhưng trong nước hiện tại đã đến cực hạn...

Nãy giờ gã đều nói rất lạc quan, đáng tiếc ‘lạc quan’ chỉ có thể thực hiện trên cơ sở quốc gia ổn định. Sau khi Đại Lạt Ma chết, Sài Thố Đáp Tháp đã không yên ổn. Nam, bắc chiến sự liên tiếp thất bại, áp lực bên trong càng lúc càng lớn, hiện giờ khó khăn đã đến gần điểm bùng nổ.

Lần này không đợi Ô Đạt lại giải thích, quốc sư đã lắc đầu, ngắt lời:

- Người liệt kê danh sách cho ta đi!

Ô Đạt hiểu ý sư tôn, người trên danh sách sẽ mau chóng bị xóa bỏ... Đây là phương thức xử lý kiểu uống rượu độc giải khát, có thể tạm thời khống chế nội loạn bùng nổ, hoặc là kéo dài thời gian một chút. Nhưng mâu thuẫn chân chính chẳng những không được giải quyết, ngược lại có thể càng thêm kịch liệt, đến khi bộc phát lại thì càng nhiều nguy cơ. Dùng biện pháp này, cho dù Thổ Phiên đuổi sạch kẻ thù, sau này cũng có phiền toái. Nhưng nói như thế nào cũng tốt hơn tình hình hiện tại.

Ô Đạt suy tư một lát, viết xuống vài cái tên, chữ viết tinh tế rõ ràng, đưa đến trước mặt quốc sư.

Quốc sư cúi mắt nhìn thoáng qua, tay run lên, một tiếng nổ nhỏ vang lên, danh sách hóa thành hàng nghìn vụn giấy, bay múa, rơi xuống đất. Thậm chí lão chưa hỏi một tiếng lý do vì sao mấy người này ‘lên bảng’. Tình hình Thổ Phiên lão biết có hạn, lão rất tin tưởng ở Ô Đạt.

Yến Đình nhắc nắp chén, nâng chén lên uống một ngụm nước, nhìn qua như bình thường, nhưng nếu quan sát kỹ mới có thể phát giác miệng lão chưa chạm đến cạnh chén. Không phải uống, mà là hút. Miệng lão mục nát rồi, uống nước như bình thường sẽ đau, còn có thể lưu lại vết máu đặc như mực, rất khó coi, không chừng còn có thể độc chết người hầu rửa chén.

- Chuyện đánh giặc ta đốt đặc cán mai, chuyện nội chính cũng không phải sở trường của ta, người rất tốt!

Quốc sư đặt chén trà xuống, giọng điệu thay đổi:

- Tuy nhiên, ta hiểu được lòng người. Trận chiến Thiên Quan, đáng sợ nhất không phải là những binh lính bỏ mình, không phải là đánh mất một tòa trọng thành, thậm chí không phải nó làm cho Thổ Phiên bị động như thế nào... Thiên Quan chưa từng bị thiên tai, lại bị lũ lụt nuốt chửng. Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng! Nhưng nó thực sự xuất hiện, hơn nữa còn đúng lúc mấu chốt.

Giọng điệu quốc sư dần trầm thấp:

- Nếu nghĩ sâu hơn một chút, không lâu sau lễ cúng quốc khánh bảy bảy bốn chín ngày, Đại Lạt Ma Bác Kết chết bất đắc kỳ tử; xâm lược Nam Lý mọi việc đều không thuận lợi, hùng binh bất khả chiến bại lại bị một trận đại hỏa vô vọng tiêu diệt; bây giờ đại quân trấn thủ biên cương phương Bắc lại bị một trận lũ lụt không thể nào có hủy diệt... Đạo kiếm lợi khí có thể che miệng mọi người, lại không ngăn được ý nghĩ trong lòng. Có lẽ không ai nói gì, nhưng ai biết nghĩ sẽ đem mọi chuyện xâu chuỗi với nhau, đây không phải trời phạt thì là gì?

Yến Đình nặng nề thở dài:

- Trận chiến Thiên Quan, lung lạc lòng người đấy!

Quốc sư không đánh giặc, cũng không để ý chính sự. Lão từng là Phật chủ Đại Yến, phía dưới vô số tín đồ. Cả đời này lão đều giao tiếp với lòng người, vì thế lão hiểu rõ hơn nhiều so với Ô Đạt. Ảnh hưởng của trận Thiên Quan thảm bại bởi lũ lụt so với thất bại trên cao nguyên, vượt xa dự đoán của Ô Đạt!

370. Chương 128: Dị Tượng

Thiền phòng lại một lần nữa an tĩnh. Quốc sư tạm thời không nói gì, cúi đầu lắng lặng suy tư. Ô Đạt không có bất kỳ đề nghị, liền ngồi một bên chờ đợi. Không phải hần không chịu phân ưu cho sư tôn, chẳng qua quốc sư vừa nói rất rõ ràng một chuyện đơn giản 'Người hiểu quân chính, ta hiểu lòng người'. Mọi người tự giữ chức vụ, thi triển sở trường là được.

Trời gần hoàng hôn, quốc sư mới ngẩng đầu lên:

- Mừng mười tháng chín là ngày linh đồng thăng tọa Tiểu Lạt Ma đi.

Theo tín ngưỡng dòng chính của Mật Tông Thổ Phiên, cùng ngày Lạt Ma viên tịch, linh đồng chuyển thế sẽ giáng sinh nhân gian. Tìm kiếm, xác nhận linh đồng chuyển thế có nhiều điều kiện, thời gian hao phí cũng dài ngắn khác nhau. Thuận lợi thì chưa tới mười ngày nửa tháng là tìm được, phiên toái tốn thời gian thì hai ba năm cũng là chuyện thường xảy ra.

Lần gần đây tìm kiếm linh đồng thực ra rất nhanh, trước sau công lại không đến hai tháng công phu, không vui không được. Đại Lạt Ma chết bất đắc kỳ tử... Tuy rằng đứa trẻ mới sinh còn nằm trong tã lót cái gì cũng chưa hiểu, cái gì cũng chưa làm được, nhưng linh đồng xuất hiện đúng lúc liền kéo theo tác dụng lớn xoa dịu lòng người.

Bác Kết chết khoảng hai tháng, Yến Đình, Ô Đạt an bài ổn thỏa trước tiên xác nhận linh đồng, đưa vào trong thần điện.

Qua nhiều thế hệ linh đồng chuyển thế tiến vào Sài Thổ Đáp Tháp, sau đó thân phận tạm thời không thay đổi, còn phải trải qua một vài nghi thức mới thực sự trở thành Lạt Ma. Cho tới nay, nghi thức thăng tọa đều là lễ mừng long trọng nhất trên cao nguyên. Tín đồ từ bốn phương tám hướng sẽ tụ hội về Thánh Thành xem lễ, triều bái.

Còn khi nào linh đồng mới có thể thăng tọa trở thành Lạt Ma, trong Mật Tông cũng không có quy định chặt chẽ. Nhưng nói chung đều đợi đến khi đứa bé hơn bảy tuổi, thậm chí có thể là mười lăm tuổi mới được thăng tọa. An bài như thế có hai nguyên nhân chủ yếu, một là đợi đứa bé hiểu biết mới thăng tọa cho tốt, trong đại điển có thể đọc một đoạn chú ngữ, cầu phúc cho vạn dân cầu vận cho quốc gia, có thể làm dân tâm phấn chấn. Nếu đứa bé quá nhỏ, đừng nói là tụng kinh, không chừng có thể bị cảnh tượng đồ sộ dọa khóc, chẳng phải là điềm xấu sao? Mà quan trọng hơn là: linh đồng cũng được, Lạt Ma cũng thế, bọn họ chẳng qua đều là người, đều không phải tiên Phật thật sự trên trời, ai có thể chắc chắn đứa trẻ trong tã lót kia có thể khỏe mạnh? Nếu chẳng may nó bị mù, bị điếc, đầu óc bị thiếu năng, hoặc thân thể bị bệnh kín thì làm sao? Cho nên nhất định phải đợi linh đồng lớn hơn một chút, xác nhận nó không có vấn đề gì mới có thể để nó thăng tọa.

Nếu chẳng may linh đồng là đứa bé có tật bẩm sinh, Sài Thố Đáp Thập đều có thủ đoạn ứng đối. Tuy nhiên những chuyện cơ mật như vậy người bên ngoài không thể nào biết được.

Nghe lời nói của quốc sư, Ô Đạt rõ ràng giật mình kinh hãi. Hiện giờ là cuối tháng bảy, cách ngày quốc sư nói còn bốn mươi mấy ngày. Đừng nói linh đồng còn nằm trong tã lót, biểu hiện trên đại điển hoàn toàn không thể khống chế, chỉ cần chiêu cáo thiên hạ, để tin đồn tập hợp cũng không kịp.

Quốc sư đương nhiên thấy Ô Đạt kinh ngạc, lắc đầu nói:

- Thời khắc phi thường chỉ có thể hành sự phi thường. Người cố gắng an bài đi, làm được gì thì cứ làm, có thể đưa đến bao nhiêu tin đồn cứ đưa đến bấy nhiêu.

Quốc sư ra lệnh, Ô Đạt sẽ không phản đối, gật đầu tuân mệnh, đứng dậy đi ra ngoài lập tức phân phó an bài. Kỳ thật trong lòng gã rất rõ ràng, trận chiến Thiên Quan làm lung lạc lòng người, Sài Thố Đáp Thập nhất định phải làm một vài chuyện để bù lại tình thế.

Ô Đạt đi rồi, quốc sư cũng không chờ lâu, mặc lại áo bào trắng, mang mặt nạ, vành mũ rộng che lấp mặt nạ hẩn trong bóng râm... Yến Đình rời khỏi thiện phòng, không cần mở miệng chào hỏi, mười mấy người như u linh xuất hiện phía sau lão, không ai nói một chữ, cùng quốc sư rời khỏi Sài Thố Đáp Thập.

Tất cả mọi người đều mặc trang phục tăng lữ Mật Tông, nhưng đều là hòa thượng đến từ Đông Thổ.

Đại Lô Âm Đài đã xong, hai mươi một tòa Tu Di viện tan, thế lực của quốc sư tại Yến Đình đều sụp đổ hoàn toàn, nhưng một nhóm thủ hạ sắc bén nhất đều được lão lưu lại, điều đến Thổ Phiên. Trong đó đệ tử đặc lực nhất cùng lão vào Sài Thố Đáp Thập, một số đồng người khác phân tán chung quanh Thánh Thành.

Đáng tiếc, hiện giờ ‘tình nhuệ nhất’ so với đám tâm phúc của y trước kia... A Nhất, A Nhị là đại tông sư chân chính, A Thái võ công còn cao hơn A Nhất, tâm tư cũng kín đáo, còn có A Thất độc thuật cực cao, A Cửu thông hiểu binh pháp, Lão Thập kế thừa ‘khí’ thuật y bát của y, thích chế tạo các cạm bẫy... Tình nhuệ thật sự, đã chết ở Yến Tử Bình, hoặc là đã chết trong trận loạn lạc Tình Thành.

Vừa nghĩ đến đó, trong lòng Yến Đình cảm thấy bị đè nén. Cảm giác này có cả sự phẫn hận đối với kẻ thù, nhưng không phải không có sự hối hận của Yến Đình. Bình tĩnh phân tích, từng người một đều do lão bồi dưỡng thành tài, từng người một đều là tâm huyết của y, chết đi rất đáng tiếc, chết đi khiến Yến Đình thật sự đau lòng.

...

Sau đó một đoạn thời gian, quốc sư đã biến mất, không biết đang bận những gì, đến hai mươi ngày sau, lão mới trở về Sài Thố Đáp Thập. Nhìn thấy Ô Đạt mở cửa sau gấp núi:

- Có mấy chuyện cần nói với người: một là ba người trên danh sách, Đạo Thảo đã làm xong!

Nửa câu đầu là lời vô nghĩa. Ba người trên danh sách là người có thể trì hoãn ‘nội loạn’ sau khi chết, giá trị quan trọng bậc nhất. Bọn họ vừa chết, Ô Đạt đã lập tức nhận được tin, hoàn toàn không cần quốc sư nhắc lại. Nhưng nửa câu sau, Ô Đạt lại hơi kinh ngạc:

- Hóa ra là Đạo Thảo. Vị sư đệ này của ta thật sự giỏi!

Cùng đạo lý, người có trên danh sách, không nghĩ cũng biết xung quanh phòng vệ nghiêm khắc, lúc nào bên người cũng có cao thủ cấm vệ bảo hộ. Trong vòng hai mươi ngày ngắn ngủi, Đạo Thảo đã hoàn thành,

thậm chí lông tóc không tổn thương nhiều, đủ thấy rất giỏi rồi.

- Đúng là một đứa trẻ tốt! Hẳn có tài năng!

Quốc sư gật đầu, lập tức quay lại chủ đề :

- Chuyện thứ hai, bảy tòa Tháp Lan Tập xung quanh Nhân Khách Thành không lâu sau sẽ tự sinh dị tượng, người cần chuẩn bị tinh thần.

Tháp Lan Tập, tiếng Thổ Phiên nghĩa là nơi thành kính.

Trên cao nguyên, tất cả thánh địa lớn nhỏ đều có vô số thần miếu, hằng năm đều có tín đồ từ ngàn dặm xa đến triều bái. Đến ngày hội đặc biệt hoặc pháp lễ cử hành, lượng người triều bái sẽ tăng vọt. Nhưng thánh địa hoặc là nơi trọng yếu, hoặc là nơi có hạn không thể lập tức chứa quá nhiều người, nên tăng lữ Mật Tông đã mở rộng một vùng chung quanh để giảm gánh nặng, dành cho mọi người nghỉ ngơi, thay phiên vào thánh địa triều bái. Chỗ như thế được gọi là ‘Tháp Lan Tập’, nói trắng ra là nơi cung cấp chỗ nghỉ chân cho tín đồ, có tăng lữ chuyên môn chiếu cố, cung cấp đồ ăn thức uống chỗ nghỉ miễn phí.

Căn cứ tầm trọng yếu của thánh địa và lưu lượng tín đồ, quy mô Tháp Lan Tập quanh mỗi thánh địa cũng khác nhau. Xung quanh Thánh Thành Nhân Khách, Tháp Lan Tập lớn nhất và cũng nhiều nhất.

Ngoại ô Nhân Khách tổng cộng sắp đặt bảy tòa Tháp Lan Tập, quy mô sớm đã không còn là trạm dừng chân, đã tiến thành thôn trấn, giống như quần tinh phủ nguyệt vây quanh Thánh Thành. Bảy tòa Tháp Lan Tập mệnh danh theo sắc cầu vòng, phân thành Xích Tháp Lan, Chanh Tháp Lan, Hoàng Tháp Lan,...

Hiện tại tin tức linh đồng sắp thăng tọa sớm đã được truyền bá ra ngoài, tín đồ phụ cận dần dần tụ tập tới thành. Tuy rằng còn hai mươi ngày nữa, nhưng bảy tòa Tháp Lan Tập cũng đã chật kín người.

Quốc sư ngồi xuống, cởi mặt nạ và trường bào, phúc ngữ nói không ngừng, nói đến dị tượng không lâu sau sẽ phát sinh:

- Mừng mười tháng tám, Tử Tháp Lan ở tây bắc thành Nhân Khách, tất cả đám chuột trong đó sẽ điên cuồng chạy đi, ra khỏi Tháp Lan Tập sẽ chết bất đắc kỳ tử; mười một tháng tám, Lam Tháp Lan phía tây nam, tụ hội vô số bướm bướm, cùng cư trú với tín đồ, chờ đợi buổi lễ long trọng.

Ô Đạt nghe vậy, thoáng sửng sốt, lập tức vui mừng. Phật Tông cao nguyên và Thiền Học nhà Hán khác nhau rất nhiều. Mật Tông bái phụng Nộ Tôn, từ bi với người tốt, còn với người ác kẻ xấu thì phải diệt trừ mạnh mẽ, như việc đánh chết loài chuột xấu xa. Ngược lại với loài chuột, loài bướm nhỏ bé yếu ớt xinh đẹp luôn được coi là tượng trưng cho thuần khiết.

Đêm trước khi linh đồng thăng tọa, trong hai tòa Tháp Lan Tập, một tòa chuột hại chạy trốn bị chết thảm, một tòa bướm bướm bay múa tụ hội, không thể nghi ngờ là điềm lành Phật quang.

Thủ đoạn đuổi chuột chiêu bướm bướm, đối với cao thủ dụng độc đệ nhất thiên hạ mà nói chẳng qua chỉ là phối hợp một vài dược liệu mà thôi.

- Mười hai tháng tám, Thanh Tháp Lan ở chính bắc, trong một ngày bảy mươi bảy đứa bé được sinh ra, tất cả đều sống sót khỏe mạnh, tiếng khóc vang dội tứ phương.

Quốc sư tiếp tục giải thích:

- Mười ba tháng tám, Lục Tháp Lan phía đông bắc, người bị ốm chết, chôn cất trong vòng ba ngày đều thức tỉnh, động thổ tái sinh.

Ô Đạt càng ngày càng vui mừng, nhưng lần này trong vui mừng, còn xen lẫn một chút kinh hãi.

Người cao nguyên cũng trọng nam khinh nữ, nhưng không nặng lắm so với Đông thổ. Triều bái trong thịnh sự cũng không ít nữ tử, trong đó còn có phụ nữ mang thai, muốn khẩn cầu may mắn cho đứa con trong bụng, đây là chuyện thường của con người. Tuy nhiên gần như không có nữ tử nào sắp sinh còn đến xem náo nhiệt. Dù sao phải lặn lội đường xa, điều kiện khắc nghiệt, hơn nữa chật chội hơn bình thường sẽ có chuyện không ngờ xảy ra. Đến lúc đó cầu phúc không đến lại còn để non, loại khả năng này không nhỏ chút nào.

Quốc sư nhận thấy ái đồ nghi hoặc, mỉm cười giải thích:

- Ta đã xem rồi, trong bảy tòa Tháp Lan Tập, Thanh Tháp Lan có nhiều dựng phụ (phụ nữ có thai) nhất, trong đó không ít người có thai bảy, tám tháng, đến khi cúng bảy bảy bốn chín ngày là đủ số lượng, yên tâm đi!

Không cần hỏi cũng biết, các dựng phụ bị quốc sư âm thầm chọn lựa đều bị lão dùng được vật trợ sản. Một lang trung cũng sẽ làm chuyện này, nhưng muốn làm được vô tình, phải cam đoan bảy mươi bảy người đều sinh cùng một ngày, hơn nữa đứa bé sinh ra nhất định phải sống, điều này đều phải nhờ vào bổn sự của quốc sư.

Nhưng khiến người nghe khiếp sợ là ‘mười ba tháng tám, Lục Tháp Lan, người chết sống lại’ lại càng dễ dàng hơn với quốc sư. Năm đó Vưu thái y có thể đổi lại ‘Tân Lương’, Yên Đỉnh cao hơn Vưu thái y một bậc, tự nhiên cũng có thể làm được... Đoán ngày, cho người được chọn dùng thuốc, ngắt xong chôn xuống, ba ngày sau không cứu tự tỉnh, chết rồi sống lại. Phiền toái duy nhất là, có vài tin đồn sẽ thật sự bệnh mà chết, chết già ở Tháp Lan Tập, quốc sư cần an bài những người chết thật, không thể sống lại đó, rời đi nơi khác.

Trẻ con sinh ra trước, người chết sống lại sau, trong bất khả tư nghị lại lộ ra vô tận thần lực. Thần lực ở đâu mà có? Linh đồng thăng tọa, Tân Hoạt Phật chủ chương Thổ Phiền.

Còn ngày mười bốn tháng tám, Hoàng Tháp Lan; mười lăm tháng tám Chanh Tháp Lan; mười sáu tháng tám Xích Tháp Lan... bảy ngày trước khi thăng tọa, bảy tòa Tháp Lan Tập thay phiên xuất hiện dấu hiệu đại cát tường, theo trình tự thời gian, mỗi sự kiện xuất hiện lại càng rung động hơn, mỗi ngày càng cát tường hơn, cho đến khi diễn ra nghi thức thăng tọa cùng ngày.

Trận chiến Thiên Quan xuất hiện thiên tai khiến lòng người Thổ Phiền bị lung lạc, quốc sư dùng điển lễ linh đồng thăng tọa gọi mời diêm lảnh, lại ngưng tụ lòng người một lần nữa, ủng hộ sĩ khí cao nguyên.

Nói hết mọi chuyện liên quan đến Tháp Lan Tập, cuối cùng Quốc sư nói:

- Mọi việc cụ thể đều có các sư huynh sư đệ của người phụ trách, không cần người lo lắng cái gì, cũng không cần người cố gắng làm gì. Nếu tạm thời có việc, Thiên Lễ sẽ liên lạc với người, mọi chuyện của Tháp Lan Tập đều do hấn lo liệu.

Nói xong, lão chỉ về một đệ tử khác phía sau.

Quốc sư không trở về một mình, bên cạnh lão còn dẫn theo hai đệ tử, một trong đó là ‘Thiên Lễ’. Trong khoảng thời gian này, người này cùng quốc sư ở lại trong Sài Thổ Đáp Tháp. Ô Đạt sớm nhận ra hấn, hai sư huynh sư đệ gật đầu chào nhau.

Quốc sư đang muốn chuyển chủ đề, bỗng nhiên nhận ra Ô Đạt do dự, muốn nói lại thôi, mới nhắc:

- Có lời cứ nói, không cần che giấu.

Ô Đạt hơi chần chừ:

- Kỳ thật... Dị tượng thứ nhất, đệ tử muốn cầu sư tôn biện pháp đuổi chuột... Trong Sài Thổ Đáp Tháp cũng có rất nhiều chuột, cực kỳ phiền lòng.

Quốc sư ngăn người, không biết có phải bị tức hay không, trong bụng vang lên tiếng cười quái dị, nhưng đến lúc nói chuyện cũng không có ý trách cứ nhiều lắm:

- Đâu chỉ Sài Thổ Đáp Tháp. Trước kia Đại Lô Âm Đài cũng có chuột. Loại súc sinh này cứng cỏi nhất, nhưng muốn diệt trừ hoàn toàn... cần hạ thuốc thật nặng, gây hại cho người.

Trong Tử Lan Tháp, Quốc sư cũng dùng được rất mạnh, chuột sẽ nổi điên hết mà chết. Nhưng khi chút thuốc này phát huy, phân tán, cũng có ảnh hưởng đến người, chẳng qua lúc ấy sẽ không hiện ra bệnh trạng, nhưng ngắn thì ba năm, dài thì không quá năm năm. Các tin đồn từng đến Tử Tháp Lan thể chấ đều trở nên suy yếu, các chứng bệnh thừa dịp hoành hành.

Kỳ thật không chỉ Tử Lan Tháp, trong Thanh Lan Tháp loại thuốc trợ sản sinh ra trẻ con, vừa sinh ra mặc dù tiếng khóc vang dội khỏe mạnh, nhưng bị được vật đặc biệt gây sinh non, thân thể vốn kém cỏi, không chờ bọn họ trưởng thành sẽ biểu hiện ra.

Quốc sư ít khi giết người vô lý, nhưng vì đạt được mục đích lão sẽ không kiêng kỵ người vô tội.

Yến Đình vung tay, dẹp qua chuyện này, chỉ vào đệ tử phía sau nói với Ô Đạt:

- Các người còn chưa gặp mặt. Tha Pháp hiệu Thiên Bẩm là sư đệ của người, sau này quan tâm chút.

Trong số các đệ tử theo quốc sư đến Thổ Phiên, Thiên Bẩm không coi là nhân vật trọng yếu, trước kia đều ở Nhân Khách mà không vào Sài Thổ Đáp Tháp, bởi vậy gã và Ô Đạt không biết nhau. Nhưng gã cũng có bản lĩnh đặc thù hạng nhất, lần này có thể phát huy. Trước khi xuất gia, Thiên Bẩm là nhân vật hắc đạo, làm nghề hạ lưu: lừa gạt buôn bán trẻ mới sinh.

Không chỉ Thiên Bẩm, tổ tiên mấy đời nhà gã đều làm nghề này. Nếu là nghề nghiệp tổ tiên truyền xuống, tự nhiên cũng truyền ‘tay nghề’. Thiên Bẩm có thể làm cho trẻ con chỉ cười không khóc, có thể sử dụng một cây ngân châm nhỏ không chế phần gáy để đứa trẻ đóng mở miệng, còn có dùng phúc ngữ bắt chước tiếng trẻ con, giống như đúc không có sơ hở. Khi hấn ôm đứa bé đi trên đường, ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ hấn là cha mẹ đứa bé, cho dù gặp phải quan quân kiểm tra cũng có thể thoải mái trốn lọt.

Sau đó người này thất thủ, bị hạ ngục chờ chém. Quốc sư chiêu mộ người tài khắp thiên hạ, cảm thấy thủ đoạn của gã coi như một tuyệt kỹ, liền thu gã vào môn hạ.

Sư huynh đệ chào nhau. Biết được bản lĩnh của Thiên Bẩm, Ô Đạt có thể lơ mờ đoán được ý tưởng của quốc sư. Mừng mười tháng chín, linh đồng còn chưa đầy một tuổi, ngay cả nói còn chưa biết, càng vô luận đến chuyện khác. Không cần nghĩ cũng biết trong điển lễ đứa bé nhất định sẽ khóc rống, làm hư hết cảnh tượng. Có Thiên Bẩm, chuyện này không cần phải lo lắng gì nữa.

Nhưng chỉ làm linh đồng không khóc còn chưa đủ, quốc sư còn muốn đứa bé phải nói tiếng người, không cần nhiều, chỉ nói một chút lời chú cầu cát tường là đủ rồi.

Tính thời gian, linh đồng cũng sắp đến lúc nói chuyện, nhưng trẻ con tập nói lúc đầu chỉ đọc từng chữ một, gọi một tiếng cha mẹ mà thôi, nếu để nó đọc một đoạn chú ngữ cũng khiến người ta sợ hãi.

Nghe vậy, quốc sư chỉ cười:

- Để nó đột nhiên mở miệng không ổn, nhưng bảy ngày bảy cát tường trong Tháp Lan Tập trước đó làm cơ sở, cũng không thấy gượng gạo. Huống chi đứa bé này không phải người phạm, nó là linh đồng, là Lạt Ma chuyển thế. Hơn nữa... người Thổ Phiên sẽ tin, tất cả mọi người đều sẽ tin!

Bởi vì tín ngưỡng, nhất định phải tin, Yến Đình chắc chắn điều này.

Thiên Bẩm đi vào Thánh Điện. Thăng tọa đại điện, linh đồng cười vui, trước mặt vô số tín đồ đọc chú ngữ, chuyện này phải do gã làm.

Mặt khác, ngày đó Yến Đình còn sắp đặt một số hiện tượng cát tường nhỏ xung quanh Nhân Khách. Mặc dù không đáng chú ý như Tháp Lan Tập và linh đồng nói chuyện, nhưng cũng xem như hỗ trợ. Lúc này Yến Đình giao hết cho Ô Đạt, còn nói thêm:

- Còn chuyện để Đạo Thảo giải quyết hết danh sách, ta cho hấn vài ngày nghỉ, để hấn đi dạo chung quanh vui đùa một chút, trước tháng chín hấn sẽ trở về. Ta đã nói với hấn rồi, đến lúc đó nếu còn nhân vật nào khó giải quyết, người có thể giao cho hấn đi làm.

Nói xong mọi chuyện, quốc sư cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, xác định không bỏ quên cái gì, cuối cùng gật đầu cười nói:

- Khoảng chừng đó việc, còn có gì không rõ nữa?

Liên quan cổ vũ, liên quan dị tượng, liên quan linh đồng thăng tọa Tiểu Lạt Ma, quốc sư sắp xếp Ô Đạt đều rõ ràng, nhưng sau khi quốc sư nói xong, Ô Đạt lại sinh ra một vấn đề khác, dò hỏi:

- Sư tôn... Khi đại lễ sư tôn không ở Nhân Khách sao?

Quốc sư đều phân việc rõ ràng, chuyện gì đặc biệt đều có đệ tử đặc biệt phụ trách... Đường như lão có chuyện quan trọng khác, không ở trong thành vào lúc đó. Nhưng chuyện gì trọng yếu đến mức khiến lão phải rời khỏi Nhân Khách, không tự trấn thủ chủ trì đại lễ thăng tọa lần này?

Yến Đình phát tay áo ra hiệu Thiên Bẩm, Thiên Lễ rời đi, sau đó cười nhìn Ô Đạt:

- Đúng vậy, ta phải rời đi, sáng mai sẽ khởi hành, trở về Đại Yến một chuyến, thăm sư đệ người.

Ô Đạt là tâm phúc chân chính, gã biết quan hệ giữa quốc sư và Cảnh Thái, càng hiểu được sư đệ ở Đại Yến, chỉ còn lại Yến Hoàng để mà thôi.

- Người cũng biết, Yến bị lừa, bị người Hồi Cốt cuốn vào ác chiến thảo nguyên. Với tính cách của sư đệ người, nhất định sẽ vô cùng giận dữ. Ta muốn trở về nhìn xem, sợ hẳn sẽ tức giận quá mức mà tổn thương tới thân thể.

Quốc sư tiếp tục cười. Mặt y bị mực nát rồi, nụ cười dữ tợn đáng sợ, như ác ma từ địa ngục bò lên. Nhưng bộ mặt khủng bố đó cũng không dấu được những tia ám áp khi nhắc đến người kia, còn có thêm một chút lo lắng.

Yến Đình là người đứng đầu đương thời, Yến Đình cũng là một người cha.

371. Chương 129: Mạch Nước.

‘Nam hỏa’ càng cháy càng to, cho đến bây giờ, Tổng Dương thường xuyên nhận được tin tức không còn là ‘Phía trước phát hiện bao nhiêu kẻ thù’, ‘Thành trì nơi nào phiên binh tụ lại chuẩn bị ngăn cản đại quân ta’ mà biến thành tiên phong bộ quét sạch nơi nào đó, thu được ngàn vàng quân tư; tuần dục bên phải phát hiện kho lương quan trọng của Phiên chủ, hiện đã phong tỏa kho; Thạch Đầu Lão phát hiện đàn gia súc, không có mấy người chăn nuôi, cừu không đếm hết...

Y vào đánh trận rất thuận lợi, vừa mới tiến vào Thổ Phiên còn thường xuyên gặp kẻ thù hung mãnh chống cự, nhưng sau khi đi sâu vào trong lại đánh một trận, phòng ngự cao nguyên trống trải đã hoàn toàn bại lộ trước mặt ‘Nam hỏa’. Phiên binh ít đến đáng thương quá sợ hãi, quăng bỏ vũ khí của cải, quân nhu. Quân xâm lược đến từ Nam Lý gần như không ý thức hiệp người, nhưng vẫn liên tiếp nhặt tiền nhặt của đến mỏi tay.

Vốn Tổng Dương còn hơi lo lắng, sợ các chiến sĩ ăn ngon mặc đẹp sau sẽ bị tiêu ma chiến khí trong lòng. Nhưng Thủ lĩnh Trịnh Kỷ của Thiên Dạ Xoa không cho là đúng, cười lắc đầu nói:

- Không đoạt không cướp, sao gọi là xâm lược, sao có thể báo thù! Yên tâm đi, đội ngũ mà không phóng hỏa không cướp bóc, không thể thành hổ lang chân chính được. Hiện tại vài trường hợp nhỏ của Nam Hỏa kém xa so với Thái tổ Đại Hồng của chúng ta năm đó chinh chiến, còn tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, thả quân sĩ ra ngoài vừa cướp vừa giết! Từ xưa đến nay, đội ngũ hung mãnh nhất Trung Thổ, không phải là hùng binh dưới trướng Thái Tổ Gia sao?

Tổng Dương cũng không dám gạt bừa đồng ý đạo lý này. Nhưng Trịnh Kỷ có nói đến một câu đúng ý: Nam Hỏa đến để báo thù. Nam Lý chịu cực khổ trước đó không lâu, bây giờ trả lại hết cho cao nguyên. Chỉ cần cẩn thận đừng trúng bẫy Phiên tử, để các huynh đệ thoải mái làm thổ phỉ một lần cũng tốt.

Có nhiều tướng soái thì có nhiều sĩ tốt. “yêu tinh” trái đất dẫn theo tám vạn nam man hung ác chậm rãi lên vào Thổ Phiên, đi qua nơi nào chỉ để lại một đồng trống hỗn độn ở đó.

Trong chiến sự cũng không có gì đặc biệt. Chuyện đáng nhắc đến nhất là khi ‘Nam Hỏa’ tiến đến gần Thổ Phiên, Trần Tây Vương lưu lạc ở cao nguyên cũng phải được giải cứu. Trước tiên âm thầm tiến vào trong quân, sau đó được đội ngũ tinh nhuệ mà Tổng Dương phái ra bí mật hộ tống về Đại Yến.

Tuy rằng hai viên minh châu đều gả cho Tổng Dương, nhưng có con rể như vậy, lão Vương gia còn bất mãn điều gì nữa? Trần Tây Vương là con người lạc hậu, tổ tông Nam Lý lưu lại cơ nghiệp, địa vị cơ nghiệp đó ở trong lòng ông ấy luôn cao hơn tất cả những thứ khác. Lần này mình không thể bảo vệ giang sơn, bị Phiên binh đột phá Khổ Thủy quan mà tiến quân thần tốc, Nam Lý gặp phải đại nạn diệt quốc, nếu không có Hồng Ba vệ trông chừng, sợ là lão nhân đã sớm tự sát tạ tội. Hoàn toàn không ngờ Tổng Dương đã ngăn

cơn sóng dữ, không chỉ đại phá Phiên quân, còn tiến đánh cao nguyên, khơi dậy cuộc chiến báo thù... Trần Tây Vương không còn gì để nói, gặp mặt Tống Dương cũng không nói một tiếng ‘tạ ơn’, nhưng nếu Tống Dương thật sự chết trận cao nguyên, không chừng Vương gia sẽ bắt Thừa Hợp và Tiểu Bộ thủ tiết cho hắn, không cần biết hai nàng còn chưa xuất giá.

Tính theo ngày, không sai biệt lắm cũng đến lúc Yến Đình bắt đầu rời khỏi Sài Thố Đáp Tháp, về Đại Yến thăm con trai. Tống Dương nhận được trình báo của thân binh, nhìn qua rồi hừ lạnh một tiếng.

Tề Thượng Ba Hạ lúc trước phụng mệnh đến cao nguyên tiếp ứng Trần Tây Vương đã về nước an toàn. Hai người lại trở về bên cạnh Tống Dương, nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Đại nguyên soái, Tề Thượng tò mò hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Trình báo nhắc đến hai sự việc, một trong hai là lễ mừng Linh Đồng thăng tọa Lạt Ma mừng mười tháng chín. Cao nguyên diện tích không nhỏ, nơi Nam Hỏa đóng quân cách Nhân Khách quá xa, trong Thánh Thành đã chuẩn bị nhiều ngày, bên này Tống Dương mới nhận được tin tức.

Cho dù không được Quốc sư an bài chu đáo, nhưng cũng biết được hành động lần này của Thổ Phiên là vì hội tụ lòng người, chấn hưng sĩ khí. Tề Thượng nghe vậy cười lạnh:

- Giết Linh Đồng, lễ mừng gì cũng xong hết!

Tống Dương thấy gã tức giận, mỉm cười hỏi:

- Ý hay, người đi hay là ta đi?

Tề Thượng hoảng sợ, vội vàng xua tay:

- Hai ta... Không, ba chúng ta đi chung cũng không đủ diễn.

‘Giết linh đồng’ thuần túy là do Tề lão đại thuận miệng nói ra. Thân phận linh đồng vô cùng quan trọng, cho dù là Lưu nhị gia cũng biết trong nghi thức thăng tọa sẽ được hộ vệ nghiêm khắc đến mức nào. Phái cao thủ đi ám sát thuần túy là kẻ ngốc nói mộng.

Lúc này, một đám người “không phận sự” đến từ Yến Tử Bình đều ở trong trường. A Y Quả nghe vậy liền hiến kế:

- Để La lão gia đi đi! Ông ấy có bản lĩnh rất lớn, còn biết bắn tên!

La Quan trừng mắt nhìn nàng, không khách khí nói:

- Ta không nhớ rõ có đắc tội với người.

A Y Quả quá ủy khuất nói:

- Đại công lao mà, hiển hiện uy phong, ta muốn đi cũng không có tư cách!

Tống Dương bắt đắc dĩ xua tay, vội vàng ngắt lời mấy tên nhàm chán vô nghĩa, không cần người hỏi liền chủ động báo tin thứ hai, kéo tâm tư mọi người trở về chuyện đúng đắn:

- Lại sắp chiến tranh!

A Y Quả ngạc nhiên:

- Không phải bây giờ đang đánh giặc sao?

Không cần Tống Dương nói gì, Tề Thượng đã cười ha hả tiếp lời:

- Mỗi ngày cướp nhà đông đốt nhà tây, còn chưa gặp tên phiên binh nào chống cự, đánh giặc thế nào được?

Nói xong, gã nhìn Tống Dương:

- Nói như vậy, phía trước có Phiên binh tập kết, chặn đường?

Ngoài trường bỗng vang lên một thanh âm vang dội, tiếng Hán còn có vẻ cứng ngắt, tiếp lời Tề Thượng:

- Không sai, phía trước có Phiên binh chặn đường. Nếu không các người nghĩ dựa vào cái gì mà trước đó chúng ta lại tiến quân thuận lợi như vậy?

Vừa nói, cửa lều trại được vén lên, A Nan Kim Mã ngồi trên cang tre được hai thạch đầu tử nâng vào trong.

...

Xét riêng chính thể mà nói, kết cấu Thổ Phiên so với những nhà Hán đương triều như Đại Yển, Nam Lý. Mỗi nơi khác nhau trên cao nguyên đều do các loại Phiên chủ lớn nhỏ khác nhau thống trị. Tất cả Phiên chủ đều thờ phụng Mật Tông Đại Lạt Ma, hình thành đại quốc Thổ Phiên thống nhất. Hiện giờ nơi Nam Hỏa đóng quân là lãnh địa của kẻ thù lớn. Em trai của Phiên chủ nơi này, chính là chủ soái Phiên quân bị Tổng Dương thiêu chết ở Yển Tử Bình. Lực Hòa Bạt cùng bị chết cháy với nguyên soái chính là con trai ruột của Phiên chủ.

Huynh đệ và con trai đều bị chết ở Nam Lý, thù hận hai bên đều không thể hóa giải. Càng quan trọng hơn là, từ khi đại quân viễn chinh Nam Lý bị giết, gia tộc này đã trở thành tội nhân Phiên Thổ. Tuy Sài Thổ Đáp Thập chế tài còn chưa hạ xuống, nhưng ai cũng hiểu được vị quý tộc hạng nhất hạng nhì trên Thổ Phiên ngày xưa địa vị hiển hách, không lâu sẽ suy bại.

Vừa báo thù, vừa thể hiện thái độ trung tâm với Sài Thổ Đáp Thập, Phiên chủ nơi đây không muốn cũng không thể chạy tứ tán như hàng xóm được. Bọn họ phải tổ chức tất cả lực lượng công kích Nam Hỏa hồng lấy công chuộc tội.

Ngoại trừ tộc quân của Phiên chủ và quân đội còn đóng trên lãnh địa, Phiên chủ còn đặc biệt phái người đi khắp nơi, khuyên nhủ các tiểu Phiên chủ có tâm chống cự Nam Hỏa nhưng thế lực yếu kém, mời bọn họ mang binh mã đến đây, mọi người cùng hợp binh chống đối cường địch. Không ít tiểu Phiên chủ đều nghe theo lời đề nghị của bọn họ, nên gần đây Nam Hỏa mới có thể tiến quân thuận lợi như vậy, ngay cả một chút chống cự cũng không thấy.

Bây giờ người Thổ Phiên tụ tập hơn bốn vạn binh lính, đóng quân trong Đa Lan Thành cách phía tiền phương của Nam Hỏa hơn sáu mươi dặm, chuẩn bị đón đánh quân viễn chinh Nam man.

Phải biết rằng thủ hạ của Tổng Dương tổng cộng mới hơn tám vạn người, chống lại năm vạn Phiên binh địch thành đương nhiên không thoải mái được. Nếu không chỉ cần ở phía trước gặp phải ngăn chặn, phía sau lại bị giáp công, sẽ gặp đại họa toàn quân bị diệt.

Lại nói tòa thành Đa Lan này, bất kể quy mô, độ kiên cố hay dự trữ vật tư đều mạnh hơn thành Thanh Dương nhiều lắm, trong Nam cảnh cao nguyên cũng được xem là một trong hai thành lớn nhất, nếu không Phiên tử cũng không tập kết ở trong này mà chống cự.

Chuẩn bị nguyên vẹn lấy tám vạn người đi cường công, chống lại tứ vạn Phiên binh quyết chí thề đấu tranh đóng ở đại thành, không biết sẽ đánh bao lâu, cũng không biết cuối cùng có thắng hay không. Cho dù thắng, Nam Hỏa cũng phải trả giá nhiều ít. Hiện tại, điều duy nhất có thể chắc chắn là một trận chiến sắp tới sẽ không thoải mái.

Tổng Dương nhận được quân tình truyền báo, đồng thời tướng lĩnh chủ yếu trong Nam hỏa cũng thu được tin tức, không cần truyền lệnh đều đến chỗ Nguyên soái chuẩn bị thương thảo quân tình. Nhưng không ngờ, luôn đánh trận tích cực nhất, nay nhận được chút động tĩnh liền hận không thể dẫn đội xuất chinh, chủ quan Trịnh Kỷ của Thiên Dạ Xoa lại đến chậm. Kim Mã, A Lý Hán, các tướng lĩnh Nam Lý khác đều đến đông đủ còn chưa thấy bóng anh ta. Tổng Dương phái người đi mời, đồng thời cũng không chậm trễ, mời các tướng ngồi xuống bàn bạc.

Kim Mã lên tiếng trước, không quanh co lòng vòng mà nói thẳng:

- Chuyện đã rõ ràng, bây giờ hoặc là thu binh, mọi người cùng về Nam Lý. Dù sao cũng đã dạo chơi một vòng trên cao nguyên, về nước cũng đã tận lực với Vạn Tuế, có được công đạo với bách tính. Còn nếu luyện tiếu, muốn tiếp tục đốt lên Nam Hỏa ở cầu quốc, muốn đi sâu vào trong cao nguyên dạo chơi, thì nhất định phải phá được Đa Lan... hơn nữa còn phải mau, không thể chậm trễ...

Nói xong, Kim Mã nhú mày, khẽ lắc đầu một chút mới tiếp tục:

- Không sai biệt lắm là nửa tháng. Nếu nửa tháng còn không thể phá thành, phần sau không thể đánh được!

Các tướng đều gật đầu, khiến Nguyên soái cũng ngượng ngùng hỏi vì sao ‘Nửa tháng đánh không được sẽ gặp phiền toái’. May mà trong tướng còn có kẻ hồ đồ không rõ, hơn nữa trong số kẻ này còn có người không sợ mất mặt, dù thế nào cũng phải hiểu được sự tình trước sau. A Y Quả mấp máy đôi môi màu đen, hỏi Kim Mã:

- Tại sao lại thế?

Kim Mã không chút khách khí, hung hăng trừng mắt Hắc Khẩu Dao một cái, không để ý đến nàng. Thương thảo quân tình là đại sự cỡ nào, người không phận sự chẳng những không chịu rời khỏi trường, còn ngắt lời lung tung. Đúng là không có quy cũ, lão tướng quân không quen nhìn việc như vậy.

May mà có một vị tướng lãnh tâm tu thông thấu, ra vẻ là giải thích cho A Y Quả, nhưng thực chất là nói với Tống Dương: Nam Hỏa hiện tại là tác chiến trong lòng địch, xét theo nhân số cũng không có ưu thế tuyệt đối. Nhưng bởi vì quy mô đội ngũ có hạn chế, người Thổ Phiên bọn họ khó có thể sinh ra lực uy hiếp mạnh. Trước đó dựa vào lực lượng hổ lang, lần lượt đánh đuổi kẻ thù, chỉ khi nào gặp phải chướng ngại, trong thời gian ngắn khó mà xoay người. Quân lính tản mạn từ bốn phương tám hướng lại hội tụ về đây, thời gian càng kéo dài càng khó đánh.

Trái lại lúc trước người Thổ Phiên xâm lược Nam Lý thì không cần lo lắng gặp chuyện này. Bởi vì quân đội người ta có quy mô đủ lớn. Đừng nói là quân lính rải rác, cho dù mang binh lính cả Nam Lý quốc đến cũng không chắc có thể chiếm được thượng phong.

Đạo lý rất đơn giản, chỉ cách một tầng cửa sổ giấy mỏng manh, giải thích một chút Tống Dương đã hiểu rõ. A Nam Kim Mã kiên trì đợi tướng quân Nam Lý nói xong, tiếp tục nói:

- Không thể kéo dài, không thể tránh né, đánh Đa Lan là phải liên tục phát động thế công, Sơn Khê Man Thạch Đầu Lão và Thiên Dạ Xoa đều được đưa lên đầu tiên, không thể so đo thương vong.

Tới nước này rồi cũng chỉ có thể xốc lên xem. Phái binh vận trận, chiến dịch công thành các chuyện lớn nhỏ đều có các tướng quân phụ trách. Đại nguyên soái không có gì quan tâm cũng không có gì để nói, đến lúc đó vẫn giống như khi trước, mang theo Long Tước đại đao dẫn đầu trận tuyến là tốt nhất.

Lúc này rèm cửa lều lớn bị xốc lên, thủ lĩnh Thiên Dạ Xoa rốt cục đã tới. Tiến vào trường liền cười nói:

- Tới muộn tới muộn, mọi người đừng vội trách móc, thắng trận này ta mời uống rượu, rượu ngon!

- Không cần người mời, chỉ cần đánh tan Đa Lan ta mời uống rượu, hoa tửu!

Vừa nói xong đang định cười to vài tiếng, Tống Dương bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn. Lúc này hắn mới phản ứng lại... Người vào lều trại đích thực là chủ tướng Thiên Dạ Xoa, hơn nữa là chủ tướng chính quy, không phải là chủ tướng lâm thời Trịnh Kỳ — thủ lĩnh Thiên Dạ, Trịnh Chuyển, không ngờ đã trở lại.

Trịnh Kỳ đứng phía sau ca ca, cười ha hả.

Trịnh Chuyển thì lễ như tướng lãnh cấp dưới với Đại nguyên soái, còn thực sự cẩn thận tỉ mỉ, sau đó chào hỏi một đám người quen trong phong áp. Anh ta vừa trở về đội ngũ, Trịnh Kỳ vừa rời khỏi lều trại tiếp huynh trưởng nên đến trễ một chút.

Hai huynh đệ trên đường đi đã xem qua quân báo, biết mọi người đang thảo luận cái gì. Không nói gì nữa, chờ mọi người đều rời khỏi, Trịnh Chuyển lưu lại, anh ta vừa rời khỏi lâu ngày, cuối cùng cũng phải có trình báo một chút:

- Khi Tôn sứ mất tích ở Khuyển Nhung, Thiên Dạ Xoa phụng chỉ đi về phía tây. Ý bề hạ là muốn chúng ta quấy rối, có thể nhiễu loạn càng nhiều càng tốt. Lúc đó ta nghĩ chuyện đó là ‘đường cũ’, cho nên...

Tống Dương ho khan một tiếng, tạm thời ngắt lời Trịnh Chuyển:

- Không cần lúc nào cũng tôn sứ, tôn sứ, nghe rất bất tiện, cứ gọi tên ta là được. Mặt khác... Trịnh đại ca hẳn biết thân thể của ta. Chỉ phục quốc là không động đến, nhưng bề trên trong nhà mất bất ngờ, rất nhiều chuyện cũ trong cổ quốc chưa kịp nói với ta, ta lại không thể đến hỏi Thánh Thượng.

Trịnh Chuyển hiểu ý của hắn, lẳng lặng nhìn Tống Dương một lát, lập tức gật đầu cười:

- Vậy ta liền nói từ đầu. Thái tổ Hoàng Đế tâm trí thông thiên, lão nhân gia ngài lưu lại cho con cháu không chỉ có một chi Thiên Dạ Xoa và một quyển tàng bảo đồ, còn xây dựng trên cao nguyên ba tòa hoàng thành, hai tòa đại áp và một con đường cũ.

Tống Dương phản chấn hỏi:

- Vậy là sao?

Trịnh Chuyển không vội giải thích, mà hỏi lại Tống Dương:

- Nguyên nhân Hồi Hột đại phá Phiên quân ở Thiên Quan, tôn... người cũng biết chứ?

Chờ Tống Dương gật đầu, Trịnh Chuyển tiếp tục nói:

- Trước hết nói đến Thiên Quan, tòa hùng quan này lịch sử có hơn bảy trăm năm. Lúc trước dựng nó lên cũng không phải là Lạt Ma Phiên tử gì đó, mà là Thái Tổ bệ hạ!

Hồng Thái Tổ thống nhất bốn vùng, lập thành một nước có lực lượng và thành tựu mà sau này không người nào có thể bằng được. Phải biết rằng ở thời điểm đó, đại mạc, cao nguyên, thảo nguyên hay nam hoang gì đó đều là lãnh thổ Đại Hồng. Người cao nguyên và người đại mạc đều là con dân Thiên Triều, không cần phòng bị với nhau. Hồng Thái Tổ cũng không tiêu phí một lượng lớn nhân lực vật lực dựng lên một tòa ‘Thiên Quan’ hùng vĩ ở nơi giao tiếp hai địa phận. Đó là một chuyện không có ý nghĩa.

Trịnh Chuyển không để ý vẻ mặt nghi hoặc của Tống Dương, tự chủ nói tiếp:

- Thiên quan là có sẵn, hơn nữa vị trí trọng yếu vô cùng. Sau khi cao nguyên phản bội Đại Hồng chúng ta, nhiều thế hệ sau đều hưởng phúc Thái Tổ, có sẵn hùng quan, không ngừng gia cố, không ngừng tu sửa, để phòng ngừa tai họa từ phương bắc.

Nói xong, Trịnh Chuyển lạnh nhạt mỉm cười:

- Nhưng Phiên tử cao nguyên làm sao biết được, Thái Tổ thần cơ diệu đoán, đã sớm tính đến tình cảnh này. Vùng đất Đại Hồng lưu lại sao có thể để kẻ phản bội dân tộc đánh cắp! Bọn họ làm sao biết được, Thái Tổ để lại tòa hùng quan này cho bọn họ, chính là lấy mạng bọn họ! Bọn họ làm sao biết được, mạch nước dưới Thiên Quan đã sớm bị Thái Tổ thay đổi!

Liên tiếp ba câu ‘Bọn họ làm sao biết được’, Trịnh Chuyển càng cười càng lạnh, cũng hoàn toàn làm cho Tống Dương hồ đồ. Chẳng qua mơ hồ đoán được, Phiên quân thảm bại ở Thiên Quan, sợ là có liên quan đến Trịnh Chuyển và một ngàn Thiên Dạ Xoa trên cao nguyên kia.

May mà Trịnh Chuyển cười lạnh xong nhanh chóng quay về chính đề, tiếp tục giải thích chuyện này: mạch nước Thiên Quan nối liền với tuyết sơn cách mấy trăm dặm ngoài tây nam. Kỳ thật đâu chỉ mạch nước trên cao nguyên, mấy con sông lớn nhất Trung Thổ như Trường Giang và Hoàng Hà đều bắt đầu từ tuyết sơn trên cao nguyên Tây Vực, một mạch đổ về Đông Hải. Chuyện này chẳng có gì là lạ.

Ở gần ngọn nguồn mạch nước Thiên Quan, trên đỉnh tuyết sơn còn có một tòa Thiên Trì. Miệng núi to như vậy mệnh mông vô bờ, hồ nước yên tĩnh không sóng, là kỳ cảnh thế gian khó gặp, đáng tiếc nắp ở nơi không người, rất ít người biết... Nhưng Hồng Thái Tổ biết, cho nên mới có kế này. Bí mật điều động một lượng nhân sự lớn, xây dựng một cái đập lớn trong Thiên Trì. Khi không có chuyện gì, miệng cống bất động. Chỉ cần miệng cống vừa mở, nước từ Thiên Trì sẽ chảy vào mạch nước, vì thế mực nước tăng lên, chảy đến Thiên Quan. Cho dù hùng quan có giữ triệu đại quân cũng bị hồng thủy phá sập.

Đương nhiên, nước ở đầu nguồn mạch nước đến Thiên Quan là mấy trăm dặm, sau khi được Hồng Thái Tổ đặc biệt chỉnh sửa, bảo đảm hồng thủy sẽ không bị tổn hao hết trước khi đến nơi.

Tống Dương nghe được tâm tình dao động. Xây miệng cống cho Thiên Trì, khiến hồ nước đổ nước về đường sông. Kế sách này cho dù đặt ở kiếp trước cũng không phải chuyện dễ dàng, mà để cổ nhân làm lại khó có thể đánh giá mức độ tiêu phí nhân lực vật lực. Vị Hồng Thái Tổ này thật là hào phóng!

Nói xong chuyện Thiên Quan, mạch nước và miệng cống trong Thiên Trì, Trịnh Chuyển lại chuyển đề tài, nói về cao nguyên:

Mặc dù cùng một loại người với Đông Thổ nhà Hán, nhưng người Thổ Phiên lại là một dân tộc riêng.

Vả lại bảy trăm năm trước, khi Đại Hồng cường thịnh, Thổ Phiên cũng là dân tộc mạnh nhất trong quốc gia ngoại trừ Hán tộc. So với thảo nguyên và dân du mục sa mạc còn lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa người Thổ Phiên sinh tồn vị trí đặc thù, trong bản đồ Đại Hồng, cao nguyên là một lãnh thổ quốc gia độc lập. Không khó đoán, nếu một ngày Đại Hồng thực sự chia năm xẻ bảy, cao nguyên nhất định sẽ lại về trong tay người Thổ Phiên, trở thành quốc gia tự trị.

Nói tới đây, Tống Dương rốt cục hiểu được đại khái: Năm đó Hồng Thái Tổ dựng lên Thiên Quan chính là vì lưu lại cho độc lập Thổ Phiên quốc một tòa thành trì. Nhưng đây là một tòa hùng quan có thể bị phá hỏng bất cứ lúc nào.

Chuyện xảy ra trước mắt, thậm chí không cần phải ‘thử nghĩ’, có sẵn thành lũy chắc chắn, người cao nguyên tự nhiên sẽ lợi dụng, ai cũng sẽ không vứt bỏ nó mà đi dựng một tòa thiên quan mới khác. Mà có Thiên Quan, người Thổ Phiên dùng sách lược phòng ngự đối với phương bắc, tất cả đều quay xung quanh Thiên Quan mà bố trí.

Nhưng Phiên tử lại không tưởng tượng được hùng quan Hồng Thái Tổ lưu lại là cửa sau ám tàng.

Một tòa hùng quan lúc nào cũng có khả năng bị Hồng triều hậu nhân phá hỏng, Thổ Phiên lại coi là thành lũy chắc chắn nhất.

Lúc này, Tống Dương lại nghĩ đến một chuyện khác. Đầu tiên là kinh ngạc, khâm phục, lập tức liền bật cười một tiếng, vui mừng nói:

- Thật tốt quá!

372. Chương 130: Tín Ngưỡng.

Hồng Thái Tổ để lại một tòa hùng quan cho người Thổ Phiên, một tòa Thiên quan có thể bị hậu nhân Hồng Hoàng phá hỏng bất cứ lúc nào.

Tuy hùng quan đã bị hồng thủy hủy diệt, nhưng không có quân đội ra hồn, con cháu Đại Hồng muốn phục quốc đúng là kẻ ngốc nói mớ. Chẳng nhẽ để thành trì ngập nước rồi sau đó vỗ tay hoan hô?

Là Hữu thừa tướng, Tạ Tư Trạc hay là Bạch Âm Vương? Tống Dương không nhớ rõ ai đã nói với hắn. Nhưng mơ hồ vẫn có thể nhớ rõ khi hắn ở Sa Tộc có nghe nói qua: nếu quay lại thời cổ, mấy trăm năm trước, Sa Tộc là dân tộc hùng mạnh hiếm có của phương bắc. Còn cường thịnh hơn nhiều so với Hồi Hột, Khuyển Nhung.

Đáng tiếc cuối cùng Sa tộc không thể phát triển lớn mạnh, thậm chí còn để người anh em Khuyển Nhung đè đầu cưỡi cổ. Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng nhất là khi Hồng Thái Tổ còn tại thế, sa mạc phương bắc, hoang nguyên, thảo nguyên các dân tộc du mục còn chưa đâu vào đâu, riêng Sa tộc đã có hình có dáng rồi.

Lại nghĩ đến người Hán bên cạnh Sa chủ lúc trước, trên tay thi hài đó đeo tín vật của Hồng hoàng tộc... Bảy trăm năm trước kế sách của Thái Tổ cũng bắt đầu rõ ràng trong mắt Tống Dương.

Đại Hồng sụp đổ, hậu nhân tìm được Sa Tộc, hiệp trợ Sa chủ thống nhất toàn tộc, nắm giữ lực lượng Sa tộc. Tuy rằng Sa dân lạc hậu, nhưng dân số lại rất rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo thành một đội quân hùng hoàng, thực lực không thể khinh thường.

Sa dân xuất binh công kích cao nguyên độc lập, người Thổ Phiên sẽ dùng Thiên Quan làm lá chắn. Thoạt nhìn, quân đội phương Bắc muốn đột phá Thiên Quan còn khó hơn lên trời. Nhưng chỉ cần mở miệng cống trong Thiên Trì trên tuyết sơn, hậu nhân Hồng Hoàng muốn thắng một trận dễ như trở bàn tay. Thổ Phiên thương vong thê thảm nghiêm trọng, đại quân Sa dân thì tiến quân thần tốc.

Không riêng Sa dân ở phương bắc, Hồng Thái Tổ còn dấu ở phía nam một đội tinh binh chân chính - Thiên Dạ Xoa.

Sa dân từ bắc mà đến, Thiên Dạ Xoa từ nam mà lên.... Có lẽ nghề nghiệp kiếp trước khiến Tống Dương có thói quen gặp chuyện liền nghiên cứu, cũng có lẽ cảm thấy câu chuyện này rất thú vị. Hắn suy nghĩ, bắt đầu từ giai đoạn bảy trăm năm trước, Hồng Thái Tổ đã định ra đại kế phục quốc cho con cháu hậu nhân. Đáng tiếc manh mối trong tay có hạn, hiện tại hắn mới nghĩ được ‘đại quân Sa dân, Thiên Dạ Xoa tinh nhuệ nam bắc giáp công, bất ngờ đánh cao nguyên’.

Nhìn sợi châu đeo trên tay do Hàng Châu đưa hắn, ít nhất trên đảo Đông Hải còn ẩn dấu kế hoạch của Hồng Thái Tổ. Nhưng những người đó cụ thể muốn làm gì, mưu đồ có thể thành công hay không thì không biết được... Tống Dương không thể suy đoán được hết.

Tuy năm đó Hồng Thái Tổ vẫn không thể tính tường tận hết mọi chuyện, không nghĩ đến bảy trăm năm sau ở phương bắc Hồi Hột và Khuyển Nhung sóng vai quật khởi. Lão đại ca Sa tộc của năm đó lại không ra hồn. Nhưng chỉ cần để Sa dân xuống nam, phá Thiên Quan của địch, đã khiến Tống Dương khâm phục.

Nếu phương bắc đã sắp đặt dòng lũ Thiên Quan, dọn sạch đường cho Sa tộc, vậy Nam Cảnh ở cao nguyên có thể có phương pháp để Thiên Dạ Xoa ở bắc cũng có thể quét ngang ngàn quân không?

Vừa rồi Trịnh Chuyển còn nhắc đến ba tòa thành Hồng Thái Tổ lưu lại ở cao nguyên, hai đạo đại áp và một con đường. Bây giờ Nam hỏa chuẩn bị tấn công Đa Lan Thành, Tống Dương xem xét lại tất cả quân báo tình báo có liên quan đến tòa thành này. Lịch sử Đa Lan thành cũng có bảy trăm năm, từ khi Hồng Thái Tổ truyền chỉ xây dựng cải tạo... cho đến hiện tại, Tống Dương làm sao không nghĩ đến, lúc này mới vui mừng thấy rõ, cười nói tiếng:

- Thật tốt quá.

Quả nhiên, Trịnh Chuyển thấy thế chỉ biết hắn nghĩ đến mấu chốt, gật đầu cười nói:

- Trong kế sách của Thái Tổ, Đa Lan Thành chính là Thiên Quan phía nam!

Thiên Quan phương bắc nằm ở vị trí trọng yếu trong quan ải, địa thế hiểm trợ, lại có thể dựa vào mạch nước mà động tay chân, đối với Hồng Thái Tổ mà nói quả thực là tạo hóa của trời đất, là ông trời ban cho nơi tốt nhất cho ông ta. Nếu không có mạch nước, hoặc ngọn nguồn mạch nước không phải là Thiên Trì, cho dù Hồng Thái Tổ có thủ đoạn thông thiên cũng không thể đặt ra kế sách như vậy.

Còn Nam Cảnh cao nguyên, về mặt địa lý khác biệt rất lớn so với phương bắc. Không có hai ngọn núi bao bọc xung quanh, cửa ải canh giữ chỗ trọng yếu, Hồng Thái Tổ chỉ có thể lấy lùi để tiến, tìm kiếm thủy mạch có thể lợi dụng được trong nam cảnh. Cũng ở trên thủy mạch này xây dựng một tòa thành trì hùng vĩ: Đa Lan.

Thủ đoạn giống Thiên Quan như đúc, chỉ khác biệt ở chỗ Đa Lan không hiểm yếu như Thiên Quan. Nhưng đối với Phiên tử nam cảnh, thành trì chắc chắn do tiền triều lưu lại có tường thành rất dày bảo hộ, gò đất, đài quan sát không ít, lại nằm trên con đường từ Nam Cảnh đi cao nguyên, đương nhiên sẽ nghĩ đó là thành lũy trọng yếu chống lại kẻ thù từ bên ngoài vào.

Tống Dương cười không ngậm nổi miệng. Vừa rồi các tướng còn đang do dự, sợ tạo thành thương vong nghiêm trọng, trận đánh ác liệt, hiện tại chỉ cần mấy câu nói của Trịnh Chuyển đã thay đổi cục diện.

- Thái Tổ lưu lại tam thành nhị áp nhất lộ, trong đó nhị thành nhị áp đã dùng cho Thiên Quan và Đa Lan.
- Trịnh Chuyển tiếp tục nói - Mặt khác một thành còn lại chính là đô thành Nhân Khách Thụ Xuyên của Phiên tử.

Nhân Khách nằm tại trung tâm cao nguyên, thời viễn cổ còn từng được người cao nguyên cho là trung tâm đại địa, địa vị cực kì thần thánh. Nhiều thế hệ vua chúa tài trí mưu lược kiệt xuất của cao nguyên đều coi đây là thủ đô, Mật Tông hiện giờ cũng không ngoại lệ. Lúc trước Hồng Thái Tổ không phải đều xây thành trên đất bằng phẳng. Nhưng đã tốn rất nhiều tiền để xây dựng thêm, đảm bảo sau này có thể dụ dỗ, để chủ nhân cao nguyên tiếp tục coi nó là đô thành. Làm xong, ông ta để lại một mật đạo nối thẳng vào trong thành.

Tam thành, nhị áp, nhất lộ. Hai tòa thành lớn quan trọng một nam một bắc và đô thành trung ương, Hồng Thái Tổ kế sách thật đúng là hết sức tỉ mỉ. Còn việc ông ta an bài ở khắp các nơi trên Trung Thổ, hay là ông ta chỉ để lại ở cao nguyên thì không ai biết.

Nếu là cái trước thì không cần phải nói. Bây giờ trên Trung Thổ mà có một quốc gia nắm giữ toàn bộ sắp đặt của Hồng Thái Tổ, muốn sáng lập sự nghiệp thống nhất đất nước sẽ không còn là giấc mộng. Nếu là cái sau, thì vì sao Hồng Thái Tổ lại coi trọng cao nguyên đến vậy?

Tổng Dương không nghĩ ra, Trịnh Chuyển càng lười nghĩ. Anh ta nói qua các sắp xếp của Hồng Thái Tổ xong, lại đổi đề tài, một lần nữa kể chuyện của mình.

Sau khi tôn sứ đại nhân mất tích ở thảo nguyên, Thiên Dạ Xoa phụng mệnh tiến vào cao nguyên. Trịnh Chuyển lĩnh mệnh: tận lực quấy rối, làm cho cao nguyên càng loạn càng tốt.

Đối với mệnh lệnh này, Trịnh Chuyển nghĩ đến con đường Thái Tổ lưu lại. Còn có chuyện gì loạn hơn là phá hủy đô thành cao nguyên, Dạ Xoa tắm máu cho Sài Thổ Đáp Tháp? Cho nên anh ta mang binh tiềm hành, đi thẳng đến thủ đô Nhân Khách của Thổ Phiên.

Bây giờ nói đến, hai chữ ‘tiềm hành’ nói thì có vẻ đơn giản, nhưng thực tế tám ngàn người đi ngang qua nửa cao nguyên, ngay dưới mắt Phiên quân lượn qua lượn lại, làm sao có thể dễ dàng được?

Ngoại trừ Thiên Dạ Xoa, chỉ sợ trên đời này không có một đội quân nào có thể làm đến bước đó. Trịnh Chuyển thành công dẫn đội đến bên ngoài Nhân Khách. Mặc dù cũng có chuyện mà Thiên Dạ Xoa không làm được, bọn họ đành phải dừng bên ngoài Nhân Khách.

Cảnh vệ xung quanh Thánh Thành không giống bình thường, Thiên Dạ Xoa muốn tiếp tục tiềm hành không bại lộ hành tung là không có khả năng. Mà con đường Thái Tổ lưu lại thì phải vào trong một đoạn nữa mới được. Trịnh Chuyển kiên trì suy nghĩ, suất lĩnh thủ hạ tới lui tuần tra bên ngoài, cẩn thận tìm kiếm sơ hở đối phương, tìm kiếm có khe hở nào có thể lên vào... Vào thời điểm đó, Lạt Ma và Yến Đỉnh còn đang lục đục với nhau, lại chưa thu được tin từ bên ngoài vùng trộm xâm nhập vào đây một đội tinh binh. Huyền án nghe rộn người.

Bây giờ xem ra, con đường Hồng Thái Tổ lưu lại không phải vô dụng. Nhưng thế nào cũng phải cho đại quân đánh đến cổng thành, dọn sạch cảnh vệ xung quanh, để phiên quân cố thủ trong thành thì mới có tác dụng.

Sau đó Trịnh Chuyển nhận được ám hiệu ‘Thiên ma quy sào, Dạ Xoa tùy duyên’, biết Tổng Dương hoàn toàn không có việc gì, nhiệm vụ lần này không cần phải tiến hành nữa.

Trịnh Chuyển giao đại đội nhân mã cho Trịnh Kỷ, để các huynh đệ dẫn theo mọi người về nước trước, còn anh ta mang một ngàn người tiếp tục ở lại cao nguyên. Suy nghĩ của Trịnh Chuyển rất đơn giản, nếu đã đến cao nguyên, nên thuận đường nhìn xem hai đạo áp còn tốt hay không, cơ quan sửa chữa từ bảy trăm năm trước còn dùng được hay không... nói không chừng về sau sẽ dùng đến sắp xếp của Hồng Thái Tổ để tấn công cao nguyên. Trước tiên xác nhận trước, biết nắm chắc tiên cơ luôn có lợi hơn đối với mình.

Chuyện sau đó đơn giản hơn. Trịnh Kỷ xác nhận qua miệng cống, dẫn đội xuống tuyết sơn muốn rời khỏi cao nguyên, lại biết được Hồi Hột mang binh xuống nam, trả thù Thổ Phiên thay Nam Lý. Hai bên đánh nhau ở Thiên Quan, Hồi Hột dần gặp bất lợi. Trịnh Chuyển biết quan hệ giữa Tổng Dương và Đại Khả Hãn, cũng muốn nhận được thái độ của Hoàng đế và tôn sứ, lúc này dẫn các huynh đệ quay lại, mở cổng Thiên Quan, tặng Thổ Phiên một kích hung mãnh!

373. Chương 130: Tín Ngưỡng.

Hồng Thái Tổ để lại một tòa hùng quan cho người Thổ Phiên, một tòa Thiên quan có thể bị hậu nhân Hồng Hoàng phá hỏng bất cứ lúc nào.

Tuy hùng quan đã bị hồng thủy hủy diệt, nhưng không có quân đội ra hồn, con cháu Đại Hồng muốn phục quốc đúng là kẻ ngốc nói mớ. Chẳng nhẽ để thành trì ngập nước rồi sau đó vỗ tay hoan hô?

Là Hữu thừa tướng, Tạ Tư Trạc hay là Bạch Âm Vương? Tổng Dương không nhớ rõ ai đã nói với hắn. Nhưng mơ hồ vẫn có thể nhớ rõ khi hắn ở Sa Tộc có nghe nói qua: nếu quay lại thời cổ, mấy trăm năm trước, Sa Tộc là dân tộc hùng mạnh hiếm có của phương bắc. Còn cường thịnh hơn nhiều so với Hồi Hột, Khuyển Nhung.

Đáng tiếc cuối cùng Sa tộc không thể phát triển lớn mạnh, thậm chí còn để người anh em Khuyển Nhung đè đầu cưỡi cổ. Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng nhất là khi Hồng Thái Tổ còn tại thế, sa mạc phương bắc, hoang nguyên, thảo nguyên các dân tộc du mục còn chưa đâu vào đâu, riêng Sa tộc đã có hình có dáng rồi.

Lại nghĩ đến người Hán bên cạnh Sa chủ lúc trước, trên tay thi hài đó đeo tín vật của Hồng hoàng tộc... Bảy trăm năm trước kế sách của Thái Tổ cũng bắt đầu rõ ràng trong mắt Tống Dương.

Đại Hồng sụp đổ, hậu nhân tìm được Sa Tộc, hiệp trợ Sa chủ thống nhất toàn tộc, nắm giữ lực lượng Sa tộc. Tuy rằng Sa dân lạc hậu, nhưng dân số lại rất rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo thành một đội quân hùng hoàng, thực lực không thể khinh thường.

Sa dân xuất binh công kích cao nguyên độc lập, người Thổ Phiên sẽ dùng Thiên Quan làm lá chắn. Thoạt nhìn, quân đội phương Bắc muốn đột phá Thiên Quan còn khó hơn lên trời. Nhưng chỉ cần mở miệng cống trong Thiên Trì trên tuyết sơn, hậu nhân Hồng Hoàng muốn thắng một trận dễ như trở bàn tay. Thổ Phiên thương vong thảm nghiêm trọng, đại quân Sa dân thì tiến quân thần tốc.

Không riêng Sa dân ở phương bắc, Hồng Thái Tổ còn dấu ở phía nam một đội tinh binh chân chính - Thiên Dạ Xoa.

Sa dân từ bắc mà đến, Thiên Dạ Xoa từ nam mà lên.... Có lẽ nghề nghiệp kiếp trước khiến Tống Dương có thói quen gặp chuyện liền nghiên cứu, cũng có lẽ cảm thấy câu chuyện này rất thú vị. Hắn suy nghĩ, bắt đầu từ giai đoạn bảy trăm năm trước, Hồng Thái Tổ đã định ra đại kế phục quốc cho con cháu hậu nhân. Đáng tiếc manh mối trong tay có hạn, hiện tại hắn mới nghĩ được 'đại quân Sa dân, Thiên Dạ Xoa tinh nhuệ nam bắc giáp công, bắt ngờ đánh cao nguyên'.

Nhìn sợi châu đeo trên tay do Hàng Châu đưa hắn, ít nhất trên đảo Đông Hải còn ẩn dấu kế hoạch của Hồng Thái Tổ. Nhưng những người đó cụ thể muốn làm gì, mưu đồ có thể thành công hay không thì không biết được... Tống Dương không thể suy đoán được hết.

Tuy năm đó Hồng Thái Tổ vẫn không thể tính tường tận hết mọi chuyện, không nghĩ đến bảy trăm năm sau ở phương bắc Hồi Hột và Khuyển Nhung sóng vai quật khởi. lão đại ca Sa tộc của năm đó lại không ra hồn. Nhưng chỉ cần để Sa dân xuống nam, phá Thiên Quan của địch, đã khiến Tống Dương khâm phục.

Nếu phương bắc đã sắp đặt dòng lũ Thiên Quan, dọn sạch đường cho Sa tộc, vậy Nam Cảnh ở cao nguyên có thể có phương pháp để Thiên Dạ Xoa ở bắc cũng có thể quét ngang ngàn quân không?

Vừa rồi Trịnh Chuyển còn nhắc đến ba tòa thành Hồng Thái Tổ lưu lại ở cao nguyên, hai đạo đại áp và một con đường. Bây giờ Nam hỏa chuẩn bị tấn công Đa Lan Thành, Tống Dương xem xét lại tất cả quân báo tình báo có liên quan đến tòa thành này. Lịch sử Đa Lan thành cũng có bảy trăm năm, từ khi Hồng Thái Tổ truyền chỉ xây dựng cái tạo... cho đến hiện tại, Tống Dương làm sao không nghĩ đến, lúc này mới vui mừng thấy rõ, cười nói tiếng:

- Thật tốt quá.

Quả nhiên, Trịnh Chuyển thấy thế chỉ biết hắn nghĩ đến mấu chốt, gật đầu cười nói:

- Trong kế sách của Thái Tổ, Đa Lan Thành chính là Thiên Quan phía nam!

Thiên Quan phương bắc nằm ở vị trí trọng yếu trong quan ải, địa thế hiểm trợ, lại có thể dựa vào mạch nước mà động tay chân, đối với Hồng Thái Tổ mà nói quả thực là tạo hóa của trời đất, là ông trời ban cho nơi tốt nhất cho ông ta. Nếu không có mạch nước, hoặc ngọn nguồn mạch nước không phải là Thiên Trì, cho dù Hồng Thái Tổ có thủ đoạn thông thiên cũng không thể đặt ra kế sách như vậy.

Còn Nam Cảnh cao nguyên, về mặt địa lý khác biệt rất lớn so với phương bắc. Không có hai ngọn núi bao bọc xung quanh, cửa ải canh giữ chỗ trọng yếu, Hồng Thái Tổ chỉ có thể lấy lùi để tiến, tìm kiếm thủy mạch có thể lợi dụng được trong nam cảnh. Cũng ở trên thủy mạch này xây dựng một tòa thành trì hùng vĩ: Đa Lan.

Thủ đoạn giống Thiên Quan như đúc, chỉ khác biệt ở chỗ Đa Lan không hiểm yếu như Thiên Quan. Nhưng đối với Phiên tử nam cảnh, thành trì chắc chắn do tiền triều lưu lại có tường thành rất dày bảo hộ, gò đất,

đài quan sát không ít, lại nằm trên con đường từ Nam Cảnh đi cao nguyên, đương nhiên sẽ nghĩ đó là thành lũy trọng yếu chống lại kẻ thù từ bên ngoài vào.

Tổng Dương cười không ngậm nổi miệng. Vừa rồi các tướng còn đang do dự, sợ tạo thành thương vong nghiêm trọng, trận đánh ác liệt, hiện tại chỉ cần mấy câu nói của Trịnh Chuyển đã thay đổi cục diện.

- Thái Tổ lưu lại tam thành nhĩ áp nhất lộ, trong đó nhĩ thành nhĩ áp đã dùng cho Thiên Quan và Đa Lan.
- Trịnh Chuyển tiếp tục nói - Mặt khác một thành còn lại chính là đô thành Nhân Khách Thụ Xuyên của Phiên tử.

Nhân Khách nằm tại trung tâm cao nguyên, thời viễn cổ còn từng được người cao nguyên cho là trung tâm đại địa, địa vị cực kì thần thánh. Nhiều thế hệ vua chúa tài trí mưu lược kiệt xuất của cao nguyên đều coi đây là thủ đô, Mật Tông hiện giờ cũng không ngoại lệ. Lúc trước Hồng Thái Tổ không phải đều xây thành trên đất bằng phẳng. Nhưng đã tốn rất nhiều tiền để xây dựng thêm, đảm bảo sau này có thể dụ dỗ, để chủ nhân cao nguyên tiếp tục coi nó là đô thành. Làm xong, ông ta để lại một mật đạo nối thẳng vào trong thành.

Tam thành, nhĩ áp, nhất lộ. Hai tòa thành lớn quan trọng một nam một bắc và đô thành trung ương, Hồng Thái Tổ kế sách thật đúng là hết sức tỉ mỉ. Còn việc ông ta an bài ở khắp các nơi trên Trung Thổ, hay là ông ta chỉ để lại ở cao nguyên thì không ai biết.

Nếu là cái trước thì không cần phải nói. Bây giờ trên Trung Thổ mà có một quốc gia nắm giữ toàn bộ sắp đặt của Hồng Thái Tổ, muốn sáng lập sự nghiệp thống nhất đất nước sẽ không còn là giấc mộng. Nếu là cái sau, thì vì sao Hồng Thái Tổ lại coi trọng cao nguyên đến vậy?

Tổng Dương không nghĩ ra, Trịnh Chuyển càng lười nghĩ. Anh ta nói qua các sắp xếp của Hồng Thái Tổ xong, lại đổi đề tài, một lần nữa kể chuyện của mình.

Sau khi tôn sứ đại nhân mất tích ở thảo nguyên, Thiền Dạ Xoa phụng mệnh tiến vào cao nguyên. Trịnh Chuyển lĩnh mệnh: tận lực quấy rối, làm cho cao nguyên càng loạn càng tốt.

Đối với mệnh lệnh này, Trịnh Chuyển nghĩ đến con đường Thái Tổ lưu lại. Còn có chuyện gì loạn hơn là phá hủy đô thành cao nguyên, Dạ Xoa tắm máu cho Sài Thố Đáp Thập? Cho nên anh ta mang binh tiềm hành, đi thẳng đến thủ đô Nhân Khách của Thổ Phiên.

Bây giờ nói đến, hai chữ ‘tiềm hành’ nói thì có vẻ đơn giản, nhưng thực tế tám ngàn người đi ngang qua nửa cao nguyên, ngay dưới mắt Phiên quân lượn qua lượn lại, làm sao có thể dễ dàng được?

Ngoại trừ Thiền Dạ Xoa, chỉ sợ trên đời này không có một đội quân nào có thể làm đến bước đó. Trịnh Chuyển thành công dẫn đội đến bên ngoài Nhân Khách. Mặc dù cũng có chuyện mà Thiền Dạ Xoa không làm được, bọn họ đành phải dừng bên ngoài Nhân Khách.

Cảnh vệ xung quanh Thánh Thành không giống bình thường, Thiền Dạ Xoa muốn tiếp tục tiềm hành không bại lộ hành tung là không có khả năng. Mà con đường Thái Tổ lưu lại thì phải vào trong một đoạn nữa mới được. Trịnh Chuyển kiên trì suy nghĩ, suất lĩnh thủ hạ tới lui tuần tra bên ngoài, cẩn thận tìm kiếm sơ hở đối phương, tìm kiếm có khe hở nào có thể lên vào... Vào thời điểm đó, Lạt Ma và Yển Đỉnh còn đang lục đục với nhau, lại chưa thu được tin từ bên ngoài vùng trộm xâm nhập vào đây một đội tinh binh. Huyền án nghe rộn người.

Bây giờ xem ra, con đường Hồng Thái Tổ lưu lại không phải vô dụng. Nhưng thế nào cũng phải cho đại quân đánh đến cổng thành, dọn sạch cảnh vệ xung quanh, để phiên quân cố thủ trong thành thì mới có tác dụng.

Sau đó Trịnh Chuyển nhận được ám hiệu ‘Thiên ma quy sào, Dạ Xoa tùy duyên’, biết Tổng Dương hoàn toàn không có việc gì, nhiệm vụ lần này không cần phải tiến hành nữa.

Trịnh Chuyển giao đại đội nhân mã cho Trịnh Kỷ, để các huynh đệ dẫn theo mọi người về nước trước, còn anh ta mang một ngàn người tiếp tục ở lại cao nguyên. Suy nghĩ của Trịnh Chuyển rất đơn giản, nếu đã đến cao nguyên, nên thuận đường nhìn xem hai đạo áp còn tốt hay không, cơ quan sửa chữa từ bảy trăm năm trước còn dùng được hay không... nói không chừng về sau sẽ dùng đến sắp xếp của Hồng Thái Tổ để tấn công cao nguyên. Trước tiên xác nhận trước, biết nắm chắc tiên cơ luôn có lợi hơn đối với mình.

Chuyện sau đó đơn giản hơn. Trịnh Kỷ xác nhận qua miệng cống, dẫn đội xuống tuyết sơn muốn rời khỏi cao nguyên, lại biết được Hồi Hột mang binh xuống nam, trả thù Thổ Phiên thay Nam Lý. Hai bên đánh nhau ở Thiên Quan, Hồi Hột dần gặp bất lợi. Trịnh Chuyển biết quan hệ giữa Tống Dương và Đại Khả Hãn, cũng muốn nhận được thái độ của Hoàng đế và tôn sứ, lúc này dẫn các huynh đệ quay lại, mở cống Thiên Quan, tặng Thổ Phiên một kích hung mãnh!

Thiên Dạ Xoa làm chuyện tốt không để lại tên, từ đầu đến đuôi cũng không liên lạc với người Hồi Hột. Nên bọn họ cho tới giờ vẫn không hiểu chuyện tình sao lại như vậy.

Khi Trịnh Chuyển xuống tuyết sơn lần thứ hai, Tống Dương đã mang theo Nam Hỏa đánh tới Thổ Phiên, anh ta liền trở về gặp hội họp. May mắn thay, anh ta đến đúng lúc.

Tống Dương cười đến ngại ngùng, còn phiên toái Trịnh Chuyển lại đi một chuyến. Trịnh Chuyển không thể chối từ. Nhưng trước khi đi, còn phải triệu tập các tướng trong quân, mở bản đồ giải thích tỉ mỉ quy mô và xu thế khi hồng thủy tới, miễn cho đến lúc đó người nhà mình lại không bố trí tốt, chọn sai vị trí cũng bị hồng thủy hại đến.

Mọi người cẩn thận tính toán thời gian. Một hành trình này của Trịnh Chuyển, từ tuyết sơn cho đến Đa Lan Thành, trước sau cộng lại nhanh nhất cũng mất hơn bốn mươi ngày. Cách đó không lâu, A Nan Kim Mã còn đang chủ trương tốc chiến tốc thắng nay nghe thấy lâu như vậy nước mới ngập Đa Lan, không chỉ không thoải mái, mà còn vui mừng cười ha hả:

- Càng chậm càng tốt! Càng chậm Phiên tử chết đuối càng nhiều!

A Lý Hãn cũng cười nói:

- Nhưng cũng không thể quá chậm. Sắp đến mùa đông rồi!

Kế hoạch tấn công Đa Lan thành lại một lần nữa sửa đổi, nhanh chóng có được hình hài đại khái. Trịnh Chuyển mang binh lặn lội đến tây bắc tuyết vực mở miệng cống. Nam Hỏa tiếp tục đánh Đa Lan. Đường nhiên, bây giờ không cần phải liều mạng, chỉ cần tạo dáng là được.

Không khó tưởng tượng, Đa Lan phòng thủ kiên cố, Phiên binh tam quân phục tùng quân lệnh, Nam Hỏa có vẻ bất lợi. Phiên tử tướng sĩ trôi dạt xung quanh đều đặn thành, hợp lực chống đỡ nam man. Bên trong thành, binh mã Thổ Phiên càng lúc càng nhiều. Chờ năm mươi ngày sau hẳn là quy mô không tệ, rồi thì hồng thủy đến...

Tướng lãnh Nam Hỏa định ra ngày Đa Lan ngập nước. Sau năm mươi ngày, không thể dây dưa nữa. Thời tiết càng ngày càng lạnh, các con sông gần đó đã bắt đầu tiến vào mùa khô. Dây dưa nữa sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến uy lực hồng thủy.

Tin tức được bảo mật nghiêm khắc. Ngoại trừ các tướng lãnh nòng cốt và đám người không phận sự bên cạnh Tống Dương, tướng sĩ Nam Hỏa bình thường không biết chuyện gì. Trịnh Chuyển sáng sớm vừa mới trở lại trong quân đã dẫn người rời khỏi.

Chiến sự phương bắc giằng co, tuy rằng đột phá Thiên Quan, nhưng Hồi Hột tiến quân cũng không thuận lợi. Bọn họ bị Phiên quân ngăn cản gay gắt, kỵ binh đại mặc dẫu chân nhuộm máu từng bước gian nan đi vào sâu trong cao nguyên. Nghe Sài Thố Đáp Thập lại tổ chức đại quân mới, sắp đầu nhập chiến trường phương bắc, đến lúc đó ngày lành của người Hồi Hột phải chấm dứt. Đối với người Thổ Phiên mà nói, Nam Cảnh đã nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp, nam man hung mãnh rốt cuộc gặp đối thủ, nhiều ngày liên tục công kích Đa Lan Thành mà không có kết quả. Trong thành sĩ khí tràn đầy, Phiên chủ các vùng phụ cận đều đến tiếp viện. Cứ tình hình này thì không lâu nữa sẽ đến lượt người Thổ Phiên phản kích. Nam man sắp gặp xui xẻo!

Chiến sự hai miền nam bắc kịch liệt, nhưng trong Thánh Thành, chuyện trọng yếu nhất lại chẳng liên quan gì tới chiến tranh. Tất cả mọi người trong thành đều đầu nhập vào một chuyện khác trọng đại hơn: linh đồng thăng tọa tiểu Lạt Ma.

Xung quanh Thánh Thành, các tín đồ chỉ cần còn có thể đi, còn kịp lộ trình, tất cả đều chen chúc tới, chạy đến Nhân Khách xem lễ, cúng bái, bảy tòa tháp lan đều kín hết người. Bắt đầu còn cách thăng tọa bảy ngày, chuột chạy chết hàng loạt, bướm bướm tụ hội, trẻ con chào đời, người chết sống lại... từng chuyện một

đều biểu thị cát tường. Kỳ tích đại công đức liên tiếp phát sinh, tin tức truyền tán theo gió, lại một lần nữa đẩy cao khí thế người Thổ Phiên. Tùy ý đều có thể nhìn thấy Mật Tông tín đồ nghe tin mừng đến phát khóc, quỳ xuống đất cúng bái Phật tổ. Mỗi một dị tượng đều thể hiện Tân Lạt Ma mang đến sự giàu có phồn vinh trước nay chưa từng có cho cao nguyên. Hiện giờ chiến loạn nam bắc cứ coi như là tôi luyện, qua kiếp số lại là một mảnh thiên địa mới rực rỡ huy hoàng.

Sau khi bắt đầu dị tượng, Ô Đạt trấn thủ Sài Thổ Đáp Tháp truyền lệnh xuống, mang mỗi một kỳ tích đều truyền lưu ra ngoài, để các chiến sĩ đang chiến đấu hăng hái ở tiền phương biết tin vui, có thể nhận được ủng hộ từ tín ngưỡng, tăng thêm lực lượng, anh dũng giết địch.

Trong ngoài Thánh Thành, đâu đâu cũng vui mừng khôn xiết... Chỉ có một người nhũn mỳ không nói, có vẻ tách biệt so với không khí xung quanh như Vân Đỉnh Lạt Ma.

Trận trước Tổng Dương gặp chuyện ở thảo nguyên, người trong phong ấp từ bốn phương tám hướng đến phương bắc tìm kiếm. Sau đó Cổ Chiêu Quân và mọi người từ Thổ Phiên trở về Nam Lý. Trên đường đi Vân Đỉnh đi đến giáo khu của mình, tụ lại một số lượng đệ tử không nhiều lắm cùng đi đến Thánh Thành, vì thế chậm trễ hành trình. Thổ Phiên hưng binh nhanh chóng khó xâm, bọn họ cũng khó mà trở về được. Lễ hoàn toàn là chuyện lễ nghĩa, nhưng lúc bọn họ ở Nhân Khách còn biết Thổ Phiên tuyên bố Nam Lý là hung thủ giết chủ. Vô Ngự và Vân Đỉnh lại không ngốc, đương nhiên sẽ không tự nhiên mà dâng mũi vào miệng cọp. Vốn định rời đi ngay lập tức, nhưng Vực Tông khổ tu ở bên cạnh Vân Đỉnh lại không cẩn thận bại lộ hành tung, khiến cho Phiên binh đuổi giết.

May mà Vân Đỉnh tu vi kinh người, vả lại lúc đó Quốc sư mang thủ hạ và Hoa Tiểu Phi đi Khổ Thủy Quan trợ chiến, lại thêm đệ tử Vực Tông người người đều khổ tu, lúc tác chiến dũng mãnh không sợ chết, liều mình hỗ trợ Vân Đỉnh và Vô Ngự chạy thoát.

Nhưng Vô Ngự sư thái bản lĩnh hơi kém, lúc phá vây bị trọng thương, trong thời gian ngắn không thể lặn lội đường xa. Vân Đỉnh không chịu bỏ lại bạn mà độc hành, mang theo bà ẩn thân bên ngoài Nhân Khách Thành, coi như nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Phiên binh đuổi bắt Vân Đỉnh đều đặt tâm tư trên đường trốn về Nam Lý, hai vị xuất gia tránh thoát đại nạn, cứ ở ngoại ô Nhân Khách cho đến bây giờ.

Dị tượng liên quan tháp lan tập, Vân Đỉnh đều có nghe qua. Hắn còn tự đi xem qua hai tòa tháp lan trong đó, dựa vào ánh mắt và bản lĩnh của hắn, đương nhiên có nhìn ra dấu hiệu đó đều có người cố ý tạo ra.

Vân Đỉnh không xem trọng thứ này. Còn Vô Ngự mỉm cười điềm đạm, thanh âm nhàn nhạt nói:

- Linh đồng thăng tọa vốn chính là gấp gáp tổ chức để nâng cao lòng người Thổ Phiên, trong đó có chút thủ đoạn để tín đồ quy thuận là đương nhiên.

Sư thái mặc y phục nữ tử cao nguyên, nhìn qua như bà lão Thổ Phiên bình thường. Trong thời gian nghỉ ngơi, thương thế dần dần khép lại, cuối cùng cũng chống đỡ qua đại kiếp nạn sinh tử, nhưng hiện tại không thể thi triển võ công.

Vân Đỉnh giật môi, như muốn nói thao thao bất tuyệt để cãi lại, cuối cùng lại chỉ chậm rãi lắc đầu, trầm thấp nói bốn chữ:

- Không dám gạt bừa!

Mặc dù đều là tín đồ Phật giáo, đều là môn phái dưới trước Phật tổ, nhưng Vực Tông Vân Đỉnh đơn thuần hơn rất nhiều. Trong mắt Vân Đỉnh, bái Phật không phải cầu Phật, tự thân tính ngưỡng không liên quan gì đến ngoại vật, mà là tự tâm tịnh ngộ, lĩnh ngộ và tiến bộ.

Nếu là thực tâm, thì hòa thượng cũng được, thượng sư cũng thể, chỉ có thể tuyên giảng đạo lý, để người hữu duyên nhập cửa Phật, không thể bắt buộc người khác tin Phật, càng không thể mê hoặc người khác đến bái Phật. Mà những chuyện phát sinh ở tháp lan, lại càng trở nên khó chấp nhận với Vân Đỉnh. Đây rõ ràng có người nguy trang Phật tổ để thực hiện mục đích cá nhân, rõ ràng chính là giả danh lừa bịp, quá đáng giận!

Làm như vậy thì có khác gì mấy tên thầy cúng vu bà ở vùng nông thôn hoang vắng dùng tàn nhang chế thành tiên dược để lừa tiền?!

Suy nghĩ của Vân Đình có hơi thuần khiết. Kỳ thật không riêng hẳn, các thế hệ Lạt Ma của Vực Tông đều như vậy. Ôm suy nghĩ đó, cho dù có được tuyệt kỹ, cho dù có kế thừa công pháp hàng ma kinh người, làm sao có thể phát dương quang đại giáo phái? Tuy nhiên... mỗi người đều có chấp niệm, Vân Đình thà để Vực Tông xuống dốc còn hơn là mượn tên Phật tổ để đại tông phồn thịnh.

Vô Ngự cười cười, không nói gì nữa. Mặc dù nhận thức của vị lão Lạt Ma này nàng không đồng ý lắm, nhưng cũng không ngại khâm phục.

Vân Đình lại trầm mặc một lúc, ngẩng đầu nhìn sắc trời tối đen ngoài cửa, bỗng nhiên nói:

- Ngày mai linh đồng thăng tọa, ta muốn vào thành nhìn xem. Yên tâm, ta sẽ cẩn thận, càng không quấy rối... Cuối cùng cũng phải niệm vài câu bình an cho vị tiểu Lạt Ma kia khi thăng tọa. Người đừng quên, nói gì thì nói ta cũng là đệ tử Mật Tông giáo.

Vô Ngự không phản đối, đáp:

- Ta cùng đi với người, ta cũng muốn xem thử tiểu Lạt Ma là béo hay mập.

Vân Đình không phản đối, cười ha hả gật đầu, không nói gì nữa, cầm lấy roi mây đi về phía cửa sổ, bắt đầu tự phạt thân. Hẳn thuộc phái khổ tu, mỗi sáng sớm đều tự đánh vào thân là công khóa bắt buộc mỗi ngày của hắn. Như thế có thể khiến nội tâm hắn an bình...

374. Chương 131: Đại Lễ Thăng Tòa

Lúc rạng sáng, bốn cổng của Thánh thành Nhân Khách trong lòng người Cao Nguyên mở rộng, các tín đồ đã sớm chờ bên ngoài chen chúc tiến vào.

Tín đồ tiến vào thành tuy rằng chen chúc lẫn nhau, đi trên đường có vẻ có chút gian nan, nhưng tất cả đều cố gắng tuân thủ nghiêm ngặt khiêm tốn, tuân thủ trật tự, nghe theo sự chỉ huy của các tăng lữ, hầu như không ai thể hiện sự lỗ mãng, đạo lý rất đơn giản, bọn họ không phải những người đến xem một vở tuồng náo nhiệt lớn, tất cả đều là thành kính phật đồ, vào thành bởi họ tới hành hương.

Thánh thành tổ chức buổi lễ long trọng tự nhiên cũng có khí độ của nó. Thứ nhất là cố gắng hết sức sẽ không ngăn cản tín đồ vào thành triều bái, cho dù trong thành đã kín người hết chỗ, trừ phi thật sự chứa không nổi nữa, binh sĩ ở cổng mới khuyên bảo tín đồ ngừng vào thành, những người đi sau cũng sẽ không có chút bất mãn, dừng lại ở đó. Thứ hai là vệ binh cổng thành cũng sẽ không nghiêm khắc quát mắng đối với các đệ tử thần phật, giống như thẩm tra kẻ trộm.

Đương nhiên, điều này chủ yếu là dựa vào sự tự hạn chế của tín đồ mà thành lập trật tự, nhưng chỉ là biểu tượng thôi, ngoài lồng trong chặt, bốn chữ này chính là miêu tả chân thực nhất thành Nhân Khách lúc này. Vô số mật thám trà trộn trong đám đông, từng nhóm tăng lữ xếp hàng dài ven theo đường phố đem đám người tín đồ chia nhỏ ra, trên mặt tăng lữ mang theo nụ cười hoà nhã, không ngừng nhắc nhở đám người chú ý dưới chân, có lúc còn tụng kinh trí phúc cho những tín đồ đi qua bên người, nhưng dưới lớp tăng bào rộng thùng thình lại ló bên trong giáp trụ giấu giếm lưỡi dao sắc bén, mỗi người đều đã tiếp nhận pháp chỉ, có quyền chuyên hình độc đoán, chỉ cần phát giác chút hiện tượng dị thường có thể giết trước điều tra sau.

Phụ trách trật tự trên đường lớn, khai thông dòng người, dẫn tín đồ tiến vào khu vực chỉ định, những việc này đều do tăng lữ tiến hành, hoàn toàn không thấy bóng dáng các binh lính, việc binh đao chẳng lành, không nên xuất hiện một buổi lễ phật giáo long trọng lấy nhân từ làm danh. Kỳ thật người Thổ Phiên cũng thực sự có lo lắng này, quốc gia Cao Nguyên cũng là quốc gia tôn giáo thuần túy nhất vùng trung thổ, bách tính đến Nhân Khách hành hương càng không phải dân lưu lạc, không phải nhóm người du lịch, bọn họ đều là tín đồ thành kính, tín ngưỡng cộng đồng khiến bọn họ kiên cường, nhẫn nại, khiêm nhường, cho dù gặp phải biến cố bất ngờ gì cũng sẽ không chạy tán loạn, chuyện như vậy phát sinh, muốn bọn họ giẫm đạp lên nhau bỏ mạng, trừ phi Phật tổ hiện thân và đạp đất thành ma.

Muốn ở nơi như thế này hành thích Linh đồng, dứt khoát là việc không thể nào....Đạo Thảo đã nghĩ qua về chuyện này. Cần nhắc xem nếu phải hành thích hay gây náo loạn trong buổi lễ mừng, bản thân mình nên làm thế nào, y không phải phát điên mà quên mất trận doanh của chính mình, y chỉ là thay mặt, đóng vai trò tiếp tục ngăn chặn sơ hở theo yêu cầu, tuyệt đối không sai sót nhằm lẫn

Đạo Thảo là thích khách giỏi nhất, y có tư cách thay mặt nhất.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Đạo Thảo vẫn lắc đầu chán nản từ bỏ, tuy rằng biến người cuộn trào mãnh liệt, nhưng tín đồ trong thành này chẳng những không phải là lá chắn của thích khách, ngược lại đều là con mắt của Sài Thố Đáp Thập, vệ binh nanh vuốt và dũng mãnh không sợ chết, ẩn thân trong đám người. Chỉ cần thích khách hơi có hành động bất thường, không đợi các tầng lầu đổ nhào tới thì sẽ bị vô số tín đồ giữ chặt trước, căn bản là không có cơ hội.

Không chỉ Đạo Thảo, cho dù là Tổng Dương mang theo toàn bộ cao thủ trong phong ấp tới cũng không có cơ hội như vậy.

Nhưng, coi như là Ô Đạt đối với tín đồ đủ hiểu cũng đủ tín nhiệm, gã vẫn tạo ra được sự an bài ổn thỏa nhất,...Trong thành không nhìn thấy binh lính, không có nghĩa là binh tính không có mặt: vô số các cửa hàng trong thành đều đóng cửa ngừng kinh doanh, nhìn qua thì rất bình thường. Để bắt kịp việc trọng đại này, chủ hộ cũng sẽ đi lên phố lớn, đến gần Thánh sơn, trong nhà không có ai đương nhiên phải đóng cửa. Cho nên chẳng có ai sẽ nghĩ. Trong mỗi toà nhà này sớm đã đầy những binh lính với đầy đủ vũ trang đóng quân, chỉ bằng một tiếng kèn sẽ lập tức liều chết xông ra.

Còn trên nóc nhà, bên trong Thánh thành có tất cả hai tầng lầu các trở lên, tất cả đều được đệ tử trung thành của Sài Thố Đáp Thập canh giữ, hướng tầm mắt xuống che dấu không nổi ánh mắt sắc nhọn của bọn họ đang ở trong đám người qua lại tuần tra.

Về phần dưới chân Thần sơn, buổi lễ long trọng của chư vị lần này dựng lễ đài xung quanh, giới vệ càng được nâng lên vài cấp bậc, đến từ cao thủ hàng đầu của Sài Thố Đáp Thập, đến từ thân tín của quốc sư Đại Lôi Âm Đài, đến từ thiết huyết dũng sĩ trong quân đội Thổ Phiên, tất cả mọi người đều mặc trên người trang phục Mật tông đỏ thẫm, vững vàng canh giữ trên cương vị của mình.

Trong ngoài Thánh thành tràn ngập mùi hương tươi mát nhẹ nhẹ. Mùi hương này rất thú vị, nếu chăm chú ngửi, hít, sẽ không cảm thấy có mùi gì, nhưng trong lúc vô ý có lẽ là một trận gió mát thổi qua người, cũng có lẽ là trong một lần hít thật sâu, sẽ đột nhiên phát hiện có mùi hương nhẹ nhẹ bay vào chóp mũi, khiến cho tinh thần người ta khe khẽ rung lên.

Đây cũng là một kỳ tích. Từ lúc bắt đầu tờ mờ sáng, Thánh thành với bảy toà Tháp Lan Tập cùng lúc toả ra mùi hương kì lạ, không thấy hoa cũng không thấy lò hun, mùi hương vô nguyên vô có theo gió bay tới, nhuộm ra một bầu không khí vui vẻ may mắn.

Tín đồ tập kết, tề tụ trong thành Nhân Khách, đại đức thượng sư có tu cảm cao thâm trong người lần lượt đi lên lễ đài cao, theo thứ tự nhập vị, khi qua nửa giờ Tị, tiếng chuông lớn từ Sài Thố Đáp Thập vang lên, trong giây lát đã truyền khắp bốn góc, linh đồng được người bế lên kim toà, mấy vị Hồng y hộ pháp kẻ sát kim toà đứng cạnh Linh đồng.

Khi Linh đồng hiện thân, các tín đồ nhất tề bộc phát một trận hoan hô, lập tức muôn người cúi rạp người xuống thành hàng lớn dập đầu bái lạy, trong miệng cùng nhau hát lên giai điệu tán dương của cao nguyên, cảnh tượng hoành tráng, nghi lễ thăng toà cũng theo đó bắt đầu.

Từng bước trong trình tự buổi lễ được thượng sư đức cao vọng trọng đích thân chủ trì, Linh đồng chỉ ngồi, cười.

Nghi lễ lớn như vậy, quy trình phức tạp thời gian kéo dài, chẳng mấy chốc đã đến trưa, đã nhiều giờ trôi qua, nhưng Linh đồng vẫn giống như khi vừa mới đăng đài, không có chút mất bình tĩnh, lại càng không khóc nửa tiếng, hần vẫn cười từ đầu đến cuối, khoe miệng cong cong, con ngươi đen nhánh sáng ngời có thần, nhìn trời, nhìn đất, nhìn vô số tín đồ trước mắt, cánh tay mập mập trắng trắng thỉnh thoảng còn vung vẩy vài cái, nhóc con tinh linh trong sáng cứ cười như vậy không ngừng.

Suốt cả một toà Thánh thành đều là hiện trường của buổi lễ, những tín đồ ở cách đó khá xa ngay cả cái bóng của cậu nhóc cũng không nhìn thấy, nhưng người Cao Nguyên may mắn chen chúc xếp hàng ở phía trước vẫn có thể thấp thoáng thấy nụ cười của Linh đồng, thời gian trôi qua càng lâu thì bọn họ càng ngạc nhiên, càng vui mừng... gương mặt cười không ngừng này, mặc dù người lớn da mặt cứng đờ về mặt mặt mỗi rã rời, nhưng Linh đồng vẫn cứ cười một cách tự nhiên, vẫn cứ vui thích. Phải biết là Linh đồng bây giờ

vẫn chưa đầy tuần tuổi, so với quả bí đao thì cậu bé cũng không lớn hơn là bao nhiêu, vậy mà vẫn cứ cười “a, a”, điệu bộ vô cùng vui vẻ, đây lẽ nào lại không phải một kì tích, không phải là may mắn sao?

Mặc dù buổi lễ long trọng trang nghiêm, không nên bị phân tâm, nhưng Linh đồng đang cười, cười suốt, tin tức là do tín đồ xếp hàng phía trước truyền ra phía sau, không cần bao nhiêu thời gian toàn thành đều biết...

Lạt ma Vân Đỉnh ở ngay trong đám người, không quá sát phía trước, bởi vì hắn và Vô Ngự đều phải che giấu thân phận, không phải phiên chủ quyền quý, không phải phật đồ hiển hách, tuy nói rằng đệ tử phật môn của ta không phân biệt cao thấp sang hèn, nhưng người không có thân phận luôn không thể được đẩy tới vị trí thượng khách ở phía trước. Nhưng vị trí của họ cũng không tính là gần cuối, bởi vì họ là các lão nhân, các tín đồ đối với người ngoài cảm thù như lang sói, khinh miệt như chó, nhưng đối với người của mình thì tôn trọng lịch sự, đặc biệt đối xử tử tế với người già và trẻ nhỏ, dựa vào những nếp nhăn chi chít trên mặt của Vân Đỉnh còn có thể đoán cho mình một vị trí ít nhất có thể đủ để nhìn thấy Linh đồng.

Vô Ngự sư thái ở bên cạnh Vân Đỉnh.

Khoảng cách như vậy, đừng nói là người thường, đến ngay cả thị lực tinh tường của Vô Ngự, cũng không thể thấy rõ hình dáng của Linh đồng, trong mắt chỉ tạm có đường nét hình người thôi, nhưng Vân Đỉnh có thể, đơn giản lấy tu vi mà luận, hắn với Hoa Tiểu Phi sà sà như nhau, vững vàng xếp vị trí thứ ba trong thế giới Trung thổ, nhãn lực của hắn còn hơn xa những người gọi là cao thủ kia.

Từ vẻ mặt đến mọi hành động của Linh đồng hắn đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Khi tín đồ khác vì thấy Linh đồng cười vui mà phấn chấn, lúc vui sướng ấy đỉnh mào của Lạt Ma Vân Đỉnh lại khẽ run rẩy, luôn luôn vô tranh với thế giới, lão Lạt Ma lòng vốn bình tĩnh, giờ phút này đã thật sự giận dữ!

Vô Ngự chú ý tới điều bất thường của bạn mình, nhíu mày, nhìn về phía Vân Đỉnh, trong ánh mắt có ý thăm dò.

- Cái xác đang cười, Linh đồng đang khóc.

Vân Đỉnh truyền âm nhập mật, tám chữ đáp trả khiến Vô Ngự hơi khó hiểu.

Vân Đỉnh là người thế nào? Tuyệt học tâm nhãn nhìn thẳng vào bản tâm của cậu bé Linh đồng bị đệ tử Thiên Bẩm của Quốc sư dùng tà thuật khống chế mà lộ ra vẻ tươi cười, làm sao thoát được khỏi pháp nhãn của hắn, đối với người bên cạnh mà nói thì tiểu Linh đồng đang tràn đầy niềm vui tươi cười hơn hở, còn trong mắt hắn thì tựa như La Sát Thiên Ma tà ác xấu xí.

Cái xấu xí đương nhiên không phải là đứa trẻ, mà là tà ma khống chế đứa trẻ.

Ngay cả Linh đồng cũng dám khinh nhờn, tính nết Vân Đỉnh ôn hoà như thế, nội tâm trầm tĩnh như thế cũng nên không được lửa giận bùng cháy.

Tâm tư Vô Ngự rất không tồi, sau khi suy xét một chút có thể hiểu ra ngay, tiểu Linh đồng có thể là bị người khác khống chế mà cười không dứt, thật lòng mà nói, tuy bà với Thổ Phiên lập trường đối địch, nhưng cũng vẫn thật sự không cảm thấy cách thức thực hiện của đối phương có gì không ổn, thay đổi vị trí mà nói, Vô Ngự sư thái không chừng cũng làm như vậy.

Xung quanh đều là tín đồ Mật tông, tình trạng vết thương của Vô Ngự còn chưa lành không thể dùng nội công, không thể truyền âm nhập mật như Vân Đỉnh, chỉ có thể giơ ngón tay ra, nhẹ nhàng vẽ vài cái lên cánh tay Phật sống.

Phác hoạ của Vô Ngự sư thái là một đạo Mật tông chú tự, tượng trưng cho thanh tâm an bình, lấy cái đó khuyên Vân Đỉnh bình ổn lửa giận.

Trong trường hợp như thế này có tức giận thế nào cũng không có tác dụng, tâm nhãn không thể làm chứng cứ, hắn nếu cảm giận mà lên tiếng chỉ trích, thì chỉ làm bại lộ thân phận, theo đó kết cục sẽ bị vô số tín đồ phần nộ đánh chết, cứ cho là bọn họ có thể chạy thoát, một khi bị bắt được Thiên Bẩm thì triển tà thuật, còn phải chính mồm y thừa nhận mình thi triển tà thuật mới được. Dựa vào Vân Đỉnh và Vô Ngự, hiện tại căn bản không làm được chuyện gì, không muốn chết uống thì chỉ có nhẫn nại.

Vân Đỉnh làm sao không hiểu rõ đạo lý này, không muốn lại tiếp tục nhìn xuống, nhưng thời điểm này, muôn người dừng chân nhìn về phái cao đài, bọn họ nếu như quay người dời đi, thật sự là quá thu hút sự chú ý của người khác, hấn và Vô Ngự hiện tại đều vẫn là khâm phạm của Sài Thổ Đáp Thập, không có cách nào khác, chỉ đành hít một hơi sâu, gắng gượng ngăn chặn sự phẫn nộ trong lòng lại, hai mắt buông xuống nhìn mũi, mũi nhìn tâm, Lạt Ma Vân Đỉnh tinh thần trôi buộc bên trong không để ý tới cái ‘sân khấu kịch’ ở phía trước nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, dường như chỉ trong chớp mắt, đã qua một buổi chiều rồi, nghi thức thăng toà long trọng mà nhiệt liệt, các tín đồ không đếm hết được ở giữa có ít nhiều vài lần hoan hô, đến tận lúc hoàng hôn phần nghi lễ long trọng cuối cùng cũng gần kết thúc, chỉ còn một mục cuối cùng: ban tặng Cát tường.

Thời khắc này đã hoàn thành thăng toà, chính thức từ Linh đồng biến thành tiểu Lạt Ma, cần phải ban cho các tín đồ một câu cát tường chú, muôn người cúi đầu thành kính tiếp nhận sự chúc phúc từ Lạt Ma, theo sau đó các tín đồ cũng sẽ đồng thanh mở miệng đáp lại một chuỗi chú xướng, đem vạn nghìn lời chúc phúc cùng vô số may mắn tặng cho tiểu Lạt Ma, đợi khi làm xong việc này nghi lễ thăng toà liền thành công viên mãn.

Trước lúc thăng toà tiểu Phật sống cũng có vài đứa trẻ con, nhưng ít ra cũng hiểu chuyện rồi, biết nói rồi.

Đứa trẻ lần này thật sự quá nhỏ, không thể mở miệng nói chuyện, đương nhiên có thượng sư bề trên thay mặt phát ngôn, đây cũng là quy tắc phụ họa. Trên cao đài, một tăng lữ Mật tông nhìn qua còn thấy già hơn Vân Đỉnh một chút run rẩy đi lên phía trước, vai vế của vị thượng sư này còn cao hơn so với vị đại Lạt Ma tiền nhiệm, sớm đã bế quan thanh tu, lần này lại được Ô Đạt mời ra, thay thế tiểu Lạt Ma ban tặng cát tường.

Lão thượng sư mở rộng hai cánh tay, nhẹ nhàng vung tay lên trước mặt vô số tín đồ, muôn người dưới đài bất luận là Phiên chủ hay bản dân, tất cả đều cung kính đáp lễ, tiếp đó quỳ rạp xuống đất, hai tay giơ cao qua đầu, tay làm như tiếp nhận chúc phúc.

Vân Đỉnh cũng thở phào một hơi, quỳ xuống cùng với mọi người, hấn mạo hiểm vào thành tham gia buổi lễ này, chính là vì phần cuối cùng này: chúc phúc cho tiểu Lạt Ma.

Vực tông là chi nhánh của Mật tông đại giáo, mặc dù sớm là Lạt Ma một phương rồi, nhưng Vân Đỉnh cuối cùng cũng vẫn là đệ tử của Mật tông, khi Linh đồng thăng toà vì Người mà khẩn cầu may mắn, đây là bổn phận của Vân Đỉnh, là việc mà Vân Đỉnh nhất định phải làm.

Muôn người cúi đầu, toàn thành tĩnh lặng, lão thượng sư ở trên lễ đài hít sâu một hơi đang định mở miệng tụng kinh, nhưng khi chưa lên tiếng, một tiếng cười đầy thích thú của trẻ con, bỗng nhiên vang lên, thanh âm không nặng, không được coi là vang dội nhưng trong trẻo mà êm tai. Nếu nói tiếng cười truyền khắp toàn thành có lẽ có chút khoa trương, nhưng ít ra tất cả các tín đồ trong thành Nhân Khách đều nghe thấy rõ ràng.

Tiếng cười tới vô cớ, đột ngột, trong tình hình hợp với thời khắc lúc đó thật sự có chút giật mình: một lão nhân mở miệng, cùng với tiếng cười của một đứa trẻ cười vang lên...tất cả mọi người đều giật nảy mình, không tự kìm hãm được nhìn lên cao đài, muốn nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lão thượng sư cũng giống với các tín đồ dưới đài, thần sắc kinh ngạc trên khuôn mặt già nua quay đầu nhìn về phía tiểu Lạt Ma trên kim toà, lúm đồng tiền của cậu bé nở rộ, miệng khẽ nhếch lên, lại là hai tiếng cười vui trong trẻo.

Giống hệt với tiếng cười lúc trước.

Cho đến giờ phút ấy mọi người mới bừng tỉnh ngộ, không phải là lão thượng sư giả giọng trẻ con, tiếng cười êm tai lại đến từ tiểu Lạt Ma, một đứa trẻ chưa đầy tuần tuổi, tiếng cười không ngờ truyền đi vài dặm, đây là pháp lực tu trì hay là thần tích hiện ra?

Phần đông các tăng lữ Mật tông trên lễ đài hiển nhiên cũng không ngờ được sẽ xảy ra sự tình kinh người như vậy, nhất thời tất cả đều sững sờ tại chỗ, mà sau khi tiếng cười khẽ qua đi miệng của cậu bé chóp chép, tiếng sữa mũi sữa, dường như vẫn có chút mệt mỏi, lại nói ra hai chữ:

- Để ta.

Hình dáng của miệng khi phát âm hoàn mỹ, giọng điệu rất thật, thanh âm chắc chắn truyền đi tứ phương.....Tiểu Phật sống muốn đích thân thực hiện đợt ban tặng cát tường này?

Quả thực là chuyện ma quái!

Sự tình không thể tin nổi, hoàn toàn vượt qua kiến thức thông thường, nhưng kì tích trước mắt, so với bướm bướm Tháp Lan Tập tung bay, trẻ con được sinh ra, người chết sống lại còn chứa nhiều dị thường, không nhìn thấy lại càng không thể tin nổi. Tựa như kỳ tích của bảy toà Tháp Lan Tập Yên Đỉnh nói lúc trước, tiểu Lạt Ma lại mở miệng nói chuyện cũng trở thành chuyện hợp lý.Mà quan trọng hơn, kì tích này là mong muốn của các tín đồ, bọn họ muốn tin, cho nên bọn họ sẽ tin!

Kinh ngạc nhanh chóng biến thành vui mừng khôn xiết, sau khi yên tĩnh được một lát thì tiếng hoan hô đột nhiên vỡ ra từ trong đám người, cũng có vô số người khóc nức nở, tín ngưỡng đã được chứng minh, lòng thành kính cuối cùng sẽ được báo đáp, người ngoài căn bản không thể lý giải..... Tiểu Lạt Ma tiếp tục cười, dường như Lạt Ma đem đến cho tín đồ niềm vui sướng, cho nên bản thân cũng vui mừng.

Sau một hồi lâu, nhân vật đương quyền của Sài Thố Đáp Tháp, Ô Đạt, mới tiến lên vài bước, vung tay ra hiệu các tín đồ trật tự:

- Ban tặng cát tường, Lạt Ma ban ân.

Mỉm cười mở miệng cùng lúc, trên mặt còn lưu lại một chút kinh ngạc, gã rất biết diễn kịch, lão đạo khôn khéo đảm nhiệm Lạt Ma trước kia, cũng bị gã nằm vùng bên cạnh ba mươi năm.

Các tín đồ lập tức ngừng hoan hô, mang theo lòng tràn đầy vui sướng một lần nữa bái phục trên mặt đất, một lát sau, thanh âm của đứa trẻ lại một lần nữa vang lên:

- Cùng nhau.

Tiểu Phật sống muốn mọi người tụng kinh cùng mình...cát tường chú xướng, giai điệu mà người Cao Nguyên rất quen thuộc, không có ai là không biết hát, nhưng chưa từng có ai nghĩ tới, một ngày kia lại cùng nhau hợp xướng giai điệu này với tiểu Phật sống, vinh quang lớn lao, càng là sự khích lệ vô cùng.

Các tín đồ âm vang nhận lời, mà Lạt Ma Vân Đỉnh trong đám người ngược lại toàn thân run rẩy, trong lòng phần nộ điên cuồng!

Ngoại trừ chủ mưu trên đài, chỉ có Vân Đỉnh có thể nghe ra, giọng trẻ con dễ nghe kia đến từ yêu nhân tà thuật, trong đó còn ẩn nấu nhiếp hồn, lừa dối và chứa nhiều môn tà pháp, sự dẫn dụ không thể nhận thấy..... Lại là tà thuật hung mãnh, cũng không thể lập tức mê hoặc hàng ngàn hàng vạn con người, nhưng yêu nhân cũng không cần mê hoặc, tất cả mọi người dưới đài vốn đã tin rồi, y lại dẫn dụ thêm một chút vậy là đủ rồi.

Nguồn gốc của môn tà thuật này là từ Tây vực truyền tới Đông thổ, Vân Đỉnh thời trẻ khi du lịch đến Cao Nguyên, dựa vào bốn phạm Mật tông trừ ma đã từng diệt trừ yêu nhân tinh thông thuật này, do đó hiểu biết không ít về nó. Trước khi thi triển tà thuật, đứa trẻ phải bị bỏ thuốc, sau đó mới có thể bị dẫn dắt, khống chế khẩu hình miệng và vẻ mặt, trong quá trình này đứa trẻ sẽ phải chịu không ít thương tổn.

Ban đầu chỉ nhìn đứa bé bị điều khiển cười cười, Vân Đỉnh vẫn còn chưa nghĩ tới môn tà thuật này, đến đúng lúc tiểu Lạt Ma mở miệng lên tiếng hấn mới tỉnh ngộ...Sự tình giống nhau, rơi vào mắt Tống Dương, Vô Ngự, thậm chí lòng dạ tốt như Thi Tiêu Hiểu, khó tránh khỏi tức giận nhưng chưa chắc sẽ thành bộ dạng này của Vân Đỉnh, thời khắc phi thường dùng đến phương thức phi thường. Nhưng dừng ở trong mắt của Vân Đỉnh, việc này hoàn toàn là một loại tính chất khác, lấy danh của Phật tổ thu mua nhân tâm, để đạt được mục đích mà không tiếc làm thương tổn linh đồng, nếu để y thực hiện được, Vân Đỉnh tu hành có tác dụng gì, Vực tông có thể phát triển lớn mạnh cũng có tác dụng gì!

Lạt Ma Vân Đỉnh hai mắt đỏ ngầu, nghiêng răng nắm chặt hai nắm đấm, chỉ lẽ dường như thừa nhận không nổi sự chênh lệch quá lớn về lực lượng, tiếng ken két vang nhỏ không ngừng.

Lúc này, cát tường chú từ tiểu Lạt Ma đã nhẹ nhàng xướng vang, vạn dân cùng kêu lên phụ họa, có người hai mắt rưng rưng, có người trên mặt vui mừng phấn khích, cũng có nhiều người bình thường như Vân Đỉnh, thân thể run run rẩy rẩy, tâm trạng kích động không ngừng, gần như đều nhanh quỳ không nổi.

Cho nên sự run rẩy của Vân Đỉnh cũng không thấy được, cũng chỉ có Vô Ngự hiểu rõ sự nội giận của hắn, trong lòng sư thái thở dài một tiếng, biết rõ mình khuyên không nổi hắn, rõ ràng cũng không tiếp tục uống phí khí lực. Phật gia coi trọng nhân quả, cái gì nên đến thì sẽ đến, nếu tiền căn nhất định hôm nay phải tang sinh tại đây, sư thái cũng không lo lắng nhiều, về mặt điềm tĩnh thản nhiên tiếp nhận, lẳng lặng chờ Vân Đỉnh bùng nổ, sau đó hai người cùng chết dưới sự công kích của vô số tín đồ.

Nhưng điều khiến Vô Ngự không ngờ tới là, Vân Đỉnh đã phần nộ điên cuồng đến mức không thể ức chế, lại không hề bùng nổ, càng không từng nhắm về phía cao đài mà hít một hơi, theo đó, hắn thuận theo Lạt Ma trên đài, cùng tín đồ bên cạnh, hát vang đại chú cát tường....

375. Chương 132: Tà Thuật

Thiên Bẩm đứng phía sau tiểu Lạt Ma, vẻ mặt đầy cung khiêm, ánh mắt buông xuống, so với một thượng sư khác ngồi trên cao đài hoàn toàn không khác biệt

Mười cây khiên châm, đều rất ngắn, còn không bằng vôi ong, chia nhau đâm vào sau gáy tiểu Lạt Ma, yếu huyết sau cổ, đuôi kim kéo dài như sợi tơ trong suốt, xuyên vào trong ống tay áo rộng thùng thình của Thiên Bẩm, thắt chặt trên mười đầu ngón tay của y, huyền tơ khiến châm, thủ đoạn cao thâm của môn nội, như vậy thì y không cần phải đi động chạm vào tiểu Lạt Ma, cũng có thể khống chế vẻ mặt và miệng của đứa trẻ đông mở.

Ngoại trừ các sư huynh đệ xung quanh, hàng ngàn hàng vạn người ở đây không ai có thể phát hiện ra Thiên Bẩm, Lạt Ma Vân Đỉnh ở dưới đài cũng chỉ là biết có yêu nhân quấy phá, nhưng cụ thể yêu nhân là kẻ nào, hắn cũng không chỉ ra được.

Thiên Bẩm rất mệt rồi, vạt áo phía sau lưng sớm đã ướt đẫm mồ hôi vài lần, nhìn qua thì chỉ là việc động đậy đầu ngón tay, thực tế thì tiêu hao rất nhiều tinh lực, bản thân trong tim Thiên Bẩm hiểu rõ, sau buổi nghi thức thăng toà ngày hôm nay, trong vòng ba bốn tháng sau tinh thần của y sẽ sa sút, làm không tốt còn lâm trọng bệnh.

Nhưng cho dù vất vả như thế nào, trong lòng y vẫn vui mừng, vô cùng sung sướng.....

Vốn dĩ chỉ là một tên tiểu tặc không được xếp hạng trong hắc đạo, bị quan sai truy nã, chịu sự ức hiếp của đồng đạo, còn phải ứng phó với những nhân vật không biết gọi là chính đạo đang truy sát, cả ngày lo lắng đề phòng thận trọng từ lời nói đến hành động, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi lưới pháp luật, bị quan phủ bắt được tống vào đại lao chờ chết, không ngờ lại vì hoạ được phúc, không biết vị tổ tông nào ở đời trước làm được việc đại thiện, phúc báo cuối cùng lại rơi vào chính mình, không ngờ được Quốc sư coi trọng thu nhận sử dụng môn tướng, bỗng chốc như cá vượt long môn, trở thành Đại Yến đệ tử Đại Lôi Âm Thái nội môn người người kính ngưỡng. Thiên Bẩm sùng kính Quốc sư từ tận đáy lòng, bỏ qua những ân tình và sự cảm kích kia không nhắc tới, chỉ dựa vào việc đối nhân xử thế của Quốc sư, bản lĩnh và cách dạy bảo đệ tử, đủ để thuyết phục bất cứ kẻ nào, có thể vì tôn sư chia sẻ phiền muộn, Thiên Bẩm có một cảm giác vui.

Quốc sư đối với đệ tử thường phạt phân minh, trước kia Thiên Bẩm không làm sai việc gì, cho dù muốn phạm sai lầm cũng không có cơ hội, hôm nay cuối cùng có thể đại triển thân thủ, không cần suy nghĩ cũng biết được lần này y lập được công lớn. Tặng phẩm từ Quốc sư, dù chỉ là vài câu chỉ bảo hoặc một thang thuốc đều có thể khiến bản thân chịu ơn huệ vô cùng. Nghĩ đến điều này, Thiên Bẩm có một niềm vui lòng.

Lại thêm nữa là....nhìn trước mắt xem. Ngàn vạn tín đồ, đưa mắt một cái không thấy được điểm nút của đám đông, vì sự thần kì của tiểu Lạt Ma, có người khóc có người cười, có người vẻ mặt hoảng hốt có người kích động run rẩy, mà tất cả những điều này chẳng qua là thủ thuật, thủ thuật của Thiên Bẩm. Quy mô vô cùng đồ sộ, vô số người đều bị thủ đoạn nho nhỏ mê hoặc, điều này khiến Thiên Bẩm thật sự có cảm giác như khống chế cả thiên hạ giữa lòng bàn tay. Cảm giác tuyệt vời này – không lời nào có thể diễn tả được, chỉ vì như thế, Thiên Bẩm có một niềm vui lòng.

Một vở kịch lớn vô cùng náo nhiệt, diễn đến lúc này cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi, chỉ còn sót lại một việc cuối cùng: chú xướng ban tặng cát tường

Chú xướng rất ngắn, không quá trên dưới hai câu, mỗi câu thất ngôn phạm chú, gộp lại mới có mười bốn chữ...Bất cứ việc gì cũng đều có giới hạn. Cho dù là kì tích cũng không ngoại lệ, dù sao thì tiểu Lạt Ma vẫn là một đứa trẻ trong chiếc tã lót, phải thật sự mở miệng xướng lên ngàn lời chú. Không khỏi chín quá hoá nẫu, mười bốn chữ tuy rằng rất ngắn, nhưng tạm coi là vừa phải.

Người cử động miệng là tiểu Lạt Ma , người phát ra tiếng là Thiên Bẩm, tiếng bụng mà hần tu tập từ nhỏ hoàn toàn không giống với tiếng bụng của Quốc sư. Quốc sư chỉ là thay đổi phương thức cộng hưởng thanh âm, đơn giản chỉ là một môn kĩ xảo, với nội kinh tu vi cũng không có nhiều liên quan lắm. Mà phát âm của Thiên Bẩm tới từ phía cuối yết hầu, kinh mạch và nội tức đều phải trải qua huấn luyện đặc biệt, nếu không bất luận thể nào cũng phát không ra loại âm như trẻ con này. Nghiêm khắc tính ra thì, tiếng bụng của y là một loại công phu nội gia, thủ đoạn của tà môn.

Vốn dĩ dựa vào bản lĩnh vốn có của Thiên Bẩm, thanh âm của tiếng bụng so sánh với đứa trẻ bình thường, không thể truyền đi quá xa. Nhưng làm lễ dưới cổng Yển Đỉnh, nhận được sự chỉ bảo của sư phụ lại thêm sau khi khổ luyện. Dựa vào nội kinh tà môn đẩy giả thanh truyền ra phạm vi vài dặm, chẳng qua là việc rất nhỏ...

Mười bốn chữ cát tường chú, nửa câu trước, đọc xong bảy chữ trước, vô số tín đồ trong Thánh thành cùng nhau cao giọng xướng theo tiểu Lạt Ma , âm thanh vang dội, ngàn vạn người mở miệng cùng lúc, từng chữ đều hội tụ cùng nhau, biến thành giọng đọc cực lớn, quay lại hướng thẳng về phía trời cao, khí thế khiến cả con người lẫn thần thánh kinh ngạc.

Ánh mắt hưng phấn của các tín đồ, tràn ngập niềm vui sướng.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, duy độc Thiên Bẩm...sau khi xướng nửa câu trước, cảm thấy lồng ngực có chút tức nghẹn, hơi thở không thông thuận. Đây là hiện tượng bình thường, Thiên Bẩm cũng không quá để ý, chỉ còn bảy chữ cuối cùng là thật sự đại công cáo thành. Không một chút do dự, y hít một hơi dài, áp lực trong lồng ngực theo đó là giảm bớt đáng kể, lập tức nội tức chấn động, y xướng lên nửa câu sau.

Nhưng không ngờ, lần này mới vừa mở miệng, y bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh vang dội... Trên đài dưới đài, vô số tăng lữ tín đồ, âm thanh của tất cả cùng hội tụ lại, duy độc âm thanh của tiểu Lạt Ma vang dội nhất, nhưng phần phạn xướng tiếng trẻ con kia xuất ra từ trong miệng của chính mình, Thiên Bẩm không chưa kịp mở lời lại có thể nghe thấy một âm thanh khác, trừ phi có cao thủ cổ ý phô trương.

Phát động nội kinh thét lên trong trường hợp này, cố ý đè lên âm thanh của tiểu Lạt Ma ? Trừ phi người này là kẻ điên! Thiên Bẩm trong lòng hỗn loạn, việc này với y chẳng liên quan, nếu có người cố ý gây rối, cũng còn có Ô Đạt, Đạo Thảo và chư vị sư huynh đệ khác đi lo liệu, y chỉ cần kiên định chắc chắn xướng lên vài chữ cuối cùng là được rồi.

Nhưng điều mà Thiên Bẩm không biết là, bất luận là tín đồ dưới đài hay là cao thủ giám sát, thậm chí là Ô Đạt, Đạo Thảo những người bản lĩnh cao cường này, không có một ai nghe thấy âm thanh gì đặc biệt, phần chú xướng theo y, nhưng âm thanh vang dội bên ngoài...thì chỉ lọt vào tai một mình Thiên Bẩm.

Âm thanh già nua, uy nghiêm, càng ngày càng vang dội, đến khi Thiên Bẩm xướng đến chữ thứ năm, y tưởng chừng như âm thanh đó biến thành tiếng sấm ầm ầm, đập mãnh liệt vào trong tai của mình. Tận đáy tim, bị chèn ép đến nỗi Thiên Bẩm tinh thần đại loạn, tim đập nặng nề không chịu nổi, máu đường như sôi trào, kinh mạch rung lên càng nhanh làm nội tức muốn vỡ vụn!

Thiên Bẩm hoảng sợ thất sắc, y cũng là người luyện công, sao có thể không hiểu rõ đây là dấu hiệu tẩu hoá nhập ma, mà cái thứ âm thanh quấy rối kia, lúc này không chỉ nghe thấy tràn đầy uy lực, còn chứa đầy chính khí nghiêm nghị. Trước kia y chưa bao giờ gặp phải tình hình như thế này, nhưng tốt xấu gì y cũng đi theo Quốc sư mười mấy năm, những thứ học được, những thứ nhìn thấy không tầm thường, sơ sơ vẫn có thể hiểu được, là có người đem loại nội kinh cao thâm Sư tử gầm ra phá hoại tà thuật nói bụng của y.

Biết rõ thì cũng có tác dụng gì, ta biết lão Hồ trước mặt muốn ăn thịt người, nhưng không có biện pháp chống cự, kết cục còn không phải cứ vậy trở thành bữa ăn của con cạp rồi sao.

Công phu tà âm của Thiên Bẩm đã mở miệng là không thể dừng lại, trừ khi nói hết trong một câu, nếu không nội tức lập tức quay ngược lại, cắn lại mãnh liệt. Giờ phút này cứ cho là hần muốn dừng lại cũng

không dừng được. Biện pháp duy nhất chính là chỉ có kiên trì chống đỡ, chỉ còn hai chữ cuối cùng, chỉ cần có thể thuận lợi nói xong, là y thắng rồi.

Chữ thứ sáu thốt ra. Các tăng lữ vẫn thành kính như trước, các tín đồ tiếp tục cười vui mừng, thân thể Thiên Bẩm run cầm cập, liều xuất ra sức lực lớn nhất để chống đỡ tà âm, Quả nhiên cùng mở miệng theo y, âm thanh già nua kia cũng chột mạnh liệt, giống như chuông lớn, một chữ như mũi khoan ra sức đâm vào tai, Thiên Bẩm thực sự cảm thấy ánh sáng trước mắt rối loạn, trong đầu vang lên những âm thanh thỉnh thoảng khó chịu, trong đan điền dường như có trăm ngàn lưỡi dao răng cưa đâm loạn lên, nội kinh vất vả tu luyện được đang ầm ầm vỡ vụn, nghịch cảnh huỷ mạch đảo xung tam quan.

Trong chữ thứ sáu, tà âm của Thiên Bẩm bị phá vỡ, tẩu hỏa nhập ma nghịch huyết công tâm, đau đớn không cách nào chịu đựng nổi, khiến cho một chữ chú ngôn cuối cùng của tiểu Lạt Ma biến thành tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết. Thiên Bẩm đột ngột phun ra một ngụm máu tươi, cơ thịt trên mặt co giật tứ chi múa may hỗn loạn.

Thần trí không còn . Phong ma nhập thể, sống không được lâu lắm.

Nhưng còn chưa để người ngoài hiểu được vì sao lại có chuyện như thế. Liền theo việc tẩu hỏa nhập ma của Thiên Bẩm, một chuyện khác khiến cho tất cả mọi người hồn bay phách lạc xảy ra cùng lúc đó, tiểu Lạt Ma vốn đang cười ha hả, bỗng nhiên phát ra nửa tiếng khóc, chột máu tươi trong thất khiếu phun ra tung toé, cái đầu nhỏ lập tức vỡ ra một miếng to, trực tiếp từ trên kim toà ngã xuống đất, thiệt mạng ngay tại chỗ!

Không có một chút dấu hiệu gì, thảm hoạ đột nhiên xảy ra.

Trên đài, tất cả mọi người phía trước đài đều kinh sợ ngây người, mà tín đồ ở xa còn không biết thảm hoạ đột nhiên rơi xuống, vẫn vui mừng nhiệt liệt xướng lên chữ cuối cùng. Lập tức bắt đầu lớn tiếng hoan hô....

Ô Đạt chỉ cảm thấy như rơi vào hầm băng, từ da đến lục phủ ngũ tạng trên cơ thể đều lạnh như băng, trong lòng chỉ nghĩ có hai từ: Xong rồi.

Kiểu chết thảm thế này, tiểu Lạt Ma chết ngay trước mắt tất cả mọi người, cát tường vô tận trong chớp mắt biến thành tin dữ động trời!

Tiểu Lạt Ma , không ngờ - đã chết.

Tất cả công phu Quốc sư bày ra lúc trước, tất cả những hiện tượng kì lạ đã tạo ra hoàn toàn hoá thành hư ảo, buổi lễ mừng linh đồng thăng toà long trọng này, cũng từ hồi trống phẫn khởi biến thành tiếng chuông tang.

Hết rồi, tất cả đều kết thúc rồi.

Muốn giấu diếm tin tức, trừ phi giết chết tất cả mọi người trong Thánh thành này, như vậy làm sao có thể chứ !

Ô Đạt ngày thường cơ mưu thâm sâu ứng biến cực nhanh nay hoàn toàn bị thảm cảnh trước mắt kích động, sững sờ tại lễ đường, một từ cũng nói không nên lời, một bước cũng bước không nổi.

Trái lại phản ứng của Đạo Thảo càng nhanh hơn, đầu của tiểu Lạt Ma nứt ra rồi, không thể nào cứu được nữa, hần nhanh nghiêng mình đến trước người Thiên Bẩm, trầm giọng truy vấn:

- Sao lại thế này?

Thiên Bẩm điên rồi, cứ cho là đích thân Quốc sư tới cũng không có cách nào làm cho y tỉnh táo lại được một lát, cho dù y có thể tỉnh lại, cũng không có chút tác dụng như vậy, y cũng không biết hung thủ là ai...Thiên Bẩm cười, cười ha ha ha, trong miệng nói xằng nói bậy i i a a, hoàn toàn không để ý tới Đạo Thảo.

Hung thủ trà trộn lẫn trong tín đồ, Lạt Ma Vân Đỉnh lúc này sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, miệng mấp máy tí ti muốn nói cái gì đó, nhưng cho dù hần dùng hết sức lực toàn thân, cũng không có cách nào nói ra được một từ, khí huyết bên trong ngực cuộn cuộn dồn nén không chịu nổi.. Lão Lạt Ma cứ như vậy một hồi ngất đi.

Vân Đỉnh thật chưa từng nghĩ tới, chính mình không ngờ hại chết tiểu Lạt Ma .

Yêu nhân lấy tà pháp điều khiển tiểu Lạt Ma , lường gạt tín đồ thành kính, Vân Đỉnh không thể nhìn được nữa ra tay diệt trừ.

Nếu không có tà âm cuối cùng, nhưng chỉ là khống chế được đứa trẻ cười không ngừng, Vân Đỉnh không có cách nào khác; nếu tà âm của Thiên Bẩm chỉ là bắt chước đứa trẻ cười vài tiếng, Vân Đỉnh cũng đành chịu bó tay...biện pháp lấy âm phá âm không phải là không thể được, nhưng độ khó cực lớn, cần phải yêu cầu tu vi của người phá thanh cao xa hơn yêu nhân mới được, bản lĩnh của Vân Đỉnh đích thực cao hơn Thiên Bẩm rất nhiều, nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ phá âm.

Nếu như Thiên Bẩm đọc vài câu thơ, xướng vài đoạn ca, tu vi của Vân Đỉnh cứ coi như mạnh gấp đôi cũng không làm gì được y, nhưng mỗi câu Thiên Bẩm xướng lên lại là Mật tông chúc phúc chú. Không nói đến Mật tông cao nguyên có bị người lợi dụng hay không, không nghĩ đến Mật tông đại giáo Thổ Phiên bị người nào nắm giữ, cũng không luận bên trong giáo lí có hay không chỗ quá khích? Đơn thuần theo giáo phái Mật tông này mà nói, nó là thuần nhất, lương thiện, chú xướng kinh điển này đều đại diện cho chính khí giữa trời và đất. Thiên Bẩm lấy tà thuật xướng chính ngôn, trong bản thân đã là một cuộc xung đột, cho nên đọc nửa câu trên ra, y sẽ hơi cảm thấy không khoẻ.

Trong đông y có phân chia chính tà, âm dương, trường phái võ công cùng với tu hành, trong phương thức đạt được sức mạnh, cũng chứa nhiều xung đột như vậy, công phu tà môn của Thiên Bẩm không thích hợp xướng Mật tông chú ngôn, không có gì là ngạc nhiên.

Cũng chỉ là không thích hợp mà thôi, sẽ khiến y cảm thấy hơi mệt mỏi, tiêu hao lực càng lớn, tuyệt sẽ không tới mức phát điên thiệt mạng nghiêm trọng như vậy.

Nhưng một phương diện khác, người lên tiếng đối phó với Thiên Bẩm lần này là Vân Đỉnh, cho dù không có thân phận Lạt Ma kia, hẳn cũng là người tu hành thuần túy nhất trên Cao Nguyên, hoặc có lẽ còn có vị thượng sư khác về tín ngưỡng càng kiên định hơn so với hắn, nhưng có thể khẳng định rằng: người có tín ngưỡng kiên định hơn hẳn cũng không giỏi võ công như hắn, người có võ công giỏi hơn hẳn...trên Cao Nguyên, trong khắp Mật tông, không có ai giỏi võ công hơn hắn.

Mười mấy năm như một ngày, Vân Đỉnh đều kiên trì tu hành, trăn trăn của Mật tông với hắn mà nói chỉ như không khí. Thể xác và tinh thần của một người, tinh thần, tín ngưỡng thậm chí võ công tu vi đều sớm dung nhập làm một.

Gió mạnh gào rít Phật môn của Vân Đỉnh và yêu âm tà môn của Thiên Bẩm, cuộc đọ sức của hai người là dựa theo châm ngôn Mật tông mà triển khai, Vân Đỉnh chiếm ưu thế lớn, lúc này mới một cử động phá hồng tà pháp của Thiên Bẩm trong lúc hai người tương tranh. Vân Đỉnh cũng không phải là mù quáng hết lớn, sự khuyển rắn chất chứa suốt đời tu cầm – hét cũng chỉ với một mình Thiên Bẩm, mặc dù Vô Ngự có khoảng cách gần hắn nhất, cũng không thể nhận thấy âm thanh của Lạt Ma có cái gì dị thường, càng không bàn tới tín đồ xung quanh và các cao thủ hộ pháp trên đài.

Vân Đỉnh hiểu rõ môn tà thuật này, hắn chỉ muốn dẫn kích yêu nhân, lấy chính Phật môn nghe nhìn – dựa theo cách thức mà hắn sử dụng không nên làm tổn thương đứa trẻ một chút nào, nhưng điều hắn không ngờ tới là, môn tà thuật này tuy rằng bắt nguồn từ Tây Vực, nhưng sau khi truyền vào Đông thổ bị nhân vật tà môn của Hán gia thay đổi rồi, “khiên châm”, không chỉ là công cụ để Thiên Bẩm khống chế đứa trẻ, còn là một sợi dây liên kết hai bên, sự liên kết này là “ tương hỗ”.

Đạo lý võ công nói nhiều cũng vô ích, mấu chốt là ở chỗ khi thi triển tà thuật, cơ thể của tiểu Lạt Ma cũng phải gánh chịu một phần nội kinh của Thiên Bẩm chuyển sang, như vậy càng có thể gia tăng sự khống chế của Thiên Bẩm đối với đứa trẻ, nhưng khi tà thuật bị phá giải, hai người nếu một người tổn hại thì cả hai cùng tổn hại, cơ thể đứa trẻ vô cùng yếu ớt như vậy, sự cản trở nhận lại càng mãnh liệt hơn.

Vân Đỉnh phá giải thành công tà thuật, cũng không ngờ đánh chết tiểu Lạt Ma .

Gặp phải những rắc rối, kinh ngạc, sợ hãi, hồ thẹn lớn như vậy...rất nhiều cảm xúc giằng co đến cùng lúc, tuy là Vân Đỉnh định lực rất cao cũng khó giữ vững, hai mắt đảo ngược một cái ngất dưới đất, hắn không cách nào không choáng.

Tuy nhiên Vân Đỉnh ngã xuống vẫn không hề khiến mọi người hoài nghi, trong tín đồ có khối người nhìn thấy thảm họa liền trực tiếp té xỉu như Vân Đỉnh, khiến phản ứng của hắn lại trở nên hết sức bình thường.

Rất nhiều người té xỉu rồi, nhưng càng nhiều người vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt trống rỗng về mặt bất lực, ngẩn người nhìn về phía cao đài, hoàn toàn thộn ra. Mà trên lễ đài lại thêm loạn mới.....Đạo Thảo đang ra sức cứu chữa cho Thiên Bẩm, lúc cứu chữa cho Thiên Bẩm hòng mong y khôi phục thần trí chỉ ra hung thủ, trên đài một vài tăng lữ Mật tông uy vọng cực cao đi lên phía trước, trong đó có một lão tăng giọng nói âm u lạnh lẽo:

- Người Hán?

Sau khi Thiên Bẩm phát điên trong miệng nói xằng nói bậy, tuy rằng những từ thốt ra mơ hồ không rõ ràng, nhưng người khác ít nhất có thể nghe thấy rõ Thiên Bẩm nói tiếng Hán.....trong nghi thức thăng toà cũng như trong nghi lễ trọng đại, đứng bên cạnh tiểu Lạt Ma lại là một tên người Hán?

Quốc sư và Ô Đạt đối với việc không chế của Sài Thố Đáp Thập, là dựa trên lời lẽ dối trá và nhiều thủ đoạn không thể thấy rõ được, sự khống chế này chỉ trong âm thầm, không để lộ ra bên ngoài, giờ đây xảy ra chuyện lớn như thế, tăng lữ Mật tông phải truy xét chân tướng, đó là việc không ai ngăn cản được.

Thiên Bẩm vung tay không thềm để ý, tự cười một mình, nhưng sợi tơ trong suốt trên tay y vẫn nối liền sau cổ của đứa trẻ, ở sau gáy, tay vừa cử động liền kéo theo thì thể đứa trẻ cùng cử động, sắc mặt của tăng lữ Mật tông đột nhiên thay đổi, người đứng đầu lớn tiếng quát lớn:

- Bắt lấy!

Các võ sĩ nghe lệnh, lập tức truy bắt Thiên Bẩm, Đạo Thảo ở bên cạnh y cũng bị đè lại.

Giọng nói của tăng lữ đứng đầu trầm thấp, tạm thời không để ý tới Đạo Thảo, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Thiên Bẩm, lại hỏi lại:

- Người Hán?

Cùng một vấn đề, chỉ có điều lần này thanh âm của hắn đột nhiên vang dội lên, dùng tới chính kinh Mật tông chính tông. Tuy rằng tu vi của người này còn xa không bằng Vân Đỉnh, nhưng trong câu quát hỏi vì tu cầm Mật tông mà chất chứa chính khí, so với sư tử gầm vừa mới phá giải tà thuật của Vân Đỉnh cũng không khác biệt nhiều lắm, Thiên Bẩm chịu đủ loại âm thanh nhức đầu này, nghe vậy thân thể sợ run cả người, thốt lên đáp lại:

- Người Hán.*

Sắc mặt của vị tăng lữ đứng đầu càng khó coi hơn, truy vấn:*

- Nam Lý?

Thiên Bẩm lại quay trở lại bộ dạng cười hì hì, lắc đầu, kéo dài giọng:

- Đại Yến, Đại Yến ạ.

Người điên sẽ không nói dối, mấy tăng lữ nhìn nhau một cái, mỗi người đều có vẻ mặt giống nhau, sắc mặt xanh mét, ánh mắt thù hận.

Đạo Thảo ở bên cạnh âm thầm thở dài một tiếng, sự việc càng ngày càng loạn, hoàn toàn không có cơ hội xoay chuyển, nhân lúc tăng lữ bên cạnh đặt sự chú ý vào Thiên Bẩm, Đạo Thảo giãy mạnh một cái, cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì, đè chặt hai tên võ sĩ của hắn đồng thời kêu lên một tiếng trầm đục, máu tươi trong ngực phun ra tung toé cùng lúc đó mất mạng, Đạo Thảo thân nhẹ như chim Yến bổ nhào xuống cao đài.

Lão tăng Mật tông giận dữ trách mắng thuộc hạ truy bắt, Ô Đạt thì đã âm thầm thủ thế, truyền lệnh cho các tâm phúc xung quanh toàn lực yểm hộ, cứu trợ Đạo Thảo, mà lúc này, dưới đài không biết là ai, bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét tê tâm liệt phế, chợt cả đám đông người khóc lên thành tiếng cực lớn, phút chốc qua đi, trong ngoài Thánh thành bi thanh hội tụ, tiếng khóc động trời.

Ngày mùng 10 tháng 9, tiểu Lạt Ma Thổ Phiên chết trong đại lễ thăng toà, hai tên hung thủ người Hán, một tên tẩu thoát, tên kia tẩu hoả nhập ma, sau khi phát điên không lâu liền khí tuyệt thân vong, tín đồ trong thành bị sơ tán sạch sẽ, Lạt Ma Vân Đỉnh được Vô Ngư công đi, cùng đi theo đám người rút khỏi nơi nguy hiểm.

Yến Đỉnh, Ô Đạt cần duy trì sự cân bằng, tạm thời trấn áp nội loạn, một thủ đoạn cuối cùng là tăng cường sĩ khí Cao Nguyên, không những không thể tạo được tác dụng, ngược lại càng sản sinh hậu quả nghiêm trọng, có liên quan đến buổi lễ, tất cả mọi việc của hộ vệ đều một tay Ô Đạt sắp đặt, khi tiểu Lạt Ma chết thắm bên cạnh bất ngờ có Yến nhân xuất hiện, lại thêm điểm nghi vấn chưa được giải toả khi Lạt Ma tiền nhiệm chết bất đắc kì tử, Ô Đạt rơi vào trung tâm gió lốc khó có thể tự giải thoát. Trong nội bộ Sài Thố Đáp Tháp chứa nhiều thế lực cũng bắt đầu từ đấu tranh trong tối chuyển ra ngoài sáng, có người vì tự bảo vệ mình trong biến loạn, có người lại vì biến loạn mà tranh giành thắng lợi.*

Chỉ sau chưa đầy một tháng, người Thổ Phiên lại gặp một tai hoạ rơi xuống đầu, đại thành Đa Lan phía Nam Cảnh (biên giới phía nam) bị hồng thuỷ nuốt gọn, mấy vạn binh mã trong thành trở thành hư không, Nam Hoả đại thắng*

Thảm hoạ lũ lụt của thành Đa Lan Nam Cảnh, không khác gì so với cảnh ngộ của Thiên Quan Bắc tuyến.

Hoạ vô đơn chí, không phải Đa Lan tổn thất cả một toà thành trì này, cũng không phải sự vong mạng của mấy vạn binh lính trong thành, trọng điểm ở chỗ, theo người Thổ Phiên mà nói, trận hồng thuỷ kì lạ đó, sợ là thật sự đến từ sự trừng phạt của thần! Lại là một trận chiến đánh vào tâm lý.

Trong khoảng thời gian còn chưa tới một năm, hai vị Lạt Ma của Thổ Phiên theo nhau chết bất đắc kì tử, quân đội đông tiến vào Đại Yến một đi không trở về, hùng binh xâm nhập phía nam Nam Lý toàn quân bị giết; hai toà pháo đài phía bắc gặp phải thiên tai. Sài Thố Đáp Tháp hiện giờ nội chiến không ngớt, lung lay sắp đổ; Khắp nơi lòng người Thổ Phiên hoảng sợ, Phiên chủ lớn nhỏ giữ binh tự trọng, có người vẫn đang xem chừng, có người đã tuyển chọn phe cánh tốt...*

376. Chương 133: Mười Cảnh Thái

Đoạn đường Yến Đỉnh về quê thăm nhi tử đi rất không thuận lợi, cũng không phải trên đường xảy ra vấn đề gì, chủ yếu là Thổ Phiên không bớt lo.

Hơn hai mươi ngày trước khi Linh Đồng thăng toà, lão rời khỏi thành Nhân Khách vội vàng tới Tình thành, tạm không bàn tới chuyện trong tim lão ‘Linh Đồng thăng toà’ và ‘nhi tử Úc Úc’ (đứa con yêu thương) rốt cuộc ai quan trọng hơn, điều quan trọng là lão đều đã sắp xếp thoả đáng những việc liên quan đến chuyện ‘thăng toà’, những việc còn lại có đám người Ô Đạt xử lý hoàn toàn không thành vấn đề. Lão ở lại Nhân Khách cũng chỉ là xem một trận náo nhiệt, không có tác dụng nào khác.

Về phần trong nghi thức sẽ có thích khách, Yến Đỉnh thật sự không quá cân nhắc lo lắng, đây căn bản là việc không thể xảy ra, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng lại có thể xảy ra thật rồi, tiểu Lạt Ma chết thắm trước mắt ngàn vạn tín đồ.

Quốc sư còn chưa tới Tình Thành liền nhận được tin dữ từ Nhân Khách, không thể nói được gì, lập tức quay đầu lại vội vàng tiến về Thổ Phiên. Xảy ra chuyện lớn như vậy, hỗn loạn của Cao Nguyên và Sài Thố Đáp Tháp có thể nghĩ cũng biết, lão thế nào cũng phải chủ trì đại cục, thử xoay chuyển xu hướng suy tàn xem có được không.

Nhưng đợi lão một lần nữa tiến vào cảnh nội Cao Nguyên, khi chưa kịp tới Nhân Khách, lão lại nhận được một tin khác: Đa Lan lại gặp thiên tai, Nam Hoả đại phá Phiên quân...Yến Đỉnh xem qua tào tháo, cúi đầu trầm tư một lát, lập tức thở một hơi thật dài, lại cáo xoay người, không đi Nhân Khách nữa, nhằm hướng Đại Yến tiến về phía trước, quay về nước.

Yến Đỉnh hiểu rõ: Thổ Phiên kết thúc rồi.

Cho dù hai tuyến Nam Bắc đều báo thất bại, Sài Thố Đáp Tháp nát nát, nhưng một quốc gia lớn như Cao Nguyên, cũng không phải nói kết thúc là kết thúc ngay được. Muốn đem Cao Nguyên to lớn như vậy bỏ thành hai nửa, cắt rời ra như vậy, chỉ dựa vào binh lực đang được thu nhập hiện nay của dân tộc Hồi Hột và Nam Hoả do Tống Dương dẫn dắt, vẫn không làm được.

Thổ Phiên trong lòng Yến Đỉnh đã kết thúc rồi, chỉ ra một ý nghĩa quan trọng khác: Thổ Phiên vô dụng rồi.

Nếu nhanh chóng tới Sài Thổ Đáp Thập, dựa vào thủ đoạn và bản lĩnh của Yến Đĩnh, không hẳn là không thể áp chế nội loạn, dọc đường lão đều đang tính toán, trong lòng đã có vài ý tưởng, nhưng vấn đề ở chỗ, Thổ Phiên vẫn còn phải tham chiến.

Nội loạn không đè nén được quá lâu, thế nào cũng phải nhanh chóng giải quyết chiến sự, sau đó lại dốc hết sức chinh đồn lại các thế lực và mâu thuẫn chứa bên trong Sài Thổ Đáp Thập. Tuy nhiên nhìn lại tình hình lúc này...Cao Nguyên bên trong vỡ nát, còn giao chiến thế nào được?

Quả thực, quân xâm lược hai đường Nam Bắc nuốt không trôi Thổ Phiên, nhưng Thổ Phiên muốn gấp rút kết thúc chiến loạn chắc chắn là điều viễn vông. Điều này đã quá rõ ràng, cho dù Yến Đĩnh tạm thời ngăn chặn nội loạn, cũng không có khả năng kéo dài tới khi chiến loạn kết thúc, qua vài tháng, chiến sự rất lâu nữa vẫn chưa kết thúc, nhưng đau khổ đè xuống trong cuộc nội loạn lại đã tới cực hạn, lại cũng áp chế không nổi, từ đầu tới giờ vẫn cứ bùng lên như vậy, không mang lại cho Quốc sư được chút lợi ích nào.

Bây giờ vẫn còn cứng đầu muốn đi Thổ Phiên làm những việc phí công vô ích, chẳng bằng quay trở về Đại Yến, xem xem có thể chiếm chút ít tiện nghi càng là lợi ích thực tế trong cục diện loạn lạc này được không.

Thổ Phiên thống nhất, toàn vẹn, dân tâm hết thấy quy về của Sài Thổ Đáp Thập. Đối với Quốc sư, Cảnh Thái có chỗ trọng dụng rồi, có thể trợ giúp Yến quốc ra sức một phen chế áp thiên hạ, nhưng loạn thành một cục, nhiều gia đình Cao Nguyên thế lực dấy lên các cuộc đảo loạn đấu đá, rơi vào trong mắt Quốc sư chẳng qua là một miếng phế vật.

Yến Đĩnh một lần nữa bước trên hành trình trở về Yến quốc, khi bắt đầu có hơi buồn bực sâu não: thế lực của mình nhập vào Sài Thổ Đáp Thập, trung thành nhất với đại Lạt Ma và kẻ phản nghịch lớn nhất trên Cao Nguyên, đều bị xoá bỏ trên đất Yến, kế tiếp hưng binh của Thổ Phiên xâm lấn Nam Lý, để khôi phục Sài Thổ Đáp Thập vì chần chừ từ việc đại Lạt Ma chết bất đắc kì tử đem tới. Sự tình vốn rất thuận lợi, lão và Ô Đạt cũng chuẩn bị làm tốt chiến sự xâm nhập phía Nam có thể bị bất lợi. Nhưng lão có nằm mơ cũng không ngờ được rằng, hơn mười vạn đại quân, không ngờ tan thành tro bụi ở Nam Lý, càng không ngờ tới người Nam Lý thật sự nổi điên rồi, không ngờ lại phải quân đánh trở lại trả thù; còn phía Bắc, người dân tộc Hồi Hột sẽ bỏ hết kết quả chiến thắng đã vất vả giành được ở Khuyển Nhung, chuyển quân xuống phía Nam đánh Cao Nguyên, mà Thiên Quan kiên cố đủ để ngăn chặn kẻ địch nhưng lại gặp cơn đại hồng thủy; thêm nữa chính là cái chết bất đắc kì tử của tiểu Phật sống, trời phạt chế phục thành Đa Lan ... Quốc sư cả đời làm việc, chưa bao giờ ở trong một sự tình huống mà gặp nhiều thứ ‘không ngờ tới’ đến vậy.

Có nhiều thứ ‘không ngờ tới’ như vậy, sự tình làm sao còn có thể thực hiện được?

Thậm chí đến giờ Yến Đĩnh vẫn nghĩ không thông, rất nhiều điều ‘không ngờ tới’ này rốt cuộc từ đâu mà đến. Thứ có thể xác định được cũng chỉ là mưu đồ của vài chục năm cực khổ, kết quả là hoa trong gương, trăng trong nước, một niềm vui trống rỗng, một cuộc sống bận rộn vô ích.

Đáng tiếc cho bấy nhiêu tâm tư và bận rộn kia. Việc sắp thành lại bại, đã hoàn thành bước đi then chốt rồi, lại thất bại trong việc khắc phục hậu quả, làm cho toàn bộ mưu đồ thất bại, Quốc sư sao có thể không buồn bực.

Tuy nhiên vài ngày sau, Quốc sư lại thoải mái trở lại, người phi thường có trí tuệ phi thường, lão càng có thể nhìn xa trông rộng hơn nhiều so với người bình thường, nếu không như thế, sau khi trúng độc thời thiếu niên lão liền chìm ngấm rồi, lại làm sao có thể trở thành người đứng đầu về võ thuật, độc thuật, y thuật, và tâm thuật của thế giới Trung thổ!

Huống chi cũng không phải hoàn toàn là tin dữ, cũng có tin vui, sau khi một lần nữa quay về Đại Yến Quốc sư lại nhận được một đạo quân báo, tin tức tốt...Kể làm cha vô dụng, Thổ Phiên gần như tới tay còn không thể nắm chặt, kể làm con không chịu thua kém, Yến quân của Cảnh Thái ở Khuyển Nhung đánh một trận đại thắng, đại thắng càng thuận lợi hơn so với dự tính.

Trận chiến của Nam Cảnh Thảo Nguyên kết thúc rồi, Yến binh đại phá quân địch, lang tốt thương vong thê thảm và tan tác mây trăm dặm, trận đại chiến này không có hồng thủy đại hoạ, cũng không có kỵ binh Sa dân, hoàn toàn là Yến binh liều mạng, Yến quân tổn thất cũng không nhỏ, nhưng chiến quả huy hoàng, đủ để an ủi những vong linh đã hi sinh trong trận chiến.

Cảnh Thái song hỷ lâm môn.

Nhận được tin tức đại thắng từ tiền phương, y chỉ cười cười, cũng không có biểu hiện thái quá, có lẽ trong mắt y ‘thiên binh của ta giành chiến thắng’ là việc đương nhiên, trái lại tiểu Trùng Tử nằm bò ra nói nhỏ vào tai y ‘sư phụ về rồi, đang chờ ở mật thất phía sau điện thờ’, thật sự làm cho y vui sướng, cười lớn một tiếng, nhảy dựng lên chạy về phía sau điện thờ, tiểu Trùng Tử vội vàng ôm lấy chiếc áo choàng lông thú của bệ hạ đuổi theo...

Phụ tử gặp mặt, nhìn nhau cười, nhưng vài câu hỏi thăm bình thân, chỉ có điều người hỏi nghiêm túc khác thường, người trả lời vô cùng cẩn thận.

Cũng không sợ khó chịu, Quốc sư đem chuyện Thổ Phiên kể lại từ đầu đến cuối, thẳng thắn thừa nhận mưu đồ đã bại lại không cách nào xoay chuyển. Cảnh Thái nghe xong muốn cười, nhưng phải nhịn lại, nhịn tới mức rất khổ sở...mưu đồ liên quan tới Thổ Phiên nếu như vẫn tiếp tục, phụ thân sẽ phải trấn thủ Sài Thổ Đáp Thập, mưu đồ thất bại rồi, ông ấy lại có thể trở về Yến cung, thường xuyên ở bên cạnh. Hai chuyện này đều có lợi và hại, Cảnh Thái thích phần sau hơn, nhưng tư tưởng này không phải là điều Hoàng đế nên có, cho nên chỉ có thể nén lại trong lòng, nói ra miệng ông ấy sẽ mắng.

- Thực ra...chỉ ít, Thổ Phiên đã đại loạn, không còn sự uy hiếp đối với Đại Yến của ta, chúng ta thoải mái không ít, tiếp theo phái binh đi đoạt lấy Cao Nguyên cũng dễ như trở bàn tay.

Nghẹn lại một hồi, Cảnh Thái nén ra một câu an ủi, sắc mặt y nặng nề, nhưng tràn đầy vui mừng trong ánh mắt, bộ mặt cổ quái này rơi vào trong mắt Yến Đình, tự có một dư vị phức tạp. Với ánh mắt của Quốc sư, đương nhiên có thể nhìn thấy chút tâm tư này của nhi tử, nhưng lại nào có nở mồm mở miệng, lập tức chỉ giả bộ như chưa thấy, chuyển chủ đề hỏi:

- Phía Khuyển Nhung, tiếp theo người có dự định gì?

Cảnh Thái đã sớm nghĩ xong chuyện này, lúc này đáp:

- Đại quân tạm thời dừng lại, ta dự tính rút về một ít, nhưng quay về bao nhiêu thì còn chưa nghĩ ra.

Quốc sư đầu tiên là sững sờ, một tia vui mừng chợt loé qua trong mắt, truy vấn:

- Sao không thừa thắng truy kích? Đây không phải tính cách của người sao.

Cảnh Thái trả lời chi tiết:

- Thời tiết dần dần lạnh rồi, ảnh hưởng đối với chúng ta càng lớn, xâm nhập vào Cao Nguyên truy kích kẻ địch lao quân thương tốt, phỏng chừng cũng không còn chém được quá nhiều đầu lang tử, cuối cùng vẫn là giết vài tên thường dân tới báo cáo kết quả nhiệm vụ với ta, không cần thiết, cũng không đáng.

Dựa vào tính cách của Cảnh Thái trước kia, thì nhất định sẽ ra lệnh cho đại quân truy kích, nào có quan tâm tới cái gì là thời tiết, ảnh hưởng, lần này y lại không hề tùy hứng, hiểu được cân nhắc lợi hại, Quốc sư tự nhiên cảm thấy vui lòng.

Cảnh Thái rất điên, nhưng không ngốc, y vẫn hiểu được lợi hại nặng nhẹ, chỉ là nhiều lúc hấn không kìm nổi tính điên của chính mình.

Quốc sư lại hỏi:

- Không đuổi cũng là phải rồi, vì sao còn dự tính muốn đem một phần đại quân rút về?

- Lang tử đánh với người Hồi Hột bị thiệt hại nặng nề, lại thảm bại trong tay chúng ta, thật sự tổn thương đến tận gốc rễ rồi. Cứ cho là ta không để ý tới điều đó chấp nhận để bọn họ tu dưỡng, không có mười mấy năm nỗ lực cũng đừng hòng hồi phục nguyên khí, phương Bắc tạm thời không có uy hiếp gì; bố trí nhiều binh mã ở thảo nguyên như vậy cũng không có chỗ dùng; một điều rất đáng giận khác của Lang tử là bọn họ không có chút tâm huyết nào, đánh không lại liền bỏ chạy, đánh bại bọn họ không khó, muốn tiêu diệt hoàn toàn lại thật sự phiền toái, trận đánh đến lúc này cũng gần như đã kết thúc rồi, cho dù qua mùa đông đợi tới mùa xuân, đại quân lại tái xâm nhập, cũng là đuổi đuổi trốn trốn không dứt, tiêu hao nhân lực vô ích ở đó, vừa tổn tiền vừa lo lắng, vẫn không bằng rút quân về.

Lời nói của Cảnh Thái có chút không rõ ràng, nhưng Quốc sư có thể hiểu được như vậy là đủ rồi.

Yến Đình gật gật đầu, tiếp tục hỏi:

- Như vậy liền dừng tay, có phải là để dãi cho Lang tử không?

Cảnh Thái cười:

- Chỉ là tạm thời không đánh, nhưng ta không dừng tay, chỉ là thay đổi biện pháp...Đồng Trù tìm thấy hậu nhân của bộ lạc Hách Thuỷ, tên là Bảo Lệ Các, Ôn Cẩm Thiên xuất mã, đã nói chuyện xong với nàng ta rồi.

- Bảo Lệ Các?

Quốc sư có vẻ tò mò:

- Là một nữ tử?

Lão không tinh thông tiếng Khuyển Nhung lắm, nhưng cũng có thể nghe ra được ‘Bảo Lệ Các’ là tên của nữ tử Thảo Nguyên, ý nghĩa cụ thể không phải là Ánh trăng mà là Nước suối, lão nhớ không rõ lắm.

Cảnh Thái cười ha hả:

- Đúng, khá trẻ tuổi, nhưng nghe nói đáng về hơi xấu, chẳng còn cách nào, xấu cũng phải cười, ta đã dặn dò lão Tứ rồi.

‘Hách Thuỷ’ là một bộ lạc của nội tộc Khuyển Nhung, một đạo thế lực rất lớn, nhưng trong cuộc tranh quyền đã lui bại, trong bộ lạc thương vong thê thảm, tính ra thì tộc này đối với Lang vương Thiên Vu nhất mạch thù hận, vượt xa so với mối thù Thảo Nguyên đối với người Hán.

Thế lực của bộ lạc cũ tiêu tan, nhưng trên Thảo Nguyên vẫn có chút uy danh, người thừa kế bộ lạc Hách Thuỷ hiện nay chính là người được gọi là công chúa ‘Bảo Lệ Các’ kia, ý của Cảnh Thái hiểu qua là, để đại quân trên Thảo Nguyên cùng với Lang tốt giăng co, hao tài tốn của gánh chịu thương vong, không bằng bồi dưỡng ra một con rối vãi vàng.

Lang vương trên Thảo Nguyên trọng thương, bộ lạc Hách Thuỷ được Đại Yển ủng hộ, phát triển ngày một ngày hai, chưa chắc đã không thể đấu một trận cùng Lang vương. Để cho người Thảo Nguyên đối phó với chính mình, đối với người Yển mà nói không thể nghi ngờ là một ý tuyệt vời. Chỉ tiết sự tình hiện tại đều bàn bạc ổn thỏa rồi, trong đó không thể thiếu được một đám hỏi, Cảnh Thái còn cố tình chọn một nữ tử khuyết chân, đi cưới công chúa xấu xí của Khuyển Nhung.

Yển Đỉnh muốn cất tiếng cười lớn, trong khoảng thời gian gần đây, hắn luôn luôn bận rộn ở Thổ Phiên, tất cả những việc liên quan đến Đại Yển đều giao lại cho Cảnh Thái, những chuyện mà Cảnh Thái vừa mới nói hắn hoàn toàn không biết, không tham gia cũng chưa từng nghĩ tới, vả lại bất luận việc giúp đỡ cho Hách Thuỷ có thể thành công được hay không, đơn giản chỉ cần cách nghĩ, cách làm hiện tại của hoàng đế cũng đủ làm cho Yển Đỉnh trong lòng tràn đầy vui sướng an ủi.

Cảnh Thái vẫn chưa nói xong:

- Dự tính triệt binh từ Khuyển Nhung, hiện giờ vẫn là cơ mật, khi đại quân trở về cần phải im hơi lặng tiếng, ta định nhờ bọn họ làm một chuyện...tiêu diệt Đàm Quy Đức.

Phản quân của Đàm Quy Đức vẫn luôn là cái hoạ trong lòng của Đại Yển, trì hoãn việc tiêu diệt có hai tầng nguyên nhân: Đàm Quy Đức là một lão hồ ly, dụng binh đến nơi đến chốn, từ trước tới nay đều ẩn náu chờ đợi cơ hội, sẽ không dễ dàng có hành động lớn, càng sẽ không va chạm chính diện với quân Yển. Lại thêm sự hỗ trợ của tay sai Tạ Môn, Yển quân mấy lần vây quét đều bảo bắt hụt, không thể bắt được chủ lực của lão ta; Thứ hai, Đàm Quy Đức tuổi tác đã cao vả lại không có con cháu, phản đồ dưới trướng đều coi lão như Thiên Lô chỉ đầu đánh đấy, nhìn thì thấy rất sinh động, nhưng lão già còn sống được mấy năm nữa? Đợi lão ta chết rồi thì phản quân sẽ làm loạn, cho nên Yển Đỉnh, Cảnh Thái trước kia thảo luận quyết định, có thể lập tức tiêu diệt là tốt nhất, nếu bắt không được cũng không cần quá liều mạng, chỉ chờ cho lão già chết thì sự tình phía sau dễ xử lý hơn nhiều.

Lần này Cảnh Thái hạ quyết tâm nhất định phải tiêu diệt phản quân, đầu tiên Gia Cát tiểu Ngọc cuối cùng cũng giúp y tìm ra nơi ẩn thân của thuộc hạ Đàm Quy Đức; mặt khác, ngay cả Quốc sư cũng không ngờ được rằng Cảnh Thái sẽ triệt binh Thảo Nguyên, người bên ngoài càng không nghĩ ra, đội binh mã này là xông vào bất ngờ, Đàm Quy Đức phòng bị không nổi, lần này khó thoát khỏi vận rủi.

Mà càng quan trọng hơn là hiện nay tình hình loạn lạc ở Trung thổ đã xuất hiện, không có một quốc gia nào không đang đánh giặc, cục diện loạn lạc này vốn là do Yến Đĩnh một tay thúc đẩy, nhưng nguyên nhân lại nhiều phần do Tống Dương một tay đẩy mạnh, mức độ và hướng phát triển của cuộc hỗn loạn hiện nay đã vượt xa dự liệu của người Yến. Tuy rằng hiện nay lửa chiến tranh vẫn chưa cháy tới đất Yến quốc, nhưng trước tiên phải nhanh chóng bình ổn nội loạn, mới có thể thật sự để cho Đại Yến rảnh tay rảnh chân đi mưu đồ chiến thắng từ trong hỗn loạn. Cho nên Cảnh Thái không chờ được Đàm Quy Đức chết già.

Đợi Đàm Quy Đức chết già vốn dĩ là hành động bất đắc dĩ, hiện tại có thể trực tiếp khiến tính mạng lão ta xấu đi, Quốc sư tự nhiên gật đầu đồng ý, mà trong lòng niềm vui trời dấy vì sự tiến bộ của nhi tử cũng càng không cách nào dùng lời lẽ thể hiện được.

- Còn có một chuyện.

Cảnh Thái hít sâu một hơi, giọng từ tốn hơn rất nhiều:

- Ta gần đây vẫn đang cân nhắc, là thời gian đi đem Nam Lý về.

Yến Đĩnh không tỏ rõ ý kiến:

- Nói thử lý do xem.

Tiểu Trùng Tử đang bê trà thuốc lên, vạn tuế gia hôm nay nói rất nhiều, trước khi tiếp tục nói chuyện phải làm tròn cổ họng, tiểu thái giám tâm phúc nhất định nhân lực phải có giá trị.

Uống qua trà thuốc, Cảnh Thái cổ họng thông thoáng:

- Các nước Trung thổ đều đã động đao binh, trong đó Thổ Phiên thế cục loạn nhất, đã không có triều cương khả ngôn, cứ cho là quốc gia bất diệt tương lai cũng là cục diện Phiên chủ cắt cứ; Khuyển Nhung cũng bị thương nặng, đợi Hách Thuỷ một lần nữa quật khởi, nó cũng sẽ không đi đến đâu tốt hơn so với Thổ Phiên, tứ toà giống như trong đại quốc, thì Đại Yến của ta với dân tộc Hồi Hột của Tây Bắc không bị thiệt, dụng binh cho vùng ngoài, quốc nội chưa gặp thảm hoạ chiến tranh và lại bên ngoài đều đánh thắng trận.

- Thổ Phiên và Khuyển Nhung đều bị đánh nghiêm trọng, tạm thời sẽ không vội vàng quay lại, bọn họ đều không có cách nào khiến cho dân Hồi Hột một trận đại bại. Tình hình trước mắt cũng sẽ không tiếp tục có thay đổi quá lớn, do đó kết cục của trung thổ cũng đã rõ ràng rồi, không lâu sau nữa, chính là cuộc tranh đoạt của Đại Yến chúng ta và dân tộc Hồi Hột. So sánh hai nước, ta không thấy được chiến thắng của dân tộc Hồi Hột ở chỗ nào, đại mạc vốn không giàu có được hơn so với Đông thổ, thực lực của dân tộc Hồi Hột kém xa, và lại họ đầu tiên đánh Khuyển Nhung rồi lại chiến Thổ Phiên, hao tổn bên trong lớn hơn chúng ta rất nhiều.

Cảnh Thái cũng không vội vàng nói lý do muốn đánh Nam Lý, mà mở đầu từ xu thế chung, ngữ khí không nhanh không chậm.

- Khuyển Nhung và Hồi Hột nhất định sẽ đánh, nhưng trận thứ nhất sẽ không ở đại mạc hay Đông thổ, chiến trường nên là Cao Nguyên. Mặc dù một ngày kia Yến quân đánh vào đại mạc, cũng là từ Thổ Phiên theo hướng này đánh tới...khu vực phía tây của dân tộc Hồi Hột có Sa dân trợ thủ, thực lực rất cao, nam quan thì muốn yếu hơn rất nhiều.

Yến quốc đại thắng một trận ở phương Bắc và nổi gót an bài, cơ bản có thể trừ khử sự uy hiếp của Lang tốt. Thổ Phiên thì tự thân đại loạn, không chỉ không tạo nên uy hiếp gì đối với Yến quốc, ngược lại Cảnh Thái còn muốn đem nó ra làm thành vấn đề.

Đại Yến phải nắm được Cao Nguyên, chuyện này là chuyện sẽ không thay đổi, nếu tà mưu của Quốc sư phá sản, biện pháp không đánh mà thắng không thể xử dụng được rồi, vậy dứt khoát phải trực tiếp đẩy binh Thổ Phiên, giờ gót sắt của Yến quân lên dẫm nát mảnh đất tốt kia.

- Binh mã Tây Cương đã sớm chinh đồn xong, đại quân tập trung tiếp tế đầy đủ, nhưng bây giờ ta vẫn chưa muốn đánh, mùa đông không phải thời điểm tốt để có thể tấn công Cao Nguyên, hơn nữa...Thổ Phiên tuy rằng không có sĩ khí, không có quân tâm, nhưng suy cho cùng vẫn có không ít binh lính, để cho bọn họ hao tổn hơn nữa với dân tộc Hồi Hột đi, ta không vội.

Cảnh Thái cười cười, bộ dạng khá thoải mái:

- Tóm lại, chúng ta hiện nay đang chiếm thế thượng phong, nắm trong tay hùng binh, rất có sức mạnh tranh đoạt thiên hạ, đặc biệt tuyệt vời là những cuộc đại chiến trong tương lai kia, ác tranh, đều sẽ không rơi vào nội Yến, quốc nội bình an thì sẽ không có gì phải sợ hãi, quốc nội bình an thì sẽ thư thái. Duy độc...

Nói được nửa chừng, Cảnh Thái bỗng nhiên chuyển câu chuyện:

- Nam Lý. Nam Lý và Hồi Hột kết thành đồng minh rồi, ít nhất hiện nay có thể thấy, mối giao tình giữa Nam Man và dân tộc Hồi Hột vẫn sâu sắc, Hồi Hột dụng binh với Khuyển Nhung, Nam Man theo đó cùng khiêu chiến, Nam Man bị Thổ Phiên đánh cho dở chết, Hồi Hột đưa quân tới Cao Nguyên để trả thù.

- Thành Phượng Hoàng cũng đã hiểu rõ một đạo lý: nếu Đại Yến không chế Trung thổ, Nam Lý tất sẽ tan thành mây khói.

Ngữ khí của Cảnh Thái dần dần nặng thêm:

- Yến và Hồi Hột tranh hùng là chuyện tất nhiên, Nam Lý sẽ giúp Hồi Hột cũng là chuyện tất nhiên, vả lại Nam Lý tiếp giáp với Yến...nếu tương lai chờ bọn họ kéo chân sau của ta, đem chiến hoả đốt tới Đại Yến, không bằng hiện tại tiêu diệt luôn đi!

Nam Lý trước kia tuy rằng nhỏ yếu, nhưng rõ ràng cũng là một phần tử duy trì được sự ổn định với thế giới Trung thổ, cái khác không nói, Thổ Phiên sẽ không giương mắt nhìn Yến quốc nuốt gọn miếng thịt Nam Lý béo bở này, huống chi phía bắc Yến còn có Khuyển Nhung như hổ rình mồi, nhưng hiện nay Trung thổ đã loạn, Phiên tử và Lang tử đều thân mình lo chưa xong, không còn cân bằng, Đại Yến lại nào có còn e dè điều gì.

- Tiếp nữa là, Trung thổ rung chuyển, loạn đến hiện giờ, nhìn qua thế cục không ổn nhất chính là Thổ Phiên, Hồi Hột. Nhưng thật sự phải bàn về thương thế...nước bị thương nặng nhất kia, nhất định là Nam Lý.

Nam Lý nhỏ yếu, nghèo khổ, tuy rằng thắng trận với Phiên tử, nhưng thảm hoạ chiến tranh đối với quốc gia thương tổn vô cùng lớn...

Cuối cùng Cảnh Thái vung tay lên:

- Bình định Nam Lý, diệt trừ trợ thủ của Hồi Hột, có thể quét sạch những lo lắng, có lợi cho đại cục; vết thương mới của Nam Lý chưa lành, đánh họ không cần tốn sức, đối với ta không có tổn thất. Một khi đã như vậy, vì sao lại không đánh?

Quốc sư cũng uống một ngụm nước, hỏi:

- Lý do đánh Nam Lý, đều nói hết rồi?

Cảnh Thái lại mỉm cười:

- Còn thiếu một điều, ta muốn đánh họ...sau khi nhất phẩm lỗi, nằm mơ cũng muốn đánh!

377. Chương 134: Thợ Khóa

Vùng lãnh thổ rộng lớn dựa sát phía Nam của Thảo Nguyên rơi vào tay Yến quốc, nên biết rằng vùng đất đó là một miếng mỡ béo, cây cỏ phù sa tươi tốt thích hợp canh tác chăn nuôi, càng hiếm có là nơi này còn toạ lạc vài mỏ khoáng sản lớn, giấu vàng chôn ngọc, là của cải vô cùng to lớn. Nhiều đời vua Yến đều vì nơi này mà thèm nhở dãi không ngớt, hiện giờ cuối cùng cũng bị Cảnh Thái nắm được trong tay.

Ngoài việc mở rộng biên giới vùng đất hoang, để đất nước thêm tám bản đồ lớn, chiến lợi phẩm Yến quân thu được cũng đầy đủ hậu hĩnh, bỏ dè không đếm xuể, vật tư chồng chất như núi, ngoài ra còn tranh đoạt được một nhóm dân chăn nuôi lớn, hiện nay sung vào quân đội lao động, tương lai huấn luyện tốt còn có thể bán cho quý tộc Yến quốc làm nô lệ, nô lệ tới từ Khuyển Nhung tuy rằng không sử dụng được tốt bằng nô lệ của Côn Lôn, nhưng thể hiện cho một phần huy hoàng của Đại Yến, đều là hàng 'nóng'...

Đại quân đánh ra uy phong hung mãnh, đánh ra chiến quả huy hoàng, duy nhất một điều tiếc nuối chính là khi tiến đánh dân tộc Hồi Hột, cứ thế thời điểm chủ lực của Hồi Hột áp tới Yến quân trở tay không kịp, tổn thất nghiêm trọng hơn nhiều so với dự tính, thắng thì là thắng rồi, nhưng thắng thê thảm.

Nhưng thế nào thì cũng mặc kệ, chiến sự của phương Bắc đối với Khuyển Nhung báo cáo lấy đoạn, thế cục về cơ bản ổn định, người Yên không có vương bận, rảnh chân rảnh tay, chuẩn bị giải quyết hai thứ phiền toái kia là phản quân và Nam Lý.

Quốc sư không thể nói gì nữa, kế hoạch và sách lược Cảnh Thái định ra không thể bắt bẻ được, loại bỏ tất cả trở ngại bất lợi trong cuộc tranh hùng phía trước với Hồi Hột, sự tình vốn là nên tiến hành như vậy, tiếp theo những nơi bận rộn đã nằm trong quy hoạch chi tiết, điều này cơ bản là không cần Hoàng đế hay Quốc sư phải quan tâm lo lắng, triều đình Đại Yên còn có một đám đại thần, nhiều vị trong đó không thiếu khả năng, nên đến lúc bọn họ phải lo lắng hết lòng rồi, nếu không thì quốc gia nuôi một đám đại thần để làm gì.

Yến Đỉnh và Cảnh Thái chỉ cần sau khi đưa ra kế hoạch xét duyệt kỹ lưỡng là được rồi.

Cảnh Thái đem chuyện này của mình, muốn tất cả đều nói rõ ràng giống nhau sau, về mặt lại trở nên do dự, bộ dạng muốn nói lại thôi. Yến Đỉnh thấy thế lắc đầu cười nói:

- Có chuyện gì thì nói đi, không phải ngại, không cần làm bộ mặt như vậy.

Trong giọng nói của Cảnh Thái có chút thăm dò:

- Sau cánh cửa kia rốt cuộc là cái gì?

Hỏi xong, hắc lại cười:

- Thật là tò mò, cánh cửa đó có thể khiến Hoa thúc hơn vài chục năm không thể mở được...chuyện này không thể nghĩ tới, vừa nghĩ tới đã thấy tò mò không chịu được.

Hoa Tiểu Phi thay Quốc sư tập trung mở cửa, trừ phi là chuyện bất đắc dĩ Quốc sư đều sẽ không điều động hẳn, Cảnh Thái đại khái hiểu được.

Mà về cánh cửa ấy • Cảnh Thái chỉ biết nó có liên quan tới ‘thiên hạ’, nhưng sự tình cụ thể Yến Đỉnh chưa bao giờ giải thích qua.

Tuổi tác của Cảnh Thái cũng không còn nhỏ, nhưng trước kia vị hoàng đế này cai trị vô cùng an nhàn, Đại yến chế độ đầy đủ, quốc gia giàu có, lại có Quốc sư là một kì nhân như vậy hết mực giúp đỡ, gần như không cần hẳn phải vất vả làm việc gì, hẳn liền diên, chơi bồi, hưởng thụ vui thú quyền lực và quyền sinh sát trong tay. Liên quan tới cánh cửa kia, Quốc sư nói hẳn sẽ phụ trách, Cảnh Thái liền không hỏi nhiều, cũng không nghĩ nhiều...Cho đến vài năm gần đây, gần như là bắt đầu từ nhất phẩm lỗi, có nhiều chuyện đã trở nên không thuận lợi, các loại đả kích nổi gót nhau mà tới, Cảnh Thái cũng dần dần hiểu rõ: Tuy rằng bản thân là hoàng đế nhưng cũng không có khả năng ôm trọn thiên hạ; Tuy Quốc sư giữ vững vị trí “đệ nhất thiên hạ” nhưng cũng sẽ mệt và thất bại, cũng bị thương và sẽ chết.

Tổng Dương cắt ngang trời xuất thế, dĩ nhiên khiến Cảnh Thái ném rất nhiều khổ cực, nhưng thử thay đổi góc nhìn xem, ngược lại lại thúc đẩy vị hoàng đế diên cuồng này trưởng thành.

Cảnh Thái “trưởng thành” so với trước kia, biết cố gắng kiềm chế tâm tính, biết làm nhiều việc, chủ động giúp đỡ Quốc sư chia sẻ chút áp lực, đồng thời hẳn cũng hi vọng có thể hiểu biết được nhiều chân tướng hơn.

Sự tình liên quan đến thiên hạ, đây là thiên hạ của hẳn, cho nên Cảnh Thái muốn làm rõ, cánh cửa kia, rốt cuộc là cái gì.

Quốc sư cười cười:

- Đợi ta vài ngày, sẽ nói tỉ mỉ với ngươi.

Lập tức chuyển hướng đề tài, phụ tử hai người cười tán gẫu trò chuyện, vô cùng hoà thuận vui vẻ.

Năm ngày sau, Yến Đỉnh đặt một quyển sách ở trước mặt Cảnh Thái, mỉm cười nói:

- Người xem cái này trước đi, ngày mai ta lại tới.

Chữ viết trên cuốn sách cong cong vẹo vẹo, Cảnh Thái nhận ra, tất cả đều là bút tích của Quốc sư, nét mực đã khô nhưng mùi mực vẫn còn thơm, không cần hỏi, đây là cuốn sách Quốc sư vừa mới viết xong. Không

có mặt bìa, không sáng tác, đoạn mở đầu là đang kể chuyện, Cảnh Thái không hiểu ra sao – ngẩng đầu nhìn phụ thân một cái, nhưng cũng không hỏi nhiều, Quốc sư bảo hần xem thì hần xem.

Câu chuyện rất ngắn, một người tiếp một người, nhân vật chính không có tên, tất cả lấy ‘A Thiên’ thay thế...Quốc sư đứng bên cạnh không giải thích gì, mặc cho Cảnh Thái tự đọc, hần quay người rời đi.

Qua ngày hôm sau Quốc sư lại đến, hỏi Cảnh Thái:

- Xem xong rồi hả?

- Hôm qua xem hai lần rồi, hôm nay định xem lại hai lần nữa.

Cuốn sách đang ở trong tay Cảnh Thái, sau khi trả lời hoàng đế lại lo lắng truy hỏi:

- Người tên A thiên này...rốt cuộc là ai?

Tiếng bụng của Quốc sư trầm thấp:

- Đại hồng khai quốc Thái tổ Hoàng đế.

Về mặt Cảnh Thái có chút hoảng hốt, gật đầu:

- Hèn chi! Hèn chi!

Sau đó thở ra một hơi dài, lại tiếp tục nói:

- Quá giỏi, thật sự quá giỏi!

Một cuốn sách, vài chục cái dự tính, chỉ là ghi chép nhỏ giọt lại vài câu chuyện nhỏ, nhưng mỗi chuyện đều ẩn chứa những mưu tính của ‘A thiên’, hoặc lớn hoặc nhỏ, vừa có cách của đứa trẻ A Thiên lừa lấy quả táo từ tay của tử tử, cũng có thủ đoạn của thủ lĩnh A Thiên tranh đoạt lợi ích từ tay cường địch...Ngày hôm qua đem cuốn sách này ra xem, Cảnh Thái chỉ cảm thấy tâm tình dao động, hần hoàn toàn không hiểu nổi, một người làm sao có thể có được những tâm kế như vậy, hầu như không lúc nào là không đang tính kế, hầu như mỗi việc hần từng làm đều có mục đích, nếu như ‘A Thiên’ truyện lấy tư liệu từ rất nhiều người thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng nếu ‘A Thiên’ trong cuốn sách, từ đầu đến cuối là một người....vậy thì hần có hơi đáng sợ chút, khó trách hần có thể trở thành vị Hoàng đế duy nhất thực hiện thống nhất đất nước trên Trung thổ.

Yến Đỉnh ngồi xếp bằng đối diện Cảnh Thái:

- Sử gia viết sách về Hoàng đế để lưu truyền, viết đi viết lại đều chỉ là chút bề ngoài, không có tài liệu chân thực, những câu chuyện ta viết cho người xem, đều là sự tích thực sự của Hồng Thái tổ, người ngoài không được biết, những chuyện lâu rồi thì không đầy đủ, nhưng cũng đủ để nói rõ hần đối nhân xử thế như thế nào, xem xong có cảm giác gì?

- Kinh ngạc, khâm phục tự nhiên không cần nói, mặt khác còn có chút may mắn...

Cảnh Thái cười khổ sở:

- May mắn là ta sinh ra muộn, hần chết sớm, nếu ở vào cùng thời điểm với hần, nói không chừng thiên hạ Đại Yến còn bị hần cướp đoạt đi.

Quốc sư thì phải khí phách hơn nhiều, cười lớn, một tay lắc lư:

- Đây không phải là ý nghĩ của đứa trẻ con sao, Hồng thái tổ cũng là người, hần thật sự sống trên đời, hai người chúng ta đồng tâm liên thủ, cũng chưa chắc không thể đấu với hần một trận!

Cảnh Thái cũng cười, lắc đầu nói:

- Cho dù nói thế nào đi nữa, suy nghĩ của Hồng thái tổ, được xem là nhân gian ít thấy.

Yến Đỉnh kiềm chế tiếng cười, gật đầu:

- Không sai, ta viết cuốn sách này, chính là để cho người hiểu được, Hồng thái tổ là người như thế nào, nhân vật như vậy, nếu như còn lưu lại một bộ phương châm đại lược phục quốc và chứa nhiều sự bố trí...Mà hần để lại những thứ như thế, nếu có thể rơi vào tay chúng ta, sẽ như thế nào?

Cảnh Thái sững sốt, Yến Đỉnh cũng không đợi hắn mở miệng, lại đổi chủ đề, hướng về chính bản thân mình:

- Thời thiếu niên ta gặp được người là biết, cao nhân cứu ta, cũng là sư môn của ta sau này, sự kế thừa này của bọn họ, có liên hệ lớn lao với Hồng hoàng đế, nếu không ta cũng không thể biết được nhiều chuyện của Hồng thái tổ đến thế, càng không thể viết ra cuốn sách này.

- Khi mới báỉ nhập sư phụ môn hạ, ta vốn là muốn học chút bản lĩnh lợi hại quay về phục thù, nhưng một là không ngờ có người, hai là không ngờ sư môn có bối cảnh như vậy...cho đến vài năm sau ta mới vô tình phát hiện, sư phụ vẫn còn giấu một bí mật lớn: thái tổ vì Đại Hồng triều trừ tính chuyện đời sau.

Mắt của Cảnh Thái sáng rực lên:

- Chuyện đời sau của Đại Hồng? Hồng thái tổ vì phục quốc mà an bài xếp đặt?

Yến Đỉnh gật đầu:

- Hồng thái tổ đích xác đã lưu lại một số bố trí, nhưng lúc đó ta nghĩ mọi cách, cũng không thể tìm được những bố trí của hắn rốt cuộc là cái gì, lại qua vài năm mới làm rõ được, đừng nói là ta, ngay cả sư phụ cũng không biết được cụ thể sự an bài của thái tổ, nhưng...sư phụ biết một nơi, nơi đó cất giấu tất cả bí mật lưu lại của Hồng thái tổ.

Nếu là “bố trí phục quốc” của vị Hoàng đế khác lưu lại, Yến Đỉnh cũng cười cho qua, sẽ không đặc biệt chú ý, nhưng Hồng thái tổ không giống vậy, khi đó Yến Đỉnh đã biết nhiều sự tích của người này, biết rằng tâm kế của người này thâm trầm tới đáng sợ, ‘chuyện đời sau’ hắn lưu lại, tuyệt không bình thường.

Sau này tiếp tục thi triển thủ đoạn hung ác như thế nào, từ quá trình dồn ép từ miệng sư phụ ra nơi này nằm ở chỗ nào, Yến Đỉnh không nói với Cảnh Thái...Lúc đó Cảnh Thái đã làm Thái tử, tương lai chắc chắn ngồi lên long ỷ, Yến Đỉnh muốn đi mưu đoạt bí mật Hồng thái tổ để lại, kỳ thật cũng là vì nhi tử, nhưng suy cho cùng bất hiếu phản sư chẳng phải chuyện gì vinh quang, không có tội của ý nguyện của một người làm cha khiến nhi tử biết chính mình.

Có được sự “chỉ điểm” của sư phụ, Yến Đỉnh tìm ra nơi ấy, là một khu không người ở trên Cao Nguyên, tuyết sơn đồ sộ cao chót vót.

Nhưng chỗ cửa vào của ‘nơi ấy’ có cơ quan lợi hại bảo vệ, dựa vào bản lĩnh của Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi cũng không có cách nào phá bỏ, chỉ có mất công quay về ‘thỉnh giáo’ sư phụ, lần đó ‘thỉnh giáo’, Hồ Phách cũng ở hiện trường...Cuối cùng ‘đại ca’ vì bảo vệ muội muội mà đem toàn bộ sự tình bẩm báo, Yến Đỉnh như mong muốn đạt được cách phá giải cửa vào, Hồ Phách lại đối với mọi chuyện lơ mờ chẳng rõ.

Phá giải cơ quan cửa vào, đi qua đoạn đường dài, lại lần nữa khi đi lên mặt đất mới phát hiện, bọn họ đã đặt mình vào bên trong một thung lũng vô cùng lớn. Bên ngoài là tử địa yên tĩnh, liếc nhìn một cái chỉ có tuyết sơn trùng trùng và hàn băng vô tận, trong thung lũng lại ấm áp như mùa xuân, kì hoa rực rỡ dị thảo thanh thanh, các loài thú nhỏ thản nhiên dừng lại, nhất thời Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi bừng tỉnh giấc mộng, vẫn cho rằng mình đang ở trong đàn tràng tiên gia.

Yến thái tổ hiếm có, không ngờ tìm được một nơi tốt như vậy.

Trong thung lũng dần ra những cái hang động được công nhân khai thác, ở giữa có được vật phong trần, cây cỏ khó phát triển muôn thú không nhiều vả lại khô ráo dị thường, tuy rằng nằm ở nơi đó vài trăm năm rồi, nhưng cũng không đổ nát, chỉ có vẻ uy nghiêm thần bí.

Yến Đỉnh vui mừng quá đỗi, nhưng sau khi đã từng tìm tòi nhiều hang động lại thất vọng lớn.

Có hang bày những ‘phát minh khoa học kĩ thuật’ như máy định vị thiên thể, máy đo địa chấn, la bàn, đồng hồ cát, quang mặt trời vân vân; có hang thăm thú bên trong những công cụ lao động như guồng nước, máy cày, cối xay vân vân; có những hang bày những cơ nổ, chiến xa, máy bắn đá, tất cả các loại vũ khí thậm chí bàn đạp; có hang mô hình xây dựng lại là hình vòm, đại điện.....đều không ngoại lệ, tất cả những vật dụng thực tế hoặc mô hình bên cạnh đều kèm theo tranh ảnh tư liệu, giải thích tỉ mỉ phương pháp chế tác và nguyên lý làm việc của chúng.

Nhiều vô số kể những thứ hỗn tạp, nhưng những đồ vật này, đặt ở bảy trăm năm trước cũng không coi là ngạc nhiên, ở trong mắt Yến Đỉnh lại càng có vẻ lạc hậu, lại nói cái la bàn kia, thứ mà Hồng thái tổ lưu lại

còn là một cỗ xe la bàn khổng lồ, hiện nay la bàn của người Yến dùng đều là phiên la bàn nhỏ tiện mang theo người.

Tất cả đều là những thứ không có tác dụng.

Hang động kéo dài không dứt, lại hướng về chỗ sâu đi, những vật trưng bày trong hang lại có thay đổi, không còn những dụng cụ to to nhỏ nhỏ kia, biến thành từng khu từng khu sách vở, sử kí các triều đại, tác phẩm của các nhà hiền triết, những cuốn kinh Phật gia, thậm chí ngay cả bí kíp võ công cũng có cả, mà nhiều nhất vẫn là đủ loại điển tích của đạo gia huyền học, đây cũng là lẽ đương nhiên, bảy trăm năm trước Hồng thái tổ hết lòng tin theo đạo tổ si mê phương thuật là chuyện thiên hạ đều biết.

Nhưng...từ vật thật tới điển tích, nhìn thế nào cũng đều là một toà bảo tàng, chỉ là một toà bảo tàng, với sự bố trí của Hồng thái tổ, đại kế phục quốc của Hồng Hoàng hậu không có tí tẹo liên hệ.

Trời biết Hồng thái tổ phát bệnh điên gì, sử dụng nhân lực vật lực khổng lồ, xây dựng lên một nơi cổ quái không có một chút tác dụng thực tế thế này.

Yến Đỉnh làm sao có thể cam tâm, lập tức Tiểu phi cẩn thận tìm kiếm, công sức không phụ lòng người, cuối cùng bị hấn phát hiện, trong thung lũng còn ẩn dấu một cánh cửa ngầm..

Nói tới đây, Yến Đỉnh dừng một lát, tăng thêm ngữ khí:

- Chính là cánh cửa này rồi.

Nơi đây ẩn giấu những chuyện có liên quan đến bố trí phục quốc của Hồng thái tổ tuyệt không sai, Yến Đỉnh tìm thấy thung lũng từ bút tích của Hồng thái tổ tuyệt sẽ không sai bí mật thật sự kia sẽ nằm sau cánh cửa này.

Cánh cửa ở ngay trước mắt, nhưng muốn mở được ra cũng không phải chuyện dễ dàng, trên cửa liên quan tới rất nhiều cơ quan, dựa vào thực lực và bản lĩnh của Quốc sư, muốn bằng sức lực phá của cũng không phải là không thể, nhưng sẽ kích động cơ quan, những vật sau cánh cửa sẽ bị phá huỷ, mà sự phụ của Yến Đỉnh lúc này sớm đã hoá thân xương khô, lại không thể tìm kiếm sự ‘chỉ bảo’ từ lão nhân gia ấy.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể nhẫn nại suy nghĩ, phá giải từng chút một cơ quan ngầm trên cánh cửa.

Yến Đỉnh phải giúp Cảnh Thái ngồi vững đại vị, tiện đà cướp lấy thiên hạ, hấn không có cách nào trì hoãn quá lâu trong thung lũng, việc mở cánh cửa liền dựa vào Hoa Tiểu Phi.

Chính là cánh cửa này, Hoa Tiểu Phi mở chính là hơn ba mươi năm.

Cuối cùng cũng nói xong lai lịch quá khứ của cánh cửa, Yến Đỉnh thở ra một hơi khàn trầm thật dài, ngữ khí của tiếng bụng cũng theo đó mà thả lỏng rất nhiều:

- Đó là như vậy. Cánh cửa đó có thể giúp chúng ta đoạt lấy thiên hạ, nhưng chiếm lấy thiên hạ này cũng không phải thế nào cũng phải dựa vào cánh cửa này, suy nghĩ của ta vẫn là giữ cả hai đầu, Tiểu Phi chuyên tâm mở cửa trong thung lũng, ta và người thì nên làm cái gì làm cái gì, tóm lại, có thể mở cửa là tốt nhất, khi không mở ra được chúng ta cũng không chờ đợi...

Nói xong, Quốc sư mỉm cười:

- Nói không chừng, khi Đại Yến chế bá Trung thổ, Tiểu Phi vẫn chưa thể mở được cửa đâu. Tới lúc đó ta cũng sẽ tới thung lũng, giúp hấn cùng nhau nghĩ cách mở cửa.

Một cánh cửa có liên quan tới thiên hạ, nhưng nhiều năm như vậy qua đi, sự vật sau cánh cửa đối với Quốc sư mà nói đã không chỉ là ‘thiên hạ’ rồi, cho dù Đại Yến đã chiếm được toàn bộ thế giới Trung thổ, không còn cần tới sự giúp đỡ của cánh cửa đó nữa, Quốc sư cũng vẫn sẽ đem hết toàn lực mở nó ra, hấn dù sao cũng phải nhìn xem Hồng thái tổ lưu lại cái gì, hấn dù sao cũng phải làm rõ bản thân rốt cuộc vì cái gì mới phản bội sư môn, vì cái gì mới phạm đại tội bất hiếu kia!

Câu chuyện Yến Đỉnh kể cho Cảnh Thái rất kém thú vị, xét đến cùng tuy là một cánh cửa mở thế nào cũng mở không được, nhưng chính vì nguyên nhân mở không ra mới khiến người khác mê hoặc, Cảnh Thái cũng nghe thấy có chút hoảng hốt, càng có chút hiếu kì, buột miệng hỏi:

- Có cần ta gọi thợ khoá không?

Nói xong, không đợi Quốc sư trả lời tự hấn quay lại, lắc đầu mỉm cười....Thợ khoá? Cánh cửa đó nếu có thể bị thợ khoá mở ra, Yến Đình dẫn theo Hoa Tiểu Phi cùng nhau nhảy xuống vách đá tự sát được rồi.

Mặc kệ phía sau cánh cửa là cái gì, Cảnh Thái cuối cùng cũng nghe được câu chuyện hay có thể làm hấn hứng thú, cảm thấy vừa lòng rồi, từ đây chuyện hướng đề tài:

- Ta đã truyền mật chỉ, phái đại quân trên Thảo Nguyên lặng yên rút lui, mặt khác binh mã của phương Nam cũng tập kết được tương đối rồi, ngày tháng tốt đẹp của Đàm Nghị và Nam Man cũng sắp đến hồi kết thúc rồi.

Tâm tính điên dại có thể kiềm chế, nhưng vĩnh viễn không có cách nào xoá bỏ hoàn toàn, vừa nhắc tới muốn đánh Nam Lý, Cảnh Thái không thể áp chế hưng phấn đứng dậy: nỗi nhục nhã vô cùng khi nhất phẩm lòi năm đó, cuối cùng cũng tới thời điểm trả thù rồi.

Mà nghĩ đến đủ loại tình hình của đêm náo động đó, Cảnh Thái cũng không tự chủ được nghĩ đến một người...trang chủ của Minh Nhật sơn trang, kẻ đó nhận được sự sủng ái của Đế vương, lại ở ngay trước mặt vô số người Yến, thân thiết với một tên Nam Lý vô danh tiểu tốt, thoải mái nói ra một tiếng ‘ta thích hấn’, Tô Hàng.

Tô Hàng ở trên đảo.

Trước lúc thuyền lớn nhổ neo, mở tuyến, rời khỏi Đại Lục nơi đó cùng lúc sản xuất nhiều ‘cà ri’ và ‘bột ca cao’, cuối cùng cũng thực hiện được giấc mộng hoang đường từ đời trước mang tới, Tô Hàng đã tìm thấy chocolate của nàng, nhưng đời trước nguồn gốc rõ ràng dần dần mơ hồ, vốn chỉ là một cảnh mộng của đời này lại càng ngày càng chân thật, nguyên nhân sẽ như thế chỉ ở chỗ, có một người đáng vẻ khá tốt, có cùng những việc trải qua với nàng, gọi là tên khốn Tổng Dương nàng để lại một đứa con trai.

Có Tiểu Tiểu Tô rồi, mọi thứ liền đều trở nên khác hẳn, kiểu này ở Tô Hàng xem ra thậm chí có chút cảm giác thuộc về khó hiểu, chỉ có người thân thật sự mới có thể dành cho.

Cho dù ta ở phương nào, bất luận là ta mơ hay hỉnh, nơi có nhi tử, chính là nhà của ta.

Tô Hàng vẫn không vui như trước, sau khi làm mẹ, nàng bắt đầu càng thêm nhớ tới phụ mẫu vẫn đang ở Tô Châu, nhớ điên cuồng.

Một bên là nhi tử, một bên là phụ mẫu, sự tình trở nên phức tạp hơn rất nhiều, cho nên Tô Hàng cảm thấy Tổng Dương là tên khốn khiếp, đáng tiếc, nàng hận không nổi. Không những không hận, ngược lại càng thêm nhung nhớ.

Thuyền lớn chở đầy áp chocolate, từ bà ngoại cho đến thủy thủ ai ai cũng đều cảm thấy thứ này rất là ngon, Tiểu Tiểu Tô lại càng muốn không dứt, thường xuyên để chính mình ăn tới toàn thân nhếch nhác. Tô Châu đùa hấn:

- Muốn cha hay là muốn Chocolate?

Tiểu Tiểu Tô không chọn ‘muốn cha’.

Thuyền lớn trở về, nhưng cũng không phải là trực tiếp chọn tuyến đường đi Trung Thổ, trên đường đi vòng một vòng không lớn không nhỏ, đi tới hòn đảo nhỏ mà Tô Hàng đã đi qua trong chuyến viễn hành lần trước.

Hòn đảo đó so với các hòn đảo nhỏ khác không có quá nhiều chỗ đặc biệt, có núi có rừng, thổ dân ở đây thấp bé ngăm đen và chưa văn minh, duy nhất một điểm không giống nhau là Tô Hàng từng lấy được ở nơi này một chuỗi vòng ngọc trai.

Tô Hàng là nữ tử, so với Tổng Dương, những thay đổi ở đời này kiếp trước nàng càng bướng bỉnh không chịu nhận, nhưng trong thế giới này những thứ cần nhẫn kia lại càng thật, sau này nàng cẩn thận suy nghĩ lại, cảm thấy chuỗi vòng ngọc trai thổ dân tặng cho mình kia có lẽ là khá may mắn: sau khi nàng có được vòng ngọc trai, một lần đi liền gặp Tổng Dương; Tổng Dương đeo vòng ngọc trai lên, Tình thành mừng tাম

tháng chín một trận đại loạn như vậy, mọi người gần như rơi vào cảnh thương vong, kết quả vẫn trốn thoát được...

Tô Hàng cũng không phải thật sự xác định cái gì, nhưng loại vòng ngọc trai này nếu có thể có thêm vài chuỗi nữa đương nhiên càng tốt, ít nhất phải cho Tiểu Tiểu Tô một chuỗi buộc trên cổ tay, cho nên Tô Hàng lại tới hòn đảo kia, muốn đi tìm dân bản xứ tìm vòng ngọc trai.

378. Chương 135: Hòn Đảo Cô Độc

Lần trước Tô Hàng lên đảo là để tìm kiếm cây ca-cao, đại khái ở trên đảo quay qua quay lại nàng liền phát hiện, tuy rằng hòn đảo này cách Trung thổ rất xa, nhưng phong thổ của nơi này, khí hậu và đảo nhỏ tiếp giáp bờ biển Trung thổ lại không quá khác biệt, không có điều kiện tự nhiên nhiệt đới cũng sẽ không có các loại cây nhiệt đới, Tô trang chủ buồn chán.

Lúc đó có một vài người dân bản xứ chủ động tới làm quen với hần, trong đó một người bộ dạng trông như tù trưởng đang cầm vòng trân châu vệt qua nàng, u li wa la trong miệng không biết nói những gì, Tô Hàng nghe không hiểu càng không có hứng thú cân nhắc, nhận lấy vòng trân châu, để lại một số lễ vật trao đổi thay thế rồi rời đi luôn. Giờ suy nghĩ kĩ lại, lúc ấy mấy người dân bản xứ nhìn thấy bọn họ thì đi như vậy, trên mặt đều đeo một vẻ mặt như là rất bất ngờ...

Trở lại hòn đảo nhỏ, lại gặp dân bản xứ, Tô Hàng liếc nhìn một cái liền nhận ra người tù trưởng đã tặng cô vòng trân châu lúc đầu, không phải là trí nhớ của Tô Hàng tốt, thực sự là vị tù trưởng quá khác biệt với mọi người, trên đầu cầm một nắm lông chim đủ màu sắc như thế, gương mặt bôi toàn màu đỏ tươi, rõ ràng là không giống với những thổ dân trụi lủi khác, sau khi gặp một lần rồi muốn quên hần đi cũng khó.

Đối với người Hán bỗng nhiên đến thăm, dân bản xứ biểu hiện rất thân mật, không khỏi phân bua lôi kéo Tô Hàng và các thuyền viên vào bộ lạc, bê ra các loại thức ăn cổ quái chiêu đãi nồng hậu, ngoài ra tù trưởng còn sắp xếp một tốp các chàng trai trần truồng người Hán nhảy múa góp vui, Tô Hàng lần này là tới tìm những thứ mọi người muốn, có chút ngượng ngùng vừa lên tới liền giơ tay, trước hết nghe theo sự sắp xếp của thổ dân, đồng thời dâng lên những lễ vật đã sớm chuẩn bị đầy đủ, cũng không ngoài những thứ như thiết khí, dụng cụ cắt gọt, hỏa chiết tử (dụng cụ tạo lửa thô sơ), những thứ này trong mắt thổ dân hết thấy đều là đồ tốt.

Bà ngoại thoải mái nghiêng người dựa vào bên cạnh, vừa gọi Tiểu Tiểu Tô ăn táo, vừa cười với Tô Hàng nói:

- Thổ dân ở đây cũng coi là văn minh đạo đãi khách, không quá giống với nơi khác, chị Hàng lần trước tới đây, hần là đã cho họ không ít ưu đãi?

Chuyến đi này của thuyền lớn, gặp được không ít dân bản xứ hải đảo, đối phương sau khi phát hiện ra bọn họ phần lớn đều vô cùng cảnh giác, thậm chí bộ lạc cá biệt hung mãnh còn chủ động khởi xướng công kích, duy chỉ có dân bản xứ của tộc này nhiệt tình hiếu khách, theo bà ngoại nghĩ, chắc chắn là khi Tô Hàng tới lần trước đã cho bọn họ rất nhiều lợi lộc, cho nên lần này mới có thể lại lần nữa cho họ trở thành khách quý.

Tô Hàng nghe vậy lại ngăn người, lắc đầu đáp:

- Không phải, khi tới lần trước, bọn họ cũng nhiệt tình như vậy.

Tô Hàng là người như thế nào? Làm thế nào nàng lại đi để ý tới thái độ của người khác, ngay cả sự tin một bề của Cảnh Thái nàng cũng không để trong lòng, càng không bàn về cách nhìn của thổ dân với nàng, trong mắt nàng, dân bản xứ đang cầm con dao cười nhe răng, với đang cầm hoa quả cười nịnh cần bản không có gì khác nhau. Cho nên lần thứ nhất lên đảo, sự nhiệt tình của thổ dân nàng hoàn toàn không để ý, cũng không thấy có sự khác thường, bây giờ nghe bà ngoại nhắc tới, mới hốt hoảng cảm thấy không bình thường...quả thật là quá nhiệt tình, giống như nhiều năm rồi chưa gặp lão bằng hữu.

Ăn bữa cơm vô cùng náo nhiệt, phụ nữ trẻ nhỏ tản đi, thanh niên cường tráng trong bộ lạc lại bắt đầu bận rộn với bữa ăn tiếp theo, đám người Tô Hàng, bà ngoại tìm thấy tù trưởng, ra dấu thay cho lời nói giải thích ý đồ; tù trưởng thực không khách khí, cũng khoa chân múa tay lại thêm tiếng Man u la u la...hai đám người

nói chuyện một hồi lâu, dù sao Tô Hàng cũng không hiểu thổ dân muốn nói gì, phỏng chừng thổ dân cũng không hiểu Tô Hàng muốn làm gì.

Cuối cùng tù trưởng thuật sự không nhẫn nại nữa, từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, ô ô gầm rú triệu tập một đám tộc nhân, lại dùng sức xua tay với đám người Tô Hàng ra dấu động tác tay ‘đi theo ta’, quay người đi về hướng vùng núi trên đảo.

Tô Hàng nghi hoặc mà lại tò mò, hoàn toàn không hiểu tù trưởng đây là làm gì, dù sao hỏi cũng hỏi không rõ, dứt khoát cũng không nói lời vô ích, gọi một đám thuyền viên cường tráng đi theo sau thổ dân.

Những hòn đảo nhỏ có thổ dân sinh sống đều sẽ không quá nhỏ, tất cả những nơi Tô Hàng đợi người cũng không ngoại lệ, một đám người Hán gian khổ bôn ba đi theo sau dân bản xứ, vừa đi đã bảy ngày, cuối cùng cũng đã đến đích: chỗ sườn núi ở đỉnh chính của hòn đảo.

Vừa đến nơi, Tô Hàng, bà ngoại và các thủy thủ liền bắt giặc mở to hai mắt nhìn: một viện lạc, chín phần mộ ‘đầu đuôi cùng tuyến’ chỉnh tề sắp xếp làm thành một đường.

Viện lạc đã sụp đổ phân nửa hoang tàn không thể tả, nhưng không khó nhìn ra kết cấu của nó, hình thức đến từ Trung thổ, hàng ngôi góc nhà ngăn nắp, hoàn toàn không giống với kiểu nhà cổ hình tròn của dân bản xứ. Thử đi vào bên trong thăm dò, khí cụ của tiền nhân từng dùng vẫn bày ở chỗ cũ, những thiết bị khổng lồ đứng sừng sững trên nền đất trống, có vẻ dị thường bất mắt, bà ngoại vừa nhìn vừa kinh ngạc nói:

- Đây là hồn thiên nghi, đây là tứ du nghi, đây là...nhật nguyệt bàn?

Bà ngoại đã từng là chủ quản thái giám trong Yến cung, Tô Hàng cũng lớn lên cùng quan lớn đại gia, kiến thức của hai người có chút không tầm thường, nhưng dù vậy, hai người bọn họ cũng không cách nào nhận ra được tất cả các dụng cụ, chỉ nhận ra ba, năm chiếc có hạn trong đó. Tuy nhiên có thể khẳng định rằng, mọi người mắc lại trong sân, hẳn là đều quan sát dụng cụ tinh xảo thiên, toàn bộ xuất xứ từ thế giới Trung thổ, là phát minh của người Hán.

Đảo nhỏ quanh năm chịu gió biển thổi vào, vật bình thường khó có thể tồn tại quá lâu, đám người Tô Hàng trong sân lại vòng vo mấy vòng, ngoại trừ một chiếc hộp sắt dán kín mít bên ngoài không thấy có gì hữu dụng, mở chiếc hộp sắt ra bên trong lại là một đồng giấy viết bản thảo đã dùng, bên trên chi chút, liệt kê vô số biểu thức số học của cổ nhân, không ai có thể xem hiểu được...

Trên hòn đảo nhỏ trơ trọi, đã từng có người Hán cư trú tại đây, quan sát thăm dò tinh tượng, ngoài ra người quan tinh còn suy tính cái gì, cụ thể bọn họ muốn tính ra kết quả gì thì không biết được.

Bà ngoại thở một hơi dài, lẩm bẩm nói:

- Trên hòn đảo này sớm đã có người Hán tới, những phần mộ bên ngoài kia, hẳn chính là bọn họ.

Tô Hàng gật gật đầu cất bước ra khỏi nhà hoang, đi về phía hàng phần mộ kia.

Một dãy, chín phần mộ, xếp thành một đường thẳng tắp, mộ bia đều lập hướng về phía Trung thổ, thể hiện nỗi nhớ nhà của người xa quê, văn bia từ chữ Hán viết thành, nhưng toàn bộ vô mộ chí, số chữ trên bia không nhiều, chỉ là: ân sư mỗ công mỗ mỗ chi mộ, bất tiểu đệ tử mỗ mỗ lập.

Chín phần mộ đều cùng một hình dáng, trừ hai tên ‘mỗ mỗ’ có thay đổi.

Đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn, thậm chí ngay cả năm sinh năm mất cũng không có.

Nhưng nhìn kỹ lưỡng một chút, cũng vẫn có thể phát hiện chút manh mối: người lập bia của bia mộ phía trước, chính là chủ nhân của phần mộ phía sau.

Mộ bia của sư phụ, là do đệ tử lập nên; đệ tử trở thành sư phụ, sau khi chết đi lại được đệ tử đời sau lập bia...chín phần mộ cứ lập đi lập lại theo quy tắc như vậy. Xếp thành hàng mộ thẳng tắp, đã từng là nhất mạch sư đồ kế thừa.

Tù trưởng lại bắt đầu khoa chân múa tay với Tô Hàng, chỉ chỉ ngôi mộ, lắc lắc ngón tay cái, lần này lại khá dễ hiểu, tù trưởng đang khen bọn họ đều là người tốt.

Sự tình không khó lý giải, không biết bao nhiêu năm trước, có người Hán tới đây, chín đời sư đồ kế thừa, ít nhất cũng phải tới hai ba trăm năm, bọn họ từng ở cùng trên đảo nhỏ với tổ tiên dân bản xứ, tuy rằng không có ở cùng một chỗ, nhưng khẳng định qua lại rất nhiều, hai bên cùng nhau chung sống được hẳn là cũng coi như hoà hợp. Cho nên dân bản xứ của bản địa đối với người Hán không những không có lòng thù địch, ngược lại còn tiếp đãi nhiệt tình.

Tính ra vừa rồi Tô Hàng có thể xem quần ma loạn vũ của dân bản xứ, ăn thức ăn cổ quái của dân bản xứ, vẫn là chạm một chút vào ánh sáng của các vị tiền nhân này.

Sau đó tù trưởng lại bận rộn, hai cánh tay đều múa nhanh tạo ra tiếng gió, một lượt ‘tràng giang đại hải’, lúc trước hai bên ‘nói chuyện phiếm’, không có một ‘tham chiếu vật’, mọi người cùng nhau mơ hồ không hết, nhưng hiện nay đã có những ngôi mộ này, tù trưởng luôn luôn chỉ về phía chúng, bởi vậy Tô Hàng sớm đã hiểu những lời tù trưởng muốn nói là chuyện của những vị tiền nhân này, có tiền đề rõ ràng rồi, lại trao đổi thêm liên hiểu nhiều hơn, chậm rãi nhìn hiểu được ý tứ của dân bản xứ.

Nhiều thế hệ trong tộc dân bản xứ tương truyền, nhiều năm trước một chiếc thuyền lớn đi vào hòn đảo nhỏ, nhóm lớn người Hán lên đảo tiến vào núi tới nơi này, xây dựng lên viện lạc này, bắc lên nhiều dụng cụ quan tinh, sau đó mọi người rời đi, chỉ còn hai người ở lại, một người trung niên một người thiếu niên, không cần hỏi bọn họ là một đôi sư đồ.

Thổ dân không biết hai người bọn họ cả ngày bận rộn việc gì, nhưng sau này hai bên quan hệ qua lại dần dần nhiều hơn, người Hán rất hữu hảo với bọn họ, giúp bọn họ trị bệnh, có người đau đầu nhức óc, người Hán dùng ngón tay ấn vài cái liền khỏi rồi.

Vừa nói, tù trưởng còn thò hai ngón tay trở ra, chọc linh tinh lên người tộc nhân bên cạnh, trêu cho Tiểu Tiểu Tô cười khanh khách không ngừng, học theo, đưa trẻ thò hai ngón tay chọc nhẹ vào bà ngoại. Bà ngoại cười giống như một đoá hoa, khen lấy tinh thần:

- Tiểu thiếu gia chăm sóc tôi, trị bệnh cho tôi.

Châm cứu, bấm huyệt vốn dĩ chính là phương pháp của thầy thuốc đất Hán, mà trong đất Hán rất nhiều học vấn đều là tương thông, chỉ dựa vào những quan tinh khí giới này có thể biết người cư trú ở đảo này là bậc thầy âm dương, người như vậy biết chút võ công, hiểu chút phương pháp y thuật cũng là bình thường.

Chiếc thuyền lớn đưa người Hán tới đảo sau khi đi cũng không phải một đi không trở lại, cách một khoảng thời gian lại quay lại một chuyến, lại khoa tay múa chân đến lúc này, tù trưởng đại nhân còn khá có cách, tiện tay kéo một nữ nhân tộc ở bên cạnh lại, sau đó ra dấu như kiểu bụng to trên người cô gái, theo đó lại giơ ba ngón tay với Tô Hàng, lặp lại mấy lần như thế, Tô Hàng bỗng nhiên hiểu ra: bụng to chính là mang thai, tình cảnh ba lần mang thai mười tháng...Hầu như mỗi hai ba năm, thuyền lớn lại quay lại một chuyến, tiếp tế cho người Hán ở trên đảo, chưa bao giờ gián đoạn.

Sau khi sư phụ qua đời, đệ tử sẽ tự tay mai táng ân sư, cũng lập bia khắc chữ dưới sự giúp đỡ của dân bản xứ, đợi khi thuyền lớn lại đến, đệ tử sẽ lên thuyền tạm thời rời khỏi đảo, thời gian rời đảo của mỗi đệ tử sau khi đảm nhiệm tang sư dài ngắn không giống nhau, có người chỉ một hai cái ‘mang thai mười tháng’, có người thì phải bảy tám cái ‘mang thai mười tháng’, cho dù thời gian rời đi dài họ vẫn sẽ quay lại. Lại trở lại trên đảo nhỏ, đệ tử ngày trước đã trở thành sư phụ, bên cạnh họ sẽ còn kèm theo một đứa trẻ.

Không cần hỏi, rời khỏi đảo trở về Đông thổ là để tìm kiếm đệ tử truyền nhân có tư chất, sau khi tìm thấy liền sẽ quay trở lại trên đảo, tiếp tục nghiên cứu của bọn họ, cứ như thế lặp lại không ngừng, sau khi thầy chết trở lại thu nhận đệ tử, đời đời kế thừa di chí của tiền sư.

Lúc này bà ngoại bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi Tô Hàng:

- Vậy thì kì lạ, cái người đào mộ cho Lưu Hiến Thành đâu, mộ của hắn ở chỗ nào?

Lưu Hiến Thành là ngôi mộ thứ chín, ngôi mộ cuối cùng trong một dãy mộ bia, hắn cũng có đệ tử lập bia mộ cho, nhưng đệ tử của hắn lại không ở chỗ này.

Tô Hàng sớm đã hiểu rõ chuyện này, cười đáp:

- Còn phải hỏi sao, chắc chắn là lên thuyền đi rồi.

Khi nói, nàng còn bắt chước động tác tay của tù trưởng, bàn tay uốn lượn lên xuống như cuộn sóng, làm bộ dạng như thuyền lớn theo gió vượt sóng.

Bà ngoại 'khụ' một tiếng, cũng lắc đầu cười:

- Quả nhiên là quy luật như vậy, ta ngốc quá, chuyện đơn giản như vậy lại không nghĩ ra.

Nhưng không ngờ rằng, hoặc là tù trưởng nhìn hiểu được ý của hai người nói chuyện, hoặc là tù trưởng vốn là chuẩn bị nói ra sự tình đằng sau ngôi mộ thứ chín này, hắn giơ tay chém nhẹ lên tay của Tô Hàng, sau khi chính mình chạy tới ngôi mộ thứ chín, lại bắc tay lên che nắng nhìn về phía biển lớn, làm ra bộ dạng đau khổ trông về nơi xa, cuối cùng hai tay nhất quán...

Tô Hàng hơi ngạc nhiên:

- Thuyền không tới nữa? Người thứ mười không đợi được thuyền lớn, vẫn ở trên đảo?

Tù trưởng nào có nghe hiểu nàng nói gì, kế tiếp lại là một hồi khoa tay múa chân, mà động tác, biểu đạt của hắn càng nhìn lại càng nghĩ như Tô Hàng nói, sau đó tù trưởng ô oa vài tiếng dặn dò, tộc nhân phía sau người nào người nấy vui vẻ mỉm cười, lấy ra thức ăn nước sạch mang theo bên mình, bắt đầu ăn uống.

Tô Hàng bị câu chuyện cũ nửa vờ này làm cho không ngừng tò mò, nào có nghĩ đến dân bản xứ bắt đầu liên hoan, trong lúc nhất thời dở khóc dở cười...

Tuy nhiên hành trình của nhóm dân bản xứ vẫn chưa kết thúc như vậy, sau khi ăn uống no đủ tù trưởng ra lệnh một tiếng, tiếp tục hướng về chỗ đỉnh núi cao mà leo lên, Tô Hàng giờ mới hiểu, vừa rồi mọi người chỉ là nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút.

Núi hoang trên đảo không có đường đi, nơi cổ sức trèo lên không cần phải nói nhiều, một đoạn hành trình mười phần gian khổ, cuối cùng cũng đến được đỉnh núi trước khi trời tối, lần này nhóm dân bản xứ dẫn Tô Hàng, ở phía trên đỉnh núi đá, tìm thấy một di hài lẻ loi.

Quần áo sớm đã mục nát, bay đi theo gió, da thịt thối rữa thành cát bụi, chỉ còn một bộ xương khô, trong lòng ôm một chiếc hộp đá, mặt hướng về phía Tây, ánh mắt trống rỗng nhìn chăm chú về biển rộng, dường như vẫn còn đang chờ đợi, vẫn đang tìm kiếm con thuyền lớn kia có thể tới đưa hắn về nhà.

Đây chính là người thứ mười, đệ tử cuối cùng trong 'phần mộ nhất mạch'.

Tù trưởng tiếp tục khoa tay múa chân, cổ sức đem sự tình nói rõ ràng.

Đảo nhỏ cô độc ngoài biển, khoảng cách xa xôi chim bay khó qua, liên hệ duy nhất của người Hán ở đây với thế giới Trung thổ chỉ là chiếc thuyền lớn cách vài năm tới thăm một lần kia.*

Sau khi người thứ chín chết, đệ tử đời thứ mười mai táng ân sư, hắn phải đợi thuyền tới mới có thể tới Trung thổ chọn đệ tử, trong thời gian đó hiển nhiên sẽ không chờ đợi, tiếp tục việc nghiên cứu của sư môn đời trước, tính toán, xấp xỉ qua hơn một năm rồi, người này dường như bỗng nhiên nổi điên, vẻ mặt mừng như điên chạy tới bộ lạc thổ dân, vừa uống rượu cười lớn, vừa nói cho dân bản xứ biết, câu đố nan giải của nhiều thế hệ tiên sư cuối cùng cũng bị hắn tính ra rồi.

Trải qua suốt mười đời, kế thừa mấy trăm năm vất vả nghiên cứu, cuối cùng cũng có kết quả.

Kể từ đó, người Hán đợi thuyền lớn quay lại sẽ vĩnh viễn rời khỏi nơi này. Dân bản xứ thật thà, thật lòng thấy mừng cho người Hán, còn đặc biệt tổ chức chúc mừng long trọng liên tiếp...Nhưng bất ngờ, sau khi đệ tử đời thứ mười chờ đợi nhiều năm, luôn luôn không thể gián đoạn thuyền lớn đến đảo, nhưng lại không thấy bóng dáng.

Lúc mới bắt đầu đệ tử đời thứ mười vẫn còn kiên nhẫn, nhưng theo sự chuyển dời của thời gian, hắn trở nên càng ngày càng nôn nóng, dứt khoát ôm chiếc hộp quý giá nhất lên đỉnh núi chính, ngày đêm nhìn ra biển rộng, giờ giờ khắc khắc mong chờ con thuyền kia có thể chạy vào tầm mắt của mình.

Thổ dân nhớ thương bằng hữu, biết rằng một mình hắn lên núi như vậy sống không được bao lâu, luân phiên trong bộ lạc, mỗi ngày đều có người xuất phát đi tới đỉnh núi, đem nước sạch và thức ăn cho đệ tử đời thứ mười, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Nhưng đệ tử đời thứ mười lại chưa từng xuống núi, hẳn cuối cùng không đợi được con thuyền kia.

Trước lúc lâm chung, hắc nhãn nhủ rõ ràng với người thổ dân đưa cơm cho hắc, thi thể bắt nhập thổ, để lại nơi này tiếp tục chờ đợi, theo đó lấy một chuỗi vòng trân châu trên cổ tay giao cho đối phương, nói rõ nếu có một ngày thuyền lớn lại quay lại, liền đưa chuỗi vòng trân châu này cho thuyền viên xem, đối phương sẽ tự hiểu ý, sẽ theo thổ dân cùng nhau vào núi tìm thi thể của hắc.

Về phần chiếc hộp gỗ kia, vốn cũng là thứ phải giao cho thuyền viên, nhưng tất cả những thứ trong hộp là những thu thập tâm huyết của suốt mười đời.

Thuyền tới hay không đã trở thành ẩn số, nếu nó tới, chiếc hộp đương nhiên do thuyền viên mang về Trung thổ, nhưng nếu nó không tới, đệ tử đời thứ mười liền ôm lấy nó, cho đến khi trời long đất nổ!

Trừ phi đợi được chính chủ, nếu không thì không nỡ buông tay, người Hán cuối cùng trên đảo, nỗi ám ảnh cuối cùng trong lòng, hẳn không giao chiếc hộp cho thổ dân, mà lại lựa chọn tự mình ôm lấy, vừa ôm đã mấy trăm năm.

Câu chuyện liên quan đến người Hán cơ bản đã kể xong, thuyền lớn vẫn cứ không thể quay lại, đến khi vì chocolate trong mơ Tô Hàng mới khởi xướng chuyến hành trình lớn, trong bản đồ hành trình mới phát hiện hòn đảo nhỏ này.

Thổ dân coi trọng lời hứa, di nguyện của đệ tử đời thứ mười và chuỗi vòng trân châu ngũ sắc, truyền từ đời này sang đời khác trong bộ lạc, rơi vào tay vị tù trưởng mặt đỏ hiện giờ này, cuối cùng lại thấy thuyền lớn, đương nhiên dẫn người lên bày ra tín vật.

Đúng là thuyền lớn, nhưng tuyệt không phải con thuyền đệ tử đời thứ mười chờ đợi.

Khi đó Tô hàng lại nào có biết những chuyện này, coi tín vật thành lễ vật, vui tươi hơn hử nhận lấy, sau đó lại đi; thổ dân cũng thành thật, ngây ngây nhìn cầm tín vật đi, nhìn bọn họ đến rồi lại đi, không hề theo mình vào núi, chỉ còn lại buồn bực vô tận...

May mà, Tô Hàng lại quay lại, nặng là vì muốn vài chuỗi trân châu may mắn nữa, không ngờ lại tìm hiểu được một câu chuyện như vậy.

Đến hiện tại, dựa theo tính tình của Tô Hàng, lại sao có thể kiềm chế được sự tò mò không đi xem thử bên trong chiếc hộp rốt cuộc chứa đựng những thứ gì, bà ngoại hiểu rõ suy nghĩ của nàng, nhưng bà ngoại tốt xấu cũng là nhân vật xuất thân từ trong cung, ‘có tri thức hiểu lẽ nghĩa’, chấp tay phía trước cùng thủ hạ âm thầm cầu nguyện trước di hài tiên nhân, đã trôi qua nhiều năm như vậy, thiên hạ Trung thổ đều đã thay đổi mấy lần, thuyền lớn mà đệ tử đời thứ mười chờ đợi không có khả năng quay trở lại, nhưng nghiên cứu tâm huyết của bọn họ, cuối cùng vẫn sẽ trở về Trung thổ!

Sau khi lễ xong, bà ngoại tiến lên ôm lấy hộp đá.

Tính chất của chiếc hộp sáng long lanh, chế tác tinh xảo, khấn ầm ầm đám mây tiên cảnh, vừa nhìn đã thấy là cổ vật, nhưng sau khi mở chiếc hộp ra...trong hộp đựng một cuốn sách, điều này cũng nằm trong dự liệu, sự đồ mười đời lên đảo để nghiên cứu không phải đào kho báu, của cải họ để lại chắc chắn là kết quả, bút tích liên quan tới việc nghiên cứu. Nhưng mở cuốn sách ra, ghi lại trên mặt giấy lại không phải chữ Hán, từng nét từng nét quái tự bút họa phong phú, có chút giống với phù soan lão đạo vẽ khi bắt ma, nhưng kết cấu vẫn phức tạp hơn, từ Tô Hàng đến bà ngoại lại tới thuyền viên đi cùng, mỗi người nhận ra trên cuốn sách rốt cuộc viết cái gì.

Tô Hàng chỉ chỉ quái tự trên cuốn sách, nhìn về phía tù trưởng, người sau hiểu ý lắc đầu, biểu thị trên cuốn sách viết cái gì hắc cũng không biết.

Không có cách nào khác, đợi khi quay về Trung thổ lại thử tìm xem, có cao nhân biết lại văn tự này hay không, Tô Hàng truyền lệnh, đưa bộ hài cốt trên đỉnh xuống lưng núi, quy táng với nhóm mộ sư môn, dù sao vẫn là phải nhập thổ để yên nghỉ.

Tô Hàng lại thu xếp, lập bài minh văn cho mười đời đệ tử, tổ chức một tang lễ đơn giản, sau đó cáo biệt thổ dân, thuyền lớn gương buồm hướng về Trung thổ.

379. Chương 136: Quân Tình

- Lại chờ ra rồi, sao cứ cảm thấy có cái gì đó không thích hợp.

Ba Hạ nhíu mày.

- Có muốn đi qua hỏi hay không?

Tề Thượng tràn đầy đồng cảm, những ngữ khí lại có chút chần chừ.

- Không cần để ý đâu, không có chuyện gì cả.

La Quan gơ tay ngăn lại Tề Thượng vốn đang muốn cất bước, một tay khác cần trường cung đang run nhẹ, những giọt máu còn vương trên cây cung rơi xuống... Đại Tông sư đánh từ xa phải dựa vào thuật bắn tên, vật lộn thì dùng cung giết, vừa lúc này mới đánh một hồi ác chiến với quân Thổ Phiên, dưới cung của hắn không thể tránh được lại nhiều ra vài cái mạng người, mà trên cung thì càng khó tránh khỏi dính lại vài vết máu.

Lúc ba người đang nói chuyện, ánh mắt đều nhìn về một hướng, nhìn vào một người... đứng ở trước trung tâm của cuộc chiến nơi diễn ra kịch đấu, vẫn đang cúi đầu nhìn thanh bảo đao trong tay mình – Tống Dương.

Từ lúc giết đến tên địch cuối cùng, Tống Dương đã bắt đầu chờ ra.

Một thân máu tanh. Thậm chí còn chưa khô, đang chảy từ trên tóc của hắn xuống tí tách, bốc lên một màn sương trắng dày trong gió lạnh.

Một mảnh đất trống trải rộng lớn như vậy, khắp nơi trên mặt đất toàn là thi thể của Phiên binh, thiên Dạ Xoa chia làm nhiều đội nhỏ, chạy quanh chiến trường, kiểm tra thi thể, nhặt về chiến lợi phẩm, nếu thấy Phiên binh nào còn chút hơi tàn, đám Dạ Xoa cũng không thèm chớp mắt, trực tiếp đâm một đao vào yết hầu của đối phương.

Ba Hạ nghe nói, cũng không đi hỏi thêm cái gì, lau sạch vết máu còn dính trên đao rồi nhét vào vỏ, hăng hái bừng bừng chạy vào giữa đám thi thể, cùng Thiên Dạ Xoa lục soát tài vật của Phiên binh, tìm được tài sản của người chết mới là một trong những việc mà Ba Hạ thích làm nhất.

Tề Thượng không đi, cho dù thế nào thì Ba Hạ cũng sẽ lưu lại cho hắn một phần, lại hỏi La Quan:

- Mỗi lần hắn đều chờ ra như vậy... Có phải là do giết hại nhiều quá, trúng, trúng tà rồi?

Vừa nói, Tề Thượng vừa chỉ vào Tống Dương còn đang lảng lảng xuất thần.

Sau khi Đa Lan đại thắng, dù cho trong Nam Cảnh vẫn còn một cái Phiên chủ có thể lực cường đại đi nữa, tính hình đã như thế này, cũng không nguyện ý phát sinh xung đột chính diện với Nam Hỏa. Từ Tiểu Lạt Ma chết thảm, Sài Thổ Đáp Thập nội loạn, Phiên chủ đều có ý niệm bảo tồn lại thực lực trong đầu, mang binh lính tới đối kháng với Nam Hỏa, dù cho là có đánh thắng thì người chết cũng vô số thực lực tiêu hao, sao này sợ là cũng không có khả năng đặt chân rồi hơn nữa dựa vào sĩ khí của Phiên binh hiện nay, làm sao có thể chiếm được lợi ích từ đám Nam Man như lang tị hổ này.

Trên cơ bản chỉ cần Nam Hỏa vừa tới gần một cái, Phiên chủ sẽ lập tức chọn phương án thoái lui, không chịu nghênh chiến.

Chiến sự bên Nam Hỏa lại trở nên buồn chán lúc này tiến quân cũng không thành vấn đề, nhưng địch nhân hầu như không còn. Hàng ngũ của đại quân, việc tác chiến, tự nhiên có một đám lương tướng đứng ra lo liệu, Tống Dương chỉ là treo một cái danh Nguyên soái, cơ bản không có việc gì làm, không bao lâu hắn cũng không chờ được nữa rồi, kêu đám tướng quân lại thương lượng dự định một mình mang theo một đội quân tinh nhuệ, tách ra khỏi đại đội chủ động đi công kích một số mục tiêu nhỏ khác mà không cần đại quân phải tự mình tới. Đương nhiên hắn cũng không cách đại đội quá xa, chỉ là đi đánh mấy trận ở xung quanh.

Tống Dương là đầu lĩnh của Nam Hỏa, hắn nói thế nào thì là thế ấy, yêu cầu lại cũng chẳng có gì, mọi người liền tùy hắn làm, những tinh binh theo hắn đi ra đánh trận, thì ngoài Thiên Dạ Xoa ra không còn ai khác

mà anh em Trinh Chuyển, Trinh Kỹ vốn là cảm thấy tình hình chiến sự hiện tại cũng chẳng có chút tác dụng luyện binh nào cả, ước gì có thể đi đánh thêm vài trận, rốt cuộc cũng coi như hai bên có ăn ý với nhau.

Thiền Dạ Xoa vẫn chưa hoàn toàn xuất động chỉ điều ra hai nghìn người đi theo Tống Dương, những người còn lại tiếp tục ở lại trong đại quân, dùng để dự bị tùy thời có thể ra trận. Mặt khác Đại Tông sư La Quan cùng anh em Tề Thượng Ba Hạ cũng đi theo bên cạnh Tống Dương.

Mấy ngày này, Tống Dương chủ động xuất kích, mang theo người cũng đánh được không ít trận, mỗi lần xung phong giết giặc Tống Dương đều xông ra đầu tiên, Bôn phạt hóa thân nhân đồ, giống như đương niên Sa dân nội đấu, đáng dấp của Bạch Âm lúc cùng đại tộc ác chiến, một người một đao chạy vào chiến trường, giết người.

Cũng không ngoại lệ chính là, sau mỗi lần ác chiến, Tống Dương đều cúi đầu trầm tư một lúc lâu, làm cho Tề Thượng, Ba Hạ còn tưởng rằng do trên người hắc nhiễm huyết khí quá nặng, nên bị oan hồn quần thân trúng tà đỡ ra...

Đối với vấn đề mà Tề Thượng hỏi, La Quan lắc đầu đáp:

- Cứ yên tâm đi hắc không phải là bị trúng tà đâu!

Nói rồi hắc bỗng nhiên xoay lại câu chuyện, hỏi lại Tề Thượng:

- Người nghĩ rằng Tống Dương dẫn hai nghìn Thiền Dạ Xoa đi ra, thật sự là cảm thấy hắc muốn tham gia chiến sự, vì muốn đánh chết thêm nhiều Phiến tử sao?

Tề Thượng nháy mắt, mờ mịt:

- Không phải là để đánh Phiến tử thì còn là vì sao?

La Quan không trả lời, vẫn hỏi lại:

- Bắt đầu từ thành Thanh Dương Tống Dương vẫn cứ giết, cho đến bây giờ, người không cảm thấy võ công của hắc cùng trước đây bất đồng sao?

Câu này vừa hỏi ra thì thật là có chút khó rồi, cũng không phải là Tề Thượng quan sát không đủ tỉ mỉ, nhưng mà võ công của Tề lão đại vốn hơn hẳn Tống Dương, ánh mắt của hắc đã bị cảnh giới hạn chế, đúng thật là không nhìn ra Tống Dương có biến hóa cái gì...

Thì Tề Thượng không nhận ra, Đại Tông sư sao có thể không phát hiện ra được, không đợi Tề Thượng mở miệng lại La Quan đã tiếp tục nói:

- Võ công của Tống Dương lại có tiến bộ... Một mạch giết người như thế, chiến lực cũng tăng mạnh rồi.

Tề lão đại rốt cục nghe ra được một chút đầu mối, mặt có chút hoảng sợ:

- Ý của ngài chính là... hắc giết người... là tu luyện? Công pháp mà Tống Dương đang tu luyện có phải... có phải là quá tà môn rồi.

- Long tước của hắc, nguyên bản vốn là phải sát trung thủ đạo. Công pháp đúng là có chút tà môn, nhưng mà phối hợp với người như hắc lại rất thích hợp.

La Quan nở nụ cười, song song cũng đem trọng tâm câu chuyện kéo về:

- Hắc lĩnh binh đi ra, vốn cũng không phải là vì muốn đánh đấm tán binh kia, mà là vì giết người, vì tu hành loại võ công tà môn kia của hắc.

Một câu đã nói trúng rồi, Tống Dương đi ra là vì giết người, vì tu hành.

Chiến trường càng đẫm máu, hắc lại càng có thể nhập ma, Long tước cũng càng lúc càng sắc bén, càng phát ra đột phá tinh tiến. Mà hắc mang binh từ Thanh Dương đề kháng, phản công tới giờ, cũng đã nhìn quen sự tàn bạo của Phiến binh cùng với tình cảnh thảm hại của Tây Cương Nam Lý trong chiến hỏa, hôm nay tiến nhập cao nguyên đại khai sát giới hắc hoàn toàn không cảm thấy có chút gì là gánh vác tâm lý cả.

Đương nhiên cuộc chiến hay nên gọi là sự tu luyện của hắc, chỉ nhằm vào đám quân nhân trên cao nguyên, đối với binh dân Tống Dương cũng không hề tập kích phá hoại.

La Quan vẫn chưa nói xong, lại nói tiếp với Tề Thượng:

- Hẳn không phải là trúng tà gì cả, đờ ra phân nửa là linh ngộ, phần nửa là khiển ma.

- Khiển ma?

Tề Thượng nghe thấy một từ mới, tinh thần đại chấn.

Lúc tu hành Tổng Dương cần phải tâm sinh sát niệm, nhập ma mà chiến, lúc này mới có thể khẩu hợp sự bá đạo của Long tước, khi giết chóc kết thúc, còn cần một đoạn thời gian để thu liễm sát tâm bình phục tâm tình, đó chính là Khiển ma trong lời nói của La Quan.

Nhưng mà cứ liên tục giết chóc mãi, thời gian nhập ma của Tổng Dương càng ngày càng ngắn, mà thời gian khiển ma càng ngày càng dài, không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu đây, chỉ có thể xác định được một chỗ, đó là nhờ vào máu tươi kích thích, lần lượt đại khai sát giới, võ công của hắn tinh tiến rất nhanh.

Những thứ trên cảnh giới như thế này, Tề Thượng không có hứng thú đi tra hỏi, trực tiếp hỏi vào đề:

- Thế bản lĩnh hiện tại của Tổng Dương, cuối cùng là mạnh đến mức nào?

Đối với cái này La Quan cũng suy tư một lát, tối hậu chính là cười, lắc đầu nói:

- Nói tới nội kinh thì hắn chưa được, còn nói đến đánh... Phải đánh rồi mới biết được.

Mà những lời thế này, cũng làm cho Tề Thượng chân chính ngây ngẩn... phải đánh mới biết được – đánh với ai? Người nói là La Quan, đương nhiên chính là đánh với La Quan. Ngụ ý của Đại Tông sư cũng quá rõ rồi: chỉ ‘xem’ thôi, ta cũng không phân biệt được chính mình cùng Tổng Dương cao thấp thế nào, phải động thủ thì mới có thể phân biệt rõ ràng được.

Lúc này Tổng Dương đã phục hồi lại tinh thần – sát mặt mấy cái, mang một thân toàn máu là máu đi về phía đồng bạn, hỏi về trạng huống thương vong của binh sĩ bên mình, tiếp theo lại hỏi thủ lĩnh của Thiên Dạ Xoa Trịnh Chuyển:

- Trăm tiếp theo là đâu?

- Gần nhất là La Cổ trại cách đây bốn mươi dặm về phía Tây Bắc, chiến địa bàn ở đó không phải là Phiên binh, mà là một đám mã tặc hung hãn, quy mô vào khoảng ba nghìn người – bình thường hay giết người cướp của tứ phương, thật sự nên giết.

Tổng Dương cười:

- Thay dân Thổ Phiên trừ hại à? Cũng không tệ, chỉ ít trong đám trộm đó cũng có không ít vàng bạc, cũng không phải là đi một chuyến vô ích.

Mặc cho ngươi là quan quân hay là sơn tặc, chỉ cần có vũ trang thì đều phải tiêu diệt... Quân xâm lược ngọn lửa Nam Lý, một công vài việc.

Tổng Dương đã có hứng thú này, Thiên Dạ Xoa cũng có cái lực này, vậy thì cũng không cần phải thảo luận gì thêm. Thanh lý xong chiến trường – binh mã nghỉ ngơi chỉnh đốn ngay tại chỗ, chỉ chờ hừng đông là có thể lại xuất phát, tiến công mã tặc Cổ La trại.

Đáng tiếc chuyến đi này không thể đi được – không đợi đến hừng đông Trịnh Chuyển đã thu được thư của đại đội Nam Hỏa, có quân tình khẩn cấp, gọi bọn họ mau chóng quay lại đại đội, lúc này Tổng Dương liền mang binh khởi hành, trở về đại đội.

Trở về trong quân không được bao lâu, A Nam kim Mã, A Lý Hán mấy vị tướng lĩnh đã tụ họp đầy đủ trong quân trường, hướng Tổng Dương trình lên một phong tước thư được gửi đến từ thành Phượng Hoàng, thư do Tả thừa tướng Hồ đại nhân tự tay viết: do thám của Nam Lý biết được Yến quân ở phía bắc Chiết Kiêu quan đang lạng lẽ tập kết, các loại quan như tiếp tế tiếp viện đều đã đến đủ... Yến nhân bày ra tư thế muốn Nam hạ, Nam Lý vừa mới đánh đuổi Phiên cầu – sợ là lại phải tiếp tục kinh lịch lần binh họa nữa rồi.

Hướng đi của Yến binh bí ẩn dị thường, dựa vào cơ sở ngầm cũng trạm gác ngầm của Nam Lý ở Đại Yến, thậm chí cũng không thể phát hiện ra hành động của họ, tin tức này còn là do Tạ Môn Tẩu Cầu đưa tới. Nhân số của Yến quân đến bây giờ vẫn chưa xác định cụ thể được, nhưng ít ra có thể xác định quy mô của

họ rất lớn, giống như lần này dân Thổ Phiên xâm lược Nam Lý vậy – Yến nhân cũng không phải chỉ muốn đánh vài trận nhỏ cho xong, mà họ tới để diệt quốc.

Mặc cho chiến sự ở Thổ Phiên có thuận lợi tới mức nào, dù cho có tiếp tục tiến binh để đạt được kết quả chiến thắng càng huy hoàng hơn nữa, nhưng bây giờ Nam Hỏa nhất định là phải trở về, gia viên gặp nan, không thể không cứu. Không còn có gì để do dự nữa, chúng tướng bắt đầu thương nghị những chuyện liên quan tới việc rút quân. Triệt chứ không phải trốn, không thể cứ ba chân bốn cẳng chạy về quốc nội mà không quan tâm tới ở đây, nếu muốn nghĩ cách ngăn trở Phiên tử thừa thế phản công, phải chiếu cố đến an toàn của đồ quân nhu bắt đầu vận chuyển, còn phải bảo chứng sĩ khí của Nam Hỏa, liên quan đến rất nhiều chi tiết khác, thực là phải cẩn thận bố trí một phen.

Các tướng tỉnh cũng bắt đầu bận rộn, vẫn không cần đại nguyên soái phải quan tâm cụ thể tới cái gì cả, thế nhưng từ lúc Tổng Dương đọc xong lá thư của Hồ đại nhân, vẫn cứ nhíu mày, trầm tư không nói, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

La Quan vỗ mạnh vào vai hắn:

- Không cần lo lắng quá, Đại Yến tuy mạnh, nhưng vào trận, còn không biết là ai thắng ai thua.

Tề Thương cũng đứng một bên phụ họa:

- Dương so lúc Phiên tử mới tới cũng hùng hổ, hôm nay không phải cũng bị chúng ta đánh cho rối loạn rồi sao, Yến nhân tới cũng vậy thôi!

A Y Quả liếc nhìn Tề Thương:

- Nhà người không phải là Yến nhân?

Tề Thương lại vui vẻ:

- Đúng rồi, thiếu chút nữa là ta quên luôn.

A Y Quả bĩu môi, nói lại chính đề:

- Ta thấy lần này nam Lý gặp phiền phức rồi, Đánh thắng Thổ Phiên toàn bộ đều là nhờ vào một mối lửa, khéo ở chỗ là Phiên tử muốn càn quét Yến Tử Bình ở quy mô lớn, lại tình cờ là Yến Tử Bình còn ẩn chứa thiết kế của Hỏa lão đạo... Dù cho Yến nhân có là kẻ ngu si, nhìn thấy Phiên tử gặp không may như vậy cũng không biết phòng bị, Dương Nha Tử cũng không có thời gian đi bố trí thêm một phen hỏa hoạn nữa, đám cháy ở Yến Tử Bình, là nhờ vào công lao nhiều năm của Hỏa lão đạo và Quỷ Cốc Tử.

Hắc Khẩu Dao lại sinh ra cùng một cái hắc chủ thần, lời nói ra cũng chẳng được xuôi tai cho lắm, nhưng dù mọi người không thích nghe cũng không phản bác lại năng được, những gì năng nói đều là tình hình thực tế.

Nam Lý yếu nhất trong Trung Thổ, Yến Quốc lại là mạnh nhất thiên hạ, hơn nữa Nam Lý chỉ vừa mới bị trọng thương... Phải biết rằng chiến tranh không chỉ tổn thất về nhân số, mà càng quan trọng là tổn thất về quốc lực, chiến tranh phải dùng tới tiền. Đối với chiến sự ở Thổ Phiên tuy rằng không ảnh hưởng đến phía bắc nam Lý, nhưng để chống lại Phiên tử, trưng dụng binh sĩ, điều quân, tạo vũ khí, trừ bị, chu cấp cho những tướng sĩ chết trong chiến tranh, trấn an bách tính ở Tây Cương, phái lương thực, thêm quân y, kiến tạo lại nhà cửa các loại, từ lâu đã làm cho triều đình phải chịu một gánh nặng to lớn, phía bắc lại có chiến tranh, Hồ đại nhân có lẽ phải thật sự mang Tiểu Phúc Nguyên ra phổ xin cơm ăn rồi.

Nói trắng ra, đánh một trận với Thổ Phiên, đã làm cho Nam Lý nguyên khí đại thương, dựa vào quốc lực cùng thực lực hiện nay, căn bản không chi trì được một trận đại chiến mới.

Lúc này Tổng Dương lắc đầu, đáp lại lời mấy câu an ủi của La Quan:

- Ta không lo lắng tới chiến sự, chỉ là có một cái suy nghĩ mơ hồ, nhưng vẫn chưa tìm được chỗ thật sự.

A Y Quả lại có hứng thú:

- Suy nghĩ gì, nói ra nghe xem nào, mọi người cùng giúp người nghĩ.

Miệng Tổng Dương giật giật, hình như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng ại lắc đầu, cười khổ nói:

-Nói không nên lời, đã nói là một ý niệm không rõ trong đầu mà, nếu có thể nói ra, ta cũng không cần nghĩ tới mức đau đầu thế này.

Vừa mới dứt lời, bỗng nhiên có thân binh ở ngoài trưởng đến báo, nói là có một tiểu đội Thổ Phiên mặc trang phục của người Hán đang tiếp cận đại quân, lại còn đưa ra tín vật của Tạ Môn Tẩu Cầu, yêu cầu được gặp đại nguyên soái.

Đại Yển cùng Khuyển Nhung, Thổ Phiên đều có giáp giới đương niên vẫn thường đình vệ trên thảo nguyên Bồ Hữu Am Thung, bọn Tổng Dương lúc đi qua Khuyển Nhung cũng từng được địa phương Tiểu Cầu tiếp ứng, cũng đồng dạng như vậy, trên cao nguyên cũng có Đại Cầu Tiểu Cầu, trên đường hành quân của Nam Hỏa Tạ Môn Tẩu Cầu cũng không ngừng dâng tham báo để hiệp trợ, Tổng Dương từng truyền lệnh đến các cấp quân giáo, nói rõ Tạ Môn Tẩu Cầu là bạn không phải thù, nếu bọn họ có yêu cầu gì thì cứ tận lực thỏa mãn. Sở dĩ tiền phương thấy tín vật cũng không dám thất lễ, tuy rằng cảm thấy chỉ rõ mặt muốn gặp nguyên soái có chút buồn cười nhưng vẫn báo lại.

Tề Thượng ôm đồm:

- Nguyên soái còn đang mơ hồ, bọn Tiểu Cầu nào chẳng có chút nhân lực gì cả, ta đi là được rồi nguyên soái người cứ tiếp tục mơ hồ đi, nếu là chuyện gấp thật thì ta sẽ gọi người.

Nói xong mang theo huynh đệ lác vai đi ra gặp người.

Không lâu sau hai anh em có vai trở về, phía sau còn có ba người đi theo: bên trái là một tên mập đến lút cổ, tú chi ngắn ngủn bụng phình ra, bên trái là một người phụ nữ nhan sắc bình thường, khoe mắt chân mày lộ ra một tia anh khí; người ở giữa toàn thân được bọc trong một cái áo da dày, nhưng cái áo to lớn ấy cũng không che được thân thể nhỏ gầy của nàng, sắc mặt tái nhợt trong suốt, con mắt lại tràn đầy thần thái rực rỡ...

Tổng Dương a lên một tiếng, thật sự là không nghĩ ra, hai vợ chồng Bạch tiên sinh cùng tới Từ Oa Oa dĩ nhiên đã tìm tới cửa rồi!

Thái độ của Bạch tiên sinh rất khác thường không muốn khách khí hàn huyên giả mù sa mưa như bình thường, lại càng không chờ Tổng Dương hay Từ Oa Oa nói, hắn đã giành trước mở miệng nói với Tổng Dương:

- Nếu không bận, mời Hầu gia giúp tiểu thư xem bệnh.

Lấy thể chất của Tạ Tư Trạc, là không thể đi tới cao nguyên, một đường đi như thế thân thể vốn không khỏe đầu đau, phát sốt, hô hấp không được, tim đập bất ổn... Hầu như mọi loại bệnh trạng cao nguyên đều phát tác lên người nàng, trước sau ngắt vài lần, thực là hôm nay đứng trước mặt Tổng Dương, nàng vẫn cứ cười.

Tổng Dương vội vã đi tới, sau đó bắt mạch châm cứu, Từ Oa Oa không cự tuyệt cũng không nói năng gì, chỉ nhìn Tổng Dương, không ngừng mà nhìn, ngoại trừ lúc chớp mắt mới dừng một chút... Một lát sau, Từ Oa Oa đã ngủ say rồi, cuộn mình lại trên tràng kỷ, càng hiển rõ vẻ gầy gò nhỏ bé, mái tóc dài buông xuống che khuất nửa gương mặt, nhưng lại vừa lộ ra khoe miệng hơi nhếch lên.

Tổng Dương rón rén đi ra khỏi quân trưởng, vợ chồng Bạch tiên sinh lúc này mới tiến đến làm lễ, nói đến ý đồ Bạch Bàn Tử cười:

- Chẳng có chuyện gì cả... À, chính là vì không có việc gì, nên tiểu thư mới đi tìm Hầu gia.

Chiến sự bên Sa dân đã gần xong rồi, Tạ Tư Trạc có ngồi đấy thì cũng chẳng có chuyện gì làm chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Theo ý Bạch tiên sinh thì tất cả mọi người nên trở lại Đại Yển, tạm thời Tạ Tư Trạc cũng không nên đi Nam Lý. Yển Tử Bình cũng đã bị lửa thiêu cháy rồi, nàng tới Nam Lý cũng chẳng có chỗ đặt chân, chỉ có thể tới phủ Hồng Ba ở thành Phượng Hoàng, nhờ công chúa quận chúa an bài.

Giao tình với Tạ Môn Tẩu Cầu thì rơi lên người Tổng Dương, đi phiên phúc phủ Hồng Ba Bạch tiên sinh cảm thấy không được hay lắm cũng muốn tất phải làm thế.

Tạ Tư Trạc cũng không muốn tới phủ Hồng Ba, lại càng không muốn đi Đại Yển, nàng nhớ Tổng Dương, muốn đi tìm.

- Hầu gia đương uy ở cao nguyên, nhưng thân thể của tiểu thư, không thể ở lại nơi này lâu được, ta vốn không đồng ý đâu,

Bạch tiên sinh lắm bầm:

- Thực là lúc trước, tiểu thư muốn gì, nếu ta lắc đầu nàng cũng không kiên trì nữa, chỉ có lần này... À, nàng cũng không có làm âm ý nhất định phải đến, tiểu thư cũng không có kiểu tính tình điêu ngoa như thế, nàng chỉ có do dự, còn nói rất nhiều lần muốn tìm ngài... Ai, không đành lòng, ta thực sự không đành lòng lại lắc đầu.

Cho tới nay, Tạ Tư Trạc rất ít khi kiên trì yêu cầu cái gì, lần đầu tiên là nàng đòi Tống Dương phải mang nàng đi Hồi Cốt để xem diễn lễ đăng cơ của Đại Khả Hãn; đây là lần thứ hai, nàng xin Bạch tiên sinh mang nàng tới cao nguyên gặp Tống Dương.

Bạch tiên sinh cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, thế nhưng cũng không dám mù quáng hành động, cố ý lệnh cho Tiểu Cửu tìm tới một vị đại phu giỏi, chuẩn bị được liệu làm cho chuẩn bị vạn toàn, lại đưa cả danh y đi theo. Trên cao nguyên loạn thành một đoàn, người thường rất khó mà bình an đi qua, nhưng mà chuyện này đối với Tạ Môn Tiểu Cửu lại chẳng có gì là khó cả. Đến mức không sớm liên lạc với Nam Hỏa, đó là tiểu tâm tư của Tạ Tư Trạc, nàng muốn tặng một cái kinh hỉ cho Tống Dương.

- Mặt khác, còn có một tin tức tốt muốn báo với cô gia.

Xưng hô của Bạch tiên sinh với Tống Dương, cho tới nay vẫn cứ xoay quanh hai cái 'cô gia', 'hầu gia':

- Cục diện bên Sa dân đã ổn định rồi, đối với việc thắng lớn của Lang Tử, lại có một cái minh hữu mạnh như Hồi Cốt, uy tín của Bạch Âm vương trong tộc đã lên rất cao, còn có Ban đại nhân hỗ trợ toàn lực, Bạch Âm vương có thể ngồi chắc chắn vào cái ghế Sa chủ rồi.

Đó là chuyện đã ở trong dự liệu, Tống Dương gật đầu hỏi:

- Ban đại nhân đâu? Không cùng các người trở về sao?

Đại cục của Sa tộc hôm nay đã định, đương sơ Tống Dương đáp ứng Ban đại nhân, đưa hãn về Nam Lý sống hết quãng đời còn lại. Có thể chôn xương ở cổ thổ, đây là tâm nguyện cuối cùng của lão nhân, thực là lần này hãn không đi cùng Bạch tiên sinh tới đây, quả là quá kỳ quái.

- Vị lão đạo nhân này thật quá tài giỏi,

Bạch tiên sinh giơ lên cái ngón cái vừa mập vừa ngắn, trong giọng tràn đầy tán thán, chính là làm cho người ta phân không ra chân tình hay giả ý:

- Hãn biết trạng huống hiện tại của Nam Lý, cảm thấy nếu chính mình về nước lúc này, chẳng có ích gì cho đại cục, nói không chừng còn vô duyên vô cớ làm nhiều loạn thêm, quyết định không trở lại.

Ban đại nhân là ai, trong ngực hãn biết rất rõ, chỉ cần chính mình vừa về nước, những môn sinh cũ, các thế lực cũng sẽ xúm vào, chính Ban đại nhân cũng khẳng định là sẽ không để ý tới, nhưng trong lúc đó khó tránh được sẽ gặp chút sự cố, nếu như thế cục trong nước bình ổn thì không sao, nhưng hôm nay Nam Lý gặp quốc nạn, những chuyện vô vị như thế này có thể tránh được thì tránh đi, lão nhân này rõ ràng trong lòng rất muốn về nước, nhưng vẫn quyết định tạm thời ở lại Sa tộc.

380. Chương 137: Muốn Chết

Ngủ một giấc dài tới hai ngày, Tạ Tư Trạc mới tỉnh dậy, mơ mơ màng màng mở to đôi mắt, nhìn thấy Tống Dương, rất rõ, nàng giật mình kinh hãi... Từ từ tỉnh lại, Tạ Tư Trạc mới rốt cục nhớ tới hiện giờ mình đang ở nơi nào, lập tức lại cười.

Tống Dương nhje giọng hỏi:

- Cảm thấy thế nào rồi?

Một đôi tay vươn ra khỏi chăn, Từ Oa Oa tạo một tư thế đại lực sĩ, vừa buồn cười lại đáng yêu. Nàng dùng động tác để trả lời câu hỏi của Tống Dương, miệng dùng để cười, không rảnh nói chuyện... Rồi giường rửa

mặt, ăn đồ ăn sau đó lại uống vào một bát thuốc do chính Tống Dương sắc, Từ Oa Oa đã hoàn toàn khôi phục lại tinh thần, người khác cũng thức thời, lúc này không ai tới quấy rầy bọn họ.

Nói tới Sa dân, nói tới Ban đại nhân, nói về chiến sự của Khuyển Nhung lúc trước, hai tay Từ Oa Oa ôm đầu gối, ngồi trên thảm lông dày, thuận miệng mà nói mấy việc này, không liên quan tới tương lai, càng không liên quan tới tư niệm của nàng, chỉ có điều mỗi lần hai ánh mắt gặp nhau, nàng nhất định sẽ tặng cho Tống Dương một nụ cười.

Tống Dương cũng cười, bộ dạng lúc đầu của hắn rơi vào trong mắt Từ Oa Oa, là thích ý cùng thỏa mãn, nhưng nhìn lâu Từ Oa Oa lại thấy có gì đó không đúng, cái kiểu cười của Phó lão tứ lại thêm phần cổ quái, giống như thấy một thứ gì đó buồn cười.

Từ Oa Oa buồn bực, không từ kìm chế được lấy tay sờ sờ lên mặt hỏi:

- Làm sao vậy? Có gì không được hả?

Tống Dương không giấu diếm:

- Đỏ cả hai má, nhìn buồn cười.

Nói xong hắn cười càng to hơn.

Trong quân lữ không có loại gương đồng tinh tế chuyên dùng cho các cô gái, lúc này Từ Oa Oa rửa mặt cũng không nhìn thấy rõ bộ dạng của mình: từ lúc thức dậy, hai má vẫn cứ đỏ ửng trên mặt nàng, không xấu, nhưng buồn cười.

Dựa vào đạo lý trong y kinh, lúc vừa mới vào cao nguyên mai má sẽ hiện đỏ ửng, đó là do phản ứng từ tim phổi phải chịu áp lực nặng, không phải là chuyện tốt. Nhưng Từ Oa Oa thân thể quá yếu, lúc trước ngay cả điễm báo bệnh cũng không thấy, lúc nào sắc mặt cũng tái nhợt, cái này cũng giống như việc tụt máu mà không nôn ra được còn nghiêm trọng hơn cả nôn ra máu, trải qua mấy lần được Tống Dương điều trị, ít nhất tâm hỏa của nàng có thể phát tán ra, so với ban đầu cũng tốt lên rất nhiều.

Cường một lúc, Tống Dương nói:

- Bây giờ thì không sao, tuy nhiên thân thể của nàng, không thể cứ ở trên cao nguyên mãi được, phải mau chóng ly khai.

Từ Oa Oa gật đầu:

- Đúng dịp Nam Hỏa phải rút quân, thiếp cùng chàng đi.

Tống Dương nghe vậy cực kỳ kỳ quái, Từ Oa Oa vừa tới đây một cái đã ngủ mất rồi, trong lúc đó nàng cũng không tiếp xúc với ai khác, sao lại biết được tin rút quân, lúc này liền hỏi luôn:

- Sao nàng biết được?

Nhưng vừa mới hỏi ra thành lời, chính Tống Dương lại nghĩ tới, tin tức bí mật tập kết của Yến Quân là do Tạ Môn Tẩu Cầu thông tri đến cho Nam Lý, nếu biết biên cảnh phía bắc của nam Lý đang căng thẳng, dựa vào tâm tư của Tạ Tư Trạc, tự nhiên sẽ đoán ra Nam Hỏa chuẩn bị rút quân.

Thấy Tống Dương hiểu ra, Từ Oa Oa cũng không giải thích nữa, mà chủ đề của hai người chuyển sang việc thể cục loạn lạc hiện nay ở Trung Thổ.

- Trên thảo nguyên, Yến binh vẫn đánh thắng Lang tốt, mối họa ở Yến bắc cơ bản đã được trừ đi, Khuyển Nhung tạm thời không uy hiếp được bọn họ.

Tạ Tư Trạc nhẹ nhàng mở miệng:

- Trung thổ loạn thành như thế này, chỉ ít có một nửa nguyên nhân là do Cảnh Thái cùng Yến Đỉnh, bọn hắn hiện nay làm sao không muốn loạn trung cầu thắng? Sau khi biết được Yến binh đại phá Lang tốt, thiếp đoán rồi ba lần chiến sự, ba lần đều là phải thành chiến tranh, hiện giờ đã nghiệm chứng được một cái, còn lại hai cái phải từ từ mới biết được kết quả.

Tống Dương có hứng thú:

- Nói nghe đi.

- Yến quân đã đánh lên cao nguyên, không phải là để chinh phục Thổ Phiên, mà là để đánh trọng thương quân viễn chinh của Hồi Cốt. Hiện giờ nhìn khắp Trung thổ, có tư cách tranh hùng với Cảnh Thái chỉ còn lại mỗi bên Đại Khả Hãn thôi, Yến nhân cũng sẽ không trở mặt ra nhìn Hồi Cốt kiêu ngạo, chỉ đợi đến lúc thích hợp bọn họ liền muốn động thủ. Nhưng trước khi khai chiến với Hồi Cốt, Yến quốc nhất định phải làm cho xong hai việc: tiêu diệt phản quân Đàm Quy Đức, bình ổn nội loạn; bắt đồng minh phía nam của Hồi Cốt, xuất binh hủy diệt Nam Lý.

Từ Oa Oa thoáng nhần mạnh, lại tổng kết lại những gì vừa nói một lần:

- Ba lần đại chiến của Cảnh Thái: đánh Đàm soái bình nội loạn, xâm Nam Lý diệt hậu hoạn, cuối cùng là tranh hùng Hồi Cốt, giành giật Trung thổ.

Nữ tử này, có lẽ sinh ra đã được kế thừa khả năng quan sát sắc sảo của phụ thân, lại lớn lên trong Tướng phủ, mưa dầm thấm lâu theo Phó thừa tướng đã học được cách đối đãi sự tình một cách chính xác, trong tay nàng lại nắm giữ rất nhiều tình báo, hơn nữa tâm tư phân tích bình tĩnh lạnh lùng của nàng, cho nên mục quang vẫn rất tốt, đặc biệt là khi liên quan đến xem xét thời thế.

Ba cái ý định của Yến hoàng đế, ba lời đoán của Từ Oa Oa, hiện giờ đã được chứng thực chính là Yến quân sắp công kích Nam Lý.

Tổng Dương còn chưa nghe xong vẫn không thấy đủ, lại hỏi Từ Oa Oa:

- Có thể nói rõ hơn được không?

- Chẳng muốn nghe thì thiếp nói.

Từ Oa Oa cười sạch sẽ:

- Tuy nhiên... Kỳ thật cũng chẳng có gì đáng để nói thêm nữa, Yến nhân chuẩn bị tấn công Nhân Lý là chuyện đã rõ rồi, không cần dông dài; Cảnh Thái muốn tiêu diệt Đàm Quy Đức, Hoàng đế đánh nghịch tặc, chuyện này cũng là chuyện đương nhiên, mấu chốt là ở chỗ, Yến quân tìm ra chỗ ẩn thân của phản quân như thế nào và Yến quân định đánh trận ra làm sao. Thiếp đã nhờ Bạch tiên sinh đưa thư tới cho Đàm Quy Đức, để hắn cẩn thận đề phòng, cho dù là thiếp có đoán sai, nhưng trong lúc loạn lạc thế này cẩn thận vẫn hơn; cái khác thì, Tạ Môn Tẩu Cầu bên thiếp đã bắt đầu làm việc, đi hướng khả nghi mà Yến quân phía bắc có động tĩnh, tuy nhiên chỉ bằng mấy thủ đoạn này cũng không đủ, Bạch tiên sinh đã tính động tới mấy cái Tu Tử bảo bối của ông, mọi chuyện vẫn đang tiến hành, tạm thời còn không có kết quả.

Nói đến đây, mặt Từ Oa Oa không khỏi lộ ra vẻ đắc ý, thực lực của Tạ Môn Tẩu Cầu không chỉ đơn giản là như vậy... phía sau Tạ Bàn Tử còn có cự đồ đang ẩn nấp trong triều đình, cũng khá nhiều năm, có một số đã bị Cảnh Thái bắt được, có một số trong lúc tranh giành quyền lực bị bại trận, có một chút già yếu chết bệnh, nhưng cũng có những người vẫn yên lặng ẩn nấp, bọn họ mới chính là những cái Tu tử quý giá nhất của Bạch tiên sinh, mới là lực lượng sở tại chân chính của Tạ Môn Tẩu Cầu.

Phản quân Đàm Quy Đức có ý nghĩa trọng đại đối với Tạ Môn Tẩu Cầu, bất kể như thế nào đều phải bảo vệ quân vũ trang này, cho nên Bạch tiên sinh mới cần phải động tới Tu Tử.

- Mặt khác chính là chuyện của Hồi Cốt, bất kỳ lúc nào Cảnh Thái cũng có thể đánh vào cao nguyên, chuyện này không coi là bí mật.

Từ Oa Oa tiếp tục nói:

- Nhưng đến khi nào Cảnh Thái mới phát động hùng binh, là chuyện không ai biết, sợ rằng ngay chính cả Cảnh Thái cũng vẫn chưa có một cái xác định chính xác, tóm lại, hắn đang chờ thời cơ... Chờ Phiên binh dùng cách tiêu trừ ở trình độ lớn nhất đối với quân đội Hồi Cốt. Chuyện này thiếp đã nói với Đại Khả Hãn, hắn sẽ cẩn thận.

Không dùng thư, mà tự thân nói, hành trình Từ Oa Oa tìm tới Tổng Dương trước tiên là từ chỗ doanh địa của Sa dân đi tiến vào Hồi Cốt, sau đó từ Hồi Cốt chuyển đi hướng nam lên cao nguyên.

Mặc dù Đại Khả Hân không nỡ giá thân chinh, mang theo binh lính cùng nhau sát nhập Thổ Phiên, nhưng cũng không ở trong hoàng cung hưởng phúc, hẳn ở phía của tây Hồi Cốt trấn thủ, Từ Oa Oa đi ngang qua nơi đó tự nhiên phải vào chào hỏi, lúc gặp mặt nàng đem suy nghĩ của mình nói chi tiết, xin đại quân Hồi Cốt vẫn đang rong ruổi trên cao nguyên tất phải coi trọng động tĩnh của Yên quân ở sườn đông.

Trong nước Hồi Cốt cũng có cao nhân, bên người Đại Khả Hân có đủ hiền tài tương trợ, dù cho Từ Oa Oa không nhắc nhở thì bọn họ cũng sẽ lưu ý, nhưng mặc cho có cẩn thận thế nào, ‘lưu ý’ thế nào, cũng chỉ có thể là Yên quân động trước, Hồi Cốt mới đến ứng đối, chung quy vẫn là bị động. Muốn nắm giữ quyền chủ động còn cần phải dựa vào tình báo, chuyện này dĩ nhiên là phải rơi lên người của Tạ Môn Tẩu Cầu.

Là thân là thù, Tạ Môn Tẩu Cầu giúp Hồi Cốt là việc không thể chối từ, Từ Oa Oa đáp ứng Đại Khả Hân sẽ chú ý với tiệc tập kết đại quân của Yên quốc ở Tây Cương, nhưng cũng phải nói rõ trước, không thể đảm bảo là có thể moi ra được chuyện gì trước khi có việc xảy ra, cho dù là có bọn Tu Tử bảo bối, cũng không có khả năng tìm ra được mọi thứ.

Hiện tại Hồi Cốt đã giảm chậm lại tốc độ tấn công, làm đầu chắc chắn bảo tồn lực lượng.

Nói xong chuyện, Từ Oa Oa kéo tay của Tống Dương, để lên đầu gối của nàng, sau đó đặt cằm lên, ra vẻ rất thoải mái.

Đối với Tống Dương, Từ Oa Oa luôn có lòng tin vào hắn, mặc dù loại tín nhiệm này so với Tiểu Bộ cái loại sùng bái mù quáng có thể làm bất kỳ chuyện gì, có thể đánh bại thiên hạ có khác nhau, nàng biết bản lĩnh của Tống Dương ở đâu, cũng biết hắn có những chuyện gì không làm được, chuyện ‘đại thế’ vừa mới nói qua đó chính là nhược điểm của Tống Dương, lúc Tống Dương đang làm việc, thường thường cũng không nói được phải lý giải những ‘bối cảnh’ thế này, càng nghĩ nhiều, đối với hắn trời buộc càng lớn.

Từ Oa Oa cũng không muốn dạy cho Tống Dương cái gì, nàng chỉ là thích nói chuyện với Tống Dương, cùng hắn nói một ít vấn đề, cùng hắn nói thiên nói địa, luôn luôn rất vui vẻ.

Nhưng vào lúc này, Tống Dương vốn không quan tâm lắm đến đại hoàn cảnh cũng không khỏi nghe có chút nhập thần, Từ Oa Oa ngừng lại rồi hắn vẫn suy tư một lúc, sau lại mở miệng chuyển đề:

- Việc Yên quốc tấn công Nam Lý, nàng thấy thế nào?

- Chết chắc rồi.

Từ Oa Oa không thêm nghĩ, trực tiếp nói ra đáp án:

- Có thể thấy lối thoát của Nam Lý là ở chỗ tận lúc kiên trì, kiên trì đến cái ‘thời cơ’ mà Cảnh Thái muốn tấn công Hồi Cốt xuất hiện. Trong mắt Cảnh Thái, Nam Lý cùng Hồi Cốt cái nào nặng nhẹ, ai mới là cường địch chân chính, là không thể đơn giản hơn, hẳn sẽ không vì chiến sự với Nam Lý chưa xong mà bỏ qua cơ hội đả kích Hồi Cốt. Đến lúc đó Đại Yên đã ở cao nguyên, hai bên Nam Lý cùng tác chiến, nhờ vậy áp lực của Nam Lý có thể giảm bớt một chút... Nhưng tình hình Nam Lý bây giờ, có thể kiên trì tới lúc đó sao? Sợ là Chiết Kiều quan vừa bị đánh một cái, không cần tới hai tháng thành Phượng Hoàng cũng không thể phát ra trợ cấp chết trận, điều không đến ân thưởng trọng chiến, không tiền lại thiếu lương thực, còn có thể đánh trận nữa sao, làm sao có thể nói đến kiên trì? Cho nên Nam Lý chết chắc rồi.

Cho dù là Nam Lý có thể kiên trì đến lúc Hồi Cốt cùng Đại Yên khai chiến, cũng vô dụng. Hai cường quốc đánh nhau trên cao nguyên, áp lực của Nam Lý sẽ giảm bớt được à? Chỉ là nghĩ thôi... đều có thể nói, Cảnh Thái nếu đã muốn khai chiến với Hồi Cốt trước tiên phải dẹp được hai cái phiền toái là Đàm Quy Đức cùng Nam Lý, nhưng khi có cơ hội để đối phó với Hồi Cốt, cho dù Yên quốc vẫn không giải quyết xong hai cái phiền toái này, Cảnh Thái cũng không quan tâm, đừng nói là hai bên tác chiến, thì ngay cả khi tăng thêm Đàm Quy Đức, ở ba mặt của Đại Yên khai chiến, dựa vào thực lực của nước hắn cũng có thể gánh vác được. Cho nên Nam Lý vẫn sẽ chết.

Lực lượng của Đàm Quy Đức và Khuyển Nhung đối với việc uy hiếp đến Đại Yên căn bản là không cùng cấp bậc; hiện trạng Nam Lý lại càng không cần nói, cho nên hai tuyến chiến sự này đối với Cảnh Thái mà nói, cũng không làm mất bao nhiêu tinh lực, có thể giải quyết xong trước thì là tốt nhất, nếu không thể diệt xong được hai bên này đúng lúc, đối với Đại Yên mà nói cũng chỉ là chiến sự về sau càng mất sức thêm một chút, nhưng vẫn nằm trong phạm vi năng lực của hắn.

Nói đến chiến sự trong tương lai của Nam Lý, tự nhiên muốn nhắc tới bên Nam Hỏa đang ở trên cao nguyên, Từ Oa Oa cũng không giấu diếm, cũng không sợ đả kích Tống Dương:

- Đạo lý đã nói trước, đánh giặc không chỉ là dựa vào dân, còn phải dựa vào tiền, chàng mang về mấy vạn binh lính, cũng là mang về mấy vạn cái mồm, triều đình lại phải thêm ra mấy vạn phần quân lương. Không phải là thành Phượng Hoàng không muốn nuôi các người, mà căn bản là Nam Lý không nuôi nổi, hiện tại chàng còn đang ở trên cao nguyên đánh trận, hôm nay cướp của Phiên chủ mai cướp phú ông, tự cung tự cấp tiêu dao sướng khoái, chờ đến khi chàng trở lại Nam Lý, chẳng nhẽ còn có thể cướp đoạt của chính dân chúng nhà mình? Lại nói, cho dù là chàng dám lấy, cũng chẳng lấy được thứ gì, về phía chuyện tiền bạc này, Nam Lý cũng sắp sụp đổ rồi.

- Cũng không chỉ là Nam Lý, nếu để cho Cảnh Thái tìm được chỗ ẩn thân, trong tay Đàm Quy Đức cũng chỉ có mấy vạn người, cũng không kiên trì được bao lâu; còn có Hồi Cốt, mặc dù cũng hùng mạnh, nhưng chung quy là vẫn kém Đại Yển một bậc, đã không có cái kềm của Thổ Phiên và Khuyển Nhung, chỉ dựa vào Hồi Cốt tự mình đối kháng với Yển quốc là lành ít dữ nhiều... Tóm lại hiện tại Yển quốc đang vững vàng chiếm thế thượng phong, ít nhất là hiện tại thiếp cũng không thấy được có cơ hội nào để xoay chuyển Càn Khôn cả.

Từ Oa Oa nhỏ bả vai lên, nhưng trên biểu tình, trong ánh mắt cũng không tỏ vẻ nản lòng, chỉ là luận sự mà thôi.

Tống Dương cũng hiểu tính tình của nàng, nhưng vẫn không tìm được nói đùa:

- Xem nàng chẳng nóng nảy gì, thực là không nhận ra nàng không có cách.

- Thật sự không có cách.

Tạ Tư Trạc lắc đầu cười:

- Nhưng thiếp nghĩ tới nhân số của Cảnh Thái cùng Yển đình, cái này có liên quan tới chuyện Đại Yển vẫn không thể thống nhất Trung thổ. Có chàng giúp thiếp, thiếp không lo lắng rồi.

Tống Dương cười cười, hắn cũng không có ý nản lòng, tuy nhiên cũng không nói nữa, không biết đang suy nghĩ việc gì, Từ Oa Oa không quấy rầy, liền ở một bên lặng lẽ nhìn hắn...

Một lúc lâu sau, Tống Dương mới ngoaangr đầu lên, trong ánh mắt có chút hỗn loạn, hiển nhiên là hắn vẫn không nghĩ ra kết quả, tạm thời cũng không nói thêm gì nữa, lại bắt mạch lại một lần nữa cho Từ Oa Oa, xác định thân thể nàng tạm thời không có vấn đề, đỡ nàng nằm ngủ sau đó liền đứng lên đi ra.

Quay lại quân trưởng, Tống Dương truyền ra một đạo quân lệnh, Nam Hỏa tạm thời dừng việc chuẩn bị lại. Lệnh này làm cho chư tướng đều buồn bực, đối với câu hỏi của đám Kim Mã, Tống Dương cũng không giải thích gì cả, chỉ là mong mọi người cho hắn hau ngày, để hắn nghĩ một ít việc thật cẩn thận.

Tống Dương là đầu lĩnh, ai cũng không dám hỏi nhiều, dù sao chuyện rút quân cũng không sợ nhanh chậm hai ngày.

Lại qua mấy hôm, Tống Dương vẫn chưa ra được quyết định gì, thì có hai cái tin tức trọng yếu được đưa tới chỗ Bạch tiên sinh, một cái là tin tức tốt, Từ Tử bảo bối đã phát huy tác dụng, tìm được một cái quân tình cơ mật chân chính: chủ lực Yển quân đánh vào Khuyển Nhung đang lạng lẽ lui về, quay mũi giáo hướng về phía hang ổ của Đàm Quy Đức. Suy đoán thứ hai của Từ Oa Oa đã được chứng thực, Cảnh Thái tìm được chỗ của Đàm nghịch tặc, bí mật điều quân viễn chinh trên thảo nguyên quay về, muốn đánh cho Đàm Quy Đức trở tay không kịp, diệt trừ hoàn toàn cái mối họa trong lòng này.

Bạch tiên sinh thu được tin tức thứ hai thì thấy rất không ổn rồi, là một phong thư đến từ 'Đàm nghịch tặc'.

Thư do chính tay Đàm Quy Đức viết, thân thể hắn đang mang bệnh, lão soái tướng nghĩ rằng thời gian của mình không còn nhiều nữa rồi.

Mặc dù đang mắc bệnh, nhưng Đàm Quy Đức cũng không hồ đồ, sao hắn lại không rõ, chỉ cần hắn chết, đám phản quân đi theo mình cũng sẽ tự sụp đổ. Hắn không có thời gian, tự nhiên cũng không nói tới 'cơ

hội' rồi, cho nên Đàm Quy Đức cũng không định trốn nữa, đợi nữa, trước khi chết nhất định phải phát động phản công, đao thật thương thật mà đánh mấy trận với Cảnh Thái.

Trong thư Đàm Quy Đức cũng biểu lộ rõ ý cảm ơn sự giúp đỡ tương trợ của Tạ Môn Tảo Cầu và Tống Dương, nói rõ kiếp này ơn nhiều mà chưa báo đáp hết, chỉ mong kiếp sau lại có thể liên thủ với vài kẻ 'phản tặc', làm nên một phần sự nghiệp thật to.

Lão Soái cũng rất rõ ràng, trước khi chết hẳn khởi binh, làm loạn, nhiều nhất chỉ có thể làm cho Cảnh Thái thêm tý phiền toái mà thôi, không có khả năng làm đối phương chân chính bị thương gì... Giữa những hàng chữ khó gặp được sự uy phong dũng cảm xưa nay của vị nguyên soái thiết huyết, chỉ còn lại thốn thức vô tận, càng nhiều hơn nữa là thù hận cùng hùng tâm, cuối cùng còn là không đầu lại được với thời gian.

Không sợ kẻ thù càng cường đại, chỉ cần tình báo chuẩn xác bố trí thích đáng thì nhất định còn cứu được, nhưng giờ khắc của lão soái đã tới, thật không có cách nào vãn hồi, không còn đường thoát nữa rồi.

Mặt khác, Đàm Quy Đức còn chuyên môn nhắc nhở một việc, hẳn có một tên tâm phúc, vốn cũng là một vị tướng quân, thống lĩnh một đại doanh ở trong tay, tuy nhiên người này cùng hẳn có quan hệ bí ẩn, không để người ngoài biết, khi Đàm Quy Đức khởi sự vẫn chưa đem thu về dưới trướng, mà làm cho hẳn án binh bất động tiếp tục làm công việc tướng lĩnh cho Yến quốc của hẳn, dùng làm phục binh để ngày sau còn có trọng dụng. Đáng tiếc, không được đến lúc 'phục binh' có thể được trọng dụng đại nạn của Đàm quy Đức đã tới rồi.

Còn về việc sau khi Đàm Quy Đức chết, người này tiếp tục làm phục binh hay là trở về làm Yến quân chân chính, vẫn còn chưa biết được, trong thư lão soái không lộ ra người này là ai, chỉ nói nếu sau này người này có liên hệ với Bạch tiên sinh, không cần phải bất ngờ; nếu hẳn không muốn làm phản tặc, lão soái cũng không miễn cưỡng.

Thư Đàm Quy Đức viết vào tay Bạch tiên sinh, phản quân vẫn ẩn nấp ở Yến bắc đã toàn diện phát động, chủ động nhảy ra, cùng với quan bản địa của Yến quốc ác chiến không ngừng, căn bản là không đợi Yến quân từ thảo nguyên trở về tiêu diệt bọn họ.

Phản quân đột nhiên làm khó dễ, Yến binh trở tay không kịp, chỉ trong khoảng thời gian ngắn Đàm Quy Đức đánh cho sinh động, nhưng cũng không khó tưởng tượng, chính là mấy vạn nhân mã chung quy cũng không tạo được sóng gió gì, không bao lâu sau, bọn họ cũng sẽ bị Yến quân quay lại đánh cho chết sạch.

Đàm nghị tặc kết thúc rồi.

Bạch tiên sinh nhận được tin tức tự nhiên sẽ đưa tới chỗ Tống Dương, đọc xong thư tay của Đàm Quy Đức, Tống Dương hít sâu một cái, trong ánh mắt vốn vẫn đầy rồi rầm do dự một ngày nay trở thành hư không, cuối cùng hẳn hạ quyết tâm, nói ra suy nghĩ của mình cho lúc này đang ở trong trướng - Tạ Tư Trạc, Bạch tiên sinh nghe.

Tạ Tư trạc nghe vậy rõ ràng chấn động, bật thốt lên:

- Thế này là tìm chết.

Vừa lúc đó ngoài trướng có thân binh tới báo, Trần Tây vương vừa mới trở về, bỗng nhiên lại quay trở lại, mọi người hiện tại đã tới Viên môn.

Tống Dương cũng sớm nhận được tin từ quốc nội, Trần Tây vương lần này tới là để tuyên chỉ, cũng chẳng phải là chuyện gì chính kinh, Nam Hỏa đánh không sai thành Phượng Hoàng cũng có khen thưởng, đương nhiên, Tiểu Hoàng Đế chỉ là không ngừng tặng cho những tướng lĩnh có công thăng quan, vàng bạc thì một lượng chân chính cũng không thấy.

Tuy nhiên Vương gia tới so với dự đoán còn nhanh hơn. Về mặt Tống Dương vui vẻ, lập tức đi ra đón, ân chỉ khen ngợi gì đó chỉ là công phu bên ngoài, Tống Dương toàn bộ không thèm để ý, một phen lễ nghi phiền phức ắt là không thể thiếu, hẳn đưa Vương gia vào trướng bí mật thảo luận, nói lại cho Trần Tây vương từ đầu đến cuối những gì mà mình vừa mới quyết định.

Lão vương gia chinh chiến một đời, là Thống soái xuất sắc nhất Nam Lý, Tống Dương vừa đúng dịp mời hẳn đến thương lượng.

Nghe xong ý tưởng của Tống Dương, phản ứng của cha vợ cùng Oa Oa thân hoàn toàn giống nhau, lại thốt lên:

- Người muốn tìm chết!

Trần Tây vương hiện giờ ở trước mặt Tống Dương đã không mang uy nghiêm nữa, lúc ở chung càng giống như trường bối đối với vân bối, giống người một nhà, Tống Dương cũng thả lỏng, cười đáp:

- Vạn nhất không tìm thấy thì sao.

381. Chương 138: Quyền Lực

Ý tưởng của Tống Dương rất đơn giản: toàn quân không cần quay về Nam Lý nữa.

Không chỉ không qua về, mà còn phải tiếp tục tiến lên, đi về phía lục địa cao nguyên, đánh thẳng vào biên quan giáp ranh giữa Thổ Phiên và Đại Yên, sau đó mới quay đầu mâu lại... đánh thẳng vào Đại Yên. Tống Dương muốn đem ngọn đuốc đang nắm trong tay này, đốt thẳng vào trong Yên Quốc.

Ý tưởng này vừa nghe, thì quả thực là không tưởng tượng nổi, lấy binh lực của Nam Hỏa, dựa vào cái gì có thể đánh vào hùng quan Tây Yên? Mặc dù thật sự bị bọn họ đánh rồi, chỉ bằng mấy vạn con người trong tay Tống Dương, có thể làm nên được sóng gió gì. Yên Quốc là đế quốc hùng mạnh nhất thế giới Trung Thổ, quân dung cường thịnh bố phòng hợp lý, mỗi một thành mỗi một doanh đều là kết quả của nhiều năm tiến hành, Nam Hỏa một mình xâm nhập, không phải là muốn chết còn gì.

Nhưng mà, Nam Hỏa vốn cũng chẳng có đường sống.

Từ Tống Dương tới chức vị quan tướng trong quân, mặc cho ai cũng có thể hiểu được, hiện giờ Nam Hỏa đang ở trên cao nguyên uy phong tám phía, ngoại trừ Thiên Dạ Xoa, Sơn Khê mấy cái “Thực lực phái” ra, còn lại đại đa số tướng sĩ bình thường đều là dựa vào khí thế mới chống đỡ được. Hiện tại rút quân, vội vàng về nước, hơn nữa còn là đi về phía bắc Nam Lý, lại không mang theo lương thực, ủy lạo của triều đình, chỉ riêng một đường ngàn dặm xa xôi, chờ bọn họ tới nơi rồi, con sư tử uy vu này cũng trở thành một đội quân mệt mỏi, chống lại với một Yên quân có nhân số hơn nhiều lại được chuẩn bị nguyên vẹn, kết cục là cái gì trong lòng mọi người đều hiểu.

Nhưng quốc gia gặp nạn, quân đội ở ngoài sao lại có thể không trở về cứu nước?

Tuy nhiên cái này cũng liên lụy tới một mấu chốt quan trọng khác: Nam Hỏa trở về, Nam Lý được cứu rồi sao?

Lúc Tống Dương từ ngoài trở lại chủ đội, biết được ‘Yên nhân xuân xuân dục động, Nam Lý lại tương tào ngộ hổ lang xâm lấn’, trong đầu hẳn đã có một cái ý niệm mơ mơ hồ hồ, tuy nhiên Tống Dương đối với loạn cục lúc bấy giờ vẫn chưa đủ rõ ràng, cho nên cái ý niệm này vẫn chưa có chỗ thực tế.

Nhưng Từ Oa Oa đến đâu thì không giống lúc trước, một cuộc nói chuyện xong, từng chuyện từng chuyện đều đã có thể để cho hắn hiểu rõ, đối với Tống Dương mà nói, mấu chốt chân chính trong đó chỉ có một, nếu không phải là Nam Lý ‘chết chắc rồi’, chuyện này hẳn cũng nhìn ra được; mà Hồi Cốt cùng Nam Lý thêm Đàm Quy Đức, tất cả gom vào cùng một chỗ cùng liều mạng với Cảnh Thái, như trước vẫn là không đầu lại được.

Lời của Từ Oa Oa nói rất rõ ràng. Nhưng nàng không hiểu được, khi Tống Dương hiểu được cái mấu chốt này rồi, ý niệm vốn mơ hồ trong đầu hẳn từ lúc trước liền rõ ràng: Hồi Cốt nhất định thua, Nam Lý cũng không có cách cứu rồi, Nam Hỏa chỉ còn cách tự tìm cơ hội. Tuy nhiên Tống Dương căn bản còn không biết ‘cơ hội’ này là cái gì... Hiện tại hẳn chỉ có hai lựa chọn hoặc tiến hoặc lùi.

Nếu rút về, đưa quân trở lại Nam Lý, ra sức phản kháng việc xâm lấn của Yên nhân, có thể đoán trước được, Nam Hỏa sẽ giết chết được rất nhiều kẻ thù, có thể trì hoãn việc Nam Lý bị diệt vong cũng có thể giúp Hồi Cốt cùng chia sẻ một chút áp lực, nhưng xét đến cùng cũng chỉ là kéo dài, cuối cùng Yên Quốc thắng, Hồi Cốt bại Nam Hỏa diệt Nam Lý hóa thành tiêu thổ.

Nếu tiến lên, có lẽ chỉ vừa tới Yến cảnh đã bị giết hết rồi, có lẽ ngay cả biên quan cũng không có cách đánh qua, thậm chí cũng còn có khả năng là bọn họ chưa kịp đánh tới Đại Yến đã bị Phiên binh đánh bại mất rồi, dù sao hiện nay cũng sắp bắt đầu mùa đông, cái rét trên cao nguyên đối với quân đội phía nam là một khảo nghiệm lớn. Chín trên chín, Nam Hỏa sẽ chết mà chẳng có chút giá trị, nhưng cũng vì giữ lại một phần hy vọng như vậy, Nam Hỏa sáp nhập Yến cảnh có thể tìm ra một cơ hội một cái kỳ tích, chỉ cần một kích đánh thẳng vào chỗ hiểm.

Từ Oa Oa và Tổng Dương có kẻ thù giống nhau, một đôi phu thê đều quyết chí thề duy trì, nhưng Tạ Tư Trạc chỉ cầu giết có thể kẻ thù liền cảm thấy mỹ mãn, Tổng Dương thì càng quyết tuyệt hơn, theo lời hấn, tiếng cười của Cảnh Thái cùng Yến Đình chính là tiếng khóc dưới cửu tuyền của Vương thái y, bất kể như thế nào, hấn cũng nhất định không thể để cho đôi cha con kia được như nguyện.

Đáng tiếc, theo đại cục xem, mặc dù cho như thế nào Đại Yến đều định trước là thắng rồi, Tổng Dương chỉ có thể nghĩ tới một cơ hội để lật ngược đối là ‘Trảm thủ’, nhưng dù cho khả năng thành công của hấn có bao nhiêu xa vời, ít nhất thì hấn cũng muốn tranh thủ lấy cơ hội này.

Cơ hội sẽ ở đâu? Tổng Dương còn không biết, có thể xác định vẹn vẹn được một chỗ: nếu là ‘Trảm thủ’, thì trước tiên phải tiếp cận được thủ lĩnh quân địch.

Tề Thượng muốn giết La Quan, ít nhất phải đến gần được đã, nếu không Đại tông sư trái một mũi tên phải một mũi tên, Tề Thượng có thể chết được rất mau, tuy rằng đến gần rồi cũng không chắc là có khả năng thành công, nhưng còn hơn là hoàn toàn không có hi vọng gì... Đạo lý hoàn toàn như nhau.

Vừa lui vừa tiến, thứ nhất chắc chắn là phải có người chết nhưng ít ra cũng không quá lỗ; thứ hai cũng đồng dạng là chết, hơn nữa còn có thể là chết không chút ý nghĩa, nhưng cũng còn nhiều ra một cơ hội kỳ tích, Tổng Dương sẽ chọn cái nào? Lấy tính điên cuồng cùng tùy tiện của hấn, Dương nhiên là tuyển tiến bỏ lui.

Trần Tây vương uống miếng nước, sự kinh ngạc trên mặt dần rút đi, lại suy nghĩ kỹ lại những gì Tổng Dương vừa nói một lần nữa:

- Nói như vậy, ngày hôm nay con đã có quyết định rồi sao? Vì sao không truyền lệnh tiến quân luôn, còn do dự gì nữa? Như thế này không giống tính cách của con.

- Con nghĩ tính toán của con là không sai, nhưng chuyện ‘tính toán’ này không chỉ có riêng một mình con, sự tình liên quan tới toàn quân Nam Hỏa, con cũng cần phải chú ý đến những người khác.

Trần Tây vương nhíu mày, trong lúc không lưu ý khí đo của Thiết Huyết địa tướng lại biểu lộ ra, đối với thuyết pháp của Tổng Dương cũng không cho là đúng:

- Con là Thống soái, nắm quyền trong tay, chẳng nhẽ con còn sợ Nam Hỏa sẽ không theo con đi hay sao, con là thủ lĩnh, con quyết định, chỉ thế thôi.

Tổng Dương lắc đầu, có vẻ cũng không muốn giải thích gì cả, nhưng trong mắt Trần Tây vương không dung được một hạt cát, không để cho hấn chuyển hướng đề tài, tiếp tục nói:

- Sự do dự của con từ đâu mà tới, nhất định phải nói rõ ràng cho ta nghe. Nam Hỏa không phải là tư binh của Yến Từ Bình, chiến sự cũng không phải là chuyện mua bán trong phong ấp, nếu con cứ như thế này, sớm muộn gì cũng là hại mình hại người, bị mất Nam Lý tám vạn binh sĩ tốt của ta.

Cả đời Tổng Dương luôn bị mọi người oán giận là làm việc quá kích động, không nghĩ tới bây giờ mới do dự một lần, lại bị cha vợ mắng, bắt đắc dĩ cười khổ hai tiếng, chỉ tiết đáp:

- Cũng là vì con là Thống soái, mới càng phải đưa sự tình làm cho rõ ràng... Trong quân Nam Hỏa con nắm quyền, nhưng thứ ‘quyền lực’ này, không thể lấy ra để làm oai với huynh đệ được. Con nghĩ có quyền trong tay, cũng là dùng để bảo vệ huynh đệ.

Những lời nói cao thượng như thế này, chính Tổng Dương nói cũng cảm thấy không được tự nhiên, nhưng hấn cũng chân chính nghĩ như vậy.

Trần Tây vương cụp lông mi xuống:

- Loại kiến giải này, con học được từ đâu vậy?

‘Chủ nghĩa lý tưởng’ đến từ kiếp trước, đương nhiên là không có cách nào giải thích cho vương gia, Tổng Dương thuận miệng đáp:

- Lúc con còn là dân thường, luôn ngóng trông các vị lão gia có thể dùng quyền lợi, vì dân mưu sự vì dân tạo phúc, hiện giờ chính mình có quyền, thì tự nhiên cũng muốn làm như vậy, cho nên mới do dự... Một tiến một lùi, đều là mang anh em đi chịu chết, cái trước là một cơ hội đánh cược, nhưng cơ hội thua cũng rất lớn, có thể sẽ làm cho tất cả chết mà không được cái gì; cái còn lại là huyết vậy cổ thổ, chết có ý nghĩa. Mấy vạn ‘giá trị’ tính mệnh đều nằm ở trong tay con, con nên dùng bọn họ để được cái gì? Không dám không do dự, không dám không hiểu rõ ràng.

Đoán chừng là bởi vì ‘Quả tự phi vì lấy, mà là hộ’ thuyết pháp, Trần Tây Vương tựa như không biết Tổng Dương, đánh giá hần vài lần, cuối cùng mỉm cười:

- Cách nói như của con, cùng những gì ta nói cũng như nhau, không cần nói với những người khác nữa rồi, không có gì hay cả.

Trong lòng Tổng Dương thì thầm một câu ‘Ngài mà không hỏi, ta cũng không nói’ sau đó còn tỏ vẻ rất thành thực gật đầu với Trần Tây vương, lại hỏi:

- Vậy ngài xem chuyện Nam Hỏa đi tấn công Đại Yến...

Từ hôm qua đến lúc này, trong thời gian một ngày này, Tổng Dương vẫn còn có chút chủ ý chưa quyết được, thẳng đến khi nhận được thư của Đàm Quy Đức.

Đội quân phản bội của Đàm Quy Đức cũng không giữ được bao lâu, chiến sự lúc sau của Yến quốc càng thuận buồn xuôi gió, nhưng tin tức xấu này chồng chất lên, thúc đẩy Tổng Dương quyết định, thế cục trở nên càng thêm ác liệt, chỉ còn lại có một mảnh ghép này nữa thôi.

Đối với suy nghĩ điên rồ này của Tổng Dương, Trần Tây vương cũng không thêm ý kiến, chỉ nói một câu:

- Con cảm thấy được thì cứ thử làm xem, con là Nguyên soái, con nói mới được.

Sau đó lão nhân lại đổi đề:

- Mặt khác còn có một việc, muốn cùng con thương lượng một chút.

Sau đó, Trần Tây vương dừng lại một chút, lại uống ngụm nước, lúc này mới nói rõ chính đề:

- Trên cao nguyên Nam Hỏa uy phong ngang dọc, một đường đánh giặc, chiến tư cướp được cũng không ít đúng không?

Nam Hỏa cướp đồ đúng là không ít, phía nam Thổ Phiên vốn tương đối giàu có đông đúc, Nam Hỏa lại tới đúng lúc, mùa thu là mùa mà quý tộc và binh dân trên cao nguyên đang cố gắng tồn trữ vật tư, để chuẩn bị cho việc vượt qua một mùa đông giá rét, không nghĩ tới tất cả đều tiện nghi Nam Man rồi.

Tổng Dương nghe vậy mỉm cười:

- Ngài... tới đây để đòi tiền sao?

- Chỉ có chuyện tuyên chỉ nhỏ nhặt này, đáng để ta tự mình chạy tới đây hay sao?

Trần Tây vương đặt chén trà xuống:

- Nhưng mà nói là ‘đòi tiền’ thì khó nghe quá, chủ yếu là muốn cùng con thương lượng xem nên chia tiền thế nào.

Triều đình ngheo rớt mỏng tới, quốc khố trống tuếch, làm cho người ta liếc mắt cũng thấy thê lương, trên dưới đều thắt chặt lưng quần, duy chỉ có Nam Hỏa ở Thổ Phiên cướp được một mớ tiền lớn.

Hiện nay phương bắc Nam Lý lại phải khia chiến, không có tiền thì thế nào cũng không được, triều đình tự nhiên là nghĩ tới chỗ chiến lợi phẩm mà Nam Hỏa lấy được.

Chỗ của cải này cũng không phải là một khoản nhỏ, nếu là nộp lên hết, sợ là sẽ ảnh hưởng tới khí thế của đánh hổ lang binh sĩ này; nếu là tùy ý Nam Hỏa sử dụng, hiện nay triều đình quả thật là đổ mất muốn chết.

Kỳ thật Nam Lý có chiến lược, trong đó đối với việc phân phối chiến lợi phẩm, nộp lên trên xử lý thế nào đều viết rất rõ ràng. Nhưng chiến lược là tử, người mới là sống, đối với Nam Hỏa mà nói chuyện này có âm mưu, cái khác không nói, chỉ riêng ‘man báo’ hai chữ này, thì đã làm cho triều đình chỉ có thể trông mắt mà nhìn rồi.

Cho nên Trần Tây vương tự mình chạy tới đây, muốn cùng Tống Dương thương lượng cách ‘chia tiền’.

Nhiệm vụ này cũng chỉ có thể dựa vào Trần Tây vương, những đại thần khác cho dù ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám vô duyên vô cớ chạy tới đòi Thường Xuân hầu chia tiền.

Tống Dương suy nghĩ một chút, đáp:

- Có chút chiến lợi đã bị các huynh đệ phân ra hoặc tư tàng, không thể lấy về được.

Trần Tây Vương gật đầu, ‘Chia tiền’ hai chữ, mở miệng nói thì là rất đơn giản, nhưng mọi thứ đều là do Nam Hỏa binh sĩ dùng tính mệnh cướp tới, lão nhân cũng từng là Đại nguyên soái, hoàn toàn có thể hiểu được đạo lý này. Nếu như thế cục không bức bách hẳn cũng không đi, đối với những thứ huynh đệ đã cầm rồi thì không thể thu hồi về được.

Tối Dương lại nói:

- Về phần những thứ khác, ngài mang tất cả về đi, con sẽ phần một đội binh mã hộ tống.

Trần Tây vương hoảng sợ, ông biết con rể sẽ cho mình mất mũi, nhưng bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới con rể còn quá nể tình, ‘Về phần những thứ khác’ trong miệng Tống Dương chính là đồng tài sản như núi trong doanh trại; chính là chỗ do tù binh Thổ Phiên quản lý ở phía xa xa, quân binh lúc nào cũng giám sát chúng mà không nhìn thấy được mục quân; chính là đi đằng sau con đường tiến quân của đại quân, đem những thứ không tiện mang theo hoặc là những chiến lợi phẩm không thể mang đi được tạm thời niêm phong cất vào kho, sau đó phái người chuyên trông coi... Những thứ bị quân tốt phân chia tư tàng, dù sao cũng chỉ là số ít, chân chính nhiều là ‘những thứ khác’.

Đại nguyên soái đương nhiệm ra tiền hào phóng như vậy, nhưng lại làm cho Đại nguyên soái tiền nhiệm có chút do dự:

- Cho ta hết, cẩn thận binh sĩ của nhà ngươi.

- Nam Hỏa còn phải tiếp tục tiến đánh, tiến vào Yến cảnh rồi thì càng cần nhẹ nhàng hơn mới được, những thứ kia không thể mang theo được, lúc sau con cũng định vận chuyển chúng về nước.

Tống Dương lắc lắc đầu:

- Về phần các huynh đệ, con sẽ không bạc đãi bọn họ, trước khi khởi hành con sẽ phát chiết tử, binh lính Nam Hỏa một phần, bằng vào như vậy, sau khi chiến tranh chấm dứt, mỗi người có thể nhận được mười lăm lạng vàng.

Tống Dương cho đám binh lính chứng từ... Nhưng hẳn cũng có lo lắng, trong Nam Hỏa hẳn có uy tín như thế này, có danh dự như thế này, đừng nói là nhuỵx tương sĩ vẫn luôn cũng hẳn kẻ vai sát cánh chiến đấu, thì dù cho là bashc tính Nam Lý, đối với vị hầu gia thần kỳ này cũng rất tín nhiệm, chứng từ mà hẳn đã viết ra, chính là chân chính bạc trắng.

Hướng chi đối với Nam Hỏa mà nói, những thứ vật tư này, dè dặt nhìn qua dù cho có mê người như thế nào, cũng đều là những thứ không mang theo được, hiện giờ đổi thành một cái chiết tử có đóng dấu của Thường Xuân hầu, tương lai còn có thể lấy ra dùng, là một chuyện không thể tốt hơn rồi.

Mặt khác Tống Dương cũng đích xác có thể tra được, đại mộ ở trong Tàng bảo đồ hiện tại mới khai quật được hai phần mười, đại bộ phận của cải vẫn còn ở trong mặt đất, chờ hẳn lấy ra dùng.

Đối với việc xử lý loại chuyện này, Trần Tây vương càng thành thạo hơn Tống Dương, suy tư một lúc, lại đề xuất hai điều: một là ở trên chiết tử phần đóng thêm dấu của Trần Tây vương, như vậy là đảm bảo cho Tống Dương, cho dù Thường Xuân hầu chết rồi, tiền của mọi người vẫn còn, có thể dùng chiết tử tới Hồng Ba phủ lấy tiền.

Lão nhiên rất có nghĩa khí, cùng Tống Dương công cái bao quần áo này, nói ra điều thứ nhất xong, hần lại dùng lực dận dò Tống Dương:

- Nghìn vạn lần con không được chết.

Tống Dương cười:

- Chết rồi cũng không sao, trước khi chết con sẽ nói với Tạ Môn Tẩu Cầu, đưa chỗ tiền trong mộ đến tay ngài, để ngài đủ tiền trả.

Trần Tây vương dường như thở ra một hơi, còn có điều thứ hai: nói với Nam Hỏa, chiết tử trong tay tướng sĩ chỉ là bằng chứng tượng trưng, tất cả binh lính Nam Hỏa trước khi xuất chinh nếu đăng ký tạo sách, nếu bất hạnh bỏ mình, Tống Dương cũng sẽ đưa mười lăm lạng vàng tới tay cha mẹ vợ con bọn họ... Cho dù không còn bằng chứng hứa hẹn vẫn hữu hiệu.

Tin tức tuyên bố xuống, binh lính Nam Hỏa chẳng những không có phản cảm, ngược lại mỗi người đều lộ vẻ vui mừng, dù sao vàng là xa xỉ, phải biết rằng làm cho Nam Lý một năm mới được mười lạng bạc, mười lăm lạng vàng bằng mười lăm năm làm công, so với tất cả các nơi trên Trung Thổ, cũng là một con số lớn, hơn hẳn việc chia chiến lợi phẩm.

Sau đó vài ngày, Nam Hỏa có dấu hiệu lao động, vật tư chất lên xe, Tống Dương cùng Trần Tây vương đóng ấn vào chiết tử, đóng tới mức tay bị chuột rút, Trần Tây vương nhớ tới một chuyện, một bên đóng dấu một bên hỏi Tống Dương:

- Nếu không chúng ta đổi cách khác? Chiến lợi phẩm con cứ lưu lại, sau đó con đưa cho ta tám vạn phân mười lăm lạng vàng? Không cần mười lăm, mười lạng cũng được, tổng cộng là tám mươi vạn lạng vàng.

Tống Dương bực cười luôn:

- Cũng được, nhưng mà bây giờ không đưa ngài được, ngài cứ đưa tám vạn cái chiết tử này đưa cho Tiểu Hoàng Đế xem, chờ đánh xong rồi con từ từ đổi cho ngài.

Trần Tây vương cười nói:

- Hay là thôi đi.

Lại bắt đầu đóng dấu.

Chờ tới khi hoàn thành công việc, Trần Tây vương măn ý đi về, vốn có hần chỉ muốn tìm Tống Dương để bàn cách chia tiền, cũng tính là Nam Hỏa vốn muốn quay về, không nghĩ tới Nam Hỏa tiếp tục tiến công, Vương gia cũng lấy được vô số vàng bạc mà về, dựa vào thu hoạch của chuyến này, Nam Lý cuối cùng cũng tạm hoãn được nguy cơ, miễn cưỡng có thể kéo dài được một đoạn thời gian nữa.

Nam Hỏa tiếp tục tiến lên, lại khai chiến, một đường hướng tới trung bộ cao nguyên tấn công.

Từ Oa Oa tạm thời lưu lại Nam Hỏa, Tống Dương từng nghĩ để nàng cùng Trần Tây vương cùng về, nhưng chưa nói ra cũng đã bị chính mình hủy bỏ, nếu không 'một bộ' vợ cùng cha vợ, cùng nhau đi thì thật là xấu hổ, tốt nhất là đừng làm cho nhau khó chịu thôi.

Mà không lâu sau khi Nam Hỏa phát động, Từ Oa Oa cũng từ biệt Tống Dương.

Hành trình của nàng vẫn có Tạ Môn Tẩu Cầu chiếu ứng, toàn bộ không cần Tống Dương lo lắng, lúc chia tay hai người ở chung, Tạ Tử trạc mấy ngày nay đều đang suy tư về hành động của Tống Dương, hiện tại đã đại khái nghĩ ra, nói với Tống Dương:

- Tuy rằng mạo hiểm, nhưng cũng không phải là không được.

Tống Dương hiểu nàng nói gì:

- Nói nghe coi.

- Yếu quốc hùng mạnh là không nghi ngờ, mà dù cho là phạm nhân quốc độ, không phải là thiên binh thần bang, Cảnh Thái không phải là Ngọc hoàng đại đế, quốc sư cũng không thể tát đậu thành binh, đại quân của Cảnh Thái chung quy là dựa vào Yếu nhân mà ra, không có khả năng vô cùng vô tận. Nếu Yếu quân

tây chinh tấn công Hồi Cốt, Tây Cương bên hán thế tất là hư không, nếu như có thể bắt được chỗ này, Nam Hỏa thừa dịp hư mà vào, không nhất định là chịu chết... Nhìn qua như là muốn chết, kỳ thật là tử trung cầu hoạt.

Tạ Tư Trạc nói rất chậm, vừa nghĩ vừa nói.

Tổng Dương gật đầu:

- Nếu ta nói ta cũng nghĩ như vậy... có thể bị cho là da mặt dày quá không?

Tạ Tư Trạc mỉm cười, giơ tay sờ mặt Tổng Dương, rất cẩn thận mà vuốt khẽ, trả lời có lệ:

- Không dày, không nhận ra.

Sau nàng lại quay lại đề tài:

- Bạch tiên sinh sẽ về Đại Yến trước, xem xem có thể giúp càng làm cái gì không, Nam Hỏa muốn tiến vào Đại Yến không phải là chuyện nhỏ, tiểu cầu tương quan hiệp trợ, tốt nhất là hán là thể tự mình chủ trì.

Tổng Dương lại sững sốt, nhú mày hỏi:

- Thế nào, nàng không đi theo Bạch tiên sinh về sao?

Hán vẫn cho là Tạ Tư Trạc muốn về Yến quốc.

Quả nhiên Tạ Tư Trạc lắc đầu:

- Thiếp muốn đi xem Hồi Cốt lần nữa, yên tâm đi, có Bạch phu nhân chiếu cố, không việc gì.

Yến quốc hiện đang ở Tây Cương bày trọng binh, Nam Hỏa nếu cứ đánh đến, có khác gì lấy trứng chọi đá, vừa rồi Tạ Tư Trạc cũng nói rõ, Tổng Dương muốn mang binh tiến vào Yến quốc, thế nào cũng phải chờ Yến quân tiến công đi ra, viễn chinh đánh Hồi Cốt mới được.

Vốn là Đại Yến đợi thời cơ lên cao nguyên đánh Hồi Cốt; hiện giờ sự tình lại thành Nam Hỏa muốn đi vào Yến cảnh, phải nhờ Hồi Cốt dụ được Yến quân xuất quân. Muốn làm được chuyện này, chắc chắn phải thương lượng cẩn thận với Đại Hán mới được.

Tổng Dương vẫn cau mày:

- Ta đã viết thư cho Đại Hán, thương lượng việc này, nàng không cần...

Không đợi hán nói xong, Từ Oa Oa chỉ lắc đầu nói:

- Chỉ bằng một mẫu giấy, không thể nói rõ hết được sự tình, thế nào cũng phải có người đem đạo lý giảng cho Đại Hán nghe rõ ràng, hoặc là chàng tự mình đi Hồi Cốt, hoặc là thiếp thay chàng đi, không còn cách nào khác.

Từ Oa Oa nói nhẹ nhàng, tiểu dung thanh thanh, như nhau bình thường an tĩnh, chỉ có điều lúc này đây không cho cự tuyệt.

382. Chương 139: Thời Cơ

Rời khỏi Nam Hỏa nửa tháng, Trần Tây vương trở về thành Phượng Hoàng.

Tiến vào trong biển giới của Nam Lý, mọi vật tư mà Vương gia mang về sẽ có quan viên khác tiếp ứng, Trần Tây vương nhẹ nhàng mà vội vã hồi kinh, sau khi vào thành phải đi trước vào hoàng cung, gặp Phúc Nguyên tiểu hoàng đế cùng mấy bị đại thần phụ chính khác, đến chạng vạng tối ông mới trở về Hồng Ba phủ.

Sơ Dung, Tiểu Phát đều ở nhà, hai người con gái đều đang ngóng trông tin tức của người yêu, biết con không ai bằng cha, Vương gia cũng không bắt các cô chờ lâu, sau khi về đến nhà thì trực tiếp gọi hau cô con gái tới, nói về hành trình lần này, nhất là những chuyện có liên quan tới Tổng Dương, nếu hết từ đầu đến cuối, lần 'báo cáo' này còn cẩn thận hơn cả so với lúc ở trên điện.

Vương gia không ngờ tới chính là, hai cô con gái nghe nói Tổng Dương không hồi binh, mà chạy đường khác mang Nam Hỏa đi tấn công Đại Yến, chẳng những không khiếp hoàng sợ, ngược lại còn nhìn nhau cười... Ở chung lâu như vậy, vị phu quân này là dạng người như thế nào, có tính tình ra làm sao, Công chúa và Quận chúa đều hiểu quá rõ rồi.

Lúc Tổng Dương làm việc, hai chị em đều không đoán được tiếp theo hắn muốn làm gì, nhưng bất kể Tổng Dương có làm cho mọi người không dự đoán được như thế nào đi nữa, trong mắt các cô cũng là không có gì bất ngờ, vốn là như thế này.

Nhưng lúc Trần Tây vương đề cập tới mấy câu nói nhẹ nhàng của Tổng Dương, lại thiếu một món nợ khổng lồ như thế, tam khuê nữ vừa mới còn cười híp mắt, đột nhiên mở to hai mắt:

- Tám vạn phần... mười lăm vạn một phần... tổng cộng là một trăm hai mươi vạn vạn... vàng?

Một câu chia làm bốn đoạn, mỗi đoạn đều từ kẻ răng của Quận chúa phun ra. Tiểu Bộ vẫn cười hì hì, nhưng mà vì an ủi tam tử, nàng cố gắng nhin lại, gật đầu phụ họa:

- Thực là bại gia.

Bây giờ là lúc người nhà đoàn tụ, mẹ đẻ của Sơ Dung và Tiểu Phát cũng đang ngồi ở đây, mà mẫu thân của Sơ Dung, Vương phi nương nương cười ngắt lời, thay Tổng Dương biện hộ:

- Đây cũng không phải là phá sản. Đối với quốc gia không so đo, đối với các thân nhân của huynh đệ, nếu có thể làm thì nên làm, đó mới là bản sắc Nguyên soái, là bản sắc Vương hầu.

Vương phi điểm danh khích lệ là Tổng Dương, chẳng phải cũng là khích lệ Vương gia nhà mình, Trần Tây vương trước đây cũng làm chuyện tương tự như vậy, tuy rằng số lượng không thể so sánh với Tổng Dương, nhưng bản chất cũng chẳng khác nhau gì cả.

Trần Tây Vương cười ha hả, lại bổ sung:

- Cũng không chỉ riêng Tổng Dương nợ, ta thay hắn đứng ra bảo đảm, Tổng Dương trả không được thì do Hồng Ba phủ trả.

Lời vừa ra khỏi miệng, Vương phi nương nương ngay lập tức không cười được.

Lúc này bỗng nhiên Hồng Ba vệ truyền báo, có tước thư đưa tới. Tình báo được đưa trực tiếp tới tay Trần Tây vương, tự nhiên là chuyện lớn: là tin từ phía bắc Đại Yến, Đàm Quy Đức ốm chết rồi.

Trung thổ Hán gia có câu cách ngôn: vận khí vương, quỷ thấp hương.

Chỉ nhìn mặt chữ cũng không khó để giải thích ra ý nghĩa, vận khí của một người nếu đến rồi thì cái gì cũng không giữ lại được, mà ngay cả ác quỷ gặp được người có vượng vận, cũng chỉ có thể đi thấp hương cầu phúc mà thôi. Những lời này Cảnh Thái chấp nhận rất tự nhiên, làm sao chỉ dừng ở quỷ thấp hương, quả thực là Diêm La thấp hương, ngay cả Diêm vương gia đều đến nịnh bợ hắn, giúp đỡ hắn, đưa Đàm Quy Đức đi rồi.

Đàm Quy Đức chết rồi phản quân tán loạn tựa như rắn mất đầu, chỉ đánh tiếp một cái chiến dịch nữa là bị Yến quân càn quét đi. Đến tận đây phương bắc Đại Yến hoàn toàn an định, Đàm nghịch nội ưu, Khuyển Nhung ngoại họa tan thành mây khói.

Tin tức phương bắc tiêu diệt xong phản quân Đàm Quy Đức sau khi được truyền vào cung, Cảnh Thái truyền xuống thánh chỉ, chiến sự ở Yến Nam cũng lập tức tái khởi, đại quân sớm đã chuẩn bị thỏa đáng lập tức xuất chinh, bắt đầu tấn công Nam Lý.

Tường thành nhuộm máu, khói lửa chướng mắt, trước Chiết Kiêu quan tiếng sát hô rung trời, mười một ngày sau hùng quan cáo phá, nhưng Yến Nhân tiến tới cũng không thuận lợi, sau Chiết Kiêu quan còn có Hồng thành, cuộc chiến ở đây, so với Chiết Kiêu quan còn muốn càng hung mãnh...

Cùng trong lúc Chiết Kiêu quan bị mất, Nam Hỏa đang vây quanh một toàn thành tên là 'An Gia' trên cao nguyên, mà Tổng Dương cũng đang ngồi trên chiếu ở trong phòng ăn của Mật Tông đại miếu tại An Gia thành, tay cầm một cái bát vàng, từng ngụm từng ngụm uống trà bơ.

Ngoại trừ Tổng Dương trong phòng còn có bốn người, trong đó hai người ngồi đối diện hẳn, đều là dân địa phương Thổ Phiên, một lão niên Mật tông tăng lữ, quần áo không có gì kỳ lạ, nhưng các tín đồ Mật Tông có thể nhìn ra thân phận tôn quý của lão bằng vòng hạt châu trên cổ, là một vị Phật sống; cách ăn mặc của người kia thì dễ phân biệt hơn nhiều, quanh thân trên dưới đều là tơ vàng, khảm bảo thạch, phục trang rực rỡ đẹp đẽ, chỉ nhìn là đã biết ngay là một đại quý tộc, cho dù người Thổ Phiên thích ăn mặc, những tài chủ bình thường cũng không có khí thế lớn như hẳn.

Hai người phía sau Tổng Dương, đều là bạn cũ của hẳn: Vô Ngự sư thái, Vân Đỉnh hoạt phật.

Tổng Dương đặt bát vàng xuống, đối về Thổ Phiên quý tộc gật gật đầu, cười nói:

- Cũng đến lúc rồi, ta phải đi, đa tạ Mặc Thoát đại nhân đã khoản đãi mấy ngày nay.

Mặc Thoát là một vị phiên chủ, phương viên mấy trăm dặm quanh đây đều là địa bàn của hẳn, tuy rằng thế lực không lớn bằng những gia tộc trong Lan thành, nhưng trong biên giới Thổ Phiên cũng được xếp vào hàng quý tộc thượng đẳng, nghe thấy vậy trên gương mặt mập mạp lộ đầy tươi cười, dùng mấy câu tiếng Hán ngọt ngào nói:

- Không dám nhận, phải thực nói lời cảm ơn, cũng là Mặc Thoát cảm ơn Thường Xuân hầu, mặt khác còn muốn tạ ơn hai vị Phật sống của Nhân Lặc, Vân Đỉnh

Nói xong, Mặc Thoát đứng lên, khom lưng tạ lễ với Tổng Dương và hai vị Phật sống, thuận tiện cũng đối về Vô Ngự hành lễ.

Không tính Vô Ngự, Mặc Thoát đích xác là phải cảm ơn ba người còn lại, giúp hẳn miễn một lần binh tai, nếu không hiện tại lãnh địa của hẳn cũng đã sớm bị đánh thành tan hoang rồi. Nam Hỏa tiến vào lãnh địa của Mặc Thoát, mawtcj ngoài tựa như vẫn rất hung mãnh tàn nhẫn, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, Nam Hỏa vẫn chưa tạo ra tổn thương thực sự nào đối với nơi này, chỉ là đang đánh nghi binh mà thôi, bao ngồn chiến dịch vây công ngoài thành An Gia, sấm đánh thật to, mưa rơi rất nhỏ...

Trước đây, hỉ điển cho Linh Đồng thăng tọa bị biến thành tang lễ, thảm họa phát sinh rồi nếu không có Vô Ngự mang Vân Đỉnh hoạt phật chạy thoát khỏi Nhân Khách, một đoạn thời gian sau, Vân Đỉnh lòng đau như cắt, Tiểu Phật sống dù không phải là do chính tay hẳn giết chết, nhưng đích xác là do hẳn mà chết, lấy tấm lòng từ bi của Vân Đỉnh, chuyện này thực là một đả kích nặng nề.

Nhưng việc tu luyện của vực tông rất chậm, coi trọng biết tự hỏi lòng, bình tĩnh mà xem xét, Vân Đỉnh có tội mà lại không có sai, qua một đoạn thời gian Vân Đỉnh cũng dần dần khôi phục, có điều các hành xác càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Sau lại Thổ Phiên đã đại loạn, Nam Hỏa tấn công cao nguyên, Vân Đỉnh cùng Vô Ngự thương lượng, hai vị xuất gia không ẩn núp ở phụ cận Nhân Khách nữa, khởi hành hướng nam nhập vào Tổng Dương, hai mươi mấy ngày trước bọn họ cùng Nam Hỏa thành công hội hợp.

Trong chiến hỏa cố nhân gặp lại, đều có một phần thổn thức. Mà không lâu sau đó, Nam Hỏa lại tiến vào lãnh địa của Mặc Thoát, tiên phong hồi báo, nói là có một vị tự xưng là 'Nhân Lặc' phật sống một mình tiến vào cầu kiến Nguyên soái.

Nguyên soái cũng không phải là muốn gặp là được gặp đâu, hưởng chi trên cao nguyên số lương Phật sống lớn nhỏ nhiều không kể hết, danh hiệu này cũng không có bao nhiêu trọng đại, tuy nhiên Nhân Lặc nhắc tới hẳn cùng Vô Ngự sư thái ở Diệu Hương Cát Tường địa là bạn cũ, cùng vực tông Vân Đỉnh hoạt phật lại là tương giao tâm đầu ý hợp, tiên phong lúc này mới thay hẳn thông báo một tiếng.

Vừa vãn hai vị hẳn nhắc tới đều ở trong quân, Tổng Dương xác minh một chút, tuy rằng cách nói của Nhân Lặc có hơi khoa trương, nhưng cũng coi như là chuyện thật, đầu năm Vô Ngự du lịch ở thượng du cao nguyên cũng từng cùng người này có ít tiếp xúc, mà bên Vân Đỉnh, đích xác cũng Nhân Lặc có giao tình không cạn.

Bạn bè của Vân Đỉnh hoạt phật trên cao nguyên dùng một bàn tay là đếm ra hết, Nhân Lặc cũng là một cái trong số đó, không cần hỏi, người mà có thể được Vân Đỉnh coi trọng, tự nhiên Phật hiệu tinh thâm kiến thức không tầm thường, trên thực tế Nhân Lặc không phải là cái loại Phật sống 'hư danh', hẳn có thực

quyền cũng có địa vị, cùng với phiên chủ Mặc Thoát cùng nhau chủ chương lãnh địa phương viên mấy trăm dặm này. Lúc đại Phật sống Bác Kết ở đây, cũng rất coi trọng người này.

Chuyện lúc trước Vân Đỉnh tiến vào Yến Tử Bình bắt Công chúa, chính là Nhân Lặc giúp Đại Phật sống cùng Vân Đỉnh ‘Đáp cầu dất mối’, đưa Vân Đỉnh dẫn vào Nam Lý theo chi thương đội kia cũng là từ lãnh địa của Mặc Thoát tới.

Nhân Lặc Phật sống bị đưa vào trong, nói rõ ý đồ đến đây, hoá ra hẳn là làm thuyết khách.

Tính ra, Nhân Lặc cùng Mặc Thoát kiểu này, là chi chính của Đại Phật sống Bác Kết tiền nhiệm, Bác Kết chết rồi Ô Đạt chủ trì Sài Thố Đáp Thập, bắt đầu đối với họ dùng lực đè ép đàn áp. Nếu không phải là Thố Phiên xâm lăng phía nam bị thất bại, Nam cảnh Bắc quan đều bị địch nhân xâm nhập, cộng thêm tiểu Phật sống thăng tọa bị chết thảm cùng liên tiếp sự tình khiến Thố Phiên loạn thành một đoàn, làm Ô Đạt không rảnh để đối phó với họ, hiện tại thế lực của Nhân Lặc cùng Mặc Thoát sợ là đã bị Ô Đạt đoạt đi, hai người cò còn sống hay không cũng khó nói.

Nhưng mặc dù có thể tạm thời bảo vệ thân gia, tình hình của Nhân Lặc cùng Mặc Thoát cũng không lạc quan, thế lực trước đây của đại Phật sống hoặc là đã bị phá hủy rồi, hoặc là đầu phục Ô Đạt hoặc là những người khác, hiện tại trong Sài Thố Đáp Thập tranh đấu có vài phe, mặc cho cuối cùng là ai làm lão Đại, Nhân Lặc cùng Mặc Thoát cũng không có ngày lành, chuyện bảo tồn lực lượng đối với hai người bọn họ cũng càng lúc càng quan trọng.

Nhân Lặc cầu kiến Tổng Dương, ông ta cùng Mặc Thoát đã chuẩn bị một phần hậu lễ, chỉ cầu cho Nam Hỏa có thể tránh lãnh địa của ông ta ra, không khai chiến là được rồi. Nói xong thỉnh cầu ông ta cũng cường điệu một chút, trước đây Sài Thố Đáp Thập tuyên bố Nam Lý là hung thủ mưu hại Đại Lạt Ma Bác Kết, ông ta cùng Mặc Thoát vẫn không tin, cũng không có phái binh tham gia vào đoàn quân Thố Phiên đi xâm lược Nam Lý. Sau đó Nhân Lặc còn phân tích một cách rất có lý lẽ, nói rõ Bác Kết chết rồi Nam Lý cũng chẳng được chỗ lợi nào cả, không có động cơ thì cần gì ám sát.

Nếu là bình thường mà nhìn, Nhân Lặc thỉnh cầu đúng là người si nói mộng. Đại quân Nam Hỏa tránh ra, không chỉ tăng thêm chuyện đường xá, mà còn đưa một phần cao nguyên vũ trang để ở phía sau, hôm nay lúc Lạt Ma đến đưa vàng đã có lời thề son sắt, nhưng ai có thể cam đoan ngày mai bọn họ sẽ không bội bạc.

Nhưng trùng hợp Lạt Ma Vân Đỉnh cũng ở đây, sự tình thì không giống lúc trước rồi. Hai vị Lạt Ma một mình nói chuyện với nhau một lúc, Vân Đỉnh chắc chắn nói cho Tổng Dương có thể tin Nhân Lặc, ông ta cùng Mặc Thoát không có ý cùng Tổng Dương khai chiến, nhưng hiện tại bọn họ cũng không còn có chỗ nào khác để nương tựa, không giống những phiên chủ khác không đánh còn có thể trốn, chỉ có thể cố thủ ở đây.

Tâm nhãn của Lạt Ma Vân Đỉnh tuy rằng thần kỳ, nhưng cũng không thể nhìn thấy hết thấy nhân quả, nếu không cũng sẽ không phát sinh thăm sát thăng tòa, bất quá hẳn dám chắc chắc sự tình, đại khái đều chắc là sẽ không sai.

Những kẻ không muốn đánh đâu chỉ có Nhân Lặc, Mặc Thoát? Tổng Dương cũng không muốn đánh.

Hiện tại đã tới tiết đông, trông ra thì có vẻ Nam Hỏa vẫn tiến quân thuận lợi như trước, đại sát tứ phương uy phong vô cùng, cũng chỉ có Nam Hỏa tự mình biết, bây giờ áp lực so với trước phải lớn hơn nhiều, quân số giảm tốc độ tăng mạnh. Mà quân Phiên từ ở bên Mặc Thoát thực lực cũng không tầm thường, nếu thật sự đánh nhau Nam Hỏa định là sẽ thắng, nhưng tổn thất thì khó có thể đoán trước được.

Nhưng dù cho tổn thất có kinh người tới thế nào, nếu không có Vân Đỉnh đứng ra đảm bảo, Tổng Dương nhất định phải đánh xuống một bộ phận của Mặc Thoát: địa bàn của Mặc Thoát, cách Đại Yến rất gần, Tổng Dương muốn đưa Nam Hỏa vào đất Yến, lãnh địa của Mặc Thoát chính là nơi mà đại quân của hắn chuyển hướng.

Tổng Dương tín nhiệm Vân Đỉnh, Nhân Lặc cũng tín nhiệm Vân Đỉnh, có một người trung gian như vậy, song phương đàm phán cũng dễ dàng hơn, mật nghị qua đi liền đánh thành hiệp nghị.

Sau đó Nam Hỏa đánh nghi binh lãnh địa của Mặc Thoát, mãi khi đại quân tiến công chủ thành An Gia, để cho Mặc Thoát an tâm, Tổng Dương chỉ dẫn theo vài tâm phúc vào thành, bắt đầu an tâm chờ đợi. Trong

lúc đó Tống Dương còn thuận tay chữa cho đứa con vốn bị bệnh nặng lâu ngày của Mặc Thoát khỏi bệnh... Cho đến hôm nay.

Tính toán thời gian, tin tức Đại Yến đã khai chiến với Nam Lý, lúc này nên đưa tới tay Nam Hỏa đang viễn chinh bên ngoài.

Về tình về lý, Nam Hỏa đều phải lập tức chạy trở về cứu nước, cho nên Tống Dương ‘Triệt binh’ rồi, nhìn qua rất thuận lý thành chương. Mặc Thoát thì chiếu theo ước định trước đó, truyền thư tới cho Sài Thố Đáp Thập, nói Nam Hỏa bỗng nhiên rút binh vội vàng về nước.

Tất cả mọi người nghĩ rằng đội quân này đi rồi, nhưng trên thực tế Nam Hỏa chỉ hành quân lặng lẽ, tiếp tục lưu lại trong lãnh địa của Mặc Thoát, bắt đầu lảng lảng ngủ đông... Đến lúc này, Nam Hỏa biến thành một đội quân đã trở về Nam Lý, không còn tồn tại trên cao nguyên, sẽ không thể nào tái xuất hiện ở Thổ Phiên, càng không khả năng từ Thổ Phiên sát nhập vào quân đội Nam Lý ở Yến cảnh.

Việc này so với dự đoán trước đó của Tống Dương hiệu quả còn phải tốt hơn, bởi vì có sự hỗ trợ của Mặc Thoát và Nhân Lạc, Nam Hỏa thành công ‘Biến mất’ rồi.

Nếu như Thường Đình Vệ vẫn còn ở đây, vẫn còn lại giám quốc trọng khí Đại Yến, cái thủ thuật che mắt nho nhỏ này của Tống Dương không thể lừa được. Rút quân là thế nào? Là một chi quân đội vội vàng chạy đi, từ lãnh địa của Mặc Thoát chạy như điên, chạy về đến cảnh nội Nam Lý. Những cơ sở ngầm của Tạ Bàn Tử bố trí trên cao nguyên sẽ phát hiện, đám Nam Hỏa vốn nên xuất hiện trên đường rút quân nhưng lại chưa hiện thân, bởi vậy có thể kết luận, đội quân này vẫn chưa đi, vẫn còn ẩn trong lãnh địa của Mặc Thoát.

Đáng tiếc, Vũ Di Vệ hiện tại so với Thường Đình Vệ kém hơn rất nhiều, chân rết của Gia Cát Tiểu Ngọc ngay cả ở trong nước còn chưa bao quát hết được, càng vô lực mở lên đến cao nguyên, chuyện xảy ra trong quốc nội Thổ Phiên, Gia Cát Tiểu Ngọc vô lực tìm hiểu, càng không có cách để đi điều tra.

Cho tới nay, tai mắt của Yến Quốc ở Thổ Phiên vẫn là Ô Đạt, nhưng hiện tại Ô Đạt bị nội đấu làm cho sút đầu mẻ trán, thân ốc còn chẳng mang nổi mình ốc, Nam Hỏa trở về cứu nước lại là chuyện đương nhiên... bởi vậy Nam Hỏa thành công ‘Biến mất’ khỏi cao nguyên.

Một đoàn nhân mã vận chuyển vật tư cho Trần Tây Vương, thêm vào với chiến sự tổn thất, hiện tại Nam Hỏa còn có khoảng hơn sáu vạn năm nghìn binh lính, lại gặp lúc giá lạnh, đại quân liền dừng lại để tu chỉnh cho thật tốt.

Bất luận phía sau còn có tính toán gì không, đến lúc này mà nói, đối với đám người Thổ Phiên không rõ ràng chân tướng mà nói, Nam Hỏa cuối cùng đã bị dập tắt, nhưng ‘Thánh hỏa’ đến từ phương bắc lại hoàn toàn tương phản, tiếng gió lạnh gào rít không che được tiếng kèn trận của những dũng sĩ Hồi Hột, aạo tuyết liên miên không ngăn được gót chân sắt của Đại Mạc nên bước, đại quân Hồi Hột sau một lần giảm chậm lại thể tiến công, bỗng nhiên lại tăng tốc lên, không để ý tới gió lạnh ngăn trở, từ cao nguyên Phương bắc một đường hát vang tiến lên, mũi đao trực chỉ đô thành Thổ Phiên, Nhân Khách Thụ Xuyên..

Những chiến báo có liên quan đến Thổ Phiên, từng giây từng phút rơi vào tay Cảnh Thái, ngọn đèn dầu trong Ngự thư phòng của Yến hoàng cung vẫn được thắp trắng đêm, mắt thấy cơ hội nhất thống thiên hạ đang đến gần, Hoàng đế càng lúc càng cần mẫn.

Tin Nam Hỏa rút quân Cảnh Thái chỉ xem liếc qua một cái là vứt sang một bên, đội quân này y không mảy để tâm, bọn họ có về cũng không cứu được Nam Lý, chạy không thoát được kết cục diệt vong, nhưng tin Hồi Hột đột nhiên toàn lực tiến công, làm cho Cảnh Thái có chút hứng thú...

- Chú ý nghỉ ngơi, gần đây đều thức đêm như vậy, mỗi tháng muốn ba lượt nữ nhân nên sửa lại rồi, chỉ có thể một lần thôi.

Mất thất trong hậu cung, quốc sư đưa một ly trà tới trước mặt nhi tử, lại tự ngồi ở đối diện.

- Nữ nhân không có ý nghĩa, tuy nhiên một tháng một lần là hơi ít rồi.

Cảnh Thái cười ứng lại một câu, lập tức quay lại chính đề:

- Ta” đã truyền chỉ cho Tây quan, để cho Chu Cảnh chuẩn bị chiến tranh, ngày bọn họ giết chết cao nguyên cũng sắp tới rồi.

Chu Cảnh là đại tướng của Yến Quốc, chiến sự ở cao nguyên trong tương lai đều do người này chủ trương.

Ánh mắt của quốc sư cười cười, nhìn Cảnh Thái, tạm thời không nói gì, chỉ làm thủ thế ra hiệu cho nhi tử tiếp tục nói.

- Lúc trước Hồi Hột đột nhiên hoãn lại thế công, có thể thấy được, bọn họ đang phòng bị chúng ta xuất binh chặn ngang vây đánh.

Cảnh Thái giọng điệu vững vàng:

- Người Hồi Hột cùng không ngu, chuyện đề phòng chúng ta cũng là đã được dự liệu rồi.

- Mãi cho đến sau mùa đông, thế công của người Hồi Hột lại lần nữa mãnh liệt lên, vả lại lại từ quốc nội điều đến trọng binh tiếp viện, đại quân một đường đánh lên, thế phá thành nhổ trại không thể đỡ, thẳng tiến đến Nhân Khách.

- Người Yến chúng ta không thích giá lạnh, cho nên Hồi Hột mới chờ mùa đông phát động tấn công mạnh, nhưng mùa đông cũng chỉ mấy tháng, sớm hay muộn cũng sẽ qua, cho nên Hồi Hột mới bất kể thương vong chỉ cầu tiến mạnh... cũng không khó đoán, bọn họ muốn chấm dứt chiến sự ở cao nguyên trước đầu xuân, ít nhất phải đánh xong Nhân Khách Thụ Xuyên. Kế này tính rất hay, nhờ thiên thời, chúng ta thật sự chịu thiệt. Nơi sa mạc kia ta cũng có nghe nói qua, mùa đông không có tuyết, nhưng rét lạnh so với cao nguyên chỉ có hơn không có kém. Nói tới chống rét, Hồi Hột mạnh hơn chúng ta. Dựa vào tốc độ tiến binh hiện nay của Hồi Hột, ngắn thì một tháng, lâu thì năm mươi ngày, bọn họ có thể đánh tới dưới thành Nhân Khách rồi.

Nói tới đây, Cảnh Thái im lặng, chuyện còn lại không cần nói nữa, Quốc sư hoàn toàn đủ sáng suốt để hiểu được... Các bước tiếp theo, căn bản chính do Quốc sư an bài: một ở binh đạo, một ở cảnh vệ Nhân Khách.

Binh đạo là chuẩn bị cho Yến quân.

Dựa theo lẽ thường, Yến quân tiến vào cao nguyên, bọn họ phát sinh xung đột đầu tiên không phải là Hồi Hột, mà là đại quân vũ trang của Phiên chủ ở hai bên đường. Trong mùa đông Yến quân vừa đi vừa đánh, chờ cho bọn họ tới Nhân Khách sợ là đã qua cả Thanh minh rồi. Tuy nhiên quốc sư cũng đã sớm có chuẩn bị, trước khi Bác Kết chết, lão đã vì binh đạo này mà nghiên cứu không biết bao lâu. Đến khi Bác Kết chết rồi, do Ô Đạt chủ trì, tu chỉnh lại một vài lãnh địa của các Phiên chủ ở phía đông, chỉ là một chút điều chỉnh nho nhỏ. Loại chuyện này rất bình thường, lão Hoàng đế chết rồi, tân chủ nhân cầm quyền, cũng nên làm một ít phân phối ích lợi, nhưng chính những điều nhỏ bé không đáng kể này làm xong, hiện nay trên bản đồ của Thổ Phiên, lạng lẽ đã có một con đường bộ ẩn dấu quanh co khúc khuỷu; dọc theo con đường này, sẽ không đi qua bất luận lãnh địa Phiên chủ lớn nhỏ nào cả, tất cả đều là dựa sát vào bên cạnh phong ấp của bọn chúng mà qua.

Ở tây bộ Thổ Phiên, vốn là có trọng binh thường trú dùng để đề phòng Yến nhân, lúc bọn họ ở đây, binh đạo này chẳng có tác dụng gì, nhưng khi đội quân này đã bị điều đi phương bắc ngăn cản Hồi Hột, phiên chủ lại còn tồn tại tâm tư duy trì thực lực, không có ai rảnh rỗi mà chủ động đi ra chặn ngang hùng binh Yến quốc.

Về phần cảnh vệ ở Nhân Khách, thì càng đơn giản, Sài Thố Đáp Thập đã loạn lắm rồi, nhưng phụ cận Nhân Khách vẫn đóng quân Phiên binh, lúc đối phó với kẻ xâm lược ngoại lai, vẫn sẽ nghe lệnh Ô Đạt, khi đại quân Hồi Hột đánh tới, Phiên binh sẽ rút dần, lui vào trong thành cố thủ.

Công kiên chiến của Nhân Khách so với dự đoán của Hồi Hột khó khăn hơn nhiều; mà mà Yến quân không chỉ có gan xuất binh giữa trời đông giá rét, vả lại thời gian tới Nhân Khách còn sớm hơn dự liệu rất nhiều, bởi vậy cơ hội mà Cảnh Thái mòn mỏi chờ đợi cũng liền dần dần hiển lộ.

Lúc binh lính Đại Mạc tấn công vào Nhân Khách, mãnh liệt tấn công Thánh thành, khi hai bên thương vong thê thảm, đại quân Yến quốc cũng xông lên, bên trong thành Phiên tử nội ứng ngoại hợp, quân viễn chinh Hồi Hột ắt là phải chịu thương nặng.

383. Chương 140: Xuống Núi

Nam Hỏa đang ăn mình ngủ đông được nửa tháng rồi, Nam Lý đã bắt đầu nóng bức, nhưng vùng cao nguyên hầy còn giá rét, trong thời gian này ở trung thổ đã liên tiếp xảy ra ba chuyện đại sự.

Đại quân của dân tộc Hồi Hột đã đánh xuyên cao nguyên biên giới phía bắc, quân địch đã kéo đến sát thành (tình thế vô cùng nguy cấp).Ngựa quân Thổ Phiên đều lui vào Thánh thành, viện sự giúp đỡ của bức tường thành kiên cố vững chắc để chống lại bọn hung dữ, hai bên giao chiến, giằng co chưa xong;

Người Yển cuối cùng chính thức xuất thủ. Bất chấp thời tiết giá lạnh, đại quân từ phía tây tiến lên cao nguyên, chỉ cần là người có hiểu biết sơ sơ về tình thế trước mắt ắt đều có thể phán đoán ra mục đích của người Yển, nhưng dân tộc Hồi Hột dù muốn lui binh cũng đâu có dễ dàng đến thế, nhìn thì có vẻ như họ đang bao vây tấn công, nhưng nếu nhìn ở một góc độ khác, lại chẳng phải là bị người Thổ Phiên kéo giữ ở Thánh thành sao, một ngày vội vã lui binh, không cần phải nghĩ, sau lưng tất nhiên sẽ bị giặc truy sát đến cùng, không thể tránh được một sự tổn thất lớn, tình thế như vậy chỉ e là so với kế sách của quân Yển trong ngoài giáp công(đánh gọng kìm, đánh từ hai mặt) cũng không tốt hơn là bao nhiêu.

Bởi vậy, đánh giá sức mạnh của Hồi Hột và nước Yển hiện nay, thì chỉ gói gọn trong hai chữ: thời gian.

Lưỡng quân thời gian đều gấp gáp. Nếu như Yển quân có thể đuổi người Hồi Hột đánh chiếm được Nhân Khách trước khi đến nơi, thì sự rút lui của người Hồi Hột không cần thiết nữa; nhưng nếu ngược lại , quân viễn chinh của Hồi Hột đoạt lấy Thánh thành trước thì, liền có thể đảo khách thành chủ(từ bị động chuyển sang chủ động), không có nguy cơ thất bại nữa, và còn dựa vào tường thành kiên cố, chờ quân địch mệt mỏi đón đánh Yển quân. Có điều cứ nhìn mà xem, người Hồi Hột lần này dữ nhiều lành ít, cảnh vệ của Thánh thành còn xa mới so được với sự nghiêm mật chặt chẽ của những nơi khác,sự chống lại của giặc ngoại xâm cũng đặc biệt hung ác ngoan cường, dự định tốc chiến tốc thắng của Đại Khả Hãn e rằng hỏng rồi.

Về chuyện thứ ba, thì có liên quan mật thiết đến Nam Hỏa. Nam Lý cuối cùng đã không thể chống đỡ nổi, thủ đô thành Phượng Hoàng thất thủ, toàn bộ triều đình văn võ bá quan theo tiểu Hoàng đế Phúc Nguyên chạy trốn.

Chỉ mất quãng thời gian hơn hai tháng, Yển quân đã từ Chiết Kiêu quan đánh sát vào thành Phượng Hoàng, tốc độ không thể gọi là chậm được. Tuy nhiên, trong những lúc gian khổ thì chỉ có bản thân người Yển mới hiểu rõ, sự chống cự của người Nam Lý dữ dội hơn sự tưởng tượng của họ rất nhiều, tốc độ tiến quân của Yển quân tuy rằng không bị ảnh hưởng, nhưng thương vong của họ vượt quá dự tính nhiều lắm.

Có thể nói rằng, sự “thần tốc” của Yển quân ở Nam Lý, là do sinh mệnh của của binh sĩ mà đổi lấy. Đối với việc Cảnh Thái nổi trận lôi đình, chính là do Yển quân lũ lượt kéo đến tàn sát điên cuồng vùng đánh chiếm được, chôn nào đại quân đi qua thấy chết đầy đường, tình cảnh bi thảm không lời nào tả xiết, người Hán thủ đoạn tàn nhẫn, hơn hẳn giặc ngoại xâm...

Quân sĩ Hồi Hột tiến đến Thánh thành, Yển quân từ phía đông giết đến vùng cao nguyên, Yển quân tàn sát Nam Lý để đánh chiếm thành Phượng Hoàng, trong chuyện thứ ba này, cái việc cuối cùng có ảnh hưởng tới cục diện rồi ren là nhỏ nhất, mà lại mang tính quyết định. Phải đối mặt với Yển quân hùng mạnh, Nam Lý thất bại thảm hại âu cũng là chuyện thường tình, nhưng thành Phượng Hoàng thất thủ lại chứng tỏ rõ ràng: vùng Trung Nguyên duy trì được cục diện cân bằng hơn một trăm năm qua, đã hoàn toàn bị phá vỡ rồi.

Chỉ nhìn từ bề ngoài, thì đất nước bị rơi vào tay giặc chính là dấu hiệu quốc gia diệt vong, thiên hạ này sẽ không còn ngũ quốc phân tranh nữa.

Đương nhiên, cái gọi là “ diệt vong” chỉ là cách nói chồn quan trường, Nam Lý vẫn còn có bách tính, có quân sĩ, có tướng quân, có Vương gia, có Hoàng đế, cuộc chiến này hầy còn chưa xong được. Có vài vị đại thần phụ chính đề nghị sau này bố cáo cả nước, Nam Lý sẽ không xây dựng kinh đô mới khác, từ Phúc nguyên vạn tuế về sau, tất cả quân dân Nam Lý thậm chí cả hậu duệ đời sau, mãi mãi tôn kính thành Phượng Hoàng là đô thành! Điều đó chính là nói rằng, không đầu hàng, không cùng tồn tại, không thỏa hiệp, nếu bọn chúng còn muốn tiến đánh trận nữa, cho dù Nam Lý chỉ còn sót lại một người cuối cùng, hướng đi, ánh mắt còn tồn tại, thì mãi mãi đều là Phượng Hoàng thành.

Thánh chỉ này đến thánh chỉ khác, từ tiểu Hoàng đế truyền bá đi khắp nơi, báo hiệu cho các trang nghĩa

dùng, tập hợp quân đội, nhân dân Nam Lý không thể từ bỏ việc phản kháng, cũng như sự tàn sát của Yến quân cũng chẳng thể dừng lại vậy.

Sáu mươi lăm ngàn Nam Hỏa phụng mệnh tập kết, trải qua một khoảng thời gian dưỡng sức, từ thể lực cho tới tinh thần của binh sĩ đều hồi phục ở trạng thái tốt nhất, mọi người biết rằng sẽ ra trận. Đến nay, đám binh sĩ hung bạo này đã được khỏi lửa chiến tranh tồi tệ, đã vào sinh ra tử nhiều lần, nói đã thay da đổi thịt thì có lẽ hơi khoa trương, nhưng người nào cũng hung ác là không thể sai được, không có ai sợ chiến trận, lúc nghe được hiệu lệnh tập kết mọi người đều vô cùng kích động.

Tổng Dương dẫn đầu các tướng lĩnh đến trước quân sĩ, bước lên đài cao được lập tạm thời, câu nói đầu tiên đã khiến cho toàn quân tướng sĩ vô cùng hoảng sợ: “Hơn hai tháng trước Yến quân xâm chiếm Nam Lý, chín ngày trước Phượng Hoàng thành đã thất thủ. Từ Chiết Kiêu quan đến Phượng Hoàng thành, Nam Lý có bảy thành trì dân chúng bị thảm sát, sau khi Kinh Thành(thủ đô) bị Yến tặc vơ vét hết sạch, một ngọn lửa lớn đã thiêu rụi thành tro tàn.”

Trong quân ồn ào, không thể kiềm chế được...Nam Hỏa đang chiến đấu ở cao nguyên xa xôi, quân đội phong bế, quân sĩ bình thường không có kênh tin tức gì, hoàn toàn không biết trong nước đang xảy ra cuộc chiến mới. Nhưng ngay từ hai tháng trước thì đã bắt đầu chiến tranh rồi mà Nam Hỏa trong thời gian này lại thoải mái tu dưỡng sao? Binh sĩ nghĩ không ra, đến nỗi tỏ ra căm phẫn.

Tổng Dương và các tướng lĩnh phía sau vẫn chưa áp chế được sự ồn ào náo động của các huynh đệ binh sĩ, chỉ là đứng ở phía trước yên lặng chờ đợi, đến khi trong quân dần dần bình tĩnh trở lại, Tổng Dương mới lại mở miệng, thanh âm vang dội nhưng khẩu khí bình tĩnh: “ Một người dũng cảm mạnh mẽ chân chính, là vinh nhục cùng với gia quốc(nước nhà), để giết địch có phải tắm máu nơi chiến trường, khẳng khái bước đến cái chết, được hậu duệ ngưỡng mộ tôn sùng, tử tôn ghi lòng tạc dạ, nếu như quay lại gia quốc, mọi người ai cũng đều là chiến sĩ quả cảm, chuyện này tuyệt đối không sai. Nhưng ta không không đưa các người quay về, lỗi là ở ta.”

“ Không hề là sự tham sống sợ chết, chẳng phải là nhẫn nhịn cầu toàn, chỉ bởi vì Nam Lý cho tới nay, ngoài binh sĩ quả cảm ra còn cần một loại quân hung ác oan hồn chưa tan... ác quỷ.”

Hai từ cuối cùng, Tổng Dương nhấn mạnh giọng nói.

“Ác quỷ thật sự, do ác khí biến hóa mà thành, từ cái chết mà sống lại , và lại sống đến khi chết chỉ vì bốn chữ: báo thù lấy mạng! Dũng sĩ chết có ý nghĩa, thì thể xuống mồ hồn phách luân hồi vĩnh viễn được bình yên; ác quỷ du tẩu xuống thế gian, ngày đêm bị thù hận giày vò, nhưng dẫu cho tình thế có như vậy, cũng phải đem nỗi đau khổ này trả lại gấp vạn lần hơn nữa cho kẻ địch.”

“Dũng sĩ hoàn thành tâm nguyện, khi chết đi là xong rồi; ác quỷ thì khó mà chịu đựng, du tẩu ở âm dương, mãi mãi không thể đầu thai, ác khí trên mình đã là cơn ác mộng của địch thủ, lại càng là nỗi thống khổ của bản thân, mãi cho đến khi một ngày kia, đại thù được báo ác khí tiêu tan, ác quỷ cũng hồn bay phách lạc hóa thành làn khói xanh.”

“ Muốn chết thì dễ dàng, muốn báo thù mới thật sự là việc khó. Từ Khổ Thủy(nước đắng)đến Chiết Kiêu, Nam Lý cửu châu binh mã không ít, nhưng luận bàn đến hai chữ tình nhuệ, thì có ai có thể giành thắng lợi trước Nam Hỏa? Đây là cái khó nhất, khổ nhất, cũng là cái tàn nhẫn nhất của ác quỷ khát máu, ngoài chúng ta ra thì còn ai có thể làm, ngoài chúng ta còn ai có tư cách làm.”

“ Nam Hỏa tu sửa phục hồi, chỉ bởi cuối cùng muốn có người lưu lại, vì Nam Lý báo thù, trở thành loại quân binh ác quỷ. Bang quốc thất thủ, Phượng Hoàng gặp nạn, từ thời khắc này, chính là lúc này đây, Tổng Dương và các chư vị cùng nhau, và cùng với Nam Hỏa...lập tức thành ma quỷ!”

Tổng Dương giương đao, chỉ xa về phía Đông: “Từ nay về sau thay da đổi thịt, Nam Hỏa không ngừng tiếp diễn cái ác, đến Đại Yến ác quỷ cũng chỉ làm một chuyện: đem Yến quân, Yến dân chết chìm trong máu của chính chúng.”

Sau cùng Tổng Dương lại đưa một ngón tay run run lên, mở ra một bức thánh chỉ, cao giọng quát lên: “ Phụng chỉ, Nam Hỏa tất cả lập tức xuất chinh, phía Đông tiến vào đất Yến, người Yến khiến Nam Lý ta cực khổ, sẽ hoàn trả lại mười lần, trăm lần, vạn lần!”

Không cần cố gắng gây cảm động lòng người như thế nào, chỉ cần nguyên nhân rõ ràng là đủ rồi. Tuyên chỉ cuối cùng cũng là đặc biệt quan trọng, không quay về cứu quốc đối với binh sĩ đến từ Nam Lý nói chung là một chuyện khó chịu, tuy nhiên nếu như đây là ý chỉ của Hoàng Đế, thì mọi người đã có thể thoải mái, trong lòng không còn cảm giác tiếc nuối, chỉ còn lại mối thù hận tràn đầy.

Từ bỏ Thổ Phiên, đột nhiên chuyển hướng tấn công Đại Yên, nếu là lúc trước sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của binh sĩ, dầu sao thì nước Yên hùng mạnh, chẳng ai muốn tự tìm cái chết, nhưng hiện nay đối với tướng sĩ Nam Hỏa mà nói cũng đã là chuyện đương nhiên rồi.

Thời điểm Nam Hỏa bắt đầu hành động, Hoa Nghiêm đang đứng trên tháp canh Bạch Cổ Lầu, lặng lẽ ngắm nhìn ra xa mười vạn hồng hoang. Quốc nạn ập xuống, các bộ võ trang đều phải chiêu mộ binh lính, trạm gác ở vùng biên giới hoang dã phía nam cũng không ngoại lệ, rút lui khỏi nơi này, các huynh đệ binh sĩ đang thu dọn ở bên dưới, sắp phải khởi hành theo quân lệnh tụ họp ở địa điểm chỉ định rồi.

Canh phòng đồn gác đã hơn mười năm rồi, nơi này cũng coi như là trở thành quê hương thứ hai của Hoa Nghiêm rồi, bình thường ngày nào cũng sống ở chỗ này thì không cảm thấy thế nào, bây giờ đột nhiên phải đi, thì lại có cảm giác lưu luyến... Nhưng mà nhất định phải đi, vì quê nhà thật sự của Hoa Nghiêm đã bị hủy hoại dưới gót sắt của người Yên, dù cho không có quân lệnh, bọn họ sớm muộn cũng sẽ phải dấn thân/lao vào chiến trường, để cho người Yên xem thử con dao của Nam Lý có màu sắc gì.

Không bao lâu sau, quân sỹ cấp dưới đã trình báo, mọi người đều đã chuẩn bị ổn thỏa, có thể xuất phát rồi, Hoa Nghiêm nhẹ gật đầu đang định đi, đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, chỉ về chiếc Long kỳ Nam Lý cắm ở trên chòi gác: “Cái này, có cần cầm đi không?”

Quân đội mang theo lá cờ đi là chuyện có ý nghĩa kinh thiên động địa, có thể đây là lý giới của Nam Lý, không có cờ đường như cũng không thích hợp lắm... Quân sỹ vừa gia nhập đội không lâu, là người mới đến, chuyện gì cũng đều không hiểu, nháy mắt một cái: “Vâng, có cần mang đi không?”

Hoa Nghiêm vui vẻ: “Hỏi ai đó!”. Binh sỹ không chú ý, vội vã lắc đầu, quay lại không ngờ là Hoa tướng quân hỏi, cầm lấy lá cờ rồi, hành quân đi đường hay chiến trường, có lá cờ thì trong lòng thoải mái hơn một chút.

Binh sỹ tuân mệnh đi rút lá cờ, tướng quân trực tiếp xuống lầu kiểm tra đội ngũ, không ngờ một lát sau binh sỹ đó hai tay trống không đã chạy xuống rồi.

Hoa Nghiêm mặt mày nhăn nhó, nhưng binh sỹ lại không đợi đến khi chàng hỏi, đã nói liên tục không ngừng: “Khởi bẩm tướng quân, có người, một nhóm người từ trong rừng chạy ra.”

Hoa Nghiêm lập tức lại leo lên trạm gác, tay dè lên lên đồng tên nhìn về phía xa, rất nhanh liền nhìn rõ ràng xuất hiện một nhóm người từ trong rừng sâu hoang vu, dẫn đầu là một người hạc phát đồng nhan (già nhưng vẫn trắng kiện), trong tiết trời nóng chết người mà hắn còn mặc áo lông dày xù... chính là Hồ Phách trước đây đã từng gặp mặt.

Hơi có chút bất ngờ là, lần này bên cạnh Hồ Phách lại có một đám người Hán, nam nữ đều có cả, lại có một em bé và một người trên mặt tô đầy vôi trắng một yêu quái bất nam bất nữ.

Sao trong chốn hoang vu này lại có người Hán? Kinh ngạc song Hoa Nghiêm không dám thất lễ, mở ngay cửa lớn để đón tiếp.

Hồ Phách vẫn như cũ, thời gian không lưu lại một chút vết tích nào trên gương mặt của nàng, nếu không có bất ngờ, thì tương lai cho đến sau khi chết đi, dáng vẻ nàng vẫn như hiện tại, nhìn thấy Hoa Nghiêm gật đầu chào, tiếp theo nàng đưa đứa bé ôm trong lòng cho Hoa Nghiêm nhìn, nở nụ cười hỏi: “Đây là cháu của ta, có khô ngô không?”

Hồ Phách nói có con trai, lại có nữ nhân sinh con cho nhi tử của nàng, tên tục là Tiểu Tô...Đứa bé Hồ Phách đang ôm trong lòng chính là Tô.

Tô Hàng đi trên đảo muốn tìm thổ dân thì cần có dây chuyền hạt châu, không ngờ lại có được một hộp tráp đá, sau đó không trì hoãn, ngồi thuyền quay trở về trung thổ, trong lúc về bất ngờ xuất hiện điều thuận lợi, không ngừng được gió mùa trợ giúp, lại còn đi đường đều là thuận triều, giống như ông trời phái biển lớn hơi nghiêng về phía Tô Hàng, tương trợ Tô Hàng trở về nhà vậy, ngay cả lão chèo thuyền cũng chèo nhanh khác thường.

Đến Trung Thổ, cái nơi mà Tô Hàng lên bờ chính là chỗ mà nàng chia tay cùng với Tống Dương. Nam Lý không có bờ biển, Tô Hàng ở Đại Yên vừa là kẻ phản nghịch đang bị truy nã, cũng chỉ có thể cập bến ở chỗ này thôi.

Vốn dĩ Tô Hàng đã chuẩn bị xong để vượt qua Man Hoang (vùng đất hoang vu man dại), không ngờ rằng đến khi tới nơi này mới phát hiện, ở đây có hơn một toán Dã nhân, lần đầu tiên nhìn thấy thuyền lớn là thành khẩn quỳ lạy, tiếp theo là hoa chân múa tay vui sướng, bộ dạng phấn chấn vô cùng, khi giao thiệp với Dã nhân bên dưới đã đưa cho Tô Hàng một tấm ván gỗ được giữ gìn sáng bóng, trên đó nổi bật lên mấy chữ Hán được dùng than để viết: Mời Tô Hàng bên trong, thuyền người ngoài mau cút.

Phần đề chữ là Hồ Phách.

Tô Hàng vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười, chỉ vào tấm ván gỗ lại vừa chỉ vào mình, gật đầu mạnh một cái, Dã nhân cũng không phân biệt được, dù sao thì nàng ta nói thì phải làm, lập tức đưa Tô Hàng cùng tiến vào Man Hoang tìm Hồ Phách.

Trong lúc đợi gặp Hồ Phách, Tô Hàng mới hiểu rằng nàng hầu như đã trở thành nữ Hoàng đế ở chốn này rồi, Dã nhân thủ hạ vô số, đối với nàng sùng bái như thần thánh.

Thành thật mà nói, Hồ Phách cũng tốt Tống Dương cũng được, thậm chí ngay bản thân Tô Hàng, lúc ly biệt hồi đó đều không ngờ rằng nàng một ngày nào đó nàng có thể quay lại, Hồ Phách lưu lại ở chỗ Dã nhân thiên nhiên này, cũng chẳng qua là “mưu sự tại nhân” (cứ tận tâm tận lực mà làm) mà thôi.

Hai nữ nhân đều là những tài nữ kỳ lạ ở cõi đời này, quan hệ trước đây rất tốt, bây giờ gặp lại hiển nhiên là có một niềm vui sướng, nói chuyện với nhau, có lẽ cũng là đủ mấy trăm cân rồi nhưng lúc Hồ Phách đang nghe Tống Dương lại có con trai rồi thì càng cười lớn, không khép miệng.

Vui mừng rất nhiều, trên mặt Hồ Phách còn ẩn chứa may mắn: “May mà trở về đúng lúc, ta đang chuẩn bị rời khỏi chỗ này.”

Trước kia lánh nạn, dù thời gian chung sống với nhau trên thuyền tuy ngắn, nhưng Tô Hàng cũng đại khái hiểu được tính cách của Hồ Phách, cười hỏi lại: “Ở đây chơi chán rồi hả?”

Không ngờ Hồ Phách lại lắc đầu, mắt hững hờ nói: “Không phải là không muốn tiếp tục, là không thể chơi đùa nữa rồi, khởi hành đi, cùng ta đi Nam Lý, vừa đi vừa nói.”

Cuộc khởi hành của Hồ Phách trong rừng rậm đã có thuộc hạ Dã nhân săn sóc, nhưng lúc ra khỏi khu rừng thì đến một Dã nhân cũng không mang theo...Nhảy xuống cangk tre, nàng phát tay với đám dã nhân ở phía sau, phía bên kia liền quỳ rạp xuống đất, dập đầu thịch thịch bái lạy, rồi lập tức đứng dậy quay trở về chốn rừng sâu. Hồ Phách thì tay ôm bé Tô, và cùng với nhóm người của Tô Hàng cùng hướng đi đến Bạch cổ lầu.

Tiểu Tô không phải là đứa bé có gì đặc biệt, tất cả trọng lượng là khoảng ba mươi cân (bằng 15 kg), cơ thể gầy yếu của Hồ Phách ôm lấy nó mà không rời tay, đủ để thấy nàng yêu thương đứa bé đến thế nào.

Hồ Phách là thường hầu và tả thừa tướng đều gọi là nhân vật quan trọng cần phải lưu ý, Hoa Nghiêm sau khi tiếp đón nàng, lập tức thông báo lên trên, nhưng khiến mọi người tràn đầy bất ngờ là, chưa đầy mấy ngày, tả thừa tướng lại hạ cố đích thân đi đến tiếp đón Hồ Phách.

Trước đó Hồ Phách chưa giới thiệu thân phận đám người của Tô Hàng với Hoa Nghiêm, trong lúc trình báo đương nhiên không thể bỏ qua những “kẻ nhàn rỗi không liên quan”, kết quả tả thừa tướng khi nhìn thấy Tô Vũ, bà ngoại thì vô cùng ngạc nhiên, và sau khi biết thân phận của Tiểu Tô thì lại càng sững sốt hơn nữa.

Xem ra, mọi người đúng là cùng chung hoạn gọi là tình, lần này trùng phùng chỉ có thân thiết chứ không tồn tại sự ép buộc, sau một tràng cười, tả thừa tướng hướng về Hồ Phách: “Báo cáo về Bạch Cổ Thành lần trước, Hồ Phách đại nhân phía trước phía sau có vô số thổ dân...Ta còn cùng với Tống Dương còn nói qua chuyện này, Tống Dương suy đoán đã thống lĩnh toàn bộ vùng hoang dã, trở thành nữ thần trong mắt thổ dân rồi.”

Tiếp, lão nhân bật cười ha hả, tiếp tục nói: “Điều này người khác nghe được thì sợ hãi, nhưng bọn ta đều đã hiểu biết về bản lĩnh và tài năng của đại nhân, càng nghĩ lại càng cảm thấy, thực sự là còn có khả năng này.”

“Dựa vào khả năng dùng thuốc, dùng độc, đã bắt đầu liên tiếp khuất phục được vài tộc thổ dân, từ vài tộc thổ dân cũng đã thành đại tộc, lại đã chinh phục được nhiều hơn nữa dân tộc khác, cứ thế lập đi lập lại, như là lăn quả cầu tuyết vậy, thuộc hạ càng ngày càng đông, địa phận càng ngày càng lớn, cảm giác cũng không tệ, ta liền không đi nữa, tự mình suy xét, không chừng còn có thể thống nhất cõi hồng hoang, thành lập đất nước của Dã nhân, cũng là một việc thú vị.” Theo như tính khí của Hồ Phách, đương nhiên không khiêm nhường giả bộ, hoặc là tự dưng phóng đại sự việc, mà có sao nói vậy: “Đáng tiếc, sau này dần dần phát hiện ra chốn hồng hoang quả thực rộng lớn lắm, nhất là lúc tìm kiếm đến chốn sâu thẳm thì phát hiện ra, nơi này thật sự đáng sợ...”

Với tính cách của Hồ Phách, lúc này trên mặt nàng mà lại dâng lên một chút hoảng sợ, dừng lại một lát sau mới tiếp tục nói: “Thống nhất mười vạn hồng hoang, là chuyện không thể, thì ta chỉ có thể nắm giữ một chốn, cụ thể rộng bao nhiêu ta cũng không biết rõ.”

Hồ Đại nhân rất hứng thú, hoàn toàn là dáng vẻ tán gẫu: “Có thể chiếm được một mảnh, thống nhất cai quản được nhiều tộc Dã nhân, đã là tài ba trong những việc tài ba rồi! Dù sao theo như hiểu biết của ta, trên đời này có thể làm được chuyện này, trừ ra...chỉ có Tống Dương, không có ai khác nữa đâu.”

Đây không phải là tán thưởng Hồ Phách, đây là ca ngợi Tống Dương. Quả nhiên, người mẹ đó bật cười, thần sắc khá vui vẻ: “Lão Hồ, có lời thì nói thẳng ra đi, không cần nói tới nói lui nữa/vòng vo nữa.”

Phái nữ đạo chơi chốn nhân gian, bất cứ việc gì cũng đặt ở trong lòng, nhưng đó không có nghĩa là Hồ Phách tâm tư đơn giản, mà hoàn toàn ngược lại, có thể có ngọn nguồn lớn lao như Vương Ly, có thể gây cho Yến đỉnh phiên toái vô cùng, lại cùng với Trần Phần La Quan đại tông sư chân truyền- gọi là người tâm đầu ý hợp, sao là người tầm thường được, có chuyện như thế nào mà nàng chưa gặp qua chứ.

Tả thừa tướng ho khan một tiếng, không nói vòng vo nữa: “Xin hỏi Hồ Phách đại nhân, có thể điều động được bao nhiêu Dã nhân?” Tình hình hiện nay, hoàng đế hãy còn không có cách nào đảm đương gách vác, không thể đếm được bao nhiêu chuyện đều đè nặng lên đôi vai của Tả thừa tướng, nếu như trong lòng không phải có mục đích lớn lao, thì dù cho mọi người có cái gọi là tình, cũng không có chuyện ngài ấy đích thân đến đây chuyện này.

“Mưu đồ” của lão nhân, thì chính là nằm trong câu hỏi này, chính là trong tay của Hồ Phách, rốt cuộc là điều động được bao nhiêu dã nhân...Hồ Phách sau lần đầu tiên xuất hiện lại từ mười vạn hồng hoang, Hồ đại nhân đã phái người đến hỏi dò mỗi binh sĩ ở Bạch cổ lâu, đã điều tra, chứng thực trình báo là chuẩn xác, phía sau Hồ Phách không thể tính toán chính xác số lượng của Dã nhân.

Khi gặp quốc nạn, Hồ đại nhân nghĩ đến mời Hồ Phách điều động Dã nhân xuất núi, giúp Nam Lý đánh trận, mà dựa vào mối quan hệ giữa Hồ Phách và Tống Dương, chuyện này cũng không phải là không có khả năng nào.

Hồ Phách trả lời thẳng thắn: “Ta chưa từng đếm qua, không biết là có bao nhiêu người. Có điều...có bao nhiêu người cũng vô ích. Nếu như có thể điều động bọn họ rời núi, cũng chẳng đợi đến lúc này mời ta, trước đây lúc Tống Dương đang ở Thanh Dương nghênh chiến với mọi tộc, thì ta đã có thể đưa người xuất núi, giúp hắn đi đánh trận rồi. Dã nhân không thể xa rời sơn lâm, dù có là ta cũng không thể đưa bọn họ đi.”

Hồ đại nhân không cam lòng, cau mày nói:

- Dã nhân không thể xuất núi? Làm sao mà thể được? Theo như tôi biết, ba trăm năm trước quái vật ở man hoang đã xâm nhập vào nhân gian (thể giới của con người), tàn sát đầm máu, còn ghi chép rõ ràng trong sử sách, một cơn đại họa lớn như thế.

Nghe vậy, Hồ Phách bỗng nhiên nở một nụ cười.

384. Chương 141: Bọn Mọi

Lão thái bà đã 78 tuổi rồi, nhưng mỗi khi cười vẫn còn có nét xinh đẹp, đậm chất phong tình, đến cả Tô Hàng cũng bị nụ cười của nàng làm cho choáng váng, nhưng thanh âm của Hồ Phách thì yên lặng lạ thường, nói ra thì có chút khó hiểu, nói với Hồ đại nhân : “Ngài chưa từng sống ở nơi Man Hoang (hoang vu man đại), vậy nên không biết, quái vật cũng phân ra rất nhiều loại....Ngài chờ mong ý muốn của Dã nhân xuất núi, có lẽ là vẫn chưa hiểu được đầy đủ.”

Vừa nói Dã nhân không thể xuất núi cùng bà ta, bây giờ lại nói có lẽ sẽ đến nhân gian, Hồ đại nhân đã hoàn toàn bị Hồ Phách làm cho mơ hồ rồi, lắc đầu cười gượng nói: “Mời Hồ Phách đại nhân chỉ đường.”

“Đơn giản, chính là lũ sài lang hổ báo, và sơn tiêu dã quỷ,” ngữ khí của Hồ Phách lấy lại vẻ ung dung: “Man Hoang tiếp giáp với nhân gian, sát biên giới Man Hoang, đây là nơi ở của bọn sài lang hổ báo này, người bình thường cả gan đặt chân vào địa phận của bọn chúng, nhất định sẽ bị phanh thây đến thịt nát xương tan. Có điều, con người cũng coi như là “đại súc”, luận về sức mạnh, bàn về số lượng, đều không yếu/kém hơn lũ súc sinh hung dữ đó, thế nên lũ sài lang hổ báo sống ở biên giới vùng man hoang, đối với con người vẫn có sự kính nể, bọn chúng không dám tùy tiện đặt chân vào nhân gian, đương nhiên, ngoài sự “không dám”, còn vì bọn chúng đối với lãnh địa của mình xem trọng vô cùng, thà rằng chết chứ không rời đi.”

“ Thế nhưng Man Huang rộng lớn xiết bao, trong chốn sâu thẳm lại còn có một bầy sơn tiêu dã quỷ cư ngụ, chúng nó mới là Bá Vương, trước mặt chúng là sài lang hổ báo, nhưng chỉ như là tiểu miêu, tiểu cẩu; về phần con người, trong con mắt của chúng chỉ là bữa ăn tươi ngon mà thôi!

Nói xong, người Hồ Phách nghiêng về phía trước, tiến lại gần Hồ đại nhân một chút nữa, ánh mắt dán chặt vào đôi mắt của lão nhân: “Đã hiểu rõ ý của ta rồi chứ? Những năm gần đây, ta đã thu phục được Dã nhân, chính là lũ “ sài lang hổ báo” sống ở biên giới Man Hoang. Đi sâu vào bên trong thêm nữa , nhưng Dã nhân nơi ấy lại là “ sơn tiêu dã quỷ”, sức mạnh to lớn, tính tình nóng nảy, ăn tươi nuốt sống, quen thói giết người! Bọn chúng mới chính là lũ mọi rợ, là Bá Vương vùng Man Hoang.”

Sài lang hổ báo không phải là bọn súc vật, sơn tiêu dã quỷ trong ý của bà ta cũng không phải thực sự là ác quỷ, mà đích thị là man tộc đáng sợ trong mười vạn hồng hoang(hoang vu hảo lánh), với bản lĩnh của Hồ Phách và thể lực của bà ta trong Man Hoang mà còn không dám đụng chạm đến Man tộc, đủ để thấy sự hung ác tàn nhẫn của chúng.

“ Ngài vừa nói ba trăm năm trước...” Hồ đại nhân cuối cùng đã thông suốt/ hiểu rõ một chuyện: Ba trăm năm trước đã tràn xuống giết hại nhân gian, tàn sát đầm máu khắp nơi không phải là “sài lang hổ báo” của ngài, mà là lũ “sơn tiêu dã quỷ” sống trong sâu thẳm hồng hoang.” Hồ Phách và dã nhân Man Hoang sống chung với nhau mới chỉ có vài năm. Tuy rằng ngôn ngữ bất đồng, nhưng muốn trao đổi những thông tin không quá phức tạp thì cũng không phải là chuyện khó.

Hồ Phách còn chưa nói hết, bèn mỉm cười, khoe môi giật giật hết hồn: “ Kỳ thực ta đến “sài lang hổ báo” đều không thể thu phục hết được, đại khái là một chút mà thôi. Đến thời gian này năm ngoái, dã nhân ở biên giới Man Hoang sắp xỉ có khoảng sáu thành đều trở thành thủ hạ của ta rồi, ngoại trừ một số bộ tộc nhỏ không đáng kể ra, còn có một chi/ bộ tộc... tạm gọi nó là “đại liên minh” nhé, bọn chúng cũng là do rất nhiều tiểu tộc kết hợp lại mà thành, sức mạnh không bằng chúng ta nhưng cũng không kém hơn nhiều, ta vất vả cực nhọc tốn công mất sức hơn nửa năm trời chuẩn bị để đánh một trận. Tính toán đến mức tốc độ đã rụng không ít, nói chung mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng. Thế mà tuyệt nhiên không ngờ rằng, đợi đến lúc ta mang binh sĩ đến đánh mới phát hiện ra... “đại liên minh” đã tan thành mây khói, những người trong đó đều bị tàn sát đến cùng.”

Khẩu khí của Hồ Phách bất giác nhấn mạnh hơn rất nhiều: “ Khỏi cần hỏi, tàn sát hết sạch đại liên minh, chính là lũ “ sơn tiêu dã quỷ” trong núi sâu đó thôi.”

Dã nhân trong núi, trước khi giao tranh với tộc mọi, không có chút liên hệ nào với Nam Lý cả, dù Hồ Phách và Hồ đại nhân hoàn toàn không nói tới chuyện này, nhưng Hồ Phách là người như thế nào chứ, khi nàng ta đã nói chuyện, mà còn đặc biệt nhấn mạnh giọng điệu, thì ắt phải có lý của nàng ta: “Sau đó vài tháng, ta phát hiện ra rằng, bình thường tộc mọi đều trốn ở nơi núi sâu không hiểu vì sao trở nên nóng nảy như vậy, dần dần bắt đầu có hành động hướng ra bên ngoài, chúng tôi đã đánh nhau vài lần, thua nhiều thắng

ít, có lẽ tình hình số lượng địch không hề nhỏ. Không có cách nào, đều là man tộc, nhưng sức mạnh không ở cùng một cấp bậc, đánh không lại bọn chúng.”

Hồ đại nhân suy nghĩ rất nhanh, đến bây giờ có chỗ nào vẫn chưa thể hiểu ra : “Có lẽ nào...chỉ à tranh chấp địa bàn không?”

“ Không phải là tranh chấp địa bàn, mà là kích động, tàn sát! Không biết vì sao tộc mọi lại đi ra khỏi núi sâu, đầu đá bừa bãi trên địa bàn của ta, hoàn toàn không có chút lý do nào, hơn nữa chúng nó càng ngày càng đông, đã hoàn toàn không thể ngăn chặn được chúng rồi.Ta đã hỏi các binh sĩ, đại nạn lần đó ba trăm năm trước , cũng là giống với tình hình hiện nay, tuy nhiên mức độ nóng vội của tộc mọi lần này còn dữ dội hơn.” Hồ Phách không chút do dự, ung dung lắc đầu, lại vờ thờ dài “ Ta khuyên các binh sĩ cùng ta xuất sơn, trừ phi tộc mọi đột nhiên rút lui, bằng không bọn họ ở lại chính là đợi chết, nếu cùng ta xuống thế giới con người không những có thể sống tốt hơn nhiều, lại có thể giúp đỡ ta, đáng tiếc thay, những cậu chàng đó rất coi trọng lãnh địa, không chịu đi theo ta.

Chính vì như thế, ta đã xuống núi trở về.”

Hồ Phách nhún vai, trên mặt ẩn chứa nỗi niềm tiếc nuối.

Sắc mặt của Hồ đại nhân trở nên tái nhợt rồi... vẫn còn chưa hiểu một chuyện, Nam Lý, có dã nhân, mọi tộc ở rừng thăm sát biên giới, ba loại tộc nói cách khác là ranh giới phân định rạch ròi, dã nhân trước sau đối với hai bên dường như vô hại, đặt ở giữa như một “miếng đệm” để hòa hoãn xung đột, nhưng sau khi tộc mọi phá vỡ cái “miếng đệm” đó, liệu có tiếp tục tấn công vào nhân gian (thế giới con người) không? Ba trăm năm trước dã thú hung ác làm loạn lần đó có lẽ nào lại tái diễn chẳng?

Nếu đúng là như vậy, thì dựa vào Nam Lý hiện tại, là dựa vào cái gì để phòng chống cơn đại họa này đây?

Nếu đúng là như vậy, thì chỉ còn lại bốn chữ : Thiên vong Nam Lý. (Nam Lý diệt vong là ý trời)

Bà ngoại tấm lòng tốt bụng, cất tiếng dịu dàng an ủi Hồ đại nhân: “ Ba trăm năm trước ở sâu trong Man Hoang núi lửa phun, đến Đại Yển cũng có thể cảm thấy được chấn động ở đâu, nhìn thấy được cả khói dày bốc lên từ phương Nam, vì thế ác thú mới kinh sợ, chạy khỏi ngọn núi xuống quấy nhiễu nhân gian. Tuy nhiên gần đây không hề nghe nói đến xảy ra thiên tai gì đáng sợ, có lẽ...tộc mọi chỉ là kích động một trận rồi không sao hết, không chắc sẽ tràn vào nhân gian.” Những lời nói như này có lẽ an ủi Hồ đại nhân rồi, nhưng ngài không nói gì, chỉ gật đầu với lão lão (bà ngoại), gọi là cho phải phép/lễ độ thôi, nhưng sau một hồi trầm tư suy nghĩ, ngài đột nhiên cười phá lên, không thấy nhẹ nhõm chút nào, khóe mắt nhú lại.

Bà ngoại bị lão nhân cười đến mức sợ nổi da gà, nhìn về phía Tô Hàng như cầu cứu, người phía sau phát tay, tỏ ý rằng bà không cần lo lắng, tiếp theo mở miệng nói sang chủ đề khác, nói với Hồ đại nhân chuyện gặp phải trên đảo...

Toàn bộ thế giới Tô Hàng đều không coi trọng, chuyện loài tộc mọi nào xâm chiếm nàng cũng không hề quan tâm, thì trái lại việc đích thân tìm quyển thiên thư/sách trời khiến nàng tò mò hơn nhiều, muốn mời Hồ đại nhân tìm giúp xem sao, xem ở đất Nam Lý này có cao nhân nào biết văn tự cổ hay không.

Dây chuyền ngọc cổ quái là biểu tượng cho

Hồng thái tổ mật sử, chuyện này Tổng Dương biết, hiểu rất rõ, nhưng Hồ đại nhân không hiểu, đương nhiên là không thể liên tưởng đến mưu kế của Hồng thái tổ, nghe xong thì lắc đầu. Giải văn tự cổ quái là một môn học vẫn ít gặp, những học giả của lĩnh vực này thì lại không có tiếng tăm gì, đến nay tai họa của đất nước ập xuống. Không biết là bao nhiêu chuyện lớn nhỏ đang chờ Hồ đại nhân lao tâm khổ trí, thì còn lấy đâu ra sinh lực để giúp Tô Hàng đi tìm một chuyện vớ vẩn không liên can đến mình, có điều là vì nể mặt Tổng Dương, ngài không dám trực tiếp nói lời khước từ, mà dùng cách khác. Cũng là vì quan hệ với Tổng Dương, Hồ đại nhân không đồng ý thì thôi, nhưng nếu đồng ý rồi mà không làm thì xem ra lại không đủ tình bằng hữu rồi, lão nhân trong lòng tự nhủ, nên ánh mắt ngài chuyển hướng nhìn về Hồ Phách.

Lão nhân khá giảo hoạt, hẳn biết rõ rằng hai nữ nhân đã gặp nhau từ sớm, cũng có thể đoán ra lão yêu tinh có lẽ đã xem qua sách trời của lão yêu tinh kia. Nếu Hồ Phách có thể hiểu được, thì bây giờ Tô Hàng cũng không đời nào đến tìm ngài nhờ giúp đỡ. Mà hiểu biết của Hồ Phách về thiên hạ thì có ít gì, đến nàng còn

không biết thiên thư (sách trời), thiên hạ e rằng cũng chẳng có mấy ai có thể hiểu được. Chỉ đợi Hồ Phách lắc đầu một cái, Tả thừa tướng liền nói ra nỗi khổ rất rõ ràng, thấu tình đạt lý, sau đó chối từ chuyện này.

Quả nhiên, Hồ Phách lắc đầu nói: “Tập sách này ta đã xem qua, đọc không hiểu. Nhưng những chữ viết đó dường như có vài nét tương đồng nào đó với sách viết của Đạo gia. Tốt nhất là có thể tìm vài đạo sĩ có học thức đến xem.”

Nam Lý là nước theo đạo Phật, đạo sĩ ít thì không ít, trong đó phần lớn đều là những thầy cúng lang thang khắp các làng xã lều tiền mua thuốc. Số còn lại cũng đều không có gì gọi là tài ba, Hồ đại nhân cười gượng lắc đầu, đang nghĩ cách thuận tiện để từ chối chuyện này, bỗng nhiên một ánh sáng lóe lên: “ Nếu là đạo sĩ từ thời viết sách cổ...bên cạnh Tống Dương có một cao nhân, nói không chừng hẳn có thể hiểu được.”

“Ngài nói là Hỏa đạo nhân sao?” Hồ Phách cười lắc đầu rằng: “ Bản lĩnh phóng hỏa của hẳn thôi không nói tới, còn về học thức chính thống đạo Nho, thực sự không đáng nhắc đến, hẳn ta không được.”

“ Không phải là Hỏa đạo nhân, là Quỷ cốc tử(thầy tướng số) kia.”

Quỷ Cốc bên ngoài thì thanh cao kì thực nhất gan, nghe nói hồi đó nếu không phải là Tống Dương kéo hẳn nhập hội đi phóng hỏa thì hẳn đã chạy rồi. Tuy rằng đánh nhau xong, hẳn và Hồ Phách ngồi chung một thuyền. Thời gian sống chung không ngắn, nhưng đối vị lão yêu bà này, Quỷ Cốc xưa nay luôn trốn rất xa, dường như chưa có giao thiệp gì cả, Hồ Phách cũng biết hẳn có khả năng nắm hướng gió, đoán thời tiết, còn về những cái khác hoàn toàn không biết rõ.

Thế nhưng Hồ đại nhân và Quỷ Cốc qua lại rất nhiều, hiểu rõ toàn diện, biết rằng gã mù tuy về ngoài chỉ như người bình thường nhưng trên người có bản lĩnh của chính kinh đạo gia huyền môn.

Tả thừa tướng giải thích mấy câu về bản thân Quỷ Cốc, Tô Hàng và Hồ Phách đều tỏ ra hứng thú, đồng thanh nói:

- Người này bây giờ ở đâu?

- Yên Tử bình.

Tả thừa tướng đáp.

Gã mù, Chu Nho (người lùn) và một nhóm người trong Phong Ấp ban đầu đều định theo Nam Hỏa cùng đi chém giết đến cao nguyên, nhưng Tống Dương sau khi gặp đứa bé sứ quyết định chống lại Đại Yến, chiến sự tương lai cũng sẽ vô cùng nguy hiểm đáng sợ, giống nhóm La Quan, Tề Thượng Ba Hạ cùng ở bên không có vấn đề gì to tát, nhưng một số khác thì không thể giúp được nhiều, cũng không có bản lĩnh quá kiên cường để tự mình bảo vệ đồng đội thì không nên đuổi theo đại quân nữa, đều cùng với Trần Tây Vương trở về Nam Lý, gã mù và người lùn cũng ở trong đó.

Sau khi về nước, gã mù và Chu Nho không đến Phượng Hoàng thành tụ hợp với công chúa, quận chúa, bọn họ viện lý do là “danh tính bất tiện”, : trước đây hai anh em là từ hoàng thành lén lút lẫn trốn vào phong ấp của Tống Dương, tự mình bôi đen thân phận mệnh quan triều đình, trở thành phụ tá của Tống Dương.....Kỳ thực chuyện đã lâu như thế, sau này cũng xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, hồi đó ngay cả Phong Long Hoàng đế cũng trở thành tiên sinh Lý Đại, thì đâu có ai để tâm đến danh tính của hai bọn họ?

Nguyên nhân đích thực khiến hai anh em không trở lại Phượng Hoàng thành là nghe nói Đại Yến sắp đánh Nam Lý rồi, thành Phượng Hoàng chẳng bao lâu sau sẽ biến thành nơi nguy hiểm, bọn họ mới không bằng lòng đi.

Thế nên Quỷ Cốc và Chu Nho liền đi thẳng đến cao nguyên Yên Tử, Phong Ấp đã sớm trở thành mảnh đất khô cằn, nhưng sau khi đại hỏa lụi tàn, cất một cái lều như cũ là có người ở, điểm mấu chốt là chỗ này khoảng cách với núi lớn rất gần, lúc hai anh em muốn chạy nạn thì quá sức thuận tiện.

Hiện tại ở cao nguyên Yên Tử cũng không phải chỉ có hai bọn họ, Phong Long và thái giám, thị vệ của người cũng ở đó.

Những chuyện chính sơ lược đã nói xong, Tả thừa tướng không muốn lưu lại lâu, đứng dậy nói với Hồ Phách, Tô Hàng: “ Vạn tuế và Trần Tây Vương đều đang đợi tin tức của ta, không dám lưu lại thêm nữa, đến giờ phải đi rồi.” Sau đó chào hỏi, giao phó vài câu, Tả thừa tướng cũng sắp xếp một đội binh mã hộ tống hai

nữ nhân, liền cáo từ ra đi. Trước khi khởi hành, lão nhân còn nói riêng với Hồ Phách vài câu: “ Sơ Dung, Tiểu Phát thường hay nhắc đến mọi người, hai đứa nha đầu đều đội để dâng trà cho ngài thôi, đáng tiếc là tình thế hiện nay quá rối ren, sức khỏe của Trấn Tây Vương cũng không tốt, hai đứa nó đều ở bên chăm sóc cho phụ thân, nên lần này không đi cùng với ta, nhất định bảo ta phải gửi lời hỏi thăm sức khỏe của ngài, lại còn xin ngài đừng chê trách.”

Câu nói xem ra thật đúng phép tắc, Hồ đại nhân thực ra là đang từ biệt Tô Hàng, hai người vợ khác của Tống Dương đều không ở cao nguyên Yên Tử, nàng đi chuyến này không ngại, không cần lo lắng chạm mặt trong tình huống khó xử. Lão hồ ly thì đến cuối vẫn là lão hồ ly, suy nghĩ rất nhiều, chu đáo mọi mặt.

Chỗ cao nguyên và đông thổ giao giới, có một cửa quan hùng vĩ/ hùng quan chặn đường.

Tống Dương ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt nhìn ra xa về phía tận cùng của cửa quan hùng vĩ, vương kỳ của Đại Yên trên thành lầu đang phấp phới trong gió.

Binh sĩ Nam Hỏa ngậm một cành cây, tiếng vó ngựa lảng lảng tiến vào, bọn chúng đã rời khỏi lãnh địa Mặc Thoát rồi, khoảng cách biên giới nước Yên xa chỉ gang tấc.

Quân báo cuối cùng đã xác nhận được hành tung của kẻ địch đã nằm trong tay Kim Mã rồi , đại quân nước Yên đang hùng dũng hành quân gấp lên cao nguyên, toàn lực tiến mạnh về phía chiến trường Nhân Khách, bây giờ đã cách xa điểm bọn chúng xuất phát, cửa quan ải hùng vĩ này cách xa diệu vợi, dù cho có đôi cánh ở bên sườn, chân cưỡi tường vân (đám mây may mắn), cũng chẳng thể nhanh chóng trở về tương cứu.

Kim Mã đang cười, nhận được quân báo gật gật đầu với nguyên soái, Tống Dương hiểu ý vung tay một lần, tiếng xé gió phàn phật, Nam Hỏa không ần núp nữa, nghìn vạn gậy đại cờ đồng loạt dựng thẳng lên, Tống Dương vung tay lần thứ hai, kèn lệnh trong quân liền phát lên không dứt, làm cho trống ngực của quân sĩ ở mọi nơi càng mạnh thêm; lần vung tay thứ ba, toàn quân tướng sĩ nhất loạt gầm lên, một chữ: giết!

Một chữ rung trời.

Thị lực của Tống Dương khác thường, chàng nhìn rất rõ ràng, quân Yên hoảng loạn chạy khỏi hùng quan, quan trên thì hốt hoảng cuống cuống... Từng giờ từng khắc đều có có quân báo truyền về thuộc địa phụ cận hoặc là thực lực yếu kém, hoặc là án binh không dám làm bừa, hoàn toàn không có đội quân nào có thể đột phá cửa quan, nhưng đội quân trước mắt này... tác phong chỉnh tề, quy mô to lớn, bọn chúng là chui ra từ chốn nào vậy?

Lúc phát tay lần thứ tư, Tống Dương bật hơi thành tiếng, cười lớn truyền lệnh: “Đám ác quỷ, xuất hiện đi!”

Rất nhanh, Yên tốt nhìn rõ trên tường thành cờ hiệu của quân địch như nước hồ chảy xuống, bởi vậy sắc mặt của quân sĩ canh phòng ở Hùng quan trở nên càng thêm kinh hãi.

Hóa thân thành ác quỷ của Nam Hỏa, đến giờ luồng sức mạnh dũng mãnh nhất của Nam Lý đã xuất hiện, căn cứ vào định sẵn bố trí điểm đột kích của người Yên vào thành cao ở hùng quan... Người Nam Lý từ cao nguyên tràn xuống giết chóc, thì người Yên đánh không lại, chính là thời điểm nhiều sai sót sơ hở.

Nam Hỏa thời gian cấp bách, không tốc chiến tốc thắng không được, nếu như không thể đột phá được hùng quan kịp thời thì còn nói gì đến làm loạn Đại Yên sau này nữa? Đánh công kiên kiểu đá chọi đá, tuyệt không thể cứu vãn được chỗ đất trống. Từ lúc hừng sáng, bình minh đến tờ mờ sáng hôm sau, 12 giờ sau, vương kỳ nước Yên treo cao trên thành lầu đã bị chém rơi, Nam Hỏa lần đầu tiên bị thương vong nghìn người, miễn cưỡng thu quân về nơi họ xuất phát.

Không phải Hùng quan không đủ kiên cố, không phải người Yên hèn yếu vô dụng, nhưng quân chủ lực của bọn chúng đã hành quân đi Nhân Khách, cảnh vệ trong thành thì đương nhiên là có, điều quan trọng hơn là địch đến mà không có chút dấu hiệu nào, bất ngờ lại dừng mãnh, quân canh gác trở tay không kịp.

Không bắt tù binh, lạnh lùng chém giết, sau nửa ngày Nam Hỏa đã thực sự đặt chân vào đất Yên, hướng về phương đông tuyệt trần mà đi, người nào đều cũng kiên quyết tiến về phía trước, phía sau đại quân lửa lớn bốc lên cuộn cuộn, Hùng quan đã biến thành một biển lửa rồi.

Từ khi Hồ đại nhân từ biệt mà tính, sau hai mươi ngày, nhóm Hồ Phách đã đến cao nguyên Yên Tử.

Hổ Phách đột nhiên đến thăm, Quỷ Cốc vô cùng bất ngờ, khi nghe nói vị yêu quái này đặc biệt đến tìm mình, gã mù vừa ngạc nhiên lại có thêm chút thấp thỏm không yên, chợt nghĩ đến tính khí vui buồn thất thường của đối phương, giết hại vô tình, hẳn liền đau đầu dữ dội.

Không dám đi gặp, lại càng không dám không gặp, gã mù dùng con mắt trắng đưa mắt ra hiệu với Chu Nho, người này chung sống với hắn đã lâu, đại khái có thể hiểu được ý tứ của hắn, đứng dậy chạy đi. Đợi đạo sĩ đi rồi, kẻ mù chỉ đến gây dẫn đường, run cầm cập đi theo binh sĩ đến báo tin, cùng đi đón tiếp Hổ Phách.

Kỳ thực, Hổ Phách nào có đáng sợ đến thế, sau khi nhìn thấy liền bật cười ha ha chào hắn, Tô Hàng cũng mang theo theo bà lão để gặp mặt, lại còn kéo Tiểu Tô đến trước mặt, mời kẻ mù sờ sờ tướng mạo, tướng tay.

Tiểu Tô lần mò từ trong túi áo ra một thanh sô cô la, nhét vào tay của Quỷ Cốc, không biết đứa bé là thật lòng mời khách hay là hối lộ, để kẻ mù nói ra nhiều điều hữu ích nữa.

Kẻ mù lòa vẫn còn chưa biết nó là con trai của Tống Dương, có điều cũng có thể hiểu rằng mối quan hệ giữa đứa bé này với Tô Hàng, và Hổ Phách không hề đơn giản, tùy tiện dò lần rồi, thì sau chỉ có thể nói những lời tốt đẹp.

Thế nhưng Quỷ Cốc lại đâu biết rằng Hổ Phách cũng đã từng tinh tu mệnh lý (bói toán, tướng số), lại là người thạo nghề ở phương diện này, lúc nàng lần đầu gặp Tống Dương trước đây, còn muốn phê cho chàng tám chữ, bây giờ Quỷ Cốc nói xằng nói xiên, làm sao qua mắt nàng được.

Nhưng thật ra Hổ Phách không tức giận, chỉ lắc đầu nói: “Người cứ tính toán kỹ đi, không cần băn khoăn điều gì, để bọn ta xem xem bản lĩnh của nhà ngươi.”

Không có cách nào lừa dối được, Quỷ Cốc không dám nói bừa, thực sự kỹ càng tỉ mỉ tính cho Tiểu Tô một quẻ, may mà tướng số của đứa bé không tồi, cả đời bằng phẳng, vui vẻ hạnh phúc không phải ưu sầu, nhưng không phải lo lắng chẳng may nói ra ác ngôn chọc giận đại nhân, kẻ mù vừa lần mò, vừa nói lải nhải, vừa phán lại vừa giải thích, những điều hắn đoán ra dường như tất cả đều khớp với điều Hổ Phách từng đoán.

Hổ Phách và Tô Hàng nhìn nhau mà cười, tiếp đó cười với Quỷ Cốc nói rằng: “Quả nhiên rất có lẽ lối, người rất giỏi, ta và Tô Hàng có một chuyện muốn nhờ người giúp.”

Vào đúng lúc này thì, Chu Nho đạo sĩ khoác áo choàng lớn màu đỏ vội vã chạy tới, trên mặt tươi cười rạng rỡ, từ xa xa đã gọi nhóm người Hổ Phách, Tô Hàng, lão bà, theo sau hắn là Lý Đại, Lý Nhị, Lý Tam.

Khỏi cần hỏi, Chu Nho đã gọi cứu binh đến giúp kẻ mù rồi, thời gian Phong Long ở tại cao nguyên Yến Tử không ngắn, luôn gặp gỡ hai kỳ sĩ này, quan hệ giữa mọi người cũng không tồi, đương nhiên Hổ Phách muốn giết người Phong Long chỉ có thể tránh mặt đi, nhưng phía sau Lý Đại, còn có Lý Nhị hai thanh đao kiếm, có gã Lý che chắn ở đây, không tha cho kẻ khác lỗ mãng trước mặt vạn tuế.

Phong Long không biết tính toán của hai kẻ kỳ sĩ, ngài mấy lần nghe nói trước đây Hổ Phách là kỳ nhân đương thời, và biết là nàng từ Man Hoang trở về, trong lòng hiếu kỳ muốn đến nhìn xem sao. Nhưng sau khi gặp mặt, hai nữ nhân rõ ràng không khiến Phong Long hết hồn như đứa trẻ kia, người ngạc nhiên cười rằng: “Tiểu tử này...dung mạo sao mà giống Tống Dương đến vậy?”

Tiểu Tiểu Tô lại mò ra được một thanh sô cô la, tặng cho vạn tuế gia.

385. Chương 142: Thông Phán

Đối với mỗi nghi hoặc của Phong Long, Tô Hàng chỉ cười, không trả lời gì hết, nhưng không phải là nàng cố ý che giấu, có điều danh tính của đứa trẻ, mối quan hệ giữa Tống Dương và bản thân nàng, thì trước mặt nhóm người “hỗn tạp” này không thể nói được. Dắt Tiểu Tô về bên mình, Tô Hàng nói với Quỷ Cốc: “Đến lần này chính là muốn hỏi xem ngươi có biết loại chữ này không?” Rồi, nàng gật đầu với lão bà (bà mẹ).

Người phía sau tháo ra gói đồ, lấy từ trong ra một tấm gỗ...Quỷ Cốc là kẻ mù, nhìn còn không được thì nói chỉ đến việc nhận ra là loại chữ nào? Việc này Tô Hàng, Hổ Phách từ sớm đã lo liệu rồi, trên đường đi đồng thời đã khắc những chữ cổ quái này lên ván gỗ, giờ đây đang cầm ra đưa cho gã mù sờ.

Chỉ có điều là chữ của Thiên thư thật quá phức tạp, vả lại mọi người không chắc gã mù xem là nhận ra ngay, nên tấm gỗ đã khắc chữ chuẩn bị không nhiều, nhưng số chữ trích ra từ Thiên thư cũng đã được phân nửa.

Gã mù nhận lấy tấm gỗ, vươn tay ra sờ thì sắc mặt liền thay đổi, càng lần sờ tỉ mỉ kỹ càng hơn, thì hai con mắt trắng dã đảo liên hồi...

Hắn mỗi khi nào gặp phải chuyện lớn cần suy xét thì bộ dạng đôi mắt nhìn trời đều như vậy.

Chỉ nhìn dáng vẻ của gã mù là có thể hiểu rằng hắn đã phát hiện ra điều gì đó, trong đôi mắt của Tô Hàng ánh lên niềm thích thú, truy hỏi rằng: “Thế nào? Có nhận ra nó không?”

Gã mù không đáp, chăm chú dò lần tấm gỗ, sờ từng chữ, lại sờ đi sờ lại rất nhiều lần, cuối cùng dừng tay, vẻ mặt kinh ngạc mà lại hồ nghi, hỏi Tô Hàng: “Những chữ này...ở đâu ra?”

Tô Hàng cũng không giấu diếm, sau khi nói vài câu, lão lão liền tình nguyện tiếp tục câu chuyện, thay Hàng tỷ nói tiếp.

Theo như xuất thân, theo như tính cách, lão lão kể câu chuyện không nhanh cũng không chậm tường tận mọi chuyện/chu đáo mọi mặt, đã kể hết toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối. Ngay cả đến dự tính ban đầu Tô Hàng lên đảo muốn tìm thổ dân cần dây chuyền ngọc châu cũng không bỏ sót.

Rất lâu, lão lão cuối cùng đã nói xong câu chuyện rồi, còn không đợi gã mù hỏi thêm, Lý Đại tiên sinh ở bên cạnh đã ngạc nhiên mãi, liền cướp lời trước hỏi về mối liên hệ giữa tín vật dây chuyền ngọc châu và mật sử của Hồng hoàng đế. Lần đó trong đám người ai ai cũng kinh ngạc vô cùng, Tô Hàng hóa ra lần này lên đảo mới hiểu, đến thăm viếng mới biết, rõ ràng vết tích còn lưu lại là của Hồng thái tổ.

Quý Cốc Tử cười nhạt không dứt: “Hèn chi, ban đầu chúng tôi còn thấy khó hiểu, đệ tử Thông phán có làm sao mà không nhìn thấy nữa, đã nhiều năm như vậy mà không có chút tin tức, hóa ra là vong mạng trên cô đảo rồi!”

Hồ Phách tỏ ra rất hứng thú, nói: “Đệ tử thông phán là gì? Nói cặn kẽ một chút...Phải rồi, trước tiên, những chữ này rốt cục là có nhận ra không?”

Sau khi Quý Cốc gật đầu, Hồ Phách liền truy vấn một câu: “Chữ trên tấm gỗ đó nghĩa là gì?”

Nhưng thật không ngờ là, yêu cầu đơn giản như thế lại khiến Quý Cốc ngẩn người ra. Sắc mặt chần chừ, miệng giật giật cuối cùng không nói lên lời, chỉ lắc lắc đầu thôi. Đến nước này thì ngay cả Hỏa đạo nhân cũng không thể nhẫn nại được nữa, cau mày hỏi: “Có cái gì thì nói đi, liên quan đến chuyện không vui về thế à, chẳng lẽ trên đó là thiên cơ, không thể tiết lộ? Đúng thật là thiên cơ thì cũng là người khác viết ra, đọc lên thì cũng không sao, cũng không bị trời phạt đâu.”

Quý Cốc ho khan một tiếng, gằng sức lắc đầu: “Không phải là tôi không nói, càng không phải là thiên cơ gì. Mà là...mà là những chữ này là thuật triện Đạo gia thời cổ, không có ý nghĩa gì cụ thể...cũng không phải là không có hàm ý. Chỉ là không thể giảng ra được...”

Gã mù càng giải thích mọi người lại càng thêm mơ hồ, Hồ Phách cũng không nóng vội, kêu mọi người ngồi xuống, cười với hắn nói rằng: “Cũng đâu phải vội, cứ kể từ đầu đi, đệ tử Thông phán trên đảo là người như thế nào.”

Khẩu khí của gã mù chậm lại, sau khi sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, thì mở miệng...

Mấy trăm năm gần đây nhất, Phật pháp Hán gia thịnh hành, cho dù là Nam Lý hay Đại Yến, các triều đại quân vương đều tôn Phật truất Đạo, chiều hướng chung cứ diễn ra như thế, sự suy thoái của môn phái Quý Cốc cứ thế dần dần mai danh ẩn tích, dù không đến nỗi thất truyền nhưng cũng chỉ còn là “thoi thóp chút hơi tàn” thôi. Điều này không có gì khó lý giải, tri thức của môn phái Quý Cốc sâu xa huyền ảo khôn cùng, phải là đệ tử có thiên tư thông minh lắm mới có thể hiểu được. Trong hoàn cảnh đó, bách tính đều tin Phật, sùng Phật, chẳng có ai nguyện đi làm đạo sĩ, Quý Cốc đến truyền nhân đã khó tìm, còn muốn thu nhận đệ tử ưu tú lại càng khó hơn nữa, có thể duy trì đến hiện tại, còn không bị đóng cửa chặt đứt hương hỏa đã được xem như là một kỳ tích rồi.

Tuy nhiên hiện tại không được, nếu như ngược dòng tìm hiểu, lịch sử Đạo gia của Quỷ Cốc quả thực là dài lắm, sắp xỉ hai nghìn năm kể thừa, so với Thần Tông, Mật Tông đều lâu dài hơn rất nhiều. Theo như gã mù được biết, môn phái Đạo gia khoảng nghìn năm trước, học thức bản môn dần dần chia thành hai phái, một phái chính là Quỷ Cốc của hắn, một phái khác mà hắn vừa nói đến là “Thông phán”.

“Hai phái thì đều có sở trường riêng. Nếu để phân biệt thì, đệ tử phái Thông phán thiên về “Tung”, còn sở trường môn đồ phái Quỷ Cốc chúng tôi thì gọi là “Hoành”. Quỷ Cốc chỉ nói suông như vậy, người khác nghe đều không hiểu, nhưng ngược lại Hồ Phách có lẽ hiểu được ý tứ của hắn.

Chữ “Tung” mà gã mù nói là chỉ quá khứ, tương lai; còn về “Hoành” thì là chỉ thiên địa phương này cho đến hiện giờ...Hiểu là, đệ tử phái Thông Phán thì chú trọng nghiên cứu “thời gian”, còn đệ tử Quỷ Cốc thì tính toán tỉ mỉ về “không gian”.

Tung cũng tốt, mà hoành cũng được, thứ mà đệ tử hai phái nghiên cứu, đều là xây dựng trên nền móng của Đạo gia huyền học, với tri thức môn vật lý cao thâm của Tô Hàng trước đây thì cũng có nét tương tự, nhưng tuyệt đối không phải là một.

Liên quan đến lý luận về sự khác biệt và chủ yếu giữa hai phái, Quỷ Cốc chỉ nói sơ qua thôi, lại tiếp tục kể tiếp câu chuyện.

Nhất phái hai hệ học vấn, vốn dĩ tung hoành ngang dọc là một kết cấu rất tốt đẹp, nhưng có người ắt có loạn tử (kể làm loạn), cục diện dần có tốt mấy thì cũng không tránh được nhân họa(họa do người gây ra), không biết từ bao giờ giữa đệ tử hai phái đã bắt đầu nảy sinh tâm tư so bì đúng sai, tranh làm chính phái, từ tranh luận kịch liệt biến thành vô đầu. Học vấn dần có giỏi cũng không lớn hơn nắm đấm, học thức có tài ba đến đâu cũng không tránh được thanh đao...Đương nhiên, những chuyện này từ miệng của kẻ mù Quỷ Cốc nói ra, những kẻ khiêu chiến ban đầu nhất định là đám đệ tử Thông phán đó.

Chuyện cũ đã qua đâu thể ngược dòng tìm hiểu, từ Hồ Phách đến Tô Hàng cả đến đám người Lý Đại, đều không có ý tranh luận phân định đúng sai, chỉ duy có lão lão tinh ý, nhìn thấy gã mù càng nói càng tức giận, lão lão gật đầu một cái đám đệ tử Thông phán quả thực là chẳng ra sao cả.

Tiểu Tô thường bắt chước lão lão và mẫu thân, vừa nhìn thấy lão lão an ủi gã mù, cậu bé lại lấy ra một thỏi sô cô la đưa cho hắn...

Quỷ cốc và Thông phán từ đồng môn biến thành kẻ thù, hai phái dù cũng chẳng có mấy người nhưng hễ gặp mặt là liều mình đánh giết, để đến sau này phái Thông phán đột nhiên mất tích không thấy nữa, đệ tử Quỷ cốc vẫn còn luôn luôn đề phòng, lo lắng không biết đối phương lại đang giở mưu mô gì, không ngờ rằng bọn họ đều được Hồng thái tổ chiêu mộ, đến đảo ở nước ngoài làm việc rồi.

Sau khi được Phong Long và kẻ mù giảng giải, về việc gặp phải đệ tử Thông phán, trong mắt đám người Tô Hàng thì lại càng rõ ràng hơn nữa, từng đời từng đời đệ tử ở sâu trong một hòn đảo biệt lập gần như là đoạn tuyệt với thế gian, ở trung thổ gió giục mây vần thế cuộc biến đổi không ngừng, đến đời đệ tử thứ mười, đoán chừng là Hồng thái tổ đã bí mật cắt đứt kế thừa, không có ai quản hòn đảo đó nữa, càng nực cười là khẳng khái là đời đệ tử thứ mười đã tính ra được kết quả,cũng chẳng thoát được bốn chữ: tạo hóa trở trêu.

Đến bây giờ, dòng suy nghĩ của kẻ mù cũng rõ ràng hơn rất nhiều, chủ đề câu chuyện thoát cái lại trở về thứ vừa sờ được trên tấm gỗ vừa nãy: “ Chữ trên tấm gỗ kỳ thực không thể coi là chữ, chúng là...là... thôi coi là ký hiệu đi, mỗi ký hiệu đều có rất nhiều hàm ý, biến hóa không có quy luật, chủ yếu là phải nhìn trước sau xem tổ hợp thế nào, với lại những ký hiệu này cũng chỉ có đệ tử chính tông Quỷ cốc chúng tôi hoặc Thông phán mới có hiểu được, chúng tôi dùng nó để tính toán...Những ký hiệu này gọi là thuật phù, các người thì cứ gọi là thuật thức là được rồi, trên thực tế chúng đích thị là thuật thức...Cái này cũng giống như là “ tứ nhất nhị mươi nhị, bốn nhị cộng thành năm”(phép tính bằng bàn tính gỗ thời xưa), người biết dùng bàn tính nghe xong liền hiểu, người ngoài thì dù cho nghe thế nào cũng không thể hiểu đích xác ý nghĩa.”

Lời nói cuối cùng của lão đạo đúng là “ bí quyết/ mẹo tính bằng bàn tính”, từ đó lấy ví dụ, những ký tự kỳ quái được trích dẫn trên tấm gỗ, hắn rất khó để giải thích được hàm nghĩa, bởi vì những chữ đó...theo như cách nói của chính Tô Hàng thì, dứt khoát là những “phương trình”, chính là quá trình tính toán đếm số.

Quái tự là “thuật phù” chỉ dùng trong nội môn phái, Quỷ cốc và Thông phán tuy đã phân làm hai phái nhưng có cùng một nguồn gốc, lúc mở rộng diễn giải vấn đề khó khăn thì đều dùng đến loại thuật phù này.

Kể từ cuối cùng thì đã nói xong lý do rồi, Tô Hàng cầm “Thiên thư” ra, mở các trang rào rào: “Như thế, quyển sách này viết chỉ là một chuỗi những thuật thức? Những đệ tử Thông phán phụng mệnh Hồng thái tổ, rốt cuộc là muốn tính toán ra cái gì?”

Đến người thông minh cũng khó tránh khỏi hỏi những vấn đề ngu ngốc, huống hồ Tô Hàng làm sao gọi là thông minh... Trên mặt kẻ mù tỏ vẻ cam chịu, đôi tay mở ra: “Cái này có lẽ không thể suy đoán, nhưng xem thiết lập của đảo, xem sao bói toán, bọn họ có lẽ là đang tính chuyện tương lai, đây thì là khả năng đặc biệt của đệ tử Thông phán rồi.”

Những điều thật vô nghĩa, Tô Hàng vẫn không nản lòng, lại hỏi: “Nếu như xem toàn bộ ký hiệu của Thông phán, thì có thể suy ra bọn chúng đang tính toán cái gì không?”

Đệ tử hai phái đều có sở trường riêng, nếu muốn vùng lên, khả năng của Thông phán so với Quỷ cốc cũng chẳng thua kém chút nào, kẻ mù không dám ôm đồm nhiều việc, đáp lại đúng sự thật: “Theo đuổi thuật phù của bọn họ, tôi thì có thể suy tính thử xem, có điều không chắc chắn có kết quả... Ngài cũng hiểu đấy, tuy rằng có cùng nguồn gốc, nhưng khả năng của hai phái khác biệt rất lớn.”

Tô Hàng hiếm khi tìm được một sự việc khiến bản thân nàng cảm thấy hứng thú, nếu như buông tay luôn thì bất luận thế nào cũng có chút tiếc nuối, nghe gã mù đồng ý giúp đỡ Trang chủ đại nhân vui mừng, không thể khác được, Tiểu Tô lại tặng một thỏi sô cô la... Quỷ cốc thật là may mắn, liền một lúc được ăn ba thỏi sô cô la, lần này cuối cùng hẳn không nhịn được, vừa ăn vừa hỏi: “Thứ gì mà ăn ngon thế?”

Chuyện kể tiếp thì đơn giản rồi, tiên sinh Lý Đại “hào hiệp giúp đỡ”, tạm thời đưa Lý Nhị cho đám người của Tô Hàng mượn, Lý Dật Phong viết chữ tỉ mỉ, việc này đối với hắn dễ như trở bàn tay, chỗ phiền phức chỉ nằm ở thuật phù phức tạp vô cùng, lúc khắc chữ ắt phải làm tới chuẩn xác không chút sai sót, nếu không thì “chữ” sai cả trang thì kẻ mù làm sao có thể tính ra chính xác được.

Về phần gã mù, sau khi hắn sờ được trang đầu tiên của bản khắc gỗ, sắc mặt liền tỏ ra xanh thẫm. Không cần phải hỏi, biểu thức số học trên tấm gỗ không phải phức tạp bình thường.

Ba ngày trôi qua rồi, gã mù vẫn còn ôm lấy tấm gỗ đầu tiên, con mắt trắng đảo đảo liên hồi, vất óc suy nghĩ... Rồi lúc đó, Tô Hàng cuối cùng cân nhắc rất lâu, hỏi thử kẻ mù: “Tấm gỗ đều là biểu thức số học?”

Quá nhiều câu hỏi nhàm chán, kẻ mù không để ý đến nàng.

Tô Hàng thì cho rằng hẳn nàng chấp nhận, cố chấp nói: “Thông phán phụng lệnh của Hồng thái tổ, từ đời này qua đời khác ở trên đảo xem sao tính toán, nhưng lẽ nào bọn chúng định cầm một đồng biểu thức số học này về báo cáo kết quả? Phía trước có dạng thức thì không thành vấn đề... thì giống như là một thêm một thêm một lại thêm một...”

Tiểu Tô lập tức xòe đầu ngón tay ra, giúp mẫu thân tính toán, cuối cùng tính ra một chữ “tứ”.

“Tính đúng!” Tô Hàng dạy đứa bé không chậm trễ, ngực Tiểu Tô ưỡn cao, cầm ra một thỏi sô cô la tự khao bản thân. Tô Hàng quay trở lại vấn đề, nói với người ở bên cạnh: “Đằng trước biểu thức số một cộng một dài như thế nào thì không vấn đề gì, nhưng có lẽ không thể chỉ liệt kê ra dạng thức, rồi để cho vạn tuế gia tự mình tính toán sao? Cuối cùng chắc chắn phải có kết quả mới đúng.”

Một câu nói làm bừng tỉnh đoàn người đang mơ, từ Hồ Phách cho đến Vạn tuế đều có vẻ mặt dờ khóc dở cười, lúc trước mọi người đúng là ngốc nghếch quá rồi, kẻ mù thì thẳng thắn hơn, dùng sức ném mạnh tấm gỗ đã giầy vò hắn suốt ba ngày ba đêm qua trong tay hắn xuống đất, hét to rằng: “Đưa ngay cho ta trang khắc gỗ cuối cùng trong thiên thư lại đây!”

Một thêm một thêm một lại thêm một bằng bốn, phía trước cộng thêm bao nhiêu một, phía sau kéo dài biểu thức số học thì có liên quan gì chứ, bọn họ chỉ cần lật đến trang cuối cùng, xem số phía sau thì chính là kết quả rồi.

Lý Dật Phong sắc mặt không chút biểu cảm, thờ ơ đáp lại: “Đang khắc trang cuối cùng.”

Mất không công sức ba ngàyđầu chỉ một mình kẻ mù, Thiết Huyết thị vệ bây giờ đang khắc trang cuối cùng, nhưng không phải là “nhảy cóc” luôn, một cuốn thiên thư, nội dung trước đó đã được hẩn khắc xong rồi.

Chẳng bao lâu sau, trang cuối cùng đã khắc xong rồi, kẻ mù sờ hàng đầu tiên, không đợi người khác phải hỏi liền trầm giọng báo một câu: “ Vẫn là thuật phù, biểu thức số học...”

Trang cuối, cả phần đầu vẫn là biểu thức số học, tay của gã mù di chuyển rất nhanh, đối với dạng thức không mất công sức dẫn đo cân nhắc, cứ lần sờ từng hàng xong, lúc hẩn sờ tới chữ cuối cùng, sắc mặt cuối cùng đã thay đổi rồi: một chút thư thái, một chút mừng rỡ, một chút kỳ lạ, nhưng nhiều hơn cả lại là ngờ vực.

Về mặt biểu lộ phức tạp như thế, khiến cho tất cả mọi người đều có chút căng thẳng. Đợi kẻ mù được một lúc, trước sau hẩn không cất tiếng nữa, cuối cùng có người không chịu được nữa, bèn hỏi: “Là thế nào?”

Gã mù dùng ngón tay bên phải và ngón tay giữa khếp lại với nhau, sờ đi sờ lại chữ quái tự cuối cùng, đáp rằng: “ Tô trang chủ hoàn toàn chính xác, tất cả đằng trước đều là biểu thức số,sau cùng là đưa ra kết quả...kết quả thì lại là chữ cuối cùng. Nhưng, nhưng mà tôi không biết...”

Tô Hàng ngạc nhiên: “Thế là có ý gì ?”

Ý của gã mù thì đơn giản thôi, chữ tận cùng của trang cuối của thiên thư, thì chính là kết quả cuối cùng của các biểu thức số phía trước tính toán ra, nhưng biểu thị kết quả này bằng thuật phù, kẻ mù không nhận ra được.

Giọng nói của kẻ mù trầm xuống, mọi người tại đây ai ai cũng nản lòng, có kết quả rồi nhưng lại không nhận ra được, lúc trước đã làm tăng nên niềm hứng thú, dấy lên niềm hi vọng thì trong chớp mắt đã bị dập tắt. Lão đạo Chu Nho cau mày với lão cao: “Sờ lại lần nữa xem, chữ này nói không chừng ở sư môn đã học qua, suy nghĩ kỹ lại xem.”

So với những người khác, bản thân gã mù càng không cam tâm, nhưng không biết là không biết, có sờ đến thũng cả tấm gỗ cũng vẫn không biết như cũ thôi. Sau một hồi lâu, gã mù thở dài, bảo Hỏa đạo nhân giúp hẩn đưa toàn bộ bản khắc thiên thư Lý Dật Phong đã khắc xong tất cả mang đến trước mặt hẩn, từ đầu đến cuối đều đã sờ hết, chỉ sờ, không suy tính, nên không bao lâu hẩn đã “xem” xong toàn bộ thiên thư, nhưng thần sắc lại trở nên càng buồn thảm hơn, giọng oán hận nói: “ Không bình thường, mỗi thuật phù đằng trước tôi đều nhận ra, không sai được, chỉ duy có chữ cuối cùng...”

Sự việc cũng thật là kỳ quái, nếu như là học nghệ của gã mù không tinh, có những thuật phù cao thâm của bản môn hẩn không biết thì không nói làm gì, nhưng quái tự phía trước hẩn đều nhận rõ không chút trở ngại, nhưng mấu chốt là kết quả, thì hẩn một mực không biết.

Lúc này Hồ Phách nói chen vào, nhìn về phía Lý Dật Phong: “Có thể là khắc sai rồi, chữ không đúng bản gốc?”

Dù là kẻ mù trời sinh đôi mắt trắng không nhìn thấy gì, nhưng đôi tai thì lại rất tinh, cười ha ha một tiếng, liên tục gật đầu: “ Hơn phân nửa như thế, Lý Nhị khắc không đúng, tôi làm sao có thể phân biệt được.”

“ Tuyệt đối không thể sai được, tôi không phải không hiểu chữ cuối cùng rất quan trọng, đặc biệt chăm chú so với những chữ trước.” Giọng nói của Lý Nhị chắc chắn, tràn đầy tự tin. Có điều dù hẩn có chắc chắn đến thế nào, mọi người cũng cảm lấy tấm gỗ, và thiên thư lên cùng một lúc, so sánh kỹ càng quái tự cuối cùng. Chu Nho nói nét “phẩy” này vùng chưa được, lão lão thì nét “ngang” kia còn hơi ngắn, vạn tuế gia cảm thấy nét “sỏ” còn hơi nghiêng, chưa đủ thẳng...Ai ai cũng đều bối lông tìm vết, hy vọng có thể tìm ra chỗ sai.

Có thể bọn họ chỉ trích như thế này, như thế kia là không đúng, nhưng nếu như có sai sót thì, gã mù cũng không thể nhận ra trăm ngàn thuật phù phía trước. Lý Dật Phong đều không phản ứng với bọn họ, nhiều nhất là gật gật đầu lúc Phong Long nói.

Mọi người quây lại cùng một chỗ, so sánh nhiều lần quái tự cuối cùng, nhưng sao có thể chỉ ra sai sót chính xác ở đâu...Tiểu Tô cũng theo manh mối của mọi người suy nghĩ trong đầu, đôi mắt đảo qua đảo lại, nhìn mẫu thân, nhìn lão lão, lại nhìn bà nội Hồ Phách, thật không dễ dàng nhưng cuối cùng nó cũng hiểu rồi,

mọi người đều đang suy xét chữ cuối cùng trong tám gỗ, thế thì không nói nữa, Tiểu Tô không thể thoái thác trách nhiệm, tiếp tục nhìn mọi người.

Xem được một hồi, mọi người tản đi Tiểu Tô cũng theo đó mà “rời rập hát”, có điều người khác đều ủ rũ thất vọng, đứa bé thì dương dương đắc ý, lắc vai đi đến trước Tô Hàng, vui mừng khấp khởi nói: “Ngũ!”

Dù có bị thiên thư cảm dỗ đến thế nào, cũng còn lâu mới so được với con trai, Tô Hàng cười hỏi đứa bé: “Ngũ gì thế?”

“Ngũ! Cái chữ kia, có một chữ ngũ!”

Những ngày trên thuyền nhàm chán vô cùng, Tiểu Tô tuổi hãy còn nhỏ, nhưng lão lão và Tô Hàng đã bắt đầu dạy nó biết chữ rồi. Đến lúc này nó không nhận được quá mười mấy chữ, nhưng vì sinh nhật của nó là nhị thập ngũ (25), thế nên chữ “ngũ” này lão lão dạy rất cẩn thận, đứa bé nhớ kỹ rồi.

Tô Hàng nghe vậy sững sờ: “Chữ nào, có chữ ngũ?”

“Cuốn sách, chữ cuối cùng, trong bụng có một chữ “ngũ”.” Tiểu Tô giơ tay ra đập đập vào bụng của mình.

Tô Hàng lật lại thiên thư một lần nữa, Hồ Phách sáp đến trước mặt, Tiểu Tô giơ cánh tay mập mạp trắng mịn ra, chỉ cho mẫu thân và bà nội xem chữ “ngũ” kia, chỉ chốc lát sau hai nữ nhân đồng thời cúi đầu la thất thanh, làm đứa bé sợ hết hồn.

Sau tiếng kêu, hai nữ nhân lại xem lại chữ cuối cùng một cách tỉ mỉ, sau chốc lát, Tô Hàng chỉ vào nửa bộ ‘phần đầu’ của thuật phù, hỏi Hồ Phách: “Có phải giống...”

“Đáng tin, giống vô cùng!” Hồ Phách cười, chỉ vào “phần chân” nửa bộ dưới của thuật phù: “Chỗ này còn có...cũng có ý nghĩa tương tự.”

Tô Hàng cười khanh khách, ngẩng đầu gọi:

- Con trai giỏi.

Đứa bé lập tức đứng dậy, ưỡn ngực, ngẩng đầu, hai tay ép lên đùi, đứng nghiêm hô thành tiếng:

- Đến!

- Hôm nay sô cô la ăn thoải mái.

Tô Hàng truyền lệnh, Tiểu Tô mừng rỡ, Hồ Phách thì cười giòn tan.

386. Chương 143: Niên Phân

*Niên phân : năm.

Hai yêu nữ cười tươi như hoa, tất cả những người bên cạnh đều không hiểu gì hết...

Đến khi cười đủ rồi, bà lão Hồ Phách nhặt một cành cây lên, viết xuống đất một hàng có ba chữ, sau đó liền hỏi những người khác:

- Có nhận ra không?

Ở chốn cao nguyên Yên Tử này không có kẻ thất học, cho dù có cũng đã đi theo Tống Dương đánh giặc rồi, những chữ viết trên đất của bà ta mọi người không chỉ nhận ra, mà còn biết rõ nữa, đều là chữ số: thất, ngũ, tam.

Đợi sau khi mọi người gật đầu, Hồ Phách đưa cành cây cho Tô Hàng: “Tiếp theo là con.”

Tô Hàng cười tít mắt nhận lấy cành cây, dạng điệu khoan thai, lại viết trên đất ba chữ nữa, vẫn là ‘thất ngũ tam’, chỉ có điều vừa nãy Hồ Phách viết thành hàng ngang, Tô Hàng lần này viết ba chữ kia theo trục thẳng đứng, xếp thành hàng dọc.

Không đợi Tô Hàng phải hỏi bọn họ rằng ‘Nhận ra không’, mọi người liền nhao nhao gật đầu, vẫn là ba chữ đó, chỉ là sự thay đổi sắp xếp ngang dọc, liền biến thành hình ba góc mọi người cũng nhận ra. Phong Long không hiểu ý đó, gãi sau gáy cười ha hả hỏi rằng: “Rốt cuộc là nhìn thấy gì rồi?”

Tô Hàng lại đưa cành cây trả lại Hồ Phách, sau đó nói với mọi người : “Ba chữ số này mọi người đều biết, vậy ta viết lại một lần nữa, các người xem lại xem sao.”

Nói xong, Hồ Phách nét bút như rồng bay phượng múa, lại cầm bút viết lên mặt đất, vẫn là ba chữ kia, vẫn sắp xếp theo hàng dọc như Tô Hàng, như bà ta viết thành ‘hoa thể’, nét chữ không theo chuẩn mực, ví dụ: nét phẩy móc dưới chữ ‘thất’ thì mở rộng, ôm lấy hai chữ bên dưới, hay ví dụ như bộ nhân đứng trong chữ ‘ngũ’ thì bà ta vẽ thành bộ nhân; ví dụ đầu chữ ‘tam’ thì lại viết đúng theo chữ ‘viên’, vân vân và vân vân, hơn nữa khoảng cách sắp xếp giữa ba chữ hầu như không có, ở giữa còn có những nét chung nhau. Đợi bà ta viết xong lần này xem lại, ba chữ số thì đã hợp thành một chữ mới rồi, ai cũng không nhận ra, giống như loại phù triệu xá lệnh (kiểu như vẽ bùa) lúc đạo sĩ vẽ ra để trừ quỷ vậy (trừ tà ma) ...

Đợi bà ta viết chữ xong, sắc mặt mọi người ai ai cũng sửng sốt, bà ta dùng ba chữ số ghép thành kiểu “vẽ bùa”, rõ ràng chính là quái tự cuối cùng trong thiên thư đó mà.

Chân tướng đã rõ . Biểu thức số học kéo dài dằng dặc trong thiên thư cuối cùng đã tính ra kết quả , đã dùng chữ Hán viết ra rõ ràng rồi. Chỉ có điều ba chữ biến hình kia, uốn éo, nét bút thì cường điệu hóa lại thêm sự sắp xếp chặt chẽ, vì thế góp lại khi mới nhìn thì có vẻ giống như “thuật phù”, chẳng trách gã mù không nhận ra nó.

Thật ra thì cũng là hợp lẽ, đệ tử Thông phán ở trên đảo làm việc đã suốt mười đời, chính là để ‘tính toán’ cho Hoàng đế. Theo như Tô Hàng đã nói từ trước, bọn họ có lẽ không thể đưa ra cho vạn tuế gia một đồng dạng thức đó , mời vạn tuế gia tự mình suy ra kết quả được. Nhưng đạo lý như thế, bọn họ cũng không thể lưu lại cho Hoàng đế loại ‘thuật phù’ chỉ có đệ tử bản môn mới nhận ra, như vậy, Hoàng đế muốn thấy kết quả, trước tiên thăm viếng Quỷ cốc hoặc phái Thông phán hỏi xem những thuật phù này dùng thể nào.

Lý Tam ở phía sau Lý Đại tiên sinh chộp lấy Thiên thư giơ lên, xem xét tỉ mỉ, rồi cười ha hả rằng: “Quả nhiên, đúng là ba chữ số, cừ thật, làm khổ sở bấy lâu...Đệ tử thông phán này không phải, không phải là người Mông sao!”

Nhưng Lý Đại lắc đầu, cuối cùng là Hoàng đế, với loại ‘tâm thuật’ thì ít nhiều hiểu rõ, mở miệng nói:

- Xem ra thì chính là ảo thuật, thực ra trong đó lại chôn giấu nỗi khổ tâm không nhỏ rồi.

Xâu chuỗi cả cuốn sách, đến trang quái tự cũng là ‘tâm lý ám thị’, rơi vào trong tay những người không biết thuật phù, chỉ có thể ghi chép lại để phá giải, nào dám nghĩ sẽ đến tận chữ cuối cùng, lại cũng chính là một chữ quan trọng nhất biểu thị kết quả, mà chính là loại chữ ‘biến hình’.

Cuối cùng khi cuốn sách này rơi vào tay người biết tính toán thuật phù thì cũng vô ích, chữ cuối cùng hẳn không nhận ra , kẻ mù chính là một ví dụ sinh động, hẳn muốn biết kết quả, chỉ khi tính toán biểu thức từ đầu mới có kết quả , mà bây giờ xem ra, những dạng thức kia e rằng cũng là ‘đầu Ngô mình Sở/khập khiễng’, không hẳn có thể tính ra kết quả chính xác được.

Lại chẳng ai có thể nghĩ rằng, kết quả gần như chính là rõ ràng ở chỗ đó. Đối với hậu duệ hiểu được bí mật của Hồng hoàng mà nói, muốn giải ra chữ cuối cùng thì lại dễ dàng quá.

Bây giờ mọi người đã hiểu rõ trò ảo thuật này, đi xem lại chữ cuối cùng của thiên thư, xem thể nào thì vẫn là ‘thất, ngũ, tam’, đơn giản mà lại rõ ràng.

Không thể không nói, người thiết kế ra phương pháp bảo mật này, ý tứ thật là độc đáo.

Phong Long gia chậm hiểu đã đại khái hiểu được đạo lý, lại mỉm cười đi về phía trước bế Tiểu Tô lên, tiếp tục cười nói rằng: “ May mà chúng ta ở đây có Tiểu Tổng...Trẻ con , thật là chất phác, đôi mắt ngây thơ, những người lớn chúng ta đều bị mê muội, nhìn sự việc không tinh tường, mà cậu nhóc mới nhìn qua một bản, lại nhìn ngay ra chỗ quan trọng...Trong lòng cậu bé không bị chuyện khác quấy nhiễu, mọi chuyện cứ tự nhiên trước mắt, ‘ngũ’ thì chính là ‘ngũ’, có viết hoa vẽ mây thì vẫn là chữ ‘ngũ’ thôi.”

Sự thật cũng tốt, đạo lý cũng được, Phong Long nói đều không sai, chính là sự ‘đồng tâm đồng nhân’ của Tiểu Tô, đã nhận ra chữ ‘ngũ’ trong đó, Tô Hàng và Hồ Phách mới có được gợi ý, tiếp đó thì khám phá ra huyền cơ, nếu không như thế, thì là Tống Dương dẫn về một hảo thủ khác, hay nhiều kẻ thông minh hơn nữa đều tụ tập cùng một lúc, cũng đừng hòng nhận ra ‘thuật phù’ cuối cùng này.

Tiểu Tô là tinh ý/ lịch sự, Phong Long bế nó, tuy nó không thể hiện ra, không nói gì, tặng cho Vạn tuế gia một thổi sô cô la...

Kết quả tính toán của mười đời kế thừa, kéo dài suốt mấy trăm năm, đang bày ra trước mắt, ba chữ số: thất, ngũ, tam.

Có thể tìm ra kết quả, dĩ nhiên là hài lòng vui sướng, nhưng làm cho đám người Tô Hàng càng khơi gợi tò mò, càng tăng thêm mê hoặc, không ngờ lại là nhữ chữ số đơn giản như thế, nhưng chúng biểu thị ý nghĩa gì, muốn hiểu một cách thấu đáo thì e là không dễ dàng!

Đám người Lý Đại, gã mù, Chu Nho, lúc trước luôn theo Tống Dương đánh giặc, bọn họ đều đã trải qua trận ‘thủy yêm đa lan’, đã biết Hồng thái tổ để lại bố trí đáng sợ, làm sao dám hé mắt nhìn xem ba chữ số trước mắt, nếu có thể phá giải ý nghĩa thêm nữa, nói không chừng sẽ mang đến đại thắng cho Nam Lý, hoặc là một đội quân hùng mạnh, một kho của cải rất lớn chẳng?

Gã mù ho khan một tiếng rồi nói: “Đệ tử Thông phán sở trường là “tung”. bọn họ ở trên đảo quan sát sao mà tính toán, không ngoài hai mục tiêu: một là muốn tính ra tương lai sẽ xảy ra chuyện đại sự gì; hoặc là...bọn họ từ trước đã biết tương lai sẽ xảy ra việc gì, chỉ là ở đảo để tính toán thời gian...tính toán thời gian xảy ra sự việc đó.

Hồ Phách gật đầu: “Nếu kết quả của thiên thư đã là chữ số, vậy một nửa tính toán bọn chúng cũng chính là như thế rồi...Ba số này, là thời gian...là niên phân?

Đệ tử Thông phán ở trên đảo đã mấy trăm năm, nếu như là tính toán tương lai có lẽ sẽ không dùng ngày hay tháng để làm đơn vị, như thế không đúng. Nếu sự việc bọn chúng tính ra không quá xa, e rằng bọn chúng tính xong thì sự việc đó đã xảy ra mất rồi.

Nhưng đến lúc này thì đã không thể nào đoán được nữa rồi. Đây giống như Tống Dương đột nhiên nhận được lệnh triệu gấp của Bạch tiên sinh: Yến đỉnh ở cách trước ta 10 bước. Mau đến báo thù...Trước tiên là Tống Dương phải biết Bạch tiên sinh đang ở đâu mới được. Nếu như chàng biết rõ vị trí của Bạch tiên sinh, thì mới có thể thăng thiên độn thổ, mới mơ tưởng đến tìm được Yến đỉnh chứ.

Kết quả của thiên thư đã là như vậy, nếu như ‘thất ngũ tam’ có ý nghĩa là bảy trăm năm mươi ba năm, vậy thì ít nhất mọi người trước tiên phải hiểu rõ là bảy trăm năm mươi ba năm là tính từ mốc thời gian nào mới được.

“Đệ tử Thông phán là phụng lệnh của Hồng thái tổ mà lên đảo. Mọi chuyện bọn chúng làm cũng được sự giúp đỡ rất lớn của Hồng thái tổ,” Phong Long mở miệng nói: “Nếu đã như vậy, cái ‘thất ngũ tam’ này rất có khả năng là từ nguyên niên(năm đầu tiên của một niên hiệu vua chúa) Đại Hồng, từ năm Thái Tổ khai triều thì bắt đầu tính.”

Nói xong, Phong Long nhặt lên một cành cây, ngồi xổm trên đất viết viết vẽ vẽ, bắt đầu mài miết tính toán. Để xứng đáng là ‘hậu duệ Hồng đế’ ngài đã đọc rất nhiều sách thánh hiền, đối với lịch sử của Hồng triều, niên đại hiểu biết khá rõ. Điều bây giờ ngài đang tính toán chính là từ sau nguyên niên Đại Hồng khai triều bảy trăm năm mươi ba năm, rốt cuộc là năm nào.

Lời Phong Long nói kể cũng có điểm hợp lý, mọi người đều dấy lên chút hy vọng, yên lặng đợi tính toán của ngài, một hồi lâu sau Phong Long cuối cùng đã tính xong, nhưng cau mày lại: “Cách Hồng thái tổ đăng cơ bảy trăm năm mươi ba năm....là mười hai năm trước. Mười hai năm trước đã xảy ra đại sự hệ trọng gì chứ?”

Lý công công vội vã bước lên phía trước một bước, cung kính nói: “Mười hai năm trước, đại lễ vạn tuế gia đăng cơ, cai quản Nam Lý, lấy niên hiệu Phong Long.”

Vạn tuế gia ‘ôi’ một tiếng, nửa cười nửa mỉa đáp lại Lý công công, dù cho Phong Long luôn luôn tự tin vào bản thân là một minh chủ nhân quân, tương lai còn có cơ hội làm nên sự nghiệp lớn lao, ngài cũng không

thể cho rằng Hồng thái tổ sai đệ tử Thông phán lên đảo chỉ để tính toán năm đăng cơ của ngài được.

Điều quan trọng hơn là, nếu như kết quả của thiên thư đúng là theo niên nguyên Hồng thái tổ tính lại, vậy thì sự việc đó đã trôi qua rồi, đã kết thúc rồi, cho dù trong ‘thất ngũ tam’ có ẩn chứa bao nhiêu bí mật, huyền cơ đi nữa, cũng chẳng có tác dụng rồi.

Truy xét tính toán của đệ tử Thông phán, đến đây cũng không thể tiếp tục nữa, trừ phi có thể tìm thấy đầu mối mới. Hồ Phách, Tô Hàng chẳng chút hứng thú, những người khác ít nhiều đều cảm thấy tẻ ngắt, dù sao sự tình có nhiều thú vị đến hể không phải bình thường mà gặp được. Chỉ duy có Tiểu Tô vô cùng thích thú, sau mấy ngày người khỏe mạnh bèn tay trái vỗ bụng, tay phải nắm ngón xòe ra, hét to một tiếng: ngü!

Sau đó Phong Long lệnh cho Lý công công viết một lá thư, đem kết quả tính toán của đệ tử Thông phán viết lại cẩn thận, thông qua chó săn Tạ Môn gửi cho Tổng Dương, Tổng Dương và Dạ Xoa đang ở cùng nhau, có lẽ Trịnh Chuyển có thể hiểu rõ nội tình nhiều hơn. Chuyện này phải dựa vào Tổng Dương thăm dò xem sao, người khác không giúp được gì.

Mặt khác Phong Long còn đặc biệt dặn đi dặn lại Lý công công, nhất định trong thư phải báo cho Thường Xuân hầu, bên cạnh Tô Hàng còn có một ‘Tổng Dương cỡ nhỏ’.

Trung thổ nơi nơi chiến loạn, con đường thư tín của đất nước đã hoàn toàn đình trệ, đường đưa thư của chó săn Tạ Môn cũng đã bị bóp nghẹt, chuyển thư xa không thể thông suốt dễ dàng, lúc Lý công công đưa thư cho chó săn hần đã nói rõ, phong thư này muốn giao tận tay Thường Xuân hầu đang đánh du kích ở Tây Yên, nhanh nhất cũng phải mất thời gian một tháng.

Đừng nói hơn một tháng, dù là một năm cũng phải đợi, đâu có cách nào khác được, đến giờ còn có thể liên lạc bằng thư tín, đã là nhờ được phúc của chó săn Tạ Môn rồi.

Nhóm người Tô Hàng, Hồ Phách cũng không ngao du sơn thủy nữa, thăm họa chiến tranh khắp nơi không ngừng, dù cho người lớn không hề gì, thì ít nhất cũng phải lo an toàn cho trẻ nhỏ, cả đoàn người liền tạm thời dừng bước ở cao nguyên Yến Tử.

Một tháng trôi qua yên ả, mọi người ở tại cao nguyên Yến Tử đột nhiên nhận được thư từ Tả thừa tướng, muốn bọn họ mau chóng rút lui vào núi sâu, mà trong thư lại nhấn mạnh dặn dò, không phải là đi vào địa bàn khe núi hoang dại lánh nạn, mà là đi vào khe núi bí mật trước đây Dạ Xoa từng ở. Quân sĩ đưa tin cũng không đợi thư trả lời thì đã quay về, bọn họ còn phải tiếp tục tiến về phía trước, tiến vào thông báo cho dư bộ núi Khê man đang đóng quân ở sào huyệt.

Về nguyên nhân, Hồ Đại nhân trong thư không nói nhiều, chỉ viết rõ ràng, không bao lâu sau ngài cũng sẽ dẫn hoàng đế Phúc Nguyên đến tụ hợp, nguyên do cụ thể đến lúc đó sẽ giải thích.

Thực ra cho dù không giải thích, nhóm người Phong Long cũng đại khái có thể đoán được phần nào nguyên nhân, tình thế vốn là cấp bách, đến giờ lại càng trở lên ác liệt hơn.

Đám người ở tại cao nguyên Yến Tử chiếu theo thư báo, lúc bắt đầu rút vào đại núi, thì ở phía xa hoàng đế nước Yên Cảnh Thái đang nổi giận.

Cảnh Thái đã rất lâu rồi chưa nổi giận vô cớ, nhưng lần này hần không thể không tức giận...

Khi khổ chiến Nhân Khách bùng nổ, đại quân Hồi Hột rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, sớm đã giữ sức để đợi quân tinh nhuệ của Đại Yên xuất hiện ở Hùng quan. Một ngày một đêm hành quân thần tốc cấp bách bổ nhào đến Thánh thành, mọi chuyện đáng lẽ vô cùng thuận lợi, nhưng không có ai dám nghĩ là, ngay cả Yên quân khó lắm mới đến được chỗ đây, khi quân tiên phong đã bắt đầu chạm trán với quân Hồi Hột, tiền phương đột nhiên truyền đến một tin kinh người: Hồi Hột đại thắng, đánh chiếm Nhân Khách!

Sự việc hoàn toàn không thể xảy ra được. Lúc trước Hồi Hột, Thổ Phiên lưỡng quốc chiến cuộc giằng co, tuyệt đối không có chuyện trong thời gian ngắn có thể phân được thắng bại, nếu như người Yên không tham dự, cuộc chiến này kéo dài ba năm hai năm cũng không có gì kì lạ. Nhưng nó đã thực sự xảy ra rồi, trong vòng một đêm, đại vương kỳ biến ảo trên tường thành.

Thánh thành đổi chủ, núi thần rơi vào tay giặc, Ô Đạt chết trận, tháp cung Sài Thổ bảy tầng đã biến thành bộ chỉ huy của nguyên soái tạm thời của Hồi Hột, điều làm kinh người nhất là, người Hồi Hột đánh chiếm

Nhân Khách, đối với phòng vệ thành khác mà lại không bị thiệt hại nhiều, bây giờ còn có thể ứng phó quân Yên đột kích từ xa đến.

Dựa vào lượng phiên binh trốn trong thành nói, người Hồi Hột khiến Thánh thành ‘nội bộ khai hoa’, đêm đó trong thành chẳng hiểu vì sao, đột nhiên chui ra hàng loạt chiến sĩ tinh nhuệ của người Hồi Hột, mà không chỉ dừng lại ở đó, rất nhiều chỗ hiểm yếu ở trong thành đồng thời xuất hiện cường địch, người Thổ Phiên trở tay không kịp, bị kẻ địch đánh cho tơi bời tan tác, ngay sau đó trong thành quân Hồi Hột đã chiếm lấy cửa thành, phía ngoài lực lượng hùng hậu ùn ùn xông vào, nội công ngoại kích khiến thánh thành thất thủ.

Hồng thái tử để lại một con đường. Tống Dương đã nói cho Từ Oa Oa biết, Từ Oa Oa lại chuyển cáo cho Đại Khả Hãn.

Con đường Hồng thái tử để lại, chỉ có một lối vào, nhưng lại sau một đoạn đường bí mật ẩn sâu bên trong thilan tòa thành nhiều nhánh, ước chừng mười mấy ‘lối ra’.

Công kiên thành trì, quân phòng thủ có rất nhiều cách điều tra kẻ địch có đang đào địa đạo hay không, từ đó mà tăng cường phòng vệ. Nhưng đối với con đường đã đặt sẵn dưới chân thì quân phòng vệ không thể do thám được.

Tháp Sài Thổ Đáp ban đầu trừ sẵn quân đội hùng hậu ở trong thành, nếu như bác kết vẫn còn ở đó, dù cho đại môn Thánh thành bị áp sát, dựa vào quy mô và sức chiến đấu của quân phòng vệ, cũng chưa hẳn không thể đấu với người Hồi Hột một trận, ít nhất thì sẽ không nội trong một đêm tan tác mà chạy. Đáng tiếc, Đại hoạt phạt chết rồi, tháp đánh nhau kịch liệt, vì người Hồi Hột đến mà tạm thời dừng đánh, dẫn đến liên minh không bền vững, ai ai cũng bàn tính cho riêng mình, tinh thần quân sĩ không vững chắc.

Lúc người Hồi Hột ở ngoài thành vẫn không sao cả, khi bọn chúng đột nhiên xuất hiện trong thành, lại còn thoáng cái đã hiện ra từ mười mấy chỗ, phiên binh liền rối loạn... Tâm tư rối loạn rồi, tiếp theo đội hình cũng rối loạn, thì còn nói gì đến dốc sức chống cự nữa?

Người Hồi Hột cũng chưa dốc toàn lực tiêu diệt, vòng vây cố ý lưu lại ở chỗ hở, để cho quân địch chạy trốn, thì tránh khỏi phiên quân cầu cấp khiêu tường dốc sức liều mạng.

Nếu lấy sự thất thủ của cố đô là biểu thị đất nước diệt vong thì, trong ngũ quốc ở trung thổ đất nước thứ hai coi như đã diệt vong... lần này không là việc ghê gớm lắm, tiểu quốc Nam Lý không có thể lực không ảnh hưởng lớn, nhưng là một trong tứ cường quốc đương thời, hùng cứ cao nguyên, là thiên hạ mà quân Thổ phiên hung dữ thêm muốn !

Chuyện cho tới bây giờ, dấu cho là kẻ ngốc cũng có thể hiểu được, chuyện này từ đầu tới cuối đều là người Hồi Hột giỏi tính toán, nếu không thì thời cơ sao mà kỳ diệu đến thế: nếu người Hồi Hột phá thành sớm mấy ngày, Yên quân có thể sẽ tạm dừng tiến quân, sẽ thực hiện dự tính khác; nếu muộn mấy ngày mới phá thành thì vô ích rồi, nếu như vậy người Hồi Hột sẽ không bao giờ có cơ hội chiếm trọn Nhân Khách, phiên quân trong thành sẽ cùng với quân Yên trong ngoài đánh gọng kìm, đại phá Hồi Hột.

Nhưng bọn họ không sớm không muộn, chính lúc người Yên đã đuổi tới, những vẫn còn chưa kịp chinh đồn đội ngũ, khi phát động đợt tấn công thật sự, nên đã chiếm được Nhân Khách.

Yên quân tiến không được, hiện tại người Hồi Hột có thành cao tường dày che chắn, xông lên phía trước khiến cho quân Yên thương vong vô cùng nghiêm trọng mà hơn phân nửa là uống công vô ích.

Yên quân lui không được, đường sá xa xôi mà đến một trận không đánh, lúc đó quay người rút đi ý chí chiến đấu của quân sỹ chùng xuống, người Hồi Hột cũng xác định sẽ đuổi theo, bọn chúng không thể thiết thời được.

Yên quân cũng không thể đợi nữa, thánh thành bốn phía đều mang gò đất, thích hợp nhất để kỵ binh đánh thẳng vào, đoàn ngựa xung kích chiến sỹ đại sa mạc vang danh thiên hạ, chạm phải xui xẻo này ai có thể chịu được, huống hồ Yên quân ở nơi giá lạnh vô cùng nghìn dặm xa xôi tới đây, người kiệt sức ngựa mệt nhoài mà mới thắng sỹ khí vang dội, mặc dù người Hồi Hột có buông thánh thành quân yểm trợ thành đến, hai quân liền triển khai thế trận đánh nhau, người Yên cũng lành ít dữ nhiều.

Chủ soái Yên quân Châu Cảnh cũng có chỗ hơn người, sau khi nghe được Hồi Hột phá thành, lập tức điều phái tiên phong, thừa cơ người Hồi Hột chưa ổn định ở Thánh thành mà phát động tấn công mạnh mẽ,

không tính đến thương vong, tiên phong chỉ là yểm trợ, chỉ mong có thể kéo dài với người Hồi Hột một trận; đồng thời quân chủ lực chuyển hướng, đánh về một đại thành quân Thổ Phiên khác

khoảng cách khá gần Nhân Khách, bọn chúng dù thế nào cũng muốn nhanh chóng chiếm lấy một cái thành mới có trận địa để cố thủ, mới có thể quần nhau với người Hồi Hột, tranh thủ đội chi viện của trong nước đến.

Có thể như vậy, thì hoàn toàn là trái ngược với dự tính ban đầu, Yển quân tiến đánh thành trì của người Thổ Phiên, chính là trực tiếp khai chiến với người Thổ Phiên rồi, còn về Châu Cảnh phải tiên phong đi tấn công Nhân Khách, dứt khoát là biến thành vật hy sinh rồi. Không có cách nào khác, tình thế khó khăn, là ai để cho hiện tại người Hồi Hột chiếm thế chủ động chứ!

Quân viễn chinh đường phía Tây của Đại Yển, phải bị động nhận lệnh.

Dân tộc Hồi Hột phát động chiến sự, đương nhiên là đã tính toán kỹ trước rồi, Từ Oa Oa từ biệt Tổng Dương, không màng sức khỏe lại xuyên qua cao nguyên lần nữa đi tìm Đại Khả Hãn, lần đi này không phải phí công vô ích. Mấu chốt của trận chiến này thì nằm ở quân Hồi Hột có thể thuận thời mà nắm được Thánh thành... Có con đường kia của Hồng thái tử rồi, Đại Khả Hãn tức thì sẽ chủ động nắm chắc cơ hội tốt: có thể lấy lại cố đô địch đang chiếm giữ, có thể tập kích từ xa khiến quân Yển rơi vào tình thế bị động, chuyện này nhất định phải làm, dù cho phải mạo hiểm.

Hơn nữa làm như vậy, đồng thời khiến cho Yển quân phải điều động lại là trao cơ hội cho Tổng Dương, để cho Nam Hỏa tiến vào Đại Yển.

Chuyện thứ hai khiến cho Cảnh Thái tức giận chính là Nam Hỏa... Thậm chí có một đội quân Nam Lý tiến giết quân sĩ Đại Yển rồi, đội quân này quy mô không nhỏ, không thể bỏ qua; bọn chúng hành động lúc ẩn lúc hiện/ hành tung bất định, xuất quỷ nhập thần, binh mã Tây cương được điều động tới tấp, mấy lần tiểu trừ mà đều vô trượt rồi; người Nam Lý tác phong tàn nhẫn, chiến đấu không để lại sống sót, mỗi khắc một thành hoặc một trấn cũng không giữ lại lâu, cướp đoạt không e dè tiếp theo lại phóng hỏa thiêu trụi thành trì thành tro bụi.

Nam Hỏa đã hóa thân thành ác quỷ, bọn họ tiến vào Đại Yển không phải để đánh nhau, mục đích chính xác, khi xuất quân trước đó Tổng Dương đã nói qua rồi, ác quỷ du tẩu vào chốn nhân gian, chỉ vì bốn chữ: trả thù lấy mạng!

387. Chương 144: Mùi Vị

Nam Hỏa đặt chân lên đất Yển, gây ra rắc rối không chỉ dừng lại ở việc cướp bóc, giết người, phân thành, điều thực sự làm người Yển đau đầu không ngớt là vị trí của Nam Hỏa: đội quân của Tổng Dương luôn luôn ẩn hiện ở biên giới phía Tây Yển quốc.

Nếu là trước kia, thì không quan trọng. Nhưng tại giờ phút này, quân viễn chinh của Đại Yển đang sa lầy khốn cảnh(tình cảnh khốn đốn) ở Nhân Khách, chiến đấu với người Hồi Hột, đối địch với Phiên chủ, đội quân to lớn này rất cần trong nước chi viện. Bất luận là tiếp tế lương thực mũi giáo, hay là tiếp viện binh sỹ, người Yển cần phải nhanh chóng gửi chi viện lên cao nguyên, thì đương nhiên là phải đi qua Tây cương rồi.

Đến lúc này, con đường vận chuyển phía Tây nước Yển lại đột nhiên trở nên quan trọng, quân viễn chinh ở bên ngoài có thể ứng phó với Hồi Hột được không, có thể ở trong lòng địch đánh được một trận ra trò không, mức độ lớn lao đều quyết định ở con đường huyết mạch này có thể thông suốt hay không.

Nhưng có Tổng Dương ở đó, người Yển sao có thể ‘thông suốt’ được chứ? Nam Hỏa xuất quỷ nhập thần, lúc thì phân tán nhiều nơi tự tiến công mục tiêu, lúc lại ngưng kết lại một chỗ đánh một trận đại chiến, gây cho viện binh quân của nước Yển cấp cho quân viễn chinh gặp phải vô số phiền toái cùng vô số tổn thất.

Hồi Hột hỗn chiến với Yển quân ở Nhân Khách, Nam Hỏa xung phong liều chết, làm loạn ở Tây Yển, quấy nhiễu sự vận chuyển chi viện của người Yển, tình hình chiến tranh ở hai nơi đúng là bổ trợ cho nhau... Đây là suy tính của Từ Oa Oa, cũng là một trong những nguyên nhân nằng nói Đại Khả Hãn phải phối hợp hành động với Tổng Dương.

Tổng Dương muốn đến Yến quốc làm chuyện điên rồ, nàng không ngăn được mà cũng sẽ không đi can ngăn, nhưng nàng sẽ dốc hết khả năng, khiến cho tình hình giảm bớt rối loạn, để cho Nam Hỏa vốn dĩ là sự báo thù trút cảm phần không mục đích kia trở thành phối hợp quân sự có ích cho đại cuộc.

Lúc này, Từ Oa Oa vừa mới từ Hồi Hột trở về, tụ hợp với Nam Hỏa.

Cảnh Thái đương nhiên không thể khoan dung với sự tác oai tác quái của Nam Hỏa, sớm đã truyền lệnh bao vây tiêu trừ, nhưng lúc này chính là để xem bản lĩnh của Bạch tiên sinh, triều đình năm đó, trước sau ở ẩn không có động thái hành động, chớ lẫn Tà Môn dốc sức hành động, chuyện quân giống như là bông tuyết rơi tụ lại trong tay Bạch tiên sinh, nhất cử nhất động của quân biên giới phía tây Yến quốc đều nằm trong tầm mắt của ngài, Nam Hỏa có thể tiến trước một bước, tránh được sự phản công của quân địch, lại còn có lần vây đánh viện binh một trận rất ác liệt.

Đâu cần phải hỏi nữa, vì để truy xét tung tích của Nam Hỏa, Cảnh Thái cũng đã phái võ di vệ của hãn, đáng tiếc, lần độ sức giữa hai phe này, võ di vệ lại thất bại thảm hại, đến bây giờ Gia Cát Tiểu Ngọc thậm chí đến Nam Hỏa rốt cuộc là có bao nhiêu người đều còn chưa biết rõ, điều này làm sao mà không khiến Cảnh Thái nổi giận chứ!

Hoàng đế nổi trận lôi đình, Tiểu Trùng Tử chạy nhanh như chớp đến mặt điện hậu cung mời quốc sư tới cứu hỏa, không ngờ quốc sư lắc đầu: “Đã trong cơn giận dữ rồi, cách tốt nhất chính là trút hết ra, nếu như ta đi, thì người sẽ cố nén giận, trái lại càng hại lớn hơn.”

Mãi cho đến khi Cảnh Thái giết người rồi, đập vỡ đồ đạc, nộ khí dần dần nguôi đi, quốc sư mới lên đường đi gặp hãn, cũng không khuyên bảo gì nhiều, chỉ tiến hành châm cứu, dùng thuốc thang giúp Hoàng đế phục hồi chân khí, tu bổ sức khỏe bị tổn hại sau trận nổi giận này.

Cảnh Thái nói nhỏ, lúc mở mắt thì sắc trời đã tối, quốc sư không hề rời khỏi, ngồi ở ngay trước giường. Thấy người tỉnh lại, quốc sư khẽ nói: “Bệ hạ thế nào rồi?”

“Không sao rồi.” Cảnh Thái ngồi dậy, cười gượng lắc đầu: “Thật là có lỗi, lại nổi nóng tùy tiện rồi, không có gì khiến người phải lo lắng đâu.”

“Tình hình chiến sự bất lợi, khó tránh cảm phần, đây là lẽ thường, cho dù sự tình không có gì là nghiêm trọng, đâu có ai chịu đựng được, đều sẽ có cảm xúc nóng giận, bình thường thôi. Có điều...”

Quốc sư đưa cho nhi tử dâng lên một chén được trà, sau đó lời nói ngừng trong chốc lát, mới tiếp tục nói: “Muốn thống nhất thiên hạ, vốn dĩ không phải là chuyện dễ dàng, không thể nào thuận buồm xuôi gió được, dù cho mọi sự đã chuẩn bị chu toàn, cũng khó tránh được gặp phải đủ loại tình huống, khiến cho người ta sứt đầu mẻ trán, huống hồ là xưng hùng trung thổ một vấn đề to lớn đến thế, làm sao có thể nói là đã chuẩn bị xong hết rồi. Nhưng bệ hạ thử nghĩ lại xem, chính bởi nó khó khăn, nên mới có hứng thú; chính bởi nó phiền toái, nên mới có động lực... Đời người trong thế gian, khai phá thiên địa không quá trăm năm, trong quãng thời gian ngắn ngủi đó, thì có thể làm được những chuyện gì? Bệ hạ và thần xem như là may mắn, có cơ hội đi chinh phục thế giới tranh giành thiên hạ...cho nên, thư giãn tâm hồn, đừng để cục diện nhỏ nhỏ đó mà thấy khó khăn, càng không được để kết quả đó làm cho khốn khổ, như thế mới có thể chơi đùa thỏa thích, sống thoải mái! Chúng ta đang bơi trong biển lớn, càng bơi càng xa, có thể đến với bờ đối diện tất nhiên rất đáng vui mừng, nhưng chỉ thỏa sức vẫy vùng một mình, thì làm sao nếm trải được niềm sung sướng vô bờ.”

Một khi tức giận thì đừng kiềm chế, như thế mới không tổn hại nhiều đến cơ thể, nhưng tổn hại dù nhỏ nhất cũng là tổn hại, cách trị tận gốc đích thực chỉ nằm ở: không tức giận.

Quốc sư đang dạy Cảnh Thái ‘không tức giận’, trong vài câu nói ngắn gọn, mà ẩn chứa điều cao sâu, nhưng không che dấu được nỗi khổ tâm của ngài với nhi tử của mình.

Trên đời này, kẻ duy nhất có thể khiến cho Cảnh Thái thật sự lột tai, thì chỉ là lời thốt ra từ Yến đỉnh. Quả nhiên, sau khi quốc sư ngừng nói, hoàng đế ngẫm nghĩ một chút, phun ra khí vẩn, mọi suy sụp và phần nộ dần dần tan biến hết, cũng nở nụ cười rằng: “Kỳ thực cũng không phải là không có tin tốt, phía tây có chút không thuận lợi, nhưng phương nam đánh rất tốt.”

Xu hướng suy tàn của Nam Lý là không thể xoay chuyển rồi. Sau khi thành Phượng Hoàng rơi vào tay giặc,

quân Yến tiếp tục tiến xuống phía Nam, dân Nam Lý dốc hết khả năng để thu thập binh sĩ, triển khai thế trận đánh với cường địch hai trận ác liệt, tuy nhiên bất luận quy mô, chất lượng hay là quân chi viện thì đều không thể nào so được với quân Yến, phải nhận thất bại thảm hại.

Nhắc đến chuyện này, Cảnh Thái sắc mặt hớn hờ: “Nam Hỏa ở tây cương (biên giới phía tây) đã gây cho ta nhiều phiền toái, thì chúng ta ở sào huyệt của chúng sẽ trả lại gấp trăm lần, Nam Hỏa mỗi lần gây chuyện, ta sẽ thăm sát một thành ở Nam Lý của hắn!”

Lỗi suy nghĩ và cách hành xử của Nam Hỏa cũng không phải như thế sao? Quân Yến ở Nam Lý càng tàn bạo, thì Nam Hỏa tại biên cương nước Yến báo thù lại càng hung dữ mãnh liệt.

Hiển nhiên là lúc Cảnh Thái đang nói cũng có nghĩ tới, nước Yến báo thù thì đổi lại cũng là sự trả thù của Nam Hỏa, bởi vậy Hoàng đế nhường chân mày lên, ‘ha ha’ cười lớn: “Đến thì đến, dù sao phải có một ngày phân rõ thắng bại!”

Nam Lý, Nam Hỏa, Yến quốc, Yến quân, không biết khai thông bế tắc từ đâu, chỉ có nhận lệnh tới thôi!

Quốc sư cười cười, liền hỏi tới: “Chiến sự Nam lý thế nào rồi, đến giờ rồi cuộc tình hình ra sao?” Hơn một tháng trước, Yến đình nhận được thư báo của Hoa Tiểu Phi, cụ thể trong thư nói những chuyện gì người ngoài không thể biết được, nhưng sau khi xem xong, quốc sư liền bế quan biệt lập, ngay cả chiến sự ở ngoài cũng không quan tâm.

Cảnh Thái cười nói: “Cũng sắp đánh xong rồi, không cần dùng chủ lực bao lâu thì có thể thu về rồi.”

Người Yến tấn công Nam Lý sử dụng thủ đoạn sấm chớp, nơi nào đi qua máu chảy thành sông, người Nam Lý không chống đỡ được, thua tan tác không ngừng, chẳng ai có thể thay đổi cục diện, nói một câu thẳng thắn thì, Nam Lý đã diệt vong rồi.

Nhưng Nam Lý dù sao cũng là chốn hoang dã man dại, danh hiệu ‘Nam man’ không phải tự dưng mà có. Lúc trước dưới Hán thống, chế độ và văn minh của dân phong anh dũng thì ẩn giấu, giữa ranh giới đất nước diệt vong đã đột nhiên xuất hiện hoàn toàn, tuy chiến lược trên đã thua ..., tuy đại cuộc không thể thay đổi nữa, nhưng nhóm Nam Man này vẫn phải đánh, chỉ cần có lệnh thì đánh ngay.

Binh lực và trai tráng lại bắt đầu tập hợp, đang tập kết ở phương Nam, người lãnh đạo quân sỹ chính là người ý chí kiên cường nổi tiếng nhất trong nước- nguyên soái Trần Tây Vương, từ thống soái đến binh sỹ, tất cả đều tỏ rõ tư thế sẵn sàng bước vào một trận chiến sinh tử.

Phía Nam, chỗ tiếp giáp mười vạn hồng hoang, đội quân cuối cùng của người Nam Lý chống lại đến cùng...

Phía Bắc Nam Lý và trung lộ đều bị Yến quân chiếm lĩnh, biên giới phía tây thì vừa bị Thổ Phiên quấy nhiễu, từ phiên quân đánh đến Thanh Dương, lại tới Nam Hỏa đánh đi cao nguyên, trong khoảng thời gian đó thành trì ở biên giới phía Tây dường như tàn phá toàn bộ, cũng không phải nguy hiểm nữa, là Trần Tây Vương không rút lui về phía Tây như dự đoán của quân Yến, ngài đã bày chiến trường cho trận đánh cuối cùng ở phía Nam rồi.

Điều này kỳ thực cũng là không bình thường, phía sau đại quân của Trần Nam Vương là mười vạn hồng hoang, biên giới nhân gian, từ suy nghĩ kiên quyết, lão soái chính là muốn quyết một trận sống mái, tình không thể rút lui được, mới có thể kích thích tinh thần dũng khí của quân sỹ lên mức cao nhất.

Nhưng ‘quyết một trận sống mái’ không có nghĩa là một trận tất thắng, mà là ngược lại, người Nam Lý hoàn toàn không có hy vọng giành thắng lợi, khoảng cách sức mạnh thiếu hụt nơi nào, với có dám quyết chiến hay không đâu có quan hệ gì đáng kể, khác biệt chỉ nằm ở, binh sỹ rơi vào trạng thái cô lập, trước lúc sắp chết lại có thể giết hại kẻ địch, gây thêm tổn thất cho quân Yến.

Cảnh Thái không quan tâm, Đại Yến của y có sức mạnh này, dẫu chết thêm vài người y hoàn toàn có thể chấp nhận được, mà nếu đánh một trận nữa, Nam Lý đâu có lực lượng mà chiến đấu lại nữa, quân Yến chinh phạt ở Nam Lý lại có thể thu hồi chủ lực, tiếp viện đến cao nguyên.

Yến đình không nói thêm gì nữa, lão là người thông minh.

Người thông minh đều có thể hiểu rõ sở trường của bản thân là gì, sở đoản của mình ở đâu, hành quân đánh trận vốn không phải là bản lĩnh của yến đình, nên lão rất ít tham dự ý kiến, bên cạnh hoàng đế đã có sẵn

soái giỏi tướng tài, bản thân không phải nhọc lòng.

Đại khái là đã nắm được thế cuộc ở ngoài rồi, Yến đỉnh chuyển đề tài, nói với Hoàng đế: “Sắp tới, ta muốn đi một chuyến xa, lên cao nguyên, tuyết đỉnh.”

Đầu tiên Cảnh Thái sững sốt, sau đó bình tĩnh: “Là Phi thúc bên đó?”

Hoa Tiểu Phi muốn mở cánh ‘cửa’ nên ở tại cao nguyên Tuyết đỉnh, một tháng trước quốc sư nhận được thư báo của ngài, đến giờ quốc sư muốn đi đâu, Cảnh Thái nổi cơn điên khủng khiếp nhưng đầu phải là kẻ ngốc, sao không đoán ra được sự thật chứ.

Yến đỉnh gật đầu: “Lần trước ngài gửi cho ta thư báo, dù chữ không nhiều, mà ngược lại vẽ rất nhiều hình.”

Cánh cửa sơn cốc bí mật ở cao nguyên nơi Hồng thái tổ để lại, Hoa Tiểu Phi đã mở hơn ba mươi năm, công sức không phụ lòng người, bộ phận vận chuyển lên đã bị ngài phá giải một chút, bây giờ thì chỉ cần thêm một chút cuối cùng là hoàn thành việc lớn, nhưng cửa ải sau cùng cũng là cửa ải khó nhất, Hoa Tiểu Phi chưa tìm hiểu ra. Thực ra dù là ngài có linh hội được cũng vô ích, chỗ này thiết kế dựa vào một người, hai bàn tay bất luận thế nào cũng không thể hoàn thành phá giải, thiết kế giống như hai khóa liên tâm vậy, dù hai người đồng thời thao tác thế nào cũng không được.

Vì thế mà Hoa Tiểu Phi đã gửi thư cho quốc sư cầu viện, đồng thời lên cửa, ngài cũng viết ra những điều đã lý giải về bản vẽ sách lược, sau khi quốc sư nhận được bức thư liền bắt đầu giải đố, cho đến nay cuối cùng đã suy xét được tương đối nhiều rồi, chỉ cần nhanh chóng khởi hành lên cao nguyên, tụ hợp với Hoa Tiểu Phi thôi.

Sau khi giải thích, Yến đỉnh lại nói: “Cũng không phải là ta đến thì sẽ mở cửa được ngay, bản vẽ thì chung quy vẫn là bản vẽ, tình hình thực tế quá nửa còn phải tìm hiểu thêm nữa, chuyến đi này cần đi bao lâu ta cũng không dám chắc, lại phải nhờ cậy người một mình lo liệu việc nhà.”

Cảnh Thái vừa cười vừa lắc đầu, đáp lại hai chữ: “Yên tâm.”

Quốc sư không nhiều lời thêm nữa, rời khỏi tẩm cung đi thu dọn đồ đạc chuẩn bị cho chuyến đi xa, trước khi đi đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, tạm dừng bước, quay đầu nói với Cảnh Thái: “Phải rồi, một thời gian sau Đạo Thảo sẽ đến Tĩnh thành, dâng tặng người hai nha dịch, một gọi là Phiên chủ Mặc Thoát, người kia là Phật sống, hoàn tác Nhân Lặc.”

Đối với kết cấu sức mạnh của Thổ Phiên Yến đỉnh hiểu rõ như lòng bàn tay, theo điều ngài biết rất nhanh đã nghĩ đã nghĩ đến rồi, Nam Hỏa có thể biết mất trên cao nguyên rồi lại xuất hiện ở Đại Yến, chắc là được Mặc Thoát và Nhân Lặc hai người này trợ giúp rồi, chỉ riêng việc giúp Nam Hỏa đã đủ khiến hai người này mắc tội chết rồi, huống hồ Cảnh Thái vì chuyện của Nam Hỏa mà nổi giận tổn hại sức khỏe...Tội của hai người không thể dung thứ, nhất định phải chết.

Vừa rồi lúc Cảnh Thái ngủ say, Yến đỉnh liền truyền lệnh cho Đạo Thảo hành sự rồi.

Nam Hỏa xuất quỷ nhập thần, dấu vết khó tìm, người Hồi Hột chiếm cứ ở Nhân Khách là phiên bang dị chủng, Đạo Thảo là người Hán khó có thể tiếp cận được nhân vật trọng yếu của đối phương, muốn đi tiêu trừ hai tai họa lớn này, đừng nói Đạo Thảo, dù là A Nhất, A Nhị A Thái tái sinh, quốc sư và Hoa Tiểu Phi liên thủ dẫn đầu chẳng nữa cũng không làm được, đó là nhiệm vụ không thể hoàn thành, nhưng sai Đạo Thảo đi tiêu diệt ‘nguyên địa bất động’ phiên chủ Mặc Thoát và Nhân Lặc Phật sống, có lẽ không phải vấn đề lớn, hẳn có thể làm được.

Tổng Dương đã ba ngày không giết người rồi.

Nam Hỏa trả thù, cướp bóc, đốt giết không ngừng, nhưng chỉ có Tổng Dương chưa trực tiếp tham chiến. Người luôn luôn tình nguyện nguyện đảm nhiệm tốt đầu, du tẩu đến chiến trường giết giặc, đại nguyên soái mê muội, ba ngày trước sau khi liên tiếp nhận được hai bức thư, đột nhiên hạ đao xuống, hồi tâm suy xét.

Thường Xuân hầu mà lại không giết người? Trong quân Nam Hỏa, tin tức này thật là khó bề tưởng tượng... Không, thật đúng là nghe rợn cả người.

Mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, Từ Oa Oa cũng không ngoại lệ, nhưng nàng không hỏi. Chàng không nói thì nàng cũng không hỏi.

Sáng tinh mơ ngày thứ tư, Tống Dương rửa mặt sạch sẽ, cùng cộng sự ăn cơm sáng. Tuy đã ba ngày không tham chiến, nhưng trên người chàng vẫn tỏa ra mùi máu tanh nồng như cũ, người ngoài không nghĩ thấy, chỉ có mình Tống Dương nghĩ rõ.

Hôm nay Nam Hỏa sẽ có một trận chiến nữa, lần này bọn họ theo dõi một tòa doanh trại binh mã của quân Yến, lúc ăn cơm Tống Dương cười nói với cộng sự: “Ta cũng đi.” Trước lúc khởi hành, Tống Dương đưa hai phong thư nhận được từ ba ngày trước chuyển cho Tạ Tư Trạc.

Đến lúc hành động, bọn nhóc com ác quỷ Nam Hỏa nhìn thấy Diêm Vương sống, lại cầm thanh đao lên, lập tức bùng lên một tiếng reo hò...

Tống Dương đi rồi, Tạ Tư Trạc bắt đầu đọc thư.

Bây giờ Đại Yến đã gần như chính thức bước vào tình trạng chiến tranh rồi, dưới Tĩnh thành tất cả thành trì ban đêm đều cấm đi lại, đối với đường đi thì tăng cường kiểm tra, đường giao thông quan trọng nhất loạt đều thi hành quản chế quân sự, hoàn cảnh là như thế, chặng đường dài dằng dặc của chó săn Tạ Môn không muốn bị ảnh hưởng là sự không thể nào, thời gian để gửi thư của tiểu cầu cũng trở nên khó mà dự tính được, từ phong thư đầu đến cuối cách nhau hai mươi ngày, đều là thư tín gửi từ Nam Lý, trong ba ngày trước Tống Dương nhận được ba phong thư gần như cùng lúc.

Từ Oa Oa xem xong bức thư, sắc mặt trở nên kỳ dị, dường như cảm thấy khó bề tưởng tượng, không tránh khỏi kinh ngạc, mặt khác trong mắt nàng còn ẩn chứa một chút đố kỵ, nhưng tinh thần lại tỏ ra có chút vui vẻ.

Bạch phu nhân ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của tiểu thư, càng nhìn lại càng bối rối, đợi nàng buông bức thư xuống, dò hỏi: “Thế nào rồi?”

Tạ Tư Trạc nhấp nháy mắt: “Nhi tử của Tống Dương tới rồi.”

Bạch phu nhân giật mình hoảng sợ: “Hả?”

“Nhi tử. Chàng có một nhi tử.” Tạ Tư Trạc nét mặt vẫn kỳ lạ như cũ: “Là Tô Hàng sinh cho chàng, bây giờ đang ở cao nguyên Yến Tử.”

Cần phải nói rằng, hai phong thư đến từ Nam Lý xem như là ‘lấy thừa bù thiếu’ / hỗ trợ cho nhau rồi, Hoàng đế Phong Long không khẳng định Tiểu Tô chính là con trai của Tống Dương, đối với việc này chỉ là tiện nói mà thôi, trong thư nhấn mạnh hơn chính là kết quả của thiên thư; nhưng thư của Tả thừa tướng thì ngược lại, đối với việc thiên thư thì chỉ là nhắc sơ sơ, còn đối với thân phận của Tiêu Tô thì giải thích rõ ràng tỉ mỉ.

Đột nhiên có con trai, lại còn Tô Hàng đang ở nhân gian, bây giờ bình an trở về, hèn chi Tống Dương không giết người ba ngày, là chàng đang chào mừng đấy!

Tuy nhiên ba ngày này chỉ là không giết người, chứ không phải không làm việc, Tống Dương thử dò xét Trịnh Chuyển, nhưng chủ tướng dạ xoa đối với việc đảo nhỏ đông hải hoàn toàn không hiểu rõ sự tình, không bàn được về cái kết quả ‘thất ngũ tam’ kia.

Tống Dương có nhi tử? Từ Oa Oa muốn cười, nhưng cảm thấy bản thân mình chớ nên vui mừng; còn cảm giác khó chịu, cũng khó nói ra được. Có liên quan đến quá trình, nàng từ sớm đã hiểu rất rõ ràng, Tạ Tư Trạc biết Tô Hàng, chính là nữ nhi ở trước mặt người Yến, vươn tay chỉ vào Tống Dương, sau đó cười với Cảnh Thái ở trên tường thành nói rằng ‘Ta thích hẳn’ đó mà.

Nàng đã từng khá hâm mộ Tô Hàng, hâm mộ nàng ta có thể khinh thường vạn người như thế, chỉ nhìn cơ hội của Tống Dương.

Hiện giờ nữ nhân này đã mang con của chàng trở về rồi. Tạ Tư Trạc nghĩ ngợi, sau đó đuổi người ra, cuối cùng vẫn mỉm cười.

Lúc này có tiểu cầu thông báo, có quân tình mới truyền về, là tình hình của Nam Lý.

Có thể nói, Nam Hỏa và Nam Lý hiện tại không liên quan lắm, cùng đối mặt với một kẻ thù, nhưng mọi người đi khắp nơi chiến đấu, chiến trường hai nơi không liên quan đến nhau, tình hình chiến sự Nam Lý

không quan trọng lắm với Nam Hổa. Quân báo chốn ấy, đối với Tạ Tư Trạc mà nói, chỉ là một ‘điều kiện’ để dùng nhận định đại cục mà thôi.

Tuy nhiên lần này Tạ Tư Trạc xem qua quân báo xong, liền cau mày lại...trong quân báo ghi chép lại, là Trần Tây Vương ở phía Nam tập kết tàn binh và thanh niên trai tráng, chuẩn bị quyết tử chống lại.

Buông quân báo ra, Tạ Tư Trạc lại cầm lên bức thư của Phong Long và Tả Thừa tướng lần nữa. Ngoài việc Thiên thư và nhi tử ra, trong hai phong thư đều đề cập đến một người khác nữa, một chuyện khác nữa: Hồ Phách xuất sơn, tộc mọi xao động.

Gục đầu xuống suy nghĩ rất lâu...

Thời gian trôi qua thật lâu, Từ Oa Oa mới ngẩng đầu lên hỏi Bạch phu nhân: “Chúng ta còn liên lạc với Phó Trình không?”

Trên mặt Bạch phu nhân lộ vẻ hoang mang: “Phó Trình?”

Tạ Tư Trạc gật đầu, nhắc nhở: “ Một tướng quân của Yến quốc, là chủ tướng của đại doanh trại binh mã, đóng quân ở phụ cận Hồng Dao thành, tôi nhớ đại doanh gọi là ‘Trần Khánh’, về sau hắn dẫn binh tạo phản làm loạn Hồng Dao, muốn bắt cóc sứ đoàn Nam Lý để đổi lấy nghĩa phụ của hắn.”

Có nàng nhắc Bạch phu nhân mới nhớ lại, sau khi Trần Khánh tạo phản, chớ hẳn Tạ Môn cũng có giúp đỡ cho bọn chúng một chút, có điều đội quân này quy mô có hạn, khó mà có thể dấy lên sóng gió gì, hơn nữa lúc Trần Khánh lợi dụng mâu thuẫn giả giữa quốc sư và Hoàng đế, viết ra cớ hiệu tạo phản ‘Cảnh Thái tàn sát Phật đồ thiên hạ căm ghét, Trần Khánh toàn lực ủng hộ quốc sư’, sau đó sự việc quốc sư ‘phản quốc’ lan ra, Trần Khánh theo đó mà vừa mất đi ‘nhân khí’, vừa thua trận, đến đây thì im hơi lặng tiếng, cũng không liên lạc với chớ hẳn thêm nữa.

Trí nhớ của Bạch phu nhân cũng không kém, rất nhanh đã nhớ ra hầu hết sự việc, báo với Tạ Tư Trạc. Hiện nay hai bên đã không liên lạc nữa rồi, Trần Khánh có còn sống hay không cũng là chuyện không biết được.

Tạ Tư Trạc gật đầu: “Tìm xem sao, chết rồi thì thôi, nhưng nếu còn sống, lại có quân nữa thì...có thể sẽ có lợi.”

Bạch phu nhân cầu nhàu hỏi : “Là vị gì ?”

Trọng trách trên người chớ hẳn Tạ Môn không nhẹ, lúc làm việc tự biết phân nặng nhẹ thông thả hay gấp gáp, hẳn lấy ‘chua ngọt đắng cay’ để biểu thị cho mức độ quan trọng của sự việc, chua là nhẹ nhất có thể tạm thời thông thả, cay lại là quan trọng nhất, vô cùng khẩn cấp như lửa đốt sau lưng không thể chậm một giây.

“Điềm đặc phát khổ” (Ngọt đến phát đắng). Từ Oa Oa đáp một câu, giọng nói bình lặng.

388. Chương 145: Vương Gia.

Bạch phu nhân phụng mệnh truyền lệnh, cụ thể hành sự thế nào bọn Tạ Môn tự có cách, không cần nàng phải lo lắng gì hết, rất nhanh liền quay trở về.

Nếu Bạch tiên sinh bỗng nhiên dắt về một nhi tử, Bạch phu nhân cảm thấy mình chắc chắn là không vui vẻ gì, suy bụng ta ra bụng người, nàng sợ trong lòng tiểu thư không thoải mái, cố ý đến bên Tạ Tư Trạc, tán gẫu khuyên giải, nhưng chủ đề lại thành ra thế này, đang yên lành, vì sao lại muốn đi tìm Phó Trình đó...Phản quân Trần Khánh đã từ lâu không có tin tức, dù cho là còn có binh sĩ, có lẽ là ẩn náu ở chốn rừng hoang núi thẳm nào rồi, trở thành đại vương sơn cước, đối với chiến sự trước mắt hoàn toàn không giúp được gì nhiều.

Tạ Tư Trạc trả lời, lại từ ‘Trần Khánh’ tán gẫu sang ‘nhi tử’ rồi: “Nhi tử của Tống Dương quay về rồi, chuyện này...có lẽ chàng không hề cố ý che giấu, nhưng cũng không thẳng thắn nói với tôi , ầu là chuyện thường tình thôi. Huống hồ cho dù là chàng muốn thông báo , trực tiếp nói với tôi là được rồi, đâu phải đưa cho tôi những bức thư kia. Trừ phi trong thư còn có tin quan trọng khác là ngài hy vọng tôi hiểu được, truyền đạt bằng lời nói thế nào cũng không bằng tự xem trong thư mới rõ ràng hơn.”

“Trong thư nói tất cả ba chuyện, nhi tử, tộc mọi, thất ngũ tam, chuyện thứ nhất không cần nói tới, chuyện sau cùng bây giờ còn chưa có đầu mối, vả lại liên quan đến sự bố trí do Hồng thái tổ để lại thời gian qua đều là do Tống Dương đi điều tra, không liên quan nhiều đến tôi, ngoài ra còn có một chuyện khác nữa: tộc mọi ở mười vạn hồng hoang xáo động.”

Từ Oa Oa yên lặng, đưa ra kết luận: “Tống Dương rất quan tâm đến việc này, e là chàng đã nghĩ ra cách rồi. Lúc ban đầu tôi cũng không chú ý lắm, nhưng xem qua quân tình vừa truyền về ở Nam Lý, thì có được vài đầu mối...Về việc liên lạc với Phó Trình Trần Khánh, chỉ là nói trước để chuẩn bị, cụ thể có dùng đến hắc hay không hiện tại nói ra thì không chắc, tất cả đều phải đợi chủ kiến của Tống Dương, mọi người bàn luận kỹ càng rồi nói tiếp, tóm lại là đề phòng bất trắc mà.”

Lời nói của Tạ Tư Trạc không rõ ràng, nhưng nàng không giảng giải thêm nữa, Bạch phu nhân cũng không truy vấn điều gì, luận về kinh nghiệm giang hồ, nàng là một nhân vật kiệt xuất ở trung thổ, nhưng những ngày qua nàng theo tiểu thư chiến đấu ở nhiều nơi, đã nhận ra rõ ràng từ lâu rồi. Sở trường của Tạ Tư Trạc nàng theo không kịp, những chuyện liên quan đến điều động quân đội, hoạt động binh gia, hợp tác giữa các quân. Bạch phu nhân chỉ cần nghe lệnh là được rồi, thật sự không cần phải nghiên cứu sâu xa.

Nói được một lúc, Tạ Tư Trạc không tán gẫu nữa, binh sĩ Nam Hỏa đóng ở doanh trại đi hết, bắt đầu lên đường. Trong khu vực địch đánh du kích, sào huyệt không giấu kín còn không an toàn bằng không có sào huyệt, cứ qua một khoảng thời gian, bọn họ liền chuyển nhà, Tống Dương dẫn người đi đánh trận rồi, thì việc chuyển nhà đều đặt lên người Tạ Tư Trạc và tướng lĩnh Nam Lý ở lại.

Tô Hàng, Hồ Phách và đám người trên cao nguyên Yến Tử tiến vào vùng núi. Cách nói thì là ‘chuyển đi’, thực ra không khác với chạy nạn.

Lúc Tống Dương phát động tấn công trước, chỉ đem theo hai nghìn năm trăm thiên dạ xoa, số còn lại thì đóng quân tại tiểu trấn, bây giờ đoàn binh mã này cũng hộ tống đám người Phong Long cùng tiến vào núi.

Lý công công đi theo sau Phong Long. Dưới chân con đường tiến vào khe núi gập ghềnh khó đi, trong lòng hắc càn uốn lượn gấp khúc trùng trùng điệp điệp hơn, rất khó chịu. Dù gì cũng từng là đại thái giám đệ nhất của thiên tử nước Nam Lý. Tấm lòng ái quốc của Lý công công so với tuyệt đại đa số người dân Nam Lý lại càng sâu nặng hơn. So với năm trước đất nước còn tốt đẹp thái bình vô sự. Đến bây giờ ngày hôm nay đã biến thành đầy rẫy đau thương, không có nơi nào yên bình, rốt cuộc phải chạy vào núi sau mới tránh được tai họa, bảo ngài làm sao không buồn khổ được đây.

Thật may. Trong hàng ngũ còn có Tiểu Tiểu Tô, đứa bé này thực là đáng yêu, bôn ba gian gian khổ mãi, mà cả ngày cười nói hớn hở với kẻ thù, túi áo thì túi nào túi nấy chất đầy sô cô la luôn luôn đền đáp cho người khác, khiến cho mọi người đều khá vui vẻ.

Đến đứa trẻ còn như vậy, chẳng phải là nguồn khích lệ cho người lớn sao.

Lý công công rất thích Tiểu Tiểu Tô, so với lão lão thì chỉ thua kém đôi chút, nghe nói Tiểu Tiểu Tô à lại chưa có một tên chính thức, Lý công công cảm thấy vô cùng không ổn, chạy đến trước Phong Long nhắc đi nhắc lại chuyện này, muốn vạn tuế gia ban cho tiểu oa một cái tên thật vang dội.

Phong Long xoa tay cười nói: “Tiểu oa chưa có đại danh, đó là đợi phụ thân đặt tên đấy, không khiến chúng ta vượt quá chức phận.”

“Là như thế này...Thường Xuân hầu về tư chất, võ công, bản lĩnh đều vượt xa thiên hạ, có điều nói về thi phú văn chương thì...Tóm lại là còn thiếu sót rất nhiều còn xa mới bì được với bệ hạ,” Lý công công dè dặt lắc đầu: “Theo vi thần, hay là người cứ ban cho một tên họ thật hay, đợi Thường xuân hầu quay trở về, ắt sẽ vui vẻ tiếp nhận, như thế nhi tử không ngờ lại có một cái tên hay, người cũng là giúp hắc một việc lớn rồi.”

Lời nói của Lý Công công, ba phần là tăng bốc chủ nhân, ba phần là tìm việc vui vẻ để làm trong lúc buồn khổ, nhưng còn lại bốn phần, hắc thực sự cảm thấy Phong Long chọn tên chắc chắn sẽ cao minh hơn Tống Dương, hắc cũng thật lòng trông ngóng tiểu oa có một cái tên hay, vừa dũng mãnh vang dội lại có ngụ ý sâu sắc.

Phong Long bị Lý công công xúi giục dần dần cũng có chút dao động, nhưng dù sao thì ngài còn chưa hiểu

rõ tính tình của Tống Dương, tự ý giúp hắn chọn tên, Tống Dương nếu như mà không phục, thì có phải mất mặt không. Liền lập tức kiên quyết lắc đầu.

Lúc này Hồ Phách đi phía sau bọn họ cười, nói chêm vào: “Có tên nào hay, đừng ngại cứ nói thử xem.”

Hồ Phách cũng không nghĩ sẽ để mấy người bọn họ đặt tên cho tôn nhi bảo bối, có điều dùng để nói chơi, nói nói cười cười để giết thời gian thì cũng không phải là tệ.

Phong Long vẫn lắc đầu, không đáp lại những chuyện vô ích tự làm khó mình này, đồng thời đẩy cho Lý công công: “Lý Tam, người nghĩ xem tên nào hay, nói ra mời Hồ phách đại nhân nghe thử.”

Lý công công vội vàng lắc đầu, mỉm cười: “Thần tài hèn sức mọn...”

Phong Long cười cắt ngang lời: “Nói thử đi, đừng ngại, cũng đâu phải chắc chắn đặt theo tên người nói đâu.” Lý công công vẫn lắc đầu, định từ chối, nhưng lần này không đợi hắn lên tiếng, Hồ Phách đã thốt ra một chữ, không để chối từ: “Nói.”

Lý công công hoảng sợ, vị nãi nãi Hồ Phách này là nhân vật như thế nào hắn đã nghe danh từ lâu, mệnh lệnh của Hoàng đế hắn dám giả bộ ngơ ngẩn để lừa đảo, lời của Hồ Phách hắn không dám không nghe, ngay lập tức bày ra một dáng vẻ vắt óc suy nghĩ, trầm ngâm nói rằng: “Tôi cảm thấy...Tổ Anh, Tổ Đức đều không tệ.”

Lý công công giở ngay thủ đoạn, chỉ sợ tên không hay thì rước lấy khổ sở, lão yêu bà giết người không chớp mắt này, nhưng không nói thì lại càng rắc rối to, vì vậy lúc chọn tên cố ý không chỉ là nghe hay hay không, mà còn tăng bốc hai bậc trưởng bối của vị tiểu Tô này.

“Tống Tổ Anh? Tống Tổ Đức...” Phong Long nhắc lại, cười nói: “Cũng coi như là đúng mực.”

Nói xong, quay đầu hướng về phía Tô Hàng cách đó không xa, người phía sau cười: “Trùng tên với người quen rồi, không được.”

Tô Hàng khinh thường thế giới này, chỉ có thể dùng thành kiến để hình dung về suy nghĩ bảo thủ, nhưng nàng không phải là nữ nhi khó giao thiệp, vừa cười vừa bổ sung thêm: “Còn có Tống Giang Tống Từ Tống Đan Đan...Tất cả là người quen, hết thấy đều không được, không cần nghĩ nữa.”

Theo phong áp đến sào huyệt của ve Dạ xoa trước đây. Thời gian đi mất khoảng hơn mười ngày, lúc bọn họ vào trong khe núi đã tập trung rất đông người ở đấy rồi. Trong đó bao gồm cả phạt đồ ngoan đạo Cát tường trước đây, cư dân của tiểu trấn cao nguyên Yến Tử, con trai cứng quả nho của Tả thừa tướng, nam uy và thợ thủ công tiêu kim oa vân vân, tất cả trước đây đều là người trong phong áp.

Những người này ở bên Tống Dương đốt cháy phiên quân lúc trước thì rút lui vào núi lớn. Đợi Tống Dương đánh lui người Thổ Phiên xong suy xét đến thế cuộc vẫn còn chưa thái bình, mọi người tạm thời ở lại trong núi không xuất hiện. Định bụng sau khi ổn định mới xuất sơn không ngờ phiên cầu vừa mới đẩy lùi Yến tặc cũng đến, vì thế bọn họ trước tiên không cần ra đi nữa.

Vài ngày sau các bộ cũng lần lượt tụ tập rất nhiều ở khe núi vùng sơn dã này, hơn nữa lại có thêm hai nhị soái thống ngự Lưu gia quân. Trong khe núi nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Hơn mười ngày trôi qua, hình bộ Đồ đại nhân mang đến Tiểu Bộ, thừa cấp và gia quyến một số trọng thần khác, dưới sự bảo vệ của một trăm binh sĩ tiến vào khe núi, ngài xem như là đi tiền trạm, tiểu hoàng đế Phúc Nguyên và Hồ Đại nhân cùng nhau đi phía sau. Lại cần công sức mấy ngày nữa mới đến nơi.

Gặp gỡ Phong Long, đại nhân tìm một nơi yên tĩnh, Đồ đại nhân nói với ngài sơ qua về tình hình quân ngũ. Lại bảo rằng Trần Tây vương dẫn quân về phía nam ở một nơi gọi là Bình Châu, đang chuẩn bị cho trận chiến sau cùng. Cuối cùng Đồ đại nhân nhấn mạnh giọng điệu, nói rằng: “Nam hoang ngày càng kích động rồi, đứng trên tháp canh gác, đều có thể nghe được tiếng dã nhân trong núi gào hí, tiếng giết chóc. Trong núi không có gió mà rừng cây vẫn cứ rung rung, ngày đêm không dứt.”

Không cần hỏi. Tộc mọi ở trong chốn sâu thẳm Nam hoang đã nhảy vào địa bàn của dã nhân bình thường rồi, đang dấy lên giết hại đáng sợ, đến khi chúng nó giết hết dã nhân rồi sẽ xông vào nhân gian thôi!

Tộc mọi một khi tiến vào nhân gian, thì Nam Lý sẽ không còn là nơi an toàn nữa, vùng núi sau Phong Ấp cũng không phải là ngoại lệ, khe núi dẫu có to lớn mạnh hơn nữa cũng không ngăn cản được bọn chúng. Nếu như chỉ vì trốn tránh Yến quân, mọi người chỉ cần rút lui vào trong núi là đủ rồi, nhưng đối với tộc mọi, thì không trốn vào trong khe núi bí mật kia thì không được.

Phong Long gật gật đầu, đang muốn nói gì đó đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, bỗng nhiên ngừng đầu truy vấn Đổ đại nhân: “ Vừa nãy người nói, Vương thúc ở Bình Châu chiêu mộ nghĩa dũng, triển khai chiến trận chuẩn bị nghênh kháng quân Yến, quyết một trận cuối cùng?”

Đổ đại nhân nặng nề gật đầu.

Suy cho cùng đã từng là Hoàng đế của Nam Lý, thì đối với địa lý của Nam Lý tự nhiên có nhiều hiểu biết, chỗ Trấn Tây Vương bày binh bố trận, ở phía sau không xa chính là Nam Hoang, nhưng nhìn từ hoàn cảnh hiện nay, Bình Châu đang nằm ở vị trí miệng bầu hồ lô, tộc mọi ví như xuất sơn thì nơi này sẽ đứng mũi chịu sào. Ba trăm năm trước quái vật man hoang xông vào nhân gian gây chuyện, chính là lao đến chỗ này đầu tiên.

Trấn Tây Vương một đời binh mã, tinh thông binh pháp, sao có thể phạm một sai lầm như vậy, lựa chọn một chỗ như thế để bày binh bố trận? Nếu như biết nếu tộc mọi xuất sơn, đội quân của ngài sẽ bị bao vây tứ phía, tức khắc rơi vào cảnh ngộ vạn kiếp bất phục...Phong Long vừa nôn nóng vừa trách cứ, nhưng không đợi ngài nói ra gậy gòn, Đổ đại nhân liền lắc đầu, ngắt lời: “Dù cho không có tộc mọi, dựa vào binh mã trong tay Vương gia đối đầu người Yến, cũng chắc chắn thất bại.”

Phong Long cả giận nói: “Cái đó cũng không thể...”

Nhưng vừa nói ra năm tiếng, ngài liền bắt giác ngộ ra.

Đúng vậy, tự ngài cũng vừa nói, theo hiểu biết của Trấn Tây Vương làm sao lại có thể phạm một sai lầm như vậy.

Trừ phi là Vương gia cố ý.

Không có tộc mọi, đoàn quân cuối cùng của Nam Lý cũng chắc chắn thất bại; nhưng nếu có tộc mọi...như thế toàn quân sẽ bị tiêu diệt, nhưng còn người Yến thì sao? Bọn chúng còn có cơ hội sống mà rời khỏi chiến trường được sao.

Trấn Tây Vương điều động rất nhiều thuốc pháo, trống trận, kèn lệnh và dầu hỏa, không khó tưởng tượng, khi khai chiến với người Yến, trong quân sẽ pháo hiệu không ngừng, tiếng vang như sấm, khói mù mịt bao phủ bốn vùng. Hơn nữa lương quân chém giết kịch liệt và mùi máu tanh nồng nặc trên chiến trường, chắc sẽ có thể kích động thêm nữa cách đó không xa, lũ tộc mọi bản tính hung ác vốn đã bị xao động rồi chẳng? Vương gia không chắc chắn, nhưng ngài quyết định thử xem.

Suy nghĩ sau cùng của Trấn Tây Vương, quân đội cuối cùng của Nam Lý còn được xem có chút quy mô. muốn kích động tộc mọi rời núi.

Trấn Tây Vương muốn chết, chỉ cần là cùng nhau đến chỗ chết, chết một cách có ý nghĩa.

“Trước đêm thần khởi hành, đã đàm đạo với Vương gia trắng đêm, lúc đó Vương gia nói ba câu, thần không dám quên...”

“Nói.” Phong Long muốn nghe.

“Đại ca giao phó, muốn ta bảo vệ Nam Lý được bình yên. Vài chục năm trước cũng không tệ, quốc gia cơ bản là yên bình, đến khi già thì Tây quan thảm bại, biên giới phía bắc thì khó giữ nổi, không tiêu diệt hết được bọn cầu ngoại bang cũng không giết hết được Yến tộc...nhưng ta không cảm thấy bản thân vô dụng, chỉ là đã phụ lòng huynh trưởng, phụ lòng tổ tiên...Nếu như nghĩ đến sống cho qua ngày thì không khó, nhưng sau này chết đi ta còn muốn gặp lại mọi người, nên còn phải giữ chút thể diện, ta già rồi, chết trận thì tốt hơn chết bệnh rất nhiều.”

Sắc mặt Đổ đại nhân không chút biểu hiện: “Câu khác: Tộc mọi chắc chắn nhập cảnh, không thể ngăn cản, cho dù là ta, chúng nó sẽ xông vào nhân gian. Nhưng dù vậy, ta vẫn muốn kích động bọn chúng, dẫn dụ bọn

chúng, để phát động đại nạn này sớm hơn. Có lẽ trời sẽ trừng phạt, Hồng Ba vĩnh viễn không người hương khói. Nhưng ta nguyện một mình chịu hết, đừng ảnh hưởng đến long mạch.”

Phong Long kinh ngạc: “Câu cuối cùng là gì?”

Đỗ đại nhân dẫn theo không ít gia quyến của các đại thần vào sơn cốc, trong đó không có nam đinh của phủ Hồng Ba, Phong Long vốn tưởng rằng tôn nhi nối dõi của Trấn Tây Vương có thể đi cùng tiểu Phúc Nguyên, Tả Thừa tướng.

“Số nam đinh còn lại ở phủ Hồng Ba, vốn là rất ít rồi. Đỗ đại nhân đáp: “Hơn quá nửa qua đời với Phượng Hoàng thành. Trong chiến dịch sau này lại thêm thương vong, con cháu của Trấn Tây Vương, sẽ không còn nam nhi rồi.”

Lúc trước Yến quân đánh úp, tiểu Hoàng đế và trọng thần trong triều đều rời khỏi quốc đô, nhưng không có nghĩa là Nam Lý chấp tay dâng tặng Phượng Hoàng thành cho người Yến. Ngược lại, sự chống cự của Phượng Hoàng thành, là trận chiến oanh liệt nhất với Yến quân xâm lược Nam Lý từ trước đến nay.

Khi đó không ai biết rằng trong Nam hoang đại họa sẽ xảy ra, sách lược của Nam Lý là dần dần chống cự, nếu Phượng Hoàng thành còn muốn chống lại kẻ địch, dù sao cũng phải có nhân vật trọng yếu ở lại để khích lệ tinh thần của binh sĩ, nắm bắt đại cục. Ở lại lúc đó chính là mấy con trai nối dõi của Trấn Tây Vương. Bọn họ đã là tướng quân, lại có huyết thống hoàng thất trong người, dựa vào tình thế lại luận về thân phận thì bọn họ là thích hợp nhất.

Phượng Hoàng thành bị phá hủy, tổn thất của Hồng Ba phủ nặng nề nhất, sau đó trong chiến đấu, cháu trai còn lại duy nhất cũng gặp phải tai họa bất ngờ. Đường đường Hồng Ba phủ, ngoại trừ Trấn Tây Vương chỉ còn lại nữ nhi!

Dẫn dụ tộc mọi nhân gian khốn khổ lầm than. Dù có thể bị thần phạt, Trấn Tây Vương chỉ mong rằng vĩnh viễn rơi xuống bản thân ngài là được rồi, đừng làm liên lụy đến hoàng thất.

Đỗ đại nhân tiếp tục nói: “Câu cuối cùng, Vương gia nói vẫn là về tộc mọi: Nếu như ở tộc mọi Nam hoang hiện nay là yên ả, thì dù ta có cách để dẫn dụ chúng vào nhân gian, thì ta có thể dụ chúng vào được không? Khó nói, vô cùng khó khăn. May mà, bây giờ không phải chọn nữa, bớt đi rất nhiều khổ não.”

Tất cả đều là thuật lại, không có nửa lời bình luận, Đỗ đại nhân tiếp tục kể lại: “Vương gia còn muốn thần chuyển một lời đến bệ hạ: Hoàng đế còn, là còn hy vọng. Nam Lý còn chưa mất, người Yến cũng chưa thắng. Càng những lúc như thế này không được hoảng loạn tinh thần...Bệ hạ cần hiểu rõ ràng, sau khi máu gột rửa hết, không hẳn là càn khôn sáng sủa; bệ hạ khắc ghi Phúc nguyên vẫn là hoàng đế duy nhất của Nam Lý; bệ hạ đừng quên, khi gặp người thì kiềm chế, xin dịch dung (thay đổi khuôn mặt).”

Mặc dù đã tới nông nổi này rồi, Trấn Tây vương vẫn nghĩ về cơ nghiệp của Hoàng đế, Phong Long không biết nên nói gì nữa.

Sau một hồi lâu, Phong Long dùng tay áo lau nước mắt, lại thở dài, chuyển ánh mắt hướng về nhóm người đang ngồi cạnh Tiểu Bò: “Tiểu Phát, mang giúp ta dịch dung.”

Tiểu Bò gật đầu.

Đến hôm sau, cảm xúc có chút bình ổn lại Phong Long phát hiện ra điều dị thường khác, hỏi Hồ đại nhân: “Gia quyến trọng thần trong triều đều đã đến rồi? Sao mà ít người thế này?” Gia quyến Đỗ đại nhân dẫn đến tất cả không đến hai trăm người.

“Khe núi tuy lớn, nhưng chung quy là có hạn, dẫn theo một đám nữ nhân, người già cũng không có ích gì, chỉ bằng dành vị trí cho quân sĩ, là quyết định của mấy vị đại thần phụ chính lúc chuyển đi, theo lệnh của Trấn Tây Vương, Tả thừa tướng, mỗi nhà chỉ cho phép bốn người vào núi, không có ngoại lệ.” Giọng nói của Đỗ đại nhân nhẹ nhàng, hoàn toàn không có ngữ khí.

Theo Đỗ đại nhân nói, quyết tâm tử chiến của Trấn Tây Vương mọi người giờ đều biết cả, bầu không khí trong khe núi trở nên kìm nén hết sức, ngày đến Tiểu Tô không hiểu gì cũng nhận ra được, không dám chạy nhảy lung tung. Nhưng tâm tính của cậu nhóc, không ngăn được thích ngay nữ nhân trẻ trung xinh đẹp, không nhịn được cảm ra một thói sô cô la, luôn hướng về phía Tiểu Bò, đi cạnh Sơ Dung.

Công chúa, quận chúa sớm đã biết thân phận của Tô Hàng, đương nhiên cũng hiểu rằng tiểu tử này là nhi tử của người nào. Nếu như là gặp gỡ trong ngày thường, có lẽ thật sự có chút lúng túng, trong lòng rất khó chịu. Nhưng bây giờ, nước mất nhà tan, phụ thân đang ở phía nam sắp bước một trận ất chết, lòng người đang ở Tây Bắc như thoi đưa từ Quỷ môn quan...Tình hình như thế này, có sự tình gì cũng chẳng tỏ ra quan trọng .

Lúc Tiểu Bộ chạm mặt với cậu nhóc thì luôn cười, nhưng lúc ôm nó trong lòng, thì không kìm nén được nước mắt.

Công chúa như vậy, quận chúa như thế.

...

Lại nửa tháng nữa trôi qua, Tiểu Hoàng đế Phúc Nguyên và Tả thừa tướng, thần tử trọng yếu trong triều, và một nghìn cấm quân trung thành tiến vào khe núi, đồng thời cũng mang đến tin tức về chiến sự ở bên ngoài, quân chủ lực của Yến quân đang cấp tốc tiến về chỗ quân của Trấn Tây Vương, đại chiến sắp đến rồi.

Nhưng lúc này, biên giới phía tây Đại Yến Tổng Dương đang triệu tập tất cả tướng lĩnh Nam Hỏa, bàn bạc một chuyện đại sự: chàng muốn tách quân, xuyên qua vùng đất của địch, từ biên cương phía Tây nước Yến nhanh chóng xâm nhập vào Hồng Dao quan tọa lạc ở đông nam Đại Yến.

Trước đó còn xảy ra một chuyện: chó săn Tạ Môn đã tìm được phản quân Trấn Khánh rồi, sự tình gần giống như kế hoạch đầu tiên, thế lực của Phó Trình đã bị Yến quân làm cho thiệt hại nghiêm trọng, bây giờ chỉ còn sót lại hơn nghìn người, đang chiếm ở một ngọn núi, sống những ngày thảm đạm.

Trấn Khánh từng đóng quân ở phụ cận Hồng Dao, Tổng Dương muốn đánh Hồng Dao, hẳn có thể giúp ích rất nhiều.

Tuy nhiên Trấn Khánh, Phó Trình đều không phải là nhân tố quyết định, điều thực sự làm cho những tướng lĩnh Nam Hỏa nghi hoặc là, Thường Xuân Hầu dẫn đầu đội quân hung ác làm loạn ở Tây Bắc, lấy chiến trận nuôi chiến trận lẫn lộn nơi sương gió , không ngờ lại muốn lao thẳng xuống phía nam, không chớp mắt đi lại đi đánh Hồng Dao thành . Là dự tính để đạt mục đích gì?

Đội Tổng Dương giải thích suy nghĩ của mình rõ ràng, ngoài Tạ Tư Trạc ra, mọi người trong trường về mặt đều kinh hãi, thì đúng lúc đó Tiểu cầu đột nhiên thông báo, có quân tình quan trọng truyền đến...Cay đến mức không thể cay hơn được nữa, là chuyện vô cùng khẩn cấp.

Không phải là chiến sự Nam Lý cũng không phải là tình hình kẻ địch gần đây, mà là đến từ cao nguyên phía Tây, một phong thư của Phiên chủ Mặc Thoát.

389. Chương 146: Cầm Thuật

Bức thư được gửi đến từ lãnh địa của Mặc Thoát nhưng không phải là của hắn viết cho Tổng Dương, mà hắn có muốn viết cũng không thể viết được vì hắn đang bị trọng thương, tay phải bị đứt lìa... Trước đó không lâu, ở lãnh địa của Mặc Thoát đã bị thích khách đột nhập.

Số của Mặc Thoát không may, thích khách không những vô công cao cường, mà tính tình lại điềm đạm, giỏi nguy trang, tinh thông hạ độc, giỏi bày mưu kế, nói về thích khách trong thiên hạ mà nói khó tìm được kẻ nào thích hợp hơn hắn để làm thích khách.

Nhưng Mặc Thoát cũng rất may mắn, vừa hay có khách quý ở lại trong phủ, trong lúc nguy cấp đã ra tay cứu hắn thoát chết.

Mùa đông Tổng Dương ẩn thân trong lãnh địa của Mặc Thoát, chờ quân Yến xuất quan, Nam Hỏa nhỏ trại tiến vào đất Yến, nhưng Vân Đỉnh và Vô Ngư chưa dẫn quân đi cùng. Vân Đỉnh có lòng từ bi, thật ra không thích hợp với việc quyết chí báo thù. Vào nước Yến chỉ vì cùng giết người với Nam Hỏa mà môn đồ của hắn ở cao nguyên chết gần hết ở đạo tràng của Nam Lý, bị lửa thiêu chết thành tro. Phật sống không có chỗ để đi, nên tạm thời lưu lại ở chỗ Mặc Thoát.

Vô Ngư bị thương chưa lành cần tĩnh dưỡng một thời gian, cũng ở tạm trên cao nguyên.

Đạo Thảo phụng mệnh của Quốc sư đi lấy đầu Mặc Thoát, kết quả lại gặp phải Vân Đỉnh, vậy làm sao mà hoàn thành nhiệm vụ được.

Phải biết rằng, nếu thắng thần mà nói thì Hoa Tiểu Phi gặp phải Vân Đỉnh cũng không dám nắm chắc phần thắng, huống chi lại là Đạo Thảo. Tuy nhiên Vân Đỉnh cũng không lường được lại có thích khách lên vào, hơn nữa thủ đoạn ám sát của Đạo Thảo thật kinh người, đến khi Vân Đỉnh phát hiện nguy cơ thì Nhân Lạc phật sống đã bị hại, hắn chỉ kịp cứu được Mặc Thoát.

Nhưng... Vân Đỉnh đuổi kịp Đạo Thảo, chắc chắn Đạo Thảo cũng không thoát được.

Thích khách bị bắt sống.

Về việc bắt thích khách Vân Đỉnh chỉ viết qua loa đại khái, chi tiết cụ thể vụ việc không nhắc tới, trong thư hé lộ vấn đề mấu chốt là Vân Đỉnh đã tra khảo, biết được thích khách là thủ hạ thân tín của Yến Đỉnh, và còn tin tức quan trọng hơn là: Yến Đỉnh đến cao nguyên một mình, hơn nữa sẽ không hội cùng quân Yến, hắn muốn tự mình đi làm một chuyện đại sự.

Về phần Yến Đỉnh cụ thể đi đến đâu, Vân Đỉnh đã nói trong thư cho Tống Dương biết: thích khách biết nhưng vẫn chưa khai, chắc chắn không lâu sao sẽ biết được kết quả.

Tống Dương vừa mừng vừa sợ, không tìm được hai tay run lên.

Hành tung của Quốc sư thần bí, người ngoài khó mà do thám được, mặt khác lúc nào lão cũng có cao thủ bảo vệ... Xem qua thư, Tống Dương đương nhiên có thể hiểu được, nếu việc này là có thật, thì ông trời đã mang cho hắn một món quà lớn, một cơ hội tốt để kết liễu Yến Đỉnh.

Hội nghị của đội quân tiến vào thành Hồng Dao tạm ngừng, tướng lĩnh tạm thời rời đi, mọi người đến từ Phong ấp thì ở lại, Tống Dương mang bức thư ra đưa cho mọi người cùng đọc, đọc xong Tạ Tư Trạc là người có ý kiến đầu tiên:

- Chàng muốn đi cao nguyên à?

Đội Tống Dương gật đầu, Tạ Tư Trạc lại nói tiếp:

- Nam Hỏa ở chiến sự nơi này và Hồng Dao rất bất ngờ, thiệp và Kim Mã, Trịnh Kỷ và mọi người hợp sức có thể gánh vác được, nhưng chàng đi cao nguyên... thật ra là mạo hiểm, không phải là cách hay.

Tống Dương biết nàng đang lo lắng điều gì, nhưng cơ hội hiếm có, hắn sao có thể bỏ qua, nên cười nói:

- Không phải là ta đi một mình, ta đi cùng La Quan, chờ đến Thổ Phồn lại có thể hội hợp với hai vị cao nhân Vân Đỉnh và Vô Ngự, nếu đúng là Quốc sư đơn thương độc mã không thể nào lại không đấu được với lão.

Lần này Tống Dương định không mang theo quân lính, một là đặc thù của cao nguyên, mang theo binh lính sẽ rất dễ bại lộ hành tung, nói không chừng không giết được thổ lại biến thành con thỏ để người ta đánh, hai là tình hình lúc này với lần đánh Quốc sư ở Yến Tử Bình không giống nhau, lần trước là mở rộng của dẫn kẻ thù mắc mưu, Yến Đỉnh đâm đầu vào ổ mai phục. Lần này là truy tìm tung tích, nếu mang theo một đội quân khua chiêng gõ trống mà để hấn cảnh giác à?

Tống Dương đã quyết, Tạ Tư Trạc cũng không ngăn, chỉ có điều băn khoăn giúp hấn lo chu toàn một chút:

- Chỉ dựa vào mấy người các người chưa chắc đã làm được, từ đây đến biên giới chàng đi cùng có A Li Hán, Thi Tiểu Hiểu, và Bạch Phu Nhân, hai người võ nghệ cao cường giúp chàng, còn Bạch Phu nhân giang hồ bốn tẩu đã có kinh nghiệm, giúp người truy tìm tung tích sẽ tốt hơn.

Những người được nhắc đến đều gật đầu, mọi người đều là người trên một con thuyền về đạo lý, về giao tình, thậm chí còn về đại cục, chuyến đi này đều đồng hành cùng Tống Dương, dù không nói ra, nhưng Tề Thượng thấy mình không được nhắc đến có vẻ hơi thất vọng, miệng giật giật giống như chủ động xin đi giết giặc, nhưng cuối cùng lại không nói gì. Đi cao nguyên lần này là hành động nhằm vào cao thủ bậc nhất thiên hạ. Tề Lão đại, tự biết mình, biết dựa vào bản lĩnh của mình, không giúp gì được bọn họ mà có khi còn thêm phần gánh nặng cho họ.

Tạ Tư Trạc lại nói tiếp:

- Còn nữa phải mau chóng gửi thư về Yến Tử Bình mật cho ba người đến cao nguyên hỗ trợ cho các người là Hồ Phách, Trần Phấn, Lý Dật Phong... ngoài ra còn hai cỗ xe ngựa của chàng, hoặc là chàng đưa cho Hồng Bộ phủ một chiếc ít nhất cũng theo một chiếc.

Yến Đình không chỉ là cao thủ võ công có một không hai trong thiên hạ, mà độc thuật và cơ mưu cũng có thể nó là khó có người trong thiên hạ địch nổi.

Trần Phấn hiện giờ phong độ suy giảm, nhưng chỉ cần uống thuốc, chiến lực so với La Quan còn mạnh hơn một chút, còn lại Lý Dật Phong không có gì hay để nói, nhưng trong tính toán của Tạ Tư Trạc, chỉ coi là tạm tạm, nhưng có thể nói cao thủ nòng đều đề xuất đi cùng Tống Dương cả rồi.

- Hồ Phách nên để nàng ta đi cùng, cơ hội này cô ấy đã chờ đợi còn hơn nóng hơn ta, Lý Dật Phong và chuyện này cũng không có gì liên quan lắm, nếu đến được là tốt nhất, còn không cũng không sao. Nhưng Trần lão gia ...

Tống Dương lắc đầu, đó chỉ là một ông già đáng thương mất trí nhớ, Tống Dương không muốn kéo lão vào chuyện nguy hiểm này.

Tạ Tư Trạc biết việc này miễn cưỡng cũng không được, lòng thở dài, không thể cố nín kéo được nữa, đến lúc đó không ngờ tới La Quan bỗng nhiên cất tiếng:

- Nên mời thêm sư phụ đi cùng, đây là chuyện tốt đối với ông ấy.

Tính ra thì La Quan mới là người thân cận nhất của Trần Phấn, chính miệng hắn nói ra việc mời Trần Phấn đi cùng, những người khác còn có thể nói được gì nữa. Mọi người quyết định như vậy. Tạ Tư Trạc tự tay viết thư nhắc những cao thủ ở Yến Tử Bình, sau đó sai Do Tiểu Cầu chuyển thư đi, khẩn cấp quân thư.

Người đưa tin vừa lên đường, Tống Dương cũng khởi hành đi cao nguyên.

Dọc đường đi, Tống Dương tìm cơ hội hỏi La Quan vì sao lại mời sư phụ đi cùng, La Quan trả lời có chút mơ hồ:

- Đại Tông sư già rồi, là người già đáng thương nhất trong thiên hạ, Đại Tông Sư chết già, là chuyện buồn cười nhất thiên hạ, sư tổ an hưởng lúc tuổi già, trước khi lâm chung đã từng nói với sư phụ như thế. Sau này sư phụ

nói với ta: suy nghĩ sâu xa thì quả như thế.

Mặc dù phong độ giảm sút, Trần Phấn đã từng là Đại Tông sư chân chính, là bậc thầy của cầu chiến cầu bại và cầu cường địch.

Trí nhớ đã không còn minh mẫn, như cây gỗ mục sắp gục đổ, lại có thể chứng kiến một trận chiến như vậy coi như là một vận may đối với Trần Phấn.

Người đi theo Tống Dương kém cõi nhất và cũng là Bính tự thượng phẩm, đám người đi cùng phải rảo bước rất mau mới theo kịp, xuất phát từ đại doanh của Nam Hỏa, hai mươi ngày sau liền đến lãnh địa của Mặc Thoát, đó là còn phải cẩn thận trốn sự thăm dò của quân Yến nên cuộc hành trình chậm lại không ít thời gian.

... trở về Lan Thành, xa xa đã nhìn thấy bóng Vô Ngự ra đón, Đại Phiến chủ Mặc Thoát cũng không để ý vết thương đích thân nghênh đón, đi vào phủ hai bên hàn huyên tâm sự râm ran, Tống Dương còn đích thân kiểm tra vết thương cho Mặc Thoát.

Trong lời nói, Tống Dương vô cùng cảm thấy hổ thẹn, và có lỗi với Mặc Thoát. Rõ ràng không cần ép cung thích khách cũng có thể nghĩ ra, chính là vì Mặc Thoát giúp đỡ Nam Hỏa, mới bị báo phục của người Yến.

Nhưng đừng chỉ nhìn vẻ bề ngoài thô bịch cục cằn của gã nhà quê mới giàu, hắn đối nhân xử thế rất khẳng khái, khi Tống Dương tỏ ý xin lỗi, hắn dang hai bàn tay to ngăn như chuỗi mẩn cười nói:

- Giúp huynh cũng là giúp chính mình. Huynh không cần khách sáo, ta cũng không khách khí.

Lời nói có vẻ không rõ ràng, ý tứ lại không hiểu được. Hắn là đại phật sống dòng chính, người Yến chắc chắn không thể tha cho hắn. Trước kia, thế lực của Đại Phật sống, đã tan thành mây khói, hiện giờ thế cục

loạn, Mặc Thoát muốn tự bảo vệ mình, ngoài bảo vệ thực lực ra, còn phải tìm cho mình một phe cánh... Với vị trí lãnh địa của hắn, đương nhiên là thân cận với Đại Yên rất nhiều, nhưng người Yên không dung hắn, như vậy còn có gì để nói đây!

Khi Nam Hỏa đánh tới lãnh địa của hắn, Mặc Thoát không muốn khai chiến, trong đó đương nhiên có nguyên nhân thực lực, nhưng quan trọng là hắn coi trọng Thường Xuân Hầu: không phải trong tay Tổng Dương có Nam Hỏa, không phải là sau lưng Tổng Dương có Nam Lý, mà là Thường Xuân Hầu của Nam Lý có một nghĩa huynh là Hồi hột Đại khả hắn.

Giao tình của hai huynh đệ bọn họ như thế nào chỉ cần nhìn thái độ của dân tộc Hồi Hột đối với Nam Lý cũng đủ biết rõ.

Hơn nữa theo lời Mặc Thoát nói, hắn giúp Tổng Dương cũng là giúp chính mình.

Sau khi Nam Hỏa rời đi, thích khách chưa tới, Mặc Thoát có thời gian rồi nói chuyện với Vô Ngư cũng đã tỏ vẻ muốn cùng kết thân hơi với Thường Xuân Hầu. Trong tính toán của hắn, nếu có cơ hội có thể báỉ huynh đệ thì càng tốt, nếu không được có thể gả con gái cho Tổng Dương cũng là lựa chọn không tồi. Lúc đó sư thái lắc đầu nói:

- Con người Tổng Dương, ... ẩn giấu nghĩa khí, Phiên chủ đại nhân không cần suy nghĩ quá nhiều, trước đã giúp ông ta sau vẫn giúp, những chữ này đã đủ để làm bạn tốt với ông ấy rồi.

Sư thái nói rất thật lòng, Mặc Thoát còn cảm thấy mắt nàng ngân ngấn lệ, hắn đang toan tính gả con gái cho Tổng Dương không ngờ thích khách của Yên Quốc đến đây.

Kỳ thực Mặc Thoát biết rõ, có điều bên cạnh cái được tất sẽ có cái mất, hắn giúp đỡ Tổng Dương bên này, Đại Yên bên kia sớm muộn gì cũng đều trả thù, chỉ có điều hắn không nghĩ là nó lại tới nhanh như vậy. Không ngờ Đại Yên lại có hành động dùng thủ đoạn giang hồ để xuống tay như vậy.

Nếu Nhân Lặc không chết, vậy lần ám sát này với Mặc Thoát mà nói quá tuyệt vời, dùng một cái khéo hắn và Tổng Dương lại gần nhau hơn. Đáng tiếc, Nhân Lặc chết dưới đao của thích khách. Nhớ tới người xưa, trong lòng Mặc Thoát dậy lên cơn căm tức... Hai người đã hợp tác mười mấy năm, phối hợp hòa hợp rất thân thiết.

Chủ nhân trước đây Bác Kết đã chết, Mặc Thoát trở thành người cô độc, giờ người bạn thân nhất cũng trở về cõi cực lạc, Mặc Thoát càng thêm toàn tâm toàn ý.

Mọi người đều thông minh, có mấy lời không cần nói quá rõ, giúp Mặc Thoát kiểm tra vết thương xong, Tổng Dương nói vào vấn đề chính:

- Vân Đỉnh thượng sư đâu rồi?

Từ khi bọn họ đến, chưa thấy Vân Đỉnh xuất hiện.

Vô Ngư giải thích:

- Phật sống đang tra hỏi thích khách, hắn nói việc này không thể gián đoạn, không thể đi đón ngài, mong ngài đừng trách.

Tổng Dương chưa để ý đến tiểu tiết này, nhưng hắn đang lo lắng chuyện khác.

Trên đường đi, mọi người không biết bao nhiêu lần bàn bạc về chuyện của thích khách, rất nhanh chóng phát hiện ra điểm khả nghi trong đó. Nếu thích khách quả thật là tâm phúc của Quốc sư hay Cảnh Thái, vậy không cần hỏi cũng người này hắn là tâm trí kiên định, làm sao có thể dễ dàng mở miệng như vậy, nhất là bộc lộ thân phận của mình, và hành tung tuyệt đỉnh cơ mật của Quốc sư.

Hướng chi Vân Đỉnh là người từ bi ai cũng biết, Vân Đỉnh quả không thích hợp để là người tra tấn để khảo cung, mọi người lo lắng, có lẽ nào Phật sống đã bị thích khách lừa. Bạch phu nhân là người trong giang hồ, càng nghĩ bà thậm chí còn hoài nghi chuyện hành thích vốn là một âm mưu. Quốc sư tung ra đòn đó để dụ dỗ, lừa bọn người Tổng Dương vào bẫy... Đối với nhân vật như Yên Đỉnh, mọi người phải cẩn thận hơn một chút, nghi thần nghi quỷ cũng là có nguyên cớ.

Vô Ngư không phải là người ngoài, Tổng Dương không vòng vo nói thẳng ra bản khoản của mình.

Trước tiên hần cười với sư thái, “có câu hỏi này cũng là đương nhiên” lập tức đi vào chủ đề chính nghiêm mặt nói:

- Nhưng có điều các người không biết, Vân Đỉnh thượng sư không chỉ là người lương thiện từ bi, trong lòng hần còn mang một mối hận.

Người Yên trước hại đại Phật sống, sau lại lợi dụng tiểu Phật sống. Lần này lại phất thích khách đến giết Nhân Lạc là bạn hữu của Vân Đỉnh, khoan dung độ lượng đến mấy cũng không thể nén nổi cơn giận trong lòng, cho nên lần này hần sẽ ra đòn rất sắc bén.

Những chi tiết thăm vắn có liên quan, đến Vô Ngự cũng không rõ lắm, nàng chỉ biết là lần này Vân Đỉnh vận dụng một phép là phép tông độc môn truyền bí pháp là “Cấm thuật” trừ phi là ta ma lớn nếu không không thể nhúc nhích được. Dùng môn pháp này thuật có công tâm chấn động não kỳ hiệu quả, đủ để có được kết quả đáng tin cậy, những người bị bức cung, sau khi bị thuật này xong sẽ biến thành một tên ngớ ngẩn.

Kỳ thực suy nghĩ kỹ một chút, cũng không có gì kỳ quái, thuật này vốn có liên quan đến “công tâm”, ví dụ tâm nhân của hần ta, lại có cấm thuật cũng là chuyện đương nhiên.

Đạo Thảo quả thật rất kiên định, mặc dù là cấm thuật cũng không làm cho hần mở miệng, lần bức cung này Vân Đỉnh không cần hỏi, Đạo Thảo đã phé, bất kể Vân Đỉnh có moi được tin tức hữu dụng gì không thì cuối cùng Đạo Thảo cũng không còn thần trí.

Một thời gian ngắn sau, đám người Tống Dương yên tâm chờ đợi, Vân Đỉnh sau một hồi chuyên tâm bức cung, đã lộ diện, nhưng cũng không nói gì nhiều, nghỉ ngơi một chút rồi lại đi vào địa lao.

Khoảng một tháng sau, đám người Hồ Phách nhận được thư của Tạ Tư Trạc, men theo khe núi giữa Nam Lý khởi hành đi cao nguyên, đến Đa Lan thành hội ngộ cùng Tống Dương. Hồ Phách, Trần Phản, Lý Dật Phong cả ba người đều tề tựu cả, mà điều bất ngờ chính là từ đầu tới cuối đều không tham dự chiến sự Cổ Chiêu Quân, không ngờ cũng đi theo.

Nhìn thấy bề trên và bằng hữu, đặc biệt là Hồ Phách, Tống Dương rất vui vẻ, được một phen náo nhiệt, sau đó hần mới đi ra phía Cổ Chiêu Quân hỏi:

- Sao người lại tới đây?

Cổ Chiêu Quân nhú mày nhìn hần một cái, dường như thấy hần hỏi một câu hỏi ngớ ngẩn, liền hỏi lại:

- Người cảm thấy ta là người như thế nào?

Tống Dương không muốn cãi nhau với y, chỉ lặp lại câu hỏi:

- Sao người lại tới đây?

Cổ Chiêu Quân không thấy phiền, Tống Dương không trả lời hần tự trả lời vừa gật đầu vừa đáp:

- Ta là thương nhân. Ta đây hỏi lại, thương nhân quan tâm nhất đến cái gì?

- Sao người lại tới đây?

- Thương nhân quan tâm nhất là trục lợi, đương nhiên là tiền, chỉ cần là mua bán, có thể kiếm tiền, tôi làm cái gì cũng thành, vậy ta còn muốn hỏi người, lão già Yên Thừa tướng phó tiếm giáo huấn bị nhốt tận gốc, ta cũng theo đó rút theo, chuyện này tôi không thể nghĩ được, ông có biết là cái gì không?

- Sao người lại tới đây?

Tống Dương vui vẻ, hỏi đáp như vậy chính mình cũng bớt lo đây.

Trần Phản cũng cười nói:

- Hai người các người, còn là trẻ con à? Có gì thú vị sao?

- Đúng vậy, người nên phối hợp một chút.

Cố Chiêu Quân oán trách Tổng Dương, có điều hắn cũng rất thông minh, không đợi Tổng Dương nói thêm câu “sao ngươi lại đến đây” liền cướp lời giải thích:

- Trước kia ta cùng lão Phó hợp tác rất tốt, nhưng đây không phải là nói ta nhất định sẽ trên cùng một chiếc thuyền, mắt nhìn thấy thuyền dưới chân chìm cũng không hiểu mà sang thuyền khác. Cho nên ta nghĩ, Yến Đình, Cảnh Thái muốn đối phó với thừa tướng thì đối phó, điều này tôi nghĩ không thông, nếu có một cơ hội làm ăn, có thể đổi mặt hỏi Yến Đình.

- Sẽ giáp mặt hỏi thẳng lão à?

Tổng Dương cuối cùng cũng thay đổi câu hỏi.

Cố Chiêu Quân lắc đầu nói:

- Đó chỉ là một lý do, còn quan trọng hơn nữa là Yến Đình và Cảnh Thái đã đoạt đất của ta, tiền của ta, cướp mất cơ hội buôn bán của ta! Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, con buôn coi trọng nhất là tiền, ta trước đây rất nhiều tiền, nếu đổi thành ngân lương, có thể xếp thành quả núi mà người trèo ba ngày mới hết... Ta có nhiều tiền như vậy, đều bị chúng cướp hết, ngươi thử nghĩ xem, mỗi hạn này nếu ta không trả thì thật là có lỗi với tiền của ta.

Tổng Dương cười ha hả, đi về phía Cố Chiêu Quân gật đầu, kính cẩn:

- Đa tạ!

Cố Chiêu Quân lắc đầu:

- Không cần, mọi người cùng giúp đỡ lẫn nhau, không nói được ai mang ơn ai.

Lúc mọi người đã tụ họp, Vân Đình rốt cuộc cũng kết thúc cuộc hỏi cung, từ trong địa lao đi ra, lão Phật sống lê cái lưng mệt mỏi, nói với Tổng Dương:

- Đã rõ ràng rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, Yến Đình đang ở cao nguyên, phía tây Tuyết Lĩnh, nhưng lão không chỉ có một mình, mà còn có sự đệ của lão.

Có thêm Hoa Tiểu Phi cũng không có gì đáng ngạc nhiên, địa điểm cụ thể Vân Đình đã tra khảo Đạo Thảo rõ ràng rồi.

- Ngoài ra còn có một việc khác, có liên quan đến đám Nam Lý các người. Sau khi làm loạn, Tĩnh Vương mấy người báo phục ở Phượng Hoàng thành, hòa thượng của chùa Đại Tiến Phúc và phụ thân của Tiểu Uyển đều chết dưới tay hắn ta.

Đây là thu hoạch ngoài ý muốn, Tổng Dương chỉ vào địa lao:

- Thích khách giờ như thế nào?

- Thần trí đã mất hết, đã thành một phế nhân rồi, tôi đã cho hắn siêu thoát.

Từ lúc quyết tâm triển khai cấm thuật, Vân Đình liền đã nổi dậy lòng tà. Thích khách không thể tha, những việc khác không cần nói, cấm thuật có thể đoạt đi thần trí, nhưng không lấy đi võ công và bản lĩnh độc thuật, nếu thả một người còn có tuyệt kỹ mà mang tâm địa độc ác không biết sẽ hại bao nhiêu người, huống chi nếu nói đến nợ máu người này vốn chết cũng chưa hết tội.

Không có gì đáng nói, tự sẽ có người cắt lấy đầu của thích khách, Tiểu cầu Do Tạ Môn, truyền tin đến, gửi tới chỗ Mộ Dung Tiểu Uyển, lúc trước Đạo Thảo đã lấy đầu của Mộ Dung lão đại mang đi hại lão chết không toàn thây, giờ dùng đầu của hắn đi tể trời đất.

Luân hồi báo ứng vốn là như thế.

Mọi người ở Đa Lan thành cũng không trì hoãn nữa, ngay sau đó khởi hành, đến chỗ Yến Đình. Chuyến đi này không biết có thành công giết được tên tặc già hay không vẫn chưa thể nói trước được, nhưng không đi không được, không phải là lúc nào cũng có được cơ hội như thế này.

Nhắm đếm mọi người, Tống Dương gần như có thể đều hữu dụng, ngoại trừ Bạch tiên sinh ra tất cả đều là cao thủ. Đội hình như vậy là nhất phần lôi âm mở ra, bọn họ có thể dễ dàng đứng đầu bảng, nhưng để đối phó với Yến Đình đã đủ mạnh chưa?

Tống Dương không biết.

390. Chương 147: Tử Chiến

Mặt trời từ từ mọc ở đằng Đông.

Ánh ban mai mang sức sống tràn đến khắp mọi nẻo, đánh thức vạn vật tỉnh dậy, làm gã vô cùng phấn chấn. Gã trở mình khoan khoái, ba mươi sáu ngàn lỗ chân lông trên người như giãn nở, hít lấy khí trời, không lời nào có thể tả hết được sự khoan khoái của gã. Trịnh Đồng là Nguyên Soái của Yến quốc. Tất cả tướng sĩ đánh vào Nam Lý coi gã như thiên lôi chỉ đâu đánh đó.

Mặc dù ánh mặt trời đỏ rực như màu máu vẽ loang lổ ở chân trời, đó là huyết sắc, không bao lâu ánh nắng theo chân trời lan tràn đến bên mình, rồi dưới chân gã. Mặc dù chưa bắt đầu, nhưng dường như gã nghe được tiếng ngựa hí, và xác chết ngã xuống... Cho dù thiếu đi vị Vương gia của Nam Lý, Tĩnh Vương gia.

Đoàn người Tống Dương cũng dậy sớm, rời khỏi Đa Lan thành, đi nhanh về phía tây bắc Tuyết Đình, Trịnh Chuyển cùng hai ngàn vệ Dạ Xoa và ba ngàn binh lính tinh nhuệ, hợp thành liên quân, giúp đỡ Bạch tiên sinh, im lặng đi về phía nam thành Hồng Dao của Đại Yến, Trấn Tây Vương ở Bình Châu biên giới phía nam của Nam Lý, đón tiếp đội quân chủ lực của Đại Yến.

Trận chiến cuối cùng của người Nam Lý đã đến lúc rồi.

Trấn Tây Vương nhìn về phía chân trời, ông chuyển mắt hướng về phía tiền phương của địch, thuận trận tung hoành, cung nỏ, đao thương, kỵ binh chừng mực, cả đoàn quân tinh nhuệ giáp nhỏ giảm nhẹ nắm chắc trường đao... Đoàn quân Yến đến từ ba hướng, mỗi một đoàn đều quân dung chỉnh tề, mỗi một đoàn đều được trang bị đầy đủ, mỗi một đoàn quân liếc mắt đều không thấy đầu mút.

Đao qua như rừng, tinh cờ phấp phới như mây che kín mặt trời, người Yến uy phong凛冽.

Trước đó không lâu, dưới trướng của Trấn Tây Vương cũng có hùng binh như vậy. Ngoại trừ số quân ông chiêu mộ ở Tây Quan ra, quân tinh nhuệ so với quân Yến hiện giờ cũng không thua kém bao nhiêu, vậy mà đáng tiếc giờ đây... Vương gia thờ dài nuốt tiếc, quay đầu nhìn đám quân phía sau mình.

Tuy rằng không thể so sánh với quy mô của quân Yến, nhưng sáu vạn quân hiện giờ đối với Nam Lý mà nói có thể coi là đội quân khổng lồ, ... Nhưng đội hình của Nam Lý hiện giờ dù thế nào Trấn Tây Vương vẫn thấy lộn xộn.

Cho dù binh lính xếp hàng thẳng tắp, hay bọn họ triển khai đội hình ngay ngắn, nhưng trong con mắt người lành nghề, vẫn là một chữ: loạn.

Loạn là bởi sự phối hợp không ăn ý, phân bố lực lượng không hợp lý. Đại quân sáu vạn binh lính, chỉ là một ngàn tay cung, kỵ binh chiếm bốn thành toàn quân trở lên, hóa ra bọn họ là thủ ngự phương, kỵ binh thì quá nhiều dẫn đến bó buộc, về phần bộ binh phối hợp không ăn ý... Chớ nói Trấn Tây Vương mà ngay cả đến quân của Hoa Nghiêm tiểu tướng bình thường cũng đều không ra gì.

Trong chiến trận, hai bên đánh giáp lá cà thì sự phối hợp hài hòa ăn ý giữa các đạo quân là yêu cầu vô cùng quan trọng. Nhưng đội quân của Nam Lý bây giờ, các chiến sĩ không có nhiệt huyết chiến đấu, đến khi đánh nhau cũng chỉ là làm cho có lệ.

Nếu là trước kia, có người chỉ vào đội quân Bình Châu Nam Lý mà nói với Hoa Nghiêm:

- Đây là nguyên soái nổi tiếng nhất của nước ngươi, là đội hình Trấn Tây Vương sắp xếp ra trận. Hoa Nghiêm không khỏi cười phá lên, nhưng giờ đây hiện thực này lại phơi bày ra trước mắt.

Không phải Trấn Tây Vương không hiểu được cách bày binh bố trận, ông cũng không còn cách nào khác. Cánh quân Nam Lý này không phải được điều động từ các doanh trại ra mà tạm thời nó được lập ra.

Chủ lực của sáu vạn binh đến từ hai phía: một là tiểu đội, bại binh từ các nơi du tán hợp thành, cánh khác thì từ nhóm thanh niên nghĩa dũng mà nên.

Đạo lý mặc dù đơn giản, bại binh có thể giữ được tính mạng, đương nhiên chỉ muốn chạy cho mau, kị binh chiếm phần lớn, còn về phần thanh niên nghĩa dũng thì không cần phải nói, Trần Tây Vương có thể cấp cho bọn họ áo giáp và vũ khí cũng đã đáng quý, nhưng không có thời gian huấn luyện về năng lực và khả năng phối hợp chiến trận cho bọn họ.

Đội quân binh lính bại trận và đám thanh niên nghĩa dũng, so sánh ra trước kia đóng ở Bạch lâu canh, huấn luyện không cần, quân vụ không nặng, gần như chưa bao giờ chịu qua binh đao như đội quân của ông và Hoa Nghiêm, đội quân gần như trung thành tuyệt đối ...

Vì vậy đội kỵ binh của Hoa Nghiêm được điều quân tới sớm đã được sắp xếp.

Cường địch càng lúc càng gần, nhìn uy thế của quân địch, lại nghĩ đến thực lực của mình, Hoa Nghiêm cười đau khổ, không khỏi sợ hãi... ngay cả đến gã cũng không ngờ rằng, vì sao mình lại không thấy sợ, chỉ có chút căng thẳng.

Tham gia trận chiến này, quyết tử đến cùng, mặc dù bên ngoài tuyệt đối không nói, trong lòng không thèm nghĩ, nhưng tận sâu thẳm trong tim ai cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần phải chết. Biết rõ phải chết mà còn đi, đương nhiên binh sĩ không phải là đồ ngốc, chiến sĩ phải đền nợ nước, nghĩa dũng muốn báo thù nhà, mà càng quan trọng hơn là đền nợ nước, một nguyên nhân quan trọng hơn báo thù : quân Yên quá tàn ác.

Chỉ nhìn người Yên một đường đánh tới có thể thấy được: hôm nay ham sống nhục, kiếp này sẽ bị ức hiếp cả đời.

Có lẽ kiếp trước đã phạm trọng tội kiếp này mới gặp đại nạn như vậy, nếu có thể luân hồi... Đã có ý chí quyết tử, tất cả những chuyện khác đều trở nên đơn giản, nếu xui xẻo có thể chôn cùng mồ.

Nếu có thể kéo thêm một vài tên lính nước Yên cùng xuống hoàng tuyền là hoàn mỹ nhất.

Đang lúc nghĩ ngợi liên miên. Bỗng tiếng vó ngựa vang lên càng lúc càng gần, Trần Tây Vương mang theo quân tướng phóng ngựa tuần binh, mặt ông không chút thay đổi, ánh mắt đục ngầu không chút cảm xúc, duy chỉ có chút khác là đôi môi ông mấp máy, không biết trong mà đêm tối đang nhắc tới cái gì.

Hoa Nghiêm nhìn miệng Vương gia cẩn thận phân tích khẩu hình, một lát sau rốt cuộc như bưng tỉnh ra, Vương gia luôn lặp đi lặp lại ba chữ: Qua Nha Tử.

Bên này vừa tuần binh xong, bên kia quân Yên vào trận.

Theo tiếng quân lệnh, đại quân Yên quốc dừng lại, vốn là tràn ngập trời đất, ầm ầm đập vào màng nhĩ người Nam Lý, lần lượt tản đi.

Đột nhiên không gian lại trở nên yên tĩnh, khiến không khí càng thêm ngột thở.

Trước khi chính thức khai chiến, hai bên cuối cùng phải nói vài câu, hơn nữa Đại Yên và Nam Lý đều là người Hán, quy củ bề ngoài cũng phải chú ý, không thể giống bọn mọi rợ đánh nhau không ai nói gì mà chỉ xông vào sống mái với nhau. Nhưng từ khi hai nước đánh nhau đến bây giờ, trước chiến trận quá mất mát đã thành một nghi thức.

Nam Lý sẽ chửi người Yên tham lam, vô tín mạo phạm đến người nước khác.

Quân Yên hướng về phía kẻ thù để chiêu hàng, nói rõ sau khi khai chiến, trong lúc chém giết, chỉ cần binh lính Nam Lý hạ vũ khí đầu hàng, quân Yên sẽ không xuống tay sát hại. Đây là những lời lẽ ngon ngọt của người Yên, mới nghe qua tưởng rằng rất nhân đạo, bởi nếu trước khi giao chiến, binh lính Nam Lý mà đầu hàng chắc không thoát khỏi cái chết, để làm gương cho kẻ khác. Nhưng trong lúc hỗn chiến, tướng lĩnh không thể quản hết được sĩ tốt, đến lúc đó chỉ cần buông vũ khí, quân Yên nhất định không ra tay, như vậy sẽ giữ được tính mạng.

Nhưng đó chẳng qua chỉ là đòn đánh tâm lý kẻ thù mà thôi. Hoàng đế nước Yên sớm đã có hiệu lệnh, truyền cho quân Nam chinh: trong chiến trận không tha cho kẻ địch, đặc biệt là những chiến sĩ cường tráng...

Nam Lý là chủ Đại Yến là khách, theo phép tắc, Nam Lý phải là phía kêu gọi đầu hàng, Trấn Tây vương liền dẫn ngựa tiến lên phía trước. Vương gia lớn giọng, Trấn Tây Vương so với Tống Dương “kẻ chết đi sống lại” cũng không phải kém cỏi gì, nội công thâm hậu, khí phách oai hùng, quất ngựa hướng về phía quân Yến lớn tiếng chỉ:

- Các anh em binh sĩ người Yến, trong trận chiến, chỉ cần buông kiếm là có thể giữ được mạng sống.

Nói xong một câu, Vương gia lại quay ngựa trở lại, bọn binh lính Nam Lý phía sau Vương gia là người ngạc nhiên trước tiên, bởi lần này Vương gia không mắng quân Yến là kẻ xâm lược, mà lại dỗ ngọt kẻ thù.

Lẽ ra như trong vở kịch mỗi người phải nói một lời thoại riêng, nhưng Trấn Tây Vương lại nói lại lời thoại của quân Yến, vậy quân Yến phải nói tiếp cái gì đây?

Rất nhanh, trong đám binh sĩ Nam Lý cười rộ lên, hồi hộp theo dõi tình hình.

Tướng soái quân Yến không nghĩ tình huống diễn ra như vậy, cau mày, cười khẩy nói:

- Vậy không còn gì để nói nữa, đánh đi!

Chợt cờ lệnh múa liên hồi, kèn hiệu lệnh gióng lên, quân Yến triển khai đội hình lao lên phía trước, tướng sĩ toàn quân reo vang, quân Yến bắt đầu tấn công.

Trấn Tây Vương quay người lại, nhìn binh lính của mình một lần nữa, chăm chú nhìn một lát rồi cười to:

- Kề vai sát cánh, cùng đi xuống Hoàng tuyền, đợi đến Sâm la bảo điện, thấy được Diêm Vương, chúng ta đến sớm cũng được, đến lúc đó... người nào cũng không quỳ lạy, xem lão làm gì được chúng ta.

Câu phát biểu trước trận chiến chẳng ra gì, Trấn Tây vương cười lớn, vung tay lên:

- Nổi trống làm hiệu, đám thanh niên, theo ta xuất quân!

Trước tiên là tập trung hỏa lực, chớ nói Nam Lý chỉ có sáu vạn quân, chỉ lấy bọn họ dự trữ, cũng đủ một cánh quân quy mô đến hai mươi lần, đại quân hàng triệu người.

Tiếng pháo nổ long trời lở đất, cuối cùng một đội quân có sẵn của Nam Lý đi theo phía sau Vương gia, xông vào trận tiền, biết chắc rằng trước sau gì cũng phải chết, chỉ mong trước khi chết kéo theo vài tên người Yến cùng xuống mồ, quyết tâm khi chết gặp Diêm Vương vẫn không quỳ gối.

Đội quân lao vào lộn xộn, quyết luyệt rất hài hước.

Hai bên giao chiến, chém giết rất ác liệt. Nhưng quân Yến không biết, người Nam Lý không nhìn thấy, kêu hét thảm thiết, binh khí giao kích, tiếng kèn trống trận giục giã, ẩn chứa nhiều điều đáng sợ, chỉ chờ thời điểm nổ tung. Ở phía nam chiến trường ngoài mười dặm, bên cạnh nam hoang đám binh lính đang hoang mang run rẩy bỗng im bất.

Im lặng một hồi lâu, một tên to lớn cường tráng hơn cả người phương Bắc, nhưng diện mạo giống vượn nhiều hơn. Hắn cẩn thận chui ra từ rừng núi, bước chân thăm dò rồi nhanh dần, cuối cùng chạy chậm chậm đến trú binh cảnh vệ, giờ Nam Lý bỏ quên trạm lều gác.

Trạm canh gác có mười người canh, đối với quái vật mà nói, không thể so sánh được như những tên tí hon tay chân loạn xạ, nhảy vọt ra ngoài.

Cùng lúc đó, lại có hơn trăm tên quái vật người vượn từ từ chui ra từ rừng cây, nhưng chúng chưa lên lầu trạm gác, mà ngồi xổm dưới đất, ngẩng đầu nhìn về phía đồng tộc trên trạm gác.

Chiến trường cách lầu gác hơn mười dặm, lũ quái vật có cố gắng đến mấy cũng không thể nhìn thấy chiến trường rồi cuộc đã xảy ra điều gì, nhưng không lo ở trong rừng sâu bản năng sinh tồn được phát huy, không phải ánh mắt lợi hại mà là cái mũi rất thính, rõ ràng quái vật nhắm mắt, ngửa mặt lên trời, nhưng mũi không ngừng đánh hơi.

Đánh hơi hồi lâu.

Chiến trường chưa hề ngừng nghỉ nhưng bọn quái vật đã nghe quen cũng không cảm thấy đáng sợ, về mặt đề phòng và sợ hãi cũng không còn. Mà trong một ngày, từ trong núi rừng tộc mọi đi ra nhiều không đếm

xuể, đứng chặt cả trạm lầu gác và khoảng đất trống. Lúc này nhìn đến, không biết còn bao nhiêu tên ẩn giấu trong rừng, ánh mắt không thể nhìn thấy.

Trắng sáng treo cao. Trong bóng đêm một đôi mắt lóe ra những tia hào quang sâu kín, tất cả tộc mọi cũng bất động, không lên tiếng, lẳng lặng nhìn theo đồng tộc đang đứng trên trạm gác.

Rốt cuộc, quái vật trên trạm gác đã có động tĩnh. Mùi vị máu tanh thổi qua đây, biến gương mặt xấu xí kia nổi lên nồng đậm vẻ tham lam. Ba nhảy hai nhún nó đã từ tháp cao đáp xuống đất, nhưng nó cũng không lùi về sau hội hợp cùng đồng tộc, mà hướng về phía chiến trường chạy đi.

Bốn chân chậm đất, nó chạy không nhanh không chậm, nó không phải dã thú ngốc nghếch, nó có trí tuệ, biết con mồi ở xa, tập kích bất ngờ trên đường cần bảo tồn thể lực. Mặt khác, đáng nhắc tới chính là. Nó ở trên trạm gác, nhặt được mũ giáp binh lính bỏ lại khi rút lui, thuận tay nó đội lên đầu mình, đáng tiếc khiến nó nhức đầu không thôi. Chạy được vài bước cái mũ rơi xuống, vài lần nó đều không thể không dừng bước nhặt lại cái mũ, đến khi không thể nhẫn nại được nữa, nó vung móng vuốt lên. Dễ dàng đem miếng sắt lá bọc chiếc mũ xé cho nát nhừ.

Vừa động một chút, núi rừng ào ào run rẩy, lay động cả trời đất không yên!

Hoa Nghiêm cảm thấy mình điên rồi! Ở trong ác chiến giết đến điên loạn, đồng thời cũng bị vận khí của chính mình kinh ngạc muốn phát điên, Từ sáng hôm qua khi bắt đầu cuộc ác chiến, đến hiện tại đánh đã mười mấy canh giờ, giờ phút này mặt trời đang nhô cao, đã là chính Ngọ của ngày hôm sau.

Trong hỗn chiến, người Yến chưa từng theo lệ đêm xuống ngừng chiến, vừa không dừng tay, lại rõ ràng đã sớm đem sinh tử dứt bỏ rồi. Rõ ràng là ác chiến còn gì!

Ở trong chí nhớ của gã, hẳn là vào buổi chiều ngày hôm qua. Hoa Nghiêm cảm thấy cái gáy đầu tiên trầm xuống, theo đó đau đớn truyền đến trước mắt sao kim vòng quang, gã không biết bị ai đánh trúng đầu, thân mình mềm nhũn liền ngất đi. Gã tưởng rằng mình đã chết nhưng đợi khi tỉnh lại, ánh mặt trời chói mắt khiến gã đau, xung quanh tiếng giết rung trời, Hoa Nghiêm lúc này mới hiểu chính mình chỉ mới ngất đi.

Người Yến, người Nam Lý. Đã ngã xuống mấy vạn thi thể, phía trước không có địch nhân đến bổ cho gã một đao, cũng không có đồng bạn lại đây hỗ trợ ẩn huyết nhân trung – giữa mũi và miệng, Hoa Đại tướng quân nằm ở nơi nào, ở trên chiến trường rộng lớn ngủ được. Sự trải nghiệm này, loại vận khí này trước kia nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, cứ thế tỉnh lại, biết rõ sự tình phản ứng đầu tiên của Hoa Nghiêm là: nằm trên sa trường đánh một giấc đến hừng đông, chuyện này cũng đủ để bổ mày khoe khoang cả đời.

Nhưng lập tức gã phản ứng lại, nếu muốn khoe khoang dù sao cũng phải còn sống... Cũng không chắc nữa, trên đường đi tới hoàng tuyền nói chuyện này cũng làm nở mày nở mắt! Hoa Nghiêm run rẩy tay chân. Hạ bả vai xuống nhặt cây đao lên, cảm giác ngủ dậy, vẫn thực là thoải mái...

Quân Yến quy mô hơn xa Nam Lý, một đội binh lính thay phiên nhau, nhiều nhất đánh hai canh giờ có thể nghỉ ngơi. Tiêu chuẩn đầu pháp xa luân chiến; người Nam Lý đã ở luân thay, nhưng từ đêm khuya ngày hôm qua đến giờ bắt đầu không còn đủ kết cấu, nhân số không đủ, làm thế nào để thay? Từ khi đó trở đi, quân trận hoàn toàn tán loạn.

Nhưng khiến người Yến không ngờ chính là, chẳng sợ người Nam Lý rối loạn, vỡ trận, nhưng họ vẫn không trốn, vẫn tử chiến, muốn hoàn toàn tiêu diệt hết bọn họ cũng không phải việc dễ dàng. Thông thường nhiều nhất đến sáng sớm có thể giải quyết trận đánh, không ngờ người Nam Lý vẫn kéo dài đến chính Ngọ, vả lại còn chiến đấu rất hăng hái!

Bọn họ còn lại bao nhiêu người ? Hai vạn ? Hay là hai trăm vạn ?

Chúng ta đã chết bao nhiêu người? Bốn vạn? Hay là năm vạn?

Mục Đồng có chút ngồi không yên, đây không phải thành trì khó giải quyết, lại càng không phải là thể lực ngang nhau chém giết, mà là ưu khuyết một trời một vực tất đánh một trận chắc thắng, thắng là nên, vô công, vả lại thương vong cũng quyết không thể lớn, đạo lý đơn giản nhất, mười người đánh ba người, thắng liền thừa ra bảy người thậm chí sáu người, vậy đó là lỗi nặng rồi!

Nam Lý còn có hai vạn người, đó có phải Yến tốt chỉ cần chết hai vạn thì có thể kết thúc cuộc chiến hay không? Mục Đồng triệu tập các tướng lĩnh, gã cần một chiến thuật mới, có thể nhanh chóng đánh tan kẻ thù ngoan cố, đồng thời giảm bớt thương vong. Đúng vào lúc này, bỗng nhiên thân binh vội vã đi vào, nói quân thám báo tuần tra sau lưng địch phát hiện phía nam có đàn dã thú lớn.

Mục Đồng không rõ nên hỏi lại:

- Cái gì dã thú?

Còn chưa đợi thân binh trình báo cẩn thận, đột nhiên một trận hí hào, từ xa truyền tới... Tiếng kêu kia là dạng gì, mười ngàn hay một trăm ngàn âm thanh bén nhọn như dao hội tụ cùng một chỗ, cứ như vậy lập tức tan ra trong trời, tan ra trong đất, từ màng nhĩ đâm thẳng vào đáy lòng, khiến người ta kinh hãi đảm chiến. Cứ thế tay Mục Đồng không kiềm nổi run lên.

Sợ không phải bởi nhát gan, có thể ở trên chiến trường người xả tử khổ chiến vốn không nhát gan, sợ hãi đến từ bản năng, vì trong tiếng hí hào đến từ phía nam, đầy đặn vang vọng, lắng đọng sự hung tàn của Nam hoang, hàm chứa cả những thứ chưa biết về thiên nhiên, khiến người ta không có cách nào không sợ hãi, không run rẩy.

Tộc mọi tiếp cận chiến trường, liền không chút bước khẽ ầm tiếng, tất cả đám quái vật gào rống, phát lực tiến lên, đập vào mắt chúng nó là máu thịt mỹ thực!

Tất cả mọi người không kiềm nổi lòng ngừng tay chém giết, chuyển mắt nhìn về phía nam. Chợt... Mắt nhỏ dần nứt ra.

Đám tộc mọi đột nhiên xông vào tầm mắt, khoảng cách mãnh thú rơi vào tầm mắt, rậm rạp thẳng phía chân trời, dường như một mảng mây đen, hùng lực quay cuồng thúc giục từ trên đỉnh đèo xuống.

Nhìn đến chỉ thấy một đoàn quái vật, nhìn không tới cũng thấy quy mô như biển, chính đám binh lính đang giao chiến cũng không biết, khi đám tộc mọi tiên phong vọt lên trước mắt, chúng nó tạo thành dòng nước lũ, sau đuôi còn lại trong núi rừng, vẫn chưa qua được trạm gác biên giới.

Không cần thăm dò báo lại càng không cần miêu tả, nhìn liếc mắt một cái Mục Đồng có thể hiểu được tộc mọi đáng sợ, mà chúng nó tới đột ngột như thế, khi tiến lên nhanh hơn gió táp, chưa cho người Yến thời gian thông dong rút binh? Mục Đồng quyết định thật nhanh:

- Truyền kỳ lệnh cùng người Nam Lý, hung vật giết, hai quân tạm thời dừng đấu, đồng tâm hợp sức ngăn cản quái vật.

Đại kỳ lắc tư truyền ra tin tức, đổi lại Trấn Tây Vương cười lớn như sấm sét, lão nhân không cần tín hiệu cờ, trực tiếp mở miệng đáp:

- Nằm mơ!

Theo đó Vương gia lớn giọng truyền lệnh, bảy chữ chấn triệt chiến trường:

- Bỏ qua mọi tộc, giết Yến địch.

Tàn binh bại tướng rầm rầm đồng ý, đao trong tay máu trong trời, hoàn toàn không để ý tới chính đám tộc mọi càng lúc càng tiến lên, toàn tâm toàn lực giết về phía kẻ thù.

Hoa Nghiêm trong trận dường như thật sự vui đến điên loạn, hoa chân múa tay vui sướng cười khanh khách không ngừng, gã trước kia chính là quan canh gác trên trạm gác Nam Cương, tuy rằng chưa thấy qua mặt, nhưng tính ra cũng là mỗi ngày đều giao tiếp. Cho tới nay gã đều cực kỳ sợ hãi đám quái vật trong rừng, nhưng hiện tại không ngờ cảm thấy rất tự hào, giống như đám tộc mọi này được gã nuôi dưỡng trong nhà vậy...

391. Chương 148: Nam Man

Sâu thăm trong Nam hoang là thứ quái vật mọi rợ, kinh khủng như thế nào?

Chúng có lực lượng hùng mạnh, có thể nhảy lên cao đến mấy trượng, móng vuốt sắc bén chỉ cần hơi gió lên là có thể phá nát khiên gỗ bẻ gãy trường đao, thân thể của chúng rất rắn chắc, ngoại trừ loại mâu lớn không gì có thể gây nên thương tổn cho chúng; thiên tính của chúng là tàn nhẫn, có thể thản nhiên ăn tươi nuốt sống, không hề sợ hãi đao thương xung quanh mà chỉ biết vùi đầu vào đồng thịt tươi trước mặt.

Thứ kẻ thù như thế thì có khác gì bóng đè, thứ kẻ thù như vậy cứ ùn ùn kéo đến.

Nếu chỉ có Yến quân, mặc dù tộc mọi tới có nhanh có đột ngột thế nào, bọn họ cũng có khả năng ứng phó một khoảng thời gian, muốn đánh đuổi đám quái vật này về núi có thể là không được, nhưng ít ra có thể ngăn cản chậm lại bước tiến của chúng, chủ lực Yến quân có thể có cơ hội rút lui.

Nhưng trong chiến trận không chỉ có Yến quân, mà còn có một đám quân Nam Lý muốn kéo kẻ thù cùng nhau xuống suối vàng, cùng nhau gặp Diêm vương để dập đầu! Vương gia có lệnh, - Bỏ qua tộc mọi, giết Yến địch.

Tộc mọi ... Bọn họ cũng là thức ăn cho tộc mọi, nhưng bọn họ cũng là một cánh tay của tộc mọi.

Không hề trì hoãn, Yến quân nhanh chóng sụp đổ, bốn phương sĩ tốt vội vàng thoát thân, nhưng Yến quân cũng phát hiện ra rất nhanh, mất quân yểm hộ, không có đồng bạn phối hợp chiến đấu, lại càng không thể là đối thủ của đám tộc mọi với thân thể hùng mạnh thế kia; mà lúc trước đã ác chiến hơn một ngày, thể lực tổn hao rất nhiều, vả lại một đám người chỉ trông vào hai cái đùi để chạy trốn, làm sao có khả năng chạy thoát khỏi sự tàn sát của lũ tộc mọi vốn có thể tự do chạy nhảy trong rừng núi?

Đáng tiếc, khi Yến nhân hiểu được đạo lý này, quân trận đã hoàn toàn sụp đổ.

Tai ương trên đầu Yến nhân, là một bữa tiệc thịnh soạn cho quái vật tộc mọi.

Trong thời khắc này, chủ soái của Yến nhân Mục Đồng rốt cục cũng hiểu, Trấn Tây vương Nam Lý vì sao lại đưa chiến trường tới cạnh Nam Hoang.

Hành quân đánh giặc không phải là chuyện đùa, Yến nhân không phải đồ ngốc, chủ soái Mục Đồng lại có danh là một vị tướng vô cùng cẩn thận ở Yến Quốc, Cảnh Thái chính là thấy được kết cục thể thảm của Thổ Phiên lúc trước, mới cố ý chọn một vị đại nguyên soái có tâm tư cẩn thận như vậy.

Trước lúc chiến đấu, Mục Đồng đã tỉ mỉ chuẩn bị, làm đủ loại tình báo, cũng có tình nhuệ thám mã đến Nam Hoang điều tra. Nhưng có liên quân tới Nam Hoang... ngoại trừ Tống Dương, Hồ Phách từng đi qua, ngoại trừ Hoa Nghiêm và quân sĩ vẫn trường kỳ đóng quân biên phòng, đừng nói là đám Yến binh ngoại lai. Ngay chính người dân Nam Lý cũng không biết Thập Vạn Hồng Hoang đến tột cùng là như thế nào.

Những người bình thường có thể nghĩ tới. Vùng núi hoang dã đáng sợ, ngày đêm vang lên những tiếng rít không ngừng nghỉ, gió thổi lay động cành cây ngọn cỏ run rẩy không ngớt. Bọn họ lại làm sao hiểu được, Nam Hoang vốn là yên tĩnh, an bình; lại càng không hiểu được sự xáo động hiện tại là vì ở trong đang phát sinh biến hóa kịch liệt.

Quân Yến quốc so với Thổ Phiên thua càng oan uổng hơn, Phiên Tử bị mắc vào lửa dữ ít nhất còn là do con người làm ra. Nhưng Yến quân lại thua, chết ở trong tay tộc mọi, đương nhiên tộc mọi có thể nhắm nháp tới máu thịt của Yến quốc nhanh như vậy, công của Trấn Tây vương không thể không có.

Nhưng muốn nói đến 'thua', bên thua thảm nhất không phải là Phiên Tử, không phải là Yến nhân. Mà là Nam Lý: đầu tiên là cao nguyên xâm lược, sau đó Yến nhân đột kích. Toàn bộ đất nước đều bị chiến tranh cuốn vào, hiện giờ bắc cảnh Nam Lý cùng thành trì Trung Lục, gần như đều bị Yến nhân phá hủy, phóng hỏa đốt cho đất khô cằn, Tây Cương cũng không hơn được bao nhiêu, mười chỗ thì chín chỗ không còn gì, đất đai hoang phế.

Hiện tại chiến hỏa chưa lui Tộc mọi lại tới. Là kiếp nạn chân chính, không thể ngăn cản. Nói đến nói đi, xét đến cùng thì cũng chỉ có bốn chữ: trời quên Nam Lý!

Góc nam Trung thổ, Nam Lý với hơn mấy trăm năm lịch sử tiêu vong rồi.

Chiến trường Bình Châu, quân Yến Nam hùng mạnh là thế nay đã toán loạn.

Quân trận huy hoàng, bị quái vật từ Nam Hoang đánh đến mức mục nát, tiếng gào thét của quân tốt cũng tiếng rít của Tộc mọi hòa vào, cùng với không khí tràn ngập máu tanh làm người ta buồn nôn quyện vào nhau, thẳng hướng lên không trung, rất lâu không tán đi... Không biết khi nào, không trung dần dần hội tụ, một đám quạ đen vô số kể, che trời khuất nắng.

Mặc dù biết rằng đám súc sinh này là chạy tới ăn xác chết, nhưng vẫn làm cho người ta không khỏi suy nghĩ: chúng nó liệu có phải là những oan hồn trên đất kia biến thành không.

Không khó đoán được, từ hôm nay trở đi, mãi cho về sau rất lâu, đàn quạ trong không trung vẫn đuổi theo hành động của Man nhân, đến tốt cùng là bao lâu mới có thể tán đi được? Nửa năm, một năm, hoặc là ba năm năm năm, không ai có thể biết đáp án.

Mà sáp nhập chiến trường, đi theo đám tộc mọi đã đánh tan quân trận, sau khi nếm được vị ngon từ thịt người, phát giác ra trận săn này cũng không còn dễ dàng nữa, trở nên càng tham lam, hung ác, gặm sạch xương trên tay, liếm hết máu trên tay, chúng nó tiếp tục xung phong...

Số Yển quân chân chính có thể chạy thoát khỏi Bình châu cũng không nhiều, những người sống sót này lại phát hiện ra một sự kiện: dọc đường đánh từ Chiết Kiều quan đi, bọn họ đã xuống tay hơi quá độc ác, thành trì của người Nam Lý, phần lớn đều bị bọn họ phá hủy, cho nên hiện tại vô hiềm khả thủ vô quan khả ngự, phải chính diện đối mặt với cuộc tấn công của tộc mọi, còn không bằng trực tiếp tự sát đi cho nhanh; bọn họ đã giết rất nhiều người, dân chúng Nam Lý thương vong thê thảm, thế cho nên bọn họ không có cách để tìm đủ 'mồi', dẫn dắt sự chú ý của tộc mọi.

Trần Tây Vương dùng chính tính mạng của mình và binh lính dưới quyền, tự tay làm ra một hồi kịch, ông đã đánh bại được đám quân xâm lược tàn phá Nam Lý, đào hố chôn tất cả những kẻ có gan đặt chân lên đất nước này.

Ngọc nát đá tan. Trần Tây Vương dùng vô số nhân mệnh chiêu cáo thiên hạ: nam, man!

Nửa tháng sau cuộc chiến Bình Châu, Cảnh Thái đang ngồi trên long ý uống được trà thì thu được hai phần quân báo đồng thời, gần đây hẳn có chút mệt nhọc, lười tự xem, gọi Tiểu Trùng Tử đọc.

Cái thứ nhất đến từ đại doanh của một tòa binh mã, gọi là 'Trần Tĩnh', đóng quân ở phụ cận của thành Hồng Dao.

Cho tới nay ở phụ cận Hồng Dao Đại Yển vẫn có ba cái đại doanh đóng quân, nhưng từ sau khi Yển Quốc khai chiến, quốc nội binh mã thường xuyên điều động, phụ cận Hồng Dao cũng đã điều đi hai tòa đại doanh đến chinh quân Nam tham gia xâm lược Nam Lý, hiện tại ngoài thành Hồng Dao chỉ còn có một tòa binh mã là Trần Tĩnh.

Theo như quân báo thì Trần Tĩnh phát hiện chỗ ẩn thân của dư nghiệt phản quân Trần Khánh, đại doanh đang xuất binh tiến hành thanh trừ, cũng trình báo. Như vậy có gì mới mẻ, quan quân phát hiện phản nghịch tự nhiên phải lập tức xuất binh, không cần báo trước với triều đình, nếu không thư báo phải mười ngày mới đến tay được, nghịch tặc cũng đã sớm chạy mất rồi. Cảnh Thái gật đầu, ra hiệu để cho Tiểu Trùng Tử tiếp tục đọc phần quân báo kia.

Phần quân báo còn lại là về chiến sự ở Nam Lý... không chờ Tiểu Trùng Tử đọc xong, 'loảng xoảng' một tiếng chén trà rơi xuống đất, Hoàng Đế chấn động! Bất kể như thế nào cũng không thể tưởng được, càng không tiếp thụ được chuyện này, một nhánh quân to như vậy, mất thấy sắp đại thắng tới nơi, không ngờ gặp phải bọn Tộc mọi đánh tới như lũ quét, cứ thế thương vong thảm trọng toàn quân gần như bị diệt.

Càng làm cho hắn giật mình hơn là ở phía sau: ngày hôm nay, tân quân báo từ Nam Lý tới, Tộc mọi sau khi xung trận bắt đầu tập kích quấy rối nhân gian.

Ngày thứ ba, lại có quân báo, một đoàn Tộc mọi đang từ phía Nam chạy về phía Bắc, tàn quân Yển quốc còn ở Nam Lý cũng không ngăn cản. Cầu triều đình cho phép bọn họ rút về nước.

Nam Hoang tuy là một vùng núi trùng điệp, nhưng đó là trên cảnh lớn. Nó nằm ở chỗ đất trũng của Trung Thổ. Tộc mọi nhiều đời đều sinh ra lớn lên ở đây, thiên tính cùng bản năng sẽ không nguyện đi đến những nơi quá cao, mà phía tây và cao nguyên Nam Lý giáp ranh, địa thế so với phía Nam, Trung Lục và phương

Bắc đều cao hơn. Đám Tộc mọi xông vào đánh đổ chiến trường Nam Lý này, tuy là tản ra xung quanh để đánh. Nhưng phương hướng mà chúng tiến tới, vẫn chọn hướng Bắc mà đi.

Đại Yến ngay tại phương bắc Nam Lý.

Kỳ thật ba trăm năm trước có đại họa tương đồng như vậy, quỹ tích tiến quân của quái vật cũng là như thế. Từ Nam Hoang tiến vào khu vực Đại Yến hiện nay.

Số lượng Tộc mọi tiến vào nhân gian. Bây giờ còn không có báo cáo rõ ràng, nhưng chỉ cần xem chúng có thể đánh sụp chiến trường Bình Châu, thì cũng không khó đoán ra quy mô, hiện giờ muốn không chết chúng ở lại Nam Lý là không thể, Yến Quốc không thể không tăng đề phòng. Cảnh Thái không dám chậm trễ, lập tức triệu tập quần thần thảo luận. Rất nhanh liền truyền thành chỉ xuống, tăng cảnh vệ ở thành Hồng Dao. Mệnh lệnh cho những chi đội phụ cận tiến tới sát cổng thành, chỉnh đốn phòng ngự chuẩn bị đại chiến vân vân...

Ngày thứ tư, thứ năm, thứ sáu, ba ngày kế, cũng không có tin tức nào đặc biệt hữu dụng, mãi đến ngày thứ bảy, lại có một tin dữ đưa tới: Hồng Dao quan rơi vào tay giặc!

Cảnh Thái vừa nghe thấy tin này thét lên một tiếng ‘A’ kinh hãi, sau đó đi theo tức giận trách mắng:

- Không có khả năng! Tộc mọi không có khả năng nhanh như vậy!

Đích xác không có khả năng, Tộc mọi giờ phút này còn tại Nam Lý, chạy tới thành Hồng Dao là kẻ khác: đến từ quân tinh nhuệ Nam Hỏa, là trước đây do Hồng Đại lĩnh hai nghìn Thiên Dạ Xoa cùng ba nghìn binh lính Nam Lý từ Trịnh Chuyển – Liên quân.

Thành Hồng Dao là nơi như thế nào? Thành đã được xây ngàn năm, đừng nói là Đại Yến, lịch sử của tòa thành này so với Đại Hồng còn sớm hơn mấy trăm năm.

Sát cổng thành quy mô bình thường, như địa thế đặc thù, vị trí càng đặc thù.

Thành Hồng Dao nằm ở phía nam Đại Yến, nằm ở vị trí bụng của Yến Quốc, phía Nam còn có bình nguyên, cách Nam Lý biên cảnh còn có mấy trăm dặm. Trước sau đều là gò đất, đất bằng, chỉ có hai bên sườn trái phải Hồng Dao có ngọn núi hiểm yếu bảo vệ, dễ thủ khó công.

Trước khi xâm nhập phía nam, trước Yến Hồng Dao cùng Chiết Kiều quan Nam Lý, còn cách nhau bảy tòa đại doanh binh mã, lấy thực lực cùng quân lực của Nam Lý, căn bản là không có khả năng đánh qua bảy tòa binh mã doanh này, cho nên Hồng Dao tuy rằng hiểm yếu nhưng không có ‘đất dụng võ’, phía nam không có uy hiếp, tòa thành này cũng không cần nói tới trọng yếu thế nào.

Nhưng khi Tộc mọi đột kích, Hồng Dao lại trở thành nơi đầu tiên hộ vệ Đại Yến, cũng là phòng tuyến quan trọng nhất, phải biết rằng, ba trăm năm trước quái vật Nam Hoang tàn sát, chính là dừng lại ở Hồng Dao, cuối cùng cũng không có nhảy vào chân chính Hán cảnh.

Vốn ở Hồng Dao phương bắc Yến Quốc cách không xa có ba tòa đại doanh, một khi phát sinh chiến sự, mấy vạn nhân mã bất cứ lúc nào cũng có thể vào thành trú, đến lúc đó Hồng Dao sẽ biến hóa nhanh chóng, từ một toàn thành phổ thông trở thành trọng trấn binh gia, hùng quan sắt thép.

Nhưng Yến Đỉnh, Cảnh Thái làm sao có khả năng nghĩ đến, ba trăm năm qua Tộc mọi vẫn luôn ngoan ngoãn, sớm không nháo muộn không nháo, lại cố tính lúc này rồi núi? Đóng quân Nam cảnh, chứ nhiều đại doanh đều tập kết cùng một chỗ, tạo thành quân viên chính lên vào Nam Lý, chôn vùi ở Bình Châu, hiện giờ khoảng cách Hồng Dao gần nhất có quy mô nhất cũng chỉ có Trấn Tĩnh đại doanh

Bảy ngày trước Cảnh Thái nhận được tin Tộc mọi rời núi, năm ngày trước Tình Thành truyền xuống ý chỉ điều quân tăng mạnh cảnh vệ cho Hồng Dao, chuẩn bị đánh đổ Tộc mọi, đến hiện tại đội ngũ sợ là vừa mới vừa mới bắt đầu tập kết, xuất phát, hiện tại khẳng định còn không có đi vào bên trong thành... Ngay vào lúc mấu chốt này, thành Hồng Dao lại bị Nam Hỏa đoạt đến tay, giờ phút này dù có là thẳng góc, cũng có thể hiểu được Nam Hỏa từ phía Tây đi đến Nam ngàn dặm xa xôi, chạy tới đây đoạt tòa thành bình sinh vốn chẳng có tác dụng này là để làm gì...

Chính Nam Hỏa ở Đại Yến phóng hỏa còn sợ không đủ, bọn họ còn muốn đem đám lửa quét Tộc mọi vào Yến, đưa cuộc chiến từ Nam Hoang, khởi nguyên vốn là hạo kiếp của Nam Lý, đưa tới đất nước của địch

quốc.

Vạn dân tử thì tử, thiên hạ vong liền vong, trong lúc chiến tranh lòng người không tồn từ bi chỉ có thù hận!

Ý tưởng của Tống Dương, Tạ Tư Trạc tính kế.

Khi biết được Tộc mọi ở Nam Hoang đang xáo động, rất có khả năng sắp tới sẽ nhảy vào nhân gian, Tống Dương đã sinh ra tâm tư tàn nhẫn này... nếu hạo kiếp thật sự không thể tránh được, như thế thì đại gia nên cùng nhau gặp xui xẻo mới được.

Nhưng chỉ cần có thành Hồng Dao, Tộc mọi khó có thể tiến vào Yến thổ. Bởi vậy Tạ Tư Trạc truyền lệnh cho Tiểu Cầu tìm đến phản quân Trần Khánh Phó Trình. Trần Khánh doanh lúc trước là một trọng ba đại doanh cảnh vệ Hồng Dao, đối với việc phòng ngự, binh lực ở Hồng Dao rất rõ, nếu có thể tìm được người này, đối với việc cướp Hồng Dao sẽ có trợ giúp.

Tiểu Cầu không phụ sở vọng, tìm được Phó Trình, Tạ Môn Tẩu Cầu cùng Tống Dương vốn có ơn với hắn. Huống chi hắn là phản tặc, cùng với Đại Yến Cảnh Thái không thể cùng chung tồn tại. Sảng khoái đáp ứng hỗ trợ. Tuy nhiên Tạ Tư Trạc vẫn giữ chút tâm tư. Vẫn chưa đem chân tướng của đại họa báo cho Phó Trình, chỉ nói muốn cướp Hồng Dao.

Kế tiếp chính là từ trong Nam Hỏa phân ra một chi tinh binh, lặng lẽ xuyên qua đại địch. Mặc dù có Tạ Môn Tẩu Cầu toàn lực tương trợ, nhưng đây cũng không phải chuyện dễ. Nhưng Yến Quốc xâm lược phía nam. Nam cảnh khó tránh khỏi hư không, làm cho Nam Hỏa có cơ mà đi. Cuối cùng một chi kì binh xuất hiện ở ngoài thành Hồng Dao.

Bản thân Hồng Dao phòng ngự chưa bao giờ có gì hùng mạnh, trừ phi là từ quân mã bên ngoài vào, Trình Chuyển dẫn người đến. Phụ cận thành trì còn có một toàn doanh Trần Tinh. Phó Trình xung phong làm mồi, đưa chủ lực của địch doanh dẫn đi, Trình Chuyển lúc này mới bắt được pháo đài làm Tộc mọi cự chi vu môn ngoại này...Đến tận đây, cánh cửa để Tộc mọi nhảy vào Yến Quốc, bị Nam Hỏa nắm ở trong tay.

Lúc trước Tống Dương và Từ Oa Oa ở Yến Tây quyết định muốn đoạt lấy thành Hồng Dao, có nhiều chuyện không xác định được. Khi đó Tộc mọi còn ở trong núi, chỉ là đang xáo động chứ chưa chạy ra khỏi Nam Hoang... Chúng nó liệu có rời núi không, quy mô của Tộc mọi thế nào, có thể chạy vào đại quân đánh bại Yến ở Nam Lý, hay còn là chạy về hướng Bắc như ba trăm năm trước. Mặc dù còn nhiều chuyện chưa có đáp án, Tống Dương cùng Tạ Tư Trạc cũng làm ra quyết định: đoạt Hồng Dao, thế nào cũng phải mau chóng hành động. Nếu mọi chuyện đã rõ, trọng binh Yến nhân đóng quân trong thành, làm sao bắt được nó nữa?

Vì thế, trước khi Trần Tây vương quyết chiến Bình Châu, Nam Hỏa đã hướng về Hồng Dao, nói đến cuối cùng, Tống Dương và Tạ Tư Trạc cũng chỉ là kéo ra một cái ‘khả năng’. Trình Chuyển mang đội đi đoạt quan, rất có khả năng là vô ích, nhưng đồng thời cũng tồn một phần hy vọng.

Vận khí của Tống Dương và Tạ Tư Trạc cũng không kém, ý tưởng của hắn trở thành sự thật, tính toán của nàng thành công... Không đến lúc này, nếu đổi một góc độ khác để nhìn, hai cái oa oa thân ‘vật lộn vận khí’ làm sao không phải ném được một cái ‘Thuận lý thành chương’?

Nếu Yến không đánh Nam Lý, Tộc mọi chưa xuống núi, nhưng Nam Lý dốc toàn lực chống cự, Yến Quốc cũng có thể làm phòng bị sớm hơn, Nam Hỏa càng sẽ không đi Hồng Dao;

Nếu Yến có thêm chút nhân từ, một đường đánh không giết hại không đốt thành, giữ lại những thành trì của tổ tiên Nam Lý đã vất vả xây dựng, Tộc mọi vẫn xuống núi, nhưng ít ra Nam Lý Yến quân có thể lợi dụng thành trì để yểm hộ, đánh một trận với Tộc mọi, kìm chậm bước chân của chúng, tranh thủ cho Đại Yến thêm thời gian chuẩn bị.

Nếu Yến không đuổi tận giết tuyệt, không phá hủy sáu vạn con người ở Bình Châu, mà thực tế chẳng có chuyết chiến lực nào ở quân đội Nam Lý, cũng sẽ không bị Trần Tây vương lợi dụng, kích thích Tộc mọi trong núi, qua tốc đại họa đến, Nam chinh quân của Yến nhân dĩ nhiên cũng sẽ không bị hủy diệt.

Yến đánh Nam Lý, Yến không nhân từ, Yến phải đuổi tận giết tuyệt. Cho nên tất cả trở thành ‘Thuận lý thành chương’.

Tộc mọi từ nam hướng về bắc từ từ mà giết, không có điều hành thống nhất, không có tổ chức, nhưng những thứ này không ảnh hưởng tới tốc độ của chúng, tính thời gian, chung rồi núi tới nay đã hơn hai mươi ngày, sợ là sau không bao lâu sẽ đánh qua Nam Lý, tiến vào Đại Yến.

Trong lúc khẩn cấp, môn hộ lại bị người khác giữ. Sự cho tới giờ có thể nói gì nữa, quân bộ đại lệnh cấp tốc từ Trình thành truyền xuống, các binh mã doanh ở Nam cảnh mau tới Hồng Dao, cần phải cướp lại cổng thành ngay.

Trên tay Trịnh Chuyển chỉ có 5000 người, tuy nhiên mỗi người đều là một dũng sĩ bách chiến trọng sinh, bọn họ chính là Phong cầu, miếng xương Hồng Dao này bọn họ đã cắn ở trong miệng, Yến nhân muốn đoạt lại mà dễ sao. Huống chi Hồng Dao vốn là dễ thủ khó công... Trịnh Chuyển mệnh lệnh rất đơn giản mà rõ ràng: tử thủ.

Chống đỡ lại sự tấn công điên cuồng của Yến nhân, bộ hạ của Trịnh Chuyển còn làm hai việc khác nữa: đưa Thổ Hưu Tử vào thành toàn lực đào bới, binh lính trong thành bố trí dầu hỏa, của gỗ để đốt.

Ba ngày, bảy ngày, mười lăm ngày, thể công của Yến nhân ngày đêm không thôi, thủ thành Nam Hỏa chết gần nửa, Trịnh Chuyển thu được tin của Tạ Môn Tẩu Cầu, tộc mọi đã ra khỏi Chiết Kiều, cách Hồng Dao không xa, Trịnh Chuyển lại căn dặn cho người giữ thành thêm một ngày, sau truyền lệnh cho binh sĩ phóng hỏa.

Đêm đó ánh lửa trong thành Hồng Dao hừng hực, thành trì biến thành một chậu than lớn, chiếu rọi vào bầu trời đêm một mảnh đỏ rực. Thủ quân còn sót lại thì trốn vào địa lộ mà Thổ Hưu Tử đào ra.

Hơn mười ngày, cho dù là Thổ Hưu Tử cũng không đào được bao xa, tuy nhiên bọn họ cũng không cần đào quá xa... Không ai biết đến, trên Mộ táng đồ mà Hồng thái tổ để lại cho Thiên Dạ Xoa, ghi lại rõ ràng, tại phía tây thành Hồng Dao cách ba dặm, có một ngôi mộ cổ của Quân hầu.

Thổ Hưu Tử mở một con đường ngắn, thủ quân có thể vào mộ tị nạn.

Nếu không có chỗ để ẩn nấp như thế, Tạ Tư Trạc cùng Tống Dương có khi cũng không phải người tới đánh thành Hồng Dao. Nếu không quân tinh nhuệ Nam Hỏa tới đâu, chiến được thành, chống được tới khi tộc mọi đến, chẳng phải cũng chết trong đại họa sao?

Xét tính cầm binh của Từ Oa Oa, chỉ cần đáng giá nàng sẽ không tiếc trả giá, nhưng muốn thần không biết quỷ không hay bắt được Hồng Dao, cùng ở Yến Nhân điên cuồng đánh thành kiên trì được một thời gian, thế nào cũng phải là Thiên Dạ Xoa ra tay... Đó là Thiên Dạ Xoa a, là đội ngũ hung mãnh nhất Trung Thổ, là chỗ dựa lớn nhất là vương bài của Tống Dương cùng Tạ Tư Trạc, bất kể vì sao, mất đi chi quân là không đáng.

Lửa cháy đốt thành, cho dù không có thủ quân ngăn cản, Yến nhân cũng không vào được thành, mãi đến hai ngày sau, hỏa thế yếu bớt, nhưng lúc này, đại quân tộc mọi đã tới trước thành...

Cửa thành Hồng Dao thất thủ, tiếng tru thê lương của tộc mọi, truyền tới bụng của Yến Quốc.

392. Chương 149: Tiến Binh

Tình trạng hiện giờ của Yến quốc: Bắc cảnh ổn định, Khuyển nhung nguyên khí đại thương cơ đầu trở về sâu trong thảo nguyên, Đàm Quy Đức bị tiêu diệt hoàn toàn, tan thành mây khói, hai lần chiến sự làm cho phương bắc không còn hậu cố chi ưu, không thể nghỉ ngơi, đây là công của Cảnh Thái.

Đại quân phía Tây xuất kích xâm nhập cao nguyên, kết quả bị Hồi Hột bẫy một hố to, cả đội quân lâm vào thế bị động. Nhưng cũng chỉ là bị động mà thôi, đại quân Yến nhân vẫn còn, chiến lực không thể khinh thường, không sợ Hồi Hột cùng phiên chủ phụ cận kết thành đồng minh, muốn nuốt xuống chi Yến binh này cũng không phải chuyện dễ dàng, huống chi phiên chủ cùng quân đội không đội trời chung. Nói thật ra, xuất binh lên cao nguyên xem như là một sai lầm của Cảnh Thái.

Nhưng trọng binh tập kết Nam Cảnh, Nam hạ xâm nhập Nam Lý, chính là một cái sai lầm hoàn toàn! Không tính chuyện quân viễn chinh bị tiêu diệt hoàn toàn ở Nam Hoang, phòng ngự ở phía Nam Đại Yến

trở thành hư không, môn hộ Hồng Dao bị Nam Hỏa phế bỏ, tộc man tiến quân thần tốc, Nam cảnh gần như vô lực ngăn cản...

Ngày thứ bảy sau khi Hồng Dao rơi vào tay giặc, Ngự Thư phòng, trước khi Cảnh Thái tới, bốn vị đại thần đứng đầu nghiêm trang, Thượng Thư hai bộ hộ, binh, Vũ Di vệ chủ quản Gia Cát Tiểu Ngọc cùng đương triều thư lệnh Ôn Cẩm Thiên Ôn đại nhân.

Ôn Cẩm Thiên mấy ngày nay bế bộn công việc, hẳn cùng Gia Cát Tiểu Ngọc hợp tác, một bên không ngừng thư thật tin tức có liên quan tới tộc man, điều tra số lượng của chúng, không bên vùi đầu vào kho sách, lật xem điển tịch cổ, tra tình hình sự kiện trong dĩ vãng của Tộc man, sau đó không lâu hẳn kinh ngạc cho ra một kết luận: lấy quy mô hiểu biết hiện tại của Tộc man, lúc này là đại họa đến từ Nam Hoang, so với tai nạn đồng dạng trong dĩ vãng càng đáng sợ hơn.

Theo số lượng cùng lực phá hoại xem ra, đại họa ba trăm năm trước chỉ là chuyện vặt.

Khi Hộ bộ phỏng đoán tổn thất do Tộc man tạo thành, Binh bộ trình báo lại chuyện phòng ngự và chiến đấu ở phía Nam xong, Ôn Cẩm Thiên cũng bẩm báo lại với Hoàng Đế phát hiện gần đây của hắn, tuy nhiên Ôn Cẩm Thiên nói cũng không chú ý tới, chính mình vừa nói vừa không ngừng lắc đầu... Chính hắn đều cảm thấy chuyện này thật không tưởng tượng nổi. Ba trăm năm trước là địa hỏa xung mao, hung mãnh thiên tai là cho quái vật ở sâu trong Nam Hoang cảm thấy khủng hoảng; lần này thiên địa an ổn, căn bản là không có tai nạn dị tượng gì phát sinh, dùng cái gì làm kinh động tới nhiều Tộc man như vậy xâm nhập nhân gian.

Cảnh Thái nghe xong cũng đã tính đến, hắn mới không có hứng thú hỏi đến cùng, ứng phó với địa họa như thế nào mới là cấp bách, lúc này hỏi:

- Tình hình lúc này, có cách gì không?

Hộ bộ, Binh bộ hai vị đại nhân không mở miệng, Ôn Cẩm Thiên thì nói thẳng, đây là hắn bốn phen:

- Hiện giờ Tộc man tác loạn ở Nam cảnh, nhưng chân chính kham ưu chính là Trung Lục và Đông Cương.

Yến Nam Cảnh bị Tộc man đánh vào, tuy rằng trú quân địa phương ra sức chống cự, nhưng cũng không khó đoán, Nam cảnh bị đánh thủng cũng chỉ là chuyển sớm muộn, đến lúc đó căn cơ trung tâm Đại Yến là Trung Lục, Đông Cương, sẽ bị lộ dưới sự uy hiếp của Tộc man.

Cảnh Thái không trả lời, chuyển mắt nhìn Binh bộ Thượng Thư, người này lập tức mở miệng đáp, Yến quốc Tây chinh Nam thảo, cơ bản đều là từ tây, bắc hai bên điều động, tập kết binh lực, đối với Trung, Đông cũng không có ảnh hưởng lớn, đặc biệt Trung Lục là chỗ sở tại của Tỉnh thành, cảnh vệ càng phải kiên cố, theo ý tứ ở Binh bộ Thượng Thư, thực lực của bọn họ đủ để ứng phó kiếp nạn, không cần lo lắng.

Đại chương quỹ Vũ Di vệ Gia Cát Tiểu Ngọc lại lắc đầu, mặt lạnh mòm lạnh:

- Tộc man trong Đại Yến Nam cảnh ta, bây giờ còn không nhiều bằng Tộc man trong Nam Lý, mặt khác theo thăm dò, hiện giờ từ Nam Hoang vẫn có quái vật tiếp tục đi ra, cụ thể trong núi còn ẩn giấu bao nhiêu... không thể biết hết.

Thượng Thư nghe vậy giật mình mười phần kinh hãi thất thanh:

- Sao lại nhiều như thế?

Tộc man chạy vào Nam cảnh Yến quốc, còn mới chỉ là tiên phong thôi, dựa theo tình thế phát triển hiện nay, vẫn ở trong núi, còn có Tộc man ở Nam Lý, sơn hay muộn cũng đừng mãnh chạy vào đại yến, hiện tại xem như là củng cố Trung Lục, Đông Cương, đến lúc đó có thể an toàn hay không, khó nói lắm.

Nghe tiếng kinh hô của Binh bộ Thượng Thư, Cảnh Thái nhìn hắn lạnh lùng:

- Cẩm Thiên vừa mới nói rồi, lần này đại họa hơn lần trước nhiều, quy mô Tộc man khổng lồ, ngươi không nghe rõ sao?

Thượng Thư đại nhân không dám lên tiếng trả lời, Ôn Cẩm Thiên đúng lúc nói chuyện khác, xem như giảng hòa, đại quân chủ lực thảo phạt thảo nguyên đã trở về Yến Quốc, binh lực ở Bắc Cảnh sung túc, kẻ sashc hiện nay chính là đưa cổ lực lượng này điều tới đây, Nam Cương xem như không được trợ cứu, không cần

để ý, chỉ cầm tăng mạnh phòng vệ ở Trung, Đông, cam đoan Tộc man sẽ không đột phá thêm được bước nào nữa, căn cơ Yến quốc không bị dao động. Chờ cho giữ vững một thời gian, xao động ở Tộc man cũng bình ổn lại, chúng nó tự nhiên sẽ rút về.

Đám quái vật này ăn thịt, giết người, nhưng không phá nổi nhà cửa ruộng đồng, cũng không cướp của cải vàng bạc, chỉ chờ đến khi chúng rút về, đến lúc đó Nam Cảnh hay Nam Lý, vẫn đều là của Đại Yến.

Ôn Cẩm Thiên nói vẫn không dễ nghe:

- Chỉ bằng quân đội phương Bắc, không nhất định là có thể ngăn được Tộc man, bảo vệ Trung, Đông.

Binh bộ Thượng Thư tiếp lời:

- Vì cầu vạn toàn, có nên triệt hạ binh mã trên cao nguyên đi không?

Lấy hình thức Tây chinh của Yến quốc mà xem, đại quân mà rút lui sẽ bị Hồi Hột truy đánh, tổn thất không thể tránh, nhưng quốc gia có khó cũng không chấp nhiều như vậy, không có gì so với việc bảo vệ căn cơ Yến quốc quan trọng hơn.

Đối với đề nghị của Binh bộ Thượng Thư, trong Ngự Thư phòng mấy người đều gật đầu nên bàn lại, nhưng hoàng đế Cảnh Thái lại không có ý kiến, cúi đầu tự suy nghĩ ...

Một lúc lâu sau, Cảnh Thái mới lại ngẩng đầu lên, nói lời cùng với cục diện hiện tại không liên quan:

- Ta vốn tính chờ bình định Nam Lý rồi, lại phái đại quân lên cao nguyên, để Mục Đồng tiếp viện Chu Cảnh, hai quân liên kết, vững vàng đánh vỡ Nhân Khách, sau đó lại tiến quân thần tốc, tiếp công tập kích Hồi Hột. Về phần binh mã rút về từ phương Bắc, lưu lại cho trong nước làm hậu bị, bất cứ lúc nào có việc bọn họ đều có thể xuất chinh.

Nói tới đây, Cảnh Thái hỏi Ôn Cẩm Thiên:

- Cẩm Thiên, ta hỏi ngươi, binh lực của Hồi Hột ở cao nguyên, cùng với quốc lực của hãn, so với binh lực của ta, rốt cuộc là tình trạng gì?

Vấn đề của Vạn tuế không rõ ràng, nhưng Ôn Cẩm Thiên vẫn hiểu được, trả lời rất tỉ mỉ:

- Binh lực Hồi Hột lên vào cao nguyên, kết kế là nhân số hay là thực lực, so với đại quân mà bệ hạ phái đi Thổ Phiên kém hơn vài phần, tuy nhiên bị bọn họ chiếm lấy tiên cơ, mới làm chúng ta bị động.

- Về phần quốc lực, cũng đã rất rõ ràng rồi, nhân mã Hồi Hột đánh lên cao nguyên, chiếm năm phần binh lực trên Toàn Cương đại mạc, binh mã Tây chinh của chúng ta, chủ lực đều là đến từ bản bộ Tâu Cương, so với chính thể quân lực chung ở Thần Châu bang quốc của chúng ta, nhiều lắm hơn hai phần.

Cảnh Thái cười cười, hơi có vẻ tự hào:

- Đại Yến ta hơn hai phần, chính là Hồi Hột năm phần.

Ôn Cẩm Thiên gật đầu xác nhận, Cảnh Thái thì thở dài một hơi, giọng điệu mơ hồ hơi mang tham lam:

- Trên cao nguyên, hầu như đều có binh lính bán nước của Hồi Hột ... Nếu có thể đánh bại chúng, Hồi Hột chỉ cần nửa ngày là sụp đổ, quân ta lại tiến quân, đánh tan Thiên quan, tiến vào đại mạc... không nhất định bắt sống được Đại Khả Hãn, nhưng đánh một trận nữa, Hồi Hột nguyên khí đại thương là khó tránh được. Kể từ đó... Nam Lý vong, Thổ Phiên rối loạn, Khuyển nhung không đủ gây họa, Hồi Hột bị thương nặng, đại cục Trung thổ sơ định... Còn lại là chuyện chi tiết, trẫm và các khanh lại nỗ lực thêm nữa, Đại Yến ta định là có thể chế bá thiên hạ, tái hiện thế giới đại nhất thống chi thịnh cảnh Trung Thổ. Trẫm và Yến quốc... cùng chư vị cùng nhau lưu danh sử sách, chẳng không vui sao.

Lắm nhắm một lúc, Cảnh Thái nói hết kế hoạch ban đầu nói ra, sau đó lại chuyển, lắc đầu thở dài:

- Đáng tiếc a! Ngàn suy vạn nghĩ, cũng không nghĩ đến quái vật trong Nam Hoang chạy ra phá rối... toàn quân phái đi Nam Lý đều bị diệt, quái vật làm loạn ở Nam Cảnh ta, sớm hay muộn còn có thể đánh vào Trung Lục và Đông Cương, tương lai không thể thiếu một hồi kéo dài, chờ quái vật thối lui... Sợ là Đại Yến cũng bị thương không nhẹ!

Hoàng Đế nói tình hình thực, đánh giặc phải có người chết, đánh giặc phải tiêu tiền, lấy số lượng Tộc man hiện tại không khó suy đoán ra quy mô ác chiến.

Đại Yến giàu có nhất thiên hạ là không sai, nhưng gánh vác một hồi đại chiến như thế, thương gân động cốt không thể tránh được.

Cảnh Thái nói không ít lời, Tiểu Trùng Tử như thuận, đúng lúc hiến lên một chén được trà để Hoàng đế nhuận hầu, Cảnh Thái cười gật đầu với tiểu thái giám, lấy kỉ biết ơn, lúc đối đãi với người của mình, hẳn không phải là một tên Hoàng đế điên cuồng, rõ ràng chính là một vị bề trên chu đáo thân thiết.

Uống một miếng nước, ánh mắt Cảnh Thái lại nhìn lại Binh bộ Thượng Thư:

- Quốc gia gặp nạn, quan mã bên ngoài nên trở lại làm phòng bị, nói là đúng, nhưng để Chu Cảnh quay về, nghĩa là đem cao nguyên tặng cho Hồi Hột. Chúng ta ác chiến với Tộc man ... trước tính là hai năm, ác chiến hai năm liên tục, Tộc man rút đi, Yến quốc tan vỡ; Hồi Hột hưởng thụ thắng lợi ở Thổ Phiên, từ từ đưa thắng lợi thành lợi ích thực tế, không ngừng lớn mạnh... Chuyện này kéo dài, đến lúc đó chúng ta có đánh thắng được Hồi Hột nữa không?

Đánh giặc sẽ tiêu hao quốc lực, Đại Yến đánh Tộc man là chuyện chỉ mất không lời. Mà chiến tranh xâm lược, tỷ như hiện tại Hồi Hột đánh Thổ Phiên, còn có một chuyện khác, Hồi Hột đánh thắng, chẳng sợ là chết không ít chiến sĩ, tiêu mất một số tiền quân phí lớn, tương lai cũng có thể kiếm lại được, nhưng trong đó có một cái mấu chốt: thời gian.

Không nói là Hồi Hột đánh thắng Thổ Phiên, chiến thổ địa, sẽ lập tức trở nên hùng mạnh phú cường, còn cần một quá trình, chậm rãi đem thành quả thắng lợi tiêu hóa, từ đó biến thành của cải và thực lực của chính mình.

Hiện tại, Hồi Hột vừa mới đánh hạ Nhân Khách, khẳng định là suy yếu hơn binh lính trên cao nguyên của hãn; nhưng nếu theo thời gian, chờ hãn dung hóa xong chiến lợi phẩm, hai năm sai Hồi Hột nhất định càng cường đại.

Thuyết pháp của Hoàng Đế không sai, Binh bộ Thượng Thư không còn nói được gì nữa.

Đều không phải do Thượng Thư ngu ngốc, ngay cả đạo lý đơn giản như thế cũng không nghĩ ra, mà là đại quân Tây chinh có trở về hay không, vốn cũng là cái lựa chọn khó khăn, muốn trách cũng chỉ có thể trách đám Tộc man trời đánh.

Hoàng đế đã nói ra ý tứ của mình đại khái thế nào, lấy tính tình của hãn, các vị trọng thần cũng không dám khuyên, chỉ có Ôn Cẩm Thiên giữ vững bốn phận, có chuyện sẽ nói, chẳng sợ làm phật thánh ý:

- Tây quân không về, tương lai chủ lực Tộc man đột kích, chuyện phòng ngự sợ không vững chắc.
- Không phải không để họ về, mà là chờ thêm một chút, chờ bọn họ đánh tan chủ lực Hồi Hột rồi hãy về.

Cảnh Thái lắc đầu mỉm cười:

- Người cũng nói ‘tương lai chủ lực Tộc man đột kích’, đại họa còn ở ‘tương lai’, chúng ta còn nhiều thời gian.

Ôn Cẩm Thiên đầu tiên là sững sốt, lấy thế cục ở cao nguyên, quân viễn chinh muốn tự bảo vệ mình thì còn miễn cưỡng làm được, nếu trong thời gian ngắn đánh tan Hồi Hột, đó là người si nói mộng.

Nhưng rốt cuộc là tâm phúc thần tử, Ôn Cẩm Thiên rất nhanh liền đoán được ý của Cảnh Thái, sắc mặt lại thay đổi.

Cảnh Thái vẫn giữ vẻ mặt như cũ, nhưng giọng điệu lại nặng thêm:

- Ở phương bắc không phải trăm có đại quân sao? Các người tính đi, tới kịp không.

Hai vị Thượng Thư đại nhân nhìn trộm nhau, trong mắt là mê man, tính một cái? Tính cái gì? Cái gì kịp không kịp?

Ôn Cẩm Thiên cũng hiện ra một chút hoang mang, khom người hỏi Cảnh Thái:

- Bệ hạ là muốn chúng thần tính... tính đại quân Yến Bắc, nếu trước lên cao nguyên, giúp Chu Cảnh đánh Hồi Hột, sau lại quay về tiếp viện, thời gian có kịp được không? Có thể về trước khi chủ lực Tộc man tới hai không?

Cảnh Thái không có biểu lộ gì, nói một câu:

- Không tồi!

Sau khi nói xong hần đột nhiên mỉm cười, chuyển mắt nhìn hai vị Thượng Thư:

- Còn không cảm ơn Ôn đại nhân, hần đang giả hồ đồ, để giải nghi hoặc cho các người.

Ôn Cẩm Thiên đoán được ý Hoàng Đế, nhưng hai vị Thượng Thư vẫn không hiểu, hần lại không dám nhắc nhở ngay trước mặt Hoàng Đế, liền làm ra bộ dnagj không xác định, mặt ngoài là hướng Hoàng đế chứng thực, thực tế là nói là đồng nghiệp, rốt cục Hoàng đế muốn bọn họ tính cái gì.

Binh bộ Thượng Thư vẻ mặt hoảng sợ, đang muốn nói cái gì, nhưng Cảnh Thái nhìn ra ý hần, căn bản không để hần mở miệng, lạnh lùng nói:

- Trẫm bảo người tính, không bảo người khuyên, mấy lời vô vị vô dụng ấy, đều để trong bụng cho mục nát cho trẫm.

Ý tứ của Hoàng đế đã quá rõ, hần muốn đại quân cùng tộc man đoạt thời gian.

Không phải ngu ngốc, chỉ là có chút điên cuồng.

Lúc trước Cảnh Thái đã nói đạo lý rất minh bạch, triệt binh phòng ngự là biện pháp cơ bản, nhưng khi Yến quốc đối kháng với Tộc man, Hồi Hột phát triển lớn mạnh, trải qua chuyện này, ưu thế mà Yến quốc trước đây chiếm được chẳng còn sót lại chút gì, nếu không phải là quốc gia hùng mạnh nhất Trung Thổ, giấc mơ tranh hùng thiên hạ hoàn toàn tan biến... Đây là chuyện mà bất kể thế nào Cảnh Thái cũng không chịu được.

Vị Hoàng đế này muốn binh hành hiểm chiêu, đại họa không tránh được, tổn thương của Yến quốc không tránh được, nhưng trước đó, hần phải kích mạnh Hồi Hột, làm cho bọn họ trong vòng vài năm không thể chuyển thế được!

Nếu như có thể thành công, viễn chinh quân chính là người sẽ tiêu diệt đại mạc, Hồi Hột bị thương nặng như vậy, ba năm năm năm cũng đừng nghĩ tới việc phục hồi như cũ, bên này Đại Yến chống đỡ qua địa họa, Đại Yến vẫn là quốc gia hùng mạnh nhất Trung Thổ.

Nhưng lần mạo hiểm này quá lớn! Không chỉ không đưa quân Tây chinh rút về, còn phái đại quân phương bắc vốn dùng để phòng ngự đi, nếu chẳng may cả hai cánh quân đều không trở về được đúng lúc thì sao? Chiến trường thay đổi thế cục trong nháy mắt, làm sao có thể tính toán ra được ngày chính xác.

Ai cũng không thể cam đoan, Tây, Bắc hai đại quân sẽ nhanh chóng đánh được quân viễn chinh Hồi Hột, cũng đoạt được trước khi chủ lực Tộc man đánh đến Yến Trung Lục mà trở về; như nhiên cũng như vậy, ai cũng không thể khẳng định hai đạo đại quân này không thể hoàn thành nhiệm vụ. Là mạo hiểm, nhưng đích xác có cơ hội...

Dù sao Tộc man chỉ mới tiên phong tới Nam Cảnh, khoảng cách chờ chủ lực của chúng hội tụ, chạy vào Đại Yến Trung, Đông hai vùng còn có một đoạn thời gian, vả lại Trung, Đông Đại Yến vốn có tinh binh đóng giữ, đại họa thối đến, cũng có thể cố gắng giữ được một đoạn thời gian.

Dù sau, khi đại quân phương bắc tiến vào cao nguyên, hội hợp với quân đội, Yến nhân sẽ hình thành ưu thế rõ ràng, chỉ cần vận dụng thích đáng chiến thuật, chưa chắc không thể một lần là xong, một phát đánh tan đại quân Hồi Hột.

Cường đại đế quốc muốn tiếp tục quật khởi, muốn tận khả năng chiếm được chủ động, có đôi khi nhất định phải mạo hiểm. Tâm ý của Cảnh Thái đã quyết, trong Ngự Thư phòng chuyện thương thảo cũng định ra, thánh chỉ cùng quân lệnh đồng thời truyền ra, đại quân phương bắc lập tức xuất phát, hỏa tốc chạy tới cao nguyên trợ giúp Chu Cảnh.

Quân lệnh viết rõ, viện quân đi vội, trên đường phải tránh xa các cuộc chiến đấu, xuất quân trước Nam Hỏa, xuất quân sau lãnh địa Mặc Thoát không cần để ý, chỉ cầu hỏa tốc tiến quân, mau chóng đến Nhân Khách, mai chóng phát động công kích Hồi Hột .

Đại quân muốn tranh thủ thời gian, mỗi họa nhỏ nhỏ này không rảnh để ý. Tuy nhiên Cảnh Thaasi không biết là, Nam Hỏa trước đã ẩn thân Tây Cương, cũng không cần hấn để ý, không kém lúc Trịnh Chuyển dẫn người phá Hồng Dao là mấy, Từ Oa Oa tự làm chủ, mang Nam Hỏa ly khai Đại Yến, lại lên cao nguyên, ở tạm trong lãnh địa Mặc Thoát.

Cảnh Thái từ Ngự Thư Phòng đi ra, trên mặt không nhận ra có gì không ổn, cũng chỉ có chính hấn hiểu, chính tim hấn đánh đập tính thích rất mạnh; cẩn thận suy nghĩ, ‘Bắc quân tiếp viện, trước phá dân tộc Hồi Hột tái hồi viện bốn quốc’ là từ khi hấn đăng cơ tới nay, độc lập làm ra quyết định trọng đại nhất.

Hoàng đế phải đánh cuộc một phen, bây giờ còn không thể nhìn ra thắng thua, nhưng kiểu cùng ông trời đấu thời gian, cảm giác vật lộn số mệnh, thật không thể tốt hơn!

Tiểu Trùng Tử đi theo sau Cảnh Thái, đang đi thì lảo đảo một cái, chân trái vấp vào chân phải, ngã úp mặt xuống, Cảnh Thái bị hấn làm cho phát hoảng, dừng bước muốn dìu hấn, những tay chân Tiểu Trùng Tử nhanh nhẹn, không đợi Vạn tuế xoay mình đã tự đứng lên.

Cảnh Thái cười nói:

- Đất bằng mà cũng ngã, người đang nghĩ gì trong đầu thế?

Tiểu Trùng Tử vỗ bụi đất trên áo, động tác rất nhỏ nhẹ, sợ bụi bám đến trên người Vạn tuế, đồng thời vẽ mặt đau khổ đáp:

- Không nghĩ gì cả, là bị khí phách của Vạn tuế dọa thôi.

Cảnh Thái nhếch lông mi:

- Thế nào, người sợ ta thất bại? Sợ đại quân không về kịp?

Tiểu Trùng Tử vội vã lắc đầu:

- Không sợ... Nhất định kịp... Chỉ là chuyện này quá lớn, nô tài nghe xong tâm tư không được yên, một lòng bất ổn.

Cảnh Thái lại cười:

- Không cần kích động, ta đã nghĩ rõ ràng... Mấu chốt không phải ở chỗ đại quân của ta có về đúng lúc không, mà là bọn họ có đánh thắng Nhân Khách kia không!

Nói đến đây hấn hỏi Tiểu Trùng Tử:

- Quốc nội gặp nạn, đại quân tác chiến bên ngoài tâm tư thế nào?

Vấn đề đơn giản, Tiểu Trùng Tử không cần suy nghĩ, lập tức trả lời:

- Mọi người nhất định sẽ liều mạng đánh, liều mạng đánh, đánh cho Hồi Hột tàn phế sau đó mau mau trở lại cứu nước.

- Chính là như thế, đại họa quốc nội đối với binh sĩ ở ngoài, là một cách khích lệ trọng đại. Chờ đánh thắng Hồi Hột , bọn họ đúng lúc trở về là tốt nhất, nếu không kịp cũng không sao, chớ quên tay ta còn có sáu vạn Cẩm Tú lang, cùng lắm thì điều đội quân này ra, để bọn họ hộ tống ta người cùng nhau đến Thổ Phiên hội hợp địa quân.

Cẩm Tú lang là quân tinh nhuệ của Yến quân, từ lúc Yến thái tổ khai quốc đã có uy danh khắp thiên hạ.

- Có hiểu không?

Cảnh Thái thì tiếp tục cười:

- Trên cao nguyên có hai địa quân của ta, chỉ cần bọn họ đánh bại Hồi Hột, lại hội hợp với Cẩm Tú lang của trẫm, nhìn khắp thiên hạ, có quốc gia nào có thể chống lại? Cùng lắm chúng ta buông ra Đại Yến Đông Thổ, sống trên cao nguyên, lại một lần nữa đem thiên hạ đánh về!

- Chiếm được cao nguyên, cũng đủ để nuôi sống chúng ta, lại tấn công đại mạc, Hồi Hột có năng lực ngăn cản gì?

Tiểu Trùng Tử há to miệng, lẳng lẳng nhìn Hoàn đế, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Hoàng đế chỉ cần quân đội, không cần quốc gia? Vẫn là ý niệm trong đầu của kẻ điên, nhưng không thể không nói, ý tưởng của Cảnh Thái có chỗ hay... phải bình lên cao nguyên, nếu có thể về kịp cứu Đại Yên; nếu dám không trở lại, ít nhất trên cao nguyên còn có đại quân, quốc nội có Cẩm Tú lang, Hoàng đế thoát vòng vây không lo. Tựa như lời hần nói: máu chốt chỉ ở chỗ, hai đại quân Tây Bắc có thể đánh bại quân viễn chinh Hồi Hột được không, từ đó, không sợ Đại Yến mất nước, Cảnh Thái vẫn giữ được quân vũ trang mạnh nhất thiên hạ, không ai có thể chống lại.

393. Chương 150: Nhập Khẩu

Từ Ngự Thư phòng trở về tẩm cung, Cảnh Thái ngồi xuống, Tiểu Trùng Tử dâng trà cho bệ hạ, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Cảnh Thái thấy thế cười hỏi:

- Có gì muốn nói sao?

Tiểu Trùng Tử gật đầu, sau lại lắc đầu:

- Vốn định khuyên bệ hạ đừng động khí, thế nhưng lại không thấy ngài có dấu hiệu tức giận chỉ có chút buồn bực.

Cảnh Thái hơi hiếu kỳ, không vội trả lời Tiểu Trùng Tử, mà phản vấn:

- Ta tức giận còn có dấu hiệu? Là cái gì?

- Trước khi bệ hạ nổi giận, trên trán sẽ hiện lên ba đường long văn sẫm, trong đen lóa sáng, phẳng phất mơ hồ như trong Thiên quỳnh mặc vân, tựa như lão thiên gia...

- Khái, chính là trán hiện ra sấm văn, người cũng không cần nói khoa trương như thế.

Không chờ cho nói xong Cảnh Thái đã cười cắt đứt, lại quay lại vấn đề của tiểu thái giám:

- Chuyện tức giận này.... Giống như là người pha cho ta chén trà, ta uống một hớp, dĩ nhiên là nhạt, thì tức thôi, mà nếu như ta sớm biến chén trà này vị đạo vốn không tốt, trong lòng có chuẩn bị, lại uống vào miệng, cũng sẽ không quá tức giận, không có cách nhin lại, nhưng cũng có thể ‘phòng’, đó là như vậy đấy hiểu chưa?

Tiểu Trùng Tử kinh ngạc:

- Nói như vậy... Vạn tuế đã sớm dự liệu tới việc tộc mọi sẽ làm loạn.

- Nói vậy, nếu có thể dự liệu tới cái họa kiếp này, ta cò ngu ngốc tới mức đưa quân đi đánh Nam Lý không? Tự tìm xui xẻo sao?

Cảnh Thái cười:

- Họa kiếp không thể dự liệu, nhưng có thể sớm đoán tới chính là: phải chinh phục thiên hạ, nhất định có có hàng hà sa số phiên phục trắc trở... Trong lòng đã có suy nghĩ như vậy, có phiên phục thế nào cũng sẽ không quá tức giận rồi trước khi hần đi có khuyên ta một câu: bởi vì khó nên mới có thư vị, bởi vì phiên nên mới có dừng cảm... cách nói này có ý tứ, ta nghe vào tai rồi.

Tiểu Trùng Tử nghe được cũng không quá rõ, bắt quả chỉ cần Vạn tuế không tức giận là được, hần không muốn truy cứu tới cùng, lại nói đến chuyện khác:

- Mặc kệ nói như thế nào, vùng đất mọi rợ Nam Lý này cuối cùng cũng xong rồi, chúc mừng Vạn tuế.

Trong lúc nói trên mặt Tiểu Trùng Tử toàn à tươi cười, kỳ thực trong lòng hắn khái niệm về Nam Lý cũng không nhiều lắm bất kể quốc gia nào thịnh vượng phát đạt hắn cũng không muốn vui mừng, ở đâu bị diệt vong hắn cũng không thấy khổ sở.

Sở dĩ hiện tại nói như vậy, lộ ra bộ dạng vui vẻ, đều là vì đỡ cho Cảnh Thái vui lòng mà thôi.

Nhưng Cảnh Thái không có chút gì vui vẻ, nghe đến đây chỉ cười nhạt:

- Thứ nhất ta hận Nam Lý tới tận xương tủy, nhưng vẫn nhịn mấy năm không đối phó bọn họ người biết vì sao không?

Tuy là câu hỏi nhưng không đợi Tiểu Trùng Tử mở miệng, Cảnh Thái đã trực tiếp nói ra đáp án:

- Trước đây không đánh Nam Lý, đều không phải vì ta nghĩ Nam Lý mạnh thế nào, mà vì cái tiểu quốc bị cao nguyên cùng thảo nguyên kiềm chế vẫn không lọt được vào mắt ta, ta chỉ cho Nam Lý là cái rắc rối thôi... Nhưng mà ta sai rồi Nam Lý có thể tồn tại ở Trung Thổ trăm năm, lại càng ngày càng cường thịnh, cũng không phải không có đạo lý.

Tiểu Trùng Tử vô cùng kinh ngạc, nghe ý của Vạn Tuế, hắn đang khen Nam Lý sao? Lấy tính tình cùng thái độ của Vạn Tuế mà hắn có thể khen Nam Lý sao?

- Nói đến tài lực, quân lực, quốc phú dân cường, cùng bốn cường quốc khác trong Trung Thổ so sánh, Nam Lý không thể được nhắc tới vô luận là Thổ Phiên xâm lược hay là Đại Yển ta Nam hạ, nó cũng chẳng có lực để đánh lại, nên chết luôn rồi nhưng lại có thể đánh bại được cả hai lần, người xem lại hậu quả: đại quân Thổ Phiên có đi không về, Nam Lý không chỉ đánh bại đám Thổ Phiên xâm lược còn phản công đánh lại cao nguyên, trả thù; đến Đại Yển ta hùng binh Nam hạ, Nam Lý lại tìm cơ hội lật bàn còn dẫn phát họa kiếp, kéo theo hơn nửa thiên hạ bồi táng cho bọn họ là quốc gia như thế nào? Bọn họ sao lại độc ác như vậy?

Tộc mọi ở Nam Hoang chạy đến nhân gian nguyên nhân là lời đồn chưa có giải đáp, bất quá hiện tại Cảnh Thái cũng có thể đoán ra, mặc dù Nam Lý không phải là 'kẻ khởi xướng', chỉ ít bọn họ cũng thành công dụ dỗ tộc mọi, bỏ thân họa kiếp, bằng không làm sao có thể trùng hợp như vậy được.

- Mà cùng lần họa kiếp này, trong tay Đại Yển ta, Vương gia của bọn Man Tử Nam Lý này ở dưới cửa tuyến, hẳn là đang cười ha ha.

Lúc nói Cảnh Thái có chút kích động, nhưng không có liên quan tới tức giận, chỉ là trong lòng kích động hắn hít dài một hơi, để cho tâm tình bình ổn một chút mới nói tiếp với Tiểu Trùng Tử:

- Đến bây giờ, Nam Lý bị diệt trong tay ta mà chẳng có chút vui mừng khoái hoạt nào, trong lòng ta chỉ có một điều may mắn cùng tiếc nuối: may mà Nam Lý thiên về ngưng, hoàn cảnh cũng chỉ có vậy, không có cách cho nó phát triển, nếu nó có quy mô như Thổ Phiên, Hồi Cốt, thiên hạ còn ai có thể diệt được nó, còn ai không bị nó tiêu diệt.

- Về phần tiếc nuối...

Nói đến đây, trong mắt Cảnh Thái hiện lên quang thảo, thái độ điên cuồng ẩn hiện:

- Đáng tiếc, ta là hoàng đế Đại Yển, không phải là vua của Nam Lý, nếu ta sinh ra trong hoàng thất Nam Lý, ngồi ở long ý ở Nam Lý... Thống trị dân hung binh phong dân của một nước... ha ha, thật là thống khoái.

Nói chuyện không bình thường được mấy câu Cảnh Thái lại phát điên lên, từ xưa đến nay, cũng có có quốc vương nước khác mơ ước ngôi hoàng đế của Đông Thooe, nào có vị hoàng đế Đông Thổ nào lại hy vọng đi nơi hoang dã, Thất Lỗ quốc làm vua.

Tiểu Trùng Tử không dám tiếp lời cũng không biết nên tiếp lời thế nào, thẳng thắn lại chuyển đề:

- Chuyện tộc mọi, có nên báo cho sư phụ không?

Cảnh Thái vẫn chìm trong huyền tưởng bị câu này kéo về hiện thực, nghĩ nghĩ rồi lắc đầu:

- Ông ấy đang làm chuyện quan trọng, hướng hồ coi như là ông ấy cũng không ngăn được hạo kiếp, báo tin đến, vừa không cần... lại không có tác dụng, thôi quên đi.

Cảnh Thái nói không sai, quốc su lúc này cũng không thể phân tâm hơn được, thì là Cảnh Thái có muốn báo tin, đối phương cũng không nhận được... Yến Đỉnh cùng Hoa Tiểu Phi dữ thế cách tuyệt.

Chân chính ngăn cách.

Trước đây không lâu hần tới Tuyết Vực cốc hội hợp với Hoa Tiểu Phi, bởi vì trước đó chuẩn bị đầy đủ, hai người liên thủ không tốn phí quá nhiều thời gian thì đã mở được cảnh cửa kia, nhưng rất đáng thất vọng là, phía sau cửa không phải là một gian phòng, một ngôi mộ, mà là một cái địa lộ, âm u ẩm ướt, quanh co khúc khuỷu chẳng biết đi thông đến nơi nào... Đến thế rồi còn nói gì nữa? Hai người lại khóa cửa lại, dắt tay nhau sóng vai đi vào địa lộ

Không ngoài sở liệu, trong địa lộ bố trí nhiều cấm chế, từng bộ cơ quan, mặc dù là thiên hạ đệ nhất, đệ nhị hai người liên thủ, tiến lên cũng dị thường gian nan, hiện tại bọn họ hai người từ từ tiến lên, thì dĩ nhiên không có khả năng thu được tin tức từ bên ngoài.

May mà cấm chế ở đây đều là dùng độc, người thường tiến đến có chết không sống, nhưng Yến Đỉnh cùng Hoa Tiểu Phi lại là đại hành gia trong nghề này, tương đối mà nói nguy hiểm giảm nhỏ đi rất nhiều bất tri bất giác qua rồi năm ngày, quay đầu lại nhìn, hai người dĩ nhiên mới đi chưa được hai dặm đường, tính tình Hoa Tiểu Phi táo bạo, nhin không được chửi ầm lên, chiếu như vậy tiếp tục trời biết phải đi bao lâu tài năng đi hết đường, mà đến cuối đường không biết còn có cái gì quý môn chặn đường không.

Yến Đỉnh lại không hề sốt ruột, đứng trong địa đạo nhỏ hẹp nghe tiếng Hoa Tiểu Phi chửi bới, hần còn cười ha hả có vẻ rất hài lòng.

Hoa Tiểu Phi dùng ngữ nhãn nhìn hần:

- Vì sao còn vui vẻ thế kia?

Yến Đỉnh cười lắc đầu:

- Con đường càng khó đi thì càng nhiều mai phục, thì càng không có khả năng là đường dài.

Ở nơi không người tạo ra con đường cao thâm đầy cấm chế đáng sợ không phải là chuyển dễ làm, Hồng thái tổ cũng không có khả năng dùng vô cùng vô tận nhân lực vật lực nhập vào đây, dưới chân càng hung hiểm, càng nói rõ con đường này không dài.

Nhập khẩu ở sơn cốc có cấm chế, trên cửa ngầm có cơ quan, hai thứ này là để 'ngăn cản', mai phục trong ám đạo là để giết, tới chỗ này thủ đoạn bảo mật, bảo hiểm có lên quan có lẽ là đã dùng tới cực hạn, giai đoạn cuối cùng đi qua, cũng có thể tới nơi công bố chân tướng rồi, đó là lý do Yến Đỉnh không tức giận mà còn vui vẻ.

Tạm dừng cước bộ hầu người thương lượng rồi trở lại mất đất, sau đó không lâu lại phản hồi, lấy từ doanh địa ra một lượng lớn thức ăn nước uống làm tốt chuẩn bị hai huynh đệ lại một lần nữa chui xuống địa lộ.

Đối với chuyện bên ngoài hai người vẫn không biết gì, Hoa Tiểu Phi không biết áy đồ Đạo Thảo đã chết, Yến Đỉnh không biết đại quân chính Nam đã bị tiêu diệt, không nhận ra rằng Tộc mọi hạo kiếp đã lan tới Yến nam.

Đương nhiên hai người bọn họ không biết, Tống Dương đang càng đi càng gần, đưa cao thủ tinh nhuệ hướng về phía bọn họ.

394. Chương 151: Mật Lộ

Chiến lực cũng khá, hôm nay Tống Dương cùng Nhất Phẩm Lôi đã giống như người khác.

Nhận quà tặng của Hồ Phách, Tống Dương chết đi sống lại trên cánh đồng hoang vu hẻo lánh, một lần sức mạnh tăng lên, nhưng nguyên nhân chính khiến hần trở lên mạnh mẽ thì cũng không phải là nội công, mà là từ lúc hần khôi phục trí nhớ là bắt đầu chém giết liên tục.

Suy nghĩ kĩ ra, từ dân tộc Hồi Hột, hấn trở về Nam Lý chống cự Phiên binh, từ cảnh vệ Thanh Dương đến hấn suất lĩnh nam hỏa tiến tới giết Thổ Phiên, từ thỏa thuận ngừng bắn trên lãnh thổ Mặc Thoát tới vào Đại Yến phóng hỏa giết người, cả một quãng thời gian dài như thế, Tống Dương trừ việc bỏ chạy ra thì toàn chém với giết.

Chém giết thực sự, không phải cao thủ quyết đấu hai ba người đánh thành một trận đấu, mà là đại quân xung trận, ít thì ngàn người, lâu thì hơn mười vạn hỗn chiến, chém giết lẫn nhau. Tống Dương lần này tới, mỗi một bước giẫm lên vô số người, quần trên Long Tước có bao nhiêu âm hồn, đến Diêm Vương cũng không đếm xuể.

Giết trong vắn đạo, giết trong cầu tiến, ngày đêm đẫm máu đổi lấy thoát biến.

Hiện giờ chiến lực của Tống Dương là bao nhiêu, chính hấn cũng không rõ, hấn không có đối thủ.

Tâm nhập ma, đao tùy hứng, Tống Dương khi ra tay là toàn lực, mỗi một đao là được ăn cả, ngã về không, chính hấn cũng không thể khống chế được. Khi sức lực mạnh lên rồi, đến La Quan cũng không dễ dàng dám để hấn ra tay.

Vả lại Tống Dương cũng không muốn phát động ma tính trong người mình, chẳng sợ chỉ là thử chiêu thôi.

Khi đi trên đường, vài vị đại tông sư cũng đến bình về võ công của hấn, có liên quan đến chiến lực cũng không thể bình luận cụ thể được, nhưng đối với Vưu Thái Y truyền Long Tước sát pháp cho Tống Dương, Vân Đỉnh, Trần Phấn và La Quan, nhưng thật ra nhất trí lời bình là tà môn.

Võ học Trung Thổ bắt nguồn từ xa xưa, tông giáo đa phái quá nhiều, bất kể đệ tử phái nào, võ công cao thấp, chiến lực cơ bản có như thế nào đều thành lập ở nội công mà ra. Nhưng Long Tước, không hề nghi ngờ là đệ số, nhiều nhất là vừa ở mức nội công thấp nhất, lại có thể bộc phát ra liên giáp đỉnh cũng không nguyên đối mặt lực lượng... Tình hình này giống như hai tiều phu chặt cây, tổng tiều phu một ngày nhiều nhất chém ba cây, la tiều phu nội công dẻo dai, có thể chém 30 cây một ngày, gấp 10 lần tiền bối, so về số lượng, sự dẻo dai, so về lâu dài thì họ La thắng chắc rồi. Nhưng nếu chỉ so thời gian chém ba cây, Tống tiều phu thì không chút nào kém cỏi.

Sẽ đơn giản là mỗi một chém của Long Tước là được ăn cả ngã về không, đều là toàn lực ứng phó.

Lúc chiến đấu đều là một đao lý, sư phụ như thế nào, so với Tống Dương có thể duy trì lâu như thế nào, người chắc chắn không đỡ nổi ba đao, cho dù trên người người có sức mạnh vô cùng đi chăng nữa, chỉ phối lại thì có lợi gì đâu.

Theo chiến lực, tinh tiến của chiến ý, Tống Dương đối với Long Tước sát pháp lĩnh ngộ cũng càng ngày càng thấu triệt, hiện tại Tống Dương đối mặt với cường địch sẽ không giống năm đó, khi đứng ở thiên viện như vậy chiến đấu rất lâu sau đó. Không tới mấy đao cũng có thể phân thắng bại, phân ra sinh tử.

Chiến lực của Tống Dương được liệt vào hàng cao thủ, cho nên kẻ lỗ mãng, vừa mới nói đến biện pháp mật, đích thị là hấn suy xét lại kết quả, những người đồng hành có tư cách đi trước, xung phong làm ứng cử viên Vân Đỉnh Trần Phấn, La Quan và Tống Dương.

Truy giết Quốc sư là do Tống Dương dựng lên, tất cả mọi người là hấn triệu tập tới hỗ trợ, thành thật là không có đạo lý để cho người khác đi trước mạo hiểm.

Kẻ thù chỉ có hai người, bất cứ người nào cũng hùng mạnh, cũng đủ trí mạng, vả lại người ta chiếm lợi, cho nên cầm quyền quyết định không thể đi đầu, nếu không bị đánh lén thì ứng biến không kịp. Nguyệt lưỡi cơ quá lại rơi vào tay kẻ thù, thực là chết mà không có chỗ chôn.

Cho nên Tống Dương phải cầm đao đi đầu, đồng bọn cầm cơ quát đi theo sau, Tống Dương đã tiên phong cũng là cái giá đỡ... khiến cho đồng bọn động cơ quát hoãn xung.

Lúc thông qua mật đạo thì phát sinh chiến đấu kịch liệt, dựa vào bản lĩnh của hai bên, khẳng định là sự việc chỉ trong nháy mắt, một khi Tống Dương ngã xuống, đồng bọn phía sau sẽ ngay lập tức phá hủy địch thù. Mật đạo nhỏ hẹp, Nguyệt Dao cùng kẻ thù chết chắc, Tống Dương ngã xuống thì sẽ chết không toàn thây.

Đồng hành cùng mọi người coi như là nắm chắc tầm quan trọng của thời cơ, lúc ra tay không tránh khỏi sự do dự. Vân Đình, Vô Ngự và Thi Tiêu Hiểu đều từ bỏ, A Lí Hán lấy việc bảo vệ Tống Dương làm nhiệm vụ của mình. Bạch phu nhân coi Tống Dương là cô gia, Hồ Phách coi hắn là con, Trần Phán coi hắn là người thân cận, Cố Chiêu Quân càng không cần phải nói, lão già kia hai tay không rút ra ngoài túi áo, nói gì đến mở động cơ... chỉ có Lý Dật Phong, gã và Tống Dương không có chút giao tình, lại xuất thân cùng là thị vệ, tính tình lạnh lùng, kiên nghị, cầm giữ cơ quát là thích hợp.

Lúc này Hồ Phách mỉm cười, đúng lúc Tống Dương Nhị Lăng Tử đang tìm cách, bà ấy vẫn còn đang tán thưởng... Lúc nên mạnh mẽ Tống Dương nhất định sẽ mạnh mẽ, Hồ Phách rất thích đứa con cổ quái này. Nhưng lúc còn là mẹ, bất kể như thế nào cũng không khiến con cái phải mạo hiểm, hơn nữa đạo lý của Hồ Phách rất nhiều.

Mọi người đến đều rất bí ẩn, kẻ thù hắn là không biết, Yến Đình, Hoa Tiểu Phi tính khả năng mai phục không lớn lắm, nhưng không có nghĩa là mật đạo an toàn, khả năng có cạm bẫy là rất cao, bất kể là cạm bẫy có ác độc như thế nào, về phương diện này, Hồ Phách đi trước một đoàn người, theo đạo lý người nên đi đầu.

Kẻ lỗ mãng không đồng ý, không thể phớt lờ những kẻ mai phục cũng chẳng đề phòng, mà hiện tại võ công của Hồ Phách thì không đáng nhắc tới, nòng ra mặt thì thực sự rất nguy hiểm. Vài câu tranh chấp miễn cưỡng được sự đồng ý, mẹ con dắt tay nhau đi đằng trước, Lý Dật Phong theo sau, đoàn người còn lại theo sau cùng.

Từ 'Ta không muốn người mạo hiểm đến 'hai ta cùng mạo hiểm, nếu không giảm bớt được gánh nặng cho người, ta đây dùng tính mạng mình ra, phương pháp của hai mẹ con thực sự không cao minh.

Vào trong mật đạo, mọi người đi thật cẩn thận, trên đường không có tình hình nguy hiểm.

Năm đó Hồng Thái Tổ bày ra cơ quát hơn 30 năm trước đã bị Hoa Tiểu Phi và Yến Đình phá, không thể dùng được nữa, nơi này bí ẩn dị thường, Yến Đình chưa bao giờ nghĩ ngoại trừ bọn họ còn có thể có người khác tìm đến, chưa kịp bố trí lại, giờ này bọn họ còn đang ở trong thung lũng khác, không hiểu kẻ thù đã lên vào từ lúc nào, giết kẻ địch. Tống Dương tiến vào, tranh chấp bây giờ đều là uống phí.

Tuy nhiên cơ quan của Hồng Thái Tổ bị Yến Đình huynh đệ phá mất rồi, chỉ là không thể dùng lại được, bản thân cơ quát vẫn chưa biến mất, trên đường Hồ Phách chú ý tới thiết kế này nọ, vài lần dừng lại nghiên cứu, càng xem càng tỏ vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn Vân Đình: "Thích khách đã nói là, nơi này rốt cuộc là nơi nào?"

Cùng một vấn đề người ta đã hỏi qua Vân Đình không biết bao lần, đáng tiếc lão Phật sống cũng chẳng biết, Hoa Tiểu Phi lúc này cũng chỉ chờ Thường trú Quốc sư đến gặp mặt, nhưng thung lũng này không biết rõ, lai lịch của ngưỡng người mưu đồ kia cũng chẳng nói.

Vân Đình lắc đầu, Hồ Phách nhíu mày, Tống Dương thấy vẻ mặt của nàng khác thường đành nhẹ giọng hỏi:

- Sao?

- Nói sau đi.

Hồ Phách không muốn trả lời.

Sau đó không lâu liền tiến đến nói, Hồ Phách - Tống Dương không tránh khỏi tranh chấp, kết quả đầy kinh ngạc không nguy hiểm, mọi người tiến vào thung lũng Hồng Thái Tổ, lão Cố nhìn trái nhìn phải, xác định là đã bình an vô sự, sau đó nhún vai, cười nói với Tống Dương:

- Sao ta có chút cảm thấy... hơi hơi cảm thấy... không có mai phục cũng không cảm thấy dường như có lỗi với mọi người vậy.

Tống Dương hạ giọng trả lời:

- Ông không biết sao, con đường này đi được, nhưng làm ta sợ muốn chết.

Nói chuyện đoàn người tìm nơi trú ẩn an toàn, sau đó mới cẩn thận quan sát. Xuyên qua một vùng đất đột ngột băng tuyết ngập trời đi vào một thung lũng ẩm áp trong người tràn đầy lo lắng, gió gào, trước mặt

không còn tuyết trắng mà là hoa hồng, cỏ xanh lá mạ, những con thú nhỏ không ngớt nô đùa... mặc dù biết quân địch đang rất gần, nhưng mọi người đều không ngoại lệ, tinh thần có chút hoảng hốt tương phản khiến mọi người như đang rơi vào trong mộng, như vào một thế giới khác.

Sức sống dạt dào, mệnh mong vô bờ của một vùng thung lũng.

Một lát sau mọi người bình thường trở lại, không ai bảo ai đều tập trung nhìn vào Vân Đỉnh. Đáng tiếc, nhìn cũng không thấy gì, khởi hành phía trước Vân Đỉnh và mọi người công đạo rõ ràng, trong những kẻ rác rưởi ép hồi tin tức dừng ở đây.

Lai lịch của thung lũng, tình hình bên trong, vị trí cụ thể của Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi, bọn họ đang làm cái gì... Tất cả việc này Rơm đến chết cũng không chịu nói, có thể nói là sau khi đám người Tống Dương đi vào mặt đạo, liền không ra nữa, lợi dụng tình báo.

Ở phía trước, mọi người tính toán, sau khi lên vào thung lũng sẽ phát hiện ra kẻ thù, tiện đà kích đấu, giết địch, nhưng mặc cho ai chưa từng nghĩ tới thung lũng này to và rộng như thế, lúc trước Thiên Dạ Xoa ẩn thân khe núi còn muốn to ra không biết bao lần, không khách khí nói, nơi đây đúng là một thế giới nhỏ, muốn tìm người như tìm kim đáy bể, có trời mới biết Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi đang ngồi xổm trên cây cao hay ngồi trong động đá.

Có thể theo Tống Dương cùng đến, người không dễ dàng buông tha Tống Dương càng không thấy thất vọng... hóa ra chỉ biết kẻ thù trên đời, phạm vi lớn như vậy, thiên hạ lại thu nhỏ ở thế giới này, thật là tiện ích.

Không có gì để nói, nếu tới rồi thì cũng nên tìm cẩn thận một chút, trừ khi từ bỏ ngay từ đầu, nếu không sẽ không tránh được trận ác chiến.

Bởi vì kẻ thù quá mạnh mẽ, mọi người không có phân tán hành động, thà rằng chậm lại thì hiệu suất lại an toàn, mọi người làm thành từng đội tìm quanh thung lũng...

Vân Đỉnh và Hoa Tiểu Phi mở ra kia nói bí ẩn của cửa ngầm, đang từ cửa hầm đi tới, Tống Dương bên này, rõ ràng đi về phía cửa cũng không biết, trong thời gian ngắn như thế làm sao có thể tìm được kẻ thù? Hai bên cùng chung sống trong một thung lũng, lại không thấy dấu vết của đối phương, càng không chạm mặt, nhưng giống nhau như đúc chính là, mỗi người trong thung lũng lúc nào cũng tập trung tinh thần, mỗi bước đi đều cẩn thận cảnh giác toàn lực ứng phó trước tình thế nguy hiểm.

Tuy rằng không tìm thấy kẻ thù, tuy rằng tinh thần hết sức căng thẳng, tuy vậy đám người của Tống Dương tìm tòi cũng không biết mệt mỏi, trong thung lũng này cũng khiến cho người ta ngạc nhiên, nghiền ngẫm ra thì thực sự nhiều lắm, một tòa nhà nhân công mở thật lớn trong sơn động, theo thời cổ, khoa học kỹ thuật phát minh ra nông canh lao động lại đến binh khí, lại đến hang kinh giấu điển tịch... Đặt mình trong thế giới cổ xưa, quy mô khổng lồ của bảo tàng, trang nghiêm, thần bí, kinh ngạc từ cảm xúc dâng lên trong lòng, lại chán nản làm sao?

Trong núi Nhật Nguyệt, vô tình đã trôi qua 20 ngày, đám người của Tống Dương cũng không thể tìm thấy. Bất cứ lúc nào có khả năng xuất hiện kẻ thù, làm cho bọn họ có biện pháp rất nhanh hành động.

Ngoại trừ kẻ thù hùng mạnh, mặt khác có một nguyên nhân lớn khiến khó có thể tìm ra được: Hồ Phách.

Những đồ cổ trưng bày trong hang đá cũng không nhiều, nhưng đối với những cuốn sách cổ trong hang đá, nàng nhất định sẽ đọc qua một lượt, xem thư mục còn ngẫu nhiên có thể lật ra trang đó mấy bản, nàng đã tận lực nhanh chóng đi xem, nhưng trong kho tàng sách phong phú đó, dù sao nhìn một cái cũng ít nhất mất nửa ngày.

Ở lại tìm tòi qua một hang đá, Tống Dương dừng lại, cùng đoàn người ngồi xuống.

Dựa theo oán giận của lão Cổ chính là lấy tốc độ hiện tại, lấy thung lũng khổng lồ, lấy tuổi của ta, sợ là không đợi được ngày đó... Như thế cũng không phải là một biện pháp, nếu không thể lục soát kẻ thù đi ra, có phải là dụ dỗ chính mình đi qua đâu?

Mà lúc mọi người ở đây bắt đầu thảo luận biện pháp dụ địch Quốc Sư và Hoa Tiểu Phi cũng đi gần hết đường.

Nhất cánh cửa khiến Hoa Tiểu Phi mở mắt ba mươi mấy năm, một đoạn không đến mười dặm, lại khiến Yến Đỉnh đi khoảng hơn tháng, cuối đường...đường chết!Nhiều nham thạch chống chọi, cắt đứt đường.

Cái này xong rồi? Cái gì đều không có? Hồng Thái Tổ tiêu vô số tâm huyết, đến cuối cùng chính là một nửa thanh địa lộ?

Hoa Tiểu Phi hít sâu một hơi, đi đến tảng đá tìm thử, nhưng chưa tìm thấy được mặt khác của cửa ngầm hoặc lối ra.

Quy củ, một tảng đá lớn nằm ngăn nắp, không có chút dễ coi nào, lại càng không dấu huyền cơ, nhìn thoáng qua giống như lúc trước đào móng, công nhân phát hiện tảng đá lớn chặn đường, không thể khai quật nên tha cho nó..... Hoa Tiểu Phi tâm huyết cả đời ở nơi đây, lại bó tay với tảng đá này sao? Sắp phát điên rồi, nổi giận dưng dưng, dưng tay đánh một đòn vào tảng đá.

Hoa Tiểu Phi càng tức tối, một quyền đánh ra mạnh như sấm, nhanh như điện, động tác của gã dường như nhanh hơn, Yến Đỉnh lắc mình tiến đến đi theo tự mình tìm cách, cầm lấy bàn tay của Hoa Tiểu Phi, đồng thời mỉm cười.

Hoa Tiểu Phi tức nghẹn, thu tay lại, nhưng không chịu bỏ qua, lại chuẩn bị dùng lực:

- Người cười cái gì? Tránh ra, đợi đá vỡ tan bay ra, cẩn thận bắn vào mặt người đấy.

Yến Đỉnh thông dong lắc đầu, không né tránh :

- Đây cơ quan của mật lộ này lớn lắm, ta hỏi người, là mật lộ có trước hay cơ quan có trước?

Hoa Tiểu Phi đáp:

- Đường nhiên là trước đào đường hầm, sau đó mới cài đặt cơ quan.

- Vậy cũng được, nếu đào đến tảng đá lớn, không thể xâm nhập mà tàn phá mật đạo, cần gì mà phải thiết lập nhiều cấm chế như thế, Hồng Thái Tổ dùng không hết người, rất nhiều tiền mà chẳng biết tiêu vào đâu sao?

Hoa Tiểu Phi không kiên nhẫn:

- Ta tự hiểu được đạo lý, nhưng kết quả lại là một tảng đá, việc này phải nói thế nào đây?

Trước mặt Hoa Tiểu Phi, Yến Đỉnh nhún vai, giọng điệu không chút để ý:

- Là thuật học của người không tinh, giống như tảng đá vậy, nhưng nội giấu huyền cơ, khí thuật chuyên môn của sư môn là hạng nhất, gọi là Thạch tâm ngọc, ồ ta đã quên người là đệ tử, vẫn chưa học cái bản lĩnh này.

Hoa Tiểu Phi mở hai mắt to nhìn, chẳng những không nguôi giận mà lại còn tức hơn:

- Người đã học rồi? Vậy người xem tảng đá kia sao lại thế này? Vì sao không nói sớm, làm ta bần lên bần xuống, xem ta phải tức giận như thế này đây?

- Chính là người muốn tức giận.

Quốc sư gơ tay che mặt:

- Lòng mi người trắng hết rồi, tuổi già sức yếu rất khó coi, nhưng thực ra khi tức giận, còn có thể tìm lại được phong thái ngày trước, ta thích xem, như hai ta lại trẻ ra vậy.

Lúc nói chuyện bất cứ lúc nào cũng hiện ra sự vui vẻ trên khuôn mặt, nói chuyện xong, cổ họng khàn khàn cười ha hả, giờ phút này lão vẫn là quốc sư thần bí, nắm giữ ngàn vạn nhân sinh Phật Chủ đông thổ, hay là khiến Thổ Phiên lật úp Trung Thổ, khiến Trung Thổ rơi vào tình trạng tuyệt thế kiêu hùng.

Chỉ có điều trong lòng vẫn còn tồn tại vài phần thú vui trẻ con, cố ý khiến người anh em tốt tức giận, kiếm cơ tìm hồi ức ngày xưa.

Cười to quá đi, Yến Đỉnh nằm trên tảng đá lớn, bắt đầu mở Thạch Tâm Ngọc mà Hồng Thái Tổ lưu lại cuối cùng.

Nhìn qua tảng đá lớn, kỳ thật là giấu huyền cơ, Quốc sư lăn lên lăn xuống tảng đá, đáng đồng đánh tây.

Chuyện này Hoa Tiểu Phi không giúp được gì, nhìn Yến Đỉnh một mình loay hoay, không đưa ra chút chủ ý nào. Yến Đỉnh không để ý tới hắn, hắn cũng chẳng sao cả, thoải mái ngồi dưới đất, uống nước, ăn uống no rồi lại ngồi ngáp...

Cơ quan phức tạp, Yến Đỉnh loay hoay hồi lâu mà không có kết quả, không biết nói gì, hỏi quốc sư:

- Người có cảm thấy, Hồng Thái Tổ có phải là thần thông quảng đại không?

Lúc chuyên tâm vào việc gì thì cũng có thể quan tâm tới việc xung quanh, Yến Đỉnh có việc này, nghe vậy hỏi lại:

- Người chỉ xử lý một chỗ à?

- Đã nói thung lũng này. Thiên hạ Trung thổ qua nhiều thế hệ đế vương, cũng không thấy ai đầu tư kinh phí lớn đến thế.

Hoa Tiểu Phi dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Ý của ta không phải là công trình nào lớn mà là nơi thung lũng chúng ta còn có thể gặp được chiếc máy thông minh...

Yến Đỉnh hiểu ý của Hoa Tiểu Phi, không đợi gã nói xong liền đáp:

- Hồng Thái Tổ thật không bình thường, còn có những kì nhân tương trợ, theo ta được biết hắn chiêu mộ được rất nhiều đạo gia, kì môn vô số những người tài giỏi, ít nhiều không xuống núi, không biết thế sự của sư môn đều cam tâm liềm mạng.

Việc Phật giáo thịnh hành trong mấy trăm năm gần đây, lịch sử Đông thổ bắt nguồn từ xa xưa, một dòng chảy dài, một ngàn năm kế thừa lưu lại không biết bao nhiêu tinh hoa, tất cả đó là những tri thức quý giá, được bản môn tiếp thu, kế thừa. Nhìn vào cuộc đời của Hồng Thái Tổ, si mê phương thuật, hết lòng tin theo đạo thuật, hao phí bao nhiêu công sức tìm cao nhân, được người chỉ cho tới thung lũng này, mời ra được cao thủ mới thôi, cố gắng xây dựng cải tạo cơ quán, thật không đáng ngạc nhiên.

Nhìn từ cao xuống, sư môn Yến Đỉnh và những thông phán đệ tử đều bị Hồng Thái Tổ thu nhận dưới trướng đều rõ ràng rồi.

Hoa Tiểu Phi chính là không biết nói thế nào, nghe chuyện người đời, cũng rất là nhớ mọi chuyện, lại chuyển hướng đề tài:

- Trong đá sẽ có gì? Không phải là quan tài của Hồng Thái Tổ chứ?

Vấn đề này không thể ai trả lời, Yến Đỉnh mặc kệ gã, Hoa Tiểu Phi cũng không nghĩ lại, hỏi:

- Người nói, vấn đề này có thể không thực tế lắm, mà lại là một manh mối khác, chỉ dẫn chúng ta tìm thấy một phiến mở được cánh cửa hơn ba mươi năm?"

- Người có phiền hay không?

Yến Đỉnh ngừng tay, người vẫn còn dựa vào hòn đá, quay lại nhìn người huynh đệ.

Hoa Tiểu Phi cười ha hả lắc đầu:

- Ta không phiền, người phiền không?

- Ta cũng không phiền

Yến Đỉnh bỗng dưng mỉm cười:

- Người hỏi vấn đề thật chán ngắt, đập tảng đá ra thì biết ngay, mở to mắt ra mà xem!

Lúc nói chuyện, một khối đá dùng lực kéo chột tách ra ở phía sau, ngay bên cạnh của Hoa Tiểu Phi.

Hoa Tiểu Phi kinh ngạc: "Phá được rồi?"

Yến Đỉnh không dấu nổi sự vui sướng, khuôn mặt xấu xí tươi cười, khoái trá từ trong tận đáy lòng:

- Phá rồi!

Cùng lúc đó, tảng đá lớn phát ra tiếng trầm đục, mắt thường có thể thấy được một khối lớn nhỏ không đồng nhất 'thạch đá' bong ra từng mảng, tung tóe trên mặt đất...

Sau một lúc lâu, lúc cơ quát hoàn tất xong, tất cả phần đá đã bị vỡ vụn, hòn đá gài bướng trên đường bị tước đi một nửa, lộ ra vách tường bóng loáng, có chữ, có bản đồ, đến từ hơn 700 năm trước, Trung Thổ thiên hạ đệ nhất. Đại Hồng Thái Tổ đã để lại cho đời con cháu một bức thư, in tận vào vách tường.

Hơn ba mươi năm vất vả, gần như quán triệt cả đời mưu đồ, cuối cùng cũng có kết quả. Huynh đệ đều không tìm được xúc động trong lòng, không hèn mà cùng nhau hét thật to, giống cười cũng giống khóc, tiếng cười cũng không vui thích mà tiếng khóc cũng chẳng bi ai, cũng chỉ là kích động mà thôi.

Quái Khiếu ở trong mật lộ không rơi, kích động quá, thấy vậy cũng nhảy vọt lên, hai người ai đẩy cũng đều không vội mà nhìn vào vách đá, một trận cười to, một trận sảng khoái! Hai người cười đến rơi cả nước mắt, cười đến khàn cả giọng, đau cả bụng, bọn họ cố gắng bình tĩnh lại, cùng đứng lên xem trên vách đá ghi gì.

Lúc Yến Đỉnh 'diện bích', Tống Dương cùng họp với những người khác, thương lượng từ giữa trưa đến khi trời tối đen, mọi người vẫn không tìm ra cách giải quyết hữu hiệu.

Tài trí bình thường cũng có thể đi vào thung lũng này, ai ai cũng linh hoạt, chớp mắt có thể thoát ra ba cái lợi hại, nhưng bọn họ sẽ đối phó với kẻ thù dữ dội mãnh, bất kể thân thủ vẫn là ánh mắt đều vượt qua bọn lão Đại Nhất Tiệt, không thể cho là đoàn người không cẩn thận, có sơ sẩy sẽ dự định đưa ta vào phạm rũi. nói đi nói lại, chủ ý không ít, nhưng không đáng tin.

Tống Dương ít khi mặt mày nhăn nhó, hai tay chống cằm suy nghĩ, hần hít sâu một hơi, thần sắc do dự trở thành hư không, ngẩng đầu nói với mọi người: "Nếu không... Ăn cơm trước.

Ăn cơm trước, ăn cơm trước... Cổ Chiêu Quân, Ali Hán dám người gặt đầu phụ họa, bộ dáng vui vẻ.

395. Chương 152: Đá Vụn

Nhìn qua tảng đá lớn, kỳ thật là giấu huyền cơ, Quốc sư lẫn lên lẫn xuống tảng đá, đáng đồng đánh tây.

Chuyện này Hoa Tiểu Phi không giúp được gì, nhìn Yến Đỉnh một mình loay hoay, không đưa ra chút chủ ý nào. Yến Đỉnh không để ý tới hắn, hắn cũng chẳng sao cả, thoải mái ngồi dưới đất, uống nước, ăn uống no rồi lại ngồi ngáp...

Cơ quan phức tạp, Yến Đỉnh loay hoay hồi lâu mà không có kết quả, không biết nói gì, hỏi quốc sư:

- Người có cảm thấy, Hồng Thái Tổ có phải là thần thông quảng đại không?

Lúc chuyên tâm vào việc gì thì cũng có thể quan tâm tới việc xung quanh, Yến Đỉnh có việc này, nghe vậy hỏi lại:

- Người chỉ xử lý một chỗ à?

- Đã nói thung lũng này. Thiên hạ Trung thổ qua nhiều thế hệ đế vương, cũng không thấy ai đầu tư kinh phí lớn đến thế.

Hoa Tiểu Phi dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Ý của ta không phải là công trình nào lớn mà là nơi thung lũng chúng ta còn có thể gặp được cạm bẫy thông minh...

Yến Đỉnh hiểu ý của Hoa Tiểu Phi, không đợi gã nói xong liền đáp:

- Hồng Thái Tổ thật không bình thường, còn có những kì nhân tương trợ, theo ta được biết ông ta chiêu mộ được rất nhiều đạo gia, kì môn vô số những tài giỏi, bao nhiêu người không xuống núi, không biết thế sự, việc của sư môn đều cam tâm liều mạng.

Việc Phật giáo thịnh hành trong mấy trăm năm gần đây, lịch sử Đông thổ bắt nguồn từ xa xưa, một dòng chảy dài, một ngàn năm kế thừa lưu lại không biết bao nhiêu tinh hoa, tất cả đó là những tri thức quý giá, được bản môn tiếp thu, kế thừa. Nhìn vào cuộc đời của Hồng Thái Tổ, si mê phương thuật, hết lòng tin

theo đạo thuật, hao phí bao nhiêu công sức tìm cao nhân, được người chỉ cho tới thung lũng này, mời ra được cao thủ mới thôi, công hiến xây dựng cải tạo cơ quất, thật không đáng ngạc nhiên.

Nhìn từ cao xuống, sư môn Yến Đỉnh và những thông phán đệ tử đều bị Hồng Thái Tổ thu nhận dưới trướng đều rõ ràng rồi.

Hoa Tiểu Phi chính là không biết nói thế nào, nghe chuyện người đời. Cũng rất nhớ mọi chuyện, lại chuyển hướng đề tài:

- Trong đá sẽ có gì? Không phải là quan tài của Hồng Thái Tổ chứ?

Vấn đề này không thể ai trả lời, Yến Đỉnh mặc kệ gã, Hoa Tiểu Phi cũng không nghĩ lại, hỏi:

- Người nói, vấn đề này có thể không thực tế lắm, mà lại là một manh mối khác, chỉ dẫn chúng ta tìm thấy một phiến mở được cánh cửa hơn ba mươi năm?"

- Người có phiền hay không?

Yến Đỉnh ngừng tay, người vẫn còn dựa vào hòn đá, quay lại nhìn người huynh đệ.

Hoa Tiểu Phi cười ha hả lắc đầu:

- Ta không phiền, người phiền không?

- Ta cũng không phiền

Yến Đỉnh bỗng dừng mỉm cười:

- Người hỏi vấn đề thật chán ngắt, đập tảng đá ra thì biết ngay, mở to mắt ra mà xem!

Lúc nói chuyện, một tay dùng lực trên miệng khối đá vụn một cái, chợt thân thể lão bay ra phía sau, nhẹ nhàng dừng ngay bên cạnh Hoa Tiểu Phi.

Hoa Tiểu Phi kinh ngạc :

- Phá được rồi?

Yến Đỉnh không dấu nổi sự vui sướng, khuôn mặt xấu xí tươi cười, khoái trá từ trong tận đáy lòng:

- Phá rồi!

Cùng lúc đó, tảng đá lớn phát ra tiếng trầm đục, mắt thường có thể thấy được một khối 'thạch đá' lớn nhỏ không đồng nhất bong ra từng mảng, tung tóe trên mặt đất...

Sau một lúc lâu, lúc cơ quất mở ra hoàn tất, tất cả phần đá đã bị vỡ vụn, hòn đá gần bưng trên đường bị tước đi một nửa, lộ ra vách tường bóng loáng, có chữ, có bản đồ, đến từ hơn 700 năm trước, Trung Thổ thiên hạ đệ nhất. Đại Hồng Thái Tổ đã để lại cho đời con cháu một bức thư, in tận vào vách tường.

Hơn ba mươi năm vất vả, gần như mưu đồ cả đời, cuối cùng cũng có kết quả. Huynh đệ đều không tìm được xúc động trong lòng, không hèn mà cùng nhau hét thật to, giống cười cũng giống khóc, tiếng cười cũng không vui thích mà tiếng khóc cũng chẳng bi ai, cũng chỉ là kích động mà thôi.

Quái Khiếu ở trong mật lộ không rơi, kích động quá, thấy vậy cũng nhảy vọt lên, hai người ai đẩy cũng đều không vội mà nhìn vào vách đá, một trận cười to, một trận sảng khoái! Hai người cười đến rơi cả nước mắt, cười đến khàn cả giọng, đau cả bụng, bọn họ cố gắng bình tĩnh lại, cùng đứng lên xem trên vách đá ghi gì.

Lúc Yến Đỉnh 'diện bích', Tống Dương cùng họp với những người khác, thương lượng từ giữa trưa đến khi trời tối đen, mọi người vẫn không tìm ra cách giải quyết hữu hiệu.

Tài trí bình thường cũng có thể đi vào thung lũng này, ai ai cũng linh hoạt, chớp mắt có thể toát ra ba cái lợi hại, nhưng bọn họ sẽ đối phó với kẻ thù dũng mãnh, bất kể thân thủ hay ánh mắt đều vượt qua bọn họ một bậc, không thể cho là đoàn người không cẩn thận, khi dự định chẳng may sơ sẩy sẽ đưa ta vào phận rủi, muốn bày ra một cạm bẫy thật không phải chuyện dễ dàng. Nói đi nói lại, chủ ý không ít, nhưng không đáng tin.

Tổng Dương ít khi mặt mày nhăn nhó, hai tay chống cằm suy nghĩ, hần hít sâu một hơi, thần sắc do dự trở thành hư không, ngẩng đầu nói với mọi người:

- Nếu không... Ăn cơm trước?

Ăn cơm trước, ăn cơm trước... Cố Chiêu Quân, Ali Hán đám người gạt đầu phụ họa, bộ dáng vui vẻ.

Bình tĩnh xem xét, thời cơ mà Tổng Dương một hàng tiến vào cánh đồng tuyết thật không tồi, chính là khi vượt qua hai cường địch mở ra phía cửa ngầm, ngăn cách với thế giới bên ngoài. Nếu như tin tức đám người của Tổng Dương rõ ràng hơn một chút, có thể ở trong chỗ tối mai phục, dựa vào địa thế và cơ quát lợi hại trên tay bọn họ, Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi lành ít dữ nhiều.

Đáng tiếc, ý chí của Đạo Thảo hơn xa người bình thường, Vân Đỉnh dùng cảm thuật ép cung, gã vẫn bảo vệ cho cái mấu chốt quan trọng kia, đám người Tổng Dương không biết chỗ cánh cửa.

Tìm tòi mù quáng, và tìm kiếm vô ích, lãng phí thời gian nửa tháng, cũng bỏ lỡ thời cơ tốt phục kích kẻ thù.

Theo Tổng Dương, từ chỗ này tới phiến cửa ngầm chừng hơn mười dặm, cửa ngầm tới con đường phía vách đá nhiều nhất không quá mười dặm.

Nghe được âm thanh lạ, đám người của Tổng Dương tiến đến điều tra, trên đường còn nói nhỏ tránh bẫy của kẻ thù, tốc độ cũng không dám quá nhanh, mà lối vào cửa ngầm đi vào rất khó khăn, nhưng khi đi ra ven đường thì tất cả mọi thứ đều bị phá rơi, không giống bình thường

Cho nên Tổng Dương ở xa xa chưa đuổi tới nơi, Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi liền đi ra rồi.

Cách một quãng thời gian xây dựng lại, hơn nửa vừa mới giải quyết xong tâm nguyện, Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi trong lòng vui sướng. Bí mật bảy trăm năm trước của Hồng Thái Tổ đã bị hai người phá giải, thung lũng này sẽ không còn là nơi hấp dẫn bọn họ nữa, hai người sớm hiểu ý nhau, không cần nói thêm gì cả, sóng vai tiến ra khỏi thung lũng, nói nói cười cười, bước chân không bị ảnh hưởng, cả hai xoay người để trở về.

Thung lũng rất lớn, địa thế cũng không tồi, cái loại này từ đầu nổi thẳng khe nhỏ cuối cùng rất khác biệt, mặc dù ở nơi cao nhưng vẫn có hình dạng thon dài, gập ghềnh, trong hang động tầng phân cách mở ra, nói thẳng ra là ở đó có rất nhiều con đường, Tổng Dương và Yến Đỉnh mỗi người một đường.

Hoàng hôn, lúc Tổng Dương một mình đi gần đến phiến cửa ngầm, Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi đã rời khỏi thung lũng, bắt đầu xuyên qua cao nguyên để trở về Đại Yến.

Nửa đêm, Tổng Dương đặt mình tận cuối đường, nhìn đá vụn dưới chân và chữ ở trên vách, rất nhanh đã nghĩ ngay ra bọn họ, tiếng động khác thường buổi sáng chính là do Yến Đỉnh đập tảng đá, đồng thời trong lòng lại chưa thể rõ... Bỏ lỡ cơ hội, hai bên lướt mình mà qua.

Thật là lỡ mất dịp tốt, sau khi Yến Tử Bình bị phục kích, rất có hy vọng có cơ hội giết Đại Thù, thế là lỗi sai trôi qua, mọi người đều cứ thế mà sống.

Mọi người đều uể oải, nhiều biểu hiện khác nhau, A Lí Hán lớn tiếng mắng, Trần Phản sắc mặt xanh mét, Vân Đỉnh im lặng không nói gì... Nhưng thực ra là sốt ruột báo thù, Tổng Dương sát tính dày đặc, nhìn qua thì không có gì ảo não, thậm chí còn gơ Long Tước đao lên, lưu lại tám chữ.

- Chúc người may mắn, còn nhiều thời gian.

Hồ Phách thấy vậy hỏi Tổng Dương:

- Như thế nào? Không buồn bực sao? Cơ hội tốt thật.

- Đâu chỉ buồn bực, hối hận vì không thể can chính mình.

Tổng Dương chỉ tiết trả lời:

- Sớm biết thì không nên đến thung lũng này, trực tiếp mai phục ở lối vào là hợp lý, nếu như thế, nói không chừng đã báo thù được rồi.

- Nhưng, sớm biết thì chẳng ích gì, mọi người theo ra thoát khỏi nơi đó, Yến Đỉnh đã lên cao rồi, trời biết ta và người đã đến thung lũng, liệu có biết là chúng ta đã rời đi rồi không? Chỉ có thể vào lục soát xem. Lục soát kẻ thù tự nhiên thì không có gì để nói, cho dù là không lục soát được, còn có thể nhìn vào tình hình trong thung lũng, nói không chừng bọn họ còn có thể trở về, chúng ta còn có thể mai phục chờ đợi, đáng tiếc...

Bất đắc dĩ nhún vai, chợt Tống Dương vừa cười nói:

- Biện pháp của chúng ta khả năng thành công rất lớn, không ngờ hoàn toàn ngược lại, đây cũng không phải là sai lầm, đơn giản là ông trời không nể tình, một khi đã như vậy thì ta nên dừng lại, đừng làm khó chính mình, nói toạc ra là phải biết nắm bắt cơ hội, còn nhiều thời gian.

Nói xong, hất chỉ tay vào tám chữ trước mặt.

396. Chương 153: Bảo Hộ

Hổ Phách cười như nắng xuân, dựa vào vách đá ngồi xuống, giơ tay vỗ vỗ dưới mặt đất, ra hiệu Tống Dương ra ngồi cùng.

Tống Dương nghe lời tiến đến ngồi, lúc Hổ Phách lại nói, nói lời có chút cổ quái:

- Người có biết việc trước kia, tự nhiên cũng có thể hiểu được con người của ta... Là không có tâm can, cho mãi tới bây giờ ta mới hiểu được chính mình, hồ hững với sự việc, sự môn bối cảnh lai lịch như thế nào, có kẻ thừa cơ mật trọng yếu, thậm chí là nguyên nhân cái chết của đại ca.... tất cả việc này cũng chưa nghĩ nhiều, sau này gặp lại được người nói mới biết sự tình. Sự môn và Hồng triều trước kia sâu xa thâm hậu, đại ca qua đời và Yến Đỉnh có liên hệ lớn, Vụ Ly ẩn dật tuổi già để quyết chí báo thù.

Hổ Phách giọng điệu mơ hồ, Tống Dương không biết nên nói gì, cũng chẳng cần hấn đến an ủi, Hổ Phách liền chuyển đề tài:

- Vào thung lũng này trước, theo đường mật đạo, ta lưu ý những phần mà người xưa phá bỏ đi. Mơ hồ có chút quen thuộc, giống như nơi nào đó đã gặp qua. Cần thận suy nghĩ một chút, dường như thứ tôi đã gặp không phải là cơ quan đầu, mà là một bản thiết kế... Thời niên thiếu, trong sơn môn đã gặp qua, là trong cánh cửa cơ mật.

Hổ Phách là đệ tử trên danh nghĩa, thế nên theo lý thì những cơ mật trong sự môn thì nàng không đủ tư cách để biết, nhưng đồng thời nàng cũng là em gái ruột của trưởng môn, tình yêu của anh trai với em gái, Hổ Phách xem lại cũng sẽ không có nhiều hạn chế.

Có thể, là người đứng đầu chủ động nên nói cái gì, nếu quả thật lúc trước Hổ Phách thật sự hỏi truyện cổ xưa, anh của bà sẽ không giấu diếm. Tuy nhiên, trời sinh bà ra có tính vô tâm, bà không hề quan tâm tới việc này, tất nhiên là sẽ không bao giờ hỏi.

Về phần trong trí nhớ của bà cơ bản là giống nhau, tấm bản vẽ là được giấu trong phòng, mặc dù là đệ tử vào phòng cũng không thấy được, trừ khi phải qua khảo sát kĩ lưỡng, được truyền thụ từ đời này qua đời khác, trở thành người thừa kế mới có thể xem và học tập được.

Tuổi trẻ nghịch ngợm, Hổ Phách cũng không ngoại lệ, gian nan theo anh trai vào thư phòng tìm bản vẽ bí mật, nhưng khi đi ra ngoài thì không có vẻ hứng thú lắm, thiên phú của cô rất tốt nhưng với thiết kế khéo léo như thế này thì không thể thích được, cho nên bà mang bản vẽ ấy ra tặng cho Vụ Ly học.

Vụ Ly xú chút nữa thì sợ đến chết ngất, không dám liếc mắt nhìn, gượng cô mang bản vẽ về.

Nhớ lại hồi ức xưa, Hổ Phách tươi cười, trầm mặc một lúc mới mở miệng nói:

- Hiện giờ nghĩ đến, Yến Đỉnh tuy rằng là đệ tử của anh trai, nhưng lão vĩnh viễn không có khả năng kế thừa, càng không có cơ hội được nhìn thấy bản vẽ.

Tống Dương gật đầu.

Hồ Phách, sư môn Vưu Ly và Đại Hồng có nhiều quan hệ, sẽ không để cho việc kế thừa dừng lại trong tay triều đình Đại Yên, Yến Đỉnh cũng chỉ là một đệ tử, lão sẽ không trở thành chương môn nhân tương lai được.

- Phá bỏ bộ phận chủ chốt, dựa vào bản lĩnh của Yến Đỉnh, cho dù là không có bản vẽ, muốn khai thông mật đạo cũng không phải là không làm được, nhưng ta cần điều tra cơ quan này, mỗi dạng đều không nguyên vẹn, muốn làm thành dạng này thế nào cũng cần có bản vẽ trong tay. Bởi vậy sự việc trở thành được hiểu thông qua: Yến Đỉnh mục đích là hại anh ta, phân nửa chính là vì thung lũng này.

- Mặt khác, lúc mọi người đang cố gắng tìm hiểu thung lũng, ta chợt chú ý tới một quyển sách cổ được niêm phong cất đi cẩn thận, tìm được cuốn Hồng Sử Kí, lại chính là ta không thể tìm được cuốn sách sau của Hồng Thái Tổ. thung lũng to như thế, bao nhiêu hang động, niêm phong cuốn sách hàng ngàn vạn năm, Hồ Phách không có khả năng đem tất cả sách xem hết được, nhưng nàng đã chỉ ra hai bằng chứng chủ yếu, lúc là Hồng Thái Tổ dựng lên cái thung lũng này.

Hồ Phách thở dài, lại thay đổi đề tài:

- Ta hiểu ý của Yến Đỉnh, xem chữ được lưu lại, đại khái có thể đoán được tâm tư lúc đó của lão, nơi đây lão đã biết hết rồi, lão sẽ không trở lại .

Nói xong, bà rút một sợi tóc từ trên đầu xuống, nắm trong tay, rồi mở ra trước mắt:

- Bao nhiêu năm qua rồi? Tóc đã bạc hết, thậm chí anh đã mất được hơn ba mươi năm rồi... Như thế tính ra Yến Đỉnh cũng đã ở nơi đây thăm dò hơn ba mươi năm, tới tận hôm nay lão mới không quan tâm đến nơi này nữa, đến cuối cùng bí mật là dạng gì, có thể khiến hắn thành người như vậy, thủy chung suốt một thời gian dài? Không khó đoán, có thể xác định được.

Đáp án thật rõ ràng.

Tới giờ Tổng Dương còn chưa rõ ý của Hồ Phách... Và Yến Đỉnh cùng trong sư môn bất đồng cơ mật, Tổng Dương, Hồ Phách, đám người đi trước kia cũng không thể hiểu được lai lịch của thung lũng này, càng không thể hiểu Yến Đỉnh đã tìm kiếm đã hơn ba mươi năm. Đến giờ phút này, Hồ Phách đem lần lượt nguyên nhân và kết quả ra nói hết, mới khiến schaan tướng được rõ ràng, không có gì nghi ngờ nữa, đó là nơi mà Hồng Thái Tổ ẩn núp.

Có liên quan đến bí mật phục quốc của Hồng Thái Tổ, đã bị Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi hủy mất rồi. Tuy nhiên điều này không quan trọng, Tổng Dương không quan tâm năm đó Hồng Thái Tổ đã sắp xếp như thế nào, có thể hiểu tốt nhất, nhìn không tới không phòng, giờ đây Tổng Dương theo thung lũng này mà đi, hắn suy nghĩ việc khác... thời gian không dài, về mặt hắn trở nên cổ quái, muốn cười lại có chút gượng gạo, nhiều cảm thán và thổn thức.

Thấy vẻ mặt hắn khác thường, Hồ Phách hỏi:

- Sao? Nghĩ tới cái gì?

- Đại khái đã hiểu rõ mọi chuyện:

Tổng Dương cười cười hồi đáp:

- Ta, Vưu thái y và Thiên Dạ Xoa.

Hồ Phách có chút hứng thú:

- Nghĩ đến Vưu Ly? Nói ra, ta lại thích nghe chuyện của ông ấy.

Tổng Dương giơ tay và chỉ hướng đá rơi:

- Mặt này ghi lại kế hoạch phục quốc của Hồng Thái Tổ, bất luận kế hoạch này phức tạp đến đâu, trong đó tất có : Thiên Dạ Xoa.

Gần vạn tinh binh đang tại ngoại, ẩn núp chờ triệu tập, vả lại trên người họ có giấu bảo đồ và có liên quan đến chiến lược 'cửa sau' mặc cho thế nào thì đây cũng chính là kế hoạch của Hồng Thái Tổ, Hồng Thái Tổ ghi lại, nhất định là đề cập đến bọn họ.

- Không khó đoán, Yến Đỉnh xem qua đại kế phục quốc của Hồng Thái Tổ, muốn đi Nam Lý mang phần võ trang về thế gian này.

Tổng Dương nói chậm, vừa nói vừa nghĩ:

- Về phương diện, Vũ Ly không thể không biết toàn bộ kế hoạch của Hồng Thái Tổ, nhưng bọn họ khẳng định là Thiên Dạ Xoa có vẻ hiểu bí mật này.

Hồ Phách như thoáng suy nghĩ, có thể tu luyện đến thể này, tâm tư sẽ không kém, chỉ nhìn bà có phải nguyện ý làm hay không, quả nhiên ánh mắt bà càng sáng, nhưng Hồ Phách cũng không chen ý, khoát tay. Ra hiệu con trai tiếp tục nói.

- Muốn mở Thiên Dạ Xoa cần hai thanh chìa khóa, một là tâm luyện huyết, cái còn lại là mật làm tín vật, ta đoán, cậu và môn trung sư trưởng khả năng chỉ biết thứ nhất mà không biết thứ hai... Ta cảm thấy... Ta khả năng đoán được “cậu” tính toán báo thù.

- Luận tâm cơ, bản lĩnh, thực lực, cậu không phải là đối thủ của Yến Đỉnh, không có cơ hội báo thù, nhưng trong tay cậu còn có một cơ hội, Yến Đỉnh phá giải các cơ quan trong thung lũng, hiểu tới phục quốc an bài của Hồng Thái Tổ, sẽ lại phải đi vào núi Nam Lý, đem Thiên Dạ Xoa ra dùng.

Tổng Dương tay ôm đầu gối, cười nói:

- Cho nên cậu chỉ cần thu phục Thiên Dạ Xoa trước, khiến tinh binh nghe lệnh, sau đó cũng không dùng lại nữa, mọi người còn ở khe núi này, sớm hay muộn thì Yến Đỉnh cũng tự mình tìm đến cửa, nhưng gần vạn tinh binh, địa hình đóng kín lại, bản lĩnh của Yến Đỉnh cũng sẽ bị phanh thân thành từng mảnh, thù này báo sẽ xong.

Chỉ có Tổng Dương đoán, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, dựa theo suy nghĩ của hắn, mọi chuyện đều có nhiều tình tiết nhỏ, tất cả đều có thể giải thích được.

Ví dụ vì sao mà Vũ thái y tận tâm, không tiếc 18 năm hao phí làm trên người Tổng Dương thi triển luyện huyết kì thuật;

Ví dụ như Vũ Ly đã nói qua, việc thành sau khi mỗi người đi một ngã, hắn chỉ cần vài giọt máu của Tổng Dương;

Ví dụ như trời đất bao la, Vì sao một mình Vũ thái y khi đến vùng núi Yến Tử Bình ngụ lại;

Lại chính là ngay cả tổ chất của Tổng Dương và quốc sư gần giống nhau, ngoài nguyên nhân này, năm đó đại ca vì cứu thiếu niên Yến Đỉnh, dùng đến thủ đoạn hống hách, mãnh lược, sau đó lại bắt hắn trị liệu cho Yến Đỉnh truyền nghề y cho Vũ Ly... Vũ Ly thi triển tâm huyết của mình, chính là sự phụ đưa cho Yến Đỉnh biện pháp cứu người.

Tại sao đại ca không chọn mặt khác, liền đem vài nét bút ghi lại đưa cho Vũ Ly? Mặt ngoài là tặng thư, thực tế là truyền lại bản lĩnh này, truyền cho ông ấy khởi động chìa khóa Thiên Dạ Xoa, truyền cho ông ấy phương pháp báo thù cho sư môn.

Luyện huyết kì thuật từ Đại Hồng hoàng thất, luyện ra máu tươi chính là Thiên Dạ Xoa giám định thân phận để làm tin, nhưng kì thực giống nhau cũng là cường thân, cứu mạng pháp môn, vận dụng cái bản lĩnh này, lúc ấy chưa từng nghĩ nhiều, nhưng thực tế cũng giống Yến Đỉnh nắm giữ tín vật để làm tin, làm sao không để lại một ngày sau khi báo thù.

Tổng Dương đứng dậy:

- Nói đi nói lại cũng đều là đoán thôi, mất chuyện này cũng không theo xác nhận, tuy nhiên... Ta trông ngóng và đoán đúng rồi, ông trời phù hộ !

Hồ Phách cũng đứng lên, tươi cười, chậm rãi gật đầu, nàng dùng giọng điệu rất nặng:

- Ông trời phù hộ, người đoán được nhất định đúng.

Chỉ có điều là phỏng đoán, đến Vũ Ly cũng đã chết rồi, đoán sai hay đúng còn gì quan trọng hơn, cần phải mời ông trời phù hộ chứ?

Nguyên nhân rất đơn giản, theo lai lịch của thung lũng này đến mưu đồ của Yến Đỉnh, đến kế hoạch báo thù của Vu Thải Y. nếu hết thấy đúng như Tống Dương và Hồ Phách hai người đều muốn như vậy, Tống Dương chỉ biết theo quốc sư, lúc nào thích hợp giết cường địch.

397. Chương 154: Thủ

- Thiền Dạ Xoa trở về chưa?

Cổ Chiêu Quân hỏi, cả nhà đều ở cùng một chỗ, Tống Dương và Hồ Phách nói chuyện với nhau lại không có ý hạ giọng, dựa vào nỗ lực của mọi người, đến bây giờ vẫn chưa nghe ra hương vị nào.

Bố trí phục quốc Đại Hồng và Thiền Dạ Xoa cùng vui buồn, Yến Đỉnh đã được biết kế hoạch sắp xếp của Hồng Thái Tổ, hẳn có chút tâm tái được theo đuổi, hơn một nửa là muốn đến chỗ Thiền Dạ Xoa một chuyến... Từ dự đoán của Tống Dương, năm đó, kế hoạch báo thù của Vu Thải Y mà đến, bây giờ vẫn còn, Tống Dương muốn báo thù, trở lại núi Nam Lý để bố trí, sau sẽ chờ Yến Đỉnh một mình đi.

Nếu mong muốn như vậy thật, báo thù giống như là ván đã đóng thành thuyền, mọi người đều tốt, A Lý Hán cả đời người không nói sôi tiếng Hán, nói với Tống Dương:” Đến lúc đó tôi muốn Yến Đỉnh giải thích cho tôi thành ngữ tiếng Hán, là: ôm cây đợi thỏ.”

Bạch phu nhân ngắt lời, mỉm cười nói:” Còn có: chui đầu vào lưới.”

A Lý Hán là người Hồi Hột, đúng thật tiếng Hán chưa hiểu hết, trềnh lớn hai mắt:” Lưới gì, ý gì chứ?”

Nói nói cười cười, mọi người từ bên ngoài đi tới, vừa đi, Bạch phu nhân nói:” Chỉ cần ra khỏi chỗ không có bóng người này, ta sẽ đưa tin về, để phòng trong khe núi, nói không chừng Yến Đỉnh đuổi tới trước chúng ta rồi.”

Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi hiện giờ đã trở lại, Tống Dương không hề biết gì về chuyến hành trình của họ cả, Bạch phu nhân thật sự sợ bọn họ không trở về Yến Quốc mà trực tiếp đi Nam Lý tìm Thiền Dạ Xoa , dùng toàn bộ sức lực để chạy trong chuyến hành trình, nhất định sẽ đuổi kịp đám người Tống Dương ở chỗ khe núi, việc này không thể không phòng, phải lập tức chuẩn bị ngay.

Trong khe núi hiện chỉ có một ngàn Thiền Dạ Xoa , nhưng còn rất nhiều trong khe suối, mấy ngàn tinh vệ hộ tống tiểu hoàng đế cùng nhau vào núi. Chỉ cần cả nhà có sự phòng bị, Yến Đỉnh đi thế này thì lành ít dữ nhiều.

Tống Dương gật đầu với Bạch phu nhân :” Đây là tự nhiên, tin tức cần phải truyền nhanh chóng một chút, lại muốn những con chó con vất vả.”

Bạch phu nhân khoát tay ra hiệu Tống Dương không cần phải khách khí, cười nói:” Mong chờ quá, vẫn là Yến Đỉnh về Yến Quốc trước để lo liệu vài chuyện. Sau đó lại đi khe núi chịu chết, đến lúc này liền cho chúng ta chút thời gian trở về, cho người tận mắt nhìn thấy hắn chết.”

Đã từng trên đời này Tống Dương là tốt nhất, người thân cận nhất sẽ chết trong tay Yến Đỉnh, vì báo thù này, Tống Dương không tiếc máu, hi sinh thân mình, đối với hắn mà nói thì thật là rất nuối tiếc.

Nhưng không nghĩ tới, nghe vậy xong Tống Dương lại lắc đầu:” Lần này trở về, ta nhất định sẽ không ở trong khe núi...TA sẽ khởi hành nhanh thôi.”

Không chỉ Bạch phu nhân , gần như mọi người nghe xong đều sửng sốt, Cổ Chiêu Quân hỏi rất nhanh:” Có ý gì? Người không tính ôm cây đợi thỏ sao? Không muốn xem Yến Đỉnh chết sao?”

“Yến Đỉnh lần này thành con thỏ, không chỉ một cái cây, nói không chừng sẽ làm cái khác.” Tống Dương vừa trả lời lại chợt nghe thấy gì đó mơ hồ, nhưng chỉ muốn thêm cân nhắc có thể hiểu được ý tứ của hắn không... có liên quan đến kế hoạch phục quốc của Hồng Thái Tổ, hiện mọi người đã biết nội dung rõ ràng, nhất là Thiền Dạ Xoa , hai là cánh đồng hoang vu, ba là đảo nhỏ quái gở ở sâu trong Đông Hải.

Khu vực hoang vắng thì không phải nói nữa. Bọn họ và Thiền Dạ Xoa bất đồng, tộc này đối với đời sau Hồng Thái Tổ đem ra thu vì mình cũng chỉ là lừa gạt , việc này đã thua rồi, quốc sư Đại Hồng dùng thân

phận đi tìm sa dân, đối phương cũng chỉ định không mua sổ sách, Yến Đỉnh đương nhiên có thể hiểu được, không đáng uổng phí sức lực.

Hai hạng còn lại, Quốc sư sẽ là người cuối cùng đi tìm Thiền Dạ Xoa, hay là sẽ đi ra đảo nhỏ xem kết quả của đệ tử?

Hai miền, con thỏ sẽ đụng vào cái nào? Tổng Dương tính toán dẫn người rời bến, đi tìm một cái cây khác.

Bạch phu nhân nhíu mày:” Bỏ gần tìm xa, không có đạo lý này.” Thiền Dạ Xoa ẩn thân ở những nơi hẻo lánh, dù sao vẫn là trên đất Trung Thổ, đảo nhỏ thì cô độc ở hải ngoại, cho dù Yến Đỉnh muốn đem kế hoạch của Hồng Thái Tổ thể hiện ra, theo đạo lý cũng sẽ tìm được Thiền Dạ Xoa trước.

“” Theo như người nói lúc đi trên đường, đúng vậy, nhưng theo trình độ quan trọng, sự việc theo góc độ của Tổng Dương và mọi người sai biệt rất khác nhau:” Thiền Dạ Xoa tuy rằng nhanh nhẹn, nhưng quy mô thì có hạn. Yến Quốc vừa không thiếu tiền cũng chẳng thiếu quân, Thiền Dạ Xoa mang theo nhiệm vụ, quân đội của Đại Yến cũng có thể đảm nhiệm được, sa dân có thể làm được việc, Yến quân ngày càng thành thạo, vài thập niên này Yến Đỉnh điều tra thung lũng, vì khẳng định là quân binh của Hồng thái tổ là không có, hẳn thực sự coi trọng thiết kế của Hồng Thái Tổ. dựa vào thực lực quân đội Yến, nếu có thể dùng lại bản thiết kế này, thế giới Trung thổ sẽ rơi vào trạng thái tối tăm.”

“Lại nói về tòa hải đảo kia, thay mặt thông phán đệ tử, ngày đêm tính kế, không cần hỏi bọn họ có tính ra cái ”thất ngũ tam” là mưu đồ phục quốc của Hồng Thái Tổ, nhưng đã bị đánh mất, Đệ tử còn lại của Hồng Thái Tổ không có kết quả gì, lại rõ ràng lên “tiểu đảo tính kế” chuyện này bị đời sau quên mất đi... kế hoạch của Hồng thái tổ phục quốc rất phức tạp, chúng ta không thể hiểu hết, nhưng có thể khẳng định chính là thiếu đi ‘thất ngũ tam’ nên kế hoạch này không hoàn chỉnh.”

“Kể từ đó, Yến Đỉnh coi như là hiểu hết toàn bộ bố trí của Hồng Thái Tổ, hẳn biết sđến cũng chỉ là bản thiết kế không trọn vẹn, muốn hiểu toàn bộ nó, Yến Đỉnh nhất định phải tìm được thông phán đệ tử.” Tổng Dương cao giọng, đưa ra kết luận:” Bởi vậy ta cảm thấy, khả năng Yến Đỉnh rời ra đảo lớn hơn đi thung lũng bắt Thiền Dạ Xoa .”

Nói xong Tổng Dương tạm dừng một chút, cùng mọi người thở phào nhẹ nhõm:” hang cốc có Thiền Dạ Xoa mai phục, ta không lo lắng, Yến Đỉnh nếu muốn đi thu phục Thiền Dạ Xoa, hẳn phải giả mạo thân phận của Đại Hồng, không có khả năng mang theo một đại đội quân, dựa vào chúng ta ở khe núi, chỉ cần đi là hẳn sẽ không có đường sống, nhưng trên đảo không có ai, vả lại trên đảo địa hình phức tạp, chiến trường càng trống trải, sợ không đánh nổi, tôi không cho qua.”

Tổng Dương phải về đến khe núi Nam Lý trước, nhưng hẳn chỉ đi hội họp ở Tô Châu, Hàng Châu, mang cho thuyền viên mang Việt Nam hoang lại lần nữa, lại rời bến đi...

Bạch phu nhân nhíu mày, đạo lý của Tổng Dương ngày càng rõ ràng, nhỏ giọng khuyên nhủ:” Chuyện này người phải nghĩ cho kĩ, nếu chẳng may Yến Đỉnh không đi ra đảo thì làm thế nào bây giờ?”

Đi xa rời bến, đi đảo nên theo Yến Đỉnh, đây không phải trò đùa, nhưng nói cho cùng việc này cũng là hẳn đoán thôi, ai cũng không thể khẳng định Yến Đỉnh nhất định sẽ đến hòn đảo đó.

Hòn đảo nằm cô độc ngoài khơi, gần cách trung thổ, coi như là tạ ơn những con chó săn cũng không có biện pháp ở tiểu đảo và Đại Lục cả. Yến Đỉnh không đi đảo, Tổng Dương trọn tròn mắt, uổng phí thời gian quá, liền lấy tình hình Trung thổ mà nói, Tổng Dương trở về trung thổ, nói không chừng Đại Yến đã thống nhất thiên hạ.

Hơn nữa chuyện này cũng không thể cẩn thận cân nhắc, lại càng cảm thấy Yến Đỉnh nhất định sẽ không đi đảo.

Một là thuyền, Yến Quốc trước kia còn đi ra biển sâu bằng thuyền lớn, bị Tô Châu, Hàng Châu cấp mở chạy.

Hai là đảo nhỏ, thông phán đệ tử ‘Di lạc’ cũng không nằm trong kế hoạch của Hồng Thái Tổ, đời sau con cái ngu ngốc, được Phụ thái tổ nhắc nhở, cho nên hẳn ở lại trên vách đá, có vị trí của hòn đảo kia không thì cũng không rõ, cho dù Yến Đỉnh chỉ nghĩ ra biển tìm ‘thất ngũ tam’ không biết đảo nơi nào là tốt cả.;

Ba là bản thân Yến Đỉnh, đi tới đảo nhỏ để tìm kết quả tính toán của thông phán đệ tử, không phải bản thân hắn không thể làm được mà là tùy tiện phái cá nhân đi trên đảo...

Quả nhiên là người từng trải, cơn ghu một chút, Bạch phu nhân liền đem” thủ đảo đãi thử” bất lợi rất nhiều, Tuy nhiên kiếp này, tích lũy được nhiều cách đối nhân xử thế, năng nói này đó làm hắn không sao có thể tưởng tượng được.

Nghe vậy Tống Dương cười nói:” Ta còn muốn thử xem.”

Đạo lý lớn cũng không khuyên nổi người ta. Bạch phu nhân không nói... Kì thật không phải là tùy tiện chấp niệm, chính xác mà nói nó là thái độ.

Đối với những thế lực hùng mạnh gần như chỉ có thể có ở kẻ thù, cơ hội không thời điểm, Tống Dương sẽ không chán ngán thất vọng, tựa như hắn nói’ Còn nhiều thời gian’, tương lai không thể biết, mấu chốt ở chỗ chính mình cũng không thể vứt bỏ, như thế thì làm sao có thể báo thù được, nhưng khi có cơ hội, chẳng sợ là khả năng thành công có nhỏ bé đến đâu cũng muốn dốc hết mình. Thà rằng nói rõ ràng dù có thất bại cũng đừng nản lòng, hi vọng Tiểu Mặc lại tha cho, bất luận trong thế luân hồi, chỉ cần làm đủ 14 chữ này, kiếp này chỉ làm được hai chữ”đáng giá”.

Đây là thái độ của Tống Dương.

Hắc là, cũng có thể xem việc này như một canh bạc, Tống Dương đáng\h cuộc thua thì Quốc sư lại tự mình đi ra ngoài đảo. Về phần thuyền,đảo lại là một nhân tố khác, Tống Dương có Quốc sư tin tưởng, chỉ cần Yến Đỉnh đi tìm ‘Thất ngũ tam’, hắn nhất định sẽ tìm được.

Bạch phu nhân không nói gì, Vô Ngự Sư Thái nói với Tống Dương :” Hoặc là...Bạch phu nhân đừng lo lắng nữa, giám sát động tĩnh của cảng Đại Yến, xác định Yến Đỉnh đã rời bến đi, người lại cùng Tô trang chủ khởi hành à?”

“Phải mai phục trước khi họ đến nơi,đợi chính xác khi Quốc sư rời bến không lại không kịp.” Cố Chiêu Quân tiếp lời:” các người khỏi phải khuyên, để hắn đi đi. Hắn đi lần này là rất tốt đấy. Dù cho lần này hắn có thể đổ lên Yến Đỉnh, lúc trở về chắc chắn không trắng tay, tất có thu hoạch.”

Nói thế Tống Dương lại buồn bực:” Ngoại trừ Yến Đỉnh, còn thu hoạch cái gì chứ?”

“Tiểu Nhị Tô.” Ba chữ, Cố Chiêu Quân nói như đinh đóng cột.

Tống Dương cần phản ứng một chút mới ‘khụ’ một tiếng, lắc đầu không biết nên khóc hay cười.

Cố Chiêu Quân không buông tha, hai tay đút trong túi áo với Tống Dương chấp tay, cười vẻ giả dối:” Chúc Thường Xuân Hầu đi Đông Hải thuận lợi, và Tô trang chủ nữa, sớm sinh quý tử, con cháu đầy đàn.”

Ở đây mọi người bất kể tinh tu đại đức hay là dân tộc Hồi Hột, Tất cả đều cười gật đầu với Tống Dương, cùng chúc.

Chuyện đã định rồi, mọi người không cần nói nhiều nữa, đi qua mật đạo rời khỏi thung lũng, xuyên qua khu vực đầy tuyết, từ chỗ không người trở về cao nguyên rồi sau đó đi về hướng Nam Lý.

Trong sơn cốc, Tống Dương vừa là đoán, vừa là người đánh bạc, lại chấp nhất không thể vứt bỏ, cuối cùng lại quyết định chặn đường Yến Đỉnh, đáng tiếc hắn không thể nghe được kẻ thù đang nói chuyện sau lưng, Tống Dương lại càng không ngờ đến, Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi cuối cùng cũng nhìn ra vách đá, căn bản là không để bản thiết kế của Hồng Thái Tổ trong lòng.

Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi ước định hay là vào thung lũng tìm Thiên Dạ Xoa , nhưng không phải là đi tìm ngay bây giờ, đến bản thiết kế của Hồng Thái Tổ bọn họ còn chẳng thèm để ý. Đi tìm Thiên Dạ Xoa cũng chỉ là muốn ‘đi đến nơi về đến chốn’ cũng không vội vàng lắm, ở vào thế bình sau đó mới đi thăm dò trong cốc, cho mình kinh nghiệm mấy chục năm cũng được.

Về phần đệ tử của Thông Phán, hòn đảo nhỏ kia, Yến Đỉnh không để nhywngx thứ đang đi tìm ở trong đầu... Nhưng sau khi trở về, Yến Đỉnh liền đổi ngay ý định.

Sẽ như vậy chỉ vì một việc: sinh ra tác loạn.

Thung lũng ngăn cách với thế giới bên ngoài, trước đó, Yến Đĩnh cũng không biết Nam hoang tác loạn ra sao cả, đợi hần đi rồi mới biết việc này.

Đột nghe thấy tin chẳng lành, Yến Đĩnh bình tĩnh, cũng không kìm nổi uống một ngụm nước lạnh. Hoa Tiểu Phi còn nói hần là do lo lắng cho Yến Quốc, đành khuyên nhủ:” Không cần lo lắng, tộc người đó sẽ không quấy rầy lâu đâu, gây loạn rồi lại trở về núi, mọi mối họa trước đều vậy mà.”

Yến Đĩnh xua tay:” Ta lo không phải là sợ đại họa, mà là chúng nó vì sao lại tác quái như thế, nguyên nhân là ở chỗ nào?”

Hoa Tiểu Phi không ngu ngốc, một khi đã nhắc đến thì bưng tỉnh:” người cảm thấy...”

Yến Đĩnh chậm rãi gật đầu, nhưng không nói thêm gì cả, hai anh em đi nhanh hơn, xuyên qua cao nguyên trở về Đại Yến, một đường phang phác phong trần, trực tiếp trở về Tình Thành.

Được gián điệp truyền báo Quốc sư trở về, Cảnh Thái mừng rỡ, lập tức đứng dậy đi tới sau mật điện để gặp, bố con gặp nhau đều vui mừng, Cảnh thái đem mình định ra’ Phá dân tộc Hồi Hột cho cao nguyên yên bình,triệt binh hồi phòng Đại Yến’ chiến lược được cẩn thận báo cho Yến Đĩnh, Hoàng đế hơn 40 tuổi, thần thái khi nói chuyện này, lại mơ hồ lộ ra như đứa trẻ hướng cha mẹ giao bài giảng vậy, cùng với chút vui mừng, dấu điểm không yên.

Như thế là một kế hoạch mạo hiểm, nghe xong lại liên tục gật đầu, nói cười:” Tốt lắm.” kể lại chuyện vừa nãy:” Hai việc, một là hải đồ, tất cả hải đồ của chúng ta,ta đều phải xem, càng nhanh càng tốt, mặt khác, giúp ta chuẩn bị một chiếc thuyền, hiện tại chúng ta có, có thể rời bến ngay, bất cứ lúc nào.”

Cảnh Thái nhảy dựng người lên rồi chạy ra mật điện, theo lời Quốc sư chỉ bảo, khiến thần đi chuẩn bị ngay lập tức, mệnh lệnh truyền xuống sau ,ới trở về, hỏi:” Ngài tính rời bến? Làm cái gì?”

“Kế hoạch phục quốc của Hồng Thái Tổ, thiếu một vài chỗ, ta rời bến đi tìm xem.” Quốc sư trả lời, trải qua một chuyến, bao gồm những thứ lưu lại trên vách đá, từ đầu chí cuối đều là nói cho Cảnh Thái biết.

Người sau nghe được còn thấy dị thường, nhưng quốc sư nói xong thì Hoàng đế xem qua vách đá với đảng sau Hoa Tiểu Phi giống nhau y đúc, cười khổ nói:” Hồng Thái Tổ lưu lại cái này... Đối với chúng ta cũng chẳng có ích gì.”

Vốn ta và Tiểu Phi cũng đều thấy vậy, nhưng cái đại họa với quy mô lớn lại chẳng hiểu ra sao cả, cái đảo này thật giống một bằng chứng.. Phải có sự phòng bị, mọi chuyện mà giống như lời đồn, con số kia cũng sẽ trở thành điều quan trọng, dù thế nào cũng phải đi tìm một chút.” Âm thanh có vẻ như là thoải mái nhưng trong lòng lộ ra sự kiên định, tuyệt đối không dao động.

398. Chương 155: Kiếp Này

ngày 18 tháng 10

Nguyên soái rời đội.

Mà còn không tính đến ngày trở về.

Bất kể ở thời nào, ở quốc gia nào đây đều là một chuyện tày đình, không chỉ lắng trì xử tử, mà còn liên lụy tới cửu tộc... Tống Dương lại nói đi là đi.

Xem con người đáng ghét của hần, nhìn lại huynh đệ bằng hữu, ai cũng đều có thể biết rõ, trên đời này không ai có thể quản được hần.

Kỳ thật cho tới nay,chiến trận ở Nam Hỏa, có hành động, bố trí hay là tiếp tế hậu cần và chuyện lớn nhỏ, đều có A Nan Kim Mã và Lương Tài xử lý, Tống Dương đúng là không thể giúp cái gì, nhưng Nam Hỏa theo chiến dịch Thanh Dương thì bắt đầu thu phục mặt đất sau đó lên cao nguyên, thẳng đường bọn họ đi qua Thổ Phiên, tuyệt đối không thể thiếu Tống Dương, đơn giản chỉ là một đạo lý : Thường Xuân Hầu là chỗ của quân tâm, nơi quân đảm.

Tổng Dương là khí thể của Nam Hỏa, hắn chưa có gì sợ mà không dám làm cả, chỉ cần hắn ở trong quân đội thì Nam Hỏa không sợ trời, không sợ đất.

Tuy nhiên tới hiện tại sống chết à chuyện thường, Nam Hỏa đã thay da đổi thịt nhiều lần. máu chảy thành ma, Tổng Dương lại là không ở, lúc này sống là chỉ vì muốn giết người, đến khi chết mới giải thoát được, xong hết mọi chuyện hung ác mà nói, dùng mạng người, thăm hào và cơn ác mộng đưa ra khí thể, vĩnh viễn là binh lính của Nam Hỏa, không quan hệ với bất cứ kẻ nào.

Chớ nói trong quân Tạ Tư Trạc, Kim Mã sớm giải thích rõ ràng cùng các huynh đệ :

- Thường Xuân Hầu có nhiệm vụ khác trong người, rời quân là muốn kẻ thù phải chịu thương tổn nhiều hơn.

Cho dù Tổng Dương chết thảm ngay trước mặt mọi người, Nam Hỏa vẫn phải là chính Nam Hỏa, không có gì thay đổi.

Tổng Dương đến Nam Lý gặp được con hấn.

Từ mấy tháng trước, lúc Tổng Dương còn ở Đại Yến Tây cương, liền nhận được bức thư từ Nam Lý, biết Tô Hàng bình an trở về, đồng thời còn mang về ‘tiểu Tô’. Lúc biết mình có con trai, Tổng Dương kinh ngạc, vui mừng, tự nhiên lại được làm cha. Nhiều việc quan trọng xảy ra liên tục, đầu tiên là Nam Hỏa đánh bắt ngờ Hồng Dao, theo sau có Xa phó cao ngẩng bắn Yến Đỉnh. Hấn thực sự không thể bứt ra, nếu không đã sớm trở về xem đứa con của mình. mà trong khoảng thời gian này, Tổng Dương mỗi khi nghĩ tới đứa con đều không thể kìm nổi nhếch môi cười lớn.

Kinh ngạc cũng tốt, vui mừng cũng vậy, bất kể là tâm tình gì, đều là rút ra tình tự cả. Bất ngờ khi có con, nghĩ đến đứa con là trong lòng Tổng Dương đủ loại cảm giác xuất hiện, nên viết các sách đều giống nhau, giống như các ông bố khác. Nhưng chờ hấn trở lại khe núi, nhìn thấy Tiểu Tô, đôi tay nhỏ bé đút trong túi áo, nhún nhún đôi vai, không khóc cũng không làm loạn, chỉ có điều hơi rụt rè nhìn mình, giống như xa lạ, sợ hãi, muốn chạy ra ôm cha rồi lại không dám vì có chút do dự.

Mà lúc này, trong ánh mắt xuyên thấu đáy lòng Tổng Dương, chỉ cần Tiểu Tô, còn có búp bê trên đầu trời xanh bạch điệu, dưới chân cỏ và hoa dại xanh mơn mẫm, phía sau núi là cây xanh, thậm chí gió bên người, toàn thân phát ra ánh sáng... Kia rõ ràng là một thế giới.

Đó chỉ là một góc nhỏ của con người, ngờ ngác, môi dẹt dẹt, ánh mắt lấp lánh, bất động, không gây ra tiếng động, lại cho Tổng Dương một cảm giác mới.

Lúc nhìn thấy đứa con, Tổng Dương thực sự cảm thấy thế giới này thật tuyệt đẹp.

Hoa, cây, cỏ, gỗ, nước, trời, đất, hết thảy đều không biến mất, chỉ có điều, xem ra Tổng Dương, tất cả đều mơ hồ, lại lúc sau rõ ràng luôn. Nhưng kia là mơ hồ thật, khiến Tổng Dương có cảm giác bưng tỉnh trở lại. Bởi vậy thế giới này cũng theo cảnh mờ ảo, bối cảnh trên sân khấu, biến thành hình ảnh rất thật.

Trước mắt cảm xúc chân thật, sâu thẳm đáy lòng hiện lên một thứ cảm giác: lòng trung thành.

Chính là như vậy, lòng trung thành.

Tổng Dương ở phía trước, hấn không giống Tô Châu, Hàng Châu, ngoan cố chống cự lại thế giới này. Hấn không đi ngăn cản tức là hấn cũng tự nhận thức được, chỉ có điều ở nơi đây, nếu không có Vưu Ly, Tiểu Bộ, Sơ Dung, trời đất trong Tổng Dương hoàn toàn không phải.

Nếu quả thật muốn biết kiếp trước vào thế giới kiếp này, đáp án đích thực trong lòng Tổng Dương: trước là sinh mệnh, kiếp là mộng, không hơn.

Nhưng làm cho Tiểu Tô đến đây, con trai đứng trước mặt, trời đất lặng yên, thế giới lại hiện ra chân thật hơn... trước kia không biết, hiện tại mới hiểu được, cảm giác này không sai. Lòng trung thành, khiến hấn rất kiên định.

Tổng Dương vẫn là Tổng Dương, thế giới vẫn là thế giới, chỉ có điều không hề mơ hồ, là điều thế giới ban tặng cho chúng ta.

Cho nên Tổng Dương mỉm cười, cúi người xuống nhìn Tiểu Tô:” Gọi Ba đi con.”

“Ba” giọng điệu nhỏ nhỏ, như người dưới mái hiên thấp nhỏ đang cúi đầu.

Đường tôn sư tu vi, được một tiếng “ba” thỏa mãn cả tấm lòng, Tổng Dương ôm con trong lòng.

Hắn vì chào đón Tổng Dương, Tiểu Tô vừa mới tắm xong, trắng trẻo, người thơm tho, dễ chịu, Tổng Dương bế mà không muốn buông xuống.

Tiểu Tô muốn dùng sô cô la để thoát ra khỏi, Tổng Dương ăn nhưng không thả con ra.

Người không liên quan, sớm muộn cũng buông tay, ngoại trừ tình phụ tử, chỉ có thanh niên phái nữ, Tô Châu, Hàng Châu, Tiểu Bộ, Sơ Dung.

Các nàng đều mỉm cười, đứng cách vài bước, lẳng lặng nhìn hai cha con.

Tiểu Bộ cười rất xinh đẹp, nàng sớm quyết định, lúc Tổng Dương trở về, nàng cũng cố gắng tiếp tục đi làm. Nhưng thật lâu sau, Tổng Dương buông Tiểu Tô, đưa mắt nhìn mọi người, lúc ánh mắt chạm nhau, lập tức đều bừng lên... chính là như vậy không chịu thua kém hay là khóc...

Phụ vương và huynh đệ đều là chết trận, quang vinh cho cả vương phủ, từ trên xuống dưới có đến mấy trăm người, thân nhân của những người còn lại ở đây, nước mắt nhà tan.

Hiện giờ người thân cận cuối cùng cũng trở lại, Tiểu Bộ không phải vì Tiểu Tô mà chịu oan ức, có thể là do nàng không khống chế được, cô không biết làm sao nhưng không làm thế nào để khóc được.

Tổng Dương đi đến, giơ tay lên lau nước mắt.

Nước mắt là thứ đáng ghét, muốn giữ nó lại, nó càng chảy mạnh hơn.

Chịu đựng, chịu đựng, nhẫn nhịn cũng không chịu được, Tiểu Bộ cuối cùng cũng khóc to bước ra, nói không suy nghĩ kỹ, lòng vòng ba trăm sáu mươi lần, tỉ mỉ chuẩn bị tốt, dùng để cả nhà gặp mặt không xấu hổ :” Tiểu Tô vẫn chưa đặt tên tự...”

Bên cạnh rầm một tiếng, Tiểu Tô không đứng vững ngã xuống đất, trong lòng đầy sợ hãi, mới biết hóa ra là đem Tiểu Phát cô cô gây ra.

Tiểu Tô ngồi dưới đất, khuôn mặt nhỏ bé tỏ vẻ kích động:” Con không cần.”

Đây là cái gì cùng với cái gì.

Tiểu Phát không khóc nổi nữa.

Nhâm Sơ Dung cất bước tiến lên, bế đứa trẻ lên, không có dấu vết của nước mắt nữa, tiếp theo đề tài này, Tổng Dương cười nói:” Chính là nhóc con chưa có tên, chờ người trở về quyết định đó.”

“Lẽ” Tổng Dương liền nói.

Tiểu Tô chờ được đặt tên này, Hồ đại nhân lúc thư từ lên cấp trên biết Tổng Dương cân nhắc không biết bao nhiêu lần, thủy chung cũng không nghĩ chỉ vừa lòng, đến giờ phút này, không ngờ không cần nói ra, lại chưa nghĩ, đứa trẻ này là món quà ông trời ban tặng, không gọi Tổng Lẽ thì gọi là gì?

Lẽ? Nhâm Sơ Dung xoay chuyển rất nhanh, liền hiểu ý Tổng Dương, gật đầu :” cũng không tệ lắm.”

Tiểu Bộ lại thút tha thút thít, nhưng nàng không đuổi theo Tổng Dương lấy lại tên cho con nữa, chỉ có điều nghe đọc lên :” Tổng Lẽ... Tổng Lẽ... nghe hay nhưng mà hơi kì dị.”

“Tổng Lẽ.” Tô Hàng bỗng mỉm cười :” Họ Tổng tên nào cũng có bạch kim.”

Tổng Dương hét lên một tiếng, không nghĩ tới phía trước, tên đặt trên giới tính, đã có thể chạy đến hải âm lên rồi, cân nhắc, cân nhắc, tên của đứa trẻ còn khá khách khí cho nên mới hỏi Sơ Dung:” nào bạch kim là gì?”

Tiểu Tô ở trong lòng Tô Dung, nhảy xuống mặt đất, đắc ý ra điệu:” Năm nay ăn tết không thu lễ rồi... Thu lễ chỉ lấy nào bạch kim.”

Không hỏi cũng biết là nó học từ mẹ nó, có lần Tô Hàng dụ dỗ đứa con ngủ khi bài ca này tới.

Công chúa, quận chúa đều mở to mắt không hiểu, Tống Dương cười ha hả lắc đầu :” Không được, lại còn muốn mới, không thể nói là tặng lễ được.”

Tiểu Tô còn muốn lại lần nữa làm trò cười cho thiên hạ nữa, kết quả là bị Tô Hàng giữ lại, đồng thời nói với Tống Dương :” Tên của Tiểu Tô,ta cũng đã nghĩ đến một cái.”

Tống Dương húng thú ” nói ra đi”.

Tô Hàng không vội vã nói tên, ngó nhìn công chúa và quận chúa:” Tên này, không biết có xung đột với lễ pháp Trung thổ hay không, cái đó ta không hiểu lắm...”

Tống Dương nhớ nàng học Anh ngữ, nghe vậy cười ngắt lời ” Không phải Tống Richard đấy chứ?”

Tô Hàng nghiêng đầu cười. Như năm đó, hai người ngồi chơi ở tòa nhà gỗ ,Tô Hàng vẫn là Tô Châu, Hàng Châu, đối mặt với Tống Dương bây giờ, ánh mắt tràn đầy vui mừng và quý trọng, chỉ có điều nàng không thể hiểu đầy đủ, vì thiếu Tiểu Phát và Sơ Dung.

Cười xong, khoe môi khê mở,Tô Hàng nói ta hai chữ ” Tống Khuyết

Tiểu Phát và Sơ Dung đều ngơ ngẩn cả người.

“Khuyết” đến từ người có tên tự, lão nhân, vong nhân, Nam Lý Trấn Tây Vương.

Trước lúc chiến tranh và các huynh đệ thấy Diêm La không dập đầu, trước khi chết truyền to mệnh lệnh toàn quân ” Không thềm để ý đến bọn mọi rợ, sát yến kẻ trộm” Trấn Tây Vương cho dù khuyết.

Tô Hàng tươi cười” Chuyện của hần, một trận cuối đủ loại, ta nghe qua cho nên...” Ngàn năm sau, nữ tử Tô Hàng coi rẻ cả thế giới này, nhưng nàng không phải là ý chí sắt đá, trận chiến cuối ở Nam Lý khiến nàng biến đổi sắc mặt, lão Trấn Tây Vương này đã khiến nàng như thế.

Trên đời này người có thể khiến Tô Hàng như vậy thì không có nhiều.

Nhâm Sơ Dung ra sức gật đầu ” Tên này rất êm tai.”

Tiểu Phát đem Tiểu Tô trong tay, ầm áp, là tên tiểu tử Tống Khuyết, ôm vào lòng, lại không nén nổi nước mắt.

Tống Dương nhìn phía Tô Hàng, hai người nhìn nhau, không cần nói thêm gì, đều nở nụ cười cùng nhau.

Nhưng rất nhanh, Tống Dương lại nghĩ đến một chuyện khác:” Trận chiến Bình Châu, còn có người may mắn tồn tại?”

Nếu không có người còn sống,Tô Hàng sẽ không biết chi tiết về trận chiến này, làm sao lộ vẻ xúc động được?

Không đợi Tô Hàng trả lời. Tiểu Bộ lau nước mắt, cố gắng cười nói:” Có một người trở về, bị thương nghiêm trọng, nhưng còn sống, Hần nói là có lẽ hần xấu quá nên sống sót được!”

Tống Dương cười to, hốc mắt hơi hồng, cũng muốn rơi lệ, người ủng hộ, chính là động lực lớn nhất của ta.

399. Chương 156: Giác Ngộ

Tần Truy không ngờ còn sống, thật sự là bất ngờ.

Trận chiến Bình Châu Trấn Tây Vương để tử Minh Chí, bất luận tộc mọi đến hay không đến ông đều phải xả thân báo quốc, chỉ mong trên đường xuống hoàng tuyền gặp lại cố nhân không thẹn. Theo hiểu biết của Tống Dương về Tần Truy, Trấn Tây Vương nếu muốn chết tên xấu xí cũng tuyệt sẽ không sống một mình. Sự thật cũng đích thực như vậy, trong trận ác chiến đó, Tần Truy đuổi xung quanh theo đại soái, cho đến khi giết đến kiệt sức, ngã sấp xuống trên chiến trường nặng nề ngắt đi.

Đội Tần Truy hồi tỉnh trở lại, trận ác chiến sớm đã kết thúc, tộc mọi tản đi không thấy nữa, bên cạnh gã chỉ có núi thây biển máu, sự yên lặng của cái chết, Tần Truy không thể tìm thấy thi thể của Trấn Tây Vương, con đường đấu tranh miên cưỡng tiến vào núi sâu, lúc này thương thế chưa lành, đang ở trong khe núi tu dưỡng.

Tin đại hỉ.

Tống Dương ôm Tiểu Tiểu Tô cười nói:

- Chuẩn bị chocolate thượng hạng, cùng cha đi tặng lễ.

Lập tức cất bước tiến vào chỗ khe núi sâu thăm Tần Truy.

Khi Tần Truy trở lại khe núi, đám người Hồ Phách đã đi cao nguyên, trong khe núi tuy rằng cũng có danh y, nhưng hẳn vốn là có một vết thương cũ, vết thương mới lần này làm vết cũ phát tác, bệnh tình thực không nhẹ, hiện giờ vẫn còn lâu mới khỏi hẳn, nằm mê man trên giường, nửa ngủ nửa tỉnh, hẳn căn bản không biết Tống Dương đã trở lại, khi nhìn thấy Tống Dương, trên mặt tên xấu xí hơi có vẻ mơ màng.

Nhìn chăm chú vào Tống Dương một lúc, Tần Truy mới hồi phục tinh thần, hỏi:

- Người không phải ở Đại Yến sao?

Nói xong, gã lộ ra nụ cười xấu xí:

- Ta còn nghĩ đợi vết thương khỏi rồi liền nhảy vào Nam Hoả giúp người đánh giặc, không ngờ người lại quay lại trước.

Tiếng cười yếu ớt, nhưng hào khí ấy không thay đổi, vẫn giống như khi Thanh Dương tuyển hiền năm đó, gã đứng trên cao đài hướng về phía bách tính trong thành khoe ra một thân thể đầy sẹo, giải thích là uy phong khi chiến sự ở Tây quan.

Tống Dương thả nhi tử xuống, tạm thời không nói gì, kéo chăn ra thay Tần Truy kiểm tra thương thế, Tiểu Tiểu Tô trước kia chưa từng gặp qua Tần Truy, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy người xấu xí đáng sợ đến vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới trắng bệch, nhưng nó vẫn nhớ dặn dò 'tặng lễ' của cha, tuân thủ lấy ra một miếng chocolate đặt lên giường bệnh, lúc này mới nhanh như chớp chạy về bên mẫu thân, trong miệng thì thầm 'Làm ta sợ muốn chết'.

Tống Dương bên này thì lẩm bẩm trách mắng lang băm chẩn đoán nhầm...Kế thừa Vưu Thái Y, há nào thầy thuốc khác có thể bằng được, kỳ thật các thầy thuốc lúc trước xử lý thương thế cho Tần Truy, đã được cho là bản lĩnh thượng thừa rồi.

Xé mảnh vải rách trên người Tần Truy đi, Tống Dương đích thân ra tay lấy nước sạch rửa đi các loại thuốc ban đầu, lại thêm vào một loại thuốc mới, sau một hồi bận rộn, hẳn vỗ vỗ tay, nhìn vào khuôn mặt của Tần Truy, thở phào một hơi dài:

- Trên người bị thương không nhẹ, nhưng may là trên mặt không bị thương, nhìn chung là không hắc hác.

Tần Truy bị hấn trêu cho vui vẻ rồi, chợt hơi thở khàn đi, bắt đầu ho khan dữ dội.

Tống Dương không để ý tới, đi thẳng xuống dưới nói:

- Chiến sự Nam Hoả ta tạm thời không quan tâm, người vẫn muốn đánh trận...có cơ hội mai phục Yến Đỉnh, người đi theo ta không?

Tần Truy vừa nghe xong ánh mắt sáng lên, cố gắng ngừng ho, cố sức hỏi:

- Giống như lần trước?

Lần trước phục kích Yến Đỉnh ở Yến Tử Bình, chính là Tần Truy giúp hấn thiết kế vòng mai phục, Tống Dương mặt mày hớn hởi:

- Gần như vậy.

Tần Truy cười hà hà một tiếng...cười một tiếng lại bắt đầu ho:

- Tính, tính, tính...

Tống Dương cười:

- Thôi đi, người không đi?

- Tính ta là một người!

Tần Truy vừa ho vừa cười...kiếp sau tái sinh, kiếp sau tương phùng, Tần Truy và Tống Dương không bàn về số kiếp, chỉ nói tới giết người.

Mọi người trong khe núi vẫn không biết kế hoạch của Tống Dương, bây giờ nhắc tới việc này, Tống Dương sai người mời cả Phong Long, Tả thừa tướng, Hồ đại nhân tới, nói ra đầu đuôi ngọn ngành quyết định của chính mình.

Sau khi nói xong, Tống Dương nhìn về phía Tô Hàng:

- Thuyền lớn có thể chở được bao nhiêu người?

- Trừ thuyền viên của ta, tối đa có thể chứa được người thêm một trăm năm mươi người.

Tô Hàng hiểu rõ thuyền của mình như bàn tay, không cần suy nghĩ trực tiếp trả lời, lại hỏi:

- Người định khi nào xuất phát?

- Càng nhanh càng tốt, có thể đi trong đêm nay thì không đợi sáng sớm ngày mai.

Tô Hàng gật gật đầu:

- Cần không ít đồ, người đợi một chút.

Lập tức nàng đi tìm thuyền viên tâm phúc bàn bạc về chuyện ra khơi, chưa đến một canh giờ đã quay lại, đưa cho Tống Dương một tờ danh sách, bên trên viết chi chút các loại vật dụng, đều là quân nhu tiếp viện cần chuẩn bị cho chuyến hành trình dài.

Tống Dương trực tiếp chuyển danh sách cho Tả thừa tướng, Hồ đại nhân sớm đã kêu Ti Khố tới chờ ở một bên, nhanh chóng xác nhận những đồ quân nhu này cơ bản đều có sẵn, một hai ngày là có thể chuẩn bị xong.

Không có gì có thể nói, nhóm người trước kia hộ tống Tống Dương đi qua cánh đồng tuyết tiếp tục theo hấn ra biển, ngoài ra còn chọn ra trong khe núi tám mươi vị cao thủ tập hợp thành một chiến đội tinh nhuệ, mang theo ngành nỗ nhuyển kiện.

Rõ ràng có thể đưa theo một trăm năm mươi người đi, Tống Dương lại chưa thu thập đủ số lượng, vì Tô Hàng đề xuất với hấn, đem theo ít người chút, đồ quân nhu cũng ít thôi, trên thuyền có thể giải phóng được một phần chỗ trống, dùng để chứa lễ vật —— lễ vật cho dân bản xứ trên đảo.

Tô Hàng đã từng tiếp xúc qua với dân bản xứ trên đảo, cảm thấy muốn mua chuộc bọn họ không khó, Quốc sư nếu cũng ra đảo, ai mà biết được lão sẽ đưa bao nhiêu người đi cùng, nếu bên cạnh Yến Đình cũng có một nhóm cao thủ đi theo, chỉ dựa vào sự phục kích của một trăm mấy mươi người sợ là không xong, nhưng nếu thổ dân đồng ý giúp đỡ, như thế thật sự trở thành tái diễn trò hay Yến Tử Bình.

Mặt khác trong khe núi còn có một nghìn năm trăm Thiên Dạ Xoa đóng quân, đội tinh binh này cùng xuất trình với Tống Dương, nhưng bọn họ ra biển, chỉ phụ trách vận chuyển đồ quân nhu xuyên qua đất Man hoang, tới bờ biển nơi thuyền lớn dừng.

Hiện giờ tộc mọi làm loạn, quái vật đáng sợ khắp nơi làm loạn, thời điểm này phải vượt qua Nam hoang chắc chắn đặc biệt nguy hiểm, tuy nhiên có Thiên Dạ Xoa hộ tống, lại thêm trong đội ngũ có một nhóm cao thủ áp trận, chỉ cần cẩn thận tránh xa khỏi quân đoàn quy mô lớn của tộc mọi, an toàn ngược lại không phải lo lắng.

Sự tình cơ bản đã ấn định, Tiểu Bộ lại nhíu mày, nói với Tống Dương:

- Nhanh như vậy đã đi...thương thế của Tần đại ca còn chưa khỏi hẳn, sợ là có không ổn thoả.

Tần Truy không phải thị vệ nô bộc bình thường, khi Trần Tây Vương vẫn còn, tiểu quý nhân cùng lứa trong phủ, bất luận là công chúa quận chúa hay là vương gia thế tử, đều gọi gã là đại ca, đối đãi như người nhà, hiện giờ Hồng Ba phủ không còn sót lại chút gì, còn lại lác đác vài người, bởi vậy mọi người cũng càng thân thiết hơn chút, huống chi Tần Truy một lần từng là cận vệ của công chúa, Tiểu Bộ đương nhiên thật sự có chút lo lắng cho gã.

Tổng Dương giơ tay vỗ vai Tần Truy:

- Người đi nổi không?

Tần Truy thử cử động cơ thể, đau tới đỏ mồ hôi, đáp:

- Ta cử động không nổi, nhưng ta đi.

Tiểu Bộ không rõ vì sao, Tổng Dương lại hiểu ý của gã, nói với gã:

- Được rồi, không phải là bắt ta công người sao, không vấn đề gì.

Trên đường có Tổng Dương, Hồ Phách hai đại 'Yêu y' chăm sóc, Tần Truy có bị thương nặng trở lại cũng không thành vấn đề, chuyến hành trình xa này cũng phải mất vài tháng trên đường, đợi đến nơi Tần Truy sớm đã khỏi hẳn rồi, vẫn là một người đàn ông sinh long hoạt hổ, Tổng Dương nắm chắc điều này.

Tiểu Bộ gật gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn chưa thoải mái, bộ dạng muốn nói lại thôi, do dự một hồi, mới lại nhỏ tiếng nói:

- Còn có...còn có chính là...

Không đợi nàng nói ra còn có cái gì, Tổng Dương bỗng nhiên mỉm cười:

- Còn có chính là, cùng đi đi, mọi người cùng đi.

Vừa nói vừa gật gật đầu với Tiểu Bộ và Sơ Dung.

Từ trước tới giờ, Tiểu Bộ đều rất ngoan, Tổng Dương đi đại sát tứ phương, mạo hiểm vật lộn với mạng sống, nàng trước giờ đều sẽ không đi theo, đương nhiên không phải không lo lắng, hoàn toàn ngược lại, nàng lo lắng muốn chết, thậm chí có một hai lần, nguy hiểm là thật sự lo lắng tưởng chết đi, nhưng nàng chưa bao giờ đề xuất muốn đi theo, chỉ vì sợ hấn phân tâm, sợ chính mình sẽ liên lụy.

Tuy nhiên lần này àng không thể nhịn được nữa...nhà đã không còn rồi, người thân còn lại không có mấy, Tiểu Bộ lẻ loi, không thể rời khỏi hẳn được rồi.

Nhâm Sơ Dung lại làm sao bình thường không phải như vậy.

Tổng Dương làm sao có thể không hiểu cảm giác này, khi vẫn còn trên đường hấn nắm chắc chú ý, chuyển đi xa lần này phải dẫn theo người bên cạnh mình đi cùng: nhìn ngắm biển, giải khuây, tốt nhất lại giết một người.

Hai ngày kế tiếp Tổng Dương không có việc gì, tạm thời dứt bỏ hết thấy, đem toàn bộ tâm tư chăm sóc nhi tử, Tiểu Tiểu Tô cũng dễ lừa gạt, nhanh chóng trở thành cái đuôi nhỏ của Tổng Dương, cha đi đâu nó đi đấy.

Về phần ra khơi, tất cả công sức chuẩn bị trước khi lên đường, đều đặt hết lên người Tô Hàng, nàng mới là đại hàng hải gia thật sự quan trọng trên thế giới Trung thổ, kế hoạch báo thù của Tổng Dương lần này, tất cả đều dựa vào sự hỗ trợ của nàng.

Trở lại với tính toán của Tổng Dương, sau ba ngày ngắn ngủi, đại đội người ngựa rời khỏi khe núi, ngày đêm tiến nhanh tới chỗ thuyền lớn neo đậu.

Khe núi và hải đảo đều là 'gốc cây đái thổ', bất luận là ai cũng không thể xác nhận Quốc sư nhất định sẽ ra hải đảo mà không tới khe núi, nhưng bên này có mai phục, việc chờ đợi kẻ địch không cần Tổng Dương lo lắng gì, thủ hạ của tả thừa tướng, Đỗ thượng thư đều có người tài ba, chỉ cần Quốc sư dám đến thì đừng hòng quay trở về.

Ngoài ra Tả thừa tướng trên mình còn đảm nhận một trọng trách: trông nom Tiểu Tiểu Tô.

Bất luận nói thế nào, lần ra khơi này cũng là chuyến đi mạo hiểm, các đại nhân đi là được rồi, bất luận thế nào cũng không nỡ để đứa bé tham dự vào trong đó, Tiểu Tiểu Tô không nghe theo cũng không được, từ lúc bắt đầu tới lúc kết thúc tổng cộng khóc âm lên bảy tiếng, khi đang muốn căng họng khóc tiếng thứ tám, Tô Hàng nói lại đem một thuyền chocolate về cho hấn, hấn liền không khóc nữa.

Tiểu Bộ từ một bên nhìn xem không nhịn được cười, nói nhỏ với Tổng Dương:

- Tiểu tử này thật dễ dụ.

Nói xong, lại ngậm ngẫm một chút, bổ sung thêm:

- Điểm này giống ta.

Quốc sư cũng nhờ phúc của Tô Hàng.

Nhà Hán Trung thổ cho rằng vùng Thiên Viên biển rộng mênh mông, đương nhiên không có tiêu chuẩn đo lường kinh tiêu vĩ khắc, Hồng thái tử nói đến hòn đảo nơi liên kết với đệ tử trên vách đá, nhưng vị trí liên quan cũng chỉ đề cập đến một chút, vùng đi qua, manh mối lưu lại thật sự có hạn, Yến Đỉnh hiện tại muốn đi tìm hòn đảo này, trực tiếp chui đầu vào biển rộng khẳng định không có hy vọng, cho nên lão phải chọn đọc tất cả hải đồ của đại Hồng hoàng gia, để mong tìm được nơi tương ứng hoặc cùng loại với nơi ghi trên vách đá để tính toán tiếp.

Kết quả là giờ đi giờ lại trong vô số hải đồ, Quốc sư cuối cùng cũng tìm thấy một tấm thật sự hữu ích——là hải đồ Tô Hàng đem về sau lần đầu tiên ra biển.

Tô Hàng ra biển, đến mỗi nơi đều sẽ sai thuyền viên làm bản đồ, sau chuyến đi tiểu đồ tụ lại thành đại đồ, nòng từng tới hòn đảo nhỏ đó, vậy bản đồ nòng lưu lại hiển nhiên ghi lại tất cả trên giấy.

Có thể nói, nếu không có Tô Hàng, Quốc sư kiếp này cũng đừng hòng tìm thấy hòn đảo đó.

Hải đồ cùng với chứng thực ghi lại trên vách đá, Yến Đỉnh như lấy được báu vật.

Không lâu sau tin tức của con thuyền cũng được xác nhận, thuyền lớn như vậy của Tô Hàng thiên hạ chỉ có một chiếc, Quốc sư không mong chờ gì được, tuy nhiên trong tay Đại yển còn có một con thuyền cỡ trung tương đối kiên cố, sau khi tính toán hành trình và tải trọng, tạm thời có thể ứng phó được, bởi vậy Yến Đỉnh cũng không đợi lâu nữa, lập tức khởi hành ra bờ biển, đi cùng ngoại trừ Hoa Tiểu Phi ra, còn có hơn hai mươi cao thủ của danh Đại Lô Âm tự còn sót lại.

Xác nhận hai thứ hải đồ và thuyền, trước trước sau sau làm cho Yến Đỉnh trì hoãn thời gian gần hai tháng, trong lúc này bọn họ đã biết, Đạo Thảo ái đồ của Hoa Tiểu Phi thích sát Mặc Thoát chưa trở về, Hoa Tiểu Phi còn đặc biệt đi một chuyến, vội vàng xuất quan đi về hướng tây lãnh địa Mặc Thoát, nhưng khi gần đến nơi mới phát hiện, Mặc Thoát sớm đã bỏ thành mà chạy, nghĩ ra tên Phiên chủ này hiểu rõ Đại Yển sẽ không bỏ qua cho gã, trước tiên liền ẩn nấp rồi.

Nhân vật trọng yếu trong thành An Gia chạy tứ tán sạch sẽ, tung tích của Đạo Thảo tự nhiên cũng không chỗ tìm hiểu, Hoa Tiểu Phi trở về vô ích.

Hoa Tiểu Phi trở về Tình thành, sau khi đem sự tình trải qua đại khái nói với Yến Đỉnh, gã lại thở dài:

- Sợ là dữ nhiều lành ít.

- Đạo Thảo không phải một đứa nhỏ tâm thường, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Phúc ngữ nhu hoà, Quốc sư an ủi bằng hữu duy nhất trên đời của hắn:

- Hoặc là...chuyến ra biển này người không cần đi, ở lại tìm Đạo Thảo đi, đợi ta trở lại, nếu vẫn không có kết quả, ta lại giúp người cùng nhau tìm.

Hoa Tiểu Phi lại lắc đầu:

- Không có nơi nào để tìm, không cần phải uống phí sức lực...Không cần lo lắng, nó biết mình là ai, cũng biết mình làm nghề gì, coi như là...nó sớm có giác ngộ.

Quốc sư lặng im một lát, đáp:

- Khi chúng ta trở về, nếu vẫn không thấy bóng dáng hắn, ta bảo Cảnh Thái nhận người làm cha.

Hoa Tiểu Phi cười, vẫn lắc đầu:

- Không cần, Đạo Thảo chỉ là đệ tử của ta, lại không phải nhi tử của ta...ta cũng không muốn có nhi tử, Đạo Thảo đều có giác ngộ, người biết ta không có sao?

Giác ngộ là cái gì?

Sớm muộn cũng phải trả nợ.

Đạo Thảo giết người vô số, khó tránh có một ngày ngã xuống.

Hoa Tiểu Phi tính tình phóng khoáng, thái độ ngay thẳng, sau khi nghệ thành mấy mươi năm đều ở trong thung lũng mở cánh cửa kia, bình sinh cũng không đại ác, duy độc một chuyện: thẹn với sư môn.

Trung hiếu không thể lưỡng toàn, Hoa Tiểu Phi khi xưa vì đạo nghĩa không thể chùn bước lựa chọn giúp đỡ Yến Đỉnh, bất hiếu với sư môn, gã cũng không hối hận, nhưng việc này cũng khiến gã sớm đã có giác ngộ, sớm hay muộn cũng phải trả nợ.

Hoa Tiểu Phi không lấy vợ, không sinh con, gã chờ trả nợ.

Hoa Tiểu Phi không sợ báo ứng, chỉ cầu kiếp này nghiệp, kiếp này báo.

Bàn về lộ trình trên đất liền, Quốc sư ở gần hơn nhiều so với Tống Dương. Cho nên tuy rằng xuất phát muộn gần hai tháng, nhưng khi Yến Đỉnh từ Đông cảng Đại Yến lên thuyền, đoàn người của Tống Dương vẫn đang ở Nam Hoang vất vả gian nan.

Gần như khi Yến Đỉnh lên thuyền, Cảnh Thái trấn thủ Yến cung liên tiếp nhận được hai bức chiến báo, bức thứ nhất không có gì ngạc nhiên, luận điệu cũ rích dài dòng, tộc mọi ở Nam cảnh Đại Yến của hãn tập hợp ngày càng đông, Nam cảnh khắp nơi chiến hỏa, vô số quân nhân trở thành thức ăn trong miệng tộc mọi, bởi vì dựa vào cửa ải hiểm yếu, bọn quái vật tạm thời không có thêm bước đột phá.

Nhưng dựa vào quân lực hiện giờ của Yến Đỉnh, bọn họ có thể thủ vững được bao lâu? Hai tháng, ba tháng, hay là bốn tháng? Không ai nói chính xác được.

Bức chiến báo thứ hai lại khiến người phẫn chấn nhiều, đại quân từ Yến bắc điều đi Thảo Nguyên đã tiếp cận thành Nhân Khách, sắp tập hợp với tây trưng quân lúc trước... Phải biết rằng, tin tức qua lại cũng cần thời gian, Cảnh Thái tính toán sơ lược, thời điểm hiện tại, hai tuyến quân của ta trên Thảo Nguyên gần như đã gặp nhau, nên chính thức triển khai thế trận, kìm hãm Nhân Khách, chuẩn bị đại chiến.

Nước trên lò đất sôi rồi, chất lỏng đen tuyền sôi sùng sục, lá cây không biết tên quay vòng theo bọt nước, vang lên tiếng ùng ục ùng ục nho nhỏ, một mùi chua chát lạ tràn ngập trong phòng.

So với mùi của cây cỏ xao khô còn khó ngửi hơn, lá trà đặc sản của dân tộc Hồi Hột, trà La Bồ.

Không chỉ ngửi vào khó chịu, uống vào miệng càng khó chấp nhận, trong vị chua có vị đắng không tính, còn kèm theo vị mặn nồng đậm. Không có cách nào, trà đại phát triển trên đất mặn, có thể có mùi vị như vậy cũng không sai. Huống hồ đun nước trên Cao nguyên xem ra sôi sùng sục rất lợi hại, thực tế vĩnh viễn không cách nào đạt đến nhiệt độ ngâm trà cần thiết, lá trà La Bồ vốn đã khó uống, lại thêm nước chỉ âm ỉ, hương vị đương nhiên cũng càng kém đi.

Tuy nhiên Tạ Mộc Tạ Nhĩ lại thích uống trà của quê hương.

Đem quân đi đánh giặc luôn gặp những tình huống gian khổ, gã có thể không uống rượu, có thể đem thịt khô cho các huynh đệ, bản thân mình chỉ ăn lương khô, nhưng tuyệt đối không thể không có trà La Bồ. Cho nên mỗi lần viễn chinh, cận vệ bên người đều vì gã mà mang theo đầy lá trà đại này.

Tên của dân tộc Hồi Hột kỳ quái, cái gì mà Cổ Lực A Cổ Lực, Mãi Mãi Đề, Mạch Dịch Giang, người Hán nghe đến đều không xuôi, thậm chí có chút buồn cười, thực ra chỉ là khác biệt ngôn ngữ và văn hoá thôi, mỗi cái tên của người dân tộc Hồi Hột, đều có giải nghĩa của chính mình, ví dụ như sao trên trời, như hoa Y Lê vân vân. Ngoài ra, cũng có những cái tên của dân tộc Hồi Hột ngoài giải thích mặt chữ ra, còn có một hàm nghĩa đặc thù, ví dụ như: Tạ Mộc Tạ Nhĩ.

Bảo đao trong truyền thuyết. Được sinh ra trong thánh hỏa mãnh liệt, sát diệt ác ma tứ phương, là bảo đao mang lại an bình và hoà hợp cho đại mạc.

Không phải bất cứ người dân tộc Hồi Hột nào cũng có thể lấy bảo đao trong truyền thuyết này làm tên, trừ phi gia tộc của gã đời trước từng có chiến công huy hoàng. Tạ Mộc Tạ Nhĩ chính là như vậy, xuất thân từ

gia tộc quyền thế của đại mạc, gia tộc đời đời đều xuất hiện tướng lãnh xuất sắc, thống lĩnh đại binh trung thành phục vụ quên mình vì Đại Khả Hãn, bình định tứ phương...

Tạ Mộc Tạ Nhĩ cũng không thẹn với cái tên của chính mình, kế thừa tốt đẹp, tập luyện khắc khổ cùng với nhiệt huyết của tổ tiên chảy trong thân thể, khiến cho gã dần dần trở thành võ sĩ dũng cảm nhất đại mạc, trở thành tướng quân xuất sắc nhất dưới trướng Đại Khả Hãn.

Lãnh đạo binh lính công phá Thiên Quan, trên đường khai thông bắc cảnh Cao Nguyên, cuối cùng giành được uy mãnh chiến sĩ của thủ đô Nhân Khách Thụ Xuyên Thổ Phiên, thống soái đại quân dân tộc Hồi Hột nam chinh, Tạ Mộc Tạ Nhĩ.

Trà La Bồ đun xong rồi.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ cầm cốc trà trong tay, nhắm nháp hương vị quê nhà, miệng thở phào một hơi nhẹ, trong tim lại nghĩ đi nghĩ lại ba chữ: một năm rưỡi.

Ai có thể nghĩ được, chỉ là mười tám tháng, lại thật sự phá vỡ hoà bình và sự yên ổn hơn trăm năm của thế giới Trung thổ.

Thì ra thiên hạ cũng bình thường như mạng người. Một khắc trước thấy vẫn tinh thần khoẻ mạnh gấp trăm lần, một khắc sau có thể đột phát trọng bệnh không dậy nổi.

Yếu ớt.

400. Chương 157: Bảo Vệ Lãnh Thổ

Cái gì mà thiên hạ, cái gì mà nhân mệnh, đều không mạnh mẽ bằng cỏ dại thấp bé trên sa mạc.

Trong khoảng thời gian này, xảy ra quá nhiều sự tình. Dân tộc Hồi Hột và Sa dân đại phá tây quan Khuyển Nhung, Đại Yển gây cho Lang Vương thiệt hại nghiêm trọng ở Nam Cương Thảo Nguyên; Sài Thổ Đáp Thập phá hủy hùng binh đi thảo phạt Phụng Hoàng thành vẫn chưa đánh thắng Tây Cương Nam Lý thì toàn quân bị diệt; Hồi Hột phá trước phá Thiên Quan Thổ, sau lại tiến công thần tốc đánh chiếm Nhân Khách, nắm bắt thế chủ động từ xa, dự định chiếm lợi thế của đại quân người Yển trong bị động, người Yển tiêu diệt Nam Lý, bắt chợt tộc mọi cản trở, còn có...cách thực hiện của tên điên Yển hoàng đế Cảnh Thái!

Từ lúc đánh chiếm Nhân Khách, đại quân của Tạ Mộc Tạ Nhĩ liền chiếm thế thượng phong.

Tuy là trên Cao Nguyên vẫn còn không ít Phiên chủ, trong tay bọn họ nắm giữ sức mạnh quân sự hoặc nhiều hoặc ít, nhưng đã trở nên không đoàn kết không đáng để lo nghĩ. Về phần quân viễn chinh đến từ Đại Yển lại càng thêm thảm hại, vì tự bảo vệ mình không chỉ làm tròn trách nhiệm quân tiên phong ngăn chặn người Hồi Hột, còn bị đuổi đi và bị Phiên chủ phụ cận chiếm đoạt địa bàn. Cục diện tốt như vậy Tạ Mộc Tạ Nhĩ đương nhiên sẽ không bỏ qua, đại quân được phái đi liên tục, cố gắng duy trì tiến công, ép cho người Yển không thở được, đồng thời người Hồi Hột cố gắng tìm kiếm cơ hội buộc người Yển xuất quân quyết chiến.

Tuy nhiên nguyên soái Chu Cảnh của Yển quân cũng không tầm thường, thậm chí nhắm mắt làm ngơ với việc gia đình mình rơi vào tay quân đội Tiểu Cổ, trước sau bảo tồn chủ lực, không tiếp xúc chính diện với người Hồi Hột...cho đến giờ phút này, viện quân của người Yển tới nơi.

Thế mạnh yếu nghịch chuyển trong chớp mắt.

Trong vô thức, bát trà La Bồ đầy tràn bị uống tới chỉ còn lại đáy bát, Tạ Mộc Tạ Nhĩ ngửa cổ, ngay cả những giọt nước cuối cùng của tinh chất lá trà cũng đổ vào miệng, nhắm nháp vị đắng chát đầy miệng, gã đặt bát chiếc bát vàng xuống, giương mắt nhìn chúng tướng phân ra hai bên ở trong phòng:

- Có ý tưởng gì, nói nghe xem.

Lễ pháp của người Hồi Hột đơn giản, nói là nói, không giấu diếm, không chọn lọc từ ngữ, cũng không có cái nghi thức xã giao của cấp dưới với thượng cấp, tướng lĩnh đứng đầu cánh tả trực tiếp mở lời:

- Không cần đánh, chúng ta chạy, hiện giờ vẫn còn kịp, con đường thứ nhất quân người Yến vẫn bị chúng ta chèn ép, con đường thứ hai quân người Yến chỉ vừa mới có chỗ đứng ổn định, muốn cắn vào mông chúng ta không phải là việc dễ dàng.

Không đợi Tạ Mộc Tạ Nhĩ mở miệng, tướng lĩnh đứng đầu cánh hữu liền lắc đầu phản bác:

- Chạy không được. Nơi đây là Cao Nguyên.

Tướng cánh tả mặt nhăn mày nhí:

- Người nói thế là ý gì?

Tiếng Thổ Phiên nói rất lưu loát, nhưng diện mạo của tướng cánh hữu lại mang đặc trưng rõ rệt của người Hán, không cần hỏi, già với A Hạ giống nhau, là người sinh trưởng ở dân tộc Hồi Hột không sai, nhưng trong gia tộc có lẫn huyết thống của người Hán, cho nên người này nói chuyện cũng phải chú ý hơn so với người dân tộc Hồi Hột bình thường:

- Quân ta như thần ưng, quân Yến trước sau hai đường như hắc điều, nếu ở nơi khác, chúng ta gặp phải hai con ác điều này, hoặc có thể suy xét tạm thời rút quân để tính toán sau bản đồ, dựa vào tình trạng của bọn họ hiện giờ muốn đuổi theo chúng ta rất khó. Nhưng chớ quên, con thần ưng chúng ta hiện giờ không phải là đang bay lượn trên bầu trời của chính mình, mà là xông vào địa bàn của quạ đen.

- Phiên chủ phụ cận, chính là con quạ đen nho nhỏ, trước kia không đáng lo ngại, bọn chúng không có chim đầu đàn, không dám đối nghịch với chúng ta, càng không dám chủ động tập kích chúng ta. Nhưng là hiện nay, hai con hắc điều tới, bọn quạ đen cũng bắt đầu xao động, lúc này bọn chúng hẳn là vẫn không dám làm gì, nhưng tất cả quạ đen đều đang mỗi mắt mong chờ, chờ chúng ta đánh nhau, cũng đang chờ ném đá xuống giếng.

- Hiện tại nếu chúng ta đi, ngoài hắc điều sẽ truy đuổi, bọn quạ đen cũng sẽ lập tức quần khởi mà tấn công...chúng ta không sợ quạ đen, nhưng đích thực quạ đen sẽ làm chậm tốc độ rút lui của chúng ta, sẽ bị hắc điều đuổi theo. Con đường phía trước quân Yến lâm vào thế bị động lại không rút quân. Cố nhiên là chúng ta chuẩn bị đầy đủ, làm cho bọn họ không dám quay đầu chạy trốn, nhưng trong đó cũng có nguyên nhân của quạ đen ở bên trong.

Khi đại quân tới, Phiên chủ không đáng lo ngại; khi đại quân rút lui, Phiên chủ đa phần sẽ nhảy ra gây phiền phức, chiếm lợi thế.

Vừa là ưng vừa là điều vừa là quạ đen, các loại chim dường như bay ra trong lời nói của tướng cánh hữu, vòng quanh quay loạn lên trước mắt chúng tướng, vẫn là đạo lý đơn giản, mọi người choáng thì choáng rồi, nhưng cuối cùng vẫn có thể hiểu được ý của già muốn nói.

Tướng cánh tả chủ trương rút quân vẫn có lời để nói, ý kiến của đối phương rõ ràng, già lại không phải là không có đạo lý của chính mình, viện quân của người Yến là lính phương bắc, vừa mới đánh trận Thảo Nguyên, vừa là tinh binh mà lại sĩ khí chính vượng, huống chi hai đường hùng binh của người Yến thêm vào cùng một chỗ, quy mô hơn xa đại quân tộc Hồi Hột, lấy tình hình hiện tại thật sự phải dàn thế khai chiến, người dân tộc Hồi Hột gần như không có phần thắng.

Trước mắt quân viễn chinh tộc Hồi Hột chiếm cứ Nhân Khách gần đây, gần như là nắm thành binh lực của toàn đại mạc, binh lực còn lại của quốc nội giữ bản địa đều cổ vất vả, gần như không có khả năng tái tiếp viện. Mà bọn họ thực sự nếu bị Yến quân tiêu diệt rồi, nền móng tộc Hồi Hột cũng sẽ lung lay, khoảng cách mất nước không xa.

Các loại chủ trương, cuộc tranh luận của tộc Hồi Hột nhanh chóng biến thành một trận tranh cãi hùng hùng hổ hổ, cho đến khi Tạ Mộc Tạ Nhĩ đập bàn, mọi người mới im tiếng cầm miệng, hướng ánh nhìn về phía chủ soái.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ chậm rãi:

- Ta có hai biện pháp, các người nghe thử. Một là ở quốc gia đại nghĩa, toà thánh thành này, lãnh thổ quốc gia vùng lân cận này, là thứ mà các chiến sĩ đại mạc chúng ta dùng tính mạng đánh chiếm được, nếu đã đánh chiếm được, nó chính là địa bàn của người Hồi Hột, là lãnh thổ của Đại Khả Hãn.

Nói xong, Tạ Mộc Tạ Nhĩ giơ tay chỉ ra bên ngoài, trong thành Nhân Khách, hướng tay gã chỉ là thánh hoá tế đàn người Hồi Hột mới xây dựng không lâu, trong đó ngọn lửa bốc lên hừng hực ngày đêm không ngừng, đây là một biểu tượng chiếm đất của người Hồi Hột, ngọn lửa ở nơi nào liền là đất của bọn họ.

- Quân nhân bảo vệ lãnh thổ có trách nhiệm, tướng sĩ bảo vệ thánh hoá có trách nhiệm.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ biểu lộ thái độ:

- Địa bàn của dân tộc Hồi Hột, kẻ nào muốn kẻ đấy phải chết. Thánh hoá của đại mạc, kẻ nào muốn dập tắt, chúng ra sẽ giết kẻ đó.

- Một biện pháp khác thì ở cá nhân ta, Đại Khả Hãn ân phong ta làm nguyên soái chinh phạt Thổ Phiên, nếu chỉ là tới đánh một trận, khi tình thế không tốt liền bỏ chạy, thì ta vốn không có bản lĩnh đảm đương chức nguyên soái này, chẳng sợ Đại Khả hãn chém đầu ta; nếu ta làm nguyên soái rồi, cũng không ngoài hai con đường, hoặc là uy phong chiến thắng trở về, hoặc là chết trận chiến trường.

Nói xong, Tạ Mộc Tạ Nhĩ hướng ánh mắt về phía tướng cánh tả và đảo qua mặt các tướng lĩnh chủ trương rút quân khác:

- Hiểu rõ chưa?

Tướng cánh tả cười ha hả:

- Hiểu hay không không quan trọng, người là nguyên soái người định đoạt! Chúng ta đi theo người, trước mắt người là hai con đường, chúng ta cũng không có con đường thứ ba.

Nguyên soái nói cái gì thì là cái đấy, chúng tướng có thể ngồi trong phòng đều đã đi theo Tạ Mộc Tạ Nhĩ nhiều năm, không có chỗ nào mà không phải là sinh tử tương thác, sinh tử tương tủy, đại nguyên soái muốn tìm cái chết mọi người khuyên không được, vậy thì cùng nhau đi theo. Trái lại tướng cánh hữu lúc trước nói không lui binh, lại nhần mảy mòi Tạ Mộc Tạ Nhĩ:

- Người nghĩ như vậy không đúng, người trước kia cũng không phải như vậy...

Tướng cánh tả phì cười không được, lớn tiếng trách mắng:

- Người vừa mới nói không thể rút chính là người, giờ nguyên soái nói không rút người lại nói lời vô nghĩa, đường đường là nam tử hán sao lại sinh ra lưỡi đàn bà, lật lọng.

Tướng cánh hữu trợn mắt nhìn tướng cánh tả nói:

- Ta nói không thể rút lui là thể cục có hạn, không phải là ta không muốn rút lui! Nguyên soái lại đề nặng phần không muốn rút lui, ý tứ không giống nhau, vậy là đều không hiểu, trong đầu bị lạc đà kéo qua phân sao?

Tướng cánh tả lặng người, hỏi:

- Người...mắng ta là lạc đà?

Tướng cánh hữu cũng sửng sốt:

- Người vẫn thật là ngu dốt.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ cười, lại đập một cái lên bàn, chấm dứt cuộc tranh cãi của hai vị đại tướng:

- Không cần lời vô nghĩa, nói xem đánh thế nào đi.

Lần này gã không trưng cầu ý kiến của chúng tướng, mà là tiếp tục nói:

- Mấy tháng nay chúng ta muốn quyết chiến với người Yển từ đầu đến cuối đều có thể không có cơ hội, từ chúng ta tới Nhi Lang sợ rằng khá biệt khuất, mặt trận sáng, làm cho thằng nhãi con trước tiên xông lên một trận.

Tướng cánh tả xem ra là người lỗ mãng, nhưng trên chiến sự nhất định có chút suy nghĩ, nghe thấy một chút suy nghĩ ở đây liền hiểu ý của nguyên soái, cười lớn một tiếng, liên tục nói:

- Được, được, được! Chính hãn là như thế!

Phút chốc, chim đưa thư từ trong Thánh thành bay đi tứ tán, một lúc lâu sau, tiếng kèn lệnh u u vang vọng trời đất, lấy Thánh thành làm trung tâm, các doanh trại quanh Hồi Hột, các chi đóng quân đều nghe thấy mà di chuyển, đại quân nhanh chóng tập kết...

401. Chương 158: Luyện Ngục (1)

Trời không có hai mặt trời, quân không có hai chủ. Hiện giờ trên Cao Nguyên có hai nhánh đại quân người Yển, muốn hiệp đồng tác chiến phối hợp ăn ý, trong thời gian ngắn hoàn thành nhiệm vụ gian khổ tiêu diệt cường địch Hồi Hột, đương nhiên không thể đồng thời tồn tại hai vị nguyên soái, theo viện quân tới còn có thánh chỉ của Cảnh Thái và đại lệnh của binh bộ, tất cả chiến sự liên quan đến Cao Nguyên, vẫn có chính tay đại nguyên soái Chu Cảnh thống lĩnh chỉ huy từ trước.

Cảnh Thái có lẽ điên cuồng, nhưng y tuyệt không hồ đồ trong việc dùng người. Luận về hành quân đánh giặc, không thể nghi ngờ bản lĩnh của đại tướng Chu Cảnh, vững vàng đứng đầu trong các danh tướng của Yển quốc, lúc trước Chu Cảnh dẫn đầu quân tây chinh tuyến đường thứ nhất lâm vào thế bị động, kỳ thật liên quan với nguyên soái như gã cũng không lớn. Nghiêm khắc mà nói, trách nhiệm này nằm trên người triều đình, nhìn lầm thời cơ, bị người Hồi Hột gài bẫy lại. Mà Yển quân tây chinh dưới áp lực nặng nề của tộc Hồi Hột, dưới tình hình viện quân không suôn sẻ vẫn có thể kiên trì được mấy tháng, vững vàng bảo vệ chủ lực, vẫn đợi đến khi viện quân tới tụ hợp, đúng là Chu Cảnh chỉ huy thoả đáng, chứng minh rằng dụng binh xuất sắc.

Thời điểm gian khổ nhất cuối cùng đã qua đi rồi, rất nhiều viện quân tới, liếc qua xu hướng suy tàn phía trước, lập tức từ thế bị động hoá thành chủ động, nhưng vẫn không đợi người Yển triển khai thế tấn công với Thánh thành, Hồi Hột lại khởi quân, bỏ qua thành Nhân Khách tường cao thành dày, hướng về phía Yển quân tiên phong tập kích mà tới!

Lập tức biến thành trận ác chiến oanh liệt...

Chiến sĩ đại mặc danh dương thiên hạ, cùng với Lang tốt của Thảo Nguyên cũng xưng là kì binh hùng mạnh nhất trên đời, nhưng trên thực tế, khi số lượng tương tự nhau, Lang tốt gặp phải kỵ sĩ của tộc Hồi Hột đều sẽ lựa chọn tránh lui. Đánh một chọi một, so đấu thuật cưỡi ngựa và chiến kỹ, kỹ thuật của dân tộc Hồi Hột cao hơn một bậc, tên tuổi ngang nhau chỉ có điều vì tổng số của Lang tốt nhiều hơn chút.

Khi Hồi Hột tụ lại thành quân, vô số kỵ binh dàn trận thế, khi ừn ừn kéo đến hướng về phía Yển quân đánh tới, khẩu hiệu trong miệng bọn họ thối quết tứ phương, loạn đao trong tay ánh sáng nổi bật tới mức không trung gần như trong suốt, vền vền chỉ có đại địa kia run rẩy không thể ức chế. Người bình thường chưa từng trải qua huấn luyện sợ là đều đứng không vững !

Nhưng Yển quân tiên phong cũng không phải nắm bùn. Hai cánh đại quân Yển hợp lại thành công, lập tức triển khai liên hợp hành động. Có thể được Chu Cảnh vĩ lấy trọng trách, đảm đương đại quân tiên phong, tất cả đều là thật sự tinh nhuệ, đối mặt với người Hồi Hột gần như chôn vùi âm dương, tiến công giẫm lật thế giới, phòng thủ của bọn họ kiên cố rắn chắc, phản kích của bọn họ sắc bén đáng sợ, hoàn toàn không rơi vào thế yếu, từng chút từng chút kéo dài trận đại chiến.

Chủ tướng tiên phong người Yển hiểu rất rõ, kéo dài được càng lâu đối với chính mình lại càng có lợi, chủ soái bên kia nhận được tin tức, chắc chắn tiếp tục phái tinh nhuệ trang phục nhẹ nhàng đơn giản, hoả tốc tập kích bất ngờ thành Nhân Khách lúc này cảnh vệ trống không. Chỉ cần có thể làm cho tộc Hồi Hột kéo dài ở đây hai ngày...không, một ngày rưỡi, Thánh thành liền sẽ rơi vào tay Yển quân. Đến lúc đó cho dù người Hồi Hột thắng trận này cũng không có chút tác dụng. Bọn họ mất đi kiên thành dựa vào, sẽ chỉ có kết cục bị tiêu diệt!

Tính toán của tướng quân rất tốt, chiến sự cũng đang như mong muốn của hắn, vài canh giờ qua đi, trận thế của Yển quân vững chắc, gặt gao kháng cự kinh đào sóng lớn dâng lên của cường địch, cho đến lúc hoàng hôn, trong trận của tộc Hồi Hột truyền tới tiếng kèn lệnh chơi tai kia...

Không giống với quân kèn thê bình thường thê lương của Hồi Hột, vừa dày vừa nặng, tiếng kèn lệnh mới rất chói tai, thậm chí có chút giống với âm thanh của kèn Xô-na nhạc khí của Trung thổ, nhưng càng vang

đội, càng âm ỉ hơn kèn Xô-na, lập tức kỵ binh tộc Hồi Hột đang xung trận, như thủy triều quay ra hướng về hai bên...

Người Hồi Hột từ tây hướng sang đông mà đến, đại quân Yên tiên phong đối mặt về hướng tây mà đánh. Chính là vì phương hướng, về phần trong mắt Yên tốt đang trận thế phòng thủ vất vả sinh ra một ảo giác đáng sợ: dường như tiếng kèn lệnh chói tai xé toạc bầu trời, khiến phía chân trời kia bị tịch dương nhuộm ánh nắng chiều đỏ máu ‘chảy xuôi’, ‘lan tràn’ tới tận mặt đất.

Kỵ binh trung tâm tộc Hồi Hột, chủ trận tiền phương Yên quân. Một đại quân sắc đỏ lửa!

Người Hồi Hột sở dĩ có thể đạt được kỵ binh hùng mạnh nhất trên đời này, nguyên nhân quan trọng nhất không có gì hơn được với đại mã cường tráng của bọn họ, quân mã của tộc Hồi Hột thể trạng béo tốt cường tráng, so với Yên mã phải ước chừng cao hơn một cái đầu, bất luận là chạy nước rút, sức chịu đựng, trọng lượng hay là tính tình đều vượt xa, nghe nói hảo chiến mã của tộc Hồi Hột đều ẩn giấu hung tâm, nếu huấn luyện đúng cách. Trong chiến đấu bọn chúng thậm chí có thể dương chân giẫm đạp, cúi đầu chống đối, không cần còi lệnh của chủ nhân liền chủ động làm thương tổn kẻ địch.

Mà chiến mã trong đại quân màu đỏ, so với chiến mã bình thường của Hồi Hột, thân hình vẫn ước chừng to hơn vài phần có thừa, quanh thân xếp đầy lân diệp toả giáp sắc đỏ. Kỵ sỹ trên người chúng càng giống như Đức Phật kim thiết, toàn thân đều bao phủ bởi giáp sắt dày, ngoại trừ mắt ra không tồn tại một khe hở.

Ngay cả giáp trụ chứa kỵ sĩ, thêm trọng bát hồng mâu trong tay kỵ sĩ, trọng lượng của tuần mã ít nhất cũng phải hơn ba trăm năm mươi cân, nhưng bọn chúng trên thực tế tiếp tục xung trận, không những không lộ ra vẻ cồng kềnh, ngược lại so với tuần mã tộc Hồi Hột trước kia xung trận càng nhanh hơn.

Từ cờ xí tới áo giáp rồi tới hồng mâu trong tay, tất cả đều bị nhuộm thành màu đỏ, không cần loại sắc đỏ máu của Nam Lý Hồng Ba Vệ, màu sắc của trọng kỵ tộc Hồi Hột tươi đẹp mà lại sáng rõ, là màu đỏ chói mắt sáng ngời, một người một ngựa nhìn qua dường như một ngọn lửa bùng lên, khi nghìn quân vạn mã tập hợp cùng một chỗ, khác gì với đại địa rạn nứt, từ trong âm ty cầm giữ đám ác viêm cuộn cuộn.

Khi đám kỵ binh này âm ỉ xông tới, Yên tốt hốt hoảng phát hiện, trong mắt của con ngựa chạy nhanh, mồ hôi xuyên qua lân giáp rơi xuống mặt đất không ngờ cũng đều là màu đỏ, như máu càng như lửa!

Tên của kỵ binh này gọi là: Luyện Ngục.

Đòn sát thủ của tộc Hồi Hột, tinh nhuệ của tinh nhuệ, dốc hết sức lực của đại mạc, tích lũy trăm năm quang âm mới vất vả đào tạo ra trọng kỵ Luyện Ngục!

Trên sa mạc lớn, trong ba con ngựa mới có thể có một con chiến mã, trong mười con chiến mã mới có thể chọn ra một con hảo mã, cung trưởng quan, tướng quân cưỡi, nhưng trong trăm con ngựa con của hảo mã, cũng chưa chắc có thể có một con hung mã mất đồ.

Xích mâu huyết hân (Mắt máu mồ hôi đỏ), loại danh câu này được người Hồi Hột gọi là ‘Hoả Thiêu Vân’ (mây đỏ).

Vốn là dị chủng gặp được mà không thể cầu được, nhưng sau khi Hồi Hột kiến quốc, Đại Khả Hân nhìn trúng bản lĩnh của con ngựa này, dấu hiệu này nói người tài ba thông qua lai giống dần hết tâm sức gây giống, cuối cùng thu được thành công lớn. Nhưng vì do con người can thiệp, loại ngựa này tuy rằng có thể được đào tạo ra, nhưng tỉ lệ sống sót rất thấp, vả lại cho dù sống sót, có thức ăn gia súc và chuyên gia chăm sóc tốt nhất, thọ mệnh của chúng cũng chỉ bằng một nửa ngựa bình thường, sức lực và tốc độ cũng đều kém hơn Hoả Thiêu Vân chân chính, tuy nhiên so với chiến mã thông thường phải mạnh hơn nhiều.

Vì những nguyên nhân này, Hoả Thiêu Vân không thể trang bị cho toàn quân, như hiện nay mặt trời mọc hướng đông trên tay, tính toán đầu ra đây cũng không quá bốn vạn kỵ binh Luyện ngục, nam chinh lần này hẳn trực tiếp điều một nửa cho Tạ Mộc Tạ Nhĩ, coi như tiền vốn đáy hòm của quân viễn chinh, từ khi Tạ Mộc Tạ Nhĩ lãnh binh xuất chinh tới nay, đội ngũ này chưa bao giờ được dùng đến, đại nguyên soái đem chúng che chắn gặt gao, người Thổ Phiên không biết, người Yên càng không hiểu được.

Hai vạn Luyện Ngục, về số lượng không đáng nhắc tới. Chỉ là muối bỏ biển trong trận quyết chiến lớn này, nhưng về chiến lực...Vây là đủ rồi.

Trọng giáp, hồng mâu, kỵ sĩ và trọng lượng của ngựa. Lại thêm gió ở tốc độ chạy bình thường, sức lực của mỗi một con ‘Luyện Ngục’ khi xông vào trận địa địch dữ dội hung mãnh; từ đỉnh đầu kỵ binh tới bốn vó ngựa đều khoác giáp sắt dày nặng, khiến cho ‘Luyện Ngục’ hoàn toàn bỏ qua cung tên, đao thương những phương pháp tập kích thông thường, thứ đáng sợ nhất lại không phải là sức lực và tốc độ của chúng, mà là sức nặng này, trong khi phi nước đại, tuần mã vẫn có thể duy trì tốt sự linh hoạt.

‘Luyện Ngục’ cũng không vụng về so với kỵ binh tộc Hồi Hột bình thường, chạy băng băng bốn vó nhảy tung lên, thoải mái vượt qua chướng ngại trên mặt đất...

Sức mạnh hung mãnh, một khối giống như tháp sắt hội tụ thành dòng thác kim cương nhanh như chớp, người Yên lấy cái gì ra ngăn cản.

Trong chiến trận, cách tốt nhất để đối phó với cỗ máy ‘Luyện Ngục’ chỉ có cách trên mặt đất, đào hố bẫy, thiết cự ngăn đón. Nhưng đại chiến nổ ra đột ngột, lại đã chiến đấu hơn nửa ngày rồi, coi như công phu mặt đất Yên quân vội vã chuẩn bị trước đó, cũng sớm bị kỵ binh xung trận quy mô lớn lúc trước tranh bình rồi. Tạ Mộc Tạ Nhĩ đợi đến thời điểm này mới đem đòn sát thủ ra trận, không phải không có lý.

Do vậy hai vạn trọng kỵ Luyện Ngục xung phong, trở nên hoàn toàn vô tri hoãn, trong tiếng vó sắt rầm rập. Trận thế của người Yên bị mở ra một lỗ hổng không thương tiếc, nỗ lực không quá lâu, thiết kỵ như ngọn lửa cháy đánh xuyên qua Yên quân, nhưng Luyện Ngục không dừng lại, theo hiệu lệnh của trưởng quan, bọn họ quay đầu ngựa lại, lại phục đánh và thẳng địch trở về.

Xung trận thường giằng co, sau vài lần qua lại đại Yên quân bị bọn họ xông tới phá thành mảnh nhỏ. Theo đó, tù và xung phong của chủ quân tộc Hồi Hột và trống trận thúc giục đồng thời vang lên. Chiến sĩ khinh kỵ binh đến từ đại mạc đồng thanh rú hí lên, dõn non lấp biển, hướng về phía địch mà giết!

Khi trăng lên giữa trời, Yên quân hoàn toàn tan tác, bỏ qua vô số thi thể hốt hoảng bỏ chạy. Tạ Mộc Tạ Nhĩ lại lần nữa truyền lệnh, người Hồi Hột không truy sát, thậm chí không đi quét sạch chiến trường cướp đoạt chiến lợi, đại quân lập tức quay đầu ngựa chạy về Nhân Khách. Khi bọn họ trở về Thánh thành. Đội quân Chu Cảnh phái đi cướp thành cách thành trì không quá ba mươi dặm...

402. Chương 159: Quyết Chiến

Chín ngày sau.

Sáng sớm đêm hôm trước.

Ác thanh chấn triệt tận trời.

Âm thanh buồn khúc cây nện mạnh vào cổng thành; cổng thành nặng nề đang vặn vẹo, âm vang lạ lần lượt nổ ra trong vỡ vụn, ngoài thành tiếng kèn và trống trận bát nháo loạn xạ; tiếng hét hò đã lan ra từ cuối thành tới đầu thành; tiếng gào thét quát lớn của người Yên bên ngoài chưa lên thành...tất cả những âm thanh này. Đều là thắng lợi của người Yên! đều là tuyên án của ông trời, Nhân Ca sắp thất thủ, không thể cứu được nữa.

Đầu thành, sự chống cự của tộc Hồi Hột ở cửa sau chỉ là sự uống công thăm thương, bản năng cố chấp.

Thắng bại đã phân, sinh tử sớm định!

Vô số những âm thanh đáng sợ kia bao bọc cùng một chỗ, tụ lại thành con sóng dữ dội thẳng hướng chín ngày, rung động tới cả bầu trời đang run rẩy.

So sánh với bên dưới, trên thánh sơn Sài Thố Đấp Tháp một màn yên lặng, ngọn núi trong thành đã đứng lặng ngàn vạn năm. Nó vẫn rất im lặng...nhưng hôm nay nó thay đổi hình dáng, chỉ là giờ phút này là thời điểm bóng đêm tối tăm nhất, người dưới chân núi không nhìn ra cái gì.

Không lâu sau. Khi ánh sáng lúc rạng đông bắt đầu chiếu rọi, từng ráng bình minh sáng lên như thanh kiếm đâm phá tấm màn đen nặng nề, làm cho nhân gian cõi bỏ được bóng tối nặng trĩu, khi trở lại với hàng nghìn hàng vạn sắc thái, đang dần dần chiếm lĩnh đầu thành, Yên tốt đang oanh phá cổng chính mới hoảng sợ phát giác, núi Sài Thố Đấp Tháp của ngày hôm nay hoàn toàn thay đổi màu sắc!

Vốn dĩ là núi đen, màu vàng lòng đỏ trứng là màu cơ bản của Mật tông thần sơn, không ngờ biến thành đỏ rực chói lọi.

Núi sẽ không thay đổi, chỉ là nó thay đổi một bộ sơn y thôi...sơn y của các chiến sĩ ghép lại thành.

Từ chân núi tới sườn núi, sáu vạn Sa Giải; từ sườn núi tới đỉnh núi, hai vạn Luyện Ngục. Lực lượng nòng cốt nhất còn lại của quân viễn chinh Hồi Hột, lực lượng tinh nhuệ nhất, tròn tám vạn hung tốt khoác lụa hồng. Bao trùm ngọn núi không nơi là rất to lớn này.

Luyện Ngục thì không cần nói, vốn dĩ là xích kỳ hồng giáp, màu sắc như bệnh lên ban đỏ. Còn về Sa Giải Kỳ, người Hồi Hột báii phụng thánh hoả, trên người các chiến sĩ đều sẽ mang một chiếc áo vải màu đỏ, gặp chiến sự quan trọng khoác vào bên ngoài giáp trụ.

Giờ phút này. Thần sơn của Mật tông, trở thành liệt hoả hùng phong của người Hồi Hột!

Đây là điều không ai nghĩ tới Tạ Mộc Tạ Nhĩ nguyên soái trước sau không chịu tám vạn tinh kỵ trong tay đưa vào thủ thành, không ngờ vì phá thành Nhân Ca, đại quân người Hồi Hột bại vong hết sức, lại đánh tới một trận đột kích.

Kỵ binh, là niềm tự hào của người Hồi Hột.

Sa Giải, là phiên hiệu tồn tại đã lâu, từng đi theo Đại Khả Hãn khai quốc đánh đông dẹp bắc, từng lập được công trạng to lớn, cho nên lá cờ này từ đầu đến cuối có thể cận kề, trong hơn trăm năm kế thừa, trong uy phong, binh sĩ đại mạc đã vô thức đem việc gia nhập Sa Giải trở thành ước muốn.

Luyện ngục, là một đội quân thần bí, giống như ‘Phật quang’ của Phật bác kết đại hoạt Phật, ‘gắm vóc lang’ của Đại Yến Cảnh Thái, tất cả mọi người đều biết sự tồn tại của họ, nhưng cực ít thật sự xuất hiện trên chiến trường, hiện thân của họ, tượng trưng cho vũ lực hùng mạnh nhất của đế quốc, là hoá thân của hào quang thánh hoá ở nhân gian, là nơi hướng tới của mọi ánh mắt người Hồi Hột, càng là nơi vinh quang của toàn đại mạc.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân sở tại của Tạ Mộc Tạ Nhĩ trước kia không chịu sử dụng bọn họ đi thủ thành, kỵ binh chân chính, không nên co mình sau bức tường đá, mà nên cưỡi trên tuấn mã, rong ruổi trên chiến trường, chiến tử trong khoái hoạt điên cuồng nhanh như chớp.

Một lần cuối cùng dứt khoát đột kích, khiến cho kỵ binh hùng mạnh nhất, tinh nhuệ nhất trên thế giới, tận hưởng niềm kiêu ngạo, mộng tưởng và vinh quang vốn thuộc về họ,

Trưởng trung quân của người Yến cách Thánh thành khá xa, lại thêm tường thành ngăn trở, Yến soái Chu Cảnh đứng ở cửa đại trường không nhìn thấy được toàn cảnh thánh sơn, nhưng đỉnh núi nơi bị hoả kỵ nhuộm một màu sáng đỏ hần vẫn có thể thấy rõ ràng. Bởi vậy Chu Cảnh cũng sở một cái, trong lòng không tự chủ được dâng lên bốn từ đánh giá:

- Kẻ ngốc, kẻ điên.

Đích xác là đủ ngốc, đủ điên.

Uy lực của kỵ binh quả thực kinh người, nhưng so sánh ra, nếu đem tám vạn người này vào thủ thành, nhận sự che chắn của tường cao lũy dày, hoàn toàn có thể khiến Nhân Ca tiếp tục thủ vững lâu hơn một chút. Nếu là chủ soái bình tĩnh, nhất định sẽ không làm như Tạ Mộc Tạ Nhĩ...Chiến tranh và vinh quang căn bản không có quan hệ nửa đồng tiền, để giết địch phải không từ thủ đoạn, để mưu cầu chiến thắng có thể đề tiện vô sỉ, đây mới là vương đạo của chiến tranh.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ ngay cả điều quan trọng này cũng nhìn không thấu, căn bản không phải chủ soái hợp cách.

Doanh trại Yến quân, bốn chữ lời bình vừa xuất ra trong lòng Chu Cảnh nguyên soái, đỉnh thánh sơn Tạ Mộc Tạ Nhĩ gào to liên vang lên:

- Năm ngày sau, vẫn ở nơi này, ta và chư vị cùng hưởng thắng quả...Còn sống, người trở về; đã chết, hồn trở về. Năm ngày sau, khi bình minh, Sài Thố Đáp Thập, không gặp không về...Giết địch. Dù chết không tiếc!

Danh tướng thế gia, tập võ từ nhỏ, khiến cho Tạ Mộc Tạ Nhĩ trung nguyên sự mãnh liệt, tiếng gào vang dội truyền khắp bốn phía.

Ngừng hét, giống với tính cách người Hồi Hột, giản đơn mà thẳng thắn, không gì có thể chối cãi. Động viên trước cuộc chiến chính là mệnh lệnh cuối cùng của nguyên soái: giết địch, chết cũng không tiếc.

Chợt tiếng kèn lệnh vang lên, tám vạn kỵ binh phóng ngựa, cuồn cuộn, từ trên núi Sài Thố Đáp Tháp, đánh tới Yên quân đã giết người trong thành.

Trong xã hội Trung thổ, gần như không có thành trì nào có thể thành toàn vinh dự cuối cùng của kỵ binh, duy độc Nhân Ca, trong thành có núi, nhưng tất cả kỵ binh sức thế, lao xuống.

Mệnh mông dòng nước lũ màu đỏ, tới từ quân đoàn liệt diệm của binh lính đại mạc, tới từ cương thép chi sắt của chiến sĩ Hồi Hột.

Lẻ tẻ vài Yên quân vừa mới xông vào thành làm sao có thể ngăn cản đợt tiến công hung hãn như vậy. Kịp thời tháo chạy giữ lại tình mạng, không kịp né tránh liền trực tiếp bị đánh bay, giẫm lên, hoá thành một vũng lầy máu thịt, văng tứ tung dưới gót sắt...bất kỳ thứ gì chắn trước mặt thiết kỵ, bất luận là mạng người hay hung khí, chỉ có một kết cục: vỡ vụn.

Tám vạn kỵ binh sớm đã được ra lệnh, sau khi lao xuống thán sơn trận thế bất loạn, cũng chưa tản ra đi đuổi giết kẻ địch trong thành, vẫn tập trung một chỗ, dường như hoá long phân phật, trực tiếp xông vào cửa đông Thánh thành, loan đao của tất cả các chiến sĩ sở chỉ nhân soái kỳ!

Kỵ binh cuối cùng, đợt tấn công cuối cùng, những kẻ điên cuối cùng, nhưng phải một binh sĩ xông vào liên doanh, vọng tưởng tiêu diệt trung quân soái tướng của Yên quân.

Chu Cảnh cười nhạt không thôi, nếu là trung quân của hắn dễ dàng bị vài vạn kỵ binh địch tiêu diệt như thế. Hắn cũng cần bản chưa đủ tư cách làm đại nguyên soái, cần bản không vắn hắn truyền lệnh, trong đại quân sớm có bố trí xung quân trong doanh trại đối đầu với thiết kỵ Hồi Hột.

Chớ nói tám vạn người hiện nay của tộc Hồi hột, chính là quân viễn chinh chưa tổn hại chút nào của họ, toàn bộ tập kết tới Yên trung quân, cũng tuyệt khả năng không thành công.

Trên mộc tháp cao cao, Yên quân lệnh thủ ra sức vung vẩy đại kỳ, truyền kỳ lệnh xuống, từng đội từng đội Yên tốt nghe tin mà hành động, từ bốn phương tám hướng xúm lại, khi người Hồi Hột xâm nhập liên doanh, Yên quân cũng hoàn thành vòng vây.

Không giống với lần xung trận trước kia tấn công tiên phong người Yên, lần đó đối phương đang hành quân chuẩn bị không đầy đủ, lúc này người Yên ở trong doanh trại, vật tư dư thừa chuẩn bị đầy đủ, cự mâu chuyên không chế kỵ binh, dây thép xuyên thành dây cản ngựa dây chông sắt, thiết lập những nơi yếu hại xe nỗ kéo căng dây cung bất cứ lúc nào, còn có dầu hỏa cuộn cuộn, khúc cây thật lớn, tên nhọn xuyên giáp...và thẳng xa với quy mô chủ lực vô số tiên phong.

Cự long xích sắc rơi vào vũng lầy, tốc độ đột phá của đại quân rõ ràng chậm lại, trong tiếng hét hiên ngang và không cam chịu, tộc Hồi Hột giết người, tộc Hồi Hột bị giết! Hiện trạng cũng không phải bất ngờ, đêm qua, khi kỵ binh Hồi Hột phụng mệnh tập kết tại thán sơn, mỗi người bọn họ liền lường trước tình hình lúc này, đoán trước được hôm nay sẽ chiến tử trong Yên quân vô biên vô hạn, nhưng thế còn có quan hệ gì? Thu mình sau bức tường bắn tên ra ngoài, hoặc là chỉ đơn giản không tổng quân không tới chiến trường Cao Nguyên này, thì có thể sống...chỉ là lặng lẽ sống lâu được một chút, mà hiện tại, họ trên đao có máu, dưới hồng có ngựa, trong lòng càng tràn đầy tự hào...

Chu Cảnh trèo lên tháp cao, theo dõi đại chiến, chỉ xem một lúc, hắn liền không có hứng thú, đánh tới mức hung ác thảm thiết, đại quân Hồi Hột cũng chạy không thoát kết cục bị tiêu diệt sạch, không có chút trì hoãn, càng không tồn tại con đường trở lại. Chu Cảnh trở về mặt đất, chiến sự Cao Nguyên đã cơ bản định, là thời điểm suy xét chuyện rút quân, chuyện quay về Yên quốc.

Nhưng hắn từ tháp cao xuống, lị vẫn chưa đi tới đại tướng nguyên soái của mình, Chu Cảnh đột nhiên dừng bước, quay đầu hỏi thân binh phía sau:

- Âm thành gì thế?

Trước mắt thân binh mệnh mông mịt mờ, hiển nhiên cũng không nghe thấy động tĩnh đặc biệt, miệng động đây đang muốn nói, Chu Cảnh lại vung mạnh tay lên:

- Chớ có lên tiếng!

Đồng thời nhú mào, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe. Không quá thời gian uống một chén trà, âm thanh lạ trong mơ hồ lại càng ngày càng rõ ràng, lúc này ngay cả thân binh bên cạnh hắn cũng có thể nghe thấy: tiếng trống.

Hoàn toàn không giống với trống trận của người Yến hoặc người Hồi Hột, trong tiếng trống từ xa vọng lại hoàn toàn không nặng nề, tiết tấu rất mạnh, nhưng ý cảnh phong phú...sự phong phú cổ quái, cảm thấy như đặt mình trong dãy núi lớn trung trung xanh ngắt, thế núi lọt vào mắt hùng vĩ, tuyệt không áp lực, ngược lại làm cho trong lòng người thoải mái.

Nghe ra, tiếng trống liên tục thành loạt, cũng không phải động tĩnh của một trống, ít nhất là trăm mặt trống lớn hợp tấu, nhưng âm thanh lên xuống thống nhất mà lại đều đặn, phần trống nghệ này không giống bình thường.

Nhưng Chu Cảnh hiện giờ nào còn tâm tư đi nghiên cứu kỹ xảo đánh trống, sắc mặt xanh xám trầm giọng truyền lệnh:

- Thăm dò! Nơi nào khởi trống, người nào khởi trống!

Đáng tiếc, trong những người ở đây chưa từng tham gia trận Thanh Dương của Thổ Phiên, Nam Lý, nếu không có thể lập tức trả lời đại soái: đây là tiếng trống tới từ Thạch Đầu Lão Nam Man.

Lúc người Hồi Hột xả tử một trận, tiếng trống của Thạch Đầu Lão từ hướng đông nam truyền tới.

Thạch Đầu Lão luôn luôn ở trong quân Nam Hỏa, đi theo A Nan Kim Mã, hiện giờ nhóm Đại Man này mang thủ chùy, đánh trống lớn tới, trước kia luôn luôn xuất quỷ nhập thần tác loạn ở Yến tây, ác quỷ Nam Hỏa sau này biến mất không nhìn thấy, tự nhiên cũng cùng nhau tới.

Không chỉ bốn vạn Nam Hỏa, còn có chính tể sáu vạn Phiên binh, lệ thuộc Phiên chủ Mặc Thoát, nhiều đời sinh sống tại sườn đông Cao Nguyên, trên lãnh thổ nơi không xa bên ngoài Đại Yến tây quan, đột nhiên xuất hiện sau lưng người Yến.

Tiếng trống hiện, viện binh tới!

Sau khi mười vạn hùng binh hiện thân xoay mình tăng tốc, dường như gió lớn cấp cấp đánh về phía đại trận người Yến.

Nam hỏa sớm đã tiến vào Yến cảnh trước đó liền hóa thân mãnh quỷ, từ Yến cảnh rút đi, ngủ đông trong lãnh địa Mặc Thoát, lại từ đông sang tây xuyên qua non nửa Cao Nguyên bí mật tới chiến trường Nhân Ca, lâu vậy rồi chưa từng giết người Yến, sớm đều kìm nén đỏ mắt, quân vong quốc, binh vong quốc, vì viện trợ quân bạn mà tới, hướng tới kẻ thủ lấy mạng mà tới.

Ừ ừ trống trận nhanh chóng tiếp cận, không quá một hồi, đội Tạ Mộc Tạ Nhĩ bị rơi vào vòng vây của Yến quân cũng nghe thấy tiếng trống.

Tả Thủ tướng A Cổ Đề hoàn thành trọng trách thủ vững Thánh thành chín ngày, hiện tại cũng ngồi trên lưng ngựa theo kỵ binh chinh chiến, nghe thấy tiếng trống khác thường, sau khi suy nghĩ một lúc thì kinh ngạc nhìn sang phó tướng bên cạnh:

- Đây là trống gì? Viện binh sao? Thật là có viện binh?

Phó tướng đang giết tới hưng khởi, trực tiếp đáp:

- Người cũng không biết, ta nào có biết.

A Cổ Đề tính nôn nóng, nói với phó tướng:

- Ở đây để ta chống đỡ, người đi hỏi nguyên soái, đi mau đi mau!

Phó tướng lĩnh mệnh quay ngựa đi, nhanh chóng tới chỗ nguyên soái, nhưng cũng không đợi tin tức hắn hỏi tới, mãnh địa lại có một hồi tiếng vang cổ quái, xuyên thấu chiến trường hỗn loạn, xa xa truyền vào tai A Cổ Đề: kèn lệnh, vang dội âm ỉ, tiếng kèn giống như tiếng kèn Xô-na thổi ra.

Đối với tiếng trống xa lạ, nhưng đối với tiếng kèn này A Cổ Đề lại quá quen thuộc, người Hồi Hột gọi tiếng kèn này là ‘ Minh giác’, là kèn xung trận chuyên dùng của ‘Luyện Ngục trọng kỵ’.

Nhưng hai vạn Luyện Ngục theo quân viễn chinh tới hiện đang ở bên cạnh, tiếng kèn Xô-na lại tới từ phía xa tây bắc...Ý gì? Quân quan thoát ra khỏi trùng vây, chạy tới góc tây bắc thổi kèn? Đương nhiên không thể nào! A Cổ Đề nhanh chóng nghĩ ra nguyên nhân, đầu tiên là một tiếng cười điên ‘wa ha’, cùng với loan đao múa may, hét lớn với binh sĩ phía sau:

- Viện binh đã tới, giết giết giết giết giết!

Minh giáp khởi, viện binh tới!

Không biết khi nào, hướng tây bắc thổi lên trận bão cát, gió cát tràn ngập che lấp mặt trời, trời đất nhuộm thành một mảng mờ mịt, mà cùng với tiếng kèn lệnh chói tai, đội kỵ binh một màu lửa đỏ, liền đột ngột xuyên thấu sương mù, xuyên thấu cát bụi, oanh oanh liệt liệt như một đạo thiên hỏa, hung hăng đánh tới trận người yển.

Lại một đội Luyện Ngục trọng kỵ.

Bọn họ với đội Luyện Ngục duy nhất dưới trướng Tạ Mộc Tạ Nhĩ không không chỉ không giống nơi ở, cờ hiệu của họ ngoài chiến kỳ Luyện Ngục, còn có thêm một cây Thánh hỏa vương kỳ, chỉ cần là người Hồi Hột sẽ hiểu, vương kỳ sở tại, sẽ là Đại Hãn sở tại!

Sau khi đăng cơ, trở thành mặt trời mọc Đại Khả Hãn, tuyệt sẽ không để tất cả Luyện Ngục đều rời khỏi bên người mình...hắn cùng hai vạn thiết kỵ của quốc nội tới, Đại Khả hãn ngự giá thân chinh.

Làm sao ngăn cản Luyện Ngục?

Từng trận gió lớn thổi qua, cát bụi hướng tây bắc không những không tản đi, ngược lại đột nhiên gia tăng tốc độ di chuyển, như yêu vân của ma quỷ kéo tới, liền kề phía sau hai vạn Luyện Ngục, chậm rãi thẳng hướng Yển trận!

Khi đến lúc Yển tốt rơi vào cát bụi, bọn họ mới hoảng sợ phát hiện, trong cát bụi ẩn dấu cường địch...một đội dị tộc đại quân người Yển chưa bao giờ thấy.

Sát thanh rung trời.

A Cổ Đề nghĩ tới một câu hỏi trước kia hắn từng hỏi Tạ Mộc Tạ Nhĩ nguyên soái, khi đó nguyên soái muốn hắn kiên thủ Thánh thành chín ngày, hắn hỏi nguyên soái: vậy sau chín ngày thì sao?

Lúc đó nguyên soái chưa trả lời.

Đến tận giờ phút này, A Cổ Đề cuối cùng cũng biết được đáp án: chín ngày sau, quyết chiến!

403. Chương 160: Quyết Thắng

Khi đại họa tộc mọi mới vào Yển nam, Tạ Tư Trạc dẫn dắt Nam Hỏa rời khỏi Đại Yển trở về Cao Nguyên, tính toán ban đầu của Tạ Tư Trạc là phải liên hợp vũ trang Mặc Thoát, tại Yển tây phục kích Yển quân về nước tiếp viện, hung hãn cắn kẻ địch một miếng. Nhưng sau đó Bạch tiên sinh đem đại quân Yển bắc xuất phát, đi nhận tin tức cơ mật của cao Nguyên gửi đến, Tạ Tư Trạc liền đoán ra phương lược của Cảnh Thái ‘tăng thêm binh, phá tộc Hồi Hột, định Cao Nguyên, tái hỗ trợ yển thổ’

Lúc ấy Tạ Tư Trạc đối mặt với ba lựa chọn.

Một là duy trì kế hoạch định ra từ trước không thay đổi, mặc kệ Yển quân phái đi tiếp viện bao nhiêu lộ quân đội, cuối cùng đều phải từ tây quan trở về Đại Yển, Nam Hỏa với binh lính của Mặc Thoát điều động tới tạo thành liên quân tiếp tục mai phục.

Nhưng tình hình chiến cuộc đã thay đổi, tiếp tục phục kích rõ ràng không đủ sáng suốt: viện quân quy mô lớn đến từ Yển bắc, đến Cao Nguyên hội hợp với Yển quân tây chinh lộ thứ nhất, số lượng cũng chắc chắn sẽ nhiều hơn dự tính trước đó, điều này là để nói kẻ thù sẽ mạnh hơn, Tạ Tư Trạc muốn tái mai phục, binh lực trong tay không đủ dùng.

Biện pháp thứ hai là Tạ Tư Trạc điều động liên quân, đi đánh úp viện quân của người Yến, không để cho viện quân của Yến bắc lên Cao Nguyên.

Chợt thấy việc này khả thi, đem lực lượng ban đầu chuẩn bị dùng để phục kích Yến quân về nước, dùng để tập kích bất ngờ viện quân mới đi Cao Nguyên, chỉ là đổi hướng tác chiến...Tuy nhiên vẫn còn một mấu chốt quan trọng: thời gian. Bố trí phục kích, thiết lập cạm bẫy cần thời gian, vốn dĩ dự định con đường thứ nhất Yến quân viễn chinh trở về, nhất cũng phải ba tháng sau, nhưng hiện giờ phương bắc Yến quân tây tiến, từ nơi xuất phát tới quan ngoại còn không tới khoảng thời gian một tháng. Nam Hỏa và vũ trang Mặc Thoát sắp đặt không kịp các bố trí, mà càng quan trọng hơn là, trước tiên không suy nghĩ tới có thể gài bẫy được không, đánh được không. Cứ coi như Tạ Tư Trạc thật sự ngăn cản quân địch tới từ Yến bắc, đối phương rất có khả năng rõ ràng bỏ tăng viện, cứ thế quay trở về quốc nội, đông, đi tham gia chống đỡ đại họa tộc mọi, nếu như vậy, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn, Yến quốc vẫn có thể đủ vững như bàn thạch.

Đây không phải là kết quả mà Tạ Tư Trạc hy vọng.

Nàng biết được sách lược của Cảnh Thái, đương nhiên cũng có thể hiểu rõ Cảnh Thái đang đánh bạc.

Trong ván bài của Yến Hoàng đế, nếu hai lộ đại quân sau khi đánh tan người Hồi Hột, vẫn có thể kịp thời trở về viện trợ Yến thổ. Không thể nghi ngờ là kết quả lý tưởng nhất. Vì thượng cục, nếu đánh tan người Hồi Hột mà không kịp trở về phòng thủ, Đại Yến sẽ bị hủy bởi đại họa tộc mọi, nhưng trong tay Cảnh Thái vẫn nắm giữ đại quân trên Cao Nguyên, có vũ trang lớn mạnh nhất Trung thổ. Vì trung cục, chỉ khi nào trước sau hai lộ đại quân đều bị diệt trên Cao Nguyên, Yến quốc cũng hết cách ngăn cản tộc mọi. Cảnh Thái sẽ thất bại thảm hại, đây cũng không thể gọi là hạ cục, chỉ có thể gọi là ‘thảm cục’.

Tuy nhiên ‘thảm cục’ gần như không thể xảy ra, khi Đại Yến trước sau hai nhánh quân viễn chinh hội hợp, quy mô ngạo nghễ thiên hạ hơn bao giờ hết, người Hồi Hột chiếm cứ ở Thành thành tuyệt không phải là đối thủ, mà quốc nội tộc Hồi Hột cũng không có năng lực phải tiếp ra viện quân giống như vậy, còn có lực lượng nào có thể lung lay được Yến trận hùng tráng.

Tạ Tư Trạc muốn Cảnh Thái thất bại thảm hại, cho nên nàng phải thử xem...xem thử viện quân trên Cao Nguyên, rốt cuộc có phải là đồng kiêu thiết chú.

Cho nên, nàng đưa ra lựa chọn thứ ba: quyết chiến Nhân Khách , quyết thắng Nhân Khách !

Trước tiên thuyết phục Mặc Thoát bỏ lãnh địa phát động tất cả vũ trang, cùng với Nam Hỏa tạo thành liên kết, tăng viện chiến trường Nhân Khách .

Mặc Thoát cũng không phải kẻ ngốc, thế cục của Yến, hướng hành động của đại quân, tình hình chiến đấu của Cao Nguyên chờ một tin tình báo liền bày ra trước mắt, lại qua giảng giải tỉ mỉ của Tạ Tư Trạc. Hẳn lại sao có thể không rõ, chỉ cần tiêu diệt Yến quân trên Cao Nguyên, Yến quốc hùng mạnh kia liền hoàn toàn kết thúc rồi; nhìn lại tình hình của chính hãn, Yến đã trở mặt với hãn, đã từng phái thích khách tới sát hại, lần này không thể thật sự tiêu diệt đối phương, đợi Đại Yến ngừng một hơi thở, bản thân sẽ đợi của mất nhà tan, chết thảm trong loạn quân.

Lần này nếu có thể thành công, Mặc Thoát đại nhân chắc chắn là ân nhân của người Hồi Hột, bạn thân của Nam Lý, lập tức có thể trở thành thế lực lớn nhất trên Cao Nguyên...

Đại Phiên chủ nghiêng rằng lại nghiêng rằng, đến khi Tạ Tư Trạc nhận lời hãn, cho dù lần này binh bại, Tổng Dương cũng sẽ đưa hãn và gia quyến tới tị nạn trong thâm sơn, ít nhất nửa đời còn lại có thể bình ổn sống qua ngày, Mặc Thoát cuối cùng hạ quyết tâm, khởi điểm trong tay sáu vạn Phiên quân, gia nhập hành động của Nam Hỏa.

Hoa Tiểu Phi vì truy tìm tung tích của Đạo Thảo, từng tới lãnh địa Mặc Thoát, nhưng hãn chỉ bỏ nhào vào khoảng không, lúc đó người Yến chỉ cho rằng Mặc Thoát bỏ chạy trốn họa, có ai lại sẽ nghĩ được, hãn dẫn quân cùng Nam Hỏa hướng về Nhân Khách .

Yến quân thanh thế to lớn, chỉ dựa vào mười vạn liên quân và quân Hồi Hột Nhân Khách trong ứng ngoại hợp, cũng vẫn không nắm được cơ hội chiến thắng, muốn đánh được trận này, không những người Hồi Hột phải tiếp tục tăng thêm cường viện, mà còn tân quân nếu ít với hai mươi vạn, dứt khoát không cần đến, đến cũng không có ý nghĩa.

Liên quan tới hiện trạng của tộc Hồi Hột, Tạ Tư Trạc so với người bên ngoài hiểu biết được nhiều hơn một chút, ác chiến liên tiếp khiến cho đại mạc nội tổn hao nghiêm trọng, tuy rằng vẫn đang thắng trận, nhưng vẫn không có thời gian để bọn họ đem thắng lợi biến thành lợi ích thực tế thật sự tăng cường cho sức mạnh quốc gia. Mặt khác Hồi Hột quốc cũng không phải là bền chắc như sắt...Đại Yển có Đàm tặc, Khuyển Nhung có Sa Nghịch, Thổ Phiên có quỷ binh, ngay cả Nam Lý cũng có Man Di tác loạn, Hồi Hột đương nhiên cũng không ngoại lệ, bọn họ có nội họa của bọn họ. Hơn nữa, vận mệnh của đại mạc với Thổ Phiên có chút tương tự, lớn lớn nhỏ nhỏ vô số bộ lạc, quý tộc cùng cung phụng Thánh hỏa cung, mặt trời lên phải nhập ngũ đánh trận bọn họ không thể đổ trách nhiệm cho người khác, nhưng cũng có giới hạn, không phải mỗi bộ lạc đều cam tâm tình nguyện đem toàn bộ gia sản đem đi liều mạng vì Đại Khả Hãn.

Quả thực, Hồi Hột quốc nội vẫn còn có năm thành binh lực, nhưng những đội quân này hoặc là phải đặt trọng trách nặng nề trên vai không thể hành động tùy tiện, hoặc là nắm chắc nhiều bộ lạc trong tay, cường trưng không dễ, cho nên binh lực năm thành này phải xem tính toán thế nào, nếu là kẻ thù bên ngoài xâm lấn, họ nhất định sẽ hăng hái chống cự, toàn bộ đều có thể có ích, nếu là đi ra viễn chinh...lực lượng có thể tái điều động thực sự rất có hạn.

Đại Khả Hãn ngày cả cung nữ trong cung cũng đem ra, cũng không cách nào lại hợp thành một đại quân hai mươi vạn người.

Đại Khả Hãn không có, nhưng Sa tộc có.

Trước kia Sa tộc và Hồi Hột liên thủ, đại bại Thảo Nguyên thiết kỵ, trận đó Sa dân đồng ý yêu cầu của Tổng Dương xuất binh, nhưng trên thực tế là vì chính họ tranh đoạt không gian sinh tồn. Cho nên Sa dân vẫn còn nợ Tổng Dương một ân tình, thiên đại ân tình, ân tình vạch trần Sa chủ giả, cứu vãn toàn tộc.

Tạ Tư Trạc chuyển đi ba bức thư, một bức cho Đại Khả Hãn, một bức cho Bạch Âm vương, một bức khác chuyển cho Hữu thừa tướng Ban đại nhân còn đang trong doanh trại Sa dân, thực, Đại Khả Hãn đích thân viếng thăm Sa dân đại doanh...

Hồi Hột nội phòng thủ trống không, muốn dựa vào Sa dân tới cảnh vệ môn hộ. Tuy rằng trước kia Khuyển Nhung để quốc bị đánh cho nát nhừ, nhưng Lang tốt vẫn có uy hiếp không thể không phòng, nhưng nếu có thể đánh thắng trận này trên Cao Nguyên. Kết quả thực sự quá mê người, mặt trời lên quyết định mạo hiểm.

Không lâu sau, hai vạn Luyện Ngục trọng kỵ đóng giữ bản thổ, bốn vạn cấm vệ tinh binh hoàng thành tộc Hồi Hột và gần hai mươi vạn thanh niên cường tráng của Sa tộc tạo thành liên quân, gián tiếp xuyên qua đại mạc, tập kích bất ngờ Cao Nguyên.

Sa tộc lại đưa Sa tuyệt kỹ, bắt đầu từ lúc họ chính thức xuất binh, Cao Nguyên phương bắc liền nổi lên từng đợt bão cát, đại quân xé chắn ra lẻ, bí mật đi thật cẩn thận, từng bước từng bước hướng về Nhân Khách tiếp cận chiến trường.

Thời gian cuối thu đầu đông. Gió tây bắc hình thành. Cao Nguyên bắc cảnh gần kề đại mạc mỗi khi tới thời gian này đều sẽ xuất hiện hoặc lớn hoặc nhỏ thời tiết cát bụi, điều này cũng trở thành yểm hộ tốt nhất của liên quân Hồi Hột, Sa dân, về phần liên quân Nam Hỏa, Mặc Thoát, trong di chuyển lại càng bí mật, bọn họ chiếm được địa lợi và nhân hòa, trên đường hành quân Mặc Thoát thường sẽ mang theo trọng lễ thăm hỏi Phiên chủ phía trước. Tìm kiếm yểm hộ và đường bí mật...

Người Yển bắt lợi tác chiến ở bên ngoài, tình báo mất linh tai mắt bết tắc, trước đó hoàn toàn không thể phát hiện hướng hành động của hai lộ liên quân, nếu là chiến sự xảy ra tại bản thổ, Sa dân, Tạ Tư Trạc bọn họ thật sự biết yêu pháp cũng mơ tưởng mà qua mặt được điều tra của người Yển.

Mà người áp lực lớn nhất trong toàn bộ sự kiện, không có ai hơn được Tạ Mộc Tạ Nhĩ, hần hải lãnh đạo quân đội chống đỡ mạnh mẽ, chống đỡ hai lộ kì binh tới, hần còn phải bảo tồn đủ thực lực, khi viện quân đến phát động công kích mãnh liệt, chỉ có như thế mới có thể đạt tới hiệu quả của nội ứng ngoại hợp.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ thân là đại nguyên soái của quân viễn chinh Hồi Hột, đương nhiên sớm đã nhận được ý chỉ của Đại Khả Hãn, hiểu rõ toàn bộ kế hoạch. Nếu không thì sao có thể nắm bắt thời cơ chuẩn xác như vậy, nhưng việc này cơ mật, không chỉ liên quan đến sự thành bại của chiến dịch, càng liên lụy cả vận mệnh của

toàn Trung thổ và tính mạng của vô số con người, để giữ bí mật, hắn chưa từng nhắc đến việc này với ai, một mình gánh vác áp lực nặng nề. Âm thầm làm tốt hết thấy bố trí phía mình.

Nếu không quyết chiến, hắn sẽ không đem binh sĩ lưu lại Thánh thành chờ chết; nếu không quyết chiến, hắn cũng sẽ không đối với thương vong to lớn trên tường thành thờ ơ lãnh đạm, trước sau bảo vệ tám vạn tinh kỵ trong tay, càng sẽ không đến hôm nay điều động tất cả kỵ binh lên núi, dựa thế lao xuống đánh doanh trại địch...hắn chờ đợi chính là giờ khắc này, hắn chờ đợi cho đến giờ khắc này.

Trước khi quyết tuyệt xung kích, hắn từng truyền lệnh toàn quân ‘năm ngày sau, vẫn tại nơi đây, ta với chư vị cùng hưởng thắng quả’, vậy không phải hư ngôn vọng ngữ, xác thực là có thắng quả tuôi đẹp chờ đợi bọn họ thưởng thức!

Hắn muốn tất cả các tướng sĩ cùng thưởng thức, còn sống, người trở về; tử trận, hồn trở về.

Khi viện binh đột ngột xuất hiện, tấn công hết sức vào trận địa địch, đối với kỵ binh cuối cùng trong quân viễn chinh, là sự cổ vũ to lớn ra sao, sát thanh lôi động trong nháy mắt, mỗi một chiến sĩ hồng đều bộc phát ra sức mạnh cùng sự hung hãn ngay cả chính mình cũng chưa từng tưởng tượng; ngược lại, liên quân từ trên trời giáng xuống đối với sĩ khí của người Yến lại chẳng phải là sự tấn công tiêu diệt sao, Yến tốt không biết quân địch có bao nhiêu, không biết quân địch từ nơi nào tới, lại còn, bọn họ rất mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi, liên tục hơn một tháng công thành chưa từng ngừng nghỉ, cho dù thay phiên nhau cũng hao mòn cực lớn thể lực của bọn họ.

Quyết chiến vô cùng mãnh liệt.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ vẫn tính sai một việc, việc nhỏ, không quan trọng, hắn và ước định cầu chiến sĩ dưới trướng: giao hẹn năm ngày, Thánh sơn đoàn tụ.

Hắn cho rằng thời gian năm ngày đủ để phân định thắng bại, nhưng Yến chủ soái không phải hạng người vô năng, mặc dù lâm vào nội ứng trong hợp, ba lộ kẻ thù hung mãnh vô sát; mặc dù sĩ khí Yến quân gần như không còn sót lại chút gì, lòng quân rã rời không còn sức lực tái chiến, Chu Cảnh vẫn can rằng chỉ huy bố trí trung tâm ra sức chống đỡ, thậm chí có một lần nguy hiểm liền bị hắn vận lại cục diện.

Khi hết hy vọng, Chu Cảnh không bỏ trốn, vẫn khổ chiến...Cho đến mười ngày sau, tiếng la – giết mới tán đi, quân đội hùng mạnh Cảnh Thái phái Irn Cao Nguyên bị tiêu diệt, liên quân tới từ Hồi Hột, Sa dân, Nam Hỏa và Mặc Thoát cuối cùng cũng đánh thắng trận này, thắng thảm.

Tinh kỵ dưới trướng Tạ Mộc Tạ Nhĩ tổn thất gần tám phần, cuối cùng chỉ còn lại không đến hai vạn người, kết cục gần như là toàn quân bị diệt, quân tinh nhuệ tộc Hồi Hột tới từ phương bắc và Sa dân vong mạng hơn nữa, sáu vạn người Mặc Thoát mang tới cũng chỉ còn lại một nửa. So sánh ra, trái lại Nam Hỏa chiến của Tổng Dương tổn hại nhỏ nhất, bốn vạn hung tốt tiến vào chiến trường, qua trận ác chiến vẫn còn ba vạn hãn binh long tinh hổ mãnh.

Không phải Nam hỏa lười chiến cố ý bảo tồn thực lực, ngược lại, bọn họ đánh tới mức so với quân bạn càng hung ác, đánh đến về sau, Yến tốt thà đi đối mặt với Luyện Ngục trọng kỵ, cũng không muốn đụng phải đám Nam man như kẻ điên này...Nam Hỏa tác chiến hung mãnh nhất, thương vong lại nhỏ nhất, nguyên nhân ở chỗ bọn họ là tinh binh, tinh binh chân chính, chiến sĩ dùng máu, lửa và hung khí mài luyện nên.

Trên đời này không có đội quân nào nhiều khó khăn nhiều tai nạn so với bọn họ. Hiện nay, Nam Hỏa đầm máu tái sinh, liền biến thành biểu tượng tai họa.

Qua trận chiến này, khắp nơi đều bị thương nặng, tuy nhiên cho dù cái giá thê thảm hơn cũng là đáng giá. Ai cũng có thể hiểu được, trận này sẽ đi vào sử sách, vì nó thật sự cải biến vận mệnh Trung thổ.

Một trận chiến kết thúc, Yến quốc, kết thúc rồi.

Tạ Tư Trạc cũng đến đây, một trận chiến trọng đại như vậy, nàng sao có thể không đến, điều đáng tiếc là còn chưa đợi chiến sự kết thúc nàng đã rơi vào hôn mê sâu, nàng lưu lại quá lâu trên Cao Nguyên, với thể chất của nàng khó mà duy trì.

Rất nhiều danh y tập trung lại, toàn lực cứu tính mạng của nàng, sau khi bệnh tình tạm thời ổn định hỏa tốc chuyển xuống nơi độ cao khá thấp so với mặt nước biển, Yến quốc và Nam Lý tạm thời không trở về,

do đám người A Hạ hộ tống nàng vội vã đi về phía Hồi Hột.

Tạ Tư Trạc thần trí hỗn độn, từ trước tới nay chưa hề tỉnh dậy, trong miệng thường nói ra những lời mê sảng, có kể chuyện cười khi lúc nhỏ ở cùng cha mẹ, có chuyện liên quan tới sách lược và bố trí trận chiến Nhân Khách , còn có một câu: nếu đắc thắng, báo tin cho Tổng Dương.

404. Chương 160: Quyết Thắng

Khi đại họa tộc mọi mới vào Yến nam, Tạ Tư Trạc dẫn dắt Nam Hỏa rời khỏi Đại Yến trở về Cao Nguyên, tính toán ban đầu của Tạ Tư Trạc là phải liên hợp vũ trang Mặc Thoát, tại Yến tây phục kích Yến quân về ngược tiếp viện, hung hãn cắn kẻ địch một miếng. Nhưng sau đó Bạch tiên sinh đem đại quân Yến bắc xuất phát, đi nhận tin tức cơ mật của Cao Nguyên gửi đến, Tạ Tư Trạc liền đoán ra phương lược của Cảnh Thái ‘tăng thêm binh, phá tộc Hồi Hột, định Cao Nguyên, tái hỗ trợ yến thổ’

Lúc ấy Tạ Tư Trạc đối mặt với ba lựa chọn.

Một là duy trì kế hoạch định ra từ trước không thay đổi, mặc kệ Yến quân phái đi tiếp viện bao nhiêu lộ quân đội, cuối cùng đều phải từ tây quan trở về Đại Yến, Nam Hỏa với binh lính của Mặc Thoát điều động tới tạo thành liên quân tiếp tục mai phục.

Nhưng tình hình chiến cuộc đã thay đổi, tiếp tục phục kích rõ ràng không đủ sáng suốt: viện quân quy mô lớn đến từ Yến bắc, đến Cao Nguyên hội hợp với Yến quân tây chinh lộ thứ nhất, số lượng cũng chắc chắn sẽ nhiều hơn dự tính trước đó, điều này là để nói kẻ thù sẽ mạnh hơn, Tạ Tư Trạc muốn tái mai phục, binh lực trong tay không đủ dùng.

Biện pháp thứ hai là Tạ Tư Trạc điều động liên quân, đi đánh úp viện quân của người Yến, không để cho viện quân của Yến bắc lên Cao Nguyên.

Chợt thấy việc này khả thi, đem lực lượng ban đầu chuẩn bị dùng để phục kích Yến quân về nước, dùng để tập kích bất ngờ viện quân mới đi Cao Nguyên, chỉ là đổi hướng tác chiến...Tuy nhiên vẫn còn một mấu chốt quan trọng: thời gian. Bố trí phục kích, thiết lập cạm bẫy cần thời gian, vốn dĩ dự định con đường thứ nhất Yến quân viễn chinh trở về, nhất cũng phải ba tháng sau, nhưng hiện giờ phương bắc Yến quân tây tiến, từ nơi xuất phát tới quan ngoại còn không tới khoảng thời gian một tháng. Nam Hỏa và vũ trang Mặc Thoát sắp đặt không kịp các bố trí, mà càng quan trọng hơn là, trước tiên không suy nghĩ tới có thể giải vây được không, đánh được không. Cứ coi như Tạ Tư Trạc thật sự ngăn cản quân địch tới từ Yến bắc, đối phương rất có khả năng rõ ràng bỏ tăng viện, cứ thế quay trở về quốc nội, đông, đi tham gia chống đỡ đại họa tộc mọi, nếu như vậy, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn, Yến quốc vẫn có thể đủ vững như bàn thạch.

Đây không phải là kết quả mà Tạ Tư Trạc hy vọng.

Nàng biết được sách lược của Cảnh Thái, đương nhiên cũng có thể hiểu rõ Cảnh Thái đang đánh bạc.

Trong ván bài của Yến Hoàng đế, nếu hai lộ đại quân sau khi đánh tan người Hồi Hột, vẫn có thể kịp thời trở về viện trợ Yến thổ. Không thể nghi ngờ là kết quả lý tưởng nhất. Vì thượng cục, nếu đánh tan người Hồi Hột mà không kịp trở về phòng thủ, Đại Yến sẽ bị hủy bởi đại họa tộc mọi, nhưng trong tay Cảnh Thái vẫn nắm giữ đại quân trên Cao Nguyên, có vũ trang lớn mạnh nhất Trung thổ. Vì trung cục, chỉ khi nào trước sau hai lộ đại quân đều bị diệt trên Cao Nguyên, Yến quốc cũng hết cách ngăn cản tộc mọi. Cảnh Thái sẽ thất bại thảm hại, đây cũng không thể gọi là hạ cục, chỉ có thể gọi là ‘thảm cục’.

Tuy nhiên ‘thảm cục’ gần như không thể xảy ra, khi Đại Yến trước sau hai nhánh quân viễn chinh hội hợp, quy mô ngạo nghễ thiên hạ hơn bao giờ hết, người Hồi Hột chiếm cứ ở Thành thành tuyệt không phải là đối thủ, mà quốc nội tộc Hồi Hột cũng không có năng lực phái tiếp ra viện quân giống như vậy, còn có lực lượng nào có thể lung lay được Yến trận hùng tráng.

Tạ Tư Trạc muốn Cảnh Thái thất bại thảm hại, cho nên nàng phải thử xem...xem thử viện quân trên Cao Nguyên, rốt cuộc có phải là đồng kiêu thiết chủ.

Cho nên, nàng đưa ra lựa chọn thứ ba: quyết chiến Nhân Khách , quyết thắng Nhân Khách !

Trước tiên thuyết phục Mạc Thoát bỏ lãnh địa phát động tất cả vũ trang, cùng với Nam Hỏa tạo thành liên kết, tăng viện chiến trường Nhân Khách .

Mạc Thoát cũng không phải kẻ ngốc, thế cục của Yên, hướng hành động của đại quân, tình hình chiến đấu của Cao Nguyên chờ một tin tình báo liên bày ra trước mắt, lại qua giảng giải tỉ mỉ của Tạ Tư Trạc. Hắn lại sao có thể không rõ, chỉ cần tiêu diệt Yên quân trên Cao Nguyên, Yên quốc hùng mạnh kia liền hoàn toàn kết thúc rồi; nhìn lại tình hình của chính hắn, Yên đã trở mặt với hắn, đã từng phái thích khách tới sát hại, lần này không thể thật sự tiêu diệt đối phương, đợi Đại Yên ngừng một hơi thở, bản thân sẽ đợi của mất nhà tan, chết thảm trong loạn quân.

Lần này nếu có thể thành công, Mạc Thoát đại nhân chắc chắn là ân nhân của người Hồi Hột, bạn thân của Nam Lý, lập tức có thể trở thành thế lực lớn nhất trên Cao Nguyên...

Đại Phiên chủ nghiêng rằng lại nghiêng rằng, đến khi Tạ Tư Trạc nhận lời hắn, cho dù lần này binh bại, Tống Dương cũng sẽ đưa hắn và gia quyến tới tị nạn trong thâm sơn, ít nhất nửa đời còn lại có thể bình ổn sống qua ngày, Mạc Thoát cuối cùng hạ quyết tâm, khởi điểm trong tay sáu vạn Phiên quân, gia nhập hành động của Nam Hỏa.

Hoa Tiểu Phi vì truy tìm tung tích của Đạo Thảo, từng tới lãnh địa Mạc Thoát, nhưng hắn chỉ bỏ nhào vào khoảng không, lúc đó người Yên chỉ cho rằng Mạc Thoát bỏ chạy trốn họa, có ai lại sẽ nghĩ được, hắn dẫn quân cùng Nam Hỏa hướng về Nhân Khách .

Yên quân thanh thế to lớn, chỉ dựa vào mười vạn liên quân và quân Hồi Hột Nhân Khách trong ứng ngoại hợp, cũng vẫn không nắm được cơ hội chiến thắng, muốn đánh được trận này, không những người Hồi Hột phải tiếp tục tăng thêm cường viện, mà còn tân quân nếu ít với hai mươi vạn, dứt khoát không cần đến, đến cũng không có ý nghĩa.

Liên quan tới hiện trạng của tộc Hồi Hột, Tạ Tư Trạc so với người bên ngoài hiểu biết được nhiều hơn một chút, ác chiến liên tiếp khiến cho đại mạc nội tổn hao nghiêm trọng, tuy rằng vẫn đang thắng trận, nhưng vẫn không có thời gian để bọn họ đem thắng lợi biến thành lợi ích thực tế thật sự tăng cường cho sức mạnh quốc gia. Mặt khác Hồi Hột quốc cũng không phải là bền chắc như sắt...Đại Yên có Đàm tặc, Khuyển Nhung có Sa Nghịch, Thổ Phiên có quý binh, ngay cả Nam Lý cũng có Man Di tác loạn, Hồi Hột đương nhiên cũng không ngoại lệ, bọn họ có nội họa của bọn họ. Hơn nữa, vận mệnh của đại mạc với Thổ Phiên có chút tương tự, lớn lớn nhỏ nhỏ vô số bộ lạc, quý tộc cùng cung phụng Thánh hỏa cung, mặt trời lên phải nhập ngũ đánh trận bọn họ không thể đổ trách nhiệm cho người khác, nhưng cũng có giới hạn, không phải mỗi bộ lạc đều cam tâm tình nguyện đem toàn bộ gia sản đem đi liều mạng vì Đại Khả Hãn.

Quả thực, Hồi Hột quốc nội vẫn còn có năm thành binh lực, nhưng những đội quân này hoặc là phải đặt trọng trách nặng nề trên vai không thể hành động tùy tiện, hoặc là nắm chắc nhiều bộ lạc trong tay, cường trưng không dễ, cho nên binh lực năm thành này phải xem tính toán thế nào, nếu là kẻ thù bên ngoài xâm lấn, họ nhất định sẽ hăng hái chống cự, toàn bộ đều có thể có ích, nếu là đi ra viễn chinh...lực lượng có thể tái điều động thực sự rất có hạn.

Đại Khả Hãn ngày cả cung nữ trong cung cũng đem ra, cũng không cách nào lại hợp thành một đại quân hai mươi vạn người.

Đại Khả Hãn không có, nhưng Sa tộc có.

Trước kia Sa tộc và Hồi Hột liên thủ, đại bại Thảo Nguyên thiết kỵ, trận đó Sa dân đồng ý yêu cầu của Tống Dương xuất binh, nhưng trên thực tế là vì chính họ tranh đoạt không gian sinh tồn. Cho nên Sa dân vẫn còn nợ Tống Dương một ân tình, thiên đại ân tình, ân tình vạch trần Sa chủ giả, cứu vãn toàn tộc.

Tạ Tư Trạc chuyển đi ba bức thư, một bức cho Đại Khả Hãn, một bức cho Bạch Âm vương, một bức khác chuyển cho Hữu thừa tướng Ban đại nhân còn đang trong doanh trại Sa dân, thực, Đại Khả Hãn đích thân viếng thăm Sa dân đại doanh...

Hồi Hột nội phòng thủ trống không, muốn dựa vào Sa dân tới cảnh vệ môn hộ. Tuy rằng trước kia Khuyển Nhung đế quốc bị đánh cho nát nhừ, nhưng Lang tốt vẫn có uy hiếp không thể không phòng, nhưng nếu có thể đánh thắng trận này trên Cao Nguyên. Kết quả thực sự quá mê người, mặt trời lên quyết định mạo hiểm.

Không lâu sau, hai vạn Luyện Ngục trọng kỵ đóng giữ bản thổ, bốn vạn cấm vệ tinh binh hoàng thành tộc Hồi Hột và gần hai mươi vạn thanh niên cường tráng của Sa tộc tạo thành liên quân, gián tiếp xuyên qua đại mạc, tập kích bất ngờ Cao Nguyên.

Sa tộc lại đưa Sa tuyết kỹ, bắt đầu từ lúc họ chính thức xuất binh, Cao Nguyên phương bắc liền nổi lên từng đợt bão cát, đại quân xé chắn ra lẻ, bí mật đi thật cẩn thận, từng bước từng bước hướng về Nhân Khách tiếp cận chiến trường.

Thời gian cuối thu đầu đông. Gió tây bắc hình thành. Cao Nguyên bắc cảnh gần kề đại mạc mỗi khi tới thời gian này đều sẽ xuất hiện hoặc lớn hoặc nhỏ thời tiết cát bụi, điều này cũng trở thành yểm hộ tốt nhất của liên quân Hồi Hột, Sa dân, về phần liên quân Nam Hỏa, Mặc Thoát, trong di chuyển lại càng bí mật, bọn họ chiếm được địa lợi và nhân hòa, trên đường hành quân Mặc Thoát thường sẽ mang theo trọng lễ thăm hỏi Phiên chủ phía trước. Tìm kiếm yểm hộ và đường bí mật...

Người Yển bất lợi tác chiến ở bên ngoài, tình báo mất linh tai mắt bết tắc, trước đó hoàn toàn không thể phát hiện hướng hành động của hai lộ liên quân, nếu là chiến sự xảy ra tại bản thổ, Sa dân, Tạ Tư Trạc bọn họ thật sự biết yêu pháp cũng mơ tưởng mà qua mặt được điều tra của người Yển.

Mà người áp lực lớn nhất trong toàn bộ sự kiện, không có ai hơn được Tạ Mộc Tạ Nhĩ, hần hải lãnh đạo quân đội chống đỡ mạnh mẽ, chống đỡ hai lộ kì binh tới, hần còn phải bảo tồn đủ thực lực, khi viện quân đến phát động công kích mãnh liệt, chỉ có như thế mới có thể đạt tới hiệu quả của nội ứng ngoại hợp.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ thân là đại nguyên soái của quân viễn chinh Hồi Hột, đương nhiên sớm đã nhận được ý chỉ của Đại Khả Hãn, hiểu rõ toàn bộ kế hoạch. Nếu không thì sao có thể nắm bắt thời cơ chuẩn xác như vậy, nhưng việc này cơ mật, không chỉ liên quan đến sự thành bại của chiến dịch, càng liên lụy cả vận mệnh của toàn Trung thổ và tính mạng của vô số con người, để giữ bí mật, hần chưa từng nhắc đến việc này với ai, một mình gánh vác áp lực nặng nề. Âm thầm làm tốt hết thủy bố trí phía mình.

Nếu không quyết chiến, hần sẽ không đem binh sĩ lưu lại Thánh thành chờ chết; nếu không quyết chiến, hần cũng sẽ không đối với thương vong to lớn trên tường thành thờ ơ lãnh đạm, trước sau bảo vệ tám vạn tinh kỵ trong tay, càng sẽ không đến hôm nay điều động tất cả kỵ binh lên núi, dựa thế lao xuống đánh doanh trại địch...hần chờ đợi chính là giờ khắc này, hần chờ đợi cho đến giờ khắc này.

Trước khi quyết tuyệt xung kích, hần từng truyền lệnh toàn quân ‘năm ngày sau, vẫn tại nơi đây, ta với chư vị cùng hưởng thắng quả’, vậy không phải hư ngôn vọng ngữ, xác thực là có thắng quả tươi đẹp chờ đợi bọn họ thưởng thức!

Hần muốn tất cả các tướng sĩ cùng thưởng thức, còn sống, người trở về; tử trận, hồn trở về.

Khi viện binh đột ngột xuất hiện, tấn công hết sức vào trận địa địch, đối với kỵ binh cuối cùng trong quân viễn chinh, là sự cổ vũ to lớn ra sao, sát thanh lôi động trong nháy mắt, mỗi một chiến sĩ hồng đều bộc phát ra sức mạnh cùng sự hung hãn ngay cả chính mình cũng chưa từng tưởng tượng; ngược lại, liên quân từ trên trời giáng xuống đối với sĩ khí của người Yển lại chẳng phải là sự tấn công tiêu diệt sao, Yển tốt không biết quân địch có bao nhiêu, không biết quân địch từ nơi nào tới, lại còn, bọn họ rất mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi, liên tục hơn một tháng công thành chưa từng ngừng nghỉ, cho dù thay phiên nhau cũng hao mòn cực lớn thể lực của bọn họ.

Quyết chiến vô cùng mãnh liệt.

Tạ Mộc Tạ Nhĩ vẫn tính sai một việc, việc nhỏ, không quan trọng, hần và ước định cầu chiến sĩ dưới trướng: giao hẹn năm ngày, Thánh sơn đoàn tụ.

Hần cho rằng thời gian năm ngày đủ để phân định thắng bại, nhưng Yển chủ soái không phải hạng người vô năng, mặc dù lâm vào nội ứng trong hợp, ba lộ kẻ thù hung mãnh vô sát; mặc dù sĩ khí Yển quân gần như không còn sót lại chút gì, lòng quân rã rời không còn sức lực tái chiến, Chu Cảnh vẫn cần rằng chỉ huy bố trí trung tâm ra sức chống đỡ, thậm chí có một lần nguy hiểm liền bị hần vận lại cục diện.

Khi hết hy vọng, Chu Cảnh không bỏ trốn, vẫn khổ chiến...Cho đến mười ngày sau, tiếng la – giết mới tán đi, quân đội hùng mạnh Cảnh Thái phái Irrn Cao Nguyên bị tiêu diệt, liên quân tới từ Hồi Hột, Sa dân, Nam Hỏa và Mặc Thoát cuối cùng cũng đánh thắng trận này, thắng thảm.

Tinh kỵ dưới trướng Tạ Mộc Tạ Nhĩ tổn thất gần tám phần, cuối cùng chỉ còn lại không đến hai vạn người, kết cục gần như là toàn quân bị diệt, quân tinh nhuệ tộc Hồi Hột tới từ phương bắc và Sa dân vong mạng hơn nửa, sáu vạn người Mặc Thoát mang tới cũng chỉ còn lại một nửa. So sánh ra, trái lại Nam Hỏa chiến của Tống Dương tổn hại nhỏ nhất, bốn vạn hung tốt tiến vào chiến trường, qua trận ác chiến vẫn còn ba vạn hân binh long tinh hổ mãnh.

Không phải Nam hỏa lười chiến cố ý bảo tồn thực lực, ngược lại, bọn họ đánh tới mức so với quân bạn càng hung ác, đánh đến về sau, Yến tốt thà đi đổi mặt với Luyện Ngục trọng kỵ, cũng không muốn đụng phải đám Nam man như kẻ điên này... Nam Hỏa tác chiến hung mãnh nhất, thương vong lại nhỏ nhất, nguyên nhân ở chỗ bọn họ là tinh binh, tinh binh chân chính, chiến sĩ dùng máu, lửa và hung khí mài luyện nên.

Trên đời này không có đội quân nào nhiều khó khăn nhiều tai nạn so với bọn họ. Hiện nay, Nam Hỏa đầm máu tái sinh, liền biến thành biểu tượng tai họa.

Qua trận chiến này, khắp nơi đều bị thương nặng, tuy nhiên cho dù cái giá thê thảm hơn cũng là đáng giá. Ai cũng có thể hiểu được, trận này sẽ đi vào sử sách, vì nó thật sự cải biến vận mệnh Trung thổ.

Một trận chiến kết thúc, Yến quốc, kết thúc rồi.

Tạ Tư Trạc cũng đến đây, một trận chiến trọng đại như vậy, nàng sao có thể không đến, điều đáng tiếc là còn chưa đợi chiến sự kết thúc nàng đã rơi vào hôn mê sâu, nàng lưu lại quá lâu trên Cao Nguyên, với thể chất của nàng khó mà duy trì.

Rất nhiều danh y tập trung lại, toàn lực cứu tính mạng của nàng, sau khi bệnh tình tạm thời ổn định hỏa tốc chuyển xuống nơi độ cao khá thấp so với mặt nước biển, Yến quốc và Nam Lý tạm thời không trở về, do đám người A Hạ hộ tống nàng vội vã đi về phía Hồi Hột.

Tạ Tư Trạc thần trí hỗn độn, từ trước tới nay chưa hề tỉnh dậy, trong miệng thường nói ra những lời mê sảng, có kể chuyện cười khi lúc nhỏ ở cùng cha mẹ, có chuyện liên quan tới sách lược và bố trí trận chiến Nhân Khách, còn có một câu: nếu đắc thắng, báo tin cho Tống Dương.

405. Chương 161: Tồn Vong

Nửa tháng sau, vào lúc nửa đêm, trong ngự thư phòng, cả người Cảnh Thái run rẩy, trên thư án vẫn còn chiến báo từ Nhân Khách gửi tới...

Không thể ức chế run rẩy, là phần nộ, là sợ hãi, vẫn là hồi hận? Cũng không phải, Cảnh Thái chỉ cảm thấy lạnh, lạnh đến muốn chết.

Tiểu Trùng Tử vội vàng bổ trí thêm chậu than trong Ngự Thư Phòng, lại lấy thêm áo ấm khoác lên người Hoàng đế, nhưng vô dụng, cái rét của Cảnh Thái là từ trong lòng mà đến, giờ phút này cho dù có đặt y ngồi lên lò lửa thì cũng không xua tan đi được cái âm hàn từ trong xương này.

Ôn Cẩm Thiên lẳng lẳng đứng trước mặt Hoàng đế, không nói một lời, cúi đầu đứng nghiêm trang.

Thật lâu sau, Cảnh Thái cuối cùng khôi phục được bình tĩnh, miễn cưỡng mở được miệng nói, lại hỏi chuyện không liên quan:

- Vì sao là người?

Chuyện có liên quan đến việc tác chiến, cho đến bây giờ đều là chức trách của Binh bộ, nếu như có chiến báo khẩn cấp về quân tình hoặc cần Hoàng đế định đoạn, cũng là do Binh bộ Thượng Thư đưa tới, nhưng lúc này là do Ôn Cẩm Thiên đưa chiến báo tới cho y.

Ôn Cẩm Thiên đáp:

- Là chủ ý của thần, chủ động đưa đến.

Trung Thư Lệnh quyền cao chức trọng, quản thúc văn võ mọi việc, lục bộ đều ở dưới tay, bên Binh bộ nhận được tình báo quan trọng của đại quân, trước khi kiến giá đều phải mời Trung Thư Lệnh, Ôn Cẩm Thiên tự chủ trương, không cho Binh bộ Thượng Thư đi trình bẩm, mà để hần tự đi chuyển tình báo lần này.

- Không cho gã đến, là sợ trẫm giết gã? Người thay gã đến, không sợ trẫm giết người?

Từ đáy lòng, cái lạnh thấu xương thấu thịt nhiễm vào giọng điệu của Cảnh Thái, nói xong, y lại bắt đầu run nhẹ.

Dựa theo tính tình xưa nay của Hoàng đế, nghe đến một tin tức đáng sợ như thế, nhất định sẽ giết người để phát tiết, giết một trong những kẻ đưa tin báo tới cho hắn. Hơn nữa trong lúc này, gần như là tin mất nước rồi, cho dù Binh bộ Thượng Thư là quan đầu triều, sợ là cũng khó trốn khỏi cơn tức của Hoàng đế. Ôn Cẩm Thiên trả lời thành thật:

- Tình thế khẩn cấp, trọng trách của Binh bộ rất lớn. Tuyệt đối không thể có thêm dao động, thần chỉ là một kẻ thư sinh... đến lúc này rồi. Binh quyền quan trọng hơn tất cả mọi chức quyền khác, cho nên... cứ để thần đi thôi.

Hắn trả lời, giống như là cam chịu sự tàn bạo của Vạn tuế.

Cảnh Thái hít dài một hơi, ra sức áp chế sự dao động trong lòng:

- Người nói xem, trẫm là người như thế nào, trẫm làm Hoàng đế ra làm sao?

Ôn Cẩm Thiên do dự một chút, cắn răng bảo vệ bốn phận của hắn, ăn ngay nói thật:

- Bệ hạ không phải là người lương thiện, nhưng bệ hạ cũng không phải hôn quân.

- Không phải hôn quân?

Cảnh Thái ho khan mấy tiếng, thanh âm khàn khàn:

- Làm cho vô số tướng sĩ chết không chỗ chôn. Đưa Đại Yến gặp phải họa Sinh thiên. Đây còn chưa phải là làm hôn quân sao. Người quá khách khí rồi.

Ôn Cẩm Thiên lắc đầu, phủ định những gì Cảnh Thái mới nói, rồi lại trầm tư một lát mới mở miệng:

- Bệ hạ mới đăng cơ mấy năm, thần làm quan đã ba mươi năm, trong thời gian nửa đời người ấy. Đủ mọi loại chuyện liên quan tới Hoàng đế, thần đều nhìn thấy quá rõ rồi...

Tuy đã chọn lựa từ ngữ, nhưng nói tới đây, hắn cũng ngậm miệng lại, hiển nhiên là tâm lý vẫn có chút cố kỵ không dám nói tiếp.

Cảnh Thái xua tay vô lực:

- Nói đi, nói cái gì cũng tha cho người vô tội, không cần e dè, cho dù có mắng trẫm là hôn quân cũng không có gì.

Ôn Cẩm Thiên hít vào một hơi, thanh âm vững vàng:

- Lúc bệ hạ mới đăng cơ trọng dụng bốn vị đại thần mà tiên đế lưu lại, ỷ trung cầu tiến, tích phú đồn dân tu dưỡng căn cơ; xã tắc ổn cố, để vị ổn cố. Trước tiên tới Thường Đình Vệ tịnh mục khai nhĩ, sau lại đánh tan Đàm Quy Đức thu nạp binh quyền, lại dùng thủ đoạn Bôn Lô đi thanh trừ quan đảng hữu phiệt, quét sạch trần phong của triều đình cũ; tiện đà điều động dân tâm kiên quyết tiến thủ, mở ra một thời kỳ thịnh thế từ thời Thái tổ hoàng đế đến nay chưa từng có, nhìn qua thì Yến quốc vẫn là Yến quốc. Dường như không có gì biến hóa, nhưng trong lúc vô tình, quốc lực đã hơn xa trước kia, bao trùm lên cả mấy nước chư hầu Khuyển Nhung, Hồi Cốt, Thổ Phiên, đây đều là công của Bệ hạ.

- Loạn thế đã ở phía trước, Vạn tuế một phát phá tan quân thần chi tranh, triệt để làm tan rã thế lực của Lô Âm Đài, thế nhưng không hề gây rung chuyển ngược lại còn khiến vạn chúng quy thuận, chỉ cần nói tới mỗi cái này cũng có thể chứng minh hùng tài đại lược của Bệ hạ, từ xưa đến nay, có mấy vị Đế vương có thể làm đến như thế?

- Sau khi loạn thế tới, Đại Yến thảo Khuyển Nhung phạt Đàm nghịch đình Bắc phương, chinh Nam Lý phá Địch đô bình Nam Uyển, leo lên Thổ Phiên chiến Hồi Cốt đoạt cao nguyên, mỗi một bước đều là có mưu mà động, bước đi rõ ràng sách lược thích đáng, không chỗ nào không ổn. Cho nên có tới hoàn cảnh ngày hôm nay, chỉ vì... chỉ vì vận khí, Bệ hạ tuyệt đối không thể tự xem nhẹ chính mình.

Đích xác là do vận khí làm ra, Tộc mọi sớm không đến muộn không đến, cố ý chọn đúng lúc Yến nhân tranh đoạt thiên hạ mà bùng nổ, nếu không có như vậy đại quân Yến nhân Nam chinh cũng không bị diệt toàn bộ, Đại Yến càng có thời gian binh lực để thông dong bố trí, đứng vững đánh ổn, làm sao có thể rơi xuống đến bước này.

Cảnh Thái lại nói:

- Có thể làm cho một vị đại thần nói ra như vậy trước mặt mình, trẫm còn nghe được thích thú, còn không phải là do hôn quân gây nên sao?

Ôn Cẩm Thiên nói như thế, đều là đang chỉ trích, bình luận việc làm của Hoàng đế, tuy là khen, nhưng vẫn có bất kính, những lời này sau lưng cũng không thể nói lung tung, huống chi là ở ngay trước mặt Hoàng đế?

Nếu không phải Cảnh Thái nhất định muốn hấn nói, thì bất kể như thế nào Ôn Cẩm Thiên cũng không dám nói.

Không đợi Ôn Cẩm Thiên cầu xin tha tội, Cảnh Thái chỉ lắc đầu nói tiếp chuyện:

- Chuyện trước loạn thế, công lao cái gì, hùng tài đại lược cái gì,

Hoàng đế bỗng nhiên mỉm cười, cười thê thảm, vẻ mặt âm hồi ánh mắt âm đạm:

- Người không biết... Những chuyện này cũng không phải là trẫm làm... Đều là do hấn làm, ta không cần phải lo lắng gì cả...

Vừa nghe lời ấy, Ôn Cẩm Thiên ngẩng đầu lên một cái, kinh ngạc nhìn Hoàng đế, nhưng hấn nào dám hỏi nhiều, vội vã bỏ đi về hoàng sợ trên mặt, lại cúi đầu không dám tỏ vẻ gì cả.

Thảm bại ở Nhân Khách, việc này đã kích rất trầm trọng, trực tiếp đem Đại Yến rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục, làm Cảnh Thái thất thần, hoàn toàn không chú ý tới phản ứng của vị đại thần tâm phúc này, thì thào nói tiếp:

- Rất nhiều năm nay, chỉ có hai lần địa sự là do ta chân chính chủ trì, một là lần ngũ quốc cộng tụ... không thể đạt tới giải nhất, dẫn tới làm phản, Hoàng cung cùng gần nửa Tỉnh thành đều bị đốt; cái nữa là chiến sự gần đây, đánh Khuyển Nhung, bình Đàm nghịch, công phá thành Phương Hoàng... lúc trước có thuận lợi tới thế nào thì giờ cũng có ích lợi gì, đến cuối cùng còn không phải là thất bại thê thảm... Bây giờ lại bị homngr trong tay ta, cơ nghiệp của tổ tông... Trước kia ta chỉ cần tức giận là giết người, kỳ thật kẻ càng đáng chết... căn bản chính là ta.

Trong nụ cười thê thảm, Cảnh Thái phất tay, ra hiệu cho Ôn Cẩm Thiên có thể đi

Nhưng Ôn Cẩm Thiên vẫn bất động, những chuyện đã nói hấn không dám tiếp tục, như vậy nên đổi chuyện khác mà nói, cũng không nghĩ xem có muốn nghe hay không, nói tuột ra:

- Đại quân Tộc mọi đang tập kết. Đại họa đã tới gần Trung Lục. Đại quân trên cao nguyên không thể trở về cứu viện, vô binh khả y thì cũng không có hy vọng cố thủ rồi. Việc này còn mong Vạn tuế sớm làm thánh đoạn.

Cảnh Thái nhú mày, dường như không hiểu lời vị địa thần này vừa nói, nặng nề hỏi:

- Thánh đoạn? Cái gì đoạn?

- Sáu vạn Cẩm Tú lang đã nhận lệnh tới rồi, bây giờ đang đóng quân ở Kinh Nam, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát; thân và Binh bộ cũng đã xác minh rõ rồi, mặt khác còn có cấm vệ của Tỉnh thành, nha môn ở xung quanh cũng có thể điều động được hai vạn người, tổng cộng là hơn tám vạn đại quân tinh nhuệ, quyết theo Bệ hạ tới chân trời góc biển!

Ôn Cẩm Thiên không trả lời trực tiếp nghi vấn của Hoàng đế, mà nói vòng vèo.

Chuyện đã rõ, viện binh không về được. Đại Yến chết chắc rồi. Không bao lâu nữa Trung Lục và Đông Châu sẽ bị Tộc mọi đại họa phá bỏ, hiện tại Hoàng đế nên chuẩn bị đào vong.

Chỉ mấy tháng ngắn ngủn ba phía Nam Tây Bắc trọng binh đều bị hủy diệt, Yến quốc nguyên khí đại thương, cũng không còn là đế quốc cường thịnh trước đây nữa. Tuy nhiên dùng một câu ngạn ngữ để hình

dung, ‘Mạn thuyền mục cũng có ba cái đình’, hiện giờ trên tay Cảnh Thái vẫn có binh, cái khác không nói, lãnh thổ Trung, Đông mỗi châu mỗi thành đều có binh mã thường trực, nếu để những người này tập kết lại thì vẫn là một lực lượng hùng mạnh.

Nhưng những binh lính này không thể động tới. Tộc mọi đang từng bước tới gần, vùng nội lục địa chưa gặp phải tai họa những lòng người đã sớm hoảng hốt, lúc này nếu triều đình hạ lệnh điều quân đi, dân chúng vừa thấy triều đình bỏ lại bọn họ không để ý. Sợ là ngay lập tức sẽ tạo ra dân biến. Căn bản không đợi được tới khi địa họa đến, dân chúng sẽ trở thành hung dân, vây công quân đội vây công châu phủ tiện đà vây công Hoàng thành, quân đội không đợi được tới khi tập kleeets đã bị đánh cho chết hết, trong triều đám quyền quý cũng không đợi được tới khi chạy trốn đã chết trong bạo loạn rồi;

Lại theo góc độ khác mà nhìn, cũng không cần nghĩ tới việc dân biến. Tập kết đại quân nghĩ là cần tập kết nhiều quân nhu, vô số lương thảo, lấy tình hình hiện nay của Đại Yến, căn bản không thể chuẩn bị kịp trước khi đại họa tới Hoàng thành... Nói trắng ra, các Châu phủ có quân thường trú, hiện giờ cũng chỉ có thể dùng làm ngăn cản Sinh phiên, Cảnh Thái, triều đình và Binh bộ cũng chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ bị Tộc mọi hủy diệt.

Có thể tập kết được tám vạn quân này, đi theo, hộ tống Hoàng đế đi trốn, đã là cực hạn rồi.

- Trốn? Trốn đi đâu?

Lúc này Cảnh Thái nghe hiểu ra ý của Ôn Cẩm Thiên:

- Đi thảo nguyên ở phương bắc? Nơi đó cũng là bình nguyên, tộc mọi cần quét tới Đại Yến, tiếp theo sẽ tới thảo nguyên, trăm cũng các người trốn ba nghìn dặm phương bắc, quay đầu nhìn lại, vẫn thấy tộc mọi ở trước mắt đang nhe răng cười độc ác, thật sự là nói chuyện đùa. Nhìn qua là không tệ, Tộc mọi đáng ghét vùng đất cao, ít nhất tạm thời sẽ không quét tới, nhưng người lại quên, cao nguyên hiện giờ là địa bàn của kẻ thù, Nam Man, Hồi Cốt, Phiên binh, đâu không phải là tử địch của chúng ta.

- Trăm hầu như có thể nghĩ đến cảnh trên cao nguyên: ngay lập tức sẽ bị vây công. Dựa vào Cẩm Tú lang, chúng ta thắng vài trận nhỏ là không khó, nhưng muốn bảo vệ một nơi để cho mọi người tu dưỡng, sinh tồn, lại là không thể, cho nên tất cả đã thành chó rơi xuống nước, chạy trốn khắp nơi, không ngừng bốn ba... Người lại nói cho ta nghe, lương thảo cho tám vạn quân có thể kiên trì bao lâu? Ba tháng năm tháng hai là nửa năm một năm? Chờ đến khi chúng ta ăn hết lương thực rồi thì sao?

Hiện nay không giống ngày xưa. Nếu Yến quốc có thể thắng lời trong chiến dịch Khách, dựa vào thực lực và quy mô của hai đạo quân viễn chinh nếu không kịp về nước cứu quốc, bọn họ có thể ở lại cao nguyên nhanh chóng lập nên một cục diện mới, chiếm được đất đai dồi dào, đoạt đi tiền tài của Phiên chủ, lại ‘nuôi nhốt’ thật nhiều dân chúng nông hộ để canh tác chăn nuôi, hoàn toàn có thể thực hiện tự cung từ cấp.

Cho nên lúc trước Cảnh Thái mới có thể đánh cuộc, cho dù đất Yến không còn hẳn có thể lên cao nguyên. Nhưng hiện tại, cường địch thắng lợi đại quân bị giết, Cảnh Thái mang mấy vạn người lên cao nguyên, bất kể là ai cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, Yến nhân căn bản là không tìm ra được chỗ dung thân, lại không thể nào có cái kết cục tốt.

Lời của Hoàng đế, Ôn Cẩm Thiên không biết nói lại như thế nào.

Cảnh Thái ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của vị địa thần tâm phúc:

- Trước kia trăm có tính toán lên cao nguyên, đó là bởi vì dù Đông Thở gặp họa Sinh phiên, Đại Yến cũng không bị diệt vong, trăm còn có thể mở ra một vận mệnh mới, Yến quốc vẫn còn, càng yên bác càng hùng tráng; hiện giờ... đã không có tân cục tân thế, Tộc mọi tới rồi, trăm sẽ lên thành đốc chiến... Thân là Yến chủ, cùng Yến quốc đồng tồn cộng vong... trăm không đi.

Ôn Cẩm Thiên vẫn muốn khuyên, nhưng Cảnh Thái không cho hắn nói, trực tiếp đứng dậy ly khai Ngự Thư phòng.

Gió đêm thê lương, Hoàng đế lại không ngừng ớn lạnh, bước chân cũng trở nên phù phiếm.

Một đường loạng choạng, Cảnh Thái trở về tẩm cung, đuổi tất cả thị thần cung nữ ra ngoài, ngay cả Tiểu Trùng Tử cũng bị ném ra ngoài cửa. Tắt tắt cả mọi ánh nến, Cảnh Thái hai tay ôm vai, hai đầu gối cuộn

lại, cả người co lại thành một đồng, trong bóng đêm sâu thẳm không ngừng run rẩy, không ngừng rơi lệ.

Từ lúc đăng cơ tới nay, đây là tin dữ nhất từng giáng xuống, lần này Cảnh Thái lại không giết người để trút giận.

406. Chương 162 - Hành Trình Xa Xôi

Hai tháng sau khi cuộc chiến quan trọng ở Nhân Khách kết thúc, Tống Dương cuối cùng cũng xuyên qua rừng rập Nam Hoang, bỏ beo xuống cảnh thiên nhiên vĩ đại.

Trong cuộc hành trình xuyên qua vùng núi hoang sơ này, lúc nào cũng phải đề phòng Sinh phiên cùng các loại rắn độc mãnh thú, mặc dù có vị võ công cao thủ như Đại tông sư cũng thấy thuốc Hồ Phách - nhân vật đứng đầu Độc song tuyệt chiêu ứng, đường đi lần này cũng tốt thật vài người trong đội ngũ, hiện giờ rốt cục thoát ra khỏi được cánh rừng chết tiệt này, nhìn thấy biển lớn tâm tình mọi người đều phấn chấn.

Lại nhìn đến thuyền lớn, Tống Dương cũng có chút thẩn thức, mỗi lần tới nơi này, lại không biết nhân gian đã trải qua những chuyện gì, cũng không biết chính hắn đã trải qua những chuyện gì, may mà... những người mà mình quan tâm vẫn còn, thậm chí còn nhiều ra một cái Tiểu Tô.

Thoáng có chút tiếc nuối ấy là, lúc Tống Dương còn trong đội ngũ của Sa dân, từng nói với Tạ Tư Trạc về việc đi biển, nàng rất muốn đi, đáng tiếc lần này không thể đồng hành.

Chính vào lúc này, trên đầu truyền tới tiếng kêu của hùm ưng, Tống Dương ngẩng đầu lên nhìn, trên bầu trời, có một con chim ưng lớn đang bay quanh, hướng về phía bọn họ đáp xuống. Khoảng cách còn khá xa, nhưng dựa vào thị lực của Tống Dương, đã nhận ra con hắc ưng này.

Trên chân con chim ưng còn buộc một cuộn da dê.

Trước đây khi Hồ Phách còn đang lưu luyến Nam Hoang, từng phái một con ưng chủ cho Tống Dương, lợi dụng hắc ưng làm thành một đường tin tức, để song phương liên hệ. Ưng chủ cùng hùm ưng vẫn ở trong phong ấp, hiện giờ cũng theo đại đội nhân mã rút vào Sơn ao. Không lâu trước Tạ Môn Tẩu Cầu báo tin đại thắng ở Nhân Khách về Sơn Khê, tin vui như thế, đương nhiên phải nghĩ cách báo cho Tống Dương, hùm ưng được cho phép cất cánh trở về Nam Hoang...

Tống Dương, Vân Đỉnh, Vân Đỉnh, Thừa Cáp, lão Cố... Một đám thủ lĩnh không ai là chưa từng gặp qua chuyện lớn, những người từng trải qua sóng to gió lớn, những nhìn đến tin chiến thắng truyền từ nhà tới, gần như ai nấy đều ngây dại.

Cái tin vui này, đến nơi cũng quá chấn động rồi.

Không giống những tin tức bình thường, hắc ưng thể hình cường tráng lực lượng lớn, lấu loại ác diệu này để đưa tin, chính là viết thành một quyển sách nó cũng có thể dễ dàng đưa tới đích, những gì đã trải qua trước sau trong trận chiến ở Nhân Khách, Tạ Môn Tẩu Cầu viết rất tỉ mỉ, những chuyện về sự quyết đoán cùng dẫn dắt của Tạ Tư Trạc cũng không giản lược đi nửa chữ, đọc một lượt mọi người còn có thể không rõ, việc quyết chiến, đại thắng ở Nhân Khách, rõ ràng chính là nhờ bàn tay yếu đuối, lạng lẽ của Tạ Tư Trạc thúc đẩy...

Lão Cố cũng không biết là bị chập dây thần kinh nào rồi, xem xong tin tức nhìn Tống Dương lắc đầu mạnh mấy cái, miệng chặc chặc, Tống Dương không để ý đến lão lão vẫn không ngừng, mãi đến khi Tống Dương bị lão xem có chút sợ hãi, không kìm được mà hỏi:

- Lão làm sao vậy?

Có Chiêu Quân có ý kéo Tống Dương hai bước, tránh ra khỏi vài vị cô nương trẻ trong đội ngũ, lúc này mới mở miệng:

- Ta có chút cảm thán, Huyền Cơ, Thừa Cáp, Tô Hàng lại thêm Tạ Tư Trạc, bên cạnh người có bốn nữ nhân... Người đã nghĩ cẩn thận hay chưa?

Nhắc tới bốn người vợ xinh đẹp của mình, Tống Dương đắc ý, lại hỏi:

- Nghĩ cái gì?

- Để ta từ từ nói cho, người nghe xem có đúng không.

Cổ Chiêu Quân rung đùi đắc ý, nói chậm chậm:

- Năm xưa một cái Tiểu Ngõ Tác trên núi hoang, có thể nổi tiếng từ Thanh Dương, trúng được kỳ sĩ Nam Lý, những này cố nhiên là có bản lĩnh của người, nhưng không thể thiếu sự coi trọng của Công chúa. Nam đó tuyển hiền ở Thanh Dương nếu đổi một vị gián khảo khác, lấy sự bàng môn tà đạo của người có thể trúng cử hay không, đều rất khó nói. Nếu không có Nhâm Tiểu Phát, thì chưa chắc đã có Thường Xuân Hầu sau này.

- Phong ấp của người cùng Tiêu Kim oa của ta cùng lúc được dựng lên, nên những chuyện này ta đều xem ở trong mắt, nếu không có Thừa Cáp, Thạch đầu lão sẽ không làm tư quân cho người, A Nam Kim Mã mấy người tài ba như thế cũng không giúp người, Sơn Khê Nam tới bây giờ cũng chỉ biết dùng chạc làm vũ khí, cho dù người có tìm Thiên Dạ Xoa từ thâm sơn đi ra, cũng không có chỗ giúp họ làm Mịch đao, lên chiến trường bọn họ chỉ có thể dùng tay đi bóp cổ kẻ thù. Về phần phong ấp chứa nhiều kiến thiết thì càng phải nói... không có Thừa Cáp, phong ấp của người chỉ là một vùng hoang dã mà thôi.

- Công chúa giúp người dựng đài, quận chúa giúp người cấm rẽ, không có người trước về sau không có Thường Xuân Hầu, không có người sau người cũng không có thực lực như thế, trong cục diện Nam Lý, người cũng ít nhiều được hai vị quý nhân này tương trợ, vả lại các nàng còn dựng cờ của phủ Hồng Ba lên để kêu gọi nhân tâm... như thế tính ra người đánh thắng ở Thanh Dương, Thống soái quân tinh nhuệ Nam Hỏa, tất cả đều là nhờ vào công của các cô ấy.

Cổ Chiêu Quân là kẻ làm ăn, lúc nói chuyện luôn thích vòng vo:

- Lại nói tới Tạ Tư Trạc, lúc trước ta vẫn nghĩ thứ dùng được chỉ có đám Tạ Môn Tẩu Cầu sau lưng nàng, nhưng đến giờ vẫn không nghĩ tới, chính tiểu nha đầu này là một cái bảo bối chân chính, có nàng giúp người đánh giặc, lại khó trách người có thể bỏ lại Nam Hỏa không lo! Còn có Tô Hàng, nếu không phải là nàng, năm ấy sau Nhất Phẩm Lôi chúng ta có thể chạy trốn được hay không cũng đã khó nói, lúc này còn thành công chạy tới gần Yên Định, lại càng là nhờ vào nàng.

Nói tới đây, Cổ Chiêu Quân cười ha hả:

- Không tính không biết, tính rồi ta không khỏi cảm thán, không khỏi hâm mộ... ta đời này, cho tới giờ đều cảm thấy nữ nhân là trời buộc, nhưng không ngờ tới các nàng còn có chỗ hữu dụng như vậy. Tống Dương, người có được ngày hôm nay, không thể bỏ qua các nàng.

Tuy rằng Cổ Chiêu Quân chỉ là đang bàn việc, không có ý gì khác, nhưng hẳn khen những người con gái bên cạnh Tống Dương, không thể không nói chính là làm thấp đi cố gắng của chính Tống Dương. Nếu đổi thành người khác, có lẽ sẽ tức giận, nhưng Tống Dương thì không, tương phản, hẳn còn cười tới vui vẻ.

Cổ Chiêu Quân lôi kéo Tống Dương nói chuyện, chỉ là tránh đi Tiểu Bộ, Sơ Dung cùng Tô Hàng, vẫn chưa nghĩ tới việc tránh những người khác, Vô Ngự sư thái cũng ở bên cạnh, nghe thấy chuyện bọn họ nói, mỉm cười ngắt lời, nói với Cổ Chiêu Quân:

- Cũng không thể chỉ nói như vậy, cần phải nghĩ ngược lại nữa... Không có Tống Dương, Công chúa điện hạ sớm đã gả tới Hồi Cốt xa xôi, nửa đời sau phải cô đơn mà sống; Quận chúa ở lại phủ Hồng Ba, trợ giúp Vương gia xử lý mọi việc, không nói tới hiện tại sẽ như thế nào, chỉ cần nói loạn Tĩnh vương lần trước, phủ Hồng Ba khó có thể quá quan, kết cục của nàng không nói cũng biết. Về phần Tạ Tư Trạc, ta có nghe Thi Tiểu Hiếu nói, Tống Dương lúc mới gặp nàng, cùng Tạ Môn Tẩu Cầu nói lại liên hệ là để cứu nàng, bỏ qua chuyện này không nói, tiểu thư Tạ gia có thể đánh thắng được Nhân Khách, phía sau nàng có Nam Hỏa, liên lạc Sa dân cùng Đại Khả Hãn của Hồi Cốt ở phương Bắc, tất cả đều là tài nguyên trên tay Tống Dương, nàng đứng trên cái đài mà Tống Dương đã dựng sẵn, diễn một vở kịch hay cho mọi người xem, nhưng nếu không có cái đài này, bản lĩnh của nàng cũng không tih triển được.

Chuyện về Tô Hàng Vô Ngự hoàn toàn không biết, cho nên chỉ nói về ba cô gái kia, kỳ thật tình hình của Tô Hàng cũng đại đồng tiểu dị, nếu không có Tống Dương, Trung thu năm đó nàng đã 'trở về' rồi, nhưng nàng thật sự có thể trở về sao...

Chờ Cổ Chiêu Quân gật đầu, Vô Ngự sư thái mới nói:

- Tổng Dương kết duyên với bốn vị nữ tử này, cố nhiên là hần may mắn, nhưng làm sao cũng không phải là phúc duyên của các nàng? Cho nên, mỗi cái đều có sở đắc toàn vô sở thất, vận thủy tương tế âm dương tương sinh, thượng thượng chi thiện.

Cổ Chiêu Quân gật đầu nói:

- Đúng là đạo lý này.

Nhưng nói xong hần lại trừng mắt hỏi Vô Ngự:

- Lại là âm dương cùng tế, lại là thượng thiện . . . Sư thái lại Phật môn cao nhân, sao lại nói đến đạo lý của Đạo gia?

Tổng Dương cười:

- Sư thái lỗ miệng rồi.

Sư thái cũng cười:

- Hai người cũng chiếu tướng rồi.

Kết tiếp các chiến sĩ khuân vác đồ tiếp tế quân nhu, thủy thủ kiểm tra lại thuyền sửa lại cánh buồm, bận mất vài ngày, lại chọn một ngày hoàng đạo, chọn một vị trưởng giả chỉ trì tế bảo Hải Long vương, cuối cùng giương buồm nhổ neo, theo gió vượt sóng hướng về phía hòn đảo nhỏ của Thông Phán đệ tử.

Con thuyền lướt trên biển lớn, mọi người không thấy gì, chỉ có Vệ thủ lĩnh Hồi Cốt A Lý Hán, cả đời chỉ biết cưỡi ngựa qua sa mạc, từ lúc bắt đầu lên thuyền đã vầng đầu hoa mắt, từ khoang thuyền nôn thốc nôn tháo, đến lên trên khoang thuyền vẫn nôn, đến khi lảo đảo chạy tới mép thuyền vẫn cứ nôn, ngay cả Tổng Dương cùng Hồ Phách đều không chữa nổi... Sau bảy ngày, bệnh say sóng của A Lý Hán vẫn không giảm, sắc mặt xanh đen, ôm cột buồn oán giận:

- Đùng xóc nảy như vậy nữa có được hay không, lúc lên lúc xuống, lục phủ ngũ tạng đều phải chui ra ngoài rồi.

Có người trả lời hần:

- Không thể không nhấp nhô, chỉ còn cách là người ăn nhiều một chút, nếu không chả còn gì mà nôn.

Tất cả mọi người đều cười, nhưng thuyền viên cảm thấy có chút cổ quái, thuyền đi trên biển, có chút lay động cũng là bình thường, nhưng lần này nhổ neo, đích xác là mỗi lúc càng xóc hơn, nguyên nhân thật ra cũng đơn giản bọn họ đang đi nghịch lưu. Thuyền vẫn có thể tiến lên, nhưng tốc độ suy giảm mạnh.

Mấy ngày nay, bọn thủy thủ đang điều chỉnh hướng đi, muốn tách khỏi nghịch lưu để tăng tốc, nhưng vẫn không ra được, đủ thấy triều lưu ở đây rất lớn. Suốt bảy ngày không thoát được nghịch lưu, chuyện này rất ít thấy. Kỳ thật đâu chỉ bảy ngày, về sau hành trình của bọn họ, đều là dọc theo nghịch lưu đi...

Lúc Yến Đỉnh lên thuyền, đại quân thứ hai Tây chinh của Yến quốc tới phụ cận Nhân Khách, một hồi đại chiến đánh đến hơn bốn mươi này; bên Tổng Dương xuất phát sau chiến dịch ở Nhân Khách hai tháng, tính thời gian, hai bên xuất phát kém nhau khoảng hơn một trăm ngày.

Nhưng ngư dân trên biển đã có câu vè: lưỡng tượng lãng phiên phiên, ngũ tượng bách biến hoàng; thất tượng tam thiên bách lý ngoại, thập tượng bán nguyệt thiên ngoại thiên.

Thuyền đã có gan đi xuống biển sâu bắt cá, nhỏ nhất phải được năm tượng hơn, câu vè này chính là miêu tả trên biển, quy mô mỗi con thuyền khác nhau thì sức mạnh cũng khác nhau.

So với một con thuyền năm tượng, thì thuyeenf bảy tượng nhiều ra hai tượng, đã có sức chống đỡ sóng biển gấp đôi.

Nếu to thêm chút nữa, so với thuyền năm tượng, thuyền mười tượng có thể đi xa hơn, bắt được nhiều loại cá phong phú hơn, chịu được tải trọng lớn hơn, hai chiếc cùng rời bến, giá trị những thứ đạt được tựa như bạch âm so với hoàng kim.

Về phần hai câu sau, chính là nhấn mạnh đến tốc độ, thuyền năm trượng cùng mười trượng cùng đi một hướng, ba ngày thì cách nhau trăm dặm; về phần loại thuyền lớn hơn mười lăm trượng, đi nửa tháng sẽ rõ ràng sự cách biệt của hai bên.

Câu về sẽ có chút khoa trương, không đáng để nhắc tới, nhưng cũng có thể thấy được mỗi loại thuyền to hơn chỉ một phân, thì thuyền lực cũng có khác nhau, thuyền Tô Hàng là loại đặc biệt lớn, dài 33 trượng 3 thước 3 phân, rộng 12 trượng, sơ với thuyền 15 trượng của Yến Đỉnh to gấp đôi, nếu để cùng một chỗ so sánh, độ rộng của thuyền Tô Hàng còn hơn cả chiều dài của thuyền Yến Đỉnh, tốc độ đi không phải là một cấp bậc.

Mặc khác: phương hướng của hai chiếc thuyền là đồng nhất, bọn Tống Dương hiện tại đang nghịch lưu, quốc sư cũng y chang, ảnh hưởng của nghịch lưu đối với thuyền nhỏ, mạnh hơn đối với thuyền to; mọi người xuất phát sớm muộn, nhưng hướng đi Đông Nam, khoảng cách hai bên tới đích cũng có khác biệt; thuyền của Tô Hàng từng đi qua tiểu đảo hai lần, lúc này là ngựa quen đường cũ, thuyền của quốc sư lần đầu tiên xuất phát, trong tay chỉ có hải đồ chỉ dẫn khó tránh khỏi bị lạc, lại thêm các loại nguyên do khác nữa, thuyền bên Tống Dương vừa rời bến không lâu đã vượt qua thuyền của Yến Đỉnh, đáng tiếc là biển rộng mênh mông, mọi người đều cùng đi một con đường nhưng không nhìn thấy đối phương, nếu không cũng không cần tới tiểu đảo để quyết đấu.

407. Chương 163 – Đích Đến

Đám Tống Dương trên đường đi có vài lần dừng lại, những nơi tiếp tế này đều là do Tô hàng tự mình chọn lựa, không làm ảnh hưởng đến lộ trình, trì hoãn thời gian, tách khỏi đường đi tới tiểu đảo để tiếp viện. Làm như vậy để cam đoan rằng không để lại dấu vết, Yến Đỉnh nếu đã rời bến, ven đường chắc cũng có tiếp viện, lấy tâm cơ của Yến Đỉnh, nói không chừng sẽ phát hiện dấu vết để lại, biết được phía trước có một con thuyền lớn của người Hán mới đi qua, do đó sẽ có thêm phòng bị.

Sau năm tháng hành trình, Tống Dương cuối cùng đã tới đích, cũng giống như hai lần trước đến đây với Tô hàng, bọn họ đổ bộ xuống không lâu sau, Hồng Kiểm tù trưởng đã đưa dân bản xứ ra đón.

Lần trước Tô hàng ở lại đây một thời gian dài, mọi người đều quen biết cả, gặp nhau đều phải náo nhiệt một lúc, Tô Hàng giới thiệu Tống Dương, Hồ Phách mấy vị cao thủ cho dân bản xứ, sau lại vung tay, lệnh cho thuyền viên dỡ lễ vật xuống.

Hầu hết đều là đồ sắt, có công cụ để canh nông, có đồ cắt gọt, mặt khác còn kẹp sắt cùng cung sắt để bắt thú, vật tư trên tiểu đảo thiếu thốn, đời sống của dân bản xứ lạc hậu, đối với bọn họ mà nói, đồ sắt của người Hán là thứ tốt nhất, so với trâu châu mỹ ngọc còn quý hơn nhiều.

Mặt khác Tô hàng còn đem một cây Mạch dao tới cho tù trưởng. Cán dài lưỡi dài, mũi dao phỉn ra màu xanh ám, vung lên một cái thì ngay cả áo giáp cũng bị cắt thành hai nửa, những đồ cắt gọt bình thường so với nó chỉ là sắt vụn. Một cây chiến đao iuy phong như vậy, ở Trung Thổ cũng còn hiếm thấy, trong mắt thổ dân càng là đồ vô giá, Hồng Kiểm tù trưởng thích lắm, đem nó ôm thẳng vào trong lòng, kể cả nặng hơn một hơn cũng không để người khác khiêng hộ.

Trong lúc vui vẻ, Hồng Kiểm tù trưởng nhìn thấy cây Long Tước sau lưng Tống Dương, mắt chớp chớp, nâng lên cây Mạch đao của mình, lại chỉ vào Long Tước, gờ lên mấy cái có ý thăm dò hỏi Tống Dương

Đại khái Tống Dương hiểu được ý tứ của hắn, ngạc nhiên nói:

- Dùng Mạch đao đổi Long Tước? Người cũng không ngốc đâu.

Lập tức lại lắc đầu cười, ra hiệu không đổi, nhưng vẫn cõng Long Tước xuống, đưa cho tù trưởng, ra hiệu cho hắn mượn xem.

Hồng Kiểm tù trưởng mừng rỡ, giơ tay ra nhận đao, sau đó bị sức nặng của bảo đao kéo xuống nằm úp xuống đất... Long Tước nặng hơn 150 cân, có thể so sánh với một kẻ thanh niên trai tráng, nếu như không dùng khí lực căn bản không nâng nó lên được.

Tù trưởng thật ra rất cường tráng, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là một thổ dân bình thường, không thể so sánh với đám Sinh phiên mãnh tộc có thể chất đặc dị ở Nam Hoang được, thêm nữa là trong lòng không có sẵn phòng bị, ngã một cái cũng chẳng oan. Tù trưởng há to mồm, lẳng lẳng nhìn Tống Dương, ánh mắt có kinh hãi lẫn kính nể, nhận ra được phân lượng của Long Tước, còn nghĩ tới cảnh Tống Dương đeo nó hoạt động, lưng đeo Long Tước tựa như không có gì, thổ dân làm sao không kính phục cho được.

Tống Dương cười ha hả, nâng tù trưởng dậy, đồng thời giải thích, cây đao này là do tổ tiên truyền lại, có ý nghĩa trọng đại đối với hắn, không thể tùy tiện tặng người khác, nhưng hắn có thể tặng cho tù trưởng một thứ khác. Sau đó Tống Dương cầm lại cây Mịch đao trong tay đối phương, miệng hét một tiếng, giậm chân, huy đao, biểu diễn một bộ Mịch đao sát pháp.

Mịch đao sát pháp là tuyệt kỹ sở trường của Thiên Dạ Xoa, Tống Dương cũng luyện đao, trước kia cùng Trịnh Chuyển, Trình Kỷ thường giao lưu, đã sớm học được sử dụng pháp môn trường đao, lúc này múa Mịch đao, ánh đao lạnh thấu xương tiếng xé gió bén nhọn, thực là có một phần khí thế kinh người.

Chiến kỹ ở Trung Thổ dữ dội tinh diệu, đảo mắt liền thiết phục được thổ dân.

Lúc trước Hồng Kiếm tù trưởng nhận đao, chỉ cảm thấy nó uy phong xinh đẹp, nhưng tên này cũng quá nặng, thực sự là không nghĩ ra nó có thể sử dụng trong thực chiến, thẳng đến lúc nó mới hiểu ra, đao này không phải là để bài trí, mà là một thứ hung khí đích thực!

Ý tứ của Tống Dương đã quá rõ rồi, hắn truyền thì bản lĩnh võ thuật cho thổ dân, tự nhiên cũng bao gồm cả Mịch đao sát pháp.

Dân bản xứ sinh tồn rất gian khổ, còn sống chính là cùng thiên địa tranh thực, bởi vậy bọn họ cực kỳ sùng bái lực lượng, nhìn thấy chiến kỹ lời hại, hiểu được cái tâm thụ nghiệp của Tống Dương, mỗi người đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

Qua một lúc, Tô Hàng mới nói ý đồ với dân bản xứ, cho thấy lần này mọi người tới để phục kích một kẻ hung ác, nhưng bọn họ nhân thủ không đủ, hy vọng tù trưởng có thể xuất binh tương trợ. Mặt khác Tô Hàng còn cường điệu giải thích, đối phương hùng mạnh tới khó mà miêu tả được, thổ dân xuất binh cũng sẽ có thương vong không nhỏ, nếu tù trưởng không muốn hồ trở xin hãy tạm rút vào thâm sơn, khoang tay đứng nhìn là được rồi.

- Nhưng,

Tô Hàng dùng sức ra hiệu, nàng tính đem ‘đổi đề tài’, nói cho đối phương nếu đồng ý hỗ trợ, sau đó nàng có thể tặng càng nhiều lễ vật hơn, ý là hối lộ, nhưng không nghĩ tới nàng còn chưa ra hiệu xong, Hồng Kiếm tù trưởng đã đồng ý xong rồi.

Năm đó Thông Phán đệ tử sống chung hòa hợp với tổ tiên thổ dân, suốt mười thế hệ truyền tục hữu nghị, hiện giờ dân bản xứ coi Tô Hàng thành hậu nhân của Thông Phán đệ tử, cũng coi Tô Hàng như một người bạn thân thiết, mặc dù không có những lễ vật kia, tù trưởng cũng vẫn xuất binh!

Đối với sự cảm tạ của đám Tống Dương, tù trưởng chỉ nhếch môi, ha hả cười, lộ ra hai cái răng cửa trắng bóng, mà cái lông chim gắn trên đầu hắn, trên mặt vẽ những vệt sáng màu đỏ sẫm, giờ phút này nhìn lại cũng không hề buồn cười nữa.

Ở trong khói lửa chiến tranh trên Trung thổ, tinh phong huyết vũ quá lâu rồi, bọn Tống Dương gần như quên đi một chuyện... những người chất phác, những trái tim chất phác, để cho khi bọn họ nhận được niềm vui bất ngờ, cũng đồng thời thu hoạch được cảm động.

Gió lốc âm vang, bầu trời đen như mực, chiếc thuyền 15 trượng từ lúc xuất cảng còn cường tráng, rắn chắc, nhưng nay nhìn lại có khi không mạnh bằng một cái lá cây.

Trong cơn gió lớn, thân thuyền lay động kịch liệt, trên boong tàu những ván gỗ không chịu nổi sóng lớn, không ngừng phát ra tiếng cọt két, toàn thân Yên Định ướt đầm, hai chân tựa như mọc rễ, mặc cho có xóc tới thế nào hắn cũng bất động, một tay giữ vững bánh lái. Lúc này hắn không còn là vị Phật chủ cao cao tại thượng ở Đông Thổ nữa, chỉ là một phần trong chiếc thuyền, một vị thủy thủ nghe tiếng thét của người lái chính, cùng đồng bọn đồng thanh chống đỡ sự độc ác của sóng gió.

Từ lúc rời bến, Yến Đỉnh cũng theo sát đám thuyền viên học tập, lấy thiên tư cùng tâm trí của lão, không bao lâu đã nắm được những kỹ xảo cơ bản của việc lái tàu, về phần kinh nghiệm... hắn không cần, bên cạnh có một lão hải lang, lão cứ nghe theo là được.

Thuyền của Yến Đỉnh nhô cho nên sóng gió trở thành lớn, dọc đường không biết đã gặp bao nhiêu nguy hiểm, Yến Đỉnh cũng không làm quốc sư nữa, lão chỉ làm một thủy thủ, kỳ thật cũng mệt cho lão, trong gió lốc cầm lái không biết cần bao nhiêu khí lực mới được, đôi khi dùng lực lại gây tác dụng ngược, làm bánh lái gãy ra ở trên biển cũng là chuyện thường thấy, lúc này dùng sức phải có kỹ xảo, nhất định phải xem lực nước, đồng thời trong trung có nhu, thuận thế đổi lái.

Nói tới việc lý giải cùng nắm giữ lực lượng, trên đời này không ai mạnh hơn Yến Đỉnh.

Bình tĩnh mà xem, chiếc thuyền này đi trên biển đã hơn hai trăm ngày mà chưa từng bị lật, ít nhất có ba phần công lao động của Yến Đỉnh. Ngay cả Hoa Tiểu Phi cũng cùng các thuyền viên cười nói:

- Các người rất may mắn, có thể để người này cầm lái cho các người!

Gió lốc rất hung hãn, nhưng luôn luôn sẽ có lúc phải dừng lại, khi gió êm sóng lặng, Yến Đỉnh giao lại bánh lái cho người khác, cũng không vào khoang thuyền thay áo, chỉ đứng ở mép thuyền, nhìn mặt biển tĩnh lặng, ánh mắt mang cười.

Chống qua một trận sóng gió, tất là sẽ nghênh đón một đoạn đường bằng phẳng, mà khoảng cách của bọn họ với đích đến cũng gần hơn... thuyền đi trên biển, lại giống như cuộc đời từng trải của quốc sư, còn về kết cục, đến cuối cùng sẽ là một trận sóng to gió lớn vô pháp vượt qua, hay là một phần ánh nắng chiếu xuống yên lặng ấm áp, Yến Đỉnh cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ cần hướng tới trước là được, tới nơi rồi sẽ biết thôi.

Hiện tại là lúc hưởng thụ.

Đối với Yến Đỉnh mà nói, bình tĩnh chính là sự hưởng thụ tốt nhất.

Hoa Tiểu Phi đi từ khoang thuyền lên boong tàu,

Tương phản với Yến Đỉnh, gặp bão lốc Hoa Tiểu Phi không bao giờ hỗ trợ, nhưng hắn vẫn rất yên tâm, có Yến Đỉnh cầm bánh lái, còn có cái gì phải sợ? Hắn cứ nằm trong khoang thuyền, xem mấy bộ sách hắn mua trước khi đi.

Không phải điển tịch đứng đắn, cũng không phải võ công tâm pháp, tất cả chỉ là một đám hồ tư loạn tưởng của mấy kẻ thư sinh, mấy chuyện bịa đặt về thần quỷ, gì mà hồ tiên xinh đẹp lấy tài tử, Hắc Phong lão yêu ăn trẻ con. Kỳ thật từ nhỏ Hoa Tiểu Phi đã thích xem mấy chuyện như thế này, nhưng sau lại vào thâm sơn học nghề, lại giúp Yến Đỉnh mở khóa ở vùng vô nhân, chiếm hết thời gian, trung gian đã có mấy chục năm không xem, xem ra lần này hắn muốn bổ sung hết lại.

- Không có việc gì chứ?

Hoa Tiểu Phi đứng cạnh Yến Đỉnh, cùng hắn xem mặt biển.

Tuy rằng là biển rõ mà vẫn cố hỏi, Yến Đỉnh cũng kiên nhẫn trả lời:

- Vẫn tốt, xem đây, gió êm sóng lặng, không thể tốt hơn.

Hoa Tiểu Phi uốn người mấy cái, không làm cũng không thể để hắn than phiền:

- Sao lại nhiều bão thế, cứ nhấp nhô nhấp nhô, da thịt đều co hết cả lại.

Đối với Hoa Tiểu Phi, Yến Đỉnh chưa bao giờ phát giận, nghe vậy cũng chỉ cười:

- Mỗi ngày người đều nằm trong khoang thuyền, chẳng quan tâm tới chuyện gì, tự nhiên không hiểu, chúng ta đi theo nghịch lưu, cái thuyền này đang 'đi ngược' đúng nghĩa đen, tự nhiên không thể thiếu việc gặp sóng gió.

Hoa Tiểu Phi sửng sốt:

- Vẫn đi ngược? Vẫn luôn đi ngược? Nói như vậy...

- Hân là như vậy.

Ánh mắt của Yến Đỉnh ngưng trọng, chậm rãi gật đầu.

Viễn hành trên biển, so với Trung Thổ, chỗ hiện tại Yến Đỉnh đang đứng không khác gì một thế giới mới, tất cả mọi tin tức đều bị ngăn cách, người trên thuyền căn bản không biết việc thảm bại ở cao nguyên, cũng không biết được Đại Yến đang lâm vào thảm họa diệt chủng. Mà bản thân Yến Đỉnh, đối với chiến cuộc ở Trung Thổ không có chút lo lắng gì, từ lúc rời bến chưa hề thảo luận chuyện này với Hoa Tiểu Phi.

Cũng không phải là không quan tâm, mà là quan tâm cũng vô dụng, người ở trên biển, dù là Trung Thổ có trở sụp đất nứt hân cũng không có cách trở về kịp, Yến Đỉnh chính là loại người như vậy, xưa nay chưa từng phí tâm vào chuyện gì, cùng với việc lãng phí thời gian, lão tình nguyện nhớ lại lúc Cảnh Thái còn nhỏ mới tập bước đi, tập nói, nhớ lại lúc biết được ở nhân gian lão còn có một đứa con trai mà kích động vui mừng như điên...

Đi một ngày một đêm, không biết trải qua bao nhiêu sóng gió, Hoa Tiểu Phi xem xong đồng tiểu thuyết ma quái mà mình mang tới, cuối cùng tiểu đảo cũng hiện ra trong tầm mắt!

Hải đồ không sai, tuyến đường không sai, ước chừng mười tháng, 300 ngày đi, Yến Đỉnh cuối cùng cũng tìm được vách đá mà Hồng thái tổ ghi lại, nơi Thông Phán đặt tử nhìn trời.

Trên thuyền không có chiêng trống, chỉ có một cái nồi dùng để các thủy thủ nấu cơm chung, Hoa Tiểu Phi cười ha hả, dùng nó đập vang, thuyền lớn hướng về phía tiểu đảo chậm chậm đáp xuống. Thì ngay cả Yến Đỉnh vẫn luôn trầm ổn, cũng không kìm nổi tiếng cười cùng tiếng chuông của huynh đệ, giữa đầu phần chấn thét dài một tiếng, phun ra sự đè nén trong cuộc hành trình gần một năm nay.

Chỉ có điều Yến Đỉnh không nghĩ tới, có một nhóm người hán khác, đã đến đảo trước họ một tháng.

Đám Tổng Dương đến đã đưa thuyền đi khỏi đây, đưa tới một cái đảo nhỏ cách đo 300 dặm để ẩn núp.

Giờ khắc này, Tổng Dương nghe thấy tiếng thét của Yến Đỉnh, đang cười to hoa chân múa tay, chỉ là vì phòng ngừa kẻ thù phát hiện, tiếng cười của lão rất thấp... lúc đến tiểu đảo mai phục chỉ là ‘Có tao hay không cũng phải đánh ba gậy rồi nói tiếp’, hiện giờ kẻ thù thật sự tới rồi, làm cho Tổng Dương vốn đang dài cổ chờ bọn họ không thể nào vui hơn rồi!

Trên đảo có cảnh tự nhiên, thuyền dừng ở gần đó, Yến Đỉnh, Hoa Tiểu Phi dẫn theo hai mươi tên Đại Lôi Âm Đài xuống thuyền đổ bộ. Những thủy thủ không phải làm việc cũng theo sát bọn họ lên đảo.

Ở trên biển quá lâu, khi chân vừa chạm được vào mặt đất đã trở thành một loại hạnh phúc.

Cũng không đi bao lâu, chưa rời khỏi bờ cát trắng xinh đẹp, mọi người đã nhìn thấy đám thổ dân trần truồng, đang từ một khối đá ngầm nhô đầu ra nhìn, sau đó hướng về phía bọn họ hét mấy tiếng, xoay người chạy đi...

408. Chương 164 – Sắc Trời

Đệ tử của Đại Lôi Âm Đài nhìn về phía Yến Đỉnh, lão lắc đầu, Hoa Tiểu Phi hiểu ý lão, cười truyền lệnh thay:

- Không phải đuổi theo, mọi người tạm dừng lại, chờ thủ lĩnh tới.

Thuyền của bọn hán cũng không phải là chạy thẳng một mạch không nghỉ từ Trung Thổ tới đây, nói như vậy mọi người cũng đã sớm chết đói chết khát cả rồi, trên đường nhiều lần dừng lại tu chỉnh cùng tiếp viện, bởi vậy cũng thường xuyên gặp thổ dân, tuy rằng tín ngưỡng, chủng tộc, tính tình của thổ dân trên mỗi đảo đều không giống nhau, nhưng cách sống thì đều là đại đồng tiểu dị, phụ trách ‘Tiêu binh’ phát hiện có người tới, ngay lập tức sẽ thông tri với tộc trưởng, không bao lâu thủ lĩnh sẽ mang thủ hạ tới.

Lúc này, sắc trời bỗng nhiên tối sầm lại, không biết từ nơi nào bay tới một đám mây đen, ngăn trở ánh mặt trời, làm cho ánh nắng mãnh liệt giữa trưa nắng trở nên âm u, từ phía tây xa xôi nhìn tới, trời cao mà sâu thẳm, mây đen lượn lờ. Lúc trên biển khí trời thay đổi thất thường, mọi người cũng đã quá quen rồi, không coi là gì, chỉ có Hoa Tiểu Phi nói một câu:

- Xem mây kia, sợ là sắp có mưa to.

Yến Đình tiếp lời:

- Không chỉ mưa, còn sắp có giông bão.

Hoa Tiểu Phi đang nhàm chán, lại có hứng thú tiếp lời:

- Người nói trên biển sắp có giông bão? Sao người biết?

Một đường trăm cay nghìn đắng, rốt cục đạt tới mục đích rồi, tâm tình của Yến Đình rất tốt, cười giải thích:

- Mây theo gió, nước theo triều, gió từ tây tới, triều theo tây đi, hai bên đụng nhau, đương nhiên sẽ có bão.

Đoạn đường này Yến Đình đều đang đi người dòng, con nước trên biển đều là chảy xuôi từ đông sang tây, giờ phút này xem đến quỹ tích mà đám mây bay, có thể thấy gió đang từ tây thổi sang đông, phong thủy gặp nhau, sóng dữ khó tránh, chỉ là chưa biết bao giờ bao phát.

Bất quá hiện giờ thuyền còn có cảng che chở, mọi người ở trên tiểu đảo kiên cố, có sóng to gió lớn hơn nữa cũng không có gì phải lo. Hai huynh đệ một cười một nói, cuối cùng cũng nhìn thấy một đám dân bản xứ tới.

Hồng Kiềm tù trưởng tự mình dẫn đầu, phía sau đông nghịt người, tay trái cầm đá tay phải cầm gậy gỗ, bộ dạng tựa như có địch tới. Bọn họ không dám đi đến gần, chỉ đứng ở xa xa nhìn.

Tổng Dương đã từng dặn dò, dân bản xứ cũng không mang theo đao cụ mà Tô Hàng đã tặng, chỉ mang theo ‘bản môn binh khí’ tới.

Đừng nói là hơn một trăm người thổ dân nhỏ bé, chính là hơn một trăm binh lính vũ trang đầy đủ tinh nhuệ Hoa Tiểu Phi cũng không để vào mắt, cười thỏa mái, Yến Đình thì nói với thủ hạ:

- Đưa cho bọn họ một ít đồ vật.

Gặp thổ dân, thì dùng tiểu đao hối lộ, chiêu này phần lớn đều có hiệu quả, mấy vị cao thủ Lôi Âm Đài ở phía sau đã có chuẩn bị, vài người cưỡi xuồng chèo thủ ở bên hông, ném xuồng dưới chân, đồng thời ra hiệu là lễ vật.

Hồng Kiềm tù trưởng cùng phần đông dân bản xứ không nhìn đến lễ vật, tương phản, khi tiểu đao dùng ở dưới chân, bọn họ không hèn mà lộ ra kinh hãi, cùng nhau lùi về phía sau mấy bước... có lẽ là quá cẩn thận, dân bản xứ cùng đám Yến Đình cách nhau rất xa, khoảng cách lớn như vậy, thổ dân muốn ném thứ gì sợ là không đến được một nửa. Nhưng Đại Lôi Âm Đài cao thủ ngược lại, vừa giơ tay ném đoản đao đã tới nơi, chỉ xem phần lực này tù trưởng đã bị chấn động rồi.

Kỳ thật Yến Đình để thủ hạ ‘tặng đồ’, sao lại không phải là thị uy, cho thấy bên mình hùng mạnh, cảnh báo dân bản xứ đừng làm bậy.

Hồng Kiềm tù trưởng cũng là từng trải, không bị địch nhân hù dọa, trên mặt lại toát ra chút khó chịu, song chẳng giơ lên.

Tù trưởng cao cao tại thượng, địa vị không chỉ là cái vũ mao trên đầu, là thuốc nhuộm đỏ trên mặt, còn có thứ cầm trong tay cũng vượt qua hãn tộc dân bình thường: trong tay tộc nhân đều là cầm đá hoặc gỗ, trong tay tù trưởng đại nhân là một cán gỗ có buộc một cục đá, nhìn qua thì giống một thanh đại đao.

Lập tức hần bước lên, trầm hông, nhấc tay diễn một đoạn đao pháp, có uy vũ mười phần, không cần hỏi, vừa học vừa làm, chính là Mạch đao sát pháp vừa học được từ Tổng Dương. Thân thể của tù trưởng hiện giờ, dùng Mạch đao có chút quá sức, hiện tại dùng ‘gậy gỗ buộc đá’ này vừa đủ.

Thì ngay cả thuyền viên bình thường cũng rất có thân thủ, càng không nói tới hai mươi vị cao thủ cùng quốc sư, Hoa Tiểu Phi, cái kiểu hù dọa của tù trưởng đối với người thường còn được, sao có thể hù được bọn họ, ầm một tiếng không ít người cười.

Nhưng Hoa Tiểu Phi không cười, trên mặt lo ra kinh ngạc:

- Cũng có mô dạng đấy, đây là đao pháp hán gia, hần học của ai?

Yến Đỉnh trầm giọng nhắc nhở huynh đệ:

- Nhìn kỹ đi!

Hoa Tiểu Phi lại quan sát một lát:

- Đây không phải là công phu giang hồ, là bản lĩnh dùng trên chiến trường.

Yến Đỉnh gật đầu:

- Là Hán gia chiến pháp, nhưng không giống với đao sát pháp trên chiến trường của các quốc gia Trung Thổ, ta chưa từng thấy trong điển tịch, là thứ thất truyền.

Cùng Hoa Tiểu Phi bất đồng, mấy năm nay Yến Đỉnh vẫn vì con trai mà bận rộn, người trừ phải làm mấy loại xiếc 'quân thần đối lập' ở ngoài, làm sao để Đại Yến dân phú binh cường là phương hướng mà hắn muốn đi đến, để đề cao chiến lực bộ đội, Yến Đỉnh lại vùi đầu đọc sách cổ, tìm đọc binh gia chiến pháp thời cổ.

Yến Đỉnh ngưng thần nhìn Hồng Kiếm tù trưởng múa đại đao, đồng thời nói với Hoa Tiểu Phi:

- Người xem thời cơ hắn phát lực, cùng với thế lúc bộ phạt thân pháp.

Dựa theo chỉ điểm của Yến Đỉnh nhìn kỹ một lần, Hoa Tiểu Phi rất nhanh lĩnh ngộ ra:

- Bộ đao pháp này phải phối hợp vũ khí, nhất định là thứ rất nặng.

Rốt cuộc cũng là đại hành gia xếp hàng nhất hạng hai thiên hạ, chỉ bằng Hồng Kiếm tù trưởng múa một đường đao, đã có thể nhìn ra chỗ căn bản của đao pháp.

- Trên chiến trường, chiến đao cán dài, trầm trọng, thất truyền mà không có trong điển tịch... nổi danh nhất không có gì ngoài Mịch đao,

Tiểu Phi suy nghĩ của người cũng còn tốt lắm, nếu không cũng không có được thiên hạ đệ nhị như ngày nay, lại xem lại một đám những chỗ máu chốt:

- Bấy trăm năm trước, Hồng thái tổ phái người tới nơi này, dân bản xứ có không ít tiếp xúc với họ, trên thuyền của Hồng thái tổ nhất định là có quan binh, dạy cho đám dân này một ít bản lĩnh, cũng đúng thôi.

Nói xong, Hoa Tiểu Phi lại cười:

- Không thể tưởng được, trên Trung Thổ đã sớm thất truyền, không ở đâu tìm được ra đao sát chiến pháp, lại bị đám thổ dân này trở thành thuật cường thân, nhiều đời bảo tồn lại.

Yến Đỉnh cũng lộ ra sự vui mừng, gật đầu nói:

- Vị lão gia này múa đao pháp, ít nhất chứng minh được chúng ta đến đúng chỗ.

Lão gia Hồng Kiếm thu đao, thở hồng hộc trừng mắt nhìn mấy người kia, rõ ràng, người ta không sợ, ngược lại còn soi mói cười cười nói nói, xem ra còn chưa thỏa mãn, chuyện này làm cho tù trưởng đại nhân xấu hổ lắm.

Hoa Tiểu Phi cố gắng lộ ra nụ cười hòa ái với tù trưởng, hỏi:

- Hiểu tiếng Hán không?

Theo như hắn tưởng tượng, nếu tổ tiên thổ dân cùng Hồng thần tiếp xúc rồi, hay là còn có thể hiểu tiếng Hán, nếu như vậy, chuyện liên lạc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hồng Kiếm tù trưởng suất lĩnh chúng binh sĩ, cũng nhe răng nhìn hắn.

Hoa Tiểu Phi không lưu tâm, sau đó lại cầm một thanh đao cán dài, một tay vung lên ném về phía dân bản xứ, đồng thời nói:

- Thứ này tặng cho người!

Mấy người bên Yến Đỉnh ở những đảo khác từng gặp những đám dân không nói được hai câu đã xông lên đánh nhau, cho nên lên bờ đều rất cẩn thận, tùy thân đều mang theo vũ khí, vừa vận binh khí của Lôi Âm Đài cao thủ lại là khảm đao cán dài.

Theo tiếng cười, trường đao ‘cành’ một tiếng, cắm ở trước người tù trưởng, mũi đao cắm xuống đất hơn phân nửa, thân đao vẫn không ngừng rung rẩy, bất kể là lực đao cùng sự chính xác đều được tính vừa đúng. Hoa Tiểu Phi có ý tứ gì thì không cần nghĩ nữa rồi, hẳn muốn để cho tù trưởng dùng đao múa lại đao pháp một lần nữa, để cho bọn họ nhìn cẩn thận một chút.

Nhưng không nghĩ tới, Hồng Kiêm tù trưởng tựa như bị chặt đuôi, thân mình đột nhiên nhảy lên trong miệng toát ra mấy tiếng kỳ quái, mang theo đám dân bản xứ xoay người bỏ chạy!

Khoảng cách xa như thế, lúc trước mấy người Hán ném đoản đao chỉ có hơn một tấc đã đủ dọa người rồi, hiện giờ ném một thanh đao dài tới mà vẫn thoải mái như thế, thổ dân rốt cuộc bị hù dọa vỡ mất rồi, chạy trốn như ong vỡ tổ.

Hoa Tiểu Phi cũng không nghĩ tới kết quả sẽ là như vậy, ngạc nhiên cười nói:

- Làm cái gì thế!

- Khí thế của Hoa tông sư quá lớn, một đao quét lui dân bản xứ ba ngàn dặm.

Tìm được đúng mới tâm tình của Yến Đỉnh cũng tốt hơn, thậm chí nói đùa với Hoa Tiểu Phi, lại nói với người khác:

- Các người tạm trú ở đây, nếu có man nhân tới quấy rầy cũng không được động thủ, nếu không được nữa thì trở lại thuyền.

Hai mươi vị cao thủ cùng phần đông thuyền viên đều lĩnh mệnh, quốc sư cũng Hoa Tiểu Phi hau người dùng thân pháp đuổi theo, nhưng hai người cố ý chậm lại một chút, vẫn duy trì khoảng cách với thổ dân, không tiếp cận tới bắt người...

Một hòn đảo có thể có núi cao, rừng rậm cùng một phần lớn bãi bùn, có thể quá nhỏ sao? Quốc sư nếu như dựa vào lực lượng của mình đi tìm tới toàn bộ đảo, tìm kiếm dấu vết của Thông Phán đệ tử lưu lại, sợ là một cái đại công trình, tìm nửa năm một năm cũng không ngạc nhiên, Yến Đỉnh cần có sự chỉ điểm của dân bản xứ.

Nếu là ở Hán cảnh, có thể trực tiếp bắt lại đầu sỏ của địch để lấy khẩu cung, người có thể dụng độc không ai không phải là kẻ giỏi bức cung, quốc sư lại là nhân tài kiệt xuất trong nghề này. Nhưng trên hòn đảo này thổ dân nghe tiếng Hán còn chẳng hiểu, muốn bức cung cũng không phải chuyện dễ; mặt khác quốc sư trên đường đã có kinh nghiệm, đám Man tộc sống trên hải đảo thiên tính cứng cỏi lại đoàn kết cực kỳ, bắt hoặc làm thương một tên không khác gì chọc cả một ổ, lần này Yến Đỉnh cũng không phải muốn cướp lương thực, bọn họ còn muốn thăm dò trên đảo, sau này mà bị đám ác quỷ này bỏ lên thì có phiền toái; huống chi hiện tại còn không biết quy mô của dân bản xứ, tuy rằng không quá có khả năng, nhưng chẳng may đối phương là cái đại tộc vạn nhân, lấy nhân sự bên Yến Đỉnh thế nào cũng gặp thiệt lớn.

Cố kỵ nhiều như vậy, Yến Đỉnh cũng không muốn trực tiếp dùng thủ đoạn hống hách với thổ dân, kết quả tốt nhất là cho đối phương thứ tốt, lại hiển lộ chút bản lĩnh, ân uy tịnh thi để hàng phục dân bản xứ, đại gia cùng nhau làm bạn bè, về sau sẽ tiện hơn.

Để tỏ lòng thành rằng chính mình không có địch ý, Yến Đỉnh lưu đại đội lại ở bờ biển, cũng không vội chạy tới gần dân bản xứ, chỉ đưa Hoa Tiểu Phi theo tiếp cận đối phương.

Tù trưởng mang theo thủ hạ liều mạng chạy trốn, không thể không nói thổ dân tuy không có sức chiến đấu nhưng đi lại rất linh hoạt, chạy như bay. Bọn họ chạy một mạch vào rừng, Yến Đỉnh cùng Hoa Tiểu Phi cũng đuổi theo.

Thổ dân không dừng bước, hai huynh đệ cũng không vội vàng hấp tấp,, mỗi khi Hồng Kiêm tù trưởng quay mặt lại, thì Yến Đỉnh hoặc Hoa Tiểu Phi sẽ ra hiệu ‘Chúng ta không có địch ý’, đáng tiếc mọi rợ chính là mọi rợ, căn bản không hiểu được ý bọn họ.

Sau khi vào rừng, thổ dân vừa chạy vừa kêu to, động tĩnh xung quanh cũng trở nên loạn hơn, hướng nào cũng nghe thấy tiếng bước chân, trên chạc cây cao cũng nghe thấy tiếng ào ào, nhưng những âm thanh này làm sao giấu được trước Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi. Hai huynh đệ chỉ nhìn nhau cười, rất dễ để nhận ra,

những kẻ tới trợ giúp cũng chỉ là thổ dân bình thường, hơn nữa số lượng không nhiều, cộng lại tất cả chỉ có chừng hai trăm người, ở trong mặt của hai vị tuyệt thế cao thủ, hoàn toàn không là cái gì....

Lúc này sắc trời càng âm đảm hơn, mau đen che khuất bầu trời, ngăn cản mặt biển, cũng đè lên tiểu đảo.

409. Chương 165: Thạch Bình

Lúc này sắc trời càng âm đảm hơn, mau đen che khuất bầu trời, ngăn cản mặt biển, cũng đè lên tiểu đảo.

Bầu trời nặng nề phản chiếu hình bóng xuống nước biển, chẳng những không theo lý thường bị nhuộm tới đen xì như mực, ngược lại trở nên càng lúc càng trong suốt, thậm chí còn hiện ra bảy màu sắc mê ly làm choáng váng. Dường như dưới biển có một viên ngọc trai tu hành vạn năm, đang mở miệng phun châu, để thần châu thu nhập tinh hoa của nhật nguyên chiếu sáng ngàn dặm hải cương...

Trên đời này không có viên thần châu nào sáng như thế, giờ phút này dị tượng trong nước biển dừng lại trong mắt lão hải long, đại biểu cho một ý nghĩa khác: tai nạn.

Bão lốc càng đáng sợ, dấu hiệu đến từ nước biển hiện ra càng mỹ lệ.

Người đi biển tin rằng, một phần của những hào quang kiêu diễm, những cảnh tượng tráng lệ này là sóng gió mà Long Vương gia tặng cho người đi biển, là lễ vật cho những kẻ sắp rơi vào bụng cá, là cảnh đẹp trước khi chết.

Bão táp rơi xuống, trong không khí tràn ngập xao động. Yến Đỉnh phát hiện sự dị thường của thiên cảnh, nhưng lão không dừng bước, tu hành tới trình độ như lão, chỉ cần hai chân còn chạm vào đất liền, mưa gió có lớn hơn nữa cũng không vào mắt, cho nên lão cảm thấy đây là một cơ hội, tiếp cận dân bản xứ, cơ hội để tranh thủ hảo cảm... khi bão lốc, sấm chớp mưa gió đánh tới, không biết bao nhiêu cây gỗ sẽ bị nhổ bật lên, thổ dân bị chìm trong hiểm địa càng khó chạy trốn, đến lúc đó Yến Đỉnh cùng Hoa Tiểu Phi sẽ tới cứu người.

Nếu hết thấy đều thuận lợi, chờ cho mưa qua trời trong, chính mình sẽ trở thành ân nhân cùng bạn bè của dân bản xứ, Yến Đỉnh là nghĩ như thế.

Nhưng lại không ngờ rằng, trong rừng rậm cũng không giống ngoài biển, chạy theo sau dân bản xứ một lúc, trước mắt yến Đỉnh đã không còn ai, bọn họ đã chạy qua rừng, đưa thân vào trong một vùng thạch bình lớn.

Trong phạm vi mười dặm của thạch bình, thuần túy là do thiên nhiên hình thành, cho nên không quá chỉnh tề, dưới chân gồ ghề, rất nhiều đá cuội chặn ngang, người thường mà không lưu ý sẽ bị vấp ngã. Sâu trong thạch bình còn có một khối đá lớn, khoảng hơn 20 trượng, còn có thể to bằng một gò đất nhỏ. Nhỏ cũng cao bằng hai tầng lầu.

Những tảng đá lớn màu xanh nhạt nằm quanh thạch bình, không có một ngọn cỏ, góc cạnh dữ tợn tạo hình vạn vạo, cảnh quan kỳ lạ như thể thiên hạ khó tìm, mặc cho ai đột nhiên xâm nhập vào trong này, cũng sẽ phải than thầm một câu: tạo hóa thần kỳ.

Địa hình kỳ lạ, Hoa Tiểu Phi cười nói:

- Giỏi thật, trên đá có người, ở chỗ này ngắm bắn kẻ thù thì không thể tốt hơn.

Đúng như gã nói, sau mỗi tảng đá lớn đều ẩn một người. Có dân bản xứ đang thò đầu ra ngó nghiêng nhìn.

Phía xa tầm mắt. Phía cuối của thạch bình, cỏ cây kết thành một mảng, rất hiển nhiên bọn họ đã tới tận hang ổ của dân bản xứ rồi.

Hồng Kiếm tù trưởng dẫn bọn họ tới nơi này, không khỏi có chút khả nghi, nhưng khi hang ổ của dân bản xứ ở ngay thạch bình. Sự tình cũng trở nên dễ hiểu, chỉ có thể nói rằng đám dân bản xứ này biết tìm chỗ để xây sào huyệt, chọn một chỗ hiểm để thủ khó công để lấy thiên nhiên làm lá chắn.

Đến cửa nhà người ta rồi, Yến Đỉnh cũng chậm lại bước chân, nhưng vẫn chưa dừng lại, sóng vai cùng Hoa Tiểu Phi đi đến thạch bình, hai huynh đệ cũng không ẩn tàng thân hình, dùng cách thả lỏng đi dưới mọi ánh mắt, cố gắng không gây áp lực cho đối phương.

Gió nổi lên. Đến từ phương tây, mang đầy mùi tanh của nước biển, thổi vào cơ thể không có chút mát mẻ nào, ngược lại còn làm cho người ta cảm thấy nóng ẩm khó chịu.

Người đứng trong gió, tay áo bay phấp phới.

Hồng Kiếm tù trưởng đưa thủ hạ chạy vào giữa thạch bình, nhanh chân lẹ tay bám vào khối đá lớn nhất. Lúc này mới dừng lại bước chân, quay người lại trừng mắt với hai kẻ xâm lược, đồng thời trong miệng lại phát ra một chuỗi thanh âm kỳ quái. Theo mệnh lệnh, những người đang mai phục sau các tảng đá cũng hiện thân, trong tay giơ lên những hòn đá to nhỏ, nhưng cũng không ném xuống, chỉ nhe răng nhếch miệng để dọa người.

Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi tùy tiện lộ thân dưới phạm vi công kích của người dân bản xứ. Chạy một đoạn đường hai mươi ba mươi dặm, lấy nhãn lực của hai vị cao thủ, đã xem nhìn ra được thực lực của đối phương, dù là dân bản xứ đi lại linh hoạt, nhưng chỉ nói tới lực lượng, thì không bằng một nông phu tuổi thanh niên ở Đại Yến, hoàn toàn không muốn nói tới chiến lực.

Về phần những kẻ ‘mai phục’ sau những tảng đá nhìn xuống trong mắt hai người đó là chuyện hài. Xung quanh thạch bình có mấy chục tảng đá to nhỏ, nhưng có thể uy hiếp tới hai người, cũng chỉ có bốn năm khối ở phụ cận, những cái khác thì khoảng cách quá xa, dựa vào khí lực của thổ dân căn bản không có biện pháp ném tới chỗ hai người bọn họ.

Nên biết rằng tình hình lúc này cũng không giống như đoạt thành công sơn, những kẻ đứng trên cao có thể lay hoặc đẩy xuống để phá kẻ thù. Quốc sư cũng Hoa Tiểu Phi cũng không ngóc tới độ đứng trên con đường đá lằn, đám dân bản xứ này muốn phát động công kích, trước tiên thế nào cũng phải ôm đá tới, sau đó mới nhắm vào hai người mà ném, đến lúc này, những tảng đá mà dân bản xứ có thể ném xuống cũng không quá nặng, vả lại tần suất có hạn, huynh đệ Yến Đỉnh bất kể là trốn hay lui thậm chí ném ngược lại cũng thật sự là rất dễ dàng.

Hoàn toàn không nhìn vào sự uy hiếp của đồng đá lớn nhỏ, hai huynh đệ đi tới chỗ tảng đá to của Hồng Kiếm tù trưởng cách đó mấy trượng, từ lúc lên đất liền, Hoa Tiểu Phi đã không đếm được hai tay đây là lần thứ mấy mở ra, đối diện với dân bản xứ bày ra tư thế chỉ mình không có địch ý, sau lại dùng Hán ngữ thăm dò, xác định rõ đối phương không hiểu tiếng Hán.

Hoa Tiểu Phi khép hai tay lại, làm một cái thủ thế ‘bắt tay, kết bạn’, trên mặt cười toét, trong miệng thì thảo mắng:

- Dừng có mà không biết điều quá, đứng trên cao như vậy cẩn thận ngã xuống nát thành thịt băm.

Yến Đỉnh bị huynh đệ làm cho tức cười:

- Ngươi so bì với dã nhân làm cái gì, lung lạc bọn họ, giúp chúng ta tra ra sự tình rõ ràng là được rồi.

Hoa Tiểu Phi hoa tay múa chân không ngừng về phía đám thổ dân, trong miệng trả lời Yến Đỉnh:

- Tên mặt đỏ kia là đáng hận nhất, bắt ngươi phải ngừng đầu nói chuyện với hắn, đáng chết.

- Hắn không hiểu chuyện, có tội nhưng chưa tới mức phải chết, nếu người khó chịu, chờ cho mọi việc xong rồi hai ta cùng nhau đánh cho hắn một trận, không cần đoạt mệnh là được.

Yến Đỉnh lắc đầu, dừng một chút lại bổ sung:

- Từ lúc nào sát tâm của ngươi nặng như vậy rồi, thật giống Cảnh Thái.

Hoa Tiểu Phi cười ha hả:

- Ta không quân tâm, chủ yếu là hắn đứng cao hơn ngươi, ta thì xem không hợp mắt. Ngươi nói tạm tha rồi... dù sao... nếu chuyện kia là thật, bọn họ cũng không sống lâu được rồi.

Hai huynh đệ trong miệng nói chuyện, tay vẫn không ngừng vung vẩy về phía dân bản xứ, Hồng Kiềm tù trưởng chạy một đoạn đường có chút mệt mỏi, liền ngồi xổm trên đỉnh tảng đá, về mặt không kiên nhẫn nhìn hai người.

Tựa như bị một kẻ giống khỉ nhìn mình thành khỉ, Hoa Tiểu Phi rất bất đắc dĩ, lại hoa chân múa tay một lúc, gặp thổ dân vẫn bất động, thậm chí để ý cũng không để ý, hẳn cũng dừng lại, quay đầu nhìn Yến Đỉnh:

- Bây giờ làm thế nào?

Yến Đỉnh đáp:

- Đợi một lát, bọn họ muốn ném chúng ta rồi.

Ngày gần hết, biển rầu rĩ, gió bắt đầu thổi, Yến Đỉnh biết rằng một cơn bão lớn sắp tới rồi, hướng chỉ là những kẻ đời đời kiếp kiếp sống trên đảo này? Không bao lâu nữa lốc sẽ hình thành, tạo thành sóng lớn tấn công đảo, đến lúc đó nơi này sẽ đất rung núi chuyển, thổ dân sẽ không thể tiếp tục đứng ở trên đá nhìn xuống nữa, bọn họ phải đuổi kẻ thù đi trước khi bão tới, để còn xuống dưới mấy tảng đá tránh bão.

Quả nhiên, Yến Đỉnh vừa mới nói xong, Hồng Kiềm tù trưởng đã mất kiên nhẫn, bộ mặt dữ tợn lại truyền ra từng chuỗi những tiếng kỳ lạ, phát ra mệnh lệnh công kích, mấy tảng đá phụ cận có dân bản xứ cũng hưởng ứng rất nhanh, không thèm khách khí nữa, cầm lấy những hòn đá đã chuẩn bị sẵn, hung hăng ném về phía hai người ở phía thạch bình.

Đối với Hoa Tiểu Phi mà nói, kể cả bị đánh còn thú vị hơn là mất công khoa chân múa tay, cười một tiếng to để triển khai bản lĩnh, đánh bay những hòn đá ở gần. Trong lúc điều vận chân khí, khi nội kinh đã chạy khắp cơ thể, da thịt gân cốt của Hoa Tiểu Phi đã cứng như thép, cho dù là đao kiếm binh thường cũng khó mà tổn hại được gã, mà những hòn đá thổ dân ném tới cái to nhất bằng cỡ một cái nồi đất, tần suất lại thưa thớt, đối với gã chẳng có chút uy hiếp nào cả.

Có lẽ là bị đè nén lâu, Hoa Tiểu Phi không thỏa mãn chỉ với những hòn đá bay về phía mình, mà ngay cả những cái bị ném trật mục tiêu, căn bản không thể tới chỗ bọn họ được, gã cũng dùng công phu đoạt tới dùng luân quyền đá bay đi.

Lão nhân tựa như một con sư tử, giở tay nhấc chân trong gió, những hòn đá bên người đã vỡ vụn hoặc văng tung tóe, lăm lăm uy phong làm cả kinh tới bọn thổ dân phải trợn mắt há mồm, thật không tự kiểm chế được mà mở to miệng.

Hồng Kiềm tù trưởng lại ngao ngao mấy tiếng kỳ quái, thúc giục các tộc dân không thể chậm lại thế công, không thể không nói trước đó đám dân bản xứ đã chuẩn bị rất sung túc, chuyện một lượng đá tới đỉnh núi đá, tạm thời ném không hết nổi. Nhưng khí thế bị người khác chiếm mất, khí lực cũng suy yếu, những hòn đá ném sau đó trở nên cong vẹo, lực đạo cùng độ chính xác thì không cần nói nữa.

Có Hoa Tiểu Phi là đủ để đối phó với thế công của dân bản xứ rồi, Yến Đỉnh một tay để sau lưng, ánh mắt mỉm cười lẳng lặng đứng yên, nói với Hoa Tiểu Phi:

- Dừng lộ ra hung tính, lát nữa chúng ta còn phải cứu người.

Tuy rằng thạch bình không giống rừng rậm, nhưng địa thế biến hóa đối với ý tưởng lúc trước của Yến Đỉnh cũng không có gì ảnh hưởng, không dùng đá đánh đuổi cường địch được, Hồng Kiềm tù trưởng cũng không dám nhảy xuống, giống như bị giam lỏng rồi, chờ bão đến thì phiền phức càng lớn, Yến Đỉnh tính rằng tới lúc đó xuất thủ cứu người, như thế là lấy ơn báo oán, thổ dân không khỏi đối với lão cảm động rơi nước mắt.

Phật chủ Đông Thổ, đối với việc tính mưu toán kế có thể nói là đứng hạng nhất. Trận bão này không có trong kế hoạch, nhưng đối với Yến Đỉnh mà nói, cũng là một cơ hội tốt.

Gió thổi càng ngày càng mạnh, ném đá lại không có chút tác dụng gì với địch nhân, Hồng Kiềm tù trưởng càng ngày càng nôn nóng, nhảy mấy cái trên tảng đá to, suýt nữa bị gió thổi đi luôn, vội vàng ngồi xổm xuống không dám lộn xộn nữa, miệng hét to một tiếng, bất quá lần này cũng không phải là một chuỗi những tiếng kêu kỳ lạ khó giải, mà chỉ là một đơn âm cứ không ngừng tiếp diễn.

Hoa Tiểu Phi đang ngẩn ngơ đá bay rất có nghề, nghe thấy tiếng hét của tù trưởng, còn có dư lực hỏi Yến Đỉnh:

- Hân hô là... tôi? Là tôi sao?

Quốc sư cười ha ha gật đầu, nói đùa với huynh đệ:

- Chính là ‘tôi’, sau đó có thể hô ‘dám’, cuối cùng là ‘mì’, mời hai chúng ta ăn mì nóng.

Nhĩ lực của Quốc sư cùng Hoa Tiểu Phi rất tốt, những trong tiếng nhiễu loạn của gió thổi cùng tiếng đá rơi ầm ầm, cũng chỉ nghe thấy tiếng đám dân bản xứ kêu la vô nghĩa, bọn họ không nghe thấy phía trên một tảng đá cao 20 trượng có tiếng xì xào nhỏ nhỏ... A Lý Hán nhẹ giọng hỏi lão Cố bên cạnh:

- Tù trưởng hô cái gì thế?

Tâm tư của Cố Chiêu Quân so với tên Hồi Hột này tinh tế hơn, mấy ngày nay có tiếp xúc với dân bản xứ, đối với khẩu ả của tù trưởng cũng quen thuộc rồi:

- Tôi là Tống, tán là Tô, Hồng Kiêm gọi tôi, là để kêu Tống Dương động thủ.

410. Chương 166: Xông Đỉnh.

Ban đầu đám người Tống Dương đã có một cái tính toán sai lầm nhỏ về thực lực của thổ dân tiểu đảo. Đoàn người Tống Dương số lượng có hạn, lúc đầu định mời thổ dân trên đảo xuất binh, tù trưởng cũng đau đầu mà đáp ứng giúp đỡ, nhưng về sau ở tại lúc tìm hiểu chiến lực của thổ dân Tống Dương lại bỏ đi ý nghĩ này.

Nhóm thổ dân duy nhất có một chút bản lãnh chính là đi đứng linh hoạt, đến khi đánh nhau khí lực còn không bằng người thường ở Trung thổ và so với những kẻ cuồng chiến ở trong núi Nam Lý này thì không cách nào so sánh được, hơn nữa thuộc hạ dưới quyền tù trưởng trai gái già trẻ tất cả đều cộng lại vẫn chưa tới hai ngàn người, tuy nhiên thanh niên cường tráng ít ỏi mấy trăm, dựa vào bọn họ đánh Yến Đỉnh, làm cho bọn họ chịu chết còn không nói, ngược lại còn sẽ làm trở ngại cho đám cao thủ Tống Dương bên này hành động, trở thành lá chắn thịt người ngăn cản Yến Đỉnh tấn công và vì hân cung cấp chỗ che dấu trong rừng cây.

Cho nên Tống Dương chẳng qua là mời tù trưởng hỗ trợ dụ địch, không cần thổ dân đích thân ra tay giết địch.

Về phần địa điểm mai phục, mọi người cũng từng cẩn thận thương lượng, có người đề nghị ở trong rừng rậm mai phục, đánh lén, nhưng La Quan là người đầu tiên lắc đầu:

- Dựa vào rừng cây đối phó Yến Đỉnh? Đó là nằm mơ.

Đạt tới trình độ đại tông sư, tu luyện ắt không còn đơn thuần theo đuổi lực lượng, mà chính là có cảm ngộ với tự nhiên, cố gắng dung hợp bản thân và hoàn. Tống Dương vẫn còn ký ức về sự kiện kia, năm đó tiểu đội của Tống Dương ở Hoa Hải Liệt cốc phía Tây Bắc gặp được trận bão cát đen dữ dội, đang cùng Sa dân bắt đầu chém giết, gần như tất cả mọi người bị bão cát thổi có lẽ không có cách nào sống yên, duy chỉ có một mình La Quan dường như nhả lưng thững như bình thường thông dong tự tại. Chuyện như vậy không phải là bởi vì La Quan tu vi mạnh bao nhiêu, mà là cảnh giới đại tông sư không hèn hòa vào tự nhiên, ông không phải gồng mình chống lại sức mạnh của gió lốc mà hòa một thể cùng nó.

Giáp đỉnh tông sư còn như thế, Yến Đỉnh tu vi hơn xa vậy sẽ thế nào? Không ai so với lão có thể lợi dụng hoàn cảnh hữu hiệu hơn, dung nhập vào cảnh vật chung quanh tốt hơn, muốn ở trong rừng rậm mai phục người của lão không khác nào tự tìm đường chết.

Tại thời điểm bầu trời bị che khuất, trong rừng gần như kín không có chút gió, mặc dù Yến Đỉnh đột nhiên bị tập kích, cũng sẽ chỉ trong giây lát ẩn vào cảnh vật xung quanh, sau đó lão sẽ phản kích. Ai cũng chịu không nổi đòn phản kích của lão.

Bởi vậy mà đám người Tống Dương buông tha cho ý tưởng mai phục ở rừng rậm mà chọn phiến đá xanh (Thanh Thạch Bình) này.

Tình hình năm đó tại Yến Tử Bình phục kích Yến Đỉnh còn hiện rõ mòn một trước mắt. Lần này tình thế phục kích tương tự, nhưng tình huống lại có điểm bất đồng lớn, bên người quốc sư đã không có đại đội kỵ binh và đồ đệ cầm giữ, nhưng bên cạnh hắn lại có một tuyệt đỉnh Hoa Tiểu Phi. Trái lại Tổng Dương bên này, thổ dân cùng Sơn Khê Man hoàn toàn không thể so sánh. Đánh nhau đối với thổ dân là gánh nặng, có thể giúp đỡ cũng chỉ có người của chính mình mang từ Trung Thổ tới. Về mặt thực lực cũng không chiếm nhiều ưu thế, tuy nhiên Tổng Dương còn đang nằm trong bóng tối. So ra vẫn rất có triển vọng.

Sau này khi suy nghĩ lại về cuộc chiến tại Yến Tử Bình sở dĩ thất bại trong gang tấc, nguyên nhân phần lớn cũng bởi vì địa thế trấn nhỏ trống trải. Hiện giờ Thanh Thạch Bình cũng không khá hơn bao nhiêu, phía trước và hai bên đều có rừng rậm vây chung quanh, phía sau là khu vực nơi ở của dân bản địa, đi qua chỗ ở của thổ dân lại là rừng rậm rồi. Với một kẻ thân thủ cao tuyệt, hành động cẩn thận như Yến Đỉnh thì sau khi bị tập kích ngay lập tức sẽ chạy vào rừng rậm, trong nháy mắt liền tìm được con đường sống.

Cho nên Tổng Dương phải “phong lâm”. Trước tiên phải đóng cửa sau đó mới đánh chó

Chu Nho lão đạo và Quỷ Cốc mù cũng cùng nhau theo hắn từ Trung Thổ đi vào tiểu đảo, trong rừng rậm đã sớm bố trí một vài cạm bẫy bí mật, dùng một trận đại hỏa che lại rừng rậm bốn phía của thạch bình, trừ cách đó ra không còn những biện pháp khác

Nhóm người Tổng Dương đến tiểu đảo sớm hơn một tháng trước so với quốc sư. Liên quan đến việc bố trí nơi xảy ra vụ cháy vốn đã hoàn thành, nhưng đột nhiên cơn lốc tiến đến, sẽ ảnh hưởng tới xu thế của đám cháy, muốn cam đoan hoàn toàn ‘phong lâm’ không để lại một chút dấu vết, Hỏa đạo nhân thế nào cũng phải đem bố trí ban đầu tiến hành sửa chữa, giờ phút này lão và Quỷ Cốc chỉ huy thổ dân bận rộn ở trong rừng. Quốc sư biết trong rừng có người, nhưng chỉ xem là thổ dân đang chuẩn bị nghênh địch, không chút bận lòng.

Tổng Dương đang đợi thời cơ động thủ, hắn chờ đại hỏa.

Quốc sư cũng ở đây ban ân cho thổ dân và chờ gió bão bùng xuống

Một trận đại hỏa rực rỡ, một hồi mưa rền gió dữ, người nào tới trước, quyết định sinh tử thành bại...

Rốt cục, thành thịch một âm thanh muồn hưởng, thật mạnh kháng nhập vào màng nhĩ mọi người, rốt cuộc vẫn là (hoặc: hay là) đám người Hỏa Đạo nhân, không hề dấu hiệu ở bên trong, vốn bị gió thúc giục được cúi đầu, cơ thể bò lồm cồm từ trong rừng rậm ra, liền như vậy một chút ánh lửa lóe lên mãnh liệt!

Từ khi đi theo Tổng Dương, Chu Nho lão đạo phóng hỏa càng ngày càng nhiều, càng phóng càng lớn, bản lĩnh luyện được này cũng càng lúc càng xuất sắc, công phu chỉ trong nháy mắt, bốn phía Thanh Thạch Bình đều tận nhô lên bức tường âm hùng hực, ánh lửa xinh đẹp bốc lên không ngớt, từng đợt cuồng phong vẫn dữ tợn.

Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi cùng lúc giật mình kinh hãi, mà trong khoảnh khắc bọn họ thất thần, hai tiếng hét to, phảng phất như dây cung nứt ra rực rỡ vu vu, liền tiếp tựa ánh mặt trời chói mắt cực kỳ mãnh liệt, đồng thời nổ rộ trong tai, trước mắt hai người!

Vẫn nín thở mà đợi, hai vị cung tiễn cừ khôi ẩn thân tại đỉnh núi Cự Nham cùng nhau xuất thủ!

Trần Phần, La Quan trong lòng hiểu được, đối với cao thủ như Yến Đỉnh, chuyên đánh lén dùng một phương pháp bắn không có quá nhiều tác dụng, lúc này vừa xuất thủ đó là đoạt nhật tam tiễn uy lực mạnh mẽ trong môn quy. Tam tiễn hàng loạt, là tu vi suốt đời, mà ở tiếng dây cung run rẩy nảy sinh nháy mắt, tâm mất La Quan bỗng nhiên có chút mơ hồ. Là nước mắt, vô tình, mà ngay cả chính ông ta cũng không nghĩ tới, lúc này ông ta lại khóc.

Thật sự muốn khóc, thầy trò kẻ vai, dắt tay nhau, cùng nghênh địch chống đỡ tuyệt đại cường nhân, tru sát cực đạo cao thủ, một mũi tên khuynh thiên giáng xuống trở thành ngày tuyệt sát, đó là kiêu ngạo cỡ nào. . . Nhớ năm đó tài bắn nghệ thiên phú kinh người, thiếu niên gặp được danh sư trong mộng, , đáng tiếc chỉ là mộng, trước kia khi ông ta ở bên cạnh sư phụ, liền từ chưa gặp được trường hợp thầy trò hai người hợp lực xuất thủ với kẻ thù; đợi sau lại ông ta xuất sư trở thành đại tông sư trong thiên hạ, lại nhân biến cố sư muội và sư tôn trở mặt thành thù, ngay cả một lần gặp lại cũng không dám, mặc dù gặp mặt cũng phải cẩn thận lén gạt đi thân phận, làm sao dám sóng vai dẫn cung

Thầy trò ba lần sáu tiễn khiến thiên địa hồi hộp. Khi cường quang bùng nổ, dường như ngay cả gió lốc cũng ngưng trệ.

Không phải Hoa Tiểu Phi bản lĩnh không đủ, cho dù ngay trước mặt xung phong liều chết thì thầy trò Trần Phán liên kết cũng sẽ không là đối thủ của y, chỉ vì hết thủy đều tới quá đột ngột, tâm thần trước vì ánh lửa làm rối loạn, mang theo hai vị đại tông sư một đời tu vi mãnh kích tới trước mặt.

Không chút hoa mỹ, không sức mạnh nào có thể chống đỡ, ánh sáng chói lóa, dường như lôi cuốn tất cả hào quang trên đời, lực tiễn đuổi giết tới. Giác mộng khi thiếu niên trở thành sự thật, lần đầu tiên chân chính liên kết cùng sự phụ. Cũng là vượt qua năm tháng dài lâu : thầy trò liên tâm

Hết thầy đều đến đã vượt qua tầm nhìn, sáu đạo cường quang vừa mới bùng nổ nảy sinh liền biến mất. Trong đó năm tiền nghiêng lệch tán đi. Bị Yến Đỉnh phát tay đập bay, một đường ánh sáng khác lại biến mất đi tại bờ vai của lão, Yến Đỉnh lui một bước, đánh vào trên người Hoa tiểu Phi

Trần Phản giọng điệu lạnh lùng, dạy dỗ La Quan.

Quốc sư thanh âm khàn khàn, quở trách Hoa Tiểu Phi.

Nói thẳng ra, thứ nhất sẽ không có người nào đó biết tiểu đảo ở nơi nào; thứ hai ngay cả lúc trước chính lão cũng không nghĩ tới sẽ có chuyến hành trình này . Hai việc cùng suy xét một chỗ, lại làm sao có thể sẽ có cường địch trước tiên mai phục tại đây?

Trong lồng ngực quốc sư khí huyết sôi trào, trong cổ họng một trận ngai ngái, trong lỗ tai rầm rầm loạn hưởng, so sánh một cách toàn diện thì bả vai nhào vào một tiền kia thực không coi vào đâu

Giờ phút này Hoa Tiểu Phi cũng tỉnh táo lại, cùng Yến Đình liếc mắt nhìn nhau, vẫn không như người bên ngoài tưởng tượng như vậy vừa thấy Yến Đình bị thương liền trợn lồi đình, tương phản là hai huynh đệ không ngờ đồng thời cười cười, ánh mắt hai người gần như giống nhau như đúc: tràn đầy hưng phấn. Khác

biệt vền vền ở chỗ, huynh trưởng trong hưng phần ần dẫu chút an ủi, huynh đệ trong hưng phần thì trộn lẫn một chút cảm kích.

Yến Đỉnh lắc mình tránh né thần tiên lập lòe, nhẹ thở ra hai chữ :

- Ta trước

Hoa Tiểu Phi cũng không tranh chấp, mạnh vươn quạt hương bồ giống như bàn tay to, bắt lấy bả vai quốc sư , lập tức toàn thân phát lực, bạo quát một tiếng:

- Ra

Chỉ thấy áo bào Yến Đỉnh đón gió phấp phới, phảng phất một đầu chim ưng, sức lực lớn của Hoa Tiểu Phi mãnh liệt ném xuống, lao thẳng tới đỉnh đá to !

Tình thế vừa xem hiểu ngay, chung quanh ánh lửa hừng hực không thể lui được nữa, có xạ thủ tu vi giáp đỉnh trên cao nhìn xuống dẫn cung không ngừng, nếu như lại tránh né, nhượng bộ sẽ chỉ làm chính mình càng ngày càng bị động, đường ra chân chính vền vền ở chỗ quay giáo đảo ngược tập kích, mới phá hủy tiền thủ kẻ thù, cướp đoạt đỉnh núi tối cao.

Mặc dù Yến Đỉnh còn không rõ ràng lắm đội hình địch nhân, lão cũng có thể đoán được, tiền thủ ở đỉnh núi bên cạnh nhất định còn có cường thủ tương hộ, cho nên lão phải lên trước; trong chớp mắt dừng chân đỉnh núi lão sẽ thấy được kẻ đánh lén hung mãnh , cho nên Yến Đỉnh phải tụ lực, cũng không chính mình nhảy lên bám đá, mà để Hoa Tiểu Phi đem lão ném đi lên.

Trong mấy chục năm cùng nhau tiến thoái, khiến hai vị cường nhân thiên hạ đệ nhất đệ nhị vào lúc này cũng đã có sự ăn ý, không cần nhiều lời , Hoa Tiểu Phi phát lực, Yến Đỉnh bay nhanh...

Một người, bị Hoa tiểu Phi từ phía dưới ném ra, bắn thẳng lên hai mươi trượng bỏ nhào vào đỉnh núi cần bao lâu thời gian?

Đối với Trần Phần mà nói, tam tiên; La Quan hai bắn

Trong chốc lát thầy trò hai người lại là ngũ tiên cùng ngậm, Yến Đỉnh người đang giữa không trung, người bị Hoa Tiểu Phi mãnh liệt dốc lực ném, nhưng lại vẫn còn có xê dịch, quay thân đường sống, nhẹ nhàng và khéo léo giống như một con chim yến nhỏ, mỗi một tên chợt lóe đều hiểm đến cực điểm, nhưng nó cũng linh hoạt đến cực điểm, làm kia ngũ đạo kim quang trước sau sát bên người mà qua, Yến Đỉnh thân hình đã ngang bằng với đỉnh núi.

Thừa dịp sự chú ý của hai vị tiền thủ đều bị Yến Đỉnh hấp dẫn, Hoa Tiểu Phi cũng bắt đầu chuyển động. Hai mươi trượng nham thạch , y không có khả năng một lần mà nhảy lên, chỉ nhanh chóng trèo lên phía trên. Tay bám khe đá tiện thể nhảy lên ba trượng, chân ở nham ngạch lên khê chống, lại thẳng bay lên ba trượng, y giống như sư tử biến thành một đầu hung mãnh Khỉ Đột Khổng Lồ, thể đi ào ào, thẳng đến đỉnh núi.

Liền vào lúc này, không biết từ chỗ nào đột nhiên bùng nổ nảy sinh một trận như sấm rền nổ vang, gió chợt mạnh, mưa như thác nước

Có lẽ là bị cường giả nhân gian tranh đấu khơi gợi lên trong suy nghĩ lòng háo thắng, ông trời cũng đùa giỡn nổi lên uy phong của mình, tất cả mọi người đều tưởng rằng phải thật lâu sau mới nổi lên trận đại phong bạo, nào ngờ đột ngột đã bùng xuống.

411. Chương 167: Biển Động, Cơ Quan, Long Tước.

Dù hoàn mỹ thế nào, tính toán chu đáo chặt chẽ, cũng khó tránh được ba chữ: không thể ngờ.

Tổng Dương không thể ngờ, khi đại thù tới trùng hợp với một cơn bão lớn sẽ lên, càng không thể ngờ cơn bão này bất ngờ phủ xuống nhanh đến thế, đột ngột đến thế.

Thiên thủy trút xuống, rơi xuống trước mắt vạn vật mông lung, rơi xuống thân thể ớn lạnh thấu xương, rơi xuống miệng mặn tanh chua xót...thiên thủy không phải mưa, mà là cơn lốc nước biển cuồng mãnh thổi lên trời.

Cùng xuất hiện với cơn gió lốc, sóng thần.

Khi thiên thủy rơi xuống, Yến Đỉnh nét mặt vui vẻ, đám người Tống Dương thì đều hết sức kinh hãi!

Bất luận là tới từ mây hay từ biển, trận mưa bão này cuối cùng sẽ gây ra ảnh hưởng to lớn tới lửa cháy từ bốn phía bãi đá, dựa vào trận mưa lúc này, chỉ sợ chỉ sợ không cần tới thời gian uống một chén trà, rừng đại hỏa mặc dù không tắt hết, cũng sẽ xuất hiện lỗ hổng.

Tất cả mai phục mà đám người Tống Dương chuẩn bị thật ra cũng không phức tạp, nhờ vào dân bản xứ dụ địch, Hỏa Đạo nhân và Quỷ Cốc tử phóng hỏa bao vây rừng, sư đồ Giáp Đỉnh tông sư ra tay bắn giết...kỳ thật Trần Phấn, La Quan cũng là đang dụ địch.

Dẫn dụ cũng được, thúc ép cũng được, đều là vì ép buộc Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi công đỉnh, chỉ cần Yến Đỉnh dừng chân ở đỉnh núi, rất nhanh chóng sẽ có một chùm nguyệt đao kiêu diễm bay lượn...thứ đó là khi phục kích Yến Đỉnh ở Yến Tử Bình đã tước đoạt được, sau khi được thợ thủ công xuất sắc sửa chữa cơ quan nguyệt đao, mới là một nhóm thực sự dựa vào của Tống Dương!

Cự Nham cao ngạo, trước đó không thể phán đoán kẻ địch sẽ công đỉnh từ hướng nào, nhưng diện tích đỉnh núi cũng không quá lớn, nhiều nhất khoảng năm sáu mẫu đất, chỉ cần đem cơ quan nguyệt đao đặt ở trung tâm, bốn phía đỉnh núi đá đều ở tầm bắn bao trùm xuống, đến lúc đó chỉ cần điều chỉnh phương hướng, vạn chốt mở là được rồi.

Cơ quan nguyệt đao cũng đã được ngụy trang, nếu không với nhãn lực của Yến Đỉnh hay Hoa Tiểu Phi. Một khi nhận ra hung khí này, lập tức sẽ lộn ngược vòng xuống núi. Với sự ứng biến, tốc độ lộn nhào của bọn họ. Sợ là so với việc Tống Dương khê bóp ngón tay còn muốn nhanh hơn.

Tất cả đều phát triển thuận lợi, chỉ chờ lát sau kẻ địch xông tới...Tiếc là, trời mưa.

Bất luận Tống Dương thiết kế mai phục chu đáo chặt chẽ khéo léo như thế nào. Muốn thật sự giết chết kẻ địch phải có một cơ sở trọng yếu: Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi không có nơi trốn chạy, chỉ có thể công đỉnh nghịch tập kích.

Nhưng bây giờ trời mưa mất rồi, biến động, mưa bão, vòng vây lửa cháy sẽ nhanh chóng bị dập tắt. Hiện giờ tình hình đã thay đổi, Yến Đỉnh và Hoa Tiểu Phi cần gì phải mạo hiểm tới công chiếm đỉnh núi đá. Bọn họ chỉ cần dùng thạch bình tránh được qua trận kích xạ của hai vị đại tông sư, liền có thể ung dung thoái lui. Mà tiếp đó, dễ dàng họ có thể quay đầu lại săn đuổi, bắt giết.

Ý nghĩ chỉ chợt lóe lên trong giây lát, chuyển động của suy nghĩ nhanh hơn tất cả mọi thứ trên đời, dựa trên so sánh. Tất cả mọi chuyện đều có vẻ chậm chậm như vậy.

Cơn mưa bão rơi xuống nửa đường, trời đã ướt đầm, nhưng mặt đất vẫn khô ráo;

Trần Phấn tay phải cầm cung tay trái dựng túi đựng tên lên, một mũi tên lông vũ đang được rút ra một nửa.

Thần cung La Quan giương một nửa, vừa đủ bốn phần. Chuyển đổi thân tiễn đang ngưng tụ lại kim quang.

Hoa Tiểu Phi một tay ấn vào gò đá, thân hình cảnh báo nhảy lên, vẻ mặt dữ tợn.

Còn Yến Đỉnh, bộ mặt nạt lạnh như băng, ánh mắt cười khanh khách, một cánh tay che trước ngực, thân thể hơi cong lên, ngang bằng với đỉnh núi...

Yến Đỉnh đang bay tới, nhưng trong nháy mắt, lão chỉ là bay tới ngang bằng với đỉnh núi, cũng chưa đặt chân tới, hai bên còn cách nhau ba, bốn trượng, mà cơ quan giấu ở chính giữa đỉnh núi, tầm bắn không đủ, cho dù khởi động cũng khó có thể làm lão bị thương.

- Tạm lui!

Yến Đỉnh gào to một tiếng khàn khàn, xé rách cả trời đất đông đặc, mưa lớn rầm rầm rơi xuống, Yến Đỉnh lại thay đổi dáng người, ở giữa không trung liền cứ thế nhẹ nhàng quay người, nói bỏ là bỏ cũng không nhìn lại đỉnh núi một cái. Trong lòng vô cùng trấn tĩnh, cho dù chỉ một cử động nhỏ liền có thể đặt chân lên đỉnh núi đại sát tứ phương, lão cũng bỏ qua không chút do dự, Yến Đỉnh không tham công, không mạo hiểm, lão muốn trở lại mặt đất.

Cơn mưa bão nhanh chóng khai thông đường lui cho hai huynh đệ, không liều mạng với kẻ địch bố trí chặt chẽ xung quanh, sau khi rút đi lại ngóc đầu trở lại, hôm nay nơi đây, bất luận là dân bản xứ, xạ tiễn tông sư hay là kẻ địch khác, ai cũng đừng hòng giữ mạng sống. Yến Đỉnh có bản lĩnh này, Yến Đỉnh có sự chắc chắn này.

Ngay khi hai chữ ‘tạm tui’ hạ xuống, khi phía Hoa Tiểu Phi vẫn chưa kịp đáp lại, đột nhiên vang lên một thanh âm:

- - Đi không được!

Một bóng người xé toạc màn mưa, vẫn đang giữa không trung thẳng ra từ đỉnh núi, nhào tới Yến Đỉnh đang muốn hạ xuống!

Tấn công mãnh liệt như con báo, nhưng bóng người này có chút...lung tung lộn xộn. Cho dù là ai, khi trước người ôm một cái hòm gỗ thật to, sau lưng công một tấm ván giống như đại đao, khi tung nhảy cũng sẽ trở nên cổ quái mà nhếch nhác.

Thời cơ báo thù chỉ tồn tại với một lần ranh như thế.

Nếu không thể giết chết cường thù, để Yến Đỉnh chạy khỏi thạch bình, bỏ xa không phải một lần cơ hội báo thù, Tổng Dương không biết mọi người có thể đuổi bắt ở phía sau được không, chiến thắng trong tiêu diệt. Hắn chỉ biết tất cả mọi người đều là vì ta mà xuất hải, đều là theo ta tới hòn đảo này, trước khi mọi người sắp rơi vào hiểm cảnh, ta không đi liều mạng xoay chuyển, thì ai đi? !

Con người của Yến Đỉnh đột ngột co rút lại, lão không quan tâm kẻ nào không có đầu óc tới liều mạng, lão chỉ là nhận ra chiếc hòm kia. Tổng Dương mang theo cơ quan đuổi giết vội vã, những thứ lúc trước nguy trang che đầy cho chiếc hòm gỗ cũng tận số rơi rụng.

Một tiếng hét lớn khàn khàn, cái cổ thối nát đến nỗi thủng một lỗ khiến cho hơi thở rò rỉ ra ngoài, bởi vậy tiếng hô của Yến Đỉnh cũng không còn khí thế uy phong, nhưng lại vì ‘ xì hơi lọt gió’ ra nhiều tử ý tanh hôi. Tay áo khê run lên, một đạo thanh quang nhanh như điện bắn, gần như đồng thời hình thể của lão lại lật trong không trung, chiếc áo bào đen khoác trên mình lập tức đổ xuống, dường như một đám mây đen che phủ về phía Tổng Dương,

Tuy nhiên, bất kể hét lớn, thanh quang hay là mây đen, đều không thể che tay Tổng Dương ‘soạt’ một tiếng nhỏ.

Ngay lập tức mũi nhọn Lãnh Nguyệt, cắt nát mưa, cắt nát ánh mắt, cũng cắt nát cả hơn nửa tu vi trường bào gắn kết với Yến Đỉnh .

Nguyệt đao dày đặc, dập dờn lên lại chấp chờn như giấc mộng đầy màu sắc, trong khắp bầu trời kiêu diễm, bóng dáng rơi xuống của Quốc sư đột nhiên nhanh hơn, Tổng Dương thậm chí nhìn không rõ kẻ địch kết quả bị đánh trúng, nhưng hắn có thể xác định: Yến Đỉnh chưa chết.

Trong vài người hiểu rõ nhất uy lực của cơ quan Nguyệt đao trên đời này, Tổng Dương đứng thứ nhất, cho nên trên Cao Nguyên nhìn thấy cơ quan này đã qua sửa chữa, khi thử bắn kiểm tra uy lực, hắn từng khê thở dài một cái, kỹ nghệ của Cao thợ mộc chung quy vẫn là kém một chút.

Cũng không phải uy lực của cơ quan giảm bớt, mà là khi phát động, tốc độ bắn ra Nguyệt đao hơi giảm một chút, khi phát động cơ quan hoàn hảo không tổn hại, ngón tay khê bóp, mấy trăm lưỡi dao sắc bén đồng thời gào rít bay đi; thứ này hiện giờ, mấy trăm lưỡi dao sắc bén có hơi chênh lệch thời gian trước sau... Đương nhiên, có thể sửa chữa đến trình độ này đã là đủ mạnh rồi, chỉ cần trước đó an bài thích đáng, cũng đủ để một lần giết chết Yến Đỉnh .

Nhưng hiện tại nào có cái gì ‘trước đó an bài’, khi cơn gió lốc giáng xuống, mai phục liền biến thành hiệp lộ tương phùng, mọi người đấu tranh là sự ứng biến và hung mãnh, mà cơ quan lại chậm hơn một lúc, rơi xuống là tính mạng của một kẻ địch.

Quốc sư bắn ra trong tay áo một thanh đoản đao, nhằm thẳng cơ quan đánh tới. Khi đoản đao trúng mục tiêu, cơ quan mới vừa khởi động, chỉ bắn ra ba, bốn thành Nguyệt đao. Những lưỡi đao còn lại vẫn chưa kịp bắn ra, cơ quan liền bị đoản đao đánh một cái vỡ nát.

Chưa đầy nửa số Nguyệt đao, uy lực giảm yếu rất nhiều, huống chi Quốc sư cởi áo bào chắn thân hình của mình, Nguyệt đao có thể dễ dàng cắt nhỏ trường bào, nhưng cũng không thể tránh khỏi giảm bớt tốc độ một chút...

Lại là một tiếng hét lớn, uy phong vang dội, chợt một đạo bí liệt huyết sắc bùng nổ lên, đánh mạnh nát Nguyệt đao tạo nên tối mờ, xâm lược như lửa nhanh như gió - Long Tước, Tổng Dương bỏ qua cơ quan vỡ nát, rút đao, tự xuống đuổi chém kẻ thù!

Thình thịch âm thanh khó chịu vang lên, Yến Đỉnh rơi xuống mặt đất, hai chân sau khi chạm đất nhanh chóng trượt ra phía sau, lập tức Tổng Dương cũng hạ xuống, Long Tước trong tay nghiêng vượt qua, hạt mưa liên tục gõ vào thân đao, bị văng trúng cái đập tan.

Kết một tiếng vang nhỏ, khuôn mặt sắt lạnh lùng của Yến Đỉnh vỡ vụn, lộ ra khuôn mặt vĩnh viễn khép lại trong hư thối.

Một trận gió xẹt qua, quần áo trên thân Yến Đỉnh bỗng nhiên hóa thành bướm vải, mở ra bốn phía, nhưng mới vừa bay lên liền bị cơn mưa lớn đánh rớt.

Khi Yến Đỉnh bị Hoa Tiểu Phi ném lên, trong khoảng thời gian ngắn từ mặt đất đến ngang bằng đỉnh núi, Trần Phán từng di chuyển huyền tam xạ, lúc này, cùng độ cao như vậy, chỉ là thay đổi phương hướng, hạ xuống trên đường, Tổng Dương liền tiếp ngũ trảm! Mỗi một đao đều là toàn lực ứng phó của hắn, đều là hắn dốc toàn lực, được ăn cả ngã về không.

Yến Đỉnh lúc trước trúng tên bị thương không nhẹ, trên đường bay vọt lại tránh tên, phá Nguyệt đao, liên tiếp làm cho toàn bộ chân khí kết tụ trong đan điền đã tiêu hao hết, nếu tiếp tục chiến đấu không thể không nghỉ một hơi, chính là trong khoảng trống hồi sức của lão, Tổng Dương tặng lão năm đạo Long Tước.

Yến Đỉnh vẫn chưa chết, bao tay da lân màu đen thủy hỏa bất xâm, đao kiếm khó làm tổn thương, mặc dù Long Tước cũng chém không ngừng, nhưng Yến Đỉnh cũng chỉ là tránh đi vận rủi lưỡi đao rách thân, Long Tước dựa vào lực lớn chém mãnh liệt, vẫn cứng rắn đánh vào thân thể lão.

Cho nên mặt sắt văng tung tóe, quần áo tan nát.

Một thân mủ lở loét và thối rửa lộ ra trong mưa, Yến Đỉnh trần truồng không một mảnh vải, cũng không một tia xấu hổ không tự nhiên, trái lại trong ánh mắt của lão vẫn mang chút thú vị, nhìn nhìn Tổng Dương, lại nhìn Long Tước một chút, nhưng lộ ra một nụ cười, hỏi:

- - Đệ tử của Vưu Ly?

Lúc nói chuyện, bắp thịt trên người Yến Đỉnh run run, trong tiếng leng keng vang nhỏ, ba lưỡi đao sắc bén cắm ở thân thể lão rơi xuống đất, trong đó hai thanh vào thịt không sâu, nhưng có một thanh vào nửa bụng dưới, vết thương này cũng không nhẹ.

- Vưu Ly là cậu của ta.

Câu trả lời của Tổng Dương chẳng ra cái gì cả:

- Ta là con của ông ấy.

Quốc sư lại gật gật đầu, nụ cười xấu xí nhưng chân thật:

- - Hiểu rồi.

Trước sau, từ lúc Yến Đỉnh công đỉnh đến lúc trở lại thạch bình, cũng không quá một, hai nhịp thở, mà tiền tập kích, mưa bão, cơ quan, Long Tước...Một phía từ công đỉnh tới tạm lui, phía khác từ mai phục tới cường công, không biết ẩn dấu mấy trận sinh tử, tuy nhiên mọi người hiện tại đều vẫn còn sống.

Lúc này cách đó không xa liên tiếp truyền đến tiếng bang bang trầm đục, đi theo hai người cũng dừng chân thạch bình: Vân Đỉnh, Hoa Tiểu Phi.

Khi biến động, cường địch bỏ chạy, Tống Dương tấn công Yến Đỉnh, Vân Đỉnh từ trên đỉnh núi tu vi tự cao cũng đồng thời nhào ra, nhưng Vân Đỉnh không nhằm phía Yến Đỉnh, vì trong tay Tống Dương có cơ quan bá đạo, Vân Đỉnh nếu như lao ra rất có thể ngược lại sẽ cản trở, cho nên Lạt Ma đánh về phía Hoa Tiểu Phi đang leo núi đến nửa đường.

Hai lão nhân thay đổi tam quyền, sần sần như nhau, cùng lúc nhảy về mặt đất.

Hoa Tiểu Phi mắt sáng rực lên, ánh mắt sáng ngời, nhìn lão Lạt Ma.

Vân Đỉnh lại như thoáng chút suy nghĩ, nhú mày ngẫm nghĩ một chút, giọng nói trầm thấp, nói câu khó hiểu:

- Lạt Ma Nhân Lặc là người tốt, gã là bạn của ta.

Vân Đỉnh từng tự tay tróc nã Đạo Thảo, khi vừa mới giao thủ với Hoa Tiểu Phi, đã phát giác ra nội tình của sư đồ nhất mạch tương thừa.

Hoa Tiểu Phi đã điều tra sự mất tích của Đạo Thảo, đương nhiên hiểu Nhân Lặc là ai, lời của Vân Đỉnh y nghe hiểu, cười cười:

- Đạo Thảo sớm có giác ngộ...nhưng ta là sư phụ hần!

412. Chương 168: Mỗi Người Một Tư Thế.

Bốn người đứng song song, Tống Dương, Vân Đỉnh, Hoa Tiểu Phi, mỗi người nói một câu, Yến Đỉnh nói hai câu.

Ngay sau đó lại một tiếng dây cung, hai đạo kim quang, sư đồ Trần Phản vẫn ở trên đỉnh núi lại ra tay, nhưng lần này theo đoạt nhật bạo xạ, hai vị đại tông sư cũng kề vai từ trên đỉnh núi nhảy xuống, như chim ưng lao thẳng tới Yến Đỉnh!

Một khi quần chiến bắt đầu, lại ở chỗ cao bắn tên quá dễ dàng ngộ thương người của mình, tông sư tiền thủ đã mất đi tác dụng...Nhưng bỏ qua xạ thuật, vẫn còn có cung sắt, đại tông sư vẫn cứ là đại tông sư.

Vô số những tiếng hét to, trong nháy mắt ở phía bên kia cùng lúc rung lên. Thế đứng song song nhất thời bị phá vỡ, hai vòng người, sáu vị tuyệt đỉnh cao thủ.

Vân Đỉnh độc chiến Hoa Tiểu Phi, Tống Dương, Trần Phản, La Quan hợp đấu Yến Đỉnh!

Không ai nào có thể nhìn rõ cuộc chiến của bọn họ, hai bên cũng vừa chạm vào tức thì, lập tức thay đổi người ra đòn. A Lí Hán và Cố Chiêu Quân cho rằng động tác của mình đủ nhanh rồi, hai người họ gần như theo sát sau sư đồ Trần Phản nhào tới, nhưng đợi sau khi bọn họ hạ xuống đất, trận kịch đấu trên thạch bình đã tách ra.

Trên thạch bình, hai người đang ngồi vững vàng, Hoa Tiểu Phi và Vân Đỉnh.

Lão nhân như sư tử thở hổn hển, không ngờ vẫn đang cười:

- Hòa thượng ai như người.

Năm chữ, thân thể lại bắt đầu run lên không thể kiềm chế, máu từ thất khiếu trào ra, phút chốc bị mưa to rửa sạch.

Lạt Ma như gỗ mục không cười, dường như càng già nua hơn:

- Ta có thể chịu đau.

Cũng năm chữ, nghỉ ngơi bình ổn lại nguyên khí, lồng ngực của Lạt Ma bỗng nhiên sụp xuống, ho khan suy yếu vô lực, so với tiếng của con mèo sắp chết vẫn yếu ớt hơn.

Tình thế cấp bách, Hoa Tiểu Phi muốn trợ quyền Yên Đỉnh, Lạt Ma cũng muốn trợ giúp đồng bọn. Hai người cùng lúc sử dụng tu vi cả đời, chỉ mong một đòn giết chết cường địch trước mặt.

Luận về tu vi. Hoa Tiểu Phi hơn một chút. Lúc trước ở dốc đá hai người đã từng đấu qua ba quyền, lúc ấy Vân Đỉnh tấn công từ trên xuống dưới. Chiếm địa lợi. Nhưng cũng chỉ là cân sức ngang tài với Hoa Tiểu Phi.

Cho nên Hoa Tiểu Phi cho rằng mình có thể một đòn tru sát Vân Đỉnh, ngay cả liệu bị trọng thương, cũng vẫn có chiến lược, ít nhất có thể giúp Yên Đỉnh tái đấu với một đại tông sư! Nhưng y sơ sót một chi tiết: Vân Đỉnh là khổ tu.

Ngoài tu hành võ công ra, còn có tự ghi chép lại mà bắt đầu tôi luyện thân thể. Đương nhiên, tu trì chuốc khổ, sẽ không làm cho cơ thể trở nên cường đại hơn, nhưng đây dọ có thể khiến Vân Đỉnh sẽ càng nhẫn nại được đau nhức, sẽ càng kiên trì...càng có thể từ trong đau đớn hạ kiên trì.

Năm đó tại phong ấp Vân Đỉnh bắt cóc Tạ Tư Trạc, gặp phải một nhóm cao thủ đánh lén lớn. Trúng quyền, trúng tên, trúng vô số chiêu thức, lại vẫn có thể trốn, hiểm hiểm đã chạy tìm ra đường sống. Như thế ngoài tuyệt đỉnh tu vi ra, còn có ý chí kinh người.

Hoa Tiểu Phi bản lĩnh cao hơn một chút, cho nên động tác cũng nhanh hơn một chút, khi đối mệnh với kẻ thù, y đánh trúng Vân Đỉnh trước, theo lẽ thường suy đoán, Vân Đỉnh chịu lực lớn oanh tạc, dưới phần đau đớn trải ra toàn thân, mặc dù nắm đấm của Lạt ma cũng đánh vào người Hoa Tiểu Phi, sức lực cũng sẽ tiêu giảm hơn phân nửa.

Nếu là người khác nhất định như thế. Nhưng Vân Đỉnh không bị ảnh hưởng. lão Lạt Ma ăn sống toàn bộ sức mạnh của Hoa Tiểu Phi, đồng thời cũng tặng cho cường địch toàn bộ sức mạnh của mình.

Chỉ một đòn, liền lưỡng bại cầu thương. Hoa Tiểu Phi thở dốc, tất cả xương cốt tứ chi nhắc không nổi một chút sức lực, mặc dù với sự cường đại của y, cũng không chịu nổi một đòn hàng ma của Vân Đỉnh. Hoa Tiểu Phi trong lòng hiểu rõ, kinh mạch bị thương nặng, ba đến năm năm cũng đừng hòng khỏi hẳn, cho dù về sau thương thế khỏi hẳn, tu vi chỉ e cũng còn lại một, hai phần của lúc hưng vượng, quả thật thành phế nhân rồi!

Nhưng rất kỳ quái, Hoa Tiểu Phi cũng không thấy khó chịu, ngược lại, cảm giác trong cơ thể lười biếng không muốn khẽ cử động, còn khiến y cảm thấy thoải mái. Còn có tâm tư...khi chính mình tái vô năng vì lực, việc tùy theo mà đến đúng là thần nhiên.

Y không làm được rồi, cũng không hề lo lắng.

Y trả lại rồi, cũng không hề nợ cái gì.

Thiên thủy như rót vào, mưa mặn tanh. Mà vị trong miệng Vân Đỉnh, so với nước biển vẫn còn đắng hơn, có thể chịu đau không có nghĩa là không thấy đau, thật sự rất đau đấy, nhưng đây cũng không phải chuyện xấu, có thể thấy đau, ít nhất chứng tỏ rằng lão Lạt Ma vẫn còn sống.

Khổ tu trì, sự chịu đựng của thân thể, cuối cùng so với người có tu vi ngang bằng mạnh hơn một chút, cho nên Vân Đỉnh vẫn còn sống.

Lão Lạt Ma không sợ chết, nhưng ông không muốn chết, Vực tông chưa khai chi tán diệt, ở trong khe núi Nam Lý còn có một đứa trẻ ưu tú, có thể truyền lại y bát của ông ta, có thể làm cho giáo lý của phái thiện thượng chi thiện này phát dương quang đại.

Chiến đoàn này, hai lão nhân ngồi đối diện nhau, trong ánh mắt đều mang chút ý cười, không phải cười với nhau, nhưng đều đang cười.

Trên thạch bình, hai người bò xồm xuống, Trần Phán và La Quan.

Hai sư đồ ngã ở một bên xa xa, không nhúc nhích, sinh tử không hay.

Hai thanh trường cung gãy lìa, từng đời đời tương truyền, thần khí thành tựu quan nhật tiến pháp vô số vinh quang lại tiêu tan như vậy, mặc dù là thọ đức thủ công xuất sắc nhất trên đời này cũng không cách nào làm cho chúng phục hồi như cũ.

Kết cục đánh giáp lá cà với Quốc sư là như vậy, cho dù hai vị đại tông sư cũng không ngoại lệ. Kết cục không có chút bất ngờ nào, chỉ là hai tay La Quan vẫn giữ chặt trên vai Trần Phán. Khi người bị đánh bay, trong nháy mắt thần trí tan biến, kẻ làm đệ tử kia vẫn đang nỗ lực, muốn tiêu tan chống đỡ lực lớn trên người sư phụ, khiến cho lão nhân gia ngã nhẹ một chút, nhẹ một chút.

Phí công.

Trên thạch bình, một người đứng một mình, Yến Đỉnh.

Người giao thủ cùng lão, đều không có ngoại lệ sẽ tiêu vong trước khi chợt lóe lên ý nghĩ: thần quỷ.

Cảnh giới khác biệt, khiến cho thân thủ của Yến Đỉnh trong mắt người bên cạnh trở nên khó có thể lý giải. Lão không thể cười mây đạp gió, không thể đốt thiên lộc hải, nhưng lão có thể thắng, đánh thắng tất cả kẻ địch đối nghịch với lão. Từ khi xuất quân tới nay lão chỉ thua một lần, lần đó lão thua trên chính cơ quan của mình, chỉ một lần như vậy nếu không làm thí dụ, lần này lão thắng rồi, lại thắng rồi. Tất cả những cường địch dám động thủ với lão đều bị đánh đổ, Yến Đỉnh vẫn vững vàng!

Vững vàng thật sự, vì lão chỉ còn một chân, chân phải.

Chân trái tách rời cơ thể, đẩy lệch ở một bên, bị cung sát của hai vị đại tông sư xoắn đoạn. Nhưng Yến Đỉnh không ngã, mặc dù một chân, lão vẫn vững vàng đứng ở nơi đỉnh thiên hạ!

Còn có một vết thương ghê rợn, chéo ngang sau lưng lão, từ vai trái rạch tới háng phải, da thịt thối rữa nứt ra, cơn mưa to rửa đi huyết mủ, miệng vết thương màu xám trắng, giống như môi người chết.

Sức người có hạn, thiên hạ đệ nhất cũng không ngoại lệ.

Nếu đổi lại là Hoa Tiểu Phi mà nói..., sư đồ Trần Phán lần đầu tiên đánh lên ở đỉnh núi đá sẽ chết; khi lên đỉnh đối mặt với cơ quan đáng sợ cùng Long Tước bá đạo vẫn sẽ chết. Cho dù như thế, có thể khiến Hoa Tiểu Phi chết hai lần sát kiếp, Yến Đỉnh khiêng xuống núi cũng bị thương không nhẹ, lại gặp phải Trần Phán, La Quan và Tống Dương ba kẻ cường địch đều có đại tông sư chiến lực, thắng rồi, nhưng bị thương cũng nặng.

Trên thạch bình, có người quỳ, Tống Dương.

Dương nhiên không phải quỳ với Quốc sư, chỉ là khi kịch đấu sức lực lớn trào dâng, đánh cho hấn bay vọt ra, sau khi rơi xuống đất hai chân nhũn ra, quỳ ngồi xuống nhất thời khó đứng dậy, Long Tước vẫn đang ở trước người, cầm vẹo trên mặt đất, giống như một tòa bia mộ.

Tống Dương gặp phải trọng kích, cũng không nhẹ hơn so với Trần Phán và La Quan nằm bên cạnh, thậm chí còn trầm trọng hơn chút, nhưng giữa điện quang hỏa thạch kia, Tống Dương kịp thời để Long Tước ngang trước người, Quốc sư một quyền đánh vào thân đao.

Thân đao Long Tước có tầng tầng lân mìn, khi tấn công địch vậy sẽ cắt vào da, lưu lại trên miệng vết thương như cài răng lược, khiến cho kẻ địch máu chảy như suối khó có thể ức chế; khi hộ thân lân mìn chịu lực sẽ rung lên bắn bật, từ đó mà làm cho lực của kẻ địch suy yếu trên diện rộng, điều này mới giúp Tống Dương giữ được mạng sống.

Bảo đao Long Tước, bảo vật trân quý nhất Vưu Ly truyền cho Tống Dương.

Tống Dương quỳ trước bảo đao.

Tống Dương không ngại, chỉ là khí huyết quanh người cuộn cuộn, tạm thời khó có thể ngưng lực tái chiến, nhưng ánh mắt của hắn rất cổ quái, ai cũng nhìn không hiểu.

A Lý Hán và Cố Chiêu Quân rơi xuống, tình hình trên chiến trường vừa xem hiểu ngay, chuyện cho đến bây giờ còn cái gì có thể đáng nói, hai người nhìn nhau, gật đầu với nhau chuẩn bị tấn công Quốc sư, nhưng khi bọn họ chưa động, một âm thanh trong trẻo quát dừng:

- Không thể!

Một tiếng bành, lại là một tiếng rơi xuống đất vang động, Thi Tiêu Hiếu lưng công Hồ Phách từ đỉnh núi nhảy xuống thạch bình.

Sau khi Hồ Phách hạ xuống, lắc đầu nói với người tộc Hồi Hột và lão Cố:

- Phía trước Yến Đỉnh không thể tới gần, có kịch độc.

Yến Đỉnh trần truồng không một mảnh vải trên thân, túi đeo mang theo bên người cũng sớm bay mất trong trận, nhưng lão vẫn có độc trên người, bản thân lão chính là độc vật, độc mủ độc huyết bị nội kinh thôi phát, hòa tan với mưa to tạo nên hơi nước, bao phủ quanh thân.

A Lý Hán sửng sốt, chợt cánh tay dùng sức, vạn dao trong tay phá mưa bay đi, kích xạ ngược lại Yến Đỉnh.

Hồ Phách cười với người tộc Hồi Hột:

- Đúng rồi.

Yến Đỉnh cũng cười, giơ tay ra, giống như bắt một con chuồn chuồn, nhẹ nhàng nhặt lấy loan đao gần như đến đá núi cũng có thể phá vỡ, lập tức gặt đầu với Hồ Phách:

- Không ngờ ngươi cũng tới rồi, ta thất lễ, ngươi chớ trách.

A Lý Hán và lão Cố cùng lúc trên mặt biến sắc, vội vàng phải tránh đi, sợ Yến Đỉnh sẽ lại ném đao trở lại, nhưng điều không ngờ tới là Yến Đỉnh cũng không phản kích, chỉ là buông tay, mặc kệ loan đao rơi xuống trong mưa.

- Lão ta bị thương quá nặng, tạm thời không dám tiếp tục động khí động lực, phải ổn định nội tức.

Dù sao xuất thân là môn tông thần bí nhất trên đời, vả lại từng đồng môn chung sống với Yến Đỉnh, tuy rằng võ công của Hồ Phách không đáng nhắc tới, nhưng ánh mắt cay độc.

Đang nói chuyện, thân hình của Hồ Phách không ngừng, đi về phía Tống Dương, hẩn lắc đầu:

- Con không sao, xem bọn họ.

Hồ Phách quay người, đi xem sư đồ Trần Phấn và Vân Đỉnh; Quốc sư thì nhìn Hoa Tiểu Phi:

- Thế nào?

Hoa Tiểu Phi vẫn cười:

- Không sao, dù là không nhúc nhích được.

Gần như cùng lúc đó, A Lý Hán huyết gió lên một tiếng, bốn mươi tên tinh nhuệ phục trên đỉnh núi tất cả hiện thân, mỗi người tay cầm kinh nỏ, bắn chết Yến Đỉnh!

Đến lúc này cao thủ mai phục ở thạch bình của Tống Dương, giờ phút này toàn bộ hiện thân rồi. Lý Dật Phong, Bạch phu nhân và Vô Ngự sư thái suất lĩnh bốn mươi người mang theo thủ hạ đánh lén Quốc sư.

Tên như châu chấu bay, khí thế to lớn, nhưng tuyệt không đã thương được Yến Đỉnh. Đối với thiên hạ đệ nhất mà nói, lực đạo của tên nỏ thật sự không đáng nhắc tới.

Làn da cơ thịt hư thối, hoàn toàn mềm nhũn không chịu lực, bó tên chỉ có thể bắn vào nửa tác liền mất lực, theo huyết mủ trượt ra, rơi xuống mặt đất. Yến Đỉnh chỉ cần đối phó với tên nỏ bắn về hướng yếu hại, hoặc giơ tay đỡ nhẹ, hoặc thân thể lay nhẹ tránh đi...

A Lý Hán nắm chặt hai nắm đấm, răng nanh cắn rung lên ken két, kẻ địch gần ngay trước mắt, nhưng lại không cách nào làm bị thương một chút! Đáng hận nhất là mưa to trời giáng, khiến hỏa đạo nhân không có đất dụng võ, nếu không một phen liệt hỏa đốt qua, xem Yến Đỉnh có thể trấn tĩnh như vậy được hay không, xem thiên hạ đệ nhất một chân có đào tẩu được hay không!

- Thế nào?

Một lát sau, Tống Dương hỏi câu hỏi giống như Yến Đỉnh lúc trước, người hẩn hỏi chính là Hồ Phách.

Hổ Phách nhìn qua ba người bị thương, đưa cho Lạt Ma Vân Đỉnh vài viên thuốc, đang hai tay thi châm, đồng thời cứu trợ Trần Phản và La Quan, trong miệng mỉm cười đáp:

- Đều còn sống.

Nói xong, đôi mắt đẹp của bà chuyển sang phía Yến Đỉnh:

- Không thể ngờ, một trận chiến như vậy, đến bây giờ lại chưa có một người chết.

413. Chương 169: Một Lại Hai, Hai Lại Ba.

Giọng nói của Hổ Phách rất nhẹ, tiếng cười nhẹ nhàng, lại nói với Yến Đỉnh:

- Người đoán, người đầu tiên chết sẽ là ai?

Yến Đỉnh đầy nghiêm túc, trong ngữ khí đầy trang nghiêm, hỏi một đằng trả lời một nẻo:

- Trận này còn chưa đánh xong, nếu các người thắng, ta mặc cho xử trí; nếu ta may mắn thắng được...ta sẽ thả tất cả các người đi, các người ai cũng sẽ không chết, bao gồm cả những dân bản xứ kia.

Điều kiện hậu đãi như vậy, không ngờ xuất ra từ trong miệng Quốc sư tàn nhẫn. A Lý Hán, Cố Chiêu Quân đang chỉ huy tinh nhuệ không ngừng thay đổi vị trí, xạ sát Yến Đỉnh đều sưng sốt.

Lúc này Hoa Tiểu phi không thể lại cử động ngắt lời:

- Không cần.

Người bên ngoài hồ đồ, nhưng ba kẻ nghệ xuất đồng môn này, cao thủ cùng chung sống mười mấy năm, cả hai đều quá hiểu, khi Hổ Phách hỏi Yến Đỉnh ‘ người thứ nhất chết là ai’, sát cơ của bà đã bao phủ ở trên người Hoa Tiểu Phi.

Tu vi của Hoa Tiểu Phi dĩ nhiên phế rồi, ngay cả nâng ngón tay lên cũng khó, nói thế nào đến tự bảo vệ mình? Người đầu tiên Hổ Phách muốn giết chính là y.

Mà thời điểm máu chốt, Quốc sư đưa ra điều kiện hậu đãi, hẳn không muốn Hoa Tiểu Phi chết.

Hổ Phách vẫn cười, khẽ nhướn một hàng lông mày, không để ý Hoa Tiểu Phi, nhìn thẳng phía Yến Đỉnh:

- Y đã là phế nhân, người vẫn muốn bảo vệ?

Lần thứ hai, Quốc sư vẫn hỏi một đằng trả lời một nẻo, giọng khàn khàn lặp lại:

- Nếu ta thắng, mỗi người ở đây có thể sống, trong nửa năm ta tuyệt sẽ không tước đoạt tính mạng của các người, ta lấy thể diện của tổ tiên nhiều đời, phúc chỉ của tử tôn kế thừa sau này lập thế.

Lời Yến Đỉnh không đáng tin, nhưng lão lấy tổ tiên, con nói dối lập ra lời thề độc lại chắc chắn hết mức, nằm đó chính vì một lời thề gần giống như vậy, Hổ Phách mới có mạng sống đến ngày hôm nay.

Sau khi lập lời thề, ngữ khí của Yến Đỉnh thoáng buông lỏng chút, chân thành nói với Hổ Phách:

- Việc bắt hiểu sư tôn khi ở trong núi, tất cả do một mình ta mà ra, những xếp đặt trù tính trong đó tất cả cũng là thủ đoạn của ta. Người đương nhiên hiểu được, dựa vào Hoa Tiểu Phi, cứ cho là có tâm đối phó với sư phụ hẳn cũng không có bản lĩnh đấy. Khi chuyện đó bắt đầu Hoa Tiểu Phi cũng không biết rõ tình hình. Đợi hẳn biết được sư phụ đã bệnh rồi... Lúc ấy hẳn còn từng khuyên ta. Về phần Vu Ly, Tiểu Phi càng chưa từng tham gia. Thù của sư phụ, sư huynh, người cứ đổ hết lên người ta, không liên quan đến hẳn.

Âm thanh ầm ĩ bằng bằng, tiếng của cơ nổ phát ra. Bốn mươi vị tinh nhuệ từ Trung thổ theo Tổng Dương tới, kinh nổ trong tay vẫn phóng ra không ngừng. Tên nhập châu châu bắn về phía Yến Đỉnh, nhưng ngay cả trì hoãn nửa câu nói của lão cũng không thể làm được.

Yến Đỉnh nói xong hai đoạn, ngữ khí đã hoàn toàn buông lỏng xuống. Lúc này mới trả lời câu hỏi của Hổ Phách:

- Khi hấn võ công cao cường là Hoa Tiểu Phi, khi hấn trở thành phế nhân, chẳng lẽ lại biến thành kẻ ngốc, hấn vẫn là Hoa Tiểu phi. Lúc nhỏ làm bạn, nô bộc của ta, là Hoa Tiểu Phi, sau này trở thành bằng hữu của ta, vẫn là Hoa Tiểu Phi... Trong kiếp này, ta chỉ có một người bạn này.

Hổ Phách không cãi láo. Khẽ gật đầu:

- Vậy nghe theo người, y có thể sống!

Khi nói chuyện cất bước đi đến cạnh Hoa Tiểu Phi. Cực nhanh bà rút ra hai cây ngân châm đâm xuống, lại không phải đoạt mạng, là giúp Hoa Tiểu Phi ổn định nội thương.

Da mặt Hoa Tiểu Phi giật giật, như cười cũng cang như khóc, dường như muốn nói với Hổ Phách một tiếng tạ ơn, nhưng cuối cùng vẫn không hề nói gì.

Yến Đỉnh rơi vào trong vòng vây tên nô, bỗng nhiên mỉm cười, nói với Hổ Phách:

- Người đồng ý đúng lúc đấy, chỉ thiếu chút nữa là người không kịp rồi!

Nơi tiếng cười rơi xuống, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt mờ mịt, thân hình của Yến Đỉnh bỗng nhiên mơ hồ, ngay sau đó phá trùng vây, cướp được Hoa Tiểu Phi bên cạnh! Cho dù gặp phải trọng thương người thường không cách nào chịu được, Yến Đỉnh vẫn có thể trong vài câu nói ngắn ngủn liền hoàn thành điều nội tức, hồi phục khả năng động thủ; cho dù chỉ còn lại một chân, Yến Đỉnh vẫn cứ thông dong phá vây, dù có A Lý Hán, Cổ Chiêu Quân cao thủ như vậy thậm chí ngay cả thân thể của lão cũng không thể thấy rõ.

Thiên hạ đệ nhất, Yến Đỉnh!

Cướp được Hoa Tiểu Phi ở bên cạnh, Yến Đỉnh gơ ngón tay ấn chặt đại huyệt trên đỉnh cường tráng lão nhân, một đạo nội kinh tiếp trợ huynh đệ ổn định thương thế, đồng thời nói với Hổ Phách đang đứng bên cạnh:

- Cho các người thời gian nửa tháng rời khỏi hòn đảo, sau nửa tháng nếu vẫn không đi, một canh giờ trì hoãn, ta liền thu mười cái chân, yên tâm, ta sẽ không phá vỡ lời thề, cho dù chặt đứt tứ chi của các người, ta cũng có thể để cho các người sống tới bảy tám mươi tuổi, người hiểu mà, ta có bản lĩnh này.

Trong một câu, lão lấy chân nguyên của chính mình bảo vệ tâm mạch của Hoa Tiểu Phi, cứ như vậy rút ngón tay về, nên ẩn vi trào, mang theo Hoa Tiểu Phi liền muốn đi, nhưng cho dù là ai cũng chưa từng nghĩ được, khi Yến Đỉnh thân pháp tế lên khỏi nhẹ giống như quỷ mị, khi mắt thấy lão tầng tầng xuyên thấu màn mưa liền muốn rời khỏi thạch bình, một tiếng gầm hét lớn đột nhiên vang lên, Tổng Dương, Long Tước, hóa thành một tia máu dừng mãnh, phong tạt hỏa liệt, đâm ngang đâm ngăn chặn, đánh lén Yến Đỉnh!

Từ đầu đến đuôi, Yến Đỉnh phân ra một phần tinh thần, đặt trên người Tổng Dương, thấy hấn lại phục hồi động thủ, Yến Đỉnh nở một nụ cười, tạm thời đặt Hoa Tiểu Phi xuống, độc thủ đoạt đao ảnh, trực tiếp thăm dò kĩ xảo cầm đao của Tổng Dương.

Tiểu tử này chuốc lấy phiền phức cho mình thật sự quá nhiều rồi, Yến Đỉnh kiêng dè lời thề độc không muốn giết người, lại không ngại tháo xuống một cái tay của hấn ra làm lợi tức.

Tuy rằng trước kia từng bị thương dưới đao Long Tước, nhưng Yến Đỉnh không coi trọng Tổng Dương. Chẳng qua là dựa vào cường thế bá đạo tăng lên chiến lực, khiến tà môn chiến pháp sức mạnh mấy đao trước cực kì to lớn thôi, khi có hai vị đại tông sư kia trợ thủ đao của tiểu tử này không thể khinh thường, nhưng khi một chọi một, không có yểm hộ, môn đao pháp bá đạo này lại có vẻ rất yếu ớt.

Yến Đỉnh tự nghĩ đã nhìn thấu gốc rễ của Tổng Dương, hoàn toàn chắc chắn một đao kia của Tổng Dương đã bộc phát toàn lực, quyết không thể lại có gia lực, nhưng khi Tổng Dương độc thủ đoạt ra, tốc độ của đại đao màu đỏ kia lại đột nhiên nhanh hơn gấp bội!

Từ trong không thể, Tổng Dương không biết khí lực từ đâu ra, không ngờ khiến Long Tước trở nên càng thêm mãnh liệt, vượt xa mãnh liệt cực hạn của hấn.

Từ trên xuống dưới, mũi đao rơi xuống rồi đột nhiên tăng tốc, Yến Đỉnh đã đặt thân vào trong ánh đao lại không kịp bắt cổ tay của Tổng Dương, lúc này thủ thế biến đổi, dựa vào gang tay da lân không sợ mũi đao, lão lại bắt được lưỡi đao khổng lồ đỏ như máu.

Tay của Quốc sư vững như bàn thạch, binh đao bị lão bắt được sẽ không cách nào rút ra, cho dù là Long Tước cũng không được.

Yến Đỉnh hiểu rõ, mình thắng chắc rồi. Tuy rằng nguy hiểm chút, nhưng lão vẫn là thắng. Đao của Tổng Dương bị lão bắt lấy, môn hộ mở rộng, trong nháy mắt lão sẽ vận người lần đến gần, một bả vai đụng nát hai bốn sáu tám cái xương sườn của Tổng Dương.

Còn không đợi Quốc sư vận người, vốn khí thế toàn lực, đã kiệt sức, Tổng Dương thế tận, hung hăng phát ra một tiếng gầm nhẹ từ khàn khàn đến sắc nhọn, lần thứ hai, lại tăng lực! Sức mạnh to lớn, từ thân thể của chủ nhân mãnh liệt truyền vào Long Tước, cán dao này đã giết ngàn người, hiện giờ hung đao lại rơi vào kim tinh cứng rắn đang không cách nào động đậy, cũng phát ra một tiếng trầm khàn cực kì giống chủ nhân, chợt huyết sắc bùng lên.

Đao vẫn vùi lấp trong tay Yến Đỉnh, không thể thoát ra, nhưng trăm ngàn lần mìn khảm dính trên Long Tước này lập tức nứt vỡ, tràn ngập, cắt nát tầm mắt của mọi người, nổ bắn vào Yến Đỉnh.

Ngoại trừ Tổng Dương, không ai biết miếng vảy trên đao này tất cả đều “sống”.

Mỗi một mảnh lân mìn đều là một thanh tiểu đao sắc bén, trong khoảng không nho nhỏ ngàn mảnh cùng bay, dù Quốc sư cũng trốn không thoát, lão cũng không thể trốn. Muốn tránh né long lân phải triệt thoái phía sau, muốn muốn triệt thoái phía sau phải buông Long Tước trong tay ra, mà một khi buông hung đao ra, con dao sẽ chém tới trên đầu trọc của lão. Duy nhất có thể làm được chỉ có ngưng kết tu vi suốt đời, dựa vào cơ thể hư thối da thịt nội kinh vô cùng mạnh mẽ và có thể chống đỡ hóa giải ngoại lực.

Long Tước từng rơi vào trong tay Yến Đỉnh, lão cẩn thận kiểm tra cây đao này, rất rõ trên cây đao không có cơ quan phóng ra lân mìn, là để hiện tại cũng lại không hiểu nổi, động lực của lân mìn bùng nổ đã thương kẻ địch cũng không phải là cơ quan trụ quay, là chủ nhân truyền nội kinh bá đạo vào thân đao.

Yến Đỉnh trong lòng có sợ hãi, có ngạc nhiên, còn có nồng đậm buồn bực, lão không rõ Tổng Dương rốt cuộc mượn khí lực từ nơi nào, lại phát lực nhất nhĩ tái..

Long lân cùng nhau rơi xuống, việc trong nháy mắt, bị vô số lưỡi đao nhỏ vun cắt vào thân thể, không đau nhức nào sánh nổi.

Lân mìn khiến vết thương của lão vô cùng thâm, nhưng cuối cùng chưa thể hoàn toàn xuyên thủng da thịt, ngũ tạng yếu hại có thể bảo vệ, cho nên Yến Đỉnh vẫn chưa thua, Long Tước vẫn trong tay lão, không thể nhức nhích.

Ngạnh kháng hạ long lân, Yến Đỉnh vận người, bả vai tụ lực đâm mạnh vào Tổng Dương.

Bất kể bị kẻ địch đánh trúng bao nhiêu lần, chỉ cần Yến Đỉnh có thể đánh trúng kẻ địch một lần, lão đã thắng rồi.

Lần này, Tổng Dương tặng hấn ba chữ sau:

- Lại một lần.

Một lần rồi hai, hai lần rồi gia lực lần ba, , Tổng Dương lần thứ ba bùng nổ sức lực lớn, sức mạnh vẫn tăng thêm, trên Long Tước!

Nhưng Long Tước rơi vào trong một bàn tay vững chắc nhất trên đời này, cho dù Tổng Dương tiếp tục liều mạng thôi động, nó cũng không thể lại di chuyển; long lân trên đao đã bắn kiệt...Quốc sư kinh ngạc với lần thứ ba tăng lực của Tổng Dương, cũng mê hoặc lần này hấn còn có thể đang làm cái gì.

Một tiếng ‘keng’ sắc bén vang lên, ngoại trừ hai người đang kịch đấu, từ Hồ Phách, A Lý Hán tới thủ hạ tinh nhuệ lại đến cả những người dân bản xứ bị gió bão đánh cho ngã trái ngã phải, đều không ngoại lệ trong tiếng vang sắc bén kêu thảm một tiếng, trong vô thức hai tay vội vàng bịt chặt lỗ tai.

Long Tước gãy rồi.

Nửa trên của lưỡi đao vẫn ở trong tay Yến Đỉnh, nửa dưới lại trốn thoát, nặng nhọc tự chém vào vai trái, không ở trên ngực phải Yến Đỉnh.

Thà bị gãy chứ không chịu cong, để cơn giận đã chết phát động phản công, Long Tước bá đao!

Đứng dậy chặn đánh, với lần thứ nhất không thể gia lực, Long Tước tăng tốc; lần thứ hai tăng lực, Long Tước bắn; lần thứ ba gia lực, bảo đao gãy đôi, đoạn đao thương địch.

Yến Đỉnh lại cũng không thể tránh đi, không ai có thể ngờ tới, một cây bảo đao to lớn, rắn chắc như vậy, không ngờ cũng sẽ gãy lìa.

Yến Đỉnh tự nghĩ, cho dù khi mình khỏe hẳn, cũng không có khả năng bẻ gãy cây đao này, Tổng Dương càng không làm được điểm này.

Long Tước vốn dĩ cũng không thể gãy rời trong kích chiến.

Yến Đỉnh không biết, chính giữa thân đao Long Tước, vốn ẩn dấu một kẽ nứt, chỉ là bình thường đều bị lân mìn chi chít che lại, người ngoài không thể biết mà thôi.

Kẽ nứt không phải sơ hở, là cố ý của đại sư đúc luyện, là tất sát của nó.

Long lân, kẽ nứt, hai tầng bí mật trên bảo đao, hiện giờ trên đời này, cũng chỉ có một mình Tổng Dương biết.

Yến Đỉnh cuối cùng ngã xuống, cơ hội sống đã đoạn, nhưng cũng chưa lập tức chết đi, giãy dụa, giãy dụa, ngồi dậy, từ lúc xuất sư tới nay, lão vẫn chưa bao giờ hao sức như thế.

Trong lúc thở dốc, miệng mũi phun ra từng từng bọt máu, giống như một con cá bị ném trên tảng đá, Yến Đỉnh lại lần nữa mỉm cười, trước tiên nói với Hoa Tiểu phi ở bên cạnh:

- Thật là mẹ kiếp.

Tiếp theo lại nhìn Tổng Dương:

- Có thể nói hai câu nữa được không?

Đám người A Lý Hán đỡ xuống, Tổng Dương cũng bò dậy.

Cùng lúc hấn chém giết được cường thù, vẫn bị Quốc sư đụng phải, may mà đoạn đao trong Yến Đỉnh ở phía trước, sức mạnh đụng người cũng không coi là mạnh, làm cho Tổng Dương chỉ gãy một cái xương sườn.

414. Chương 170: Chân Tướng.

- Đao tốt thật.

Mắt trái của Yến Đỉnh đã bị Long Tước hủy đi, mắt phải nhìn vào Long Tước, tán thưởng một câu từ tận đáy lòng, giọng điệu không hề có chút oán hận.

Thua rồi, Quốc sư bỗng nhiên thấy kiên định hẳn.

Bảo đao mất đi vẩy máu phủ toàn thân, lại bị gãy làm đôi nhưng không hề có chút thất thế, vẫn hồng hách như trước, thậm chí còn vì bị gãy mà để lộ ra một chút tàn nhẫn, một chút quyết liệt, Long Tước đứng là Long Tước, chẳng sợ bị gãy đôi.

- Vũ Ly truyền lại cho ta đó.

Tổng Dương cười đáp.

- Vũ Ly thật tốt với người.

Yến Đỉnh gật gật đầu:

- Nhưng người đáng lẽ không thể phát động được hai tầng cấm ẩn chứa trong thanh đao, đến tận bây giờ ta vẫn không hiểu.

Huyết lần bắn ra, đao gãy giết địch, hai điểm thiết kế tinh diệu trên Long Tước đao đều không phải được khởi động bằng cơ quan.

Muốn phát động hai tầng cấm này, ngoại trừ việc tu tập phương pháp dùng lực đặc thù, điều quan trọng hơn là người dùng đao phải có sức lực mạnh mẽ, tu vi của Tống Dương cũng không tệ nhưng vẫn còn chưa đủ, vốn không thể nào “một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần” phát huy ra được.

Thắng bại đã phân, sinh tử đã định, Tống Dương cũng không cần che giấu làm gì nữa:

- Mới này vừa có tiến bộ.
- Ta không tin.

Yến Đỉnh lắc đầu, trong lúc lay động cổ, vết thương dữ dội trên vai lại chảy máu ròng ròng:

- Trước khi lâm trận đột nhiên hiểu ra, bỗng nhiên đạt đến lĩnh ngộ, cảnh giới đột phá võ công... cách nói này đều là lừa người ta thôi.

Lần này Tống Dương suy nghĩ một lúc lâu, đến lúc Yến Đỉnh mỉm cười nhắc nhở “thời gian không nhiều đâu”, hắn mới ngẩng đầu đáp:

- Thứ Long Tước cầu chính là hống hách, vào lúc đối địch, ta sẽ nhập ma... Ta hận đến tận xương tủy, nhưng lại không giết được ngươi, tức đến tim phổi muốn phát nổ, ba lần tăng lực đều vì vậy mà ra.

Yến Đỉnh hơi sửng sốt:

- Cũng có thể xem như hợp lý, ma tính, hống hách, vốn là không thể chấp nhận một chút uất ức, càng đè nén thì uy lực bùng phát sẽ càng lớn... sẽ hại thân đấy, mấy ngày sau này nhớ điều dưỡng thật tốt, có bà ta thì hắn rất nhanh sẽ có thể dưỡng khỏi.

Vừa nói, lão vừa đưa ánh mắt về phía Hồ Phách.

Ngừng lại một lát, Yến Đỉnh lại mở miệng nói:

- Lúc trước từng nói rồi, chuyện của Tiểu Phi, vẫn còn hiệu lực, đúng chứ.

Đợi sau khi Hồ Phách gật đầu, Yến Đỉnh đột nhiên bật cười:

- Sau khi lập lời thề, ta còn tưởng các người được hời rồi, không ngờ vẫn là ta được lợi.

Hoa Tiểu Phi khó có thể nhúc nhích nhưng vẫn còn có thể nói, nghe vậy liền thản nhiên nói một câu:

- Lợi hay không lợi cũng chẳng sao, ta không sợ chết.

Yến Đỉnh cười:

- Biết ngươi không sợ chết nhưng ngươi cũng không cần chết đâu... Ngươi không nợ ta cái gì, không đáng phải chết cùng ta. Ngược lại là ta nợ ngươi không biết bao nhiêu, đời này không thể trả, kiếp sau nói tiếp vậy.

Sau khi xác định giữ được tính mạng của người huynh đệ, Yến Đỉnh dường như rất vui vẻ, ý cười trong con mắt độc nhất kia chân thật mà gần gũi, lão lại nhìn trở lại phía Tống Dương:

- Vụ Ly không phải chính tay ta giết nhưng lão ta quả thật đã chết dưới tay ta; phụ thân của ngươi, tên mập họ Tạ cũng trong tình hình tương tự như vậy. Do người khác động thủ, nhìn vào là mệnh lệnh của Hoàng đế nhưng người sai khiến thật sự là ta. Là ta từng bước một thủ tiêu đám trọng thần đó. Ngươi giết một mình ta cũng có thể xem như báo hết tất cả thù oán rồi. Về phía Cảnh Thái... bỏ qua đi. Nếu ngươi đồng ý, ta sẽ viết một lá thư cho Cảnh Thái, nói rằng ta trong lúc ra biển đột nhiên đạt đến lĩnh ngộ, không muốn tiếp tục tham dự vào tranh đoạt trên thế gian, đã tìm một tiểu đảo xinh đẹp để tịnh tâm ngộ đạo, sẽ không trở về nữa. Ta sẽ dặn dò hắn không gây phiền phức cho các ngươi nữa, hắn nhất định sẽ nghe lời. Sau này đường ai nấy đi, không còn dây dưa nữa.

Quốc sư không muốn đám người Tống Dương lại đến gây phiền toái cho con trai. Mặc dù bây giờ mỗi lần nói một chữ đều sẽ dẫn đến một tràng đau nhức kịch liệt trong ngực phổi nhưng lão vẫn phải nói rõ ràng:

- Cảnh Thái và ta không giống nhau, hắn sẽ không một mình đi lại khắp nơi, các ngươi khó lòng có cơ hội giết được hắn. Hắn lại là người đứng đầu Đại Yến, nắm trong tay lực lượng của cả quốc gia. Đợi đại họa qua đi, hắn sẽ tập trung đối phó với Thường Xuân Hầu Nam Lý nhà ngươi, cho dù không giết được ngươi,

cũng sẽ gây thêm cho người vô số phiền phức, nhưng chỉ cần một lá thư của ta sẽ liền có thể giải quyết tất cả mọi việc.

- Chỉ cần người lấy linh vị của Vương Ly mà lập lời thề, báo thù đến đây kết thúc, không đi trả thù Cảnh Thái nữa, ta sẽ lập tức viết thư... Ta cũng sẽ lấy con cháu mà lập lời thề, trên thư sẽ không có ẩn ý, Cảnh Thái sẽ không nghi ngờ. Tiểu Phi nghe lời ta nhất, gã càng không tiết lộ chân tướng... thế nào? Có lợi cho tất cả mọi người.

Nói đến đây, Yến Đình nhìn vào ánh mắt của Tống Dương, mang theo nỗi kì vọng vô bờ.

Không đợi Tống Dương đáp lời, A Lý Hán đã cười lạnh rồi lên tiếng trước:

- Quả đúng Cảnh Thái là người đứng đầu Đại Yến, nhưng Đại Yến đã tiêu rồi, nói không chừng không đợi đến lúc chúng tôi trở về, Tình thành của các người đã bị tộc mọi gột sạch bằng máu tươi rồi. Bây giờ người còn thay y khoác lác, đúng là vô duyên vô cớ muốn bị chê cười.

Quốc sư cũng không thèm để ý đến sự vô lực của tộc Hồi Hột, chỉ mỉm cười đáp:

- Cho dù toàn cảnh Yến quốc đều bị tộc mọi chiếm hết thì sao, đừng quên Đại Yến ta còn có hai đường hùng binh ở cao nguyên, chúng ta có tinh binh hộ tống Cảnh Thái đến cao nguyên để tụ họp cùng hai đường đại quân, hẳn vẫn là quân chủ nắm trong tay đại quân hùng mạnh nhất trên thế gian này.

Cổ Chiêu Quân hai tay giấu trong tay áo, như cười như không, giọng điệu không chút để ý:

- Khó tin là Quốc sư vẫn còn chưa biết, hai đường đại quân mà Cảnh Thái phái đi cao nguyên đã bị liên quân Hồi Hột, Sa dân, Nam Hỏa và Thổ Phiên đánh cho đại bại, tan thành mây khói rồi.

Yến Đình ra biển sớm hơn rất nhiều so với đám người Tống Dương, lúc đó vẫn chưa có sự việc Nhân Khách quyết chiến, lão tất nhiên không biết trên thế giới trung thổ sớm đã có thay đổi không ngờ. Tống Dương lấy từ trong túi ra lá quân thư được phi ưng đưa đến vào lúc trước khi ra biển, vung tay ném thư ra trước mặt Yến Đình.

Cho kẻ thù trước lúc chết xem tin dữ, loại chuyện thế này Tống Dương làm được, mà còn làm rất vui vẻ.

Lời của Cổ Chiêu Quân có thể là vì muốn đả kích kẻ thù mà thuận miệng nói bừa, nhưng một lá ưng thư chi tiết thế này thì tuyệt đối không thể nào làm giả được, Yến Đình đọc xong, sắc mặt thật sự thay đổi.

Có thể khiến người sắp chết này sợ hãi, run rẩy thì cũng chỉ có sự an nguy của Cảnh Thái.

Xem qua ưng thư một lúc lâu, Yến Đình cũng không ngẩng đầu lên, không biết đang nghĩ gì, lão không hề động đậy, đến nỗi khiến Tống Dương và Hồ Phách bốn mắt nhìn nhau:

- Thế này mà chết luôn à?

Lúc này Yến Đình mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tống Dương:

- Bàn bạc một cuộc mua bán đi.

Nói xong, cũng không đợi Tống Dương đồng ý hay cự tuyệt, Yến Đình lại dặn dò Hoa Tiểu Phi:

- Nói một chút về sự tình Hồng Thái Tổ đi.

Yến Đình đã không còn quá nhiều khí lực nữa, lão phải nỗ lực duy trì tỉnh táo, lão vẫn chưa thể ra đi.

Tống Dương và Hồ Phách không nén nổi mà nhìn nhau lần nữa, hai người đều có chút nghi hoặc, không hiểu cuộc mua bán của Quốc sư và chuyện Hồng Thái Tổ có quan hệ gì, Hoa Tiểu Phi thì lập tức mở miệng, nói đến những chuyện lưu lại sau khi Hồng Thái Tổ ra đi...

Hồng Thái Tổ từ lúc khởi sự đến thành sự, trước sau đều có cao nhân trong thiên hạ tương trợ, hơn nữa hết lòng tin theo đạo gia, có thể đi theo bên cạnh ông ta cũng đều là những đại gia có thực tài.

Phải biết rằng đạo học thời cổ, ngoại trừ những thứ hư vô mờ mịt gì đó như đan thuật, pháp thuật, còn có rất nhiều bản lĩnh như tinh thuật, toán thuật, văn văn, tuy rằng đều không thể tránh được chuyện có liên hệ với những học thuật mê hoặc nhưng những thứ đó cũng có thể xem là học vấn chân chính, theo cách nói trong kiếp trước của Tống Dương thì đó chính là: khoa học.

Bên cạnh Hồng Thái Tổ có một đạo sĩ rất được tín nhiệm, thậm chí được Hoàng đế bái phụng làm Đế sư, người này sở trường quan sát sao, đến lúc về già, ông ngày đêm suy tính, dự đoán, với cách vận hành của sao đêm vào thời điểm hiện tại thì đến mấy trăm năm sau sẽ hình thành một tình thế đáng sợ, sẽ thay đổi triều tịch nước biển, đến lúc đó nước lớn tràn về trung thổ, biển rộng xông núi, sông lớn chảy ngược, một trận đại họa chân chính.

Trong sóng dữ của biển lớn, toàn bộ đất bằng của thế giới trung thổ đều sẽ bị phá hủy, chỉ có cao nguyên mới có thể may mắn thoát nạn.

Nhưng đạo sĩ này đến lúc chết cũng chưa thể tính được đại nạn biển lớn rồi cuộc sẽ phát sinh vào lúc nào, cho nên sau này mới có chuyện mười đại đệ tử thông phán phụng mệnh Hoàng đế ra biển vào đảo, ngày đêm tính toán việc này.

Muốn có được kết quả chính xác, chỉ quan sát sao trời vẫn chưa đủ, còn phải quan sát biển, cho nên các cao nhân thông phán phải tìm đến biển đảo.

Mà đại kế phục quốc của Hồng Thái Tổ cũng được thiết kế xung quanh trận đại họa sóng thần kia, trên vách đá ghi lại lực lượng thật sự có thể dùng cho đánh trận cũng chỉ có Thiên Dạ Xoa và Sa dân, trong đó Sa dân còn không phải dòng chính, cần phải thu phục hoặc đoạt quyền.

Về phần “ba thành hai áp một con đường” mà Hồng Thái Tổ để lại trên cao nguyên, tấm bia đá không hề đề cập đến, đó là chiến thuật cụ thể, Thiên Dạ Xoa phụ trách kế thừa qua các thế hệ, người đời sau tìm thấy Thiên Dạ Xoa thì cũng tự nhiên được biết.

Thiết kế của Hồng Thái Tổ thật ra vô cùng đơn giản, chính là vào đêm trước khi sóng lớn ập đến, dựa vào sự tập kích kẹp chặt nam bắc của Thiên Dạ Xoa và Sa tộc, dựa vào ba thành hai áp một con đường, để con cháu đời sau chiếm lĩnh lấy cao nguyên, rồi sau đó giữ vững đến lúc đại họa ập đến. Tất cả kẻ địch đều sẽ bị biển rộng cuốn đi, trên đời sẽ chỉ còn vương quốc cao nguyên. Nhưng sóng thần chỉ là thiên tai nhất thời, tuân theo biến hóa sao trời, triều tịch cũng sẽ từ từ biến mất, không cần mấy chục năm thì thế giới trung thổ lại sẽ trôi lên mặt nước một lần nữa, vạn vật nghỉ ngơi lấy lại sức lực, mấy trăm năm sau tự nhiên sẽ có một cục diện mới, đến lúc đó đời sau của Đại Hồng vẫn sẽ là vua của thế giới này.

Quốc sư và Hoa Tiểu Phi cũng không ngờ bố trí phục quốc của Hồng Thái Tổ lại được kiến lập trên một trận đại họa diệt thế, trong mắt hai người lúc đó, trận đại họa kia rõ ràng chỉ là lời nói vô căn cứ, nhưng sau khi bọn họ trở về từ chốn không người trên cao nguyên, được biết tộc mọi làm loạn, hơn nữa quy mô còn lớn hơn bất kì lần nào trong lịch sử ghi nhận thì Yến Đình không thể coi nhẹ nữa.

Đại họa tộc mọi không chỉ đến đột ngột mà còn hoàn toàn không có lý do. Nhưng mỗi khi có đại họa như động đất, sóng thần phát sinh thì mèo, chó, chim cũng như các loài dã súc đều sẽ xao động một cách khó hiểu vào đêm trước đó, thậm chí di dời tập thể, chính vì vậy mà Quốc sư nghi ngờ, lần này tộc mọi chạy khỏi thâm sơn xông vào nhân gian là vì bọn chúng nhận thấy trước đại họa sóng thần có thể sẽ phát sinh, nói cách khác, đại họa được Hồng Thái Tổ ghi lại trên vách đá kia là có thật.

Nếu thật sự là như vậy thì trận đại họa sóng thần cũng không còn xa nữa.

Cho nên Quốc sư không dám trì hoãn, vội vàng ra biển, chạy đến tiểu đảo mà các đệ tử thông phán thường trú ngày trước, muốn tra tìm kết quả hay manh mối mà họ tính toán được để xác định ngày cụ thể diễn ra trận đại họa từ biển lớn, nhằm bố trí chuẩn bị thật sớm.

- Không ngờ rằng, ta vừa đến tiểu đảo đã bị các người mai phục rồi.

Đội Hoa Tiểu Phi nói xong, Quốc sư yếu ớt tiếp lời:

- Nhưng suốt dọc đường đến đây, triều tịch hải lưu đều hướng về trung thổ mà đi, đủ thấy đại họa là có thật... đội sau khi kết thúc chuyện của bọn ta, các người tốt nhất đi tìm thử xem các đệ tử thông phán có để lại dấu mối gì không.

Sự tình liên quan đến toàn bộ trung thổ, tự nhiên sẽ liên quan đến mỗi một người, khe núi Nam Lý ẩn bí, có thể tránh được sự sục sạo của tộc mọi nhưng làm sao có thể thoát qua tập kích của sóng thần?

Tổng Dương không dám chậm trễ, trực tiếp nói:

- Kết quả đã được tìm ra rồi, nhưng vẫn giải không ra... bảy năm ba.

Người sắp chết, sức lực, nhiệt lượng trong người đều đang nhanh chóng hao mòn, nhưng đầu óc của Yến Đĩnh vẫn linh hoạt như trước, nghe vậy liền hiểu ngay vì sao Tống Dương “giải không ra”, cười đáp:

- Người dựa theo Hồng Thái Tổ đăng cơ mà tính, tất nhiên giải không ra... Trên vách đá đã nói rõ ràng là tính từ Đế sư thành tiên... Đại Hồng khai quốc hai mươi một năm, Đế sư mọc cánh thành tiên.

Tính toán như vậy thì sự tình liền trở nên quá rõ ràng, tính toán kĩ càng thì bây giờ vẫn còn cách trận đại họa kia tám năm quang cảnh.

Yến Đĩnh tự cảm thấy thời gian có hạn, liền nhanh chóng đi vào chính đề:

- Bàn bạc về cuộc mua bán của chúng ta đi.

415. Chương 171: Quân Bất Kiến

Tống Dương gật đầu:

- Người nói, ta nghe.

- Những gì mà Hồng Thái Tổ ghi lại trên vách đá, bây giờ xem ra là chuyện hoàn toàn có thật, ta đã báo chuyện đó với người để người đề phòng tai họa sắp đến, vậy cũng giống như cứu tính mạng người và vô số thủ hạ bên cạnh người... đây là cái giá thứ nhất mà ta đưa ra.

- Ta vẫn sẽ viết một lá thư cho Cảnh Thái, bảo hấn bỏ nước, bỏ địa vị, bỏ quyền, bỏ binh! Hấn sẽ nghe lời ta, từ nay hấn sẽ không còn là vị Hoàng đế ngất ngưỡng trên cao nữa, chỉ còn là một người bình thường, sẽ không và cũng không thể gây ra một chút tổn hại nào cho người, ngoài ra ta sẽ còn bảo hấn đem sáu vạn binh phù Cẩm Tú Lang tặng cho người, quy về dưới sự thống ngự của người... đây là cái giá thứ hai mà ta đưa ra.

Cái giá thứ nhất còn không đáng là gì, dù sao bí mật có kinh người đến thế nào nhưng đã nói ra rồi thì cũng không còn đáng giá nữa, nhưng cái giá thứ hai mà Yến Đĩnh đưa ra thì quá đủ để kinh người, nghe đến đám người Cổ Chiêu Quân, A Lý Hân ngơ ngác nhìn nhau.

Mà lời của Yến Đĩnh còn chưa nói xong:

- Ngoài ra, hiện giờ tộc mọi chỉ mới làm loạn trên bình nguyên, nhưng qua thêm hai ba năm nữa, khi sóng biển tới gần, lúc bọn chúng lại cảm thấy nguy hiểm, cho dù về bản năng có mâu thuẫn với đất cao đến thế nào, sợ rằng cũng sẽ hướng về cao nguyên mà di dời... đến lúc đó các người chống đỡ thế nào? Quân Thổ Phiên cộng lại cũng không có bao nhiêu. Hồi Hột, Sa dân, còn có Nam Hỏa của người, có ai không bị tổn thương nặng nề trong trận loạn chiến trước đó, có thể chống đỡ nổi với tộc mọi như thủy triều sao? Nhưng không cần lo lắng, ta sẽ truyền cho người một phương pháp tế luyện... Một phương pháp chế tạo độc nguyên gây dịch bệnh và thuốc giải. Thi thể của ta, so với Vưu Ly thì mạnh hơn nhiều, chế tạo thành độc nguyên, không chỉ uy lực mạnh hơn nhiều, tốc độ chế thành cũng sẽ nhanh hơn nhiều. Pháp môn luyện chế thi thể có chút phức tạp, yêu cầu đối với dược liệu phối hợp không thể xem là thấp, nhưng trên đảo này đã có thể tìm được khá khá, như vậy, lúc các người lên thuyền trở về thì đã có thể bắt đầu luyện chế thi thể, mấy tháng sau đến trung thổ, độc nguyên gây dịch cũng gần như luyện thành công rồi. Dem thi thể ta luyện thành độc nguyên gây dịch, đây là cái giá thứ ba mà ta đưa ra.

Lần này, sắc mặt của Tống Dương cũng biến đổi, cho dù là đưa người thân lên cao nguyên hay là giữ vững cao nguyên trước khi đại họa ập đến thì đều phải đối diện với sự xông giết vô cùng vô tận của tộc mọi, nếu có thể nắm giữ dịch bệnh trong tay thì chắc chắn sẽ đồng nghĩa với nắm chắc phần thắng.

Mà Quốc sư đưa ra cái giá thứ ba này cũng chỉ vì muốn cứu con trai.

Lão đã đoán ra được sau khi hai đường đại quân cao nguyên bị hủy diệt, Cảnh Thái sẽ đóng ở Đại Yến cùng tồn vong với quốc gia, hiện giờ đã bỏ lỡ cơ hội rút lui. Không khó tưởng tượng, bây giờ toàn bộ Đại Yến đều đã rơi vào đại họa từ tộc mọi, cho dù là Cẩm Tú Lang cũng không có cách bảo vệ hấn xông ra khỏi vòng vây.

Giờ phút này không chỉ là vấn đề Tống Dương có chịu đi cứu Cảnh Thái hay không, cho dù Tống Dương đáp ứng đi cứu Cảnh Thái, Tống Dương cũng phải từ vùng duyên hải đánh đến Tĩnh thành trước đã, lại từ Tĩnh thành một mạch đánh lên cao nguyên. Nếu như không có độc nguyên mà chỉ dựa vào lực lượng trong tay Tống Dương, sợ rằng nửa bước cũng khó đi.

Cho dù sắp sửa chết đi nhưng thời điểm liên quan đến an toàn của con trai, Yến Đỉnh vẫn suy xét chu toàn như trước.

Thân làm cha, không tiếc mạng sống, thậm chí không tiếc thi thể của mình bị chà đạp sau khi chết đi, khiến mình mãi mãi không được yên nghỉ, cũng chỉ để đổi lấy một con đường sống sót cho con trai.

- Ba cái giá này là tất cả mọi thứ mà ta có thể lấy ra được. Ta chỉ cầu người...

Không đợi Yến Đỉnh nói xong, Tống Dương đã gật gật đầu:

- Ta đáp ứng với người, về đến trung thổ sẽ đi cứu Cảnh Thái. Chỉ cần y còn sống, ta đảm bảo y cả đời an toàn.

- Còn phải bảo vệ y không bị người khác ức hiếp.

Quốc sư vội vàng bổ sung một câu, tính khí của con trai quá lớn, chịu không nổi người khác ức hiếp.

Cho dù Tống Dương hận Yến Đỉnh thấu xương nhưng khi đối mặt với tình thương con nồng đậm của một người cha già thì cũng sẽ không đi so đo tính toán nữa.

Huống chi, thù của Hồ Phách, thù của Tống Dương, thù của Búp bê sứ... đại thù của tất cả mọi người bên cạnh, đều liên quan đến một mình Quốc sư, lão chết đi thì mọi sự xong xuôi.

Huống chi, ba cái giá mà Yến Đỉnh đưa ra vào lúc cuối thật sự cứu giúp được, bảo vệ được tính mạng của tất cả mọi người, đây là cái giá để đổi lấy tính mạng của con trai lão, nhưng nếu nhìn từ góc độ khác thì đó cũng chính là ân đức cho tất cả mọi người!

- Không ai có thể ức hiếp y.

Tống Dương lại gật đầu lần nữa:

- Còn nữa, đợi sau khi đại họa tộc mọi qua đi, ta sẽ thâm mai hậu táng cho người, lại mời cao nhân Phật môn làm pháp siêu độ, kiếp này đã hết, nguyện cho người có thể vui vẻ kiếp sau... thật sự có kiếp sau đấy.

Yến Đỉnh cười, không để ý đến cách nói về kiếp sau:

- Ta từng đem Vưu Ly chế thành lạo dịch, sau này ta cũng trở thành độc nguyên, ha ha, báo ứng này đúng là chuẩn... tập trung nghe kĩ, ta phải đọc phương pháp luyện chế thi thể cho người nghe đây.

Lão chỉ nói một lần, một mình Tống Dương nhớ không hết, nhưng còn có hai đồng môn đại cao thủ là Hồ Phách và Hoa Tiểu Phi cùng nhau lắng nghe, sau này sẽ xác minh, bổ sung cho nhau, cũng đủ để thành công luyện chế lạo dịch độc nguyên, sau đó có người che chắn mưa to, mang giấy bút tới, Yến Đỉnh dùng một tay, không ngừng run rẩy, chữ viết cong cong vẹo vẹo nhưng vẫn không chịu mượn tay người khác viết thay, nhất định phải tự tay viết lá thư này.

Trên thư, lão không giấu tin tức về cái chết của mình nhưng không nói mình bị người khác đánh chết, mà nói với con trai rằng lão thọ nguyên đã hết, vì tuổi già mà yên nghỉ, trước khi chết đã giải tỏa hết hiểu lầm với đám người Tống Dương.

Thư viết được hơn nửa, Yến Đỉnh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tống Dương, tuyệt đại cao nhân lúc nói chuyện đã không còn một chút chú ý, hỏi:

- Người có biết, đời này kiếp này, chuyện ngốc nhất mà ta đã làm là hai chuyện nào không? Thứ nhất, ta có một con trai; thứ hai, ta đến sao trời cũng không hề quan sát, trực tiếp vỗ trán nói một câu mừng bảy tháng năm, yêu tinh loạn thế, kết quả một lời thành sấm, lời nói có sức mạnh hơn nhiều so với Đại Hồng đế sư, đệ tử thông phán gì gì đó, ha ha... ha ha...

Tiếng cười chưa dứt, đôi mắt của Yến Đỉnh đã mất đi hào quang, bút lông trong tay rơi xuống, rơi xuống giấy viết thư, lại rớt xuống mặt đất ướt át, vài giọt mực nước loang ra, nháy mắt đã tan biến không còn thấy nữa, không còn một chút dấu vết.

Hoa Tiểu Phi khuyu xuống đất, quỳ trước mặt Yến Đỉnh lớn tiếng gào khóc.

Tổng Dương thở ra một hơi thật dài, không nặng nề nhưng cũng không thoải mái như trong tưởng tượng, quay người lại, mặt hướng về phía trung thổ, phương hướng Vụ Ly chôn thân, nghiêm túc quỳ lạy, dập đầu, trong lòng muốn nói với ông vài lời nhưng nhất thời lại không biết nên nói gì... đột nhiên muốn khóc, liền khóc nức nở, nước mắt chảy ròng, một khi đã bộc phát thì không thể kiềm chế nổi nữa, cũng lớn tiếng gào khóc giống như Hoa Tiểu Phi.

...

Sự tình trên tiểu đảo kết thúc, lại trì hoãn mất khoảng mười ngày, đám người Tổng Dương thu thập đầy đủ các thảo dược trên đảo để luyện chế lạp dịch và thuốc giải, Hỏa đạo nhân phóng một ngọn lửa, giống như cảnh tượng lúc ở Thanh Dương thành, một cột khói màu đỏ cuộn cuộn ngút trời, thuyền lớn neo ở nơi xa nhìn thấy tín hiệu liền chạy tới đón mọi người, cứ vậy trở về trung thổ.

Trước khi đi, Tô Hàng đã nói rõ ràng với tù trưởng da đỏ rằng mấy năm sau sẽ có hải triều lớn từ phương Đông đến, lúc đó tiểu đảo sẽ khó giữ được, tù trưởng không coi đó là vấn đề, khoa tay múa chân bảo tộc người của ông ai ai cũng đều giỏi bơi lội, ngập không chết, hoàn toàn không có ý nghe theo lời khuyên rời khỏi tiểu đảo. Tô Hàng ngạc nhiên, Tổng Dương cười nói với cô:

- Nàng không được. Nhìn ta này.

Sau đó, Tổng Dương đi đến trước mặt tù trưởng, sau một hồi khoa tay múa chân, điều hắn nói chỉ là về trung thổ giàu có thế nào, con gái xinh đẹp thế nào, ngày ba bữa từ điểm tâm đã bắt đầu ăn thịt, đến chén uống nước cũng được rền bằng sắt... Quả nhiên, tù trưởng giỏi bơi lội đã để lộ vẻ mong đợi trên khuôn mặt.

Tô Hàng “cưỡng ép” vô hiệu, Tổng Dương dụ dỗ thành công, tù trưởng đồng ý chuyển nhà, hai bên thương lượng ổn thỏa, đợi sau khi Tổng Dương đến trung thổ, thuyền lớn sẽ chạy trở về, qua lại giữa tiểu đảo và cảng khẩu Nam Hoang, chuyên dùng để đưa đón thổ dân, lúc đó ở Nam Hoang cũng sẽ có người phụ trách nghênh đón dân bản xứ. Cũng may dân bản xứ trên đảo không phải là tộc lớn, số lượng có hạn, thuyền lớn qua lại vài chuyến đã có thể đón hết toàn bộ.

Lúc đến ngược sông, khi về thì thuận triều, thuyền lớn theo gió lướt sóng. Tốc độ thuyền so với lúc đến nhanh hơn không chỉ gấp đôi.

Trên đường đi, thương thế của Hoa Tiểu Phi hồi phục được một chút, ngày thường ngoài việc giúp Tổng Dương, Hồ Phách luyện hóa thi thể Yến Đỉnh thì sẽ ngồi trên cột buồm cao để nhìn cảnh biển. Lão già như sư tử không hận đám người Tổng Dương tận xương tủy như trong tưởng tượng, mặc dù ngày thường không tươi cười nhiều với bọn họ nhưng cũng tuyệt đối không hề tỏ bộ dạng kẻ thù.

Ông vốn là người rộng rãi khoan dung.

Lúc nhỏ, ông xem Yến Đỉnh là chủ nhân, sau khi lớn lên thì xem Quốc sư như bạn bè. Ông có thể vì một câu nói của Yến Đỉnh mà khăng khải chịu chết, nhưng... ông không nợ Yến Đỉnh cái gì cả.

Hoa Tiểu Phi không hề nghĩ đến chuyện báo thù, việc cuối cùng cần làm chỉ là điều Yến Đỉnh nhờ cậy trước lúc chết, đưa lá thư kia cho Cảnh Thái, ở bên cạnh Hoàng đế điên cuồng này trong những năm tháng còn lại của cuộc đời, bảo vệ y không bị ức hiếp, chỉ có vậy.

Cột buồm khẽ lay động, Tổng Dương cũng đã leo lên, ngồi bên cạnh Hoa Tiểu Phi, trong tay lắc lư một vò rượu nhỏ:

- Uống không?

Hoa Tiểu Phi nhận lấy, uống một ngụm mặt liền đỏ, lớn tiếng ho khan. Tổng Dương ngạc nhiên:

- Ông không uống được rượu?

Thật không ngờ, người có bộ dạng uy phong thể này, tính tình hào phóng thể này lại không biết uống rượu, mới uống một ngụm đã ho sặc sụa đến mức sắp ngã từ cột buồm xuống dưới.

Ho khan thật lâu, cuối cùng Hoa Tiểu Phi cũng dừng lại được:

- Ta thì vẫn luôn không hiểu rượu trắng có gì ngon, thối hoắc lại còn cay xè cả cổ, làm sao có thể ngon bằng Mân Côi Lộ (tên rượu).

Tổng Dương bật cười, hai người thuận miệng tán gẫu với nhau, đang nói Tổng Dương chợt nhớ tới một chuyện:

- Cảnh Thái, y thật sự là con trai của Yến Đỉnh sao? Với tình trạng của Yến Đỉnh... theo lẽ thường... cái này...

- Người không phải muốn nói lão mục nát rồi, không có cách nào giao cấu với nữ giới chứ?

Hoa Tiểu Phi cười:

- Nhưng người đừng quên, lão mười lăm tuổi mới trúng độc, sau đó mới dẫn đến toàn thân thối rữa, trước đó lão cũng là một thiếu niên tươi rói! Cảnh Thái đến trước khi lão trúng độc.

Yến Đỉnh xuất thân không tầm thường, vốn là con trai thứ bảy được Hoàng đế Yến Khang Bình sủng ái nhất, rất có hy vọng sau khi lớn lên sẽ kế thừa đại thống, kết quả bị hạ độc thủ, bị kẻ khác gieo kì độc, đáng lẽ là không thể cứu được nhưng trong cung cũng có cao nhân, vất vả tìm được anh em Hồ Phách ra tay cứu người. Sau đó, tuy rằng Yến Đỉnh giữ được tính mạng nhưng một người với thân thể vĩnh viễn trong trạng thái thối rữa, liền lại, đến gương mặt cũng không thể lộ ra cho người khác thấy thì làm sao có thể trở thành vua một nước.

Từ một hoàng tử đang ngất ngưỡng trên cao biến thành một người mặt sắt với hai bàn tay trắng, mất mát của Yến Đỉnh có thể nghĩ mà biết được. Phải biết rằng tâm tính của lão tuy có chỗ không bình thường nhưng lúc đó dù sao cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi. Người trong lúc mất mát thì đều sẽ nảy sinh tâm tư lưu luyến chuyện xưa, đợi đến lúc lão luyện tập có chút thành tựu, có thể tạm thời rời khỏi sự môn, Yến Đỉnh liền dẫn theo Hoa Tiểu Phi đi gặp lại cố nhân.

Thiếu niên phú quý thì thế nào cũng có mấy trận phong lưu ở nhân gian, đây cũng là bí mật trong lòng Thất Hoàng tử, ngoài Hoa Tiểu Phi trung thành tận tâm ra thì không còn ai biết, thậm chí đến mấy thiếu nữ xinh đẹp từng cùng lão thề non hẹn biển, xuân phong mấy phen cũng không biết thân phận thật sự của lão.

Yến Đỉnh đi thăm một thiếu nữ mà lão từng thích nhất, vốn lão chỉ muốn lặng lẽ nhìn một chút rồi rời khỏi, không ngờ lại phát hiện nàng đã hóa điên, bên cạnh còn có đứa nhóc này.

Sự tình rất nhanh đã được điều tra rõ ràng, sau vài lần vui vẻ của vị Thất Hoàng tử trước lúc trúng độc, thiếu nữ đã mang trong người giọt máu của lão.

Chưa kết hôn đã mang thai, nổi nhục lớn cho gia môn, cô gái bị đuổi đi, lại không tìm thấy Yến Đỉnh, từ đó hóa điên lưu lạc đầu đường xó chợ, mẹ trong lúc mang thai tinh thần thất thường, thai nhi cũng chịu ảnh hưởng, sau khi được sinh ra tuy là thân thể khỏe mạnh nhưng tính tình so với người thường thì điên cuồng hơn rất nhiều.

Mà Yến Đỉnh phát hiện mình không ngờ lại có một đứa con trai trong nhân gian, niềm vui điên cuồng kia sao mà có thể nói hết bằng lời được?

Sự tình sau đó, giống như “bà ngoại” từng nói với đám người Tổng Dương, trong lúc làm người hầu trong cung, bà đã nghe ngóng được những chuyện kia rồi.

Yến Đỉnh năm đó là bị Đại Hoàng tử hãm hại, không chỉ không chết, còn học được một thân bản lĩnh vô cùng lợi hại, Đại Hoàng tử đã lên ngôi lại bị lão hạ độc được lợi hại, hai người đặt thành hiệp nghị, Đại Hoàng tử chỉ làm đế vương đời này, sau khi chết sẽ trả ngôi lại cho con trai của Yến Đỉnh.

Bây giờ quay đầu nhìn lại lần nữa, Cảnh Thái sau khi lên ngôi lúc nào cũng điên cuồng giết người, Yến Đỉnh không chỉ không đi quần thúc mà ngược lại còn cố tình dung túng. Bên trong chuyện này, ngoài sự cương

chiều quá mức của cha đối với con, hẳn là còn có một chút áy náy.

Chuyện cũ nói xong, Hoa Tiểu Phi đóng đưa hai chân, cười ha hả nói:

- Người xem, ai cũng sống không dễ dàng đúng không, vẫn là giống ta thể này là tốt nhất, cả đời nghe mệnh lệnh của người ta, không cần tự mình suy nghĩ, tự mình sầu khổ.

Tống Dương không nói gì, chỉ cười cười, uống rượu của hắn.

Lại ngồi được một lúc, Hoa Tiểu Phi không hề có ý định xuống dưới. Nhân Tiểu Bộ kéo tay áo, lộ ra hai cánh tay nhỏ nhắn như hai củ sen, đứng trên boong thuyền vẫy tay hô lớn với Tống Dương:

- Ăn cơm...

Tống Dương vui vẻ tuột xuống cột buồm, vừa khéo gặp phải Cố Chiêu Quân nghe được ăn cơm, dẫn theo Nam Vinh vội vã chạy vào trong khoang thuyền, chỉ còn thiếu việc thi triển khinh công nữa thôi, Tống Dương kìm không nổi cười nói:

- Ông đừng cứ dẫn theo Nam Vinh, lúc ăn cơm tự mình dùng tay cầm đũa, muốn ăn gì thì gấp, thoải mái hơn nhiều so với được người khác đút cho.

Nụ cười của Cố Chiêu Quân nhạt nhẽo:

- Tay của ta, không dễ dàng lấy ra đâu, muốn thấy đôi tay ta... sẽ chết người đấy.

- Không phải chỉ là tay trái sáu ngón sao. Không cần phải...

Tống Dương còn chưa dứt lời, Cố Chiêu Quân liền giống như bị giẫm vào đuôi, trên gương mặt già vừa sợ vừa giận vừa sốt ruột, nhìn bộ dạng hận không thể đưa tay ra bịt miệng của Tống Dương, nhưng lại có vài phần do dự, không muốn lấy tay ra, cuối cùng vẫn là giậm chân cắn răng:

- Sao người biết?!

Trong trận khổ chiến cuối cùng ở tiểu đảo, Long Tước gãy đôi tạo nên tiếng vang sắc bén như chùy, đỉnh tai nhức óc, tất cả mọi người đều bất giác đưa tay lên bịt tai lại, thói quen cả đời che giấu đôi tay của Cố Chiêu Quân cũng không thể thắng được bản năng phản ứng của thân thể. Hai tay đưa ra bịt tai lại, góc độ mà ông đứng vừa khéo bị Tống Dương nhìn thấy rõ ràng.

Một đôi tay lành lặn bình thường, điểm kì lạ duy nhất chỉ nằm ở chỗ tay trái của Cố Chiêu Quân có sáu ngón.

Trên mặt Cố Chiêu Quân lúc đỏ lúc trắng, Tống Dương cũng không biết tại sao mình lại cao hứng thể này, vui vẻ hỏi ông:

- Thể này cũng không có gì lớn lao, không cần phải che giấu thể chứ.

Cố Chiêu Quân không che giấu được vẻ căm giận:

- Lúc nhỏ, người người nhìn thấy đều chê cười mấy câu, khiến ta không thoải mái nên mới che giấu đi, lâu dần cũng thành thói quen rồi.

Tống Dương thắc mắc thật nhiều:

- Vậy cũng không cần giấu hết cả hai tay, chỉ cần giấu tay trái trong tay áo là được rồi.

Cố Chiêu Quân cười lạnh:

- Giấu một bàn tay giống như tàn phế, cả hai tay đều không để lộ mới là cao thâm khó lường, bất kì ai cũng sẽ cảm thấy ta mà lộ hai tay ra thì nhất định là một phát lấy mạng.

- Phải, lộ tay trái ra, sáu ngón tay, dọa chết bọn chúng!

Nói đến đây, Tống Dương rốt cuộc cũng nhịn không nổi mà bật cười ha hả, cười xong mấy tiếng lại thấy ánh mắt Lão Cố nhìn hắn không mấy thân thiện, vội vàng bá vai ông:

- Yên tâm, ai ta cũng không nói, ăn cơm, đi ăn cơm thôi, để Nam Vinh đút cho ông!

Trên thuyền có đầu bếp chuyên nấu cơm, nhưng gần đây Huyền Cơ công chúa không biết bị chập dây thế nào mà vô cùng nhiệt tình với chuyện nấu cơm, trong mấy ngày này, mỗi bữa cơm đều làm hai phần, phần lớn là đầu bếp nấu, phần nhỏ là công chúa cố tình vì đám người Tống Dương, Tam tỷ, Hồ Phách mà tự tay nấu nướng.

Thường Xuân Hầu vốn thích công bằng hòa nhã, cho dù là trong phong ấp hay là trong quân đội, gần như đều không làm chuyện khác biệt, nhưng công chúa làm cho hắn phần ăn riêng, hắn không nỡ tạt cho nàng gáo nước lạnh, xuống đến khoang thuyền liền dẫn Cổ Chiêu Quân về phía bàn ăn của mình:

- Đến đây, đến đây, ăn bên này.

Lão Cổ dường như giặt mình một cái, trực tiếp lắc đầu:

- Bàn của người ta ăn không quen, xin miễn cho kẻ bất tài.

Trên bàn của Tống Dương, bày biện ra bảy tám món ăn nhưng đều có một màu đen như nhau, cũng không nhìn ra thứ đựng trong đĩa là gì... Tiểu Bộ cũng tự biết mình, cười hắc hắc:

- Hôm nay ta cố ý cho ít muối rồi, không mặn như ngày hôm qua nữa.

Cổ Chiêu Quân nghiêm túc lắc đầu:

- Cái này thật sự không có liên quan nhiều lắm với chuyện cho muối nhiều hay ít.

Công chúa nấu nướng, thật lòng mà nói thì không phải ai cũng có thể nuốt trôi được, cũng may Tống Dương, Sơ Dung và Tô Hàng đều không để ý, cầm đũa lên liền ăn ngay, đang ăn nửa chừng, Hồ Phách bưng theo cơm canh từ phần ăn chung qua ngồi cùng, nhìn nhìn Tống Dương, lại nhìn nhìn ba cô nương, cười với Tống Dương:

- Đợi đến lúc lên đến cao nguyên, làm chuyện vui cho xong đi... Ta thấy cũng không cần tỷ trước muối sau phiền toái thế này, lại dẫn thêm Búp bê sứ, bốn chuyện vui hợp làm một, cực tốt.

Công chúa cúi đầu, liếc mắt lên nhìn; quận chúa đỏ mặt, không dám lên tiếng; Tô Hàng mỉm cười, thật hiếm có, trong ánh mắt không ngờ cũng mang theo một chút thiện cảm.

Thế giới trung thổ, đàn ông tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, công chúa cũng vậy, quận chúa cũng thế, tuy chưa từng nói gì nhưng tên yêu nghiệt như Tống Dương thế này, vốn sẽ không thể nào chỉ có một người phụ nữ, huống chi đối với hai người còn lại... trong lòng các nàng sớm đã có chuẩn bị.

Tô Hàng nhiều hơn một đời so với các nàng, kiếp trước đến từ ngàn năm sau vốn khó có thể chấp nhận lẽ thường của đời này nhưng Tiểu Bộ, Sơ Dung, còn có Búp bê sứ kia, nếu không có họ thì cũng không có Tống Dương bây giờ, từ thái bình thịnh thế đến khói lửa loạn thế lại đến trung thổ tận thế, luôn có tình có nghĩa ở bên cạnh cho đến ngày hôm nay.

Tô Hàng tất nhiên hiểu được rằng Tống Dương không nhận thế giới này, hắn chỉ nhận mấy người bên cạnh, nếu đã như vậy thì còn có gì đáng nói nữa, hắn vẫn luôn là bố của con ta.

Loại người không tim không phổi như Tiểu Bộ đặt chén cơm xuống, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Trên mặt mang vẻ ưu tư:

- Những thứ khác đều không sao, ta chỉ lo lắng Tạ gia muối muối, sức khỏe muối ấy không thể thường trú trên cao nguyên, nhưng sau này... lại chỉ có thể sống trên cao nguyên, sợ rằng sẽ không ổn.

Hồ Phách già mà không nên nét, nghe vậy liền cười khúc khích:

- Người tưởng điển tịch mà ta truyền lại là công phu thông thường sao? Tạ nhi chẳng qua chỉ là có chút suy nhược, sau khi cưới, cùng con trai ta chung sống một thời gian, bảo đảm sắc trắng ửng hồng.

Một bàn bốn người trẻ tuổi nghe bà trực tiếp nhắc đến chuyện song tu, ai cũng không biết nên nói gì, tất cả đều vui đầu ăn cơm, nhất thời tiếng thìa bát va chạm vang rộn cả lên.

Tính toán thời gian một chút, Quốc sư đã ra biển một năm rưỡi rồi, ngày đó Đại Yến huy hoàng. Bây giờ tan hoang xơ xác, không còn hai đường đại quân tây, bắc, người Yến rốt cuộc cũng chống đỡ không nổi sự

xông giết của tộc mọi. Hiện tại đại quân của tộc mọi đã phá tan chỗ dựa, tiến vào chỗ phồn hoa nhất Yến quốc nơi trung lộ và đông bộ, gây ra chết chóc không ngừng.

Nước đã không còn, cũng chỉ còn lại mấy tòa cô thành lẻ tẻ phân tán, vẫn đang cố gắng chống đỡ đến cùng. Tình thành chính là một trong các thành này.

Kinh sư trọng địa, bất luận về sự kiên cố của thành trì, vật tư dự trữ hay lực lượng phòng ngự đều mạnh hơn rất nhiều so với các thành trì khác, huống chi còn có sáu vạn Cẩm Tú Lang trợ chiến, cho nên Tình thành còn có thể kiên trì thêm một trận. Hiện tại đã không còn đại thần khuyển Cảnh Thái dõng dạc nữa, vốn đã không có chỗ để dõng, cũng hoàn toàn không có đường để trốn.

Đứng trên đầu thành nhìn ra xa, bốn phương tám hướng, tộc mọi hung mãnh vô cùng vô tận.

Tránh ở trong thành, cho dù bị kín lỗ tai cũng không ngăn được tiếng gào rú ngày đêm không ngớt của đám quái vật ở ngoài thành... Cảnh Thái ngồi trong thư phòng, trên mặt không có biểu cảm gì, dường như đang suy tư điều gì. Nhưng trong lòng y hiểu rõ bản thân vốn không hề nghĩ gì cả, chỉ là chết lặng, chỉ có chết lặng.

Đột nhiên, Tiểu Trùng Tử vội vã từ bên ngoài bước vào, hai tay cầm một lá tước thư đưa lên cao:

- Vạn tuế, đại hỉ, Hoa sư bá truyền thư đến!

Cảnh Thái đứng dậy quá vội đến nỗi thân thể lão đảo, suýt chút nữa đã vướng vào chân bàn mà ngã xuống, nhưng y không hề đợi đứng vững lại đã vội vàng chụp lấy lá thư để đọc, trên thư Hoa Tiểu Phi không hề đề cập đến chuyện gì khác, chỉ đưa ra phương thuốc giải độc lạo dịch, Cảnh Thái lập tức bắt tay vào bốc thuốc, điều vận dược liệu, triệu tập thầy thuốc, phối thuốc theo toa, phân phát cho toàn thành dùng.

Tình thành dự trữ đầy đủ, ngày trước lại có Đại Lô Âm đài của Yến Đỉnh, dược liệu thế nào cũng đều được dự trữ rất nhiều, Cảnh Thái dựa theo lời dặn dò trên tước thư mà lập tức truyền chỉ, trước sau mất khoảng hai mươi ngày, chế thuốc, phát thuốc toàn thành sử dụng, sau đó châm khói lửa phát ra tín hiệu.

Lại qua thêm khoảng mười ngày, không trung mây đen dày đặc, tích tụ rồi sau đó là một tiếng sấm rền, nước mưa rơi xuống.

Đó là một cảnh tượng như thế nào, tộc mọi vô cùng vô tận đang gào rú, đang xông thẳng về hướng thành cao, đột nhiên có tên bắt đầu ho khan, ho đến ngã lảo ra đất, thân hình không ngừng cong lên, căng cứng, từ ho lớn tiếng lúc bắt đầu đến co giật không tiếng về sau, cuối cùng phun ra một ngụm máu rồi không còn động đậy nữa.

Một tên tộc mọi, mười tên tộc mọi, ngàn tên tộc mọi... tất cả tộc mọi, ho khan, ngã lảo ra đất, co giật, phun máu rồi chết!

Quái vật vô cùng vô tận biến thành thi thể vô cùng vô tận.

Chỉ trong vài canh giờ.

Vượt xa mọi loại bệnh dịch đáng sợ.

Mưa không hề lớn, rửa không được mùi tanh của máu.

Ở nơi xa Tình thành, Hoa Tiểu Phi nói với Tống Dương:

- Các người chờ ở đây, ta đi nói với Cảnh Thái.

Nói xong, ông lấy kim bài từ trong ngực áo ra, vội vã giục ngựa phóng về phía Tình thành mà đi. Tống Dương thì ở đó thu hồi lại thi thể độc của Yến Đỉnh, xử lý rồi cẩn thận cất đi.

Sau hai ngày, cửa Tình thành rộng mở, một chút nghi ngờ cuối cùng của đám người Tống Dương rốt cuộc cũng tan biến, tên Hoàng đế Cảnh Thái đã nghiêm sát tính điên cuồng ngay từ trong bụng mẹ, cả đời hành động ngông cuồng, mấy năm gần đây lại bắt đầu nghiêm túc muốn làm một hùng chủ minh quân, không ngờ lại thật sự nghe theo lời khuyên bảo của cha, chịu bỏ ngai vàng cứu long mà ngàn vạn người đều mơ ước.

Hiếu con không ai ngoài cha, lời cam đoan trước lúc chết của Yến Đỉnh quả nhiên là điều chắc chắn.

Cảnh Thái có lẽ điên nhưng y nghe lời của cha, thật sự rất nghe lời.

...

Nhờ sự bảo vệ của Yến Đỉnh, mọi người trong khe núi Nam Lý, quân dân trong Yến Tĩnh thành cùng vô số người Hán may mắn còn sống sau trong đại họa đã thành công khai thông đường, đều an toàn rút lui lên cao nguyên; Nhật Xuất Đông Phương tất nhiên nghe theo lời khuyên của Tổng Dương, Hồi Hột và Sa dân cũng làm một chuyến di dời lớn, từ nam lên cao nguyên.

Vốn Tổng Dương niệm tình sáu chữ “chủ nghĩa nhân đạo quốc tế”, tìm cách truyền thư cho Khuyển Nhung ở nơi sâu trong thảo nguyên, thông báo tai họa lớn sắp đến, mời Đại Thiên Vu di dời đến cao nguyên, ai ngờ lang tử Khuyển Nhung giả dối đa nghi, còn tưởng là kế sách của địch, đợi đến lúc chúng hiểu được thì ra lời Tổng Dương nói không phải là dối trá thì đã quá muộn rồi.

Vẫn là nhờ sự bảo vệ của Yến Đỉnh, các tộc người trên cao nguyên mới có thể chống đỡ được sự tập kích vào cao nguyên của tộc mọi.

Nháy mắt đã tám năm, vạn lý hùng bang ngày xưa nay đã biến thành hải cương vô tận, thế giới trung thổ chỉ còn sót lại mỗi cao nguyên...

Ngày hôm nay có một cái tên: ngày giỗ của Vũ Ly

Phần mộ của Vũ Ly sớm đã được Tổng Dương dời khỏi Nam Lý, chuyển lên trên cao nguyên.

Không chỉ cả nhà Tổng Dương đến trước mộ bái tế, còn có Hoàng tộc Nam Lý, lãnh tụ Sa dân, quý tộc Hồi Hột và các nhân vật quan trọng còn sống của Thổ Phiên.

Trong chuyện này là có nguyên nhân, nếu không phải nhờ Tổng Dương, Hồi Hột Nam Lý cái gì, trước hết khoan nói đến chuyện có thể đánh thắng người Yến hay không, ít nhất kết cục bị biến lớn nuốt gọn đã không tránh khỏi rồi, Yến Đỉnh sẽ không có lòng tốt này, sẽ không đem chuyện đại họa thông báo cho nước địch.

Mà Tổng Dương trước giờ đòi đánh đòi giết, liều mạng không ngừng không nghỉ với Yến Đỉnh, xét đến cùng vẫn là vì muốn báo thù cho Vũ Ly, như vậy thúc thúc của Tổng Dương chẳng phải đã trở thành người ơn cứu mạng của tất cả mọi người sao... Thật ra còn vì Tổng Dương có thể lực lẫn thực lực đều quá mạnh, hấn bá tử người thân, mọi người đều phải nể mặt, tham gia đông đúc.

Mọi người gặp mặt, không thể thiếu một hồi náo nhiệt, Nhật Xuất Đông Phương dù sao cũng là Hoàng đế chính quy, trong lòng thế nào cũng có giác ngộ về dân giàu nước mạnh và tính toán cho con cháu đời này, sau mấy câu nói đã liên chuyển câu chuyện về đề tài chính. Nói với Tổng Dương:

- Đợi sau khi nước lớn rút rồi... người không lấy thảo nguyên chứ?

Tổng Dương ho một tiếng, cười:

- Không cần, nhưng đông thổ...

Không đợi hắn nói xong, Nhật Xuất Đông Phương đã lắc đầu cười nói:

- Người là người Hán, trước hết ta sẽ không cân nhắc đến chỗ của người Hán.

Không phải Nhật Xuất Đông Phương không tham lam mà vì trận này vốn không có cách nào để đánh, theo lý lớn mà nói thì Tổng Dương là đại ân nhân đã cứu giúp toàn tộc Hồi Hột, cho dù Đại Khả Hãn thật sự muốn thừa dịp đại họa mở mang bờ cõi, kiến tạo sự nghiệp to tát thì tướng sĩ dưới trướng hắn cũng chưa chắc chịu khai chiến với Tổng Dương, huống chi dưới tay Tổng Dương có tinh binh người Yến, có sự ủng hộ của Phiên chủ Thổ Phiên, còn có một ác quỷ Nam Hỏa; huống chi, sau khi nước lớn rút đi, đất đai bị ngập muốn khôi phục sức sống trở lại lần nữa nhanh nhất cũng phải mất thời gian mấy chục năm, bây giờ có cái quái gì để mà tranh giành.

Tả Thừa tướng ngày xưa của Nam Lý, Ban lão đầu tử cũng đứng bên cạnh họ, nhân thế chen vào:

- Thế giới đông thổ kia... Thường Xuân Hầu có cảm thấy hay không, Phúc Nguyên tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng thông minh hơn người, sau này ắt hẳn là một bậc minh quân.

Tổng Dương cười:

- Đắt của người Hán, dù sao cũng phải là người Hán thống ngự, điều này tuyệt đối sẽ không sai.

Nếu đã nhắc đến thiên hạ, Nhật Xuất Đông Phương quyết định cứ thế mà hỏi đến cùng:

- Vậy Thổ Phiên thì sao?

Không cần Tổng Dương nói, vị Thừa tướng còn lại của Nam Lý, Hồ đại nhân đã đắc ý mà cười:

- Thổ Phiên tự có minh chủ, đang khỏe mạnh trưởng thành, chuyện này không phiền Đại Khả Hãn lao tâm.

Trong lúc nói chuyện, lão đầu tử không kìm được đưa ánh mắt liếc về phía con trai bảo bối của mình.

Nhóc con Bồ Đào ngày xưa bây giờ đã trở thành một thiếu niên thanh tú, đi theo phía sau sư phụ Vân Đỉnh, trên mặt lộ vẻ tươi cười ung dung, đang tiếp nhận lễ bái và chúc phúc của các tín đồ. Trước là loạn thế giáng lâm, kế đến là đại nạn ập đến, mật tông Đại Lạt Ma và linh đồng trước sau chết bất đắc kỳ tử, Phật tông cao nguyên không còn ai chủ trì, mà Vân Đỉnh pháp học thâm hậu, từ bi tế thế, lại được đám người Tổng Dương, Mặc Thoát toàn lực ủng hộ, vực tông của ông dần dần phát triển trên cao nguyên, danh vọng từ từ tăng nhanh, dường như đã trở thành nhân vật lãnh tụ của Mật tông cao nguyên, Tiểu Bồ Đào sớm đã bái sư, trở thành truyền nhân trong lòng Vân Đỉnh, tương lai nhất định sẽ kế thừa y bát của Vân Đỉnh.

Thế giới lung tung lộn xộn dường như cứ thế mà được phân chia xong rồi, về phần cụ thể... chuyện nước lũ lui đi, trung thổ hiện ra cũng là chuyện của mấy chục năm sau, hiện tại quả thật không cần nói nhiều làm gì, đợi đến lúc lại có “thiên hạ” để phân chia, những người có mặt bây giờ cũng chẳng biết có mấy người còn sống.

Nói chuyện một hồi, thời gian đã đến, Hồ Phách, Tổng Dương dẫn đầu, mọi người theo thứ tự vào bái tế Vũ Ly, vẻ trang nghiêm và long trọng thì không cần nói thêm, mà sau khi tế tự còn có tiết mục khác, chỉ thấy một hàng năm sáu đứa nhóc tay nắm tay bước ra từ trong đám người, đến trước mộ của Vũ Ly, đứa nhóc dẫn đầu chính là Tiểu Tiểu Tô.

Nhìn kỹ mặt mũi, diện mạo của mấy đứa nhóc đều có chút giống với Tổng Dương, không cần hỏi nữa, Thường Xuân Hầu tứ mỹ đồng quy, mấy năm nay ở trên cao nguyên thật cũng không hề nhàn rỗi. Song tu không thụ thai, thụ thai không song tu, Tổng Dương cũng không phải bất cứ lúc nào cũng nhất định phải luyện công mới được...

Điều đáng nhắc tới là trong đám nhóc này có đến bốn cái họ, Tổng, Nhâm, Tạ, Phó, ngoại trừ Tô Hàng, ba người vợ còn lại đều hy vọng đứa con trai đầu tiên có thể mang họ tổ tiên, trong nhà hương khói đã tuyệt, các nàng không nỡ để huyết mạch dòng họ bị đứt tại đây, Búp bê sứ đặc biệt tham lam, còn muốn thay Phó gia kéo dài hương khói sau này, đối với chuyện này thì Tổng Dương cũng đành đáp ứng.

Bốn người mẹ của đám nhóc cũng xếp thành một hàng, đứng phía sau Tổng Dương, cười tủm tỉm nhìn đám trẻ. Sóng thần xâm thế, khí hậu dị thường, cộng thêm thời tiết trên cao nguyên vốn đã không tốt, đặc biệt tác hại đến da, người đẹp nũng nịu lên cao nguyên không bao lâu cũng sẽ trở nên da thô ngăm đen nhưng bốn người họ lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, thậm chí còn trẻ trung hơn một chút so với lúc mới lên cao nguyên, người người sắc trắng ửng hồng, trắng trẻo mịn màng đến không ngờ.

Sự tình “trái cây thần tiên” này, thật không thể nói với người ngoài nhưng cũng không thể chống đỡ nổi mấy lời năn nỉ của các tỷ muội tốt, không biết từ lúc nào mà thần công bí mật này đã truyền ra ngoài. A Hạ cô nương cũng trở nên môi hồng răng trắng, càng thêm kiều diễm, dựa vào bộ công pháp này, càng nắm chặt được trái tim của Đại Khả Hãn.

Còn có Lý Hồng Y, cũng xinh đẹp diễm lệ như một đóa hoa, tay nắm lấy Gia Cát Tiểu Ngọc, không cần phải che giấu nữa, thắt chặt với nhau rồi.

Tiểu Cửu thì không may mắn như vậy, nàng vẫn là cô nương trinh trắng, cho dù tìm được thần công cũng không thể luyện thành, nhưng mấy vị phu nhân gần đây đang bàn bạc, tiểu nha đầu này hầu hạ Tổng Dương nhiều năm, tình cảm thâm hậu không như bình thường, tiếp nhận cả nàng ấy cũng không có gì đáng trách, đến lúc đó sẽ mời Thường Xuân Hầu đích thân dạy nàng ấy “Phi Thường Đạo” vậy.

Mấy đứa nhóc đang xếp hàng, từ lớn đến nhỏ xếp thành một hàng, lần này là muốn hát một bài cho Cửu gia nghe, vì chuyện này mà Tô Hàng đã tập luyện cho chúng hơn nửa tháng trời.

Rốt cuộc cũng đứng ngay ngắn lại, Tiểu Tiểu Tô khởi đầu, tuân theo lời dạy của mẹ, mở miệng hát:

- Quân bắt kiến, Hoàng Hà chi thủy... một, hai, hát!
- Quân bắt kiến, Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bốn lưu đảo hải bắt phục hồi?
- Quân bắt kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành tuyết.
- Nhân sinh đắc ý tu tạn hoan...”

(Nhìn thấy không, nước Hoàng Hà từ trời trút xuống, chảy ra biển không còn quay về?

Nhìn thấy không, gương sáng cao đường sấu tóc bạc, sớm tóc xanh hoàng hôn đã nhuộm tuyết sương

Đời người đắc ý vui chơi...)

Đồng âm non nốt, tiếng ca lộn xộn vang lên ngay trước mộ Vũ Ly, ngoại trừ buồn cười vẫn là buồn cười, làm gì có chút hùng dũng nào, Tống Dương gần như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Vũ Ly... Vị lão nhân này nhất định đang tỏ vẻ mặt không kiên nhẫn, nhưng trong lòng lại vui như nở hoa!

Đại tông sư Trần Phấn trong những năm này bệnh não ngày càng nặng hơn, hoàn toàn quên hết mọi thứ, không còn nhận ra bất cứ ai, hơn nữa cũng cực ít mở miệng nói chuyện, đột nhiên nhếch miệng để lộ ra một nụ cười, lẩm bẩm nói:

- Thật hay.

La Quan vẫn luôn đứng bên cạnh đỡ sư tôn nhỏ giọng nói:

- Nếu thầy thích nghe, một lát lại mời mấy nhóc đến hát cho thầy nghe.

Trần Phấn lại nhanh nhẩu nói:

- Người học rồi hát cho ta nghe.

Đúng vào lúc này, trong tiếng ca non nốt giọng trẻ thơ, đột nhiên xen lẫn thanh âm của một người trưởng thành, cũng đang hòa theo điệu ca, hát bài . Ở nơi không xa phía sau phần mộ của Vũ Ly, còn có một phần mộ, nơi đó đang được nằm bởi cường địch kiếp này, đại địch duy nhất của ông: Yến Đỉnh.

Trước mộ Yến Đỉnh cũng có người, ba người, Hoa Tiểu Phi, Tiểu Trùng Nhi, Cảnh Thái.

Người hát cùng đám nhóc là Cảnh Thái, hát điệu ca này cho cha của mình nghe.

Quân bắt kiến, hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bốn lưu đảo hải bắt phục hồi?

Quân bắt kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti mộ thành tuyết.

...

Tóc của Cảnh Thái bạc rồi, đã là một lão nhân.

416. Quyển 4: Trăng Phương Bắc Lời Bạt Cuối Sách.

Hoạt sắc sinh kiều được viết xong rồi, tuy rằng sớm đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng lần này vẫn như lúc trước, lại có một chút cảm giác hụt hẫng, mỗi lần hoàn tất đều như vậy, mỗi lần đều không thể làm quen được một câu chuyện phần khích lúc bắt đầu, ghép vắn lúc kết thúc, cứ thấy giống như vừa cáo biệt một đoạn cuộc sống, cáo biệt một đám bạn bè vậy, đáng thương cho tôi tuổi tác còn nhỏ, không ngờ cũng có nhiều cảm xúc sa đà thế này, chưa già đã yếu rồi.

Nếu tôi không nhớ nhầm, sách được bắt đầu đăng tải từ tháng mười hai năm ngoái, trước sau viết trong khoảng thời gian một năm, thật lòng phải cảm ơn các bạn, trước đó đã từng nói qua rất nhiều lần nhưng hôm nay vẫn nhất định phải nói lại, không có các bạn thì tôi không kiên trì nổi đâu.

Hoạt sắc sinh kiều cũng như mỗi cuốn sách của Đậu đều là viết cho các bạn đọc, không có các bạn thì không có tay viết lách như tôi, cảm ơn các bạn.

Nhưng nói gì thì nói, thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã một năm rồi, tôi còn chưa làm quen với chuyện Hoạt sắc sinh kiêu đi vào bảng sách thì không ngờ lại hoàn tất mất rồi, ôi chao...

Nói về Hoạt sắc sinh kiêu, so với dự tính ban đầu, số từ trong thực tế đã ít đi một chút, vốn định hai triệu từ trở lên, nếu mà viết tiếp thì có thể mở rộng rất nhiều tình tiết, ví dụ như Nam Hỏa bất ngờ đánh vào Tình thành, Thiên Dạ Xoa đánh với Cẩm Tú Lang, tộc mọi tập kích cao nguyên, những người may mắn sống sót liên tục chiến đấu trên hoang nguyên, tiến vào mật đạo mà lúc trước Tống Dương đã phát hiện, vân vân và vân vân. Thật sự không phải là lười biếng, lúc viết đến đoạn tộc mọi xâm nhập vào nhân gian, tôi đã do dự một khoảng thời gian rất dài, cuối cùng vẫn là quyết định viết theo phiên bản bây giờ, tai nạn diệt thế ngay trước mắt, báo thù là một loại thái độ, lúc có người phải hi sinh, tôi thật sự không còn tâm trạng để viết về những trận chém giết gian khổ kia nữa, rất xin lỗi.

Mà trên thực tế, cho dù phía trước có đánh đấm kịch liệt thế nào, tàn khốc thế nào, kết cục cuối cùng cũng sẽ không thay đổi, vượt qua sóng thần là phải dựa vào cao nguyên, thoát khỏi tộc mọi thì phải dựa vào lỵ dịch, Yến Đỉnh nhất định sẽ vì con trai mà cứu giúp tính mạng của vô số người. Cho nên tôi cho rằng, bất luận tôi viết cho những trận đại chiến này hoành tráng đến thế nào thì rốt cuộc cũng chỉ là kéo dài tình tiết mà thôi, hướng chi với khả năng của tôi cũng không thể viết hoành tráng được đến đâu.

Sau đây có thể tổng kết một chút, đây là một câu chuyện như thế nào? Một cậu con trai vì muốn báo thù cho cha, đối đầu với một đối cha con khác, đại khái chính là như vậy.

Nếu không phải vì phát hiện mình còn có một đứa con trai, Yến Đỉnh có lẽ sẽ nản lòng thoái chí, từ đó về sau ở ẩn trong núi, nếu sau này được biết mình còn có một sư huynh, nói không chừng còn có thể làm bạn với Vưu Ly, đánh vài ván cờ, đấu khẩu mấy câu.

Nhưng có Cảnh Thái rồi, tất cả mọi chuyện đều không thể như vậy nữa, Yến Đỉnh từng nói, trên đời này lão không có thứ gì, cũng chỉ có đứa con trai này, làm cha nếu có năng lực thì nhất định sẽ đem cả thiên hạ tặng cho con, Yến Đỉnh chính là người có năng lực này và lão cũng đã làm như vậy.

Về phần Cảnh Thái, thật sự không muốn thảo luận cái gì, y muốn làm một Hoàng đế tốt, rốt cuộc là vì bản thân hay là để không phụ lòng cha, tôi cũng không nói rõ ràng được, điều có thể chắc chắn chỉ là sau đó y không thể làm được Hoàng đế tốt nhưng y đã làm được một đứa con tốt, nghe theo lời dặn dò trước lúc chết của cha.

Đôi lời của nhóm dịch:

Hoạt sắc sinh kiêu so với nhiều truyện lịch sử quả thật không dài nhưng đường đi đến đích quả thật cũng trải qua nhiều gian nan, đứt quãng. Song hơn hết cuối cùng truyện đã đi đến kết cục mỹ mãn và tròn trịa cho cả nhân vật cũng như bạn đọc. Trân trọng cảm ơn những bạn đọc đã đồng hành cùng Hoạt sắc sinh kiêu, vui buồn cùng nhân vật trong thời gian qua. Chia tay với Hoạt sắc sinh kiêu, và hẹn gặp lại bạn đọc trong những truyện đang và sắp lên sóng cùng 4r.

Thân ái!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoat-sac-sinh-kieu>